Giới thiệu

Giữa cõi hỗn mang vô tận, nơi thời gian chỉ là một khái niệm mơ hồ, một thực thể vĩ đại tên Bàn Cổ đã tỉnh giấc.

Mang trong mình sứ mệnh chứng đạo, ngài quyết định thực hiện một hành động kinh thiên động địa: khai thiên lập địa.

Hành động này đã phá vỡ sự cân bằng vĩnh cửu, kinh động đến ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn đang tồn tại.

Một trận đại chiến vũ trụ nổ ra, Bàn Cổ một mình đối đầu với toàn bộ Ma Thần.

Kết quả, hỗn mang bị phá vỡ, trời đất được hình thành, nhưng Bàn Cổ cũng kiệt sức mà hóa thành vạn vật, tạo nên thế giới Hồng Hoang sơ khai.

Trong chính khoảnh khắc kinh hoàng của trận đại chiến đó, một linh hồn đến từ thế giới hiện đại vô tình bị cuốn vào.

Chàng trai xấu số này, sau gần hai trăm lần xem mắt thất bại, đã bất ngờ xuyên không đến thời khắc nguy hiểm nhất.

Linh hồn yếu ớt của anh gần như bị khí hỗn độn cuồng bạo đồng hóa, nhưng vào giây phút sinh tử, một "Hệ Thống Điểm Danh Thần Cấp" đã được kích hoạt.

Nhờ sự trợ giúp của hệ thống, linh hồn không những được bảo toàn mà còn nhận được cơ duyên nghịch thiên: được ban cho chín giọt tâm đầu huyết của Bàn Cổ vĩ đại để tái tạo nhục thân.

Từ đó, một sinh linh mới ra đời trong thế giới Hồng Hoang, mang tên Càn Nguyên.

Sống sót sau đại kiếp, Càn Nguyên bắt đầu hành trình khám phá và

tồn tại trong thế giới thần thoại đầy rẫy hiểm nguy nhưng cũng tràn ngập cơ duyên này.

Anh không phải là kẻ yếu đuối thụ động.

Để rèn luyện ý chí và tìm kiếm con đường của riêng mình, Càn Nguyên đã thực hiện một thử thách tưởng chừng bất khả thi: chinh phục Bất Chu Sơn, ngọn núi thiêng được hóa thành từ xương sống của Bàn Cổ.

Dưới sức ép kinh hoàng còn sót lại của người khổng lồ khai thiên, từng bước chân của anh như mang cả trời đất.

Quá trình gian khổ này đã tôi luyện đạo tâm của Càn Nguyên trở nên cứng cỏi phi thường.

Khi lên đến đỉnh núi, anh nhận được phần thưởng vô giá từ hệ thống: một Hạt Giống Thế Giới, cho phép anh khai mở một thế giới riêng trong cơ thể, đặt nền móng cho con đường cường giả độc nhất vô nhị.

Thế giới Hồng Hoang không bao giờ yên tĩnh.

Càn Nguyên đã chứng kiến những đại kiếp kinh hoàng nối tiếp nhau, từ Hung Thú Lượng Kiếp, nơi những sinh vật tàn bạo do oán khí Ma Thần hóa thành tàn phá đại địa, cho đến Long Hán Đại Kiếp, cuộc chiến tranh giành quyền bá chủ giữa ba tộc Long, Phượng và Kỳ Lân khiến máu chảy thành sông.

Trong guồng quay lịch sử đó, anh dần trưởng thành, tu vi ngày một cao thâm, thậm chí có cơ duyên gặp gỡ và luận đạo cùng Hồng Quân, người sau này trở thành Đạo Tổ.

Thời gian trôi đi, thời đại của Tam tộc kết thúc, nhường chỗ cho hai thế lực hùng mạnh nhất trỗi dậy: Yêu tộc, do Đế Tuấn và Thái Nhất thống lĩnh, chiếm cứ thiên đình, cai quản các vì sao; và Vu tộc,

hậu duệ của Bàn Cổ, làm chủ mặt đất.

Hai tộc Vu - Yêu với những mâu thuẫn không thể hóa giải đã đẩy Hồng Hoang vào một cuộc đối đầu mới, căng thẳng và khốc liệt hơn bao giờ hết.

Trong bối cảnh đó, một sự kiện trọng đại đã diễn ra.

Thánh nhân tương lai Nữ Oa, trong quá trình tìm kiếm con đường thành đạo của mình, đã dừng chân tại Bất Chu Sơn.

Chính tại đây, bà đã gặp lại Càn Nguyên.

Bằng sự thông tuệ của một người đến từ tương lai và sự thấu hiểu sâu sắc về bản chất của sinh mệnh, Càn Nguyên đã điểm hóa cho Nữ Oa, giúp bà ngộ ra con đường tạo hóa.

Ông không chỉ dẫn lối mà còn hiến tặng một giọt tinh huyết của mình, kết hợp cùng đất Cửu Thiên Tức Nhưỡng và nước Tam Quang Thần Thủy, để Nữ Oa tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới theo hình dáng của chính họ: Nhân tộc.

Cùng với sự ra đời của Nhân tộc, Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, nhưng Càn Nguyên cũng vì thế mà có một mối liên kết không thể tách rời với chủng tộc non trẻ này.

Ông hóa thành một phân thân, lấy tên Hoàng Thiên, trở thành người dẫn dắt đầu tiên của Nhân tộc.

Nhân tộc tuy có tiên thiên đạo thể nhưng lại vô cùng yếu ớt, không có phương pháp tu luyện, trở thành sinh vật ở tầng đáy của Hồng Hoang.

Để bảo vệ và giúp họ sinh tồn, Hoàng Thiên đã dốc lòng sáng tạo ra một con đường tu luyện hoàn toàn mới, không phải Tiên đạo mà là Võ đạo – một con đường rèn luyện tinh, khí, thần, khai phá tiềm năng cơ thể đến cực hạn.

Dưới sự dẫn dắt của ông và Tam Tổ (Toại Nhân氏, Hữu Sào氏, Truy Y氏), Nhân tộc dần dần có được sức mạnh tự vệ, bắt đầu hành trình phát triển gian nan nhưng đầy kiên cường.

Thế nhưng, tai họa đã ập đến.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 3: Chấn Kinh Tam Giới Vì Đông Sơn Đại Đế do Xiển Giáo lập nên, Địa Tạng Vương Bồ Tát thuộc Tây Phương Giáo, hai người ở U Minh Giới, vẫn luôn minh tranh ám đấu, không đội trời chung, nhưng, hai người lại quản lý U Minh Giới rất quy củ, vẫn luôn không xảy ra sai sót lớn.

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 1

Yêu tộc, trong quá trình tìm kiếm phương pháp để đối phó với nhục thân cường hãn của Vu tộc, đã phát hiện ra một bí mật kinh hoàng: linh hồn và máu huyết của Nhân tộc có thể dùng để luyện chế vũ khí sát thương cực mạnh.

Trước viễn cảnh có thể tiêu diệt đại địch Vu tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất đã hạ một mệnh lệnh tàn khốc: đồ sát Nhân tộc.

Hàng tỷ hàng tỷ yêu binh từ thiên đình tràn xuống, biến đại địa Hồng Hoang thành một lò mổ khổng lồ.

Nhân tộc đối mặt với nguy cơ diệt vong.

Trong thời khắc đen tối nhất, các Thánh nhân vì thiên cơ mà im lặng, Nhân tộc dường như đã bị cả thế giới bỏ rơi.

Nhưng thay vì tuyệt vọng, một ý chí bất khuất đã bùng lên từ trong biển máu.

Dưới sự lãnh đạo của Hoàng Thiên, Nhân tộc đã không quỳ gối cầu xin, mà cầm vũ khí đứng lên, phát ra lời thề rung chuyển đất trời: "Nhân yêu bất lưỡng lập, thử cừu, bất tử bất hưu!" Một cuộc chiến không cân sức nhưng bi tráng hào hùng giữa một chủng tộc mới sinh và bá chủ thiên đình đã chính thức bắt đầu.

Chương 2

Hỗn Độn mênh mông, vô số luồng khí Hỗn Độn lưu chuyển bên trong, khi thì dấy động, cuồn cuộn dâng trào, nổi lên từng trận bão Hỗn Độn quét về bốn phương, khi thì tĩnh lặng, phảng phất vạn vật đều yên tĩnh.

Trong Hỗn Độn mênh mông cô tịch, không có bốn mùa xuân hạ thu đông, không có mặt trời mọc mặt trăng lặn luân chuyển, muốn biết thời gian đã trôi qua bao lâu, không nghi ngờ gì là một việc vô cùng khó khăn.

Cũng không biết đã qua bao lâu, có lẽ là nghìn vạn năm, có lẽ là ức vạn năm, thậm chí còn lâu hơn nữa, cho đến một ngày.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn truyền ra, cả Hỗn Độn chìm vào rung chuyển dữ dội, thậm chí không ít nơi nổi lên những trận bão Hỗn Độn đáng sợ, từ các điểm khởi phát lan ra bốn phương tám hướng, thế như chẻ tre, càn quét cả Hỗn Độn.

"Hừ!" "Càn rỡ!" "Ngươi dám!" Những tiếng hừ lạnh, quát mắng vang lên trong Hỗn Độn, kèm theo đó là những cột sáng phóng lên trời.

Những cột sáng ấy tỏa ra một luồng khí tức vô cùng hùng vĩ, mênh mông, bão Hỗn Độn vốn đang càn quét khắp nơi lập tức bị trấn áp, dập tắt.

"Ha ha ha!

Hôm nay, ta là Bàn Cổ, sẽ chém Hỗn Độn, khai thiên tích địa, thành tựu đạo của ta, kẻ cản đường ta, đều phải chết!" Theo tiếng nói vang lên, một thân ảnh cao đến chín nghìn chín trăm chín mươi chín

vạn trượng sừng sững giữa Hỗn Độn, dưới chân là Hỗn Độn Thanh Liên không ngừng xoay chuyển.

Trong tay, Khai Thiên Phủ tỏa ra sự sắc bén độc nhất, trên đỉnh đầu còn có Tạo Hóa Ngọc Điệp tỏa ra thanh quang mờ ảo, trong đó hiện ra hư ảnh ba ngàn Đại Đạo pháp tắc.

Lúc này, một làn sóng vô hình quét qua cả Hỗn Độn, tất cả Ma Thần trong Hỗn Độn đều nhận được một thông điệp.

Giết Bàn Cổ, cản khai thiên, có thể chứng Đại Đạo!

Thua, thì Hỗn Độn vỡ nát, Hỗn Độn Ma Thần đều chết!

"Chư vị, Bàn Cổ muốn hủy diệt Hỗn Độn nơi chúng ta sinh tồn, các vị vừa rồi đều đã nhận được tin rồi, nếu để Bàn Cổ khai thiên tích địa thành công, chúng ta đều phải chết, liều mạng với Bàn Cổ đi!" "Chỉ cần có thể giết chết Bàn Cổ, chúng ta có thể chứng đắc Đại Đạo!" Một Hỗn Độn Ma Thần hiện ra thân hình, sau lưng mang mười hai đôi cánh hai màu đen trắng, vẻ mặt đầy dữ tợn.

Nghe lời tuyên bố của Hỗn Độn Ma Thần đó, Bàn Cổ phá lên cười lớn.

"Muốn chiến thì chiến, cần gì nhiều lời vô ích!" Khai Thiên Phủ trong tay tỏa sáng rực rỡ, chiếu sáng một vùng Hỗn Độn xung quanh, ngay sau đó, Khai Thiên Phủ liền bị Bàn Cổ đột nhiên bổ về phía Ma Thần vừa lên tiếng.

Xoạt!

Dù là Hỗn Độn cũng bị Bàn Cổ một búa bổ ra, phát ra âm thanh như sông ngòi cuồn cuộn.

Ánh búa đó như vượt qua cả ràng buộc của không gian và thời gian, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hỗn Độn Ma Thần có mười hai đôi cánh hai màu đen trắng, mang theo khí thế không thể địch nổi

bổ xuống.

“Bàn Cổ, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng chỉ dựa vào một luồng ánh búa mà muốn giết ta, ngươi coi thường ai vậy?!” Thần quang lưu chuyển trong đôi mắt của Ma Thần mười hai cánh đen trắng, hai tay làm động tác tóm lấy, hai màu đen trắng cũng lưu chuyển trên tay y.

“Âm Dương Nghịch Loạn!” Xoẹt!

Luồng ánh búa đó như miếng vải rách, trực tiếp bị hai tay của Ma Thần mười hai cánh đen trắng xé nát!

Từng gợn sóng lăn tăn gợn lên xung quanh Hỗn Độn Ma Thần, khiến cho dòng khí Hỗn Độn quanh thân y không ngừng tiêu tán.

“...Bàn Cổ đại chiến ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần?

Chương 3

Tôi đang mơ sao?" Một linh hồn thể không biết vì sao lại xuất hiện trong Hỗn Độn, và đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng Bàn Cổ và Ma Thần cánh đen trắng đối đầu vừa rồi.

"Không phải tôi đang trên đường đi xem mắt lần thứ một trăm chín mươi chín sao?

Chẳng lẽ ngay cả ông trời cũng không nhìn nổi một kẻ độc thân như tôi nữa?" Gương mặt mờ ảo hư huyễn của linh hồn thể đó lộ ra vẻ khó tin.

Trong lúc còn đang khó tin, những luồng khí Hỗn Độn xung quanh dường như đã phát hiện ra một kẻ khác loại xuất hiện.

Những luồng khí Hỗn Độn đó lần lượt ùa đến, muốn bào mòn linh hồn thể này.

"Chuyện gì vậy?

Tiểu thuyết đâu có viết thế này, tại sao linh hồn của tôi lại đang không ngừng tiêu tán?" "Tôi còn chưa được thấy thời đại Hồng Hoang huy hoàng, tôi còn chưa được thấy Hồng Quân và những người khác?" "Tôi... không cam tâm... tôi... không muốn chết!!!" Linh hồn thể đó dần bị bào mòn, đến cuối cùng chỉ còn lại một chút ý niệm cuối cùng. [Đing!

Phát hiện ký chủ có ham muốn sống mãnh liệt, Thần cấp thiêm hệ thống khởi động!] [Đing!

Ký chủ hiện có một cơ hội điểm danh, có tiến hành điểm danh không?] [Đing!

Phát hiện ý thức ký chủ sắp hoàn toàn tiêu tán, hệ thống tự động

điểm danh một lần!] [Đing!

Địa điểm hiện tại là Hỗn Độn, đang điểm danh, điểm danh thành công!] [Chúc mừng ký chủ nhận được quyền miễn trừ sát thương tự động, thời gian duy trì đến khi Hồng Hoang khai tịch hoàn thành, chúc mừng ký chủ nhận được một cơ hội Phản Bổn Quy Nguyên.] Âm thanh điện tử máy móc vang lên, một vệt kim quang cực kỳ nhỏ bé lan ra khắp linh hồn thể, cách ly khí Hỗn Độn xung quanh khỏi linh hồn thể.

Sau đó còn sinh ra một lực hút, không ngừng hút những luồng khí Hỗn Độn xung quanh, sau khi được kim quang chuyển hóa thì bao bọc lấy linh hồn thể.

Linh hồn thể có ý thức rơi vào mơ hồ, lúc này đã không còn ý thức tự chủ, trong tiềm thức cảm thấy có lợi cho mình, liền bắt đầu hấp thu.

Dần dần, những luồng khí Hỗn Độn đã được chuyển hóa đó bao bọc linh hồn thể thành một cái kén, trôi nổi lên xuống trong khí Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn, bão Hỗn Độn càn quét bốn phương tám hướng, từng hư ảnh pháp tắc hiện ra giữa không trung.

"Bàn Cổ!!!" Một tiếng gầm giận dữ chấn tan mấy cơn bão Hỗn Độn, chỉ thấy một cây dương liễu khổng lồ chiếm cứ một vùng không gian Hỗn Độn.

Vạn ngàn cành dương liễu vung vẩy, mỗi một cành đều ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, trong nháy mắt, vạn ngàn cành cây đồng loạt đâm về phía Bàn Cổ.

Nơi vạn ngàn cành cây đi qua, ngay cả không gian Hỗn Độn cũng mơ hồ không chịu nổi, không gian rung chuyển không yên.

“Bàn Cổ chết đi!

Ăn một đòn Thời Gian Hồng Lưu của ta!” Một Hỗn Độn Ma Thần toàn thân bao phủ khí tức huyền ảo, phảng phất như ở quá khứ, lại phảng phất như ở hiện tại, lại như ở tương lai.

Giơ tay vẫy một cái, một dòng sông cuồn cuộn chảy xiết được triệu hồi từ trên đỉnh đầu, dòng sông này không thấy đầu cũng chẳng thấy cuối.

Mơ hồ có thể thấy vạn ngàn sinh linh đang giãy giụa trong đó.

Theo động tác của Ma Thần, dòng sông đó lao về phía Bàn Cổ, muốn gột rửa y đi.

“Vạn vật đều là hư vô, dù là Bàn Cổ cũng nên quy về hư vô!” Một Ma Thần hai mắt vô thần, trong đó không chứa thần quang của bất kỳ vật chất nào, trong mắt y chỉ có một vùng hư vô.

Ánh mắt y quét về phía Bàn Cổ, nơi ánh mắt đi qua, mọi thứ đều lặng lẽ hóa thành hư vô.

“Vạn vật có nhân ắt có quả, Hỗn Độn có ơn dưỡng dục, Bàn Cổ muốn bổ Hỗn Độn, vậy thì hãy nhận lấy sự phản phệ từ Hỗn Độn đi!” Lại có một Ma Thần tay cầm một con dao nhỏ, nhẹ nhàng vung về phía trước, khiến cho Hỗn Độn xung quanh Bàn Cổ đều sinh ra một cảm giác bài xích đối với y.

Các Hỗn Độn Ma Thần khác cũng lần lượt ra tay, từng đại thuật sát phạt, vạn luồng thần quang lấp lánh, thậm chí pháp tắc của riêng họ cũng bị dẫn động, trấn áp về phía Bàn Cổ.

Cảm nhận được sức mạnh của đám Hỗn Độn Ma Thần, thần quang trong mắt Bàn Cổ cũng ngày càng rực rỡ.

“Ha ha ha!

Chương 4

Đều không tệ, nhưng không ngăn được ta, Khai Thiên Phủ, chém tan Hỗn Độn cho ta!" Chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên, đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, toàn thân Bàn Cổ tỏa sáng rực rỡ, Hỗn Độn vốn có chút u ám lập tức trở nên sáng ngời.

Khai Thiên Phủ trong tay cũng tỏa ra một luồng khí tức sắc bén đến cực hạn.

Khí Hỗn Độn xung quanh, khi va chạm với luồng khí tức sắc bén đến cực hạn đó, liền lặng lẽ tiêu tán.

Sau đó, Khai Thiên Phủ được Bàn Cổ triệt để dẫn động, một luồng ánh búa hiện ra.

Luồng ánh búa đó dường như tập hợp tất cả ánh sáng, khiến cho Hỗn Độn xung quanh tối sầm lại.

Ngay cả những đại thuật sát phạt, vạn ngàn pháp tắc mà các Hỗn Độn Ma Thần kia đánh ra cũng không thể so sánh với luồng ánh búa này.

Luồng ánh búa đó không thể dùng lời nói để hình dung, có thể cảm nhận được khí tức của đạo, cảm nhận được sự mênh mông, hùng vĩ.

Theo luồng ánh búa đó, những đại thuật sát phạt lần lượt bị phá hủy, vạn ngàn pháp tắc đồng loạt tối sầm.

Thậm chí trong số các Hỗn Độn Ma Thần, một bộ phận yếu hơn cũng lập tức bị luồng ánh búa này chém chết.

Cùng với luồng ánh búa hạ xuống, cả Hỗn Độn chìm vào tĩnh lặng, ngay cả các Hỗn Độn Ma Thần cũng ngây người tại chỗ.

"Không thể nào, sao ngươi có thể mạnh đến thế?" "Nhiều nhất

cũng chỉ đi trước chúng ta nửa bước, vì sao chúng ta lại không đỡ nổi một luồng ánh búa?" Cây dương liễu đó tức giận lên tiếng, trong lòng mang theo vẻ khó tin.

"Ha ha ha, nói nhiều lời vô ích như vậy làm gì, nếu các ngươi đã là địch với ta, vậy thì tất cả hãy ở lại đây đi, vừa hay thế giới mới của ta cần được các ngươi, những Hỗn Độn Ma Thần, bồi dưỡng." Trong đôi mắt Bàn Cổ hiện lên vẻ lạnh lùng, nói xong, y không nói thêm lời vô ích nào với đám Hỗn Độn Ma Thần này nữa.

Bởi vì trong mắt y, những Hỗn Độn Ma Thần này đều sắp biến thành người chết, chỉ có Hỗn Độn Ma Thần đã chết mới là Hỗn Độn Ma Thần tốt nhất.

Bàn Cổ chủ động tấn công về phía đám Hỗn Độn Ma Thần đó, đám Hỗn Độn Ma Thần đó tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, cũng lần lượt xông lên nghênh chiến.

Trong lúc nhất thời, hai bên triển khai đại chiến trong Hỗn Độn, từng luồng ánh búa càn quét bốn phương tám hướng, từng đại thuật sát phạt chấn động cả Hồng Hoang.

Vùng đất giao chiến đó, khí Hỗn Độn bay múa loạn xạ, che khuất thân ảnh của họ.

Mơ hồ có thể nghe thấy tiếng gầm giận dữ của các Hỗn Độn Ma Thần đó.

Trong cả Hỗn Độn, ngoài linh hồn thể được cái kén hóa thành từ khí Hỗn Độn bao bọc kia chứng kiến, có lẽ cũng chỉ có Đại Đạo chứng kiến mà thôi.

Hỗn Độn không tính năm tháng, có lẽ chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, lại có lẽ đã qua vô số nguyên hội.

Cả Hỗn Độn tràn ngập thi thể của các Hỗn Độn Ma Thần.

Ở trung tâm nhất, Bàn Cổ toàn thân đẫm máu đứng giữa sân, trong mắt lộ ra vẻ mệt mỏi, Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đầu, Hỗn Độn Thanh Liên dưới chân cũng trở nên ảm đạm đi vài phần, trên đó mơ hồ có những vết nứt.

Chỉ có Khai Thiên Phủ trong tay sau khi thấm đẫm máu tươi của các Hỗn Độn Ma Thần thì trở nên càng thêm sắc bén.

Hít một hơi thật sâu, Bàn Cổ phấn chấn tinh thần, nhìn thi thể xung quanh, giơ cao Khai Thiên Phủ trong tay.

Một luồng năng lượng cực kỳ mạnh mẽ bao quanh Khai Thiên Phủ, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Hôm nay Hỗn Độn phải vỡ, trời đất phải mở, chém!" Lời vừa dứt, Bàn Cổ liên tiếp bổ ra chín búa, chém về phía không gian Hỗn Độn xung quanh.

Lập tức, cả không gian Hỗn Độn chấn động, một luồng thanh khí bay lên, một luồng trọc khí từ từ chìm xuống.

Hỗn Độn cứ như vậy bị Bàn Cổ bổ ra.

Theo thanh khí bay lên, từ từ hình thành trời, trọc khí chìm xuống, từ từ hình thành đất.

Một thế giới khác với Hỗn Độn đã được khai tịch trong tay Bàn Cổ.

Nhìn trời đất trước mắt, trong lòng Bàn Cổ đầy vẻ vui mừng, nỗ lực của y đều đáng giá.

Lúc này, y nhìn thấy thân thể của những Hỗn Độn Ma Thần đã chết, Bàn Cổ giơ tay vẫy một cái, hút tất cả vào trong thế giới mới mở.

"Nếu đã chết, vậy thì hãy đóng góp cho thế giới này đi!" Ngay sau

đó, dưới sự thi pháp của Bàn Cổ, thân thể của những Hỗn Độn Ma Thần đó lần lượt dung nhập vào thế giới.

Trời đất vốn không thấy bờ bến lại một lần nữa bành trướng ra bốn phương tám hướng, bản nguyên của trời đất được nâng cao thêm một bước.

Chương 5

Cảm nhận được niềm vui từ trời đất, trong lòng Bàn Cổ tràn ngập niềm vui.

Rắc!

Rắc!

Tiếng vỡ vụn vang lên, Bàn Cổ nhìn qua, ở nơi tận cùng của trời và đất, trời và đất đang từ từ hợp lại, quay trở lại thành Hỗn Độn.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Trời vốn đang bay lên từ từ chìm xuống, đất vốn đang chìm xuống từ từ dâng lên, những luồng khí Hỗn Độn lần lượt ùa vào, muốn biến thế giới này trở lại thành Hỗn Độn.

"Gay go rồi, trời đất diễn hóa không đủ, bản nguyên của đám Hỗn Độn Ma Thần này quá bổ." Bàn Cổ nhíu chặt mày, bởi vì y đã dung nhập thân thể của đám Hỗn Độn Ma Thần đó vào trong trời đất.

Khiến cho trời đất vốn nên từ từ diễn hóa lại đột nhiên bành trướng phát triển, nhưng không chịu nổi áp lực từ Hỗn Độn, lúc này lại có khả năng hóa lại thành Hỗn Độn.

Lúc này, Bàn Cổ giơ Khai Thiên Phủ trong tay lên, vẻ mặt dịu dàng vuốt ve.

Trên Khai Thiên Phủ đó sớm đã có thêm không ít vết nứt, dù là Hỗn Độn Chí Bảo, đối mặt với nhiều Hỗn Độn Ma Thần như vậy cùng với áp lực khai thiên, nó cũng đã bị trọng thương.

"Lão bằng hữu, xem ra phải vất vả cho ngươi lần nữa rồi!" Lời

vừa dứt, Bàn Cổ ném Khai Thiên Phủ trong tay đi, một luồng kim quang lóe lên, Khai Thiên Phủ hóa thành ba bảo vật.

Một là Thái Cực Đồ, một là Bàn Cổ Phiên, một là Hỗn Độn Chung.

Dưới sự điều khiển của Bàn Cổ, Thái Cực Đồ diễn hóa thành cây cầu âm dương trấn áp trời đất, bình định địa thủy phong hỏa.

Bàn Cổ Phiên chấn động, vung ra từng luồng Hỗn Độn kiếm khí, lại một lần nữa tách rời trời đất đang hợp lại.

Hỗn Độn Chung tiếng chuông không ngừng, tạm thời định hình trời đất, khiến cho cả thế giới càng thêm vững chắc.

"Bàn Cổ, ngươi muốn thế giới này tồn tại, chúng ta thà rằng hủy diệt nó, oán khí của Hỗn Độn Ma Thần đủ để hủy diệt thế giới này, cho ta nổ!" "Thế giới này cuối cùng sẽ bị oán khí của Hỗn Độn Ma Thần chúng ta hủy diệt, Bàn Cổ ngươi không thắng, chúng ta cũng không thua!" "Muốn bản nguyên của ta thành toàn cho thế giới này, cũng phải xem ngươi có đủ tư cách không." Mấy chục đạo chân linh của Hỗn Độn Ma Thần hiện ra, trong cuộc đấu tranh với Bàn Cổ, họ đã chịu thương thế gần như bị tiêu diệt.

May mà đã kiên trì được, để chờ đợi một thời cơ như thế này.

Chỉ thấy thân thể của những Hỗn Độn Ma Thần vốn đã dung nhập vào trời đất, tỏa ra oán hận lực nồng nặc, gần như bao phủ cả thế giới.

"Chết tiệt!

Các ngươi đều đáng chết!" "Hừ!" Trong mắt Bàn Cổ đầy lửa giận, một tiếng gầm giận dữ, chân linh của những Hỗn Độn Ma Thần đó lần lượt bị hủy diệt, chỉ có cực ít đạo thoát được.

Nhìn những chân linh Hỗn Độn Ma Thần trốn thoát, Bàn Cổ có ý

muốn đuổi theo, nhưng nhìn trời đất hiện nay lại dừng bước.

"Thôi vậy!" Than một tiếng, Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đầu Bàn Cổ và Hỗn Độn Thanh Liên dưới chân lần lượt vỡ nát, từng mảnh vỡ rải rác khắp trời đất.

Những mảnh vỡ này sẽ áp chế oán khí của những Hỗn Độn Ma Thần đó, cũng sẽ trong vô tận năm tháng thai nghén thành các loại linh bảo.

Đây cũng là quà tặng của Bàn Cổ cho thế giới này.

Nhìn oán hận lực giữa trời đất bị áp chế xuống, Bàn Cổ khẽ gật đầu, sau đó bước vào trong trời đất.

Diễn hóa ra Bàn Cổ chân thân, đầu đội trời, chân đạp đất, trời cao một trượng, đất dày một trượng, y liền cao thêm một trượng.

Không biết qua bao nhiêu năm biến hóa, độ cao giữa trời và đất đã không thể đo lường, chiều cao của Bàn Cổ cũng không thể biết được.

Trong mắt Bàn Cổ đầy vẻ mệt mỏi, nhưng nhìn trời đất hiện nay, trong mắt y lộ ra vẻ vui mừng.

"Thật đẹp a!" "Thế giới này liền gọi là Hồng Hoang đi!" Giọng Bàn Cổ vừa dứt, từng luồng thanh quang mờ ảo từ khắp trời đất Hồng Hoang tỏa ra, cuối cùng hóa thành một cái đĩa tròn trước mặt Bàn Cổ.

Hồng Hoang Thiên Đạo.

"Thiên Đạo năm mươi, Đại Diễn bốn chín, độn đi một, một là một tia sinh cơ, sau này liền xem duyên pháp của mỗi người." Bàn Cổ dường như đã thấy được sự thay đổi của Hồng Hoang sau này, lời vừa dứt, Hồng Hoang Thiên Đạo vốn không có khiếm khuyết lại thiếu đi một góc.

“Thật thoải mái, cảm giác đã lâu không được ngủ một giấc thoải mái như vậy.” Một giọng nói truyền ra, cái kén được hóa thành từ khí Hỗn Độn lập tức vỡ nát, lộ ra hình dạng của linh hồn thể đó.

Chương 6

Lúc này, sau khi nghịch phản tố nguyên, linh hồn thể không còn hư huyễn như vậy nữa, có thể nhìn rõ hình dạng vốn có.

"Hồng Hoang khai tịch rồi sao?

Bàn Cổ sao?

Thật là cao lớn a!" Nhìn Bàn Cổ đang đội trời đạp đất, linh hồn thể không khỏi thốt lên lời tán thưởng.

"Ồ?

Ai đang gọi tên ta?" Sau khi linh hồn thể thốt ra tên của Bàn Cổ, Bàn Cổ lập tức có cảm ứng, thần niệm quét qua, liền thấy được sự tồn tại của linh hồn thể.

"Thú vị!" Tâm niệm khẽ động, linh hồn thể đó bay về phía Bàn Cổ.

"Hả?

Tôi đang bay?

Bay về phía Bàn Cổ?

Chẳng lẽ Bàn Cổ phát hiện ra tôi?" Linh hồn thể vừa cảm thán xong thì phát hiện mình đang bay về phía Bàn Cổ, sắc mặt lập tức thay đổi.

Đối với trời đất Hồng Hoang hiện nay, y là một kẻ khác loại.

Đối với Bàn Cổ, người khai tịch cả trời đất Hồng Hoang, lại càng như vậy, nếu bị Bàn Cổ cho rằng có hại cho Hồng Hoang, thổi một hơi là y bị diệt, khóc cũng không có chỗ mà khóc.

"A a, tiểu gia hỏa không cần lo lắng, tuy ta không nhìn thấu được

lai lịch của ngươi, nhưng cũng sẽ không hại ngươi." "Có thể sống sót từ trong chiến loạn Hỗn Độn trước đó, ngươi cũng có bản lĩnh, tồn tại tức là hợp lý." "Chỉ là hiện tại ngươi chỉ có linh hồn, lại thiếu một thân xác, ta và ngươi tương ngộ tức là có duyên, ta liền giúp ngươi một tay." "Cuối cùng có thể đạt được bao nhiêu liền xem tạo hóa của ngươi!" Bàn Cổ nhìn linh hồn thể trước mắt, trong mắt lộ ra vẻ thú vị.

Sau khi nói một tràng với linh hồn thể, không chút do dự, trước ngực hiện ra chín giọt tâm đầu huyết.

Chín giọt tâm đầu huyết đó vừa xuất hiện trong không trung, liền ép vỡ không gian xung quanh, từng luồng hư không loạn lưu hiện ra.

"Dung!" Theo một tiếng vang, chín giọt tâm đầu huyết dung nhập vào linh hồn thể, hình thành một cái kén màu máu, bao bọc lấy y.

"Lại nữa?" Đây là ý niệm cuối cùng của linh hồn thể.

"Tiểu gia hỏa, hy vọng ngươi có thể tồn tại trong Hồng Hoang, không chừng sau này chúng ta còn có ngày gặp lại." "Đại Đạo ở trên, ta là Bàn Cổ, niệm tình Hồng Hoang mênh mông hoang lương, nguyện thân hóa vạn vật, thành toàn Hồng Hoang!" Theo lời thề của Bàn Cổ, một luồng ý niệm bao phủ cả Hồng Hoang, Bàn Cổ biết ý niệm của Đại Đạo đã giáng lâm.

Cuối cùng lưu luyến nhìn cả Hồng Hoang một cái, trong mắt lóe lên vẻ kiên định.

Tâm niệm vừa động, mắt trái mắt phải lần lượt hóa thành Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh.

Hơi thở y thở ra, biến thành gió bốn mùa và mây trôi; âm thanh y phát ra, hóa thành tiếng sấm ầm ầm.

Tứ chi của y, biến thành đông, tây, nam, bắc tứ cực trên đại địa.

Da của y, biến thành đại địa bao la, máu của y, biến thành sông

ngòi chảy không ngừng, mồ hôi, biến thành mưa móc tưới nhuần vạn vật...

Sau khi Bàn Cổ thân hóa vạn vật, cả Hồng Hoang mới thật sự hoàn chỉnh.

Đại Đạo có cảm ứng với điều này, giáng xuống Đại Đạo công đức cho cả Hồng Hoang, trong đó ba phần công đức bị ba luồng thanh khí do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành nhận được, ba phần công đức bị mười hai đoàn tinh huyết Bàn Cổ nhận được.

Một phần còn lại hóa thành Hậu thiên đệ nhất công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đội trên đầu thì bất bại.

Một phần hóa thành Hậu thiên đệ nhất công phạt chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, giết người không dính nhân quả.

Hai phần cuối cùng thì rải khắp trời đất Hồng Hoang, khiến cho trời đất Hồng Hoang càng được tạo hóa.

Sau đó, luồng thanh khí lớn nhất trong ba luồng cuốn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đi, ba luồng thanh khí bay về phía Côn Luân.

Mười hai đoàn tinh huyết thì chìm xuống đáy đất.

Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên trấn áp trời đất biến mất không thấy, Hỗn Độn Chung bay về phía Thái Dương Tinh.

Không biết vì sao, Hồng Mông Lượng Thiên Xích đó lại không biến mất, mà bay vào trong huyết kén...

Chương 7

Trời đất Hồng Hoang mới mở, không có bất kỳ sinh linh nào, không biết đã qua một nguyên hội, mười nguyên hội, hay nghìn nguyên hội...

Hồng Hoang bắt đầu trở nên náo nhiệt, sinh ra lứa sinh linh Hồng Hoang đầu tiên, cùng với hung thú do oán niệm của Hỗn Độn Ma Thần bị Bàn Cổ chém giết hóa thành.

Những hung thú này kế thừa ý chí của những Hỗn Độn Ma Thần đó, tuy không có nhiều trí tuệ, nhưng lại lấy việc hủy diệt Hồng Hoang làm nhiệm vụ của mình.

Những hung thú này hoành hành ngang ngược trong Hồng Hoang, sinh linh đại địa lầm than.

Từ đó, thế giới Hồng Hoang bước vào thời đại hung thú.

Trong Hồng Hoang có một ngọn núi, tên là Bất Chu Sơn, do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, được mệnh danh là Hồng Hoang đệ nhất thần sơn, trong núi tiên thiên linh khí tràn ngập, thậm chí sương hóa.

Cả Bất Chu Sơn tràn ngập uy áp của Bàn Cổ lúc còn sống.

Tại một sơn cốc không xa chân núi Bất Chu Sơn, một cái huyết kén trôi nổi trên một vũng nước.

Rắc!

Tiếng vỡ vụn vang lên, huyết kén đó nứt ra, từ trong vết nứt, một đôi tay duỗi ra, thuận theo một vết nứt, tách huyết kén ra.

“Cuối cùng cũng ra ngoài được, thật không dễ dàng!” “Nhưng ta cũng có được cơ duyên của Bàn Cổ.” Người nói chính là linh hồn thể

lúc đầu, tên kiếp trước đã không còn quan trọng, tên của kiếp này là Càn Nguyên!

Nhìn huyết kén bong ra, Càn Nguyên vẫy tay, những mảnh huyết kén đó tỏa sáng, hóa thành một bộ y phục màu mây nhạt mặc trên người y.

Trong tay cầm một cây thước, chính là một trong những Hậu thiên công đức chí bảo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích. [Đing!

Ký chủ hoàn toàn tỉnh lại, mở nhiệm vụ điểm danh lần thứ hai!] [Xin ký chủ đến đỉnh Bất Chu Sơn điểm danh, phần thưởng chưa biết!] Nghe thấy âm thanh trong thức hải, Càn Nguyên khẽ nhướng mày.

"Hệ thống?

Ngươi có tác dụng gì?

Tại sao lại đưa tôi đến thời đại này, đừng nói với tôi là không phải do ngươi làm?" [Đing!

Hệ thống này là Thần cấp thiêm hệ thống, ký chủ có thể tiến hành điểm danh trong mỗi sự kiện lớn của Hồng Hoang, hoặc hệ thống sẽ phát hành nhiệm vụ điểm danh ngẫu nhiên!] [Mỗi lần điểm danh đều sẽ nhận được phần thưởng ngẫu nhiên!] [Ký chủ xuất hiện tại Hồng Hoang là một nút thời gian sai lầm, đích đến ban đầu của hệ thống là Hoang Cổ Cấm Địa ở Đông Hoang, do bị yếu tố không xác định can thiệp nên đã xuất hiện ở đây.] "Hoang Cổ Cấm Địa?

Không phải là nơi đó chứ?" Càn Nguyên ánh mắt khẽ co lại, trong khoảnh khắc ngắn ngủi liền...

Dù hiện tại đã ở trong Hồng Hoang, đã chứng kiến ba ngàn Ma Thần hỗn chiến, Bàn Cổ khai thiên, nhưng không có nghĩa là y không có cảm xúc gì với thế giới kia.

Thế giới đó cũng là một đại thế giới vô cùng huy hoàng, còn về thế giới nào mạnh hơn, điều này cần phải tự mình trải nghiệm mới biết được.

Nhưng y biết một điều, đó là nhân kiệt của thế giới đó không hề thua kém thế giới này chút nào.

Có chăng chỉ là hai thế giới khác nhau, nhưng con người đều xuất sắc như nhau.

"Hệ thống, nếu tôi đã vì yếu tố không xác định mà đến đây, vậy tôi có thể đến thế giới kia không?" [Đing!

Hệ thống đang kiểm tra, qua kiểm tra, ký chủ vẫn có cơ hội đến thế giới đó, điều kiện cần chưa biết, thời gian chưa biết!] [Xin ký chủ mau chóng đến đỉnh Bất Chu Sơn hoàn thành nhiệm vụ điểm danh lần thứ hai của hệ thống!] Nghe lời của hệ thống, Càn Nguyên khẽ lắc đầu, quay người nhìn vũng nước trước mặt.

Vũng nước này cũng có lai lịch lớn, chính là Tam Quang Thần Thủy nổi danh trong Hồng Hoang.

Tam Quang Thần Thủy lần lượt là Nhật Quang Thần Thủy màu vàng, Nguyệt Quang Thần Thủy màu bạc, Tinh Quang Thần Thủy màu tím.

Nhật Quang Thần Thủy tiêu mòn huyết tinh cốt nhục, Nguyệt Quang Thần Thủy ăn mòn nguyên thần hồn phách, Tinh Quang Thần Thủy nuốt chửng chân linh thức niệm.

Tam Quang Thần Thủy tách ra là độc, nhưng hợp lại, liền trở thành thánh dược chữa thương đệ nhất, có thể giải mọi loại độc.

"Hệ thống, có không gian lưu trữ không, có thể cho tôi cất đồ không?" [Đing!

Mở mô-đun không gian lưu trữ theo yêu cầu của ký chủ, ký chủ có

thể cất giữ mọi vật thể không có sinh mệnh trong không gian lưu trữ, không gian vô hạn!] Nghe lời của hệ thống, Càn Nguyên đảo mắt một vòng, sau đó liền mở miệng nói: “Hệ thống, mở giao diện thuộc tính, chức năng rút thưởng, mở chức năng cửa hàng.” [Đing!

Chức năng giao diện thuộc tính không tồn tại, chức năng rút thưởng, chức năng cửa hàng mở thất bại, ký chủ chưa nhận được quyền hạn mở, xin mau chóng hoàn thành nhiệm vụ điểm danh để nhận phần thưởng!] “Tại sao không có chức năng giao diện thuộc tính?

Chương 8

Làm thế nào để nhận được quyền hạn?" Một luồng thần quang lóe lên trong mắt Càn Nguyên. [Thế giới không phải trò chơi, ký chủ cũng không phải nhân vật game, không thể tiến hành định lượng, yếu tố ảnh hưởng phức tạp, do đó giao diện thuộc tính không tồn tại.] [Quyền hạn hệ thống ẩn trong nhiệm vụ điểm danh, có lẽ lần điểm danh tiếp theo có thể nhận được quyền hạn hệ thống, có lẽ rất lâu sau mới có thể nhận được quyền hạn hệ thống.] [Thời gian chưa biết, nguyên nhân chưa biết, kết quả chưa biết, xin ký chủ tích cực tiến hành khám phá!] Càn Nguyên khẽ gật đầu, đối với điều này cũng không có ý kiến gì lớn, không có giao diện thuộc tính, đối với y ngược lại là một chuyện tốt.

"Địa điểm điểm danh lần thứ hai ở đỉnh Bất Chu Sơn sao?

May thật, tôi ở không xa chân núi Bất Chu Sơn, thật là vạn hạnh trong bất hạnh." Càn Nguyên trong mắt lóe lên vẻ may mắn.

Phải biết rằng, trời đất Hồng Hoang được thân thể của ba ngàn Ma Thần bồi dưỡng, rộng lớn hơn nhiều so với Hồng Hoang mà Càn Nguyên từng nghe nói ở kiếp trước.

Nếu ở hải ngoại, hoặc các vùng đất khác của Hồng Hoang, muốn đến Bất Chu Sơn, không tốn vài kỷ nguyên thời gian thì đừng nghĩ đến.

Lúc này, Càn Nguyên khẽ lắc đầu, xua đi những tạp niệm trong đầu, sau đó bước ra khỏi sơn cốc này.

Thời gian thoáng chốc đã trôi qua mấy vạn năm, Càn Nguyên cuối cùng cũng đến được chân núi Bất Chu Sơn.

Nhìn Bất Chu Sơn trước mắt, trong mắt Càn Nguyên lóe lên vẻ

thổn thức, cuối cùng cũng hiểu được cái gọi là "nhìn núi chạy chết ngựa".

Dù sơn cốc trước đó nhìn có vẻ gần Bất Chu Sơn, nhưng vẫn mất mấy vạn năm thời gian, nhưng may là trên đường đi cũng không phải không có thu hoạch.

Hiện tại Hồng Hoang vừa mới khai tịch, tranh đấu chưa diễn ra trên Hồng Hoang, khắp nơi đều có thể thấy thiên tài địa bảo.

Nghĩ đến cục diện Hồng Hoang sau này, Càn Nguyên cũng chỉ có thể mang theo lòng hổ thẹn (tinh thần không biết xấu hổ), đi theo bước chân của các tiền bối, thu gom suốt đường đi.

Hoàn hồn lại, trong mắt Càn Nguyên lộ ra vẻ ngưng trọng, Bất Chu Sơn do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, trên đó ẩn chứa uy áp Bàn Cổ nồng đậm.

Dù không bằng lúc Bàn Cổ còn sống, dù luồng uy áp đó đang dần tiêu tán, nhưng đối với Càn Nguyên hiện tại tuyệt đối là một thử thách lớn.

Mang theo lòng cảnh giác, y bước chân phải lên, đáp xuống Bất Chu Sơn, đúng lúc Càn Nguyên chuẩn bị bước cả chân trái lên thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Ầm ầm!

Một luồng uy áp cực kỳ bá đạo như thực thể hung hăng va vào người Càn Nguyên.

"Phụt!" Thân hình Càn Nguyên lập tức bay ngược ra ngoài, quỳ một gối trên đất, một ngụm máu tươi từ miệng phun ra, nhìn Bất Chu Sơn trước mắt, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

"Uy thế của Bàn Cổ, quả thật kinh khủng như vậy!" "Dù đã chết lâu như vậy, uy áp để lại vẫn mạnh mẽ như thế, khó trách chưa từng

nghe ai vào thời điểm này leo lên được đỉnh Bất Chu Sơn." Càn Nguyên hoàn hồn, hít một hơi thật sâu, pháp lực trong cơ thể nhanh chóng tuôn trào, sửa chữa vết thương vừa rồi do bất ngờ phải chịu.

Rất nhanh, vết thương trên người Càn Nguyên đã hồi phục, y đứng dậy nhìn Bất Chu Sơn trước mắt, trong mắt đầy vẻ kiên định.

"Nếu ta Càn Nguyên đã có cơ duyên đến trời đất Hồng Hoang này, nếu không thể tu được đại thần thông, vạn cổ bất diệt, vậy há chẳng phải lãng phí cơ duyên!" "Nếu ngay cả Bất Chu Sơn do xương sống Bàn Cổ hóa thành cũng không thể chinh phục, ta lại nói gì đến việc có thể tu được vạn cổ trường tồn, chứng được tuyên cổ bất diệt!" "Ta lại làm sao có thể vượt qua Bàn Cổ, chứng đắc bất hủ!" Nói xong, nhìn Bất Chu Sơn phảng phất tuyên cổ bất diệt trước mắt, Càn Nguyên mang theo tâm thần kiên định, từng bước đi về phía Bất Chu Sơn.

Toàn thân Càn Nguyên vận chuyển pháp lực, sau đó một chân bước vào thân núi Bất Chu Sơn.

Một luồng áp lực nặng nề đè lên người Càn Nguyên, đó là uy áp Bàn Cổ còn sót lại trên Bất Chu Sơn.

Thân hình Càn Nguyên khẽ lảo đảo, sau đó liền ổn định lại, trong tình huống đã chuẩn bị sẵn sàng, uy áp ở chân núi, đối với y không phải là vấn đề lớn.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm túc, từng bước tiến về phía đỉnh Bất Chu Sơn.

Không có thần thông một bước ngàn dặm, cũng không có việc xé rách không gian chớp mắt trăm vạn dặm, Càn Nguyên mỗi bước đi, trên đất liền để lại một dấu chân, tiến lên như một người phàm.

Thời gian, thứ này ở trời đất Hồng Hoang là thứ không đáng tiền

nhất, chớp mắt Càn Nguyên không biết đã đi trên Bất Chu Sơn bao nhiêu năm.

Ngẩng đầu nhìn lên, đỉnh Bất Chu Sơn vẫn xa vời tầm với, quay đầu nhìn lại, chỉ còn lại từng hàng dấu chân.

Trong lòng Càn Nguyên không có ý định lùi bước, ánh sáng trong mắt ngày càng sáng, đi bộ nhiều năm như vậy, khiến cho ý chí của y càng thêm kiên định, càng thêm không thể bị phá hủy.

Càng đi lên cao, uy áp Bàn Cổ còn sót lại càng mạnh, tốc độ tiến lên của Càn Nguyên càng chậm, thường thường một bước cần rất lâu mới bước ra được.

Khi đi đến nửa chiều cao của Bất Chu Sơn, Càn Nguyên bước đi khó khăn, như thể đang cõng một ngọn Thái Cổ Thần Sơn, mỗi bước đều vô cùng nặng nề.

Khi đi đến hai phần ba Bất Chu Sơn, ý thức Càn Nguyên dần dần mơ hồ, không biết mình đang làm gì, chỉ còn lại ý chí bất khuất đó chống đỡ cơ thể tiến lên.

Thời gian dần trôi, đạo bào trên người Càn Nguyên rách nát không chịu nổi, cả người trông thảm hại vô cùng.

Chương 9

Càn Nguyên không hề hay biết gì cả, tâm tư của y sớm đã trống rỗng, ý niệm duy nhất chính là leo lên đỉnh Bất Chu Sơn, điều này chưa bao giờ từ bỏ.

Không biết lại qua bao lâu, Càn Nguyên cuối cùng cũng bước ra bước cuối cùng, đến được đỉnh Bất Chu Sơn, nhưng sau khi bước lên, Càn Nguyên lại như mất đi ý thức, đứng bất động trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Người Càn Nguyên tuy không động đậy, nhưng nếu có thể nhìn thấy con ngươi của y, liền có thể phát hiện, trong mắt y phảng phất có khí Hỗn Độn xuất hiện.

Lúc này ý thức của y đang chìm sâu trong thức hải, trong thức hải của y hiện ra cảnh tượng Bàn Cổ ở trong Hỗn Độn, ba ngàn Ma Thần hỗn chiến.

Cảnh tượng lúc đầu đó, y chỉ xem được một đoạn mở đầu, linh hồn suýt chút nữa tan chảy, may mà hệ thống kịp thời xuất hiện, mới cứu được y, và còn có cơ hội phản bổn tố nguyên.

Đợi đến khi y tỉnh lại, Hồng Hoang đã khai tịch xong, càng không có cơ hội được thấy cảnh tượng lúc đầu.

Hiện tại, cảnh tượng lúc đầu đó hiện ra trong thức hải của y, khiến y có thể như thể tự mình trải qua một lần, hoàn toàn là một cơ duyên trời cho.

Chỉ thấy trong thức hải là một mảnh Hỗn Độn, Bàn Cổ và các Ma Thần khác chém giết, mỗi một búa Bàn Cổ vung ra ẩn chứa đạo lý, mỗi một đòn của các Ma Thần khác ẩn chứa quy tắc, vào lúc này tất cả đều hóa thành chất dinh dưỡng.

Càn Nguyên chỉ là một linh hồn của hậu thế, không có kinh nghiệm tu hành, dù có phản bổn tố nguyên, dù có tâm đầu huyết của Bàn Cổ hóa thành thân thể, cũng chỉ có thể vận dụng pháp lực của bản thân một cách đơn giản.

Có thể nói là Đại La Kim Tiên yếu nhất trong Hồng Hoang, bất kỳ một Đại La Kim Tiên nào cũng có thể hành hạ Càn Nguyên.

Hiện tại, sau khi ý chí được uy áp Bàn Cổ trên Bất Chu Sơn mài giũa, trong thức hải hấp thu tinh túy của cuộc tranh đấu giữa Bàn Cổ và các Ma Thần khác.

Có thể yên tâm tự xưng là một Đại La Kim Tiên đủ tiêu chuẩn.

Không biết qua bao lâu, Càn Nguyên đang đứng ngây người tại chỗ, đôi mắt vốn vô thần càng lúc càng sáng, một luồng thần quang từ trong mắt lóe ra.

"Hú!

Chuyến đi Bất Chu Sơn này đối với ta...

Hiện tại ta mới là một Đại La Kim Tiên đủ tiêu chuẩn." "Dù không có hệ thống, ta cũng tự tin có thể ở thời đại Hồng Hoang này, để lại dấu ấn huy hoàng thuộc về mình." Khóe miệng Càn Nguyên khẽ nhếch lên, nắm chặt hai quả đấm, cảm nhận pháp lực vận chuyển tròn trịa như ý trong cơ thể, trong lòng y tràn đầy tự tin. [Phát hiện ký chủ đã đến đỉnh Bất Chu Sơn, có tiến hành điểm danh không?!] "Điểm danh!" [Xác nhận chỉ lệnh của ký chủ, bắt đầu điểm danh, điểm danh kết thúc!] [Chúc mừng ký chủ nhận được một hạt Thế giới chủng tử, chúc mừng ký chủ nhận được Hỗn Độn linh căn Ngũ Hành Ngũ Châm Tùng (tàn), chúc mừng ký chủ nhận được một cơ hội dung hội quán thông!] "Thế giới chủng tử, tại sao Hỗn Độn linh căn lại có chữ tàn ở sau, dung hội quán thông lại là gì?" Càn Nguyên tinh thần phấn chấn, trong mắt thần quang lóe lên, chỉ nghe tên thôi cũng có thể cảm nhận

được sự quý giá của chúng. [Thế giới chủng tử, ký chủ dung hợp Thế giới chủng tử với bản thân, có thể khai tịch một thế giới trong cơ thể.] [Mọi hành động của ký chủ đều sẽ có sức mạnh của một thế giới gia trì, nếu có thể nâng cấp thế giới lên Đại Thiên Thế Giới, liền có một Đại Thiên Thế Giới gia trì.] [Hỗn Độn linh căn Ngũ Hành Ngũ Châm Tùng mọc trong Hỗn Độn, gặp phải ba ngàn Ma Thần hỗn chiến, bản nguyên thất thoát, đã bị tàn khuyết, nếu không nhanh chóng bổ sung, sẽ bị tụt xuống thành Tiên Thiên linh căn.] [Ký chủ tuy nhận được ấn ký khai thiên, từ trận chiến của Bàn Cổ và các Ma Thần khác lĩnh ngộ được rất nhiều, nhưng sở học chưa thể dung hội quán thông, cơ hội này có thể giúp ký chủ quy nạp lại tất cả sở học, giúp ký chủ khống chế bản thân tốt hơn.] Nghe hệ thống giới thiệu, trái tim Càn Nguyên cũng đập mạnh một cái, chưa có lần nào hệ thống lại cho ra phần thưởng xa hoa như vậy.

"Dung hợp Thế giới chủng tử, diễn hóa một thế giới, dung nhập Hỗn Độn linh căn vào thế giới, được thế giới nuôi dưỡng, mở dung hội quán thông!" [Tiếp nhận chỉ lệnh của ký chủ, xin ký chủ ngưng thần tĩnh tâm!] [Tiếp nhận chỉ lệnh của ký chủ, bắt đầu dung nhập Thế giới chủng tử!] Lời hệ thống vừa dứt, một hạt giống tỏa ra màu sắc sinh mệnh hiện ra trước mặt Càn Nguyên, không đợi Càn Nguyên nhìn rõ, hạt giống thế giới đó liền dung nhập vào cơ thể Càn Nguyên.

Sắc mặt Càn Nguyên khẽ biến, vội vàng ngồi xếp bằng, tâm thần hợp nhất, cảm nhận sự biến hóa của hạt giống thế giới đó.

Chỉ thấy hạt giống thế giới đó sau khi dung nhập vào cơ thể Càn Nguyên, liền biến mất không thấy, tuy không nhìn thấy, nhưng Càn Nguyên lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của hạt giống thế giới đó.

Tâm niệm vừa động, Càn Nguyên đã ở trong một không gian Hỗn Độn.

Chưa đợi y có động tác gì, không gian Hỗn Độn đó khẽ rung lên, một điểm sáng hiện ra, sau đó lan ra bốn phương tám hướng.

Mười dặm, ngàn dặm, vạn dặm... cho đến cuối cùng là chín nghìn vạn dặm, mới dừng lại việc mở rộng.

Trên mặt Càn Nguyên lóe lên vẻ minh ngộ, chín nghìn vạn dặm chính là cực hạn của tiểu thế giới.

Nếu muốn thế giới tiếp tục mở rộng, vậy thì phải tiến hành nâng cấp thế giới, để nó trở thành tiểu thiên thế giới, trung thiên thế giới cho đến đại thiên thế giới.

Đợi thế giới mở rộng xong, một cây Ngũ Hành Ngũ Châm Tùng toàn thân bao quanh những sợi khí Hỗn Độn màu sắc rơi xuống trung tâm thế giới.

Trên cây Ngũ Hành Ngũ Châm Tùng đó, ngũ hành chi khí nồng đậm, nhưng lại thiếu đi vài phần sinh cơ, có vẻ hơi ủ rũ.

Hiển nhiên trước đó đã bị trọng thương trong Hỗn Độn, chưa hồi phục.

Cây Ngũ Hành Ngũ Châm Tùng đó sau khi rơi xuống trung tâm thế giới, rễ cây liền vươn ra khắp thế giới, thậm chí lan ra cả bên ngoài thế giới.

Vừa hấp thu khí Hỗn Độn để từ từ tu phục, vừa tỏa ra tiên thiên linh khí cho cả thế giới.

Có lẽ qua mấy trăm nguyên hội, nó có thể khôi phục bản nguyên, trở thành Hỗn Độn linh căn thật sự.

Chương 10

Nếu thế giới được nâng cấp, vậy thì thời gian này sẽ được rút ngắn rất nhiều.

Càn Nguyên nhìn những đường vân trên cây Ngũ Hành Ngũ Châm Tùng, trong mắt lóe lên vẻ minh ngộ, từ những đường vân đó y đã ngộ ra được điều gì đó.

Đúng lúc này, một luồng kim quang bao phủ lấy Càn Nguyên, một luồng vận khí không thể nói rõ, không thể diễn tả bao quanh Càn Nguyên.

Trong thức hải của Càn Nguyên, những hình ảnh ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần hỗn chiến mà y đã xem, cùng với cảnh tượng thế giới khai tịch, những đường vân trên cây Ngũ Châm Tùng lần lượt hiện ra.

Cuối cùng những cảnh tượng đó lần lượt tiêu tán, chỉ để lại những vệt dấu, đó là vệt dấu của Đạo.

Theo đó, bên ngoài thân Càn Nguyên cũng hiện ra những vệt dấu, nếu có người có thể thấy được cảnh này, vậy thì sẽ rơi vào trạng thái đốn ngộ, có thể từ đó nhận được lợi ích to lớn.

Thời gian từ từ trôi đi, không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Càn Nguyên mở đôi mắt ra, một luồng thần quang từ trong mắt bắn về phía xa.

Nơi thần quang đi qua, không gian vỡ nát từng tấc, hư không loạn lưu càn quét.

Càn Nguyên đứng dậy, đưa tay phất một cái, phảng phất như đang vẽ trên một bức tranh cuộn, hư không loạn lưu đó trong nháy mắt liền bị xóa đi.

Nhìn thế giới có chút hoang vu trước mặt, Càn Nguyên khẽ trầm ngâm, phất tay áo một cái, những thứ y nhận được từ Hồng Hoang đều bị Càn Nguyên chuyển vào đây.

"Giới này liền là Càn Nguyên Giới!" Lời vừa dứt, thân ảnh Càn Nguyên biến mất trong Càn Nguyên Giới, xuất hiện trên đỉnh Bất Chu Sơn.

"Hiện nay ta không chỉ có Càn Nguyên Giới, mà còn có bản mệnh công pháp Càn Nguyên Quyết, tạm thời có thể tự vệ, không biết hiện tại Hồng Hoang đang ở thời điểm nào, đã đến lúc nên du lịch Hồng Hoang rồi." Khí thế Đại La Kim Tiên hậu kỳ trên người Càn Nguyên lóe lên một cái, sau đó y như một người bình thường đi xuống Bất Chu Sơn.

Cũng như lúc đến, chỉ từng bước một đi xuống, không hề động dụng thần thông không gian và pháp tắc.

Hiện tại uy áp Bàn Cổ trên Bất Chu Sơn không hề gây ảnh hưởng gì đến Càn Nguyên, y như một du khách đi dạo, đi khắp nơi.

Chỉ là ngọn núi y đi không phải bình thường, mà là Hồng Hoang đệ nhất thần sơn.

Qua thời gian diễn biến, hiện tại Bất Chu Sơn không còn hoang vu như lúc Càn Nguyên đến.

Trên đường đi, những tiên trân linh vật thấy được đều bị Càn Nguyên thu vào Càn Nguyên Giới.

Khi Càn Nguyên đi đến lưng chừng Bất Chu Sơn, trong lòng bỗng nhiên rung động, quay người nhìn về phía bên phải.

"Bên đó có thứ gì đó lôi kéo tâm thần của ta?" "Chẳng lẽ là bảo vật có duyên với ta?" "Chỉ không biết có ai sẽ xuất hiện vào lúc này hô một tiếng 'Đạo hữu xin dừng bước' không?" Khóe miệng Càn

Nguyên khẽ mỉm cười, sau đó liền đi về phía nơi tâm thần cảm ứng, muốn xem xem thứ gì đang lôi kéo tâm thần của mình.

Không lâu sau, Càn Nguyên dừng lại, trước mặt y lại không có thứ gì cả, khiến Càn Nguyên khẽ nhíu mày.

“Sao lại không có?

Rõ ràng là ở đây!” “Hử?” Càn Nguyên đột nhiên cảm nhận được một luồng dao động thần bí, vội vàng tỏa thần niệm ra, toàn lực bắt lấy luồng dao động thần bí đó.

Không lâu sau, luồng dao động thần bí đó lại xuất hiện một lần nữa, đôi mắt Càn Nguyên sáng lên, ha ha cười một tiếng.

“Ha ha, tìm thấy rồi, phá cho ta!” Càn Nguyên tung nắm đấm phải về phía trước, tuy Càn Nguyên không thi triển thần thông, nhưng chỉ riêng một quyền của Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cũng đã đủ rồi.

Một quyền đánh vào một tòa tiên thiên đại trận, cảm nhận được khí tức của tòa đại trận trước mặt, khóe miệng Càn Nguyên khẽ nhếch lên.

“Quả nhiên là như vậy, khó trách vừa rồi ta không hề cảm giác được.” “Nhưng hiện tại đã hiện hình, vậy thì phá cho ta!” Trong mắt Càn Nguyên lóe lên một luồng ánh sáng trắng bạc, sau đó nhìn về phía đại trận, không lâu sau, khóe miệng Càn Nguyên lộ ra một nụ cười, y đã biết cách phá giải trận pháp này.

Chỉ thấy y thong dong bước vào trong đại trận, rẽ trái lùi sau, rẽ phải tiến trước, sau vài lần như vậy, trước mắt y bỗng nhiên trở nên rộng mở.

Xuất hiện trước mặt Càn Nguyên là một mảnh vỡ, nhìn mảnh vỡ này, trong mắt Càn Nguyên lóe lên một tia kinh ngạc.

“Thứ này?” “Thứ này?!” Trong mắt Càn Nguyên lóe lên vẻ kinh

ngạc, nếu y không nhìn lầm, đây rõ ràng là một mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp không phải nên bị..." "Đúng rồi, hiện tại thời gian còn sớm, Hồng Quân thậm chí còn chưa bắt đầu thu thập, nếu đã để ta gặp được một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp, vậy thì nó có duyên với ta." "Vừa hay có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Càn Nguyên Giới chắc chắn sẽ nhanh chóng lột xác." Mắt Càn Nguyên càng lúc càng sáng, đến đây, y không làm gì khác, đưa tay đặt mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đó vào Càn Nguyên Giới.

Vừa đặt mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp vào Càn Nguyên Giới, một tòa tiên thiên đại trận tự động tiêu tán.

"Ra là vậy, tòa tiên thiên đại trận này hoàn toàn dựa vào Tạo Hóa Ngọc Điệp, hiện tại Tạo Hóa Ngọc Điệp bị ta lấy đi, tòa đại trận này tự nhiên tiêu tán." Khẽ lắc đầu, Càn Nguyên quay người định xuống núi, có thể nhận được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, khí vận đã ngút trời, chắc chắn ở Bất Chu Sơn sẽ không có thu hoạch lớn hơn nữa, không bằng sớm rời khỏi Bất Chu Sơn một chút, xem xem Hồng Hoang hiện nay là tình cảnh gì.

"Đạo hữu xin dừng bước!" Bước chân Càn Nguyên khẽ dừng lại, sắc mặt trở nên cổ quái, quay người nhìn lại.

Chương 11

Một lão giả râu bạc, mặc đạo bào cổ xưa màu tím đang đứng không xa sau lưng y.

Thấy Càn Nguyên dừng bước nhìn mình, lão giả râu bạc đó cũng cười nói với Càn Nguyên: "Bần đạo Hồng Quân, ra mắt đạo hữu!" "Thì ra là Hồng Quân đạo hữu, bần đạo Càn Nguyên, không biết đạo hữu gọi ta lại có chuyện gì?" Càn Nguyên trong lòng kinh ngạc, không ngờ người xuất hiện trước mặt mình lại là Hồng Quân, nhưng nghĩ lại, vào thời điểm này có thể leo lên Bất Chu Sơn cũng chỉ có mấy nhân vật đó.

Có thể có liên quan đến Tạo Hóa Ngọc Điệp chỉ có một vị là Hồng Quân.

Hiện tại Hồng Quân xuất hiện ở đây, có thể biết là vì mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đó, nếu không ra tay trước, e rằng đã bị Hồng Quân lấy đi rồi.

"Càn Nguyên?" Nghe tên Càn Nguyên, Hồng Quân khẽ nhíu mày, đối với Càn Nguyên không có chút ấn tượng nào.

Nhưng hiện tại Hồng Hoang rộng lớn, dù là y cũng không biết được vạn nhất, có người không quen biết là chuyện bình thường, lông mày cũng giãn ra.

Nhớ lại mục đích của mình, y mở miệng nói với Càn Nguyên: "Ra mắt Càn Nguyên đạo hữu, bần đạo cảm giác nơi này có vật hữu duyên với ta, không biết đạo hữu có từng thấy qua?" Nghe lời của Hồng Quân, trong mắt Càn Nguyên lóe lên vẻ đã hiểu, quả nhiên là vì mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Bần đạo cũng có cảm ứng trong lòng, vừa rồi mới đến đây, tòa

tiên thiên đại trận này không lâu trước đã tiêu tán, có lẽ đã bị người khác lấy đi rồi!" Càn Nguyên còn chỉ vào nơi tiên thiên đại trận tiêu tán.

Hồng Quân cũng nhìn qua, âm thầm suy tính một phen, lại không có phát hiện gì, lông mày nhíu chặt, sau đó liền thả lỏng, đặt ánh mắt lên người Càn Nguyên.

Trong mắt Hồng Quân lóe lên một tia tinh quang, y hoàn toàn không nhìn thấu Càn Nguyên là thực lực gì, nhưng y biết có thể lên được Bất Chu Sơn, Càn Nguyên chắc chắn là một đại thần thông giả.

"Có lẽ có người đã lấy đi trước cũng không chừng, cũng không sao!" "Trời đất Hồng Hoang rộng lớn, hôm nay có thể gặp được Càn Nguyên đạo hữu cũng là duyên pháp, không bằng đạo hữu đến đạo trường của bần đạo, chúng ta ngồi luận đạo, cùng nhau ấn chứng, thế nào?" Hồng Quân đối với tòa tiên thiên đại trận đó không hề để ý, so với bảo vật, y càng muốn cùng Càn Nguyên ấn chứng đạo pháp hơn.

Càn Nguyên nghe vậy, trong mắt một luồng thần quang lóe lên, Hồng Quân sau này có thể trở thành Đạo Tổ, có thể thấy được lĩnh ngộ đối với đạo pháp của y.

Hiện tại có cơ hội có thể cùng Hồng Quân luận đạo, Càn Nguyên tự nhiên sẽ không từ chối.

"Nếu Hồng Quân đạo hữu đã mời, bần đạo sao có thể không nhận lời, đến đạo trường của đạo hữu, hai chúng ta luận đạo một phen." "Thiện!" Trên mặt Hồng Quân lộ ra nụ cười.

Sau đó hai người cùng nhau xuống Bất Chu Sơn, đi về phía một ngọn thần sơn không xa ngoài Bất Chu Sơn.

Lên núi, trên núi chỉ có một gian nhà tranh nhỏ, bên trong nhà tranh vô cùng đơn sơ, chỉ có một bức tranh vuông viết chữ "Đạo".

Dưới tranh là hai cái bồ đoàn, ngoài ra không còn vật gì khác.

"Nơi ở của Hồng Quân đạo hữu tuy đơn sơ, nhưng lại ngầm hợp với đạo lý đại đạo chí giản, đạo vận hồn hậu, quả thực khiến bần đạo bội phục!" Càn Nguyên nhìn mọi thứ trong nhà tranh, không khỏi mở miệng tán thưởng.

Hồng Quân khẽ mỉm cười, trong mắt không hề có vẻ tự đắc, vẻ mặt khá là đạm nhiên.

"Đạo hữu quá lời rồi, điều chúng ta cầu không gì khác ngoài đạo, ngoài đạo ra những thứ khác đều là ngoại vật, hai chúng ta hiện tại liền bắt đầu luận đạo, thế nào?" Hồng Quân đặt ánh mắt lên người Càn Nguyên.

"Đại thiện!" Nhìn ánh mắt Hồng Quân nhìn mình, Càn Nguyên cũng gật đầu, y cũng muốn biết đạo pháp của Hồng Quân có huyền diệu gì.

Tuy đạo tu hành của họ khác nhau, nhưng đá của núi khác có thể dùng để mài ngọc, cũng có thể bổ sung cho những thiếu sót của nhau.

Thấy Càn Nguyên đồng ý, Hồng Quân bắt đầu trước, chỉ thấy khánh vân trên đầu xuất hiện, tam hoa trán phóng ngũ khí triều nguyên, một luồng đạo vận lưu chuyển.

Càn Nguyên thấy vậy cũng khẽ mỉm cười, cũng như Hồng Quân, khánh vân trên đầu xuất hiện, tam hoa ngũ khí đều hiện ra.

Theo động tác của hai người, từng đóa tường vân màu vàng bao quanh thân hình hai người, khiến cho thân ảnh hai người lúc ẩn lúc hiện.

Những lời nói tràn đầy đạo vận từ miệng Hồng Quân và Càn Nguyên vang lên.

Theo hai người giảng đạo, tuy không có trời rơi hoa vàng, đất vọt

sen vàng, nhưng lại sinh ra đủ loại âm thanh vi diệu, lan tỏa khắp gian nhà tranh.

Hai người vừa luận đạo liền là ba ngàn năm, ba ngàn năm trôi qua, Hồng Quân và Càn Nguyên đều hoàn hồn lại.

Trong mắt họ một luồng thần quang hiện ra, hiển nhiên lần luận đạo này, hai người thu hoạch không nhỏ, đều đã tìm thấy những thiếu sót trên người đối phương.

"Lần này cùng Càn Nguyên đạo hữu luận đạo, bần đạo được lợi không nhỏ, đây là bàn đào, tuy đối với chúng ta không có tác dụng lớn, nhưng dùng để giải khát, cũng không tệ!" Hồng Quân đưa tay vẫy một cái, trước mặt y xuất hiện một cái bàn đá, trên đó bày hai cái đĩa quả, trong mỗi đĩa đều có ba quả bàn đào.

Đối với bàn đào, Càn Nguyên cũng có chút hiểu biết, Nhâm Thủy Bàn Đào thuộc thập đại tiên thiên linh căn, do Hồng Quân nhận được, sau này ban cho Dao Trì Vương Mẫu.

Lại không ngờ Vương Mẫu đó lại chia Nhâm Thủy Bàn Đào ra, hóa thành ba ngàn sáu trăm cây bàn đào.

Một nghìn hai trăm cây đầu tiên, hoa quả nhỏ, ba ngàn năm mới chín, người phàm ăn vào thân thể khỏe mạnh, thành tiên đắc đạo.

Chương 12

Một nghìn hai trăm cây ở giữa, sáu ngàn năm mới chín, ăn vào ban ngày phi thăng, trường sinh bất lão.

Một nghìn hai trăm cây cuối cùng, chín ngàn năm mới chín, hạt tím vân vàng, ăn vào sau thọ cùng trời đất, cùng nhật nguyệt đồng canh.

Tuy nhận được nhiều quả bàn đào hơn nhưng hiệu quả lại giảm đi rất nhiều, xa xa không bằng các thập đại tiên thiên linh căn khác.

"Đạo hữu quả là phúc duyên tốt, nhưng ta cũng có ngũ trân quả do Ngũ Châm Tùng kết, cần ba vạn năm mới có thể chín, một lần kết ba mươi quả, đạo hữu cũng thử xem." Thấy Hồng Quân lấy ra quả bàn đào, Càn Nguyên tự nhiên cũng không keo kiệt, đưa tay vẫy một cái, sáu quả ngũ trân quả cũng xuất hiện trong đĩa ngọc.

Hai người cùng ăn linh quả, vừa giao lưu đạo của mình, vui vẻ vô cùng.

Càn Nguyên lại ở lại mấy ngày, sau đó liền cáo từ với Hồng Quân.

Chuyến đi này tuy đã gặp được Hồng Quân, nhưng quan trọng hơn, y muốn du lịch Hồng Hoang, dù sao Hồng Hoang mới mở, còn có rất nhiều cơ duyên, không như hậu thế linh bảo linh căn đều có chủ.

Đối với điều này, Hồng Quân không hề ngăn cản, luận đạo kết thúc, y cũng cần bế quan hấp thu.

Nhìn bóng lưng Càn Nguyên rời đi, ánh mắt Hồng Quân trở nên thâm thúy, sau đó đưa tay vẫy một cái, một ngọn thần sơn lập tức bị ẩn đi.

Càn Nguyên vừa rời đi không lâu lại nhíu mày, với thực lực của y, có thể thấy, Hồng Hoang hiện tại, sát kiếp chi khí tràn ngập, một bộ

dáng núi mưa sắp đến gió đầy lầu.

“Hung thú lượng kiếp sắp bùng nổ rồi sao?

Quả thật thời gian không đợi ta!” Lời vừa dứt, thân hình Càn Nguyên lại đột nhiên tiêu tán tại chỗ, người đã ở ngoài ngàn vạn dặm.

Trên đường đi, tốc độ đi của Càn Nguyên không nhanh, gặp một số linh thực vật linh bảo cũng đều thu vào Càn Nguyên Giới.

Cứ như vậy đi đi dừng dừng, lại ba ngàn năm trôi qua, Càn Nguyên nhìn dãy núi không xa, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Hung sát khí thật nồng đậm, nhiều hung thú tụ tập ở đây như vậy, lại không có tranh đấu, thật là kỳ lạ.” Càn Nguyên trong mắt lóe lên vẻ trầm tư, miệng lẩm bẩm nói.

“Bất kể nguyên nhân gì, đi xem là biết, với thực lực của ta, đánh không lại chẳng lẽ không chạy được?” Khóe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ, Càn Nguyên lắc đầu, thân hình lóe lên, đi về phía dãy núi đó.

Trong mấy hơi thở, Càn Nguyên đã ở trên cao của dãy núi, trong mắt một luồng thần quang hiện ra.

Y lướt qua những hung thú bên dưới, cuối cùng dừng lại trên người một con hung thú.

“Ra là vậy, có một con hung thú có thể so với Đại La Kim Tiên tồn tại, khó trách những hung thú này không chém giết lẫn nhau.” “Đây là, hung thú Đào Ngột?!” Trong mắt Càn Nguyên lóe lên vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy con hung thú đó thân hình to lớn, có chút giống hổ, lại có lông như chó, mặt có chút giống người, miệng có răng nanh như lợn rừng, đuôi dài một trượng tám thước.

Toàn thân bao phủ một luồng khí tức kinh khủng, hung sát khí tràn ngập trên người nó.

Càn Nguyên chỉ nghe qua hình dáng của Đào Ngột, nhưng hiện tại lại thấy nó sống sờ sờ, tuy sớm đã biết mình đang ở Hồng Hoang, các loại thần thú hung thú đều có thể thấy, nhưng Đào Ngột lại là con đầu tiên.

"Gầm!" Có lẽ Càn Nguyên dừng lại trên người Đào Ngột quá lâu, khiến Đào Ngột phát hiện ra sự tồn tại của Càn Nguyên.

Nó lập tức gầm lên một tiếng với Càn Nguyên, tiếng gầm giận dữ đó hóa thành sóng âm kinh khủng, càn quét về phía vị trí của Càn Nguyên.

Nơi sóng âm đi qua, núi non sụp đổ, không gian vỡ nát, từng luồng hư không loạn lưu hiện ra.

Thấy Đào Ngột gầm lên một tiếng, Càn Nguyên vẻ mặt đạm mạc, phảng phất như một luồng sóng âm căn bản không cần phải né tránh.

Chỉ thấy đôi mắt Càn Nguyên khẽ lướt qua luồng sóng âm đang lao tới, một luồng thần quang trắng bạc từ trong mắt lao ra.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm!

Thần quang và sóng âm va chạm vào nhau, một luồng sóng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan ra bốn phương tám hướng, đánh tan mây trên trời, làm cho một vùng hỗn loạn.

"Thôi vậy, nếu ngươi đã ra tay với ta, vậy thì không thể trách ta, vừa hay lấy ngươi luyện tay, ta còn chưa từng cùng người khác tranh đấu!" Càn Nguyên miệng khẽ nói, không thấy y có động tác gì, trong nháy mắt đã từ trên không trung rơi xuống không xa Đào Ngột.

Một người một thú đối mặt nhau, sắc mặt Càn Nguyên bình tĩnh như nước, dường như không hề để Đào Ngột vào mắt.

Đào Ngột nhìn Càn Nguyên, ánh mắt tràn ngập vẻ bạo ngược, tàn nhẫn, toàn thân hung sát chi khí cuộn trào.

Chương 13

"Gầm!" Sau một tiếng gầm giận dữ, từ trong miệng nó, một cột sáng màu máu bắn thẳng về phía Càn Nguyên.

Cột sáng màu máu đó đi đến đâu, hoa cỏ khô héo đến đó, sinh mệnh lực hoàn toàn bị hấp thu, cho dù lướt qua núi non, núi non cũng trở nên dễ vỡ.

Đối mặt với cột sáng màu máu này, Càn Nguyên đưa tay vung lên, một luồng kim quang hóa thành một lớp lá chắn bảo vệ trước mặt hắn.

Ầm!

Một tiếng va chạm vang lên, lớp lá chắn kim quang gợn lên từng vòng sóng, còn cột sáng màu máu thì bị tiêu hao sạch sẽ.

"Gầm!" Lại một tiếng gầm giận dữ vang lên, đám hung thú sau lưng Đào Ngột lao về phía Càn Nguyên.

Chúng không có cảm xúc sợ hãi, chỉ có hung tàn và bạo ngược, chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là xé xác Càn Nguyên.

Đám hung thú này tuy thực lực không cao, nhưng con nào con nấy thân hình khổng lồ, số lượng lại đông, cho dù là một ngọn núi lớn chắn trước mặt cũng sẽ bị chúng húc nát.

"Số lượng tuy nhiều, nhưng đối với ta lại vô dụng!" "Vậy thì dùng thực lực tuyệt đối để áp chế!" Ánh mắt Càn Nguyên trở nên lạnh băng, lớp lá chắn kim quang biến mất, toàn thân pháp lực cuộn trào, Lượng Thiên Xích hiện ra trong tay, từng tia sáng sắc bén như lưỡi dao bao quanh cây thước.

Nhìn đám hung thú đang lao tới, Càn Nguyên đột nhiên vung

Lượng Thiên Xích trong tay.

Một bóng thước dài mấy vạn trượng hiện ra, tỏa ra khí tức kinh khủng, theo cú vung của Càn Nguyên, nó bổ thẳng vào đám hung thú.

Trong chớp mắt, mọi thứ dường như dừng lại, lá cây đang bay cũng đứng yên, dòng sông cũng ngừng chảy.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Sau khoảnh khắc đó, mọi thứ trở lại bình thường, nhưng đám hung thú trước mặt Càn Nguyên lại lần lượt biến mất, chỉ để lại tại chỗ một vệt thước dài hàng trăm vạn dặm, ngay cả núi sông cũng bị xuyên thủng.

"Hình như dùng sức hơi quá!" Càn Nguyên chuyển ánh mắt sang Đào Ngột, đám hung thú lao tới đã bị một thước giải quyết xong.

Đào Ngột nhìn Càn Nguyên, trong đôi mắt hung tàn bạo ngược của nó lóe lên một tia kiêng dè, nhưng ngay sau đó lại bị sự điên cuồng bao phủ.

"Gầm!" Một tiếng gầm giận dữ vang trời, thân hình Đào Ngột đột nhiên phình to, che cả trời đất, sau đó một chân đạp thẳng xuống Càn Nguyên.

Ầm!

Bàn chân khổng lồ hạ xuống, tốc độ cực nhanh, áp lực gió tạo ra đã nén nổ không khí, chưa kịp chạm đất, mặt đất đã nứt nẻ từng tấc, núi non ầm ầm sụp đổ.

"Dẫm ta sao?!" Ánh mắt Càn Nguyên tràn đầy vẻ lạnh lẽo, một luồng thần quang lóe lên từ mắt hắn.

"Cút cho ta!" Lượng Thiên Xích trong tay bùng nổ ánh sáng rực rỡ,

đánh thẳng vào bàn chân khổng lồ.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn như sấm sét chín tầng trời làm người ta điếc tai nhức óc, sóng xung kích kinh hoàng quét ra bốn phía.

Đào Ngột bị một luồng sức mạnh đánh bật lùi lại, không đợi nó kịp phản ứng, thân hình Càn Nguyên lóe lên, cũng giống như Đào Ngột, thân hình hắn cũng trở nên to lớn.

Trong nháy mắt, thân hình đã cao đến mấy vạn trượng.

"Hôm nay, ta sẽ đấm chết ngươi từng quyền một!" Càn Nguyên vung một quyền, trên nắm đấm mang theo ánh sáng màu trắng bạc, nơi nắm đấm đi qua, không gian vỡ nát, dòng chảy hư không hỗn loạn hiện ra, nhưng không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào cho nắm đấm.

"Gầm!" Ánh mắt Đào Ngột lóe lên vẻ điên cuồng, không hề né tránh, nó lao đầu về phía cú đấm của Càn Nguyên, trên người nó, ánh sáng màu máu ngưng tụ, tạo thành một lớp lá chắn máu.

Ầm!

Hai bên va chạm tạo ra một lực xung kích cực lớn, thân hình Càn Nguyên bị đẩy lùi mấy chục vạn dặm, không gian sau lưng vỡ nát, nhưng vẻ mặt hắn vẫn điềm nhiên, không hề bị thương chút nào.

Sau khi ổn định thân hình, hắn chớp mắt đã lại đến bên cạnh Đào Ngột, tung một quyền đập xuống.

Ầm!

Đào Ngột vốn đã bị cú đấm của Càn Nguyên làm cho hơi choáng váng, chưa kịp phản ứng, lại bị Càn Nguyên một quyền nữa đập từ trên không xuống đất.

Chương 14

Một cột bụi đất cao mấy vạn trượng lan ra tứ phía, Càn Nguyên không để ý đến những thứ đó, thân hình lóe lên liền đuổi theo Đào Ngột.

Không phải Đào Ngột không mạnh, tuy nó không có nhiều thần trí, không biết vận dụng thần thông, nhưng chỉ dựa vào thân thể cũng đủ để đối địch với kẻ địch Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Nhưng không may nó lại gặp phải Càn Nguyên đã trải qua mấy lần lột xác, một đòn đã phân cao thấp, cũng có thể hiểu được.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

"Gầm!" "Gầm!" "Gầm!" Tiếng nổ vang lên, tiếng kêu thảm thiết của Đào Ngột cũng truyền ra, âm thanh thê lương đó, quả thực khiến người nghe rơi lệ, người thấy đau lòng.

Sau một lúc lâu, giọng của Đào Ngột ngày càng yếu đi, cuối cùng không còn nghe thấy nữa.

Khói bụi tan đi, thân hình Càn Nguyên đã trở lại kích thước bình thường, không một chút tổn thương, trước mặt hắn là Đào Ngột máu thịt be bét.

Đào Ngột đã bị Càn Nguyên đánh sống đến chết!

Nhìn thi thể Đào Ngột, ánh mắt Càn Nguyên không hề có chút biến đổi nào.

"Đào Ngột không hổ là một trong tứ đại hung thú, cái đầu thật

đúng là cứng, vậy mà phải đấm nhiều cú như vậy mới chết!" "Đám hung thú này tuy không hiểu thần thông đạo pháp, nhưng chỉ dựa vào thân thể thú là đủ để tung hoành Hồng Hoang." "Chỉ biết phá hoại thiên địa Hồng Hoang, cũng khó trách cuối cùng lại diễn biến thành Hung Thú đại kiếp!" Khẽ lắc đầu, Càn Nguyên thu thi thể Đào Ngột vào trong Càn Nguyên giới, dùng tinh hoa của Đào Ngột để nuôi dưỡng Càn Nguyên giới.

Còn về Hung Thú lượng kiếp, năm xưa hắn cũng đã nhận ân tình của Bàn Cổ, tự nhiên sẽ không trơ mắt nhìn hung thú phá hoại Hồng Hoang.

Thôi vậy, nhìn vùng đất bị mình và Đào Ngột phá hoại, hắn khẽ suy nghĩ, vung tay một cái, từng đốm sáng màu xanh hiện ra, địa hình bị phá hủy đã khôi phục lại nguyên trạng ban đầu.

Càn Nguyên hài lòng gật đầu, sau đó liền đi về phía xa, tiếp tục hành trình du ngoạn Hồng Hoang.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Trên chín tầng trời, từng tia sét lóe lên, bên trong thiên địa Hồng Hoang, linh khí bắt đầu bạo động.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển không ngừng, từng luồng sát kiếp chi khí bao phủ khắp cả Hồng Hoang, ngay cả mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Vô số sinh linh Hồng Hoang ngơ ngác nhìn sự thay đổi của thiên địa, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy cảm giác áp bức.

Một đám đại thần thông giả Hồng Hoang thì sắc mặt trở nên ngưng trọng, nhìn thấy sát kiếp chi khí trong mắt, liền hiểu rằng Hồng

Hoang vốn yên bình sẽ không còn tồn tại nữa.

Chẳng mấy chốc, dị động của thiên địa Hồng Hoang biến mất, ngay khi chúng sinh Hồng Hoang thầm thở phào một hơi.

Một hư ảnh bá tuyệt thiên địa hiện ra ở phía bắc Hồng Hoang, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy hư ảnh đó.

"Đại Đạo ở trên, nay có hung thú Thần Nghịch, phá vỡ gông cùm, khai mở linh trí, lập làm Hung Thú Hoàng, thống lĩnh toàn bộ hung thú Hồng Hoang, Hung Thú nhất tộc, lập!" Theo lời Thần Nghịch vừa dứt, trên trời phong vân đột biến, từng mảng mây đen tụ lại, sấm sét màu tím lượn lờ trong đó.

"Ha ha ha!

Hung Thú nhất tộc thành lập là đại thế, mấy đạo sấm sét cỏn con cũng dám cản trở bản hoàng?" "Phá cho bản hoàng!" Hư ảnh Thần Nghịch đó cười ha hả, trong tay y hiện ra một cây trường thương.

Đột nhiên, Thần Nghịch ném trường thương trong tay về phía mây đen sấm sét bao trùm trên không.

Chỉ thấy một luồng sáng đen kịt lóe lên, mây đen sấm sét trên đầu Thần Nghịch lập tức tan biến.

"Toàn bộ Hung Thú nhất tộc, trở về bắc địa Hồng Hoang!" Thần Nghịch thu lại trường thương, ánh mắt quét qua Hồng Hoang một lượt, sau đó hư ảnh biến mất không thấy.

"Gầm!" "Gầm!" "Rít!" Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Sau khi hư ảnh Thần Nghịch biến mất, tiếng gầm rú của vô số hung thú vang lên từ khắp nơi ở Hồng Hoang, sau đó vạn thú cuồn cuộn lao về phía bắc địa.

Trên đường đi, bất kể là núi cao cây cối chắn trước mặt, đều bị phá hủy.

Chương 15

Sinh linh Hồng Hoang thấy cảnh này, nhao nhao né tránh đường đi của chúng, lòng còn sợ hãi.

Núi Ngọc Kinh, bên trong nhà cỏ, Hồng Quân từ từ mở hai mắt ra, đôi mắt sâu thẳm, dường như có nhật nguyệt tinh thần luân chuyển trong mắt, âm dương đại đạo hiển hóa.

Từ sau khi kết thúc luận đạo với Càn Nguyên, ông vẫn luôn bế quan, cho đến khi Thần Nghịch thành lập Hung Thú nhất tộc mới dừng lại.

"Hung Thú nhất tộc thành lập, lượng kiếp sắp mở, thời cũng là mệnh vậy!" Lời vừa dứt, thân hình Hồng Quân biến mất trong nhà cỏ, không biết đi đâu.

Càn Nguyên đang đi trên đại địa Hồng Hoang, từ sau khi Thần Nghịch xuất hiện, hắn liền dừng bước, đi lại ở Hồng Hoang mấy vạn năm, khí tức của hắn ngày càng phiêu diêu.

Đôi mắt sáng như sao, dường như chứa đựng vạn vật thế gian!

"Hung Thú lượng kiếp cuối cùng cũng đến rồi, Hồng Hoang sẽ không còn yên bình nữa, chỉ không biết chúng sinh Hồng Hoang sẽ đi đâu về đâu?" "Phúc là nơi họa ẩn náu, họa là nơi phúc nương tựa, kiếp nạn cũng là kỳ ngộ, Hồng Hoang hiện tại quá ư vô vị, náo nhiệt một chút cũng tốt!" Lời vừa dứt, Càn Nguyên thu lại ánh mắt nhìn về phía bắc địa Hồng Hoang, thân hình phiêu dạt, một bước bước ra đã ở ngoài mấy vạn dặm.

Ở Hồng Hoang, một số đại thần thông giả đối với việc Thần Nghịch thành lập Hung Thú nhất tộc, khóe miệng mang theo một tia cười lạnh, ánh mắt đầy vẻ lãnh đạm.

Họ không cho rằng điều đó sẽ ảnh hưởng đến mình, cho dù có kiếp nạn, chỉ cần đóng cửa sơn môn, liền không dính dáng đến hồng trần thế tục.

Có đại thần thông giả ánh mắt lại thần quang rực rỡ, hành động của Thần Nghịch đã kích thích dã tâm trong lòng họ, có lẽ họ cũng có thể làm được đến mức như Thần Nghịch.

Thần Nghịch im hơi lặng tiếng, Hung Thú nhất tộc cũng ít khi xuất hiện ở các vùng đất Hồng Hoang ngoài bắc địa.

Chúng sinh Hồng Hoang cũng lần lượt không cam chịu cô đơn, có đại thần thông giả xuất thế dần dần bộc lộ tài năng, truyền bá uy danh một phương.

Ngọc Kinh Sơn Hồng Quân, tay cầm Ngũ Hành Đồ Ngũ Hành Lão Tổ, Càn Khôn Đỉnh trong tay Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Thái Cực Đồ bầu bạn Âm Dương Lão Tổ lần lượt xuất hiện.

Các tộc quần khác cũng bắt đầu phát triển toàn lực, tứ hải có Long tộc, nam phương Bất Tử Hỏa Sơn có Phượng Hoàng nhất tộc, cư ngụ dưới chân Bất Chu Sơn có Kỳ Lân nhất tộc, tây phương có Canh Kim Bạch Hổ nhất tộc, vân vân.

Lúc này Hồng Hoang chính là khu rừng nguyên thủy nhất, tuân theo luật rừng kẻ mạnh sống kẻ yếu chết.

Theo sự tàn sát của sinh linh Hồng Hoang, sát kiếp chi khí càng thêm lan tràn khắp Hồng Hoang, chúng sinh bị hung sát chi khí kích thích, tàn sát càng thêm tàn khốc.

Thời gian cứ thế trôi đi, một nguyên hội, hai nguyên hội, mấy nguyên hội qua đi.

Cuộc tàn sát trên đại địa Hồng Hoang tạm thời kết thúc một giai đoạn, nhưng không có nghĩa là lượng kiếp đã kết thúc.

Ngược lại, thời khắc cuối cùng của lượng kiếp, ai nấy đều đang tích trữ thực lực, để cầu một tia sinh cơ.

Hồng Hoang từ từ bình tĩnh lại, tất cả đều đang chờ đợi, chờ đợi khoảnh khắc bùng nổ cuối cùng.

Mười vạn năm trôi qua, bắc địa Hồng Hoang, nơi đóng quân của Hung Thú nhất tộc, một cung điện mọc lên từ mặt đất, Thần Nghịch ngồi cao trên thần tọa, hai mắt nhắm nghiền, không gian xung quanh thân thể xuất hiện những nếp gấp, thực lực của y quả thực kinh khủng.

Đột nhiên, Thần Nghịch mở mắt ra, một luồng ánh sáng màu máu lóe lên từ mắt y.

Thân hình y lóe lên xuất hiện giữa không trung, nhìn đám hung thú vô số xung quanh, ánh mắt lóe lên một tia khát máu.

"Nhị lang của Hung Thú nhất tộc, thời cơ đã đến, từ bắc địa bắt đầu, hủy diệt toàn bộ Hồng Hoang đi!" "Gầm!" "Gầm!" "Gầm!" Nghe lời Thần Nghịch, đám hung thú đang nằm trên đất đều mở mắt ra, ánh mắt tràn đầy bạo ngược và hung tàn, ngửa mặt lên trời gầm dài, sau đó lao về phía toàn bộ Hồng Hoang.

Thời khắc cuối cùng của Hung Thú lượng kiếp đã đến!

Theo lệnh của Thần Nghịch, toàn bộ hung thú đều ngửa mặt lên trời gầm dài, sau đó từ bắc địa Hồng Hoang lan ra các vùng đất khác.

Trên đường đi, gặp núi phá núi, gặp rừng hủy rừng, gặp sinh linh tàn sát sinh linh.

Khí huyết tinh và hung sát từ bắc địa lan ra, toàn bộ Hồng Hoang trong khoảnh khắc này chìm trong chiến loạn.

Vô số sinh linh Hồng Hoang chưa kịp phản ứng đã bị hung thú tàn sát.

Theo động thái này của Hung Thú nhất tộc, sát khí lượng kiếp bắt đầu cuộn trào, những sát khí này kích thích chiến tranh Hồng Hoang đi đến chỗ càng thêm huyết tinh và tàn khốc.

Mỗi một vùng đất Hồng Hoang đều có hung thú và sinh linh khác tàn sát lẫn nhau, máu tươi chảy trên đại địa, thi hài khắp Hồng Hoang.

Mỗi ngày đều có vô số sinh linh Hồng Hoang và hung thú diệt vong, không ai dám dừng tay.

Hung thú được hóa thành từ oán khí không cam lòng thậm chí là tàn thể của những Hỗn Độn Ma Thần bị Bàn Cổ chém giết.

Chương 16

Chúng chỉ có một ý niệm, đó là phá hủy Hồng Hoang, trở về Hỗn Độn.

Các sinh linh Hồng Hoang khác đều là tiên thiên sinh linh, tự nhiên đứng ở phe đối lập với hung thú, không thể không chiến.

Một năm, trăm năm, ngàn năm... một cuộc chiến tranh kéo dài mấy vạn năm vẫn chưa kết thúc.

Trong cuộc chiến tranh kéo dài như vậy, sinh linh Hồng Hoang tổn thất thảm trọng, không ít chủng tộc bị diệt vong.

Nhưng cũng xuất hiện một số chủng tộc mạnh mẽ, trong đó những chủng tộc mạnh nhất được gọi chung là bách tộc, thành lập liên minh bách tộc, kêu gọi tất cả sinh linh Hồng Hoang phản công hung thú.

Trong Hung Thú nhất tộc cũng xuất hiện ba đại hung thú vương giả, lần lượt là Cùng Kỳ, Thao Thế, Hỗn Độn.

Lẽ ra phải có tứ đại vương giả, chỉ tiếc Đào Ngột đã bị Càn Nguyên chém giết, hiện tại chỉ còn lại ba đại hung thú vương giả.

Khi liên minh bách tộc và Hung Thú nhất tộc chiến loạn không ngừng, Hung Thú nhất tộc lại lặng lẽ rút lui, lần lượt trở về bắc địa Hồng Hoang.

Liên minh bách tộc một chúng sinh linh Hồng Hoang không dám lơ là, sau khi chém giết những hung thú còn sót lại, tức tốc tập hợp binh lính đóng quân tại hang ổ của Hung Thú nhất tộc ở bắc địa Hồng Hoang.

Chiến tranh tạm thời dừng lại, liên minh bách tộc Hồng Hoang

trong cuộc chiến tranh trước đó đã tổn thất thảm trọng, nhân cơ hội này gấp rút khôi phục thực lực, họ không tin Hung Thú nhất tộc sẽ dễ dàng nhận thua như vậy.

Cũng giống như họ nghĩ, tổ địa của Hung Thú nhất tộc, Thần Nghịch sắc mặt lạnh lùng, trước mặt y đứng ba đại hung thú vương giả Cùng Kỳ.

"Hoàng, vì sao lại đột nhiên rút lui?

Liên minh bách tộc đó không phải là đối thủ của chúng ta." "Chỉ cần cho thuộc hạ và những người khác thời gian, ta nhất định sẽ khiến liên minh bách tộc bị tiêu diệt!" Cùng Kỳ mang theo mấy phần cung kính hỏi Thần Nghịch.

Thần Nghịch ánh mắt lóe lên một tia sáng, đưa tay phải ra, đột nhiên nắm chặt.

"Quá chậm, bản hoàng không còn kiên nhẫn nữa!" "Liên minh bách tộc đó tưởng rằng liên hợp lại có thể đánh bại được Hung Thú nhất tộc của ta, quả là si tâm vọng tưởng!" "Hiện tại ta đã đột phá, trong Hồng Hoang, ai có thể đối địch với bản hoàng?" "Lần này, lý do bản hoàng cho các ngươi rút lui, là để chúng hợp lại một chỗ, bản hoàng sẽ trực tiếp tiêu diệt." Ầm!

Thần Nghịch thân thể rung lên, một luồng khí thế lóe lên rồi biến mất, khí tức lóe lên đó đã làm vỡ nát không gian bên cạnh Thần Nghịch.

Khiến cho Cùng Kỳ và hai hung thú vương giả khác đã đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ không có chút dư địa nào để chống cự, phải quỳ rạp trên đất.

Nhìn Thần Nghịch, ánh mắt họ tràn đầy cuồng nhiệt, lúc này Thần Nghịch trong mắt họ chính là thần.

“Sắp xếp đi, trong vòng mười vạn năm tích trữ thực lực, mười vạn năm sau bản hoàng sẽ tự mình ra tay, tiêu diệt bách tộc, Hung Thú nhất tộc của chúng ta cuối cùng sẽ phá hủy Hồng Hoang!” Thần Nghịch thân hình như bọt biển tan biến không thấy.

Sau khi y đi, Cùng Kỳ, Thao Thế và Hỗn Độn mới đứng thẳng dậy, ánh mắt tràn đầy tự tin, truyền đạt mệnh lệnh của Thần Nghịch xuống dưới.

Theo sự đình chiến của hai bên, Hồng Hoang rơi vào sự bình tĩnh kỳ lạ, nhưng ai cũng biết, đó là cảnh tượng gió mưa sắp nổi lên, chỉ chờ ngày bùng nổ, sẽ càng thêm thảm liệt.

Núi Ngọc Kinh, Hồng Quân mở mắt ra, ông không tham gia vào cuộc chiến tranh trước đó, ông đang đợi thời khắc cuối cùng.

“Cuối cùng cũng đến rồi, đã đến lúc đi gặp những đại thần thông giả Hồng Hoang khác.” “Khí vận a!” Lời nói mang theo tình cảm phức tạp vừa dứt, thân hình Hồng Quân từ từ tan biến, đi về phía bắc địa Hồng Hoang.

Tại một sơn cốc vô danh, Càn Nguyên cũng mở mắt ra, trong mắt hắn dường như có thể thấy một thế giới đang bị phá hủy và tái sinh. 【Đinh!

Nhiệm vụ điểm danh lần thứ ba bắt đầu! 】 【Mời ký chủ đến bắc địa Hồng Hoang, chiến trường quyết chiến của Hung Thú nhất tộc và liên minh bách tộc để tiến hành điểm danh! 】 “Nhiệm vụ điểm danh lần thứ ba cuối cùng cũng đến rồi, lượng kiếp sắp kết thúc, tôi còn tưởng lần này sẽ không có nhiệm vụ điểm danh chứ?” Cảnh tượng trong mắt Càn Nguyên biến mất, trở lại như bình thường, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Thôi vậy, Thần Nghịch chỉ nghe danh mà chưa thấy người, lần này gặp mặt cũng tốt.” “Cũng xem xem cường giả Hồng Hoang hiện

tại đã đi đến bước nào, muốn cầu đạo, cuối cùng cũng phải minh tâm kiến tính, tương hỗ ấn chứng!" Càn Nguyên đứng dậy, một bước bước ra, đã ra khỏi sơn cốc, lại một bước nữa, thân ảnh đã ở ngoài mười vạn dặm.

Đối với nhiệm vụ điểm danh lần này, hắn không vội, muốn đánh, không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Hắn có đủ thời gian để hoàn thành chuyện này, vì vậy không cần phải dốc toàn lực đi đường, cứ thong thả đi.

Mười vạn năm thời gian trôi qua nhanh chóng, tổ địa của Hung Thú nhất tộc, hung sát chi khí lại dâng trào.

Chương 17

"Gầm!" "Gầm!" "Gầm!" Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Tiếng gầm rú của hung thú truyền ra, sau đó vô tận hung thú từ bắc địa Hồng Hoang lao ra, ánh mắt tràn đầy điên cuồng và bạo ngược.

Cảm nhận được động tĩnh của hung thú, liên minh bách tộc cũng đồng loạt hành động, tự mình sắp xếp trận hình, nghiêm trận chờ đợi.

Một đám đại thần thông giả của liên minh bách tộc cũng lũ lượt bay lên trời, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía bắc.

Họ có thể dễ dàng cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ đến nghẹt thở đang tiến về phía mình.

Khi đám hung thú cách bách tộc khoảng ngàn dặm, chúng đồng loạt dừng bước.

Không có tiếng gầm rú nào truyền ra, chỉ dùng đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm vào tu sĩ của liên minh bách tộc.

Sự tĩnh lặng như chết chóc này đã gây áp lực cực lớn cho liên minh bách tộc, khiến họ tim đập thình thịch.

Lúc này, một bóng người xuất hiện trên đầu hung thú, tu sĩ của liên minh bách tộc không biết bóng người đó xuất hiện như thế nào, dường như đã ở đó từ lâu.

Điểm này khiến cho các đại thần thông giả trong liên minh bách tộc đều trong lòng chấn động.

"Bản hoàng là Thần Nghịch, hiện tại bản hoàng cho các ngươi

một cơ hội, chỉ cần thần phục bản hoàng, vậy thì bản hoàng có thể bỏ qua chuyện cũ, tha cho các ngươi." "Nếu không, chết!" Thần Nghịch chắp tay sau lưng, ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng, nhìn các đại thần thông giả của bách tộc, như nhìn một đám kiến.

Các đại thần thông giả của bách tộc nhìn nhau, sau đó có ba người đứng ra, lần lượt là Long Vương của Long tộc, Phượng Tổ của Nam Minh Phượng Hoàng tộc và Thủy Kỳ Lân của Kỳ Lân tộc.

Thực lực của họ mạnh nhất trong bách tộc, thực lực của chủng tộc cũng mạnh nhất, liên minh bách tộc do ba người họ khởi xướng thành lập.

Chỉ thấy ba người đồng thời lên tiếng: "Hung Thú nhất tộc bạo ngược hung tàn, gây họa Hồng Hoang, gây ra phá hoại nghiêm trọng cho thiên địa Hồng Hoang, là khối u ác tính của thiên địa Hồng Hoang, bách tộc chúng ta và Hung Thú nhất tộc không đội trời chung!" "Hôm nay không phải Hung Thú nhất tộc diệt vong, thì là bách tộc chúng ta vong!" Ánh mắt họ đầy vẻ kiên định, lời vừa dứt, cả ba đều bùng nổ thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Thân hình bao vây Thần Nghịch, vẻ mặt đầy thận trọng, họ không nhìn thấu Thần Nghịch!

Nghe lời của ba người, ánh mắt Thần Nghịch lộ ra một tia sát khí, tuy đã sớm biết sẽ có kết quả này, nhưng trong lòng y không vui.

Khiến y không vui, vậy thì dùng máu tươi của ba người để trút giận!

"Nếu đã như vậy, vậy thì chiến đi!" Lời vừa dứt, Phệ Thần Thương trong tay Thần Nghịch xuất hiện, quét về phía ba người, một đạo hủy diệt pháp tắc hình bán nguyệt lao về phía ba người.

Long Vương và hai người kia đối mặt với đòn tấn công của Thần

Nghịch không hề né tránh, đồng loạt gầm lên một tiếng, hiện ra chân thân.

Bốn người lập tức giao chiến với nhau, không gian trước mặt họ mỏng manh không chịu nổi, từng luồng dư âm giao thủ rơi xuống núi cao, làm sụp đổ núi cao.

"Nhị lang của Hung Thú nhất tộc, tiêu diệt những sinh linh của bách tộc Hồng Hoang này!" "Hãy để sự hủy diệt giáng xuống toàn bộ Hồng Hoang!" Cùng Kỳ, Hỗn Độn, Thao Thế ba đại hung thú vương sắc mặt lạnh lùng, Thần Nghịch đã ra tay, vậy thì tự nhiên họ sẽ không ngồi yên.

"Sát!

Chém giết Hung Thú nhất tộc, trả lại sự yên bình cho Hồng Hoang!" "Bảo vệ Hồng Hoang, tiêu diệt hung thú!" Tu sĩ bách tộc cũng nhao nhao gầm lên, lao về phía hung thú.

Toàn bộ phía bắc Hồng Hoang tràn ngập sát kiếp chi khí, đại địa dưới sự giao thủ của hai bên nứt vỡ, thi thể của tu sĩ bách tộc và hung thú chất đống như núi.

Giao chiến mấy vạn năm, hàng ngàn tỷ tu sĩ bách tộc và hung thú đã ngã xuống đây.

Đến cuối cùng, tất cả mọi người đều đã đánh đến nổi điên, không ít tu sĩ bách tộc hai mắt đỏ ngầu, không còn giao chiến với hung thú nữa.

Từng người một trực tiếp lao lên tự bạo, mang theo một đám hung thú.

"Chết tiệt!

Thần Nghịch chết tiệt!" Long Vương, Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân ba người trong lòng đều đang rỉ máu, chủng tộc của họ mạnh nhất

trong bách tộc, hiện tại người của ba tộc chết trên chiến trường là nhiều nhất.

Những người có thể đi đến chiến trường cuối cùng, mỗi người đều là tinh nhuệ trong tộc, hiện tại chết nhiều như vậy, làm sao không đau lòng.

Để sớm kết thúc cuộc chiến tranh này, họ đã phát điên, từng người một không màng tính mạng tấn công Thần Nghịch.

"Ha, giãy giụa vô ích, chơi cũng gần đủ rồi, đã đến lúc tiễn các ngươi lên đường!" Khóe miệng Thần Nghịch lộ ra một tia cười lạnh, đối mặt với cách đấu không màng tính mạng của Long Vương và hai người kia, y không hề có chút lo lắng nào.

Chương 18

Phệ Thần Thương trong tay y tỏa sáng rực rỡ, khí thế toàn thân bắt đầu tăng vọt, đột nhiên thân thể rung lên, tiến vào một tầng thứ khác, tức Hỗn Nguyên Kim Tiên.

"?!" Thân hình Long Vương và hai người kia hơi khựng lại, ánh mắt đều lộ ra mấy phần kinh ngạc.

Không đợi họ phản ứng, Phệ Thần Thương trong tay Thần Nghịch nhanh chóng đâm ra ba nhát, dường như xuyên qua không gian, đâm vào người họ.

"Phụt!" Chân thân của Long Vương và hai người kia bay ngang trời vạn dặm, trên người có vết thương do Phệ Thần Thương để lại, từng luồng hủy diệt pháp tắc tồn tại ở vết thương, ngăn cản vết thương hồi phục.

Ba người biến trở lại đạo thể, từng người một sắc mặt tái nhợt, ôm lấy vết thương của mình, nhìn Thần Nghịch, ánh mắt nhiều thêm mấy phần kinh hãi và tuyệt vọng.

Đối mặt với ánh mắt của ba người, ánh mắt Thần Nghịch không hề có chút thay đổi nào, vẫn lạnh lùng như cũ.

"Bản hoàng cho các ngươi cơ hội thần phục, các ngươi không chịu, hiện tại tiễn các ngươi lên đường, cuối cùng bản hoàng đã thắng!" Thần Nghịch đi về phía Long Vương và hai người kia, toàn thân dâng lên sát khí, muốn tiêu diệt Long Vương và hai người kia, như vậy bách tộc chắc chắn sẽ bại.

"Thần Nghịch dừng tay, bần đạo Hồng Quân ở đây, không dung ngươi làm hại ba vị đạo hữu Long Vương." Thân ảnh Hồng Quân xuất hiện trước mặt Long Vương và hai người kia, chặn đường của

Thần Nghịch.

Nhìn Hồng Quân, sắc mặt Thần Nghịch âm trầm bất định, y có thể cảm nhận được Hồng Quân cũng ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Thần Nghịch nắm chặt Phệ Thần Thương trong tay, khí thế ngày càng tăng cao.

"Thật buồn cười, bản hoàng không đi tìm phiền phức cho những tiên thiên thần ma các ngươi, vậy mà các ngươi lại xuất hiện trước mặt bản hoàng." "Nếu vậy, bản hoàng sẽ cho ngươi biết, Hỗn Nguyên Kim Tiên với Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng có sự khác biệt, chỉ bằng một mình ngươi không thể cản được bản hoàng." Lời Thần Nghịch vừa dứt, thân ảnh của y biến mất không thấy, trong chớp mắt xuyên qua ngàn vạn dặm không gian, xuất hiện trước mặt Hồng Quân.

Phệ Thần Thương trong tay không chút do dự đâm về phía Hồng Quân.

Nhìn Thần Nghịch gần trong gang tấc, Hồng Quân hai mắt khẽ rũ xuống, miệng khẽ than.

"Ai!

Nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách bần đạo." "Chư vị đạo hữu không ra tay, còn đợi đến khi nào?" Hồng Quân đưa tay vung lên, thân ảnh của Long Vương và hai người kia lập tức bay ra ngoài ngàn vạn dặm, đối mặt với đòn tấn công của Thần Nghịch, ông cũng không dám coi thường.

Trong hai mắt thần quang hiện ra, không gian trước mặt vỡ nát uốn éo.

Bàn Cổ Phiên trong tay xuất hiện, theo sự rung động, từng luồng hỗn độn kiếm khí từ trong Bàn Cổ Phiên phát ra, lao về phía Thần Nghịch.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên truyền ra, át cả tiếng chém giết trên toàn bộ chiến trường.

Đợi khói bụi tan đi, mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Nơi Hồng Quân và Thần Nghịch vừa va chạm, tại chỗ hình thành một cái hố lớn hàng trăm vạn dặm.

Thân hình Thần Nghịch lùi lại, sắc mặt không hề có chút thay đổi nào, chỉ quét qua một lượt, liền phát hiện trong bách tộc xuất hiện sáu đại thần thông giả.

"Các ngươi tên gì?

Để các ngươi làm một con quỷ có tên dưới thương của bản hoàng!" Thần Nghịch sắc mặt lạnh nhạt, thân hình ngạo nghễ, dường như không để mấy đại thần thông giả vừa xuất hiện vào mắt.

"Bần đạo Ngũ Hành Lão Tổ, ra mắt Thần Nghịch thú hoàng!" "Bần đạo Càn Khôn Lão Tổ, ra mắt Thần Nghịch thú hoàng!" "Âm Dương Đạo Nhân" "Thương Mang Lão Tổ" "Vô Cực Đạo Nhân" "Dương Mi" Sáu người nói ra tên của mình, tuy là địch với Thần Nghịch, nhưng cũng công nhận thực lực của Thần Nghịch.

Người có thể tu thành Hỗn Nguyên Kim Tiên vào lúc này, theo họ biết, ngoài y ra chỉ có Hồng Quân, ngay cả họ cũng chỉ là bán bộ Hỗn Nguyên Kim Tiên.

"Ha ha, tốt, bản hoàng muốn lên đỉnh Hồng Hoang, chính là đang thiếu một lô tế phẩm, các ngươi vừa đúng hợp." Thần Nghịch cười lớn, hai mắt vô cùng sáng, trong mắt tràn đầy sát khí.

"Thần Nghịch thú hoàng đừng hoảng, La Hầu đến trợ một tay!" Một người đàn ông mặc áo bào đen, sắc mặt mang theo mấy phần âm lãnh, toàn thân tràn ngập khí tức hắc ám hủy diệt cũng xuất hiện trên

chiến trường.

Nhìn La Hầu, sắc mặt Hồng Quân hơi thay đổi, không biết vì sao, vừa nhìn thấy La Hầu, trong lòng liền sinh ra một cảm giác chán ghét.

Đại chiến sắp đến, Hồng Quân không suy nghĩ sâu xa, nhưng có thể cảm nhận được thực lực của La Hầu và mình không chênh lệch bao nhiêu, cũng là cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Theo sự xuất hiện của La Hầu, mọi người có mặt đều sắc mặt hơi thay đổi.

Thần Nghịch nhìn La Hầu, ánh mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ, nhếch miệng cười nói: "Ha ha, tốt, có La Hầu đạo hữu trợ bản hoàng một tay, xem ra Hồng Hoang cuối cùng cũng sẽ rơi vào tay bản hoàng." "La Hầu, Thần Nghịch bại vong là đại thế của thiên đạo, đừng có đi ngược lại đại thế của trời đất!" Hồng Quân ánh mắt lóe lên một tia chán ghét, sắc mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm La Hầu.

"He he, đại thế của trời đất?

Chương 19

Ta chỉ tin vào sức mạnh của mình, chúng ta vốn là Hỗn Độn Ma Thần chuyển hóa, cho dù hủy diệt Hồng Hoang thì có thể làm sao?" La Hầu trên mặt mang theo nụ cười quái dị, không hề để lời của Hồng Quân vào lòng.

"La Hầu đạo hữu nói nhiều như vậy làm gì?" "Ra tay tru sát, Hồng Hoang sẽ nằm trong tầm kiểm soát của ta!" Thần Nghịch ánh mắt sát khí lóe lên, không muốn tốn nhiều lời tranh cãi, tay cầm Phệ Thần Thương quét về phía Hồng Quân.

Một đòn tấn công hình bán nguyệt tràn ngập hủy diệt pháp tắc lao về phía Hồng Quân.

Hồng Quân sắc mặt mang theo mấy phần ngưng trọng, Bàn Cổ Phiên trong tay cũng rung động, phát ra từng luồng hỗn độn kiếm khí chặn lại đòn tấn công mà Thần Nghịch vừa tung ra.

"Chư vị đạo hữu, ra tay!" Âm Dương Đạo Nhân và mấy người khác ánh mắt cũng lộ ra tinh quang, đồng loạt ra tay lao về phía La Hầu.

Chỉ thấy Thái Cực Đồ, Ngũ Hành Đồ, Càn Khôn Đỉnh và các pháp bảo khác tỏa sáng rực rỡ, va chạm trên không trung.

Mỗi một đòn đều làm vỡ nát không gian xung quanh, khiến từng luồng hư không hỗn loạn tàn phá bốn phương.

Động tác giao thủ của La Hầu quá lớn, dư âm căn bản không thể khống chế, tàn phá khắp nơi.

Những tu sĩ bách tộc và hung thú không kịp né tránh đều bị tiêu diệt, hóa thành tro bụi.

Long Vương và các tộc trưởng bách tộc khác nhìn thấy cảnh này trong lòng đang rỉ máu, vội vàng hô hào để tu sĩ bách tộc tránh xa khu vực chiến trường này.

Hung Thú nhất tộc cũng dưới sự chỉ huy của Cùng Kỳ, Hỗn Độn, Thao Thế ba đại thú vương, rời xa khu vực đó.

Tuy không sợ sinh tử, nhưng không có nghĩa là sẵn sàng làm bia đỡ đạn hy sinh vô ích.

Sau khi rời xa chiến trường giao thủ của Hồng Quân và những người khác, Long Vương và những người khác tiếp tục chỉ huy tu sĩ bách tộc tấn công hung thú.

Chiến tranh đã đến thời khắc cuối cùng, muốn dừng tay chỉ có thể tiêu diệt Hung Thú nhất tộc.

Hung Thú nhất tộc căn bản không có tình cảm sợ hãi, cũng đồng loạt lao về phía tu sĩ bách tộc tấn công.

Khi Hồng Quân và những người khác giao thủ với thú hoàng Thần Nghịch của Hung Thú nhất tộc, La Hầu, tu sĩ bách tộc Hồng Hoang giao chiến với Hung Thú nhất tộc.

Tại rìa chiến trường, trong một không gian khác biệt với Hồng Hoang, Càn Nguyên lặng lẽ nhìn cảnh giao chiến trước mắt.

Ở kiếp trước, nhiều nhất cũng chỉ có mấy chục vạn người, ít khi có trăm vạn người giao chiến, hiện tại ở đây lại có tới hàng trăm tỷ tu sĩ bách tộc và hung thú giao chiến.

"Sinh ở Hồng Hoang, chết ở Hồng Hoang, cũng là mỗi người có nơi có chốn!" "Ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết đi như một số người, vận mệnh của ta phải nắm trong tay ta!" Nhìn tu sĩ bách tộc và hung thú ngã xuống trước mặt, ánh mắt Càn Nguyên lóe lên một tia kiên định.

“Hệ thống, bắt đầu điểm danh đi!” 【Đinh!

Ký chủ đang ở chiến trường cuối cùng của Hung Thú lượng kiếp, đang tiến hành điểm danh, điểm danh thành công! 】 【Chúc mừng ký chủ nhận được pháp tu luyện Ngũ Hành Chiến Thân, chúc mừng ký chủ nhận được pháp bảo trưởng thành Ao Vạn Linh Vạn Huyết, chúc mừng ký chủ nhận được Đại Phục Nguyên Thuật! 】 【Chúc mừng ký chủ kích hoạt nhiệm vụ điểm danh ẩn, tru sát Thần Nghịch, điểm danh trên thi thể Thần Nghịch, có thể nhận được một mảnh vỡ tọa độ thế giới! 】 Tiếng hệ thống vang lên trong đầu Càn Nguyên, sau đó từng luồng thông tin dung nhập vào đầu Càn Nguyên.

Sau một hơi thở, Càn Nguyên mới hấp thụ xong những thông tin đó, ánh mắt hắn lóe lên một luồng thần quang.

Đưa tay ra, một cái ao máu nhỏ bé hiện ra trên tay hắn.

Theo động tác Càn Nguyên vung tay, cái ao máu đó hóa thành một luồng sáng màu máu rơi vào lòng đất của chiến trường.

Lặng lẽ không một tiếng động hấp thu tinh huyết của những tu sĩ bách tộc và hung thú đã chết.

Cái ao máu vốn không có khí tức, khí tức trên đó cũng ngày càng lớn mạnh, nhưng có Càn Nguyên che đậy, không có ai phát hiện ra.

“Hệ thống, vì sao trước đây không đề cập đến nhiệm vụ điểm danh ẩn với tôi, giải thích phần thưởng của nhiệm vụ điểm danh ẩn đi!” Lo xong chuyện Ao Vạn Linh Vạn Huyết, Càn Nguyên phủi tay, ánh mắt lóe lên một luồng thần quang. 【Điều kiện kích hoạt nhiệm vụ điểm danh ẩn không rõ, số lượng có thể kích hoạt không rõ, mỗi lần làm nhiệm vụ điểm danh đều có khả năng xuất hiện. 】 【Phần thưởng được kích hoạt được chia thành hai loại lớn, một là quyền hạn của hệ thống, hai là mảnh vỡ tọa độ thế giới. 】 【Mỗi một thế giới đều có tọa độ thế giới của nó, nếu không có tọa độ thế giới, chỉ

có thể tìm kiếm tọa độ thế giới một cách ngẫu nhiên.

Chương 20

】【Khả năng tìm thấy thế giới cực kỳ thấp, mảnh vỡ tọa độ thế giới chứa đựng tọa độ của một thế giới, chỉ cần thu thập đủ bảy mảnh là có thể nhận được một tọa độ thế giới hoàn chỉnh.】 Càn Nguyên nghe xong lời hệ thống nói, khóe miệng khẽ giật giật: "Hệ thống, ngươi không phải là xem thiết lập của Bảy Viên Ngọc Rồng, thu thập đủ bảy viên ngọc rồng, triệu hồi thần long chứ!" 【.....】 Thấy hệ thống không nói gì, Càn Nguyên cũng không để ý, đang cúi đầu suy nghĩ sâu xa, có nên ra tay hay không.

Ngay khi đang suy nghĩ, đột nhiên một cảm giác đau nhói ở mi tâm dấy lên, không kịp suy nghĩ kỹ, thân hình Càn Nguyên lập tức biến mất.

Ngay khi hắn vừa rời đi, không gian mà hắn vừa xây dựng lập tức vỡ nát, thậm chí còn gây ra một trận hư không hỗn loạn.

Đợi thân hình Càn Nguyên xuất hiện lần nữa, Hồng Quân, Thần Nghịch và những người khác đều đã đổ dồn ánh mắt vào người hắn.

"Mọi người nhìn ta làm gì?

Ta chỉ đi ngang qua thôi, tiếp tục đi!" Càn Nguyên trên mặt lộ ra một nụ cười gượng gạo nhưng không mất đi vẻ lịch sự.

"Hừ!" "Càn Nguyên đạo hữu đến rồi, mau mau cùng bần đạo liên thủ trừ bỏ Thần Nghịch, trả lại cho Hồng Hoang một sự trong sạch!" Người trước là Thần Nghịch hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lộ ra một tia thần quang, còn Hồng Quân thì trên mặt lộ ra nụ cười.

Trước khi khai chiến ở đây, Hồng Quân đã từng tìm Càn Nguyên, nhưng lại không tìm thấy, cho dù đã sử dụng thứ đó cũng không phát hiện ra.

Hiện tại Càn Nguyên đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, khiến cho Hồng Quân trong lòng nhận thức được sự thần bí của Càn Nguyên.

"Ngươi cũng muốn là địch với bản hoàng?!" Thần Nghịch nhíu mày, nhìn về phía Càn Nguyên.

Đòn tấn công vừa rồi tuy vô tình đánh trúng nơi Càn Nguyên ở, nhưng đòn tấn công đó cũng có sức mạnh của một đòn Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Cho dù là Đại La Kim Tiên muốn né đòn đó cũng sẽ bị thương, Càn Nguyên lại không hề hấn gì, đủ để thấy thực lực của hắn có thể sánh ngang với mình.

"Ha!

Ngươi và hung thú của ngươi đầu độc thiên địa Hồng Hoang, làm cho Hồng Hoang không được yên ổn, phàm là sinh linh Hồng Hoang, đều lấy việc chém giết hung thú các ngươi làm nhiệm vụ của mình!" Không đợi Càn Nguyên mở miệng, Hồng Quân đã giành nói trước với Thần Nghịch.

"Ha ha ha!

Tốt, vậy thì đến đây, bản hoàng sợ gì chứ!" Thần Nghịch ánh mắt tràn đầy chiến ý, tự tin, cho dù Hồng Quân và Càn Nguyên liên thủ, cũng không phải là đối thủ của y.

Thần Nghịch tự có một trái tim vô địch!

Càn Nguyên đứng một bên nhìn Hồng Quân và Thần Nghịch, nhất thời có chút ngơ ngác tại chỗ.

Tôi mới là người trong cuộc, tại sao không ai hỏi ý kiến của tôi?

Có thể tôn trọng tôi một chút được không?

Nhưng Thần Nghịch không quan tâm đến những điều đó, Thí Thần Thương trong tay rung động, trên đó từng tia hủy diệt pháp tắc quấn quanh.

Đến cảnh giới này, so sánh nhiều hơn không phải là thuật pháp thần thông, mà là sự lĩnh ngộ đối với đại đạo của bản thân!

Thần Nghịch chính là chuyên tu hủy diệt pháp tắc, chỉ cần có thể hủy diệt Hồng Hoang, đạo của y là có thể viên mãn.

"Sát!" Một tiếng gầm giận dữ từ miệng Thần Nghịch hét lên, khiến cho cả thiên địa rung chuyển.

Thân hình y biến mất không thấy, trong chớp mắt lại xuất hiện trước mặt Hồng Quân và Càn Nguyên.

Dường như có hai Thần Nghịch vậy.

"Hỗn Độn Kiếm Khí!" Hồng Quân ánh mắt thần quang lóe lên, toàn thân pháp lực cuồn cuộn đổ vào Bàn Cổ Phiên, từng luồng kiếm khí tàn phá xung quanh Hồng Quân, chém về phía Thần Nghịch.

Càn Nguyên nhìn Thần Nghịch đang tấn công mình, ánh mắt hắn lóe lên một tia bất đắc dĩ, sau đó là sự hưng phấn.

Tuy đã tiêu diệt hung thú Đào Ngột, nhưng đó chỉ là một con hung vật có linh trí đơn giản mà thôi.

Hiện tại người hắn phải đối mặt là một trong những người xuất chúng nhất của thời đại.

Trong lồng ngực dường như có ngọn lửa đang bùng cháy, ánh mắt hắn cũng hiện lên chiến ý nồng đậm!

Ánh mắt Càn Nguyên hiện lên chiến ý nồng đậm, toàn thân tỏa sáng rực rỡ, hai tay siết chặt thành quyền, đánh về phía Thần Nghịch đang lao tới.

Chương 21

Đôi quyền đó như rồng, ra quyền liền có hai con chân long từ tay Càn Nguyên bay ra, lao về phía Thần Nghịch cắn xé.

Đối mặt với phương pháp tấn công của Càn Nguyên, khóe miệng Thần Nghịch lại lộ ra vẻ khinh thường.

Không thấy y có động tác gì, thân hình vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Càn Nguyên, Thí Thần Thương trong tay đâm về phía Càn Nguyên.

"Càn Nguyên đạo hữu cẩn thận, Thí Thần Thương chuyên làm tổn thương chân linh, tuyệt đối không thể bị thương." Giọng nói đầy lo lắng của Hồng Quân truyền đến, Hỗn Độn Kiếm Khí mà ông phát ra đã chém diệt Thần Nghịch, xuất hiện trước mặt chỉ là một hư ảnh.

Mục tiêu tấn công thực sự của Thần Nghịch chính là Càn Nguyên.

Hồng Quân có tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên, muốn hạ gục Hồng Quân, không phải là chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều, không bằng trước tiên ra tay với Càn Nguyên.

Ít nhất Càn Nguyên trông không khó đối phó như Hồng Quân.

Càn Nguyên cũng cảm nhận được cảm giác đau nhói như lưỡi dao sau lưng, nhưng Càn Nguyên không hề hoảng hốt quay người, bởi vì tốc độ như vậy nhất định không nhanh bằng tốc độ Thí Thần Thương trong tay Thần Nghịch.

Xòe bàn tay phải ra, một luồng thanh quang hiện ra, Hồng Mông Lượng Thiên Xích xuất hiện trong tay Càn Nguyên.

Theo động tác của hắn, Hồng Mông Lượng Thiên Xích xuất hiện sau lưng Càn Nguyên, chặn lại lưỡi thương sắc bén của Thí Thần

Thương.

Nhân cơ hội này, Càn Nguyên mới quay người lại, lại có chân long từ tay hắn bay ra, lao về phía Thần Nghịch cắn xé.

Thí Thần Thương bị Lượng Thiên Xích cản lại, lại đối mặt với một đòn tấn công của Càn Nguyên, bất đắc dĩ, Thần Nghịch đành phải giữ khoảng cách với Càn Nguyên.

"Hồng Mông Lượng Thiên Xích, hậu thiên công đức chí bảo, bản hoàng quả thực đã xem thường ngươi, nhưng như vậy cũng tốt!" "Bản hoàng muốn lấy nó để tế thương!" Ầm!

Một tiếng nổ khí từ trên người Thần Nghịch truyền ra, không gian sau lưng y vỡ nát, sau đó Thần Nghịch lại một lần nữa lao về phía Càn Nguyên.

"Sợ ngươi chắc!" "Hồng Quân đạo hữu đi giúp các đạo hữu khác đi, ở đây có ta!" "Chiến!" Chiến ý trong mắt Càn Nguyên càng thêm hung hãn, không chút sợ hãi lao về phía Thần Nghịch.

Một trận chiến này để tuyên cáo sự tồn tại của hắn với chúng sinh Hồng Hoang, một trận chiến này sẽ cho thấy Càn Nguyên sẽ không trở thành một vị khách qua đường ở Hồng Hoang, hắn sẽ xuất hiện trong mỗi một sự kiện lớn của Hồng Hoang.

Nhìn Thần Nghịch và Càn Nguyên giao thủ, ánh mắt Hồng Quân lóe lên một tia thần quang, sau đó đi về phía nơi La Hầu và những người khác đang giao thủ.

Ầm ầm ầm!

Thân hình của Càn Nguyên và Thần Nghịch không ngừng va chạm và biến mất, nơi nào họ giao thủ, không gian đều vỡ nát, sông núi rung chuyển.

"Thí Thần - Hủy Diệt Phong Bạo!" Thân hình Thần Nghịch tạm

thời xuất hiện, sau đó Thí Thần Thương trong tay tỏa ra ánh sáng đen kịt, người thường nhìn vào, trong đầu sẽ có cảm giác đau nhói như kim châm.

Theo lời nói và động tác của y, Thí Thần Thương trong tay tỏa ra khí tức hủy diệt vượt xa lúc trước, một luồng thương mang khổng lồ của Thí Thần Thương đâm về phía Càn Nguyên.

Một đòn này ẩn chứa hủy diệt chi đạo mà Thần Nghịch lĩnh ngộ được, cộng thêm cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên hiện tại, chỉ cần bị tấn công, chân linh sẽ bị trọng thương.

Đối mặt với đòn tấn công này, Càn Nguyên không hề né tránh, bởi vì đã bị khóa chặt, cho dù né tránh, luồng thương mang đó cũng sẽ lao về phía hắn.

Sự kiêu ngạo của hắn cũng không cho phép hắn né tránh, đối mặt với đòn tấn công này thì đã sao, không phải chỉ có Thần Nghịch mới có thần thông như vậy, Càn Nguyên lại kém ai được sao?!

"Lên đỉnh Bất Chu Sơn, ta minh ngộ bản tâm, may mắn có được cơ duyên, sáng tạo ra một thức thần thông, hôm nay liền dùng nó để thử uy lực!" Vẻ mặt Càn Nguyên trở nên trịnh trọng, Lượng Thiên Xích trong tay lóe lên một luồng thanh quang, hóa thành một thanh trường kiếm.

Nhắm mắt lại, khí thế toàn thân đột nhiên thu lại, khi hắn giống như một người phàm, đột nhiên mở mắt ra.

Từng luồng kiếm ý từ trong mắt hắn hiện ra, nơi ánh mắt nhìn tới, từng tấc vỡ nát.

"Keng!" Một tiếng kiếm minh chấn động thiên địa Hồng Hoang, một bóng kiếm dường như đã cướp đi tất cả ánh sáng trên thế gian, khiến người ta không tự chủ được mà nhìn về phía bóng kiếm đó.

Hồng Quân và những người khác đều cảm nhận được điều gì đó, nhìn bóng kiếm sau lưng Càn Nguyên, ánh mắt đầy vẻ phức tạp.

“.....” “Đó là?” “Không thể nhìn lâu, nếu không thần hồn tất sẽ bị trọng thương!” Một trận đại chiến cũng vì một bóng kiếm mà dừng lại, nhìn bóng kiếm đó, thân hình họ khẽ run rẩy.

Ngay cả những con hung thú đầy điên cuồng, đối mặt với bóng kiếm đó, cũng không tự chủ được mà quỳ rạp xuống.

“Một thức này tên là Khai Thiên!!” Giọng nói lạnh lùng của Càn Nguyên vang vọng khắp thiên địa, sau đó trường kiếm do Lượng Thiên Xích hóa thành trong tay hắn chém về phía luồng thương mang đó.

Theo động tác của hắn, bóng kiếm sau lưng cũng chém về phía luồng thương mang đó.

Chương 22

Ánh sáng!

Một luồng sáng không thể dùng bất kỳ ngôn từ nào để hình dung, thậm chí không thể miêu tả được một phần vạn trong đó.

Chỉ có thể cảm nhận được một luồng sáng rực rỡ đến cực hạn hiện ra!

Bóng kiếm lướt qua thương mang, thương mang như tro bụi tan biến, sau đó lướt qua thân thể Thần Nghịch.

Một hơi thở, ba hơi thở, mười hơi thở, Hồng Quân và những người khác cuối cùng cũng hoàn hồn, nhìn Càn Nguyên, ánh mắt càng thêm phức tạp.

"Đó là, khí tức Bàn Cổ khai thiên!" Giọng nói hơi có chút cay đắng của Hồng Quân truyền ra.

"Không chỉ như vậy, trong đó thậm chí còn chứa đựng thời gian và không gian pháp tắc!" Giọng nói của Dương Mi cũng có chút phức tạp.

Y vốn là Không Gian Ma Thần trong Hỗn Độn, hiện tại ở Hồng Hoang, y vẫn chủ tu không gian pháp tắc, không ai rõ hơn y chiêu vừa rồi ẩn chứa không gian pháp tắc.

"Vậy, Thần Nghịch chết rồi sao?!" Theo một câu nói, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Thần Nghịch.

"Khụ khụ!

Khụ khụ!" "Một đòn thật mạnh mẽ, bản hoàng suýt nữa bị một chiêu đó chém diệt, nhưng bản hoàng vẫn sống sót!" Một khoảng không gian vỡ nát, thân ảnh Thần Nghịch hiện ra trước mặt mọi

người.

Chỉ là lúc này trạng thái của Thần Nghịch không tốt, toàn thân trên dưới như một con búp bê sứ đầy vết nứt.

Thậm chí có từng giọt máu tươi đen đỏ nhỏ xuống đất.

Ôm lấy tâm khẩu, sắc mặt Thần Nghịch trắng bệch, ánh mắt mang theo một tia sợ hãi.

Vừa rồi thật sự chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút, y đã chết rồi!

Trên mặt Càn Nguyên cũng mang theo vẻ trắng bệch, chiêu vừa rồi gần như tiêu hao toàn bộ pháp lực của hắn.

Hiện tại duy trì ở trên không trung cũng vô cùng miễn cưỡng.

Hai người đối mặt nhau đều không lên tiếng.

Lúc này, thân hình La Hầu xuất hiện bên cạnh Thần Nghịch, đột nhiên một chưởng đánh về phía Thần Nghịch.

Chưởng đó lớn như một ngôi sao.

"Ngươi dám!" Sắc mặt Thần Nghịch biến đổi, chỉ kịp đưa Thí Thần Thương ra trước mặt chặn lại, sau đó thân hình bay ngược ra ngoài, rơi xuống một ngọn núi.

Thí Thần Thương trong tay Thần Nghịch tuột ra, thân hình La Hầu lóe lên, cầm lấy Thí Thần Thương, sau đó không ngoảnh đầu lại đi về phía tây Hồng Hoang.

Nhìn bóng lưng La Hầu rời đi, Hồng Quân và những người khác không đuổi theo, ngay cả Hồng Quân trong lòng có chút không ưa La Hầu cũng vậy.

Đối với họ, hiện tại quan trọng nhất là chém diệt Thần Nghịch và Hung Thú nhất tộc.

“Chết tiệt!

La Hầu, bản hoàng nhất định sẽ giết ngươi!” Thân hình Thần Nghịch từ trong núi bay ra, thân hình có mấy phần chật vật, cơ thể vốn đã bị trọng thương, hiện tại bị thương càng thêm nghiêm trọng.

Hồng Quân bay đến không xa trước mặt Thần Nghịch, ánh mắt mang theo vẻ bình thản.

“Thần Nghịch, hiện tại ngươi không còn sức tái chiến, nếu hiện tại biết đường quay lại, lập hạ đại đạo thệ ngôn, dẫn dắt hung thú lui về sâu trong bắc địa Hồng Hoang.” “Vĩnh sinh vĩnh thế không được dẫn dắt Hung Thú nhất tộc ra khỏi bắc địa, nếu vi phạm thì đại đạo hủy diệt!” “Nếu ngươi lập hạ đại đạo thệ ngôn này, hôm nay ta có thể tha cho ngươi.” Nghe lời của Hồng Quân, Thần Nghịch vốn đang tức giận đột nhiên động tác khựng lại, sau đó lại cười ha hả.

“Ha ha ha!” “Ha ha ha!” “Ta Thần Nghịch là vô thượng hoàng giả của Hung Thú nhất tộc, hung thú chúng ta sinh ra là để hủy diệt Hồng Hoang.” “Nếu vì sống tạm bợ, ta Thần Nghịch cam nguyện chịu chết!” Ánh mắt Thần Nghịch đầy vẻ kiên định, y kiêu ngạo như vậy, cho dù thất bại cũng sẽ không sống tạm bợ.

Nghe lời của Thần Nghịch, Hồng Quân một trận im lặng, sau đó trong mắt hiện lên thần quang, khí thế Hỗn Nguyên Kim Tiên bùng nổ.

“Nếu đã như vậy, vậy thì bần đạo liền tiễn Thần Nghịch đạo hữu tịch diệt!” Thần Nghịch bị khí thế của Hồng Quân chấn động, liền phun ra một ngụm máu tươi nữa, nhưng ánh mắt của y lại sáng hơn bao giờ hết.

“Bản hoàng không thất bại, các ngươi cũng không thắng!” “Người có thể đánh bại bản hoàng, chỉ có ta!” Lời vừa dứt, khí thế vốn đã suy yếu của Thần Nghịch dần dần tăng cao, cho dù đã trở lại Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ cũng không dừng lại, vẫn đang bùng nổ.

“Không ổn, chư vị đồng đạo cùng nhau ra tay!” Sắc mặt Hồng Quân đại biến, Bàn Cổ Phiên trong tay rung động liên hồi, từng luồng hỗn độn kiếm khí lao về phía Thần Nghịch.

Chương 23

Phía sau ông, pháp bảo thần thông của Càn Khôn, Ngũ Hành, Dương Mi và những người khác cũng lao về phía Thần Nghịch.

Tuy không biết Thần Nghịch có thủ đoạn gì, nhưng họ biết, nếu để Thần Nghịch tiếp tục như vậy, cho dù cuối cùng không chết, cũng sẽ bị trọng thương.

"Ha ha, muộn rồi!" Khóe miệng Thần Nghịch nhếch lên một nụ cười, không gian sau lưng y vỡ nát, một luồng hắc quang lóe lên.

Sau đó hóa thành một cái cối xay khổng lồ, dường như muốn nghiền nát cả thiên địa.

Thần thông của Hồng Quân và những người khác phát ra đều bị cái cối xay lớn đó nghiền nát, các pháp bảo lập tức bay ngược trở về.

"Nhị lang của Hung Thú nhất tộc, hiện tại đã đến lúc sinh tử tồn vong của Hung Thú nhất tộc chúng ta, các ngươi có nguyện vì Hung Thú nhất tộc mà hiến dâng sinh mệnh của mình không!?" Lời của Thần Nghịch vang vọng khắp bầu trời, trong lời nói chứa đựng sát khí.

"Vì Hoàng, vì Hung Thú nhất tộc!" "Vì Hoàng, vì Hung Thú nhất tộc!" "Vì Hoàng, vì Hung Thú nhất tộc!" Cùng Kỳ, Hỗn Độn, Thao Thế ba đại hung thú vương ánh mắt lóe lên vẻ kiên định, lộ ra vẻ coi cái chết như không.

Lời vừa dứt, thân thể họ bay về phía cái cối xay đen khổng lồ đó, sau đó bị cái cối xay đen đó nghiền nát, toàn bộ tinh hoa huyết nhục đều bị cối xay đen hấp thu.

Theo hành động của họ còn có những hung thú khác, cũng giống

như Cùng Kỳ và hai hung thú vương kia, lao thân mình về phía cối xay đen.

Theo sự hiến tế không ngừng của những hung thú này, khí tức trên cối xay đen ngày càng lớn mạnh, cho dù chỉ đứng yên trên không trung, cũng gây ra sự uốn éo của không gian xung quanh.

Hồng Quân và những người khác cũng muốn ngăn cản, nhưng trên cối xay đen đó rủ xuống từng luồng hắc quang, khiến họ không thể làm gì.

Họ chỉ có thể đứng yên nhìn cối xay đen tiếp nhận sự hiến tế của hung thú, khí tức ngày càng mạnh mẽ.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ Hung Thú nhất tộc còn lại đều đã đầu nhập vào trong cối xay đen.

Cối xay đen đó bao bọc lấy Thần Nghịch, sắc mặt Thần Nghịch trở nên hồng hào, khí tức trên người ngày càng cường thịnh.

Ầm!

Đột nhiên, thân thể Thần Nghịch rung lên, trong hai mắt y một luồng thần quang bùng nổ, trực tiếp phá hủy một ngọn núi xa xôi.

"Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, sức mạnh thật cường đại, hiện tại Hung Thú nhất tộc của ta đã không còn, toàn bộ là vì các ngươi, tất cả đều phải chôn cùng Hung Thú nhất tộc của ta!" Lời nói lạnh lùng vang vọng một phương thiên địa.

Hồng Quân và những người khác sắc mặt ngưng trọng, ngay cả Hồng Quân cũng là Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng cũng chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, so với cảnh giới hiện tại của Thần Nghịch, chênh lệch quá xa.

Cảm nhận được khí tức của Thần Nghịch, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng ngưng trọng.

Thần Nghịch hiện tại mang lại cho họ một mối đe dọa, một mối đe dọa chết người.

Càn Nguyên nhìn Thần Nghịch lúc này, vẻ mặt lộ ra mấy phần quái dị. "Kịch bản sai rồi.

Sao Thần Nghịch lại mạnh thế này, cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, Hồng Quân căn bản không thể nào chống lại được." Trong lúc Càn Nguyên đang suy nghĩ, Thần Nghịch đã dời ánh mắt lên người hắn, trong mắt lóe lên một tia thù hận. "Đều là tại ngươi, nếu không bản hoàng cũng không cần phải hiến tế cả tộc Hung Thú, đáng chết!" Lời Thần Nghịch vừa dứt, cái cối xay khổng lồ sau lưng y bắt đầu chậm rãi xoay tròn, sau đó phân hóa thành vạn ngàn cái nhỏ hơn, lao về phía Càn Nguyên.

Vạn ngàn cối xay đi đến đâu, không gian liền bị rạch ra những đường hắc tuyến.

Những đường hắc tuyến đó ngăn cản không gian xung quanh khôi phục, khí tức hủy diệt trên đó so với Thí Thần Thương chỉ mạnh chứ không yếu. "Đáng chết!" Trong mắt Càn Nguyên lóe lên một tia thần quang, trong lòng đã có quyết đoán.

Chỉ thấy sắc mặt vốn tái nhợt của Càn Nguyên cũng nhanh chóng khôi phục hồng nhuận.

Thân hình hắn bắt đầu trở nên phiêu hốt, chỉ trong một thoáng, đã ở ngoài vạn dặm.

Nhưng những cối xay phân hóa ra kia lại không hề dừng lại, tiếp tục cắt về phía Càn Nguyên, một dáng vẻ không đạt được mục đích thề không bỏ qua.

Nhân cơ hội này, trong mắt Hồng Quân lóe lên một tia sáng màu trắng sữa.

Dưới lớp đạo bào rộng thùng thình, trên tay ông ta, một vệt ngọc sắc lóe lên. "Thì ra là thế, sức mạnh hiện tại của ngươi vốn không thuộc về ngươi.

Chương 24

Dùng càng lâu, thương thế trên người sẽ càng nặng." "Chỉ cần kéo dài, không cần chúng ta ra tay, ngươi sẽ tự mình hủy diệt!" Hồng Quân lên tiếng, giải thích tình trạng hiện tại của Thần Nghịch.

Nghe lời Hồng Quân nói, Càn Khôn, Âm Dương và những người khác phía sau ông ta, trong mắt đều tràn ngập thần quang.

Sắc mặt Thần Nghịch cũng biến đổi, nhưng ngay sau đó đã khôi phục lại bình tĩnh, nhìn về phía Hồng Quân như muốn nhìn thấu ông ta. "Ngươi nói không sai, nhưng thế thì sao?" "Bản hoàng hiện tại là Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, còn kẻ mạnh nhất trong các ngươi cũng chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ." "Đủ để bản hoàng chém giết các ngươi!" Lời vừa dứt, trên người Thần Nghịch bùng lên ngọn lửa máu ngút trời, thân hình vừa động đã chấn vỡ một mảng không gian. "Cẩn thận!" Lời Hồng Quân còn chưa dứt, Âm Dương đạo nhân đã bay ngược ra ngoài trong nháy mắt, phun ra một ngụm tiên huyết giữa không trung.

Trên đầu ông, Âm Dương Thái Cực Đồ xoay chuyển không ngừng, ánh sáng trên đó đã tối đi mấy phần.

Vừa rồi chính là Thái Cực Đồ tự động hộ chủ, đỡ được một kích của Thần Nghịch, nhưng cũng khiến Âm Dương đạo nhân trọng thương, không còn sức phản kháng.

Trong một khoảnh khắc tiếp theo, Càn Khôn lão tổ cũng bị đánh bay ra ngoài.

Đối mặt với Thần Nghịch hiện tại, bọn họ hoàn toàn không có chút tác dụng nào, ngay cả việc chống cự cũng bất lực. "A!" "Không!" Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, Vô Cực đạo nhân, Thương Mang

lão tổ chân linh tịch diệt, nhục thân bị Thần Nghịch đánh thành sương máu.

Chỉ còn lại hai món tiên thiên linh bảo bạn sinh của họ lơ lửng trên không trung.

Ngũ Hành đạo nhân và Dương Mi còn lại lập tức thi triển thần thông, thoáng chốc đã lui về sau lưng Hồng Quân, ba người cảnh giác nhìn xung quanh.

Sắc mặt họ vô cùng khó coi, không ngờ Thần Nghịch ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn lại mạnh đến thế.

Trong nháy mắt đã làm trọng thương Càn Khôn và Âm Dương, giết chết Vô Cực và Thương Mang.

Càn Nguyên ở phía xa đang né tránh công kích của cối xay cũng nhìn thấy cảnh đó, trong lòng không khỏi rùng mình.

Thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn quả thực quá mạnh mẽ, hoàn toàn không phải Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ có thể so sánh.

Hắn tin rằng, nếu để hắn bây giờ đối mặt với công kích của Thần Nghịch, e rằng không bao lâu sẽ bị Thần Nghịch đánh trọng thương.

Đây là một thế cục tử, tiếp theo phải phá cục như thế nào?

Tâm niệm Càn Nguyên quay cuồng, cố gắng tìm ra một con đường phá cục từ trong thế tất tử này. "Không cần phải giãy giụa nữa, bản hoàng hiện tại là tồn tại vô địch, trong Hồng Hoang còn ai có thể cản được bản hoàng." "Giết các ngươi, hủy diệt Hồng Hoang, bản hoàng nhất định có thể thành tựu Vô thượng Hủy diệt chi đạo." "Đến lúc đó, mọi hy sinh đều đáng giá." Trong đôi mắt Thần Nghịch tràn ngập sát khí, thậm chí có thể nhìn thấy từng con hung thú đang gầm thét trong mắt y. "Hồng Quân đạo hữu, cầm chân Thần Nghịch trong thời gian một nén nhang, ta có một cách có lẽ có thể giết được Thần Nghịch!"

Giọng Càn Nguyên vang lên, hắn đã nghĩ ra một phương pháp khả thi.

Thân hình hắn xuyên qua không gian, đến bên cạnh ba người Hồng Quân.

Hồng Quân tự nhiên cũng là người quả quyết, mặc dù biết trạng thái này của Thần Nghịch không kéo dài, nhưng ông ta lại không đối phó được y.

Bây giờ Càn Nguyên có khả năng phá cục, tự nhiên chỉ có thể tin tưởng Càn Nguyên. "Âm Dương, Càn Khôn đạo hữu, cho ta mượn linh bảo dùng một lát." "Càn Nguyên đạo hữu cứ việc thi triển, cho dù liều cả tính mạng, Hồng Quân ta cũng sẽ tranh thủ thời gian một nén nhang cho ngươi." Được sự đồng ý của Âm Dương và Càn Khôn, trước người Hồng Quân là Âm Dương Thái Cực Đồ xoay chuyển, trên đầu là Càn Khôn Đỉnh, tay cầm Bàn Cổ Phiên.

Khí tức trên người ông ta cũng lớn mạnh lên, vượt qua Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ.

Ông ta định liều mạng cùng Thần Nghịch, tranh thủ thời gian.

Đối mặt với lối đánh không cần mạng của Hồng Quân, sắc mặt Thần Nghịch cũng trở nên hơi ngưng trọng.

Đối mặt với một Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ sở hữu tiên thiên chí bảo công phạt, y cũng không thể không cẩn thận.

Thân là Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, nếu bị một Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ làm bị thương, vậy Thần Nghịch không cần tồn tại ở Hồng Hoang thiên địa nữa.

Thấy Thần Nghịch và Hồng Quân bắt đầu chém giết, Càn Nguyên cũng không dám chậm trễ, biết rằng Hồng Quân hiện tại chỉ có thể tạm thời giao chiến với Thần Nghịch.

Chênh lệch cảnh giới không phải chỉ vài món linh bảo là có thể san

bằng, cho dù là tiên thiên chí bảo cũng không thể.

Hơn nữa, cối xay mà Thần Nghịch sở hữu cũng không phải là linh bảo bình thường.

Chương 25

"Các vị đạo hữu, nếu trên người có linh quả, hoặc linh bảo liên quan đến thời gian, không gian thì đều đưa cho ta, tiếp theo ta cần những thứ này." Trong mắt Càn Nguyên lộ ra vẻ trịnh trọng. "Bần đạo có một kiện Hồi Tố Kính, hạ phẩm tiên thiên linh bảo, có thể tạm thời quay ngược thời gian của một khu vực." "Ta có trung phẩm tiên thiên linh căn Thủy Tinh Bồ Đào, đều cho đạo hữu." "Ta có mười lăm khối không gian kết tinh, cũng cho đạo hữu." "....." Vẻ mặt của Âm Dương và mấy người khác đều lộ ra vẻ đau lòng, nhưng cũng biết nặng nhẹ, tuy không nỡ nhưng vẫn đưa ra.

Càn Nguyên nhìn những linh bảo linh quả trước mặt, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Trong lòng hắn cũng không khỏi cảm thán sự giàu có của những đại thần thông giả này, cho dù là hắn, sau bao nhiêu năm thu thập cũng chỉ giàu hơn họ một chút xíu. "Đa tạ các vị đạo hữu hết lòng tương trợ, xin các vị đạo hữu hộ pháp cho ta." Càn Nguyên nói với Dương Mi và những người khác, sau đó liền thu tất cả linh bảo linh quả vào trong tiểu thế giới, rồi khoanh chân ngồi xuống, dồn toàn bộ tâm thần vào tiểu thế giới.

Trong tiểu thế giới, nhìn những pháp bảo mà Dương Mi và những người khác cống hiến, Càn Nguyên hít sâu một hơi, sau đó dung nhập những linh bảo ẩn chứa ngũ hành, không gian, thời gian vào trong tiểu thế giới.

Theo động tác của Càn Nguyên, tiểu thế giới bắt đầu rung chuyển, rồi mở rộng ra không gian xung quanh.

Một luồng dao động kỳ dị lan tỏa khắp tiểu thế giới, Càn Nguyên

hiểu rằng tiểu thế giới đang lột xác thành tiểu thiên thế giới.

Không kịp nghĩ nhiều, Càn Nguyên lấy những linh quả ẩn chứa khí tức ngũ hành ra trước cây Ngũ Hành Ngũ Châm Tùng.

Hắn để Ngũ Hành Ngũ Châm Tùng hấp thu những linh quả đó, dần dần, Ngũ Hành Ngũ Châm Tùng ngày càng tươi tốt. "Thời khắc sinh tử đã đến, tiếp theo hãy xem Ngũ Hành Chiến Thân này có đủ mạnh hay không." Càn Nguyên vung tay, năm cành cây từ Ngũ Hành Ngũ Châm Tùng rơi xuống.

Mỗi cành cây đều mang một khí tức khác nhau, phân biệt là cành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Năm cành cây lơ lửng trước mặt Càn Nguyên, pháp quyết trong tay hắn không ngừng biến hóa, từng đạo pháp ấn dung nhập vào năm cành cây.

Những linh quả không có khí tức ngũ hành khác cũng lần lượt hóa thành tiên thiên linh khí bàng bạc bao bọc lấy những cành cây.

Dần dần, năm cành cây bắt đầu mềm ra, dưới sự điều khiển của Càn Nguyên, kết hợp với những tiên thiên linh khí kia, bắt đầu diễn biến thành hình người.

Trong suốt quá trình này, động tác trong tay Càn Nguyên không ngừng, tâm thần hoàn toàn tập trung vào một việc, không bị ngoại vật làm xao động.

Ở thế giới bên ngoài, thời gian chậm rãi trôi qua, sắc mặt Hồng Quân đã trở nên có chút tái nhợt, nhưng vẫn kiên quyết chặn trước mặt Thần Nghịch. "Chặn được bản hoàng thì có ích gì chứ, lẽ nào ngươi thật sự cho rằng hắn có thể trở thành Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn trong thời gian ngắn ngủi một nén nhang sao?" Khóe miệng Thần Nghịch mang theo mấy phần cười lạnh, tuy trạng thái hiện tại

không kéo dài, nhưng thời gian một nén nhang y vẫn có thể chống đỡ được.

Cái cối xay phân hóa vạn ngàn kia cũng đã được y cầm trong tay.

Món linh bảo đó là Diệt Thế Đại Ma, chính nhờ món linh bảo này, y mới từ một hung thú ngu ngơ khai mở linh trí.

Y cũng lĩnh ngộ được Hủy diệt pháp tắc từ đó, cũng là pháp tắc thích hợp nhất với Hung Thú.

Diệt Thế Đại Ma cũng là tiên thiên chí bảo giống như Bàn Cổ Phiên trong tay Hồng Quân.

Xét về thực lực, Thần Nghịch mạnh hơn Hồng Quân, xét về linh bảo cũng không thua kém bất kỳ ai.

Thế cục này, bảo Thần Nghịch làm sao thua được?!

Vì thế, Thần Nghịch hiện tại hoàn toàn ra vẻ đùa giỡn với Hồng Quân, y muốn đợi Càn Nguyên hoàn thành việc của mình.

Y muốn dùng tư thái nghiền ép để đánh bại Càn Nguyên, khiến những người này có được hy vọng rồi lại tuyệt vọng trong nháy mắt.

Chỉ có như vậy, y mới cảm thấy toàn thân mỹ diệu.

Hồng Quân sao lại không biết ý đồ của Thần Nghịch, nhưng ông ta chỉ có thể tin tưởng Càn Nguyên.

Bây giờ ngoài việc tin tưởng Càn Nguyên, ông ta hoàn toàn không có cách nào khác.

Vì vậy, dù biết Thần Nghịch đang đùa giỡn, ông ta cũng chỉ có thể kiên trì, đợi Càn Nguyên thành công.

Trên chiến trường, các tu sĩ Bách tộc Hồng Hoang ai nấy đều mang vẻ mặt tuyệt vọng.

Trong lòng Long Vương, Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân lại có vẻ không cam lòng, không cam tâm vận mệnh của mình không thể do mình làm chủ.

Họ âm thầm thề trong lòng, nếu có sau này, nhất định sẽ điên cuồng tu luyện, tu luyện đến mức không ai địch nổi, nắm chặt vận mệnh của mình trong tay.

Chương 26

Rất nhanh, thời gian một nén nhang đã qua, Hồng Quân mặt như tờ giấy vàng, thân hình lảo đảo.

Càn Khôn Đỉnh trên đầu, Thái Cực Đồ trước người, Bàn Cổ Phiên trong tay đều đã thần quang ảm đạm, gần như không thể phát huy ra thực lực. "Thời gian một nén nhang đã hết, Càn Nguyên vẫn chưa tỉnh, xem ra lần này ngay cả Đại Đạo cũng đứng về phía bản hoàng." "Bây giờ bản hoàng không còn kiên nhẫn để đùa giỡn với các ngươi nữa, tất cả ngoan ngoãn đi chôn cùng Hồng Hoang này đi!" Trong mắt Thần Nghịch lộ ra mấy phần sốt ruột, tuy y ra vẻ đùa giỡn, nhưng Hồng Quân cũng đã kiên trì được một nén nhang trước mặt y.

Điều này không khỏi khiến y có chút mất mặt, cũng không đùa giỡn nữa, Diệt Thế Đại Ma trong tay tỏa ra ánh sáng rực rỡ, mang theo khí tức hủy diệt nghiền ép về phía Hồng Quân và những người khác.

Hồng Quân khẽ thở dài, trong mắt lóe lên một tia không cam lòng, nhưng đã trở nên kiên định, chậm rãi bước ra một bước.

Đúng lúc này, một bàn tay đặt lên người Hồng Quân, khiến ông ta dừng bước. "Đa tạ Hồng Quân đạo hữu đã bảo vệ trong thời gian một nén nhang, chuyện tiếp theo cứ giao cho ta!" Càn Nguyên một tay đặt lên vai Hồng Quân, cười nói với ông ta.

Lúc này trong mắt Càn Nguyên đã có thêm mấy phần tự tin, may mắn là thời gian một nén nhang đủ để hắn tu luyện thành công môn pháp môn đó.

Hồng Quân nhìn về phía Càn Nguyên, thấy sự tự tin trong mắt hắn, khóe miệng cũng nở một nụ cười. "Nếu vậy, Thần Nghịch xin

giao cho đạo hữu!" Hồng Quân không từ chối, vì để cản Thần Nghịch trong thời gian một nén nhang, ông đã sử dụng một môn bí pháp, nguyên khí đại thương, không biết bao lâu mới có thể dưỡng thương xong. "Ngũ Hành đạo hữu, mượn tiên thiên linh bảo Ngũ Hành Đồ của ngài dùng một lát!" "Ha ha ha, đạo hữu muốn dùng cứ lấy đi, lúc này ngài là hy vọng của chúng ta." Ngũ Hành lão tổ không chút do dự, liền giao Ngũ Hành Đồ trong tay cho Càn Nguyên.

Ông biết bây giờ chỉ có thể dựa vào Càn Nguyên mới có cơ hội đánh bại Thần Nghịch, nếu Càn Nguyên không cản được Thần Nghịch, thì cho dù có một món tiên thiên linh bảo thì có thể làm gì?

Tiên thiên linh bảo cuối cùng cũng là vật chết, xa xa không quan trọng bằng tính mạng.

Nhận lấy Ngũ Hành Đồ từ tay Ngũ Hành lão tổ, Càn Nguyên nhìn Thần Nghịch, chiến ý trong mắt hắn lại hiện lên. "Thần Nghịch, chúng ta lại chiến một trận, lần này ta sẽ không để ngươi có cơ hội trốn thoát nữa!" "Ha ha ha!

Thời gian một nén nhang thì ngươi có thể làm được gì?" "Lần này hy vọng ngươi đừng chạy, bản hoàng muốn đánh ngươi đến thần hình câu diệt!" Trong mắt Thần Nghịch lộ ra vẻ khinh thường, y thừa nhận ở Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, y không phải đối thủ của Càn Nguyên.

Nhưng bây giờ y đã là Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, cho dù thực lực Càn Nguyên có nghịch thiên đến đâu cũng chỉ đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, làm sao có thể so sánh với y. "Hừ!

Chiến!" "Ngũ Hành Chiến Thân, hiện!" Theo lời Càn Nguyên dứt, trên người hắn hiện ra ánh sáng năm màu, sau đó từ trước người hắn, năm bóng người mang ánh sáng năm màu xuyên ra.

Năm bóng người hình dáng giống hệt Càn Nguyên đứng trên không trung, trên người mặc đạo bào năm màu kim, mộc, thủy, hỏa,

thổ, tương ứng với thân phận của họ.

Mỗi đạo nhân đều có thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, đứng trên không trung, làm không gian gợn sóng. "Đây là át chủ bài của ngươi?

Chỉ là năm Hỗn Nguyên Kim Tiên, bản hoàng có gì phải sợ?" Trong mắt Thần Nghịch lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng rồi liền yên tâm. "Vậy thì thử xem!" "Ngũ Hành Chiến Thân, Ngũ Hành Đại Trận, chiến!" Lời Càn Nguyên vừa dứt, năm Ngũ Hành Chiến Thân lần lượt chiếm giữ một góc, trên người từng tia đạo văn lưu chuyển, khí tức trên người họ kết hợp lại với nhau.

Kim sinh thủy, thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim.

Ngũ hành vào lúc này dường như viên mãn, Ngũ Hành Đồ trong tay Càn Nguyên bay lên đỉnh đầu năm người, theo pháp lực của Ngũ Hành Chiến Thân gia trì lên Ngũ Hành Đồ, Ngũ Hành Đồ và Ngũ Hành Chiến Thân bổ trợ lẫn nhau, khiến khí thế trên người hắn ngày càng tăng cao.

Cuối cùng Càn Nguyên dồn toàn bộ pháp lực về người mình, khí thế trên người nhanh chóng tăng vọt.

Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Trong vài hơi thở ngắn ngủi, Càn Nguyên đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Sắc mặt Thần Nghịch tuy hơi biến đổi, nhưng trong mắt y vẫn không có vẻ lo lắng.

Suy cho cùng, Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ và Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn vẫn chênh lệch một tầng.

Càng về sau, chênh lệch một tiểu cảnh giới còn lớn hơn nhiều so

với vài cảnh giới phía trước cộng lại.

Nếu như Thái Ất Kim Tiên có thể dựa vào một món tiên thiên linh bảo để khắc chế một Đại La Kim Tiên không có pháp bảo.

Chương 27

Thì ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, đó là một trò cười. "Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ?

Thế thì sao, không phải Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn thì không phải là đối thủ của bản hoàng!" "Có phải đối thủ hay không, chiến một trận là biết!" Càn Nguyên không nói nhảm nữa, toàn thân khí thế dâng cao, chân đạp một cái, không gian vỡ nát.

Thân hình hắn đã đến trước mặt Thần Nghịch, một quyền đánh ra, ánh sáng năm màu lưu chuyển, khí thế càng lúc càng mênh mông. "Hừ!" Thần Nghịch hừ lạnh một tiếng, Diệt Thế Đại Ma trong tay tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chặn trước người, nghiền nát cú đấm đó.

Sau đó Diệt Thế Đại Ma trong tay đánh về phía Càn Nguyên, muốn cuốn Càn Nguyên vào trong Diệt Thế Đại Ma, dùng ý chí hủy diệt của Diệt Thế Đại Ma để nghiền nát Càn Nguyên. "Ngũ Hành Thần Quang!" Từng đạo thần quang năm màu từ tay Càn Nguyên đánh ra, bay về phía Diệt Thế Đại Ma. "Vô dụng thôi, Diệt Thế Đại Ma ngay cả Hồng Hoang cũng có thể nghiền nát, huống chi là thần thông của ngươi." Khóe miệng Thần Nghịch treo một nụ cười, không hề lo lắng Diệt Thế Đại Ma không địch nổi Ngũ Hành Thần Quang của Càn Nguyên.

Oanh!!!

Sự thật cũng đúng như y nghĩ, một tiếng nổ kinh thiên vang lên, Ngũ Hành Thần Quang lần lượt bị Diệt Thế Đại Ma nuốt chửng, sức mạnh trên đại ma ngày càng mạnh.

Khiến cho cả một vùng Hồng Hoang thiên địa đều ầm ầm run rẩy, không ngừng chấn động. "Ha ha ha!

Diệt Thế Đại Ma là pháp bảo mạnh nhất, bản hoàng lại là Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, sao có thể thua ngươi được, chết đi cho bản hoàng!" Thấy thần thông của Càn Nguyên sụp đổ, Thần Nghịch không nhịn được cười ha hả, chỉ cảm thấy thất bại thảm hại trong tay Càn Nguyên trước đó chẳng là gì cả.

Trong lòng y vô cùng sảng khoái, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, pháp lực trong cơ thể Thần Nghịch cuồn cuộn tuôn ra, rót vào Diệt Thế Đại Ma, muốn một hơi đánh chết Càn Nguyên. "Diệt Thế Đại Ma đã vì diệt thế, vậy thì Khai Thiên Nhất Thức của ta chính là vì sáng thế!" "Mượn Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên dùng một lát!" Càn Nguyên không hề tuyệt vọng, ngược lại thần quang trong mắt hắn tỏa sáng rực rỡ, hắn mượn Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên.

Hai món pháp bảo này là do Khai Thiên Phủ hóa thành, trong đó tất định ẩn chứa một tia sức mạnh khai thiên.

Hắn muốn mượn một tia khai thiên chi lực này, kết hợp với Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ hiện tại cùng toàn lực của tiểu thiên thế giới để chém ra một kiếm.

Một luồng khí thế vô cùng vô tận, không thể đo lường, tràn đầy hào tình từ trên người Càn Nguyên bộc phát ra.

Tuy Khai Thiên tam bảo thiếu mất Hỗn Độn Chung, nhưng vẫn hóa thành một món vũ khí mông lung.

Một tia sức mạnh khai thiên trên đó khiến cho cả Hồng Hoang thiên địa chấn động. "Khai Thiên Nhất Thức, trảm!" Một dòng sông dài xuất hiện giữa chiến trường Hồng Hoang, trong dòng sông dài đó xuất hiện một điểm sáng.

Trong thời gian ngắn, điểm sáng đó trở nên rực rỡ đến cực điểm, trực tiếp hút cạn tiên thiên linh khí trong phạm vi trăm tỷ vạn dặm xung quanh.

Sắc mặt Càn Nguyên bình tĩnh, chém ra một kiếm!

Kiếm vừa mới chém ra, thân hình Càn Nguyên lập tức lùi lại ngàn vạn dặm, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên tự động bay về.

Ngũ Hành Chiến Thân gần như sụp đổ, bị Càn Nguyên thu vào trong cơ thể, Ngũ Hành Đồ cũng bị Càn Nguyên trả lại.

Tiểu thiên thế giới trong cơ thể hắn đâu đâu cũng là vết nứt, chịu tổn thương nặng nề.

Tuy Càn Nguyên chịu tổn thương nặng nề, nhưng đôi mắt hắn vẫn sáng ngời.

Ánh sáng đó giống như ánh sáng đầu tiên của thế gian, không gì địch nổi, không thể đo lường.

Nơi nó đi qua hóa thành hồng lưu cuồn cuộn tuôn ra, trong khoảnh khắc va chạm với Diệt Thế Đại Ma, hủy diệt pháp tắc và ngọn lửa hung tàn trên Diệt Thế Đại Ma đều tan biến.

Nụ cười dữ tợn trên mặt Thần Nghịch cứng lại vào khoảnh khắc đó, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được. "Không, không thể nào!

Diệt Thế Đại Ma sao có thể bại, giết cho bản hoàng!" Trong mắt Thần Nghịch lộ ra mấy phần điên cuồng, y không tin Diệt Thế Đại Ma sẽ thất bại, trong lòng cắn răng, tiếp tục thúc giục Diệt Thế Đại Ma, muốn thoát ra khỏi dòng hồng lưu.

Nhưng sắc mặt Thần Nghịch đột nhiên biến đổi, y có thể nhìn thấy Diệt Thế Đại Ma ngay trước mắt, nhưng lại không thể thúc giục nó.

Chương 28

"Sao có thể?

Diệt Thế Đại Ma của bản hoàng lại không thể thúc giục, tại sao?" Thần Nghịch hoảng loạn, Diệt Thế Đại Ma là át chủ bài lớn nhất của y, thậm chí là nền tảng để lập thân, nếu Diệt Thế Đại Ma có chuyện gì, vậy y sẽ không còn khả năng nào nữa.

Nhìn Thần Nghịch điên cuồng, trong mắt Càn Nguyên mang theo một tia thần quang, từ trong lần va chạm giữa Khai Thiên Nhất Thức và Diệt Thế Đại Ma, hắn cảm ngộ được nhiều thứ hơn. "Thần Nghịch, ngươi cầm Diệt Thế Đại Ma muốn hủy diệt Hồng Hoang, Hồng Hoang vạn ngàn sinh linh, cả một phương Hồng Hoang thiên địa đều sẽ không cho phép." "Hiện tại Diệt Thế Đại Ma đã lún sâu vào hồng lưu, ngươi thất bại rồi!" "Đây là thiên địa đại thế, không thể đi ngược lại!" Nghe lời Càn Nguyên, trong mắt Thần Nghịch lộ ra vẻ bừng tỉnh, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ. "Ha ha ha!

Thiên địa đại thế, thiên địa đại thế, thật là đáng cười!" "Ta là Thần Nghịch, cầm Diệt Thế Đại Ma, sinh ra làm hoàng, vốn là để hủy diệt Hồng Hoang, thiên địa đại thế thì đã sao?" "Bản hoàng nếu chết, các ngươi cũng đừng hòng sống yên, đều đi chôn cùng bản hoàng đi!" Trong mắt Thần Nghịch lóe lên vẻ quyết tuyệt, cơ thể y bắt đầu vặn vẹo phồng lên.

Khí tức trên người lúc thì tăng vọt, lúc thì suy yếu, trong mắt chứa đầy vẻ điên cuồng lao về phía Càn Nguyên. "Không ổn!" Sắc mặt Càn Nguyên và mọi người đều biến đổi, vội vàng tế ra pháp bảo của mình, muốn chặn lại một kích tự bạo của Thần Nghịch.

Oanh!!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, toàn bộ Hồng Hoang bắc địa đều rung chuyển, không gian xung quanh vỡ nát, dòng chảy hư không hỗn loạn tàn phá tứ phía.

Từng ngọn núi cao, sông ngòi đều bị hủy diệt, hóa thành một vùng đất bằng phẳng, cơn bão đó quét qua toàn bộ chiến trường.

Các tu sĩ Bách tộc còn lại trên chiến trường, không ít tu sĩ đối mặt với cơn bão hủy diệt đó đều tan thành tro bụi.

Có thể nói trong số hàng trăm tỷ tu sĩ Bách tộc còn sống sót trước đó, sau một kích này mười phần không còn một.

Đây là trong tình huống uy lực của cơn bão hủy diệt đã giảm bớt.

Không biết qua bao lâu, không gian Hồng Hoang vỡ nát dần dần khôi phục, thân hình chật vật của Càn Nguyên xuất hiện trên chiến trường, đạo bào trên người rách nát, toàn thân đầy vết thương.

Hồng Quân và những người khác ở phía sau Càn Nguyên cũng không khá hơn, ai nấy thân hình đều vô cùng thảm hại, Âm Dương và Càn Khôn vốn đã trọng thương lại càng thương nặng thêm, thỉnh thoảng lại phun ra một ngụm tiên huyết. "Thần Nghịch đáng chết, đến chết cũng không để người khác yên, lần này thật sự lỗ lớn rồi!" Càn Nguyên cười khổ trong lòng, lần này át chủ bài dùng hết, tiểu thiên thế giới bị tổn thương nặng, ngay cả bản thân cũng bị trọng thương, không biết bao lâu mới có thể khôi phục.

Vốn dĩ tộc Hung Thú đã bị Thần Nghịch hiến tế cho Diệt Thế Đại Ma, chỉ còn lại một mình Thần Nghịch, nay Thần Nghịch cũng tự bạo mà chết, vậy thì trận Hung Thú lượng kiếp này tự nhiên cũng đã qua.

Lập tức tất cả mọi người đều cảm thấy gông xiềng trên người biến mất, sát khí lượng kiếp vốn tràn ngập khắp thiên địa đều tan đi, thiên địa trở nên trong lành.

Các tu sĩ Bách tộc còn sót lại tự nhiên cũng cảm nhận được sự thay đổi của thiên địa, lòng họ lập tức thả lỏng, sau đó có người khóc rống, có người cười điên dại, có người lòng còn sợ hãi mà mừng rỡ không thôi, Hồng Hoang trăm thái không đồng nhất.

Ầm ầm ầm!!!

Đúng lúc này, giữa thiên địa vang lên từng đạo sấm sét cửu thiên.

Ầm ầm ầm!!!

Giữa thiên địa vang lên tiếng sấm sét cửu thiên, các tu sĩ Bách tộc còn sót lại đều nhìn lên trời, không hiểu vì sao lại xảy ra tình huống như vậy.

Đúng lúc này trời giáng cam lồ, khiến sát khí lượng kiếp giữa thiên địa càng nhanh chóng tan đi.

Những giọt cam lồ đó rơi xuống người các tu sĩ Bách tộc, khiến vết thương trên người họ bắt đầu hồi phục.

Rơi xuống vùng bắc địa bị Thần Nghịch tự bạo làm tổn thương, thì khiến nơi đây nhanh chóng khôi phục sinh cơ.

Càn Nguyên thấy vậy, trong lòng chợt nảy ra ý nghĩ, thi triển Đại Phục Nguyên Thuật mà mình nhận được từ hệ thống.

Theo động tác của hắn, những ngọn núi cao, sông ngòi vốn đã bị san bằng lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người. "...Đây thật sự là việc mà Hỗn Nguyên Kim Tiên có thể làm được sao?" "Không thể tin được!

Quả thực không thể tin được!" "...." Các tu sĩ Bách tộc trong lòng kinh ngạc vạn phần, ngay cả Hồng Quân và những người khác đối với pháp thuật của Càn Nguyên cũng kinh ngạc vạn phần, trong lòng càng cảm khái thần thông quảng đại của Càn Nguyên.

Đợi Càn Nguyên dừng động tác, nơi đây đã khôi phục lại cảnh tượng của Hồng Hoang bắc địa trước đại chiến.

Chỉ là vùng Hồng Hoang bắc địa vừa mới phục nguyên này càng thêm yếu ớt, cần thời gian để từ từ khôi phục lại như trước.

Chương 29

Đúng lúc này, trên bầu trời Hồng Hoang xuất hiện một con mắt, trong đó tử ý hiện lên, nhìn chằm chằm vào các tu sĩ Bách tộc Hồng Hoang trên chiến trường. "Thiên Đạo Chi Nhãn!" Trong lòng mọi người đều lóe lên một ý nghĩ, họ cảm nhận được áp lực từ con mắt đó.

Trong lúc trong lòng họ thấp thỏm không yên, từ trong con mắt tím đó, đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng huyền hoàng.

Một mảng mây vàng công đức lớn hiện ra trên bầu trời.

Hung Thú hủy diệt Hồng Hoang, các tu sĩ Bách tộc Hồng Hoang thì chém giết Hung Thú, khôi phục sự yên bình cho Hồng Hoang.

Nay lượng kiếp đã qua, Thiên Đạo tự nhiên bắt đầu luận công ban thưởng.

Chỉ thấy toàn bộ mảng mây vàng công đức lớn bắt đầu phân hóa, một phần trong đó rơi xuống người tất cả các tu sĩ Bách tộc còn sống sót đã tham gia tru sát Hung Thú.

Một phần khác thì rơi xuống người Long Vương, Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân và các tộc trưởng Bách tộc Hồng Hoang.

Phần mây vàng công đức họ nhận được chỉ là một phần nhỏ, phần mây vàng công đức còn lại phân hóa thành ba.

Một phần rơi xuống người Càn Nguyên, người đã chém giết Thần Nghịch, một phần rơi xuống người Hồng Quân và những người đã giúp đỡ chém giết Thần Nghịch, phần cuối cùng thì rơi xuống vùng Hồng Hoang bắc địa.

Đợi mây vàng công đức phát xong, Thiên Đạo Chi Nhãn cũng biến

mất. "Các vị đạo hữu, bần đạo thương thế nghiêm trọng, xin đi trước, ngày sau có duyên sẽ lại tìm các vị đạo hữu luận đạo!" Trong mắt Hồng Quân lóe lên một tia sáng, Hung Thú lượng kiếp kết thúc viên mãn, ông cần phải nhanh chóng trở về Ngọc Kinh Sơn dưỡng thương.

Theo lời Hồng Quân dứt, Âm Dương, Càn Khôn bị thương nặng hơn cũng lần lượt lên tiếng rời đi.

Dương Mi tự nhiên sẽ không ở lại đây, cũng thoáng chốc biến mất, một mặt là để dưỡng thương, mặt khác là bị đả kích, cần phải bế quan tinh tiến thực lực.

Hiện tại trời trong đất sáng chính là thời khắc tốt nhất để tham ngộ pháp tắc, một khắc cũng không thể lãng phí.

Đợi mọi người rời đi, ánh mắt Càn Nguyên lướt qua chiến trường một chút, sau đó cũng biến mất.

Sau khi Càn Nguyên và những người khác rời đi, chỉ còn lại các tu sĩ Bách tộc, trong mắt Long Vương, Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân lộ ra vẻ rực rỡ.

Ba người nhìn nhau một cái, tuy không nói gì, nhưng đều hiểu ý nghĩa trong mắt đối phương.

Sau đó họ bắt đầu tổ chức cho các tu sĩ Bách tộc rút khỏi Hồng Hoang bắc địa, ai về trú địa của người nấy, lần lượng kiếp này tổn thất thảm trọng, tiếp theo nên nghỉ ngơi hồi phục thực lực.

Rất nhanh Hồng Hoang bắc địa trở nên tĩnh lặng, đợi tất cả mọi người rời đi, thân ảnh Càn Nguyên lại một lần nữa hiện ra.

Tay hắn khẽ bấm ấn quyết, một vệt huyết quang rơi vào tay Càn Nguyên, chính là Vạn Linh Vạn Huyết Trì mà hắn đã ném vào chiến trường trong lúc đại chiến để hấp thu tinh hoa huyết dịch của các tu sĩ Bách tộc.

Cảm nhận khí tức của Vạn Linh Vạn Huyết Trì, khóe miệng Càn Nguyên lộ ra một nụ cười hài lòng. "Hệ thống, Thần Nghịch tự bạo, không còn xương cốt, nhiệm vụ ẩn có tính không?" 【Kiểm tra thấy túc chủ đã đánh giết Thần Nghịch, do Thần Nghịch tự bạo, phán định túc chủ hoàn thành nhiệm vụ!】 【Chúc mừng túc chủ nhận được Mảnh Vỡ Tọa Độ Thế Giới x1!】 Lời vừa dứt, trước mặt Càn Nguyên hiện ra một mảnh vỡ tọa độ thế giới tàn phá.

Càn Nguyên có thể cảm nhận được khí tức khác với Hồng Hoang từ mảnh vỡ tọa độ thế giới này. "Tiếp theo nên tìm một nơi bế quan, lần này tổn thất thảm trọng, may mà được không ít thiên đạo công đức." "Còn có hai món tiên thiên linh bảo bù đắp vào chỗ trống của ta, chỉ tiếc không biết Diệt Thế Đại Ma kia bị Thần Nghịch tự bạo đánh bay đi đâu rồi." Trong mắt Càn Nguyên lóe lên một tia tiếc nuối, Diệt Thế Đại Ma là một món tiên thiên chí bảo, nếu hấp thu vô tận sát khí lượng kiếp có thể tấn cấp thành hỗn độn linh bảo, chỉ tiếc lại không biết tung tích.

Thôi bỏ đi, Càn Nguyên lại một lần nữa biến mất, hắn cần tìm một nơi để chữa thương bế quan.

Trong một thời gian, cả Hồng Hoang sau Hung Thú lượng kiếp, các tộc tu sĩ bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức, đồng loạt bắt đầu bế quan.

Vạn năm, mười vạn năm, trăm vạn năm... thời gian mấy nguyên hội chậm rãi trôi qua, Hồng Hoang vốn yên tĩnh lại một lần nữa trở nên náo nhiệt.

Hung Thú lượng kiếp đã tiêu diệt vô số chủng tộc, nhưng trong vòng mấy nguyên hội, từng chủng tộc mới lại bắt đầu ra đời.

Thời gian mấy nguyên hội trôi qua, danh tiếng của Hồng Quân và những người khác dần dần biến mất, thời đại này, danh tiếng vang dội nhất chính là Long Vương, Phượng Tổ và Thủy Kỳ Lân.

Họ đều tiến thêm một bước, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhờ vào công đức kim vân, trong các tộc đã sinh ra một lượng lớn cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên.

Hồng Hoang sắp sửa chào đón một thời đại mới!

Chương 30

Tại một ngọn thần sơn vô danh, trong một sơn động sâu trong lòng núi, một nam tử mặc đạo bào mở mắt ra.

Trong đôi mắt hắn thần quang lúc ẩn lúc hiện, phảng phất có ức vạn tinh thần đang lấp lánh trong mắt, thậm chí có thể thấy thế giới sinh diệt biến hóa. "Không ngờ đã qua lâu như vậy, nhưng cũng là trong họa có phúc, cảnh giới lại tiến thêm một bước!" Người này chính là Càn Nguyên, sau khi thu lấy Vạn Linh Vạn Huyết Trì, hắn liền tùy tiện tìm một ngọn thần sơn, sau khi bố trí đại trận phòng ngự thì liền rơi vào trạng thái bế quan sâu.

Một mặt là để hồi phục thương thế, mặt khác là để tế luyện hai món tiên thiên linh bảo vừa nhận được.

Hai món tiên thiên linh bảo này là linh bảo bạn sinh của Thương Mang và Vô Cực đã chết.

Một món là Vô Cực Tháp, thượng phẩm tiên thiên linh bảo, trong tháp có mười tám tầng tiểu thế giới, vừa có thể phòng ngự vừa có thể công kích, công phòng nhất thể.

Một món khác là Thương Mang Đồ, cũng là một món thượng phẩm tiên thiên linh bảo, trong Thương Mang Đồ có một phương thương mang thế giới, thậm chí có một bộ Thương Mang đại trận hoàn chỉnh.

Một khi thi triển, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng đừng mong thoát ra.

Thời gian mấy nguyên hội trôi qua, Càn Nguyên đã luyện hóa cấm chế trong đó, hoàn toàn nắm giữ hai món tiên thiên linh bảo.

Số công đức nhận được toàn bộ đều được dung nhập vào tiểu thiên thế giới, khiến tiểu thiên thế giới phát triển lớn mạnh thêm, tuy vẫn còn một khoảng cách khá xa so với trung thiên thế giới, nhưng cũng là một sự tiến bộ.

Tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ ban đầu thì một bước nhảy vọt qua Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Khi Càn Nguyên kết thúc bế quan, giọng nói của hệ thống điểm danh vang lên trong đầu hắn. 【Đinh!

Mở nhiệm vụ điểm danh lần thứ tư, địa điểm điểm danh: một trong Tam Tiên Đảo ở Đông Hải (không phải Tam Tiên Đảo của Tam Tiêu, mà là Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu)】 【Phần thưởng điểm danh thành công: Trận đạo tinh thông, Đan đạo tinh thông, Luyện khí tinh thông!】 "?" "Lần này trực tiếp thông báo phần thưởng nhiệm vụ luôn sao?

Chẳng còn chút cảm giác mong đợi nào cả." Càn Nguyên có chút phàn nàn với hệ thống, nhưng trên mặt lại mang theo mấy phần nụ cười.

Hắn là hắn rất hài lòng với phần thưởng lần này, trong Hồng Hoang, các trận pháp nổi tiếng nhất không gì khác ngoài Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Tru Tiên Đại Trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, v.v.

Mỗi trận pháp đều từng làm chấn động Hồng Hoang, tỏa sáng rực rỡ trong một thời đại.

Về đan đạo, nổi tiếng nhất đương nhiên là Cửu Chuyển Kim Đan do Thái Thanh Lão Tử luyện ra, một viên Cửu Chuyển Kim Đan có thể khiến một người phàm trực tiếp bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tuy sau khi uống sẽ sinh ra gông xiềng lớn, khiến người ta khó đột phá thêm, nhưng vẫn là tiên đan hạng nhất.

Về luyện khí, nổi tiếng nhất là Ngọc Thanh Nguyên Thủy, Phiên Thiên Ấn do ông luyện chế có uy lực kinh người, ngay cả đệ tử của ông là Vân Trung Tử cũng kế thừa thiên phú luyện khí. 【Qua phán định của hệ thống, túc chủ hoàn toàn có thực lực dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ này, lần nhiệm vụ này là nhiệm vụ phúc lợi.】【Hồng Hoang khai tịch đã lâu như vậy, không có đạo trường chỉ có một mình túc chủ, hệ thống không thể nhìn nổi nữa, đặc biệt chuẩn bị nhiệm vụ lần này cho túc chủ.】【Nếu túc chủ không muốn thực hiện, có thể hủy bỏ nhiệm vụ lần này, túc chủ có muốn hủy bỏ không?】Nghe lời hệ thống nói, khóe miệng Càn Nguyên khẽ giật giật, chuyện không có đạo trường đúng là thật.

Bị hệ thống nói như vậy, Càn Nguyên cũng cảm thấy rất có lý.

Sau này nếu gặp lại Hồng Quân, nếu Hồng Quân hỏi "Đạo hữu thanh tu ở đâu?", lẽ nào lại trả lời "Bần đạo mây nhàn hạc nội, chưa có nơi ở cố định." Nghĩ đến thôi đã thấy xấu hổ, quả thực không có chút thể diện nào. "Ừm!

Phải tìm đạo trường, nhất định phải có đạo trường, mình cũng là một trong những tiên thiên đại thần đỉnh cao của Hồng Hoang, sao có thể không có đạo trường, ra ngoài mất mặt!" Sau khi quyết định, trong mắt Càn Nguyên cũng lóe lên một tia thần quang, sau đó liền rời khỏi nơi bế quan tạm thời, hướng về Đông Hải.

Trong nháy mắt mười vạn năm trôi qua, Càn Nguyên đã tìm kiếm Bồng Lai Tam Tiên Đảo trên Đông Hải gần ngàn năm, nhưng vẫn không có kết quả.

Nhưng Càn Nguyên không hề sốt ruột, trên đường đi vô cùng nhàn nhã, thậm chí khi phát hiện những thứ thú vị sẽ dừng bước, thu vào

tiểu thiên thế giới.

Trên đường đi, Càn Nguyên tỏa thần niệm ra, cho dù với cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, cũng không thể trong một niệm đo lường được hết sự rộng lớn của Đông Hải.

Vào một ngày, Càn Nguyên như thường lệ tỏa thần niệm ra, lại phát hiện một nơi không tầm thường.

Trong phạm vi cảm ứng của thần niệm, không gian ở nơi đó mơ hồ có dao động, trong đó thậm chí có một chút khí tức của hỗn độn khí lưu. "Tìm thấy rồi!" Tâm thần vừa động, trong một hơi thở Càn Nguyên đã vượt qua ngàn vạn dặm đến nơi khác thường đó.

Nhìn mặt biển trống không, khóe miệng Càn Nguyên khẽ cong lên, hắn biết Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu Tam Tiên Đảo là do ba mảnh vỡ hỗn độn hóa thành khi Bàn Cổ khai thiên tích địa.

Ba hòn đảo tiên này sau khi rơi xuống Đông Hải, tự thành một không gian, có trận pháp che chắn, mỗi thời mỗi khắc đều di động.

Chương 31

Trừ phi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể nhìn thấu mọi thứ, nếu không, các cảnh giới khác chỉ có thể trông chờ vào vận may.

Không thấy Càn Nguyên có động tác gì, trong mắt hắn hiện ra một đạo thần quang, nhìn về phía khoảng không trước mắt.

Nhìn hồi lâu, Càn Nguyên bắt đầu hành động, bước một bước về phía trước và biến mất trên Đông Hải.

Hắn là Càn Nguyên đã vào trong đại trận, sau khi thân hình xoay chuyển khoảng thời gian một nén nhang, hắn đã đi ra khỏi phạm vi đại trận.

Xuất hiện trước mặt hắn là một hòn đảo mà tiên thiên linh khí trong đó có lẫn một chút khí tức hỗn độn.

Vừa đặt chân lên đảo, hệ thống liền có động tĩnh. 【Chúc mừng túc chủ đã đặt chân lên đảo Bồng Lai, thỏa mãn điều kiện điểm danh, túc chủ có muốn tiến hành điểm danh không!?】 【Chúc mừng túc chủ đã đặt chân lên đảo Bồng Lai, thỏa mãn điều kiện điểm danh, có muốn tiến hành nhiệm vụ điểm danh lần thứ tư không!?】 "Điểm danh!" 【Xác nhận chỉ lệnh của túc chủ, đang tiến hành điểm danh, điểm danh hoàn thành!】 【Chúc mừng túc chủ nhận được Trận đạo tinh thông, Đan đạo tinh thông, Luyện khí tinh thông!】 Lời hệ thống vừa dứt, một luồng thông tin khổng lồ tràn vào đầu Càn Nguyên, khiến hắn ngây người tại chỗ.

Hồi lâu sau, Càn Nguyên mới hồi thần, trong đôi mắt hắn ánh sáng lấp lánh.

Nhiệm vụ điểm danh lần này lời to rồi, vốn tưởng rằng "tinh thông" chỉ là hiểu biết sơ lược một số kiến thức, muốn nâng cao cần

phải tự mình nâng cao.

Không ngờ phần thưởng "tinh thông" lần này tương đương với việc truyền hết cảm ngộ của Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người cho hắn, khiến hắn một bước lên trời, đạt đến trình độ đỉnh cao của Hồng Hoang.

Đợi Càn Nguyên hấp thu hết tất cả kiến thức, lại nhìn về phía đại trận vừa phá qua, chỉ cảm thấy trong đó có mấy chỗ không hoàn mỹ.

Lập tức tay hắn bấm pháp quyết, cải tiến lại đại trận hộ đảo trước mặt.

Đợi tất cả hoàn thành, nhìn đại trận đã được sửa đổi, trong mắt hắn tràn đầy vẻ hài lòng.

Có thể nói đại trận hiện tại, không có sự cho phép của hắn, bất kỳ ai cũng không thể đặt chân lên hòn đảo này, có thể phòng ngự người ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn xâm nhập.

Còn về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu đến lúc đó có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên phá trận, hắn tự tin lúc đó mình cũng đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đợi sửa đổi xong đại trận hộ đảo, Càn Nguyên liền bao phủ thần niệm lên toàn bộ hòn đảo, muốn xem trên đảo Bồng Lai có tiên thiên linh vật nào được thai nghén không.

Trong cảm ứng của thần niệm, trên đảo linh dược liệu mấy vạn năm, mười vạn năm tuổi có thể thấy ở khắp nơi, có lẽ vì có đại trận bảo vệ, hiện tại trên đảo Bồng Lai không có bất kỳ sinh linh nào, cũng bớt đi phiền phức cho hắn.

Rất nhanh hắn liền phát hiện một tiểu cấm chế ở trung tâm hòn đảo, khóe miệng Càn Nguyên khẽ cong lên, thân hình lóe lên đã đến nơi tiểu cấm chế đó.

Vung tay phá vỡ tiểu cấm chế, xuất hiện trước mặt hắn là một ao nước.

Ao nước đó Càn Nguyên rất quen thuộc, chính là Tam Quang Thần Thủy mà hắn sở hữu ở nơi sinh ra, trước đó Tam Quang Thần Thủy đều đã được dùng để bồi dưỡng Ngũ Hành Ngũ Châm Tùng.

Lần này vừa hay bù đắp vào chỗ trống, không chừng sau này có lúc dùng đến.

Bên cạnh ao nước lại có một cây ăn quả, trên cây có chín quả, trên quả ẩn ẩn hiện hiện có hai chữ "Hoàng Trung". "Hoàng Trung?

Chẳng lẽ là Hoàng Trung Lý trong thập đại tiên thiên linh căn?!" Trên mặt Càn Nguyên lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó bước tới quan sát, phát hiện quả nhiên là Hoàng Trung Lý, một trong thập đại linh căn.

Hoàng Trung Lý ba vạn năm ra hoa một lần, ba vạn năm kết quả một lần, ba vạn năm chín một lần, mỗi lần kết được chín quả.

Nếu không hái chín quả đó, thì chín quả Hoàng Trung Lý sẽ tự động rụng xuống, được Hoàng Trung Lý hấp thu làm dưỡng chất.

Nếu cứ lặp đi lặp lại như vậy chín vạn năm, những quả kết lần sau sẽ có hiệu quả tốt hơn lần trước.

Hiện tại Hoàng Trung Lý không biết đã ra hoa kết quả bao nhiêu lần, e rằng hiệu quả của quả Hoàng Trung Lý sẽ còn mạnh hơn.

Theo Càn Nguyên ước tính, có lẽ đã đạt đến mức ăn một quả có thể trực tiếp đạt đến Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ là giống như Cửu Chuyển Kim Đan, sau khi dùng sẽ khó đột phá.

Thiên đạo đã định, một nhấm một uống, một được một mất.

Nếu muốn đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên, e rằng không phải là hiệu dụng mà tiên thiên linh căn nên có, chỉ có Hoàng Trung Lý khôi

phục thành hỗn độn linh căn mới có khả năng.

Thôi bỏ đi, Càn Nguyên vung tay thu Hoàng Trung Lý và ao Tam Quang Thần Thủy đó vào tiểu thiên thế giới.

Thậm chí ở gốc cây Hoàng Trung Lý hắn còn phát hiện một ít Tiên Thiên Tức Nhưỡng, hoàn toàn là niềm vui bất ngờ.

Chương 32

Ngoài ra, Càn Nguyên không phát hiện thêm thứ gì khác.

Nhưng Càn Nguyên đã rất mãn nguyện, vì điều quan trọng nhất của con người là biết đủ.

Sau khi khám phá đảo Bồng Lai một lượt, hắn bay lên không trung đảo, vận chuyển thần thông, ngũ hành pháp tắc lưu chuyển trên người, chỉ trong chốc lát, từng tòa cung điện cổ kính mọc lên từ mặt đất.

Trong đó cung điện lớn nhất và ở trung tâm nhất được Càn Nguyên đặt tên là Càn Nguyên Điện, làm nơi ở!

Nhìn những cung điện đã được xây dựng, cùng với đảo Bồng Lai đã được quy hoạch lại, trong lòng Càn Nguyên dâng lên một cảm giác mãn nguyện.

Nơi này sẽ là nhà của Càn Nguyên, lần đầu tiên Càn Nguyên cảm thấy sự trống rỗng trong lòng đã được lấp đầy.

Đúng lúc này, Càn Nguyên lòng có cảm ứng, tiến vào Càn Nguyên Điện bế quan tu hành.

Thời gian mấy vạn năm thoáng qua, trong Hồng Hoang không có biến hóa gì lớn, tại Bồng Lai Càn Nguyên Điện, Càn Nguyên mở mắt ra.

Trong mắt hắn một đạo thần quang lóe lên, sau đó giọng nói của hắn lan ra khắp Đông Hải. "Ta là Càn Nguyên Thiên Tôn, nay lập đạo trường tại Bồng Lai, cảm thấy chúng sinh Hồng Hoang tu luyện ngu độn, ngàn năm sau đặc biệt giảng về tu hành chi đạo, người có duyên đều có thể nghe!" Giọng Càn Nguyên lan ra khắp Đông Hải, vô số sinh

linh Đông Hải đều nghe được lời của Càn Nguyên.

Lập tức nổ tung. "Càn Nguyên Thiên Tôn?

Là ai?

Sao chưa từng nghe danh hiệu của ngài ấy?" "Khai giảng đại đạo?

Truyền đạo cho chúng ta, thế lực khủng bố đến mức nào!" "Mau!

Mau đi, bất kể Càn Nguyên Thiên Tôn là ai, chắc chắn là tồn tại mà chúng ta khó có thể tưởng tượng được, đây là cơ duyên trời cho!" Trong lúc các sinh linh Đông Hải kích động không thôi, nhao nhao hướng về Bồng Lai, tại Long Vương Cung ở Đông Hải, Long Vương cũng mở mắt ra, nghe được lời của Càn Nguyên.

Tại Long Vương Cung, trong mắt Long Vương lóe lên vẻ trầm tư, năm xưa trong Hung Thú lượng kiếp, bóng dáng của Càn Nguyên vẫn còn in sâu trong đầu y.

Cho dù hiện tại đã đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, tự so sánh với Càn Nguyên năm đó, y cũng không tự tin có thể đỡ được một kiếm kia của hắn.

Hiện tại biết được Càn Nguyên lập đạo trường ở Đông Hải, chẳng khác nào cắm một cái đinh vào tâm phúc của mình, khiến y có chút bất an. "Người đâu, gõ Long Chung!" Đông!

Đông!

Đông!

Rất nhanh trong đại điện của Long Vương, một đám tộc nhân cao tầng của Long tộc xuất hiện, nhìn về phía Long Vương.

Trong mắt họ mang theo mấy phần nghi hoặc, không hiểu vì sao Long Vương lại gõ Long Chung.

Phải biết lần trước Long Chung được gõ là khi tuyên bố thành lập

Bách tộc liên minh trong Hung Thú lượng kiếp.

Bây giờ gõ Long Chung, lẽ nào sắp có đại họa sánh ngang Hung Thú lượng kiếp xảy ra? "Chắc các ngươi đều đã nghe thấy giọng nói vừa truyền khắp Đông Hải, đối với chuyện này các ngươi có suy nghĩ gì?" Trong đôi mắt Long Vương lóe lên một tia thần quang, sau đó liền lên tiếng. "Tộc trưởng, Càn Nguyên đó là ai?" "Tứ hải là địa giới của Long tộc chúng ta, lại dám xây dựng đạo trường trên Đông Hải, nếu không cho một bài học, nhất định sẽ để Bách tộc Hồng Hoang xem thường Long tộc chúng ta!" Một trưởng lão Long tộc đứng ra nói với Long Vương.

Dung mạo của y có chút trẻ tuổi, chưa từng trải qua Hung Thú lượng kiếp, đối với Càn Nguyên hoàn toàn không có chút hiểu biết nào. "Hỗn xược!" "Càn Nguyên Thiên Tôn là một đại thần thông giả, từng cứu vớt Hồng Hoang trong cơn nguy nan, ngay cả bản tộc trưởng cũng từng chịu ân tình của Càn Nguyên Thiên Tôn." "Hiện tại bản tộc trưởng gọi các ngươi đến là để hỏi, làm thế nào để ứng đối với việc Càn Nguyên Thiên Tôn sắp giảng đạo trên Đông Hải?" Trong mắt Long Vương lóe lên một tia lửa giận, khiến trưởng lão Long tộc vừa lên tiếng sắc mặt trắng bệch. "Long Vương đại nhân, lão thần trên đường đến đây phát hiện, tuyệt đại đa số sinh linh trong Đông Hải đều đang hướng về phía đảo Bồng Lai." "Họ đều đi nghe Càn Nguyên Thiên Tôn giảng đạo, đó là một thế lực không nhỏ, cho dù Long tộc chúng ta chiếm cứ tứ hải, cũng không thể hoàn toàn đắc tội." "Nếu chúng ta nhiễu loạn Càn Nguyên Thiên Tôn giảng đạo, e rằng sẽ chọc giận Càn Nguyên Thiên Tôn, không nghi ngờ gì là thêm một kẻ địch cho Long tộc chúng ta." Một lão giả lưng mang mai rùa đứng ra, nói với Long Vương.

Long Vương nhìn về phía lão giả đứng trước mặt, trong mắt lóe lên một tia thần quang. "Quy Thừa tướng, theo ý của ngài, vậy Long

tộc chúng ta nên làm gì?" "Lão thần cho rằng, trong Long tộc chúng ta cũng có thể cử người đi nghe đạo, nếu may mắn được Càn Nguyên Thiên Tôn thu nhận vào môn hạ, vậy thì Long tộc chúng ta và Càn Nguyên Thiên Tôn sẽ có thêm một tầng quan hệ." "Đến lúc đó nếu Long tộc chúng ta xảy ra chuyện gì, có đệ tử Long tộc dính líu, e rằng Càn Nguyên Thiên Tôn cũng không tiện không giúp đỡ." Trong mắt Quy Thừa tướng lóe lên ánh sáng trí tuệ, có thêm một người bạn luôn tốt hơn là có thêm một kẻ thù.

Chương 33

Nghe lời Quy Thừa tướng, trong mắt Long Vương lóe lên vẻ quyết đoán, chỉ thấy y đứng dậy. "Truyền lệnh xuống, phàm là thuộc hạ của Long tộc, nếu có ai muốn nghe đạo có thể báo danh, đến lúc đó ta sẽ đích thân đi." Trong mắt Long Vương thần quang lưu chuyển, trong lòng y đã có mưu tính.

Một mặt là để kết thiện duyên với Càn Nguyên, mặt khác là để cầu giải một số thắc mắc từ Càn Nguyên.

Vạn năm thời gian còn như một thoáng chốc, huống chi là ngàn năm.

Kỳ hạn ngàn năm sắp đến, vạn con chân long trong Đông Hải bay lên trời, dưới sự dẫn dắt của Long Vương hướng về Bồng Lai.

Trong ngàn năm, đã có vô số sinh linh Đông Hải đến nơi đảo Bồng Lai tọa lạc.

Nhưng lại không nhìn thấy đảo Bồng Lai tồn tại, có người đợi cả trăm năm, thất vọng trở về, cho rằng có người đang đùa giỡn.

Có người giữa đường gặp những người rời đi, một lời truyền một lời, những người tâm trí không kiên định đều tự mình rời đi.

Những người tâm trí kiên định tiếp tục tiến về nơi đảo Bồng Lai tọa lạc.

Trong ngàn năm, có sinh linh Đông Hải đến, có sinh linh Đông Hải đi, đều không ai quan tâm. "Mau nhìn kìa, là Long tộc, không ngờ họ cũng đến nghe đạo." "Sự kiên trì của ta không uổng phí, ngay cả Long tộc cũng đến, nhất định là đại thần thông giả!" Trong số các sinh linh Hồng Hoang, có người kinh ngạc, có người kích động, sinh linh trăm

thái mỗi người mỗi vẻ.

Đúng lúc này, trên mặt biển không một bóng người trước mặt các sinh linh Đông Hải, một điểm sáng hiện ra, sau đó nhanh chóng phình to.

Đợi ánh sáng tan đi, một hòn đảo khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người. "Kỳ hạn ngàn năm đã đến, người có duyên có thể lên đảo Bồng Lai nghe đạo, người không thể lên đảo Bồng Lai cũng có thể nghe đạo ở ngoài đảo." Trong Càn Nguyên Điện, Càn Nguyên mở mắt ra, khí thế Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ lóe lên.

Tất cả sinh linh ngoài đảo đều lộ ra vẻ như trút được gánh nặng, vừa rồi họ đã cảm nhận được một tia uy hiếp sinh mệnh.

Khiến họ càng thêm kính sợ đối với Càn Nguyên.

Ngay cả Long Vương, lúc này ánh mắt cũng sâu thẳm thêm mấy phần, khí thế vừa lóe lên của Càn Nguyên, y cảm nhận sâu sắc nhất, thậm chí cảm giác đủ để so sánh với Thần Nghịch năm xưa khi lấy ra át chủ bài.

Nhưng rất nhanh Long Vương liền hồi thần, không quên mục đích đến đây hôm nay. "Đệ tử Long tộc theo ta lên đảo, nếu không thể lên đảo, có thể đợi ở ngoài đảo, hoặc tự mình rời đi!" Lời vừa dứt, Long Vương một mình đi đầu hướng về đảo Bồng Lai, rất nhanh thân hình liền chìm vào trong đảo Bồng Lai.

Một đám đệ tử Long tộc phía sau lập tức noi theo hành động của Long Vương, một số đệ tử Long tộc lên được đảo, một số khác thì không.

Có người chọn ở lại chờ đợi, có người thì quay người rời đi.

Đợi đệ tử Long tộc đều thử xong, một đám sinh linh đang chờ đợi mới bắt đầu lên đảo.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ sinh linh bên ngoài đều đã thử qua một lượt, có kẻ lên được đảo, có kẻ lại thất bại.

Bên trong Càn Nguyên điện, Càn Nguyên dùng thần niệm nhận thấy không còn ai lên đảo nữa, thân hình liền từ trong điện xuất hiện phía bên ngoài.

Ánh mắt hắn quét qua một lượt chúng sinh linh đã lên đảo, trong đó tu vi đủ mọi tầng thứ.

Có người đã hóa hình thành công, cũng có sinh linh chưa hóa hình vẫn giữ nguyên bản thể.

Đối với việc này, Càn Nguyên không có ý kiến gì, kẻ có thể lên đảo Bồng Lai đều là người có duyên.

Tự nhiên, Càn Nguyên cũng chú ý tới sự hiện diện của Long Vương, hắn khẽ gật đầu với Long Vương, sau đó thản nhiên mở lời: "Các ngươi hãy giữ yên lặng!

Thuyết pháp bắt đầu!" Lời của Càn Nguyên vừa dứt, những kẻ đang kích động kia nhao nhao thu lại thần sắc, ngồi bệt xuống đất, ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn về phía hắn.

"Thượng dược tam phẩm, thần dữ khí tinh.

Hoảng hoảng hốt hốt, yểu yểu minh minh.

Tồn vô thủ hữu, khoảnh khắc thành hình.

Hồi phong hỗn hợp, bách nhật công linh.

Chương 34

Mặc triều Thượng Đế, nhất kỷ phi thăng.

Tri giả dịch ngộ, muội giả nan hành...” “Lý tiễn thiên quang, hô hấp dục thanh.

Xuất huyền nhập tẫn, nhược vong nhược tồn.

Miên miên bất tuyệt, cố đế thâm căn.

Nhân các hữu tinh, tinh hợp kỳ thần.

Thần hợp kỳ khí, khí hợp thể chân.

Bất đắc kỳ chân, giai cường danh...” “Thần năng nhập thạch, thần năng phi hình.

Nhập thủy bất nịch, nhập hỏa bất phần.

Thần y hình sinh, tinh y khí doanh.

Bất điêu bất tàn, tùng bách thanh thanh.

Tam phẩm nhất lý, diệu bất khả thính.

Kỳ tụ tắc hữu, kỳ tán tắc linh...” “Thất khiếu tương thông, khiếu khiếu quang minh.

Thánh nhật thánh nguyệt, chiếu diệu kim đình.

Nhất đắc vĩnh đắc, tự nhiên thân khinh.

Thái hòa sung dật, cốt tán hàn quỳnh.

Đắc đan tắc linh, bất đắc tắc khuynh.

Đan tại thân trung, phi bạch phi thanh.

Tụng trì vạn biến, diệu lý tự minh.” Lời của Càn Nguyên truyền

khắp đảo Bồng Lai, ngay cả bên ngoài đảo cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Nhưng càng xa đảo Bồng Lai, tiếng giảng đạo của Càn Nguyên lại càng mờ nhạt.

Những sinh linh Hồng Hoang từng chọn rời đi không khỏi hối hận vô cùng, cuống quýt lao về hướng đảo Bồng Lai, nhưng lại chẳng tìm thấy phương hướng, giống như ruồi không đầu xoay loạn xạ.

Mọi việc không liên quan đến Càn Nguyên và những sinh linh đang nghe đạo, không từ bỏ kẻ vô duyên.

Đối mặt với chúng sinh nghe đạo phía trước, cảnh giới có cao có thấp, vì thế đạo mà Càn Nguyên giảng cũng từ thấp đến cao, từ đơn giản đến phức tạp.

Chúng sinh linh trên đảo sau khi nghe đạo của Càn Nguyên, hiện ra đủ loại thái độ, kẻ gãi tai bứt óc không hiểu nổi, kẻ ngửa mặt cười điên dại, kẻ lại gào khóc thảm thiết.

Chẳng mấy chốc đã có vài vị Kim Tiên đột phá cảnh giới, những người ở cảnh giới khác cũng đều có tinh tiến.

Ngay cả Long Vương đã đạt tới Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, khi nghe Càn Nguyên giảng đạo, trong mắt cũng hiện lên vài phần minh ngộ.

Thời gian thấm thoát, Càn Nguyên giảng đạo liên tục trong một ngàn năm.

Đột nhiên hắn dừng lại, khiến cho chúng sinh linh phía dưới đều cảm thấy khó chịu vô cùng, nhao nhao nhìn lên.

“Bản tôn đã giảng đạo thiên niên, duyên phận giữa các ngươi và bản tôn đã tận, hãy tự giải tán đi!” “Xin Thiên tôn từ bi, thu chúng con làm đồ đệ!” Một tên tu sĩ đột nhiên bái lạy Càn Nguyên.

“Xin Thiên tôn từ bi, thu chúng con làm đồ đệ!” Những tiếng hô vang vọng khắp đảo Bồng Lai, ngay cả sinh linh bên ngoài đảo cũng như vậy.

Đối mặt với thỉnh cầu của chúng sinh, thần sắc Càn Nguyên không đổi, vẫn thản nhiên nói: “Đa ngôn vô ích, duyên phận các ngươi đã tận, hãy tự rời đi, đừng có làm ồn ở đây!” Càn Nguyên phẩy tay một cái, toàn bộ sinh linh trên đảo đều bị di dời ra ngoài, chỉ để lại một mình Long Vương.

Những sinh linh Hồng Hoang bị di dời ra ngoài lúc đầu im lặng, sau đó đồng loạt quỳ lạy trước đảo Bồng Lai không chịu rời đi.

Nhưng thấy Càn Nguyên mãi không đổi ý, một bộ phận chọn rời đi, bộ phận khác chọn ở lại đây, biết đâu lần sau Càn Nguyên lại khai giảng đại đạo.

Trong đảo Bồng Lai, sau khi di dời mọi người đi, Càn Nguyên nhìn về phía Long Vương.

Chương 35

"Không biết Long Vương đạo hữu có chuyện gì?" "Long Vương tham kiến Càn Nguyên đạo hữu.

Lần này tới đây, ngoài việc nghe đạo hữu giảng đại đạo, ta còn có một việc muốn thỉnh giáo!" "Không biết đạo hữu nhìn nhận thế nào về chuyện khí vận?" Long Vương chân thành hỏi Càn Nguyên.

Nghe vậy, trong mắt Càn Nguyên lóe lên một tia thần quang.

Hung Thú lượng kiếp đã qua, lượng kiếp tiếp theo chính là Tam Tộc đại chiến.

Nguyên nhân chủ yếu khiến Tam Tộc đại chiến chính là vì khí vận.

Kẻ có khí vận ngút trời không cần cố ý tìm kiếm cũng có thần công pháp bảo xuất thế.

Kẻ khí vận không đủ, làm việc gì cũng gặp trở ngại, dù chỉ còn bước cuối cùng cũng có thể xôi hỏng bỏng không.

Tam Tộc lập tộc vận, mượn tộc vận để thăng tiến tu vi, nếu có thể thống nhất toàn bộ Hồng Hoang thì có thể trực tiếp bước nhập cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nghe lời Long Vương, Càn Nguyên trong lòng liền hiểu rõ Long Vương đã có ý niệm đó.

"Long Vương đạo hữu hà tất phải hỏi ta?

Chắc hẳn khi đạo hữu thốt ra lời này, trong lòng đã có quyết đoán rồi chứ?" Nghe Càn Nguyên nói, Long Vương hơi im lặng, sau đó trong mắt bắn ra thần quang, nhìn về phía Càn Nguyên.

“Đa tạ đạo hữu, trong tộc còn có việc chờ ta xử lý.

Sau này nếu có rảnh, mời Càn Nguyên đạo hữu tới Long tộc làm khách!” Dứt lời, Long Vương hóa thành một đạo kim quang rời khỏi đảo Bồng Lai.

Nhìn theo bóng lưng Long Vương, ánh mắt Càn Nguyên thoáng hiện vẻ phức tạp.

“Ai!

Lại một lượng kiếp nữa, không biết lần này sẽ có bao nhiêu thương vong?” Sau khi Càn Nguyên kết thúc giảng đạo, toàn bộ Đông Hải rơi vào tĩnh lặng.

Sau khi Long Vương trở về, không biết đã làm gì mà toàn bộ thuộc hạ Long tộc không ngừng điều động.

Là một trong những tộc lớn mạnh nhất, hành động thường xuyên của Long tộc tự nhiên khiến Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cũng bắt đầu điều động binh lực.

Cảnh tượng này khiến không ít chủng tộc hoảng hốt, cũng vội vàng điều động chiến lực trong tộc, đề phòng vạn phần.

Nhưng may mắn là chưa có tranh đấu xảy ra, thời gian chầm chậm trôi qua vạn năm.

Một ngày nọ, trên Đông Hải sóng cuộn ngút trời, từng tên tộc nhân Long tộc đứng sừng sững trên mặt biển.

Một tế đàn khổng lồ xuất hiện, Long Vương dẫn đầu chúng trưởng lão Long tộc đứng trên tế đàn.

“Thiên Đạo chứng giám, nay có Long Vương của Long tộc, thấy tứ hải hỗn loạn, sinh linh chinh chiến lẫn nhau, nguyện dẫn dắt Long tộc thống nhất tứ hải.

Từ nay về sau, phàm là lân giáp nhất tộc đều thuộc về Long tộc, Thiên Đạo giám sát!" Oanh!

Oanh!

Oanh!

Từng tiếng nổ vang rền từ chín tầng trời truyền xuống, một luồng uy áp cực đại giáng xuống toàn bộ Hồng Hoang.

Một con mắt xuất hiện trên đỉnh đầu bọn người Long Vương, chính là Thiên Đạo Chi Nhãn.

Con mắt đó quét qua bọn người Long Vương một lượt, sau đó giáng xuống vô số công đức kim vân.

Trong đó năm phần dung nhập vào cơ thể Long Vương, ba phần dung nhập vào các trưởng lão Long tộc phía sau, hai phần còn lại dung nhập vào những tộc nhân Long tộc khác.

Sau khi nhận được công đức, vô số tộc nhân Long tộc đang ở ngưỡng cửa đột phá đều nhao nhao thăng cấp.

Long Vương cũng nhờ công đức kim vân mà bắt đầu đột phá, Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, chỉ thiếu một bước nữa là đạt tới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn.

Theo sự đột phá của Long Vương, khí thế Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ mượn cơ hội tuyên cáo với Thiên Đạo mà lan tỏa khắp Hồng Hoang.

Chương 36

Vô số đại thần thông giả đang bế quan cảm nhận được khí thế này, thần quang trong mắt lóe lên bất định.

Theo sau hành động của Long Vương, lại có hai luồng khí tức khác xông thẳng lên trời.

"Thiên Đạo chứng giám, nay có Phượng Tổ của Phượng tộc, thấy sinh linh Hồng Hoang tàn sát lẫn nhau, nguyện dẫn dắt Phượng tộc thống nhất phi cầm nhất tộc, từ nay về sau phàm là phi cầm nhất tộc đều thuộc về Phượng tộc!" "Thiên Đạo chứng giám, nay có Thủy Kỳ Lân của Kỳ Lân tộc, thấy sinh linh Hồng Hoang tàn sát lẫn nhau, nguyện dẫn dắt Kỳ Lân tộc thống nhất tẩu thú nhất tộc, từ nay về sau phàm là tẩu thú nhất tộc đều thuộc về Kỳ Lân tộc!" Theo tiếng tuyên cáo của Phượng Tổ và Thủy Kỳ Lân, vô số công đức kim vân cũng rơi xuống nơi hai tộc tọa lạc.

Chẳng mấy chốc, hai luồng khí thế Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ khác lại chấn nhiếp toàn bộ Hồng Hoang.

Sau khi tuyên cáo xong, Tam Tộc đồng loạt tuyên bố bế quan, để trong tộc bắt đầu xuất binh, nhắm vào các tộc lân giáp, phi cầm và tẩu thú.

Cảm nhận tình hình Hồng Hoang hiện nay, Càn Nguyên cũng khẽ thở dài, ai mà ngờ đây lại là khởi đầu của một lượng kiếp mới chứ?

Thôi kệ, Càn Nguyên không quan tâm nữa, hết thảy cuối cùng cũng chẳng liên quan đến mình, hắn nhắm mắt lại tiếp tục tham ngộ đại đạo.

Phải tranh thủ thời gian một lượng kiếp này để bước vào cảnh giới tiếp theo!

Ở Hồng Hoang, thời gian là thứ rẻ mạt nhất, chớp mắt đã qua mấy nguyên hội.

Trong thời gian này, Tam Tộc phân tranh rồi lần lượt thống nhất phe cánh của mình.

Nhưng họ chưa trực tiếp động binh với nhau mà vô cùng khắc chế, toàn bộ Hồng Hoang rơi vào trạng thái bình lặng tạm thời.

Cũng vì các đại thần thông giả không xuất thế nên toàn bộ Hồng Hoang đều tôn Tam Tộc làm đầu.

Dù đại thần thông giả có xuất thế, dựa vào thực lực Tam Tộc lúc này cũng chẳng sợ ai.

Với suy nghĩ đó, sau khi xưng bá Hồng Hoang, không ít tộc nhân Tam Tộc bắt đầu thay đổi tâm tính, kẻ nào kẻ nấy trở nên kiêu ngạo.

Đặc biệt là hậu duệ của tầng lớp cao tầng Tam Tộc, hoàn toàn không coi ai ra gì, khi gặp mặt tộc nhân hai tộc còn lại thì càng sinh ra nhiều ân oán.

Điều này khiến giữa Tam Tộc liên tục xảy ra các loại ma sát, tích tụ ngày qua ngày khiến rạn nứt giữa Tam Tộc ngày càng lớn.

Việc này bọn người Long Vương, Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân không phải không biết, nhưng đều mặc nhiên chấp nhận kết quả đó.

Qua thời gian bế quan, họ đều đã tiến vào Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, muốn bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì bắt buộc phải thống nhất Hồng Hoang.

Một chiến giữa Tam Tộc là không thể tránh khỏi!

Nhưng hiện tại chưa bên nào có nắm chắc phần thắng, vì thế đều ngầm hiểu mà bắt đầu tu dưỡng sinh tức, dù có ma sát cũng chỉ khống chế trong một phạm vi nhất định.

Hồng Hoang rơi vào sự bình lặng quỷ dị.

Ba người Long Vương rất hài lòng với cục diện hiện nay, nhưng có kẻ lại bắt đầu cảm thấy không hài lòng.

Phía Tây Hồng Hoang có một ngọn thần sơn tên là Tu Di Sơn.

Trên núi Tu Di có một tòa cung điện, chủ nhân của nó tên là La Hầu.

Đúng vậy, chính là La Hầu kẻ đã nhân cơ hội tập kích Thần Nghịch đang trọng thương trong trận chiến cuối cùng của Hung Thú lượng kiếp để cướp đi Thí Thần Thương.

Sau khi lấy được Thí Thần Thương, La Hầu không dừng lại mà quay về phương Tây, đang lúc định tìm nơi luyện hóa Thí Thần Thương thì tâm thần cảm nhận được một tia dẫn dắt, sau đó tìm tới núi Tu Di.

Dưới núi Tu Di, hắn tìm được bốn thanh kiếm, lần lượt là Tru Tiên kiếm, Tuyệt Tiên kiếm, Lục Tiên kiếm và Hãm Tiên kiếm.

Bốn thanh kiếm tách ra là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, hợp lại thì công phạt không thua kém gì Tiên thiên chí bảo.

Thấy vậy, La Hầu vô cùng mừng rỡ, núi Tu Di cũng là một ngọn thần sơn, hắn bèn lấy luôn nơi này làm đạo trường.

Đối mặt với cục diện Hồng Hoang hiện nay, La Hầu vô cùng bất mãn, hắn gọi một thuộc hạ tới.

“Ma Chủ có gì sai bảo thuộc hạ?” Tiếng nói phiêu miểu, kẻ xuất hiện trước mặt La Hầu không có hình người rõ rệt mà chỉ là một đoàn sương mù, khiến người ta nhìn không rõ.

“Huyễn Ma, đại kiếp sắp tới, là cơ hội để Ma đạo ta quân lâm Hồng Hoang.

Bản tọa muốn bí mật khiêu khích Tam Tộc, khiến chúng loạn đả!" "Việc này liên quan đến đại sự của Ma đạo ta, ngươi hãy tự thân đi làm!" Giọng nói của La Hầu vang vọng trong đại điện, trong lời nói chứa đựng một loại ma lực khiến người ta sa đọa.

Chương 37

"Ma Chủ yên tâm, trong Tam Tộc sớm đã cài cắm người của ta, hết thảy đều vì đại nghiệp Ma đạo!" Đoàn sương mù đó bắt đầu cuộn trào, bên trong lóe lên tia sáng đỏ rực, khí tức tà ác hiện lên.

"Huyễn Ma tiền đề chúc mừng Ma Chủ thanh trừ những hòn đá cản đường Tam Tộc, sau đó thống nhất Hồng Hoang, chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Ma đạo ta sẽ vĩnh viễn bất hủ!" Huyễn Ma dứt lời liền từ từ thấm vào lòng đất cung điện, biến mất.

Sau khi Huyễn Ma rời đi, vẻ mặt La Hầu lại không hề thoải mái.

Với thực lực của hắn, lờ mờ có thể cảm nhận được vài thứ.

Lần đại kiếp này là cơ hội chứng đạo, nhưng lại không phải cơ hội chứng đạo của riêng một mình hắn, thậm chí hắn cảm giác được Tam Tộc không phải đại địch của mình, đại địch thực sự vẫn chưa xuất hiện.

La Hầu hơi ngẩng đầu, ánh mắt hắn như xuyên thấu vạn tầng không gian, nhìn thấu cảnh tượng toàn Hồng Hoang.

"Bất kể cuối cùng là ai cản đường thành đạo của bản tọa, bản tọa đều giết sạch!" Phía sau La Hầu không gian vỡ vụn, thấp thoáng lộ ra vài phần khí tức hủy diệt.

Một ngọn trường thương và bốn thanh lợi kiếm hiện ra rồi vụt tắt.

Sau đó La Hầu thu lại khí thế, cũng bắt đầu tham ngộ đại đạo.

Dù lúc nào đi nữa, chỉ cần thực lực đủ mạnh thì có thể không sợ bất kỳ mối đe dọa nào.

Bên bờ Đông Hải, một đội tôm binh cua tướng đang hộ tống một đứa bé có sừng rồng trên đầu đùa nghịch.

Đứa bé đó múa may nắm đấm đánh đuổi đám tôm binh cua tướng chạy thục mạng.

Đây là một tiểu tôn tử của Long Vương, do thiên phú cao nên ngay cả Long Vương cũng đặt nhiều kỳ vọng.

Cũng vì thế mà tính cách nó kiêu ngạo bất tuân, đối với đám tôm binh cua tướng thì không đánh cũng mắng.

“Đừng có chạy!

Tìm không thấy thứ gì khiến bản Thái tử hứng thú thì bản Thái tử đánh chết các ngươi!” “Một lũ vô dụng, có chút việc nhỏ cũng làm không xong, bản Thái tử giữ lại làm gì, về sẽ sai người xử tử hết!” Nghe lời của Long tộc Thái tử, đám tôm binh cua tướng đều biến sắc, nhao nhao quỳ xuống cầu xin.

“Thái tử tha mạng!

Thái tử tha mạng!” Đang lúc tên Thái tử đó định ra tay thì một con chân long từ Đông Hải vọt ra, trong chớp mắt đã tới trước mặt hắn, hóa thành hình người hành lễ.

“Kiến đạt Thái tử điện hạ!” “Ngao Khuyết, ngươi tới đúng lúc lắm, lũ tôm binh cua tướng này quá vô dụng, giết sạch cho ta!” Long tộc Thái tử thấy người tới thì mắt sáng lên, ra lệnh.

“Rõ!

Thái tử điện hạ!” Ngao Khuyết kia nghe vậy không nói nhiều, ứng tiếng một cái liền tiêu diệt đám tôm binh cua tướng kia thành tro bụi.

“Thật chẳng có ý nghĩa gì, về Long cung thôi!” Long tộc Thái tử bĩu môi, bảo Ngao Khuyết dẫn mình về.

Nghe vậy, trong mắt Ngao Khuyết lóe lên tia hồng quang, khóe miệng lộ vẻ quỷ dị.

“Thái tử, thần lại biết một nơi rất hay, chỉ là...” “Chỗ nào?

Chỉ là cái gì?” Long tộc Thái tử mừng rỡ, quay sang hỏi Ngao Khuyết mà không chú ý tới thần sắc của y.

“Nơi thần nói chính là đại lục Hồng Hoang, trong đó có đủ loại thứ khác hẳn với Đông Hải, điện hạ thấy chắc chắn sẽ thích.” Long tộc Thái tử nghe xong thì trong mắt hiện lên vẻ động lòng, nhưng vẻ mặt lại có chút do dự.

“Nhưng phụ thân nói đại lục Hồng Hoang có nguy hiểm, không cho phép ta đi.” “Điện hạ đa nghi rồi, trên người điện hạ có pháp bảo Long Vương đại nhân ban cho, lại có thần bảo vệ, sẽ không gặp nguy hiểm đâu.” “Hơn nữa, nay Long tộc ta xưng bá một phương, uy chấn tứ hải, còn kẻ nào dám mạo phạm đại húy mà động thủ với điện hạ chứ?” Khóe miệng Ngao Khuyết nở nụ cười, một tia thần tình ẩn hối thoáng qua.

“Nói đúng lắm!

Long tộc ta uy chấn tứ hải bát hoang, nơi nào mà không thể đi!” “Đi!

Bản Thái tử bây giờ muốn tới đại lục Hồng Hoang!” Nghe lời Ngao Khuyết, trong mắt Long tộc Thái tử hiện lên vẻ ngạo nhiên, sau đó dẫn theo Ngao Khuyết đi về phía đại lục Hồng Hoang.

Không chỉ có vậy, cảnh tượng tương tự cũng xảy ra ở Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, đều có những hậu bối thiên phú xuất chúng rời khỏi tổ địa.

Kẻ thì đi chơi, kẻ thì tầm bảo, kẻ thì muốn phô trương uy phong, lý do đủ cả.

Chẳng mấy chốc, không lâu sau đó, trong Tam Tộc truyền ra từng luồng khí thế cường đại.

Chương 38

Các cao thủ Tam Tộc qua lại những nơi hậu bối trong tộc tử vong để tìm kiếm dấu vết.

Chúng sinh Hồng Hoang đều cảm thấy có điềm bất ổn, không hiểu vì sao Tam Tộc lại chấn nộ như vậy.

Tại cung Long Vương, các trưởng lão Long tộc tụ họp, trong mắt ai nấy đều bùng lên lửa giận.

Rõ ràng họ đã biết chuyện hậu bối xuất sắc trong tộc bị giết.

"Long Vương đại nhân, việc này rốt cuộc là kẻ nào làm, dám động thủ với Long tộc ta, nhất định phải khiến chúng diệt tộc!" "Đúng vậy, dám trêu vào Long tộc ta, phải khiến chúng chết không có chỗ chôn." "Đã bao lâu rồi, chắc chúng thấy Long tộc ta trầm mặc quá lâu, đã đến lúc phô trương uy danh Long tộc rồi!" Các trưởng lão Long tộc không ngừng kêu gào đòi tìm hung thủ báo thù cho hậu bối.

Long Vương không nói gì, trong mắt lấp lánh quang mang, tĩnh lặng quan sát chúng trưởng lão.

"Các vị trưởng lão xin hãy bình tĩnh, xin nghe ta một lời!" Quy Thừa tướng bước ra, trong mắt lấp lánh trí tuệ, nói với mọi người.

Nghe Quy Thừa tướng nói, các trưởng lão tạm thời im lặng, đủ thấy địa vị của y trong Long tộc không hề thấp.

"Tuy ở nơi các vị Thái tử gặp nạn tìm thấy tung tích của Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, nhưng hai tộc kia cũng có người chết dưới tay Long tộc ta." "Tam Tộc đồng thời xảy ra chuyện như vậy, rất có khả năng có kẻ đứng sau bí mật hãm hại Long tộc." "Nếu chúng ta khai chiến với hai tộc kia, chẳng phải là trúng kế của kẻ đứng sau sao?"

Trong mắt Quy Thừa tướng hiện vẻ ngưng trọng, một sự việc khiến y cảm thấy bất an, trong bóng tối có kẻ đang tính kế Tam Tộc.

Các trưởng lão Long tộc cũng im lặng một lúc, họ không phải không hiểu điều này, nhưng không tìm thấy kẻ đứng sau, nếu không khai chiến với Kỳ Lân tộc và Phượng tộc thì chắc chắn sẽ làm suy yếu thanh thế Long tộc.

Tam Tộc bị đặt lên lò lửa, dù muốn hay không, chiến tranh cũng không thể tránh khỏi.

"Được rồi, tộc nhân đã chết, Long tộc ta tất phải đòi lại công đạo.

Còn kẻ đứng sau, chỉ là lũ tiểu nhân nhảy nhót mà thôi!" "Tiêu diệt Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, Long tộc ta thống nhất Hồng Hoang, bản tổ nhập Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc đó dù là ai cũng sẽ bị ta tính sổ!" Long Vương tự nhiên cũng hiểu đạo lý này, khí thế Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn trên người lóe lên, sau đó tuyên bố.

Cảm nhận khí thế của Long Vương, chúng trưởng lão có mặt đều lộ vẻ cuồng nhiệt.

"Diệt Kỳ Lân tộc, sát Phượng tộc, thống nhất Hồng Hoang, Long tộc xưng tôn!" "Diệt Kỳ Lân tộc, sát Phượng tộc, thống nhất Hồng Hoang, Long tộc xưng tôn!" Đông!

Đông!

Đông!

Chuông Long Vương vang lên chín tiếng, toàn bộ Hồng Hoang đều nghe thấy tiếng chuông, từng con chân long của Long tộc bay lên không trung.

Trên tứ hải, sóng biển cuồn cuộn, từng tộc lân giáp đứng sừng sững, trên người đầy sát khí hung tàn.

Dưới sự dẫn dắt của những chân long đó, chúng tiến quân về phía đại lục Hồng Hoang!

Theo hành động của Long tộc, Kỳ Lân tộc và Phượng tộc cũng không chịu kém cạnh.

Phượng tộc dẫn đầu phi cầm nhất tộc, Kỳ Lân tộc dẫn đầu tẩu thú nhất tộc đồng loạt tham chiến.

Đại chiến vừa bắt đầu đã rơi vào trạng thái gay gắt, mỗi một ngóc ngách Hồng Hoang đều có tộc nhân Tam Tộc và các tộc phụ thuộc giao chiến.

Nhất thời toàn bộ Hồng Hoang phong vân biến ảo, sát khí lượng kiếp ngút trời, sát khí giữa thiên địa càng thêm nồng nặc, có vài phần giống với Hung Thú lượng kiếp năm xưa.

Cảm nhận sát kiếp chi khí giữa thiên địa, trong núi Tu Di ở phương Tây, La Hầu cười lớn, trong mắt đầy vẻ kinh hỉ.

“Ha ha ha!

Cuối cùng cũng động thủ rồi, không uổng công bản tọa giúp một tay.” “Đánh đi, đánh càng kịch liệt càng tốt, dù sao cũng chỉ để làm nền cho bản tọa mà thôi.” “Tru Tiên tứ kiếm của bản tọa đang cần được nuôi dưỡng!” La Hầu không phái người can thiệp vào đại chiến Tam Tộc, bây giờ mới là lúc bắt đầu, chưa phải lúc nhập cuộc.

Ở một nơi khác, trên núi Ngọc Kinh, trong gian thảo ốc đó, Hồng Quân mở mắt.

Đã bao nhiêu thời gian trôi qua, diện mạo Hồng Quân vẫn không thay đổi, cảm nhận kiếp khí ngày càng nồng nặc giữa thiên địa, ông khẽ thở dài.

“Lại một trận lượng kiếp, Tam Tộc lún sâu vào trong đó mà không tự biết, thật đáng bi than!” “Chỉ không biết lần này ai mới có thể cười

đến cuối cùng?" Dứt lời, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đỉnh đầu Hồng Quân lóe lên, trong tam hoa có ba đạo hư ảnh lướt qua.

Cảm nhận kỹ khí tức trên người ông, hách nhiên cũng đã đạt tới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn.

Trong đảo Bồng Lai, cảm nhận sát khí, trong mắt Càn Nguyên lóe lên một tia kinh thán.

"La Hầu không hổ là đạo diễn lớn của Hồng Hoang, Tam Tộc bị hắn dắt mũi xoay mòng mòng, đúng là một đời kiêu hùng." "Tam Tộc đại chiến náo nhiệt thế này, xem ra ta không trốn thoát được rồi, nhưng cũng tốt, giờ chính là lúc thu hoạch tốt nhất." Càn Nguyên đảo mắt, khóe miệng nở nụ cười.

Chương 39

Nay Tam Tộc đại chiến, chờ lúc chiến đấu gay gắt nhất thì nhân thủ ở đại bản doanh chắc chắn phải dồn hết ra chiến trường.

Đợi đại bản doanh trống rỗng chính là thời cơ tốt nhất để lẻn vào, dù sao Tam Tộc rồi cũng sẽ lụi bại.

Đồ tốt trong bảo khố mà không giữ được thì chi bằng đưa cho ta, sau này biết đâu có thể bồi dưỡng vài đồ đệ tốt.

Nghĩ vậy, Càn Nguyên không thể tĩnh tâm được nữa, bèn xuất quan lao về phía đại lục Hồng Hoang.

Nay mới là giai đoạn đầu đại chiến, tuy chưa thể tới bảo khố Tam Tộc nhưng thi thể Tam Tộc cũng là dược liệu cực tốt.

Pháp bảo Vạn Linh Vạn Huyết Trì của hắn cũng cần chiến trường mới có thể trưởng thành.

Chiến hỏa vĩnh không ngừng nghỉ, thiêu cháy toàn bộ Hồng Hoang, chỉ vì Tam Tộc muốn thống nhất Hồng Hoang mà mọi sinh linh trên đó đều bị cuốn vào một trận đại kiếp.

Vào lúc này, tu vi cá nhân không còn quan trọng, dù tu thành Đại La Kim Tiên thì trên chiến trường này rơi rụng là chuyện thường, căn bản không sống nổi.

Vô số kẻ thấp hơn Đại La Kim Tiên chỉ có thể thuận theo dòng đời, muốn bảo toàn tính mạng chỉ có thể phó mặc cho trời.

Mỗi một hơi thở đều có hàng triệu sinh linh Hồng Hoang ngã xuống, mạng sống ở nơi này tỏ ra vô cùng yếu ớt.

Không ở chiến trường chính, dưới chân núi Bất Chu mới là nơi quyết chiến cuối cùng của Tam Tộc.

Không chỉ tinh nhuệ Tam Tộc tàn sát ở đây, ngay cả Long Vương, Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân cũng đang lao vào tử chiến.

Ba người hóa thành chân thân, mỗi một cơ thể cao triệu trượng sừng sững giữa đất trời, cả ba đều ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, mỗi lần va chạm tạo ra chấn động mà trên chiến trường không một ai có thể chịu nổi.

Vì thế ba người bay lên chín tầng trời, không chút kiêng dè mà lao vào tàn sát.

"Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân, hãy lấy ra bản lĩnh thực sự đi, nếu không hôm nay hai người sẽ phải bỏ mạng tại đây!" Cơ thể Cửu Trảo Chân Long của Long Vương sừng sững giữa đất trời, đôi mắt bắn ra thần quang, giọng nói như sấm rền chín tầng trời.

Một mình hắn độc chiến Phượng Tổ và Thủy Kỳ Lân mà không hề rơi vào thế hạ phong, lời lẽ đầy vẻ tự phụ.

"Long Vương sao dám phóng tứ!?" "Cuồng vọng!" Phượng Tổ và Thủy Kỳ Lân bùng lên lửa giận, lần lượt tung ra bản lĩnh thực sự.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Phượng Tổ hiện ra một lá đại kỳ, trên đó đầy những hoa văn rực lửa, dưới sự điều khiển của nàng, từng đạo hỏa diễm thiêu đốt về phía Long Vương.

Tam Muội Chân Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa lần lượt xuất hiện.

Thủy Kỳ Lân cũng không kém cạnh, một lá đại kỳ khác hiện ra, sau đó bạch khí ngập trời, kim quang vạn trượng đánh về phía Long Vương.

"Thiên Địa Ngũ Hành Kỳ, bản tọa cũng có!" Long Vương tuy lời lẽ khinh thường nhưng khi đối diện với đòn tấn công cùng cấp bậc, trong mắt cũng đầy vẻ ngưng trọng.

Hắn há miệng nhả ra một lá đại kỳ, từng đóa kim liên rủ xuống, che chắn mọi hỏa diễm và kim quang bên ngoài cơ thể.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Liên tiếp những tiếng nổ lớn, cả ba đều lui về phía sau, nơi thân hình đi qua tạo ra những tiếng nổ âm thanh, không gian cũng vặn vẹo.

Ba người không bị thương nhiều nhưng mắt đầy sát cơ, sau đó lại một lần nữa va chạm vào nhau.

Trong lúc đánh tới sống đi chết lại, sát khí giữa Hồng Hoang lại lặng lẽ trôi về phía Tây Hồng Hoang.

Trong chiến trường Tam Tộc xuất hiện những tên áo đen ẩn mật, chờ đợi thời cơ tung ra đòn chí mạng cho tộc nhân Tam Tộc, khiến chiến tranh càng thêm tàn khốc.

Phía Tây đại lục Hồng Hoang, trong cung điện trên núi Tu Di, La Hầu đứng chắp tay, ánh mắt thâm thúy như xuyên thấu không gian nhìn về phía nơi Tam Tộc giao chiến.

“Tam Tộc lúc này tổn thất thế nào?

Có phát giác được gì không?” Dứt lời, một đạo huyễn ảnh xuất hiện trước mặt La Hầu, cung kính hành lễ.

“Khởi bẩm Ma Chủ, Long tộc thế lớn, một mình độc chiến Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, lúc này đang ở thế giằng co.” “Người của ta trà trộn trong đó, tiến hành ám sát tinh nhuệ Tam Tộc, mọi việc đang tiến hành ổn định, ba tên tổ tiên Tam Tộc đang mải mê tàn sát nhau nên không hề hay biết.” Trong mắt La Hầu lóe lên một tia thần quang, hắn có thể dễ dàng cảm nhận được sát khí luân chuyển giữa thiên địa.

Chương 40

“Huyễn Ma, làm tốt lắm.

Truyền lệnh xuống, đem toàn bộ phương Tây Hồng Hoang vào tầm kiểm soát của ta.” “Để Thất Tình Lục Dục Ma tới chiến trường Tam Tộc thêm dầu vào lửa, khiến thương vong nhiều hơn nữa.” “Sau đó tĩnh đãi mệnh lệnh của bản tọa.

Lần đại kiếp này, Ma tộc ta chắc chắn xưng bá Hồng Hoang!” La Hầu đưa tay phải ra rồi đột nhiên nắm chặt lại, như thể nắm gọn cả thiên địa trong tay.

Ma khí ngút trời từ người hắn cuộn trào, một luồng uy áp khổng lồ bao trùm núi Tu Di, khiến cả ngọn núi rung chuyển không thôi.

“Rõ!” Đôi mắt đỏ rực của Huyễn Ma hiện vẻ cuồng nhiệt, sau đó tan biến.

Trên núi Ngọc Kinh, Hồng Quân cũng cảm nhận được sự thay đổi mờ nhạt giữa thiên địa, trong mắt ông hiện vẻ phức tạp.

“Trận chiến Tam Tộc thảm liệt như vậy, sau đó sẽ đến kiếp nạn của lão đạo ta sao?” “Xem ra cần phải mời vài đạo hữu tới trợ chiến rồi!” Khẽ lắc đầu, vẻ phức tạp trong mắt Hồng Quân tan biến, hóa thành sự lạnh lùng vô tình, sau đó ông bước xuống núi Ngọc Kinh.

“Thật đáng sợ!

Thật hung tàn!” “Ta không thể ra ngoài được, lần lượng kiếp này còn thảm liệt hơn lần Hung Thú lượng kiếp trước.” “Lần trước ta đã trốn được, lần này ta cũng có thể trốn được.” Trong vô số danh sơn phúc địa, các đại năng nhìn trận đại chiến Tam Tộc mà kinh hồn bạt vía không dám ra ngoài, nhao nhao bế quan hòng trốn tránh lượng kiếp

này.

Nhưng chỉ biết trốn mãi liệu có thực sự hữu dụng?

"Chiến tranh ngày càng thảm liệt, tộc nhân lưu thủ đại bản doanh các tộc đều đã ra chiến trường, xem ra đã đến lúc ta hành động rồi." Tại đảo Bồng Lai, Càn Nguyên đứng dậy, khóe miệng nở nụ cười, sau đó biến mất khỏi đảo.

Mục tiêu đầu tiên hắn chọn là bảo khố Long tộc, chẳng còn cách nào khác, ai bảo đạo trường nằm ở Đông Hải, gần bảo khố Long tộc nhất cơ chứ.

Kiếp sát chi khí tràn ngập Hồng Hoang, khiến mọi sinh linh tham gia đại chiến lần này đều mất đi lý trí, ai nấy mắt đỏ sọc, trong đầu chỉ còn một ý niệm duy nhất.

Đó là Giết!

Giết sạch mọi kẻ địch, không có đồng minh, vào lúc này ngoại trừ bản thân ra, tất cả đều là kẻ thù.

Trên chín tầng trời, ba người Long Vương, Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân cũng dần mất đi lý trí, đôi mắt tràn ngập sắc huyết hồng.

Họ không dùng linh bảo nữa mà dùng chính cơ thể mình để chiến đấu, lấy cứng chọi cứng với đối thủ.

Trên người đầy rẫy vết thương, nhưng dù vậy cũng không thể ngăn được ý niệm muốn chém chết đối phương.

Trên chiến trường, Long tộc tung ra đại trận, diễn hóa thành một con chân long triệu trượng, quét ngang vạn dặm.

Kỳ Lân tộc và Phượng tộc cũng không kém cạnh, lập tức tung ra đại trận trong tộc để tranh phong với Long tộc.

Hai bên đánh nhau vạn năm, trong vạn năm đó thương vong vô số,

toàn bộ Hồng Hoang không biết bao nhiêu chủng tộc đã bị diệt tuyệt trong cuộc chiến này.

Tam Tộc đánh đến cuối cùng, từ số lượng hàng tỷ tộc nhân ban đầu, lúc này đến cả triệu cũng chẳng còn.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Từng tiếng tự bạo vang lên từ chiến trường.

Những người Tam Tộc mất lý trí lúc này chỉ có một ý niệm, đó là kéo theo kẻ thù cùng chết.

Tiếng nổ đó khiến bọn người Long Vương đang giao chiến chợt tỉnh lại, nhìn về phía chiến trường, thấy thảm kịch trong tộc, từng đôi mắt đều trào ra huyết lệ.

"Ta... rốt cuộc đã làm gì thế này?!" "Không!

Đây không phải kết quả ta muốn!" "Phụt!" Ba người Long Vương như vừa chịu đả kích lớn, vốn dĩ giao chiến vạn năm đã khiến họ trọng thương, nay thấy thảm kịch trong tộc, tâm thần càng thêm tổn thương nặng nề!

Lúc này Tam Tộc mười phần chẳng còn một, lòng họ như rướm máu, đều đã nảy sinh ý định đình chiến.

Đúng lúc này, từng luồng ma khí ngút trời hiện lên, thân ảnh La Hầu hiện ra trước mặt họ, trên mặt là nụ cười ngạo nghễ.

Chương 41

"Ha ha ha, ba vị đạo hữu đừng có như vậy, cục diện hiện nay các ngươi có hài lòng không?" "Để khiến Tam Tộc các ngươi đánh nhau, ta đã tốn không ít tâm tư đâu." Nghe lời La Hầu, trong mắt ba người Long Vương đầy lửa giận.

"La Hầu!" "La Hầu, ngươi đứng sau tính kế Tam Tộc chúng ta, đúng là mặt dày không biết xấu hổ, lão tổ ta phải bắt ngươi đền mạng cho những tộc nhân thảm tử kia!" Đôi mắt Long Vương lóe lên ánh đỏ, toàn thân mang theo sát cơ ngút trời, sau đó tung cửu trảo về phía La Hầu.

Phượng Tổ và Thủy Kỳ Lân bên cạnh cũng không nén nổi sát ý trong lòng, đồng loạt ra tay giết về phía La Hầu.

Đối mặt với sự vây công của ba người, trong mắt La Hầu lóe lên một tia hàn quang.

"Dù lúc này ba người các ngươi trọng thương, hay ngay cả khi hoàn hảo không chút tổn hại, bản tọa cũng chẳng sợ!" Dứt lời, khí thế Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn của La Hầu hiển lộ, Thí Thần Thương xuất hiện trong tay, ma khí sau lưng ngút trời che lấp cả một phương trời.

Ánh mắt hắn lóe lên, Thí Thần Thương trong tay đâm ra, ba người Long Vương tức khắc thổ huyết bay ngược ra giữa không trung.

Nhìn ba người Long Vương không còn sức chống trả, trong mắt La Hầu đầy sát cơ.

"Chết đi!

Giết các ngươi, bản tọa có thể thống nhất Hồng Hoang, thành tựu

cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.” Dứt lời, La Hầu không nói thêm nữa, Thí Thần Thương trong tay tỏa hắc quang rực rỡ đâm về phía ba người Long Vương, định một đòn diệt sạch.

Ba người Long Vương mắt hiện vẻ tuyệt vọng, họ đã vượt qua được lượng kiếp trước, đối mặt với Thần Nghịch cũng không vô lực đến thế này.

Trong lòng họ đầy bi lương, vốn tưởng đây là cơ duyên của chủng tộc trong đại kiếp, nào ngờ lại là mầm mống hủy diệt.

Đối mặt với đòn chí mạng, cả ba nhắm mắt lại, không còn sức phản kháng.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, nhưng ba người Long Vương không cảm thấy đau đớn gì, họ kinh ngạc mở mắt ra.

Phát hiện Hồng Quân đã xuất hiện trước mặt họ, đỡ lấy một đòn của La Hầu.

“Hồng Quân đạo hữu?!” Cả ba đồng thanh kinh ngạc.

Hồng Quân khẽ gật đầu, sau đó vẻ mặt đạm mạc nhìn về phía La Hầu: “La Hầu, ngươi khiêu khích Tam Tộc đại chiến, tạo ra vô biên nghiệp lực.” “Hôm nay, bần đạo sẽ thay trời hành đạo, trừ bỏ mầm họa loạn này!” Nghe lời Hồng Quân, khóe miệng La Hầu nở nụ cười quỷ dị: “Hắc hắc, Hồng Quân, cục diện này ngươi biết rõ nhất, nay lại muốn chỉ trích ta, thật đúng là hư ngụy!” “Kẻ nào cản bản tọa thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đều phải chết!” “Chúng ta đều là Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, bản tọa có gì phải sợ?!” Lời La Hầu vừa dứt thì có hai tiếng hừ lạnh truyền tới.

“Hừ!

La Hầu, ngươi gây ra sát lục vô biên ở Hồng Hoang, hôm nay Âm

Dương đạo nhân ta sẽ trợ giúp Hồng Quân đạo hữu chém chết ngươi!" "Đúng vậy, Âm Dương đạo hữu nói phải, hôm nay chính là lúc đầu ma đầu này đền mạng." Theo lời nói của hai người, Âm Dương và Càn Khôn lão tổ xuất hiện bên cạnh Hồng Quân.

Tuy lúc này họ mới chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, nhưng nhờ có chí bảo, họ cũng có thể tham gia vào trận chiến này.

"A a, Càn Nguyên không tới sao?" "Nếu có hắn, bản tọa còn sợ ba phần, nhưng nay hắn không ở đây, chỉ bằng ba người các ngươi, bản tọa không thèm để vào mắt." "Hôm nay chưa phải ngày quyết chiến, nếu các ngươi có gan thì hãy tới núi Tu Di ở phía Tây Hồng Hoang, bản tọa ở đó đợi các ngươi!" La Hầu tuy nhắc tới tên Càn Nguyên nhưng trong mắt không hề có vẻ sợ hãi, thần thái vô cùng ngông cuồng.

Dứt lời, thân hình hắn hóa thành hắc vụ tan biến vô hình, thực ra ngay khi Hồng Quân xuất hiện, chân thân của La Hầu đã rời khỏi nơi này.

Sau khi La Hầu đi khỏi, Hồng Quân quay lại nhìn ba người Long Vương, ánh mắt vẫn đầy đạm mạc.

"Hồng Quân bái kiến ba vị đạo hữu.

Chiến tranh Tam Tộc là do La Hầu khiêu khích, nay hắn tụ tập ma chúng ở phía Tây đại lục Hồng Hoang." "Nếu mặc kệ không quản, Hồng Hoang sau này tất sẽ chịu hại.

Xin ba vị đạo hữu vì Hồng Hoang, hãy dẫn dắt tộc nhân Tam Tộc cùng chúng ta đi diệt ma!" Âm Dương đạo nhân và Càn Khôn lão tổ không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ba người Long Vương.

Ba người Long Vương nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ đắng chát, cuối cùng đều gật đầu.

“Hồng Quân đạo hữu nói rất đúng, La Hầu gây họa Hồng Hoang, việc này cũng liên quan đến Long tộc chúng ta, Long tộc nguyện ý xuất binh thảo phạt La Hầu!” “Phượng tộc cũng vậy!” “Kỳ Lân tộc cũng thế!” Trong mắt Hồng Quân thoáng hiện vẻ hài lòng, sau đó mở lời: “Nếu đã vậy, xin ba vị đạo hữu hãy tập hợp tộc nhân, chúng ta lập tức xuất phát!” Ba người Long Vương không còn cách nào khác, đành phải làm theo lời Hồng Quân, thu gom những tộc nhân Tam Tộc còn sống sót trên chiến trường, sau đó theo chân Hồng Quân tiến về phía Tây Hồng Hoang.

Không lâu sau khi họ đi khỏi, trên chiến trường hiện ra thân ảnh của Càn Nguyên, hắn nhìn về hướng họ vừa rời đi.

Sau đó hắn đưa tay lên chiêu một cái, Vạn Linh Vạn Huyết Trì xuất hiện trong tay, luồng dao động bên trong đã có thể sánh ngang với Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo. 【Đinh!

Nhiệm vụ điểm danh lần thứ năm bắt đầu, địa điểm: Dưới núi Tu Di, phía Tây Hồng Hoang!】 【Xin ký chủ lập tức tới điểm danh!】 Nghe hệ thống thông báo, Càn Nguyên không hề thấy bất ngờ, đối với nhiệm vụ điểm danh lần này hắn đã sớm dự liệu được.

“Chờ thảo phạt xong La Hầu, ba tộc Long Phượng Kỳ Lân cũng đến lúc phải rời khỏi vũ đài Hồng Hoang rồi, thật đáng tiếc!” Trong mắt Càn Nguyên lóe lên một đạo quang mang, sau đó cũng hướng về núi Tu Di ở phía Tây Hồng Hoang mà đi.

Chương 42

Ngàn năm thời gian trôi qua, Tam Tộc đã tới phía Tây Hồng Hoang, ở đó sớm đã có những sinh linh bị La Hầu dụ dỗ đọa ma.

Trong đó còn có không ít tộc nhân Tam Tộc, thấy cảnh này, ba người Long Vương tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Giờ họ đã hiểu vì sao trước đó khi đi điều tra những nơi tộc nhân chết, lúc nào cũng tìm thấy dấu vết của hai tộc còn lại.

"Hồng Quân, các ngươi cuối cùng cũng tới, bản tọa chờ đến sốt ruột rồi." "Bản tọa muốn dùng máu tươi của các ngươi làm lễ tế cho bản tọa chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" La Hầu thần thái ngông cuồng, đôi mắt đầy ma ý, kẻ nào cảnh giới thấp mà nhìn lâu vào mắt hắn chắc chắn sẽ bị dụ dỗ thành ma.

Đối diện với lời của La Hầu, ba người Long Vương mặt mày xanh mét, nhưng họ biết bản thân đang trọng thương, e rằng ngay cả tư cách tham gia trận chiến cũng không có.

"La Hầu đạo hữu, người tu ma đạo, dụ dỗ người thành ma, Hồng Hoang tất sẽ sinh thêm nhiều tàn sát, cứ tiếp tục như vậy, Hồng Hoang sẽ bị hủy hoại trong chốc lát." "Vì thế bần đạo sẽ không để La Hầu đạo hữu chứng đạo!" Hồng Quân sắc mặt bình tĩnh, không hề bị lời của La Hầu ảnh hưởng.

"À!

Vậy cần gì nói nhiều phế thoại thế?

Giữa chúng ta, một trận chiến là không tránh khỏi!" Thần sắc La Hầu không đổi, ma khí sau lưng càng thêm hung mãnh.

"Nói nhiều với hắn làm gì?

Giết La Hầu!" "Đúng thế, giết La Hầu, hôm nay chính là ngày hắn phải đền tội!" Âm Dương và Càn Khôn không nói nhiều lời, sát cơ trong mắt hiện rõ, cầm Thái Cực Đồ và Càn Khôn Đỉnh xông về phía La Hầu.

Trước hành động của hai người, Hồng Quân cũng lấy ra Bàn Cổ Phiên, huy động từng luồng Hỗn độn kiếm khí chém về phía La Hầu.

Đối mặt với sự vây công của ba người, thần tình La Hầu không đổi chút nào, thậm chí còn lộ vẻ mỉa mai nhàn nhạt.

"Sớm nên như vậy!

Bản tọa sẽ cho các ngươi biết thế nào là khoảng cách giữa trời và đất!" "Huyễn Ma, Thất Tình Lục Dục Ma, Đại Tự Tại Thiên Ma, các ngươi hãy dẫn dắt Ma tộc tiêu diệt Tam Tộc!" La Hầu chân đạp Diệt Thế Hắc Liên, tay cầm Thí Thần Thương đón đánh ba người Hồng Quân, định lấy một chọi ba!

Oanh long long!

Oanh!

Oanh!

Từng luồng dư chấn tàn phá khắp tứ phương.

Nhận được lệnh của La Hầu, bọn người Huyễn Ma lập tức dẫn đầu chúng ma tộc giết về phía Tam Tộc.

Đối mặt với sự vây công của Ma tộc, ba người Long Vương cũng không chịu kém cạnh, dù trọng thương nhưng vẫn đủ sức đánh bại Đại La Kim Tiên.

Vì thế họ cũng không do dự dẫn dắt tộc nhân lao vào Ma tộc.

Nhất thời tiếng hầm giết tràn ngập toàn bộ phía Tây Hồng Hoang.

Máu tươi, chân tay đứt lìa, thi thể phủ kín đại địa phương Tây,

trong lúc đang tử chiến quên mình.

Không ai chú ý tới những dòng máu tươi đó đang chảy theo từng đạo trận văn quỷ dị ẩn mật trên mặt đất.

Đối mặt với cuộc tàn sát của Tam Tộc và Ma tộc, Càn Nguyên không can thiệp, Vạn Linh Vạn Huyết Trì trong tay hắn dung nhập vào lòng đất để tiếp tục hấp thu máu tươi trưởng thành.

"Hử?!" Lúc này Càn Nguyên cau mày.

Hai tay hắn khẽ động, đôi mắt bắn ra ngân quang nhìn xuống mặt đất, lập tức phát hiện ra những huyết văn đó.

"Hóa ra là vậy sao?!

Hèn gì La Hầu nhất định phải chọn chiến trường ở đại lục phương Tây, thì ra đã sớm chuẩn bị rồi." "Chẳng trách kiếp trước khi La Hầu bại vong có thể dẫn động địa mạch phương Tây, mưu đồ đồng quy vu tận với bọn người Hồng Quân." Cười nhạt một tiếng, khóe miệng Càn Nguyên nhếch lên, sau đó thân hình càng thêm ẩn mật tiến về phía chiến trường.

Pháp ấn trong tay không ngừng thay đổi, dường như đang làm gì đó với những huyết văn dưới đất.

"Hệ thống, bắt đầu điểm danh!" Sau khi hoàn thành mọi việc, Càn Nguyên đứng dưới núi Tu Di nói với hệ thống. 【Tiếp nhận chỉ lệnh của ký chủ, bắt đầu điểm danh!

Chương 43

Đang điểm danh!

Điểm danh thành công!】【Chúc mừng ký chủ nhận được một hạng công năng hệ thống (chưa mở), chúc mừng ký chủ nhận được một mảnh vỡ tọa độ thế giới, chúc mừng ký chủ nhận được Võ Đạo Bi!】 Nghe phần thưởng của hệ thống, mắt Càn Nguyên lóe lên một tia thần quang.

"Hệ thống, ta nhận được công năng hệ thống sao?!"【Đinh!

Phần thưởng này chưa giải khóa, khi ký chủ bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có thể biết được công năng hệ thống nhận được!】 "Võ Đạo Bi là để người ta tham ngộ võ đạo sao?"【Ký chủ hiểu đúng rồi, Võ Đạo Bi chứa đựng võ đạo bản nguyên, bất kỳ ai cũng có thể từ Võ Đạo Bi tham ngộ ra pháp môn phù hợp.】 "Võ Đạo Bi... ta đã vào Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, đợi sau khi qua kiếp này ta sẽ bế quan nhập Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Võ Đạo Bi đối với ta có tác dụng gì chứ?" Càn Nguyên khẽ cau mày, có chút không hiểu dụng ý của Võ Đạo Bi.【Phần thưởng hệ thống phát ra là ngẫu nhiên, còn việc ký chủ vận dụng thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào ký chủ!】 Nghe hệ thống nói, ánh mắt Càn Nguyên khẽ lấp lánh, sau đó không nói thêm gì nữa, dồn tâm thần vào chiến trường.

La Hầu một mình độc chiến ba người mà không hề rơi vào thế hạ phong, nếu không phải Âm Dương đạo nhân và Càn Khôn lão tổ có Thái Cực Đồ và Càn Khôn Đỉnh hộ thân, e rằng lúc này đã bị thương.

Sau một cú va chạm mạnh, thân hình La Hầu lùi về phía sau, đáp xuống núi Tu Di.

Ánh mắt hắn quét qua Hồng Quân, Âm Dương đạo nhân và Càn Khôn lão tổ, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

"Thời gian cũng sắp sỉ rồi, đã đến lúc đưa các ngươi đi chết!" "Tru Tiên Kiếm Trận, khởi!" Thương!

Thương!

Thương!

Từng tiếng kiếm ngân vang rền khắp đại lục phương Tây sau lời nói của La Hầu.

Từng đạo huyết sắc văn lộ lan tỏa khắp đại lục phương Tây, sát khí bàng bạc, kiếp khí và ma khí ngút trời.

Toàn bộ đại lục phương Tây đều hóa thành đại trận của La Hầu.

Trong trận, tiên thiên linh khí bị cách tuyệt, đủ loại hồng quang, sát khí và ma khí tung hoành.

"Phi đồng phi thiết diệc phi cương, tằng tại Tu Di sơn hạ tàng.

Bất dụng âm dương điên đảo luyện, khởi vô thủy hỏa thối phong mang?" "Tru Tiên lợi, Lục Tiên vong, Hãm Tiên tứ xứ hồng quang.

Tuyệt Tiên biến hóa vô cùng diệu, Đại La thần tiên huyết nhiễm thường." "Cuối cùng, Tru Tiên tứ kiếm của bản tọa đã viên mãn, các ngươi có thể chết dưới Tru Tiên Kiếm Trận chính là vinh hạnh của các ngươi!" "Tru Tiên Kiếm Trận lúc này, nếu không phải bốn vị Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn thì không thể phá, ba người các ngươi làm sao phá được đại trận của bản tọa!" Lời nói của La Hầu đầy vẻ hân hoan, nhưng đôi mắt lại chứa sát cơ kinh người.

Chỉ thấy một bức trận đồ khổng lồ treo lơ lửng giữa trời đất, Tru Tiên, Lục Tiên, Tuyệt Tiên, Hãm Tiên tứ kiếm lần lượt treo ở bốn cửa.

Luồng hung sát chi khí vô tận xông thẳng lên trời.

Đứng trong trận, sắc mặt ba người Hồng Quân tức khắc biến đổi, ánh mắt đầy vẻ ngưng trọng, họ có thể cảm nhận được mối đe dọa chí mạng từ đại trận trước mắt.

Nếu không cẩn thận, bọn họ cũng sẽ phải bỏ mạng tại đây!

"Nếu phá không được, vậy tính thêm cả ta thì sao?!" Thân hình Càn Nguyên xuất hiện trước mặt mọi người, đôi mắt hẳn đầy vẻ bình thản, nhìn về phía Tru Tiên Kiếm Trận với vài phần hiếu kỳ.

Dù sao danh tiếng Tru Tiên tứ kiếm đã nghe bấy lâu, nay được tận mắt chứng kiến quả nhiên không phụ danh tiếng.

"Càn Nguyên đạo hữu tới đúng lúc lắm, bốn người chúng ta lần lượt tiến vào bốn cửa, đoạt lấy linh bảo, phá trận!" Đôi mắt đạm mạc của Hồng Quân cũng không nén nổi một tia cười nhẹ.

"Càn Nguyên, việc này không liên quan đến ngươi, nếu ngươi rời đi, bản tọa có thể hứa sau khi bản tọa thống nhất Hồng Hoang sẽ chia cho ngươi một nửa!" Trong mắt La Hầu hiện vẻ kiêng kỵ, hắn có thể cảm nhận cảnh giới của Càn Nguyên là Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, nhưng lại mang đến một cảm giác thâm bất khả trắc.

Hắn cũng không muốn đắc tội chết với Càn Nguyên, nhưng nếu đợi thống nhất Hồng Hoang rồi thì lúc đó thế nào chẳng ai biết được.

Một tia sáng lóe qua mắt, vẻ mặt La Hầu lộ sự chân thành.

Nhìn La Hầu như vậy, Càn Nguyên lại khẽ nhếch miệng: "Nhân vật như La Hầu đạo hữu, bần đạo tự hiểu rõ trong lòng." "Tuy không có ý tham gia tranh chấp giữa La Hầu đạo hữu và Hồng Quân đạo hữu, nhưng nại lòng thấy Tru Tiên Kiếm Trận mà mừng rỡ, nguyện nhập trận phá nó!" Nghe lời Càn Nguyên, mặt La Hầu xanh mét, tuy kiêng kỵ Càn Nguyên nhưng hắn cũng không muốn mất mặt.

“Hừ!

Nếu đã vậy thì vào trận đi!” Bốn người Càn Nguyên nhìn nhau, sau đó mỗi người chọn một cửa tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Hồng Quân vào cửa Tru Tiên, Âm Dương đạo nhân đi cửa Tuyệt Tiên, Càn Khôn lão tổ chọn cửa Hãm Tiên, còn Càn Nguyên tiến vào cửa cuối cùng là Lục Tiên.

Chương 44

"Tru Tiên Kiếm Trận, khởi!" La Hầu quát lớn một tiếng, tâm thần khẽ động, toàn bộ bên trong Tru Tiên Kiếm Trận bắt đầu biến hóa.

Bốn thanh hung kiếm đồng loạt chấn động, từng tiếng kiếm minh vang dội trời đất, khiến những người Tam Tộc đang giao chiến bên ngoài và chúng ma tộc đều rùng mình.

Trong lòng không nhịn được dâng lên cảm giác nổi da gà.

Trong nháy mắt, dường như toàn bộ Hồng Hoang đều bị kiếm trận làm cho chấn động, bốn thanh trường kiếm tỏa ra quang hoa rực rỡ, chiếu rọi thiên địa.

Bốn người Hồng Quân đồng loạt chấn động tâm can, sau khi vào kiếm trận, họ cảm thấy đây không chỉ là một không gian kiếm trận mà còn giống như một thế giới.

Thế giới này không có gì cả, chỉ có một màu đỏ rực như máu, mùi tanh nồng rõ mồn một.

Dần dần, một luồng sát lục khí tức khủng bố giáng xuống, sắc huyết hồng đó bắt đầu lưu chuyển, từng đạo sát lục kiếm khí vọt thẳng lên trời.

Khiến người ta không khỏi rùng mình sợ hãi!

"Vào Tru Tiên Kiếm Trận của ta, sinh tử không do các ngươi nắm giữ!" "Tru Lục Hãm Tuyệt, Trảm!" Đôi mắt La Hầu lóe lên tia sáng đỏ, đối mặt với bốn người phá trận, hắn không dám coi thường một chút nào.

Tâm niệm động một cái, Tru Tiên tứ kiếm treo trên bốn cửa đồng loạt chấn động, hóa thành một luồng hung sát kiếm khí cực đại chém

về phía bốn người.

Bọn người Hồng Quân không dám đại ý, đối mặt với Tru Tiên Kiếm Trận, trong lòng họ đều cảm nhận được nguy cơ sinh tử.

Dưới chân Hồng Quân hiện ra Công Đức Kim Liên, từng đóa kim liên bảo vệ quanh thân, trên đầu Chư Thiên Khánh Vân càng khiến vạn pháp bất xâm, Bàn Cổ Phiên trong tay vung vẩy, từng đạo Hỗn Độn kiếm khí và hung sát kiếm khí triệt tiêu lẫn nhau.

Âm Dương đạo nhân tuy không có nhiều pháp bảo như Hồng Quân, nhưng chỉ một kiện Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ cũng đủ để bảo vệ an toàn.

Càn Nguyên càng thêm thần bí, không thấy hắn dùng pháp bảo gì, cả người như thể không tồn tại ở nơi này, từng đạo hung sát kiếm khí cứ thế xuyên qua cơ thể hắn.

Chỉ có Càn Khôn lão tổ trong Tru Tiên Kiếm Trận là tỏ ra khá chật vật.

Dù sao Càn Khôn Đỉnh không phải là linh bảo phòng ngự triệt để, tác dụng lớn hơn của nó là phản hậu thiên thành tiên thiên.

La Hầu tự nhiên cũng thấy cảnh này, trong mắt hắn bùng lên sát cơ.

Thí Thần Thương xuất hiện trong tay, thân hình hắn đột nhiên tan biến trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Bên trong cửa Hãm Tiên, Càn Khôn lão tổ đang dựa vào sự bảo hộ của Càn Khôn Đỉnh, khá chật vật né tránh từng đạo hung sát kiếm khí.

Cứ ngỡ dựa vào thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ thì phá một cái trận pháp là chuyện dễ như trở bàn tay, ít nhất cũng không vấn đề gì.

Nào ngờ cái trận pháp này lại hung hãn đến thế, nếu không có Càn Khôn Đỉnh bảo hộ thì e rằng lúc này ông đã bỏ mạng rồi.

"Chết đi!" Thân hình La Hầu không tiếng động xuất hiện phía sau ông, Thí Thần Thương trong tay lấp lánh u quang đâm về phía sau lưng ông.

Cảm nhận được phong mang từ phía sau, một cảm giác tử vong đe dọa ập đến tim Càn Khôn lão tổ.

"Không!" "Phụt!" Không đợi Càn Khôn lão tổ kịp triệu hồi Càn Khôn Đỉnh, Thí Thần Thương đã đâm trúng người ông, đánh văng ông đi, một ngụm máu tươi phun ra giữa không trung.

Khi Càn Khôn lão tổ rơi xuống đất, ông đã bị La Hầu đánh trọng thương, chân linh càng bị Thí Thần Thương làm tổn hại.

"Hãy để Càn Khôn lão tổ trở thành vong hồn Hỗn Nguyên Kim Tiên đầu tiên dưới tay bản tọa!" La Hầu lạnh lùng thốt ra một câu, Thí Thần Thương trong tay rung mạnh, một luồng sức mạnh hủy diệt bộc phát đâm về phía Càn Khôn.

"Không!

Muốn bản lão tổ chết, bản lão tổ cũng không để ngươi yên ổn đâu!" "Bạo!" Trong mắt Càn Khôn lão tổ hiện lên vẻ không cam tâm, nhìn La Hầu đầy oán hận.

Ông nghiến răng một cái, mãnh liệt tự bạo.

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, uy lực tự bạo của một cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ lớn đến nhường nào.

Nếu không có Tru Tiên Kiếm Trận che chắn, e rằng núi Tu Di cũng bị dư uy tự bạo phá hủy.

Dù có Tru Tiên Kiếm Trận, đại trận cũng bị chấn động đến mức bất ổn.

Chương 45

"Phụt!" Chờ dư uy tự bạo tan đi, thân hình La Hầu khá chật vật hiện ra tại nơi Càn Khôn vừa tự bạo.

Không kịp xem vết thương, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên dưới chân hắn phóng đại, bao trùm toàn bộ đại trận, ổn định lại đại trận vốn đang bị xung kích dữ dội.

"Cái gì?" "Càn Khôn lão tổ tự bạo rồi sao?!" Sắc mặt Hồng Quân và Âm Dương đạo nhân đều biến đổi, dao động của Tru Tiên Kiếm Trận tự nhiên họ cảm nhận được, khi biết Càn Khôn tự bạo, tâm thần ai nấy đều chấn động.

Không ngờ La Hầu lại lợi hại đến thế, có thể ép chết Càn Khôn lão tổ chỉ trong thời gian ngắn ngủi.

Ánh mắt Hồng Quân khẽ động, nay bốn người mất đi một, tình thế đối với họ càng thêm bất lợi.

"Tam thi, xuất!" Ngay lập tức, Hồng Quân không dám chậm trễ, không chút do dự, đôi mắt thần quang chớp tử, trên người tỏa ra một luồng thanh quang.

Tam hoa nở rộ, từ bên trong bước ra ba đạo nhân ảnh, lúc đầu hư huyễn vô cùng, sau đó dần dần ngưng thực.

Ba người một người cầm Công Đức Kim Liên, một người cầm Chư Thiên Khánh Vân, một người cầm Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, lần lượt đi vào ba cửa còn lại.

"Âm Dương đạo hữu, Càn Nguyên đạo hữu, phiền hai người kiềm chế La Hầu, Tru Tiên Kiếm Trận để ta phá!" Thấy Tam thi của Hồng Quân, Âm Dương đạo nhân lộ vẻ kinh ngạc, còn Càn Nguyên

thì trong lòng đã hiểu rõ.

Hai người không từ chối, lần lượt tiến vào cửa Hãm Tiên giết về phía La Hầu.

"Hống!

Khốn kiếp!

Không ngờ Hồng Quân ngươi còn có thủ đoạn này, chết đi cho ta!" La Hầu là chủ trận Tru Tiên Kiếm Trận, tự nhiên biết rõ mọi hành động của Hồng Quân, hắn sốt ruột liền vung Thí Thần Thương định đi đánh giết Hồng Quân.

Nhưng hắn bị Âm Dương đạo nhân và Càn Nguyên xuất hiện ngăn cản, chỉ đành trơ mắt nhìn Hồng Quân phá trận.

Không có La Hầu chủ trì, uy lực Tru Tiên Kiếm Trận giảm mạnh, Hồng Quân lại có nhiều pháp bảo trên người.

Chỉ trong vòng ngàn năm ngắn ngủi, Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, Tru Tiên tứ kiếm và Tru Tiên trận đồ bị Hồng Quân thu lấy.

Đại trận bị phá, thân hình La Hầu tức khắc lùi xa, sắc mặt trắng bệch, Tru Tiên Kiếm Trận bị phá khiến tâm thần hắn cũng bị tổn thương.

Âm Dương đạo nhân và Càn Nguyên không truy kích, lặng lẽ đứng tại chỗ đợi Hồng Quân vào cuộc.

Chẳng mấy chốc, Hồng Quân xuất hiện bên cạnh hai người, Tam thi đã được thu hồi vào cơ thể, ông nhìn La Hầu, ánh mắt đầy đạm mạc.

"La Hầu, ngươi khiêu khích Tam Tộc chiến loạn, tạo ra vô số tội nghiệt, hôm nay sẽ bị chém chết tại đây!" "Ha ha ha!" "Bản tọa không cam tâm!

Các ngươi tưởng bản tọa thua rồi sao?" La Hầu cười lớn, đôi mắt đầy vẻ âm lãnh, ma khí toàn thân không hề giảm bớt.

"Đại Đạo ở trên, hôm nay La Hầu ta lập lời thề trước Đại Đạo, cô âm bất trường, độc dương bất sinh.

Đã có Tiên đạo, thì Ma đạo cũng phải tồn tại, từ nay về sau, tiên ma không đội trời chung, ma thịnh thì đạo suy, đạo cao một thước ma cao một trượng!

Phàm là tu giả Hồng Hoang đều phải đối mặt với tâm ma vấn tâm, qua được thì thành tiên, sa ngã thì thành ma, Ma đạo lập!" Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Từng tiếng nổ lớn vang vọng từ chân trời, rõ ràng Đại Đạo đã công nhận lời thề của La Hầu.

Cảm nhận được cảnh này, trong mắt Hồng Quân tràn ngập lửa giận, sao lại không biết La Hầu đang nhắm vào mình.

"La Hầu đáng chết!" Không nén được lửa giận trong lòng, Bàn Cổ Phiên hiện ra trong tay, từng đạo Hỗn Độn kiếm khí chém về phía La Hầu.

"Ha ha ha!

Bản tọa sẽ còn trở lại, linh mạch Tây phương hãy cùng bản tọa xuống mồ đi!" Đối mặt với Hỗn Độn kiếm khí đang chém tới, La Hầu phá lên cười lớn, vươn tay vạch một đường vào không gian, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên chui vào trong đó rồi biến mất.

Ngay sau đó, khí tức toàn thân La Hầu tăng vọt, toàn bộ phía Tây Hồng Hoang bắt đầu rung chuyển, linh mạch dưới lòng đất cũng bắt đầu bạo động.

Nhìn lướt qua mọi người, cuối cùng La Hầu dừng ánh mắt lại trên

người Âm Dương Đạo Nhân, trên mặt lộ ra một nụ cười tà dị, ném Thí Thần Thương trong tay về phía Âm Dương Đạo Nhân.

Ầm!

Chương 46

Ầm!

Ầm!...

Mấy tiếng nổ lớn vang lên, cả Hồng Hoang chìm trong chấn động, La Hầu tự bạo đã kích hoạt trận pháp mà y để lại ở đại lục phía Tây, liên kết tất cả linh mạch cùng nhau phát nổ.

Trong chốc lát, luồng sức mạnh hủy diệt cuồng bạo bao trùm toàn bộ đại lục phía Tây Hồng Hoang, phá hủy hơn một nửa số linh sơn phúc địa.

Đối mặt với luồng sức mạnh hủy diệt này, Hồng Quân lấy ra Công Đức Kim Liên, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ và Chư Thiên Khánh Vân để bảo vệ bản thân.

Thân hình Càn Nguyên thì trở nên hư ảo, biến mất tại chỗ, tiến vào bên trong tiểu thiên thế giới kia.

Âm Dương Đạo Nhân dùng Thái Cực Đồ bảo vệ bản thân.

Tuy dựa vào thực lực, nếu trúng phải sức mạnh hủy diệt sẽ bị trọng thương, nhưng chung quy vẫn có thể sống sót.

Nào ngờ lại bị ngọn Thí Thần Thương mà La Hầu ném ra trước khi tự bạo chặn lại, không có Thái Cực Đồ bảo vệ, với thực lực của Âm Dương Đạo Nhân, y chỉ chống cự được trong nháy mắt, sau đó liền thân vẫn đạo tiêu.

Đợi uy lực tan hết, thân hình Hồng Quân và Càn Nguyên xuất hiện, nhìn đại lục phía Tây lúc này, trong mắt tràn ngập lửa giận.

"La Hầu!" Bị La Hầu và linh mạch Tây phương tự bạo, nền tảng của đại lục phía Tây Hồng Hoang đã bị hủy diệt vô số, nhưng may

mắn là vẫn còn lại một nửa.

Nếu không phải trước đó Càn Nguyên đã sửa đổi một phần trận pháp, e rằng đại lục phía Tây bây giờ sẽ không thể phục hồi trong vô tận năm tháng sau này.

Một phần nhân quả hủy diệt ngoài việc rơi xuống người La Hầu, còn giáng xuống cả Tam tộc và Hồng Quân.

Sao có thể khiến trong lòng Hồng Quân không hận.

Không có nhiều pháp bảo như Hồng Quân để bảo vệ, chúng nhân Tam tộc phải đối mặt với một trận hủy diệt.

Tam tộc vốn đã tổn thất nặng nề, nay gần như bị diệt tộc, chỉ còn lại vài mống mèo con chó con.

Những người sống sót cũng mang trên mình vô biên nghiệp lực, sau này đừng nói đến việc tiến bộ, không tẩu hỏa nhập ma đã là may mắn.

Là tộc trưởng của Tam tộc, trong lòng họ càng thêm đau khổ.

Sắc mặt họ nặng trĩu, ba người nhìn nhau rồi đều gật đầu.

"Thiên Đạo ở trên, Long tộc ta đã gây ra vô biên sát nghiệt ở Hồng Hoang, hôm nay đã tỉnh ngộ.

Long Vương ta nguyện thân hóa đất trời trấn thủ phía Đông Hồng Hoang, Long tộc trấn thủ Tứ Hải, cai quản mưa thuận gió hòa cho Hồng Hoang, bù đắp lỗi lầm của mình!" "Thiên Đạo ở trên, Phượng tộc ta đã gây ra vô biên sát nghiệt ở Hồng Hoang, hôm nay đã tỉnh ngộ.

Phượng Tổ ta nguyện thân hóa đất trời trấn thủ phía Nam Hồng Hoang, Phượng tộc vĩnh viễn trấn thủ Nam Minh Bất Tử Hỏa Sơn, bù đắp lỗi lầm của mình!" "Thiên Đạo ở trên, Kỳ Lân tộc ta đã gây ra vô biên sát nghiệt ở Hồng Hoang, hôm nay đã tỉnh ngộ.

Thủy Kỳ Lân ta nguyện thân hóa đất trời, trấn thủ trung ương Hồng Hoang, Kỳ Lân nhất tộc hóa thành thụy thú mang lại may mắn, nơi nào đến đều là điềm lành!" Theo lời của ba người, Thiên Đạo Chi Nhãn hiện ra trên bầu trời, giáng xuống ba đạo quang mang.

Thân thể Long Vương vỡ nát rồi tái tạo, hóa thành một con Cửu Trảo Thanh Long, bay đi trấn thủ phía Đông Hồng Hoang, hiệu là Thánh thú Thanh Long.

Phượng Tổ thì thân thể bốc cháy, phượng hoàng niết bàn hóa thành Chu Tước, bay đi trấn thủ phía Nam Hồng Hoang.

Thân thể Thủy Kỳ Lân hóa thành một ngọn Kỳ Lân Thần Sơn rơi xuống trung ương Hồng Hoang, trấn thủ trung bộ.

Sau đó, phía Tây và phía Bắc Hồng Hoang cũng vang lên tiếng tuyên cáo với Thiên Đạo, lần lượt xuất hiện Thánh thú Bạch Hổ và Huyền Vũ.

Bây giờ ngũ đại Thánh thú của Hồng Hoang đã xuất hiện, sát khí giữa đất trời dần tan biến, thiên địa trở nên trong sáng.

Ngay cả đại lục phía Tây Hồng Hoang bị phá nát cũng đã lành lại không ít.

Đợi mọi chuyện hoàn thành, Thiên Đạo Chi Nhãn chuyển ánh mắt sang Hồng Quân và Càn Nguyên.

Không thấy có hành động gì, mây công đức vàng che kín trời hiện ra, bay về phía hai người và đại lục phía Tây Hồng Hoang.

Công đức được chia làm ba phần, trong đó Càn Nguyên có công bảo vệ một nửa linh mạch phía Tây, lại tham gia vào trận chiến tiêu diệt La Hầu, nên được chia ba thành rưỡi mây công đức vàng.

Hồng Quân là người ứng kiếp La Hầu lần này, Tru Tiên Tứ Kiếm cũng do ông phá, nên được chia năm thành rưỡi mây công đức vàng.

Chương 47

Một thành rưỡi còn lại rơi xuống đại lục phía Tây Hồng Hoang, tu bổ linh mạch sông núi, nửa thành còn lại rơi xuống Tam tộc.

Tam Tổ đã dùng tính mạng của mình để đổi lấy cơ hội sinh tồn cho tộc quần.

Nhưng muốn hưng thịnh trở lại thì không thể nào, từ nay Tam tộc sẽ rút khỏi vũ đài Hồng Hoang.

Đợi công đức tan hết, Thiên Đạo Chi Nhãn biến mất trên không trung, khiến các tu sĩ còn lại của Tam tộc thở phào nhẹ nhõm.

Dưới sự chỉ huy của các cao tầng còn sót lại trong tộc, họ lần lượt quay về nơi đóng quân của mình.

"Hồng Quân đạo hữu, Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh, bần đạo có việc cần dùng, không biết Hồng Quân đạo hữu có ý kiến gì không?" Đợi Thiên Đạo Chi Nhãn tan đi, Càn Nguyên nắm Càn Khôn Đỉnh và Thí Thần Thương trong tay.

Đối với Tru Tiên Tứ Kiếm và Thái Cực Đồ trong tay Hồng Quân, hắn không thèm liếc mắt nhìn.

Dù rất thèm thuồng, nhưng hắn biết rằng căn bản không thể mưu đồ, cho dù có lấy được từ tay Hồng Quân, cũng sẽ bị Thiên Đạo ngăn cản.

Nhìn linh bảo trong tay Càn Nguyên, trong mắt Hồng Quân tràn ngập vẻ đạm mạc, nói với Càn Nguyên: "Bần đạo tự nhiên không có ý kiến, đây là vật đạo hữu xứng đáng nhận được." "Bây giờ đại kiếp đã tan, trong lòng bần đạo chợt có điều lĩnh ngộ, xin phép quay về bế quan trước, lần sau gặp lại, hy vọng đạo hữu sẽ tiến thêm một bước!"

Nói xong, Hồng Quân nhìn Càn Nguyên thật sâu, sau đó thân hình tan biến.

Nhìn bóng lưng Hồng Quân rời đi, trong mắt Càn Nguyên cũng lóe lên vẻ suy tư, sau đó cũng hướng về phía đảo Bồng Lai.

Cùng với sự biến mất của Hồng Quân và Càn Nguyên, cả Hồng Hoang chìm vào tĩnh lặng.

Bất kể là Tam tộc còn sót lại hay các chủng tộc may mắn sống sót khác đều âm thầm nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trong trời đất Hồng Hoang, thứ không đáng tiền nhất chính là thời gian.

Mặt trời mọc rồi lặn, bất tri bất giác đã trôi qua mấy nguyên hội.

Hồng Hoang cuối cùng cũng hồi phục sau lượng kiếp trước, trên khắp Hồng Hoang lại một lần nữa sinh ra các chủng tộc mới.

Vô số tiên thiên đại thần cũng lần lượt xuất thế vào thời điểm này.

Đang!

Đang!

Đang!

Từng tiếng chuông vang lên, hàng ức ngôi sao đồng loạt dịch chuyển, chỉ thấy Thái Dương Tinh tỏa sáng rực rỡ, hai bóng Kim Ô vắt ngang trời, một con ôm Hà Đồ Lạc Thư, một con ôm một chiếc chuông lớn.

Hai con dang rộng đôi cánh, thân hình vạn trượng che kín cả bầu trời, khi mở mắt ra, Thái Dương Chân Hỏa vây quanh thân.

"Ta là Đế Tuấn, hôm nay xuất thế!" "Ta là Thái Nhất, hôm nay xuất thế!" Sau đó, trên thần sơn Đông Côn Luân của Hồng Hoang, thanh khí tung hoành ngàn vạn dặm, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh

Lung Bảo Tháp đứng sừng sững giữa trời đất.

Rồi ba bóng người đạo nhân xuất hiện trên đỉnh Đông Côn Luân.

Một người là lão giả, trông bình thường không có gì lạ, trong mắt đầy vẻ đạm nhiên.

Một người là trung niên, trong mắt đầy vẻ ngạo nghễ.

Một người là thanh niên, trông sắc bén, kiệt ngạo bất tuân.

"Lão Tử ra mắt hai vị đệ đệ!" "Nguyên Thủy ra mắt huynh trưởng, ra mắt đệ đệ!" "Thông Thiên ra mắt hai vị huynh trưởng!" Huyết Hải cũng dâng lên sóng máu vạn trượng, một luồng sát phạt khí tức xông thẳng lên trời.

Hai tiếng kiếm minh chấn động trời đất, khiến các tu sĩ ở gần Huyết Hải thần hồn bất ổn, vội vàng vận chuyển thần thông rời xa Huyết Hải.

"Ta là Minh Hà Lão Tổ!" Một người ôm song kiếm xuất hiện giữa Huyết Hải, trên hai thanh trường kiếm đó viết hai chữ Nguyên Đồ và A Tỳ.

Chuyện tương tự cũng xảy ra ở khắp nơi trong Hồng Hoang.

Trong lòng núi Bất Chu Sơn sinh ra một nam một nữ hai vị tiên thiên đại thần, một người là Phục Hy, một người là Nữ Oa.

Nơi giao giới giữa phía Tây và phía Nam Hồng Hoang xuất hiện một đạo quan, trên đó viết ba chữ Ngũ Trang Quán!

Cứ như vậy qua ngàn năm, dị tượng xuất thế của các tiên thiên đại thần dần tan biến, nhưng những tiên thiên đại thần đó không đi du ngoạn Hồng Hoang mà vẫn tiếp tục bế quan.

Chương 48

Dù trước đó chưa xuất thế, nhưng họ lại rất hiểu rõ cục thế Hồng Hoang.

Mặc dù đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng đây không phải là điểm cuối của tu đạo, mà là điểm khởi đầu.

Từng người một bế quan để đột phá vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nhưng một ngày nọ, Hồng Hoang vốn đang yên tĩnh lại một lần nữa chấn động.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Tiếng tim đập thình thịch vang lên, từng luồng trọc khí ngưng tụ dưới chân núi Bất Chu Sơn, mười hai hư ảnh hình thù kỳ dị cao vạn trượng xuất hiện trước mặt chúng sinh Hồng Hoang.

Người thứ nhất hình như túi vàng, đỏ như lửa son, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không mặt mũi, là Không Gian Tốc Độ chi Tổ Vu, hiệu Đế Giang.

Người thứ hai, thân xanh như trúc biếc, thân chim mặt người, chân cưỡi hai con rồng, là Đông Phương Mộc chi Tổ Vu, hiệu Câu Mang.

Người thứ ba, đầu thú thân người, mình mặc vảy đỏ, tai xỏ rắn lửa, chân đạp rồng lửa, là Nam Phương Hỏa chi Tổ Vu, hiệu Chúc Dung.

Người thứ tư, mặt người thân hổ, mình mặc vảy vàng, vai mọc hai cánh, tai trái xỏ rắn, chân cưỡi hai con rồng, là Tây Phương Kim chi Tổ Vu, hiệu Nhục Thu.

Người thứ năm, đầu mãng xà thân người, mình mặc vảy đen, chân đạp rồng đen, tay quấn mãng xà xanh, là Bắc Phương Thủy chi Tổ Vu, hiệu Cộng Công.

Người thứ sáu là một con thú dữ nanh nhọn, toàn thân mọc gai xương, là Vũ chi Tổ Vu, hiệu Huyền Minh.

Người thứ bảy, thân người đuôi rắn, sau lưng bảy tay, trước ngực hai tay, hai tay nắm rắn mây, là Trung Ương Thổ chi Tổ Vu, hiệu Hậu Thổ.

Người thứ tám, miệng ngậm rắn, tay cầm rắn, đầu hổ thân người, bốn guốc, khuỷu tay dài, là Lôi chi Tổ Vu, hiệu Cường Lương.

Người thứ chín, mình người đầu rồng, toàn thân đỏ rực, là Thời Gian chi Tổ Vu, hiệu Chúc Cửu Âm.

Người thứ mười, tám đầu mặt người, thân hổ mười đuôi, là Phong chi Tổ Vu, hiệu Thiên Ngô.

Người thứ mười một, mặt người thân chim, tai treo rắn xanh, tay cầm rắn đỏ, là Điện chi Tổ Vu, hiệu Hấp Tư.

Người thứ mười hai, mặt người thân thú, hai tai như chó, tai treo rắn xanh, là Thiên Khí chi Tổ Vu, hiệu Xa Bỉ Thi.

Cùng với sự xuất hiện của mười hai hư ảnh vạn trượng, một cung điện cũng theo đó hiện ra, trên đó viết hai chữ Bàn Cổ Điện.

Mười hai người tự xưng là Vu, không có nguyên thần, không tôn Thiên Đạo, chỉ kính Bàn Cổ, tự xưng Bàn Cổ chính tông!

Một thời đại quần hùng cùng nổi dậy, một thời đại rực rỡ, có vô

số người đã truyền danh vào thời điểm này.

Bên trong đảo Bồng Lai, Càn Nguyên mở đôi mắt ra, thần quang lóe lên trong mắt hắn, thế giới sinh diệt trong mắt hắn.

Sau đó, tất cả ảo ảnh đều biến mất, trong mắt Càn Nguyên hiện lên vài phần mong đợi.

"Cuối cùng, những người nên xuất thế đều đã xuất thế rồi, Hồng Hoang cuối cùng cũng sắp thực sự náo nhiệt, thật đáng mong đợi a!" Lại một ngàn năm trôi qua, ảnh hưởng do Thập Nhị Tổ Vu xuất thế gây ra đã tan biến vô hình, trên đại địa Hồng Hoang dần dần có những đại thần thông giả xuất hiện.

Họ mang theo những mục đích khác nhau, có người vì muốn tăng thêm cảm ngộ mà du lịch bốn phương, có người thì vì muốn xưng bá, thu phục thế lực.

Cứ như thế, Hồng Hoang đã phá vỡ sự tĩnh lặng trước đây, bắt đầu trở nên náo nhiệt, giống như thủy triều trên biển cả, bắt đầu dậy sóng.

Một ngày, trời đất Hồng Hoang đồng loạt rung chuyển, thiên âm truyền khắp cả Hồng Hoang, vô số chúng sinh Hồng Hoang chưa khai mở linh trí nghe được, liền khai mở linh trí của mình.

Ngay cả những đại thần thông giả cũng như có điều lĩnh ngộ.

Sau đó trời hiện kim hoa, đất trào kim liên, cả Hồng Hoang chìm trong một vùng tường thụy, vô thượng Đại Đạo hiển lộ, khiến vô số linh vật Hồng Hoang có thể bước lên con đường tu luyện, thậm chí tiến thêm một bước hóa hình xuất thế.

Cùng với những dị tượng này là một luồng uy áp kinh khủng ập đến toàn bộ Hồng Hoang, khiến cho chúng sinh Hồng Hoang không nhịn được mà quỳ lạy.

Mặc dù những người đó không biết vì sao phải quỳ, chỉ cảm thấy dưới luồng uy áp đó, họ nên thần phục.

Chương 49

Trên đảo Bồng Lai, Càn Nguyên cũng cảm nhận được luồng áp lực đó, ánh mắt hắn lóe lên, trên người truyền ra một luồng dao động kỳ dị, ngăn cách luồng uy áp kinh khủng ra khỏi thân thể.

Sau đó ánh mắt Càn Nguyên trở nên thâm thúy, nhìn về một khoảng hư không, dường như đã nhìn thấy cảnh tượng ở đó, một lúc lâu sau mới thu lại ánh mắt.

"Cuối cùng cũng thành Thánh rồi sao?!" Lời Càn Nguyên vừa dứt, một giọng nói đầy uy nghiêm truyền khắp cả Hồng Hoang.

"Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn cổ sinh thái cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần.

Nhất đạo truyện tam hữu, nhị giáo Xiển Tiệt phân.

Huyền môn đô linh tú, nhất khí hóa Hồng Quân." "Ta là Hồng Quân, đã đắc đạo thành Thánh Nhân chi vị.

Nay ở trong Hỗn Độn mở đạo trường Tử Tiêu Cung, vạn năm sau sẽ giảng Đại Đạo, người có duyên đều có thể đến nghe!" Sau đó, giọng nói của Hồng Quân biến mất, những dị tượng bao trùm Hồng Hoang cũng dần tan biến.

"Thánh nhân chi hạ giai lâu nghĩ, Hồng Quân..." Trong mắt Càn Nguyên lóe lên một đạo thần quang, sau đó thân hình biến mất khỏi đảo Bồng Lai, hướng về Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn.

Trong núi Đông Côn Luân, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người bị uy áp của Hồng Quân đè bẹp, sắc mặt ba người đều có mấy phần khó coi.

Phải biết rằng ba người họ là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, trong lòng tự nhận là Bàn Cổ chính tông, ngay cả những Tổ Vu kia cũng không được họ công nhận.

Nay lại bị một đạo uy áp của Hồng Quân đè bẹp, sự kiêu ngạo trong lòng bị đập tan.

"Đại huynh, chúng ta có nên đến Tử Tiêu Cung nghe đạo không?" Thông Thiên sắc mặt có mấy phần khó coi hỏi.

Nghe lời Thông Thiên, lúc này Lão Tử đã khôi phục bình tĩnh, trong mắt ông lóe lên thần quang.

"Vừa rồi đã cảm nhận được uy áp đó, thực lực của ngài ấy vượt xa chúng ta." "Ba huynh đệ chúng ta bây giờ bị kẹt ở Đại La Kim Tiên đã vạn năm, đi nghe thử cũng không sao, không chừng có thể từ đạo của Hồng Quân Thánh Nhân tìm ra phương pháp tấn thăng." Nghe Lão Tử nói vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên tự nhiên cũng không phản đối, ba người quyết định xong, liền bay thẳng về phía Hỗn Độn.

Bên trong Bàn Cổ Điện, Thập Nhị Tổ Vu cũng cảm nhận được uy áp của Hồng Quân Thánh Nhân, nhưng may mắn có Bàn Cổ Điện giúp chống đỡ, nên không có cảm ngộ gì nhiều.

Họ không tu nguyên thần, không kính Thiên Đạo, trời sinh đã có một quy tắc pháp tắc, vì thế đối với việc Hồng Quân giảng đạo sau vạn năm cũng không có hứng thú gì nhiều.

Chỉ có Hậu Thổ hơi do dự một chút, cuối cùng quyết định đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Ngoài ra, khắp nơi trong Hồng Hoang đều trở nên náo nhiệt, có lẽ có người nghe danh Hồng Quân, có người không.

Nhưng điều đó không cản trở họ biết Hồng Quân là một vị cường giả tột đỉnh, đều nhao nhao lên đường hướng về Tử Tiêu Cung.

Phục Hy Nữ Oa ở Bất Chu Sơn, Đế Tuấn Thái Nhất ở Thái Dương Tinh, Côn Bằng ở Bắc Hải… đều đi, không ai muốn bỏ lỡ một sự kiện trọng đại.

Ngoài những đại thần thông giả này, trong Hồng Hoang cũng có không ít người mang tâm lý cầu may mà đi, hy vọng cũng có thể vào trong nghe giảng.

Nhưng họ lại quên mất nơi giảng đạo ở đâu.

Hồng Hoang thế giới và Hỗn Độn chỉ cách nhau một lớp màng thai nghén (thai mô), thông qua lớp màng này, Hồng Hoang thế giới có thể chuyển hóa những hỗn độn linh khí bên ngoài thành tiên thiên linh khí để bù đắp những thiếu hụt của Hồng Hoang.

Khi Càn Nguyên xuất hiện ở chỗ màng thai nghén của thế giới, đã có vô số tu sĩ Hồng Hoang ở đây.

Họ không hành động, vì không ai biết sau lớp màng thai nghén này sẽ có nguy hiểm gì.

Ngay cả Tam Thanh, Đế Tuấn Thái Nhất cũng không dám hành động liều lĩnh.

Càn Nguyên nhìn họ, khẽ lắc đầu, lúc này họ không có phong thái tuyệt thế như đời sau, bây giờ trông có vẻ hơi non nớt.

Thôi, Càn Nguyên không nói nhiều, thản nhiên bước ra khỏi màng thai nghén của thế giới, hướng về nơi cảm ứng được.

"...Y đi rồi?!" "Chẳng lẽ không phải Hỗn Độn sao?

Không có nguy hiểm à?" Không ít tu sĩ Hồng Hoang kinh ngạc, những hỗn độn chi khí đó không hề bào mòn thân thể Càn Nguyên, thậm chí ngay cả đạo bào của y cũng còn nguyên vẹn.

"Đại huynh, chúng ta cũng đi thôi!" Nguyên Thủy lên tiếng.

Chương 50

Họ là Bàn Cổ chính tông, sao có thể bị người khác vượt mặt.

Lão Tử cũng khẽ gật đầu, vươn tay ra, một tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp xoay tròn trong tay.

Theo ý niệm của Lão Tử, nó biến lớn, rủ xuống vô số kim quang bảo vệ ba người Lão Tử chu toàn, ba người hướng vào trong Hỗn Độn mà đi.

Có người dẫn đầu, những người còn lại tự nhiên cũng không cam chịu yếu thế, lần lượt hướng vào trong Hỗn Độn.

Chỉ có điều, có người đi vào bình an vô sự, có người vừa vào Hỗn Độn liền bị bào mòn sạch sẽ.

Thường có câu: Phúc họa không cửa, do người tự rước.

Chính là đạo lý này!

Càn Nguyên bước vào trong Hỗn Độn, không cố ý tìm kiếm phương hướng của Tử Tiêu Cung, chỉ đi thẳng về phía trước.

Không lâu sau, một tòa cung điện cổ kính không hoa lệ xuất hiện trước mặt y.

Thấy vậy, Càn Nguyên khẽ mỉm cười.

Đây là cái gọi là người có duyên sao?

Khi Càn Nguyên đến trước Tử Tiêu Cung, cửa lớn của Tử Tiêu Cung vẫn chưa mở, nhưng đã có không ít người đến nơi, Tam Thanh, Phục Hy Nữ Oa… đều ở trong đó.

Càn Nguyên không vội, yên lặng nhìn những người đến sau.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài Tử Tiêu Cung đã tụ tập gần ba ngàn

tu sĩ, lúc này trong Hỗn Độn mới không thấy có người tiếp tục đến.

Lúc này, cửa lớn của Tử Tiêu Cung mở ra, từ trong bước ra hai đồng tử, một nam một nữ, trông tuấn tú đáng yêu, thấy mọi người cũng không hề hoảng loạn.

"Tử Tiêu Cung đã mở, chư vị đều có thể vào trong nghe đạo!" Hai người cúi chào mọi người.

Lời vừa dứt, mọi người bên ngoài liền vội vã đi vào trong Tử Tiêu Cung, sợ không có chỗ ngồi.

Càn Nguyên lại không hề vội, ngược lại còn nhìn hai đồng tử, với thân phận sau này của họ, chỉ hận không có thêm một chiếc máy ảnh để chụp ảnh lưu niệm.

Lúc này, Càn Nguyên cảm nhận được một ánh mắt, liền nhìn về phía đó, khẽ sững sờ, rồi mỉm cười với người đó, bước vào trong Tử Tiêu Cung.

Người nhìn Càn Nguyên chính là Hậu Thổ, lúc này Hậu Thổ cũng đang nhíu mày, mặt đầy suy tư.

"Ta chưa từng gặp người đó, tại sao lại cảm thấy có chút quen thuộc, kỳ lạ?" Nghĩ mãi, cuối cùng Hậu Thổ lắc đầu, không có kết quả, vội vàng bước vào Tử Tiêu Cung, lần này nghe đạo mới là quan trọng nhất.

Bước vào trong Tử Tiêu Cung, Càn Nguyên liền thấy một đám người đang tranh giành sáu cái bồ đoàn trước bục cao.

Có thể xuất hiện sáu cái bồ đoàn, tuy không biết có ý gì, nhưng cũng biết chiếm được một cái tuyệt đối không có hại.

Từng người một vội vàng tiến lên, muốn chiếm lấy một trong sáu cái bồ đoàn.

Chẳng mấy chốc, có ba bóng người cùng ra sức, liên thủ đẩy lùi mọi người, chiếm lấy ba cái bồ đoàn đầu tiên, ba người đó tự nhiên là Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Sau đó Phục Hy bảo vệ Nữ Oa một đường tiến lên, cũng chiếm được cái bồ đoàn thứ tư.

Đang lúc mọi người muốn giành cái bồ đoàn thứ năm, hai bóng người trong nháy mắt đã ngồi lên đó, chiếm lấy cái bồ đoàn thứ năm và thứ sáu.

Trên cái bồ đoàn thứ năm là một đạo nhân mắt ưng mũi khoằm, là Côn Bằng Lão Tổ từ Bắc Minh ở Bắc Hải, tốc độ của y khó có ai sánh kịp.

Trên cái bồ đoàn thứ sáu là một đạo nhân áo bào đỏ, mặt đầy tươi cười, trông rất hòa nhã, sinh ra từ đóa hồng vân đầu tiên giữa trời đất, tốc độ của y tự nhiên cũng không chậm.

Thấy sáu cái bồ đoàn đều bị người ta chiếm, trong lòng mọi người đều cảm thấy bất đắc dĩ, tuy có ý định đấu pháp tranh đoạt, nhưng đây lại là đạo trường của Thánh Nhân.

Sợ làm phật lòng Hồng Quân, khiến mình vô duyên với Đại Đạo, đành phải tự tìm chỗ ngồi xuống, chờ Hồng Quân giảng đạo.

Càn Nguyên tự nhiên không tham gia vào đó, hắn hiểu rõ ý nghĩa của sáu cái bồ đoàn kia, hôm nay thấy lại khiến hắn cảm khái vạn phần.

Cho dù hắn đã đến Hồng Hoang, can thiệp vào Hung Thú Lượng Kiếp và cuộc chiến của Tam tộc, nhưng vẫn không thay đổi được kết quả ở đây.

Chương 51

Quả nhiên đại thế của Thiên Đạo không thể nghịch!

Lúc này, trong đại điện lại xông vào hai bóng người, thân hình họ vô cùng lôi thôi, đã chịu không ít khổ cực trong Hỗn Độn.

Sau khi vào đại điện, một người trong đó mặt to tai lớn, mặt đầy phúc tướng, thấy sáu cái bồ đoàn, mắt liền đảo một vòng, rồi che mặt khóc rống lên.

"Sư huynh, hai người chúng ta từ Tây phương, trong Hỗn Độn trải qua muôn vàn khổ cực, khó khăn lắm mới đến được Tử Tiêu Cung nghe giảng Đại Đạo, vậy mà đến cả một chỗ ngồi cũng không có, sau này làm sao có thể chấn hưng Tây phương?" "Nếu vì thế mà không nghe rõ Đại Đạo, hai người chúng ta còn mặt mũi nào gặp chúng sinh Tây phương, chi bằng ta chết ở đây cho rồi." Người đó nói xong liền làm ra vẻ muốn đâm đầu vào cột.

Mọi người xung quanh đều lạnh lùng đứng nhìn, chỉ có Hồng Vân thấy đạo nhân làm vậy, trong lòng liền sốt ruột, vội vàng đứng dậy nói: "Đừng làm vậy, đừng làm vậy, ta nhường chỗ này cho đạo hữu cũng không sao!" Đạo nhân đó nghe lời Hồng Vân, cũng không từ chối, vội vàng ngồi lên bồ đoàn, sau đó mỉm cười nói với Hồng Vân: "Bần đạo Chuẩn Đề, đa tạ mỹ ý của đạo hữu, như vậy ta không khách sáo nữa." Hồng Vân không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu, rồi ngồi xuống bên cạnh người bạn thân Trấn Nguyên Tử.

Những người khác thấy vậy đều tỏ vẻ khinh bỉ Chuẩn Đề và Hồng Vân, nhưng trong lòng lại có mấy phần ghen tị, sớm biết như vậy, họ cũng làm thế, không chừng có thể từ tay Hồng Vân đoạt được chỗ này.

Chuẩn Đề đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của mọi người lại không hề để tâm, y nhìn trong đại điện, chỉ có sáu cái bồ đoàn, rõ ràng mỗi cái đều có ý nghĩa sâu xa, tự nhiên phải tranh chiếm.

Mắt y đảo một vòng, liền nhìn về phía Côn Bằng Lão Tổ trước mặt, nói: "Sư huynh hai người chúng ta từ Tây phương, vì cầu Đại Đạo, lại không có cả một chỗ nghỉ chân." "Không mau nhường chỗ của ngươi ra, cho sư huynh ta nghỉ chân, huống hồ một con súc sinh lông vũ sao có thể cùng hàng với chúng ta." Trong Tam Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng nhất căn nguyên, thấy vậy cũng hùa theo: "Đúng vậy, một con súc sinh thấp sinh noãn hóa sao có thể cùng hàng với chúng ta, không mau cút đi." Nghe lời của hai người, không ít người có mặt đều khẽ nhíu mày, sắc mặt khó coi đi mấy phần.

Lời của Chuẩn Đề và Nguyên Thủy đã mắng không ít người trong đó, nếu không phải đang ở Tử Tiêu Cung, nhất định phải cùng hai người làm một trận.

Sắc mặt Côn Bằng Lão Tổ tự nhiên vừa xanh vừa đỏ, có ý không muốn nhường chỗ, nhưng nhìn sắc mặt của những người khác, đành phải phất tay áo, nhường ra chỗ ngồi.

Sư huynh của Chuẩn Đề là Tiếp Dẫn mặt đầy khổ sở ngồi lên, vẻ khổ trên mặt cũng tan đi mấy phần, nói với Côn Bằng: "Đa tạ đạo hữu nhường chỗ!" Trong mắt Côn Bằng tràn đầy hận ý, nhìn về phía Hồng Vân với ánh mắt đầy sát cơ, nếu không phải Hồng Vân nhường chỗ, sao y lại bị liên lụy mất đi chỗ ngồi.

Nhìn cảnh này, trong mắt Càn Nguyên hiện ra mấy phần ý cười, thật là một vở kịch hay.

Xem xong vở kịch, Càn Nguyên nhìn Hồng Vân với ánh mắt có thêm mấy phần thương hại.

Hồng Vân xem ra không thoát khỏi kiếp nạn này, tuy không có

nghiệp lực vướng thân, nhưng lại kết xuống không ít nhân quả.

Đặc biệt là liên quan đến thánh vị, Côn Bằng tức giận Hồng Vân liên lụy, khiến y mất đi chỗ ngồi.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại vì thế mà được thánh vị, muốn thanh toán nhân quả thành Thánh đâu có dễ dàng.

Vì thế chỉ có để Hồng Vân chết, một phần nhân quả này mới không cần phải trả.

Khi Càn Nguyên đang nghĩ những điều này, đột nhiên trong lòng có cảm ứng, nhìn lên bục cao.

Lập tức Càn Nguyên sững sờ, hắn không nhìn rõ Hồng Quân xuất hiện trên bục cao như thế nào, chỉ có chút cảm giác, đến khi nhìn thấy thì đã có một khoảng cách rồi.

Đang!

Đang!

Đang!

Ba tiếng chuông du dương vang lên, mọi người đều dồn ánh mắt lên bục cao, chỉ thấy Hồng Quân đã ngồi ở đó, không một tiếng động, dường như đã ở đó từ trước.

Mọi người đều chấn động trong lòng: "Đây là sức mạnh của Thánh Nhân sao?

Quả nhiên rất mạnh!" Hồng Quân ngồi trên bục cao, nhìn lướt qua mọi người bên dưới, ánh mắt dừng lại một chút trên người Càn Nguyên, gật đầu với hắn, sau đó liền thần tình đạm mạc nói: "Chỗ ngồi của các ngươi đã định, lần sau cứ theo đó mà ngồi, không được thay đổi!" "Trước khi trời đất mới mở, có vật hỗn thành, sinh trước trời đất, tịch hề liêu hề, độc lập bất cải, chu hành bất đãi, có thể làm

mẹ của thiên hạ.

Ta không biết tên nó, tạm gọi là Đạo, miễn cưỡng gọi là Đại, Đại viết thệ, thệ viết viễn, viễn viết phản.

Cho nên, Đạo đại, Thiên đại, Địa đại, sinh linh cũng đại.” “Đại Đạo vô hình, sinh dục trời đất; Đại Đạo vô tình, vận hành nhật nguyệt; Đại Đạo vô danh, trường dưỡng vạn vật; Ta không biết tên nó, miễn cưỡng gọi là Đạo.” “Phu đạo giả: Có thanh có trọc, có động có tĩnh; Trời thanh đất trọc, trời động đất tĩnh.

Nam thanh nữ trọc, nam động nữ tĩnh.

Giáng bản lưu mạt, mà sinh vạn vật.

Thanh là nguồn của trọc, động là nền của tĩnh.” “Người năng thường thanh tĩnh, trời đất tất giai quy.

Phu nhân thần hảo thanh, mà tâm nhiễu chi; Nhân tâm hảo tĩnh, mà dục khiên chi.

Thường năng khiển kỳ dục, mà tâm tự tĩnh, trừng kỳ tâm mà thần tự thanh.” “Tự nhiên lục dục không sinh, tam độc tiêu diệt.

Sở dĩ không thể, là vì tâm chưa trừng, dục chưa khiển vậy.

Chương 52

Năng khiển chi giả, nội quan kỳ tâm, tâm vô kỳ tâm; Ngoại quan kỳ hình, hình vô kỳ hình; Viễn quan kỳ vật, vật vô kỳ vật.” Ngay sau đó Hồng Quân bắt đầu giảng đạo, Thánh Nhân giảng đạo tự nhiên thanh thế không tầm thường, từng đóa kim hoa bay lượn trong Tử Tiêu Cung, trên đất cũng trào ra kim liên.

Vô số linh khí hóa thành sương mù bị những người nghe đạo hấp thu, thậm chí huyễn hóa thành các loại dị tượng, có tiên hạc trường minh, có long phượng hòa minh, có kỳ lân gào thét, mây khói tự sinh, thiên quang tứ xạ.

Những người có mặt tự nhiên cũng có những biểu hiện khác nhau, có người vỗ tay cười lớn, có người khóc rống, có người mặt mày sầu khổ, có người tâm lĩnh thần hội.

Nhưng dần dần, khi Hồng Quân giảng đạo càng về sau, Đại Đạo được giảng thuật càng cao thâm.

Ngay cả Tam Thanh cũng chỉ nghe hiểu được bảy tám phần mười, phần còn lại chỉ có thể ghi nhớ thuộc lòng, để sau khi giảng đạo kết thúc tự mình tham ngộ.

Chầm chậm, Hồng Quân giảng đạo đã được ba ngàn năm, đột nhiên Hồng Quân dừng lại, dị tượng trong Tử Tiêu Cung cũng dần tan biến.

Tam Thanh và những người khác đều mở mắt, trong mắt mang theo mấy phần mê mang, đồng loạt nhìn về phía Hồng Quân.

“Lần giảng đạo này ba ngàn năm đã hết, vạn năm sau sẽ giảng đạo tiếp, bây giờ các ngươi có câu hỏi gì không?” Hồng Quân sắc mặt lạnh nhạt, ánh mắt vô cùng bình thản, nhìn mọi người hỏi.

“Dám hỏi Đạo Tổ, cái gì là Đạo?” Một người đứng ra hỏi Hồng Quân.

“Đạo pháp tự nhiên, vạn vật đều có thể là Đạo!” “Dám hỏi Đạo Tổ, sau Đại La Kim Tiên có phải là Thánh Nhân không?” Lão Tử đứng dậy hỏi Hồng Quân.

Ông đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn vạn năm, nhưng vẫn không biết làm thế nào để đột phá, bây giờ thấy sức mạnh của Hồng Quân, trong lòng cũng dấy lên mấy phần gợn sóng.

“Đại La Kim Tiên và Thánh Nhân cách nhau rất xa, trên đó có một cảnh giới là Chuẩn Thánh, cũng có thể gọi là Hỗn Nguyên Kim Tiên.” “Lượng kiếp trước, ba tộc trưởng Long Vương, Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân đều ở cảnh giới này.” Nghe lời của Hồng Quân, trong mắt Nguyên Thủy lóe lên một tia kích động.

“Dám hỏi Đạo Tổ làm thế nào để đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên?” Những người khác cũng chăm chú nhìn về phía Hồng Quân.

“Lần giảng đạo này chỉ giảng thuật về Đại La Kim Tiên, lần giảng đạo sau, bản Đạo Tổ sẽ giảng về đạo của Chuẩn Thánh, các ngươi có thể trở về!” Hồng Quân sắc mặt đạm mạc, không để ý đến phản ứng của mọi người, vung nhẹ tay áo, thân ảnh từ trên bục cao biến mất, giống như khi xuất hiện không một tiếng động.

Nhìn Hồng Quân rời đi, trong mắt mọi người đầy vẻ tiếc nuối, nhưng đều nhao nhao hướng về bục cao bái lạy.

“Đa tạ Hồng Quân Đạo Tổ, chúng ta xin cáo lui!” Hồng Quân rời đi, những người còn lại cũng không ở lại lâu, đều lần lượt trở về Hồng Hoang, muốn tiêu hóa những gì đã cảm ngộ được từ lần nghe đạo này.

Đồng thời đối với đạo của Chuẩn Thánh mà Hồng Quân sẽ giảng lần sau vô cùng hứng thú, đã chứng kiến sức mạnh của Hồng Quân, sao có thể không động lòng.

Trong Hồng Hoang, thực lực là trên hết, thực lực mạnh hơn chính là mục tiêu theo đuổi.

Trong khi các đại thần thông giả Hồng Hoang từ Tử Tiêu Cung trở về bế quan, Đế Tuấn và Thái Nhất lại không vội vàng như vậy.

Phải biết rằng, hai người đã đạt đến Đại La Kim Tiên viên mãn, bây giờ khi chưa có Hồng Quân giảng đạo về cách đột phá Chuẩn Thánh, họ cũng chỉ có thể tinh tiến pháp lực.

Vì thế, họ đặt tâm tư vào chuyện khác, trong lòng họ có một chuyện quan trọng hơn việc lĩnh ngộ nội dung giảng đạo lần này của Hồng Quân.

"Đại ca, đừng do dự nữa, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta hành động, nếu bỏ lỡ, sẽ không có cơ hội như thế này nữa đâu." Thái Nhất trong mắt có mấy phần sốt ruột, khuyên nhủ Đế Tuấn.

"Thái Nhất, thật sự chuẩn bị làm như vậy sao?

Phải biết rằng con đường chúng ta chọn, có thể là một con đường không có lối về!" Đế Tuấn khẽ nhíu mày, sau đó nói.

"Đại ca, bây giờ tuy đã qua mấy nguyên hội, nhưng trong Hồng Hoang hiếm có Đại La Kim Tiên xuất thế.

Cho dù có cũng không biết đang khổ tu ở đâu, một đám thần thông giả đến Tử Tiêu Cung cũng đều đang bế quan.

Dựa vào cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn của chúng ta, chúng ta hoàn toàn có thể thu phục vạn tộc Hồng Hoang." Thái Nhất trong mắt đầy vẻ ngạo nghễ, vô cùng tự tin có thể thu phục vạn tộc Hồng

Hoang.

Đế Tuấn tự nhiên cũng hiểu lời của Thái Nhất, hiểu rằng theo lời Thái Nhất, dựa vào thực lực có thể thu phục vạn tộc, nhưng trong Hồng Hoang cũng có những nhân vật không kém gì họ.

Xa không nói đến Hồng Quân Đạo Tổ, ngay cả Tam Thanh, Nữ Oa… cũng là những nhân vật lớn, nếu thật sự làm như vậy, thế tất sẽ đắc tội với người khác.

Đây là mối lo lớn nhất của hắn.

"Nhị đệ, nếu chúng ta làm như vậy, có thể sẽ có hậu quả nghiêm trọng, thậm chí một bước không cẩn thận, hai người chúng ta có thể vạn kiếp bất phục," Đế Tuấn nhíu mày nói với Thái Nhất.

"Đại ca, huynh quên pháp tắc mà chúng ta lĩnh ngộ rồi sao?

Trời cao đã định chúng ta phải đi trên con đường này.

Chương 53

Huống hồ bây giờ các đại năng trong Hồng Hoang đều đang bế quan, chúng ta bây giờ thu phục vạn tộc Hồng Hoang, cho dù họ bế quan kết thúc cũng không làm gì được." Khóe miệng Thái Nhất có mấy phần ý cười lạnh, nói đến đây y hơi dừng lại, rồi lại nói tiếp.

"Hơn nữa, hai người chúng ta sinh ra từ Thái Dương Tinh, vừa sinh ra đã có cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư, tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, cho dù họ không hài lòng, hai huynh đệ chúng ta có gì phải sợ?!" Nói đến đây, trong mắt Thái Nhất đầy ngọn lửa đang bùng cháy, quanh thân cũng bùng lên ngọn lửa Thái Dương Chân Hỏa màu vàng, thiêu đốt không gian đến méo mó.

Đế Tuấn nghe xong, cũng khẽ gật đầu, sinh ra từ Thái Dương Tinh, trời sinh đã thông hiểu đế hoàng pháp tắc, muốn tu thành đế hoàng pháp tắc viên mãn, việc tổ chức thế lực là chuyện thế tại tất hành.

Bây giờ quả thực là một thời cơ tốt nhất, bây giờ trong Hồng Hoang tuy có Đại La Kim Tiên, nhưng lại hiếm thấy, đa phần đang bế quan, dựa vào thực lực hai người không sợ ai.

Nếu đợi lần giảng đạo sau kết thúc, mới tiến hành hành động như vậy, lúc đó Chuẩn Thánh sẽ là biến số lớn nhất.

Hạ quyết tâm xong, trong mắt Đế Tuấn cũng lóe lên vẻ kiên định.

"Được!

Vậy hai huynh đệ chúng ta liền xông pha một phen, nhưng trong vạn tộc Hồng Hoang nhất định có Đại La Kim Tiên, không thể trơ mắt nhìn chúng ta thu phục, chuyện này nên giải quyết thế nào?" Rốt cuộc vạn tộc Hồng Hoang cũng không phải kẻ ngốc, không ai muốn trên

đầu mình có thêm một ngọn núi lớn, nếu thu phục một số chủng tộc, e rằng cả vạn tộc Hồng Hoang đều sẽ biết, lúc đó e rằng muốn thu phục sẽ khó hơn.

"Đại ca, chuyện này dễ giải quyết, chúng ta có thể thu phục những chủng tộc có Đại La Kim Tiên, sau đó dựa vào những chủng tộc Đại La Kim Tiên đó, lại thu phục các chủng tộc Thái Ất Kim Tiên, thậm chí Kim Tiên bên dưới.

Có những chủng tộc Đại La Kim Tiên đều bị chúng ta thu phục, dù cho những chủng tộc kia có phản đối, cũng không thể ngăn cản bước chân của chúng ta!" Trong mắt Thái Nhất lộ ra một tia thần quang, tuy y thích dùng vũ lực giải quyết vấn đề, nhưng không có nghĩa là y không có đầu óc.

Nghe lời của Thái Nhất, trong mắt Đế Tuấn cũng lóe lên vẻ hưng phấn.

"Được, lời của nhị đệ không sai, cứ theo lời của đệ mà làm, tin rằng chúng ta có thể nhanh chóng hoàn thành mục tiêu này." Thấy Đế Tuấn đồng ý với lời của mình, trong mắt Thái Nhất cũng lóe lên vẻ vui mừng.

Rồi lại khẽ nhíu mày, chỉ thấy Thái Nhất hỏi: "Đại ca, vậy chúng ta nên dùng danh hiệu gì để thu phục vạn tộc Hồng Hoang?" "Lượng kiếp trước, Long tộc thu hết lân giáp nhất tộc, Kỳ Lân tộc thu hết tẩu thú nhất tộc, Phượng Hoàng tộc thu hết phi cầm nhất tộc, vậy chúng ta thì sao?" Đế Tuấn nghe lời của Thái Nhất, chìm vào suy tư, dần dần thất thần, một lúc lâu sau, trong mắt Đế Tuấn đầy thần quang.

Nhìn về phía Thái Nhất, trong mắt đầy kiên định nói.

"Yêu!" "Ta lấy việc thành lập thế lực Yêu Tộc làm mục tiêu!" "Yêu?

Yêu?" Trong lòng Thái Nhất dường như có một cảm giác muốn bùng nổ, hỏi Đế Tuấn.

"Phi mao đới noãn, thấp sinh noãn hóa, thảo mộc tinh linh, đều là yêu!" "Trời sinh đất dưỡng, hóa hình xuất thế là yêu!" "Phượng tộc, Long tộc, Kỳ Lân tộc, cũng là yêu!" Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Trời đất Hồng Hoang lóe lên từng đạo sấm sét, Thiên Đạo cũng công nhận lời của Đế Tuấn.

"Được!

Chúng ta là yêu, thành lập Yêu Tộc!!!" Trong lòng Thái Nhất đầy kích động, khí thế Đại La Kim Tiên toàn thân phóng ra, Thái Dương Chân Hỏa bùng cháy quanh thân, giống như một vị chiến thần trong lửa!

Sau khi đặt ra mục tiêu, Đế Tuấn và Thái Nhất không do dự, bắt đầu chạy đông chạy tây trên Hồng Hoang, dựa vào cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, không ngừng thu phục cao thủ, thu gom thế lực.

Trong nháy mắt, tám ngàn năm trôi qua, còn hai ngàn năm nữa là đến lần giảng đạo tiếp theo của Hồng Quân.

Trong tám ngàn năm này, Đế Tuấn và Thái Nhất đã thu phục được hơn nửa vạn tộc Hồng Hoang, trong đó xuất hiện không ít cao thủ Đại La Kim Tiên bị thu phục.

Nổi bật nhất trong số đó là mười người được Đế Tuấn và Thái Nhất phong làm Thập Đại Yêu Thánh của Yêu Tộc, mỗi người đều có thực lực từ Đại La Kim Tiên trung kỳ đến hậu kỳ.

Bọn họ lần lượt là: Yêu thánh Bạch Trạch, Yêu thánh Kế Mông, Yêu thánh Anh Chiêu, Yêu thánh Phi Đản, Yêu thánh Phi Liêm, Yêu thánh Cửu Anh, Yêu thánh Thử Thiết, Yêu thánh Thương Dương, Yêu

thánh Khâm Nguyên, và Yêu thánh Quỷ Xa.

Ngoài Thập Đại Yêu Thánh, trong Yêu Tộc còn có không ít Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên và các cấp thấp hơn thì vô số.

Trong một thời gian ngắn, cả Hồng Hoang chấn động, sự hưng thịnh của Yêu Tộc so với thời kỳ toàn thịnh của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc tuy kém vài phần, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Đối mặt với hành động này của Đế Tuấn và Thái Nhất, những người như Tam Thanh ở Côn Luân Sơn lại tỏ ra coi thường, không để trong lòng, có người thì bắt chước Đế Tuấn và Thái Nhất cũng lần lượt thành lập thế lực.

Đối với những hành động này, Càn Nguyên đều rõ như lòng bàn tay, nhưng hắn không tham gia vào, chỉ yên lặng quan sát mọi thứ trong Hồng Hoang.

Vù vù, lại hai ngàn năm trôi qua, một ngày trên trời vang lên tiếng chuông, giọng nói của Hồng Quân truyền khắp cả Hồng Hoang.

"Kỳ hạn vạn năm đã đến, Tử Tiêu Cung lại mở, người có duyên có thể đến nghe đạo!" Lời vừa dứt, Tam Thanh và những người khác đều đồng loạt lên đường đến Tử Tiêu Cung, Đế Tuấn và Thái Nhất tự nhiên cũng không dám chậm trễ, sau khi giao phó công việc trong Yêu Tộc, cũng vội vàng đến Tử Tiêu Cung.

Không lâu sau, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung đều đã đến đông đủ, sau khi mọi người đến đủ, cửa cung Tử Tiêu Cung đóng lại.

Chương 54

Hồng Quân lại một lần nữa lặng lẽ xuất hiện trên bục cao.

"Chúng ta bái kiến Đạo Tổ!" Hồng Quân khẽ gật đầu, sau đó nói: "Các ngươi ngồi xuống, tập trung tinh thần, ta bắt đầu giảng đạo!" "Trước Hỗn Độn, là Thái Vô không tịch; lúc Hỗn Độn bắt đầu, là Thái Hòa đã yên.

Tịch hề liêu hề, vô thích vô mạc." "Tam nhất hợp nguyên, lục nhất hợp khí, đều không hình tượng, yểu yểu minh minh, là Thái Dịch, nguyên khí chưa thành hình; dần đến Thái Sơ, nguyên khí bắt đầu nảy mầm; tiếp đến Thái Thủy, hình khí bắt đầu có đầu mối; lại đến Thái Tố, hình khí có chất; rồi đến Thái Cực, chất biến có khí; khí chưa phân hình, kết thành phôi như trứng, khí tròn hình đủ, gọi là Thái Nhất." "Nguyên khí tiên thanh, bay lên làm trời, nguyên khí hậu trọc, giáng xuống làm đất, đạo của Thái Vô Hư Không đã sinh ra.

Đạo vốn không sinh, là bản chất của tự nhiên, không thể gọi tên, nên biết rằng tự nhiên là cha mẹ của Đạo, là gốc rễ của khí." "Phu tự nhiên bản nhất, Đại Đạo bản nhất, nguyên khí bản nhất.

Nhất là chân chính chí nguyên, thuần dương nhất khí, cùng Thái Vô hợp thể, cùng Đại Đạo đồng tâm, cùng tự nhiên đồng tính, thì có thể không đầu không cuối, không hình không tượng, thanh trọc một thể, chất của hỗn độn, cho nên không thể nào biết được sự cùng cực của nó." "....." Tiếng giảng đạo của Hồng Quân lại một lần nữa vang lên trong toàn bộ Tử Tiêu Cung, trong cả Tử Tiêu Cung, thiên hoa và kim liên lại hiện ra, một luồng âm thanh Đại Đạo huyền diệu vang vọng bên tai mọi người.

Hồng Quân mở miệng giảng đạo, mọi người đồng loạt nhắm mắt

lắng nghe, chìm vào trạng thái ngộ đạo.

Nhanh chóng, đã giảng đạo được ngàn năm, có một bộ phận người đã mở mắt tỉnh dậy từ trong trạng thái ngộ đạo, trong mắt họ mang theo vẻ mê mang.

Nếu lần giảng đạo trước họ nghe hiểu được phần lớn, thì lần này họ lại không hiểu phần lớn những gì Hồng Quân giảng.

Thần sắc họ trở nên sa sút, sau đó số người tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo không ngừng tăng lên, nhìn những người vẫn còn chìm trong ngộ đạo, vẻ ghen tị trên mặt không hề che giấu.

Thánh Nhân giảng đạo, là cơ duyên khó có, nhưng cảnh giới không đủ, lại vô duyên, biết làm sao bây giờ?

Những người đã tỉnh lại không thể nghe hiểu Đại Đạo mà Hồng Quân giảng, cũng không dám làm phiền Hồng Quân giảng đạo, vì thế từng người một nỗ lực hấp thu kim liên và thiên hoa xung quanh, rèn luyện pháp lực, tôi luyện nhục thân.

Hoặc mượn đạo vận độc đáo của Tử Tiêu Cung để tham ngộ thần thông, tuy không bằng những người nghe đạo kia, nhưng chung quy cũng có chút thu hoạch.

“Nguyên khí bản nhất, hóa sinh vạn vật.

Vạn vật đắc nhất, mới có thể sinh thành.

Vạn vật nếu mất nhất, lập tức quy về cõi chết, cho nên nhất không thể mất.

Nhất là Thái Nhất, Thái Nhất phân thành trời đất, trời đất là nhị nghi, nhị nghi phân lập tam tài, tam tài là người vậy, cho nên nói tài thành nhân bị.” “Nhất hàm ngũ khí, là đồng bào; nhất hóa vạn vật, là dị loại vậy.

Đã phân thành ba thành vạn, nhưng không thể tạm thời rời khỏi nhất khí.

Ngũ khí, theo mệnh thành tính, theo vật ý di, nhiễm phong tập tục, cho nên biến hóa vô cùng, không chỉ vạn số, cho nên nói du hồn vi biến." "....." Đối với tình hình của mọi người, Hồng Quân tự nhiên cũng hiểu, nhưng không nói nhiều, càng không dừng lại việc giảng đạo.

Trong mắt ngài, người có duyên tự nhiên có thể nghe Đại Đạo của ngài, người vô duyên tự nhiên duyên phận không đủ, không trách được.

Trong Tử Tiêu Cung, tuy có không ít người đã tỉnh, nhưng những người chìm đắm trong ngộ đạo cũng không ít, trong số đó có những người như Tam Thanh, lại như Phục Hy Nữ Oa đều là những người xuất sắc.

Tuy không thể hoàn toàn hiểu những gì Hồng Quân giảng, nhưng ít nhất mỗi câu đều có thể có điều lĩnh ngộ.

Ông!

Ông!

Ông!

Vô tận đạo vận hiện ra trong Tử Tiêu Cung, âm thanh Đại Đạo vang vọng, mọi người đều chìm đắm, lúc này Hồng Quân dừng giảng đạo, chờ mọi người tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo.

Đợi mọi người đều tỉnh lại, trên bục cao, Hồng Quân sắc mặt đạm mạc nói: "Lần giảng đạo này kết thúc, lần giảng đạo sau sẽ diễn ra sau một nguyên hội." "Các ngươi có điều gì không hiểu có thể hỏi!" "Dám hỏi Đạo Tổ, cái gì là pháp môn trảm tam thi?" Sau một hồi im lặng, Lão Tử chắp tay với Hồng Quân, trầm giọng hỏi.

Từ trong lời giảng đạo của Hồng Quân, ông đã nghe được phương pháp thành Chuẩn Thánh, nhưng lại không biết làm thế nào để trảm tam thi.

"Pháp môn trảm tam thi này cần phải đa tạ Càn Nguyên đạo hữu, nếu không phải lúc trước trong Hung Thú Lượng Kiếp, Càn Nguyên đạo hữu hóa ra Ngũ Hành Chiến Thân, e rằng bần đạo cũng không nghĩ ra được." Nói xong, Hồng Quân nhìn về phía Càn Nguyên.

Mọi người cũng nhao nhao hướng ánh mắt về phía Càn Nguyên, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, vốn tưởng Càn Nguyên cũng là người đến nghe đạo như mình, không ngờ lại là nhân vật ngang hàng với Hồng Quân.

"Tam thi, thi giả, là ý của thần chủ, còn gọi là tam trùng hoặc tam bành, phân biệt là thiện, ác, chấp.

Dùng tiên thiên linh bảo trảm ra thì là Chuẩn Thánh, tam thi đều trảm, sau đó tam thi hợp nhất có thể chứng thành Thánh Nhân!" "Dám hỏi Đạo Tổ, con đường thành đạo có mấy loại?" Nguyên Thủy cũng không nhịn được, đứng dậy hỏi Hồng Quân.

"Đại Đạo ba ngàn, đạo nào cũng có thể chứng đắc Hỗn Nguyên Thánh Nhân!" "Nhưng ta tổng kết con đường thành đạo có ba loại, một là dĩ lực chứng đạo, từ sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, chưa có ai có thể chứng đắc." "Hai là trảm tam thi thành Thánh, pháp này tuy không mạnh bằng dĩ lực chứng đạo, nhưng lại ổn thỏa." "Ba là tích lũy vô lượng đại công đức, nhận được sự công nhận của Thiên Đạo, thành công đức Thánh Nhân, pháp này tuy dễ, nhưng muốn có được công đức thành Thánh lại vô cùng khó khăn, vô lượng lượng kiếp đến, cũng chưa chắc có thể thành công!" Hồng Quân thần tình đạm mạc, trong mắt ngài lóe lên một tia sáng kỳ dị, những người bên dưới không chú ý đến sự thay đổi thần tình của ngài.

“Dám hỏi Đạo Tổ, Vu tộc chúng ta không có nguyên thần, con đường thành đạo ở đâu?” Hậu Thổ cũng hỏi Hồng Quân.

Chương 55

Hồng Quân khẽ im lặng một lát, sau đó trầm giọng nói: "Vu tộc tuy không có nguyên thần, nhưng tự có cơ duyên của mình, ta cũng không biết." "Lần này cứ như vậy đi, các ngươi trở về tận tâm tham ngộ, một nguyên hội sau lại đến!" Nói xong, thân hình Hồng Quân dần dần tan biến trên bục cao.

Mọi người nhìn nhau, sau đó lần lượt rời đi, muốn nhanh chóng trở về bế quan, trảm thi thành Chuẩn Thánh.

Đế Tuấn và Thái Nhất sau khi bước ra khỏi Tử Tiêu Cung không rời đi, đứng ở cửa cung chờ người.

Mãi đến khi Phục Hy Nữ Oa xuất hiện, hai người mới bước lên, chỉ thấy Đế Tuấn nói: "Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu xin dừng bước, hai người chúng ta có việc quan trọng muốn thương lượng với hai vị." Phục Hy và Nữ Oa dừng bước, hai người nhìn nhau, sau đó Phục Hy nói: "Không biết Đế Tuấn đạo hữu và Thái Nhất đạo hữu có chuyện gì muốn thương lượng với huynh muội chúng ta?" "Đây không phải là nơi nói chuyện, hay là hai vị đạo hữu theo chúng ta đến đạo cung ở Thái Dương Tinh rồi nói tiếp?" Đế Tuấn cười nói với Phục Hy và Nữ Oa.

Phục Hy và Nữ Oa nhìn nhau, không từ chối, đi theo Đế Tuấn và Thái Nhất đến Thái Dương Tinh.

Hành động của bốn người không gây chú ý cho mọi người, họ đều tự mình rời đi chuẩn bị bế quan.

Nhưng Càn Nguyên lại chú ý đến cảnh này, trong lòng thầm nghĩ: "Phục Hy và Nữ Oa cũng sắp quy vị rồi, chắc là Yêu Tộc sắp lập tộc, chỉ không biết tiếp theo Thập Nhị Tổ Vu khi nào thành lập Vu Tộc?"

Thái Dương Tinh, trong Thái Dương Cung, Phục Hy Nữ Oa và Đế Tuấn Thái Nhất ngồi đối diện nhau.

"Không biết Đế Tuấn đạo hữu gọi huynh muội chúng ta lại có chuyện gì muốn thương nghị?" Phục Hy mở lời trước, hỏi Đế Tuấn.

"Ta cũng không giấu Phục Hy đạo hữu, chắc Phục Hy đạo hữu cũng biết chuyện huynh đệ chúng ta thu gom vạn tộc Hồng Hoang thành lập Yêu Tộc rồi chứ?

Hiện tại hơn nửa vạn tộc Hồng Hoang đã bị ta thu phục, chỉ là trong tộc thiếu đi chiến lực cao cấp, vì thế mời Phục Hy và Nữ Oa đạo hữu gia nhập.

Ta hứa, chỉ cần Phục Hy đạo hữu và Nữ Oa đạo hữu gia nhập Yêu Tộc, địa vị sẽ không dưới huynh đệ chúng ta!" Nói xong, Đế Tuấn nhìn Phục Hy và Nữ Oa với vẻ mặt đầy chân thành.

Nếu có thể mời được hai vị đại thần thông giả này gia nhập, thanh thế của Yêu Tộc sẽ tăng lên một bậc.

Đối mặt với lời mời của Đế Tuấn, Nữ Oa thần sắc đạm nhiên, không có ý định gia nhập Yêu Tộc, Phục Hy thì mặt đầy vẻ khó xử.

"Chắc đạo hữu cũng biết, huynh muội chúng ta một lòng hướng đạo, không thích tranh đấu, cho nên…" Nghe lời của Phục Hy, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng nhìn nhau, trong mắt lóe lên vẻ hiểu rõ.

Chỉ thấy Thái Nhất nói: "Ta cũng biết hai vị đạo hữu không thích tranh đấu, nhưng ta có một lời muốn mời hai vị đạo hữu nghe thử.

Đạo hữu nên biết trong Yêu Tộc chúng ta có Thập Đại Yêu Thánh, mỗi người đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, nếu được bồi dưỡng, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không khó, vì thế không cần hai vị đạo hữu tranh đấu.

Mời hai vị đạo hữu gia nhập Yêu Tộc chỉ để làm lớn mạnh thanh

thế của Yêu Tộc chúng ta, chỉ cần hai vị đạo hữu ra tay vào lúc Yêu Tộc sinh tử tồn vong là được.

Hơn nữa, Yêu Tộc chúng ta thống lĩnh vạn tộc, khí vận ngút trời, nếu hai vị đạo hữu gia nhập Yêu Tộc, mượn khí vận, chắc cũng có thể đắc đạo nhanh hơn.

Muốn trảm tam thi, cần phải có tiên thiên linh bảo, nếu hai vị đạo hữu đơn độc chiến đấu khó tránh khỏi có chút vất vả, gia nhập Yêu Tộc chúng ta, nhất định sẽ dốc toàn lực của tộc để bồi dưỡng, không biết hai vị đạo hữu thấy thế nào?" Nghe lời của Thái Nhất, sắc mặt Phục Hy khẽ biến, nội tâm Nữ Oa cũng không còn bình tĩnh như trước.

Thấy hai người im lặng, Đế Tuấn liền biết Phục Hy và Nữ Oa đã động lòng, vội vàng nói: "Hai vị đạo hữu yên tâm, gia nhập Yêu Tộc, ngay cả hai người chúng ta cũng không có quyền yêu cầu hai vị đạo hữu làm gì.

Chỉ cần ra tay vào lúc Yêu Tộc sinh tử tồn vong là được!" Phục Hy và Nữ Oa nhìn nhau, sau đó Phục Hy đứng dậy, chắp tay với Đế Tuấn và Thái Nhất, nói: "Nếu Đế Tuấn đạo hữu và Thái Nhất đạo hữu đã nói như vậy, huynh muội chúng ta liền gia nhập Yêu Tộc." Đế Tuấn và Thái Nhất vui mừng khôn xiết, cũng đồng loạt đứng dậy, sau đó nói với Phục Hy và Nữ Oa: "Đa tạ hai vị đạo hữu ủng hộ, xin hai vị đạo hữu yên tâm, lời hứa tuyệt không dám quên." Sau đó bốn người lại nói chuyện với nhau một lúc, Phục Hy và Nữ Oa lần lượt trở về bế quan.

Đợi Phục Hy và Nữ Oa rời đi, trên mặt Đế Tuấn và Thái Nhất vẫn còn mang theo nụ cười, rõ ràng việc Phục Hy và Nữ Oa gia nhập khiến họ vô cùng vui vẻ.

"Đại ca, chúng ta khi nào chính thức thành lập Yêu Tộc?!" Trên

mặt Thái Nhất hiện ra mấy phần sốt ruột.

Đế Tuấn trầm ổn hơn Thái Nhất nhiều, chỉ thấy y khẽ lắc đầu nói: "Chuyện này tạm thời không vội, vẫn còn Côn Bằng ở Bắc Minh chưa gia nhập Yêu Tộc chúng ta.

Yêu Tộc chúng ta muốn lập tộc sao có thể không có một bảo địa tuyệt vời làm nơi đóng quân, những chuyện này đều cần thời gian để tìm kiếm.

Hơn nữa, bây giờ con đường Chuẩn Thánh đã mở, hai người chúng ta cũng nên bế quan bước vào Chuẩn Thánh, không có thực lực tuyệt đối, chúng ta sẽ khó mà tiến bước." Nghe lời của Đế Tuấn, Thái Nhất cũng khôi phục lại bình tĩnh, sau đó nói: "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta mau bế quan, sớm ngày bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh." Nói xong, hai người sau khi tìm hiểu tình hình gần đây của Yêu Tộc, liền bế quan trong Thái Dương Tinh.

Khi Đế Tuấn Thái Nhất và Phục Hy Nữ Oa đang thương lượng, Tam Thanh trên đường trở về Đông Côn Luân đột nhiên tâm thần có cảm ứng.

"Đại huynh, nhị huynh, hai huynh có cảm nhận được không?" Trên mặt Thông Thiên hiện ra mấy phần hưng phấn.

Trong mắt Nguyên Thủy cũng hiện ra một tia vui mừng: "Tâm thần dẫn dắt, là cơ duyên của ba người chúng ta, vạn vạn không thể bỏ lỡ." Lão Tử cũng gật đầu, sau đó ba người hướng về phía tâm thần cảm ứng mà đi.

Không lâu sau, ba người đã vượt qua mấy ngàn vạn dặm, đến bên ngoài một sơn cốc.

Ba người đều có thể cảm nhận được bên ngoài sơn cốc có một tầng trận pháp bao quanh, phát hiện này càng khiến trong lòng họ vui

mừng.

Trận pháp càng cao cấp càng chứng minh bảo vật bên trong quý giá.

"Để ta phá trận!" Thông Thiên tinh thông trận pháp, nhiệm vụ phá trận đương nhiên không nhường ai.

Chương 56

Cuối cùng y cũng không phụ lòng mong đợi, trong thời gian ngắn, Thông Thiên đã phá được một góc trận pháp.

Khi ba người bước vào, trong sơn cốc có một ao nước, trong ao nước có một đóa Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Lão Tử ba người vừa thấy Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, tâm thần hoàn toàn đặt lên trên nó.

Nhìn một lúc lâu, Lão Tử ba người đồng thời nói.

"Hồng hoa!" "Bạch ngẫu!" "Thanh hà diệp!" Đóa Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên đó lập tức lóe lên một đạo thanh quang, một phân thành ba, lần lượt rơi vào tay Lão Tử ba người.

Chỉ thấy trong tay Lão Tử có thêm một cây phất trần bạch ngọc, trong tay Nguyên Thủy có thêm một cây Tam Bảo Ngọc Như Ý, trong tay Thông Thiên thì có thêm một thanh Thanh Bình Kiếm.

Ba người hoàn hồn, nhìn nhau cười một tiếng, sau đó cùng trở về Đông Côn Luân bế quan.

Thời gian thấm thoát trôi qua vạn năm, trong vạn năm này, nhóm người Tam Thanh từ sớm đã trảm đi nhất thi để chứng đắc con đường Chuẩn Thánh.

Tuy nhiên, họ không chọn xuất quan mà tiếp tục bế quan, mưu cầu đạt tới cảnh giới cao hơn.

Thế nhưng trong Hồng Hoang lại không hề yên tĩnh như trước, ngược lại còn trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Suy cho cùng, Tiên Thiên Linh Bảo không phải ai cũng có, để có cơ hội trảm thi, bọn họ chỉ có thể đi tìm kiếm, đi tranh đoạt.

Cũng chính vì thế, Hồng Hoang trở nên náo nhiệt hơn, tranh đấu cũng nhiều hơn, hiện ra một khung cảnh trước khi đại kiếp lâm đầu.

Trong đảo Bồng Lai, Càn Nguyên chậm rãi mở mắt, trong mắt hắn dường như có vạn vạn tinh thần hiện lên, rạng rỡ cực điểm.

"Hử?

Cơ duyên sao?" "Không ngờ lại có cơ duyên của tôi, thú vị đấy!" Càn Nguyên nhếch môi nở một nụ cười, thần thái trong mắt hơi lay động, sau đó hắn đứng dậy.

Không thấy hắn có cử động gì, trước thân tự động nứt ra một cái động lớn.

Không gian mở ra, Càn Nguyên bước vào trong, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách vô tận.

Khi bước ra, hắn phát hiện mình đang ở chân núi Bất Chu.

"Ồ?

Có người rồi sao?

Để xem là vật gì mà lại thu hút nhiều người đến vậy." Càn Nguyên bước tới một sơn cốc.

Bước vào sơn cốc, hắn nhìn thấy Tam Thanh, Nữ Oa cùng đám người Hồng Vân, Đế Tuấn, Thái Nhất.

Ánh mắt hắn khựng lại một chút, rồi nhìn về phía một vật.

Vật đó tỏa ra ánh sáng thất thải, trên đó kết bảy quả hồ lô bảy sắc.

"Thì ra là Dây Bầu Thất Thải." Ánh mắt Càn Nguyên hiện lên một tia minh ngộ.

Dây Bầu Thất Thải cũng thuộc hàng mười đại Tiên Thiên Linh Căn, tuy bản thân nó không có danh tiếng lớn nhưng bảy quả hồ lô kết

ra lại tỏa ánh sáng chói lọi.

Bảy quả hồ lô: quả thứ nhất màu vàng được Lão Tử lấy, sau này dùng để đựng đan dược; quả thứ hai màu đỏ được Hồng Vân lấy, luyện chế thành Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, sau này biến mất theo vụ tự bạo.

Quả thứ ba được Thái Nhất lấy, hóa thành Trảm Tiên Phi Đao, một câu 'Thỉnh bảo bối quay người' đã khiến bao nhiêu tiên thần kinh hãi.

Quả thứ tư được Nữ Oa lấy, thứ năm và thứ sáu lần lượt thuộc về Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Còn quả hồ lô thứ bảy, do bản nguyên của dây bầu tan biến nên chưa kịp xuất thế.

Thấy đạo hữu Càn Nguyên, đám người Tam Thanh đều biến sắc mặt nhưng vẫn lần lượt hành lễ với hắn.

"Kiến quá Càn Nguyên Thiên Tôn.

Thiên Tôn cũng vì hồ lô mà đến sao?" Lão Tử mở lời hỏi, ánh mắt hơi lóe lên.

Chương 57

Đối với lời của Lão Tử, Càn Nguyên khẽ gật đầu rồi đáp: "Không sai, bần tọa đang tĩnh tu tại đảo Bồng Lai, tâm thần bỗng có cảm ứng nên đến xem thử." Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Đảo Bồng Lai nằm trên Đông Hải, trong thời gian ngắn như vậy mà Càn Nguyên có thể từ Đông Hải chạy tới đây, thực lực này đúng là không thể so bì.

Thậm chí dựa vào thái độ của Hồng Quân đối với Càn Nguyên, bọn họ thầm đoán hắn đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Cảm nhận được một cảm giác vi diệu, đôi mắt Càn Nguyên lóe sáng, sau đó hắn lên tiếng: "Các ngươi không cần lo lắng, bảo vật dành cho người có duyên.

Đợi hồ lô chín, ai có duyên người đó lấy, bần tọa không can thiệp." Càn Nguyên vừa dứt lời, Lão Tử và những người khác đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó dồn ánh mắt vào dây bầu.

Ong!

Ong!

Ong!

Không lâu sau, sắc mặt mọi người trở nên nghiêm túc.

Có thể cảm nhận được linh khí giữa trời đất đang hội tụ về phía dây bầu, từng đạo hào quang thất thải hiện lên, hồ lô đã chín.

Từng người nhắm mắt lại, tĩnh tâm cảm ứng quả hồ lô có duyên với mình.

Nhóm người Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên lần lượt mở

mắt, hái xuống một quả hồ lô.

Khi sáu quả đầu tiên bị lấy đi, ánh sáng trên dây bầu trở nên ảm đạm, bản nguyên thất thoát nghiêm trọng.

Quả hồ lô cuối cùng không những không chín mà còn ẩn ẩn nhỏ lại, có dấu hiệu héo rũ.

"..." Sắc mặt mọi người biến đổi, nhưng Càn Nguyên lại không mấy để tâm.

Hắn bước lên hai bước, phất tay áo thu lấy dây bầu héo rũ và quả hồ lô cuối cùng.

"Chuyện ở đây đã xong, bản tọa quay về đảo Bồng Lai trước.

Chư vị cáo từ!" Dứt lời, Càn Nguyên trực tiếp xé rách không gian bước vào.

Nhìn hành động của Càn Nguyên, thần tình mọi người biến hóa khôn lường.

Tuy giờ đã là Chuẩn Thánh nhưng họ không thể ung dung tự tại như Càn Nguyên, từ đó thấy được thực lực của hắn mạnh cỡ nào.

Trong mắt họ hiện lên vẻ kỵ dạn, không còn tâm trạng nán lại, lần lượt cáo từ rồi quay về đạo tràng của mình.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng quay về Thái Dương Tinh, nhưng đi được nửa đường thì dừng lại, trong mắt đầy vẻ hân hoan.

"Đại ca, huynh cảm nhận được không?

Cơ duyên, cơ duyên cực lớn, thậm chí còn lớn hơn cả hồ lô." Thái Nhất vui mừng khôn xiết.

"Đi!

Chúng ta mau tới đó, lần này tuyệt đối không thể nhường!" "Ta có

cảm giác, thứ này đối với Yêu tộc ta vô cùng quan trọng!" Gương mặt Đế Tuấn tuy hưng phấn nhưng phần nhiều là sự nghiêm túc, chuyện này liên quan đến đại sự của Yêu tộc, tuyệt đối không thể nhường.

Dứt lời, hai người hướng về phía đỉnh núi Bất Chu, nơi họ cảm nhận được.

Khi đến nơi, họ chẳng thấy gì cả, khiến cả hai nghi ngờ cảm ứng có vấn đề.

Nhưng họ không bỏ cuộc, không cam tâm tìm kiếm khắp đỉnh Bất Chu.

Cuối cùng trời không phụ lòng người, Đế Tuấn nhờ vào Hà Đồ Lạc Thư đã cảm nhận được một chỗ không gian nếp gấp.

Gọi Thái Nhất lại, hai người hợp lực đánh tan chỗ nếp gấp đó, một lối đi không gian hiện ra.

Họ nhìn nhau rồi bay thẳng vào trong.

Sau khi xuyên qua lối đi, trời đất như hoán đổi, họ đã đến một nơi khác.

Chương 58

Trước mặt sừng sững một cánh cổng khổng lồ, bên trên viết ba chữ Tiên Thiên Đạo Văn: Nam Thiên Môn!

Nhìn Nam Thiên Môn kia, tường xanh biếc làm bằng lưu ly, sáng rực rỡ nạm bằng bảo ngọc.

Xuyên qua Nam Thiên Môn, ánh kim quang vạn đạo cuộn hồng nghê, thụy khí thiên điều phun mù tím.

Bên trong có mấy cột trụ lớn, trên trụ quấn kim lân diệu nhật xích tu long.

Lại có mấy cây cầu dài, trên cầu xoay quanh thải vũ lăng không đan đỉnh phượng.

Đế Tuấn và Thái Nhất đi thẳng vào trong một cung điện có đề chữ Lăng Tiêu.

Trong điện Lăng Tiêu, đinh vàng nạm cửa ngọc, phượng thải múa cửa son.

Đường hành lang gấp khúc, nơi nào cũng lung linh thấu suốt.

Từng tầng rồng phượng bay cao.

Bên trên có một đỉnh hồ lô vàng lớn sáng rực rỡ.

Linh khí Tiên Thiên xung quanh hóa sương thành dịch, có những loài hoa danh giá ngàn năm không héo, cỏ thụy thường xanh vạn năm.

Ngoài linh khí Tiên Thiên, lực lượng tinh thần còn sung túc vô cùng.

“Ha ha ha...

Đúng là trời muốn Yêu tộc ta trỗi dậy!” “Có bảo địa này, Yêu tộc

ta sao có thể không hưng thịnh?

Nơi này chính là nơi thích hợp nhất làm địa bàn của Yêu tộc ta, cũng là thánh địa vô thượng của Yêu tộc!" Đế Tuấn và Thái Nhất không nhịn được cười lớn.

Vốn dĩ họ định lập địa bàn tại Thái Dương Tinh, nhưng nơi đó có Thái Dương Chân Hỏa, Yêu tộc bình thường không thể ở lâu, giờ có nơi này đúng là hợp lý.

Là vương giả Yêu tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất đều là người quyết đoán.

Sau khi định đoạt, họ lập tức quay về Thái Dương Tinh, hạ lệnh cho mười đại Yêu Thánh dời Yêu tộc vào Thiên Đình.

Hành động di cư của cả một chủng tộc tự nhiên không thể giấu được Hồng Hoang.

Vô số người nhìn Yêu tộc dời vào Thiên Đình mà không khỏi ngưỡng mộ, thậm chí có không ít kẻ nảy sinh ý định đầu quân cho Yêu tộc.

Đối mặt với hành động của Yêu tộc, mười hai Tổ Vu ở chân núi Bất Chu lúc này tụ họp trong điện Bàn Cổ.

"Đại ca, lũ súc sinh Yêu tộc đó thật quá ngông cuồng.

Chúng ta không tìm phiền phức của chúng thì thôi, chúng lại tìm phiền phức của chúng ta." "Giờ còn muốn lập Thiên Đình ngay trên đầu chúng ta, không phải là động thổ trên đầu mười hai Tổ Vu sao?" "Nếu không dạy cho Đế Tuấn và Thái Nhất hai con súc sinh lông lá đó một bài học, thì phải để chúng sinh Hồng Hoang thấy rõ mười hai Tổ Vu chúng ta là ai." Chúc Dung đầy vẻ bạo táo, trong mắt tràn ngập sự mất kiên nhẫn và chán ghét đám Yêu tộc đó.

Nghe lời Chúc Dung, các Tổ Vu khác sắc mặt cũng không tốt đẹp

gì, họ chẳng có chút thiện cảm nào với Yêu tộc.

“Nói thì nhẹ nhàng lắm, Yêu tộc trong Hồng Hoang có hàng vạn hàng vạn, chúng ta chỉ có mười hai người, làm sao giết hết được?” Cộng Công vốn không hợp với Chúc Dung liền nhướng mày lên tiếng.

“Hừ!

Vậy ta phải làm gì?

Chẳng lẽ cứ nhìn lũ súc sinh đó diễu võ dương oai trước mặt sao?!” Chúc Dung lạnh lùng hừ một tiếng đáp lại.

“Được rồi, gọi các ngươi đến là để bàn đối sách, không phải để cãi nhau.” Với tư cách là đại ca mười hai Tổ Vu, Đế Giang trầm giọng cắt ngang Chúc Dung và Cộng Công.

“Hừ!” X2 Chúc Dung và Cộng Công đều hừ lạnh một tiếng rồi im lặng, uy tín của Đế Giang trong lòng họ rất cao.

“Chúc Cửu Âm, chúng ta nên ứng đối chuyện này thế nào?” Đế Giang nhìn hai người kia lắc đầu, rồi quay sang Chúc Cửu Âm.

“Đại ca, Yêu tộc nhất định phải dạy bảo.

Hồng Hoang là do Phụ thần khai tịch, dù có ai quản lý thì cũng không đến lượt Yêu tộc, chúng ta mới là người có tư cách nhất.” “Hiện giờ chúng ta chỉ thiếu nhân khẩu, chỉ cần có thể sinh ra Vu tộc, vậy chúng ta có thể tranh phong với Yêu tộc!” Trong mắt Chúc Cửu Âm lóe lên thần quang, y nắm giữ quy tắc thời gian, tuy không thể nhìn rõ tương lai nhưng có thể cảm nhận được Yêu tộc và Vu tộc là tử địch.

Chương 59

"Ừm, nhưng mười hai Tổ Vu chúng ta là tinh huyết Phụ thần hòa vào trọc khí mà sinh ra, giờ muốn sinh ra Vu tộc mới thì phải làm thế nào?

Chúng ta đâu có tinh huyết Phụ thần." Huyền Minh nãy giờ im lặng liền lạnh lùng lên tiếng.

"Tuy không còn tinh huyết Phụ thần, nhưng các ngươi quên rồi sao?" "Điện Bàn Cổ là di trạch Phụ thần để lại cho chúng ta, do trái tim Phụ thần hóa thành.

Tuy ta không có tinh huyết Phụ thần, nhưng có thể dùng tinh huyết của mình để tạo ra Vu tộc." "Tuy tiềm lực không bằng chúng ta, nhưng nhờ sức mạnh điện Bàn Cổ có thể khiến hậu duệ chúng ta ra đời, như vậy có thể tranh phong với Yêu tộc!" Một đạo thần quang lóe lên từ mắt Chúc Cửu Âm khi y đưa ra phương pháp.

Đám người Đế Giang nhìn nhau rồi gật đầu, hạ quyết tâm thành lập Vu tộc, trong mắt họ dường như có ánh lửa rực cháy.

Trong điện Bàn Cổ, trước một huyết trì, mười hai Tổ Vu đứng vây quanh, mặt đầy vẻ ngưng trọng.

Thấp thoáng có tiếng tim đập thình thình truyền ra.

Dường như trái tim của Bàn Cổ đang đập.

"Bắt đầu đi!" Đế Giang trầm giọng nói.

Sau đó, mỗi Tổ Vu nhỏ chín giọt tinh huyết vào huyết trì.

Sắc mặt họ trở nên tái nhợt, khí tức trên thân cũng suy yếu hẳn đi.

Huyết trì sau khi nhận tinh huyết bắt đầu cuộn trào, từng luồng

dao động sinh mệnh hiện lên.

Mười hai Tổ Vu không kịp nghỉ ngơi, đầy kích động nhìn vào huyết trì.

Chỉ thấy trong huyết trì từng kén máu hiện lên, dập dềnh bên trên.

Hấp thụ trọc khí xung quanh và tinh hoa huyết trì, khí tức trên kén máu bắt đầu thăng hoa.

Thời gian chậm rãi trôi, khí tức những kén máu đó ngày càng mạnh mẽ.

Khi đến một điểm cực hạn, kén máu bắt đầu nứt ra.

Từ đó bước ra từng sinh linh Vu tộc, có đến hàng triệu người, đại đa số ở cảnh giới Chân Tiên đến Thái Ất Kim Tiên, một số ít khoảng trăm người đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Huyết khí trên người họ ngút trời, hợp lại làm chấn động không gian.

Họ nhìn về phía mười hai Tổ Vu, đồng loạt hành lễ: "Chúng thần bái kiến Tổ Vu đại nhân!" Đám người Đế Giang nhìn những sinh linh Vu tộc này, lòng đầy vui mừng.

Những sinh linh này sinh ra từ tinh huyết của họ kết hợp với trọc khí, là hậu duệ thân cận nhất.

Trái tim cô độc vốn chỉ có mười hai anh em nay lập tức được lấp đầy.

"Đứng dậy cả đi!

Bây giờ chưa phải lúc các ngươi xuất thế, hãy ở trong điện Bàn Cổ tu luyện cho tốt, không lâu sau sẽ có việc đại dụng!" Đế Giang dần lấy lại bình tĩnh, lên tiếng.

"Rõ!

Chúng thần tuân lệnh Tổ Vu đại nhân!" Đế Giang hài lòng gật đầu, sau đó dẫn mười một Tổ Vu rời khỏi điện Bàn Cổ.

"Đại ca, sao không tập hợp nhị lang giết lên Thiên Đình ngay, cho lũ súc sinh Yêu tộc đó thấy sự lợi hại của Vu tộc ta!" Chúc Dung không nén nổi tính khí, là người đầu tiên hỏi Đế Giang.

"Chúc Dung, đừng nóng vội.

Hiện giờ nhị lang Vu tộc ta mới vừa sinh ra, giết lên Thiên Đình lúc này chắc chắn không có kết quả tốt.

Dù có thể trọng thương Yêu tộc, nhưng nhị lang của chúng ta sẽ còn lại bao nhiêu?" "Năng lượng trong huyết trì không phải vô tận, chắc mọi người cũng cảm nhận được, năng lượng trong đó không còn nhiều." Ánh mắt Đế Giang trầm xuống, quay sang nói với Chúc Dung.

Chúc Dung nghe vậy định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Dù sao y cũng biết, triệu nhị lang Vu tộc mới sinh ra so với Yêu tộc thì chẳng thấm vào đâu.

Yêu tộc tổn thất hàng vạn hàng vạn cũng không đau lòng, nhưng Vu tộc tổn thất một người họ cũng xót.

Chương 60

"Được rồi, mọi người hãy mau chóng bù đắp chín giọt tinh huyết đã mất.

Đợi hai con súc sinh lông lá của Yêu tộc chính thức lập tộc tại Thiên Đình, chúng ta sẽ tấn công!" Đế Giang dứt lời, mọi người đều gật đầu rồi giải tán để tu dưỡng.

Đế Tuấn và Thái Nhất không hề biết rằng đại địch đời mình là Vu tộc đã lặng lẽ ra đời, họ đang bận rộn chuẩn bị cho việc thành lập Yêu tộc vạn năm sau.

Trong điện Tử Tiêu giữa chốn Hỗn Độn, Hồng Quân chậm rãi mở mắt, trong mắt đầy vẻ đạm mạc vô tình, tựa như mắt Thiên Đạo, coi vạn vật như kiến hôi.

"Vu Yêu sao?

Không thoát khỏi đại thế Thiên Đạo, chỉ là..." Câu nói cuối cùng không thốt ra, Hồng Quân lại nhắm mắt, đắm chìm trong Đại Đạo.

Trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất ngồi đối diện nhau, ánh mắt đầy vẻ hân hoan, hiện giờ tình hình Yêu tộc đang rất tốt.

Sau khi hoàn tất di cư, họ có thể lập thệ với Thiên Đạo, chính thức thành lập Yêu tộc.

Lúc đó Yêu tộc sẽ trở thành đại tộc đệ nhất và duy nhất trong Hồng Hoang.

Chỉ cần Yêu tộc không diệt, chỉ cần Yêu tộc hưng thịnh, họ có thể nhận được nhiều khí vận hơn.

Nhờ vào luồng khí vận đó, biết đâu có thể đột phá vào cảnh giới Hỗn Độn Thánh Nhân.

“Đại ca, tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ chờ vạn năm sau thôi.” Nghe lời Thái Nhất, Đế Tuấn khẽ gật đầu rồi nhìn Thái Nhất nói: “Thái Nhất, ta nghĩ mình nên đến điện Tử Tiêu một chuyến.” “Điện Tử Tiêu?

Chẳng lẽ đại ca muốn đi gặp Thánh nhân Hồng Quân?!” Thái Nhất ngẩn ra một chút rồi nhìn Đế Tuấn.

“Không sai, Hồng Hoang chỉ có một mình Thánh nhân Hồng Quân.

Nếu ta lập Thiên Đình Yêu tộc mà không báo cho người, e rằng sẽ khiến người bất mãn.” “Đối mặt với Thánh nhân, ta không có bất kỳ khả năng chống đỡ nào.” Ánh mắt Đế Tuấn u ám lóe lên một tia sáng, y nói với Thái Nhất.

Thái Nhất nghe vậy cũng trầm mặc một hồi, sau đó mới nói với Đế Tuấn: “Chuyện này cứ theo lời đại ca, sự bất nghi trì, chúng ta đi điện Tử Tiêu ngay bây giờ.” Đế Tuấn gật đầu, dặn dò công việc lại rồi cùng Thái Nhất hướng về điện Tử Tiêu.

Tin tức cuối cùng cũng truyền khắp Hồng Hoang.

Có người khinh thường hành động của Đế Tuấn, Thái Nhất; có người mong đợi Hồng Quân đồng ý; lại có kẻ mong Hồng Quân bác bỏ hai người họ.

Dù tâm tư thế nào cũng không ngăn được Đế Tuấn và Thái Nhất.

Thời hạn vạn năm trôi qua ngàn năm, hai người từ Hỗn Độn trở về.

Ngay khi về tới, họ liền tuyên bố đã nhận được sự đồng ý của Hồng Quân, một ngàn năm sau sẽ chính thức lập Yêu tộc tại Thiên Đình.

Sau khi hai người tuyên bố tin tức này, tại đảo Bồng Lai, Càn Nguyên cũng nhận nhiệm vụ điểm danh lần thứ sáu. 【Đinh!

Điểm danh lần thứ sáu mở ra, địa điểm điểm danh: chiến trường Vu Yêu lần 1, chiến trường Vu Yêu lần 2, chiến trường Vu Yêu lần 3!】【Nhiệm vụ điểm danh lần này là nhiệm vụ theo giai đoạn, chỉ khi hoàn thành đủ ba lần điểm danh mới có thể nhận thưởng!】【Nếu không, nhiệm vụ điểm danh thất bại!】Càn Nguyên mở mắt, trong mắt hiện lên vài phần suy tư, sau đó lên tiếng: "Hệ thống, tại sao không kích hoạt nhiệm vụ điểm danh điện Tử Tiêu?

Đó cũng là một đại sự kiện trong Hồng Hoang mà!"【Hệ thống điểm danh dựa trên những sự kiện xảy ra trong Hồng Hoang, nhưng không chỉ giới hạn ở đó.】【Điệm danh điện Tử Tiêu sẽ mở ra vào lần thuyết đạo thứ ba, chỉ có lần thuyết đạo thứ ba mới là quan trọng nhất.】"Vậy ra, trong đại chiến lượng kiếp Vu Yêu, cũng chỉ có trận chiến lần thứ ba mới quan trọng nhất, tại sao lần này lại bắt tôi điểm danh cả ba lần?" Càn Nguyên nhíu mày hỏi.【Hệ thống vận hành có một bộ quy tắc thẩm định riêng, ký chủ hãy yên tâm, mọi vận hành của hệ thống đều bình thường!】Hệ thống dứt lời thì không nói thêm gì nữa, Càn Nguyên cũng không hỏi lại.

Một lát sau, Càn Nguyên đứng dậy, rạch không gian trước mặt rồi bước vào, thân hình bị vết nứt không gian nuốt chửng.

"Đã lâu không vào Hồng Hoang, lần này đi một chuyến xem cảnh tượng Hồng Hoang giờ ra sao." Bất kể Càn Nguyên thế nào, trong Hồng Hoang đã dấy lên sóng to gió lớn.

Lời tuyên bố của Đế Tuấn và Thái Nhất khiến cả Hồng Hoang chấn động, mọi ánh mắt đều đổ dồn về Thiên Đình.

Ngàn năm vụt qua, vô số đại thần thông giả trong Hồng Hoang đều nhận được lời mời của Đế Tuấn và Thái Nhất đến tham dự lễ thành lập Yêu tộc Thiên Đình.

Ngày hôm đó chính là ngày thành lập Yêu tộc, từng đạo hồng

quang hướng về phía Thiên Đình.

Trước điện Lăng Tiêu, Đế Tuấn cười rạng rỡ, Thái Nhất đứng sau lưng y, phía sau hai người là Phục Hy và Nữ Oa.

"Đông Côn Luân, ba vị tiền bối Tam Thanh giá lâm!" "Huyết Hải Minh Hà Đạo tổ giá lâm!" "Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử tiền bối, Hỏa Vân Động Hồng Vân tiền bối giá lâm!" "Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị tiền bối giá lâm!"...

Chương 61

Từng vị đại năng được mời lần lượt đến.

Mỗi khi tên một vị đại năng được xướng lên, đám đông Yêu tộc lại càng thêm hân hoan, điều đó đại diện cho sự công nhận.

Sau một hồi lâu, không còn ai đến tham gia đại điển nữa.

"Đa tạ các vị đạo hữu đã đến tham gia đại điển thành lập Yêu tộc Thiên Đình của ta, Đế Tuấn vô cùng cảm kích!" Thấy giờ lành đã đến, Đế Tuấn bước ra chắp tay hành lễ với mọi người.

"Đâu có, đâu có, đây là thịnh hội của Hồng Hoang, tự nhiên nên đến xem một chuyến." "Đúng vậy, Yêu tộc là đại tộc đệ nhất Hồng Hoang, đều nên thế cả."...

Nhóm người Tam Thanh tuy không lên tiếng nhưng cũng có thuộc hạ khách khí đáp lại Đế Tuấn.

Đều là người minh mẫn, thấy Yêu tộc sắp thành lập, bên trong lại có Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa... các đại thần thông giả, tự nhiên sẽ không vô cớ đắc tội.

Ngay cả Nguyên Thủy vốn luôn coi trọng xuất thân lúc này cũng không nói gì.

"Thiên Đạo chứng giám, nay có Đế Tuấn thành lập Yêu tộc.

Những kẻ mang lông đội sừng, sinh nơi ẩm ướt, nở từ trứng, hay thảo mộc tinh linh đều thuộc về Yêu." "Nay lấy Thiên Đình làm nơi ở của Yêu tộc, lấy Hỗn Độn Chung, Hà Đồ Lạc Thư trấn áp khí vận.

Yêu tộc lập!" Đế Tuấn vái lạy bầu trời, đám người Yêu tộc phía sau cũng nghiêm trang vái lạy.

Ầm ầm!

Ầm!

Ầm ầm!

Trên bầu trời vang lên chín tiếng sấm kinh thiên, sau đó linh khí Tiên Thiên hội tụ về Thiên Đình, tường vân phủ khắp, công đức kim vân giáng xuống.

Nhìn thấy những đám mây công đức đó, Đế Tuấn đầy kích động, hít sâu một hơi rồi dõng dạc nói: "Trong Yêu tộc, ta là Thiên Đế, cũng là Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Phong Thái Nhất là Đông Hoàng, Phục Hy là Hy Hoàng, Nữ Oa là Oa Hoàng." "Kế Mông, Anh Chiêu, Bạch Trạch, Phi Đản, Phi Liêm, Cửu Anh, Thứ Thiết, Thương Dương, Khâm Nguyên, Quỷ Xa phong làm mười đại Yêu Thánh của Yêu tộc ta!" Lời vừa dứt, mây công đức trên không trung rơi xuống.

Đế Tuấn nhận ba phần, Thái Nhất hai phần, Phục Hy và Nữ Oa mỗi người một phần rưỡi, mười đại Yêu Thánh nhận một phần, một phần còn lại rải xuống toàn thể Yêu tộc.

Nhờ vào công đức này, tu vi của Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy và Nữ Oa tăng mạnh, củng cố vững chắc cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ và tiến thêm một bước tới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tu vi mười đại Yêu Thánh càng thăng tiến vượt bậc, từ các cảnh giới khác nhau nay đồng loạt bước vào đại viên mãn Đại La Kim Tiên, gần như đã đặt một chân vào Chuẩn Thánh.

Những thành viên Yêu tộc còn lại cũng đều có tiến bộ.

Sắc mặt những người đến xem lễ đều thay đổi, ngay cả Tam Thanh cũng không nén nổi biến sắc.

Sau khi tế thiên kết thúc, Đế Tuấn và Thái Nhất tươi cười tiến về phía nhóm Tam Thanh để cảm ơn và tiếp đãi nồng hậu.

Dù sao đây cũng là một nhóm chiến lực đỉnh tiêm của Hồng Hoang, dù Yêu tộc không sợ nhưng cũng chẳng muốn khinh suất đắc tội.

Đúng lúc này, một giọng nói băng lãnh bá đạo vang vọng khắp Thiên Đình, khiến sắc mặt bọn người Đế Tuấn, Thái Nhất lập tức thay đổi.

"Yêu tộc thật lớn gan, cũng dám tự lập làm chính thống Hồng Hoang, đúng là không biết sống chết!" Giọng nói băng lãnh bá đạo này vang vọng, khiến Đế Tuấn và Thái Nhất biến sắc mặt.

Biến cố này cũng làm các đại thần thông giả có mặt kinh ngạc, thậm chí trong mắt Nguyên Thủy và Chuẩn Đề còn thoáng qua một tia hưng phấn.

"Kẻ nào dám quấy rối đại điển thành lập Thiên Đình của ta?!" Thái Nhất bước tới một bước, đưa tay lên, Hỗn Độn Chung lơ lửng trên lòng bàn tay.

Khí thế Chuẩn Thánh tràn ngập khắp trời đất, lời lẽ băng lãnh, trong mắt hàm chứa nộ hỏa và sát cơ.

"Ha ha ha, chúng ta không chỉ muốn đối đầu với Thiên Đình, mà còn muốn diệt tận Yêu tộc!" Lời vừa dứt, mười hai đạo sát khí trọc khí ngút trời, cả Thiên Đình rung chuyển, trong bầu trời tinh tú cổ đại, dường như các vì tinh tú cũng vì thế mà xê dịch.

Chớp mắt, từ trong mười hai đạo sát trọc chi khí đó bước ra mười hai nhân ảnh, toàn thân mang theo sát khí ngút trời.

Chỉ cần đứng đó thôi cũng đem lại cảm giác nguy nga, sừng sững như đội trời đạp đất.

Chương 62

"Mười hai Tổ Vu?!" "Mười hai Tổ Vu tự xưng là hậu duệ Bàn Cổ sao?

Đến phá rối à?" Thấy mười hai người này, đám đông trong Thiên Đình đều nhận ra thân phận, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng biến sắc.

Đối với mười hai Tổ Vu, hai người biết rất ít, trong lòng không muốn dây dưa nhưng nay đã bị khinh thường đến tận cửa, là chủ của Yêu tộc, tự nhiên không thể yếu thế.

"Mười hai Tổ Vu, Yêu tộc ta bình thường với các ngươi nước sông không phạm nước giếng.

Hôm nay các ngươi phá rối đại điển của chúng ta, chẳng lẽ coi Yêu tộc ta dễ bắt nạt sao?" "Hôm nay nếu các ngươi không cho Yêu tộc một lời giải thích, đừng hòng rời đi!" Đế Tuấn cũng bước lên một bước, Hà Đồ Lạc Thư ẩn hiện quanh thân, khí thế Chuẩn Thánh dần tỏa ra.

Đôi mắt y nhìn chằm chằm mười hai Tổ Vu, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

"Đại ca, nói nhảm với hai thằng chim người này làm gì, trực tiếp động thủ dạy cho chúng một bài học, để chúng biết sự lợi hại của Vu tộc ta!" Trong mắt Chúc Dung hiện lên tia hàn quang, trên thân lộ ra từng đốm lửa.

"Hừ!

Thật là khoác lác, để bản hoàng thử xem mười hai Tổ Vu có gì ghê gớm." Oanh!

Thái Nhất bước tới một bước, Hỗn Độn Chung trong tay tỏa sáng

rực rỡ.

Thái Nhất đưa tay gõ mạnh, tiếng chuông vang lên, từng vòng gợn sóng hướng về phía Chúc Dung.

"Ngông cuồng!" Đối mặt với chiêu này của Thái Nhất, Chúc Dung chưa kịp ra tay thì mắt Đế Giang đã lóe lên tia sáng bạc, cánh tay khổng lồ cũng bị ánh bạc bao phủ.

Oanh!

Đế Giang đấm ra một quyền, không gian trước mặt vỡ vụn từng mảnh, mang theo quy tắc không gian huyền ảo đánh về phía Thái Nhất.

Theo sau Đế Giang, mười một Tổ Vu còn lại tự nhiên không chịu tụt hậu, đồng loạt ra tay.

Chúc Cửu Âm tung ra một dòng lũ thời gian, muốn quét sạch mọi thứ, đưa tất cả về điểm khởi đầu.

Kim Chi Tổ Vu Nhục Thu giơ tay, vạn thiên binh khí theo sát đâm tới Thái Nhất.

Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang ngưng tụ ra một con rồng gỗ lao thẳng tới.

Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung lúc này phối hợp với Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công đánh ra một thần thông, một hỏa long và một thủy long quấn lấy nhau, lao tới giảo sát.

Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ tuy không thích tranh đấu nhưng lúc này mắt cũng chứa đầy sát khí, giơ tay tạo ra từng thổ khổng lồ lao về phía Thiên Đình.

Bốn Tổ Vu Phong, Vũ, Lôi, Điện cũng thi triển thủ đoạn.

Lôi đình từ trời giáng xuống, gió lạnh âm u thổi quét khắp Thiên

Đình, nước mưa băng giá như muốn đóng băng mọi thứ.

Tất cả khiến đám Yêu tộc tu vi thấp kém trong Thiên Đình kinh hồn bạt vía.

Đối diện với cuộc giao tranh của các đại năng, uy áp khủng khiếp đó đã ép họ ngã rạp xuống đất.

"Đáng chết!" Đế Tuấn cùng Phục Hy và Nữ Oa thấy Thái Nhất bị vây công liền lạnh mặt gia nhập chiến trường.

Chỉ thấy Hà Đồ Lạc Thư bay quanh Đế Tuấn, kết nối với vô số tinh tú cổ đại, biến không gian quanh mười hai Tổ Vu thành những tinh thần chi vực.

Từng ngôi sao dưới sự điều khiển của Đế Tuấn lao vào mười hai Tổ Vu, ngăn chặn mọi đòn tấn công phong vũ lôi điện.

Thái Nhất tự nhiên không ngồi chờ chết, liên tục gõ Hỗn Độn Chung, từng vòng sóng định trụ đòn tấn công của Đế Giang và Chúc Cửu Âm, thậm chí còn dư lực phản công.

Phục Hy và Nữ Oa cũng lần lượt dùng thủ đoạn chống đỡ nhóm Hậu Thổ.

Một trận chiến kinh thiên động địa bùng nổ tại Thiên Đình.

Dù Đế Tuấn và mọi người đã ra tay, nhưng trong Thiên Đình vẫn không biết bao nhiêu Yêu tộc chết dưới dư chấn giao tranh.

Thấy Yêu tộc tổn thất thảm trọng, nếu là ngày thường có lẽ Đế Tuấn và Thái Nhất không phẫn nộ đến vậy, nhưng hôm nay là ngày thành lập Thiên Đình.

Toàn bộ đại thần thông giả Hồng Hoang đều chứng kiến, nếu không thể tiêu diệt mười hai Tổ Vu thì mặt mũi để đâu?!

Chương 63

"Truyền lệnh xuống, dốc toàn quân Yêu tộc, mười đại Yêu Thánh làm tướng, theo bản hoàng xuống Thiên Đình giết sạch mười hai Tổ Vu, dương uy danh Yêu tộc ta!" "Mười hai Tổ Vu đáng sát!" Đế Tuấn và Thái Nhất gầm lên, hiển hóa bản thể.

Toàn thân hai con Tam Túc Kim Ô rực cháy Thái Dương Chân Hỏa, che lấp bầu trời, mang theo hung sát khí vô tận giết xuống.

Phục Hy và Nữ Oa theo sát phía sau, ánh mắt băng lãnh, vì họ cũng cảm thấy bị mất mặt.

"Giết!

Giết!

Giết!" Mười đại Yêu Thánh sau khi nhận lệnh Đế Tuấn cũng dẫn theo đại quân Yêu tộc vô tận từ Thiên Đình tràn xuống Hồng Hoang.

Hùng dũng oai vệ, vô biên vô tế, yêu khí ngút trời kèm theo tiếng reo hò sát phạt làm chấn động cả chúng sinh Hồng Hoang còn lại.

Đối mặt với đại quân Yêu tộc và đòn tấn công của nhóm Đế Tuấn, Thái Nhất, mười hai Tổ Vu đầy ý chí chiến đấu, không chút sợ hãi.

"Ha ha ha!

Đến đúng lúc lắm, Hồng Hoang không đến lượt Yêu tộc làm chủ.

Hồng Hoang là do Phụ thần khai tịch, không ai được phép nhúng tay!" "Thiên Đạo chứng giám, mười hai Tổ Vu chúng ta thành lập Vu tộc, Hồng Hoang sẽ do Vu tộc chúng ta thủ hộ!" "Vu!" Đế Giang cười cuồng phóng, mắt đầy vẻ hân hoan, chờ đợi bấy lâu chỉ vì khắc này.

Từ nay về sau, Vu tộc sẽ chính thức xuất hiện trên vũ đài Hồng

Hoang, tỏa sáng rực rỡ.

Ầm ầm!

Trên chín tầng trời vang lên tiếng nổ lớn, sau đó mây công đức giáng xuống.

Sáu phần nhập vào mười hai Tổ Vu, hai phần nhập vào các Đại Vu, hai phần còn lại hòa vào những người Vu tộc khác.

"Vu!

Vu!

Vu!" Tiếng hô vang vọng, một tòa cung điện lơ lửng hiện ra, trên đề chữ Điện Bàn Cổ.

Khi cửa điện mở ra, từng chiến sĩ Vu tộc xuất hiện, đứng sừng sững trên đại địa, chiến ý dâng trào.

Trên thân họ đầy những hoa văn dữ tợn, toát ra cảm giác hoang sơ cổ xưa.

"Yêu tộc âm mưu xưng bá Hồng Hoang, Vu tộc ta không cho phép.

Các nhị lang Vu tộc, giết cho ta, diệt sạch Yêu tộc!" Đế Giang hú dài một tiếng, là người đầu tiên tấn công nhóm Đế Tuấn.

Y hóa thành chân thân Tổ Vu vô thượng, cánh tay to lớn hơn cả núi nhạc vung ra làm nổ tung không khí.

Khiến không gian hiện ra từng vết nứt như mạng nhện lan tỏa tới chỗ Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Nhị lang Vu tộc, chiến!" "Vu!

Vu!

Vu!" "Chiến!

Chiến!

Chiến!" Mười một Tổ Vu còn lại lao vào Đế Tuấn, Thái Nhất cùng Phục Hy, Nữ Oa.

Các chiến sĩ Vu tộc khác dưới sự dẫn dắt của các Đại Vu như Hình Thiên, Cửu Phượng... lao vào đại quân Yêu tộc.

"Cuồng vọng tự đại, hôm nay chính là ngày Vu tộc tuyệt diệt!" Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức hiển hóa thân xác Tam Túc Kim Ô.

Hai con kim ô khổng lồ che trời lấp đất, bao phủ bởi Thái Dương Chân Hỏa đầy hung sát, lao thẳng vào Đế Giang và các Tổ Vu khác.

Chương 64

Phục Hy và Nữ Oa không nói nhiều, mặt lạnh lùng sát cánh chiến đấu.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Hai bên không bùng phát tranh đấu ngay chân núi Bất Chu mà ăn ý dời lên chín tầng trời.

Nếu đánh ở chân núi, e rằng binh sĩ hai tộc chưa kịp ra tay đã chết sạch dưới dư chấn.

Lên cao không còn nhiều cố kỵ, từng người thỏa sức dùng sức mạnh Chuẩn Thánh làm trời đất rung chuyển.

Những chúng sinh Hồng Hoang không tham chiến đều có thể thấy trên chín tầng trời kia, sức mạnh cuồng bạo đang càn quét, hóa thành cuồng phong cuốn đi tám hướng.

Không gian vạn vạn dặm tan vỡ, từng đạo hư không loạn lưu hiện ra.

Lúc này, ngay cả mặt trời treo cao cũng trở nên ảm đạm vô quang, tựa như cảnh ngày tận thế.

Trong khi nhóm Đế Tuấn giao chiến với mười hai Tổ Vu, dưới chân núi Bất Chu cũng nổ ra một trận huyết chiến kinh thiên.

Đại quân hai bên lên tới hàng triệu, thậm chí nhiều hơn, đâm sầm vào nhau không chút do dự, hễ giao chiến là tử chiến.

Mười đại Yêu Thánh hóa chân thân, một đòn quét sạch hàng vạn chiến sĩ Vu tộc.

Các Đại Vu bên Vu tộc cũng không kém cạnh, hiển lộ chân thân Đại Vu chiến lực vô song.

Tuy không có linh bảo nhưng mỗi quyền mỗi cước đều hàm chứa quy tắc họ nắm giữ, làm chấn động trời đất.

Các Đại La Kim Tiên hai bên cũng lao vào nhau, tuy không bằng trận chiến của Đế Tuấn nhưng mức độ kịch liệt thì không hề thua kém.

Đại quân vô số của hai bên giao chiến, sức mạnh cá nhân trong trận chiến này trở nên vô cùng nhỏ bé.

Mỗi khoảnh khắc đều có vô số chiến sĩ Yêu tộc và Vu tộc máu nhuộm trường không, xác rơi như rụng lá.

Tiếng hò hét, tiếng thảm thiết hòa quyện thành một khúc nhạc tử vong.

Khí tức thảm liệt lan tỏa khắp Hồng Hoang.

Theo thời gian, chiến tranh không chỉ gói gọn ở chân núi Bất Chu mà lan rộng khắp Hồng Hoang.

Bất cứ lúc nào, ở đâu cũng có thể thấy Vu Yêu giao chiến.

Máu hai tộc chảy thành sông nhuộm đỏ vô số núi non, xác chất thành núi phủ kín đại địa.

Từng cảnh tượng đó làm chấn động Hồng Hoang, các đại thần thông giả xem lễ ở Thiên Đình cũng đầy kinh hãi.

Họ từng nghe về chiến tranh giữa Hung thú và các tộc Tiên Thiên trong lượng kiếp Hung Thú, cũng nghe về cuộc chiến ba tộc trong đại kiếp Long Hán.

Nhưng bất kể nghe thế nào cũng không bằng tận mắt thấy cảnh tượng hai chủng tộc đỉnh tiêm Hồng Hoang liều chết với nhau.

Dù thực lực không bằng một phần vạn của họ nhưng vẫn khiến họ chấn động khôn tả.

Chiến tranh kéo dài vạn năm vẫn không thấy dấu hiệu dừng lại.

Yêu tộc tuy đông hơn Vu tộc nhưng chiến lực cá nhân không bằng, hai bên tạm thời cầm hòa.

Phía dưới giằng co, nhưng trên chín tầng trời, hai bên lúc này đã chiến đến điên cuồng!

"Hống!

Vu tộc đáng chết!

Hỗn Độn Chung, chấn động thiên địa!" Thái Nhất ngửa mặt hú dài, mái tóc bay loạn trong không trung như những con mãng xà khổng lồ, Thái Dương Chân Hỏa trên người không hề giảm bớt.

Chương 65

Đang!

Đang!

Đang!

Từng tiếng chuông Hỗn Độn vang lên, vừa có thể định cách trời đất, vừa có thể làm trời đất tan tành.

Khi Đông Hoàng Thái Nhất phát uy, một món Tiên Thiên Chí Bảo đã phát huy hết uy lực của nó.

Hư không vô tận sụp đổ, vô số lực lượng hủy diệt cuốn về phía ba vị Tổ Vu trước mặt, đánh cho họ liên tục lui bước, không chút sức lực phản kháng.

"Chớ có cuồng vọng!" Thấy Thái Nhất đại phát thần uy, hai Tổ Vu vốn đang vây công Đế Tuấn lập tức tách ra, cùng ba người kia đấu với Thái Nhất.

Nhờ Thái Nhất thu hút bớt kẻ địch, áp lực giảm mạnh, Đế Tuấn cùng Phục Hy, Nữ Oa cũng bộc phát chiến lực, thể hiện uy thế.

Đế Tuấn hóa thành Tam Túc Kim Ô, dâng trào Thái Dương Chân Hỏa đốt cháy núi sông, từng tia lửa rơi xuống Hồng Hoang thiêu rụi cả những dãy núi lớn.

Mười hai Tổ Vu đối mặt với nhóm Đế Tuấn cũng không hề yếu thế, hóa ra chân thân, khí tức quy tắc tràn ngập không gian.

Lôi điện, phong vũ, thời không, ngũ hành...

đủ loại sức mạnh lao vào nhóm Đế Tuấn.

"Tê!

Chiến đến điên cuồng rồi!" "Trận chiến này sẽ không kéo dài đến khi một tộc tuyệt diệt chứ?!"...

Vô số đại thần thông giả Hồng Hoang đứng xem đều suy tính thiệt hơn.

Hiện tại, hai bên đều đã chiến đến đỏ mắt, tộc nhân thương vong vô số, dù giờ muốn dừng lại cũng khó mà ngăn được những kẻ đã phát điên.

Tổ Vu đông thế mạnh lại trực tiếp nắm giữ quy tắc, tuy Đế Tuấn có Tiên Thiên Chí Bảo nhưng cũng chỉ có thể cầm cự ngang ngửa chứ không thể áp đảo tiêu diệt đối phương.

Nếu cứ đánh tiếp, e rằng chỉ có con đường lưỡng bại câu thương.

Đang trong cuộc chiến, nhóm Đế Tuấn tự nhiên cũng hiểu đạo lý này, nhìn vô số nhị lang bên dưới ngã xuống, lòng họ như rỉ máu.

"Đại ca, không thể đánh tiếp được nữa, nhị lang Yêu tộc ta tổn thất quá nặng!" Thái Nhất gầm lên, Hỗn Độn Chung rung mạnh chấn văng năm Tổ Vu đang vây công, rồi hét lớn với Đế Tuấn.

Đế Tuấn cũng hiểu chuyện, thi triển thủ đoạn đẩy lùi các Tổ Vu, sau đó Hà Đồ Lạc Thư tỏa sáng rực rỡ.

"Các Tinh Quân Yêu tộc ở đâu?

Bố Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Lời vừa dứt, trời đất rung chuyển, Hà Đồ Lạc Thư dẫn động các tinh tú cổ đại.

Từng đạo ánh sáng chói lọi chiếu thẳng vào chiến trường, biến nơi đó thành một vùng tinh không bát ngát.

Những luồng sáng đó ngưng tụ lại, diễn hóa thành những ngôi sao giống hệt tinh tú cổ đại, chỉ là kích thước nhỏ hơn bản gốc.

Ong!

Ong!

Ong!

Theo hành động của Đế Tuấn, những ngôi sao ngưng tụ rung động, kết nối với Hà Đồ Lạc Thư, diễn hóa thành không gian trận pháp.

Mười hai Tổ Vu cảm thấy bị khóa chặt, không thể thoát khỏi vùng không gian này.

Các đại thần thông giả Hồng Hoang đều biến sắc, không ngờ Yêu tộc còn có quân bài tẩy này.

Nếu đối địch với Yêu tộc mà họ dùng trận pháp này thì e rằng khó mà thoát thân.

Chương 66

Nhất thời, sự kiêng dè đối với Yêu tộc trong lòng mọi người càng thêm sâu sắc.

"Ồ?!

Không ngờ Yêu tộc còn có hậu thủ này, ta đã xem nhẹ rồi." Đám người Đế Giang sắc mặt hơi đổi nhưng không hề hoảng loạn.

"Chết đi!" Đế Tuấn và Thái Nhất đầy sát cơ, chẳng thèm để ý lời Đế Giang, điều khiển những ngôi sao ngưng tụ lao thẳng vào mười hai Tổ Vu, muốn tiêu diệt sạch sẽ.

"Xem ra cuối cùng thủ đoạn của Yêu tộc cao hơn một bậc, Vu tộc sắp diệt vong rồi." Chứng kiến cảnh này, không ít đại thần thông giả thầm nghĩ như vậy, bắt đầu tính toán bước tiếp theo.

"Hỗn xướng, Đế Tuấn, không phải chỉ có Yêu tộc các ngươi mới có hậu thủ.

Các em, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Đế Giang lạnh lùng gầm lên, rồi cùng mười một người còn lại mỗi người chiếm giữ một phương.

Đồng loạt gầm lên, sát khí vô tận bùng phát tạo thành mười hai cột sát khí ngút trời, tương hỗ cảm ứng, từng đạo trận văn hiện lên.

Luồng sát khí cuồn cuộn đó xông thẳng lên làm tan nát vùng tinh không do Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tạo ra, khí tức cuồng bạo tràn ngập cả Hồng Hoang.

Những ngôi sao cổ đại mà Đế Tuấn điều khiển vừa chạm vào cột sát khí đã lập tức tan biến.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đúng là giấu thật kỹ.

Nếu không phải Yêu tộc dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thì có lẽ họ vẫn còn giấu tiếp." Các đại thần thông giả Hồng Hoang đồng loạt biến sắc.

Cảm nhận khí thế từ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, họ biết đây là trận pháp không hề kém cạnh Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc.

Lúc này, hai đại tuyệt thế trận pháp cùng xuất thế, muốn phân cao thấp!

Ầm!

Ầm ầm!

Mỗi tiếng nổ vang lên là một lần va chạm giữa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc.

Mỗi lần va chạm đều có vô số dư chấn rơi xuống Hồng Hoang, không gian vạn vạn dặm sụp đổ.

Vô số sinh linh Hồng Hoang cảm nhận được nguy cơ tử vong, ngay cả các đại thần thông giả cũng không ngoại lệ.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sao?" "Thật đáng sợ, bản không hoàn chỉnh của trận pháp mà đã có uy thế nhường này, nếu là bản hoàn chỉnh thì e rằng..." Đứng trong một vùng không gian độc lập với Hồng Hoang, mắt Càn Nguyên lóe thần quang, hắn đang phân tích trận pháp của hai tộc, thậm chí muốn từ đó suy luận ra chúng.

"Chỉ tiếc là lần này đánh không xong được." Nói đoạn, Càn Nguyên đưa mắt nhìn ra ngoài Hồng Hoang.

Ngay khi lời Càn Nguyên vừa dứt, từ chốn Hỗn Độn ngoài Hồng Hoang đột nhiên truyền tới một luồng khí thế mênh mông vô biên,

vượt xa tưởng tượng, ép xuống toàn bộ Hồng Hoang.

Trong nháy mắt, cả Hồng Hoang rung chuyển.

Trên chín tầng trời, gió cương thổi mạnh hú vang, lôi đình chớp giật liên hồi, tiếng nổ không ngớt.

Theo sau khí thế đó là một cảm giác uy nghiêm vô thượng giáng xuống.

Đối mặt với uy thế này, hai tộc Vu Yêu trên chiến trường đều bị áp chế đến mức quỳ rạp xuống đất.

Ngay cả mười đại Yêu Thánh và các Đại Vu cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng vậy, không thể phản kháng dù chỉ một chút.

Nhóm Tam Thanh cùng các đại thần thông giả cũng biến sắc, họ đã nhận ra ai đang tới.

Uy áp đó không kéo dài lâu, chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi biến mất.

Tiếp sau đó, trong trời đất Hồng Hoang hiện ra đủ loại dị tượng: thiên nữ tán hoa, long phượng hòa minh, kỳ lân chạy nhảy, địa dũng kim liên... vô số không kể xiết.

Luồng đạo vận vô tận lưu chuyển khắp Hồng Hoang, tử khí từ phương Đông kéo tới ba vạn vạn dặm.

Chương 67

Giữa những dị tượng đó, một thân ảnh xuất hiện trước hai đại trận của Vu Yêu.

Người này mặc đạo bào cổ phác, mắt đầy vẻ vô tình lãnh mạc.

Y giơ tay khẽ vẫy, hai đạo lôi đình khổng lồ từ trời giáng xuống mang theo hơi thở hủy diệt của Hỗn Độn, xuyên qua rào cản thời không, trong tích tắc đánh trúng đại trận của hai tộc.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Phanh!

Phanh!

Không có gì bất ngờ xảy ra, hai đại trận trước hai đạo lôi đình đó hoàn toàn không có sức kháng cự, lập tức tan rã.

Ánh tinh quang và sát khí đầy trời đều tan biến sạch sẽ.

Đế Giang, Đế Tuấn... lần lượt thổ huyết văng ra khỏi đại trận.

Nhìn thân ảnh xuất hiện trước mặt, mắt họ đầy vẻ kinh sợ, mồ hôi lạnh rịn ra trên trán.

"Chúng thần kiến quá Đạo tổ!" Nhóm Tam Thanh cùng các đại năng trong Thiên Đình thấy bóng dáng Hồng Quân liền vội vàng tới trước mặt chắp tay kiến lễ.

Hồng Quân nhìn mọi người, chỉ khẽ gật đầu, mắt vẫn lãnh mạc như cũ.

"Từ hôm nay, hai tộc Vu Yêu không được tự tiện tranh đấu.

Yêu quản trời, Vu quản đất.

Nếu còn tranh đấu, Thiên Đạo sẽ phạt!" "Có ý kiến gì không?!" Nghe Hồng Quân nói, Đế Giang và Đế Tuấn đều biến sắc, sau đó gật đầu.

Vốn dĩ họ tung ra đại trận là để tiêu diệt đối phương, giờ có Hồng Quân can thiệp thì càng không thể đánh tiếp.

"Chúng thần nguyện tuân chỉ ý Đạo tổ!" "Thiện!" Nghe câu trả lời, gương mặt lãnh mạc của Hồng Quân hơi giãn ra.

Y liếc nhìn về phía Càn Nguyên đang đứng rồi biến mất.

Sau khi Hồng Quân rời đi, hiện trường rơi vào bầu không khí kỳ quái.

Một lát sau, Tam Thanh nói với Đế Tuấn: "Đạo hữu Đế Tuấn, giờ chuyện đã xong, chúng ta xin phép quay về Đông Côn Luân tĩnh tu, chờ Đạo tổ khai giảng đại đạo." "Đạo hữu cứ tự nhiên!" Đế Tuấn gật đầu, không có ý kiến gì về việc Tam Thanh rời đi, vả lại y cũng chẳng còn tâm trạng tiếp đãi.

Theo sau Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử và những người khác cũng cáo từ.

Cuối cùng, tại hiện trường chỉ còn lại người của hai tộc Vu Yêu.

Họ nhìn nhau với ánh mắt đầy thù hận và sát cơ, nhưng cuối cùng không đánh nữa, ai nấy dọn dẹp chiến trường rồi rời đi.

Cuộc chiến Vu Yêu kết thúc, là bá chủ Hồng Hoang nên khi họ ngừng tay, Hồng Hoang cũng đón nhận sự bình tĩnh hiếm có.

Sau khi chứng kiến đại trận của hai tộc, các đại thần thông giả quay về liền lập tức bế quan khổ tu.

Họ muốn mạnh đến mức đại trận của hai tộc Vu Yêu không còn

tác dụng với mình mới thôi.

Thấy chuyện ở đây đã xong, Càn Nguyên cũng thu hồi Vạn Linh Vạn Huyết Trì rồi hướng về đảo Bồng Lai.

Lần này phân tích được một phần Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đã giúp ích rất nhiều cho trận đạo của hắn.

Biết đâu về tham ngộ vài vạn năm, hắn cũng có thể bố trí ra hai trận pháp này.

Thời gian dần trôi, một nguyên hội sắp trôi qua.

Chương 68

Trong Hồng Hoang, từng đạo hồng quang lại hướng về điện Tử Tiêu.

Lần thứ nhất thuyết giảng về cảnh giới Đại La Kim Tiên trở xuống, lần thứ hai về cảnh giới Chuẩn Thánh, lần này chắc chắn sẽ về cảnh giới Thánh Nhân.

Tự nhiên không ai muốn bỏ lỡ buổi thuyết đạo này.

Tại đảo Bồng Lai, ánh mắt Càn Nguyên cũng hiện thần quang, hắn hướng về điện Tử Tiêu. 【Đinh!

Mở nhiệm vụ điểm danh lần thứ bảy, địa điểm điểm danh: điện Tử Tiêu!】 【Đinh!

Ký chủ đã tới điện Tử Tiêu, bắt đầu điểm danh...

Điểm danh thành công!】 【Chúc mừng ký chủ nhận được mảnh vỡ tọa độ thế giới thứ nhất, chúc mừng ký chủ nhận được tọa độ Hỗn Độn thứ nhất!】 Tiếng hệ thống vang lên trong đầu Càn Nguyên, sau đó một luồng thông tin tràn vào não bộ.

Đôi mắt Càn Nguyên hơi lóe sáng, sau đó hắn im lặng ngồi tại vị trí cũ.

Trong điện Tử Tiêu vẫn như mọi khi, ai nấy đều ngồi đúng vị trí của mình, tĩnh lặng chờ Hồng Quân thuyết đạo.

Không lâu sau, khi mọi người đã đến đông đủ, thân ảnh Hồng Quân không tiếng động xuất hiện trên đài cao.

"Chúng thần bái kiến Đạo tổ!" Mọi người hành lễ.

Hồng Quân khẽ gật đầu, mắt không chút cảm xúc, đầy vẻ lãnh

mạc đạm nhiên.

Y quét mắt nhìn mọi người rồi lên tiếng: "Các ngươi hãy chú tâm nghe giảng, lần thuyết đạo thứ ba bắt đầu!" "Đại đạo vốn không phương không thể, hồn nhiên thái hư, không thể nói, không thể đặt tên.

Miễn cưỡng gọi là hư vô, gọi là tự nhiên, gọi là vị kiến khí nhiên." "Bảo là hư tức là thực, bảo là vô tức là hữu, bảo là tự nhiên tức là đủ nhân duyên, bảo là vị kiến khí thì nguyên khí đã sinh, đạo sinh nhất." "Dương thanh thành trời, âm ngưng thành đất, trung hợp thành người.

Ba thứ phân chia, vạn vật bẩm sinh, nhật nguyệt chiếu sáng, năm loài đặt tên, ấy là Thánh nhân vậy.

Ba thứ sinh ra từ nguồn của ba khí, ở tại khởi thủy của nguyên khí, cực hồ vô cực, chính là Hỗn Nguyên Vô Cực..." Từng câu chân ngôn đại đạo thốt ra từ miệng Hồng Quân.

Ngay lập tức, trong điện Tử Tiêu hiện ra vô vàn dị tượng, không chỉ có thiên nữ tán hoa, địa dũng kim liên, mà quanh thân Hồng Quân còn có từng đạo tử khí bao quanh, càng thêm uy nghiêm thần thánh.

Các đại thần thông giả đều cực kỳ coi trọng buổi thuyết đạo này, từng người tĩnh tâm ngưng thần, chăm chú lắng nghe để tham ngộ đại đạo.

Nhưng lần này Hồng Quân giảng về con đường Hỗn Nguyên Thánh Nhân, những người ở đây cao nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh.

Đối diện với đạo pháp Hồng Quân giảng, họ nghe mà mơ mơ hồ hồ, vô cùng súc tích khó hiểu, ngay từ đầu đã có người bị văng ra khỏi trạng thái ngộ đạo.

Tuyệt đại đa số người đều bất lực, mắt đầy vẻ khổ sở.

Mọi người cùng ngồi dưới đài nghe đạo, kết quả lại chẳng thu

hoạch được gì, lòng không khỏi có vài phần thất vọng.

Chỉ có những người ngồi trên sáu chiếc bồ đoàn như Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề là có vẻ lĩnh ngộ được.

Trong đó Tam Thanh lĩnh ngộ nhiều nhất, nhờ có đại công đức khai thiên của Bàn Cổ gia thân và xuất thân bất phàm, họ đã hiểu được đại bán những gì Hồng Quân giảng.

Ngoài ra, những người có khí vận lớn như Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử cũng hiểu được vài phần.

Tuy không nhiều nhưng so với những kẻ không nghe hiểu gì ngay từ đầu thì đã may mắn hơn nhiều rồi.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Hồng Quân ngồi trên đài cao dừng lại.

Đám người Tam Thanh cũng dần thoát khỏi trạng thái nghe đạo, mắt đầy vẻ luyến tiếc.

Nhiều người khác thì lộ vẻ giải thoát, cái cảm giác đại đạo ở ngay bên cạnh mà không thể tham ngộ đúng là một loại thống khổ, nếu không phải vì không dám cắt ngang Hồng Quân thì e là họ đã sớm không chịu nổi rồi.

"Bần đạo nắm giữ thần khí tạo hóa Tạo Hóa Ngọc Điệp, bước vào cảnh giới Thánh Nhân, cần giáo hóa chúng sinh, thuyết đạo ba lần.

Nay công đức đã viên mãn, sau này bần đạo sẽ hợp thân vào Thiên Đạo." Hồng Quân bình tĩnh nói ra một câu, sau đó hơi khựng lại, phất tay hiện ra bảy đạo Hồng Mông Tử Khí trong lòng bàn tay, lại nói tiếp: "Nhưng trước đó, bần đạo sẽ truyền lại đạo thống." "Muốn thành bậc Thánh Nhân, phải có cơ sở của đại đạo, đây chính là Hồng Mông Tử Khí.

Chương 69

Mỗi đạo Hồng Mông Tử Khí đại diện cho một vị trí Thánh nhân.

Ngoài ta ra, dưới môn hạ của ta sẽ có sáu vị Thánh nhân xuất thế." Mọi người sững sờ, rồi nhìn về phía sáu người ngồi trên bồ đoàn với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Giờ họ đã hiểu tại sao lại có sáu chiếc bồ đoàn, thì ra mỗi chiếc đại diện cho một thánh vị.

Trong khi mọi người ngưỡng mộ khôn xiết, có hai người sắc mặt lại biến đổi.

Một là Hồng Vân, dù là một kẻ hiền lành nhưng chuyện liên quan đến thánh vị thì tự nhiên không thể rộng lượng được.

Phải biết rằng y từng chiếm một thánh vị, tiếc là lại nhường đi mất.

Người còn lại bị liên lụy bởi Hồng Vân mà mất thánh vị là Côn Bằng.

Vốn dĩ y đã hận Hồng Vân, giờ lại càng thêm thống hận, một tia sát cơ hiện lên trong mắt.

"Dám hỏi Đạo tổ, ai có thể hưởng sáu thánh vị đó?!" Có kẻ không cam tâm, dù đã đoán trước kết quả nhưng vẫn lên tiếng hỏi Hồng Quân.

Những người còn lại cũng dồn mắt về phía Hồng Quân, trong lòng vẫn nhen nhóm vài phần hy vọng, mong rằng mình sẽ được chọn.

"Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, ba ngươi là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, có đại công đức tại thân, có thể làm thân truyền đệ tử của ta.

Sau này khi cơ duyên đến có thể thành Thánh!" Nói đoạn, ba đạo Hồng Mông Tử Khí được Hồng Quân đánh vào mi tâm Tam Thanh.

"Nữ Oa, sau này ngươi cũng có một đại công đức để làm, có thể làm quan môn đệ tử của ta, có thể thành Thánh!" Lại một đạo tử khí nhập vào mi tâm Nữ Oa, sau đó Hồng Quân im lặng, dường như đã quên mất hai người còn lại.

Việc này làm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cuống cuồng.

Nữ Oa đã là quan môn đệ tử, vậy còn hai người họ thì sao?

Chuẩn Đề đảo mắt một vòng rồi sụp xuống lạy Hồng Quân, gào khóc thảm thiết: "Lão sư, con và sư huynh một lòng hướng đạo, xin lão sư thành toàn!" Nghe Chuẩn Đề khóc lóc, sau một hồi im lặng, Hồng Quân khẽ thở dài rồi nói: "Ngày trước ta có kết một đoạn nhân quả với phương Tây.

Hai ngươi tuy duyên phận với ta không đủ nhưng có thể làm ký danh đệ tử." "Sau này có cơ hội cũng có thể thành Thánh!" Dứt lời, y đem hai đạo Hồng Mông Tử Khí còn lại đánh vào người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Mọi người nhìn đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng còn lại trước mặt Hồng Quân, lòng thầm vui mừng, cơ hội đến rồi!

Nhìn theo đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng kia, những người có mặt đều học theo dáng vẻ của Chuẩn Đề, hướng về phía Hồng Quân bái lạy, đồng thanh hô: "Mong lão sư thương xót chúng con!" Ngồi trong góc, Càn Nguyên nhìn cảnh này, trong lòng không khỏi cảm thán, mỗi người đều là nhân vật cấp bậc Ảnh đế.

Trên cao đài, Hồng Quân phảng phất như bị những người này làm cho phiền lòng, khẽ lắc đầu nói: "Thôi được, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này sẽ ban ra, còn về phần ai có được, cứ xem duyên phận

vậy.” Lời vừa dứt, đạo Hồng Mông Tử Khí trước mặt Hồng Quân bay ra, lượn lờ trong đại điện, cuối cùng bay đến trên đỉnh đầu Càn Nguyên, muốn dung nhập vào mi tâm của hắn.

Mọi người trong lòng một trận thất vọng, nhưng không ai ra tay tranh đoạt, bởi vì bọn họ đều biết Càn Nguyên, dù sao hắn cũng là người duy nhất được Hồng Quân xưng hô là đạo hữu.

Nhưng sự việc phát triển thường nằm ngoài dự liệu, chỉ thấy toàn thân Càn Nguyên phát ra một luồng thanh quang, đánh bật Hồng Mông Tử Khí ra ngoài.

“Hồng Mông Tử Khí, ta không cần, con đường chứng đạo đều ở dưới chân ta!” Nghe thấy lời của Càn Nguyên, đạo Hồng Mông Tử Khí kia bay đi, Hồng Quân cũng nhìn sâu vào Càn Nguyên một cái đầy ẩn ý.

Những người còn lại như đang ngồi trên tàu siêu tốc, tim đập liên hồi, nhìn chằm chằm vào đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Cuối cùng, đạo Hồng Mông Tử Khí đó như đã định trước, rơi vào mi tâm của Hồng Vân.

Hồng Vân không giống như Càn Nguyên, vô số người nhìn về phía Hồng Vân với ánh mắt đầy đố kỵ và tính toán.

Hồng Vân đang đắm chìm trong niềm vui được Hồng Mông Tử Khí chọn trúng, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh, nhưng hảo hữu Trấn Nguyên Tử bên cạnh lại khẽ thở dài, không biết việc này là họa hay phúc.

Y chỉ thầm hạ quyết tâm, nhất định phải nhắc nhở Hồng Vân cẩn thận.

“Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, còn lại một tia sinh cơ, đây là cơ duyên các ngươi đều có thể tranh thủ, con đường

thành thánh cũng không phải là không thể.” Hồng Quân dứt lời, mọi người phía dưới nhìn nhau, những toan tính trong lòng đã có thể thi hành một cách trắng trợn hơn.

Tam Thanh và những người khác đều là đệ tử của Hồng Quân, Tam Thanh càng là ba người như một, Nữ Oa đã gia nhập Thiên đình, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng hình với bóng, đều không dễ động thủ.

Nhưng Hồng Vân thì khác, tuy đắc được Hồng Mông Tử Khí nhưng lại không được Hồng Quân thu làm đệ tử.

“Thánh vị đã phát xong, nay bần đạo sắp thân hợp Thiên Đạo, những linh bảo thu thập được thuở sớm niên thiếu không còn tác dụng nữa, nay ban cho các ngươi để phòng thân.” Ánh mắt mọi người một lần nữa lộ ra hào quang, nhao nhao nhìn về phía Hồng Quân.

Chương 70

Hồng Quân không để ý đến ánh mắt của họ, chỉ thấy hào quang lóe lên, một bức Thái Cực Đồ xuất hiện trong tay Lão Tử.

"Lão Tử là đứng đầu Tam Thanh, cũng là đại đệ tử của bần đạo, Tiên thiên Chí bảo Thái Cực Đồ này ban cho ngươi." "Bái tạ lão sư!" Lão Tử kích động bái lạy Hồng Quân.

Sau đó, trong tay Hồng Quân xuất hiện một lá cờ phát ra từng luồng hỗn độn khí, giao cho Nguyên Thủy.

"Đây là Bàn Cổ Phiên, năm xưa theo bần đạo giải quyết không ít họa sự, cũng là một kiện Tiên thiên Chí bảo, công phạt vô song, nay ban cho Nguyên Thủy." "Thông Thiên yêu thích kiếm đạo, bần đạo có Tru Tiên Tứ Kiếm cùng trận đồ, một khi thành thánh, bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận, phi tứ thánh bất khả phá, nhưng bảo vật này không thể trấn áp khí vận, mong ngươi thận trọng khi dùng." Nghe lời Hồng Quân, Thông Thiên ánh mắt đầy vẻ vui mừng, cầm lấy Tru Tiên Kiếm Trận yêu thích lật xem.

Lão Tử chỉ nhìn một cái không nói gì, Nguyên Thủy trong mắt lóe lên một tia sáng nhưng cũng không mở miệng.

Hồng Quân tự nhiên cũng không để ý ý nghĩ của mọi người, sau đó lấy ra hai kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo giao cho Nữ Oa.

"Nữ Oa tính tình hòa thiện, không thích tranh đấu, sau này có đại công đức phải làm, ban cho Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu, một công một thủ hộ vệ chu toàn, linh bảo còn có điều huyền diệu khác, cần tự mình tham ngộ." Sau khi ban linh bảo cho Nữ Oa, Hồng Quân lại ngậm miệng không nói, thấy vậy, Chuẩn Đề một lần nữa bái phục, khóc lóc nói: "Phương Tây chúng con nghèo nàn, nay con và sư huynh

không có linh bảo gì phòng thân, mong lão sư ban xuống linh bảo để hộ vệ chu toàn." Tiếp Dẫn cũng vội vàng bái phục xuống đất.

Nghe lời hai người, Hồng Quân nhìn họ, lát sau mới mở miệng: "Thôi được, đã như vậy, ban cho hai ngươi Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Gia Trì Thần Chùy, Tiếp Dẫn Thần Tràng cùng vài kiện Tiên thiên linh bảo." "Đa tạ lão sư ân tứ!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy bái lạy Hồng Quân, nhưng trong lòng không ngừng gào thét, Hồng Quân thật là bất công, luận thân phận là đệ tử ký danh, mà linh bảo ngoài Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên ra, những thứ còn lại chỉ là đồ tặng kèm.

Sự bất công này khiến lòng họ đầy phẫn nộ.

Những người còn lại tự nhiên cũng thấy Hồng Quân thiên vị, nhưng không kịp chế giễu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, dù sao hai người họ cũng có được linh bảo.

Giờ đây mọi người cũng nhao nhao bái lạy, khẩn cầu Hồng Quân ban linh bảo phòng thân.

"Thôi được, linh bảo có duyên bần đạo đã ban xuống hết rồi, những linh bảo bần đạo thu thập năm xưa nay đều đặt trên Phân Bảo Nham, các ngươi có thể tự mình tới lấy." Nghe lời Hồng Quân, mọi người đều bái lạy một cái, sau đó lao về phía Phân Bảo Nham, ngay cả Tam Thanh cũng vậy.

Càn Nguyên xông lên dẫn đầu, bởi hắn biết rõ một điều, những linh bảo này nếu không lấy thì cũng không thể để hời cho kẻ khác, lỡ đâu sau này có kẻ dùng linh bảo ức hiếp mình, không ức hiếp được mình thì cũng ức hiếp đệ tử mình.

Ra khỏi Tử Tiêu Cung không lâu, Càn Nguyên đã tới Phân Bảo Nham, chỉ thấy trên đó hào quang vạn trượng, bảo quang tỏa ra bốn phía, từng kiện Tiên thiên linh bảo đặt trên đó.

Càn Nguyên cũng không nhìn kỹ, thi triển thần thông thu hết về phía mình, hàng chục kiện linh bảo bị thu vào túi.

Sau đó, bọn người Lão Tử cũng lần lượt đến nơi, ai nấy đều vận dụng pháp bảo thần thông để thu lấy linh bảo.

Đợi khi mọi người đều thử qua một lượt, Phân Bảo Nham rung lên một cái, đem những linh bảo còn lại chưa bị thu lấy ném vào trong Hồng Hoang, khiến mọi người một trận đỏ mắt, thầm hạ quyết tâm về Hồng Hoang tìm kiếm.

Khi linh bảo đã biến mất, tại chỗ chỉ còn lại một khối Phân Bảo Nham trơ trọi, Càn Nguyên thản nhiên thu nó lại.

Nhìn hành động của Càn Nguyên, những người khác đều một trận ảo não, Phân Bảo Nham có thể chứa đựng nhiều linh bảo như vậy sao có thể là vật phàm, chỉ tiếc họ đã chậm chân một bước.

Sau khi phân bảo xong, mọi người đều trở lại Tử Tiêu Cung, lúc này nhìn về phía Hồng Quân, liền cảm thấy thân hình ngài càng thêm phiêu miểu, phảng phất như hòa làm một với thiên địa.

Mọi người đều biết Hồng Quân sắp thân hợp Thiên Đạo, thần sắc đều biến đổi.

Nhìn mọi người vào cung, Hồng Quân khẽ quét mắt một lượt rồi mở miệng: "Nay bần đạo giảng đạo ba lần, nghiệp đã công đức viên mãn, đương thân hợp Thiên Đạo để bổ toàn Thiên Đạo, từ nay Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải là Hồng Quân." "Sau này mong các ngươi tự giải quyết cho tốt!" "Mong lão sư tam tư!" Mọi người đồng thanh hướng về Hồng Quân bái lạy.

Càn Nguyên ngồi một bên không mở miệng nói lời nào, nhìn những người này, trong lòng sớm đã hiểu rõ tâm tư của họ.

Trong lòng e là đã sớm vui mừng khôn xiết, nhưng ngoài mặt lại

đang níu giữ, phải biết rằng Hồng Quân Thánh Nhân chỉ cần còn đó là vĩnh viễn đè đầu cưỡi cổ họ, nếu Hồng Quân hợp đạo, thì những người này sẽ là tôn quý nhất.

"Được rồi, đừng lộ ra dáng vẻ như vậy, các ngươi hãy bình tâm quan sát, bần đạo hợp đạo cũng là một phen tạo hóa cho các ngươi." "Tuân mệnh!" Mọi người bái Hồng Quân.

"Thiên Đạo, hợp!" Lời vừa dứt, trên đỉnh đầu Hồng Quân xuất hiện khánh vân, trong đó một phương ngọc điệp cổ phác tàn khuyết phù hiện, tỏa ra vô lượng huyền quang bao phủ Hồng Quân.

Từng đạo tơ tuyến quấn quýt giữa không trung, diễn hóa ra một phù hiệu phức tạp, câu thông Thiên Đạo, một luồng khí tức hoành đại, vô biên, uy nghiêm, thương mang giáng lâm, quán nhập vào cơ thể Hồng Quân.

Theo luồng khí tức đó, vẻ mặt Hồng Quân càng thêm lãnh mạc vô tình, dần dần xuất hiện hơi thở của Thiên Đạo, chí cao vô thượng.

Tức thì một luồng ánh sáng chói mắt lóe lên, Hồng Quân trên cao đài đột nhiên biến mất, thay vào đó là một đoàn ánh sáng mông lung.

Mọi người đều có thể từ đoàn ánh sáng đó nhìn thấy vô tận pháp tắc Thiên Đạo, phảng phất như nguồn gốc của Đạo, ai nấy đều đắm chìm tâm thần vào trong đó để tế vi cảm ngộ.

Không biết qua bao lâu, một tiếng ầm vang truyền đến, mọi người mới thoát ra khỏi đoàn ánh sáng đó, chưa kịp làm gì đã thấy trời đất quay cuồng, khi định thần lại đã trở về ranh giới giữa Hồng Hoang và Hỗn Độn.

Mọi người nhìn nhau một cái rồi ai nấy trở về đạo trường của mình, cần bế quan để tiêu hóa những gì vừa ngộ được và tế luyện linh bảo.

Chương 71

Sau khi mọi người rời đi, Càn Nguyên lại bước chân đi về phía Hỗn Độn, trong mắt lóe lên thần quang.

"Hệ thống, xác định tọa độ Hỗn Độn mà ngươi cho ta là có dụng ý?" 【Ký chủ yên tâm, phần thưởng hệ thống trao cho đều là vật hữu hiệu, có tác dụng to lớn đối với ký chủ.】 Nghe hệ thống trả lời, ánh mắt Càn Nguyên khẽ động, sau đó không nói gì thêm, đi về phía tọa độ Hỗn Độn kia.

Trong Hỗn Độn không tính năm tháng, xung quanh chỉ là một mảnh xám xịt, ngay cả Càn Nguyên cũng không biết mình đã đi bao xa, nhưng có thể cảm nhận được khoảng cách với thế giới Hồng Hoang ngày càng xa.

Lúc này, Càn Nguyên dừng bước, trước mặt xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ đang không ngừng thôn phệ hấp nạp luồng khí lưu Hỗn Độn xung quanh.

Càn Nguyên nhắm mắt lại rồi mở ra, trong đôi mắt lóe lên màu bạc, khóe miệng khẽ nhếch.

"Hóa ra là vậy, quả thực có tác dụng lớn với ta!" Nói xong, Càn Nguyên bước về phía vòng xoáy.

Cảm nhận được sự khác thường, vòng xoáy bắt đầu tăng tốc lôi kéo, muốn xé nát thân hình Càn Nguyên.

"Hừ!

Phá cho ta!" Một tiếng hừ lạnh, Càn Nguyên đưa tay phải ra khép ngón tay thành kiếm, một luồng cảm giác sắc bén xuất hiện, chém về phía vòng xoáy trước mặt.

Vòng xoáy kia dù sao cũng chỉ có lực hút, đối mặt với sự tấn công của Càn Nguyên thì không có cách nào chống đỡ, lập tức tiêu tán vô hình.

Khi vòng xoáy biến mất, xuất hiện trước mặt Càn Nguyên là một hạt châu màu xám xịt, nếu không dùng Phá Vọng Thần Mâu, e là hắn cũng chẳng phát hiện ra.

Cầm hạt châu trong tay, từ từ rót pháp lực vào, hồi lâu sau, trên mặt Càn Nguyên lộ ra vẻ tươi cười.

"Quả nhiên là Hỗn Độn Châu đã mất đi một phần bản nguyên, nếu không có sự xuất hiện của ta, e là vô số năm sau, Hỗn Độn Châu mới có thể hấp thu khí Hỗn Độn để trở lại hàng ngũ Hỗn Độn Linh Bảo." "Nhưng bây giờ nó chỉ có thể bị ta dung hợp vào Tiểu Thiên thế giới của mình, như vậy có thể tấn thăng thành Trung Thiên thế giới, ta cũng có thể mượn cơ hội này đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Nghĩ đến đây, Càn Nguyên không trì hoãn nữa, hắn vốn đã tích lũy viên mãn, tùy thời có thể đột phá, chỉ là khi ở trong Hồng Hoang, nếu muốn đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo ngăn cản.

Nay có được Hỗn Độn Châu, dung nhập vào Tiểu Thiên thế giới để tấn thăng, hắn có thể đột phá mà không gặp áp lực nào.

Đợi khi đã đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ngay cả Thiên Đạo cũng không quản được nữa.

Sau khi quyết định, Càn Nguyên thu Hỗn Độn Châu vào Tiểu Thiên thế giới, bản thân cũng tiến vào trong đó.

Khi Hỗn Độn Châu dung nhập, Tiểu Thiên thế giới rung chuyển, bắt đầu lột xác, Càn Nguyên cũng thả lỏng tâm thần, hòa làm một với thế giới, cùng nhau lột xác.

Trong khoảnh khắc này, trước mắt Càn Nguyên phảng phất hiện ra vô số đại đạo, những cảm ngộ tại Tử Tiêu Cung, cảnh tượng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần hỗn chiến, và cả luồng Công Đức Kim Vân bấy lâu chưa dùng đến, tất cả đều phát huy tác dụng vào lúc này.

Con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Càn Nguyên rất đơn giản, đó là vạn đạo hợp dòng, dung hợp càng nhiều đạo thì thực lực càng mạnh.

Ba ngàn đại đạo tuy phức tạp nhưng cũng rất đơn giản.

Nếu quy về một mối, thì đó là Hỗn Độn Chi Đạo.

Hỗn Độn vốn vô vật nhưng lại bao dung vạn vật, các Ma Thần cai quản ba ngàn đại đạo đều do Hỗn Độn sinh ra, vì thế Càn Nguyên muốn nắm giữ ba ngàn đại đạo trong mình, thì đích đến cuối cùng là Hỗn Độn Đại Đạo.

Hỗn Độn không biết bao nhiêu năm, Càn Nguyên vẫn đang trong quá trình lột xác, khí tức trên người ngày càng cường thịnh.

Đột nhiên một luồng sáng từ cơ thể hắn lan tỏa ra, diễn hóa thành một vùng Tiểu Hỗn Độn.

Sau đó trong Tiểu Hỗn Độn xuất hiện cảnh tượng ba ngàn Ma Thần, có người khai thiên tích địa, khí thanh nhẹ bay lên thành trời, khí trọc nặng hạ xuống thành đất, nhật nguyệt tinh thần, sông núi cỏ cây lần lượt hiện ra.

Âm Dương lưỡng nghi, Tứ Tượng, Ngũ Hành, Bát Quái, Cửu Cung hiện hữu, một thế giới hình thành, đạo vận tự nhiên lưu chuyển.

Một vùng Tiểu Hỗn Độn vừa mới diễn hóa thành thế giới, nhưng lại trong khoảnh khắc hủy diệt sạch sành sanh, khiến thế giới vừa khai tịch đó trở lại thành Hỗn Độn.

Cứ như thế lặp đi lặp lại, cuối cùng mọi cảnh tượng đều tiêu tán

vô hình.

Thình thịch!

Thình thịch thình thịch!

Một tiếng tim đập vang lên, khí tức trên người Càn Nguyên ngày càng mạnh mẽ, giống như một tôn Ma Thần ngủ say đã lâu bắt đầu thức tỉnh.

Từ từ, Càn Nguyên mở mắt ra, trong mắt không có bất kỳ dị tượng nào, chỉ có sự thanh triệt và bình tĩnh.

Chương 72

"Đạo của ta đã thành!" Lời vừa dứt, khí tức vốn đang tăng vọt lập tức phá nhập vào một tầng thứ khác, trong khoảnh khắc này Càn Nguyên cảm thấy không còn thứ gì có thể trói buộc được mình nữa.

Sau đó khí tức trên người hắn hoàn toàn biến mất, không cảm nhận được chút sức mạnh hay khí cơ nào, phảng phất như một người bình thường nhất.

Lúc này thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không có thiên tượng dị thường, không có tử khí đông lai ba vạn dặm, tất cả đều không có, chỉ có sự bình phàm.

Trải qua cảnh tượng suýt bị Hỗn Độn mài mòn, lại trải qua lượng kiếp trong Hồng Hoang, cuối cùng ngày hôm nay đã thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Cuối cùng cũng thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đã đến lúc quay về Hồng Hoang." Càn Nguyên cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, khóe miệng nở nụ cười, thân hình biến mất, tiến về phía Hồng Hoang.

Lúc về thuận lợi hơn lúc đi nhiều, không biết qua bao lâu, cuối cùng Càn Nguyên cũng đã trở lại Hồng Hoang.

Ầm đùng đùng!

Ngay khi Càn Nguyên vừa đặt chân vào Hồng Hoang, giữa trời đất vang lên từng trận lôi minh, một luồng uy áp vô thượng truyền đến, khiến chúng sinh Hồng Hoang ngộp thở.

Mây đen tụ lại nơi Càn Nguyên đứng, một con mắt màu tím xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, nhìn chằm chằm vào hắn.

Hiển nhiên vì Càn Nguyên đã bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim

Tiên, trong Hồng Hoang chỉ cần Thánh Nhân, không cần Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nay xuất hiện thì phải chịu lôi phạt.

Nếu vượt qua được thì không sao, nhưng nếu không qua được thì vạn sự đều tiêu tan!

"Nếu trước khi thành Hỗn Nguyên, ta có lẽ còn sợ lôi phạt ba phần, nhưng nay ta đã nhập Hỗn Nguyên, ngươi làm gì được ta?!" Nhìn lôi kiếp đang tụ lại trên đầu, Càn Nguyên khẽ nhếch mép, giờ đây lôi kiếp không còn tác dụng với hắn nữa.

Sự thực đúng như Càn Nguyên nói, sau khi giáng xuống vạn đạo lôi đình mà không làm gì được hắn, lôi kiếp trên trời dần dần tan đi.

Con mắt màu tím vốn uy hiếp Hồng Hoang biến mất, chúng chúng sinh Hồng Hoang đều nhìn về phía nơi lôi kiếp vừa diễn ra, trong lòng nghi hoặc bất định.

Thấy lôi kiếp tan đi, Càn Nguyên tiếp tục đi vào Hồng Hoang, không biết hiện tại Hồng Hoang đã đến bước nào.

Nhưng khi vừa chuẩn bị khởi hành, Càn Nguyên dừng bước, nhìn Hồng Quân xuất hiện trước mặt.

"Càn Nguyên đạo hữu, chúc mừng chứng đắc Hỗn Nguyên, từ nay vạn kiếp bất gia thân, tiêu dao tự tại." Nghe lời Hồng Quân, Càn Nguyên cũng mở miệng: "Không biết Hồng Quân đạo hữu vì sao cản đường ta?" "Đạo hữu muốn quay về Hồng Hoang, bần đạo tự nhiên không ngăn cản, chỉ xin đạo hữu đừng tùy tiện dùng sức mạnh Hỗn Nguyên trong Hồng Hoang, đạo hữu chắc cũng biết đại thế Thiên Đạo không thể thay đổi!" Lời của Hồng Quân truyền vào tai Càn Nguyên, hắn không đáp lại điều này, chỉ hỏi: "Hồng Quân đạo hữu, chẳng lẽ thực sự Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải là Hồng Quân?" Nghe câu hỏi của Càn Nguyên, Hồng Quân khẽ khựng lại, Càn Nguyên thấy vậy, ánh mắt lóe lên rồi bước vào Hồng Hoang.

Nhìn theo bóng lưng Càn Nguyên rời đi, hồi lâu sau Hồng Quân mới trở về Tử Tiêu Cung.

Tại chỗ chỉ để lại hai chữ đầy thâm ý: "Dị số!!!" Những lời Hồng Quân nói, Càn Nguyên tự nhiên không biết, mà dù có biết cũng chẳng phản ứng gì.

Sau khi trở về đảo Bồng Lai, thần niệm Càn Nguyên quét qua toàn bộ Hồng Hoang, ngoại trừ các Chuẩn Thánh có chút cảm giác, còn lại sinh linh Hồng Hoang đều không hay biết gì.

Sau khi quét xong, sắc mặt Càn Nguyên trở nên kỳ quái, tuy rời Hồng Hoang không lâu, nhưng cũng đã một nguyên hội rồi.

Trong một nguyên hội này đã xảy ra hai chuyện lớn, một là Đế Tuấn nhờ Nữ Oa tới Thái Âm Tinh cầu hôn Hi Hòa, ba vạn năm sau sẽ tổ chức Thiên Hôn tại Thiên đình.

Chuyện thứ hai là Hồng Hoang lại có thêm một đại thế lực, người thành lập là Đông Vương Công.

"Tây Vương Mẫu là đứng đầu nữ tiên Hồng Hoang, Đông Vương Công là đứng đầu nam tiên Hồng Hoang, lập Tử Phủ tại đảo Phương Trượng." "Có vẻ Tây Vương Mẫu không tham gia vào đó, Đông Vương Công lại chạy tới Tử Tiêu Cung cầu xin một câu nói, bộ tưởng Đế Tuấn và Thái Nhất không tồn tại sao?" Khẽ lắc đầu, Càn Nguyên không đưa ra bình luận gì về Đông Vương Công, đây rõ ràng là con đường tìm cái chết.

Ngược lại hắn quan tâm hơn đến chuyện Thiên Hôn, trở về Hồng Hoang, Càn Nguyên cảm nhận được sát khí lượng kiếp giữa trời đất càng thêm nồng đậm, không lâu nữa trận chiến Vu-Yêu thứ hai sẽ nổ ra.

Sau trận chiến này, Hồng Hoang sẽ lại có biến hóa lớn, điều hắn

mong đợi nhất sắp đến rồi!

Sau khi từ Hỗn Độn trở về, ngoài việc trải qua lôi kiếp, Càn Nguyên không có hành động gì khác, thong dong tự tại bế quan tại đảo Bồng Lai.

Tuy lần này thành tựu Hỗn Nguyên, nhưng đó mới chỉ là điểm khởi đầu chứ không phải kết thúc, hắn cũng không có ý định can thiệp vào chuyện Vu-Yêu, chỉ yên tâm chờ đợi ngày sau.

Ba vạn năm đối với sinh linh Hồng Hoang không phải thời gian dài, thường thì một lần bế quan đã mất vạn năm, vào ngày hôm đó, vô số đại thần thông giả trong Hồng Hoang đều hướng về phía Thiên đình.

Ngày hôm đó, Thiên đình chăng đèn kết hoa, chiêng trống vang trời, Yêu tộc huy động hàng chục triệu người trang trí toàn bộ Thiên đình tràn ngập không khí vui tươi, tường thụy chi khí lan tỏa.

Hôm nay là ngày chủ nhân Thiên đình Đế Tuấn và tinh chủ Thái Âm Tinh Hi Hòa tổ chức Thiên Hôn, là chuyện đại sự hàng đầu trong Hồng Hoang, vì thế họ đã bỏ ra rất nhiều công sức.

Dù sao chuyện này liên quan đến thể diện của Đế Tuấn và Hi Hòa, nếu làm sơ sài sẽ khiến Yêu tộc mất mặt, làm trò cười cho chúng sinh Hồng Hoang.

Chương 73

Bọn người Tam Thanh đã sớm đến Thiên đình, nhìn Thiên đình lúc này so với một nguyên hội trước, có thể thấy thực lực Yêu tộc đã mạnh lên không ít.

Điều này khiến trong lòng họ nảy sinh thêm vài phần cấp bách, không ai muốn trên đầu mình xuất hiện thêm một kẻ thù không thể giải quyết.

Nhưng mặc cho các đại thần thông giả bên dưới có nghĩ gì, hôn lễ của Đế Tuấn và Hi Hòa vẫn diễn ra như cũ.

Nhanh chóng, Đế Tuấn và Hi Hòa cùng xuất hiện, địa vị của hai người tôn quý nên không thể hành lễ tam bái cửu khấu, chỉ khẽ bái thiên địa là đủ.

Với tư cách người chủ hôn, Nữ Oa thấy vậy liền mở miệng: "Nay có Thiên đình Đế Tuấn và Hi Hòa kết thành phu thê, định ra tam cương cho Hồng Hoang, lập nên luân thường, Thiên Hôn lập!" Ầm ầm!

Trên không trung truyền đến một tiếng vang lớn, Thiên Đạo cảm ứng đã công nhận Thiên Hôn của Đế Tuấn và Hi Hòa, sau đó ban xuống một luồng Công Đức Kim Vân lớn.

Tuy luồng công đức này không thể so với lúc Đế Tuấn và Thái Nhất lập ra Thiên đình, nhưng số lượng cũng không hề ít.

Phần lớn công đức bị Đế Tuấn và Hi Hòa hấp thu, giúp hai người mỗi người trảm ra một thi, bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nữ Oa là người chủ hôn tự nhiên cũng được chia không ít Công Đức Kim Vân, chỉ là nàng không hấp thu mà đánh phần công đức đó

vào Hồng Tú Cầu trong tay.

Những đại thần thông giả Hồng Hoang khác như Tam Thanh thấy vậy đều đầy vẻ hâm mộ, đợi khi Đế Tuấn hấp thu xong công đức, mọi người lần lượt tiến tới chúc mừng.

Vẻ mặt Đế Tuấn và Hi Hòa cũng tràn ngập nụ cười, một là thực lực tăng tiến, hai là ai mà chẳng vui khi hôn lễ nhận được lời chúc phúc của người khác, huống chi những người chúc mừng đều là nhân vật có tiếng tăm trong Hồng Hoang.

Đế Tuấn vỗ tay, từng tốp tì nữ Yêu tộc tiến vào, trên tay bưng mâm đầy hào trân tu thực, tiên quả linh căn, ngọc dịch quỳnh tương.

"Đế Tuấn xin cảm tạ các vị đạo hữu đã đến chúc mừng, hôm nay là hỉ sự của Thiên đình ta, các vị đạo hữu xin cứ tự nhiên!" Đế Tuấn cười lớn, nâng ly rượu kính mọi người.

Khi bọn người Tam Thanh định nâng ly đáp lễ, một giọng nói băng lãnh vang lên: "Đế Tuấn điểu nhân, chứng Thiên Hôn mà có thể không gọi bọn ta sao?" Theo giọng nói đó, từ xa truyền đến tiếng la hét chém giết, tiếng vang càng lúc càng gần.

Không lâu sau, mười hai bóng người bước vào đại điện, theo sau là vô số chiến binh Vu tộc toàn thân đầy sát khí.

"Vu tộc!

Thập Nhị Tổ Vu!" Đôi mắt Đế Tuấn đầy tia hàn quang, giọng nói lạnh thấu xương, tỏa ra sát cơ mãnh liệt.

Tâm tình hắn lúc này cực kỳ tệ hại, thử hỏi ai đang lúc kết hôn mà bị kẻ khác giết đến tận cửa mà tâm tình có thể tốt được, huống chi đó còn là Vu tộc có thù không đội trời chung.

"Ha ha!

Đế Tuấn tiểu nhi, không cần gọi to như vậy, tuy không mời bọn ta nhưng anh em ta biết ngươi có đại hỉ nên đều tới chúc mừng, có cảm động không?!" "Tiếc là lũ tay sai của ngươi không biết điều, dám cản trở bọn ta chúc mừng, bất đắc dĩ ta đành ra tay đánh chết, ngay cả một con chó cũng làm không xong thì giữ lại làm gì, phải không?!" Chúc Dung và Cộng Công kẻ tung người hứng, sau đó cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp Thiên đình, hồi lâu không dứt.

Đế Tuấn siết chặt nắm đấm, mặt trầm như nước, nhìn Thập Nhị Tổ Vu đầy sát cơ.

Chưa kịp để hắn lên tiếng, Đông Hoàng Thái Nhất đứng sau đã bước lên một bước, lạnh lùng nói: "Vu tộc khinh người quá đáng, các cường giả Yêu tộc nghe lệnh, hôm nay đồ sát sạch lũ Vu tộc, giết!" "Giết!" Mười đại Yêu thánh và các cường giả Yêu tộc khác phía sau cũng đầy hận ý, Vu tộc phá đám đại sự của Yêu tộc, hoàn toàn không coi họ ra gì, thế là nhao nhao lao về phía Vu tộc.

"Ha ha, tới đúng lúc lắm, Đế Tuấn tiểu nhi, hôm nay dùng máu Yêu tộc để chúc mừng đại hôn, hỡi các chiến sĩ Vu tộc, giết!" Theo lệnh của Yêu tộc, Thập Nhị Tổ Vu cũng đồng thanh gầm lớn, mười hai luồng khí thế cường đại mang theo sát cơ vô tận bùng nổ khắp Thiên đình.

Các chiến binh Vu tộc phía sau đầy hưng phấn và chiến ý, tỏa ra khí thế lao thẳng về phía quân Yêu.

Trong nháy mắt, hai tộc Vu-Yêu một lần nữa khai chiến, tiếng chém giết vang thấu trời xanh, máu thịt bay tứ tung.

Những đại thần thông giả đến tham dự hôn lễ thấy chiến tranh bùng nổ thì không tham gia vào, mà lần lượt rời khỏi Thiên đình.

Họ không muốn bị cuốn vào, nếu không chết lúc nào chẳng hay, huống hồ Vu-Yêu là hai đại tộc, phe nào lớn mạnh cũng không tốt cho

họ, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận.

Thấy các đại thần thông giả rời đi, cả phe Đế Tuấn lẫn Đế Giang đều không bận tâm, trong mắt họ chỉ có đối phương.

"Đế Giang, bản đế vốn chưa quyết định tuyên chiến với Vu tộc, nhưng các ngươi lại chủ động đến phá hoại chuyện tốt của bản đế, lần này chính là lúc Vu tộc các ngươi diệt vong!" Giọng Đế Tuấn lạnh lùng, trên đỉnh đầu hiện ra Hà Đồ Lạc Thư, từng đạo tinh quang hội tụ quanh người, sẵn sàng bắn về phía Đế Giang.

"Ha ha ha, chiến sĩ Vu tộc ta chiến thiên đấu địa, chưa bao giờ sợ chiến tranh, muốn diệt Vu tộc ta, ngươi không đủ tư cách, chiến!" Đế Giang cười lớn, vung nắm đấm xé toạc không gian lao về phía Đế Tuấn.

"Thái Nhất, con súc sinh ba chân kia, lần trước đánh chưa đã, lần này đánh tiếp!" Chúc Dung như một khổng lồ lửa, toàn thân bốc hỏa lao về phía Thái Nhất.

"Hừ!

Chương 74

Sợ gì ngươi, lần này xem bản hoàng trảm ngươi thế nào!" Thái Nhất mắt đầy sát cơ, mang theo Hỗn Độn Chung không chút sợ hãi lao vào Chúc Dung.

"Phụt!" Thái Nhất và Chúc Dung đều lùi lại vài bước, Chúc Dung phun ra một ngụm máu, trên người thêm vài vết thương, Thái Nhất khóe miệng cũng có vệt máu.

Xem ra cả hai đều không chiếm được hời, nhưng Chúc Dung có phần yếu thế hơn.

"Giết!" Cả Thái Nhất và Chúc Dung đều gầm lên, lao vào nhau một lần nữa.

"Chúc Dung, ta trợ ngươi!" Cộng Công thấy Chúc Dung yếu thế liền gia nhập chiến đấu.

Các Tổ Vu khác cũng lần lượt tham chiến, lao về phía Phục Hy, Nữ Oa và Hi Hòa.

Ầm!

Đại chiến bùng nổ, hai tộc huyết chiến, Yêu thánh và Đại Vu quấn lấy nhau.

Trận chiến ngay từ đầu đã nghiêng về phía Vu tộc, vì Yêu tộc không ngờ Vu tộc lại thừa cơ giết lên Thiên đình, chuẩn bị không kịp nên rơi vào thế hạ phong.

Nhưng Thiên đình dù sao cũng là nơi quan trọng nhất của Yêu tộc, khi đại chiến nổ ra, liên tục có viện binh Yêu tộc kéo đến gia nhập chiến đấu.

Dần dần họ đã chặn đứng được đà tấn công của quân Vu, chiến

tranh rơi vào thế giằng co.

Trong Thiên đình chiến đấu, dưới đại địa Hồng Hoang cũng không bình lặng, số lượng Vu-Yêu có thể lên Thiên đình chỉ là thiểu số, phần lớn vẫn đang tàn sát nhau dưới đất.

Những đại thần thông giả sau khi về đạo trường đều chú ý đến cuộc chiến này.

Họ biết Vu-Yêu sớm muộn cũng sẽ có một trận chiến, nhưng không ngờ nó lại diễn ra đột ngột như vậy, vừa nổ ra đã là dốc toàn lực, bất tử bất hưu!

“Giết!

Giết!

Giết!” “Chiến!

Chiến!

Chiến!” Trên Thiên đình, dưới Hồng Hoang, đâu đâu cũng có chém giết, đâu đâu cũng có huyết chiến.

Vu tộc nhục thân cường đại, tuy không có nguyên thần, không thể điều khiển linh bảo, nhưng bẩm sinh có pháp tắc, chỉ dựa vào nhục thân đã có chiến lực vô song.

Yêu tộc tuy thực lực cá nhân không bằng Vu tộc, nhưng lại chiếm ưu thế về số lượng, lại có thể sử dụng các loại linh bảo thần thông, so với Vu tộc cũng không hề lép vế.

Chiến lực hai bên ngang ngửa, không thể nghiền ép đối phương, thế là chiến trường biến thành một cỗ máy xay thịt, chiến huống thảm liệt vô cùng.

Thậm chí chiến đấu đến cuối cùng, có những người phe Vu tộc và Yêu tộc mất sạch lý trí, chọn cách tự bạo để gây thương tích lớn nhất

cho kẻ thù.

Cảnh tượng này khiến các đại thần thông giả đang quan sát cũng phải rùng mình.

Sự hung hãn của Vu-Yêu đã được thể hiện triệt để, dù tu vi họ cao hơn cũng cảm thấy chấn động, không hề kém cạnh cuộc chiến lượng kiếp trước đó.

Ầm đùng đùng!

Lúc này bọn người Đế Tuấn và Tổ Vu đã rời khỏi Thiên đình, tiến lên Cửu Thiên để chiến đấu.

"Đế Giang, lũ Vu tộc các ngươi phá hoại đại sự của bản đế, nay lại giết hại bao nhiêu con dân Yêu tộc ta, đáng chết!" "Các tinh quân, bố Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Vẻ mặt Đế Tuấn lạnh lẽo, theo lời hắn, Hà Đồ Lạc Thư tỏa sáng rực rỡ, đan xen giữa không trung, từng đạo quang hoa hiện ra.

Trong Thái Cổ tinh không, vô số tinh tú đồng loạt rung chuyển, chiếu xuống những luồng tinh quang hội tụ về phía Hà Đồ Lạc Thư.

Không gian xung quanh hóa thành một vùng tinh không rộng lớn với hàng tỷ tinh tú, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Đây mới chỉ là khởi đầu, vùng tinh không đó đang lan rộng ra bốn phương, phảng phất muốn nuốt chửng toàn bộ không gian vào trong.

"Hừ!

Chương 75

Đã đợi chiêu này từ lâu, bố Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" "Hống!" Đế Giang cũng hừ lạnh một tiếng, rồi cùng các Tổ Vu khác đồng thanh gầm lớn, sát khí vô tận tuôn ra từ cơ thể bao trùm mười hai người, khiến người ta không nhìn rõ.

Khi sát khí tan đi, Thập Nhị Tổ Vu đã biến mất, thay vào đó là một bóng người khổng lồ hư ảo, theo luồng sát khí nhập thể, bóng người đó dần trở nên chân thực.

Nhìn bóng người khổng lồ xuất hiện, vô số đại thần thông giả đều biến sắc.

"Đó... là Bàn Cổ?!" "Không thể nào!" "Bàn Cổ đã chết, làm sao có thể tái hiện!" Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng sắc mặt Đế Tuấn không hề thay đổi, dù có là Bàn Cổ thật thì hắn cũng phải đánh một trận sống mái, liên quan đến sự tồn vong của Yêu tộc, không thể lùi bước.

"Chu Thiên Tinh Thần, đập nát cho bản đế!" Theo tiếng hét của Đế Tuấn, với một cái phất tay, trong vùng tinh không rộng lớn, vô số tinh tú chuyển động, mang theo ánh sáng chói mắt đâm sầm về phía chân thân Bàn Cổ do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ ra, muốn nghiền nát nó.

"Hừ, chân thân phụ thần tại đây, sao dung cho Đế Tuấn tiểu nhi phóng tứ, nát cho ta!" Từ trong chân thân Bàn Cổ truyền ra giọng nói của Đế Giang, sau đó thấy chân thân Bàn Cổ vung tay phải đấm thẳng vào những tinh tú đang lao tới.

Vô số sinh linh Hồng Hoang chứng kiến nắm đấm của chân thân Bàn Cổ va chạm với hàng tỷ tinh tú của Chu Thiên Tinh Đấu Đại

Trận.

Ầm ầm ầm!

Chỉ trong nháy mắt, nắm đấm của chân thân Bàn Cổ đã đập tan và quét sạch hàng tỷ tinh tú kia.

"Đế Tuấn tiểu nhi, cho dù bọn ta ngưng tụ chân thân phụ thần chưa tới một phần vạn thực lực thật, cũng đủ để hủy diệt Yêu tộc các ngươi!" "Có thể chết dưới chân thân phụ thần, cũng không coi là nhục nhã." "Rìu tới!" Theo tiếng gầm của chân thân Bàn Cổ, âm thanh vang vọng khắp Hồng Hoang, tại Đông Côn Luân, Lão Tử và Nguyên Thủy đang quan chiến đồng loạt biến sắc.

Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên không tự chủ được mà lao ra khỏi cơ thể họ, định bay về phía chân thân Bàn Cổ.

"Trấn áp!" "Đã bị ta luyện hóa, sao có thể rời đi!" Lão Tử và Nguyên Thủy hừ lạnh, dùng pháp lực Chuẩn Thánh trấn áp linh bảo của mình.

Hỗn Độn Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Chân thân Bàn Cổ thấy không có linh bảo bay tới cũng không để ý, chỉ thấy núi sông, sông ngòi và hàng tỷ tinh tú trong Hồng Hoang đồng loạt rung chuyển.

Từng tia sáng hội tụ về phía chân thân Bàn Cổ, kết hợp với sát khí vô biên ngưng tụ thành một bóng hư ảo của Khai Thiên Cự Phủ.

"Trảm!" Một tiếng quát lớn, vô số chúng sinh Hồng Hoang tận mắt thấy chân thân Bàn Cổ vung hư ảnh Khai Thiên Phủ, mang theo khí thế khai thiên tích địa chém về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc.

Đối mặt với đòn chí mạng này, sắc mặt Đế Tuấn trở nên khó coi,

ánh mắt đầy vẻ ngưng trọng.

"Tinh thần luân chuyển, Chu Thiên Tinh Đấu, Tinh Thần Chi Kiếm, trảm!" Đế Tuấn kết hợp với Thái Nhất cùng 365 vị tinh quân Đại La Kim Tiên, mượn sức mạnh hàng tỷ tinh tú, ngưng tụ ra một thanh Tinh Thần Chi Kiếm khổng lồ, cũng chém về phía hư ảnh Khai Thiên Phủ.

Mọi người nín thở dõi theo cuộc giao phong của hai đại trận pháp tuyệt thế.

Cuối cùng, Tinh Thần Chi Kiếm và hư ảnh Khai Thiên Phủ va chạm, ánh sáng chói lòa tỏa ra từ nơi giao đấu.

Ngay cả các Chuẩn Thánh như Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử cũng không nhìn rõ kết quả cụ thể.

Chỉ có Càn Nguyên đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên mới thấy rõ kết quả cuối cùng.

"Quả nhiên, chỉ với một phần vạn sức mạnh của Bàn Cổ đã đủ để phá tan Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận." "Một Bàn Cổ cường đại như vậy thực sự đã ngã xuống rồi sao?" Ánh mắt Càn Nguyên lộ vẻ suy tư.

"...Có thể sao?" "Đế Tuấn thua rồi?" "Vô địch, quả thực là sức mạnh vô địch, có sức mạnh này thì Vu tộc ai có thể chống lại?!" Khi ánh sáng tan đi, mọi người nhìn về phía chiến trường, nhao nhao kinh hô, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc bị chân thân Bàn Cổ chém nát, 365 vị tinh quân chủ trận chết và bị thương quá nửa.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng bị lực phản phệ do trận pháp bị phá làm cho trọng thương.

Tất cả mọi người đồng loạt lặng thinh, ngay cả quân Vu-Yêu đang chiến đấu cũng dừng tay.

"Đế Tuấn, ngươi thua rồi, hãy đón nhận cái chết đi!" Từ chân thân Bàn Cổ truyền ra giọng nói đầy đắc thắng của Đế Giang.

Sau đó chân thân Bàn Cổ một lần nữa vung hư ảnh Khai Thiên Phủ, mang theo khí thế tiêu diệt Yêu tộc, chém về phía bọn người Đế Tuấn.

Lúc này bọn người Đế Tuấn đều tuyệt vọng, ánh mắt đầy vẻ không cam lòng.

Chương 76

Nhưng khi đạo hư ảnh Khai Thiên Phủ sắp chạm vào bọn họ thì đột nhiên khựng lại, rồi tiêu tán vô hình.

"Chuyện gì vậy?" "Chẳng lẽ Thập Nhị Tổ Vu không cầm cự được nữa?" Sinh linh Hồng Hoang nhìn cảnh này bắt đầu đồn đoán, ánh mắt lóe sáng.

"Ai?!

Ai dám ngăn cản ta?" Từ chân thân Bàn Cổ truyền ra tiếng gầm phẫn nộ của Đế Giang, việc vận hành chân thân Bàn Cổ tạo gánh nặng cực lớn, vốn tưởng có thể một kích tiêu diệt Yêu tộc, không ngờ lại bị kẻ nào đó cản trở, hắn đầy lòng giận dữ.

"Không dễ như vậy đâu, Thiên Đạo cần sự cân bằng, không bao giờ để một nhà độc đại, Hồng Quân quả nhiên ra tay rồi." Càn Nguyên khẽ lắc đầu, hắn cảm nhận được vừa rồi chính Hồng Quân đã ra tay ngăn cản đòn đánh của Thập Nhị Tổ Vu.

Quả nhiên, khi chân thân Bàn Cổ chuẩn bị vung đòn cuối cùng, một luồng uy áp vô hình giáng xuống, tử khí lan tỏa ba vạn dặm.

Giữa không trung, một bóng người xuất hiện trước mặt bọn người Đế Tuấn, nhìn về phía chân thân Bàn Cổ, ánh mắt không chút dao động.

"Lần này tới đây thôi, bọn người Đế Tuấn chưa đến lúc tuyệt diệt, Vu-Yêu hãy bãi chiến từ đây!" Nghe lời Hồng Quân, ánh mắt bọn người Đế Tuấn lộ vẻ trút được gánh nặng, xem ra mạng họ chưa tuyệt.

"Hồng Quân, bọn ta kính ngươi là Đạo Tổ, nhưng không có nghĩa

là ngươi có thể can thiệp vào cuộc chiến của Vu tộc và Yêu tộc ta, nếu không rời đi mà cứ cố tình can thiệp, đừng trách bọn ta giết luôn cả ngươi!" Tiếng chân thân Bàn Cổ vang như sấm nói với Hồng Quân.

"Tê!" "Dám sao?

Đó là Thánh Nhân mà?!" "Chân thân Bàn Cổ có thể chống lại đòn tấn công của Thánh Nhân không?" Chúng sinh Hồng Hoang đầy vẻ kinh hãi, không ngờ Thập Nhị Tổ Vu lại dám nói chuyện với Hồng Quân như vậy.

Hồng Quân nghe xong cũng không giận, chỉ bình tĩnh nói: "Đã vậy, bần đạo sẽ định ra một cuộc cá cược." "Bần đạo đứng đây tiếp một chiêu của các ngươi để định thắng thua." "Nếu ta thua, Yêu tộc tùy các ngươi xử trí, nếu ta thắng, các ngươi hãy rút lui, không được tìm Yêu tộc gây phiền phức, ít nhất trong vòng một nguyên hội phải bãi chiến!" Nghe lời Hồng Quân, chân thân Bàn Cổ khẽ im lặng, sau đó truyền ra tiếng của Đế Giang.

"Được!" Chân thân Bàn Cổ giơ tay phải, tụ tập linh khí tiên thiên và sát khí trong vòng vạn dặm vào hư ảnh Khai Thiên Phủ.

Tức thì với một uy thế không thể địch nổi, xé toạc tầng tầng không gian, chém về phía Hồng Quân.

Chúng sinh Hồng Hoang thấy chiêu này ai nấy đều rùng mình, đều hiểu rằng nếu mình ở đó, tuyệt đối không đỡ nổi!

Hồng Quân đối mặt với đòn đánh có thể phá hủy tất cả này, ánh mắt không chút dao động, quanh thân cũng không có khí thế gì bùng phát.

Ngài chỉ nhẹ nhàng đưa một ngón tay điểm vào đạo hư ảnh Khai Thiên Phủ khổng lồ kia.

Một bên mang theo lực lượng nghìn quân không thể cản, một bên nhẹ nhàng chậm rãi, va chạm trước mắt chúng sinh Hồng Hoang.

Răng rắc!

Răng rắc!

Chỉ thấy trên hư ảnh Khai Thiên Phủ xuất hiện từng vết nứt, sau đó vỡ tan tành.

Chân thân Bàn Cổ cũng lùi lại phía sau, đạp nát không gian.

Vẻ mặt Hồng Quân thản nhiên, không hề để tâm đến chiêu đó, ngài phất tay áo, chân thân Bàn Cổ mờ đi rồi phân hóa trở lại thành Thập Nhị Tổ Vu.

Lúc này mặt mũi Thập Nhị Tổ Vu trắng bệch, khóe miệng còn dính máu, ánh mắt vẫn còn vài phần không phục.

Nhưng đối mặt với Hồng Quân như đối mặt với một tồn tại không thể chiến thắng, dù trong lòng có không cam tâm cũng không dám dị nghị.

"Xem như bần đạo thắng rồi, vậy thì trong vòng một nguyên hội không được tranh đoan nữa, còn lần sau các ngươi hãy tự mình giải quyết dứt điểm." "Bần đạo sẽ không can thiệp nữa!" Dứt lời, thân hình Hồng Quân biến mất, không hề quan tâm đến suy nghĩ của những người còn lại.

Thập Nhị Tổ Vu nhìn nhau, nhìn bọn người Đế Tuấn định làm gì đó, nhưng cuối cùng vẫn e sợ uy nghiêm của Hồng Quân, đành thu quân rút lui.

Thấy Vu tộc rút đi, bọn người Đế Tuấn thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt ngay lập tức trở nên trầm trọng.

Lần này có Hồng Quân giúp đỡ, còn lần sau thì sao?

Không ai biết được.

Chờ thương thế ổn định đôi chút, họ cũng thu quân trở về Thiên đình.

Còn những người khác như Tam Thanh trong mắt đều đầy vẻ hâm mộ, họ biết thực lực Thánh Nhân là vô địch, nay Hồng Quân lại cho họ thấy một cách trực quan, càng khiến họ khát vọng thành thánh.

Chương 77

Cuộc đại chiến này tuy không kéo dài quá lâu nhưng đối với hai tộc Vu-Yêu, nó vẫn gây ra những tổn thất không thể lường trước được.

Yêu tộc thu quân hoàn toàn về Thiên đình, mưu đồ dùng sức mạnh tinh tú và linh khí nồng đậm nơi đây để tăng cường thực lực, hoàn toàn rút lui khỏi Hồng Hoang.

Vu tộc do Thập Nhị Tổ Vu đứng đầu, cử các Đại Vu đi khắp nơi lập thành các bộ lạc lớn, rồi chia nhỏ thành các bộ lạc nhỏ.

Khiến bóng dáng Vu tộc xuất hiện khắp Hồng Hoang, theo sự rút lui của Yêu tộc, Hồng Hoang thực sự do Vu tộc làm chủ.

Thực hiện đúng lời Hồng Quân nói: Yêu quản trời, Vu quản đất!

Từ đó, hai tộc Vu-Yêu tạm thời ổn định, không dám gây hấn lớn, ít nhất là trong vòng một nguyên hội.

Nhưng dù không có đại chiến, những cuộc xung đột nhỏ vẫn không thiếu, vì ngoài Thiên đình ra thì Yêu tộc trong Hồng Hoang vẫn còn rất nhiều, mỗi ngày lại có thêm vô số Yêu tộc mới sinh ra.

Chuyện này Thập Nhị Tổ Vu hay bọn người Đế Tuấn đều không bận tâm.

Sau trận chiến này, chúng sinh Hồng Hoang đều đã thấy được sức mạnh của hai tộc Vu-Yêu và Thánh Nhân Hồng Quân.

Họ càng thêm khát khao thực lực, không ít tu sĩ rời bỏ tộc quần, đi khắp danh sơn đại xuyên để cầu tiên hỏi đạo, bái sư học nghệ.

Thiên đình, sau một thời gian ngắn nghỉ ngơi, Đế Tuấn triệu tập các cao tầng Yêu tộc tại Lăng Tiêu Bảo Điện để bàn bạc.

“Chư vị ái khanh, trận chiến này Yêu tộc ta có thể coi là thảm bại, nếu không có Đạo Tổ cứu giúp, e là Yêu tộc ta đã không còn tồn tại.” “Đạo Tổ cũng nói sau một nguyên hội sẽ không can thiệp nữa, lúc đó nếu Yêu tộc ta không thể phá được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, thì Yêu tộc ta sẽ tan thành mây khói.” “Các ngươi có cách nào giải quyết nguy cơ của Yêu tộc ta không?” Sắc mặt Đế Tuấn vẫn còn vài phần trắng bệch, thương thế mới chỉ tạm thời ổn định hắn đã vội vã bàn việc, chuyện này không giải quyết thì ăn ngủ không yên.

“Bệ hạ, để giải quyết chuyện này, thần có bốn kiến nghị.” Với tư cách quân sư Yêu tộc, Bạch Trạch bước ra hành lễ, mắt lóe lên tia sáng trí tuệ.

“Nói!” “Thứ nhất, lần này chúng ta có thể sống sót đều nhờ công lao của Đạo Tổ, Đạo Tổ có thể cứu nguy cho chúng ta là nhờ cảnh giới Thánh Nhân, chỉ cần Oa Hoàng nương nương có thể thành thánh, nguy cơ của Yêu tộc sẽ được giải quyết.” “Thứ hai, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc ta không phải không có tác dụng, chỉ là uy lực chưa bằng trận pháp của Vu tộc, chỉ cần tiếp tục tăng cường uy lực của nó thì chuyện này có thể giải quyết.” “Thứ ba, phe Yêu tộc ta có thể đối chiến với Vu tộc chỉ có Bệ hạ, Đông Hoàng Bệ hạ, Hy Hoàng và Oa Hoàng, thiếu hụt chiến lực cấp cao, vì thế bước tiếp theo Yêu tộc ta cần tìm thêm chiến lực cấp cao, nếu không ngang bằng thì cũng không được chênh lệch quá xa.” “Thứ tư, năm xưa tại Tử Tiêu Cung Đạo Tổ từng ban xuống bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, sáu đạo kia ta không dám động vào, nhưng đạo của Hồng Vân đạo nhân thì chưa chắc ta không thể tính kế.” Dứt lời, Bạch Trạch trở về hàng ngũ, không nói thêm gì nữa.

Đế Tuấn rơi vào trầm tư, những người khác cũng đang suy nghĩ xem có khả thi không.

Một hồi lâu sau, Đế Tuấn nhìn về phía Nữ Oa, mở miệng nói: "Oa Hoàng, trong vòng một nguyên hội tới, Yêu tộc ta sẽ dốc toàn lực giúp nàng thành thánh, để nàng có thể giải quyết nguy cơ cho Yêu tộc." "Thiên Đế yên tâm, ta tự nhiên sẽ dốc hết sức." Nữ Oa khẽ nhíu mày nhưng cũng nhận lời.

"Hy Hoàng, khả năng suy diễn của ngươi trong Yêu tộc là nhất nhì, bản đế hy vọng ngươi có thể cùng ta tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư, tranh thủ sớm nâng cao uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận." Thấy Nữ Oa gật đầu, Đế Tuấn nhìn về phía Phục Hy.

Phục Hy cũng gật đầu, được tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư cũng là cơ hội để thực lực của hắn tinh tiến.

Còn về hai kiến nghị khác của Bạch Trạch, hiện tại Đế Tuấn chưa quá bận tâm.

Đặc biệt là chuyện Hồng Vân có thể thành thánh hay không vẫn chưa ai biết, nếu ra tay mà để hắn trốn thoát, sau này đối mặt với một vị Thánh Nhân thì không phải chuyện tốt.

Thà rằng chờ đợi, chờ đến khi Hồng Vân không còn cơ hội, chờ người khác ra tay trước rồi mới hành động.

Theo sự nghỉ ngơi dưỡng sức của hai tộc Vu-Yêu, toàn bộ Hồng Hoang tuy có những xung đột nhỏ nhưng vẫn ở trạng thái bình hòa, đã vạn năm trôi qua kể từ trận đại chiến trước.

Một ngày nọ, trong Oa Hoàng Cung trên Thiên đình, Nữ Oa mở mắt, khẽ nhíu mày, trong lòng cảm thấy một trận phiền muộn.

Trong trận đại chiến vạn năm trước, nàng hầu như không ra tay nên không bị thương.

Trong vạn năm qua, nàng luôn tham ngộ đạo Hồng Mông Tử Khí kia để tìm kiếm cơ duyên thành thánh, nhưng lại không thu hoạch

được gì, trong lòng nảy sinh ý nghĩ phiền táo.

Nghĩ đoạn, Nữ Oa rời khỏi Oa Hoàng Cung, đi ngang qua Hy Hoàng Cung gần đó, lúc này Phục Hy đang cùng Đế Tuấn tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư.

Vì vậy Nữ Oa không vào, chỉ liếc nhìn Hy Hoàng Cung một cái rồi thu liễm khí thế, đi xuống Hồng Hoang.

Ngồi không vạn năm chẳng được gì, có lẽ con đường thành thánh của nàng nằm ở trong Hồng Hoang cũng nên.

Trong Hồng Hoang, Nữ Oa không có mục tiêu, chỉ đi theo một hướng, trên đường đi nàng thấy những cuộc chiến giữa Vu và Yêu.

Nàng cũng thấy các chủng tộc khác chiến đấu, mỗi ngày đều có người ngã xuống, hoặc vì cơ duyên, hoặc để luyện tập thần thông.

Trên đường đi dừng dừng đi đi, vạn năm trôi qua trong chớp mắt, Nữ Oa đã đi qua vô số núi sông, chứng kiến sự hưng suy diệt vong của vô số chủng tộc, điều nàng thấy nhiều nhất là tranh đấu.

Bản thân nàng là người không thích tranh đấu, dù gia nhập Yêu tộc nhưng việc tàn sát Vu tộc cũng rất hạn chế.

Chương 78

Thấy nhiều rồi, lòng Nữ Oa càng thêm chán ghét, không chỉ chán ghét Vu tộc mà còn chán ghét cả Yêu tộc.

Cuối cùng, Nữ Oa trở về núi Bất Chu, nơi có động phủ của nàng và Phục Hy, nơi nàng sinh ra và cũng là lúc vui vẻ nhất, không có tranh đấu.

Nhìn mọi thứ trong động phủ, Nữ Oa nở một nụ cười, nụ cười ấy phảng phất như thứ đẹp đẽ nhất thế gian, bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ nảy sinh lòng hoan hỉ.

"Nữ Oa đạo hữu, Càn Nguyên bái phỏng!" Đột nhiên giọng của Càn Nguyên truyền đến, đánh thức Nữ Oa đang chìm trong hồi ức.

"Càn Nguyên?

Sao hắn lại ở đây?" Nữ Oa khẽ nhíu mày, rồi đứng dậy bước ra ngoài động phủ.

Thấy Càn Nguyên, Nữ Oa khẽ chào rồi hỏi: "Nữ Oa kiến quá đạo hữu, không biết đạo hữu làm sao biết Nữ Oa ở đây?" "Nữ Oa đạo hữu chớ trách, ta từng thấy đạo hữu du ngoạn Hồng Hoang, trong lòng có chút cảm nhận nên đi theo, mong đạo hữu lượng thứ." Càn Nguyên mỉm cười nói.

Nghe lời Càn Nguyên, Nữ Oa cũng không nói gì thêm, rồi mời: "Càn Nguyên đạo hữu đến chơi, là Nữ Oa đãi khách không chu toàn, mời vào trong trò chuyện." Càn Nguyên cũng không chút do dự, mỉm cười rồi bước vào động phủ năm xưa của Nữ Oa.

Vào trong động phủ, Càn Nguyên quay lại nhìn Nữ Oa, lúc này chân mày nàng vẫn khẽ nhíu như đang có chuyện phiền lòng.

“Nữ Oa đạo hữu du ngoạn Hồng Hoang vạn năm, không biết đã tìm thấy đáp án chưa?” Nghe Càn Nguyên hỏi, Nữ Oa ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng lóe lên một ý nghĩ, ngay cả Hồng Quân cũng xưng hô hắn là đạo hữu, có lẽ Càn Nguyên có thể giải đáp cho mình.

“Càn Nguyên đạo hữu, từng trải qua đại kiếp Hung Thú và Long Hán, ngay cả đại chiến Vu-Yêu hiện nay, Hồng Hoang chẳng lẽ không thể tràn ngập hòa bình, không tranh đấu lẫn nhau sao?” Ánh mắt Nữ Oa đầy vẻ mê mang, nàng đang bế tắc, không biết phải làm sao cho đúng.

Nhìn thần tình của Nữ Oa, Càn Nguyên mỉm cười rồi nói: “Bất kể Hồng Hoang hiện nay thế nào, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều đang tranh.” “Hoặc tranh cơ duyên, hoặc tranh sinh tồn, muốn không tranh là chuyện không thể.” “Chẳng lẽ thực sự không có cách giải quyết sao?” Nghe Càn Nguyên nói vậy, lòng Nữ Oa càng thêm mê mang.

“Tuy không thể bắt Hồng Hoang không tranh đấu, nhưng Nữ Oa đạo hữu có thể chọn tạo ra một chủng tộc không tranh đấu như vậy.” “Chủng tộc?” Nữ Oa nhìn chằm chằm vào Càn Nguyên, nàng đã đi khắp Hồng Hoang thấy vạn tộc sinh linh, nhưng ít nhất những tộc nàng thấy không tộc nào là không tranh đấu.

Càn Nguyên phất tay, một tấm gương nước xuất hiện trước mặt Nữ Oa, phản chiếu hình ảnh của nàng.

“Trong Hồng Hoang không có, vậy tại sao Nữ Oa đạo hữu không tự tay tạo ra một cái?” Lời của Càn Nguyên lọt vào tai Nữ Oa khiến nàng một trận chấn động, đạo Hồng Mông Tử Khí trong não hải cũng bắt đầu nhảy động.

Những cảm ngộ sau bao năm đi khắp Hồng Hoang liên tục tràn vào tâm trí nàng, Nữ Oa rơi vào trạng thái ngộ đạo.

Thấy Nữ Oa ngộ đạo, Càn Nguyên không nói thêm gì nữa, chỉ

lặng lẽ đứng bên cạnh nàng, thỉnh thoảng ánh mắt lóe lên tia mong đợi.

Vô số năm qua, Càn Nguyên có rất nhiều ký ức tại Hồng Hoang, nhưng đoạn ký ức từng làm người chưa bao giờ bị lãng quên, đó là hồi ức trân quý nhất, cũng là điều hối tiếc nhất trong lòng hắn.

Nay đã thành Hỗn Nguyên, tu đạo sẽ là chuyện quan trọng nhất sau này, hắn muốn mượn cơ hội này để trảm ra phần ký ức đó, một lần nữa hóa thân thành người.

Như vậy tâm nguyện bấy lâu mới được bù đắp, khiến tâm cảnh của hắn trở nên viên mãn.

Không biết từ lúc nào thời gian lại trôi qua trăm năm, cuối cùng Nữ Oa mở mắt, trong mắt nàng ánh lên sự minh ngộ, toàn thân tỏa ra hào quang tạo hóa.

"Hồng Hoang đầy rẫy sát lục và tranh đấu, ta không thích, đạo của ta là tạo hóa, tuy không tìm thấy chủng tộc nào không tranh đấu, vậy thì ta sẽ tạo hóa ra một chủng tộc, sáng tạo ra một chủng tộc mới." "Dù sau này họ cũng phải tranh đấu, nhưng ít nhất sẽ không giống như Hồng Hoang hiện tại!" Khi Nữ Oa thấu hiểu những gì mình nên làm, luồng khí Hồng Mông Tử Khí trong não hải lập tức dung hợp cùng nguyên thần.

Đôi mắt nàng ngày càng sáng rực, cuối cùng cũng biết con đường thành thánh phải đi như thế nào.

Nhìn mặt nước phẳng lặng trong Thủy Viên Kính, Nữ Oa trầm tư, sau đó bốc lấy đất sét trong động phủ, pha trộn với nước, nắn thành hình người theo dáng vẻ của mình.

Rất nhanh, nàng đã nặn xong một bùn nhân giống mình đến tám phần.

Sau đó, Nữ Oa thổi một ngụm khí Tạo Hóa vào trong thân thể nó.

Bùn nhân lóe lên ánh sáng huyền quang tạo hóa, thân hình to lớn dần bằng Nữ Oa, nhưng chỉ duy trì được trong chốc lát rồi tan rã ngay tại chỗ, ánh huyền quang cũng biến mất. 'Tại sao không được?

Rõ ràng ta đã nặn ra hình hài, cũng đã đưa khí Tạo Hóa vào mà?' Nữ Oa vốn đang vui mừng, giờ nhìn đống đất vụn trên đất mà đầy vẻ thất vọng.

Nàng không bỏ cuộc, thử lại nhiều lần nữa nhưng kết quả vẫn không thay đổi. 'Đất là phàm thổ, nước là phàm thủy, sao có thể tạo hóa ra một chủng tộc được?' Càn Nguyên đứng bên cạnh thấy Nữ Oa đang khổ não, liền khẽ lên tiếng.

Lời nói của hắn như một tia sét đánh thức Nữ Oa.

Chương 79

Phải rồi, chỉ với đất tầm thường và nước phàm trần thì làm sao tạo ra được chủng tộc mong muốn.

Vậy nên dùng loại đất và nước nào?

Trong lúc Nữ Oa đang suy tư, hai luồng sáng hiện ra trước mặt nàng.

Khi ánh sáng tan đi, bên trong là Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy.

Một chiếc đỉnh lớn cũng được Càn Nguyên đặt trước mặt nàng. 'Đây là Càn Khôn Đỉnh, có công hiệu phản hậu thiên thành tiên thiên, bên trong uẩn hàm lực lượng tạo hóa.

Còn đây là đất Cửu Thiên Tức Nhưỡng và nước Tam Quang Thần Thủy, rất thích hợp để đạo hữu sáng tạo chủng tộc.' Nghe Càn Nguyên nói, Nữ Oa nhìn hắn một cái nhưng không nói gì thêm, trong lòng nàng hiểu rằng Càn Nguyên làm vậy có lẽ là vì giúp mình thành thánh.

Nữ Oa nhận lấy vật liệu, bỏ vào Càn Khôn Đỉnh rồi không ngừng nhào trộn.

Nàng nặn lại một hình người, rót khí Tạo Hóa vào.

Lần này bùn nhân không tan biến như trước nhưng vẫn chưa thực sự thành công.

Nữ Oa vừa mừng vừa lo: 'Vì sao chứ?

Đã dùng thần thổ và thần thủy đỉnh cấp nhất Hồng Hoang rồi, rốt cuộc còn thiếu sót ở đâu?' 'Một sinh linh quan trọng nhất là linh tính, không có linh tính sao có thể gọi là sinh linh, chẳng qua chỉ là cái xác

không hồn mà thôi.' Nghe Càn Nguyên gợi ý, mắt Nữ Oa lóe lên thần quang, nàng ép ra một giọt tinh huyết dung nhập vào bùn đất.

Khi nặn ra bùn nhân lần nữa, cuối cùng nàng đã thành công. 'Bái kiến Thánh mẫu, cảm tạ Thánh mẫu đã tạo hóa ra con.' Bùn nhân tỏa ra hào quang ngũ sắc, hóa thành một sinh linh có Tiên Thiên Đạo Thể, quỳ lạy Nữ Oa. 'Thành công rồi!' Nữ Oa vui mừng khôn xiết, ánh mắt rạng rỡ, con đường của nàng đã thông suốt. 'Cô âm bất trưởng, độc dương bất sinh, âm dương cân bằng mới là đại đạo.' Càn Nguyên vừa nói vừa ép một giọt tinh huyết của mình vào trong bùn đất ở Càn Khôn Đỉnh.

Nữ Oa nhìn hành động của hắn, ánh mắt thoáng qua một tia cảm xúc khác lạ nhưng không nói gì, tiếp tục nặn người.

Một người, hai người, ba người...

Trong đó không chỉ có nữ mà còn có rất nhiều nam giới.

Trong số nam giới đó, có một người giống Càn Nguyên đến chín phần.

Thấy Nữ Oa làm hơi chậm, Càn Nguyên lấy ra sợi dây leo Hồ Lô Thất Sắc khô héo lần trước giao cho nàng.

Nữ Oa nhận lấy, nhúng vào bùn đất rồi vung mạnh xuống đất, mỗi một giọt bùn rơi xuống lại hóa thành một sinh linh.

Khi bùn đất dùng hết, số lượng sinh linh xuất hiện trước mặt Nữ Oa là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm người, nam nữ mỗi bên một nửa.

Những sinh linh này mắt còn đầy vẻ mờ mịt, nhưng biết Nữ Oa là người tạo ra mình nên đồng loạt quỳ lạy. 'Bái tạ Thánh mẫu nương nương, cảm tạ ân đức tạo hóa của nương nương!' Riêng Càn Nguyên đã sớm ẩn nấp thân hình, không lộ diện.

Nếu lộ diện, đám nhân tộc này biết xưng hô thế nào?

Thánh phụ chăng?

Nếu làm Nữ Oa ác cảm thì không hay, thà ẩn đi còn hơn.

Hiện tại hắn đối với Nữ Oa cũng chưa có quá nhiều hảo cảm, sau này nếu nảy sinh tình cảm thì thừa nhận thân phận cũng không muộn.

Nữ Oa lúc này không chú ý tới hành động của Càn Nguyên, nhìn thấy số lượng nhân tộc đủ một Nguyên Hội được tạo ra, con đường của nàng đã hoàn toàn thông suốt, giờ là lúc thông cáo thiên địa. 'Thiên Đạo chứng giám, nay có Nữ Oa tạo ra một tộc, gọi là Nhân tộc, xin Thiên Đạo giám sát!' 'Nhân!

Nhân!

Chương 80

Nhân!' Đám nhân tộc mới sinh đồng thanh hô vang, dù chưa biết ý nghĩa là gì nhưng cảm thấy điều đó vô cùng quan trọng.

Ầm ầm!

Cả Hồng Hoang rung chuyển theo lời Nữ Oa, mây gió biến sắc, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, tử khí vạn dặm lan tỏa.

Một đoàn công đức kim vân khổng lồ hạ xuống, tám phần nhập vào cơ thể Nữ Oa.

Một phần thuộc về Càn Nguyên vì công lao chỉ điểm Nữ Oa tạo người, nửa phần nhập vào Càn Khôn Đỉnh và sợi dây leo (giờ có thể gọi là Tạo Nhân Tiên), nửa phần còn lại chia cho nhân tộc tại trường.

Sau khi công đức nhập thể, khí tức của Nữ Oa tăng vọt, từ Chuẩn Thánh hậu kỳ lên viên mãn, rồi ngay lập tức phá vỡ ranh giới bước vào cảnh giới Thánh nhân.

Một luồng khí tức thần thánh tràn ngập Hồng Hoang, uy áp cuồn cuộn bao trùm mọi sinh linh, tất cả đều hiểu rằng Nữ Oa đã tạo người thành thánh.

Ở Đông Côn Luân, Tam Thanh khó khăn chống chọi với uy áp thánh nhân.

Lão Tử mắt lóe lên tia sáng lạ, Nguyên Thủy đầy vẻ phẫn nộ, còn Thông Thiên lại tràn đầy chiến ý.

Chư thiên sinh linh mỗi người một ý niệm, nhưng tất cả đều biết, từ nay về sau Thánh nhân chính là đỉnh cao lực lượng của Hồng Hoang. 'Thánh nhân?

Đây là Thánh nhân sao?

Bảo sao lão sư từng nói dưới Thánh nhân thảy đều là kiến hôi!' Cảm nhận sức mạnh hiện tại, Nữ Oa thấy trạng thái của mình khác hẳn lúc còn là Chuẩn Thánh.

Nếu dùng lời trực quan để diễn tả, chỉ cần phẩy tay nàng cũng có thể diệt hàng trăm Chuẩn Thánh.

Khi định thần lại, nhìn tân sinh Nhân tộc trước mắt, ánh mắt nàng thoáng hiện vẻ phức tạp.

Thánh nhân có chân linh hòa hợp với Thiên Đạo, từ nay Thiên Đạo không diệt, chân linh Thánh nhân vĩnh tồn.

Trong lúc giao hòa với Thiên Đạo, nàng đã nhìn thấy một góc thiên cơ.

Nàng biết sau này hai tộc Vu - Yêu sẽ có một trận chiến sinh tử dẫn đến lưỡng bại câu thương, còn Nhân tộc nàng tạo ra lại được Thiên Đạo ưu ái, sẽ trở thành nhân vật chính của thiên địa sau thời Vu - Yêu.

Nhưng để trở thành nhân vật chính, Nhân tộc phải trải qua muôn vàn kiếp nạn, mà khó khăn nhất lại do Yêu tộc mang tới.

Một bên nàng là Oa Hoàng của Yêu tộc, một bên là Thánh mẫu của Nhân tộc, lựa chọn thế nào cũng thật nan giải. 'Càn Nguyên đạo hữu, quả nhiên đạo hữu cũng đã thành Thánh nhân.

Nhân tộc và Yêu tộc liệu có thể cộng tồn không?' Nữ Oa đột ngột hỏi.

Thân hình Càn Nguyên hiện ra, nhìn đám nhân tộc còn đang ngơ ngác, bình thản đáp: 'Đạo hữu đã biết thiên cơ rồi, còn cần gì phải hỏi ta?

Hơn nữa ta không phải Thánh nhân, mà là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.' Nghe vậy, Nữ Oa không nói gì thêm, nàng hiểu rõ những gì

thiên cơ hiển thị.

Cuối cùng, nàng nhìn Nhân tộc lần cuối với ánh mắt cực kỳ phức tạp rồi dần biến mất. 'Bản cung Nữ Oa, nay tạo hóa thành thánh, trăm năm sau sẽ khai tịch đạo trường Oa Hoàng Cung trong hỗn độn, mời chư vị đạo hữu đến quan lễ!

Phàm là sinh linh Hồng Hoang, trong vòng vạn năm không được can nhiễu Nhân tộc phát triển, kẻ nào vi phạm, trảm!' Giọng nói uy nghiêm của Nữ Oa vang vọng khắp Hồng Hoang, sự lạnh lùng trong lời nói khiến chúng sinh rùng mình, dập tắt mọi ý đồ xấu.

Sau khi Nữ Oa rời đi, Càn Nguyên chú ý tới một nhân tộc có tướng mạo rất giống mình.

Hắn tự nhủ: 'Nhân tộc sau này phải dựa vào chính mình.

Sau lần này ta sẽ bế quan tham ngộ Hỗn Nguyên, mọi chuyện còn lại cần giải quyết xong.' 'Bản tôn yên tâm, Nhân tộc muốn trưởng thành trong Hồng Hoang thì phải tự lực tự cường!

Tôi chỉ cần Võ Đạo Bi và Vạn Linh Vạn Huyết Trì thôi!' Càn Nguyên nghe vậy, phẩy tay đưa hai luồng lưu quang vào cơ thể nhân tộc giống mình đó rồi biến mất.

Khi hắn đi rồi, vị nhân tộc kia nhìn về phía đồng bào, thần sắc nghiêm nghị: 'Hỡi đồng bào Nhân tộc, Thánh mẫu nương nương đã rời đi, chúng ta muốn sinh tồn phải dựa vào chính mình.

Chương 81

Từ hôm nay, ta là đại tổ cũng là thủ lĩnh Nhân tộc, tên là Hoàng Thiên!' Những nhân tộc tại đó còn ngây ngô, thuần phác, nghe Hoàng Thiên nói vậy liền đồng loạt bái lạy: 'Chúng ta bái kiến thủ lĩnh!' Hoàng Thiên gật đầu hài lòng, dẫn dắt nhân tộc chọn nơi vừa sinh ra làm địa bàn phát triển ban đầu.

Nhân tộc bắt đầu cuộc hành trình sinh tồn gian nan giữa Hồng Hoang.

Tại Đông Côn Luân, ba anh em Lão Tử mỗi người một vẻ.

Nguyên Thủy đầy ghen tị: 'Khốn kiếp, Tam Thanh chúng ta chưa thành thánh mà Nữ Oa sư muội đã đi trước một bước.' 'Nhị huynh, Nữ Oa sư muội thành thánh cũng là chuyện tốt, biết đâu đệ có thể từ đó ngộ ra cơ duyên thành thánh của mình.' Thông Thiên cười nói, không quá coi trọng việc ai trước ai sau. 'Hừ!

Chú thì hiểu gì?

Chúng ta là Bàn Cổ chính tông, giờ lại tụt hậu so với Nữ Oa, chẳng phải để chúng sinh xem thường sao?' Nguyên Thủy lạnh lùng phản bác. 'Dù Nữ Oa có đi trước thì đã sao?

Chúng ta có đại công đức khai thiên của phụ thần, sớm muộn gì cũng thành thánh thôi.' Thông Thiên không để tâm, biết nhị huynh của mình coi trọng mặt mũi hơn bất cứ thứ gì.

Lão Tử mắt lóe sáng, lên tiếng: 'Thông Thiên nói đúng, đi thôi, Nữ Oa sư muội thành thánh, chúng ta không thể vắng mặt.' Cả ba cùng lên đường tiến vào hỗn độn.

Các đại năng khác như Trấn Nguyên Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề

cũng không ngồi yên, lục tục kéo nhau đi.

Tại Thiên Đình, Đế Tuấn đang bế quan cũng vừa mừng vừa lo.

Mừng vì Nữ Oa là Oa Hoàng của Yêu tộc, nay thành thánh nghĩa là Yêu tộc có chỗ dựa vững chắc, không cần sợ Vu tộc nữa.

Lo vì Nữ Oa trước nay không có thực quyền, giờ thành thánh thì uy thế trong tộc sẽ át cả hắn.

Với kẻ có tham vọng thống trị Hồng Hoang như Đế Tuấn, việc có một Thánh nhân đè đầu không hề dễ chịu.

Hắn bắt đầu khao khát sức mạnh thánh nhân, và có lẽ đã đến lúc tính kế với Hồng Vân rồi.

Đế Tuấn không nói ý định của mình cho ai, chỉ dẫn theo quân lực chủ chốt của Yêu tộc tiến vào hỗn độn chúc mừng Nữ Oa.

Từ sau khi Tử Tiêu Cung kết thúc giảng đạo, hỗn độn vốn vắng lặng nay lại nhộn nhịp bởi các luồng lưu quang.

Các đại thần thông giả như Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà lần lượt hiện thân. 'Chúc mừng Nữ Oa đạo hữu chứng đạo Thánh nhân, từ nay vạn kiếp bất diệt, tiêu dao tự tại!' Nữ Oa gật đầu chào mọi người: 'Chư vị đạo hữu quá bộ, bản cung xin phép bắt đầu.' Nữ Oa tỏa ra huyền quang vô lượng, tử khí vây quanh, khí tức tạo hóa lan tỏa.

Nàng cầm Hồng Tú Cầu mà Hồng Quân ban cho, ném mạnh vào hỗn độn.

Hồng Tú Cầu xé toạc hỗn độn, nơi nó đi qua Thái Cực luân chuyển, Tứ Tượng diễn sinh, Ngũ Hành Bát Quái hiện rõ.

Lão Tử và những người khác nhìn cảnh tượng này mà đắm chìm, ngộ ra không ít điều.

Nữ Oa không ngừng đánh ra pháp ấn.

Thanh khí bốc lên thành trời, trọc khí hạ xuống thành đất, một thế giới mới được hình thành.

Mọi người đều chấn động, nếu là khai tịch tiểu thế giới thì họ làm được, nhưng khai thiên lập địa ngay trong hỗn độn thì chỉ có Thánh nhân mới đủ sức.

Họ vừa kính sợ vừa khát khao vĩ lực ấy.

Nữ Oa hài lòng nhìn đạo trường mới, nàng phẩy tay một cái, một tòa cung điện hiện ra, phía trên khắc ba chữ 'Oa Hoàng Cung'. 'Mời chư vị vào trong, bản cung sẽ giảng đạo trăm năm.' Sau trăm năm, Tam Thanh và mọi người cáo từ rời đi, chỉ có Đế Tuấn và người của Yêu tộc ở lại.

Nữ Oa hiểu ý định của hắn, liền nói trước: 'Ý của Thiên Đế bản cung đã rõ, nhưng Thánh nhân siêu thoát ngoại vật, không được tự tiện can thiệp vào sự vụ Hồng Hoang.

Bản cung chỉ có thể nhắc nhở Thiên Đế, Vu tộc có lẽ sẽ có biến số.' Đế Tuấn nghe vậy thì nghẹn lời, chỉ đành hầm hực dẫn Thái Nhất rời đi.

Nhìn bóng lưng họ, Nữ Oa thở dài lo lắng cho huynh trưởng Phục Hy đang lún sâu trong Yêu tộc.

Chương 82

Nàng đã thấy kết cục của Yêu tộc, nàng phải tìm cách giúp anh trai mình.

Sau khi Nữ Oa thành thánh, Hồng Hoang náo nhiệt một thời gian rồi trở lại yên tĩnh.

Nhiều kẻ tò mò về Nhân tộc nhưng không ai dám làm gì vì lệnh của Thánh nhân.

Trong những ngày bình lặng đó, Huyết Hải đột nhiên phát ra những chấn động kỳ lạ.

Minh Hà đang tọa trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên mười hai phẩm, sắc mặt nghiêm trọng.

Ông ta bắt lấy một linh hồn, hòa cùng tinh huyết Huyết Hải đã qua luyện chế, đánh vào các pháp ấn. 'Tê!

Minh Hà đang luyện đại thần thông gì mà kinh động cả Hồng Hoang thế này?' 'Không đúng... không phải Vu, không phải Yêu, cũng chẳng phải Nhân...

Chẳng lẽ ông ta đang bắt chước Nữ Oa tạo ra chủng tộc mới?' Các đại năng biến sắc, nhìn về phía Huyết Hải.

Khi sinh linh đầu tiên được tạo ra, nó quỳ xuống: 'Bái kiến lão tổ, cảm ơn lão tổ đã tạo hóa!' Minh Hà mừng rỡ, tiếp tục công việc.

Chẳng mấy chốc, một chủng tộc mới đã ra đời.

Nam giới thì hung tợn xấu xí, người tám tay, kẻ có cánh, người răng nanh; nhưng nữ giới lại xinh đẹp tuyệt trần, dáng vẻ thướt tha.

Minh Hà ngửa mặt lên trời hô: 'Thiên Đạo chứng giám, nay có

Minh Hà tạo ra một tộc, gọi là A Tu La!' 'A Tu La!

A Tu La!' Cả tộc gào thét rung trời.

Công đức hạ xuống, Minh Hà bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ nhưng không thể đột phá thêm nữa.

Ông ta phẫn nộ: 'Bất công!

Tại sao cùng là tạo tộc mà ta không thể thành Thánh!' Nhưng dù kêu gào thế nào cũng không thay đổi được gì, ông ta đành lủi thủi quay về Huyết Hải.

Các đại năng khác thở phào vì Hồng Hoang không có thêm Thánh nhân nào nữa.

Năm tháng trôi qua, chớp mắt đã ngàn năm.

Nhân tộc dù có Tiên Thiên Đạo Thể nhưng không biết cách tu luyện, sống giữa Hồng Hoang đầy hiểm họa.

Chỉ một trận hỏa hoạn hay sấm sét cũng cướp đi bao sinh mạng.

Hoàng Thiên nhìn thấy tất cả nhưng hắn hiểu Nhân tộc phải tự mình trải qua kiếp nạn mới cứng cỏi được.

Điều quan trọng nhất hiện nay là hắn phải tham ngộ Võ Đạo Bi để tìm ra công pháp phù hợp cho Nhân tộc.

Nhân tộc vốn sợ lửa, nhưng sau một đám cháy, họ phát hiện thịt động vật nướng chín ngon hơn thịt sống nên bắt đầu biết giữ lửa.

Tuy nhiên lửa rất khó bảo quản.

Hoàng Thiên biết cách giải quyết nhưng hắn muốn Nhân tộc tự làm.

Hắn ra lệnh: 'Ai giải quyết được chuyện này sẽ là Nhị tổ của Nhân tộc!' Một ngày nọ, một người tộc nhân thấy chim gõ kiến mổ

cây tạo ra tia lửa, ông ta liền dùng cành cây và cỏ khô thử khoan gỗ lấy lửa.

Sau nhiều lần thất bại, cuối cùng lửa đã cháy. 'Lửa!' Cả tộc hoan hô.

Công đức hạ xuống, người đó lập tức đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, ngọn lửa đó trở thành Tân Hỏa bất diệt của Nhân tộc.

Hoàng Thiên ban tên cho ông là Toại Nhân Thị.

Chương 83

Tiếp sau đó, có người dạy dân cách dựng nhà trên cây để tránh thú dữ (Hữu Sào Thị), có người dùng da thú làm quần áo (Truy Y Thị).

Cả hai đều đạt Đại La Kim Tiên nhờ công đức.

Hồng Hoang đại năng thấy Nhân tộc liên tục nhận công đức thì vừa hiếu kỳ vừa e ngại Nữ Oa nên không dám quấy nhiễu.

Có ba vị tổ giúp đỡ, Nhân tộc phát triển nhanh hơn nhưng vẫn chưa có công pháp tu luyện thực sự.

Hoàng Thiên bế quan tại trung tâm lãnh địa, quyết tâm sáng tạo ra một con đường riêng cho Nhân tộc, không phải Kim Đan Đại Đạo của Lão Tử, mà là Võ Đạo! 'Thế gian vạn pháp, Vu tộc luyện thể, vạn tộc thôn thổ linh khí.

Nhân tộc ta sinh ra đã có Tiên Thiên Đạo Thể, không thể từ bỏ lợi thế này.

Người có tinh, khí, thần là căn bản.

Tu luyện bước đầu phải rèn luyện nhục thân, gân cốt, lục phủ ngũ tạng, đạt trạng thái tối ưu, gọi là Trúc Cơ cảnh!' Hoàng Thiên ngồi đó, cơ thể phát ra tiếng va chạm như rèn sắt, nhục thân ngày càng mạnh mẽ. 'Trúc Cơ viên mãn sẽ sinh ra Tiên Thiên Chi Khí, luân chuyển qua bát mạch, gọi là Chân Khí cảnh.

Tiếp đó nén chân khí thành dịch thái hoặc cố thái, gọi là Chân Đan cảnh!' Chân khí trong đan điền Hoàng Thiên hóa thành một viên đan rực sáng. 'Tinh khí đủ thì thần sinh, cảm ngộ ý cảnh để lĩnh ngộ thần thông, gọi là Thần Thông cảnh.

Tiếp theo là đả thông ba trăm sáu mươi lăm tổ khiếu, tiếp dẫn tinh

thần chi lực, gọi là Thông Khiếu cảnh!' Các huyệt khiếu trên người hắn tỏa sáng như sao trời. 'Sau đó là ngưng tụ chân ý hóa thành Pháp Tướng, gọi là Pháp Tướng cảnh.

Khi chân ý hòa vào nhục thân, tích huyết có thể trọng sinh, gọi là Niết Bàn cảnh.

Cuối cùng là dung hợp pháp tắc thiên địa vào chân ý và thần hồn, tạo thành mệnh tinh, gọi là Mệnh Tinh cảnh.

Khi mọi thứ viên mãn sẽ bước vào Võ Thánh, sánh ngang Thánh nhân!' Hoàng Thiên mở mắt cười mãn nguyện: 'Võ đạo đã thành!

Con đường này chính là Võ Đạo!' Võ Đạo Bi tỏa sáng rực rỡ rồi nhập vào cơ thể hắn.

Hắn bước ra ngoài, Toại Nhân Thị cùng hai vị tổ khác vội chạy đến: 'Đại ca, đã thành công chưa?' 'Thành công rồi, triệu tập mọi người lại, ta sẽ truyền pháp!' Cả ba vị tổ đều rưng rưng nước mắt vì biết từ nay Nhân tộc đã có lối thoát.

Nhân tộc lúc này đã lên đến hàng triệu người.

Hoàng Thiên bước lên không trung, dõng dạc tuyên bố: 'Thiên Đạo chứng giám, nay có Hoàng Thiên Nhân tộc sáng lập một đạo, gọi là Võ, xin Thiên Đạo giám sát!' Thiên kiếp giáng xuống nhưng Hoàng Thiên không hề sợ hãi.

Hắn hiển hóa các cảnh giới Võ Đạo cho toàn thể chúng sinh Hồng Hoang thấy.

Từ Trúc Cơ đến Võ Thánh, mỗi bước đi đều rung chuyển trời đất.

Các đại năng Hồng Hoang từ coi thường chuyển sang kinh ngạc tột độ.

Họ nhận ra Nhân tộc này không hề đơn giản.

Sau khi thu nhận công đức, Hoàng Thiên quay về.

Nhờ công pháp phù hợp, tu vi của toàn bộ Nhân tộc tăng vọt.

Toại Nhân Thị cùng hai vị tổ tiến vào Niết Bàn cảnh.

Hoàng Thiên dặn dò ba người: 'Ta sẽ bế quan để đột phá Võ Thánh, Nhân tộc giao cho các đệ.

Hãy đặt Võ Đạo Bi ở Tổ Điện để mọi người tham ngộ.

Nhân tộc phải tự cường!' Vài trăm năm sau, dân số Nhân tộc đạt hàng tỷ người, diện tích sinh sống lan rộng đến chân núi Bất Chu.

Nhiều chủng tộc bắt đầu cảm thấy bị đe dọa nhưng vẫn e sợ Nữ Oa.

Chương 84

Hoàng Thiên xuất quan, triệu tập ba vị tổ: 'Ta quyết định thực hiện đại thiên di cho Nhân tộc!' Cả ba sửng sốt: 'Đại ca, chúng ta đang ở chân núi Bất Chu rất tốt, tại sao phải đi?

Đi xa như vậy sẽ tổn thất rất nhiều tộc nhân!' Hoàng Thiên nghiêm mặt: 'Các đệ chỉ thấy cái lợi trước mắt.

Núi Bất Chu là chiến trường chính của Vu - Yêu, nếu họ đánh nhau lần nữa, Nhân tộc ta sẽ tan thành mây khói.

Hơn nữa, võ đạo phải trải qua sinh tử mới tinh tiến được.

Ta thà để Nhân tộc chịu khổ để trưởng thành, còn hơn thấy họ bị đồ sát mà không có sức phản kháng!' Nghe lời đanh thép của Hoàng Thiên, ba vị tổ mới bừng tỉnh: 'Đại ca nói đúng, chúng đệ sẽ thực hiện theo ý huynh!' Hoàng Thiên tiếp tục: 'Chúng ta sẽ di cư đến ven bờ Đông Hải.

Nơi đó xa chiến trường Vu - Yêu, thích hợp để phát triển lâu dài.

Sau khi đến nơi, ta sẽ lập Truyền Thừa Thánh Địa để giữ lửa Võ Đạo, tránh việc sau này có Thánh nhân đến truyền pháp làm mai một bản sắc của tộc ta.' Mọi việc được quyết định.

Hoàng Thiên nhìn xa xăm: 'Con đường thiên di sẽ là con đường máu, nhưng nó sẽ tôi luyện nên một Nhân tộc hùng mạnh nhất!' Tại Thiên Đình, bên trong điện Lăng Tiêu, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng đám cao tầng Yêu tộc đang tụ họp đông đủ.

“Bạch Trạch, hiện nay trên mặt đất Hồng Hoang, ngoại trừ Vu tộc ra, còn chủng tộc nào chưa thần phục Yêu tộc ta?!” Đế Tuấn ngồi vững trên ghế chủ tọa, nhìn về phía Bạch Trạch mở lời hỏi.

Bạch Trạch vội vàng tiến lên một bước, hành lễ với Đế Tuấn: "Hồi bẩm Bệ hạ, hiện nay Thiên Đình chúng ta ngoại trừ Vu tộc, các chủng tộc khác hầu như đã thần phục, chỉ là..." "Ân?

Chỉ là?" Đế Tuấn khẽ nhíu mày, trong mắt lộ ra vài phần không vui, lạnh lùng hỏi.

"Trên đại địa Hồng Hoang, trừ Vu tộc, còn có Tử Phủ do Đông Vương Công sáng lập, cùng với ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đã thoái ẩn.

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc ẩn cư không ra, nhưng Long tộc đang chiếm giữ vùng Tứ Hải, vẫn chưa hướng về Yêu tộc ta thần phục!" "Ngoài ra, tại Bắc Minh Hải, Côn Bằng sáng lập Bắc Minh Cung, thu nạp một bộ phận Yêu tộc, cũng không thần phục Thiên Đình ta.

Ở Huyết Hải còn có A Tu La tộc, cùng với Nhân tộc do Nữ Oa nương nương sáng tạo cũng như thế!" Bạch Trạch trầm giọng báo cáo.

"Ân?!" "Nhân tộc do Nữ Oa Thánh nhân sáng tạo, tạm thời không quản.

Huyết Hải A Tu La có Minh Hà tồn tại, cũng tạm thời chưa cần động tới.

Còn về Tử Phủ và Tứ Hải Long tộc..." Ánh mắt Đế Tuấn hơi ngưng lại, lộ vẻ trầm tư.

Nếu có thể công phá Tử Phủ, thu phục Long tộc, khí vận Thiên Đình chắc chắn sẽ đại tăng, thực lực cũng trưởng thành không ít.

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn kiên định quyết định, sau đó trầm giọng ra lệnh: "Bạch Trạch nghe lệnh!

Đi tuyển phái người tới Tử Phủ, bảo Đông Vương Công dẫn dắt Tử Phủ gia nhập Thiên Đình, bảo Tứ Hải Long tộc cũng gia nhập

Thiên Đình.

Nếu không, Thiên Đình ta sẽ hưng binh hạ giới chinh phạt!" "Bệ hạ..." Bạch Trạch sắc mặt hơi biến hóa, đang định khuyên can thì bị Đông Hoàng Thái Nhất ngồi bên cạnh ngắt lời.

Chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất nói: "Bạch Trạch, không cần lo lắng.

Nay Đại ca và Hy Hoàng đã hoàn thiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, dù Tử Phủ có Đông Vương Công, Tứ Hải Long tộc có nội hàm, thì làm sao chống đỡ được sự chinh phạt của Thiên Đình ta?" "Chỉ cần không có Thánh nhân, Thiên Đình ta không sợ bất kỳ cường địch nào!" Trong lời nói của Đông Hoàng Thái Nhất tràn đầy vẻ cuồng ngạo, vô cùng tự tin vào thực lực của Thiên Đình.

Các Yêu Thánh khác trong Thiên Đình ngoại trừ Bạch Trạch đều gật đầu tán đồng.

Yêu tộc trừ việc chịu thiệt thòi trong tay Vu tộc, thì chưa bao giờ e ngại ai.

Thấy vậy, Bạch Trạch khẽ thở dài, sau đó hành lễ với Đế Tuấn: "Thần lĩnh mệnh!" Trong lòng y thầm cảm thán, Tử Phủ có một Chuẩn Thánh là Đông Vương Công, Tứ Hải Long tộc có thể chiếm giữ Tứ Hải thì đâu có đơn giản như vậy, có lẽ lần này sẽ không dễ dàng.

Bạch Trạch có thiên phú thần thông, có thể dự tri trước một phần nguy hiểm, nhưng nhìn đám người đang hăng hái thảo luận, y không thể xen mồm vào, đành lắc đầu bất lực.

Sự thực đúng như Bạch Trạch dự liệu, cả Tử Phủ và Tứ Hải Long tộc đều từ chối thần phục Thiên Đình.

Rầm!

“Guanh gan thật lớn, dám từ chối Thiên Đình ta!

Như vậy cũng tốt, Yêu tộc ta nuôi quân nhiều ngày, vừa vặn lấy Tử Phủ và Tứ Hải Long tộc để luyện binh.

Truyền lệnh xuống, mười năm sau hưng binh hạ giới, tiên diệt Tử Phủ, sau chinh Long tộc!” Đế Tuấn đại nộ, mắt tràn đầy sát cơ, phẫn nộ ra lệnh cho đám cao tầng Yêu tộc.

Chương 85

"Cẩn tuân mệnh lệnh của Yêu Đế Bệ hạ!" Đám cao tầng Yêu tộc đều hành lễ, phân phó lui xuống chỉnh đốn đại quân.

Tại đảo Phương Trượng, nơi đóng đô của Tử Phủ do Đông Vương Công thành lập.

Lúc này bên ngoài đảo, sóng triều cuồn cuộn, một con Tử Kim Thần Long từ dưới biển hiện lên, hóa thành một người trung niên, mang theo khí chất hoàng giả bất phàm.

Ngay sau đó, Đông Vương Công cũng hiện thân, nhìn người trung niên mặc long bào tử kim trước mặt, mắt lóe tinh quang: "Ta vốn tưởng Long tộc đã sa sút, không ngờ vẫn còn cường giả Chuẩn Thánh!" Người trung niên mặc long bào khẽ nhíu mày đáp: "Ta là Chúc Long.

Long tộc ta từng là bá chủ Hồng Hoang, có chút nội hàm cũng là lẽ đương nhiên." "Đông Vương Công, chắc ông cũng biết ý đồ của ta.

Nay Đế Tuấn hạ lệnh mười năm sau quân tiến đánh Tử Phủ và Long tộc.

Hai thế lực chúng ta nếu đơn độc thì không đủ sức chống lại Yêu tộc, lần này ta tới là muốn cùng Tử Phủ liên thủ kháng địch, không biết ý ông thế nào?!" Đông Vương Công trầm tư một lát rồi đáp: "Được, hai bên chúng ta liên thủ kháng Yêu tộc!" "Ha ha, tốt!

Vậy ta về tộc triệu tập tinh nhuệ Long tộc, mười năm sau cùng nhau đối kháng Yêu tộc!" Chúc Long cười lớn, hóa thành một đạo tử kim quang mang lặn xuống Đông Hải.

Đông Vương Công nhìn theo bóng dáng Chúc Long, ánh mắt lóe

lên thần quang, sau đó cũng trở về đảo triệu tập tiên thần Tử Phủ.

Nhật nguyệt giao thế, mười năm đối với Hồng Hoang chỉ như một cái chớp mắt.

"Tùng!

Tùng!

Tùng!" Từng hồi trống chiến vang rền, trên không trung tụ tập một đám mây đen kịt, vô tận khí tức hung lệ hội tụ lại, hướng về phía Đông Hải.

Một chi đại quân Yêu tộc do đích thân Đế Tuấn dẫn đầu, đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, Thái Ất Kim Tiên nhiều vô số, Đại La Kim Tiên cũng không ít.

Khí thế ấy khiến cả Hồng Hoang biến sắc, vô số sinh linh kinh hãi.

"Đại quân Yêu tộc?

Định làm gì đây?" "Chẳng lẽ lại giao chiến với Vu tộc?" "Chưa tới kỳ hạn một nguyên hội, họ dám trái lời Đạo Tổ sao!" Tuy nhiên, mọi người phát hiện đại quân Yêu tộc không hướng về phía Vu tộc mà nhắm thẳng Đông Hải.

"Địa bàn Đông Hải Long tộc, nơi đó có Tử Phủ của Đông Vương Công!

Tê, chẳng lẽ Đế Tuấn muốn chinh phục Tử Phủ và Long tộc?" Một ý niệm hiện lên trong đầu nhiều đại thần thông giả, họ chăm chú theo dõi sự việc.

Yêu tộc gây động tĩnh lớn như vậy, Vu tộc đương nhiên nhận ra, nhưng thấy không phải nhắm vào mình nên đứng ngoài lạnh lùng quan sát.

Đối với họ, chỉ cần không đánh Vu tộc thì Yêu tộc đánh ai cũng

được, chết càng nhiều càng tốt.

Nếu không vì lời Đạo Tổ khiến họ không dám khinh cử vọng động, thì họ đã sớm nhảy vào thêm dầu vào lửa rồi.

"Đế Tuấn, ngươi dẫn chúng Yêu tộc phạm vào Tử Phủ ta, chẳng lẽ không coi Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ thân phong ra gì sao?

Không sợ Đạo Tổ trách tội à?!" Đối diện với sự tấn công của Yêu tộc, Đông Vương Công đã sớm tập kết lực lượng Tử Phủ để đối lập!

Đông Vương Công đứng trước đại quân Tử Phủ, ánh mắt lạnh lẽo, muốn dùng danh nghĩa Hồng Quân để áp chế Đế Tuấn.

Bên cạnh ông ta là đại quân Long tộc do Chúc Long dẫn đầu, tuy số lượng không nhiều nhưng rõ ràng đều là tinh nhuệ.

Ánh mắt Đế Tuấn đảo qua đám người Đông Vương Công và Long tộc, không hề biến hóa, chỉ có vẻ lạnh lùng: "Đông Vương Công, tuy Đạo Tổ phong ngươi là Nam Tiên Chi Thủ, nhưng ngươi lại dung túng thủ hạ làm ác tứ phương.

Thiên Đình ta thuận theo thiên mệnh, chấp chưởng Hồng Hoang, Tử Phủ không nghe hiệu triệu, hôm nay chính là lúc đền tội!" Nghe vậy, Đông Vương Công cười lớn, biết hôm nay không thể thiện giải, ông ta mỉa mai: "Muốn chấp chưởng Hồng Hoang thì Yêu tộc cũng phải đánh thắng được Vu tộc đã.

Lần trước nếu không có Đạo Tổ ra tay, Yêu tộc đã sớm bị diệt, lấy đâu ra cơ hội ở đây nói khoác!" Đế Tuấn và đám cao tầng Yêu tộc mắt đều lóe lên hàn quang.

Nỗi sỉ nhục đó nay bị Đông Vương Công khơi lại khiến họ đầy sát cơ.

"Ngu muội không chịu tỉnh ngộ!

Chúng Yêu tộc nghe lệnh, diệt Tử Phủ!" Một tiếng lệnh vang lên, ức vạn đại quân Yêu tộc dưới sự dẫn dắt của Thập Đại Yêu Thánh xông về phía quân Tử Phủ.

Chương 86

Đông Vương Công cũng không cam lòng yếu thế, lệnh cho thuộc hạ liều chết xông lên.

Trận chiến này liên quan đến sự tồn vong, mỗi người Tử Phủ đều dốc toàn lực.

"Chết đi!" Đông Hoàng Thái Nhất ôm Hỗn Độn Chung, đôi mắt lóe lên hỏa quang, hóa thành Tam Túc Kim Ô lao về phía Đông Vương Công.

Đối mặt với đòn công kích của Thái Nhất, Đông Vương Công lấy ra Long Đầu Quải Trượng nghênh chiến.

Đế Tuấn nhìn Thái Nhất giao thủ với Đông Vương Công, không tham gia vào mà đặt mục tiêu lên Long tộc.

"Long tộc, không ngờ các ngươi lại chủ động xuất hiện ở đây.

Ngoan ngoãn thần phục đi, dù sao Long tộc cũng thuộc về Yêu tộc ta!" Chúc Long nhìn Đế Tuấn, Phục Hy và đại quân Yêu tộc phía sau, trong mắt thoáng hiện vẻ cay đắng, sau đó nói: "Long tộc ta dù sao cũng từng là một trong các bá chủ Hồng Hoang.

Dù nay sa sút nhưng vẫn có kiêu ngạo của mình.

Muốn Long tộc thần phục, ngươi phải lấy ra bản lĩnh thực sự.

Ta là Chúc Long của Long tộc, chỉ cần Yêu Đế Bệ hạ đánh bại được ta, Long tộc nguyện quy thuận Thiên Đình." Nghe Chúc Long nói, Đế Tuấn im lặng một lát, mắt hiện thần quang, khí tức toàn thân dâng cao, phát ra uy thế đế hoàng nồng đậm.

"Tốt!

Bản đế sẽ nể mặt Long tộc một lần.

Chiến!" Lời Đế Tuấn vừa dứt, bầu trời Hồng Hoang vốn đang là ban ngày bỗng tối sầm lại, từng đạo tinh thần chi lực bao quanh lấy y.

Theo pháp quyết trong tay Đế Tuấn, những tinh thần chi lực đó hóa thành vạn ngàn tinh thần chi kiếm, trảm về phía Chúc Long.

"Hống!" Chúc Long gầm lên một tiếng, hóa thành Tử Kim Thần Long dài vạn trượng, vuốt rồng vồ nát vạn ngàn tinh thần kiếm, sau đó di chuyển làm vỡ vụn không gian, lao sát tới Đế Tuấn.

"Khá cho Long tộc, không ngờ lại có thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ!" Đế Tuấn kinh ngạc trước tu vi của Chúc Long nhưng không hề hoảng loạn.

Kiếm thần kim sắc trong tay vạch ra những hư ảnh không trung, trong chớp mắt chém ra không biết bao nhiêu kiếm, hóa thành một cơn bão kiếm nhận quét về phía Chúc Long.

Chúc Long không sợ hãi, tử kim quang mang rạng rỡ, dùng trảo dùng đuôi phá hủy cơn bão kiếm.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Hai người va chạm kịch liệt, không gian bị đánh nát, phạm vi vạn dặm sụp đổ thành một hắc động, thôn phệ nước biển và những yêu tộc không may bị cuốn vào.

Ở phía bên kia, uy thế của Đông Hoàng Thái Nhất đại tăng, Hỗn Độn Chung không ngừng vang lên, từng vòng gợn sóng đánh về phía Đông Vương Công, khiến ông ta chỉ có sức chống đỡ, không có sức phản kích.

"Đáng chết!

Đáng chết!" Đông Vương Công gầm thét nhưng vô vọng.

Dù cảnh giới tương đương Thái Nhất, nhưng linh bảo Long Đầu Quải Trượng không thể sánh được với Hỗn Độn Chung công phạt vô song.

"Người của Tử Phủ, bày Vạn Tiên Trận!" Đông Vương Công dùng quải trượng hóa rồng tạm thời ép lui Thái Nhất, lui về Tử Phủ, cùng thuộc hạ lập thành một trận thế huyền ảo.

"Trận pháp thật kỳ diệu, có thể gia trì thực lực của tất cả tu sĩ trong trận vào bản thân, không kém gì Chuên Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Tại Đông Côn Luân, Thông Thiên mắt lóe thần quang.

Không hiểu sao Vạn Tiên Trận này rất hợp khẩu vị của ông, có lẽ ông cũng nên suy diễn ra cách bố trí Vạn Tiên Trận này.

Thấy Đông Vương Công dùng đến át chủ bài, Đế Tuấn biến sắc, định thoát khỏi Chúc Long để về Yêu tộc bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Nhưng Chúc Long đâu có cho phép!

"Đế Tuấn, ta chưa kết thúc chiến đấu, đừng hòng rời đi!" Chúc Long thi triển vĩ lực vô biên vây khốn Đế Tuấn.

Đông Vương Công thừa cơ hội đó, giơ cao Long Đầu Quải Trượng đập mạnh về phía Đông Hoàng Thái Nhất và đại quân Yêu tộc.

Chương 87

Ầm!

"Phụt!" Đông Hoàng Thái Nhất phun ra một ngụm tiên huyết, bị đánh bay đi, chịu thương thế không nhỏ.

Yêu tộc phía sau bị một kích của Đông Vương Công tiêu diệt hàng vạn người.

"Ha ha ha!

Chết đi!" Đông Vương Công đầy hận thù, tiếp tục đập quải trượng xuống định diệt sát Thái Nhất.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lập!" "Tinh thần luân chuyển, tan nát cho ta!" Vào thời khắc mấu chốt, Đế Tuấn kịp thời trở về, Hà Đồ Lạc Thư hiện ra, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lập tức bao phủ.

Một vùng tinh không rộng lớn hiện ra, vạn ngàn tinh thần ngưng tụ chặn đứng đòn tấn công của Đông Vương Công.

Hóa ra Phục Hy đã chủ động ngăn chặn Chúc Long để Đế Tuấn kịp quay về bày trận.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Tiếng nổ vang rền liên tục, Đông Vương Công mắt lóe vẻ hung ác, thúc giục Vạn Tiên Trận đâm sầm vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tư thế không chết không thôi.

Đế Tuấn cũng không sợ hãi, liên hợp cùng 365 vị chủ trận Tinh

Quân nghênh chiến, đấu cứng với Vạn Tiên Trận!

Trong sát na, Đông Hải bùng phát sóng thần cao vạn trượng, trăm vạn dặm Hồng Hoang rung chuyển, dư chấn lan ra bốn phía.

Không ít Yêu tộc, người của Tử Phủ và Long tộc đều bị dư chấn ấy nghiền nát.

Chúc Long và Phục Hy cũng tách ra, không chiến đấu nữa.

Hai đại trận tuyệt thế va chạm, bên nào thắng thì trận chiến cũng coi như kết thúc.

Sau không biết bao nhiêu lần va chạm, Vạn Tiên Trận từng chút một băng hoại.

Đông Vương Công bị đánh bay, thân hình đầy vết thương, những người khác trong trận hầu như đều mất mạng.

Hình ảnh Đế Tuấn và đám người hiện ra, tuy có thương thế nhưng tốt hơn Đông Vương Công nhiều.

Có thể thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã đánh tan Vạn Tiên Trận.

Đông Vương Công, bại!

"Ha ha!

Ha ha ha!

Đế Tuấn, không phải Vạn Tiên Trận của ta thua Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chỉ hận thực lực Tử Phủ ta không đủ!" Đông Vương Công cười điên cuồng, không hề có vẻ thất lạc.

Sau khi dứt lời, đôi mắt ông ta hiện lên một đạo quang mang u ám.

Ông ta hóa thành một đạo lưu quang lao về phía Đế Tuấn, khí tức trên thân bắt đầu không ổn định.

Thấy bộ dạng này của Đông Vương Công, Thái Nhất và mọi người đều biến sắc.

"Đại ca cẩn thận, Đông Vương Công muốn tự bạo!" Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng ném Hỗn Độn Chung về phía Đế Tuấn để ngăn cản uy lực tự bạo.

Đế Tuấn vừa mới tán đi đại trận, đối mặt với việc Đông Vương Công tự bạo thì không thể né tránh, chỉ kịp vận chuyển Hà Đồ Lạc Thư hộ thân.

Ầm!

Chương 88

Một tiếng nổ long trời lở đất, Đông Vương Công là Chuẩn Thánh hậu kỳ tự bạo, uy lực cực kỳ kinh khủng.

Đảo Phương Trượng sụp đổ hoàn toàn, biến mất khỏi Hồng Hoang.

Phạm vi trăm vạn dặm hóa thành hư vô, ngay cả nước biển Đông Hải cũng bị hổng một mảng lớn, nhất thời không thể lấp đầy.

"Phụt!" "Đông Vương Công đáng chết, trước khi chết còn muốn chơi Bản đế một vố!" Đế Tuấn phun ra tiên huyết.

Nhờ có Hà Đồ Lạc Thư bảo vệ và Đông Vương Công đã bị trọng thương từ trước, nên Đế Tuấn chỉ bị thương nhẹ, nếu không cũng khó mà trụ vững.

Nghiêm trọng hơn, đảo Phương Trượng là một trong ba hòn đảo tiên ngoài biển, chiếm giữ một phần khí vận Hồng Hoang, nay bị hủy diệt, một phần nhân quả này đương nhiên đổ lên đầu Yêu tộc.

Không biết phải mất bao nhiêu năm mới trừ bỏ được phần nhân quả này.

Sau khi điều tức một lúc, Đế Tuấn nhìn về phía Chúc Long với ánh mắt đầy sát cơ, không còn kiên nhẫn nữa.

"Chúc Long, thần phục Thiên Đình ta, nếu không, Long tộc hôm nay sẽ bị diệt!" Theo lời Đế Tuấn, quân Yêu tộc bao vây lấy Long tộc, sát ý ngút trời.

Hà Đồ Lạc Thư trong tay Đế Tuấn cũng lúc sáng lúc tối, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ẩn hiện.

Đối mặt với thế trận này, Chúc Long đầy đắng chát nhưng vô kế

khả thi, ai bảo thực lực Long tộc kém hơn người.

Chúc Long từ xa vái lạy Đế Tuấn: "Chúc Long tham kiến Yêu Đế Bệ hạ, Long tộc nguyện quy thuộc Thiên Đình!" "Bái kiến Yêu Đế Bệ hạ!" "Bái kiến Yêu Đế Bệ hạ!" Thấy Long tộc thần phục, sắc mặt Đế Tuấn mới hòa hoãn lại đôi chút: "Long tộc vẫn thống soái Tứ Hải, phụ trách việc điều khiển mưa gió, vạn năm sau lên trời kiến diện!" Dứt lời, Đế Tuấn dẫn đại quân Yêu tộc trở về Thiên Đình trị thương.

Trận này Yêu tộc tổn thất không ít nhưng đã rèn luyện được đại quân, tiêu diệt Tử Phủ, hàng phục Long tộc, uy vọng tăng cao, nhưng cũng gánh vác không ít nhân quả.

Lỗ hay lãi chỉ có Đế Tuấn mới rõ.

Tại bàn cổ điện của Vu tộc, mười hai Tổ Vu tụ họp, chứng kiến Yêu tộc dùng đại trận đánh bại Tử Phủ, hàng phục Long tộc.

Sắc mặt họ không mấy tốt đẹp.

Họ không quan tâm Tử Phủ hay Long tộc, mà quan tâm là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận dường như đã hoàn thiện hơn, gây thêm phiền phức cho việc diệt Yêu tộc sau này.

"Thật đáng tiếc, nếu không có mệnh lệnh của Đạo Tổ, Vu tộc ta không thể ra tay, nếu không hôm nay nhất định phải cho đám Yêu tộc đó chịu thiệt!" Chúc Dung nghiến răng, mắt đầy vẻ không cam tâm.

Nhiều Tổ Vu cũng tán đồng, nhưng Đế Giang xua tay, lộ ra tia cười: "Không sao, những năm qua đâu chỉ có đại trận của Yêu tộc tăng cường uy lực.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của chúng ta cũng không kém.

Nay Vu tộc ta chuẩn bị chưa đủ, dù không có cấm lệnh cũng chưa chắc diệt được Yêu tộc, vì sau lưng họ còn có Nữ Oa!" Đế Giang lộ

vẻ kiêng dè Nữ Oa.

Tuy chưa thấy Nữ Oa ra tay và không rõ thực lực so với Hồng Quân thế nào, nhưng đã là Thánh nhân thì chắc chắn không tầm thường.

"Phải chi Vu tộc ta cũng xuất hiện một vị Thánh nhân thì tốt!" Lời Chúc Dung khiến cả điện im lặng.

Thánh nhân, cảnh giới đó quá mạnh mẽ và khó đạt tới.

Yêu tộc tổn thất nghiêm trọng, Vu tộc cũng chưa sẵn sàng, đôi bên có cấm lệnh của Đạo Tổ nên hình thành một sự mặc khế ngầm, tranh đấu giảm bớt, cả Hồng Hoang chìm vào bình lặng.

Trong lúc đó, ba ngàn năm sau, tại lãnh địa Nhân tộc, bên trong tổ điện, Hoàng Thiên mở mắt, triệu gọi ba người Toại Nhân Thị.

"Đã ba ngàn năm rồi, đến lúc chúng ta bắt đầu thiên di!" "Đại ca yên tâm, ba ngàn năm trước tôi đã bắt đầu chuẩn bị, giờ có thể đi ngay!" Toại Nhân Thị nói với Hoàng Thiên.

Bên cạnh y, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị mắt cũng tỏa sáng.

"Tốt, đã vậy, lấy danh nghĩa Tứ Tổ Nhân Tộc, hãy để Nhân tộc bắt đầu thiên di!

Ta đi tiên phong che chở, Truy Y Thị hộ vệ đoạn giữa, Toại Nhân Thị và Hữu Sào Thị đi đoạn hậu!

Cuộc thiên di này chắc chắn kinh động vạn tộc Hồng Hoang, những nguy cơ bình thường các ngươi không được ra tay, Nhân tộc cần được rèn luyện trong máu mới có thể trưởng thành!" Hoàng Thiên dặn dò thận trọng, dường như ông đã thấy trước vạn ngàn gian nan phía trước.

"Đại ca yên tâm!" Ba người Toại Nhân Thị lòng trĩu nặng nhưng

không ai phản đối, vì đây là con đường Nhân tộc phải kinh qua.

Chương 89

Hành động của Nhân tộc kinh động đến hai tộc Vu Yêu, nhưng họ không quan tâm việc Nhân tộc dời đến bờ Đông Hải.

Thực lực Nhân tộc tuy tăng nhưng với họ vẫn chỉ là tiểu chủng tộc.

Ngược lại, một số bộ lạc Vu tộc thấy Nhân tộc cũng tương đồng với mình nên dọc đường có giúp đỡ.

Nhưng điều này làm Yêu tộc không vui, Nhân tộc có liên hệ với Vu tộc chẳng phải là vả mặt Yêu tộc sao?

Dọc đường thiên di qua địa bàn nhiều thế lực Yêu tộc, Nhân tộc săn giết thú rừng làm thức ăn gây ra không ít va chạm.

Tuy đó chỉ là dã thú nhưng cũng thuộc về tài sản của Yêu tộc.

Một số Yêu tộc kiêng dè Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc nên không dám động thủ, nhưng cũng có những kẻ cho rằng vạn năm đã qua mà không thấy Nữ Oa quản lý, nghĩ Nhân tộc chỉ là công cụ thành thánh nên đã ra tay.

Vì thế, suốt dọc đường, vô số Yêu tộc tấn công Nhân tộc.

Sợ chọc giận Thánh nhân nên kẻ ra tay mạnh nhất cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên.

Con đường Nhân tộc đi qua nhuộm đầy máu.

Hoàng Thiên và ba tổ chỉ phụ trách đối phó với những kẻ mạnh mà Nhân tộc không thể chống lại, còn lại để Nhân tộc tự đối mặt.

Ban đầu, Nhân tộc thiếu kinh nghiệm chiến đấu nên thương vong thảm trọng, nhưng dần dần họ học được cách chiến đấu.

Trong máu và lửa, Nhân tộc trưởng thành thần tốc, nhiều thiên tài xuất hiện.

Mất gần một vạn năm, Nhân tộc mới từ chân núi Bất Chu dời đến bờ Đông Hải.

Vì mọi người đều tu võ đạo nên tốc độ nhanh hơn nhiều, nếu không phải mất vài vạn năm.

Lúc này số lượng Nhân tộc từ ức vạn đã giảm xuống còn vài ngàn vạn người, đủ thấy tổn thất lớn thế nào.

Nhưng qua đó, thực lực tổng thể của Nhân tộc tăng mạnh, họ trở nên kiên cường và dũng cảm.

Đến bờ Đông Hải, họ xua đuổi Yêu tộc xung quanh, biến nơi đây thành trú địa và bắt đầu xây dựng thánh địa truyền thừa mang tên Nhân Tộc Điện!

Tin tức về Nhân Tộc Điện gây chấn động, vô số người tu võ lấy việc gia nhập làm vinh dự.

Nhưng chỉ có 30 vạn người được tuyển chọn trong số hàng ngàn vạn người.

Những người còn lại không thất vọng vì cứ 20 năm lại có một đợt tuyển chọn mới.

Thấy cảnh này, Hoàng Thiên cùng mọi người rất mừng rỡ.

Thực lực Nhân tộc đang tăng trưởng ổn định trong lúc Hồng Hoang thái bình.

Thời gian thong thả trôi qua thêm ngàn năm.

Hồng Hoang vẫn bình tĩnh, Vu Yêu có ma sát nhỏ nhưng đều kiềm chế.

Nhân tộc thì thay đổi chóng mặt, số lượng lại đạt mức ức vạn

người, bờ Đông Hải không còn đủ chỗ chứa nên họ tỏa ra các vùng lân cận lập bộ lạc.

Nơi tụ tập ban đầu trở thành Tổ địa!

Tốc độ tăng trưởng của Nhân tộc khiến Vu Yêu chú ý nhưng họ không hành động gì vì cho rằng số lượng nhiều cũng vô dụng khi thực lực yếu kém.

Hoàng Thiên và ba tổ tạo ra một bí cảnh nhỏ giam giữ Yêu tộc bên trong để Nhân tộc vào rèn luyện.

Những người xuất chúng sẽ được họ chỉ điểm hoặc gia nhập Nhân Tộc Điện.

Trong lúc Hoàng Thiên đang bế quan, đột nhiên ông mở mắt vì cảm nhận một khí tức mạnh mẽ xuất hiện ở bờ Đông Hải.

Ánh mắt ông xuyên qua hư không, thấy một bóng người.

Chương 90

“Thái Thanh Lão Tử?

Nhanh vậy đã chú ý tới Nhân tộc...” Hoàng Thiên trầm tư, sau đó triệu tập ba tổ và các tộc lão.

Các tộc lão đều là những người có công trong cuộc thiên di, thực lực rất đáng gờm.

“Chúng ta kiến bái Đại Tổ!” Hoàng Thiên xua tay, hỏi: “Các ngươi có biết Thái Thanh Lão Tử đã đến bờ Đông Hải không?!” “Lão Tử?

Có phải người đứng đầu Tam Thanh không?” Một tộc lão hỏi lại.

“Đúng, chính là ông ta.” Hoàng Thiên bình thản đáp.

“Đại ca, Lão Tử đến Nhân tộc chúng ta có ý đồ gì không?” Toại Nhân Thị lo lắng.

“Việc này có lợi có hại.

Nhân tộc ta hiện chỉ có võ đạo, chưa có tiên đạo.

Ông ta đến có thể truyền hạ tiên đạo cho ta.

Dù việc này khiến Lão Tử chiếm mất một phần khí vận Nhân tộc, nhưng cũng giúp Nhân tộc có thêm sức mạnh!” Hoàng Thiên nói với vẻ ngưng trọng.

Là Tứ Tổ, họ hiểu rõ khí vận Nhân tộc hiện nay: ba phần ở Nữ Oa, một phần ở Hoàng Thiên, ba tổ mỗi người giữ nửa phần, nửa phần ở các tộc lão, còn lại bốn phần nằm ở toàn thể Nhân tộc.

Nếu khí vận mất quá nhiều sẽ là thảm họa.

“Cũng không cần quá lo lắng, ta cảm giác sau này sẽ có thánh vật Nhân tộc xuất thế bảo hộ khí vận.

Muốn truyền tiên đạo thì phải kết nhân quả với Nhân tộc ta, sau này phải trả lại thôi!" Hoàng Thiên không quá vội vã, Lão Tử thành thánh là thiên thế, không thể cản, mà cũng tốt cho Nhân tộc.

"Toại Nhân Thị, con hãy đích thân đi mời Lão Tử, ta có chuyện muốn bàn bạc." "Vâng, đại ca!" Một lúc sau, Lão Tử bước vào tổ điện, nhìn Hoàng Thiên với vẻ kinh ngạc.

Tuy biết Hoàng Thiên sáng lập võ đạo có công đức, thực lực không thấp, nhưng không ngờ đã đạt tới Chuẩn Thánh.

"Bần đạo Lão Tử, kiến bái Nhân Tổ!" Lão Tử nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh.

"Không biết Lão Tử đạo hữu đến Nhân tộc ta có việc gì?" Hoàng Thiên vờ như không biết.

"Bần đạo tới đây để cầu chứng đạo, trong Nhân tộc có cơ duyên thành đạo của bần đạo, mong Nhân Tổ cho phép!" "Đạo hữu mượn Nhân tộc thành đạo, ta có thể đồng ý, nhưng đạo hữu trả lại được gì?" Nghe Hoàng Thiên hỏi, Lão Tử im lặng hồi lâu rồi đáp: "Mượn Nhân tộc thành đạo, bần đạo tự nhiên gánh vác nhân quả Nhân tộc, ta có thể bảo hộ Nhân tộc bất diệt!" "Được như vậy thì tốt!

Nhưng xin đạo hữu nhớ kỹ, nếu sau này làm trái lời hứa, đừng trách Nhân tộc ta không nể tình!" Hoàng Thiên vừa mừng vừa nghiêm túc cảnh cáo.

Lão Tử không nói gì thêm, bước ra khỏi điện: "Bần đạo sẽ truyền đạo trong Nhân tộc, nếu Nhân Tổ có ý, có thể để người nghe đạo." Dứt lời, bóng dáng Lão Tử biến mất.

Hoàng Thiên nhìn theo, ánh mắt sâu thẳm: "Lão Tử muốn mượn khí vận thành thánh, nếu không che chở Nhân tộc thì đừng trách ta..." Sau đó vài trăm năm, Lão Tử truyền dạy Kim Đan Đại Đạo khắp Nhân

tộc, danh vọng cực cao.

Kim Đan Đại Đạo trở thành pháp môn sánh ngang với võ đạo.

Các tộc lão Nhân tộc không ngăn cản vì tiên võ song hành sẽ tăng thực lực Nhân tộc, miễn là Nhân Tộc Điện vẫn giữ vai trò gốc rễ.

Một ngày nọ, Lão Tử tâm hữu sở cảm, dựng cao đài tại trung tâm tổ điện, ngồi xếp bằng.

Toàn thân ông tỏa hào quang, Thái Cực Đồ và Tháp Huyền Hoàng bay quanh, những lời đạo vận vang vọng khắp nơi.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh..." Theo lời giảng của Lão Tử, ngày càng nhiều người tụ tập dưới đài, say mê lắng nghe.

Chuẩn Thánh giảng đạo, dị tượng hiện ra, tử khí vây quanh.

Tiếng giảng đạo lan khắp Hồng Hoang, khiến vô số sinh linh đều có lĩnh ngộ.

Tại Đông Côn Luân, Nguyên Thủy và Thông Thiên kinh ngạc: "Tiếng của Đại huynh?

Huynh ấy đang giảng đạo?" Ở Đông Hải, Chúc Long dặn dò Long Vương: "Nhân tộc có Nữ Oa tạo ra, nay Lão Tử lại giảng đạo, sau này không được khinh dể họ, kẻo rước họa cho Long tộc!" Ba tháng sau, Lão Tử kết thúc buổi giảng, đứng dậy nhìn lên trời cao, tuyên bố: "Thiên đạo chứng giám, ta là Thái Thanh Lão Tử trong Tam Thanh, nay truyền đạo trong Nhân tộc, giáo hóa chúng sinh, nay công hạnh viên mãn, lập nên Nhân Giáo!

Chương 91

Lấy tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ trấn áp khí vận.

Nhân Giáo, lập!" Tiếng hô vang vọng Hồng Hoang, mây công đức kéo đến, Lão Tử dung hợp Hồng Mông Tử Khí, đột phá thành Thánh nhân!

Tử khí đông lai ba vạn dặm, uy áp thánh nhân lan tỏa, vạn linh quỳ lạy kính sợ.

"Chúc mừng Đại huynh thành thánh, nhưng huynh cũng nợ Nữ Oa muội tử một nhân quả lớn rồi." Nguyên Thủy mừng rỡ.

Thông Thiên cũng nhìn ra con đường của mình.

Ngay sau đó, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng lần lượt lập ra Xiển Giáo và Tiệt Giáo, dẫn động công đức khai thiên và Hồng Mông Tử Khí để thành thánh.

Ở phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sốt ruột.

Họ cũng lập ra Tây Phương Giáo nhưng công đức không đủ để thành thánh như Tam Thanh.

Tiếp Dẫn đành phải phát ra 48 đại hoành nguyện, vay mượn công đức của thiên đạo để bước vào thánh vị.

Trong một ngày, năm vị thánh nhân liên tiếp xuất thế, làm chấn động cả Hồng Hoang.

Năm ngàn năm sau khi các thánh nhân thành đạo, mọi người vẫn chờ đợi Hồng Vân thành thánh.

Nhưng Hồng Vân không có động tĩnh gì, ông vẫn ở trong Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử.

Năm ngàn năm qua, Hồng Vân không hề lười biếng nhưng Hồng Mông Tử Khí vẫn không dung hợp.

Ông quyết định ra ngoài tìm cơ duyên dù Trấn Nguyên Tử đã khuyên can.

Vừa rời Ngũ Trang Quán được vạn dặm, không gian xung quanh Hồng Vân bị phong tỏa.

Côn Bằng và Minh Hà hiện thân với sát ý đằng đằng.

"Côn Bằng, Minh Hà, ta và các ngươi không thù không oán, sao lại vây bắt ta?!" "Không thù oán?

Nếu không vì ngươi nhường chỗ, ta đã không mất thánh vị!

Hôm nay giao Hồng Mông Tử Khí ra thì sống, không thì chết!" Côn Bằng oán hận nói.

Minh Hà cũng muốn đoạt tử khí để thành thánh.

Hồng Vân biết không thể thoát, bèn cố tình gây chia rẽ nhưng không thành.

Côn Bằng và Minh Hà cùng ra tay tấn công.

Hồng Vân bị trọng thương, biết mình khó thoát, ông cười điên cuồng: "Ha ha, tất cả chỉ là một trò lừa bịp!

Đạo Tổ hại khổ ta rồi!

Muốn Hồng Mông Tử Khí sao?

Ta chết cũng không để các ngươi toại nguyện!

BẠO!" Đông Hoàng Thái Nhất đang ẩn nấp định đục nước béo cò cũng phải biến sắc dùng Hỗn Độn Chung phòng thủ.

Một tiếng nổ kinh thiên, Chuẩn Thánh tự bạo khiến vạn vật hóa hư vô.

Trong lúc loạn lạc, một cánh tay thần bí thò ra từ hư không chộp lấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân rồi biến mất.

Khi dư ba tan đi, Côn Bằng, Minh Hà và Thái Nhất đều thất vọng vì không tìm thấy Hồng Mông Tử Khí đâu cả, đành hậm hực rời đi.

Việc Hồng Vân tự bạo đã gây ra chấn động không nhỏ trong Hồng Hoang, sự biến mất của Hồng Mông Tử Khí lại càng thu hút sự chú ý của nhiều người.

Có người suy đoán nó rơi vào tay Đế Tuấn, có người đoán Minh Hà Lão Tổ, cũng có kẻ nghi là Côn Bằng.

Chương 92

Nhưng rốt cuộc chẳng hề có tin tức xác thực nào truyền ra.

Chỉ biết sau cùng, Đông Hoàng Thái Nhất đã đến Bắc Minh Hải một chuyến, một trận chiến bùng nổ, sau đó Côn Bằng liền gia nhập Yêu tộc, được Đế Tuấn phong làm Yêu sư.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Hồng Hoang vẫn như thường lệ, không có quá nhiều thay đổi.

Chỉ là trên đại địa Hồng Hoang vốn đang bình tĩnh bỗng xuất hiện một vị nữ thần, nàng vô định du lãm khắp nơi.

Nhìn thấy càng nhiều, sự mê mang trong mắt nàng lại càng đậm sâu. 'Chiến tranh khiến Hồng Hoang tăng thêm bao nhiêu oan hồn oán hận, họ sẽ đi đâu về đâu?'.

Câu hỏi này từ trước đến nay chưa từng xuất hiện, nhưng lần này du ngoạn Hồng Hoang, nó lại hiện lên trong não hải của nàng.

Nàng không biết đáp án, nhưng lại tha thiết muốn tìm kiếm.

Nàng thả lỏng tâm thần, hòa mình vào thiên địa, tỉ mỉ cảm nhận mọi thứ.

Chẳng biết qua bao lâu, dần dần nàng đã đến Huyết Hải!

Huyết Hải do rốn của Bàn Cổ hóa thành, nơi đây hội tụ vô số uế khí ô trọc của Hồng Hoang, tràn ngập tiêu cực, cũng là quy túc cuối cùng của những oan hồn oán quỷ kia.

Trên không trung Huyết Hải, từng tiếng kêu gào thê lương của oan hồn vang vọng, thỉnh thoảng một đợt sóng máu đánh tới, bọn họ liền rơi vào Huyết Hải rồi dần bị tiêu mòn.

Nhìn cảnh tượng này, nàng rơi lệ, bỗng nhiên trong đầu lóe lên một tia linh quang, nàng đã lĩnh ngộ được rồi.

Chỉ thấy toàn thân nàng tỏa ra hào quang màu vàng đất đậm nét, khi ánh sáng tan đi, nàng chậm rãi mở mắt.

Đó là một đôi mắt như thế nào?

Trong mắt tràn đầy đại từ bi, thương xót và bao dung vạn vật. 'Hậu Thổ, rốt cuộc nàng cũng hiểu rồi, rốt cuộc cũng chọn một con đường!'.

Một tiếng thở dài sâu kín cùng giọng nói thanh lãnh truyền ra, bóng dáng Càn Nguyên xuất hiện trước mặt Hậu Thổ. 'Hậu Thổ kiến quá Càn Nguyên đạo hữu, không, Càn Nguyên đạo hữu đã thành Hỗn Nguyên rồi.

Không biết câu nói vừa rồi của đạo hữu là có ý gì?'.

Trong mắt Hậu Thổ lóe lên tia kinh ngạc, vừa rồi nàng chìm trong ngộ đạo, cảnh giới đã chậm rãi đạt tới Chuẩn Thánh viên mãn.

Lúc này nàng lại không nhìn thấu hư thực của Càn Nguyên, đủ để chứng minh hắn đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Hơn nữa, nàng cảm thấy một sự quen thuộc kỳ lạ từ Càn Nguyên, dù đôi bên trừ lần gặp mặt ở Tử Tiêu cung nghe đạo ra thì chưa từng gặp lại.

Càn Nguyên nhìn Hậu Thổ, ánh mắt thoáng hiện vẻ phức tạp, sau đó mở lời: 'Đi suốt một chặng đường, nàng có cảm ngộ gì không?'.

Hậu Thổ hơi sững lại, gương mặt thoáng hiện vẻ bi thương và thương xót: 'Đi suốt quãng đường này, ta thấy quá nhiều chiến tranh, vô số oan hồn oán quỷ du đãng khắp Hồng Hoang, ngay cả Huyết Hải cũng vậy.

Ta muốn làm gì đó, nhưng lại không biết phải làm thế nào.

Không biết Càn Nguyên đạo hữu có thể chỉ điểm cho ta thoát khỏi u mê chăng?'.

Khẽ thở dài, sau một hồi trầm mặc, Càn Nguyên nói với Hậu Thổ: 'Nếu biết việc phải làm tiếp theo cần phải trả giá bằng sinh mệnh của mình, nàng có làm không?'.

Hậu Thổ cũng im lặng một lát, rồi kiên định trả lời: 'Ta sẽ không hối hận.

Nếu có thể tìm ra biện pháp giải quyết cho những oan hồn oán quỷ kia, hy sinh một mình ta thì có sá gì?'.

Càn Nguyên khẽ nghiêng mình, bày tỏ sự kính trọng đối với lựa chọn của Hậu Thổ, sau đó nói: 'Trong Hồng Hoang có vạn thiên sinh linh, Hồng Hoang là nơi ở của họ.

Vậy những sinh linh sau khi chết đi, oan hồn oán quỷ nên ở chỗ nào?'.

Chương 93

'Nơi ở?

Sống có chỗ ở, chết cũng có chỗ về, hóa ra là như thế, ta hiểu rồi!'.

Trên mặt Hậu Thổ lộ ra vẻ mặt vừa vui mừng vừa bi thương, nàng đã hiểu con đường mình phải đi, cũng hiểu ý tứ trong lời nói của Càn Nguyên. 'Đa tạ Càn Nguyên đạo hữu đã chỉ điểm cho Hậu Thổ!

Ba giọt tinh huyết này, xin đạo hữu chuyển giao cho các huynh trưởng của ta, Hậu Thổ có lỗi với họ!'.

Nói xong, Hậu Thổ bái lạy Càn Nguyên một lễ, lưu luyến nhìn Bất Chu Sơn lần cuối, nơi nàng sinh ra, rồi ánh mắt hóa thành sự kiên định cực độ.

Càn Nguyên biết Hậu Thổ đã hạ quyết tâm, hắn nhận lấy ba giọt tinh huyết Tổ Vu rồi lùi sang một bên không nói thêm lời nào.

Hậu Thổ bước ra một bước, khí thế toàn thân bùng nổ, một luồng Mậu Thổ chi khí nồng đậm từ trong cơ thể tán phát ra. 'Oanh long long!'.

Trên chín tầng trời truyền đến những tiếng sấm rền, lôi đình lấp lánh, một luồng uy áp thiên địa thánh khiết, mênh mông trấn áp xuống, ý niệm từ bi bao dung thương sinh tràn ngập khắp Hồng Hoang.

Ào ào ào!

Cả Hồng Hoang đột nhiên đổ mưa máu xuống đại địa, một luồng bi ý vô tận ập đến với sinh linh Hồng Hoang, lúc này trời đất cùng bi thương! 'Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao thiên địa lại biến động kịch liệt như vậy?'. 'A!

Ta muốn khóc, chuyện gì đang diễn ra thế này?'. 'Tim ta đau quá!'. 'Không ổn rồi, ta không khống chế được bản thân nữa, oa!'.

Lục Thánh của Hồng Hoang cũng đại biến sắc mặt, nhìn về phía Huyết Hải, chỉ thấy một bóng hình khổng lồ sừng sững hiện ra giữa trời đất, đó chính là Tổ Vu chân thân của Hậu Thổ! 'Thiên Đạo tại thượng, ta là Tổ Vu Hậu Thổ, nay cảm thấy thiên địa Hồng Hoang không trọn vẹn, chúng sinh sau khi chết không nơi nương tựa.

Vì thương sinh thiên hạ, ta nguyện thân hóa Luân Hồi, bổ khuyết thiên địa.

Thiên Đạo giám chứng!'.

Lời nói của Hậu Thổ vang vọng khắp Hồng Hoang, vô số sinh linh đều hiểu vì sao lại có dị tượng như vậy! 'Không, Hậu Thổ đại nhân, không thể nào!'. 'Hậu Thổ muội tử, tại sao muội lại ngốc như thế?'.

Tại Tổ điện Vu tộc, mười một Tổ Vu còn lại khi thấy Hậu Thổ hiển thánh đã tập hợp lại, nghe thấy lời nàng nói, ai nấy đều lộ vẻ bi thống.

Họ xé rách không gian, điên cuồng lao về phía Huyết Hải, dù hy vọng ngăn cản chỉ có một phần vạn, họ cũng phải đi.

Ngay cả những tộc nhân Vu tộc khác cũng đầy bi thương, vì trong Vu tộc, ngoài Bàn Cổ ra thì các Tổ Vu là những người được kính trọng nhất. 'Hậu Thổ nương nương từ bi!'. 'Hậu Thổ nương nương đại đức!'.

Khắp Hồng Hoang, dù là Vu tộc, Yêu tộc hay Nhân tộc, tất cả sinh linh đều quỳ lạy về phía Huyết Hải. 'Hậu Thổ đạo hữu đại từ bi, thụ Trấn Nguyên Tử ta một lạy!'.

Chương 94

Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử đầy vẻ nghiêm nghị, hành lễ với Hậu Thổ. 'Hậu Thổ Tổ Vu không hổ danh là hậu duệ Bàn Cổ!'. 'Yêu tộc ta tâm phục khẩu phục!'.

Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt túc mục, khom người bái về phía Huyết Hải.

Dù Yêu tộc và Vu tộc là túc địch, nhưng đối với hành động hiện tại của Hậu Thổ, họ vô cùng tôn kính.

Lúc này, vô số đại thần thông giả trong thiên địa cũng lần lượt hành lễ để tỏ lòng tôn kính! 'Hậu Thổ đạo hữu từ bi, chúng ta không bằng nàng!'.

Lục Thánh cũng hướng về nơi Hậu Thổ đang đứng mà hành bán lễ.

Ngoại trừ Hồng Quân Đạo Tổ ra, chỉ có Hậu Thổ mới đủ tư cách nhận lấy bán lễ của các Thánh nhân.

Khoảnh khắc này, chúng sinh Hồng Hoang đều kính trọng nàng! 'Các huynh trưởng của ta, xin hãy tha thứ cho muội, từ nay không còn ngày gặp lại!

Hồng Hoang, vĩnh biệt!'.

Hậu Thổ nhìn Hồng Hoang lần cuối, cảm nhận được mười một luồng khí tức đang lao nhanh tới, khóe miệng nàng nở nụ cười, một giọt nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống. 'Lấy thân Tổ Vu của ta, mở Lục Đạo Luân Hồi, bổ hoàn thiên địa!'.

Lời của Hậu Thổ đầy kiên định, đã quyết định thì không hề do dự.

Sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam lòng!

Lấy tiểu ngã thành đại ngã, đó là lựa chọn của nàng.

Thân thể Tổ Vu của Hậu Thổ dưới tác dụng của một luồng lực vô hình đã hóa thành tinh khí huyết nhục, cuồn cuộn như dòng lũ tràn về một khoảng không trên Huyết Hải.

Dưới sự bao phủ của tinh khí huyết nhục, nơi đó tỏa ra hào quang đen kịt, luồng khí tức âm sâm tràn ngập khắp Huyết Hải.

Đó chính là U Minh giới, được khai tịch từ tinh khí huyết nhục của Hậu Thổ, cộng thêm sự trợ giúp của Thiên Đạo, U Minh giới nhanh chóng mở rộng, chẳng mấy chốc đã to bằng hai phần ba Hồng Hoang.

Sau đó, trong U Minh giới, hư không rung chuyển, sáu hố đen khổng lồ hiện ra, tỏa ra hào quang trắng bệch, huyết hồng hoặc âm sâm, thấu lộ khí tức huyền ảo vô biên.

Đó chính là Lục Đạo Luân Hồi, vừa xuất hiện liền chậm rãi xoay chuyển, phát ra lực hấp dẫn vô biên, hút sạch cô hồn dã quỷ trong Huyết Hải vào trong, sau đó là cô hồn dã quỷ trên khắp Hồng Hoang cũng bị cuốn tới.

Sau khi hút sạch linh hồn, Lục Đạo Luân Hồi cũng thu nạp nốt phần tinh khí huyết nhục còn lại của Hậu Thổ, rồi ẩn hiện sừng sững tại nơi thâm sâu nhất của U Minh giới.

Lục Đạo Luân Hồi thành lập thành công, trời đất vang dội, càn khôn đảo lộn.

Sinh linh Hồng Hoang trong lòng dâng lên niềm vui sướng, vì họ hiểu rằng, dù sau này thân chết, họ vẫn có thể thông qua Luân Hồi để tái sinh lần nữa. 'Ai!

Hậu Thổ, thật đáng tiếc!'.

Nhiều đại thần thông giả cảm thấy tiếc cho Hậu Thổ, nhưng lòng

đầy kính phục, vì việc này bọn họ làm không được.

Bỗng nhiên, trong lúc mọi người đang cảm thán, từ trong Lục Đạo Luân Hồi hiện ra một luồng thanh quang, sau đó một nguyên thần hư ảo bước ra, trông mỏng manh như thể chỉ một cơn gió thổi qua cũng có thể tan biến. 'Khí tức của Hậu Thổ?

Vu tộc không có linh hồn mà?

Là giả sao?!'.

Chương 95

'Mắt ta hoa rồi à?

Hậu Thổ lại xuất hiện?'.

Chúng sinh Hồng Hoang đều vô cùng kinh ngạc, không thể tin Hậu Thổ vẫn còn sống, lại còn có nguyên thần.

Càn Nguyên đứng quan sát bên cạnh khẽ mỉm cười, kết quả này hắn đã sớm biết.

Sau khi nguyên thần Hậu Thổ xuất hiện, Thiên Đạo giáng xuống vô lượng công đức kim vân như tìm được chủ nhân, điên cuồng tràn về phía nàng.

Trong đó một thành dành cho Càn Nguyên nhờ công điểm hóa, nửa thành bay vào Huyết Hải vì U Minh giới mở trên đó, hai thành nhập vào Lục Đạo Luân Hồi.

Còn lại sáu thành rưỡi toàn bộ quán chú vào nguyên thần Hậu Thổ, khiến nguyên thần vốn suy yếu nhanh chóng ngưng thực.

Lúc này, Càn Nguyên búng tay một cái, một trong ba giọt tinh huyết Tổ Vu ban nãy bay vào nguyên thần nàng.

Ngay lập tức, bên ngoài nguyên thần Hậu Thổ xuất hiện huyết nhục mới bao phủ toàn thân, tái tạo lại cơ thể.

Nhờ sáu thành rưỡi công đức kia, khí thế của Hậu Thổ bắt đầu tăng vọt.

Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên...

Chuẩn Thánh viên mãn, Thánh Nhân!

Oanh!

Tử khí đông lai ba mươi vạn dặm, uy áp Thánh nhân phủ khắp Hồng Hoang.

Hậu Thổ nhờ vô lượng công đức đã chứng đắc vị trí Thánh nhân, thậm chí ở trong U Minh giới, chiến lực của nàng còn vượt xa các Thánh nhân khác. 'Chúc mừng Hậu Thổ nương nương chứng đắc Thánh nhân, Thánh nhân vô cương!'.

Lục Thánh cùng chúng sinh đều hướng về Hậu Thổ chúc mừng. 'Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi, có công lao cực đại với thiên địa.

Tuy nhiên Lục Đạo Luân Hồi là trọng địa Hồng Hoang, phi vô lượng lượng kiếp, bất đắc xuất thế!'.

Giọng nói lãnh mặc của Hồng Quân truyền khắp Hồng Hoang, khiến vạn vật im bặt. 'Hậu Thổ lĩnh mệnh!'.

Sắc mặt Hậu Thổ trở nên khó coi, nhưng cuối cùng vẫn đáp lời.

Dù đã thành Thánh, nhưng so với Hồng Quân vẫn còn khoảng cách quá xa, không thể không nghe theo mệnh lệnh. 'Chư vị có thể giải tán, Luân Hồi mới lập, bản cung vẫn còn việc phải làm!'.

Hậu Thổ bình tĩnh nói.

Theo lời nàng, các đại thần thông giả đều thu hồi thần niệm, không dám nhìn trộm nữa.

Dù nàng không được ra ngoài, nhưng nếu chọc giận một vị Thánh nhân thì hậu quả khôn lường.

Sau khi họ đi hết, Càn Nguyên tiến lên đưa hai giọt tinh huyết còn lại cho nàng rồi nói: 'Hậu Thổ đạo hữu, Luân Hồi đã mở, ta cũng nên cáo từ!'.

Đối mặt với Càn Nguyên, Hậu Thổ hơi nhíu mày, dường như đã hạ quyết tâm: 'Càn Nguyên đạo hữu khoan đã.

Đạo hữu cũng biết Luân Hồi quan trọng thế nào, chỉ mình ta vận hành sẽ rất khó khăn.

Vì vậy, ta muốn mời đạo hữu vì U Minh giới mà thiết lập Địa Phủ, Địa Phủ sẽ do đạo hữu chưởng quản!'.

Càn Nguyên ngẩn người, khó hiểu hỏi: 'Hậu Thổ đạo hữu, nàng có thể rút người từ Vu tộc sang thiết lập Địa Phủ, hà tất phải giao cho một người ngoài như ta?'.

Chương 96

'Đạo hữu không biết đó thôi, vật cực tất phản, Vu tộc có ta khai sáng Luân Hồi đã được lợi lớn rồi, nếu còn nắm giữ Địa Phủ thì sẽ không hay.

Thứ hai, Địa Phủ liên quan đến Luân Hồi, người Vu tộc chúng ta tính tình hiếu chiến, thực không thích hợp xử lý việc này.

Vì vậy, ta muốn giao Địa Phủ cho đạo hữu!'.

Hậu Thổ đầy vẻ tiếc nuối, nếu được nàng cũng muốn Vu tộc quản lý, nhưng điều đó không khả thi.

Nàng tin rằng sau này các Thánh nhân khác cũng sẽ dòm ngó nơi này, giao cho Càn Nguyên – người đã điểm tỉnh nàng – là cách trả ơn tốt nhất.

Càn Nguyên suy nghĩ lợi hại, rồi gật đầu: 'Được!

Nếu đạo hữu đã mở lời, ta sẽ nhận chức vụ tại Địa Phủ!'.

Chưởng quản Địa Phủ mang lại công đức và khí vận khổng lồ.

Hơn nữa, Hoàng Thiên là hóa thân của hắn ở Nhân tộc, mà Luân Hồi đối với Nhân tộc lại là chuyện trọng đại.

Thân hình Càn Nguyên bước vào U Minh giới.

Lúc này nơi đây vẫn còn u ám, trống rỗng. 'Nay Luân Hồi mới mở, Địa Phủ đương lập, ta Càn Nguyên nhập trụ Địa Phủ, làm Địa Phủ chi chủ, chưởng quản việc luân hồi, chủ trì sinh tử chúng sinh!'. 'Lấy Sổ Sinh Tử, Bút Phán Quan định đoạt luân hồi!'. 'Ngày hôm nay, U Minh Địa Phủ chính thức vận hành.

Đường Luân Hồi, Quỷ Môn Quan, Cầu Nại Hà... hiện ra!'.

Oanh long long!

Lời vừa dứt, âm khí trong U Minh giới tụ lại, diễn hóa thành các tòa thành quách.

Một cửa ải hùng vĩ sừng sững tại nơi giao giới giữa U Minh và Hồng Hoang, trên đó ghi ba chữ 'Quỷ Môn Quan', phía sau là con đường nhỏ mang tên 'Hoàng Tuyền Lộ'.

Bên đường, hoa Bỉ Ngạn nở rộ, hoa nở không thấy lá, thấy lá không thấy hoa.

Sau đó là sông Vong Xuyên cuồn cuộn, cầu Nại Hà vắt ngang, qua cầu là đá Tam Sinh...

Toàn bộ Địa Phủ nhanh chóng thành hình. 'Địa Phủ có mười điện Diêm La, phán xét công đức sinh tiền, ai công lớn thì vào Luân Hồi, kẻ tội nặng thì chịu phạt tại mười tám tầng địa ngục để chuộc tội rồi mới được luân hồi.

Mười tám tầng địa ngục, lập!'.

Tầng thứ nhất Địa ngục Cắt lưỡi, tầng thứ hai Địa ngục Kéo, tầng thứ ba Địa ngục Thụ sắt...

Chẳng mấy chốc, hệ thống địa ngục đã hoàn thiện.

Thiên Đạo lại giáng xuống công đức kim vân cho Càn Nguyên. 'Trảm!'.

Một bóng người từ thân thể Càn Nguyên tách ra, diện mạo y hệt hắn nhưng mặc hoàng bào Minh Long, đầy uy nghiêm. 'Ta là Minh Đế, chủ của Địa Phủ, chưởng quản trật tự U Minh giới!'.

Hậu Thổ lặng lẽ quan sát, chỉ cần Luân Hồi còn đó thì vị trí của nàng không ai thay thế được. 'Tiểu muội, huynh đến rồi!'.

Chương 97

Mười một Tổ Vu hiện ra, vẻ mặt lo lắng: 'Tiểu muội, sao muội lại khổ như vậy?

Muội thân hóa Luân Hồi thì anh em ta sao còn có thể bên nhau?'.

Đế Giang đau xót nhìn nàng.

Hậu Thổ rưng rưng nước mắt nhưng vẫn mỉm cười: 'Được gặp lại các huynh trưởng thật tốt!'.

Nàng đưa ra hai giọt tinh huyết còn lại: 'Đại ca, muội hóa Luân Hồi không được xuất thế, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sẽ thiếu một người.

Đây là tinh huyết của muội, xin đại ca tìm một Đại Vu có tư chất thượng giai để thay thế vị trí của muội.

Ngày quyết chiến với Yêu tộc sắp tới, xin các huynh hãy bảo trọng!'.

Đế Giang nhận lấy tinh huyết, an ủi nàng: 'Yêu tộc sẽ không phải đối thủ của chúng ta đâu.

Chờ huynh tiêu diệt lũ súc sinh đó, sẽ vào U Minh giới bầu bạn với muội!'.

Sau khi họ đàm đạo xong và chuẩn bị rời đi, Càn Nguyên bỗng lên tiếng: 'Dù có tinh huyết của Hậu Thổ để bồi dưỡng người mới, nhưng trận pháp sẽ không còn ổn định như trước phải không?

Nếu Bàn Cổ chân thân không kịp tiêu diệt Yêu tộc trước khi tan biến, các vị sẽ rất nguy hiểm'.

Đám người Đế Giang khựng lại, sát khí tỏa ra áp chế Càn Nguyên,

nhưng hắn vẫn thản nhiên. 'Địa Phủ chi chủ, ngươi muốn nói gì?'.

Đế Giang nhíu mày. 'Ta là Càn Nguyên, không có ác ý với Vu tộc.

Ta từng có cơ duyên với phụ thần Bàn Cổ, thực lực hôm nay cũng nhờ ngài ấy mà có'.

Hậu Thổ gật đầu xác nhận khiến Đế Giang dịu lại: 'Vậy đạo hữu có cách giải quyết sao?'. 'Ta có một cách, có hành được không là tùy các vị.

Các vị hãy luyện chế mười hai lá Đô Thiên Thần Sát Đại Kỳ, khắc hình tượng mười hai Tổ Vu, ngưng tụ chân linh và hấp thu sát khí, nó sẽ giảm bớt áp lực và duy trì trận pháp lâu hơn!'.

Đế Giang nghe xong thì trong mắt lóe sáng, họ hiểu rõ trận pháp nên biết phương án này khả thi.

Hậu Thổ nhìn Càn Nguyên với ánh mắt cảm kích.

Hậu Thổ hóa Luân Hồi đã nghìn năm, đối với Nhân tộc là một khoảng thời gian rất dài.

Sau khi Lão Tử lập Nhân giáo, Kim Đan Đại Đạo lan truyền rộng rãi.

Tại các bộ lạc ngoài tổ địa Nhân tộc, nhiều người bắt đầu tu luyện pháp môn này thay vì Võ đạo gian khổ.

Toại Nhân Thị và các hiền giả rất lo lắng: 'Đại ca, nếu cứ thế này, Võ đạo sẽ mai một, Nhân tộc sẽ bị Thánh nhân khống chế mất!'.

Hoàng Thiên (Càn Nguyên) bình thản nói: 'Đây là tiến trình tất yếu.

Tổ địa vẫn giữ truyền thừa Võ đạo thì sẽ không mất được'.

Sau đó hắn ra lệnh: 'Nhân tộc cần mở rộng, hãy di cư khắp Hồng Hoang.

Mỗi bộ lạc phải có một người Võ đạo làm Tế tự để giữ vững truyền thừa và kết nối với Thánh địa.

Nhân tộc cần phát triển qua máu và lửa'.

Toại Nhân Thị hiểu ra và thi hành lệnh.

Nhân tộc bắt đầu cuộc đại di cư vĩ đại, va chạm đẫm máu với Yêu tộc trên khắp đại địa.

Chương 98

Một nguyên hội trôi qua, Vu Yêu hai tộc vẫn chưa nổ ra đại chiến vì cả hai đều đang chuẩn bị.

Tại phương Tây, trên núi Tu Di, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang bàn tính.

Chuẩn Đề muốn thúc đẩy đại kiếp để tiêu diệt hai tộc Vu Yêu, giúp Tây Phương giáo hưng thịnh.

Tiếp Dẫn thở dài rồi dùng thủ đoạn che giấu thiên cơ.

Đế Tuấn trong lúc bế quan bỗng tâm huyết dâng trào, cảm thấy có chuyện không lành nhưng dùng Hà Đồ Lạc Thư cũng không tính ra được gì.

Tại Thang Cốc, nơi mười con Kim Ô – con của Đế Tuấn – đang cư trú.

Chuẩn Đề hóa thân thành một tiểu yêu bị thương, chạy vào lừa gạt mười con Kim Ô rằng đại trận bảo vệ đã mất và kích động chúng ra ngoài trả thù Vu tộc.

Mười con Kim Ô kiêu ngạo, không biết trời cao đất dày, lập tức dùng hóa hồng chi thuật bay thẳng ra Hồng Hoang.

Sự xuất hiện của mười mặt trời cùng lúc khiến đại địa khô cằn, sinh linh đồ thán.

Thái Dương Chân Hỏa thiêu rụi rừng rậm, sông ngòi, khiến vô số người chết cháy.

Các đại thần thông giả dù thấy nhưng không dám can thiệp vì sợ thế lực của Đế Tuấn.

Mười con Kim Ô tàn phá các bộ lạc Vu tộc cho đến khi gặp Đại Vu Khoa Phụ.

Khoa Phụ giận dữ dùng đào mộc trượng đánh rụng lông Kim Ô.

Mười con Kim Ô sợ hãi bỏ chạy, Khoa Phụ đuổi theo suốt nghìn vạn dặm.

Vì quá khát, ông uống cạn nước sông Hoàng Hà và Vị Thủy nhưng vẫn không đủ, cuối cùng chết khát trên đường.

Trượng của ông hóa thành rừng đào, thân thể hóa thành núi cao.

Mười con Kim Ô đắc ý định thiêu rụi rừng đào thì Hậu Nghệ xuất hiện.

Với chiếc cung thần và những mũi tiễn đặc chế, Hậu Nghệ bắn liên tiếp chín mũi tên, mỗi tiễn hạ gục một con Kim Ô.

Khi mũi tên cuối cùng sắp bắn trúng con Kim Ô nhỏ nhất thì một tiếng chuông vang lên, Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện kịp thời cứu lấy đứa cháu cuối cùng của mình.

Nhìn chín đứa con đã chết, Thái Nhất hận đến mức phát cuồng, sát khí ngút trời nhìn về phía Hậu Nghệ.

"Hỗn Độn Chung, trấn áp!" Đang!

Đang!

Đang!

Hỗn Độn Chung phát ra từng hồi chuông ngân, hướng về phía Hậu Nghệ trấn áp tới, mang theo sát cơ ngập trời của Đông Hoàng Thái Nhất, muốn đem Hậu Nghệ trấn sát tại chỗ.

Hỗn Độn Chung còn chưa tới gần, một cỗ uy áp vô tận đã đè xuống, khiến Hậu Nghệ gần như không thể động đậy, toàn thân nổi gân xanh, sắc mặt dữ tợn vô cùng.

Hắn biết nếu không thể chống đỡ đòn này, nhất định sẽ bỏ mạng tại đây.

“A!

Cửu Tinh Liên Châu!” Hậu Nghệ gầm lớn một tiếng, khắp người rỉ ra từng tia huyết châu, cố gắng chống lại áp lực vô thượng của Hỗn Độn Chung, sau đó chín mũi thần tiễn màu huyết sắc được bắn ra.

Oanh!

Chín mũi thần tiễn nối thành một đường, hóa thành một đạo trường hồng dài hàng chục dặm, muốn đánh bật Hỗn Độn Chung ra.

“Hừ!

Giãy chết vô ích, chết đi!” Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt băng lãnh, nhìn về phía chín mũi thần tiễn kia không chút biến sắc, thậm chí còn mang theo vài phần khinh miệt.

Chương 99

Hắn vỗ mạnh vào Hỗn Độn Chung, chín mũi thần tiễn bắn tới tức khắc vỡ vụn, tan thành mây khói.

"Phụt!" Đại cung trong tay Hậu Nghệ gãy nát, thân hình bay ngược ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt vì trọng thương.

"Chết!" Đông Hoàng Thái Nhất toàn thân bùng cháy Thái Dương Chân Hỏa, giống như một vị đế hoàng giữa biển lửa, chiếu sáng mười phương thiên địa, khí thế bá tuyệt.

Hắn ngự sử Hỗn Độn Chung đánh thẳng vào Hậu Nghệ đang gục ngã, muốn hạ sát thủ để báo thù cho chín đứa con Kim Ô đã chết.

"Xem ra Hậu Nghệ không thoát khỏi cái chết dưới tay Đông Hoàng Thái Nhất rồi." "Thật đáng buồn đáng tiếc, Hậu Nghệ bắn hạ chín mặt trời, giải cứu Hồng Hoang, vậy mà vẫn không thoát được một chữ chết." Các đại thần thông giả trong Hồng Hoang nhìn cảnh này, trong mắt ít nhiều đều hiện lên vẻ tiếc nuối, thở dài im lặng.

"Đông!" Thế nhưng, ngay lúc đó, Hỗn Độn Chung đang trấn áp xuống đột nhiên khựng lại giữa không trung, phát ra một tiếng vang nhẹ.

"Đông!" Lại một tiếng nữa truyền đến, Hỗn Độn Chung bị hất văng ra, bay ngược về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

"Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi có còn biết xấu hổ không, lấy lớn hiếp nhỏ." "Yêu tộc nếu muốn cùng Vu tộc ta khai chiến, bất cứ lúc nào cũng sẵn lòng tiếp đón!" Một đạo ngữ khí cuồng vọng bá đạo vang lên, không gian trước mặt Hậu Nghệ bị xé toạc, bóng dáng Đế Giang hiện ra trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất.

“Ngươi cũng không ngăn được bản hoàng giết hắn, Hỗn Độn Chung, trấn sát!” Đông Hoàng Thái Nhất gầm thấp một tiếng, tay cầm Hỗn Độn Chung hóa thành một đạo kim quang lao về phía Đế Giang.

Hắn nhất định phải chém giết Hậu Nghệ, nếu không thể diện Yêu tộc để đâu, mối thù của chín Kim Ô làm sao báo?

Đang!

Đang!

Đang!

Hỗn Độn Chung không ngừng vang lên, không gian xung quanh vỡ vụn từng thốn, khí thế không giết Hậu Nghệ thề không bỏ qua lan tỏa khắp nơi.

“Nếu để ngươi giết đại vu của Vu tộc ta, chức vị Vu tộc chi chủ này của ta coi như bỏ đi!” Đế Giang sắc mặt biến đổi, đối mặt với đòn dốc sức của Đông Hoàng Thái Nhất, trong mắt cũng đầy vẻ thận trọng.

Đế Giang hóa ra Tổ Vu chân thân, song quyền liên tục vung động, phá nát không gian xung quanh, nện thẳng vào Hỗn Độn Chung.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Giang va chạm kịch liệt, trong mắt cả hai đều đầy sát cơ, không ngừng tấn công đối phương, lâm vào cảnh bất tử bất hưu.

Trong lúc giao thủ, vòm trời đột nhiên tối sầm lại, hàng tỷ tinh tú hiện ra, một vùng tinh không bao la xuất hiện, ánh sáng tinh thần hóa tác lợi kiếm bắn thẳng về phía Đế Giang và Hậu Nghệ.

Đế Tuấn trực tiếp ngưng tụ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, muốn thừa dịp các Tổ Vu khác không có mặt để giết chết Đế Giang và Hậu Nghệ.

Đối mặt với đòn này, Đế Giang chấn khai Đông Hoàng Thái Nhất, sau đó thân hình chớp mắt đã tới bên cạnh Hậu Nghệ, túm lấy hắn né tránh.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Tiếng nổ vang rền, khi bụi mù tan đi, không gian tan nát, bóng dáng Đế Giang và Hậu Nghệ lại hiện ra.

Chỉ thấy trên người Đế Giang rỉ ra vết máu, vừa rồi để bảo hộ Hậu Nghệ, hắn đã chịu một chút thương thế.

"Tổ Vu đại nhân, đừng quản con, mau đi đi!" Hậu Nghệ sắc mặt khó coi, không muốn vì chuyện của mình mà khiến Đế Giang lâm vào nguy hiểm.

"Câm miệng!

Nếu ngươi chết ở đây, Vu tộc ta còn mặt mũi nào, huống hồ Vu tộc ta chưa bao giờ từ bỏ anh em của mình." Đế Giang thần sắc không đổi, không hề đồng ý với lời của Hậu Nghệ.

Nếu không cứu Hậu Nghệ, chẳng khác nào Vu tộc cúi đầu trước Yêu tộc, đến tộc nhân cũng không dám bảo hộ sao?

Chương 100

“Mối thù giết con, không đội trời chung!

Đế Giang, ngươi cùng tộc nhân của ngươi chết ở đây đi!” Giọng nói của Đế Tuấn truyền xuống từ cửu thiên, ẩn chứa sát cơ nồng đậm và nỗi bi thống tột cùng.

Ánh sáng của hàng tỷ tinh tú lại một lần nữa ngưng tụ, muốn oanh sát cả hai.

Ngay khi Đế Tuấn định ra tay lần nữa, trên mặt đất Hồng Hoang bốc lên mấy đạo sát khí, cực tốc áp sát vị trí của Đế Giang.

“Đế Tuấn tạp mao, đây là mặt đất Hồng Hoang, khởi dung cho Yêu tộc các ngươi kiêu ngạo!” “Chớ thương tổn đại ca ta, Đế Tuấn tiểu nhi nhận lấy cái chết!” Từng đạo thanh âm truyền tới, Chúc Cửu Âm, Chúc Dung, Cộng Công phân phân giết đến.

Trên cửu thiên, Đế Tuấn nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ giãy giụa, muốn ra tay nhưng không có nắm chắc phần thắng.

Bạch Trạch đứng bên cạnh thấy thế, liền nói với Đế Tuấn: “Bệ hạ, Thập thái tử đang ở cạnh Đông Hoàng bệ hạ, nếu đánh tiếp, e là khó lòng cố kỵ được Thập thái tử, chi bằng tạm thời thu binh.

Đợi khi chúng ta chuẩn bị hoàn tất, lại hưng binh tiêu diệt Vu tộc, lúc đó thù của chín vị điện hạ tự nhiên sẽ báo được!” Nghe lời Bạch Trạch, Đế Tuấn sắc mặt hơi đổi, mắt mang theo vài phần bi thống, sau đó ra lệnh: “Truyền lệnh, thu binh!” Đông Hoàng Thái Nhất cũng nhận được truyền âm của Đế Tuấn, tự nhiên hiểu rõ nỗi lo lắng của

huynh trưởng.

Tuy trong mắt đầy vẻ không cam lòng, nhưng hắn không dám đem tính mạng của tiểu Kim Ô ra đánh cược.

Hắn mang theo Thập Kim Ô triệt thoái về Thiên đình, trước khi đi còn lạnh lùng liếc nhìn Hậu Nghệ một cái.

Nhìn thấy Đông Hoàng Thái Nhất rời đi, Đế Giang cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy không sợ Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, nhưng Hậu Nghệ đang trọng thương, hắn buộc phải để ý.

"Hậu Nghệ, làm tốt lắm, không làm mất mặt Vu tộc chúng ta.

Trở về chữa thương đi, sau này đại chiến Vu - Yêu sẽ cần ngươi góp sức!" Đế Giang lộ vẻ hài lòng.

Hậu Nghệ là đỉnh tiêm đại vu trong Vu tộc, sau này nếu có cơ duyên, chưa biết chừng có thể đột phá giới hạn, trở thành một Tổ Vu.

"Đa tạ Đế Giang Tổ Vu cứu mạng, chỉ là Khoa Phụ huynh đệ..." Trên mặt Hậu Nghệ hiện rõ vẻ bi thương.

Hắn và Khoa Phụ quan hệ tốt nhất, giờ Khoa Phụ bỏ mạng, hắn là người đau lòng nhất.

Đế Giang tâm trạng cũng trầm xuống, nhưng hắn vỗ vai Hậu Nghệ an ủi: "Chuyện này ta cũng không muốn thấy, nhưng nó đã xảy ra rồi.

Đừng nói nhiều nữa, về chuẩn bị cho tốt, sau này đại chiến với Yêu tộc, giết thêm vài tên Yêu tộc để báo thù cho Khoa Phụ!" Hậu Nghệ nghe xong gật đầu, sau đó cùng Chúc Cửu Âm và các Tổ Vu khác hội hợp, trở về bộ lạc của mình.

Tại Thiên đình, Yêu hậu Hi Hòa đầy bi thương ôm lấy đứa con

cuối cùng còn sót lại, nước mắt lã chã rơi, một tia bi thương lưu chuyển khắp không gian.

Đế Tuấn trong mắt cũng đầy nỗi đau, mất đi một đứa con đã đau khổ, huống chi hiện tại tử vong đến chín đứa.

Hắn có thể bình tĩnh lại được thế này, nội tâm đã phải cực kỳ cường đại rồi.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng cảm nhận được không khí áp bức này, trong lòng phiền muộn, hắn đột nhiên đứng dậy quát: "Đại ca, đại tẩu, đừng quá bi thương, đệ hiện tại trực tiếp sát hướng Vu tộc, đệ không tin không giết nổi một tên Hậu Nghệ!" Nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất chuẩn bị bước ra ngoài, muốn điều động đại quân Yêu tộc, chuẩn bị khai chiến.

"Thái Nhất, đứng lại!" Đế Tuấn quát ngừng Thái Nhất.

Hiện tại căn bản không phải lúc giao chiến, dù trong lòng hắn cũng vô cùng bi thống, vô cùng muốn báo thù cho con.

Nhưng với tư cách là chủ tể Yêu tộc, là Yêu Vương, hắn không thể ích kỷ, phải đứng trên lập trường của toàn tộc.

Đông Hoàng Thái Nhất bước chân khựng lại, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, quay lại vị trí của mình.

Ngồi bên cạnh, Phục Hy thần tình nghiêm trọng, ông đứng dậy thưa với Đế Tuấn: "Bệ hạ, việc này tất có ẩn tình.

Trong Thang Cốc có cấm chế do bệ hạ thiết lập, ngoại trừ Thánh nhân ra, căn bản không thể ra vào.

Mười vị điện hạ tiến vào Hồng Hoang, cho đến khi chỉ còn lại một vị điện hạ mới phát giác dị thường, chắc chắn có người nhúng tay vào." Phục Hy bỏ lửng câu nói, nhưng mọi người có mặt đều hiểu ý tứ của ông: phía sau chắc chắn có Thánh nhân đang tính kế Yêu tộc.

Đế Tuấn có Hà Đồ Lạc Thư, làm sao không biết chút gì, nhưng biết thì làm sao đây?

Chương 101

Bản thân hắn chưa chứng đạo Hỗn Nguyên, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tuy đã hoàn thành, nhưng có thể địch nổi Thánh nhân hay không vẫn là ẩn số.

Yêu tộc thực sự không có cách nào đối địch với một vị, thậm chí là vài vị Thánh nhân.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn đầy nộ hỏa và bất cam.

Là chủ tể Thiên đình Yêu tộc, hắn kiêu ngạo biết bao, giờ lại bị người ta tính kế đến mức mười con chỉ còn lại một, sao có thể cam tâm.

Nhìn Thập Kim Ô trong lòng Hi Hòa, trong mắt hắn loé lên một tia quyết tuyệt, sau đó nói với Phục Hy: "Hy Hoàng, cục thế Yêu tộc ta hiện nay ông cũng thấy rồi, có Thánh nhân tính kế.

Tiểu Thập ở lại Yêu tộc không an toàn, ta thỉnh cầu đưa Tiểu Thập vào Oa Hoàng Cung, nhờ Nữ Oa Thánh nhân tạm thời trông nom, đợi sau khi đại chiến Vu - Yêu kết thúc, để nó tự mình quyết định đi hay ở.

Đây không phải là mệnh lệnh, mà là thỉnh cầu của một người cha như ta!" Nói đoạn, Đế Tuấn khom người bái Phục Hy một cái.

Phục Hy kinh hãi, vội vàng đỡ Đế Tuấn dậy, thở dài nói: "Bệ hạ yên tâm, việc này tôi sẽ lo liệu ổn thỏa, giờ tôi xin phép đưa Thập điện hạ đi trước." Sau khi Phục Hy mang Thập Kim Ô đi, vẻ bi thương trên mặt Hi Hòa biến mất, hóa thành sự lãnh mạc tột cùng, nàng nhìn Đế Tuấn nói: "Chủ tể Yêu tộc suy tính quá nhiều, ta thì khác, ta chỉ là một người mẹ mất con, thù của Hậu Nghệ ta nhất định phải báo!" Nói xong, thân hình Hi Hòa biến mất, không rõ đi đâu.

Đế Tuấn nhìn theo bóng lưng Hi Hòa, định nói gì đó rồi lại thôi, chỉ biết u u thở dài, khẽ lắc đầu.

Đông Hoàng Thái Nhất định lên tiếng thì bị Đế Tuấn ngắt lời: "Nhị đệ, ta biết đệ muốn nói gì, Hi Hòa biết chừng mực, ta tin nàng.

Hiện tại việc quan trọng nhất là huấn luyện các bộ yêu quân, khẩn trương thao luyện, chờ ngày quyết chiến với Vu tộc!" Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa nhìn bóng dáng Thập Kim Ô đang chìm trong giấc ngủ bi thương, mắt nàng thoáng hiện vẻ thương xót.

Sau khi sự việc kết thúc, nàng đã biết ai là kẻ tính kế mười con Kim Ô.

Nhưng nàng cũng không thể làm gì, bởi hiện tại Yêu tộc đã có một kẻ thù mạnh như Vu tộc, dù có nói ra cũng chỉ tổ thêm phiền não.

"Cũng là một kẻ đáng thương, ca ca cứ yên tâm để nó ở Oa Hoàng Cung, chỗ em sẽ an toàn!" Phục Hy gật đầu, lập tức thả lỏng, sau đó nói với Nữ Oa: "Nếu chuyện đã xong, anh xin phép về Thiên đình trước.

Đại chiến Vu - Yêu sắp tới, còn rất nhiều việc cần anh xử lý." Dứt lời, Phục Hy định rời đi, nhưng Nữ Oa đã gọi ông lại, mặt đầy do dự: "Ca ca, trận chiến này họa phúc khó lường, hay là anh cứ ở lại Oa Hoàng Cung của em mà tiềm tu.

Đợi qua trận chiến này hãy đi, Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ nể mặt em mà không nói gì đâu." Nghe lời Nữ Oa, Phục Hy mỉm cười nói: "Tâm ý của muội muội anh hiểu, nhưng tu sĩ chúng ta sao có thể trốn tránh cả đời?

Huống hồ anh là Hy Hoàng của Thiên đình, đó là một phần không thể cắt rời, Thiên đình có tâm huyết của anh ở đó.

Dù Thiên đình có bại, anh cũng hy vọng mình có mặt ở đó, nỗ lực

hết mình mới không hối hận.

Với lại, lần này Yêu tộc chúng ta chưa chắc đã sợ Vu tộc, vì Thập Nhị Tổ Vu đã thiếu đi một người rồi!" Nữ Oa nghe Phục Hy nói vậy thì khẽ thở dài, hiểu rõ sự kiên định trong lời nói của ông, đành khuyên: "Nếu đã vậy, em không giữ ca ca nữa, chỉ mong vạn sự ca ca hãy cẩn trọng." Phục Hy gật đầu, hành lễ với Nữ Oa rồi rời Oa Hoàng Cung về Thiên đình.

Nhìn theo bóng lưng Phục Hy, Nữ Oa siết chặt nắm tay, lẩm bẩm: "Đã không thể ngăn cản ca ca tham gia, ta nhất định phải bảo toàn tính mạng cho huynh ấy!" Hi Hòa sau khi rời Thiên đình không hề hạ giới tìm Hậu Nghệ gây rắc rối ngay.

Nàng biết Hậu Nghệ được các Tổ Vu coi trọng, chỉ dựa vào sức một mình nàng căn bản không thể giết chết hắn.

Do đó, nàng quay về Thái Âm Tinh, ngày đêm không ngừng quan sát động hướng của Hậu Nghệ, muốn tìm ra sơ hở để hạ thủ.

Trên Thái Âm Tinh không chỉ có mình Hi Hòa, còn có một vị nữ thần tên là Thường Hi.

Thấy vẻ mặt lãnh băng của chị mình mỗi ngày, Thường Hi cũng nhiều lần khuyên giải nhưng không cách nào làm Hi Hòa vui vẻ lên được.

Bất đắc dĩ, Thường Hi cũng đành bế quan, không quan tâm đến chuyện của Hi Hòa nữa.

Trên mặt đất Hồng Hoang, chuyện Hậu Nghệ bắn hạ chín mặt trời giải cứu vô số sinh linh đã khiến uy danh của hắn truyền xa, không ít chủng tộc đem lòng kính trọng.

Uy danh Hậu Nghệ càng lớn, hận ý trong lòng Hi Hòa càng sâu, bởi uy danh đó được xây dựng trên cái chết của chín đứa con nàng.

Cuối cùng, một ngày nọ, mắt Hi Hòa loé lên một tia thần quang kinh người, nàng đã tìm ra cách đối phó Hậu Nghệ.

"Hậu Nghệ, giết con ta, khiến ta nếm trải nỗi đau mất con, giờ ta cũng muốn ngươi nếm thử mùi vị đó." Lời của Hi Hòa đầy hận ý và điên cuồng, sau đó nàng hóa thành một đạo nguyệt hoa, hướng về mặt đất Hồng Hoang lao xuống.

Tại Hồng Hoang, dấu chân Nhân tộc đã phủ khắp một nửa lãnh thổ, trong đó có một bộ lạc Nhân tộc nằm sát cạnh bộ lạc Vu tộc của Hậu Nghệ.

Trong bộ lạc Nhân tộc đó, một bé gái xinh đẹp chào đời.

Cha mẹ nàng nghe nói trên Thái Âm Tinh có hai vị nữ thần xinh đẹp, nên đặt tên con là Thường Nga, với mong muốn nàng cũng sẽ xinh đẹp như hai vị thần đó.

Chương 102

Thường Nga không phụ cái tên này, càng lớn càng trở nên xinh đẹp động nhân, đến mức chim nhạn bay trên trời nhìn thấy sắc đẹp của nàng cũng phải rơi xuống đất.

Cũng chính vì thế, danh tiếng Thường Nga ngày càng vang xa.

Hậu Nghệ trong bộ lạc Vu tộc cũng nghe danh, sau khi vết thương bình phục, hắn đã đến bộ lạc Nhân tộc đó.

Khi vừa thấy Thường Nga, hắn sững sờ.

Hắn không ngờ Thường Nga lại dung mạo tuyệt trần đến thế, khiến tâm hắn xao động, biết mình đã yêu nàng, thế là hắn bắt đầu theo đuổi.

Vì Nhân tộc và Vu tộc có hình dáng tương tự, lại thường xuyên giúp đỡ lẫn nhau, việc thông hôn giữa hai tộc là rất phổ biến, nên việc Hậu Nghệ theo đuổi Thường Nga không gây ra bất kỳ sóng gió nào.

Thường Nga tự nhiên cũng nghe danh Hậu Nghệ, lúc đầu tuy chưa có cảm tình, nhưng không cưỡng lại được tấm chân tình của hắn, dần dần cũng xiêu lòng.

Một người đẹp tựa thiên tiên, một người uy danh lừng lẫy, đúng là một đôi tiên nữ đồng tiên, khiến người ta ngưỡng mộ không thôi.

Từ đó về sau, Hậu Nghệ dần bỏ bê việc bộ lạc, dọn đến bộ lạc Nhân tộc của Thường Nga sinh sống như một người phàm, mỗi ngày đi săn rồi mang chiến lợi phẩm trở về.

Hai người cứ thế ân ái được mười mấy năm.

Một ngày nọ, Hậu Nghệ vẫn đi săn như thường lệ, Thường Nga ra bờ sông giặt giũ.

Vô tình nhìn xuống dòng nước, nàng phát hiện tuy mình vẫn còn xinh đẹp, nhưng giữa chân mày đã xuất hiện vài nếp nhăn, trên đầu cũng có vài sợi tóc bạc.

Y phục trong tay rơi xuống nước, nàng thất thần thốt lên: "Mình... mình già rồi sao?" Khi Hậu Nghệ trở về, hắn không thấy Thường Nga tươi cười chào đón như mọi khi, mà thấy nàng ngồi thẫn thờ trong nhà.

"Thường Nga, nàng sao thế?

Có ai bắt nạt nàng không?" Lời nói tràn đầy sự yêu thương.

Thường Nga nhìn Hậu Nghệ, nước mắt tuôn rơi: "Nghệ, vừa rồi thiếp giặt đồ, phát hiện mình đã có nếp nhăn và tóc bạc, thiếp già rồi." Hậu Nghệ nghe vậy xoa đầu nàng nói: "Có sao đâu, dù nàng biến thành thế nào ta vẫn thích, sinh lão bệnh tử chẳng phải là lẽ thường của Nhân tộc sao?

Chỉ cần chúng ta có thể vui vẻ sống trọn đời này, điều đó có quan trọng gì?" Thường Nga khẽ lắc đầu, nhìn Hậu Nghệ vẫn trẻ trung như lần đầu gặp mặt, lòng càng thêm đau đớn.

"Không!

Không giống nhau, chàng là Đại Vu của Vu tộc, thọ mệnh vô tận, còn thiếp chỉ là một người phàm không biết tu luyện, trăm năm sau thiếp sẽ chết.

Thiếp không muốn chàng thấy thiếp già nua, không muốn chàng nhìn thiếp hóa thành cát bụi, không muốn hàng triệu năm sau thiếp biến mất trong ký ức của chàng." Hậu Nghệ nghe xong cũng sững sờ.

Hắn đã quên mất thân phận Đại Vu của mình, bao năm sống giữa Nhân tộc, hắn cũng coi mình là một con người.

Giờ Thường Nga nhắc tới, hắn mới nhận ra mình sẽ phải chứng

kiến nàng chết đi, lòng hắn hoảng loạn vô cùng.

Nhưng hắn chỉ là Vu tộc, không biết pháp môn tu luyện của con người, Thường Nga không thể tu luyện Kim Đan Đại Đạo, cũng chẳng thể tập võ, dường như hắn chỉ biết trơ mắt nhìn nàng ra đi.

Cả hai rơi vào im lặng.

Suốt mấy ngày sau, Hậu Nghệ không còn tâm trạng đi săn, Thường Nga cũng rửa mặt bằng nước mắt, ăn uống không ngon, Hậu Nghệ nhìn mà đau thắt lòng.

Một hôm, khi Hậu Nghệ ra ngoài, chỉ còn Thường Nga ở nhà, tiếng gõ cửa vang lên.

Mở cửa ra, trước mặt nàng là một bà lão.

Thường Nga tò mò hỏi: "Lão bà bà, có chuyện gì không ạ?" "Cô nương, lão là người từ bộ lạc xa xôi tới, đi ngang qua đây, muốn xin bát nước uống." Bà lão cười hiền lành nói.

Thường Nga gật đầu, đỡ bà vào nhà, rót nước rồi ngồi sang một bên, mắt đầy ưu sầu.

Bà lão thấy vậy hỏi: "Cô nương tốt bụng, có chuyện gì có thể nói cho lão nghe, biết đâu lão giúp được." Thường Nga mỉm cười, tuy không tin bà lão có thể giúp gì, nhưng vẫn kể lại chuyện của mình, vừa kể vừa khóc.

Trong lúc nàng đang thổn thức, bà lão lấy ra một bình ngọc đặt trước mặt nàng: "Năm xưa, lão cũng từng như cô, lão đã tốn bao công sức tìm được một viên tiên đan.

Chương 103

Nhưng người đó đã đi rồi, giờ lão cũng không cần dùng tới nữa.

Cô nương đã cho lão bát nước, vậy viên tiên đan này tặng cho cô nương đi!" Dứt lời, bà lão biến mất, chỉ để lại bình ngọc chứa một viên đan dược.

Thường Nga nhìn chỗ bà lão vừa đứng, ngẩn ngơ, run rẩy cầm bình ngọc trong tay, gương mặt thoáng hiện nụ cười.

Sau khi biến mất khỏi nhà Thường Nga, bà lão hiện hình trên một thảo nguyên, khôi phục dáng vẻ ban đầu, chính là Hi Hòa.

"Ta chờ xem màn kịch này!" Nói rồi nàng biến mất, trở về Thái Âm Tinh.

Khi Hậu Nghệ đi săn về, Thường Nga kể lại mọi chuyện.

Hậu Nghệ mừng rỡ, giục nàng uống viên đan dược đó.

Thường Nga không từ chối, lấy tiên đan ra uống.

Một đạo nguyệt hoa loé lên, nếp nhăn trên mặt nàng biến mất, tóc bạc cũng đen trở lại, thậm chí nàng còn trở nên diễm lệ hơn xưa.

"Nghệ!

Xem kìa, thiếp biết bay, thiếp biết bay rồi, ha ha ha!" Chân Thường Nga rời đất, nàng bay lượn giữa không trung, gương mặt đầy vẻ mừng rỡ.

Nhưng dần dần, vẻ mặt đó chuyển thành kinh hoàng.

"Nghệ!

Cứu thiếp, thiếp không xuống được!

Mau cứu thiếp, thiếp không muốn đi!" Giọng Thường Nga nghẹn ngào, nàng cầu cứu Hậu Nghệ khi thân hình cứ thế bay cao mãi.

"Thường Nga!" Hậu Nghệ sốt ruột hóa ra chân thân Đại Vu, cố gắng bắt lấy nàng, nhưng tốc độ của nàng ngày càng nhanh, hắn không tài nào chạm tới, chỉ có thể bám sát theo sau.

Cả hai cứ thế một trước một sau lao vào thái cổ tinh không.

Cảnh tượng này bị vô số sinh linh Hồng Hoang nhìn thấy.

Họ lộ vẻ mặt kỳ quái.

Hậu Nghệ là Đại Vu của Vu tộc, giờ lại xông vào thái cổ tinh không mà không có Tổ Vu bảo hộ, đó là địa bàn của Yêu tộc, e là có đi không có lại.

Quả nhiên, Hậu Nghệ vừa vào tinh không, hàng tỷ tinh tú phát ra hào quang, ngưng tụ thành thần quang bắn về phía hắn.

"Hậu Nghệ, gan to bằng trời, dám xông vào địa bàn Yêu tộc ta, chết đi!" Đế Tuấn hiện thân.

Nếu Hậu Nghệ ở mặt đất Hồng Hoang thì không sao, nhưng giờ lại lên đây, chẳng lẽ coi thường Yêu tộc?

Bất kể thế nào, hắn cũng phải chém giết Hậu Nghệ để lập uy!

Đối mặt với đòn tấn công của Đế Tuấn, ngay khi Hậu Nghệ định chống trả, Đế Giang đã hiện thân ngăn cản.

"Đế Tuấn, có ta ở đây, đừng hòng làm hại Hậu Nghệ!" Đế Giang vung quyền liên tục, đánh tan từng đạo tinh quang, định mang Hậu Nghệ về mặt đất Hồng Hoang.

"Tốt!

Tốt!

Tốt lắm!" "Vu tộc các ngươi thật quá quắt, tưởng Yêu tộc ta không dám khai chiến sao?

Giết!" Đế Tuấn nộ hỏa xung thiên, Thái Dương Chân Hỏa bùng phát làm vặn vẹo không gian, hắn hóa thành một đạo hỏa quang lao thẳng về phía Đế Giang.

Đế Giang không hề nao núng, cả hai giao chiến kịch liệt.

Trong chớp mắt, họ đã trao đổi vô số chiêu thức, không gian xung quanh sụp đổ, các tinh cầu nhỏ bị đánh nát vụn.

Chương 104

Đang!

Đang!

Đang!

Thái Nhất cũng thúc giục Hỗn Độn Chung gia nhập chiến trường, lẳng lặng phối hợp cùng Đế Tuấn muốn giết Đế Giang tại đây.

Cuộc chiến ngày càng khốc liệt, tinh tú vỡ vụn, không gian tan tành.

Đối mặt với hai kẻ cùng cấp bậc liên thủ, dù Đế Giang bộc phát chiến lực chưa từng có nhưng vẫn bị đánh lui dần.

"Đại ca, em tới đây!" Không lâu sau, Cộng Công, Chúc Dung và những người khác cũng tới, hợp lực cùng Đế Giang đối chiến với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Cả hai bên đánh nhau điên cuồng, tiếng nổ vang động trời đất.

Trong khi đó, Hậu Nghệ không quan tâm đến trận chiến phía sau, hắn đuổi theo Thường Nga tới Thái Âm Tinh.

Ngay khi sắp giữ được nàng, một bóng người xuất hiện cạnh Thường Nga.

Thấy người này, Hậu Nghệ khựng lại, nắm chặt tay, mặt trở nên dữ tợn.

"Ngươi!

Tất cả đều là do ngươi tính kế Thường Nga, đáng chết!" "Hi Hòa, uổng cho ngươi là Yêu hậu, vậy mà lại đi tính kế một người con gái Nhân tộc bình thường, có giỏi thì nhắm vào ta đây này!" Hậu Nghệ hét

tên người đó, cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao vô duyên vô cớ Thường Nga lại có tiên đan, tất cả đều là mưu kế thâm độc của Hi Hòa.

Hi Hòa nhìn vẻ mặt dữ tợn của Hậu Nghệ, lòng nàng đầy khoái lạc, nàng nói: "Biết thì đã sao?

Giờ Thường Nga đã uống đan dược chứa một tia bản nguyên của Thái Âm Tinh, nàng ta không thể rời khỏi nơi này.

Ta cũng muốn ngươi nếm mùi vị mất đi người mình yêu thương.

Giờ thấy đau khổ chưa?

Lúc trước khi chín đứa con ta bị bắn hạ, ta còn đau hơn thế này nhiều, đây là cái giá ngươi phải trả." Hậu Nghệ nghe vậy, thần sắc vô cùng đau đớn.

Thấy vẻ mặt đó của hắn, Hi Hòa càng thêm đắc ý.

"Yên tâm, ta sẽ không giết Thường Nga.

Thấy Quảng Hàn Cung kia không?

Thường Nga sẽ bị ta nhốt vào đó, vĩnh viễn không được ra ngoài.

Nhưng ta cũng cho ngươi một cơ hội, thấy cây Nguyệt Quế kia không?

Nếu ngươi có thể chặt đứt nó, ngươi có thể vào Quảng Hàn Cung cứu Thường Nga!" Dứt lời, Thường Nga bị Hi Hòa nhốt vào Quảng Hàn Cung.

Nàng đứng đó, tĩnh lặng nhìn Hậu Nghệ, muốn xem hắn sẽ chọn thế nào.

Hậu Nghệ không nói lời nào, đại cung trong tay hiện ra, hào quang loé lên hóa thành một chiếc rìu sắc bén, nhằm cây Nguyệt Quế mà chặt.

Chỉ thấy một rìu chặt sâu vào hai phần ba thân cây, nhưng khi Hậu Nghệ rút rìu ra, vết thương lập tức khép lại như cũ.

Hậu Nghệ không hề ngạc nhiên, nếu Nguyệt Quế dễ chặt như vậy thì Hi Hòa đã không đưa ra điều kiện này.

Hắn liên tục vung rìu chặt vào cây Nguyệt Quế như điên dại, tin rằng chỉ cần mình chặt đủ nhanh, tốc độ hồi phục của nó sẽ không kịp.

Từng rìu từng rìu nện xuống, Hậu Nghệ như bị mê hoặc, ánh mắt trở nên đờ đẫn, chỉ còn hành động theo bản năng, muốn chặt đứt cái cây trước mặt.

Việc chặt cây đã trở thành chấp niệm của hắn.

Trong đầu hắn, mọi ý niệm khác đều biến mất, chỉ còn lại việc phải chặt đổ cây Nguyệt Quế.

Chương 105

Hi Hòa thấy cảnh đó, vẻ sướng khoái càng hiện rõ trên mặt.

Dù không giết được Hậu Nghệ, nhưng sự trừng phạt này đối với hắn mới là tàn khốc nhất.

"Cây Nguyệt Quế kết nối với bản nguyên của Thái Âm Tinh, Thái Âm Tinh không hủy, Nguyệt Quế vĩnh viễn không gãy.

Trừ khi có thực lực của Thánh nhân, nếu không Nguyệt Quế sẽ khôi phục trong tích tắc.

Từ nay về sau, ngươi không còn là Hậu Nghệ nữa, mà là Ngô Cương.

Ta muốn hai người sinh sinh thế thế không thể gặp lại!" Nói xong, Hi Hòa cũng biến mất, chỉ còn lại Ngô Cương không ngừng chặt cây trên Thái Âm Tinh và Thường Nga đang khóc nức nở trong Quảng Hàn Cung.

Phải nói Hi Hòa làm việc quá tuyệt tình.

Hậu Nghệ không còn nhớ Thường Nga, chỉ biết chặt cây, còn Thường Nga dù nhớ Hậu Nghệ nhưng không cách nào đánh thức ký ức của hắn.

Hai người yêu nhau lại bị ngăn cách bởi bức tường Quảng Hàn Cung, thật đáng bi ai.

Chuyện trên Thái Âm Tinh không ảnh hưởng đến trận chiến giữa nhóm Đế Giang và Đế Tuấn - Thái Nhất.

Đại chiến kéo dài không biết bao lâu, đôi bên ngoài trừ việc chưa dùng đến đại trận thì mọi thủ đoạn khác đều đã đem ra dùng hết.

Không ai hiểu tại sao ở giữa tinh không, Đế Tuấn rõ ràng có thể bày Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mà lại không ra tay.

Cuối cùng, vào một ngày nọ, hai bên đồng loạt dừng tay.

Đế Giang và các Tổ Vu rút về mặt đất Hồng Hoang, bọn Đế Tuấn cũng trở về Thiên đình mà không ngăn cản.

Trận chiến này giống như khúc dạo đầu trước khi Vu - Yêu quyết chiến, khiến sát khí đại kiếp ngày càng nồng đậm.

Vô số người đều biết trận quyết chiến thực sự sắp diễn ra.

Mọi chuyện trên Thái Âm Tinh cũng truyền khắp Hồng Hoang, khiến không ít đại thần thông giả lạnh sống lưng.

Họ thầm hạ quyết tâm, đắc tội ai cũng được chứ đừng đắc tội phụ nữ, đặc biệt là những phụ nữ có thần thông quảng đại, nếu không chết thế nào cũng không biết.

Ở Đông Côn Luân, Lão Tử mắt loé thần quang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói với vẻ hưng phấn: "Đại huynh, tam đệ, Vu - Yêu sắp đại chiến, thời đại của Thánh nhân chúng ta cuối cùng cũng sắp tới rồi." Tại núi Tu Di phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngồi đối diện nhau, mắt Chuẩn Đề cũng đầy vẻ phấn khởi: "Trận chiến sinh tử sắp bùng nổ, dưới đại kiếp không ai có thể tránh khỏi.

Mọi việc ta làm cuối cùng cũng sắp được đền đáp.

Phương Tây nhất định sẽ trỗi dậy, Tây Phương Giáo ta nhất định có ngày hưng thịnh!" Trong Oa Hoàng Cung giữa chốn Hỗn Độn: "Đại kiếp vừa tới, không biết sẽ thương vong bao nhiêu, chỉ mong ca ca có thể bình an trở về." Giọng Nữ Oa mang theo vài phần khó nói.

"...Ai đó?

Quảng Hàn Cung đã bị phong tỏa, ai vào được đây?" Giọng Thường Nga mang theo vẻ cảnh giác.

Sau biến cố vừa rồi, nàng đã trưởng thành hơn nhiều.

"Ta là chủ nhân của Quảng Hàn Cung, thấy cô cũng là kẻ đáng thương, sau này hãy theo ta tu hành đi.

Hãy nhớ tên ta là Thường Hi!" Bóng người đó chính là em gái của Hi Hòa – Thường Hi.

Nàng không ngờ chị mình lại có thể làm việc tuyệt tình đến vậy.

Dứt lời, Thường Hi phất tay, Thường Nga đứng dậy rồi được nàng đưa vào sâu trong Quảng Hàn Cung để tu hành.

Trận chiến trên thái cổ tinh không khiến các tộc đều biết đây là khúc dạo đầu của cơn bão, ai nấy đều rục rịch chuẩn bị, vì không ai biết trận chiến này liệu có vạ lây đến mình hay không.

Vài trăm năm trôi qua, hai tộc Vu - Yêu vẫn chưa có ý định đánh nhau tiếp.

Hồng Hoang rơi vào một sự bình lặng quỷ dị, không ai dám ló mặt ra trong lúc này.

Chương 106

Tại Thiên đình Yêu tộc, giữa điện Linh Tiêu tráng lệ huy hoàng, Yêu Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Hy Hoàng Phục Hy, Yêu Sư Côn Bằng và những người khác đang tề tựu.

Gương mặt ai nấy đều nghiêm trọng.

Đế Tuấn nhìn Kế Mông trong Thập Đại Yêu Thánh hỏi: "Kế Mông, chuyện đó có thật không?

Có liên quan đến Thánh nhân không?" "Khởi bẩm bệ hạ, sau khi biết chuyện này, thần đã đích thân kiểm chứng.

Oán hồn của Nhân tộc thực sự có thể phá vỡ nhục thân Vu tộc, huyết nhục Nhân tộc lại càng đại bổ đối với Yêu tộc ta!" Kế Mông cung kính thưa với Đế Tuấn đang ngồi trên cao.

"Đại ca, chuyện này là thật, đối với Yêu tộc ta là một chuyện tốt!

Tộc nhân có thể nhờ huyết nhục Nhân tộc mà nâng cao thực lực, lại có thể thu thập oán hồn để phá nhục thân của lũ Vu tộc kia.

Vu tộc sở dĩ mạnh là nhờ nhục thân, chỉ cần phá được nhục thân của chúng, Yêu tộc ta có thể dễ dàng diệt tuyệt Vu tộc.

Đây là thời cơ mà đệ hằng chờ đợi.

Hơn nữa, Nhân tộc hiện giờ phủ khắp một nửa Hồng Hoang, tốc độ phát triển quá nhanh, nếu để họ tiếp tục lớn mạnh thì không phải điềm lành cho Yêu tộc ta." Đông Hoàng Thái Nhất trịnh trọng nói với Đế Tuấn.

Hắn không muốn khi chưa tiêu diệt được Vu tộc lại rước thêm một bộ tộc phiền phức khác.

“Lời này không sai, nếu có đủ oán hồn, bản đế có thể luyện chế một thanh thần kiếm, thừa dịp chúng không phòng bị mà tiêu diệt vài Tổ Vu, lúc đó Vu tộc không còn là mối đe dọa nữa.” Đế Tuấn gật đầu tán đồng, nhưng sau đó mắt lộ vẻ do dự: “Chỉ là... chuyện này liên quan đến Thánh nhân, mà không chỉ là một vị.

Nếu chúng ta lỗ mãng hành sự, chắc chắn sẽ rước họa lớn cho Yêu tộc!” Ánh mắt Đế Tuấn đầy vẻ thận trọng.

Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra, không ai biết Nhân tộc có ý nghĩa thế nào đối với nàng.

Ngoài ra, Thái Thanh Lão Tử cũng dựa vào Nhân tộc để lập giáo thành thánh, thái độ của ông đối với Nhân tộc thế nào cũng không ai rõ.

Nếu khinh suất hành động mà đắc tội Nữ Oa và Thái Thanh Lão Tử, Yêu tộc chưa cần Vu tộc đánh tới e là đã bị diệt vong rồi.

Trước nỗi lo của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cũng im lặng.

Lúc này, Bạch Trạch bước ra nói: “Bệ hạ, ngồi đây đoán tâm tư Thánh nhân cũng vô ích, chi bằng đích thân đi hỏi.

Nếu Nữ Oa Thánh nhân và Thái Thanh Thánh nhân không để ý, chúng ta cứ việc tiến hành.

Nếu Thánh nhân không cho phép, chúng ta vẫn có thể dùng thực lực cứng để đánh bại Vu tộc!” “Hy Hoàng, Yêu Sư, hai người thấy chuyện này thế nào?” Đế Tuấn không vội đồng ý với Bạch Trạch mà quay sang hỏi Phục Hy và Côn Bằng.

“Bệ hạ, cuộc chiến của chúng ta là với Vu tộc, nếu đồ sát Nhân tộc e là sẽ tự dưng rước lấy nhân quả, tôi nghĩ không nên kéo Nhân tộc vào.” Phục Hy tính tình ôn hòa, vả lại Nhân tộc do em gái ông tạo ra, về mặt tình cảm ông không muốn thấy cảnh đồ sát.

“Tôi lại nghĩ việc này có thể làm được.

Nhân tộc suy cho cùng cũng chỉ là Nhân tộc, không phải Yêu tộc ta, đã không phải tộc mình thì hà tất phải lo lắng.

Huống hồ trong Hồng Hoang này, Nhân tộc giết yêu thú của tộc ta đâu có ít?

Vốn đã có thù hận, chi bằng làm cho tuyệt luôn, chẳng lẽ đợi Nhân tộc lớn mạnh rồi quay lại tiêu diệt chúng ta sao?” Mắt Côn Bằng loé sáng, tán đồng việc đồ sát Nhân tộc, vì nhân và yêu vốn không cùng tộc.

Phục Hy nghe vậy, tuy trong mắt có chút không nỡ nhưng không lên tiếng ngăn cản, vì hiện giờ ông là Hy Hoàng của Yêu tộc!

Dù trong lòng không thích, nhưng mọi chuyện phải cân nhắc trên lập trường của Yêu tộc!

Nghe xong ý kiến của mọi người, Đế Tuấn trầm tư một lát rồi quyết đoán nói: “Thái Nhất, cùng ta đến Oa Hoàng Cung và Côn Luân, hỏi rõ Nữ Oa Thánh nhân và Thái Thanh Thánh nhân chuyện này!

Kế Mông!

Sắp xếp đại quân, nếu chuyến đi này không có gì ngoài ý muốn thì lập tức hành động, đồ sát Nhân tộc để thu thập oán hồn và tinh huyết.” “Vâng, đại ca!” “Tuân lệnh!” Thái Nhất và Kế Mông đồng thanh, sau đó Thái Nhất cùng Đế Tuấn hướng về Oa Hoàng Cung giữa chốn Hỗn Độn.

Một lát sau, trước cửa Oa Hoàng Cung, Đế Tuấn và Thái Nhất đồng thanh hô lớn: “Nữ Oa nương nương, Đế Tuấn và Thái Nhất có việc yếu sự cầu kiến!” Oa Hoàng Cung im lìm không chút động tĩnh.

Chương 107

Đợi một lúc lâu, sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất trở nên khó coi.

Nữ Oa dù đã thành thánh nhưng vẫn là Oa Hoàng của Yêu tộc, vậy mà lại không nể mặt họ như vậy khiến họ rất khó chịu.

"Nữ Oa nương nương, xin hãy hiện thân, chúng tôi có việc yếu sự cầu kiến!" Đợi thêm hồi lâu, chỉ nghe từ trong cung truyền ra một tiếng thở dài: "Ai!

Ý đồ của các ngươi ta đã rõ, cứ làm đi, nhưng không được làm quá tuyệt!" "Đa tạ Nữ Oa nương nương!" Đế Tuấn và Thái Nhất mừng rỡ, lập tức hướng về Đông Côn Luân.

Nhìn theo bóng lưng họ, Nữ Oa lộ vẻ đau khổ.

Nàng không muốn ra lệnh này.

Bao năm qua tuy không trực tiếp quản lý Nhân tộc nhưng nàng vẫn luôn quan tâm, trong Nhân tộc có rất nhiều người nàng yêu quý.

Đối với Nhân tộc nàng có tình cảm, nhưng ngoài việc là Thánh mẫu của Nhân tộc, nàng còn là Thánh nhân của Yêu tộc.

Lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, bảo nàng phải chọn thế nào đây?

Huống hồ Nhân tộc có kiếp nạn này là ý trời, ngay cả Thánh nhân cũng không thể trái nghịch.

Ở bên kia, Đế Tuấn và Thái Nhất đã tới Đông Côn Luân.

Chưa kịp vào thì một con hạc trắng bay ra nói: "Thái Thanh Thánh nhân đã biết ý đồ của hai vị.

Thánh nhân có lời, các ngươi tuy có thể làm, nhưng không được

diệt tộc, nếu không Thánh nhân sẽ ra tay!" Nói xong, hạc trắng bay ngược vào trong, chẳng thèm để ý đến hai vị hoàng đế Yêu tộc.

Đế Tuấn và Thái Nhất không hề tức giận, ngược lại còn thấy vui mừng.

Vốn tưởng chuyến này sẽ bị cản trở, không ngờ cả hai vị Thánh nhân đều đồng ý.

Không dám chậm trễ, họ lập tức quay về Thiên đình, lệnh cho Kế Mông dẫn đại quân hành động, sớm ngày luyện thành thần kiếm tiêu diệt Vu tộc.

Tại Đông Côn Luân, Lão Tử lãnh đạm nhìn hai người rời đi, ánh mắt không chút biến chuyển.

"Đại huynh, chẳng phải lúc đầu huynh đã nhận nhân quả của Hoàng Thiên Nhân tộc sao?

Tại sao lại đồng ý cho Yêu tộc đồ sát họ?" Thông Thiên Thiên Tôn thắc mắc hỏi Lão Tử.

"Lúc trước ta tuy hứa với Hoàng Thiên sẽ bảo vệ Nhân tộc không bị diệt vong, nhưng hiện giờ thực lực Nhân tộc quá mạnh, sau này sẽ bất lợi cho việc truyền giáo và khống chế của Thánh nhân chúng ta.

Huống hồ, Nhân tộc muốn trở thành nhân vật chính của thiên địa thì bắt buộc phải trải qua kiếp nạn này.

Đại thế Thiên Đạo là như vậy, ta hà tất phải làm trái.

Chỉ cần Nhân tộc không bị diệt sạch thì ắt có ngày phục hưng." Lời của Lão Tử đầy vẻ băng lãnh.

Ông không thích Nhân tộc hiện tại, nên cần mượn tay Yêu tộc để thanh tẩy.

Nghe Lão Tử nói, Nguyên Thủy và Thông Thiên không nói gì

thêm, nhưng ánh mắt biến đổi cho thấy họ cũng có những toan tính riêng.

Đế Tuấn và Thái Nhất về tới Thiên đình, lập tức triệu tập cao tầng, nhìn về phía Thập Đại Yêu Thánh.

"Thập Đại Yêu Thánh nghe lệnh!

Mỗi người dẫn đầu một chi yêu quân, bao vây Nhân tộc từ vòng ngoài hướng về Đông Hải Chi Tân, không được bỏ sót bất kỳ một bộ lạc Nhân tộc nào!" Ánh mắt Đế Tuấn lộ vẻ tàn nhẫn.

Ở Hồng Hoang, tâm không ác thì đứng không vững, cơ hội chỉ có một lần.

Nếu lần này không thể làm suy yếu Nhân tộc, lần sau chưa chắc Thái Thanh và Nữ Oa đã đồng ý.

Còn về việc họ nói không được diệt tộc, thì lúc đó để lại dăm ba chục người chẳng phải là chưa diệt tộc sao?

"Thần đẳng lĩnh mệnh!" Thập Đại Yêu Thánh chấn động tâm thần, lập tức xuống chuẩn bị.

Chương 108

“Yêu Sư, Thái Nhất, hai người cũng đi đi.

Tuy ta không tin Nhân tộc có thực lực cản bước Yêu tộc, nhưng để đề phòng vạn nhất, hai người hãy giám sát!” Đế Tuấn quay sang dặn dò Côn Bằng và Thái Nhất.

“Xin bệ hạ yên tâm!” Côn Bằng và Thái Nhất gật đầu, sau đó hướng hạ giới lao xuống.

Cùng với động thái của Yêu tộc, khí vận Nhân tộc tự nhiên biến động bất an.

Toại Nhân Thị và những người có khí vận Nhân tộc hộ thân đều cảm thấy lòng nặng trĩu, như thể có chuyện chẳng lành sắp ập đến.

Tại Nhân Tộc Tổ Điện, Hoàng Thiên cùng ba vị tổ Toại Nhân Thị và các tiên hiền trưởng lão tề tựu.

Mặt ai nấy đều u ám, lòng đầy bất an, chỉ có Hoàng Thiên là miễn cưỡng giữ được vẻ bình thản.

“Đại ca, gần đây tụi em thấy bồn chồn không yên, hình như có đại họa sắp giáng xuống đầu Nhân tộc chúng ta, huynh có biết chuyện gì đang xảy ra không?” Toại Nhân Thị hỏi Hoàng Thiên, những người khác cũng dồn ánh mắt về phía hắn.

“Đại kiếp của Nhân tộc ta đã tới.

Nếu vượt qua được, Nhân tộc sẽ phát triển lớn mạnh; nếu không vượt qua được, kết cục sẽ là người chết tộc diệt.” Hoàng Thiên điềm tĩnh nói.

Điều này sớm muộn gì cũng phải đến.

“Tại sao?

Nhân tộc chúng ta tại sao phải đối mặt với kiếp nạn này?

Kẻ nào muốn ra tay với chúng ta?

Chẳng lẽ bọn chúng không sợ Thánh mẫu Nữ Oa nương nương và Nhân giáo Thái Thanh Lão Tử sao?” Từng vị trưởng lão Nhân tộc lên tiếng, giọng đầy lo âu.

Chết họ không sợ, họ chỉ sợ Nhân tộc từ nay bị xóa sổ.

“Đã dám động thủ thì chắc chắn đã được Thánh nhân gật đầu, nói nhiều cũng vô ích.

Nhân tộc ta lớn mạnh đến nay chưa từng dựa dẫm vào ai, mỗi bước đi đều thấm đẫm máu xương của các tráng sĩ.

Giờ muốn diệt tuyệt Nhân tộc ta, chúng ta đương nhiên không thể ngồi chờ chết!

Truyền lệnh xuống, tất cả các bộ lạc Nhân tộc hãy tập trung về Đông Hải Chi Tân, tăng cường cảnh giác, phòng thủ nghiêm ngặt.” “Nhân tộc ta đã tích lũy sức mạnh từ lâu, giờ là lúc phải bộc lộ rồi!” Hoàng Thiên sắc mặt lạnh lùng đứng dậy, khí thế Mệnh Tinh Cảnh viên mãn loé lên.

“Được!

Chúng em đi làm ngay!” Ba vị tổ và các trưởng lão gật đầu, trong mắt hiện lên sát cơ, lập tức bận rộn triển khai công việc.

Tuy nhiên, mệnh lệnh của Toại Nhân Thị truyền đi không lâu, ngoại trừ một số bộ lạc cảnh giác đã di chuyển về Đông Hải Chi Tân, các bộ lạc còn lại đều chưa kịp phản ứng.

Đúng lúc đó, Kế Mông cùng Thập Đại Yêu Thánh dẫn theo đại quân Yêu tộc ập tới.

Vô số yêu quân tỏa ra yêu khí che trời lấp đất, mặt mày dữ tợn, mắt đầy tham lam.

Có kẻ đã biết huyết nhục Nhân tộc là đại bổ từ lâu nhưng trước đây vì sợ uy danh Nữ Oa và Lão Tử nên không dám cướp bóc đại quy mô.

Giờ có lệnh của Yêu Đế Đế Tuấn, họ trút bỏ mọi lo ngại, bắt đầu điên cuồng thôn phệ Nhân tộc.

Những nơi họ đi qua, các bộ lạc Nhân tộc đều bị đồ sát sạch sành sanh.

Vô số người ngã xuống khiến Hồng Hoang ngập trong sát nghiệp, máu chảy thành sông, oán khí ngút trời xông thẳng tới cửu tiêu.

Vô số đại thần thông giả đang bế quan đều bị khí tức này làm cho kinh tỉnh.

Khi thấy Nhân tộc đang bị Yêu tộc tàn sát dã man, họ đều im lặng.

Trong mắt họ, Nhân tộc coi như xong đời rồi.

Chương 109

Dù Nhân tộc đã sinh sôi hơn một nguyên hội, nhưng so với Yêu tộc thì vẫn còn quá non trẻ.

Đắc tội Yêu tộc chỉ có con đường bị diệt vong.

Đối mặt với cuộc thảm sát, Nhân tộc không hề ngồi chờ chết.

Theo lệnh Hoàng Thiên, từ trong Tổ Điện, từng vị võ đạo cường giả bước ra, tỏa đi khắp nơi để tiếp ứng tộc nhân quay về.

Nghe tin dữ, họ không hề bi thương hay sợ hãi, mà chỉ có sự kiên định và tàn nhẫn.

Bất cứ kẻ nào muốn diệt tuyệt Nhân tộc đều phải bước qua xác họ, Nhân tộc thề tử chiến đến cùng!

Những người bị truy đuổi lúc đầu vô cùng hoảng loạn, nhưng dần dần họ hiểu ra rằng sự yếu đuối không giúp họ sống sót.

Chỉ có máu mới bảo vệ được sự tồn tại, mới giúp người thân của họ có đường sống.

Tiếng gào thét, tiếng chém giết vang khắp nơi.

Đại quân tinh nhuệ từ Thiên đình quá mạnh, còn các bộ lạc Nhân tộc lại nhỏ bé và yếu ớt.

Nhưng họ vẫn chiến đấu không sợ chết, không ngại cường địch, chỉ để giành lấy một cơ hội sống cho con cháu đời sau.

Nhất thời, khắp Hồng Hoang đều diễn ra cảnh tượng máu chảy, xâu xé và tiếng khóc than.

Sinh mạng lúc này trở nên mỏng manh hơn bao giờ hết.

Tuyệt vọng trỗi dậy trong lòng nhiều người, vì dù có liều chết

phản kháng, dường như cũng chẳng có mấy tác dụng.

“Tại sao?

Tại sao lại ra tay với Nhân tộc ta?

Chúng ta đã làm sai điều gì?” “Thánh mẫu ơi, Người ở đâu?

Sao không cứu lấy con cái mình?” “Ta không muốn chết, ai cứu ta với?” “Mẹ ơi!

Mẹ ở đâu?

Con sợ lắm, hu hu hu...” Vô số tiếng khóc bi thảm vang lên, gương mặt họ đầy vẻ bất lực và thê lương, khiến người ta không khỏi xót xa.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa chứng kiến toàn bộ thảm cảnh của Nhân tộc, lòng đau như cắt.

Những đứa trẻ do chính tay nàng tạo ra, giờ đây đang gặp nguy hiểm đến tính mạng mà nàng lại không thể xuất hiện, chúng chắc hẳn phải tuyệt vọng lắm.

Tiếng khóc chấn động trời xanh, oán khí xung thiên khiến vòm trời tối sầm, mây đen cuồn cuộn, mưa đại bác trút xuống như thể ông trời đang khóc thương cho Nhân tộc.

“Không được, ta không thể ngồi yên nhìn chuyện này xảy ra!” Cuối cùng Nữ Oa hạ quyết tâm.

Nhưng ngay khi nàng vừa định bước ra khỏi Oa Hoàng Cung thì phải dừng lại.

“Nữ Oa đạo hữu, xin dừng bước.

Đây là đại thế Thiên Đạo, chúng ta ngồi đây luận đạo thì thế nào?” Một đạo kim quang loé lên, một bóng người hiện ra chặn đường Nữ Oa.

Tại núi Côn Luân, Nguyên Thủy nhìn cảnh tượng đó rồi nhắm mắt không màng tới, Thông Thiên khẽ chau mày nhìn Lão Tử.

Chỉ thấy Lão Tử mặt đầy vẻ đạm mạc vô tình.

Đại thế Thiên Đạo, không thể can thiệp, và ông cũng sẽ không can thiệp!

Tại Đông Hải Chi Tân, trước Nhân Tộc Tổ Điện, Toại Nhân Thị và các tiên hiền trưởng lão đứng lặng yên, chưa ra tay ngay.

Trước đó, họ cảm nhận được khí vận biến động nên đã phát lệnh tập hợp, đại bộ phận đã quay về tổ địa.

Chương 110

Với những bộ lạc không kịp trở về, họ cũng đã cử võ giả đi cứu viện, cứu được bao nhiêu thì tùy vào ý trời, vì họ phải dốc toàn lực thủ vững Đông Hải Chi Tân.

Nơi đây là căn bản của Nhân tộc, chỉ cần giữ được nơi này thì Nhân tộc không bị diệt tuyệt, chắc chắn có ngày hưng thịnh trở lại.

Họ đang đợi, đợi thái độ của Nữ Oa và Lão Tử, nhưng thời gian trôi qua, hy vọng tắt dần, họ hiểu rằng trong khoảnh khắc này, Nhân tộc đã bị từ bỏ.

Hoàng Thiên bước ra từ Tổ Điện, mắt lạnh như băng nhìn mọi người, chậm rãi nói: "Từ khi Nhân tộc mới sinh ra, ta đã bảo rồi, Nhân tộc chúng ta không dựa dẫm vào ai cả." "Nhân tộc, tự cường bất tức!" "Giờ Yêu tộc xâm phạm, Thánh nhân làm ngơ, vậy thì ta sẽ giết.

Vì Nhân tộc ta mà giết ra một vùng trời sáng lạng, giết ra một con đường máu, bảo hộ Nhân tộc ta!" Nghe lời Hoàng Thiên, vẻ bi thương trên mặt mọi người biến mất, thay vào đó là sự kiên định.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Hoàng Thiên, họ hướng về bức tượng Nữ Oa trong Tổ Điện mà bái lạy.

"Cảm tạ Thánh mẫu đã tạo ra Nhân tộc chúng con!

Ơn đức của Thánh mẫu, Nhân tộc không bao giờ quên!" "Cảm tạ Thánh mẫu đã tạo ra Nhân tộc chúng con!

Ơn đức của Thánh mẫu, Nhân tộc không bao giờ quên!" Bái xong, họ bước ra khỏi Tổ Điện.

Phía ngoài, hàng tỷ võ giả Nhân tộc đã dàn trận sẵn, mắt đầy vẻ kiên định, tàn nhẫn và sát cơ.

“Yêu tộc đồ sát Nhân tộc ta, Nhân tộc ta lẽ nào ngồi chờ chết?

Hôm nay, Nhân tộc ta chính thức tuyên chiến với Yêu tộc!” “Từ nay về sau, Nhân - Yêu không đội trời chung, mối thù này, bất tử bất hưu!” Hoàng Thiên bước tới một bước, gầm vang.

Tiếng gầm dội khắp Đông Hải Chi Tân.

“Bất tử bất hưu!” “Bất tử bất hưu!” “Giết!

Giết!

Giết!” Vô số võ giả Nhân tộc đồng thanh nộ hống, thanh âm rung chuyển trời đất.

Thấy tộc nhân bị thảm sát, họ đã căm phẫn đến cực điểm.

Giờ nghe Hoàng Thiên hiệu triệu, ai nấy đều hừng hực khí thế, vũ khí trong tay loé lên hàn quang rợn người, muốn dùng máu Yêu tộc để tế điện vong linh những người đã khuất.

Cùng với lời thề của Nhân tộc, một ý chí mãnh liệt ngưng tụ lại, sấm sét nổ vang trên cửu thiên.

Vô số sinh linh Hồng Hoang đều nghe thấy lời tuyên cáo, cảm nhận được ý chí của Nhân tộc!

Yêu tộc dù mạnh nhưng Nhân tộc ta cũng không kém, sự sống chết của Nhân tộc từ bao giờ lại do Yêu tộc quyết định?

Yêu tộc dù thống trị thiên địa nhưng Nhân tộc ta không hề sợ hãi, dù có chết cũng phải bẻ gãy vài chiếc răng của Yêu tộc!

Ai quy định Nhân tộc nhất định phải bị Yêu tộc đồ sát?

Nhân tộc ta cũng có thể đồ sát lại Yêu tộc!

Mối thù của Nhân tộc phải trả bằng máu của Yêu tộc!

Nhân tộc, bất tử bất hưu!

Ý chí đó lan tỏa khắp mọi nơi cùng với tiếng sấm rền trời.

Những người đang trong cảnh tuyệt vọng nắm chặt binh khí, gầm lên với những kẻ đang tàn sát mình: Dù có chết cũng phải bất tử bất hưu!

Các đại thần thông giả Hồng Hoang cảm nhận được ý chí này đều chấn động.

Họ không ngờ Nhân tộc lại có tinh thần quật cường đến thế.

"Nhân tộc, khá khen cho Nhân tộc, không hổ là hậu thiên đệ nhất chủng tộc.

Nếu cứ để họ phát triển tiếp thì kết quả trận chiến này chưa biết chừng." "Chỉ tiếc thời gian không đợi người, dù có ý chí này cũng không đánh lại Yêu tộc." Có người tán thưởng thì cũng có kẻ chướng mắt.

Chương 111

Những kẻ quen thói cao cao tại thượng không chịu nổi ý chí phản kháng của Nhân tộc.

"Hừ!

Không biết tự lượng sức mình, một bộ tộc hậu thiên hèn mọn mà đòi liều mạng với Yêu tộc sao?" "Chỉ là làm trò cười cho thiên hạ thôi, nếu không có Nữ Oa Thánh nhân và Thái Thanh Thánh nhân chống lưng thì Nhân tộc đã bị xóa sổ lâu rồi." Trên Thiên đình, Đế Tuấn cũng cảm nhận được ý chí của Nhân tộc, sắc mặt hắn vô cùng âm trầm, mắt loé hàn quang.

"Ta vốn định để lại một chút truyền thừa cho Nhân tộc, nhưng giờ xem ra Nhân tộc nên bị diệt tuyệt!" "Không một ai được phép nghịch lại ý chí của Yêu tộc ta!

Truyền lệnh xuống, đại quân Yêu tộc tiến thẳng về Đông Hải Chi Tân, xóa sổ hoàn toàn Nhân tộc!" Trong lòng Đế Tuấn đầy nộ hỏa.

Vu tộc khiêu khích thì còn chấp nhận được vì họ thực sự có thực lực, còn Nhân tộc chỉ là một bộ tộc hậu thiên hèn mọn, có tư cách gì mà đòi khiêu khích Yêu tộc?

Không phải là tìm chết sao?

"Nhân tộc đáng diệt!" Đế Tuấn gầm lên.

Vô số yêu quân từ bỏ việc truy sát lẻ tẻ, rầm rộ tiến về phía Đông Hải Chi Tân, muốn xóa sổ tận gốc tổ địa của Nhân tộc!

Đối với Đế Tuấn, Nhân tộc không xứng làm đối thủ của Yêu tộc.

Sự khiêu khích này là một nỗi nhục, mà nỗi nhục chỉ có thể rửa sạch bằng máu Nhân tộc.

Tại Đông Hải Chi Tân, các võ giả Nhân tộc đã chuẩn bị sẵn sàng, họ bao bọc người già, trẻ nhỏ và phụ nữ ở giữa, những thanh niên trai tráng đứng vòng ngoài, nhìn về phía Yêu tộc với ánh mắt hung tợn.

"Không biết tự lượng sức mình mà đòi đối đầu với Yêu tộc ta, giết!" Đông Hoàng Thái Nhất đích thân xuất hiện.

Sự khiêu khích của Nhân tộc khiến hắn vô cùng bực bội.

Tuy không hạ mình trực tiếp ra tay với Nhân tộc nhưng hắn muốn tận mắt chứng kiến cảnh họ bị diệt vong.

Vô số yêu tộc hưởng ứng, ồ ạt xông lên định quét sạch Nhân tộc.

Đối mặt với cuộc tấn công đại quy mô, các võ giả Nhân tộc không hề khuất phục, họ vung vũ khí lao vào kẻ thù.

Thực lực Yêu tộc mạnh hơn thì sao?

Chỉ cần ta chém được ngươi một nhát, những người anh em phía sau sẽ tiếp tục bồi thêm, kiểu gì cũng giết được ngươi!

Vô số võ giả Nhân tộc mang theo ý nghĩ đó, mỗi chiêu mỗi thức đều là đòn liều mạng, không để lại cho mình chút đường lui nào.

Lối đánh hung hãn này khiến bọn Yêu tộc không kịp thích ứng, không ít tên đã bỏ mạng dưới sự điên cuồng của Nhân tộc.

Nhưng Nhân tộc cũng không khá khẩm hơn, vô số võ giả đã ngã xuống dưới đao đồ tể của Yêu tộc.

Máu chảy thành sông, xác người và xác yêu chất cao như núi.

"Giết!

Giết!

Giết!

Lũ Yêu tộc đều đáng chết!" "Giết đi!

Ta liều mạng với các ngươi!" "Anh em, ta đi trước một bước đây, lũ Yêu tộc kia chết đi cho ta!" Từng người từng người đỏ mắt, hận ý tích tụ từ những cuộc thảm sát trước đó bùng nổ toàn bộ.

Gương mặt họ dữ tợn, gào thét lao vào quân thù, dù chết cũng phải kéo theo một đứa đệm lưng.

Họ cứ thế lớp sau thay lớp trước, hoàn toàn không màng đến tính mạng.

Yêu tộc mạnh thì sao?

Ta cũng phải cắn cho ngươi đứt một miếng thịt!

Chương 112

Trong đầu họ giờ đây không còn gì khác, chỉ có một ý niệm duy nhất: Bất tử bất hưu!

Trận đại chiến Nhân - Yêu thu hút toàn bộ ánh mắt của Hồng Hoang, ai nấy đều chấn động tâm thần.

Ngay cả đại chiến Vu - Yêu cũng chưa từng có ý chí mãnh liệt đến thế.

Tinh thần gan dạ không sợ chết, thề chết bảo vệ dân tộc đã khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang thực sự nhận thức lại về Nhân tộc.

Chứng kiến biểu hiện của nhân tộc trên chiến trường Nhân - Yêu, vô số tu sĩ Hồng Hoang đang quan sát trận chiến này đều im lặng, không biết khi đối mặt với cảnh tượng này, liệu họ có thể làm tốt hơn nhân tộc hay không.

Ngày nay nhân tộc đối mặt với nguy cơ diệt tộc, thiên lý ở đâu?

Chết chóc sẽ ra sao?

Một khoảnh khắc im lặng bao trùm.

Nhưng sự im lặng đó không đại biểu cho việc nhân tộc cam chịu, mỗi khắc trôi qua đều có vô số võ giả nhân tộc ngã xuống, nhưng quân yêu tộc tử trận còn nhiều hơn, nhân tộc đã làm chấn động tất cả mọi người.

“Xin các vị tiên hiền nhân tộc ra tay, nhân tộc đang đối mặt với nguy cơ diệt tộc, xin tiên hiền hãy xuất thủ, hóa giải nguy cơ này!”
“Đại tổ Hoàng Thiên của nhân tộc ta ở đâu?

Nhị tổ Toại Nhân Thị ở đâu?

Tam tổ Hữu Sào Thị ở đâu?

Tứ tổ Truy Y Thị ở đâu?

Xin hãy ra tay tiêu diệt lũ yêu tộc này!" Phía trước vô số võ giả nhân tộc vì bảo toàn chủng tộc mà thề chết liều mạng, phía sau vô số người dân đang kỳ vọng các tiên hiền ra tay, họ kiên tín rằng chỉ cần tiên hiền xuất thủ, nhất định có thể vượt qua đại nạn này.

Trên cao không, Đông Hoàng Thái Nhất nhìn chiến trường trước mắt, sắc mặt càng lúc càng âm trầm khó coi, tuy yêu tộc vẫn đang tiến lên, nhưng mỗi bước tiến đều phải trả giá bằng sinh mạng của vô số đại quân yêu tộc.

Thậm chí số lượng thương vong còn nhiều hơn cả nhân tộc, chẳng lẽ yêu tộc không bằng nhân tộc?

Nếu ở trong tình huống quân số tương đương, chẳng lẽ yêu tộc phải bại dưới tay nhân tộc sao?

"Bạch Trạch, Kế Mông, Quỷ Xa, các ngươi còn đợi cái gì?

Mau xuất thủ đi!" Đông Hoàng Thái Nhất nộ hống, khiến đám người Bạch Trạch đang quan chiến ở một bên đồng loạt lấy ra binh khí, gia nhập chiến trường.

"Aizz!

Nhân tộc xong rồi, Đại La Kim Tiên của yêu tộc, thậm chí là cường giả bán bộ Chuẩn Thánh đã ra tay, nhân tộc không còn cơ hội nữa." "Thật đáng tiếc, nếu các cao thủ từ Đại La Kim Tiên trở lên của yêu tộc không xuất động, có lẽ nhân tộc còn có thể kiên trì tiếp." Vô số tu sĩ Hồng Hoang đang theo dõi trận chiến đều thầm nghĩ.

Ngay khi đám người Bạch Trạch chuẩn bị gia nhập chiến trường để tiêu diệt nhân tộc, một đạo kim quang đột nhiên từ trung tâm nhân tộc ở bờ Đông Hải nở rộ.

“Yêu tộc, khinh nhân tộc ta quá đáng, đáng sát!” “Yêu tộc không nên tồn tại trên đời, đáng bị tru diệt!” “...” Ầm ầm ầm!

Một chuỗi những lời nói tràn đầy sát cơ truyền ra từ trong đạo kim quang đó, trực tiếp áp đảo tiếng chém giết trên chiến trường.

Sau đó, từng luồng khí thế cường hãn từ tổ địa nhân tộc ép về phía toàn bộ chiến trường, khiến vô số yêu tộc phải quỳ rạp xuống, bị nhân tộc đánh giết mà không có chút sức phản kháng nào.

Chỉ thấy một người mặc bạch y, tay cầm lợi kiếm, toàn thân tỏa ra cảm giác sắc bén đi ra từ trong kim quang.

Nhìn chiến trường đầy máu tanh, trong mắt y lóe lên một tia sát cơ.

“Yêu tộc, đáng sát!” Dứt lời, trường kiếm trong tay y vung lên, một dòng sông kiếm khí quét ngang tứ phương, chém rách hư không, mang theo sự sắc bén vô thượng trảm diệt hàng triệu yêu tộc!

“Đại La Kim Tiên?

Trong nhân tộc cư nhiên có cao thủ Đại La Kim Tiên?!” “Chẳng lẽ là tứ tổ nhân tộc?

Có công đức đạt tới Đại La Kim Tiên cũng không có gì lạ.” “Không đúng, trên người y không có khí tức công đức, là tu luyện mà thành Đại La Kim Tiên.” “Thật sự khủng bố, không ngờ một nhân tộc nhỏ bé lại có thể sinh ra Đại La Kim Tiên!” Ánh mắt một số người nhìn về phía đó đầy vẻ kinh ngạc, vốn tưởng rằng nhân tộc không chống đỡ nổi, không ngờ lại xuất hiện một nhân vật không đơn giản.

“Tiểu nhi nhân tộc, đừng có cuồng vọng, xem Kế Mông ta trảm ngươi!” Kế Mông vung binh khí lao về phía cao thủ Đại La Kim Tiên vừa xuất hiện.

Chương 113

"Sợ gì chứ!" Võ giả nhân tộc kia mắt lóe kiếm quang, sau đó thân hóa thần kiếm lao về phía Kế Mông, không chút khiếp sợ.

Đám người Bạch Trạch không xen vào trận đó, định lao xuống chiến trường để quét sạch sự phản kháng của nhân tộc.

Nhưng chưa kịp tiến thêm bước nào, từ đạo kim quang trong tổ địa nhân tộc lại một lần nữa bước ra một võ giả, vẫn tỏa ra khí thế Đại La Kim Tiên.

"Ngô nãi Thương Lang Thị của nhân tộc, kẻ nào dám chiến?!" Cộp!

Cộp!

Cộp!

Chưa kết thúc ở đó, trong đạo kim quang liên tục truyền đến tiếng bước chân, hàng trăm võ giả nhân tộc bước ra, trên người họ đều tỏa ra khí thế Đại La Kim Tiên.

Sau khi bước ra khỏi tổ địa, họ đồng loạt khóa chặt mục tiêu vào đám người Bạch Trạch, ánh mắt đầy sát khí cùng mối thù khắc cốt ghi tâm.

"Nhân tộc... thật sự khủng bố như vậy sao?!" "Nếu không có trận chiến này, e rằng không ai biết họ có nhiều cao thủ đến thế!" "Tê!

Ta hoa mắt rồi sao?

Số lượng cao thủ còn nhiều hơn cả tộc của ta nữa!!!" Vô số tu sĩ Hồng Hoang nhìn cảnh này mà lòng không khỏi chấn động, họ đã tu hành bao lâu rồi?

Lâu đến mức đã trải qua mấy nguyên hội, kết quả thì sao?

Bây giờ người khá thì bước vào Chuẩn Thánh, kẻ kém thì vẫn quanh quẩn ở Đại La Kim Tiên.

Còn nhân tộc thì sao?

Xuất hiện chưa đầy một nguyên hội mà có thể phát triển ra sức mạnh như thế, thật sự khủng bố đến mức này!

So sánh lại, đám tu sĩ kia cảm thấy mình tu hành bấy lâu nay đều vứt cho chó ăn rồi!

Trong Oa Hoàng cung, Nữ Oa bị ngăn cản không thể rời đi, chỉ có thể quan sát trận đại chiến giữa Nhân và Yêu, nhìn thấy nhân tộc xuất hiện nhiều cao thủ như vậy bà cũng hơi kinh ngạc.

Tuy là Thánh mẫu của nhân tộc nhưng bà không thực sự hiểu rõ quá trình phát triển của họ, nhưng không biết vì sao, trong đầu bà lại hiện lên một bóng người, đó là Hoàng Thiên.

Con người đó quá thần bí, gần như không giống một nhân tộc do bà tạo ra.

Nhưng dù thế nào, nhìn thấy cảnh này, tâm trạng bà vừa vui vừa buồn, vui vì nhân tộc có sức mạnh tự vệ, buồn vì giữa Nhân và Yêu e rằng không thể cùng tồn tại.

Phía Tây, trên núi Tu Di, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc mặt hơi biến đổi, họ không ngờ nhân tộc lại có thủ đoạn như vậy.

“Sư huynh, nhân tộc thật sự đoạt thiên địa tạo hóa mà sinh, trong thời gian ngắn ngủi lại có nhiều cao thủ như vậy.” “Nếu phía Tây chúng ta có được thánh cảnh như thế thì tốt biết mấy!” Trong lời nói của Chuẩn Đề mang theo vài phần hâm mộ, khoảnh khắc này ông ta không giống một Thánh nhân, mà chỉ đứng ở lập trường của phương Tây mà đầy vẻ ghen tị.

“Sư đệ không cần lo lắng, phương Tây ta tự có ngày đại hưng, lúc đó tự nhiên sẽ có được cảnh tượng này!” Tiếp Dẫn vẫn thản nhiên, lên tiếng khuyên nhủ Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề tự nhiên hiểu rõ điểm này, chỉ gật đầu nhẹ rồi không nói gì thêm.

Trên núi Côn Luân, Lão Tử bình tĩnh nhìn cảnh tượng này, ông đã truyền đạo ở nhân tộc nhiều năm, sự hiểu biết về nhân tộc tự nhiên không nông cạn.

Tình huống này ông đã sớm dự liệu được, huống chi nhân tộc có thể giúp ông và Nữ Oa thành Thánh thì sao có thể là một chủng tộc tầm thường.

Nguyên Thủy cũng không có thần tình kinh ngạc, dường như đã biết rõ tất cả, sắc mặt thập phần bình tĩnh.

Thông Thiên thì lại có chút hưng phấn, khác với Lão Tử và Nguyên Thủy, ông chỉ mang hình dáng một thanh niên, tính cách dễ xúc động và hay phẫn nộ, thậm chí là ghét ác như thù.

Thấy yêu tộc đồ sát nhân tộc ông vốn đã không vui, nay thấy nhân tộc có dư lực phản kháng, trong lòng ông cảm thấy rất hài lòng.

Mặc kệ các Thánh nhân biểu hiện ra sao, người khác nhìn nhận thế nào, hàng trăm võ giả nhân tộc vừa xuất hiện đã nhìn chằm chằm vào đám Đại La Kim Tiên của yêu tộc mà lao tới giết chóc.

Từng người một không sợ chết, giống như những võ giả nhân tộc bình thường kia, không cầu an toàn cho bản thân, chỉ cầu tiêu diệt được lũ yêu tộc này.

Chương 114

Nhất thời, không ít Đại La Kim Tiên yêu tộc trở nên sợ hãi, bị võ giả nhân tộc truy đuổi.

Tình cảnh dường như xoay chuyển trong nháy mắt, trước đó yêu tộc đại tứ đồ lục nhân tộc, bây giờ lại trở thành nhân tộc truy sát yêu tộc.

Trên bầu trời, đám cường giả Đại La Kim Tiên của yêu tộc và võ giả Niết Bàn cảnh của nhân tộc lao vào đấu đá, nhưng phe yêu tộc lại bị đánh cho chạy trối chết.

Cảnh tượng này không chỉ khiến đám Đại La Kim Tiên yêu tộc hoài nghi nhân sinh, mà ngay cả đám tu sĩ Hồng Hoang đang quan chiến cũng cảm thấy không thể tin nổi.

"Tê!

Ta hoa mắt rồi sao?

Đại La Kim Tiên yêu tộc bị nhân tộc truy đuổi mà đánh?" "Nhân tộc khủng bố đến vậy sao?

Tại sao lúc nãy không ra tay sớm hơn?" "Dường như họ không tu luyện Tiên đạo, Tiên đạo không có chiến lực kiểu này, thật là không theo đạo lý nào cả!" "...Hình như là Võ đạo do nhân tộc sáng tạo ra, không ngờ lại có hiệu quả bá đạo như vậy, có thể coi là vô địch cùng cảnh giới, quá khủng bố!" "Một loại pháp môn chuyên môn sáng tạo cho nhân tộc lại mạnh mẽ như thế, có lẽ ta cũng nên tìm hiểu tu hành thử!" Vô số tu sĩ Hồng Hoang hít một hơi khí lạnh, da đầu tê dại, nhân tộc thật sự quá thần bí.

Nếu trước đó họ nghĩ nhân tộc chắc chắn bị diệt tuyệt, thì bây giờ

họ tin rằng có năm phần nắm chắc nhân tộc có thể tiếp tục tồn tại, nếu trong nhân tộc có cường giả Chuẩn Thánh cảnh, thì trò hay còn ở phía sau.

Trên cao không, Đông Hoàng Thái Nhất nhìn đám Đại La Kim Tiên yêu tộc bị truy sát, mắt đầy hàn quang và nộ hỏa, hắn không ngờ nhân tộc cư nhiên còn có chiêu này.

Nhưng càng như vậy hắn càng phẫn nộ, trong mắt hắn, nhân tộc chỉ xứng làm thức ăn cho yêu tộc, nay nhân tộc phản kháng càng kịch liệt thì sát tâm của hắn càng nặng, hắn đã mất kiên nhẫn rồi.

Càng kéo dài, yêu tộc càng trở thành trò cười trong Hồng Hoang, muốn giải quyết vấn đề này chỉ có một cách: Diệt nhân tộc!

"Chết đi!" Mắt Đông Hoàng Thái Nhất đầy sát cơ, dứt lời liền tung một chưởng về phía các võ giả nhân tộc.

Một chưởng này tuy không dùng hết toàn lực nhưng vẫn mang thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ, không gian vỡ vụn dưới lòng bàn tay, nếu không phải Chuẩn Thánh thì sao có thể chống đỡ?

Đông Hoàng Thái Nhất như muốn đập chết lũ kiến hôi, muốn quét sạch toàn bộ võ giả nhân tộc.

"Cút!" Ngay khi bàn tay đó sắp hạ xuống, một tiếng nộ hống vang lên từ trong đạo kim quang kia, sau đó cự chưởng do Đông Hoàng Thái Nhất ngưng tụ lập tức tan vỡ!

"Kẻ nào?

Lũ hèn mọn giấu đầu hở đuôi kia, mau cút ra đây cho bản hoàng!" Mắt Đông Hoàng Thái Nhất lóe lên thần quang, nhìn chằm chằm vào đạo kim quang, hắn muốn biết kẻ nào đã ra tay ngăn chặn chiêu vừa rồi.

Sau lời nói của Đông Hoàng Thái Nhất, đạo kim quang tan đi, tổ

điện nhân tộc hiện ra, theo đó là vài bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

"Đông Hoàng Thái Nhất, cậy vào yêu tộc muốn diệt vong nhân tộc ta, thật là si tâm vọng tưởng!" "Các ngươi là kẻ nào?!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn mấy bóng người nhân tộc trước mặt, mắt đầy hàn quang, sát cơ không thèm che giấu.

Uy hiếp từ nhân tộc quá lớn, không nên tồn tại trên thế gian này, nhân tộc phải diệt!

Không chỉ Đông Hoàng Thái Nhất có ý niệm này, bóng dáng Côn Bằng và Đế Tuấn cũng hiện ra trên chiến trường, ánh mắt họ cũng đầy sát cơ.

Do Phục Hy không nỡ nhìn nhân tộc bị yêu tộc tiêu diệt nên không tham dự sự kiện này, Đế Tuấn cũng ngầm đồng ý.

"Nhân tộc, Nhân tổ, Toại Nhân Thị!" "Nhân tộc, Nhân tổ, Hữu Sào Thị!" "Nhân tộc, Nhân tổ, Truy Y Thị!" "Nhân tộc, Lật Lục Thị!" "Nhân tộc, Hạo Anh Thị!" "Nhân tộc, Cát Thiên Thị!" "Nhân tộc, Âm Khang Thị!" "Nhân tộc, Vô Hoài Thị!" Tám người đồng loạt hô vang danh hiệu, toàn thân tỏa ra khí thế Mệnh Tinh cảnh (Chuẩn Thánh), tám người phối hợp với nhau, uy áp cả thiên địa!

"Tê!" Khoảnh khắc này, các lộ đại năng giữa thiên địa đều hít một hơi khí lạnh, họ có thể đoán được trong nhân tộc có Chuẩn Thánh, nhưng không ngờ lại có tới tận tám vị!

Khủng bố đến mức này, thật sự là khủng bố đến mức này!

Chuẩn Thánh không phải là rau cải trắng, mà là những cường giả mạnh nhất Hồng Hoang ngoại trừ Thánh nhân.

Những chủng tộc tầm thường có được Đại La Kim Tiên đã đủ để trở thành cường giả mạnh nhất, nếu có một vị Chuẩn Thánh thì đúng

là may mắn tột cùng.

Bây giờ thì sao?

Nhân tộc, một chủng tộc hậu thiên, lại sinh ra tới tám vị Chuẩn Thánh, ngay cả yêu tộc cũng không sánh bằng, chỉ có Vu tộc mới có thể áp đảo nhân tộc về số lượng.

Đừng nói đến yêu tộc, ngay cả những cường tộc khác giữa thiên địa cũng không muốn nhìn thấy nhân tộc trỗi dậy.

Trên cao không, đám người Đế Tuấn, Thái Nhất sát cơ càng nồng đậm, tám vị Chuẩn Thánh, dù hiện tại chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng chỉ cần có thời gian, họ chắc chắn có thể thăng tiến đến đỉnh phong.

Chương 115

Lúc đó nếu có người thăng cấp lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, yêu tộc chẳng phải sẽ bị nhân tộc đè đầu cưỡi cổ sao?

Hơn nữa hiện tại Nhân và Yêu đang có mối thù sâu nặng như vậy.

Chỉ có thể may mắn là họ xuất quân sớm, nếu đợi nhân tộc tiếp tục tăng cường thực lực, lúc đó e rằng không phải yêu tộc diệt nhân tộc, mà là yêu tộc bị diệt vong.

"Cho dù là Chuẩn Thánh thì đã sao?

Khoảng cách giữa Chuẩn Thánh với nhau lớn như trời với đất, lấy gì đấu với bản đế!" Trong đôi mắt Đế Tuấn bùng cháy Thái Dương Chân Hỏa, toàn thân bao quanh bởi lửa mặt trời, giống như một vị hoàng đế trong lửa, hắn giơ tay ép xuống phía đám người Toại Nhân Thị.

Một chưởng không mang theo chút khói bụi nào nhưng lại hiện ra cực kỳ khủng bố, trên không trung hiện ra một bàn tay khổng lồ màu kim hồng, từ trên trời giáng xuống, xé rách hư không, dường như muốn phá diệt tất cả!

Nhiệt độ cao vô cùng và cự lực kinh người phát ra từ lòng bàn tay đó, dường như muốn trấn áp cả thiên địa, thiêu rụi vạn vật.

Đế Tuấn với thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong căn bản không để đám người Toại Nhân Thị vào mắt, hắn muốn một chưởng tiêu diệt sạch, nếu không thể thì cũng phải khiến họ trọng thương!

Đối mặt với đòn tấn công của Đế Tuấn, đám người Toại Nhân Thị lần lượt hiển lộ Mệnh Tinh pháp tướng, hợp lực kháng cự.

Chỉ thấy pháp tướng sau lưng Toại Nhân Thị hiên ngang, tay giơ

cao một ngọn lửa, đó là ngọn lửa mồi không tắt của nhân tộc, trong đó có thể thấy cảnh nhân tộc dùng lửa xua đuổi dã thú, cảnh đại chiến Nhân - Yêu.

Sau lưng Hữu Sào Thị hiện ra một pháp tướng ngôi nhà, ngôi nhà đó dường như là nơi trú ẩn tốt đẹp nhất thế gian, bên trong một mảnh bình yên, là thiên quốc lý tưởng của nhân tộc.

Trên tay y nâng một ngôi nhà gỗ đơn sơ, chính là ngôi nhà đầu tiên được xây dựng năm xưa.

Sau lưng Truy Y Thị là pháp tướng áo vàng, áo vàng phình to theo gió, vừa có thể che chở một phương, vừa có thể cấm cố một vùng thiên địa, trên tay bà xuất hiện một bộ quần áo da thú màu vàng đơn giản.

Năm vị Chuẩn Thánh nhân tộc còn lại cũng lần lượt hiển lộ pháp tướng, đồng loạt lao lên chống lại một chưởng của Đế Tuấn.

Ầm ầm ầm!

Một chưởng của Đế Tuấn bị họ hợp lực phá giải, nhưng mỗi người đều bị đẩy lui ba bước về phía sau, dù là liên thủ đối kháng cũng không chiếm được chút lợi lộc nào.

"Có chút ý tứ!" Mắt Đế Tuấn lóe lên một tia kinh ngạc, đang chuẩn bị ra tay lần nữa.

"Đại ca khoan đã, để ta và Yêu sư ra tay là được!" Đông Hoàng Thái Nhất ngăn cản ý định của Đế Tuấn, cùng Côn Bằng tiến lên một bước, khí thế Chuẩn Thánh hậu kỳ trên người họ ép mạnh về phía đám người Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị và những người khác nhìn nhau, sau đó chia ra bốn người vây đánh Đông Hoàng Thái Nhất, bốn người vây đánh Côn Bằng.

Cuộc chiến giữa họ diễn ra kịch liệt, nhất thời chưa phân thắng bại, dù Thái Nhất và Côn Bằng có thực lực vượt trội.

Nhưng đối phương cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh, nên chỉ có thể tạm thời giằng co, không thể giết ngay được đám người Toại Nhân Thị.

"Lần này, ta muốn xem nhân tộc còn có quân bài tẩy nào nữa!" Ầm ầm ầm!

"Lần này, ta muốn xem nhân tộc còn có loại bài tẩy nào như vậy?" Thấy Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng bị tám vị Chuẩn Thánh nhân tộc ngăn cản, mắt Đế Tuấn lóe lên thần quang, Thái Dương Chân Hỏa toàn thân bùng cháy.

Hắn không dùng thần thông huyền ảo nào, chỉ đơn giản tung một quyền về phía tổ địa nhân tộc, sức mạnh cấp độ Chuẩn Thánh viên mãn đủ để bù đắp mọi kỹ xảo.

Một lực phá vạn pháp!

Một quyền che trời lấp đất, mang theo uy thế ngút trời, với thế không thể cản phá lao về phía tổ địa nhân tộc, muốn một kích tiêu diệt nơi này, ngay cả không gian cũng run rẩy dưới quyền thế đó.

"Ngươi dám!" "Phóng tứ!" Đám người Toại Nhân Thị đều nộ hống một tiếng, định bộc phát sức mạnh để ngăn cản quyền đó của Đế Tuấn.

"Chiến đấu với bản hoàng mà dám phân tâm, thật to gan!" Đang!

Đang!

Đang!

Thấy đám người Toại Nhân Thị phân tâm, mắt Đông Hoàng Thái Nhất lóe lên hàn quang, Hỗn Độn Chung xuất hiện, từng tiếng chuông

vang lên tạo thành những gợn sóng không gian liên tục, một luồng sức mạnh hủy diệt ập về phía họ.

Phá vỡ cục diện giằng co ban đầu, Đông Hoàng Thái Nhất lấy sức một người áp đảo cả bốn người phe Toại Nhân Thị.

Chương 116

Ở phía bên kia, Côn Bằng cũng không bỏ lỡ cơ hội, tuy không có pháp bảo như Đông Hoàng Thái Nhất nhưng tốc độ của lão ở Hồng Hoang không ai sánh kịp.

Đối mặt với sự vây công của nhóm Lật Lục Thị, Côn Bằng vẫn thong dong ứng phó, nếu không phải ba người kia cứu viện kịp thời, e rằng Lật Lục Thị vừa rồi đã trọng thương.

Trước sự ngăn cản của Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng, quyền của Đế Tuấn không còn trở ngại gì lao thẳng về tổ địa nhân tộc, trong mắt đám người Toại Nhân Thị tràn đầy sự phẫn nộ.

Ngay khi quyền đó sắp chạm tới tổ địa, một luồng gió thổi qua, sau đó tiên thiên linh khí giữa thiên địa bắt đầu bạo động.

Một người xuất hiện trong tổ địa nhân tộc, điều khiển vô biên linh khí, giơ tay đánh ra một chưởng va chạm trực diện với quyền của Đế Tuấn!

Ầm!

Hư không vỡ nát, hắc động hiện ra, những cơn bão không gian vô tận càn quét khắp nơi, trong phạm vi hàng vạn dặm đều rung chuyển dữ dội sau cú va chạm đó.

"Khủng bố, thật sự quá khủng bố!

Đòn đánh của hai người này đã vô hạn tiếp cận chiến lực Thánh nhân rồi!" "Đế Tuấn giỏi lắm, nhân tộc cũng giỏi lắm, không ngờ trong nhân tộc lại có nhân vật như vậy!" "Nhân tộc bất diệt, thế trỗi dậy của họ sẽ không thể ngăn cản!" Trong Hồng Hoang, chứng kiến màn đối đầu giữa Đế Tuấn và Hoàng Thiên, ai nấy đều trợn mắt há

mồm, không ngờ uy lực lại kinh người như thế, càng không ngờ nhân tộc lại có cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

"Ngươi là ai?!" Đế Tuấn nhìn bóng người vừa xuất hiện, sắc mặt trở nên ngưng trọng, dù nhân tộc xuất hiện tám vị Chuẩn Thánh hắn cũng không thấy bị đe dọa, nhưng đối mặt với người này, hắn cảm nhận được sự uy hiếp nồng đậm.

"Ta là Hoàng Thiên, Sơ tổ của nhân tộc, chiến một trận ở tinh không, ngươi có dám không?!" Hoàng Thiên nhìn Đế Tuấn, hàn quang trong mắt lập lòe, nhưng y cũng phải thừa nhận Đế Tuấn quả thực là một vị đế vương hiếm có, toàn thân tràn ngập đế vương chi khí, dường như cả thiên địa đều phải thần phục trước mặt hắn.

Chỉ tiếc Đế Tuấn là Yêu đế của yêu tộc, không phải nhân đế của nhân tộc, đã là kẻ địch thì bây giờ phải đánh chết Đế Tuấn!

Uy thế Chuẩn Thánh viên mãn từ cơ thể Hoàng Thiên tỏa ra, không gian hàng triệu dặm xung quanh run rẩy, đám yêu tộc kia đều không dám cử động, chỉ cảm thấy đối mặt với cái chết dưới uy thế của Hoàng Thiên.

"Chiến!" Đế Tuấn nhẹ nhàng thốt ra một chữ, khí thế Chuẩn Thánh viên mãn toàn thân cũng bốc cao, là đế hoàng của yêu tộc, hắn tự nhiên không thể khiếp chiến.

Dù Hoàng Thiên trước mặt có cảnh giới và chiến lực không hề thua kém, nhưng hắn tin chắc mình nhất định có thể đánh bại đối phương, nếu không có sự tự tin đó thì sao hắn có thể đi đến ngày hôm nay.

Dứt lời, chỉ trong một nhịp thở, từ trong Thái Cổ Tinh Không truyền đến một luồng dao động mạnh mẽ, Đế Tuấn và Hoàng Thiên đã lao vào đấu tay đôi trong đó.

Trong một vùng Thái Cổ Tinh Không hoang lương, hai cường giả cấp độ Chuẩn Thánh viên mãn triển khai cuộc sinh tử bác sát, cả hai đều không nương tay, mỗi chiêu đều đầy sát cơ, vô số tiểu tinh cầu bị yên diệt trong những lần va chạm của họ.

Những mảng lớn tinh tú bị phá hủy, rơi xuống khắp Hồng Hoang.

"Phụt!" Sau một chiêu, hai người lập tức tách ra, mỗi người đứng trên một ngôi sao, sau lần giao thủ vừa rồi, họ đều cảm nhận được thực lực đối phương hoàn toàn không dưới mình, để một kẻ như vậy tồn tại sẽ là hiểm họa khôn lường cho chủng tộc.

Sát cơ trong mắt cả hai càng thêm rõ rệt, cuộc chém giết tiếp theo sẽ càng thêm hung tàn.

Chỉ thấy quanh thân Đế Tuấn hiện ra Hà Đồ Lạc Thư, dẫn dắt ánh sáng tinh tú vô lượng trong Thái Cổ Tinh Không phủ lên người hắn, ánh tinh quang bao trùm khiến hắn trông như một vị Tinh Thần Đế Hoàng, mỗi cử động đều có tinh quang vô lượng theo sát.

Theo động tác của hắn, một luồng sát cơ diệt thế trỗi dậy, những tia tinh quang đáng sợ giao nhau, hình thành nên những ngọn giáo tinh thần đâm về phía Hoàng Thiên.

Sau đó hắn càng lao mạnh về phía Hoàng Thiên, sức mạnh vĩ đại ẩn chứa trong cơ thể bộc phát, Hoàng Thiên dù né được những ngọn giáo kia cũng không thể tránh khỏi đòn tấn công trực diện của hắn.

Chứng kiến uy thế gần như vô địch của Đế Tuấn, không ít đại thần thông giả đang quan chiến đều kinh hồn bạt vía, Đế Tuấn quá khủng bố, nếu họ giao thủ với hắn e rằng không lâu sau sẽ bị đánh chết.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Hoàng Thiên nằm trong vòng vây của tinh quang vô lượng, chỉ cảm thấy ánh sáng tinh tú đó đã biến thành ánh sáng sát phạt, muốn đóng băng linh hồn và xuyên thấu nhục thân của y.

"Sát!" Một tiếng nộ hống, toàn thân Hoàng Thiên kim quang đại thịnh, đánh bật toàn bộ tinh quang ra ngoài, những ngọn giáo tinh thần đâm tới cũng bị quét sạch trong một kích.

Nhưng trong Thái Cổ Tinh Không, thứ không thiếu nhất chính là ánh sáng tinh tú, những ngọn giáo bị phá hủy lại một lần nữa ngưng tụ tấn công, dường như vô cùng vô tận.

Đối mặt với sự quấy nhiễu của những ngọn giáo này, Hoàng Thiên cảm thấy phiền phức không thôi, y nhìn thẳng vào Đế Tuấn, biết rằng chỉ cần giết được hắn thì đám tinh quang kia sẽ vô dụng.

Một cây đại kích xuất hiện trên tay y, từng tia kim quang bao quanh, sau đó từ trong vô số tinh quang y chém ra một con đường, lao thẳng về phía Đế Tuấn.

Chương 117

"Thái Dương Tinh, động!" Đế Tuấn gào lớn, sau lưng hiện ra bản thể Tam Túc Kim Ô pháp tướng, ngôi sao Thái Dương đang chiếu sáng khắp Hồng Hoang khẽ chấn động, một luồng sức mạnh gia trì lên người Đế Tuấn khiến khí tức của hắn gần như đạt tới cực hạn của Chuẩn Thánh.

"Trảm!" Đế Tuấn vung một kiếm, kiếm khí tung hoành khắp Thái Cổ Tinh Không, mang theo Thái Dương Chân Hỏa vô tận, thiêu rụi mọi ngôi sao mà nó chạm tới, nhuộm đỏ cả một vùng không gian bằng màu kim hồng rực rỡ.

Ầm!

Tiếng va chạm kịch liệt vang lên, vang vọng khắp Thái Cổ Tinh Không, thậm chí truyền đến cả Hồng Hoang.

Đứng từ Hồng Hoang thậm chí có thể nhìn thấy hình ảnh hai người giao đấu, giống như hai vị thần linh cái thế đang quyết chiến với nhau.

Vô số đại thần thông giả đều dán mắt vào cuộc chiến giữa Đế Tuấn và Hoàng Thiên, cảnh tượng này thực sự quá hiếm thấy, hai cường giả mạnh nhất dưới cấp độ Hỗn Nguyên sinh tử tương bác, một khung cảnh thật khó có thể tưởng tượng.

Đứng ở Hồng Hoang thậm chí còn cảm nhận được dư chấn từ cuộc chiến, kiếm khí và kích mang tung hoành hàng vạn dặm, không ngừng phá hủy mọi thứ xung quanh.

Ầm!

Ầm!

Những luồng khí lưu hỗn loạn bắn tứ tung trong Thái Cổ Tinh Không, trong chớp mắt Hoàng Thiên không biết đã va chạm với Đế Tuấn bao nhiêu lần, trong những tiếng nổ lớn, thần sắc hai người dần trở nên dữ tợn.

Tiếng gào thét không dứt, thậm chí bắt đầu thở dốc, có thể thấy tiêu hao của lần va chạm này nghiêm trọng đến mức nào, nhưng dù vậy, cả hai vẫn không có ý định dừng tay.

"Đế Tuấn, dám động thủ với nhân tộc ta, hôm nay ta sẽ chém một vị Yêu đế!" Hoàng Thiên mặt đầy dữ tợn, khí tức quanh thân kích động, y giơ cao đại kích, khoảnh khắc này nó to lên cực nhanh, giống như một cây búa khổng lồ điên cuồng nện xuống phía Đế Tuấn, tiếng nổ vang rền.

Vũ khí trên tay Đế Tuấn là một thanh trường kiếm, muốn đập mạnh như Hoàng Thiên là điều không thể, xét cho cùng kiếm vẫn là kiếm, nhất thời Đế Tuấn chỉ có thể vất vả chống đỡ, bị Hoàng Thiên nện cho lùi bước liên tục.

Lúc này, Hoàng Thiên giống như một con mãnh thú, tùy ý vung vẩy sức mạnh của mình, hiện tại hoàn toàn là sự va chạm về lực lượng, nếu ai không trụ được thì kết cục chính là tử vong.

Với tư cách là Sơ tổ của nhân tộc, việc nhân tộc có thể tồn tại được hay không hoàn toàn phụ thuộc vào việc Hoàng Thiên có thắng được Đế Tuấn hay không.

Đế Tuấn cũng là chúa tể Thiên đình, nếu để thua một chủng tộc hậu thiên thì hắn không cam lòng, chỉ còn cách liều mạng.

Hồng Hoang là nơi ưu thắng liệt thái, quy luật rừng xanh thích giả sinh tồn cực kỳ đúng đắn, chỉ có người sống sót mới có tư cách thống trị Hồng Hoang.

“Hống!

Chết đi cho ta!” Hoàng Thiên gầm lớn, một luồng sức mạnh hạo hãn dồn vào đại kích, hóa thành một cây kích khổng lồ dài hàng trăm trượng chém xuống, các ngôi sao xung quanh đều vỡ vụn trước khi đại kích chạm tới.

Ầm!

Sắc mặt Đế Tuấn biến đổi, hắn không ngờ Hoàng Thiên có thể bộc phát sức mạnh như vậy, chỉ có thể giơ Yêu Đế Kiếm lên ngăn cản cú chém của đối phương.

Sau vô số lần va chạm, Yêu Đế Kiếm trên tay Đế Tuấn trực tiếp bị đánh vỡ vụn, từng mảnh vỡ lưỡi kiếm bắn ra tứ phía.

Đế Tuấn mặt trắng bệch, lùi lại phía sau, hai tay hắn đầy máu tươi do bị chấn nứt trong lần va chạm vừa rồi, hắn thở dốc một cách nặng nề.

“Đế Tuấn, ngươi bại rồi!” Hoàng Thiên hú dài một tiếng, khí thế trên người tăng thêm một phần, vung đại kích chém tới.

“Hừ!

Muốn giết ta không dễ vậy đâu, thắng phụ chưa phân!” Mặt Đế Tuấn lộ vẻ dữ tợn, sát cơ trong mắt lạnh thấu xương, đôi nắm đấm ánh lên quang mang kim hồng, sau lưng hiện ra tướng Kim Ô, trong nháy mắt tung ra không biết bao nhiêu quyền về phía Hoàng Thiên.

Vô số ánh tinh quang bị nắm đấm của Đế Tuấn cuốn theo, những quyền ấn đó liên kết lại thành một dải, tỏa ra khí tức mênh mông vô lượng.

Những quyền ấn đó tương hỗ câu liên hình thành hình dáng một con Tam Túc Kim Ô, lập tức dung hợp với con Kim Ô sau lưng hắn, con Kim Ô đó như sống lại, ngẩng đầu hú dài rồi lao thẳng về phía

Hoàng Thiên.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Con Kim Ô đó mang theo sát khí vô tận, làm vỡ nát các vì sao lao tới, nhưng Hoàng Thiên không hề sợ hãi, y liên tục vung đại kích chém rách hư không, phá hủy không biết bao nhiêu quyền ấn của Đế Tuấn, chém tan con Kim Ô kia.

Chương 118

"Một con giết không được, vậy thì mười con, trăm con, nghìn con!" "Kim Ô trấn thế!" Ầm!

Khí thế trên người Đế Tuấn lại một lần nữa bùng nổ, Thái Dương Chân Hỏa lan tỏa khắp Thái Cổ Tinh Không, diễn hóa thành một biển lửa vô lượng, tựa như một thế giới lửa.

Trong thế giới lửa đó truyền ra vô số tiếng Kim Ô kêu gào, sau đó từng con Tam Túc Kim Ô lao ra, mang theo sức mạnh cuồng bạo lao về phía Hoàng Thiên.

"Hừ!

Đừng tưởng chỉ mình ngươi có thần thông như vậy, để ngươi chứng kiến thế nào là Võ đạo thần thông!" "Nhất niệm sinh, nhất niệm tử, sinh tử luân hồi!" Hoàng Thiên cũng thu lại đại kích, khí tức của sự sống và cái chết hiện lên trên người y, sau đó dung hợp lại, tung một quyền về phía Đế Tuấn, quyền đó mang theo sức mạnh luân chuyển không ngừng của sinh và tử.

Luồng sức mạnh này va chạm với vô số Kim Ô của Đế Tuấn, dư ba vô tận khiến các ngôi sao nổ tung, Thái Dương Chân Hỏa cũng bắn ra tứ phía.

"Thế giới sinh, thiên địa khai, Bàn Cổ nhất phủ, trảm!" Sau khi Hoàng Thiên phá hủy vô số Kim Ô của Đế Tuấn, vô tận đạo và lý trong tay y diễn hóa thành Khai Thiên Phủ, mang theo sự sắc bén vô thượng chém về phía Đế Tuấn!

"Khai Thiên Phủ, làm sao có thể?!" Mặt Đế Tuấn đầy vẻ kinh hãi, không dám đại ý, liên tục thúc động thế giới lửa sau lưng để ngăn cản cú chém của Khai Thiên Phủ, thậm chí còn ngưng luyện vô lượng tinh

thần chi mâu để chống đỡ.

Nhưng mọi thủ đoạn của Đế Tuấn đều vô dụng, dù chỉ là diễn hóa nhưng Khai Thiên Phủ này dường như mang theo một tia sức mạnh chân chính.

Một cú chém xé rách thế giới lửa, yên diệt vô số giáo tinh thần, chớp mắt đã chém trúng người Đế Tuấn.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, một luồng dao động hủy diệt lan ra, từng đợt dư ba khuếch tán tứ phía.

"Khụ khụ!..." Tiếng ho ra máu vang lên, bóng dáng Đế Tuấn hiện ra, lúc này hắn không còn vẻ bá khí như trước, sắc mặt thảm hại, trên người xuất hiện một vết sẹo không thể xóa nhòa, từng tia máu vàng chảy ra từ vết thương.

"Chết đi!" Đối mặt với một Đế Tuấn thảm bại, Hoàng Thiên thần sắc không đổi, trong mắt vẫn đầy sát cơ, nếu không phải Đế Tuấn hạ lệnh thì nhân tộc sao phải chịu cảnh đồ sát.

Hoàng Thiên ngưng tụ một cự chưởng ngút trời vỗ về phía Đế Tuấn, muốn tiêu diệt hắn, giống như lúc đầu Đế Tuấn muốn làm với tổ địa nhân tộc.

Đúng lúc đó, một đạo hào quang vô lượng hiện ra trước mặt Đế Tuấn, đỡ lấy đòn đánh của Hoàng Thiên.

"Hoàng Thiên, đại kiếp nhân tộc đã kết thúc, không được hạ sát thủ với Yêu đế Đế Tuấn, mau rời đi!" Một giọng nói đạm mạc truyền đến, trong lời nói tràn đầy vẻ ra lệnh đối với Hoàng Thiên.

"Thánh nhân?

Thật nực cười, lúc nhân tộc ta bị đồ sát, các người ở đâu?" "Bây

giờ Yêu đế Đế Tuấn sắp bị ta đánh chết, các người lại xuất hiện, nhân tộc ta tuyệt đối không chấp nhận!" Lời của Hoàng Thiên lạnh lẽo, ánh mắt đầy vẻ băng giá, tiếng nói truyền khắp Hồng Hoang.

"Không chấp nhận!

Không chấp nhận!" "Không chấp nhận!

Không chấp nhận!" "Không chấp nhận!

Không chấp nhận!" Tất cả những nhân tộc còn sống đều đồng thanh hét lớn, căn bản không chấp nhận điều này.

Ngày nay nhân tộc có thể tồn tại không phải nhờ công lao của Thánh nhân, mà là kết quả do họ liều chết mà có được.

Bây giờ vất vả lắm mới sắp giết được kẻ tội đồ lớn nhất, Thánh nhân lại đột nhiên xuất hiện, bảo họ làm sao có thể bình tĩnh, làm sao có thể không phẫn nộ.

"Hừ!" "Ta là Thánh nhân, xem ra các ngươi vẫn chưa học được cách tôn trọng Thánh nhân!" Ầm!

Một tiếng hừ lạnh, uy áp mãnh liệt bao trùm cả Hồng Hoang, trong đó nhân tộc phải chịu uy áp nặng nề nhất, vô số người bị ép phải quỳ xuống đất.

Võ giả Niết Bàn cảnh của nhân tộc quỳ một chân, đám người đã bước vào Mệnh Tinh cảnh như Toại Nhân Thị thì nghiến răng không chịu quỳ, loại Thánh nhân này họ không thèm nể phục!

Nhìn biểu hiện của nhân tộc, vị Thánh nhân kia không nói gì, chỉ tăng thêm uy áp, từng tia máu tươi rỉ ra từ người đám Toại Nhân Thị.

"Thánh nhân, thật là oai phong quá nhỉ!" "Hay là đấu với ta một chiêu xem sao?" "Thánh nhân, thật là oai phong quá nhỉ, hay là đấu với ta một chiêu xem sao?" Một lời nói bình thản truyền ra, luồng uy áp

kia lập tức tan biến vô hình, sau đó trước mặt Hoàng Thiên nứt ra một vết rách không gian, bóng dáng Càn Nguyên hiện ra, vẻ mặt khá bình thản.

Khi Càn Nguyên xuất hiện, bất kể là Tam Thanh ở Côn Luân hay Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trên núi Tu Di đều biến đổi sắc mặt, thân hình biến mất, hiện ra trước mặt Đế Tuấn, nhìn Càn Nguyên với vẻ mặt khá ngưng trọng.

"Càn Nguyên đạo hữu thật tốt thủ đoạn, cư nhiên vô thanh vô tức đã thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng chuyện này không liên quan đến đạo hữu, đạo hữu tại sao phải xen vào?!" Trong mắt Nguyên Thủy lóe lên một tia sáng, sau đó lên tiếng hỏi Càn Nguyên.

Chương 119

"Các ngươi là Thánh nhân còn có thể tùy ý can thiệp, ta tại sao lại không được?" "Huống chi nhân tộc có thể được tạo ra cũng có một phần công lao của ta, nay họ đối mặt với sự sỉ nhục của các ngươi, ta không thể ra tay sao?" Mắt Càn Nguyên lóe thần quang, chắp tay đứng đó, từng luồng khí thế bốc cao, dường như sắp động thủ.

Thấy điệu bộ này của Càn Nguyên, đám người Lão Tử đều lóe lên một tia hàn quang, tuy Càn Nguyên đã thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhưng thái độ này rõ ràng là không coi họ ra gì.

"Càn Nguyên đạo hữu, tuy ngươi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng chuyện hôm nay tốt nhất đừng xen vào, hãy để chuyện này kết thúc ở đây, nếu không đừng trách chúng ta vô tình!" Mắt Chuẩn Đề cũng lóe lên hàn quang, lạnh lùng lên tiếng.

Càn Nguyên nghe vậy khẽ lắc đầu, trong mắt y như có các thế giới đang sinh diệt, sau đó thân hình biến mất, trong nháy mắt đã đột phá vào Hỗn Độn.

"Nói nhiều vô ích, một trận ở Hỗn Độn, đánh mới biết được!" "Hừ!" Trong hư không, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cả năm người đều bị thái độ của Càn Nguyên làm cho hừ lạnh một tiếng, sau đó khí thế toàn thân bốc cao kinh thiên động địa, lần lượt lao vào Hỗn Độn.

Càn Nguyên đã khiêu chiến, nếu không ứng chiến chẳng phải làm mất mặt Thánh nhân sao.

"Càn Nguyên đạo hữu, ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa, Đế Tuấn là chủ yêu tộc, Yêu tộc và Vu tộc là nhân vật chính của đại kiếp lần này, không thể động vào.

Nếu ngươi rút lui, chúng ta có thể bỏ qua chuyện cũ, nếu không hôm nay sẽ trấn áp ngươi tại đây!" Ánh mắt Nguyên Thủy lạnh lẽo như đao kiếm, trầm giọng nói với Càn Nguyên.

"Thế sao?

Ta cũng muốn biết các ngươi làm thế nào trấn áp được ta?" "Ta cũng muốn biết Thí Thần Thương có thể đồ sát được một vị Thánh nhân hay không!" "Vút!" Mắt Càn Nguyên đầy vẻ lạnh lẽo, một tia sát cơ hiện lên, y giơ tay một cái, một cây trường thương xuất hiện trong tay, thương thân đen kịt, tỏa ra khí tức đáng sợ dường như có thể thôn phệ và tiêu mòn nguyên thần linh hồn con người.

Đám người Lão Tử đều biến sắc, họ đều nghe danh Thí Thần Thương, nhưng không ngờ nó lại nằm trong tay Càn Nguyên, ánh mắt hiện lên vẻ kiêng kị.

"Có Thí Thần Thương thì đã sao?

Hôm nay sẽ cho ngươi biết thế nào gọi là Thánh nhân!" Lão Tử không muốn nói nhiều, Bạch Ngọc Biển Đạm hiện ra trong tay, đứng trên Kim Kiều do Thái Cực Đồ hóa thành, trên đầu là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp rủ xuống từng luồng huyền hoàng chi khí.

Khí tức thỉnh thoảng tiết lộ một tia cũng đủ làm tiêu tan khí hỗn độn xung quanh, uy nghiêm Thánh nhân lộ rõ.

"Càn Nguyên, đối thủ không tồi, để ta thử xem sự sắc bén của ngươi!" Vẻ mặt Thông Thiên trở nên kiên nghị, mắt đầy tia sáng lăng lệ, quanh thân ẩn ước thấy được từng tia kiếm ý đáng sợ luân chuyển, sát phạt khí tức bùng nổ, Thanh Bình Kiếm trong tay khẽ rung động, nóng lòng muốn thử.

Nguyên Thủy lấy ra Bàn Cổ Phiên, trên đầu có Chư Thiên Khánh Vân hộ thân, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng lần lượt lấy ra linh bảo,

lạnh lùng nhìn Càn Nguyên.

Năm người mỗi người chiếm một phương, vây Càn Nguyên vào giữa, năm người vây đánh một người có chút không quang minh nhưng họ không muốn Hồng Hoang xuất hiện biến số, hôm nay nhất định phải vây sát Càn Nguyên, nếu không thể cũng phải phong ấn.

Nhìn năm người Lão Tử, Càn Nguyên cũng đoán được ý đồ của họ, y rung nhẹ Thí Thần Thương, sát phạt chi khí vô tận bùng nổ.

Từ lúc trải qua Hung Thú lượng kiếp và Long Hán chi kiếp đến nay y chưa từng thực sự ra tay, hôm nay phải thử một phen sắc bén!

"Sát!" Càn Nguyên phát động tấn công trước, Thí Thần Thương rung lên, sát phạt chi khí vô tận khuấy động khí hỗn độn, từng đạo văn cổ phác trên thương lóe sáng thần quang, trong nháy mắt Càn Nguyên đã đâm ra hàng ngàn thương.

Mỗi thương đều mang khí tức nguyên thủy mênh mông, phá diệt tất cả, đồng thời lao về phía năm người Lão Tử.

"To gan!" "Phóng tứ!" Năm người Lão Tử không ngờ Càn Nguyên lại dám một mình khiêu chiến cả năm người, hoàn toàn không coi họ ra gì, từng người một cũng phẫn nộ gào lên lao về phía Càn Nguyên.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Trong Hỗn Độn, vô số khí hỗn độn bị đánh tan, ngay cả không gian hỗn độn cũng rung chuyển, từng đạo hào quang kỳ quái lấp lánh, Càn Nguyên và đám Thánh nhân đã giao chiến hàng ngàn chiêu.

Cuộc đối đầu của sáu vị cường giả Hỗn Nguyên khiến cả Hồng Hoang đều dồn ánh mắt vào trong Hỗn Độn, chỉ thấy Càn Nguyên một

mình đấu năm người mà không hề rơi vào thế hạ phong.

"Thánh nhân, rời xa Hồng Hoang, không có Thiên Đạo chống đỡ, trước mặt ta các ngươi làm được gì?!" Lời của Càn Nguyên lạnh lẽo, Thí Thần Thương trong tay nhả ra quang mang, đột nhiên biến mất, sau đó ngay lập tức xuất hiện trước mặt Chuẩn Đề, đâm thẳng tới.

"A!" Chuẩn Đề hét thảm một tiếng, lão căn bản không kịp chú ý đã bị Càn Nguyên đâm trúng một thương, sự sắc bén của Thí Thần Thương đã bộc lộ, chỉ thấy hào quang trên người Chuẩn Đề ảm đạm đi rất nhiều, khóe miệng rỉ máu, thần quang trong mắt mờ nhạt.

Nguyên thần bị Thí Thần Thương trọng thương, nếu không phải đã thành Thiên Đạo Thánh nhân thì dưới một thương này tuyệt đối không có khả năng sống sót.

"Làm sao có thể?!

Một mình Càn Nguyên lại mạnh hơn cả năm người chúng ta?!" Trong mắt Nguyên Thủy mang theo vài phần không tin nổi, Bàn Cổ Phiên liên tục vung vẩy, từng đạo kiếm khí hỗn độn tung hoành để đỡ đòn tấn công của Càn Nguyên.

Chương 120

Lão Tử im lặng không nói, chỉ tay về phía Càn Nguyên, Kim Kiều do Thái Cực Đồ hóa thành dưới chân vây khốn Càn Nguyên, Bạch Ngọc Biển Đạm biến thành một con bạch ngọc chân long lao tới cắn xé.

Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên tỏa ra sự sắc bén vô thượng, một kiếm sinh thế giới, một kiếm diệt thế giới, chém về phía Càn Nguyên.

Tiếp Dẫn nhân cơ hội đến bên cạnh Chuẩn Đề dìu lão dậy, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên nở rộ từng đóa hoa sen vàng bảo hộ Chuẩn Đề.

Mặt Chuẩn Đề vẫn còn vẻ sợ hãi, Thí Thần Thương thật sự quá khủng bố, nó thực sự có thể làm bị thương nguyên thần Thánh nhân, nhưng nhanh chóng từng luồng sức mạnh thần bí được Chuẩn Đề rút ra, thần sắc lão mới khôi phục bình thường.

Dù vậy, trong lòng Chuẩn Đề vẫn sợ hãi không thôi, nếu không phải vì khoảng cách với Hồng Hoang không xa, có thể rút sức mạnh Thiên Đạo để khôi phục thương thế, nếu ở sâu trong Hỗn Độn thì e rằng lão đã thực sự chết rồi.

"Sư đệ, cẩn thận một chút, đừng để Thí Thần Thương áp sát thân!" Tiếp Dẫn nhắc nhở Chuẩn Đề.

"Ân!" Chuẩn Đề gật đầu, sau đó hai người lại một lần nữa gia nhập vòng chiến, năm vị Thánh nhân liên thủ uy lực không hề nhỏ, ở Hồng Hoang họ không thể thi triển toàn lực.

Nhưng ở Hỗn Độn thì không còn lo ngại gì, dưới sự liên thủ, không gian hỗn độn xung quanh tan nát, có xu hướng diễn hóa thành

một thế giới nhưng ngay lập tức bị đòn tấn công của họ phá diệt.

"Sát!" Càn Nguyên quát lớn một tiếng, thần quang trong mắt nở rộ, trên người tỏa ra từng tia phá diệt chi lực gia trì lên Thí Thần Thương, khiến nó càng thêm sắc bén, ngay cả không gian hỗn độn cũng lần lượt bị xé toạc.

Đám người Lão Tử sắc mặt đều biến đổi, đang chuẩn bị né tránh thì phát hiện không gian xung quanh trở nên đặc quánh, khiến hành động của họ chậm đi rất nhiều.

Thấy vậy họ cũng lộ vẻ hung hiểm, từng người tung ra đòn mạnh nhất để chống đỡ cú đánh của Càn Nguyên.

Ầm!

Một tiếng nổ kịch liệt vang lên khiến vô số luồng khí hỗn độn khuấy động, không nhìn rõ kết quả ra sao.

Đợi khí hỗn độn bình lặng, chỉ thấy Càn Nguyên tay cầm Thí Thần Thương đứng một bên, khí thế toàn thân càng lúc càng cao, trong mắt tràn đầy chiến ý hùng hục.

Hình tượng năm người Lão Tử thì có chút thê thảm, trên người họ tuy không có vết thương hở nhưng trông rất nhếch nhác.

"Xem ra năm vị Thánh nhân cũng chẳng ra sao!

Ngay cả một mình ta cũng đánh không lại!" Trên mặt Càn Nguyên hiện lên vài phần trào phúng.

Điều này khiến sắc mặt đám Lão Tử trở nên đen kịt, không nói được lời phản bác nào, mọi lời nói lúc này đều trở nên vô cùng nhạt nhẽo, muốn phản bác thì chỉ có cách đánh bại Càn Nguyên.

"Thái Cực Đồ, luân chuyển!" "Thông Thiên kiếm đạo, thế giới sinh diệt!" "Bàn Cổ Phiên, hỗn độn kiếm khí, trảm!" "Thân tự Bồ Đề

Lưu Ly Thân, vô thượng kim cương nộ hỏa!" Lão Tử thúc động Thái Cực Đồ, những văn lộ thần bí trên đồ tỏa sáng, sức mạnh thực sự của một kiện tiên thiên chí bảo bắt đầu thức tỉnh, năm xưa nó có thể định hình địa thủy phong hỏa của Hồng Hoang, nay cũng có thể định trụ một vùng không gian hỗn độn.

Chiêu này tung ra khiến không gian quanh Càn Nguyên trở nên đặc quánh, muốn hành động phải tốn nhiều sức lực hơn.

Đám người Thông Thiên cũng nắm bắt cơ hội, chỉ thấy kiếm ý vô cùng quanh thân Thông Thiên bắn ra tứ phía, Thanh Bình Kiếm chém ra, một phương kiếm đạo thế giới hiện ra, sinh sinh diệt diệt, uy lực tăng lên vô hạn.

Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy cũng bắt đầu thức tỉnh, vạn thiên kiếm khí hỗn độn hợp lại thành một đạo kiếm khí khổng lồ mang hơi thở phá diệt chém về phía Càn Nguyên.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng hiển lộ pháp thân, hào quang trên người tinh khiết như lưu ly, mang theo ngọn lửa kim cương vô thượng đánh tới.

Đối mặt với sự vây công của năm người Lão Tử, dường như Càn Nguyên chỉ có thể gồng mình chống đỡ giống như họ lúc nãy, không thể né tránh hiệu quả, nhưng trên mặt Càn Nguyên lại lộ ra một nụ cười.

Thân hình y đột nhiên biến mất, dường như người đứng đó lúc trước chỉ là một ảo ảnh, ngay cả nguyên thần của đám Thánh nhân cũng không thể khóa chặt được bóng dáng y.

Ras rát!

Giống như tiếng dòng sông chảy, bóng dáng Càn Nguyên đột nhiên xuất hiện cách Lão Tử không xa, Thí Thần Thương mang theo ánh đen

lao thẳng tới tim Lão Tử, quyết liệt vô cùng!

Đối mặt với đòn đánh bất ngờ này, Lão Tử suýt chút nữa không phản ứng kịp, liên tục lùi về phía sau, không gian hỗn độn dưới chân bị dẫm nát.

Đòn tấn công của Càn Nguyên cuối cùng không đâm trúng ngực mà chỉ đâm trúng vai Lão Tử, khiến mặt ông ta tái nhợt đi vài phần.

Trong khoảnh khắc Càn Nguyên tập kích Lão Tử, đám người Thông Thiên, Tiếp Dẫn cũng phản ứng lại, tung đòn đánh về phía Càn Nguyên để cứu viện.

Nào ngờ ngay khi họ vừa cử động, không gian hỗn độn trước mặt vỡ vụn, Thí Thần Thương lần lượt đâm về phía họ.

"Không xong!" Đám người Thông Thiên đều giật mình, họ đã trúng kế của Càn Nguyên, việc tập kích Lão Tử lúc nãy chỉ để thu hút sự chú ý, sát chiêu thực sự là bây giờ.

Chương 121

"Kiếm đạo sinh diệt!" "Chưởng trung thế giới!" "Hỗn độn kiếm khí!" "Thất Bảo Diệu Thụ, quét cho ta!" Bốn người Thông Thiên cực tốc phản ứng, lần lượt đánh về phía Thí Thần Thương trước mặt.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Tuy nhiên, đòn đánh vội vã của họ làm sao chống đỡ được cú đánh tinh vi của Càn Nguyên, bất kể là kiếm đạo thế giới, kiếm khí hỗn độn hay dòng sông bảy màu của Thất Bảo Diệu Thụ đều bị phá diệt trong một kích.

Tí tách!

Tí tách!

Tiếng máu rơi vang lên, sắc mặt năm người Lão Tử đều âm trầm, trên người họ đều xuất hiện một vết thương, ngay cả năm đại Thánh nhân đối đầu với Càn Nguyên cũng không chiếm được chút ưu thế nào.

Điều này khiến họ không khỏi nghĩ tới Hồng Quân, không biết liệu Hồng Quân có phải là đối thủ của Càn Nguyên hay không.

Năm người nhìn nhau, thần sắc không đổi, họ chỉ mới chịu thiệt một chiêu, chưa đủ để họ từ bỏ, từng người một bắt đầu chủ động ra tay.

Năm cột sáng rực rỡ nối liền Hỗn Độn, mắt đám Lão Tử đầy sát ý, Thái Cực Đồ tỏa thần quang, âm dương nhị khí trấn áp một phương không gian hỗn độn, giống như một thế giới mênh mông đè ép về phía

Càn Nguyên.

Nguyên Thủy vẫn vung vẩy Bàn Cổ Phiên, từng đạo kiếm khí hỗn độn làm yên diệt khí hỗn độn xung quanh.

Thông Thiên cầm Thanh Bình Kiếm, thân hóa thành kiếm, toàn thân tỏa ra kiếm ý kinh người lao về phía Càn Nguyên.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không kém cạnh, cự chưởng và dòng sông bảy màu nổ vang không dứt, không gian hỗn độn bị vặn vẹo, thanh thế vô cùng lớn.

Đối mặt với đòn đánh của Lão Tử, không gian hỗn độn hàng vạn dặm đều nằm trong phạm vi tấn công, một luồng khí tức hủy diệt hạo hãn vô cùng càn quét tứ phía.

"Chiêu này không tệ, nhưng vẫn không phải đối thủ của ta, phá cho ta!" Đối mặt với đòn tấn công của năm người, thần quang trong mắt Càn Nguyên càng thêm rực rỡ, Thí Thần Thương rung động dường như cũng bắt đầu hưng phấn.

Hào quang đen đỏ vô tận từ trên thương nở rộ, một mảng lớn không gian hỗn độn bị Càn Nguyên đánh tan, y không lùi mà tiến, chủ động xé toạc một con đường từ tay đám Thánh nhân lao vào giết chóc.

Ầm ầm ầm!

Sáu người va chạm dữ dội, những thần thông sát phạt tuyệt thế được tung ra, những kiện tiên thiên chí bảo va chạm bộc phát quang mang vô lượng, một vùng không gian hỗn độn hóa thành vô số loạn lưu càn quét khắp nơi.

Hỗn Độn chấn động, không gian vỡ nát, thời gian không thể dừng lại ở khu vực giao đấu.

Sáu vị Hỗn Nguyên giao thủ, thật sự quá khủng bố!

Tiếng va chạm vang lên điên cuồng, trong chớp mắt không biết đã đánh bao lâu, vô số quang mang pháp tắc bay tán loạn, sáu bóng người lần lượt hiện ra.

Chỉ thấy hình tượng năm người Lão Tử rất nhếch nhác, quần áo rách rưới không ít, trên người đầy vết thương và máu tươi, trông khá thảm hại.

Càn Nguyên đối mặt với sự vây công cũng không hề nhẹ nhàng, trên người y cũng xuất hiện không ít vết thương, chỉ là không nghiêm trọng bằng đám Lão Tử, có thể thấy y đang chiếm thượng phong.

Năm người Lão Tử và Càn Nguyên đối trì lẫn nhau trong Hỗn Độn.

"Càn Nguyên, thực lực mạnh mẽ thì đã sao?

Ngươi dù sao cũng không phải Thiên Đạo Thánh nhân, không thể mượn sức mạnh Thiên Đạo để khôi phục bản thân, đợi đến khi pháp lực cạn kiệt, chúng ta nhất định sẽ trấn áp ngươi!" Khóe miệng Nguyên Thủy lộ một tia cười lạnh, trong lúc nói, thương thế trên người ông ta đã lành đi rất nhiều, khí tức cũng bình ổn lại.

Bốn người còn lại cũng vậy, có Thiên Đạo trợ giúp họ có thể coi là bất tử bất diệt, trừ khi đánh tan chân linh ký thác vào Thiên Đạo, nếu không họ sẽ luôn luôn khôi phục được.

Đó cũng là điểm tựa lớn nhất của đám Lão Tử, đánh không thắng thì đánh cho kiệt sức!

Nghe lời họ nói, ánh mắt lạnh lẽo của Càn Nguyên lướt qua từng người, khiến họ cảm thấy căng thẳng vì sợ y đột nhiên tập kích.

Đúng lúc đó, trên mặt Càn Nguyên lại lộ ra một nụ cười, nụ cười đó dường như làm bừng sáng cả Hỗn Độn.

"Ai nói ta không ký thác vào Thiên Đạo nên không thể khôi phục?"

“Muốn đánh cho ta kiệt sức ở đây, e rằng các ngươi đang nằm mơ!” Dứt lời, khí tức vốn đã suy giảm của Càn Nguyên lập tức bốc cao, không chỉ khôi phục về trạng thái đỉnh phong mà thậm chí còn mạnh hơn trước, y khẽ nắm tay, không gian hỗn độn xung quanh dường như không chịu nổi mà vỡ ra.

Chương 122

Chứng kiến cảnh này, dù là tâm cảnh Thánh nhân của đám Lão Tử cũng không nhịn được mà muốn chửi thề.

So với Thiên Đạo Thánh nhân, họ cảm thấy Càn Nguyên còn giống Thiên Đạo Thánh nhân hơn, Càn Nguyên còn đáng sợ hơn cả họ!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều là quái vật như vậy sao?! "!!!

Ta khôi phục rồi, đánh tiếp nào!" Oanh!

Khí tức trên người Càn Nguyên bộc phát, ép tới mức không gian Hỗn Độn xung quanh phải vặn vẹo.

Càn Nguyên đã khôi phục, nhưng đám người Lão Tử thì chưa, bọn họ chỉ mới hồi phục được một nửa thương thế, dù sao hiện tại không còn ở trong Hỗn Độn.

Nhưng nếu tránh mà không chiến thì lại không phải phong cách của họ, từng người sắc mặt đen kịt, chỉ có thể vận chuyển khí tức trên người, chuẩn bị động thủ với Càn Nguyên.

Đúng lúc này, một vùng không gian Hỗn Độn vỡ nát, bóng dáng Hồng Quân bước ra từ không gian Hỗn Độn đổ nát đó.

Gương mặt Hồng Quân đầy vẻ lãnh đạm, tuy không tỏa ra bất kỳ khí thế nào, nhưng lại khiến nhóm người Lão Tử cảm nhận được áp lực trầm trọng.

Bóng dáng Nữ Oa cũng xuất hiện trong Hỗn Độn, cùng với Lão Tử và những người khác đồng thanh bái kiến Hồng Quân. "Chúng con tham kiến lão sư, lão sư thánh an!" Hồng Quân khẽ gật đầu, đôi mắt tràn đầy vẻ lãnh đạm, so với trước kia còn vô tình hơn, dường như đã mất đi tình cảm, càng giống với Thiên Đạo hơn. "Ban đầu, ban cho

các ngươi Hồng Mông Tử Khí không phải để các ngươi tranh cường hiếu thắng, mà là để các ngươi duy trì trời đất Hồng Hoang!

Nay các ngươi lại ở trong Hỗn Độn đánh đến sống đi chết lại, thật uổng danh Thánh nhân!" Lời nói của Hồng Quân bình thản, không chút giận dữ, nhưng lại khiến tâm thần Lão Tử và những người khác bất an, trán rịn ra mồ hôi lạnh, không dám mở lời.

Thấy Lão Tử không lên tiếng, Hồng Quân sau đó đặt tầm mắt lên người Càn Nguyên, vẫn bình thản khai khẩu: "Đạo hữu, đủ rồi!

Hồng Hoang tự có đại thế vận chuyển, nay can thiệp vào Nhân tộc như vậy là đủ rồi, dừng tay đi!" Nghe lời Hồng Quân, ánh mắt Càn Nguyên biến đổi, sau đó liền nói: "Đại thế?

Không bày trò thì thôi, dựa vào cái gì mà Nhân tộc phải chịu kiếp nạn này?

Muốn chuyện này kết thúc cũng không phải không được, Đế Tuấn phải chết!" Hồng Quân khẽ nhíu mày, đáp: "Đế Tuấn là chủ Yêu tộc, không nên diệt, nhưng sau đại kiếp lần này, Đế Tuấn không được tồn tại!" Càn Nguyên nhìn Hồng Quân, ánh mắt lóe lên, hỏi tiếp: "Nếu ta cứ nhất quyết phải giết Đế Tuấn thì sao?" "Như vậy bần đạo sẽ ngăn cản đạo hữu.

Đạo hữu tuy mạnh, nhưng hiện tại không phải đối thủ của ta, huống hồ nhiễu loạn đại thế Thiên Đạo tất sẽ chịu thiên khiển!

Nếu đạo hữu bằng lòng dừng tay tại đây, bần đạo có thể hứa với đạo hữu một điều kiện!" Hồng Quân vẫn giữ biểu cảm lãnh đạm, không chút biến hóa.

Thấy vậy, Càn Nguyên trầm tư một lát rồi khẽ gật đầu, hiện tại hắn thật sự không phải đối thủ của Hồng Quân. "Nữ Oa Thánh nhân tuy có ơn tạo hóa Nhân tộc, nhưng chưa từng quản lý Nhân tộc, đại

kiếp lần này cũng không hề ra tay tương trợ, nhưng Nhân tộc không phải kẻ vô tình, sau này nàng có thể hưởng khí vận Nhân tộc nhưng không được can thiệp vào chuyện của Nhân tộc!

Lão Tử là giáo chủ Nhân giáo, nhưng lại khoanh tay đứng nhìn Nhân tộc bị đồ sát, không xứng đáng hưởng khí vận Nhân tộc, nên bỏ đi cái danh Nhân giáo, không hưởng khí vận Nhân tộc, không được can thiệp vào chuyện của Nhân tộc nữa!" Lời nói của Càn Nguyên vang vọng khắp Hồng Hoang, toàn bộ Nhân tộc đều nghe thấy và vô cùng tán đồng.

Theo tâm niệm của toàn thể Nhân tộc, khí vận của cả chủng tộc bắt đầu dao động.

Sắc mặt Nữ Oa và Lão Tử đều biến đổi, có thể cảm nhận được khí vận Nhân tộc đang không ngừng thất thoát.

Nữ Oa còn đỡ, thất thoát không nhiều, dù sao vẫn còn được hưởng khí vận, còn khí vận Nhân tộc trên người Lão Tử thì đã trôi sạch sành sanh.

Hồng Quân im lặng hồi lâu rồi nói: "Được!" Ông ta đưa tay gạt nhẹ trong không trung như thể xóa bỏ thứ gì đó, Lão Tử lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt trở nên trắng bệch, thánh vị ẩn ẩn không vững. "Lão Tử, tuy không còn Nhân giáo, nhưng ngươi là đại sư huynh Huyền môn của ta, có thể lập Đạo giáo!" Giọng Hồng Quân lạnh băng, đánh ra một đạo kim quang về phía Lão Tử để ổn định thánh vị. "Đa tạ lão sư chỉ điểm!

Thiên Đạo chứng giám, ta là Lão Tử nay lập một giáo, gọi là Đạo giáo.

Đạo là diễn thuật đạo lý trời đất, giáo hóa vạn vật chúng sinh, dùng Thái Cực Đồ trấn áp khí vận Đạo giáo, Thiên Đạo chứng giám!" Ngay lập tức, khí tức của Lão Tử khôi phục, thậm chí còn mạnh hơn

một phần, chỉ có sắc mặt Nguyên Thủy và Thông Thiên trở nên hơi khó coi vì Đạo giáo của Lão Tử có chút xung đột với giáo phái của họ.

Mọi người có mặt thần sắc khác nhau, nhưng vì Hồng Quân ở đây nên không ai nói gì thêm.

Chương 123

"Đạo hữu đã hài lòng chưa?" Hồng Quân nhìn Càn Nguyên, nhàn nhạt hỏi.

Càn Nguyên không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, sau đó thân hình biến mất trong Hỗn Độn, quay về đảo Bồng Lai. "Các ngươi hãy lui về đi, lượng kiếp lần này chưa kết thúc thì không được rời khỏi đạo tràng!" Hồng Quân lạnh lùng liếc nhìn đám người Lão Tử một cái, sau đó cũng biến mất.

Sau khi Hồng Quân rời đi, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nữ Oa cũng lần lượt rời đi.

Lão Tử để lại một tia hận ý trong mắt rồi cũng cùng Nguyên Thủy, Thông Thiên quay về Đông Côn Luân. "Trận chiến Nhân - Yêu đến đây kết thúc, giữa Nhân và Yêu không được khơi mào chiến tranh, kẻ vi phạm sẽ chịu thiên phạt!" Lời của Hồng Quân vang vọng khắp Hồng Hoang, một luồng uy nghiêm vô hình bao phủ lấy toàn bộ thế giới. "Chúng con xin tuân mệnh Đạo Tổ!" Chúng sinh Hồng Hoang đồng loạt bái lạy.

Trong bầu trời tinh tú thái cổ, Đế Tuấn đã hồi phục không ít, trong lòng thở phào một cái, sau đó ánh mắt tràn đầy vẻ không cam lòng nhưng cũng không làm gì được, ai bảo thực lực không bằng người.

Tuy nhiên, may mà lần này công đức viên mãn, ít nhất giai đoạn đầu đã thu thập đủ oán hồn Nhân tộc. "Yêu tộc nghe lệnh, rút lui về Thiên Đình!" Dưới một tiếng lệnh, Đế Tuấn dẫn đầu quay về Thiên Đình, hiện tại hắn đang trọng thương, khó bảo đảm Vu tộc không có hành động gì, bây giờ lệnh cấm một nguyên hội đã không còn nữa.

Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng cùng nhóm Đại La Kim Tiên

Yêu Thánh lần lượt rút lui trước để đảm bảo an toàn cho Thiên Đình, trong lòng họ cũng lo lắng như Đế Tuấn.

Hoàng Thiên cũng từ trời sao thái cổ quay về tổ địa Nhân tộc, nhìn thảm cảnh của Nhân tộc, hận ý trong lòng khó mà nguôi ngoai, nhìn đội quân Yêu tộc đang rút lui mà căm phẫn không thôi.

Hắn liên tục tung ra mấy chưởng, đánh tan xác đội quân Yêu tộc đang rút lui thành tro bụi. "Hoàng Thiên, to gan lắm, đại quân Yêu tộc ta đã rút quân, ngươi định làm gì!" Trên không trung vang lên tiếng gầm giận dữ của Đông Hoàng Thái Nhất, ẩn chứa sát cơ ngùn ngụt.

Trong lúc sơ hở, hàng chục triệu Yêu tộc đã bị Hoàng Thiên đánh chết, đó đều là bộ đội tinh nhuệ của Yêu tộc. "Xâm phạm Nhân tộc ta, sao có thể dễ dàng rút lui như vậy!

Tất cả đều đáng chết!" Lời nói của Hoàng Thiên đầy sát cơ, không giết được Đế Tuấn nhưng không có nghĩa là không thể giết đám Yêu tộc này, dù sao mỗi ngày đều có vô số Yêu tộc sinh ra, giết một đợt thì đã sao.

Tại Thiên Đình, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác gầm thét liên hồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàng Thiên ra tay.

Nhưng rất nhanh Đế Tuấn đã bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chuyển toàn bộ tàn quân Yêu tộc còn lại về Thiên Đình. "Hừ!

Chạy nhanh đấy!" Một tiếng hừ lạnh, Hoàng Thiên quay đầu nhìn những người Nhân tộc còn sống sót, hốc mắt hơi ửng đỏ.

Nhân tộc trải khắp nửa mảnh Hồng Hoang vốn có tới hàng ngàn vạn tỷ người, nay chỉ còn lại không tới vài tỷ.

Trước trận chiến, trong tổ địa Nhân tộc có hàng tỷ võ giả, nay thương vong một nửa, số còn lại cũng mang đầy thương tích. "Đại ca!", "Sơ tổ!" Ba người Toại Nhân Thị và các trưởng lão Nhân tộc lần

lượt đến bên cạnh Hoàng Thiên, trong mắt họ vừa có sự xúc động vừa có nỗi bi thương. "Nhân tộc chúng ta thắng rồi!

Nhân tộc tự cường không ngừng, kẻ nào xâm phạm Nhân tộc ta, giết!

Kẻ nào xâm phạm Nhân tộc ta, bất tử bất hưu!" Hoàng Thiên bước lên một bước, khí thế Chuẩn Thánh viên mãn bộc phát, chấn động cả trời đất! "Nhân tộc tự cường không ngừng, kẻ nào xâm phạm Nhân tộc ta, giết!

Kẻ nào xâm phạm Nhân tộc ta, bất tử bất hưu!" Toại Nhân Thị cùng các trưởng lão đều gầm lên theo Hoàng Thiên, khí thế bừng bừng. "Nhân tộc tự cường không ngừng, kẻ nào xâm phạm Nhân tộc ta, giết!

Kẻ nào xâm phạm Nhân tộc ta, bất tử bất hưu!" Những người Nhân tộc còn sống sót cũng lần lượt gầm lên, trút bỏ hận ý trong lòng.

Các đại thần thông giả Hồng Hoang nhìn Nhân tộc lúc này, trong mắt đều là vẻ kinh ngạc.

Chương 124

Tận mắt chứng kiến Nhân tộc tiêu diệt Yêu tộc xâm phạm như thế nào, Nhân tộc - một chủng tộc hậu thiên do tạo hóa sinh ra, nay đã thực sự trưởng thành, trở thành chủng tộc lớn thứ ba dưới bầu trời Hồng Hoang!

Trận chiến Nhân - Yêu kết thúc, Hồng Hoang một lần nữa rơi vào trạng thái bình tĩnh quỷ dị, Yêu tộc canh phòng cẩn mật vì sợ Vu tộc tấn công, nhưng Vu tộc lại không hề có động tĩnh gì.

Vô số sinh linh Hồng Hoang đều cảm nhận được áp lực đang ập đến, dường như thấy trước cảnh vô số sinh linh chém giết rồi ngã xuống, khí huyết sát vô biên bao trùm toàn bộ Hồng Hoang, họ lần lượt bế quan để tinh tiến tu vi trước khi chiến tranh nổ ra. "Trận chiến sinh tử Vu - Yêu, không biết Nhân tộc có tham gia vào không?", "Đại kiếp không ngừng, hai tộc Vu - Yêu khó tránh khỏi, vậy lần tới sẽ đến lượt ai đây?"...

Những tiếng thở dài vang lên, không ít đại thần thông giả than thở trong đạo tràng của mình, ánh mắt họ tang thương sâu thẳm, những người sống từ lâu đã chứng kiến kiếp nạn Hung Thú, trận chiến Tam tộc, nay lại đến Vu - Yêu, cuối cùng cũng có ngày không thoát khỏi.

Chỉ có chứng đạo Hỗn Nguyên mới có thể tìm thấy một tia sinh cơ!

Trong Thiên Đình, Đế Tuấn ngồi ở vị trí cao nhất, khí tức trên người so với lần trước giao chiến với Hoàng Thiên càng thêm thâm trầm khó đoán, rõ ràng trận chiến đó tuy bại nhưng cũng cho hắn cơ hội tinh tiến. "Bạch Trạch, kết quả thế nào rồi?!" Giọng nói đầy uy nghiêm của Đế Tuấn vang lên, các cao tầng Yêu tộc đều dồn tầm mắt

vào Bạch Trạch. "Khởi bẩm Bệ hạ, qua trăm năm thời gian, dùng oán hồn và huyết nhục Nhân tộc cùng với các mảnh vỡ Yêu Đế Kiếm của Bệ hạ, Đồ Vu Kiếm đã đúc thành.

Ngày kiếm thành, sát khí ngút trời, nếu không có trận pháp ngăn cản, e rằng cả Hồng Hoang đều biết đến, thần cũng đã dùng Vu tộc để thử kiếm, nhục thân Vu tộc không gì là không phá được!" Bạch Trạch cung kính nói với Đế Tuấn, rồi dâng lên Đồ Vu Kiếm.

Ánh mắt Đế Tuấn lóe lên một đạo thần quang, đưa tay nắm lấy Đồ Vu Kiếm, một tia hồng quang thoáng qua rồi hắn nói: "Tốt!

Yêu tộc ta cuối cùng cũng có lợi khí để đối phó với đám Tổ Vu kia, trận này Yêu tộc ta tất thắng!

Tiêu diệt Vu tộc, mượn khí vận Vu tộc, bản đế có thể phá nhập Hỗn Nguyên, đến lúc đó bất kể là Nhân tộc hay Thánh nhân đều phải thần phục dưới chân Yêu tộc ta!" Đế Tuấn đứng dậy, khí thế thoáng hiện, từng vết nứt không gian hiện ra xung quanh, không chịu nổi sức mạnh đó, lúc này hắn đã là bán bộ Hỗn Nguyên! "Chúc mừng Bệ hạ, hạ hỷ Bệ hạ!", "Chúc mừng Bệ hạ, hạ hỷ Bệ hạ!"...

Các cao tầng Yêu tộc đều đồng thanh chúc mừng, trong mắt đầy vẻ cuồng nhiệt. "Truyền ý chỉ của bản đế, trăm năm sau, dốc toàn lực đại quân Yêu tộc, tiêu diệt Vu tộc, xưng bá Hồng Hoang!" Đế Tuấn phất tay áo, khí đế vương tràn ngập khắp Lăng Tiêu Bảo Điện, trong lòng hắn đầy sự tự tin. "Chúng thần tuân chỉ!" Thời gian trôi mau, trăm năm nháy mắt đã qua.

Ông!

Ông!

Ông!

Những tiếng trầm đục vang lên, hơn nửa bầu trời Hồng Hoang tối

sầm lại, vô số chúng sinh Hồng Hoang chứng kiến cảnh tượng đáng sợ trước mắt.

Mây yêu dày đặc che kín hơn nửa bầu trời, trên đó là đại quân Yêu tộc vô tận dưới sự dẫn dắt của Kế Mông, Bạch Trạch, Quỷ Xa... tỏa ra khí thế ngút ngàn.

Từng luồng khí thế liên kết lại ép xuống toàn bộ Hồng Hoang, ánh hàn quang vô tận chiếu rọi mười phương, không gian xung quanh mỏng manh như tờ giấy, chạm vào là vỡ.

Họ tạo thành một chiến trận Yêu tộc, vô số trận văn lấp lánh như đang ngưng tụ một sức mạnh hủy diệt. "Đến rồi, đến rồi, cuối cùng trận quyết chiến cuối cùng cũng đến rồi!" Không ít đại thần thông giả dùng thần niệm giao lưu, nhìn đại quân Yêu tộc xuất hiện, thân thể họ khẽ run lên, có vẻ sợ hãi cũng có vẻ hưng phấn, mắt không rời cảnh tượng trước mặt. "Hôm nay, bản đế với danh nghĩa chủ Yêu tộc, hoàng đế Thiên Đình, khai chiến với Vu tộc, Vu tộc tất diệt!" Giọng Đế Tuấn vẫn uy nghiêm như trước, giống như tuyên ngôn của Thiên Đạo, chấn động tứ phương, vô số sinh linh Hồng Hoang nghe thấy mà cảm thấy rùng mình.

Theo lời Đế Tuấn, vô số yêu quân đồng thanh hô vang, khí thế tăng thêm ba phần, uy thế vô tận ép xuống toàn bộ Hồng Hoang, trong phút chốc trời đất như rung chuyển dưới uy thế của Yêu tộc.

Đối mặt với lời tuyên chiến của Yêu tộc, Vu tộc tự nhiên không thể không có hành động, ngay từ thời trận chiến Nhân - Yêu, Vu tộc đã triệu hồi toàn bộ tộc nhân về tổ địa.

Lúc này, đại quân Vu tộc vô tận cũng đang đứng đó, nhìn về phía Yêu tộc mà không chút sợ hãi, trái lại còn đầy vẻ hưng phấn tàn nhẫn, chiến văn trên người lúc sáng lúc tối như đang chờ đợi đại chiến.

Ầm long long!

Mười một cột sát khí khổng lồ nối liền trời đất khiến phong vân Hồng Hoang biến sắc, khí sát kiếp cuộn trào mãnh liệt hơn.

Chương 125

"Hảo đảm!

Đế Tuấn, Vu tộc ta còn chưa chủ động khai chiến, Yêu tộc các ngươi cư nhiên dám khơi mào.

Nếu đã vội vàng tìm cái chết thì hôm nay ta sẽ tiêu diệt Yêu tộc, trong trời đất này không nên tồn tại Yêu tộc!" Giọng nói lạnh lùng bá đạo của Đế Giang vang lên như tiếng chuông lớn, vang vọng khắp Hồng Hoang, khí bá đạo vô tận khơi dậy chiến ý trong lòng Vu tộc. "Vu!

Vu!

Vu!", "Chiến!

Chiến!

Chiến!"...

Vô số Vu tộc gào thét, chiến ý vô tận lưu chuyển khắp Hồng Hoang, sát khí tỏa ra từ người họ.

Đế Tuấn nhìn đám Vu tộc đó, sắc mặt không đổi, rút Đồ Vu Kiếm ra chém một đạo kiếm khí. "Nếu đã vậy, nhi lang Yêu tộc, giết!" Đối mặt với kiếm khí của Đế Tuấn, Đế Giang vung một quyền phá nát nó, rồi gào lớn: "Nhi lang Vu tộc, chiến!" Theo tiếng gầm của Đế Tuấn và Đế Giang, vô số yêu quân gào thét, như một dòng lũ từ trên trời lao xuống giết về phía Vu tộc. "Giết!

Giết!

Giết!

Giết sạch đám Vu tộc!" Các chiến sĩ Vu tộc cũng không chút do

dự, lần lượt hiện ra chiến thể, không chút sợ hãi lao lên đón đánh đại quân Yêu tộc. "Chiến!

Chiến!

Chiến!

Xé xác đám tạp chủng Yêu tộc này!" Ầm long long!

Trong nháy mắt, chiến tranh Vu - Yêu bùng nổ, ngay khi vừa tiếp xúc đã vô cùng thảm liệt, tiếng sấm nổ vang trên bầu trời, mưa lớn trút xuống như đang khóc thương cho hai tộc.

Trên chiến trường, tiếng binh khí va chạm, tiếng gào thét, tiếng thần thông va chạm nổ tung, tiếng sấm rền, đủ loại âm thanh xen lẫn, cảnh tượng trở nên hỗn loạn vô cùng, vô cùng tàn khốc.

Mỗi một phân mỗi một giây đều có vô số tướng sĩ Yêu tộc và chiến sĩ Vu tộc ngã xuống.

Trên không trung, dưới mặt đất, thậm năng trong tứ hải, đâu đâu cũng có sự va chạm giữa Yêu và Vu, ánh huyết quang nhạt nhòa bay trong mưa, sát khí màu máu bốc lên giữa trời đất.

Trong khi các binh sĩ cấp thấp đang chiến đấu, lực lượng nòng cốt của hai bên cũng không ngồi yên, từng Đại La Kim Tiên Yêu tộc tìm đến các Đại Vu của Vu tộc để huyết chiến.

Sau đó Đế Tuấn và những người khác dồn tầm mắt vào Đế Giang cùng các Tổ Vu, ánh mắt lấp lánh hàn quang rồi lao vào chiến đấu với nhau. "Giết!" "Giết!" Côn Bằng gầm lên một tiếng, triển khai tốc độ cực hạn, trong chớp mắt đã đến trước mặt Phong chi Tổ Vu Thiên Ngô.

Trong tay hắn xuất hiện một tòa cung điện, theo cử động của Côn Bằng, nó nhanh chóng phóng to, đập về phía Thiên Ngô.

Tòa cung điện dường như nặng hàng vạn cân, phát ra tiếng nổ khí bạo, không gian bị ép sụp, muốn đè chết Thiên Ngô. "Côn Bằng, muốn đè ta, nằm mơ đi!" Đối mặt với sự trấn áp của cung điện, Thiên Ngô gầm lên, toàn thân tỏa sáng rực rỡ, từng luồng phong nguyên tố vây quanh người, tỏa ra ánh sáng xanh.

Sau đó những luồng sáng xanh đó hóa thành cuồng phong, Cửu Thiên Cương Phong, thậm chí hóa thành một con phong long màu xanh, gầm thét dữ tợn xé toạc không gian lao về phía Côn Bằng.

Ầm long long!

Trong lúc Côn Bằng và Thiên Ngô huyết chiến, cả Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy cũng đang chiến đấu với mười Tổ Vu còn lại.

Chương 126

Mười Tổ Vu tuy đông người nhưng không có nguyên thần, không có pháp bảo, đối mặt với uy lực linh bảo của Đế Tuấn, nhất thời hai bên ngang tài ngang sức, không ai làm gì được ai.

Họ không hề nôn nóng, đã đánh nhau nhiều lần rồi, họ biết muốn phân thắng bại là chuyện lâu dài, hiện tại là so bì tính kiên nhẫn.

Bùm!

Rào!

Oanh!

Rắc!

Vô số núi non sông ngòi bị nghiền nát trong trận đại chiến.

Chỉ thấy hàng vạn tướng sĩ Yêu tộc đồng thời tung ra một môn pháp thuật, uy lực tập hợp lại hóa thành một dòng lũ pháp thuật, đánh bay đám Vu tộc trước mặt lên không trung, trên người họ xuất hiện những lỗ thủng lớn rồi rơi xuống đất.

Những Vu tộc đó tuy đã kích phát chiến thể nhưng trước sự hợp kích của vô số thần thông Yêu tộc, họ vẫn không chịu nổi sức mạnh đó, trong khoảnh khắc bị tiêu diệt thành tro bụi.

Đối mặt với Yêu tộc liên hợp, các cường giả Vu tộc cũng không chịu chết, họ gầm lên, nhổ tận gốc các ngọn núi xung quanh quét ngang tứ phương, Yêu tộc bị đập thành thịt vụn, nổ xác mà chết.

Trên chiến trường, bất kể là chiến sĩ Yêu tộc hay Vu tộc, mỗi người còn sống đều không biết trên người đã dính bao nhiêu máu, không phân biệt được của kẻ thù hay của anh em.

Trong lúc đại quân Yêu tộc và Vu tộc đang giao chiến, một luồng hắc quang quỷ dị quét qua chiến trường, sát khí vô biên và ý chí hủy diệt lan tỏa, một bóng người cao lớn xông vào đại quân Yêu tộc, phát ra tiếng lưỡi đao cắt vào da thịt.

Chỉ thấy bóng người đó đi tới đâu, vô số chiến sĩ Yêu tộc bị chém làm đôi, khi thi thể họ chưa kịp rơi xuống đất đã hóa thành xương khô, tinh khí huyết nhục đều bị hấp thu.

Nhìn lại nơi bóng người cao lớn đi qua, toàn là xương trắng, khiến người ta run rẩy kinh hãi.

Không ít chiến sĩ Yêu tộc nhìn bóng người đó với ánh mắt sợ hãi, một trong mười Yêu Thánh là Kế Mông thấy vậy lập tức gầm lên: "To gan, dám tìm cái chết!

Giết!" Thân hình Kế Mông hóa thành một vệt sáng, trong nháy mắt đã đến trước mặt cường giả Vu tộc nọ, đại kích trong tay chặn đứng đường đi của hắn.

Chỉ thấy cường giả Vu tộc đó tay cầm một thanh đại đao màu huyết sắc, trên đó có các loại văn lộ đang uốn éo như vật sống, trông vô cùng tà ác đáng sợ. "Rốt cuộc ngươi là ai?

Tại sao chưa từng nghe danh?", Kế Mông đầy sát cơ lạnh lùng hỏi. "Ha ha ha!

Ngươi có thể gọi ta là Xi Vưu, cũng có thể gọi là Vu Thập Tam!

Chết đi!" Xi Vưu cười lớn, đại đao huyết sắc tỏa ra huyết quang chém về phía Kế Mông, muốn chém hắn làm hai đoạn.

Nhất đao mang theo hơi thở ăn mòn, tịch diệt, tạo cho Kế Mông áp lực không nhỏ, khiến hắn hiểu rằng nếu không đỡ được chiêu này thì sẽ giống như những chiến sĩ Yêu tộc bị giết trước đó, hóa thành xương khô.

Đối mặt với đòn tấn công của Xi Vưu, Kế Mông không chần chừ, bộc phát toàn lực, đại kích tỏa thần quang chém về phía Xi Vưu.

Đang!

Cả hai đều lùi lại mấy bước, sát ý lưu chuyển trong mắt, sau đó lại lao vào nhau, hóa thành hai luồng sáng va chạm xuyên thấu. "Hống!

Chết đi, Hổ Phách!" Xi Vưu gầm lên, đại đao huyết sắc phát ra tiếng hổ gầm, sau đó hóa thành một con yêu hổ cùng Xi Vưu tác chiến để tiêu diệt Kế Mông.

Đối mặt với sự vây công, áp lực của Kế Mông tăng mạnh, sau đó hắn cũng hiện ra bản thể: mình người, đầu rồng, móng chim.

Hắn há miệng phun ra cuồng phong bạo vũ vô tận đánh về phía Xi Vưu, luồng gió này có sức mạnh ăn mòn, không chỉ phá hủy nhục thân mà còn xâm thực linh hồn.

Ánh mắt Xi Vưu co rút, lập tức né tránh, con yêu hổ kia lao thẳng vào nhưng chẳng mấy chốc đã bị cuồng phong bạo vũ ăn mòn, biến lại thành đại đao huyết sắc về tay Xi Vưu.

Kế Mông không chần chừ, gầm lên một tiếng, quanh thân xuất hiện yêu khí vô tận bao phủ lấy mình, luồng yêu khí đen ngòm mang theo hơi thở điềm xấu lao mạnh về phía Xi Vưu.

Chương 127

Cú va chạm khiến không gian trước mặt cả hai sụp đổ, bất cứ thứ gì cản đường đều tan thành mây khói, dường như đột phá cả sự trói buộc của thời không, trong tích tắc đã đến trước mặt Xi Vưu.

Đối mặt với cú va chạm của Kế Mông, Xi Vưu cũng cảm thấy áp bách cực lớn nhưng không hề hoảng loạn, thậm chí trên mặt còn lộ vẻ vui mừng, Vu tộc hiếu chiến, hắn lại càng hiếu chiến hơn.

Chiến văn trên người Xi Vưu rực sáng, phủ kín toàn thân, ánh sáng huyết hồng hiện ra vẻ quỷ dị và điên cuồng, ý chí thị huyết lan tỏa xung quanh.

Khí tức của Xi Vưu trở nên mạnh mẽ hơn, lực lượng toàn thân ngưng tụ vào đại đao trong tay, chém mạnh xuống Kế Mông, vô cùng cuồng bạo. "Hống!" Kế Mông gầm lớn, cuồng phong bạo vũ tái hiện làm suy yếu đòn tấn công của Xi Vưu rồi lao tới va chạm, cả hai đồng thời lùi lại, một đòn ngang ngửa, không ai chiếm được ưu thế. "Thống khoái, tiếp tục nào!" Ánh mắt Xi Vưu đầy vẻ hân hoan, chiến lực của Kế Mông khiến hắn rất hài lòng, hắn càng muốn chém đối phương dưới đao Hổ Phách, vung binh khí tiếp tục lao lên. "Hừ!

Ta là một trong mười Yêu Thánh của Thiên Đình, sao phải sợ ngươi, chết đi!" Kế Mông cũng hừ lạnh, yêu khí quanh thân càng đậm đặc rồi lao về phía Xi Vưu, quyết tử chiến.

Ầm long long!

Cả hai vừa giao thủ, đám Yêu tộc và Vu tộc xung quanh đều gặp họa, phải tránh xa ra vì không muốn bị cuốn vào dư ba trận chiến của Xi Vưu và Kế Mông, chết như vậy thật vô giá trị.

Trong khi họ giao thủ, những người khác cũng không rảnh rỗi, các

Đại Vu của Vu tộc như Hình Thiên, Phong Bá, Vũ Sư, Cửu Phượng lần lượt ra tay, phía Yêu tộc có Bạch Trạch, Quỷ Xa, Cửu Anh, Anh Chiêu cũng nghênh chiến, hỗn chiến thành một đoàn.

Trong tổ điện Nhân tộc, đám người Toại Nhân Thị theo dõi đại chiến giữa hai tộc Vu - Yêu, nắm chặt nắm đấm, ánh mắt đầy thần quang, hận không thể tham gia vào.

Tam Thanh ở Đông Côn Luân, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Tây Phương Tu Di Sơn, Nữ Oa ở Oa Hoàng Cung đều quan sát trận chiến, trong mắt lấp lánh những toan tính mà người ngoài không hiểu được. 【Hệ thống, điểm danh lần thứ ba trong đại chiến Vu - Yêu!】 "Hệ thống, bắt đầu điểm danh trận chiến cuối cùng Vu - Yêu!" 【Đinh, phát hiện ký chủ đã đến địa điểm điểm danh, bắt đầu tiến hành, đang tiến hành, điểm danh hoàn thành!】 【Chúc mừng ký chủ nhận được một mảnh vỡ tọa độ thế giới, chúc mừng nhận được một đạo Hồng Mông Tử Khí!】 Trong một không gian bí ẩn, Càn Nguyên nghe hệ thống nói, hắn khá hài lòng với phần thưởng lần này, tuy Hồng Mông Tử Khí không có tác dụng với hắn nhưng khó bảo đảm sau này không dùng vào việc khác.

Bỗng nhiên Càn Nguyên nhớ ra điều gì đó, liền nói: "Hệ thống, lần trước tôi có một chức năng hệ thống chưa mở, hiện tại tôi đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể mở chức năng đó rồi chứ?" 【Đinh!

Kiểm tra tu vi ký chủ đạt tiêu chuẩn mở chức năng hệ thống, đang tiến hành mở cho ký chủ!】 【Đinh!

Mở chức năng hệ thống thành công, khởi động Lò Cường Hóa Hợp Thành, chào mừng ký chủ sử dụng!】 "Lò Cường Hóa Hợp Thành?

Có thể cường hóa và hợp thành vũ khí sao?" Sắc mặt Càn Nguyên trở nên hơi kỳ quái, hệ thống điểm danh này càng nhìn càng giống

mấy sản phẩm hàng nhái. 【Lò Cường Hóa Hợp Thành bao gồm nhưng không giới hạn ở vũ khí, mỗi lần cường hóa hợp thành cần tiêu hao dược liệu, đẳng cấp càng cao tỷ lệ thành công càng thấp.

Sử dụng khéo léo lò này có thể hỗ trợ cho ký chủ, cách sử dụng cụ thể mời ký chủ tự mày mò!】 Nghe lời hệ thống, ánh mắt Càn Nguyên hơi lóe lên rồi không để ý nữa.

Sau này có đủ thời gian nghiên cứu lò này, giờ quan trọng là đại chiến Vu - Yêu.

Nếu có thể, sau này Càn Nguyên không ngại đoạt lấy Hỗn Độn Chung cùng Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, thử xem có thể hợp thành Khai Thiên Phủ được không.

Nghĩ đoạn, Càn Nguyên đặt tầm mắt lên chiến trường Vu - Yêu trước mặt, thấy Xi Vưu và Kế Mông càng đánh càng hăng, khí thế trên người càng lúc càng mạnh.

Xi Vưu thấy nhất thời không thể hạ được Kế Mông, cũng không muốn dây dưa thêm nữa, hắn quay người lao vào chiến trường, đao Hổ Phách liên tục thu hoạch tinh hoa huyết nhục của các chiến sĩ Yêu tộc. "Xi Vưu, đáng chết!

Có bản lĩnh thì đấu với ta, bắt nạt nhi lang Yêu tộc ta thì có gì hay!" Kế Mông tốc độ không đuổi kịp Xi Vưu, chỉ có thể bám sát phía sau, gào thét căm phẫn, tung ra từng đạo thần thông hòng ngăn cản bước chân Xi Vưu.

Xi Vưu lại chẳng thèm đếm xỉa đến Kế Mông, đao khí từ Hổ Phách chém ra đánh tan thần thông của Kế Mông rồi tiếp tục tàn sát. "Đáng chết!

Đáng chết!" Kế Mông gào thét liên hồi nhưng không làm gì được, chỉ có thể nghiến răng bám sát Xi Vưu, tìm cách chặn lại.

Trong lúc Kế Mông đang nôn nóng, thấy ánh mắt Xi Vưu lóe lên thần quang, đột ngột quay người tăng tốc giết về phía Kế Mông. "Cái gì?

Không ổn!" Ánh mắt Kế Mông co rút, trong lòng nảy sinh cảm giác tử vong mãnh liệt, hắn muốn né tránh nhưng vì vừa rồi mải mê đuổi theo Xi Vưu nên hiện tại phản ứng không kịp.

Chương 128

Huống hồ vừa rồi Xi Vưu hoàn toàn là đang dẫn dụ, hiện tại đột kích bất ngờ, hắn chỉ có thể nỗ lực hết sức để tránh né.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn, Kế Mông thổ huyết bay ngược ra, trên người xuất hiện một vết thương khổng lồ, máu tươi tuôn xối xả, sắc mặt trắng bệch héo úa, đòn vừa rồi của Xi Vưu đã gây ra thương tổn trầm trọng.

Khi Kế Mông đang bay ngược ra, Xi Vưu không buông tha, lập tức đuổi theo, đao Hổ Phách vung lên, Kế Mông hét thảm một tiếng, ngay lập tức bị chém thành bốn năm đoạn, tinh hoa huyết nhục và nguyên thần cũng bị đao Hổ Phách thôn phệ.

Thôn phệ tinh hoa huyết nhục của một Yêu Thánh, huyết quang trên đao Hổ Phách càng thêm yêu dị, ngay cả khí tức trên người Xi Vưu cũng mạnh thêm vài phần. "Không đủ!

Không đủ!

Tinh hoa huyết nhục của một Đại La Kim Tiên không đủ để ta đột phá!", "Giết!

Giết!

Giết!", "Hôm nay, Xi Vưu ta nhất định phải phá nhập cảnh giới Chuẩn Thánh, trở thành Tổ Vu của Vu tộc!" Đôi mắt Xi Vưu lóe lên hồng quang, ngửa mặt gầm lên một tiếng, đao Hổ Phách phát ra huyết quang, chiến văn toàn thân chuyển biến sang dạng thức phức tạp hơn.

Khí tức của hắn tăng vọt, một luồng hơi thở thương mang cổ xưa bất hủ hiện ra, đang chuyển hóa thành Tổ Vu chi thể, đợi chuyển hóa

xong là có thể thành Tổ Vu.

Nhưng chỉ một tôn Đại La Kim Tiên không đủ để Xi Vưu hoàn thành quá trình đó, hắn dồn tầm mắt vào đám Yêu tộc, thân hình di động, đao Hổ Phách chém ra đạo đạo đao quang tiêu diệt Yêu tộc, hấp thu toàn bộ tinh hoa huyết nhục. "Đừng hòng đột phá, giết!", "Vu tộc đừng hòng sinh ra thêm một tôn Tổ Vu nào nữa!" Quỷ Xa và Thương Dương, hai Yêu Thánh của Yêu tộc đồng loạt lao về phía Xi Vưu, không thể đứng nhìn Xi Vưu đột phá như vậy, càng không thể nhìn hắn tàn sát Yêu tộc, điều đó ảnh hưởng quá lớn đến sĩ khí.

Thấy Quỷ Xa và Thương Dương lao tới, ánh mắt Xi Vưu lóe lên thần quang, hắn đang lo sức mạnh đột phá không đủ, dù giết nhiều Yêu tộc cũng không đủ, giờ có hai tôn Đại La Kim Tiên chắc là đủ rồi! "Giết!" Xi Vưu như phát điên, đối mặt với sự tấn công của Quỷ Xa và Thương Dương, hắn hoàn toàn không đếm xỉa, dùng cơ thể đang chuyển hóa thành Tổ Vu chi thể để chống đỡ, trong chớp mắt đã đến sát Quỷ Xa.

Hắn tóm lấy cơ thể Quỷ Xa mạnh bạo xé làm đôi, máu tươi văng khắp người. "Luyện hóa cho ta!" Một tiếng gầm lớn, tinh hoa huyết nhục của Quỷ Xa nhanh chóng bị Xi Vưu luyện hóa, khí tức của hắn một lần nữa thăng tiến, sức mạnh cường đại tràn vào cơ thể khiến hắn ẩn ẩn không chịu nổi.

Nhục thân nứt ra từng vết thương dữ tợn đáng sợ, máu tươi phun ra, hắn phát ra tiếng gầm đau đớn. "Vẫn chưa đủ!

Ngươi cũng chết cho ta!" Xi Vưu cảm giác sức mạnh trong người chưa đạt đến đỉnh phong, cần thêm trợ lực, lập tức dồn mắt vào Thương Dương.

Hắn đưa hai tay tóm lấy Thương Dương, đôi bàn tay lớn như che phủ cả bầu trời khiến Thương Dương không có bất kỳ sức mạnh

phản kháng nào, ngay lập tức bị tóm chặt rồi lại bị Xi Vưu xé xác.

Không ít đại thần thông giả Hồng Hoang nhìn cảnh này mà giật mình, Xi Vưu quá bá đạo, quá hung tàn, trực tiếp xé xác hai Yêu Thánh, số Yêu Thánh chết dưới tay hắn đã lên tới ba người.

Loại hung nhân tuyệt thế này, không thể chọc vào!

Ầm!

Sau khi hấp thu luyện hóa ba tôn Đại La Kim Tiên cùng hàng triệu Yêu tộc, cộng với sức mạnh vốn có, cuối cùng trong cơ thể Xi Vưu vang lên một tiếng nổ lớn, khí tức xông thẳng lên trời, chấn động trời đất, vô cùng khủng khiếp.

Ầm long long!

Trên chín tầng trời, vô số mây đen bao phủ, từng đạo lôi điện xẹt qua hiện rõ thiên uy hạo hãn, không ít sinh linh Hồng Hoang run rẩy sợ hãi. "Hống!

Tan cho ta!" Xi Vưu gầm lên, cảm nhận sức mạnh trong người dường như có thể phá diệt trời đất, không chút do dự vung đao Hổ Phách chém về phía mây đen trên trời.

Một đạo đao quang huyết sắc xẹt qua, mây đen trên trời lập tức bị xé nát, tan biến vào hư không. "Xi Vưu đột phá rồi?

Trở thành một vị Tổ Vu nữa của Vu tộc sao?", "Đáng sợ!

Chương 129

Xi Vưu còn hung tàn hơn các vị Tổ Vu khác, không thể chọc vào!" Nhiều đại thần thông giả run rẩy, vẫn không dám tin, trong thời gian ngắn ngủi mà Kế Mông - người vốn dĩ cầm cự được với Xi Vưu - đã bị chém, Quỷ Xa và Thương Dương bị xé xác, mọi chuyện diễn ra quá nhanh.

Hiện tại Xi Vưu dường như đã phá nhập cảnh giới Tổ Vu!

Việc Xi Vưu đột phá thành Tổ Vu không phải là chuyện nhỏ, hiện tại đang lúc quyết chiến Vu - Yêu, sức mạnh của một Tổ Vu hoàn toàn có thể dùng từ kinh thiên động địa để hình dung.

Nếu Xi Vưu thực sự đột phá Tổ Vu, cán cân chiến tranh sẽ nghiêng hẳn về phía Vu tộc.

Đạp!

Đạp!

Đạp!

Thân hình cao lớn của Xi Vưu đứng sừng sững giữa trời đất, khí tức trên người vô cùng khủng khiếp, hung hãn tràn lan khiến không ít người rùng mình. "Đột phá rồi!

Là Tổ Vu sao?

Thật mạnh mẽ!" Xi Vưu cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, trên mặt lộ ra một nụ cười dữ tợn, giờ hắn hoàn toàn có thể đánh bại mấy tên như lúc nãy, dễ dàng như cha đánh con vậy. "Tê!

Thực sự đột phá rồi sao?!", "Yêu tộc nguy rồi!", "Vị Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc, Xi Vưu!"...

Các đại thần thông giả hít sâu một hơi lạnh, nhìn dáng vẻ Xi Vưu lúc này liền biết hắn đã đột phá, lòng họ chấn động, cảm thấy kinh hãi.

Sau khi đột phá cảnh giới Tổ Vu, Xi Vưu không can thiệp vào chiến trường phía dưới nữa mà bay về phía trời sao thái cổ, đó mới là chiến trường hắn nên đến, bất kể là Đế Tuấn hay Đế Giang đều đang quyết chiến ở đó. "Đáng chết!" Đối mặt với việc Xi Vưu đột phá, bất kể Đế Tuấn hay đám người Đế Giang đều cảm nhận được một luồng uy thế, sắc mặt Đế Tuấn trở nên âm trầm.

Cả Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng cũng vậy, Vu tộc có thêm một Tổ Vu đồng nghĩa với việc họ cần phân chia sức mạnh để đối phó với Xi Vưu, một biến số hoàn toàn có thể dẫn đến việc chiến tranh phát triển theo hướng không thể lường trước. "Đế Giang Tổ Vu, ta tới đây!

Giết!" Trong khi sắc mặt Đế Tuấn và những người khác đang âm trầm, Xi Vưu đã đến trời sao thái cổ, không nói lời thừa thãi, đao Hổ Phách lập tức chém ra một đạo, giết về phía Phục Hy.

Thấy Xi Vưu động thủ, Lôi chi Tổ Vu Cường Lương và Điện chi Tổ Vu Hấp Tư đang vây công Phục Hy cũng vô cùng ăn ý phối hợp đánh ra một đạo thần thông. "Bát Tương Thế Giới!" Ánh mắt Phục Hy hiện vẻ ngưng trọng, hai tay liên tục vẫy vùng, một đồ án bát quái vây quanh người hắn, diễn hóa ra tám thế giới: thiên, địa, phong, lôi, thủy, hỏa, sơn, trạch.

Hắn hấp thu thần thông của ba người Xi Vưu vào trong mà không hề bị thương, sau đó Bát Tương Thế Giới càng mở rộng ra, vây khốn ba người Xi Vưu vào trong, mưu đồ dùng thế giới này để nghiền nát họ.

Thấy Xi Vưu gia nhập chiến đoàn như vậy, đấu chí trong mắt Đế

Giang và những người khác càng thêm sục sôi, càng kiên định niềm tin Yêu tộc sẽ bị tiêu diệt.

Không gian Tổ Vu Đế Giang và Thời gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm liên thủ đánh ra một chiêu Thời Không Phá Diệt giết về phía Đế Tuấn.

Bốn vị Tổ Vu Kim, Mộc, Thủy, Hỏa cùng với Vũ chi Tổ Vu Huyền Minh cũng liên thủ đánh về phía Đông Hoàng Thái Nhất, Thiên khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi và Phong chi Tổ Vu Thiên Ngô thì đối chiến với Côn Bằng.

Có quá nhiều Tổ Vu và cường giả Chuẩn Thánh không ngừng va chạm trong trời sao thái cổ, mỗi người đều tỏa ra khí thế vô cùng hung hãn, vô số tinh tú thái cổ bị đánh nát tan tành.

Đế Tuấn và Đế Giang là tộc trưởng hai tộc, lúc này chỉ còn cách cảnh giới Hỗn Nguyên nửa bước chân, cuộc giao thủ giữa họ càng thêm hung hãn, hai bên tung ra vô số đại thuật sát phạt, từng đạo quy tắc khí tức lóe lên.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Trời sao thái cổ rung chuyển trong cuộc giao thủ, trong phạm vi chiến đấu của họ, vạn vật không còn tồn tại!

Từng đạo tinh tú được Đế Tuấn mượn trợ lực từ Hà Đồ Lạc Thư dẫn động, những mảng ánh sao lớn hiện ra bao phủ lấy người hắn, như một vị Tinh Thần Đế Hoàng, mỗi quyền mỗi cước đều làm chấn động bầu trời sao.

Chương 130

Nhờ Hà Đồ Lạc Thư, ở trong trời sao thái cổ, Đế Tuấn một mình đấu với Đế Giang và Chúc Cửu Âm mà không hề rơi vào thế hạ phong, mỗi đòn đánh đều có vạn tia ánh sao đi kèm, ngay cả Đế Giang và Chúc Cửu Âm cũng chỉ có thể né tránh, tìm cơ hội tấn công.

Ở trong trời sao thái cổ, Đế Tuấn chiếm ưu thế quá lớn.

Ở một phía khác, Đông Hoàng Thái Nhất cũng vô cùng hung hãn, Hỗn Độn Chung liên tục vang lên, từng tiếng chuông chấn động, trấn áp vạn dặm trời sao, đánh cho năm vị Tổ Vu Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Vũ phải liên tục lùi bước.

Tiếng gầm thét vang rền, tiếng sức mạnh va chạm không ngớt, hai bên đánh nhau đến không thể tách rời! "Đế Tuấn, chết đi!", "Giết!", "Thời Không Phá Toái!" Đế Giang và Chúc Cửu Âm gầm lên một tiếng, sức mạnh không gian và thời gian kết hợp lại, trong nháy mắt hóa thành một đạo thần thông khủng bố giết về phía Đế Tuấn. "Hừ!

Si tâm vọng tưởng, nếu là ngày trước ta không phải đối thủ của các ngươi, nhưng hôm nay các ngươi tất bại!", "Giết!" Ánh mắt Đế Tuấn cũng đầy hàn quang, hắn hú dài một tiếng, pháp quyết trong tay lật động, Hà Đồ Lạc Thư phát ra ánh sáng chói mắt, không ít tinh tú được Đế Tuấn dẫn động, đánh về phía chiêu thức của Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Hai bên va chạm, từng tiếng nổ vang rền truyền ra, dư ba lan tỏa khắp mười phương.

Sau đó Đế Tuấn không dừng lại, hóa thành một con Tam Túc Kim Ô dang rộng đôi cánh, Thái Dương Chân Hỏa bùng cháy trên người, một cú vỗ cánh đã vượt qua khoảng cách vạn dặm, đến sát bên cạnh

Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Hắn há miệng phun ra, Thái Dương Chân Hỏa hóa thành thế ngút trời, mang theo nhiệt độ cao như muốn thiêu trụi núi non biển cả giết về phía hai người.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm không lùi bước, sức mạnh thời gian không gian lấp lánh trời sao, nghiền nát vạn thiên tinh tú, sức mạnh thời không một lần nữa kết hợp hóa thành dòng lũ thời không quét đi.

Cuộc chiến giữa Đế Giang và những người khác càng thêm kịch liệt, kinh thiên động địa, trời sao thái cổ cũng ẩn ẩn không chịu nổi trận chiến này.

Chiến đấu trên trời sao thái cổ không dứt, chiến đấu trên đại địa Hồng Hoang càng không dừng lại, đến lúc này hai tộc Vu - Yêu chết thương không chỉ hàng tỷ, thậm chí hàng chục hàng trăm tỷ người.

Đại địa Hồng Hoang đã sớm máu chảy thành sông, thi cốt chất thành núi, cùng với cuồng phong bạo vũ, sấm chớp rền vang, càng thêm tàn khốc thảm liệt.

Nhưng bất kể là Yêu tộc hay Vu tộc đều không ai lùi bước, họ đã giết đến đỏ mắt, dù có chết cũng phải kéo theo một kẻ đệm lưng. "Phục Hy, nhận lấy cái chết!" Đột nhiên trong trời sao thái cổ vang lên một tiếng gầm lớn, chỉ thấy Xi Vưu cùng hai vị Tổ Vu Lôi, Điện đồng loạt giết về phía Phục Hy.

Đối phó với hai vị Tổ Vu Lôi, Điện, Phục Hy đã dốc hết toàn lực, nay Xi Vưu lại gia nhập chiến đấu, Phục Hy kiên trì được một lát liền không còn sức, bị đánh bay ra ngoài.

Bát Tương Thế Giới quanh người hắn cũng bị đánh nổ, chịu thương thế không nhẹ. "Không ổn!" Sắc mặt Đế Tuấn, Thái Nhất đều biến đổi, lập tức muốn đến viện trợ Phục Hy.

Côn Bằng định triển khai tốc độ cực hạn để cứu viện, nhưng Thiên Ngô và Xa Bỉ Thi đã sớm để mắt đến hành động của hắn, sao có thể để hắn toại nguyện, họ đánh ra một chiêu kinh thiên, nếu hắn không chống đỡ mà cứ cố đi cứu viện thì nhất định sẽ bị trọng thương.

Vô cùng bất đắc dĩ, Côn Bằng đành phải quay người tung ra thần thông để ngăn chặn đòn tấn công của Thiên Ngô và Xa Bỉ Thi, không còn cơ hội cứu viện Phục Hy nữa.

Thái Nhất và Đế Tuấn cũng vậy, dù đã bộc phát thần uy kinh người nhưng vẫn không thể khiến các Tổ Vu lui bước, không cho họ bất kỳ cơ hội cứu viện nào.

Không có người cứu viện, Phục Hy chỉ có thể nghiến răng kiên trì, một lần nữa diễn hóa ra Bát Tương Thế Giới hòng dựa vào đó để ngăn cản đòn tấn công của ba người Xi Vưu.

Oanh!

Nhưng dưới sức mạnh cuồng bạo của ba người Xi Vưu, Bát Tương Thế Giới mà Phục Hy diễn hóa ra ngay lập tức bị hủy diệt, từng luồng sức mạnh cuồng bạo lao thẳng vào bản thể Phục Hy, khiến hắn ngay lập tức bị đánh bay, phun máu tươi, trọng thương trầm trọng, khí tức suy sụp hẳn xuống. "Chết đi, Phục Hy!" Ba người Xi Vưu không chần chừ, lao về phía Phục Hy đang trọng thương hòng kết liễu hắn! "Ca ca!" Trong Oa Hoàng Cung, sắc mặt Nữ Oa biến đổi lớn, định lao ra khỏi cung để cứu viện Phục Hy, nhưng vừa ra khỏi cửa đã phải dừng bước. "Nữ Oa sư muội, lệnh cấm của lão sư, trước khi lượng kiếp Vu - Yêu kết thúc, không được can thiệp!" "Nữ Oa sư muội, lệnh cấm của lão sư, trước khi lượng kiếp Vu - Yêu kết thúc, không được can thiệp!" Bóng dáng Lão Tử hiện ra trước Oa Hoàng Cung, chặn đường Nữ Oa, sắc mặt ông ta vô cùng bình tĩnh, ánh mắt

đầy vẻ đạm nhiên. "Lão Tử, tránh ra cho ta, bản cung không có thời gian rảnh rỗi để nói nhảm với ngươi!" Trong mắt Nữ Oa hiện lên ngọn lửa giận dữ, lúc trước đại kiếp Nhân tộc bị phương Tây ngăn đường, hiện tại muốn đi cứu ca ca lại bị Lão Tử cản trở, thật sự coi Nữ Oa nàng không có tính khí sao?! "Nữ Oa sư muội, đừng để ta phải khó xử!" Oanh!

Lời Lão Tử vừa dứt, khí thế Thánh nhân của Nữ Oa tán ra, tiêu diệt khí Hỗn Độn xung quanh Oa Hoàng Cung, nàng không nói một lời, Hồng Tú Cầu hiện ra trong tay ném mạnh về phía Lão Tử.

Hỗn Độn cuộn trào không ngừng, nơi Hồng Tú Cầu đi qua không gian đổ nát, từng luồng khí địa thủy phong hỏa hiện ra mang theo hơi thở hủy diệt.

Chương 131

Đối mặt với Hồng Tú Cầu mang theo sức mạnh hủy diệt ném tới, ánh mắt Lão Tử không chút dao động, sắc mặt vô cùng đạm nhiên, ông ta từ từ đưa tay ra chỉ nhẹ một cái vào Hồng Tú Cầu. "Định!" Theo lời Lão Tử, một ngón tay không có hào quang huyền ảo hay quy tắc dao động, dường như chỉ là một cái chỉ tay tầm thường, nhưng trước mặt cái chỉ tay đó, Hồng Tú Cầu đang lao tới với tốc độ cực nhanh lại bị định trụ giữa không trung. "Đi!" Sau đó Lão Tử khẽ búng ngón tay, Hồng Tú Cầu ngay lập tức bị búng bay, lao ngược về phía Nữ Oa với sức mạnh vô song.

Oanh!

Sắc mặt Nữ Oa biến đổi, huyền quang trong tay bùng cháy tóm lấy Hồng Tú Cầu, lập tức bị đẩy lui mấy bước, cả Oa Hoàng Cung cũng rung chuyển.

Nữ Oa nhìn Lão Tử, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi, rõ ràng trước đó đám người Lão Tử đã bị Càn Nguyên đánh bại, lại còn bị phế lập Nhân giáo, dù có thành lập Đạo giáo thì thực lực cũng phải thụt lùi mới đúng.

Nhưng hiện tại Lão Tử đứng trước mặt nàng lại cho cảm giác thâm bất khả trắc, ánh mắt nàng thoáng hiện vẻ không thể tin được. "Thế nào?

Nữ Oa sư muội còn muốn tiếp tục không?!" Lão Tử cũng nhìn thấy biểu cảm của Nữ Oa nhưng không nói gì thêm, ánh mắt vẫn vô cùng bình thản hỏi nàng. "Hừ!

Chuyện ngày hôm nay ta ghi nhớ kỹ, sau này sẽ tính toán với Lão Tử sư huynh sau!" Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, có Lão Tử ở đây nàng

căn bản không thể cứu viện Phục Hy, chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng cho ca ca bình an vô sự.

Trong khi Nữ Oa và Lão Tử đối mặt, ở trời sao thái cổ, Đế Tuấn thấy Phục Hy sắp bị Xi Vưu giết chết, ánh mắt hắn đầy vẻ nộ hỏa. "Cút ngay cho bản đế!" Một tiếng gầm lớn, đôi mắt hắn lóe lên sắc đỏ rực, Thái Dương Chân Hỏa tuôn trào khắp người bắt đầu bùng phát cuồng bạo, trong chớp mắt nhấn chìm cả bầu trời sao thái cổ.

Khí thế đột ngột bộc phát, uy nghiêm đế vương vô tận phủ khắp trời đất, hắn vung một quyền mang theo Thái Dương Chân Hỏa vô tận đánh về phía Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Hà Đồ Lạc Thư bên cạnh cũng tỏa sáng rực rỡ, vô số ánh sao ngưng tụ thành những ngọn giáo tinh thần dày đặc, vô cùng vô tận lao về phía hai người.

Đối mặt với đòn tấn công toàn lực của Đế Tuấn, Đế Giang và Chúc Cửu Âm cũng không dám cưỡng ép ngăn cản, chỉ có thể né ra, dùng thần thông toàn lực để chống đỡ.

Nhân cơ hội đó, Đế Tuấn hóa thân thành Tam Túc Kim Ô kịp thời đến trước mặt Phục Hy, đỡ lấy một quyền của Xi Vưu. "Chết đi cho bản đế!" Nhìn Xi Vưu trước mặt, ánh mắt Đế Tuấn đầy sát cơ, nếu không phải tại Xi Vưu thì Yêu tộc đã không tổn thất ba vị Yêu Thánh, nếu không phải hiện tại Phục Hy lại trọng thương, suýt chút nữa đã mất mạng.

Mang theo sát cơ nồng nặc đối với Xi Vưu, Đế Tuấn không hề nương tay đấm một quyền vào tâm khẩu hắn, một quyền như mặt trời giáng xuống, nhiệt độ thiêu đốt làm vặn vẹo cả không gian.

Đối mặt với cú đấm đầy sát cơ của Đế Tuấn, Xi Vưu không hề sợ hãi, hoặc có lẽ Vu tộc chưa bao giờ biết sợ, trước giờ đều là cứng đối cứng!

Ngay lập tức, Xi Vưu cũng vung đao Hổ Phách trong tay chém về phía cú đấm của Đế Tuấn, ánh mắt đầy vẻ hung tàn như muốn chặt đứt nắm đấm của đối phương.

Ầm long!

Một tiếng nổ rền trời, đao quang huyết hồng và nắm đấm kim hồng va chạm vào nhau, một mảng không gian lớn vỡ nát, vô số luồng hư không hỗn loạn tung hoành khắp nơi. "Phốc!" "Ha ha ha, Đế Tuấn, cũng chỉ có vậy thôi!" Xi Vưu vừa mới thăng cấp Tổ Vu, sao có thể là đối thủ của người đã bán bộ đạp vào Hỗn Nguyên như Đế Tuấn, chỉ một đòn đã bị đánh bay ra ngoài, phun máu tươi ngay trên không trung nhưng vẫn mở miệng chế nhạo Đế Tuấn.

Lúc này Đế Giang cùng Chúc Cửu Âm và hai vị Tổ Vu Lôi, Điện cũng đã đến bên cạnh Xi Vưu, nhìn chằm chằm Đế Tuấn đầy đe dọa. "Chu Thiên tinh quân ở đâu?

Bố Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Ánh mắt Đế Tuấn lấp lánh hàn quang, hiện tại Phục Hy đã trọng thương, dù để hắn tham chiến cũng không thể ngăn cản Tổ Vu mà chỉ bị giết, thế là hắn liền bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để tiêu diệt đám Tổ Vu kia!

Theo lời Đế Tuấn, trên ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chủ khổng lồ ở trời sao thái cổ đều xuất hiện một Đại La Kim Tiên Yêu tộc, tay cầm tinh thần phiên.

Lấy Hà Đồ Lạc Thư trong tay Đế Tuấn làm trận nhãn, từng đạo văn lộ huyền ảo hiện ra, ba trăm sáu mươi lăm vị tinh quân bắt đầu vận chuyển theo phương pháp đặc biệt.

Ầm!

Đột nhiên, ba trăm sáu mươi lăm cột sáng hình thành từ ánh sao vô tận hiện ra, một vùng trời sao khác hình thành trên đầu Đế Tuấn, từ từ

mở rộng ra toàn bộ trời sao thái cổ.

Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng thấy Đế Tuấn dùng đại trận cũng lập tức bộc phát để tách khỏi đám Vu tộc, tiến vào trong trận để tăng thêm uy lực.

Chương 132

Một vùng thế giới tinh tú chiếm cứ chủ trường ngay trong trời sao thái cổ, một luồng áp lực nặng nề ép xuống đám người Đế Giang hòng cố định họ tại chỗ. "Đế Giang, mười hai Tổ Vu khuyết một, nay Vu tộc không có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lấy gì đấu với bản đế!" Nghe lời Đế Tuấn, nhóm Đế Giang nhìn nhau rồi cười lớn. "Ha ha ha, Đế Tuấn, ngươi tưởng muôn đời nay Vu tộc ta chỉ có mười hai Tổ Vu sao?

Thật sự tưởng cảnh giới Tổ Vu dễ đột phá như vậy ư?

Xi Vưu sẽ thay thế vị trí tiểu muội ta, là vị Tổ Vu thứ mười ba!

Các huynh đệ tỷ muội, bố Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Lời Đế Giang vừa dứt, mười hai vị Tổ Vu cũng tập trung lại một chỗ, lấy ra từng cán đại kỳ, chính là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ được luyện chế theo ý kiến của Càn Nguyên.

Đại kỳ vừa xuất hiện, sát khí sinh ra trên Hồng Hoang bắt đầu ngưng tụ về phía đó, trên người mười hai Tổ Vu cũng bộc phát sát khí vô biên hóa thành mười hai cột sáng sát khí thông thiên.

Sát khí vô biên cuộn trào che khuất một vùng trời sao thái cổ, khi sát khí tản đi, Bàn Cổ chân thân hiện ra, tỏa ra khí thế khủng bố.

Đế Tuấn cũng hóa đại trận Chu Thiên Tinh Đấu thành một tinh thần khổng lồ, hai người khổng lồ mỗi người chiếm nửa bầu trời sao thái cổ đối lập nhau, sát ý tung hoành khắp trời sao!

Cùng với việc hai tộc Vu - Yêu bố trí đại trận, quân đội hai bên trên đại địa như được cổ vũ, chém giết càng thêm thảm liệt.

Vô số pháp thuật thần thông, linh bảo vẫy vùng tàn phá từng ngọn

núi cao, vô số vết nứt không gian hiện ra, cả trời đất Hồng Hoang động đãng bất an.

Nếu trước đó còn chút lý trí thì hiện tại hoàn toàn mất sạch, trong mắt họ chỉ còn chữ giết, giết sạch kẻ thù, giết ra một bầu trời tươi sáng cho chủng tộc, giết ra một ngày mai huy hoàng." Giữa trời đất Hồng Hoang là một màu đỏ rực, huyết sắc vô tận hiển hiện rõ sự thảm liệt và tàn khốc của cuộc chiến giữa hai tộc Vu - Yêu.

Đám đại thần thông giả trông thấy chiến tranh lúc này đều trầm mặc không nói, không ai ra mặt, bởi vì không tham gia nên cũng không thể cảm đồng thân thụ.

“Cuộc chiến giữa Vu và Yêu thật thảm liệt, ngay cả ta lúc này trong lòng cũng thấy một tia kinh hãi.” “Năm đó phương Tây của ta cũng bị hủy diệt trong cuộc chiến như vậy sao?” Tại phương Tây, trên đỉnh núi Tu Di, Chuẩn Đề nhìn về phía đại chiến Vu Yêu, trong mắt lóe lên một đạo thần quang, pha chút cảm thán nói.

“Dù thảm liệt hay lợi hại đến đâu thì đã sao?

Từ khi Hồng Hoang đản sinh đến nay, Hung thú từng xưng bá một thời, Long - Phượng - Kỳ Lân cũng từng xưng bá một thời, nhưng giờ thì sao?

Chẳng phải đều biến mất trong Hồng Hoang rồi sao.” “Chỉ có sức mạnh của bản thân mới là chân thực nhất.

Không thành thánh, cuối cùng cũng chỉ là sâu kiến.

Nay ta đã trở thành Thánh nhân, lũ Vu Yêu kia ta chỉ cần lật tay là có thể diệt sạch!” Ngồi bên cạnh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhạt nhẽo lên tiếng.

Từ sau lần giao chiến với Càn Nguyên trước đó, Tiếp Dẫn đã triệt để hiểu ra đạo lý này.

“A!

Không thành thánh đúng là sâu kiến, nhưng Thánh nhân chúng ta đối diện với Thiên Đạo thì được gì?” “Đặc biệt là vị Càn Nguyên kia...” Chuẩn Đề tiếp lời Tiếp Dẫn, nhưng khi nhắc đến Càn Nguyên thì lập tức im bặt.

“Sư đệ, cẩn trọng lời nói!” Tiếp Dẫn hơi ngẩng đầu nhắc nhở.

Sau đó, cả hai mặc nhiên không nói gì thêm, lặng lẽ quan sát cuộc chiến giữa hai tộc Vu - Yêu.

Trong không gian Thái Cổ tinh không, đám người Đế Tuấn nhờ vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hóa thân thành Tinh Thần Cự Nhân, cùng với Đế Giang và các Tổ Vu nhờ vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hóa thành Bàn Cổ Chân Thân đang va chạm kịch liệt.

Chỉ thấy Tinh Thần Cự Nhân giơ tay vẫy một cái, hàng vạn ngôi sao hiện ra, lao thẳng về phía Bàn Cổ Chân Thân.

Trong lúc hàng vạn tinh tú oanh kích, luồng sát khí vô biên quanh thân Bàn Cổ Chân Thân bắt đầu cuộn trào, hình thành một lực trường trong phạm vi vạn vạn dặm.

Trong lực trường đó, mọi thứ đều bị tĩnh chỉ.

Hàng vạn ngôi sao dừng lại trước mặt Bàn Cổ Chân Thân, rồi theo một cái siết nắm đấm của chân thân, tất cả đều tan tành mây khói.

“Hống!

Sát!” Bàn Cổ Chân Thân gầm lên giận dữ, sát cơ trong mắt lóe lên gần như ngưng tụ thành thực chất.

Trên người từng đạo thần văn vàng kim tỏa sáng, ẩn chứa sức mạnh hạo hãn, mãnh liệt tung một quyền về phía Tinh Thần Cự Nhân.

Chương 133

Oanh long long!

Bàn Cổ Chân Thân tung quyền, đánh nát không gian trong phạm vi hàng chục vạn dặm.

Mọi thứ đều bị nghiền nát, hóa về trạng thái nguyên sơ nhất là một mảnh hỗn độn mờ mịt.

Một quyền này tuy vung ra ở Thái Cổ tinh không, nhưng cả Hồng Hoang đều chịu ảnh hưởng cực lớn.

Sức mạnh ẩn chứa trong đó khiến không ít sinh linh Hồng Hoang cảm nhận được mà phải run rẩy hãi hùng.

Đối mặt với một quyền này của Bàn Cổ Chân Thân, Tinh Thần Cự Nhân không hề né tránh, hoặc là không thể né tránh.

Nó cũng siết chặt song quyền, đánh ra vô số quyền về phía đối thủ.

Tinh quang hóa thành một trường hà dài vạn vạn dặm, vô số tinh quang tản mát ra, giống như có vô số ngôi sao lấp lánh bên trong, diễn dịch ra vô thượng tinh thần chân lý.

Tuy nhiên, dù chiêu thức này mạnh đến đâu, đối diện với một quyền của Bàn Cổ Chân Thân cũng tức khắc băng hoại.

Ngay sau đó, một nửa cơ thể của Tinh Thần Chân Thân đã bị đánh nổ tung.

Nhưng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vốn là át chủ bài của Yêu tộc, đâu dễ dàng bị hủy diệt như thế.

Chỉ cần còn ánh sáng tinh thần vô tận, nó có thể khôi phục lại như cũ.

Tại Thái Cổ tinh không, thứ không thiếu nhất chính là ánh sáng tinh thần.

Chỉ nghe một tiếng oanh minh vang lên từ nửa phần cơ thể còn lại của Tinh Thần Cự Nhân, khu thể bị Bàn Cổ hủy diệt đang cấp tốc phục nguyên.

"Một quyền đánh không chết, vậy thì dùng Khai Thiên Phủ trảm nát ngươi!" "Phủ tới!" Sát khí vô lượng ngưng tụ trong tay phải của Bàn Cổ Chân Thân, hóa thành một thanh Khai Thiên Phủ.

Tuy chỉ là hư ảo, nhưng nó vẫn mang theo vài phần phong thái của Khai Thiên Phủ thật sự.

Một đạo phủ quang khổng lồ chém thẳng về phía Tinh Thần Cự Nhân.

"Trảm!" "Chu Thiên Tinh Đấu, rơi!" Từ trong Tinh Thần Cự Nhân truyền ra tiếng của Đế Tuấn vang dội trời đất.

Theo pháp quyết biến hóa, từng ngôi sao xuất hiện quanh cự nhân, rồi lao về phía đạo phủ quang đang chém tới.

Phanh!

Phanh!

Oanh!

Oanh!

Phủ quang và tinh tú không ngừng va chạm.

Sức mạnh man hoành điên cuồng giao phong trong Thái Cổ tinh không.

Những tiếng nổ liên tiếp vang lên, vô số hư không loạn lưu tàn phá khắp nơi.

“Trảm!

Trảm!

Trảm!” Thấy đôi bên bất phân thắng bại, Bàn Cổ Chân Thân liên tục quát lớn.

Khai Thiên Phủ trong tay vung lên hết phát này đến phát khác, muốn triệt để chém nát Tinh Thần Cự Nhân.

Đối mặt với từng nhát phủ, vô số ngôi sao ngưng tụ đều bị đánh nổ.

Sắc mặt Đế Tuấn trong Tinh Thần Cự Nhân hơi biến đổi.

Chương 134

Nếu không thể ngăn cản thế công của Bàn Cổ Chân Thân, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sẽ tức khắc tan vỡ.

"Nhật Nguyệt Luân Chuyển, Diệt!" Trong hai tay trái phải của Tinh Thần Cự Nhân hiện ra hai ngôi sao lớn.

Một ngôi tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng vô cùng, ngôi còn lại tỏa ra hàn khí băng giá.

Nhật nguyệt cùng tranh huy, hào quang tỏa ra rực rỡ đến cực hạn, uẩn hàm sức mạnh vô cùng khủng bố.

Sau đó, Tinh Thần Cự Nhân ép nhật nguyệt lại gần nhau, sự va chạm sinh ra từng tia hỗn độn chi khí.

Đột nhiên, Tinh Thần Cự Nhân ném vòng nhật nguyệt đó ra, xoay chuyển lao về phía Bàn Cổ Chân Thân, dường như muốn đưa đối phương trở về hư vô hỗn độn.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Tiếng oanh minh truyền khắp cả thế giới Hồng Hoang.

Vô số chúng sinh đều chứng kiến cảnh tượng khủng bố này.

Trước mặt Bàn Cổ Chân Thân, hỗn độn chi khí đang bao phủ tới.

"Ngươi không phải Hỗn Độn.

Ta là Bàn Cổ Chân Thân, đương nhiên phải khai thiên lập địa.

Trảm!" Bàn Cổ Chân Thân giơ cao Khai Thiên Phủ, phong mang

sắc lẹm vô song, giống như cảnh tượng trong hỗn độn năm xưa tái hiện.

Một phủ chém xuống hỗn độn, muốn tạo hóa ra thiên địa.

"Bàn Cổ..." "Bàn Cổ đại thần!" Càn Nguyên nhìn đòn đánh này, trong mắt lóe lên một tia hồi ức.

Những sinh linh khác nhìn cảnh này, dù biết đó không phải Bàn Cổ thực sự, trong lòng vẫn dâng lên niềm sùng kính, không ít sinh linh đã quỳ lạy Bàn Cổ Chân Thân.

Oanh!

Ông!

Ông!

Ông!

Hai bên va chạm, vô số ngôi sao nổ tung, mảnh vỡ bay đầy trời bắn về tứ phương.

Một đạo hào quang rực rỡ đến cực điểm lóe lên, khiến người ta không thể nhìn rõ tình hình.

Trong chớp mắt, nhưng cũng như đã qua rất lâu, cuối cùng luồng ánh sáng rực rỡ đó tan đi.

Nhìn lại Thái Cổ tinh không, một hắc động khổng lồ hiện ra, bất kể tinh tú, thời không hay âm dương đều không còn nữa.

Dưới một phủ này, mọi thứ đều hóa thành tro bụi, biến mất vô hình, giống như đã quay về thời hỗn độn.

Chỉ thấy sau khi hàng triệu ngôi sao nổ tung, những mảnh vỡ từ Thái Cổ tinh không đồng loạt rơi xuống đại địa Hồng Hoang.

Từng mảnh vỡ ma sát với không khí bốc cháy, hàng triệu đốm lửa

từ trên trời giáng xuống, vô cùng chói mắt, khiến người ta rùng mình ớn lạnh.

Đế Tuấn, Thái Nhất cùng Côn Bằng không thấy xuất hiện.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Cộng Công và các Tổ Vu cũng không thấy bóng dáng.

Dường như tất cả đã đồng quy vu tận, hồn phi phách tán.

Chương 135

"Chết hết rồi sao?" Trong lòng không ít người hiện lên ý niệm này.

Ngay cả hai tộc Vu Yêu đang giao chiến cũng dừng lại, lặng lẽ nhìn về nơi đám người Đế Tuấn vừa chiến đấu, giống như đang chờ đợi điều gì đó.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Ngay lúc đó, từng tiếng oanh minh vang lên.

Không gian Thái Cổ tinh không bị xé rách, từng đạo thân ảnh từ trong không gian đó bị hất văng ra.

Bất kể là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc, hay Đế Giang, Chúc Cửu Âm của Vu tộc, mỗi người đều bị thương nặng nề, y phục rách nát, trông vô cùng chật vật.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc phát hiện ra đối phương, họ hoàn toàn không đếm xỉa đến thương thế trên người, lại điên cuồng lao vào chiến đấu, dốc hết sức lực để chém giết kẻ thù.

Lúc này đôi bên đều liều mạng, một mất một còn, mỗi chiêu tung ra đều là tuyệt sát.

Thấy đám người Đế Tuấn tiếp tục chiến đấu, những chiến sĩ Vu Yêu vừa dừng lại cũng một lần nữa mở ra đại chiến.

Họ cũng vô cùng điên cuồng, không quan tâm mình có sống sót hay không, chỉ quan tâm trận chiến này có thắng được hay không.

Nhưng do Phục Hy bị trọng thương, căn bản không phát huy được

bao nhiêu chiến lực, nên dù đám người Đế Tuấn dốc toàn lực, Yêu tộc vẫn dần rơi vào thế hạ phong.

"Xem chừng Yêu tộc sắp bại rồi!" Nhìn cảnh này, trong lòng nhiều người lóe lên ý nghĩ đó.

Lúc này Đế Tuấn và phe Yêu tộc trông như đã sơn cùng thủy tận, không thấy có bất kỳ khả năng nào để lật ngược thế cờ.

Đám Tổ Vu như Đế Giang cũng nghĩ vậy.

Nếu không phải lo ngại đám người Đế Tuấn phản kích trước khi chết, e rằng họ đã sớm xông lên giải quyết đối thủ.

Dù vậy, họ vẫn đang từng bước ép sát.

Thế nhưng, chính vào lúc này, kinh biến xảy ra.

Đột ngột, Đế Tuấn tăng tốc độ, hóa thành một đạo tàn ảnh, dường như xuyên qua sự trói buộc của thời không, trong tích tắc đã xuất hiện trước mặt Chúc Cửu Âm.

Bá!

Một đạo kiếm quang sáng rực lóe lên, mang theo oán khí ngút trời, chém mạnh lên người Chúc Cửu Âm.

Ngực, đầu và các yếu hại khác đều bị đánh trúng.

Chúc Cửu Âm thậm chí không kịp phản ứng, thân thể run lên rồi đột nhiên tứ phân ngũ liệt, sinh cơ tiêu tán.

Chúc Cửu Âm đã vẫn lạc!

Không có một tia triệu báo, Đế Tuấn vừa ra tay đã là tuyệt sát, không cho đối phương một chút cơ hội sống sót nào.

Cảnh tượng này khiến mọi người chấn động tâm thần, ánh mắt đầy vẻ không tin nổi.

Không ai ngờ Đế Tuấn lại có thể che giấu sâu đến thế, đến phút cuối mới tung ra đòn chí mạng.

Thực lực của Chúc Cửu Âm thuộc hàng đỉnh tiêm trong đám Tổ Vu, lại nắm giữ sức mạnh thời gian, vậy mà lại dễ dàng bị Đế Tuấn chém giết như vậy.

“Không!

Cửu Âm...” “Nhị ca!!!” Đám Tổ Vu Đế Giang đều gào khóc thảm thiết.

Đế Tuấn ra tay quá nhanh, vừa rồi họ căn bản không phản ứng kịp.

Chương 136

Chỉ trong một khoảnh khắc, Chúc Cửu Âm đã mất đi sinh mạng, khiến họ vô cùng thống khổ.

"Đừng vội đau thương, tiếp theo sẽ đến lượt Đế Giang." "Cuộc chiến này rốt cuộc Yêu tộc ta đã thắng rồi, đi chết đi!" Trong khi đám người Đế Giang còn đang bi hô, Đế Tuấn lại lộ vẻ hưng phấn trong mắt.

Thanh Đồ Vu Kiếm trong tay tỏa sáng, thân thể hắn một lần nữa hóa thành một đạo hào quang, vạch ra một đường chỉ màu kim hồng, lập tức áp sát Đế Giang.

Hắn ra tay vô cùng tàn độc, cũng là một đạo kiếm quang vạch ra, muốn chém giết Đế Giang!

"Đại ca cẩn thận!" Phong chi Tổ Vu Thiên Ngô gầm lên một tiếng, sau đó thân hình hóa thành một luồng thanh phong chắn trước mặt Đế Giang, thay anh mình đỡ lấy một kiếm của Đế Tuấn.

Đế Giang giữ được mạng sống, nhưng Thiên Ngô cũng giống như Chúc Cửu Âm, trực tiếp vẫn lạc.

"Thiên Ngô!" Có Tổ Vu hét lớn, nhưng không thể thay đổi được sự thật Thiên Ngô đã chết.

Đế Tuấn trong nháy mắt chém giết hai vị Tổ Vu, bùng phát trong tuyệt cảnh, thực sự vô cùng chấn động.

"Đế Tuấn, đáng chết!" Đế Giang thần sắc phẫn nộ, thấy Đế Tuấn lại động thủ, lập tức vung quyền.

Sức mạnh không gian hạo hãn dao động, hắn xuất hiện trước mặt Đế Tuấn, một quyền mang theo sức mạnh phá nát không gian nện

xuống.

“Đế Giang, phẫn nộ thì được gì?

Không thay đổi được kết cục cái chết đâu!” Ánh mắt Đế Tuấn lóe lên thần quang, sát ý ngưng tụ trên người.

Hắn đã không thể chờ đợi thêm được nữa, cuối cùng cũng đợi được thời khắc cuối cùng này.

Chỉ cần chém giết được đám Tổ Vu này, Vu tộc sẽ bị diệt vong.

Khi đó hắn có thể tập hợp khí vận vô biên để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Lúc ấy bất kể Thánh nhân hay Nhân tộc đều phải thần phục dưới chân Đế Tuấn.

Đế Tuấn ra tay không chút lưu tình, thanh Đồ Vu Kiếm bổ ra.

Một đạo kiếm khí sáng loáng mang theo sát khí ngút trời, tức khắc phá tan quyền đầu của Đế Giang, chém đứt một cánh tay của hắn.

“A!” Đế Giang thảm khiếu một tiếng, sau đó phi thân lùi lại, nhìn thanh Đồ Vu Kiếm trong tay Đế Tuấn với ánh mắt đầy vẻ kiêng dè.

Hắn không ngờ nhục thân Tổ Vu lại bị phá vỡ dễ dàng như vậy, giờ đã hiểu vì sao Chúc Cửu Âm và Thiên Ngô không có chút sức kháng cự nào mà chết dưới tay Đế Tuấn.

“Thành quả có được từ việc tàn sát Nhân tộc sao?

Thật là thủ đoạn tốt!” “Bị phát hiện rồi sao?

Không sai, bản đế thu thập ức vạn vạn oán hồn của Nhân tộc để đúc nên thanh kiếm này, tên là Đồ Vu, chuyên môn chuẩn bị cho các ngươi!” Khóe miệng Đế Tuấn khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh, sát cơ ngưng tụ trong mắt.

“Dù là vậy, Đế Tuấn, hôm nay ngươi cũng đừng hòng sống sót!” Đế Giang tuy bị chém đứt một tay, nhưng khí tức hung hãn không hề giảm sút, mang theo vẻ không hề sợ chết lao về phía Đế Tuấn.

Những Tổ Vu còn lại cũng đồng loạt xông lên.

Họ biết Đế Tuấn là mối đe dọa lớn nhất, chỉ cần giết được hắn thì không còn gì đáng ngại nữa!

Các loại pháp tắc thần thông liên thành một dải, đám Tổ Vu muốn dùng tốc độ nhanh nhất để chém giết Đế Tuấn!

“Chớ có thương tổn huynh trưởng ta!” “Bệ hạ, tôi đến trợ ngài!” Thái Nhất và Côn Bằng ở bên cạnh đương nhiên không ngồi yên, cũng lần lượt gia nhập chiến cục để chia sẻ áp lực cho Đế Tuấn, cùng nhau tấn công các Tổ Vu.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Đôi bên một lần nữa chiến đấu kịch liệt.

Chương 137

Lần này đám Tổ Vu đã có phòng bị, tuy phong mang của Đồ Vu Kiếm vẫn sắc bén như cũ, nhưng không thể dễ dàng chém giết Tổ Vu như lúc nãy.

Do vừa có sự kiêng dè, vừa chịu tổn thất Chúc Cửu Âm và Thiên Ngô, tuy số lượng Tổ Vu vẫn nhiều hơn phe Đế Tuấn, nhưng lại có phần bó tay bó chân, nhất thời rơi vào thế giằng co.

Ông!

Ông!

Ông!

Mối thù mất đi anh em khiến đôi bên càng đánh càng điên cuồng.

Các loại thần thông thuật pháp tuôn trào, hào quang linh bảo tung hoành tinh không, dư ba vô tận lan tỏa ra tứ phương.

Nơi đôi bên va chạm, tinh tú bị nghiền nát, không gian bị xé liệt, hư không loạn lưu hiện ra, những vụ nổ lớn không ngừng xảy ra.

Một trận chiến bất tử bất hưu, chừng nào còn một bên chưa hoàn toàn vẫn lạc thì không thể dừng lại.

"Giết!

Giết!

Giết!" Đám Tổ Vu liên tục gầm thét, tung ra những đòn tấn công hung mãnh, dần dần ép phe Đế Tuấn vào thế hạ phong.

Họ không còn màng đến Đồ Vu Kiếm nữa, chỉ muốn nhanh chóng giết sạch đối thủ.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy trong mắt họ hiện lên từng tia quang mang đỏ

rực.

Tổ Vu vốn sinh ra từ tinh huyết Bàn Cổ kết hợp với trọc khí và sát khí.

Lúc này trong lượng kiếp, đôi bên tổn thất vô số, sát khí đã tràn ngập đến mức không thể tin nổi.

Tuy đang chiến đấu nhưng họ biết Vu tộc đã mất đi bao nhiêu chiến sĩ, cộng thêm việc các Tổ Vu tử trận khiến họ mất đi lý trí, rơi vào cách đánh liều mạng.

"A!" Bỗng nhiên lại một tiếng thảm khiếu vang lên.

Đế Tuấn lại tìm được cơ hội, trong chớp mắt kiếm quang bắn ra, tức khắc chém Kim chi Tổ Vu Nhục Thu dưới kiếm.

Nhục Thu triệt để vẫn lạc, sinh cơ diệt tuyệt!

"Hống!" "Đế Tuấn, nộp mạng đi!" Đế Giang bi phẫn gầm lên, ngân quang trên người tỏa sáng rực rỡ, trong tích tắc phá tan vô số không gian lao về phía Đế Tuấn.

Mặt hắn đầy vẻ tranh nanh, ánh mắt tràn ngập sự điên cuồng.

"Đế Tuấn, chết đi!" "?!" Đế Tuấn nhìn hành động của Đế Giang, sắc mặt lập tức đại biến.

Đế Giang muốn liều mạng với hắn!

Ngay khi định lùi lại, hắn phát hiện không gian xung quanh đã bị cấm cố hoàn toàn, không thể đột phá.

"Sát!" Thấy không thể né tránh, mặt Đế Tuấn cũng lộ vẻ hung ác.

Đồ Vu Kiếm trong tay lấp lánh hào quang, hắn chém mạnh về phía Đế Giang, định chém nát đối thủ.

Nhưng đối diện với kiếm khí của Đế Tuấn, Đế Giang không hề

tránh né, mặc cho kiếm khí xuyên thân.

Với khuôn mặt dữ tợn, hắn lao đến trước mặt Đế Tuấn đang đầy vẻ kinh hãi.

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Một vùng Thái Cổ tinh thần rộng lớn bị hủy diệt, vạn vật hóa thành hư vô.

Chương 138

Một cường giả Chuẩn Thánh viên mãn như Đế Giang tự bạo, uy lực khó mà tưởng tượng nổi, hiện trường hỗn loạn đến cực điểm.

"Đại ca!" "Bệ hạ!" Thái Nhất cùng Côn Bằng lập tức kinh hô, thần sắc trở nên hoảng loạn.

Đám Tổ Vu còn lại cũng đầy vẻ bi thích.

Ông!

Đợi dư ba tan đi, một thân ảnh đột ngột hiện ra, chính là Đế Tuấn.

Bên cạnh hắn, Hà Đồ Lạc Thư hào quang mờ nhạt, toàn thân đẫm máu, vết thương chằng chịt, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, rõ ràng đã bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

"Đế Tuấn, chết đi!" "Chôn cùng đại ca ta đi!" Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung và Thiên khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi đã mất hết lý trí, cùng lúc lao đến bên cạnh Đế Tuấn rồi đồng loạt tự bạo.

Những luồng năng lượng khủng bố điên cuồng tàn phá tứ phương.

"Không!" Thái Nhất bi thiết kêu lên, trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Vừa rồi Đế Giang tự bạo đã khiến Đế Tuấn trọng thương, giờ đối mặt với hai vị Tổ Vu tự bạo nữa thì làm sao tự vệ được?

Sự thực đúng là như vậy.

Khi mọi thứ bình tĩnh lại, thân ảnh Đế Tuấn đã hoàn toàn biến mất, tan thành mây khói trong vụ nổ, chỉ còn linh bảo Hà Đồ Lạc Thư trôi lơ lửng trên không.

"A!

A!

A!

Tất cả đều phải chết!" Ánh mắt Thái Nhất đầy vẻ điên cuồng, đang định tế ra Hỗn Độn Chung thì các Tổ Vu còn lại (trừ Cộng Công) đều lao về phía Thái Nhất, Côn Bằng và những người khác, lần lượt tự bạo.

Oanh long long!

Oanh long long!

Oanh long long!

Một chuỗi tiếng nổ lớn vang dội, Thái Cổ tinh không bị hàng loạt vụ tự bạo đánh cho tan tành.

Sau khi mọi cơn bão bình lặng, cả Thái Nhất lẫn các Tổ Vu đều biến mất tăm, tại chỗ chỉ còn một chiếc chuông nhỏ màu hỗn độn đang xoay tròn.

Một lúc lâu sau, từ trong hư không rơi ra một thân ảnh, chính là Côn Bằng.

Hắn may mắn thoát được một kiếp, phía Tổ Vu cũng chỉ còn lại một mình Cộng Công.

Nhìn thần tình phẫn nộ của Cộng Công, trong lòng Côn Bằng đầy vẻ kinh hãi, không dám nán lại thêm, hắn cuốn lấy Hà Đồ Lạc Thư mà Đế Tuấn để lại, lập tức chạy về hướng Bắc Hải, không dám dừng bước.

Trời đất chìm trong im lặng.

Không ai ngờ được kết cục cuối cùng lại như thế này: Yêu Đế chết, Đông Hoàng chết, đám Tổ Vu cũng chỉ còn lại một mình Cộng Công.

Một trận lượng kiếp không có kẻ thắng, tất cả đều thất bại.

Những binh sĩ Vu Yêu đang giao chiến nhìn thấy cảnh này, trong mắt đầy vẻ điên cuồng, căn bản không thể chấp nhận kết quả này.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Trong quân đội Vu Yêu, từng cường giả lần lượt tìm đối thủ để tự bạo.

Chương 139

Cả Hồng Hoang lập tức sơn dao địa động, đại địa bị tàn phá nặng nề, hư không loạn lưu hiện ra, vô số thành viên hai tộc tử trận.

Lúc này, giọng nói điên cuồng pha lẫn bi thương của Cộng Công vang lên.

"Ha ha ha!

Chết hết rồi, để lại một mình ta thì có ý nghĩa gì?

Các huynh muội ơi, đợi ta, ta tới đây!" Dứt lời, Cộng Công mang theo khí tức cuồng bạo lao thẳng vào núi Bất Chu.

Một tiếng oanh rền vang, ngọn núi Bất Chu chống đỡ trời đất bấy lâu nay đã bị gãy ngang.

Núi Bất Chu gãy, một lỗ hổng khổng lồ xuất hiện trên bầu trời.

Vô số cương phong, nhược thủy từ đó tràn xuống cuồn cuộn khắp Hồng Hoang, muốn nhấn chìm tất cả.

Bất kể là Tam Thanh hay các đại thần thông giả đang quan sát trận chiến đều hít một hơi lạnh, không ngờ sự việc cuối cùng lại phát triển đến mức này.

Chuyện lớn rồi!

Núi Bất Chu gãy không phải chuyện nhỏ, đó là tai nạn của cả Hồng Hoang.

Nếu không thể giải quyết lỗ hổng kia, một khi hỗn độn chi khí tràn vào thì cả Hồng Hoang sẽ bị hủy diệt.

Chưa thành Hỗn Nguyên, có lẽ có thể dựa vào linh bảo để sống trong hỗn độn một thời gian, nhưng tuyệt đối không thể tồn tại vĩnh

viễn ở đó.

Mất đi thế giới Hồng Hoang, Thiên Đạo sụp đổ, đám Thánh nhân ký thác chân linh vào Thiên Đạo như Tam Thanh cũng khó tránh khỏi kiếp nạn.

"Định!" Một tiếng quát lớn vang lên, thân ảnh Càn Nguyên xuất hiện dưới lỗ hổng.

Ông giơ tay chỉ một cái, từng tia hỗn độn sắc quang mang lưu chuyển, tạm thời lấp kín chỗ đó, khiến cương phong và nhược thủy không thể tuôn ra thêm nữa.

"Càn Nguyên Thiên Tôn!" "Thiên Tôn thực lực cường đại quá, có thể lấp được lỗ hổng, chúng ta có cứu rồi!" Nhất thời, đám đại thần thông giả đều bàn tán về Càn Nguyên, thậm chí có không ít sinh linh quỳ lạy ông.

Nếu không có Càn Nguyên ra tay, e rằng tình hình Hồng Hoang lúc này còn nghiêm trọng hơn nhiều.

"Các ngươi là Thánh nhân mà không định ra tay sao?!" Một tiếng lãnh hát vang lên, Nữ Oa và những người khác cũng lần lượt hiện thân, mỗi người thi triển thủ đoạn để chặn lỗ hổng đó lại, tạm thời khiến nó không thể gây hại cho Hồng Hoang.

Nhưng ai cũng có thể cảm nhận được sức mạnh phía sau lỗ hổng đang tích tụ ngày càng mạnh, sẽ có ngày phá tan phong tỏa, bắt buộc phải lấp đầy lỗ hổng này mới được.

"Chư vị, chúng ta cứ chặn thế này cũng không phải cách, phải tìm cách lấp đầy lỗ hổng này, nếu không khi nó vỡ ra, ngay cả ta cũng khó mà cứu vãn." Nữ Oa nói với mọi người, đôi mày ngài hơi nhíu lại, không rõ đang lo lắng điều gì.

Lão Tử và những người khác cũng khẽ nhíu mày, nhất thời chưa

có cách gì, đều rơi vào trầm tư.

Đột nhiên, sắc mặt họ biến đổi, lập tức hướng về một phía hành lễ: "Chúng con bái kiến Lão sư, chúc Lão sư thánh an!" Thân ảnh Hồng Quân đột ngột hiện ra, ông khẽ nhìn lướt qua mọi người, đạm mạc gật đầu rồi lên tiếng: "Thiên địa có khuyết, cần có người bổ thiên." "Càn Nguyên đạo hữu, phiền ông cho mượn Càn Khôn Đỉnh.

Các vị Thánh nhân còn lại đi thu thập Ngũ Sắc Thạch, Nữ Oa sẽ nhờ Càn Khôn Đỉnh để phản hậu thiên thành tiên thiên, lấp đầy lỗ hổng kia." "Ngoài ra, núi Bất Chu đã đổ, trời đất Hồng Hoang cần vật chống trời khác, việc này cũng cần các vị Thánh nhân đi lo liệu!" Nữ Oa và những người khác đều gật đầu, không hề thoái thác, vì việc vá trời là đại công đức, đối với họ là chuyện tốt.

Càn Nguyên cũng không nói gì, giơ tay chỉ một cái, Càn Khôn Đỉnh rơi xuống trước mặt Nữ Oa, sau đó ông lên tiếng: "Các ngươi đi tìm Ngũ Sắc Thạch, ta đi tìm vật chống trời." Dứt lời, Càn Nguyên không ở lại thêm, thân hình hóa thành vô ảnh, không rõ đi về hướng nào.

Ánh mắt Hồng Quân khẽ động, rồi nói tiếp: "Sau khi các ngươi vá xong trời đất, hãy xử lý cho tốt tàn cục Vu Yêu, sau đó đến cung Tử Tiêu gặp ta, có việc cần dặn dò." Hồng Quân nói xong, thân hình cũng tan biến mất.

"Cung tiễn Lão sư!" Đám Thánh nhân cúi chào rồi mỗi người một ngả đi tìm Ngũ Sắc Thạch.

Không lâu sau khi các Thánh nhân rời đi, họ lần lượt quay lại, trên tay ai cũng có không ít những viên đá tỏa ra hào quang ngũ sắc, ném hết vào Càn Khôn Đỉnh.

Sau đó, họ lại tỏa đi khắp Hồng Hoang để trừ bỏ nhược thủy và cương phong đang tàn phá đại địa.

Nữ Oa vận chuyển pháp lực, đánh ra từng đạo pháp quyết, dùng Tạo Hóa Pháp Tắc bao trùm Càn Khôn Đỉnh, bắt đầu luyện hóa Ngũ Sắc Thạch.

Không biết đã trôi qua bao lâu, Nữ Oa mở mắt, dừng động tác tay lại, mở Càn Khôn Đỉnh ra.

Chỉ thấy hào quang ngũ sắc rực rỡ cả thế gian, những viên đá đã dung hợp thành một khối như bùn nhão.

Chương 140

Thấy vậy, Nữ Oa cũng khẽ thở phào, ánh mắt lóe lên thần quang, giơ tay chỉ một cái, khối bùn ngũ sắc đó bay về phía lỗ hổng trên trời.

Ông!

Ông!

Ông!

Trời đất Hồng Hoang khẽ chấn động.

Khối bùn ngũ sắc vừa được đắp vào đã nhanh chóng lan ra khắp lỗ hổng, lấp đầy hoàn toàn không để lại một kẽ hở nào.

Thấy vậy đám người Lão Tử cũng nhẹ lòng hơn.

Vốn tưởng chuyện đến đây là kết thúc, nhưng không ngờ nơi vừa vá xong lại một lần nữa nứt ra từng khe hở, dường như không chịu nổi áp lực, sắp sửa vỡ ra lần nữa.

"Chuyện gì vậy?" "Chẳng phải đã vá xong rồi sao?" Sắc mặt Lão Tử và mọi người đều biến đổi.

Rõ ràng đã lấp kín, sao lại nảy sinh vấn đề?

"Xem ra vì trời đất Hồng Hoang thiếu vật chống đỡ.

Chẳng trách Lão sư bảo ta đi tìm vật chống trời, giờ chỉ còn đợi tin tức của Càn Nguyên thôi." Sau một hồi quan sát, Thông Thiên chợt hiểu ra.

Ánh mắt Lão Tử và những người khác cũng khẽ động, không nói thêm lời nào.

Lại nói về Càn Nguyên, sau khi rời núi Bất Chu, ông đi thẳng về Bắc Hải.

Ông biết ở đó có một con Huyền Quy, tuy bản thân không thể hóa hình nhưng thân thể đồ sộ, sức mạnh cường đại, gần như không thua kém Chuẩn Thánh, là vật chống trời thích hợp nhất.

Đến Bắc Hải, Càn Nguyên không chậm trễ, lập tức phóng thần niệm tìm kiếm.

Dù Bắc Hải rộng lớn nhưng vì thể tích Huyền Quy quá lớn nên chẳng mấy chốc Càn Nguyên đã tìm thấy nó.

Nhìn con Huyền Quy đang chìm sâu trong giấc ngủ, mắt Càn Nguyên lóe lên tinh quang, ông quát lớn: "Tỉnh dậy!" "Tỉnh dậy!

Tỉnh dậy!

Tỉnh dậy!" Cả Bắc Hải vang vọng tiếng của Càn Nguyên, gọi tỉnh Huyền Quy.

Nó khẽ động đậy, khiến sóng lớn cuộn trào khắp Bắc Hải.

"Ai dám quấy rầy giấc ngủ của ta?" Một giọng nói trầm đục thốt ra từ miệng Huyền Quy.

Đôi mắt nó đỏ rực, nhìn Càn Nguyên với vẻ sát cơ.

Là một con rùa đen không thể hóa hình, đó là nỗi đau thầm kín của nó, cực chẳng đã nó mới phải ngủ say, giờ bị quấy rầy, không lập tức động thủ đã là tính tình tốt lắm rồi.

Càn Nguyên khẽ phất tay áo làm dịu đi sự động đãng của Bắc Hải, rồi nhìn Huyền Quy nói: "Ta là Càn Nguyên, chuyến này tới vì ngươi!" "Vì chuyện gì?" "Vu Yêu quyết chiến, Tổ Vu Cộng Công húc đổ núi Bất Chu, trời thủng một lỗ.

Nữ Oa đã luyện thạch vá trời, ta thì đi tìm vật chống trời." Càn Nguyên bình thản nói ra ý định của mình.

"To gan!

Muốn lấy mạng ta sao?!" Huyền Quy nổi trận lôi đình, sát khí bùng phát, khí thế không kém gì Chuẩn Thánh viên mãn.

"Không!

Chuyến này ta tới là để tặng ngươi một tràng cơ duyên.

Nếu ngươi không nguyện ý, ta đành phải cưỡng ép ra tay vậy!" Càn Nguyên khẽ lắc đầu, khí thế Chuẩn Thánh viên mãn của đối phương ông căn bản không để vào mắt.

Năm vị Thánh nhân vây công ông còn chẳng sợ, huống chi là một con rùa nhỏ nhoi này.

Chương 141

Nếu không phải vì đại cục, ông đã chẳng phí lời.

Dù sao Huyền Quy cũng chẳng có quan hệ gì với ông, ông cũng lười quan tâm sống chết.

Huyền Quy đầu tiên là hừ lạnh một tiếng, im lặng một lúc lâu mới hỏi: "Cơ duyên gì?" Nó tuy đang giận nhưng không ngốc.

Tuy ngủ say nhưng nó không phải không biết những gì đang xảy ra trong Hồng Hoang.

"Ngươi không thể hóa hình, chắc hẳn bản thân cũng rõ, thân thể ngươi vốn là linh trí đản sinh trên tàn khu của Hỗn Độn Ma Thần.

Nếu sinh ra trong Hỗn Độn thì hóa hình tự nhiên không có trở ngại.

Nhưng nay ngươi ở trong Hồng Hoang do Bàn Cổ khai tịch, Thiên Đạo tự nhiên không cho phép ngươi hóa hình, thậm chí còn khiến ngươi bước vào tử kiếp.

Hôm nay nếu không phải ta tới, e là các Thánh nhân khác đến đây thậm chí sẽ không thèm nhìn ngươi lấy một cái mà trực tiếp chém giết!" Đối với lời của Càn Nguyên, Huyền Quy tự nhiên hiểu rõ.

Chính vì thế nó mới không đi lung tung mà chỉ lẳng lặng ở lại Bắc Hải tích lũy sức mạnh.

"Rốt cuộc là muốn gì?" Huyền Quy nhấp nháy mắt, chuyện đã vỡ lở như vậy thì biết làm sao, cục diện hiện tại chẳng thay đổi được gì.

"Nếu ngươi nguyện ý chủ động hóa thân thành vật chống trời, ta có thể bảo lưu chân linh cho ngươi, đưa đi luân hồi.

Kiếp sau ta sẽ nhận ngươi làm đồ đệ, độ ngươi bước lên con

đường tu luyện.

Có công đức chống trời, định nhiên ngươi sẽ đi ra một con đường khác.

Nếu không muốn bái vào môn hạ của ta, ta vẫn sẽ đưa ngươi vào luân hồi, còn kiếp sau ra sao thì tùy thuộc vào định số của ngươi." Càn Nguyên bình thản nói xong rồi nhìn Huyền Quy chờ đợi lựa chọn.

Nếu nó không biết điều, ông cũng sẽ không phí lời thêm.

Sau một hồi im lặng, Huyền Quy nhìn Càn Nguyên hỏi: "Lời này là thật chứ?

Kiếp sau sẽ độ ta nhập môn?" "Đúng vậy!" "Thiên Đạo chứng giám, nay Huyền Quy ta tự nguyện dùng thân thể hóa thành cột chống trời, định lại tứ cực Hồng Hoang, xin Thiên Đạo giám sát!" Huyền Quy không hề chần chừ, lập tức phát thề với Thiên Đạo.

Một đạo linh quang bay về phía Càn Nguyên và được ông thu vào túi.

Oanh long long!

Sấm sét nổ vang, sau đó một đạo Thiên Đạo thần quang chiếu xuống thân thể Huyền Quy.

Bốn chân nó tách rời, hóa thành bốn cây cột chống trời sừng sững ở tứ cực Hồng Hoang.

Thân thể Huyền Quy hóa thành một mảnh lục địa, sát khí ngưng tụ về đó khiến vùng đất này có phần hiểm trở cằn cỗi.

Nhìn mảnh lục địa đó, Càn Nguyên thầm nghĩ: Sau này chính là Bắc Câu Lô Châu sao?

Nhưng ông cũng không quá chú ý, chỉ là một mảnh lục địa, đối với ông chẳng có ích gì, ông liền quay về núi Bất Chu.

Khi bốn chân Huyền Quy hóa thành cột chống trời, những vết nứt trên bầu trời vừa được vá bằng đá ngũ sắc đều biến mất.

Trời đất tức khắc yên bình trở lại.

Một đạo công đức kim vân giáng xuống đám người Càn Nguyên.

Đối với thứ này, họ đều bình tĩnh thu lấy, rồi dời tầm mắt sang hai tộc Vu Yêu vừa trải qua kiếp nạn.

Sau cuộc chiến điên cuồng trước đó, hai tộc gần như diệt tộc.

Yêu tộc thì chỉ là tạm thời, vì mỗi ngày đều có yêu tộc mới đản sinh, còn Vu tộc muốn lớn mạnh lại vô cùng khó khăn.

Vu tộc chỉ còn lại Hình Thiên, Cửu Phượng, Phong Bá, Vũ Sư cùng vài vị đại vu đỉnh tiêm và hơn mười vạn chiến sĩ.

Yêu tộc cũng chẳng khá hơn, Yêu Đế, Yêu Hậu, Đông Hoàng, Phục Hy đều đã tử trận, chỉ còn lại Bạch Trạch, Cửu Anh và vài vị Yêu Thánh đỉnh tiêm.

Chương 142

“Chư vị, Lão sư bảo chúng ta xử lý tàn cục cuộc chiến Vu Yêu, không biết chư vị thấy nên giải quyết thế nào với số Vu Yêu còn lại này?” Lão Tử với tư cách là người đứng đầu đám Thánh nhân, đại sư huynh của mọi người, nhạt nhẽo lên tiếng.

Nghe Lão Tử nói, bất kể là đám Hình Thiên của Vu tộc hay Bạch Trạch của Yêu tộc đều đầy vẻ phẫn nộ.

Trong lời nói của Lão Tử, họ chẳng khác nào những món đồ có thể tùy ý mua bán giao dịch.

Cảm giác nhục nhã sâu sắc hiện lên trong lòng họ, nhưng rõ ràng không vị Thánh nhân nào quan tâm đến suy nghĩ của họ.

“Hai tộc Vu Yêu quấy cho Hồng Hoang long trời lở đất, sinh linh lầm than.

Nhưng trời cao có đức hiếu sinh, chi bằng giao Yêu tộc cho ta mang về phương Tây, giáo hóa họ trừ bỏ lệ khí, sau này cũng là tạo phúc một phương!” Chuẩn Đề vừa dứt lời đã trưng ra bộ mặt bi thiên liên nhân, ánh mắt đầy vẻ từ bi.

Tiếp Dẫn mặt mày sầu khổ đứng bên cạnh không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

“E là không ổn!” Sắc mặt Nữ Oa có phần khó coi, thầm mắng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không biết xấu hổ, liền mở miệng từ chối.

Ba người phe Lão Tử cũng không muốn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn can thiệp vào chuyện phương Đông.

Nguyên Thủy lạnh nhạt nói: “Dù xử trí hai tộc thế nào thì đây cũng là chuyện của phương Đông chúng ta.

Tiếp Dẫn sư đệ và Chuẩn Đề sư đệ tốt nhất đừng nhúng tay vào!" "Đúng vậy, việc này không liên quan đến hai vị, xin đừng can thiệp, nếu không đừng trách ta không khách khí!" Thông Thiên cũng tán thành, liếc nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề với ánh mắt sắc lẹm, dường như đã sẵn sàng động thủ.

"Phải đó, ta là Thánh nhân của Yêu tộc, đám yêu tộc này sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất chết đi thì nên do ta quản lý, xin chư vị cho chút tiện lợi!" Nữ Oa cũng nhân cơ hội lên tiếng.

Nghe lời của đám người Lão Tử, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều trở nên khó coi.

Họ hiểu bấy lâu nay phương Tây luôn không được coi trọng, nhưng không ngờ lại bị Lão Tử làm mất mặt như vậy.

"E là không ổn đâu nhỉ?

Nữ Oa sư muội là Thánh nhân Yêu tộc, lẽ nào lại đi trừng phạt đám yêu tộc này?

Ta thấy họ có duyên với phương Tây chúng ta, chi bằng gia nhập phương Tây, sau này có thể chứng đại đạo!" Chuẩn Đề không từ bỏ, số yêu tộc còn sót lại này đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nếu mang được về phương Tây chắc chắn sẽ làm phương Tây hưng thịnh không ít.

"Chuẩn Đề sư đệ, sao sư đệ không thu nhận luôn cả Vu tộc?

Sư đệ có thể độ hóa Yêu tộc thì chắc chắn cũng độ hóa được Vu tộc mà?" Thông Thiên tính tình thẳng thắn nhất, lập tức mỉa mai Chuẩn Đề.

Nghe vậy mặt Chuẩn Đề không hề biến đổi sắc thái.

Ngay khi định nói gì đó thì một đạo thân ảnh hư ảo xuất hiện.

“Chuyện của Vu tộc ta không nhọc các vị Thánh nhân phí tâm.

Hình Thiên, Cửu Phượng, hãy dẫn số Vu tộc còn lại về điện Bàn Cổ, chuyển đến phương Bắc, không được tùy tiện xuất thế!” Đạo thân ảnh hư ảo này chính là Hậu Thổ.

Tuy chân thân của bà không được rời khỏi nơi luân hồi trong vô lượng lượng kiếp, nhưng một đạo linh thân hư ảo thì vẫn có thể.

Lúc này nhìn đám Vu tộc tàn dư, mắt bà lộ vẻ bi thiết.

“Chúng con tuân lệnh Hậu Thổ Tổ Vu!” Đám Hình Thiên thấy Hậu Thổ thì thở phào, dẫn quân rời đi.

Đối với động hướng của Vu tộc, Lão Tử và mọi người không ai phản đối.

Bởi vì Vu tộc không có nguyên thần, chỉ kính sợ Bàn Cổ, thích chiến đấu, đối với họ chẳng có ích gì, chi bằng nể mặt Hậu Thổ một chút.

Hậu Thổ cũng hiểu điều đó, bà chắp tay chào mọi người, vẫy tay thu lại mười hai lá cờ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát rồi quay về U Minh giới.

Sự xuất hiện của Hậu Thổ khiến Lão Tử cũng không còn tâm trí để ý đám yêu tộc kia, ông nói: “Lão sư từng bảo chúng ta đến cung Tử Tiêu có việc, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa.

Đám yêu tộc này cứ để tùy ý đi, họ muốn theo ai thì theo, không ai được ngăn cản.

Còn những ai không muốn theo ai thì di cư hết về phương Bắc!” Nghe Lão Tử nói vậy, Nữ Oa và những người khác cũng không phản đối.

Chương 143

Đám yêu tộc này chẳng qua chỉ là chút lợi lộc nhỏ, ngoại trừ Nữ Oa thực sự quan tâm và Chuẩn Đề muốn tranh giành, những người khác cũng không để tâm lắm.

Đối với Yêu tộc đây là chuyện tốt, đại bộ phận chọn theo Nữ Oa vì bà là Thánh nhân tộc mình, số khác chọn Thông Thiên vì Tiệt giáo chủ trương "hữu giáo vô loại".

Cuối cùng mới có một số ít chọn gia nhập Tây Phương giáo, tuy phương Tây nghèo nàn nhưng dù sao cũng có hai vị Thánh nhân, không có ai cạnh tranh nên có thể thăng tiến thực lực nhanh chóng.

Những cao thủ Yêu tộc còn lại dẫn đám không muốn theo ai đi về phương Bắc.

Mọi người đều đạt được kết quả mong muốn, trừ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hơi không hài lòng, còn lại đều vui vẻ.

Thấy chuyện đã giải quyết xong, Càn Nguyên đứng bên cạnh bấy lâu nay mới vung tay thu lại nửa đoạn thân núi Bất Chu, rồi thu hồi Càn Khôn Đỉnh.

Thấy trong đỉnh còn dư một viên đá ngũ sắc, ông hơi sững người một chút.

Sau đó khóe miệng thoáng hiện một nụ cười khó nhận ra, ông khẽ búng tay, viên đá ngũ sắc đó biến mất không thấy tăm hơi.

Các Thánh nhân có chú ý đến nhưng cũng không bận tâm, họ dời tầm mắt sang món tiên thiên chí bảo cuối cùng là Hỗn Độn Chung.

Tuy nhiên chưa kịp làm gì thì Hỗn Độn Chung đã xé rách không gian biến mất.

Đám Thánh nhân tuy tiếc nuối nhưng cũng đành bỏ qua, lần lượt bay về phía thiên ngoại hỗn độn.

Càn Nguyên cuối cùng cũng nhận được truyền âm của Hồng Quân, khẽ gật đầu rồi cũng đi theo.

Không lâu sau họ đã có mặt trong cung Tử Tiêu.

Ngoài Hồng Quân và hai đồng tử, Hậu Thổ cũng xuất hiện ở đó.

Lão Tử và mọi người không ngừng suy đoán, không hiểu vì sao Lão sư lại gọi mình tới.

"Chúng con kiến bái Lão sư, chúc Lão sư thánh an!" "Càn Nguyên bái kiến đạo hữu!" Hồng Quân khẽ gật đầu, thần tình lạnh lùng, liếc nhìn mọi người rồi nói: "Cuộc chiến Vu Yêu lần này cả hai tộc đều bại vong, Thiên Đình cũng danh tồn thực vong, vì thế cần phải tái thiết Thiên Đình!" "Thiên Đình có chức trách trọng đại, phụ trách duy trì trật tự trời đất, giáo hóa vạn linh Hồng Hoang, nên việc này tuyệt đối không thể trì hoãn.

Các ngươi thấy ai có thể chấp chưởng Thiên Đình?" Nói xong Hồng Quân nhắm mắt lại như đang du ngoạn trong đại đạo.

Nghe vậy mắt Lão Tử và mọi người đều sáng lên, lập tức nghĩ đến lợi ích khi nắm giữ Thiên Đình.

Lão Tử vì môn hạ chỉ có mình Huyền Đô nên không tính toán.

Hậu Thổ biết Vu tộc hiếu chiến, không có ai thích hợp, các Thánh nhân khác cũng sẽ không đồng ý nên bà im lặng.

Càn Nguyên thì độc thân một mình, căn bản không tham gia.

Thiên Đế trông thì oai phong nhưng thực chất là một cái hố.

Nếu thực lực không đủ sẽ bị sáu Thánh nhân đè đầu cưỡi cổ, không thể làm được gì, hơn nữa Thiên Đình là nơi tụ tập nhân quả, sơ

sẩy một chút là mất mạng như chơi, nên ông chẳng hứng thú gì.

Thực ra Hồng Quân đã có nhân tuyển cho vị trí Thiên Đế rồi, chỉ là hỏi qua ý kiến Lão Tử mà thôi.

Sau một hồi im lặng, Nữ Oa lên tiếng trước: "Yêu Đế Đế Tuấn tuy chết nhưng vẫn còn một người con tên là Lục Áp, có thể kế thừa vị trí Thiên Đế!" "Nữ Oa sư muội nói đùa rồi, hai tộc Vu Yêu đại chiến khiến sinh linh lầm than, kết cục bại vong lần này đã chứng minh họ không còn thích hợp làm chủ Thiên Đình nữa.

Dưới môn hạ ta có vài vị phúc đức chân tiên, khí vận thâm hậu như Quảng Thành Tử, Vân Trung Tử, đều có thể làm Thiên Đế!" Nguyên Thủy bác bỏ ý kiến của Nữ Oa.

"Ta thấy đệ tử Đa Bảo của ta đạo hạnh thâm hậu, pháp lực cao cường, có thể làm Thiên Đế!" Thông Thiên cũng đưa ra nhân tuyển của mình.

"Phương Tây chúng ta có bậc đại tài như Di Lặc, Dược Sư cũng có thể thành Thiên Đế!" Chuẩn Đề cũng xen vào.

"Thiên Đình là Thiên Đình của phương Đông chúng ta, liên quan gì đến phương Tây các ngươi?" Câu nói vừa thốt ra đã bị Thông Thiên bác bỏ.

Lão Tử và Nguyên Thủy cũng gật đầu tán thành: "Thiên Đình của phương Đông, phương Tây sao có thể nhúng tay vào?!" "Thiên Đình của phương Đông thì Thiên Đế tự nhiên cũng thuộc về phương Đông chúng ta, người phương Tây các ngươi sao có thể làm Thiên Đế được!" Lão Tử và mọi người đều dứt khoát từ chối.

Tranh giành nội bộ thì được, nhưng nếu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề muốn can thiệp thì không bao giờ!

Nghe vậy sắc mặt hai người kia trở nên khó coi, nhưng cũng

không tranh luận vì biết sẽ chẳng đi đến đâu.

Chương 144

Tiếp Dẫn nhạt nhẽo nói: "Nếu đã không thể tự quyết định thì việc này giao cho Lão sư làm chủ đi!" Nữ Oa biết vị trí này không thể về tay Yêu tộc nữa, ai làm cũng chẳng liên quan đến mình, lại thêm việc Lão Tử từng chặn cửa nhà mình nên bà cũng nói: "Lời Tiếp Dẫn nói không sai, xin Lão sư làm chủ, chúng con tâm phục khẩu phục!" Lão Tử cũng không muốn vì chuyện này mà anh em mất hòa khí nên cũng tán thành.

Thông Thiên và Nguyên Thủy thấy vậy cũng không phản đối nữa.

Mọi người vừa dứt lời, Hồng Quân mở mắt, thần tình vẫn bình thản như cũ, lên tiếng: "Nếu đã vậy, Hạo Thiên, Dao Trì, lên đây!" "Bái kiến Lão sư!" Hạo Thiên và Dao Trì - hai đồng tử đứng ra bái lạy Hồng Quân.

"Hai đứa đã theo ta nhiều năm, nay Thiên Đình thiếu Thiên Đế, hai đứa lại có mệnh cách Thiên Đế và Thiên Hậu, vì vậy hãy trở thành tân Thiên Đế và Thiên Hậu!" Dứt lời, Hồng Quân chỉ tay một cái, một đạo kim quang rơi xuống người họ.

Tức khắc hai đứa trẻ đồng tử biến thành một đôi nam nữ thanh niên.

"Đa tạ Lão sư bái tạ!" Thấy diện mạo mới và được nhận vị trí cao quý, cả hai đại hỷ bái tạ.

"Là chủ Thiên Đình sao có thể không có linh bảo hộ thân." Hồng Quân vẫy tay, ba món pháp bảo và một gốc linh căn hiện ra trước mặt họ.

Ba món linh bảo gồm một thanh kiếm, một chiếc gương và một cây trâm.

“Kiếm này là Thiên Đế Kiếm, cũng có thể gọi là Hạo Thiên Kiếm, phẩm cấp cực phẩm tiên thiên linh bảo, công phạt vô song.

Gương này là Hạo Thiên Kính, có thể soi thấu chín tầng trời, nhìn thấu cửu u, hỗ trợ quản lý Hồng Hoang, tuy không mạnh bằng Côn Luân Kính nhưng cũng không kém bao nhiêu, cũng là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Trâm này là Lạc Phượng Thoa, bên trong ẩn chứa một đạo chân phượng chi hồn có thể triệu hoán ra hoặc dùng để thao túng tinh hà, cũng là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Còn linh căn này là một trong mười đại tiên thiên linh căn - Bàn Đào, sử dụng thế nào tùy hai đứa định liệu.” Hạo Thiên và Dao Trì nhận lấy bốn món đồ.

Ngay cả các Thánh nhân cũng có phần thèm thuồng nhưng tiếc là không thuộc về họ.

Sau đó Hạo Thiên đột nhiên bái lạy Hồng Quân: “Lão sư, nhân sự Thiên Đình cũ theo sự sụp đổ của Yêu tộc đã chết gần hết, nay con làm Thiên Đế nhưng thiếu nhân thủ, phải làm sao bây giờ?” “Việc này hãy thương nghị với các sư huynh của các con, ta không tham gia nữa!” Dứt lời, thân ảnh Hồng Quân biến mất, giống như lời nói vừa rồi chỉ là ảo giác, ngay cả đám Lão Tử cũng không nhìn rõ ông biến mất bằng cách nào.

Điều này khiến họ rùng mình, dù đã thành Thánh nhưng đối diện với Hồng Quân vẫn không chịu nổi một kích.

“Chư vị sư huynh, Lão sư bảo em thương lượng với các anh, xin các anh hãy giúp em!” Hạo Thiên cung kính hành lễ với mọi người sau khi Hồng Quân rời đi.

Lão Tử nhìn Hạo Thiên, gật đầu rồi nói: “Thiên Đế khách khí quá,

theo lý ta nên hỗ trợ, nhưng môn hạ ta chỉ có một người, không tiện vào Thiên Đình, xin Thiên Đế lượng thứ.” Nói xong Lão Tử đứng dậy rời khỏi cung Tử Tiêu.

Nguyên Thủy cũng rất khách sáo: “Thiên Đế, đệ tử môn hạ ta cũng chẳng có mấy người, đứa nào cũng chưa học hành đến nơi đến chốn nên không giúp được gì.

Sau này nếu có chuyện gì cần Thiên Đế chiếu cố thì giúp cho một hai.” Rồi ông cũng rời đi.

Thông Thiên thì có vẻ hòa nhã hơn: “Môn hạ ta tuy đông đệ tử nhưng đứa có thể vào Thiên Đình thì ít lắm.

Nhưng sau này nếu Thiên Đình có chuyện gì sư đệ cứ tìm ta, ta chắc chắn sẽ giúp đỡ.” Nói xong ông cũng đuổi theo hai người anh.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì phương Tây vốn đã thiếu nhân tài, giờ bảo họ đưa đệ tử vào Thiên Đình thì họ cũng không chịu, cả hai trực tiếp biến mất khỏi cung Tử Tiêu.

Nữ Oa, Hậu Thổ và Càn Nguyên cũng không muốn vướng bận nên lần lượt rời đi, chỉ còn lại Hạo Thiên và Dao Trì.

Khi mọi người đi hết, mặt Hạo Thiên sầm lại.

Hắn cảm nhận được đám Lão Tử tuy lời lẽ khách sáo nhưng lại vô cùng xa cách, căn bản không coi hắn và Dao Trì ra gì.

“Hạo Thiên, các sư huynh đều không chịu giúp, giờ chúng ta biết làm sao?” Dao Trì lo lắng hỏi.

Hạo Thiên siết chặt nắm đấm, lòng đầy phẫn nộ, hắn hiểu rõ nếu không thành Thánh thì chẳng có địa vị gì, sau này thậm chí có thể bị các Thánh nhân khống chế, trong lòng chợt nảy sinh sự cấp bách.

“Không sao, chúng ta cứ về Thiên Đình trước đã, ít nhất phải dựng

được khung sườn lên, sau này mới tính chuyện chiêu mộ thêm người." Hạo Thiên bình tĩnh lại rồi nói với Dao Trì.

"Vâng, nghe nói Thiên Đình uy nghi lắm, em cũng muốn đi xem thử." Dao Trì vẫn còn giữ chút tâm hồn trẻ thơ, trong khi Hạo Thiên đã trưởng thành hơn nhiều.

Cả hai rời cung Tử Tiêu hướng về Thiên Đình.

Khi đến nơi, họ đứng ngây người ra.

Bước qua Nam Thiên Môn, đập vào mắt họ là cảnh tượng hoang tàn đổ nát, không hề có một chút uy nghiêm của nơi thống trị Hồng Hoang.

Chương 145

Nhưng cũng chẳng lạ, vì đại chiến Vu Yêu đã khiến Thiên Đình - đại bản doanh Yêu tộc bị Vu tộc "quan tâm" đặc biệt, thành ra thế này cũng là tất yếu.

Để khôi phục nơi này là chuyện cực kỳ khó khăn, dù cả hai có cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không thể tự tay phục nguyên Thiên Đình.

Nhưng nếu không khôi phục mà cứ để thế này thì uy nghiêm của Thiên Đế ở đâu?

Làm sao quản lý được Hồng Hoang?

Nhất thời cả hai rơi vào tình cảnh hoang mang.

May mắn là sự khó xử đó không kéo dài lâu.

Một đạo kim quang từ thiên ngoại hỗn độn bắn vào Thiên Đình, những cung điện đổ nát dần biến mất, thay vào đó là một tòa cung điện quy mô đồ sộ sừng sững, mọi thứ đều được khôi phục nguyên trạng.

Giọng nói của Hồng Quân vang vọng khắp Hồng Hoang: "Từ hôm nay, Thiên Đình tái lập.

Hạo Thiên làm Thiên Đế, Dao Trì làm Thiên Hậu, duy trì trật tự Hồng Hoang, giáo hóa vạn linh, không được lơ là!" Cái tên Hạo Thiên và Dao Trì tức khắc được khắc ghi vào tâm trí chúng sinh Hồng Hoang.

Họ hiểu rằng Thiên Đình một lần nữa đã có chủ.

"Chúng con xin tuân theo ý chỉ của Đạo Tổ!" Thời gian thấm thoát, lượng kiếp Vu Yêu đã trôi qua vài nguyên hội, những thương

tổn gây ra cho đại địa Hồng Hoang cũng dần được thời gian xóa nhòa.

Trong vài nguyên hội này, Thiên Đình được tái lập, Hạo Thiên trở thành Thiên Đế mới.

Dựa vào thực lực Chuẩn Thánh, hắn đã tiêu diệt vài Chuẩn Thánh làm ác, thiết lập uy nghiêm cho Thiên Đình và chiêu mộ thêm nhân thủ.

Tuy chưa thể so sánh với Yêu tộc Thiên Đình do Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sáng lập năm xưa, nhưng tại Hồng Hoang hiện nay cũng khá có danh vọng.

Thêm vào đó, với thân phận là đồng tử dưới tòa của Hồng Quân, bình thường các đại năng đều nể mặt hắn vài phần.

Sau khi Vu Yêu hai tộc thoái ẩn, Nhân tộc một lần nữa tiến ra đại địa Hồng Hoang, dấu chân dần bao phủ khắp thế gian.

Tuy nhiên, sự khuếch trương nào cũng phải trả giá, mỗi bước đi của Nhân tộc đều xâm phạm đến lợi ích của các chủng tộc khác, do đó mỗi lần mở rộng đều đi kèm với thử thách của máu và lửa.

Đối với tình cảnh này, Hoàng Thiên cùng Toại Nhân Thị - Tam Tổ và các cao tầng Nhân tộc đều giữ thái độ ủng hộ.

Nhân tộc muốn sinh tồn và lớn mạnh thì phải tự cường bất tức, có tranh đấu với người khác mới giúp Nhân tộc có thêm cảm giác nguy cơ để phát triển nhanh hơn.

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Một ngày nọ, khi Hồng Hoang đang yên bình, một ngọn thần sơn bỗng nhiên bùng phát hào quang vạn trượng, khí tức xông thẳng lên

chín tầng trời, thu hút vô số đại thần thông giả dòm ngó.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa mở bừng đôi mắt, khẽ cau mày lẩm bẩm: "Kinh thiên linh bảo xuất thế?

Luồng chấn động lớn thế này lại có một tia liên hệ với ta, thật kỳ lạ!" Tại Đông Côn Luân, Lão Tử cũng giống như Nữ Oa, tâm thần cảm nhận được một sự khiên dẫn nhưng không quá mạnh mẽ, ông lên tiếng: "Nguyên Thủy, Thông Thiên, cùng ta đi một chuyến.

Linh bảo xuất thế lần này có chút liên hệ với ta, hãy trợ ta lấy bảo vật này, tuyệt đối không được để nó rơi vào tay Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phương Tây." Nguyên Thủy và Thông Thiên khẽ gật đầu, ánh mắt lóe sáng, sau đó theo Lão Tử bay về nơi phát ra thần quang.

Khi họ đến nơi, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã có mặt, thậm chí không ít đại thần thông giả tu vi Chuẩn Thánh cũng đang nấp một bên.

Tuy sáu vị Thánh nhân đã xuất hiện, nhưng trong lòng họ vẫn ôm chút hy vọng nhỏ nhoi, biết đâu linh bảo kia có duyên với mình thì sao. "Kiến quá Lão Tử sư huynh, Nguyên Thủy sư huynh, Thông Thiên sư huynh!" Ba người Nữ Oa khẽ chào.

Lão Tử ba người cũng không kiêu ngạo, đáp lễ lại.

Lão Tử lên tiếng: "Chư vị, vật này có chút ràng buộc với tâm thần của ta, mong chư vị đừng tranh đoạt, sau này ta nhất định có trọng tạ." Khi cảm thấy một vật quan trọng, nếu lấy được trong tay thì trăm lợi mà không một hại. "Lão Tử sư huynh nói vậy là sai rồi, sư muội ta cũng cảm thấy vật này có duyên với mình, hoặc giả sư huynh cảm nhận nhầm cũng nên!" Nữ Oa cau mày, đạm mạc lên tiếng.

Chương 146

Nếu là vật bình thường thì Lão Tử nói một câu nàng sẽ nhường, nhưng vật này dường như có tác dụng cực lớn với nàng, tuy chưa rõ là gì nhưng chắc chắn nàng không từ bỏ.

Chuẩn Đề thấy Nữ Oa và Lão Tử đều nói vậy, ánh mắt lóe lên, cười nói: "Chư vị, ta cũng thấy vật này có duyên với mình.

Phương Tây bần cùng, xin chư vị nể tình sư huynh đệ mà nhường vật này cho ta, sau này định có báo đáp!" "Hừ!

Chuẩn Đề, đây là linh bảo của phương Đông ta, sao có thể để phương Tây lấy mất!" "Nếu không mau lui ra, đừng trách ta không nể tình!" Thông Thiên nhướn mày, ánh mắt đầy hàn quang, khí thế Thánh nhân ép về phía Chuẩn Đề, Thanh Bình Kiếm hiện ra trong tay, sẵn sàng động thủ. "Thông Thiên sư huynh quá lời rồi, linh bảo chọn người có duyên, làm sao phân biệt Đông Tây." Chuẩn Đề không bị dọa sợ, tuy thực lực Thông Thiên mạnh hơn nhưng hắn cũng là Thánh nhân, cùng lắm là mất mặt một chút, nếu được linh bảo thì có mất mặt cũng chẳng sao.

Khi Thông Thiên định nói tiếp, Lão Tử phẩy tay ngăn lại, ánh mắt đạm mạc nói: "Nếu Chuẩn Đề sư đệ đã nói vậy, chúng ta cứ dựa vào thủ đoạn, xem rốt cuộc nó có duyên với ai!" Lời Lão Tử vừa dứt, mọi người đều im lặng, tĩnh lặng quan sát ngọn thần sơn trước mặt.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Không biết qua bao lâu, chỉ nghe một tiếng nổ vang trời, ngọn thần sơn đột nhiên nổ ra một lỗ lớn, một luồng kim quang lướt qua không trung kèm theo tiếng rồng ngâm.

Nhìn thấy vật đó, đám người Lão Tử đều biến sắc. "Nhân tộc khí

vận chí bảo?!" Khi kim quang tan đi, một phương đại ấn hiện ra trước mặt mọi người, trên đại ấn thấp thoáng hai chữ 'Không Động', phía trên có một con rồng nhỏ màu vàng kim bơi lội, như đang nuốt nhả linh quang.

Đột nhiên, một bàn tay lớn ngưng tụ từ linh khí chộp về phía Không Động Ấn, muốn thu nó vào bao. "Ngươi dám!" "Nữ Oa sư muội dừng tay!" Lão Tử và những người khác đồng thanh quát lạnh, đồng loạt thi triển thủ đoạn đánh tan bàn tay linh khí của Nữ Oa, rồi nhìn chằm chằm nàng. "Chư vị, ta là Thánh Mẫu của Nhân tộc, nay Không Động Ấn - khí vận chí bảo của Nhân tộc xuất thế, lý ra phải do ta chưởng quản!" Nữ Oa không hề khiếp sợ, khi biết đây là khí vận chí bảo của Nhân tộc, nàng quyết không buông tay.

Khí vận chí bảo?

Lại là của Nhân tộc?

Khí vận chí bảo liên quan mật thiết đến vận mệnh của một chủng tộc, khí vận dồi dào thì chủng tộc đó bất diệt, thiên kiêu xuất hiện không ngừng, huống chi Nhân tộc sắp trở thành nhân vật chính của thiên địa!

Hiện nay, Nữ Oa chiếm một thành khí vận Nhân tộc, Hoàng Thiên chiếm một thành, Toại Nhân Thị cùng Tam Tổ chiếm một thành rưỡi, các tộc lão chiếm nửa thành, bản thân Nhân tộc chiếm ba thành, còn Không Động Ấn vốn là khí vận chí bảo nên tự nhiên chứa đựng ba thành khí vận Nhân tộc.

Nếu có được ba thành khí vận này thì có thể khống chế Nhân tộc, dù không khống chế hoàn toàn cũng có thể gây ảnh hưởng cực lớn.

Ban đầu Lão Tử cũng có một thành khí vận Nhân tộc nhưng đã bị tước đoạt khi Nhân Giáo bị phế, nay chính là cơ hội tốt.

Hơn nữa, Thánh nhân bất tử bất diệt, chẳng lẽ họ không có dục vọng sao?

Không!

Họ vẫn có dục vọng, đó là tranh đoạt khí vận và thể diện.

Hiện giờ ba thành khí vận Nhân tộc đặt ngay trước mắt, ai lại muốn bỏ qua. "Nguyên Thủy, Thông Thiên, trợ ta đoạt bảo vật này!" Lão Tử nghiêm sắc mặt nói với hai người em.

Nguyên Thủy và Thông Thiên không nói hai lời, đứng cạnh Lão Tử, định dùng sức mạnh của ba người để đoạt Không Động Ấn.

Đối mặt với ba người Lão Tử liên thủ, Nữ Oa và hai người Tiếp Dẫn đều biến sắc, không cần bàn bạc, ba người cũng đứng về một phía để đối kháng Tam Thanh.

Không Động Ấn ở ngay trước mắt, làm sao dễ dàng nhường đi, ít nhất cũng phải đánh một trận.

Thấy các Thánh nhân sắp động thủ, những đại thần thông giả xung quanh run rẩy rồi vội vàng bỏ chạy.

Linh bảo tuy tốt nhưng cũng phải xem có giữ được mạng hay không. "Ha ha ha!

Chư vị Thánh nhân đừng tranh nữa, Không Động Ấn này, ta lấy chắc rồi!" "Chư vị Thánh nhân đừng tranh đoạt nữa, Không Động Ấn là khí vận chí bảo của Nhân tộc ta, sao có thể rơi vào tay người ngoài." Một giọng nói vang lên, sau đó một luồng khí thế Hỗn Nguyên xuất hiện giữa thiên địa.

Thân ảnh Hoàng Thiên đột nhiên hiện ra trước mặt các Thánh nhân, theo sau hắn là Toại Nhân Thị - Tam Tổ và năm vị tộc lão cảnh giới Mệnh Tinh (Chuẩn Thánh).

Chương 147

Nhìn thấy Hoàng Thiên, bất kể là Lão Tử hay các vị Thánh nhân khác đều lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ chỉ trong vài nguyên hội ngắn ngủi, Hoàng Thiên đã đạt tới Hỗn Nguyên chi cảnh.

Ngay sau đó, ánh mắt họ trở nên thận trọng.

Phải biết rằng trong tương lai, Nhân tộc chính là nhân vật chính mới của thiên địa, các Thánh nhân muốn tranh đoạt khí vận thì bắt buộc phải nhúng tay vào Nhân tộc.

Nay Nhân tộc xuất hiện cường giả Hỗn Nguyên, việc can thiệp sẽ gặp trở ngại cực lớn, đây là một vấn đề khó giải quyết đối với họ. "Hoàng Thiên đạo hữu, vật này tuy là chí bảo Nhân tộc, nhưng lại có duyên với ta, hay là đạo hữu tạo thuận lợi, nhường nó cho ta được không?" Chuẩn Đề nở nụ cười trên mặt, lên tiếng với Hoàng Thiên. "Ta sớm nghe nói trong các Thánh nhân có Chuẩn Đề là mặt dày nhất, biểu cảm gì cũng làm ra được, hôm nay kiến diện quả nhiên danh bất hư truyền!" Hoàng Thiên đánh giá Chuẩn Đề một lượt rồi dùng vẻ mặt quái dị nói thẳng vào mặt hắn.

Chuẩn Đề nghe xong, sắc mặt thay đổi liên tục, lúc xanh lúc trắng, khí tức trên thân có chút không ổn định.

Ngay khi hắn định ra tay, Tiếp Dẫn đứng bên cạnh đã giữ tay hắn lại, khẽ lắc đầu, rồi lên tiếng: "Nếu Không Động Ấn là chí bảo Nhân tộc, vậy huynh đệ ta sẽ không tham dự nữa." Nói xong liền kéo Chuẩn Đề lùi lại hai bước, rồi truyền âm: "Sư đệ, Hoàng Thiên là Nhân Tổ, vốn có ảnh hưởng cực lớn với Nhân tộc.

Nếu vì Không Động Ấn mà đắc tội hắn, việc truyền giáo của Tây Phương Giáo sau này sẽ gặp trở ngại khôn lường.

Hơn nữa, đệ cũng thấy Tam Thanh có ý kiến rất lớn với chúng ta, nếu ép Hoàng Thiên về phía họ, Tây Phương ta càng khó khăn hơn.

Thay vì vậy, chi bằng nhường cho hắn, kết một thiện duyên, biết đâu sau này còn lôi kéo được hắn." Nghe Tiếp Dẫn truyền âm, Chuẩn Đề cũng hiểu ra, không tỏ thái độ gì nữa.

Nữ Oa nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề với vẻ ngạc nhiên, rồi lại nhìn Hoàng Thiên và các vị tộc lão, nàng trầm tư một lát rồi nói: "Nếu đã vậy, bổn cung cũng không tham gia tranh đoạt." Thấy Nữ Oa như thế, Hoàng Thiên và nhóm Toại Nhân Thị đều mỉm cười.

Nữ Oa rốt cuộc vẫn khác các Thánh nhân khác, đối với Nhân tộc vẫn còn một phần ân đức tạo hóa.

Việc nàng không tham gia giúp Hoàng Thiên thấy hài lòng, không phải đau lòng như lần trước. "Không biết ba vị Thánh nhân Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên định thế nào?" Hoàng Thiên nhìn ba người Lão Tử hỏi.

Lúc này, sắc mặt Tam Thanh trầm xuống.

Việc Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nữ Oa rút lui đã đẩy họ vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Nếu tranh đoạt với Hoàng Thiên sẽ đắc tội chết Nhân tộc, còn nếu không tranh, Lão Tử lại thấy không cam lòng.

Sau một hồi lâu, Lão Tử nhắm mắt lại, che giấu sự không cam tâm, rồi nói: "Nếu đã vậy, ba người chúng ta cũng không tham dự.

Chuyện này kết thúc tại đây, chúng ta về Đông Côn Luân trước." Nói xong, Lão Tử không nói thêm lời nào, xoay người cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên rời đi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mỉm cười với Hoàng Thiên, Tiếp Dẫn nói: "Chúc mừng Hoàng Thiên đạo hữu thành tựu Hỗn Nguyên, nếu đạo

hữu có ý, có thể đến Tu Di Sơn của ta chơi!

Cáo từ!" Nói xong cũng rời đi.

Hoàng Thiên không nói gì, chỉ dõi mắt nhìn theo, sau đó hướng tầm mắt về phía Nữ Oa: "Thánh Mẫu nương nương có chuyện gì muốn bàn bạc với chúng ta không?" "Bổn cung quả thực có chuyện cần bàn, nhưng không gấp, các ngươi cứ thu hồi Không Động Ấn trước đi!" Ánh mắt Nữ Oa khẽ lóe lên, nàng không từ chối, quả thật có chuyện cần bàn nhưng sớm muộn một chút cũng không sao.

Hoàng Thiên gật đầu, rồi nhìn về phía Không Động Ấn. "Ta, Nhân Tổ Hoàng Thiên, triệu hoán khí vận Nhân tộc lâm thế, chí bảo Nhân tộc Không Động Ấn quy vị!" "Ta, Nhân Tổ Toại Nhân Thị, triệu hoán khí vận Nhân tộc lâm thế, chí bảo Nhân tộc Không Động Ấn quy vị!" "Ta, Nhân Tổ Hữu Sào Thị, triệu hoán..." Nhóm người Hoàng Thiên vẻ mặt trang trọng, từng luồng khí vận như sương mù vàng kim thăng đằng từ cơ thể họ, kết nối với Không Động Ấn trên không. "Ngâm!" "Hống!" Tiếng rồng ngâm vang vọng, Không Động Ấn hóa thành một con Kim Long chín móng lượn lờ trên không trung rồi đáp xuống tay Hoàng Thiên.

Từ đây, có Không Động Ấn trấn giữ, khí vận Nhân tộc sẽ không bị thất thoát.

Sau khi hoàn thành, Hoàng Thiên mời Nữ Oa đến Nhân Tộc Tổ Điện, nàng cũng không từ chối.

Tại Tổ Điện, các tộc lão Nhân tộc đều đến bái kiến Nữ Oa, nhưng khi nghe nàng trình bày ý định, sắc mặt họ lập tức thay đổi. "Chuyện này tuyệt đối không thể!" "Nhân tộc ta sinh ra là người, sao có thể để một kẻ thuộc Yêu tộc trở thành người của tộc ta, lại còn trở thành lãnh tụ?" Hoàng Thiên chưa kịp lên tiếng, Toại Nhân Thị đã đứng bật dậy, ánh mắt tràn đầy lửa giận, nhìn Nữ Oa với vẻ thất vọng.

Không chỉ Toại Nhân Thị, ngay cả Hữu Sào Thị và những người khác cũng vậy.

Yêu tộc và Nhân tộc có mối thâm thù huyết hải không đội trời chung, giờ đây gặp Yêu tộc là họ giết không tha.

Chương 148

Nay lại bảo họ chấp nhận một kẻ Yêu tộc làm lãnh tụ, chẳng phải là chà đạp lên thể diện Nhân tộc sao?

Nữ Oa tự nhiên biết rõ điều này, nhưng tương lai Nhân tộc mới là nhân vật chính của thiên địa, chỉ có gia nhập Nhân tộc mới có cơ hội, ánh mắt nàng thoáng hiện vẻ đau khổ. "Chẳng lẽ không còn cách nào sao?

Ta biết năm đó ta đã không ra tay giúp Nhân tộc, khiến các ngươi oán hận, nhưng ca ca Phục Hy của ta không hề tham gia vào chuyện đó." Nghe Nữ Oa nói, Toại Nhân Thị sắc mặt không đổi: "Yêu là yêu, bất kể có tham gia hay không cũng không thoát khỏi thân phận Yêu tộc.

Chỉ cần còn thân phận đó, Nhân tộc ta quyết không chấp nhận!" Nữ Oa im lặng, thực ra có cách giải quyết, đó là từ bỏ thân phận tiền thế, hoàn toàn trở thành người, nhưng kết quả đó nàng khó lòng chấp nhận.

Đúng lúc này, một luồng thanh quang hiện ra trước mặt Nữ Oa, hình thành một thân ảnh mờ ảo, chính là Phục Hy. "Ta nguyện từ bỏ thân phận Yêu tộc, triệt để chuyển thế thành người.

Từ nay về sau, chỉ có Nhân tộc Phục Hy, không còn Yêu tộc Phục Hy!" Luồng thanh quang lộ ra dáng vẻ của Phục Hy, dù hơi mờ nhạt.

Cuối trận chiến Vu Yêu, các Tổ Vu tự bạo, hắn bị trọng thương không cách nào né tránh, may nhờ Nữ Oa ra tay mới giữ được một tia tàn hồn.

Nhưng chỉ với tàn hồn này, hắn không thể tu luyện lại, chỉ có thể vào Lục Đạo Luân Hồi để bổ toàn linh hồn thông qua chuyển thế.

Tương lai Nhân tộc là nhân vật chính, Nữ Oa đương nhiên muốn Phục Hy chuyển thế vào Nhân tộc.

Nghe Phục Hy nói vậy, Toại Nhân Thị cũng không lên tiếng nữa, dù sao Nữ Oa vẫn là Thánh Mẫu, nay Phục Hy đã nguyện hoàn toàn thành người, ông cũng không phản đối nữa.

Nữ Oa định lên tiếng từ chối nhưng Phục Hy đã ngăn lại: "Muội muội, Yêu tộc bại rồi, Hy Hoàng của Yêu tộc đã chết trên chiến trường.

Nay ta chỉ còn là tàn hồn, chuyển thế làm người là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, gia nhập Nhân tộc, đổi một cách sống, biết đâu ta có thể tiến xa hơn.

Dù thân phận thay đổi, tình anh em giữa chúng ta sẽ không bao giờ đổi dời." Nghe vậy, Nữ Oa trầm mặc, không phản đối thêm nữa.

Sau một hồi im lặng, Hoàng Thiên lên tiếng: "Nhân tộc đại hưng là thiên đạo đại thế, nếu Hy Hoàng có thể từ bỏ thân phận cũ để chuyển thế, ta cũng tán thành.

Nhưng việc có thể trở thành lãnh tụ Nhân tộc hay không còn phải xem tạo hóa sau này của ngài, Thánh Mẫu nương nương cũng không được can thiệp." Phục Hy lập tức đáp: "Được!" "Vậy chuyện này quyết định như vậy, hiện giờ thời cơ chưa đến, cần Hy Hoàng tạm thời nhẫn nại!" Hoàng Thiên gật đầu, ánh mắt lộ vẻ thần quang.

Hắn không có ý kiến gì về việc Phục Hy trở thành Thiên Hoàng của Nhân tộc, bởi năng lực của một Hy Hoàng Yêu tộc đã được chứng minh.

Nhân tộc có Phục Hy trợ giúp sẽ phát triển nhanh hơn, ngoài ra đây cũng là cách trả ơn tạo hóa của Nữ Oa. "Hoàng Thiên sơ tổ cứ gọi ta

là Phục Hy là được, từ nay không còn Hy Hoàng, chỉ có Phục Hy!" Phục Hy nói với vẻ cảm khái rồi biến mất, tàn hồn của hắn không thể duy trì lâu bên ngoài.

Toại Nhân Thị nhìn Phục Hy biến mất với vẻ kính trọng.

Có thể vứt bỏ tất cả để bắt đầu lại là một sự dũng cảm đáng nể, nhưng việc có được Nhân tộc công nhận hay không còn tùy thuộc vào đóng góp sau này của hắn.

Nếu không đóng góp gì cho tộc, hắn sẽ không bao giờ được chấp nhận.

Sau khi bàn bạc xong, Nữ Oa không ở lại lâu mà trở về Oa Hoàng Thiên.

Từ đó, Hồng Hoang chìm vào yên bình.

Vài nguyên hội trôi qua, dấu chân Nhân tộc đã khắp Hồng Hoang, trở thành đệ nhất chủng tộc danh xứng với thực.

Nhưng theo đó, vô số vấn đề nảy sinh, lớn nhất là vấn đề lương thực.

Dù Nhân tộc có truyền thừa Võ đạo và Tiên đạo, nhưng phần lớn vẫn là phàm nhân, lượng tiêu thụ thực phẩm mỗi ngày là con số khổng lồ.

Dù thú hoang sinh sản nhanh nhưng vẫn không kịp tốc độ gia tăng dân số của Nhân tộc.

Vì chuyện này, Tam Tổ và các tộc lão đều đau đầu mà không có cách giải quyết triệt để, chỉ có thể vừa khống chế sinh sản, vừa mở rộng phạm vi săn bắn để tạm thời xoa dịu mâu thuẫn.

Lúc này, những đạo tử sắc phù chiếu xuất hiện trước mặt Nữ Oa, các vị Thánh nhân và Hoàng Thiên, mang theo lời của Hồng Quân:

"Các ngươi mau đến Tử Tiêu Cung, có việc cần bàn." Chẳng mấy chốc, sáu vị Thánh nhân và Hoàng Thiên đã có mặt tại Tử Tiêu Cung.

Chương 149

Họ im lặng chờ đợi, trong lòng suy đoán mục đích của Hồng Quân.

Ai nấy đều lờ mờ đoán được, lần trước là tái lập Thiên Đình, lần này chắc chắn liên quan đến việc Nhân tộc đại hưng.

Vài giây sau, thân ảnh Hồng Quân xuất hiện trên đài cao một cách vô thanh vô tức, dù các Thánh nhân có nhìn chằm chằm cũng không phát hiện ra dấu vết. "Chúng con bái kiến lão sư, chúc lão sư thánh an!" Hồng Quân mở mắt, ánh mắt bình thản đạm mạc, khẽ gật đầu: "Không cần đa lễ.

Lần này gọi các ngươi đến là vì chuyện của Nhân tộc.

Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa là định cục, nhưng hiện tại họ vẫn chưa đủ tư cách.

Vì vậy, theo vận thế của Thiên Đạo, sẽ có Tam Hoàng Ngũ Đế giáng sinh để định nhân luân, giáo hóa Nhân tộc, trấn áp khí vận, giúp Nhân tộc thực sự đại hưng.

Tam Hoàng Ngũ Đế là do thiên định, các ngươi không được tranh đoạt, nhưng họ cần người dẫn dắt sau khi xuất thế, người dẫn dắt đó do các ngươi tự quyết định!" Lời Hồng Quân vừa dứt, đám người Lão Tử đều lộ vẻ mừng rỡ.

Nếu môn hạ đệ tử có thể thu Tam Hoàng Ngũ Đế làm đồ đệ thì việc truyền giáo sẽ trở nên cực kỳ đơn giản, dù Hoàng Thiên không cho phép cũng chẳng làm gì được.

Sau một hồi im lặng, Lão Tử nói: "Lão sư, con là người đứng đầu các Thánh nhân, vị trí sư phụ của Tam Hoàng Ngũ Đế nên do con định

đoạt?" Nghe vậy, sắc mặt mọi người khẽ biến, nhìn Lão Tử với ánh mắt khác lạ.

Hồng Quân chưa kịp trả lời, Hoàng Thiên ngồi một bên đã lên tiếng: "Việc này không phiền Thái Thanh Thánh nhân nhọc lòng, chuyện của Nhân tộc tự Nhân tộc giải quyết.

Hơn nữa, Thái Thanh Thánh nhân quên rồi sao?

Ngài không còn là giáo chủ Nhân Giáo, không có tư cách can thiệp vào chuyện nội bộ của chúng ta!" Lời của Hoàng Thiên không hề khách sáo, thậm chí mang đầy vẻ châm chọc.

Lão Tử quay đầu nhìn Hoàng Thiên, ánh mắt tóe hàn quang, nếu không phải ở Tử Tiêu Cung, ông nhất định phải đánh một trận cho Hoàng Thiên biết thế nào là Thánh nhân! "Được rồi, chuyện này không cần nói nhiều.

Muốn lập Tam Hoàng Ngũ Đế cần có chí bảo Không Động Ấn, nếu không họ không thể quy vị.

Vị trí Nhân Hoàng chi sư thì các ngươi tự thương lượng với Hoàng Thiên, ta không tham gia.

Tuy nhiên, không được vì tư lợi mà làm cản trở đại thế Thiên Đạo, nếu không đừng trách ta tự mình ra tay!" Một luồng khí thế từ người Hồng Quân lóe lên rồi biến mất, khiến nhóm Lão Tử kinh hãi.

Thấy vậy, Hồng Quân gật đầu, rồi thân hình mờ dần và biến mất.

Hoàng Thiên nhìn theo bóng Hồng Quân, ánh mắt lấp lánh, một lúc sau mới nhìn sang sáu vị Thánh nhân. "Đạo Tổ đã giao cho chúng ta thương nghị, không biết chư vị Thánh nhân thấy thế nào?" "Nếu Đạo Tổ đã nói vậy, chư vị có ý kiến gì cứ việc nói ra." Hoàng Thiên bình thản nhìn qua nhóm Lão Tử.

Tam Hoàng Ngũ Đế là do thiên định, họ không can thiệp được,

nhưng vị trí sư phụ của họ thì đám Lão Tử nhất định phải giành lấy, dù Hoàng Thiên có ngăn cản họ cũng không dễ dàng từ bỏ.

Huống chi Hoàng Thiên cũng không định ngăn cản hoàn toàn, Nhân tộc có con đường riêng, hắn chỉ đóng vai trò hậu thuẫn chứ không thể quyết định thay họ mọi việc. "Tam Hoàng gồm Thiên Hoàng, Địa Hoàng, Nhân Hoàng.

Ngũ Đế gồm Thanh Đế phương Đông, Xích Đế phương Nam, Hoàng Đế trung ương, Bạch Đế phương Tây, Hắc Đế phương Bắc.

Tam Hoàng Ngũ Đế là thiên định, chúng ta không có ý kiến, nhưng vị trí Nhân Hoàng chi sư rất quan trọng với chúng ta, mong Hoàng Thiên đạo hữu tạo điều kiện!" Lão Tử lấy lại vẻ đạm nhiên như chưa từng giận dữ. "Muốn làm Nhân Hoàng chi sư hay truyền đạo trong Nhân tộc cũng được, nhưng lấy cái gì để đổi?" Hoàng Thiên lạnh nhạt nói.

Nhóm Lão Tử nghe xong lộ vẻ cổ quái, họ cứ tưởng Hoàng Thiên sẽ giữ khư khư, không ngờ hắn lại định ra giá.

Ba người Lão Tử thở phào, chỉ cần đàm phán được là tốt, họ không thiếu bảo vật.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì mặt mày sầu khổ, họ nghèo hơn Tam Thanh rất nhiều, muốn đổi vị trí này chắc chắn phải chịu thiệt lớn.

Nhưng vì lợi ích của chức vị này, họ cũng không muốn bỏ qua, ánh mắt lộ vẻ kiên định.

Sau một hồi trầm ngâm, Lão Tử lấy ra một linh bảo là Bát Cảnh Cung Đăng và ba viên Cửu Chuyển Kim Đan.

Chương 150

"Đây là tiên thiên linh bảo Bát Cảnh Cung Đăng và ba viên Cửu Chuyển Kim Đan, đổi lấy vị trí sư phụ của Thiên Hoàng, đứng đầu Tam Hoàng, được chứ?" "Được!" Thấy Hoàng Thiên đồng ý, Lão Tử nhắm mắt lại.

Dưới tòa ông chỉ có Huyền Đô, một vị trí là đủ.

Nguyên Thủy ánh mắt lóe lên, nói: "Hoàng Thiên đạo hữu, môn hạ của ta đông đảo, ta dùng năm kiện tiên thiên linh bảo để đổi lấy một vị trí sư phụ trong Tam Hoàng và một vị trí trong Ngũ Đế!" "Được!" Thông Thiên cũng tiếp lời: "Môn hạ của ta cũng rất nhiều, ta dùng năm kiện tiên thiên linh bảo đổi lấy một vị trí sư phụ Tam Hoàng và một vị trí Ngũ Đế." "Được!" Như vậy, sau khi ba người Lão Tử ra giá, ba vị trí sư phụ Tam Hoàng và hai vị trí sư phụ Ngũ Đế đã được định đoạt, chỉ còn lại ba vị trí sư phụ Ngũ Đế.

Lão Tử ba người thấy vậy là đủ, Nữ Oa không có đệ tử nên không cần, cuối cùng chỉ còn nhị thánh phương Tây chưa lên tiếng.

Phương Tây nghèo nàn, không có nhiều tiên thiên linh bảo, nhìn Tam Thanh ra tay hào phóng mà họ thầm chua chát, nhất thời chưa quyết định được sẽ dùng gì để đổi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khổ sở vô cùng, nhưng Tam Thanh và Nữ Oa đều không nói giúp lời nào. "Hoàng Thiên đạo hữu cũng biết phương Tây ta bần cùng, không có gì đáng giá để đổi vị trí Nhân Hoàng chi sư.

Nếu đạo hữu nguyện tặng không cho phương Tây ta, đó sẽ là một việc công đức vô lượng, đạo hữu thấy thế nào?" Chuẩn Đề cười nói, lộ vẻ mặt dày quen thuộc. "Đạo hữu nói đùa, nếu ta cho không thì ba

vị Thánh nhân Lão Tử chắc chắn có ý kiến.

Nếu ngài thuyết phục được họ thì ta không phản đối." Hoàng Thiên bình thản đáp.

Nghe vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều cười khổ, họ biết chuyện đó là không thể nào.

Hai người nhìn nhau đầy thất vọng, nếu Tam Thanh không ra giá cao thế thì họ còn ráng cắn răng đổi được, đằng này cái giá quá lớn.

Đúng lúc đó, Hoàng Thiên lại lên tiếng: "Tuy không thể cho không, nhưng các vị chỉ cần đưa ta ba hạt sen Công Đức Kim Liên, một đoạn cành cây Bồ Đề và một đoạn cành Thất Bảo Diệu Thụ là có thể đổi lấy một vị trí." Nghe vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, tuy điều kiện này cũng làm họ đau lòng nhưng vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Tiếp Dẫn xót của nói: "Đổi!" Sau đó đưa cho Hoàng Thiên các vật phẩm yêu cầu.

Lão Tử nhìn Hoàng Thiên, không hiểu hắn nghĩ gì.

Những thứ đó với người thường thì quý, nhưng với nhị thánh phương Tây thì chỉ cần thời gian là có thể tạo ra thêm. "Vậy Lão Tử đạo hữu được vị trí Thiên Hoàng chi sư, Thông Thiên đạo hữu được Địa Hoàng chi sư và vị trí Ngũ Đế thứ ba, Nguyên Thủy đạo hữu được Nhân Hoàng chi sư và vị trí Ngũ Đế thứ hai!

Tiếp Dẫn đạo hữu được vị trí Ngũ Đế thứ nhất!

Chư vị có ý kiến gì không?" Hoàng Thiên phân chia xong rồi hỏi. "Được!" Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Hoàng Thiên thấy vậy liền rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Nhìn bóng lưng hắn, nhóm Lão Tử đầy vẻ phức tạp.

Họ biết Không Động Ấn quan trọng nhưng không ngờ nó lại nắm giữ quyền phân phối lớn đến vậy, nếu không họ đã chẳng dễ dàng lùi bước. "Ai!" Lão Tử thở dài, dẫn theo Nguyên Thủy và Thông Thiên rời đi, Nữ Oa cũng đi theo.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì lộ vẻ mừng rỡ hiếm hoi vì giành được một vị trí.

Sau đó Tử Tiêu Cung lại một lần nữa ẩn hiện rồi biến mất.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã gần ngàn năm.

Tại bên bờ Lạc Thủy, có một bộ lạc tên là Phong Thị, trong bộ lạc có một thiếu nữ tên là Hoa Tư Thị vì sinh ra ở cạnh núi Hoa Tư.

Phía tây bộ lạc có một đầm nước gọi là Lôi Trạch, tương truyền trong đó có Lôi Thần, mình người đầu rồng, vỗ bụng phát ra tiếng như sấm rền.

Hoa Tư Thị rất tò mò về Lôi Trạch, một ngày nọ nàng một mình tìm đến đó, tuy không thấy Lôi Thần nhưng lại phát hiện một dấu chân khổng lồ.

Nàng tò mò ướm chân mình vào, tức thì một luồng thải quang nhập vào cơ thể.

Hoa Tư Thị kinh hãi vội chạy về bộ lạc, không dám kể với ai.

Chương 151

Nhưng thời gian trôi qua, bụng nàng ngày một lớn.

Người trong bộ lạc sợ hãi, cho rằng nàng mang thai yêu quái.

Dù không giết nàng nhưng họ đuổi nàng ra khỏi bộ lạc.

Hoa Tư Thị đành dựng một túp lều nhỏ gần đó, lặng lẽ chờ đứa bé chào đời.

Khi bụng đã quá lớn, nàng không thể đi kiếm thức ăn, đang lúc lo lắng thì trên trời một con Kim Phượng bay đến, ngậm thức ăn thả xuống.

Hoa Tư Thị ban đầu sợ hãi trốn trong lều, đợi Phượng đi mới ra lấy.

Chuyện này diễn ra thường xuyên khiến nàng tin rằng đứa bé trong bụng là một sinh mệnh phi phàm, không phải yêu quái như người ta nói.

Hoa Tư Thị chờ đợi suốt mười hai năm!

Tại Đông Côn Luân, trong Tam Thanh Điện, Lão Tử mở mắt, thần quang lấp lánh như chứa đựng ý niệm sinh diệt.

Nguyên Thủy và Thông Thiên ngồi cạnh cũng mở mắt, Nguyên Thủy hỏi: "Đại huynh, Nhân Hoàng sắp giáng thế rồi sao?" Lão Tử mỉm cười gật đầu: "Phải, Thiên Hoàng giáng thế, đến lúc Huyền Đô đi thu đồ đệ rồi!" Nói xong, ông chỉ tay một cái, một đạo kim quang bắn vào hư không, rồi ông lại tiếp tục nhập định.

Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng không nói thêm, cùng nhập định tham ngộ đại đạo.

Đạo kim quang đó rơi vào não hải của Huyền Đô - đệ tử duy nhất của Lão Tử.

Biết được sứ mệnh, Huyền Đô bái biệt Tam Thanh Điện rồi xuống núi Côn Luân, hướng về bộ lạc Phong Thị.

Khi Huyền Đô hành động, tại túp lều nhỏ gần bộ lạc kia, Hoa Tư Thị đột nhiên đau bụng dữ dội, biết đứa bé sắp ra đời nhưng nàng không có ai giúp đỡ.

Đúng lúc đó, Kim Phượng hiện thân bay về phía bộ lạc.

Người dân bộ lạc thấy Phượng xuất hiện liền hiểu ra điềm lành, tộc trưởng dẫn người theo Kim Phượng tìm đến chỗ Hoa Tư Thị.

Tộc trưởng vội gọi hai người phụ nữ giúp nàng hộ sản.

Sau một hồi nỗ lực, đứa bé chào đời, tức thì tử khí từ trên trời giáng xuống, căn lều tỏa hào quang rực rỡ, hương thơm ngào ngạt.

Một tiếng khóc chào đời chấn động khắp Hồng Hoang.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa nghe tiếng khóc liền mỉm cười: "Ca ca, cuối cùng huynh cũng thành công rồi!" Nàng phẩy tay, cảnh tượng chỗ Hoa Tư Thị hiện ra trước mặt.

Huyền Đô đang trên đường đi nghe tiếng khóc cũng mỉm cười, tăng tốc độ.

Người dân bộ lạc Phong Thị thấy đứa bé sinh ra có điềm lạ, liền coi là thánh hiền giáng thế, reo hò vui mừng, không còn nghi ngờ nàng mang thai yêu quái như trước.

Lúc này Huyền Đô cũng đã đến nơi, thấy Kim Phượng, hắn khẽ chào.

Kim Phượng kêu lên một tiếng rồi vỗ cánh bay mất.

Người dân bộ lạc nhìn Huyền Đô với bộ thanh y thoát tục, dáng vẻ

tiên phong đạo cốt liền đồng loạt quỳ lạy. "Bộ lạc Phong Thị bái kiến tiên nhân!" Huyền Đô phẩy tay đỡ mọi người dậy, rồi nói với Hoa Tư Thị: "Ta là Huyền Đô, đệ tử của Thái Thanh Thánh nhân, nay vâng mệnh Thánh nhân đến thu đứa bé này làm đồ đệ, không biết ý phu nhân thế nào?" Hoa Tư Thị tuy không nỡ nhưng vẫn gật đầu, định trao đứa bé cho Huyền Đô.

Huyền Đô nói: "Đứa bé cứ để lại bộ lạc, đợi khi trưởng thành hãy đến núi Hoa Tư tìm ta, ta sẽ đợi ở đó." Hoa Tư Thị đồng ý.

Đứa bé được tộc trưởng đặt tên là Bào Hi, mang theo kỳ vọng của cả bộ lạc.

Lúc này, các vị Thánh nhân cũng đang quan sát bộ lạc Phong Thị.

Vị Nhân Hoàng đầu tiên dẫn dắt Nhân tộc bước vào thời đại mới, họ đương nhiên muốn nhìn cho rõ.

Đặc biệt là Thông Thiên, vì những vị trí sư phụ Địa Hoàng, Nhân Hoàng sau này nằm trong tay ông, việc tìm hiểu trước sẽ giúp đệ tử của ông giáo hóa tốt hơn.

Dân làng Phong Thị không hề biết có bao nhiêu đại năng đang dòm ngó mình, họ chỉ chìm đắm trong niềm vui.

Chương 152

Tin tức hiền nhân giáng sinh lan rộng ra các bộ lạc xung quanh, họ phái người đến quan sát và thấy Bào Hi quả nhiên phi phàm: ba ngày biết nói, năm ngày biết đi, chưa đầy nửa tháng trí tuệ đã hơn người thường.

Các bộ lạc lân cận phấn khởi gia nhập vào bộ lạc Phong Thị.

Khi Bào Hi lớn hơn, ông có nhận thức sâu sắc về vạn vật, bắt đầu giúp tộc trưởng xử lý việc tộc, chỉ trong vài tháng đã tỏ ra xuất sắc hơn cả tộc trưởng cũ.

Khi ông trưởng thành, tộc trưởng liền nhường ngôi cho ông, cả bộ lạc đều tâm phục khẩu phục.

Lúc này Hoa Tư Thị mới kể cho ông nghe về người thầy đang đợi trên núi.

Bào Hi sau khi thu xếp việc tộc liền lên núi gặp Huyền Đô, nhưng ông không bái lạy ngay mà hỏi: "Làm thầy của ta?

Ngài dạy được ta cái gì?" Huyền Đô không hề giận mà mỉm cười.

Bản thân ông cũng vốn là người phàm, do khí huyết không đủ không thể tu Võ đạo mới đi phiêu lãng rồi được Lão Tử thu nhận.

Huyền Đô nói: "Ta có thể dạy pháp tu tiên, học xong có thể trường sinh bất lão, hái sao bắt trăng." Bào Hi lắc đầu: "Nhân tộc ta có Võ đạo truyền thừa, ta không cần học tu tiên.

Ta là tộc trưởng bộ lạc, một mình ta trường sinh thì có ích gì?

Nếu ngài dạy được cách làm bộ lạc lớn mạnh, ta sẽ bái ngài làm thầy!" Huyền Đô gật đầu: "Tuy ta không chuyên Võ đạo nhưng có thể chỉ điểm ngươi tu luyện.

Còn về cách làm bộ lạc lớn mạnh?

Ta sẽ không chỉ đích danh từng việc, nhưng ta sẽ dạy ngươi cách trưởng thành nhanh nhất, cách làm một tộc trưởng giỏi, đến lúc đó ngươi tự khắc sẽ biết phải làm gì." Nghe vậy, mắt Bào Hi sáng lên, ông sụp xuống lạy: "Đệ tử Bào Hi bái kiến lão sư!" Huyền Đô cười lớn đỡ ông dậy, bắt đầu dạy ông những điều ông chưa từng chú ý.

Thấm thoát vài năm trôi qua.

Trong những năm này, Bào Hi không ở lì trên núi mà luôn đặt việc tộc lên hàng đầu, chỉ khi gặp khó khăn mới lên núi hỏi Huyền Đô.

Ông nhận thấy nếu những người có quan hệ huyết thống gần gũi sinh con thì đứa trẻ thường khờ khạo, nên đã đề ra luật nhân luân, cấm kết hôn cận huyết, nhờ đó trẻ em sinh ra thông minh hơn hẳn.

Một lần, khi đứng bên bờ Lạc Thủy lo lắng vì lương thực thiếu hụt, ông thấy các loài tôm cá bơi lội, trong đầu bỗng lóe lên một ý nghĩ, có lẽ đây chính là cách giải quyết vấn đề lương thực.

Ông hào hứng chạy lên núi Hoa Tư gặp Huyền Đô: "Lão sư, thú rừng và quả dại quanh bộ lạc ngày càng ít, đi săn xa thì quá nguy hiểm.

Hôm nay con thấy các loài có vảy dưới nước Lạc Thủy, không biết chúng có ăn được không?

Nếu được, nạn đói của Nhân tộc sẽ được giải quyết!" Nhìn Bào Hi trước mặt, Huyền Đô thầm cảm khái, Thiên Định Nhân Hoàng quả nhiên khác biệt, vấn đề nan giải bao năm qua lại được ông nghĩ ra cách đơn giản như vậy.

Có thể thấy một vị Nhân Hoàng sẽ mang lại thay đổi lớn thế nào cho Nhân tộc, huống chi còn bảy vị nữa. "Loài đó gọi là cá, có thể ăn được.

Dùng nó giải quyết nạn đói trước mắt thì ổn, nhưng về lâu dài thì sao?

Trước đây thú rừng cũng đủ ăn, nhưng giờ đã cạn kiệt, nếu cá cũng bị ăn hết thì sao?" Huyền Đô hỏi lại.

Bào Hi cau mày suy nghĩ hồi lâu.

Huyền Đô mỉm cười gợi ý: "Đồ nhi, về đi, cách giải quyết nằm ngay trong bộ lạc của ngươi đấy." "Trong bộ lạc con?" Bào Hi ngạc nhiên nhưng không hỏi thêm vì biết đây là thử thách của thầy.

Ông trở về và dẫn thanh niên ra sông bắt cá.

Nhưng cá bơi rất nhanh và trơn trượt, người lội nước không nhanh bằng chúng, cả ngày chẳng bắt được bao nhiêu.

Bào Hi tạm dừng lại nhưng không bỏ cuộc, ông vừa quan sát trong bộ lạc vừa suy nghĩ.

Một ngày nọ, ông thấy một con nhện giăng lưới ở góc tường, một con côn trùng bay vào bị dính lại và bị nhện ăn thịt.

Bào Hi bật cười, đã hiểu ý thầy. "Nhện có thể giăng lưới bắt mồi, Nhân tộc ta cũng có thể làm vậy.

Chương 153

Chỉ cần làm một tấm lưới lớn, cá sẽ tự chui vào tay ta." Nghĩ là làm, ông gọi những người khéo tay nhất bộ lạc dùng dây thừng bện lưới.

Dù không hiểu nhưng dân làng vẫn tin tưởng làm theo.

Nửa ngày sau, chiếc lưới đầu tiên ra đời.

Nó rất chắc chắn, mắt lưới dày, không chỉ bắt được cá mà còn bắt được thú dữ.

Nhưng nhớ lại lời dặn của Huyền Đô, Bào Hi bỗng ngộ ra, ông nới rộng mắt lưới ra.

Như vậy chỉ bắt cá lớn, cá nhỏ có thể thoát ra để lớn lên và sinh sản tiếp, đảm bảo nguồn lợi lâu dài.

Cách này cũng được áp dụng cho thú rừng, ông chọn những loài tính tình ôn hòa để thuần hóa và chăn nuôi.

Đến mùa đông nếu thiếu lương thực có thể thịt chúng để ăn.

Nhờ sự cai trị của Bào Hi, đời sống bộ lạc ngày một tốt lên, danh tiếng ông vang xa, các bộ lạc xung quanh đều kéo đến xin gia nhập.

Những năm sau đó, ông còn chế tạo ra các nhạc cụ như Đào Huân, Cầm Sắt, sáng tác nhạc và ca dao.

Ông chia vùng quản lý, bổ nhiệm quan viên, giúp xã hội Nhân tộc thoát khỏi trạng thái hỗn loạn, văn minh phát triển vượt bậc.

Đến năm bốn mươi tuổi, Phục Hy chính thức được toàn bộ Nhân tộc công nhận là Cộng Chủ.

Ông ra lệnh xây dựng một tòa thành ở nơi đất đai màu mỡ làm đô

thành, đặt tên là Trần Đô.

Trở thành Cộng Chủ, ông càng tận tâm trị lý, khiến Nhân tộc cường thịnh, khí vận tăng vọt.

Điều này cũng giúp danh tiếng của Huyền Đô và Lão Tử trong Nhân tộc tăng cao, khí vận của Nhân Giáo (Đạo Giáo) lan rộng.

Một ngày nọ, lũ lụt xảy ra khiến một bộ lạc bị xóa sổ hoàn toàn.

Nghe tin, Phục Hy lặng người.

Sau một hồi lâu, ông tìm gặp Huyền Đô và hỏi: "Lão sư, liệu có thuật nào có thể suy tính được thiên hạ không?" Huyền Đô im lặng một lát rồi hỏi: "Bào Hi, sao ngươi lại nghĩ vậy?" "Lão sư, phần lớn dân tộc ta là phàm nhân, không giống những người có tu vi Võ đạo hay Tiên đạo có thể tránh né thiên tai.

Vì vậy, con muốn tìm một phương pháp giúp cả những người không có tu vi cũng có thể đoán trước thời tiết để tránh thiệt hại." Giọng Phục Hy vừa đau buồn vừa kiên định. "Câu trả lời đó ngươi phải tự đi tìm.

Vạn vật thế gian không nằm ngoài trời, đất, núi sông... nếu có thể tham ngộ được chúng, có lẽ sẽ tìm ra thuật đó, nhưng việc này cực khó!

Cực khó!" Huyền Đô thở dài.

Đây là con đường Phục Hy bắt buộc phải đi. "Bào Hi là Cộng Chủ, việc này ta nghĩa bất dung từ.

Dù khó đến đâu, ta cũng phải tìm ra con đường cho Nhân tộc!" Ánh mắt Phục Hy tràn đầy quyết tâm.

Ông bàn giao việc tộc cho cấp dưới rồi bắt đầu nghiên cứu sự thay đổi của đất trời, từ hiện tượng tự nhiên đến sinh linh vạn vật.

Cuối cùng ông đi khắp thiên hạ rồi ngồi tĩnh tọa bên bờ Vị Thủy, dù đã ngộ ra được phần nào nhưng vẫn còn những chỗ chưa thông, ông cứ thế trầm tư bên dòng nước.

Nhìn Phục Hy đang đắm chìm trong suy nghĩ, Huyền Đô khẽ thở dài, rồi bay về hướng Đông Côn Luân.

Gặp Lão Tử, Huyền Đô hành lễ: "Đệ tử bái kiến lão sư!" "Ý định của ngươi ta đã rõ, nhưng ngươi nên biết duyên phận giữa ngươi và Phục Hy chỉ là một đoạn ngắn thôi, khi hắn tìm lại được ký ức thì duyên phận này sẽ chấm dứt.

Ngươi vẫn muốn làm sao?" Lão Tử mở mắt bình thản hỏi.

Huyền Đô mỉm cười: "Lão sư, dù duyên phận ngắn ngủi nhưng hiện tại hắn vẫn là đệ tử của con.

Chương 154

Đệ tử gặp khó khăn thì làm thầy phải giúp đỡ, nếu không sao xứng là Nhân Hoàng chi sư!" Lão Tử lộ vẻ hài lòng: "Ta đã không nhìn lầm khi chọn ngươi làm Nhân Hoàng chi sư.

Đây là phù chiếu của ta, hãy đến Bắc Hải tìm Côn Bằng, hắn sẽ không dám ngăn cản!

Đi đi!" Lão Tử đưa ra một đạo phù chiếu chứa đựng khí tức của mình, có thể hiển hóa sức mạnh của Thánh nhân lúc cần thiết.

Huyền Đô nhận phù rồi bay thẳng đến Bắc Hải.

Có phù chiếu của Thái Thanh Lão Tử, Huyền Đô không chậm trễ, chẳng mấy chốc đã tới Bắc Hải và kích hoạt nó. "Đại đệ tử Huyền Đô của Thái Thanh Thánh nhân cầu kiến Yêu Sư Côn Bằng, mời Yêu Sư hiện thân!" Trong Bắc Minh Cung, Côn Bằng đang tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư liền cảm nhận được khí tức của Lão Tử, lão thở dài một tiếng rồi bay ra khỏi biển, nhìn Huyền Đô. "Không biết Huyền Đô pháp sư tìm ta có việc gì?" Côn Bằng hỏi.

Dù tu vi Huyền Đô kém xa nhưng vì nể mặt Thánh nhân, lão vẫn giữ thái độ khiêm tốn. "Nghe danh năm xưa Yêu Đế Đế Tuấn có hai kiện tiên thiên linh bảo là Hà Đồ Lạc Thư, sau trận chiến Vu Yêu đã rơi vào tay Yêu Sư.

Hôm nay Huyền Đô đến đây để mượn Hà Đồ Lạc Thư." Huyền Đô nói thẳng.

Côn Bằng sắc mặt lập tức tối sầm, ánh mắt đầy hàn quang.

Lão vốn là đại năng nhưng không có bảo vật bản mạng tốt, Hà Đồ Lạc Thư là thứ quý giá nhất lão có.

Nay nếu đưa cho Thánh nhân thì làm sao đòi lại được. "Nếu ta không đồng ý thì sao?!" Côn Bằng lạnh giọng, khí thế Chuẩn Thánh hậu kỳ dần dâng cao. "Việc này do không phải chỉ do ta, mà là quyết định của lão sư Thái Thanh và liên quan đến việc thành đạo của Nhân Hoàng - người có quan hệ mật thiết với Nữ Oa Thánh nhân.

Nếu Yêu Sư vì hai món linh bảo mà muốn đối đầu với hai vị Thánh nhân thì hãy cân nhắc kỹ hậu quả!" Lời Huyền Đô bình thản nhưng mang đầy tính đe dọa.

Nghe vậy, Côn Bằng đoán ngay ra thân phận của vị Nhân Hoàng kia, mặt lão trở nên khó coi, do dự bất quyết.

Huyền Đô không thúc giục, lặng lẽ chờ đợi.

Côn Bằng hiểu rõ nếu lão không biết điều thì Thái Thanh và Nữ Oa sẽ không ngại tự mình ra tay, lúc đó lão sẽ không còn đường sống.

Huống chi việc Nhân Hoàng chứng đạo là đại thế Thiên Đạo, ngăn cản đại thế sẽ bị Thiên phạt.

Nghĩ đến đây, lòng tham của Côn Bằng tan biến, lão cười khổ đưa ra hai bảo vật: "Thôi vậy!

Xem ra ta và vật này vô duyên, tham ngộ bao nhiêu nguyên hội vẫn không xong... ngươi cầm đi!" Dù rất tiếc nuối nhưng lão vẫn quyết định buông tay.

Huyền Đô nhận lấy Hà Đồ Lạc Thư rực rỡ tinh quang, mỉm cười nhìn Côn Bằng: "Đa tạ Yêu Sư đã thành toàn, sau này ngài ắt có phúc báo!" Nói xong, Huyền Đô hóa thành hồng quang biến mất.

Côn Bằng nhìn theo, ánh mắt âm trầm.

Đúng lúc đó, một luồng uy áp vô biên giáng xuống khiến lão phải gập người, đau đớn vô cùng. "Mong ngươi tự lo cho mình, nếu không..." Giọng nói biến mất cùng luồng uy áp, Côn Bằng thở phào,

ánh mắt đầy sợ hãi, vội chạy về Bắc Minh Cung, không dám có thêm tà niệm nào.

Huyền Đô không biết chuyện đó, hắn mang bảo vật đến nơi Phục Hy đang ngộ đạo nhưng không đưa trực tiếp.

Hắn gọi một con Long Mã, đặt Hà Đồ Lạc Thư lên lưng nó rồi dặn dò một hồi mới thả nó vào núi.

Tại bến sông Vị Thủy nối với Hoàng Hà, kể từ khi đóng đô ở Trần Đô, Phục Hy thường xuyên ra đây ngồi tĩnh tọa suy nghĩ.

Một ngày nọ, khi ông đang trăn trở tìm cách giúp Nhân tộc dự đoán thiên thời, mặt nước bỗng nổi lên một xoáy nước lớn.

Phục Hy tò mò quan sát, ông không hề sợ hãi vì tu vi Võ đạo của ông hiện đã đạt tới tầng thứ Đại La Kim Tiên.

Chương 155

Một con dị thú từ xoáy nước từ từ hiện ra, nó hí lên một tiếng rồi đạp nước đi về phía ông.

Nhìn thấy nó, một luồng thông tin hiện lên trong đầu ông: Long Mã, tinh hoa của trời đất, hình dáng mình ngựa vảy rồng.

Con Long Mã quỳ phục trước mặt ông, để lộ một bộ bản đồ và một bộ sách trên lưng, tỏa ra bảo quang thần dị.

Phục Hy tò mò cầm lấy, cái tên Hà Đồ Lạc Thư hiện ra trong đầu.

Ông cảm nhận được đây chính là cơ duyên của mình, vội vàng ngồi xếp bằng, vận dụng trí tuệ để tham ngộ.

Long Mã thấy vậy liền biến mất.

Hà Đồ Lạc Thư chứa đựng vô số biến hóa của tiên thiên, dù Phục Hy có trí tuệ siêu phàm cũng không thể hiểu ngay được.

Cả Nhân tộc đều biết ông đang cố gắng tìm ra cách giúp dân tránh thiên tai nên đều thầm cầu nguyện cho ông.

Mười năm lặng lẽ trôi qua.

Đối với đại năng thì mười năm chỉ như chớp mắt, nhưng với phàm nhân là một quãng thời gian rất dài.

Uỳnh!

Một tiếng nổ lớn vang dội khắp Hồng Hoang, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Phục Hy.

Ngay cả các Thánh nhân cũng thầm tán thưởng Thiên Định Nhân Hoàng, chỉ trong mười năm đã ngộ thông được sự tinh diệu của Hà Đồ Lạc Thư.

Phục Hy đứng dậy, xung quanh ông một đồ hình Bát Quái hư ảo hiện ra, lớn dần rồi che phủ cả một vùng trời đất. "Bát Quái gồm các quẻ Càn, Đoài, Ly, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn, đại diện cho Trời, Đất, Sấm, Gió, Nước, Lửa, Núi, Đầm trong tự nhiên.

Nếu nắm bắt được Bát Quái có thể diễn giải thiên cơ, xu cát tị hung!" Ánh mắt Phục Hy rạng rỡ, ông dõng dạc tuyên bố: "Thiên Đạo ở trên, nay có Nhân tộc Bào Hi ngộ thông tiên thiên Bát Quái chi đạo, từ nay Nhân tộc có thể dựa vào Bát Quái để biết thiên thời, tránh tai hại, xin Thiên Đạo chứng giám!" Vô số người dân Nhân tộc nghe thấy tiếng ông liền reo hò vui sướng vì vị Cộng Chủ của mình đã thành công.

Phục Hy nhìn với vẻ phức tạp, khi ngộ thông tiên thiên Bát Quái, ông cũng thức tỉnh ký ức tiền thế, biết mình chính là Hy Hoàng của Yêu tộc.

Dù đã từ bỏ thân phận cũ để hoàn toàn làm người, nhưng khi thực sự đối diện với nó, việc cắt đứt hoàn toàn khó khăn hơn ông tưởng rất nhiều.

Dù vậy, ông vẫn trở về Trần Đô để truyền dạy tiên thiên Bát Quái, giúp Nhân tộc tránh được nhiều tai họa và phát triển thần tốc hơn nữa.

Tại bờ Đông Hải, bên trong Tổ địa Nhân tộc, Toại Nhân thị và những người khác đều vô cùng quan tâm đến Bào Hi, dù sao tiền thế của y chính là Phục Hy.

Sau khi chuyển thế thành người Nhân tộc, nhất cử nhất động của y đều bị chú ý, Bào Hi cũng không phụ cái thân phận Nhân tộc cộng chủ đó, đã cống hiến cực lớn cho sự phát triển của Nhân tộc.

Bây giờ Tiên Thiên Bát Quái đã được truyền xuống, họ cũng tin rằng Phục Hy đã khôi phục ký ức tiền thế.

Mặc dù ban đầu từng ước định Phục Hy là Phục Hy của Nhân tộc, chứ không phải Phục Hy của Yêu tộc, nhưng hiện tại một khi đã có suy nghĩ khác, thì ai cũng không thể nói trước được.

"Đại ca…" Lời của Toại Nhân thị còn chưa dứt, Hoàng Thiên đã phẩy tay ngắt lời.

"Chuyện này không cần nhắc lại nữa.

Nếu Phục Hy thực sự vì Nhân tộc ta, vậy vị Thiên Hoàng này y xứng đáng.

Nếu cuối cùng y phản hối, thì giết đi là được.

Nhân tộc ta không phải quân cờ của Thánh nhân, hiện tại chúng ta có đủ tư cách để quyết định vận mệnh của mình!" Trong mắt Hoàng Thiên thần quang lóe lên, lời nói không hề có chút do dự nào.

Nghe lời của Hoàng Thiên, trong mắt Toại Nhân thị và những người khác cũng lóe lên ánh sáng kiên định.

Nếu Phục Hy không phụ Nhân tộc, thì Nhân tộc sẽ không phụ Phục Hy!

Chuyện ở Tổ địa, Bào Hi không hề hay biết.

Sau khi phát hiện Tiên Thiên Bát Quái nếu dùng nhiều dễ tiết lộ quá nhiều thiên cơ, khiến người ta chiết thọ, vì vậy y đã cải Tiên Thiên Bát Quái thành Hậu Thiên Bát Quái và truyền xuống.

Chương 156

Dưới sự cai trị của Bào Hi, Nhân tộc ngày càng phát triển mạnh mẽ hơn, uy vọng của Bào Hi trong Nhân tộc cũng ngày càng lớn.

Y có thể cảm nhận công đức đã gần viên mãn, chỉ cần Nhân Hoàng kế nhiệm xuất thế thì công đức sẽ viên mãn.

Do đó, ngoài việc cai trị Nhân tộc, Bào Hi đã phái người tuyển chọn hiền năng trong Nhân tộc để tìm kiếm Nhân Hoàng kế nhiệm. … Tại lưu vực sông Khương Thủy của Nhân tộc, có một bộ lạc Nhân tộc tên là Liệt Sơn bộ lạc.

Trong bộ lạc đó có một người con gái tên Nhậm Tự.

Một ngày nọ, Nhậm Tự mơ thấy một Thần Long, khi tỉnh dậy thì phát hiện mình đã mang thai.

Sau ví dụ của Bào Hi, tộc trưởng Liệt Sơn bộ lạc cho rằng đứa bé trong bụng Nhậm Tự nhất định là một đại hiền của Nhân tộc, liền phái người chăm sóc Nhậm Tự.

Nhậm Tự mang thai cũng đã vài năm trôi qua, điều này càng khiến tộc trưởng Liệt Sơn bộ lạc tin tưởng.

Một ngày nọ, bụng Nhậm Tự đau quặn, dường như sắp sinh.

Khi đứa bé ra đời, trời hiện mây lành, ẩn hiện bên trong là ngũ sắc Thần Long đang vờn quanh.

Sau khi đứa bé ra đời, giống như Phục Hy, ba ngày biết nói, năm ngày biết đi.

Tộc trưởng Liệt Sơn bộ lạc đặt tên cho y là Liệt Sơn Thị, lấy tên bộ lạc làm tên mình.

Liệt Sơn Thị cũng không làm mọi người thất vọng, y thông tuệ từ nhỏ như Phục Hy, có những kiến giải độc đáo về việc cai trị bộ lạc.

Y nhân từ lương thiện, hòa đồng với mọi tộc nhân.

Dần dần, cùng với danh tiếng của y lan truyền, các bộ lạc Nhân tộc xung quanh các bộ lạc họ Khương đều tụ tập lại lấy y làm tôn chủ.

Trong Đông Côn Luân, Thông Thiên tĩnh lặng mở hai mắt, cũng cảm nhận được Nhân Hoàng kế nhiệm của Nhân tộc đã xuất thế.

Y liền gọi đại đệ tử Đa Bảo ra ngoài, phái y đi thu Liệt Sơn Thị làm đồ đệ.

Đa Bảo sau khi nhận chỉ thị từ sư phụ Thông Thiên, liền cấp tốc đến bộ lạc của Liệt Sơn Thị.

Y không trực tiếp hiện thân gặp Liệt Sơn Thị, bởi vì muốn trở thành đệ tử của Đa Bảo, cần phải trải qua khảo nghiệm tâm tính.

Vì vậy, Đa Bảo hóa thành một lão nhân Nhân tộc già nua, ngã xuống gần Liệt Sơn Thị, người lúc đó đang suy nghĩ vấn đề.

Liệt Sơn Thị vội vàng gọi người đưa lão nhân mà Đa Bảo hóa thành vào, đích thân chăm sóc Đa Bảo.

Suốt mấy ngày, việc chăm sóc chưa từng ngắt quãng.

Thấy vậy, trong lòng Đa Bảo vô cùng hài lòng.

Một ngày, Đa Bảo khôi phục thân phận của mình, nhìn Liệt Sơn Thị, cười nói: “Ta là đại đệ tử của Thượng Thanh Thánh nhân, Đa Bảo.

Con có nguyện bái ta làm sư phụ không?” Liệt Sơn Thị lộ ra vẻ kinh ngạc trên mặt.

Y biết rằng sư phụ của Nhân tộc cộng chủ Bào Hi hiện giờ chính

là Thái Thanh Thánh nhân.

Từ đó, danh tiếng của mấy vị Thánh nhân này cũng đã truyền bá trong Nhân tộc.

"Nếu người có thể dạy ta cách cai trị Nhân tộc tốt hơn, vậy thì ta sẽ bái người làm sư phụ!" Liệt Sơn Thị không vì thân phận của Đa Bảo mà lập tức bái sư.

Y càng muốn trở thành một người như Bào Hi, cai trị Nhân tộc một cách ngăn nắp, để Nhân tộc có thể phát triển tốt hơn.

Đối với lời nói của Liệt Sơn Thị, Đa Bảo càng thêm hài lòng, gật đầu mở miệng nói: "Ta có thể dạy cho con đạo lý, để con tự mình thực hành, chỉ có như vậy con mới có thể cai trị Nhân tộc tốt hơn." Nghe lời của Đa Bảo, Liệt Sơn Thị không hề do dự, lập tức hành lễ với Đa Bảo.

"Đệ tử Liệt Sơn Thị bái kiến lão sư!" Đa Bảo cười đỡ Liệt Sơn Thị dậy, mở miệng nói: "Ta có thể truyền cho con Thượng Thanh pháp môn, trong Nhân tộc cũng có Võ Đạo tu hành, con muốn học loại nào?" "Ta là người Nhân tộc, tự nhiên phải học Võ Đạo để bảo vệ Nhân tộc ta!" Trong mắt Liệt Sơn Thị tràn đầy vẻ kiên định.

So với Tiên Đạo chi pháp, y càng ưa thích pháp tu Võ Đạo, bởi vì trong bộ lạc, tộc nhân truyền miệng rằng Nhân tộc có thể phát triển lớn mạnh trên Hồng Hoang này đều là nhờ Võ Đạo bảo vệ Nhân tộc.

Chương 157

Đa Bảo không miễn cưỡng về điều này.

Sau khi chỉ điểm một vài vấn đề tu hành Võ Đạo cho Liệt Sơn Thị, y liền nói với Liệt Sơn Thị rằng, đợi đến khi y trưởng thành rồi sẽ dạy dỗ tiếp.

Nếu trong thời gian này Liệt Sơn Thị lơi lỏng, thì lúc đó y sẽ không nhận Liệt Sơn Thị làm đệ tử này nữa.

Liệt Sơn Thị không có ý kiến gì về điều này, cứ như vậy Đa Bảo và Liệt Sơn Thị chia tay.

Sau khi Đa Bảo rời đi, Liệt Sơn Thị không hề lơi lỏng, ngược lại càng nỗ lực hơn.

Y theo tộc trưởng bộ lạc giải quyết các vấn đề trong tộc.

Sau khi trưởng thành, y tiếp nhận chức vụ tộc trưởng.

Lúc này, Đa Bảo cũng xuất hiện, dạy Liệt Sơn Thị một số phương pháp xử lý công việc, và những điều y đã thấy, đã nghe trong những ngày du lịch các bộ lạc Nhân tộc, để giúp y giải quyết một số khó khăn.

Cứ như vậy, Liệt Sơn Thị trưởng thành nhanh chóng, danh tiếng của Liệt Sơn bộ lạc cũng ngày càng rộng, các bộ lạc Nhân tộc xung quanh đều lấy Liệt Sơn bộ lạc làm tôn chủ.

Bào Hi đã sáng lập Bát Quái, từ đó Nhân tộc đối mặt với tai họa có thể tránh né trước, tổn thất của Nhân tộc giảm thiểu, dân số bắt đầu tăng trưởng.

Nhưng cùng với sự phát triển của Nhân tộc, vấn đề lương thực một lần nữa lại đặt ra trước mắt Nhân tộc.

Tốc độ sinh trưởng của dã thú và cá cũng không theo kịp tốc độ tiêu thụ, vấn đề lương thực lại một lần nữa tới.

Thân là tộc trưởng Liệt Sơn bộ lạc, Liệt Sơn Thị cũng ngày đêm đau đầu vì chuyện này, không tìm ra cách giải quyết.

Mỗi năm đều có không ít tộc nhân chết vì thiếu lương thực, trong lòng y tràn đầy lo lắng.

Một ngày, y tìm đến sư phụ Đa Bảo, nói ra nỗi phiền muộn của mình.

Nghe lời của Liệt Sơn Thị, Đa Bảo bấm tay tính toán, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, chỉ thấy y mở miệng nói: "Câu trả lời cho vấn đề này con cần phải tự đi tìm." "Có lẽ con có thể tìm ra cách giải quyết từ những sự vật bên ngoài." Nghe lời của Đa Bảo, Liệt Sơn Thị nửa hiểu nửa không, rời khỏi chỗ của Đa Bảo, đi ra ngoài bộ lạc tìm cách giải quyết vấn đề.

Khi y có chút chán nản, không thu hoạch được gì, một con Thần Điểu ngũ sắc bay ngang qua trước mặt y, trong miệng con chim đánh rơi một cành ngũ sắc Cửu Tuệ Cốc xuống trước mặt Liệt Sơn Thị.

Liệt Sơn Thị thấy cảnh này, trong đầu y lóe lên một tia linh quang, vội vàng tiến lên, nhặt Cửu Tuệ Cốc trên mặt đất, cẩn thận quan sát.

"Chim chóc ăn Cửu Tuệ Cốc làm thức ăn, Nhân tộc ta vì sao không thể ăn Cửu Tuệ Cốc?" "Thậm chí ngoài Cửu Tuệ Cốc ra, những dã thú kia ăn thực vật, Nhân tộc ta vì sao không thể ăn?" Liệt Sơn Thị chợt hiểu ra, sau đó mang Cửu Tuệ Cốc về Liệt Sơn bộ lạc, đặc biệt tìm một khoảng đất trống, chôn Cửu Tuệ Cốc xuống, tưới nước, mỗi ngày chăm sóc cẩn thận.

Sau một thời gian, Cửu Tuệ Cốc đua nhau mọc lên, tạo thành một cánh đồng Cửu Tuệ Cốc.

Liệt Sơn Thị hái một cành cho vào miệng nếm thử, phát hiện mùi vị không tệ, có thể dùng làm thức ăn cho Nhân tộc, trong lòng y không khỏi đại hỷ.

Sau đó, Liệt Sơn Thị liền quảng bá Cửu Tuệ Cốc trong bộ lạc của mình, thậm chí còn phát hiện một số thực vật khác mà Nhân tộc có thể ăn, gọi chúng là ngũ cốc, rồi lần lượt quảng bá ra.

Để trồng Cửu Tuệ Cốc tốt hơn, Liệt Sơn Thị đã chế tạo ra công cụ cày bừa để khai khẩn đất đai, dùng để trồng Cửu Tuệ Cốc, và luyện chế đồ gốm để tích trữ tài nguyên sinh hoạt.

Y mở ra thị trường giao dịch, làm phong phú đáng kể cuộc sống của tộc nhân bộ lạc, và cũng khiến mọi thứ được quảng bá phát triển ra bên ngoài, mang lại tác dụng to lớn cho toàn bộ Nhân tộc.

Ngay cả Bào Hi ở Trần Đô cũng đã nghe danh tiếng của Liệt Sơn Thị.

Sau khi khảo sát sự tích và thân phận của Liệt Sơn Thị, Phục Hy liền triệu kiến Liệt Sơn Thị đến bên cạnh, bắt đầu để Liệt Sơn Thị xử lý một số công việc của toàn Nhân tộc.

Lúc đầu Liệt Sơn Thị có chút không quen, nhưng nhanh chóng thành thạo, và trên cơ sở cai trị của Phục Hy, y đã thêm vào một số hiểu biết của mình, khiến Nhân tộc phát triển thêm một bước.

Sau khi Liệt Sơn Thị đến Trần Đô, y theo Bào Hi xử lý các công việc của toàn Nhân tộc.

Thấy Liệt Sơn Thị ngày càng thành thạo, Bào Hi cũng giao toàn bộ công việc của Nhân tộc cho Liệt Sơn Thị.

Sau nhiều năm quan sát Liệt Sơn Thị, Phục Hy phát hiện Liệt Sơn Thị làm không kém chút nào, thậm chí còn tốt hơn, trong lòng y vô cùng hài lòng.

Y triệu tập tất cả các tộc trưởng bộ lạc Nhân tộc, mở miệng nói: "Ta là Nhân tộc cộng chủ, nay công đức đã viên mãn.

Ba năm sau ta sẽ truyền vị Nhân tộc cộng chủ cho Liệt Sơn Thị!" Các tộc trưởng bộ lạc đó không có bất kỳ ý kiến nào về điều này.

Chương 158

Lúc này, Liệt Sơn Thị đã phát hiện ngũ cốc và quảng bá nó ra toàn Nhân tộc, uy vọng trong Nhân tộc tuy không bằng Bào Hi, nhưng cũng không kém là bao, nên mọi người đều công nhận.

Sau khi biết tin này, Liệt Sơn Thị không hề lơi lỏng, ngược lại càng cần mẫn nỗ lực hơn, Bào Hi thấy vậy cũng khá hài lòng.

Trong Tổ địa Nhân tộc, Hoàng Thiên mở hai mắt, gọi ba người Toại Nhân thị, mở miệng nói: "Chư vị, nay Bào Hi sắp công đức viên mãn thành Thiên Hoàng, ba năm sau sẽ tổ chức đại điển thiện nhượng tại Tổ địa ta!" "Xin đại ca cứ yên tâm!" "Chuyện này chúng ta sẽ lo liệu thỏa đáng!" Ba người Toại Nhân thị lần lượt gật đầu, sau đó liền đi xuống chuẩn bị đại điển thiện nhượng của Bào Hi.

Ba năm sau, trong Tổ địa Nhân tộc, một nhóm tộc trưởng bộ lạc cùng nhiều tộc nhân trong Tổ địa đều ở đây chứng kiến Bào Hi chứng đắc Nhân tộc Thiên Hoàng.

Các thế lực phương trong Hồng Hoang cũng lần lượt chú ý.

Một ngày nọ, đại điển Nhân Hoàng chứng đạo được tổ chức tại bờ Đông Hải.

Tại một bãi đất trống nào đó, một tế đàn khổng lồ vô cùng sừng sững, xung quanh là vô số tộc nhân Nhân tộc chen chúc đến xem lễ, chờ đợi đại điển cử hành.

"Đại điển bắt đầu!" Một vị tộc lão Nhân tộc xuất hiện trên tế đàn, lớn tiếng hô vang, tiếng truyền ngàn vạn dặm.

Từng bước, từng bước, Bào Hi bước lên tế đàn, hướng về trời đất tế bái.

Các loại nghi thức vô cùng phức tạp, bận rộn mất gần nửa ngày.

Sau khi mọi thứ hoàn tất, Bào Hi đặt ánh mắt lên một nhóm tộc nhân Nhân tộc.

"Ta, Bào Hi, từ khi trở thành Nhân tộc cộng chủ, đã sáng tạo ra lưới bắt cá, thuần dưỡng dã thú, định ra nhân luân cải đổi hôn nhân, chế lễ nhạc, sáng tác ca dao, diễn Bát Quái.

Ngày nay công đức viên mãn, ta chính là Nhân tộc Thiên Hoàng!" "Hạo hạo Thượng Thương, u u Đại Địa, cùng chứng giám!" Giọng của Bào Hi vang lớn, truyền khắp toàn bộ Tổ địa Nhân tộc.

Vô số tộc nhân Nhân tộc nhìn về phía Phục Hy với ánh mắt tràn đầy sự kính ngưỡng.

"Bào Hi, Thiên Hoàng!" "Bào Hi, Thiên Hoàng!" "Bào Hi, Thiên Hoàng!" Một nhóm tộc nhân Nhân tộc lần lượt hô vang, công nhận những cống hiến của Bào Hi đối với Nhân tộc, vị Thiên Hoàng này y xứng đáng!

Sau đó, khí tím từ phương Đông cuồn cuộn ba vạn vạn dặm, Nữ Oa, Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, Thượng Thanh Thông Thiên, Tây Phương Tiếp Dẫn Chuẩn Đề lần lượt hiện thân.

"Bào Hi có thể là Nhân tộc Thiên Hoàng!" Các vị Thánh nhân lần lượt gật đầu, công nhận Bào Hi trở thành Nhân tộc Thiên Hoàng.

Thánh nhân đại diện cho một phần của Thiên Đạo, sự công nhận của họ có nghĩa là Thiên Địa công nhận.

Oanh long long!

Trên Cửu Thiên, từng tiếng sấm vang lên, sau đó một đạo công đức kim vân khổng lồ hiện lên trên đỉnh đầu Bào Hi, rồi chìm vào trong cơ thể y.

Bào Hi vốn đã đạt đến cảnh giới tương đương Đại La Kim Tiên Niết Bàn, lúc này khí tức trên người y tăng vọt, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Huyền Đô, với tư cách là sư phụ của Bào Hi, đương nhiên cũng nhận được không ít công đức kim vân.

Nhờ công đức kim vân, Huyền Đô cũng đã chém được một thi, thành công đạt cảnh giới Chuẩn Thánh.

Tuy nhiên, lúc này, trên người Bào Hi lại xuất hiện từng đạo yêu khí, khiến các tộc nhân Nhân tộc đang reo hò không ngớt đều dừng lại, nhìn Bào Hi với vài phần lo lắng.

"Tới rồi!" Lão Tử và các Thánh nhân khác, cùng với Toại Nhân thị và những người khác đều đặt ánh mắt lên người Bào Hi, muốn xem y sẽ lựa chọn thế nào.

Các tộc nhân Nhân tộc lúc này dường như cũng đã hiểu ra.

Tiền thế của Bào Hi là một Yêu tộc.

Nay y chuyển thế thành Nhân tộc, sắp chứng đắc vị Nhân Hoàng.

Nếu để y trở thành Nhân Hoàng, thì Nhân tộc sẽ trở thành một trò cười.

Trên mặt các tộc nhân Nhân tộc lộ ra vẻ kinh nộ, khí tức trên người họ ẩn ẩn dao động.

Nếu không phải hiện tại đại điển đang diễn ra, e rằng họ đã sớm không kiềm chế được mà ra tay.

Tuy nhiên, lại một biến cố nữa xảy ra, chỉ thấy Bào Hi bước lên hai bước, trong mắt tràn đầy vẻ quyết tuyệt, mở miệng nói: "Chuyện trần thế đã qua, đều là mây khói.

Chương 159

Yêu tộc Phục Hy đã chết, ta là Nhân tộc Bào Hi!" "Chém!" "Phốc!" Bào Hi tự chém dấu ấn Yêu tộc trên chân linh của mình.

Cùng với dấu ấn đó bị chém trừ, Bào Hi lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt tái nhợt, khí tức cũng suy yếu đến cực hạn.

Một nhóm tộc nhân Nhân tộc nhìn cảnh này đều sững sờ, không ngờ Bào Hi lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Toại Nhân thị và những người khác trên mặt lại lộ ra một nụ cười nhạt, họ muốn xem kết quả, Bào Hi cũng không làm họ thất vọng.

Bào Hi lau vết tiên huyết bên khóe miệng, run rẩy đứng dậy, thẳng người, nhìn về phía một nhóm tộc nhân Nhân tộc, mở miệng nói: "Tiền thế ta là Yêu tộc Phục Hy.

Thân phận đó ta đã từ bỏ, từ nay về sau chỉ có Nhân tộc Bào Hi.

Nếu các ngươi không thể chấp nhận thân phận này của ta, nếu cảm thấy ta không xứng đáng làm Nhân tộc Thiên Hoàng, vậy thì ta nguyện ý từ bỏ thân phận này!" "…" Mọi người im lặng.

Một nhóm tộc nhân Nhân tộc đều im lặng.

Bỏ qua thân phận Yêu tộc tiền thế của Bào Hi, tất cả những gì y đã làm cho Nhân tộc trong kiếp này đều không phụ Nhân tộc, công lao của y xứng đáng làm Nhân tộc Thiên Hoàng.

Nữ Oa đứng trên đầu vân, trong mắt mang vài phần không đành lòng, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Hiện tại là khảo nghiệm đối với Bào Hi, nếu Nhân tộc nguyện ý chấp nhận, thì vị Thiên Hoàng này sẽ không còn sóng gió!

“Vì đã chặt bỏ dấu ấn Yêu tộc, nay chỉ có Nhân tộc Thiên Hoàng Bào Hi.

Chỉ cần y vẫn là người Nhân tộc, thì Nhân tộc ta sẽ thừa nhận y là Nhân tộc Thiên Hoàng!” “Y xứng đáng!” Giọng của Hoàng Thiên truyền ra, thân ảnh y xuất hiện trên tế đàn!

“Bái kiến Thiên Hoàng!” “Bái kiến Thiên Hoàng!” “Bái kiến Thiên Hoàng!” Một nhóm tộc nhân Nhân tộc lần lượt bái về phía Bào Hi.

Với lời của Hoàng Thiên, đại diện cho Nhân tộc đã công nhận thân phận của Bào Hi.

Từ nay về sau, Yêu tộc Phục Hy sẽ không còn tồn tại, chỉ có Nhân tộc Bào Hi.

“Chúc mừng Bào Hi đạo hữu chứng đắc vị Nhân tộc Thiên Hoàng!” “Hỏa Vân Động là nơi ở của Nhân Hoàng Nhân tộc, mong Bào Hi đạo hữu sớm ngày đến Hỏa Vân Động, trấn áp khí vận Nhân tộc, bảo đảm khí vận Nhân tộc bền vững không suy, vạn cổ trường tồn!” Lão Tử trước tiên chúc mừng Bào Hi, sau đó lạnh nhạt nói ra ý đồ của mình.

Nghe lời của Lão Tử, sắc mặt của một số người có mặt tại đó đột nhiên thay đổi.

Nguyên Thủy và những người khác đều hiểu rõ.

Hỏa Vân Động tuy là nơi ở của Nhân Hoàng, nhưng cũng là một cái lồng giam.

Nếu đi đến Hỏa Vân Động thì giống như bị giam lỏng, không có việc lớn căn bản không thể ra ngoài.

Bào Hi tự nhiên cũng hiểu đạo lý này, nhưng y lại không có cách nào thay đổi.

Khi y định mở miệng đồng ý, Hoàng Thiên đã mở lời.

“Thái Thanh Thánh nhân nói vậy là sai rồi.

Hỏa Vân Động tuy có thể trấn áp khí vận Nhân tộc ta, nhưng Tổ địa Nhân tộc ta càng có thể trấn áp khí vận Nhân tộc.

Huống hồ Không Động Ấn đang ở Tổ địa, vậy thì khí vận Nhân tộc ta sẽ không mất!

Chuyện này là việc nội bộ của Nhân tộc ta, mong Thái Thanh Thánh nhân đừng can thiệp quá nhiều!” Hoàng Thiên bước lên một bước, khí thế Hỗn Nguyên xuyên suốt cơ thể y, biểu lộ thái độ của mình.

Sau đó, Tam Tổ Toại Nhân thị và một nhóm tộc lão Nhân tộc đều đồng loạt bước lên một bước, biểu thị thái độ của mình.

Nghe lời của Hoàng Thiên, sắc mặt Lão Tử hơi thay đổi, thần thái trong mắt biến hóa không ngừng.

Y suy nghĩ hồi lâu, mới mở miệng nói: “Nếu Nhân Tổ đã nói vậy, thì cứ như vậy đi…” Lời nói vừa dứt, y lập tức biến mất.

Nguyên Thủy và Thông Thiên khẽ thở dài một tiếng, sau đó cũng biến mất.

Tam Thanh đã rời đi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên cũng không ở lại lâu.

Chương 160

Nữ Oa trước khi rời đi thì lưu luyến nhìn Bào Hi một cái, sau đó cũng biến mất.

Bào Hi nhìn về phía Liệt Sơn Thị đang đứng bên cạnh mình, vỗ vỗ vai y, mở miệng nói: "Hoàng Đế, Nhân tộc sẽ giao cho con, ta sẽ đợi con trong Tổ địa!" "Hoàng huynh cứ yên tâm!" Trong mắt Liệt Sơn Thị lóe lên vẻ kiên định, vì Nhân tộc, y tự nhiên sẽ dốc hết sức lực.

Sau khi đại điển thiện nhượng kết thúc, Liệt Sơn Thị chính thức trở thành Nhân tộc cộng chủ, lấy thân phận Nhân tộc cộng chủ cai trị toàn bộ Nhân tộc.

Sau khi Liệt Sơn Thị lên ngôi, y không hề lơi lỏng, ngược lại cũng cần mẫn như trước.

Y tự mình giải quyết các công việc phát sinh trong Nhân tộc, không hề có chút hành vi bất cẩn nào, toàn bộ Nhân tộc dưới sức lực của y lại phát triển thêm một bước.

Việc đầu tiên y làm chính là quảng bá việc trồng ngũ cốc trong toàn Nhân tộc, dù sao trước đây chỉ có Liệt Sơn bộ lạc và các bộ lạc lân cận mới bắt đầu trồng ngũ cốc, có không ít bộ lạc còn chưa nghe nói đến thứ này.

Để tiện truyền bá phương pháp trồng ngũ cốc, Liệt Sơn Thị đặc biệt triệu tập những người thông tuệ trong các bộ lạc Nhân tộc, tự mình thị phạm cách trồng ngũ cốc cũng như một số vấn đề có thể gặp phải trong quá trình trồng trọt ở bên ngoài Trần Đô.

Cách làm này của Liệt Sơn Thị cũng khiến việc trồng ngũ cốc nhanh chóng lan truyền trong Nhân tộc.

Điều này càng khiến uy vọng của Liệt Sơn Thị trong Nhân tộc tăng cao hơn.

Khi Nhân tộc đang phát triển với tốc độ cao, trong Tổ địa Nhân tộc, Hoàng Thiên triệu tập Tam Tổ Toại Nhân thị cùng các tộc lão Nhân tộc, trong đó cũng bao gồm Bào Hi.

“Chư vị, Nhân tộc ta hiện tại sắp có Tam Hoàng Ngũ Đế xuất thế.

Đợi Tam Hoàng Ngũ Đế tề tụ, Nhân tộc ta sẽ triệt để đại hưng, chiếm giữ vị trí nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang.” “Đây là một chuyện đáng mừng, nhưng ngoài điều này ra, hẳn các vị cũng đã phát hiện, trong Nhân tộc số người thích hợp tu luyện Võ Đạo hoặc Tiên Đạo ngày càng ít, tuyệt đại đa số trong Nhân tộc đều là phàm nhân.” “Vì vậy, Tổ địa Nhân tộc ta có cần hiển lộ ra bên ngoài không?” Hoàng Thiên mở miệng nói, bày ra hiện trạng Nhân tộc trước mặt mọi người.

“Đại ca nói không sai.

Ban đầu thành lập Tổ điện Nhân tộc là để bảo vệ Nhân tộc ta sinh tồn trên Hồng Hoang.

Cùng với việc Vu Yêu hai tộc lưỡng bại câu thương mà ẩn mình, Nhân tộc ta càng phát triển mạnh mẽ hơn, chiếm cứ tuyệt đại bộ phận địa vực Hồng Hoang.” “Trong địa vực Nhân tộc, yêu thú đều bị xua đuổi, ngoại trừ một số dã thú còn tồn tại, không có sự tồn tại nào có thể uy hiếp an toàn của Nhân tộc.

Ngay cả những đại thần thông giả kia cũng không dám dễ dàng phạm đến Nhân tộc ta.” “Ta cho rằng hiện tại Tổ địa Nhân tộc ta nên ẩn mình.

Sự phát triển của Nhân tộc nên do Nhân tộc quyết định, ta chỉ cần chịu trách nhiệm giải quyết những thứ nguy hại đến an toàn của Nhân

tộc là được!" Trong mắt Toại Nhân thị lóe lên ánh tinh quang, y rất rõ về tình hình hiện tại của Nhân tộc.

"Không sai, nếu Tổ địa Nhân tộc ta công khai cho chúng sinh biết, thì những người trong Hồng Hoang sẽ hiểu rõ hơn về Nhân tộc ta.

Nếu ẩn mình, những người đó không biết thực lực cụ thể của Nhân tộc ta, có lẽ sự bí ẩn càng có thể khiến họ kiêng sợ!" Hữu Sào thị cũng mở miệng nói như vậy.

Tộc lão Nhân tộc Lật Lục thị bên cạnh lại có chút ý kiến khác: "Nhân Tổ, Nhân tộc ta tuy chiếm cứ phần lớn Hồng Hoang, nhưng hiểm họa vẫn không ít.

Ngoài ra, nếu Tổ địa ta ẩn mình, những Thánh nhân đó truyền giáo, tộc nhân bên ngoài không có cường giả làm sao chống đỡ?" "Lúc đó Nhân tộc ta chẳng phải lại trở thành quân cờ của những Thánh nhân đó sao?" Lời nói của y cũng khiến không ít người trong lòng đồng tình, lần lượt gật đầu.

Họ muốn ẩn mình, không phải là không muốn, nhưng sợ một khi ẩn mình, những tộc nhân bên ngoài sẽ trở thành quân cờ của Thánh nhân, khiến những nỗ lực của họ thành công cốc.

"Chư vị Nhân Tổ, các vị tộc lão, ta có một lời, không biết có nên nói không?!" Bào Hi ngồi ở cuối cùng mở miệng nói với Hoàng Thiên và những người khác.

"Bào Hi, nay con là Thiên Hoàng Nhân tộc, nếu có pháp, cứ việc nói ra, chỉ cần hợp lý, ta đều đồng ý!" Trong mắt Hoàng Thiên mang vài phần thần quang, y mở miệng nói với Bào Hi.

"Chư vị Nhân Tổ, các vị tộc lão, ta cho rằng Tổ địa Nhân tộc ta ẩn mình là một chuyện tốt." "Hiện nay Nhân tộc ta trở thành nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang, chiếm cứ tuyệt đại địa vực Hồng

Hoang, nhất định sẽ chiêu dụ sự bất mãn của các chủng tộc thế lực khác đối với Nhân tộc ta.

Nếu Tổ địa Nhân tộc ta còn ở đó, họ sẽ không dám ra tay." "Nếu Tổ địa Nhân tộc ta biến mất, ngàn năm vạn năm họ không dám ra tay, nhưng một khi họ ra tay, ta liền có thể dùng thủ đoạn sấm sét tru sát, để chấn chỉnh uy danh của Nhân tộc ta." "Ngoài ra, Tổ địa Nhân tộc ẩn mình, tuy sẽ đặt Nhân tộc ta dưới quyền của mấy vị Thánh nhân, nhưng trong Hồng Hoang giảng về thực lực là tôn.

Bởi vì Nhân Tổ Hoàng Thiên là cường giả Hỗn Nguyên, cho nên Thái Thanh Thánh nhân không dám ép ta vào Hỏa Vân Động." "Vì vậy, chỉ cần thực lực ta cường đại, thì Thánh nhân khống chế thì có sao, ta bất cứ lúc nào cũng có thể bát loạn phản chính!" Trong mắt Bào Hi lóe lên vẻ trí tuệ, y mở miệng nói với một nhóm tộc lão Nhân tộc.

Nghe lời của Bào Hi, trong mắt mọi người có mặt đều lóe lên vẻ trầm tư, đều đang suy nghĩ những lời Bào Hi nói.

"Được rồi, chuyện này cứ theo lời Bào Hi nói.

Đợi Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị xong, Tổ địa Nhân tộc ta sẽ ẩn mình.

Sau này con đường của Nhân tộc, cần các con tự đi, điều ta có thể làm là bảo giá hộ hàng!" "Nhưng Tổ địa Nhân tộc tuy ẩn mình, nhưng không thể hoàn toàn ẩn mình.

Phải đảm bảo mỗi bộ lạc Nhân tộc đều có Pháp Tướng Cảnh (Thái Ất Kim Tiên) Võ giả.

Chương 161

Một mặt là để bảo vệ Nhân tộc.” “Mặt khác là để chọn lựa những thiên kiêu của Nhân tộc tiến vào Tổ địa.

Chỉ có như vậy mới có nguồn máu tươi dồi dào, Tổ địa Nhân tộc mới có thể thịnh vượng không suy.” Cuối cùng Hoàng Thiên đã đưa ra quyết định, trong mắt y tràn đầy vẻ kiên quyết.

“Chúng ta tuân theo mệnh lệnh của Nhân Tổ Hoàng Thiên!” Toại Nhân thị và những người khác đều hành lễ với Hoàng Thiên, đồng ý.

Thời gian trôi đi, mười năm thoáng chốc đã qua.

Dưới sự cai trị của Liệt Sơn Thị, Nhân tộc đã giải quyết vấn đề lương thực, một lần nữa phát triển nhanh chóng.

Nhưng trong Đông Côn Luân lại không yên bình.

Lúc này trong Tam Thanh Đại Điện ở Côn Luân Sơn, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên đều lộ vẻ mặt âm trầm.

Vừa rồi đệ tử Xiển giáo của Nguyên Thủy và đệ tử Tiệt giáo của Thông Thiên đã đánh nhau.

“Thông Thiên, vi huynh đã nhiều lần khuyên đệ thu đồ đệ nên thu những người có căn cơ, có giáo dưỡng, nhưng đệ nhìn xem những gì đệ đã thu?

Từng kẻ lông vũ có sừng, trứng nở hóa thành hình, khiến toàn bộ Côn Luân Sơn khói mù chướng khí.” Nguyên Thủy là người đầu tiên mở miệng nói.

“A!

Nhị ca đừng lấy cớ đó.

Chuyện đệ tử hai giáo chúng ta đánh nhau, không phải để thảo luận tiêu chuẩn thu đồ đệ.

Đệ tử của ta đều tĩnh tâm tu luyện, ngược lại đệ tử của nhị ca lại gây sự trước.

Nhị ca không giáo huấn đệ tử của mình, ngược lại lại đổ lỗi cho đệ tử của ta." Thông Thiên khẽ cười lạnh.

Vì chuyện đệ tử, hai người họ không biết đã cãi vã bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần Nguyên Thủy đều đổ lỗi cho đệ tử của mình, y cũng không thể chịu đựng được tính khí này của Nguyên Thủy nữa.

"…Và đây là thái độ nói chuyện với huynh trưởng của mình sao?" Sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm, trong mắt tràn đầy sự tức giận, y chỉ vào Thông Thiên nói ra một tràng.

"Được rồi, nếu các ngươi không quen nhìn những đệ tử này của ta, vậy tốt thôi, ta sẽ rời Côn Luân.

Coi như mắt không thấy tâm không phiền!" Thông Thiên nói trước, căn bản không trả lời lời của Nguyên Thủy.

"Đại ca, huynh xem Thông Thiên…" Sắc mặt Nguyên Thủy giận dữ muốn Lão Tử la mắng Thông Thiên.

Nhưng Lão Tử đã ngắt lời Nguyên Thủy, rất bình tĩnh mở miệng nói: "Được rồi, cãi vã lâu như vậy vẫn chưa đủ sao?

Nếu ở cùng một chỗ lại xảy ra chuyện, vậy ba huynh đệ chúng ta chia gia tài đi!" "Chia gia tài?!" Sắc mặt Nguyên Thủy và Thông Thiên đều khác lạ, nhất thời không biết nên tiếp lời thế nào.

"Không nói gì sao?

Thực ra Côn Luân Sơn cũng không thể gánh chịu khí vận của ba vị Thánh nhân, chia gia tài cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Chỉ là ta không vì chuyện này… Thôi, thôi, thôi, tất cả đều là ý trời.

Côn Luân Sơn cứ để lại cho các con đi!" Lão Tử khẽ lắc đầu, sau đó thân ảnh y biến mất, mang theo đệ tử duy nhất là Huyền Đô rời khỏi Côn Luân Sơn, đi tìm một nơi an thân khác trong Hồng Hoang.

Cùng với hành động của Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng trầm mặc một lúc, bình tĩnh lại.

Sau nửa buổi trầm mặc, Thông Thiên cũng đứng dậy bước ra ngoài Tam Thanh Đại Điện.

Khi Thông Thiên sắp rời đi, y dừng bước, sau đó một lời nói truyền vào tai Nguyên Thủy: "Ba huynh đệ chúng ta hóa hình ở Côn Luân, từ trước đến nay chưa từng chia xa.

Lần này chia gia tài, hy vọng sau này vẫn giữ được tình nghĩa Tam Thanh.

Côn Luân Sơn cứ để lại cho con đi!" Sau đó y cũng triệu tập tất cả môn hạ đệ tử, hướng về hải ngoại mà đi.

Nhìn Lão Tử và Thông Thiên rời đi, sắc thái trong mắt Nguyên Thủy âm tình bất định, cuối cùng y kiên định lại.

Chương 162

"Ta không sai, tất cả những gì ta làm đều vì Tam Thanh của ta.

Muốn đi, thì cứ đi đi!" Lời nói vừa dứt, Nguyên Thủy vung tay một cái, tên Tam Thanh Điện được đổi thành Ngọc Hư Cung!

Cùng với sự ra đi của Lão Tử và Thông Thiên, Tam Thanh phân gia, thiên cơ lập tức hiển hóa.

Toàn bộ Hồng Hoang đều biết chuyện này, nhất thời sắc mặt của mọi người đều khác lạ.

Tam Thanh phân gia đối với một nhóm đại thần thông giả trong Hồng Hoang mà nói là một chuyện vô cùng quan trọng, nhưng đối với Nhân tộc hiện tại lại là một chuyện không liên quan gì.

Sau khi giải quyết cuộc khủng hoảng lương thực, Nhân tộc phát triển nhanh chóng, nhưng dần dần Liệt Sơn Thị lại phát hiện ra những vấn đề khác.

Nhân tộc trồng ngũ cốc, hái quả dại, săn bắn dã thú để duy trì sinh tồn.

Nhưng trong quá trình ngũ cốc sinh trưởng sẽ mọc ra cỏ dại.

Những cỏ dại đó khi tộc nhân Nhân tộc ăn nhầm sẽ sinh ra khó chịu.

Một số quả dại ngoài hoang dã khi ăn vào càng sẽ xuất hiện trúng độc, thậm chí tử vong.

Trong Nhân tộc lại không có cách giải quyết tốt.

Liệt Sơn Thị sau khi biết chuyện, liền triệu tập một nhóm đại hiền giả trong Nhân tộc, thương thảo chuyện này, nhưng vẫn không có

phương pháp.

Không lâu sau, Liệt Sơn Thị đến trong núi nơi sư phụ Đa Bảo ở, nói ra nghi vấn của mình với Đa Bảo.

"Lão sư, trong Nhân tộc có nhiều người chết vì ngộ độc quả độc, không biết lão sư có phương pháp nào có thể giải quyết không?" "Muốn giải quyết chuyện này rất đơn giản.

Hiện tại đã có Pháp Tướng Cảnh Võ giả, tùy tiện thi triển thần thông liền có thể cứu những người trúng độc đó, đối với họ không phải là một chuyện khó khăn." Trong mắt Đa Bảo lóe lên ánh sáng, y biết Liệt Sơn Thị muốn hỏi gì, liền đưa ra một cách giải quyết như vậy.

"Không được, không được.

Tuyệt đại đa số trong Nhân tộc ta đều là phàm nhân.

Muốn dựa vào phương pháp đó để giải cứu tộc nhân, căn bản không có khả năng nào.

Không biết lão sư có biết phương pháp mà phàm nhân có thể vận dụng không?" Liệt Sơn Thị nghe lời của Đa Bảo, lập tức lắc đầu.

Nếu như vậy có thể giải quyết được thì đã sớm giải quyết rồi, chỉ là Nhân tộc hiện nay phần lớn là phàm nhân, cách đó không khả thi.

Nghe Liệt Sơn Thị nói vậy, Đa Bảo lắc đầu, mở miệng nói: "Ta sinh ra đã không phải là một phàm nhân, những thủ đoạn ta biết đều là thi triển pháp thuật.

Nếu con hỏi ta phàm nhân nên làm thế nào, thì quả thực làm khó ta rồi." Nghe lời của Đa Sơn Thị, ánh sáng trong mắt Liệt Sơn Thị mờ đi.

A, sư phụ của y sinh ra đã là thần thánh, không biết nỗi đau của

phàm nhân, làm sao có thể giải nỗi khổ của phàm nhân đây?

"Không, ta tuy không biết nên giải cứu những phàm nhân đó như thế nào, nhưng ta biết phàm vạn sự vạn vật đều tương sinh tương khắc.

Nếu có vật độc, vậy nhất định có vật giải cứu, con cần phải đi tìm." Sau đó Đa Bảo lại một lần nữa mở miệng nói ra một tràng lời nói.

Liệt Sơn Thị giật mình, trong đầu y lóe lên một tia linh quang, thần thái trong mắt y càng trở nên sáng rỡ.

Sau một lúc lâu, Liệt Sơn Thị nhìn về phía Đa Bảo, hành lễ với y.

"Xin lão sư phong ấn cảnh giới của ta.

Từ hôm nay, ta sẽ làm một phàm nhân, ta muốn từng loại thực vật nếm thử.

Nếu có độc, vậy thì sẽ ghi chép lại.

Nếu có thực vật giải độc, cũng sẽ ghi chép lại." "Đợi đến khi nếm hết thực vật trong lãnh thổ Nhân tộc ta, thì sẽ biên thành sách, truyền bá khắp toàn bộ Nhân tộc.

Như vậy trong Nhân tộc ta sẽ không xảy ra những chuyện như vậy nữa." Nghe lời của Liệt Sơn Thị, Đa Bảo ngây người tại chỗ, không ngờ Liệt Sơn Thị lại có khí phách lớn đến vậy.

Chương 163

Đến khi hồi thần, y nhìn Liệt Sơn Thị.

“Không muốn sống nữa sao?

Phải biết rằng giữa trời đất có rất nhiều độc thảo, đừng nói Pháp Tướng Cảnh Võ giả, ngay cả Niết Bàn Cảnh cũng không nhất định có thể chịu đựng được!” “Không!

Lão sư!” Liệt Sơn Thị khẽ lắc đầu, trong mắt y tràn đầy vẻ kiên định: “Ta là Nhân tộc cộng chủ, nay Nhân tộc ta xuất hiện vấn đề này, vậy thì ta nhất định phải đi giải quyết, dù vì vậy mà mất mạng, thì cũng đáng giá.” Vì Nhân tộc xương thịnh, vì sự an toàn của tộc nhân, vì không còn bị những độc thảo đó làm phiền nhiễu, dù có chết, Liệt Sơn Thị lại sợ gì, nếu hy sinh một người mà có thể đổi lại được những điều đó, thì dù chết cũng không hối tiếc!

Trở thành Nhân tộc cộng chủ, không phải để hưởng thụ quyền lợi, mà là để Nhân tộc mạnh mẽ hơn, đó mới là nguyện vọng lớn nhất của y!

Đa Bảo nhìn biểu tình của Liệt Sơn Thị, liền biết ý của Liệt Sơn Thị đã quyết, trong bất đắc dĩ đành gật đầu mở miệng nói: “Nếu đã vậy, vi sư cũng không tiện khuyên nữa.

Con phải biết vạn sự đều phải cẩn thận hơn nhiều.” “Vâng, lão sư!” Liệt Sơn Thị hành lễ với Đa Bảo, sau đó liền rời khỏi đó.

Sau khi trở về Trần Đô, Liệt Sơn Thị triệu tập một nhóm đại hiền Nhân tộc, nói ra pháp của mình.

Những đại hiền đó đều lần lượt mở miệng khuyên can.

“Cộng chủ, chuyện này tuyệt đối không thể được!” “Cộng chủ,

Nhân tộc ta không thể thiếu người.

Nếu người xảy ra chuyện, Nhân tộc ta sẽ gặp đại nguy cơ." "Xin Cộng chủ hãy suy nghĩ kỹ!" … Từng người lần lượt mở miệng khuyên giải Liệt Sơn Thị, bảo y từ bỏ chuyện nguy hiểm như vậy, nhưng Liệt Sơn Thị chỉ khẽ lắc đầu.

"Không cần khuyên nữa, ý ta đã quyết!" Thấy Liệt Sơn Thị kiên quyết như vậy, mọi người đều bất đắc dĩ, nhưng cũng đành để Liệt Sơn Thị tự mình làm.

Vài ngày sau, đợi sau khi đã giao phó xong mọi công việc trong tộc Nhân tộc, Liệt Sơn Thị liền rời khỏi bộ lạc Nhân tộc, đi về phía núi sâu.

Trên đường đi, Liệt Sơn Thị đã nếm thử vô số thảo dược.

Y đi liền vài chục năm, nhận biết được vô số dược tính của thảo dược.

Trong đó, những loại có độc, giải độc, đều được y quy nạp cẩn thận.

Tuy nhiên, một ngày nọ, một sự cố đã xảy ra.

Liệt Sơn Thị vừa ăn một cành dược thảo, vừa nhai, còn chưa nuốt vào bụng, sắc mặt y liền thay đổi, trên mặt xuất hiện màu tím tái.

Liệt Sơn Thị cảm thấy trong cơ thể truyền đến từng cơn đau nhức, dường như xuyên tâm liệt phế, sắc mặt y tái nhợt, khí tức cũng suy yếu đến cực điểm.

"Không tốt!" Đa Bảo đang ngồi thiền tu luyện, đột nhiên cảm thấy một trận tâm huyết dâng trào, vội vàng bấm tay tính toán, phát hiện Liệt Sơn Thị đã xảy ra vấn đề.

Y lập tức theo tia liên hệ giữa mình và Liệt Sơn Thị mà chạy đến.

Đợi đến khi Đa Bảo nhìn thấy Liệt Sơn Thị ngã trên mặt đất, hơi thở thoi thóp, sắc mặt Đa Bảo đại biến.

Y đã trúng kịch độc, nếu chậm một chút nữa, e rằng không thể cứu vãn được.

Không dám chần chừ, Đa Bảo vội vàng vận chuyển pháp lực, phong ấn độc tố trong cơ thể Liệt Sơn Thị.

"Loại độc quá phức tạp, ngay cả ta cũng không có cách nào.

Xem ra phải đi cầu cứu sư phụ!" Sau khi phong ấn Liệt Sơn Thị, Đa Bảo khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, y kiểm tra kịch độc trong cơ thể Liệt Sơn Thị, phát hiện mình cũng vô năng vi lực, thậm chí phong ấn y đã thiết lập cũng đang dần bị ăn mòn.

Y lập tức đưa Liệt Sơn Thị về phía Đông Hải.

Vì sao Đa Bảo lại phải đi về phía Đông Hải?

Đó là vì sau khi Tam Thanh Thông Thiên phân gia từ Đông Côn Luân, Lão Tử đã tìm được Thủ Dương Sơn, lập Bát Cảnh Cung trên Thủ Dương Sơn.

Còn Thông Thiên thì tìm được Kim Ngao Đảo ở Đông Hải, lập Bích Du Cung.

Đa Bảo là đại đệ tử của Thông Thiên, y cũng rất rõ hướng đi của sư phụ, lập tức chuẩn bị đưa Liệt Sơn Thị về phía Đông Hải.

Chương 164

Khi Đa Bảo chuẩn bị động thân, trước mặt y đột nhiên hiện ra một khe nứt không gian, truyền đến giọng nói của Thông Thiên.

"Đa Bảo, đưa Liệt Sơn Thị thông qua thông đạo không gian này tìm ta." Nghe lời của Thông Thiên, trên mặt Đa Bảo lập tức lộ ra vẻ vui mừng, sau đó không chút chần chừ, y bước vào thông đạo không gian.

Khi vừa tiến vào thông đạo không gian, y lập tức biến mất.

"Đa Bảo bái kiến lão sư, xin lão sư ra tay cứu giúp!" Trong Bích Du Cung, Đa Bảo hành lễ với Thông Thiên đang ngồi trên giường mây, trên mặt mang vài phần vẻ lo lắng.

"Đa Bảo bái kiến lão sư, xin lão sư ra tay tương trợ!" Đa Bảo hành lễ với Thông Thiên, trong mắt y mang vài phần vẻ lo lắng, khí tức của Liệt Sơn Thị ngày càng yếu ớt.

"Ừm!" Thông Thiên khẽ gật đầu, cũng không nói nhiều.

Y vung tay một cái, một đạo ngũ sắc thần quang chiếu rọi lên người Liệt Sơn Thị.

Chỉ thấy ngũ sắc thần quang đó du tẩu trong cơ thể Liệt Sơn Thị, từng tia độc khí màu xám đen bị bài trừ ra khỏi cơ thể, hóa thành khói vụ tiêu tán.

Rất nhanh, dưới sự giúp đỡ của ngũ sắc thần quang, độc tố trong cơ thể Liệt Sơn Thị nhanh chóng bị bài trừ.

Y nhanh chóng tỉnh lại, nhìn sư phụ Đa Bảo.

"Lão sư, ta đã tỉnh rồi sao?

Chuyện gì đã xảy ra?" "Vừa rồi, con đã trúng kịch độc, ngay cả vi sư cũng không thể giải trừ.

May mắn là ta đã đưa con đến chỗ sư tổ, nếu không con đã mất mạng rồi." Trong mắt Đa Bảo mang vài phần vẻ may mắn.

Bây giờ Liệt Sơn Thị còn sống, đúng là may mắn trong bất hạnh.

Liệt Sơn Thị nghe lời của Đa Bảo, nhìn về phía Thông Thiên đang ngồi trên giường mây, trong mắt y lóe lên một tia kinh ngạc.

Đa Bảo là đệ tử của Thượng Thanh Thánh nhân, vậy sư tổ của y chính là lão sư của Đa Bảo, vị Thượng Thanh Thánh nhân Thông Thiên đó!

"Liệt Sơn Thị đa tạ ơn cứu mạng của sư tổ!" Liệt Sơn Thị vội vàng đứng dậy bái lạy Thông Thiên.

"Ừm!" "Con có biết mình trúng độc gì không?" Thông Thiên khẽ mỉm cười, sau đó mở miệng hỏi Liệt Sơn Thị.

"…Đệ tử không biết, rõ ràng cành dược thảo đó không có vấn đề gì, nhưng không ngờ sau khi ăn vào, lập tức trúng kịch độc, suýt mất mạng." Trong mắt Liệt Sơn Thị lóe lên một tia suy tư, lộ ra vài phần vẻ khổ sở.

"Thứ con trúng là Hỗn Độc.

Chính như câu 'thuốc có ba phần độc', con đã ăn quá nhiều dược thảo, trong đó nhiều loại tương sinh tương khắc, tàn lưu trong cơ thể con.

Lâu ngày, chúng đã thúc đẩy độc tính, vì vậy con mới gặp nguy hiểm." Thông Thiên mở miệng giải thích với Liệt Sơn Thị.

"Ra là vậy, đa tạ sư tổ đã giải đáp nghi hoặc cho con!" Trong mắt Liệt Sơn Thị lộ ra một tia bừng tỉnh, y bái lạy Thông Thiên.

“Lão sư, Liệt Sơn Thị muốn nếm bách thảo, vì Nhân tộc tìm được một phương pháp giải cứu tai bệnh, không biết lão sư có phương pháp nào không?” Đa Bảo bái xuống Thông Thiên.

Lần này Liệt Sơn Thị có thể may mắn, nhưng lần sau chưa chắc đã có chuyện tốt như vậy.

Thông Thiên khẽ trầm tư một lát, sau đó nhìn về phía Liệt Sơn Thị, mở miệng hỏi: “Liệt Sơn Thị, lần này con đã cửu tử nhất sinh, con có nguyện ý tiếp tục bước trên con đường nếm bách thảo không?” “Sư tổ, đây là chí hướng của Liệt Sơn Thị.

Chỉ cần con chưa chết, chỉ cần con chưa hoàn thành việc này, con tuyệt đối sẽ không lùi bước!” Liệt Sơn Thị nhìn Thông Thiên, trong mắt y hiện thêm vẻ kiên định.

Chuyện lần này không hề đánh bại y, ngược lại càng khiến y kiên định hơn.

Nghe lời của Liệt Sơn Thị, trên mặt Thông Thiên lộ ra một nụ cười nhạt, y vô cùng tán thưởng Liệt Sơn Thị.

Y vung tay một cái, một cây tiên tử xuất hiện trước mặt y.

“Đây là Bách Thảo Tiên, có thể nhận biết thảo mộc có độc tính hay không.

Có vật này trợ giúp, tốc độ của con chắc chắn sẽ nhanh hơn một chút.” “Đa tạ sư tổ!” Trong mắt Liệt Sơn Thị mang vài phần vẻ hân hoan.

Chương 165

"Ừm!

Đi đi, đi đi, Liệt Sơn Thị, ta mong chờ ngày con trở thành Nhân Hoàng!" Thông Thiên gật đầu, vung tay một cái, liền đưa Liệt Sơn Thị và Đa Bảo trở về nơi cũ.

Hai người chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, liền rời khỏi Kim Ngao Đảo.

Trong lòng cả hai đều cảm thán sức mạnh cường đại của Thánh nhân.

"Liệt Sơn, lần này con có thể được cứu, thực sự là may mắn hiếm có.

Sau này cần phải cẩn thận hơn nhiều!" Đa Bảo mở miệng dặn dò Liệt Sơn Thị, trong lòng y có chút không yên tâm.

"Vâng!

Xin lão sư cứ yên tâm, Liệt Sơn Thị sẽ cẩn thận hành sự!" Lời nói vừa dứt, Liệt Sơn Thị cáo biệt Đa Bảo, một lần nữa lên đường nếm bách thảo.

Mặc dù lần này cửu tử nhất sinh, nhưng không hề làm tiêu hao ý chí của y, ánh mắt y càng thêm kiên định.

Y sẽ không dừng việc nếm bách thảo cho đến khi hoàn thành, quyết không bỏ cuộc!

Cứ như vậy, năm này qua năm khác, Liệt Sơn Thị xuất hiện trong núi sâu rừng già, đi khắp vô số vách đá hiểm trở, không ngừng tìm kiếm các loại thảo mộc, phân biệt dược tính của chúng, ghi chép và tổng kết lại.

Sau một thời gian dài, Liệt Sơn Thị càng ngày càng hiểu sâu sắc về thảo mộc Thiên Địa.

Dựa trên dược tính khác nhau của thảo mộc, y còn sáng tạo ra không ít linh đan diệu phương.

Vài chục năm sau, Liệt Sơn Thị cuối cùng cũng đã đi khắp các nơi trong Nhân tộc, tất cả thảo dược cũng đều được ghi chép vào sách, sau đó y trở về Trần Đô.

Sau khi trở về Trần Đô, Liệt Sơn Thị đã ghi chép lại các loại thảo dược, bất kể có độc hay không độc, kèm theo hình ảnh, cùng với các phương thuốc y đã sáng tạo ra.

Tất cả đều được truyền bá khắp toàn bộ Nhân tộc, và được gọi là Bách Thảo Kinh.

Trong Nhân tộc, để cảm tạ công lao của Liệt Sơn Thị trong việc trồng ngũ cốc và sáng tác Bách Thảo Kinh, họ cũng gọi Liệt Sơn Thị là Thần Nông.

Liệt Sơn Thị nghe cái tên này, cũng lấy nó làm tên của mình.

Từ đó về sau, tên Liệt Sơn Thị dần dần bị Thần Nông che lấp.

Có Bách Thảo Kinh của Thần Nông, trong Nhân tộc ngày càng ít người chết vì ngộ độc thảo độc, quả độc.

Ngay cả những người chết vì bệnh tật cũng ít đi, Nhân tộc bắt đầu một lần nữa phát triển.

Thần Nông cũng không vì thế mà lơi lỏng, ngược lại càng nỗ lực cai trị toàn bộ Nhân tộc, để mong Nhân tộc ngày càng tốt đẹp hơn.

Khi Thần Nông cai trị Nhân tộc, y có thêm một cô con gái, được đặt tên là Nữ Oa.

Nữ Oa, thân là con gái Thần Nông, trong Nhân tộc có thể nói là

được vạn ngàn sủng ái trong đời, nhưng Nữ Oa không hề trở nên kiêu ngạo, mà ngược lại là một cô bé vô cùng lương thiện, được mọi người yêu mến.

Thần Nông cũng vô cùng yêu thương cô con gái này, nhưng vì thân là Nhân tộc cộng chủ, mỗi ngày y cần xử lý công việc vô cùng bận rộn, không có nhiều thời gian bầu bạn với con gái mình.

Nữ Oa cũng hiểu điều này, y rất hiểu chuyện, không hề trách móc phụ thân mình, một mình chơi đùa.

Một ngày nọ, Nữ Oa chơi đùa ở Trần Đô cảm thấy vô vị, liền một mình chạy ra khỏi Trần Đô, không biết tự lúc nào đã đến bờ Đông Hải chơi đùa.

Khi Nữ Oa đang chơi đùa, trong Đông Hải sóng đào cuồn cuộn, một con Chân Long từ trong Đông Hải phá biển xuất hiện.

Nhìn con Chân Long đó, trong mắt Nữ Oa tràn đầy vẻ tò mò, y cẩn thận quan sát con Chân Long đó.

Tuy trong Nhân tộc, y thường nghe nói về Long tộc, nhưng đây là lần đầu tiên y nhìn thấy.

"Cô bé Nhân tộc kia, dám vào lãnh địa Long tộc ta, đây không phải nơi con nên đến, không mau chóng rời đi!" "Nếu không mau chóng rời đi, đừng trách ta không khách khí với con!" Giọng của con Chân Long đó rất lớn, chấn động tai Nữ Oa ù đi.

Nhưng Nữ Oa không hề sợ hãi, chỉ thấy y mở miệng nói: "Hừ, đây là Nhân tộc ta.

Chương 166

Ta là con gái của Nhân tộc cộng chủ Thần Nông, vì sao ta không thể đến đây chơi đùa?" "Rống!

To gan!

Tứ Hải đều là lãnh địa Long tộc ta, khi nào thì biến thành Nhân tộc?

Thần Nông?

Ta chưa từng nghe nói!" Trong lời nói của con Chân Long đó mang vài phần vẻ khinh thường.

"Ngươi dám vũ nhục phụ thân của ta, ngươi có tư cách gì!" Trong nét mặt của Nữ Oa mang vẻ tức giận, y đưa ngón tay chỉ vào con Chân Long đó.

"Hừ!

Ta là Long tộc, ta có chỗ dựa lớn nhất, những kẻ không biết sống chết.

Nếu không cho ngươi một bài học, ngươi sẽ không biết Long tộc ta lợi hại thế nào!" Chân Long hừ lạnh một tiếng, sau đó long vĩ cuộn một cái, trong Đông Hải lập tức nổi lên sóng lớn, cuộn về phía Nữ Oa, muốn cuốn y vào biển dìm chết.

Khi con sóng lớn đó sắp cuốn lấy Nữ Oa, một nắm đấm từ bên cạnh Nữ Oa xuất hiện, trực tiếp đánh con sóng lớn đó trở lại.

"Long tộc, đúng là uy phong thật đấy…" "Long tộc, đúng là uy phong thật lớn, dám cả gan mưu hại con gái của Nhân tộc cộng chủ ta!" Một giọng nói tràn đầy vẻ lạnh lẽo và sát cơ, sau đó một bóng người xuất hiện bên cạnh Nữ Oa.

Bóng người đó mang theo một tia sắc bén, trong tay cầm một thanh trường kiếm, tuy chưa rút khỏi vỏ, nhưng lại tạo cho người ta một thế không thể ngăn cản.

“Rống!

Ai đó, dám nhúng tay vào việc của Long tộc ta?” “Ngươi có biết, ta là Cửu Thái tử Ngao Thương của Đông Hải Long Cung không?

Ngươi đã phạm tội tày trời, bây giờ hãy bó tay chịu trói, ta có thể tha cho ngươi một mạng chó!” Trong mắt Ngao Thương tràn đầy vẻ kiêu ngạo, nếu bỏ qua những giọt nước không ngừng rơi xuống từ người y, có lẽ sẽ càng có khí thế hơn.

“Ồ?

Hy vọng ngươi có thể giữ được sự kiêu ngạo của mình.

Hãy nhớ kỹ, ta tên là Xích Tùng Tử.

Chúng ta sẽ gặp lại!” Xích Tùng Tử nghe lời của Ngao Thương, thần sắc trong mắt y không thay đổi, chỉ khóe miệng y thêm một vẻ mặt kỳ lạ.

Lời nói vừa dứt, Xích Tùng Tử dắt Nữ Oa biến mất trước mặt Ngao Thương.

Nhìn Xích Tùng Tử và Nữ Oa biến mất, trong lòng Ngao Thương cũng thở phào nhẹ nhõm, vẻ kiêu ngạo trong mắt y càng mạnh mẽ hơn: “Ha, Xích Tùng Tử, lại không bị uy danh Long tộc ta dọa lui!” Nói xong, Ngao Thương cũng không nói nhiều nữa, quay người chìm vào trong Đông Hải.

Rầm!

“Long tộc đúng là to gan thật, dám mưu hại con gái của Nhân tộc Nhân Hoàng ta!” “Xuất binh!

Lập tức xuất binh!

Nhất định phải buộc Long tộc đưa ra lời giải thích!" "Nhân tộc ta khi nào thì chịu cái ủy khuất này, giết, nhất định phải giết đến Long tộc, để chấn chỉnh uy danh của Nhân tộc ta!" Trong Tổ địa Nhân tộc, Xích Tùng Tử kể lại chuyện gặp phải ở Đông Hải cho ba người Toại Nhân thị và một nhóm tộc lão Nhân tộc nghe, tất cả đều phẫn nộ, từng người hô hào muốn xuất binh đánh Long tộc.

Nữ Oa thì có vẻ bối rối, đang được phụ thân Thần Nông ôm trong lòng.

"Chư vị tộc lão, hiện nay Nữ Oa không gặp nguy hiểm, không bằng bỏ qua đi.

Nếu xung đột với Long tộc, lúc đó Nhân tộc ta nhất định sẽ tử thương tộc nhân, vì Nữ Oa mà không đáng." Trong lòng Thần Nông tuy cũng phẫn nộ, nhưng sau khi do dự nhiều lần, y vẫn mở miệng nói như vậy.

"Hừ!

Lời gì vậy?

Thần Nông, nay con là Nhân tộc cộng chủ, sau này còn là Địa Hoàng của Nhân tộc ta, là thể diện của Nhân tộc ta.

Nữ Oa bị Long tộc khi nhục, nếu như vậy, Nhân tộc ta không lên tiếng, sau này ai sẽ coi trọng Nhân tộc ta nữa?" Toại Nhân thị phẫn nộ mở miệng nói, nhìn Thần Nông với ánh mắt mang vài phần hận rèn sắt không thành thép.

Chương 167

“Không sai, Thần Nông hãy nhớ kỹ, hiện nay Nhân tộc ta là đại tộc đứng đầu Hồng Hoang, ngay cả Vu Yêu hai tộc ở đó cũng không thể làm được như vậy.

Đối mặt với bất kỳ sự khiêu khích nào đối với Nhân tộc ta, chỉ có một từ, chiến!” Truy Y thị đang ngồi bên cạnh Toại Nhân thị cũng mở miệng nói như vậy, trên khuôn mặt thanh tú của nàng tràn đầy sát cơ.

Trong mắt Bào Hi lóe lên ánh sáng trí tuệ, chỉ thấy y mở miệng nói: “Bất kể chuyện này đằng sau có ai chỉ đạo hay không, hiện nay Long tộc đã khiêu khích Nhân tộc ta.

Nếu Nhân tộc ta không nghênh chiến, thì sẽ hiển mềm yếu dễ bắt nạt.” “Vì vậy, bất luận thế nào, với Long tộc, Nhân tộc ta nhất định phải ra tay, để chứng tỏ uy phong của Nhân tộc ta.

Đây là giết gà dọa khỉ!” Thần Nông nghe lời của Toại Nhân thị và những người khác, vẻ do dự trong mắt y lập tức biến mất, y gật đầu, một tia tinh quang lưu chuyển từ trong mắt y.

Nếu không phải sợ vì chuyện này ảnh hưởng đến quan hệ giữa Nhân tộc và Long tộc, thì với tư cách là phụ thân của Nữ Oa, y đã sớm ra tay rồi.

Bây giờ Toại Nhân thị và những người khác đã cho y sự tự tin, y cũng không còn gì phải sợ.

Sau đó không lâu, tin tức Nữ Oa gặp nguy hiểm suýt mất mạng ở bờ Đông Hải lan truyền khắp toàn bộ Nhân tộc.

Vô số tộc nhân Nhân tộc vì chuyện này mà phẫn nộ, lần lượt yêu cầu công đánh Long tộc ở Đông Hải, bảo vệ tôn nghiêm của Nhân tộc.

“Truyền!

Lệnh từ Tổ địa Nhân tộc, Long tộc mưu hại con gái của Nhân tộc cộng chủ Thần Nông, Nhân tộc không thể bị sỉ nhục, lập tức xuất binh công đánh Tứ Hải Long tộc.

Nếu Long tộc không đưa ra lời giải thích, thì chiến!” Oán hận và phẫn uất trong Nhân tộc dâng trào, lệnh từ Tổ địa Nhân tộc lập tức được ban ra.

Hàng chục triệu đại quân Nhân tộc đồng loạt xuất động từ Tổ địa Nhân tộc, khí thế chiến đấu ngút trời, khiến Hồng Hoang chấn động không ngớt.

Không ít đại thần thông giả nhìn hành động của Nhân tộc, trong mắt họ tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Sau khi bấm tay tính toán, họ nhìn về phía Đông Hải, trên mặt họ tràn đầy vẻ kỳ quái.

Long tộc đã ăn gan hùm mật báo rồi sao?

Hiện nay Nhân tộc đang ở thời kỳ đại hưng, ngay cả Vu Yêu hai tộc cũng không có vận may như vậy.

Đằng sau họ lại còn có Thánh nhân Nữ Oa tồn tại.

Dưới trướng còn có Nhân Tổ Hoàng Thiên, Tam Tổ Toại Nhân thị, cùng một nhóm tộc lão Nhân tộc, Thiên Hoàng Bào Hi và gần mười vị Chuẩn Thánh.

Long tộc có gan lớn đến mức nào mà dám động thủ với Nhân tộc.

“Nhìn kìa, Long tộc lần này có đại phiền toái rồi…” Vô số người lắc đầu thở dài vì Long tộc, trong mắt họ phần lớn mang vẻ hả hê.

Ba mươi ba tầng trời, Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, ngay khi Nhân tộc xuất binh, Hạo

Thiên đã điều tra rõ mọi chuyện trước sau, lập tức khiến y suýt tức nổ phổi.

“Ngao Thương là đồ ngu ngốc sao?

Dám cả gan chọc giận Nhân tộc, có thể làm ra chuyện như vậy sao?” “Hạo Thiên, Long tộc đã quy thuận Thiên Đình ta, nếu ta bỏ mặc chuyện này, e rằng Long tộc sẽ ly tâm ly đức với Thiên Đình ta, thậm chí uy tín của Thiên Đình cũng sẽ bị đả kích.” Dao Trì ngồi bên cạnh Hạo Thiên nhìn Hạo Thiên đang phẫn nộ như vậy, trong mắt nàng lóe lên một tia bất đắc dĩ.

“Long tộc, Bản Thiên Tôn không dễ dàng gì mới thu phục được, sự tồn tại của họ giúp uy nghiêm của Thiên Đình tiến thêm một bước.

Nhưng bây giờ lại đối đầu với Nhân tộc, nếu không bất đắc dĩ thì…” “Khốn kiếp!

Kế hoạch nhiều năm của ta đều bị tên ngu ngốc Ngao Thương hủy hoại!” Sắc mặt Hạo Thiên tức giận, không dễ dàng gì mới kéo Long tộc vào phe Thiên Đình, khiến danh tiếng Thiên Đình lan truyền khắp Hồng Hoang, nhưng bây giờ lại lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“Hạo Thiên đừng nóng vội, chuyện này có lợi có hại.

Long tộc sau chuyện này nhất định sẽ nguyên khí đại thương.

Ngay cả khi họ ly tâm ly đức với Thiên Đình ta, cũng không làm được gì.

Chỉ cần không công khai rời khỏi Thiên Đình ta là được.” “Huống hồ, nếu trong Thiên Đình có người vì chuyện này mà rời khỏi Thiên Đình, thì chứng tỏ họ căn bản không trung thành với Thiên Đình.

Chương 168

Ta có thời gian, có thể bồi dưỡng lực lượng trung thành.” Dao Trì khuyên Hạo Thiên.

Hạo Thiên cũng không mở miệng nói nữa, chỉ vẻ tức giận trong mắt y vẫn không hề thay đổi.

Trong đó không chỉ có đối với Long tộc, mà còn có cả đối với chính mình.

Một ý niệm đột nhiên lóe lên trong lòng y.

Trong Long tộc không hề hay biết về chuyện này.

Sau khi biết tin Nhân tộc xuất binh, họ mới có chút hoảng loạn, mất bình tĩnh.

Long Vương Tam Hải (Nam Hải, Bắc Hải, Tây Hải) lần lượt đến Đông Hải, cùng Đông Hải Long Vương Ngao Quảng thương lượng chuyện này nên giải quyết thế nào.

“Đại ca, hiện nay Nhân tộc xuất binh, Long tộc ta nên ứng phó thế nào?” Nam Hải Long Vương Ngao Minh trong mắt lóe lên một tia lo lắng, y mở miệng hỏi Đông Hải Long Vương Ngao Quảng.

“Hừ!

Cái nghịch tử này, ta hận không thể đánh chết nó ngay bây giờ!” Ngao Quảng cũng hừ lạnh một tiếng, nhìn Ngao Thương đang mềm nhũn trước mặt, trong mắt tràn đầy sát cơ.

“Đại ca, bây giờ không phải lúc so đo với Ngao Thương.

Chúng ta nên ứng phó với đại quân Nhân tộc thế nào?

Đằng sau Nhân tộc có gần mười vị Chuẩn Thánh, thậm chí có cả

Thánh nhân tồn tại, chúng ta căn bản không phải đối thủ." Nam Hải Long Vương Ngao Minh nhìn Ngao Thương, trong mắt y cũng lóe lên một tia sát cơ, sau đó vẻ lo lắng ẩn hiện.

"Ai!

Chuyện đã đến nước này, chỉ còn cách liều cơm gắp mắm.

Tứ Hải Long tộc ta quy thuộc Thiên Đình, xem Hạo Thiên sẽ biểu thái thế nào.

Nếu y bỏ mặc Long tộc ta, vậy thì ta chỉ còn cách đưa cái nghịch tử này đến Nhân tộc nhận tội." Trong mắt Ngao Quảng lóe lên một tia bất đắc dĩ, y chậm rãi mở miệng nói.

"Khốn kiếp, Long tộc ta khi nào thì chịu nhục như vậy?

Nếu không phải lão tổ không ở đây, đi bận…" "Im miệng!

Chuyện này hãy giữ kín trong lòng, đây là đại sự của Long tộc ta, há có thể tùy tiện nói ra." Nam Hải Long Vương Ngao Minh chưa nói hết, liền bị Ngao Quảng ngắt lời.

Trong mắt Tây Hải Long Vương và Bắc Hải Long Vương cũng lóe lên một ánh sáng khác lạ. "Đùng!

Đùng!

Đùng!" Từng tiếng trống trận vang dội bên bờ Đông Hải, hàng chục triệu đại quân Nhân tộc kết thành chiến trận.

Từng luồng sát khí cuộn trào trên người họ, ánh mắt nhìn về phía Đông Hải tràn đầy băng lãnh và sát cơ.

Nhân tộc chưa từng run sợ trước chiến tranh, cũng chẳng hề sợ hãi cái chết.

Giờ đây Long tộc đã chà đạp lên tôn nghiêm của Nhân tộc, nếu Long tộc không đưa ra một lời giải thích thỏa đáng, vậy thì chiến!

"Đông Hải Long Vương ở đâu?!" Lật Lục Thị đứng trước đại quân Nhân tộc gầm lên một tiếng, khiến cả vùng Đông Hải đều phải đảo điên.

Một lát sau, trên mặt biển sóng cuộn mênh mông, Ngao Quảng cùng Tứ hải Long vương dẫn đầu một đám đại quân Thủy tộc xuất hiện trước mặt Nhân tộc. "Bản vương là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, không biết Nhân tộc hưng sư động chúng như vậy là có ý gì?" "Nên biết rằng Long tộc ta hiện là thuộc thần của Thiên Đình, động thủ với Long tộc chính là bất kính với Thiên Đình, lúc đó Hạo Thiên Đại Thiên Tôn định sẽ giáng tội xuống Nhân tộc!" Ngao Quảng cũng không ngu, hắn lôi Thiên Đình ra làm lá chắn cho Long tộc, trước tiên kéo Hạo Thiên xuống nước.

Tại Thiên Đình, Hạo Thiên đang dùng Hạo Thiên Kính quan sát cục diện, sau khi nghe lời của Ngao Quảng, sắc mặt hắn cũng trở nên âm trầm, trong mắt thậm chí còn hiện lên tia sát cơ. "Hừ!

Chương 169

Đừng hòng lôi Thiên Đình ra dọa dẫm Nhân tộc ta.

Hôm nay nếu Long tộc không giao ra hung thủ Ngao Thương đã tàn hại con dân Nhân tộc, thì chuyện này không xong đâu, ai can thiệp cũng vô ích!" Lật Lục Thị không hề bị Ngao Quảng dọa sợ.

Thiên Đình hiện nay đến cả Yêu tộc viễn cổ còn không bằng, làm sao có thể khiến Nhân tộc thoái lui.

Ngao Quảng tự nhiên cũng nghe ra ẩn ý trong lời nói của Lật Lục Thị, sắc mặt hắn biến đổi, sau đó mở miệng: "Trong Long tộc có kẻ mạo phạm Nhân tộc, bản vương sẽ nghiêm trị ngay lập tức." "Bản vương thề chuyện này về sau tuyệt đối không tái diễn, không biết có thể khiến Nhân tộc lui binh không?" Ngao Quảng xuống nước, đưa cho Nhân tộc một bậc thang để kết thúc chuyện này.

Ánh mắt Lật Lục Thị trở nên băng lãnh, tràn đầy sát khí: "Ngao Quảng, đừng có lãng phí thời gian nữa, Hoàng Thiên Nhân Tổ đã hạ lệnh." "Lệnh cho Long tộc giao ra Ngao Thương, đưa tới Trần Đô chém đầu thị chúng để răn đe thiên hạ, bằng không, hôm nay Long tộc sẽ bị xóa sổ khỏi thế gian!

Ngoài ra, không có con đường thứ ba!" "Hét!" "Chiến!" Hàng chục triệu đại quân Nhân tộc đồng loạt bước tới trước một bước, uy thế trên người càng thêm nặng nề.

Các văn lộ trên đại trận phát ra ánh sáng lúc ẩn lúc hiện, sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Ngao Quảng trở nên khó coi, hắn không ngờ thái độ của Nhân tộc lại cường ngạnh đến mức này. "Đại ca, giờ chúng ta phải làm sao?" Ngao Minh với đôi mắt rực lửa giận hỏi Ngao Quảng. "Đại

ca, vạn lần đừng có ý khí dụng sự, Nhân tộc bây giờ không thể trêu vào, phải lấy đại cục làm trọng!" Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận cũng khuyên nhủ.

Nghe lời Ngao Nhuận, Ngao Quảng nhắm mắt lại.

Sau một hồi im lặng, hắn mở mắt ra và nói: "Người đâu, đưa nghịch tử Ngao Thương lên đây!" Hai tên Thủy tộc vâng lệnh, sau đó áp giải Ngao Thương đã bị phong tỏa pháp lực đến trước mặt Ngao Quảng. "Giao Ngao Thương cho các ngươi, chuyện này coi như kết thúc!" Nói đoạn, Ngao Quảng vung tay ném Ngao Thương qua. "Phụ vương cứu con, con là con trai của ngài, không thể đối xử với con như vậy, con không muốn chết!" Ngao Thương gào khóc thảm thiết cầu cứu. "Ồn ào!" Lật Lục Thị phất tay, một đạo pháp lực đánh vào người Ngao Thương, phong tỏa khả năng nói chuyện của hắn. "Ngao Quảng, chuyện này đến đây là chấm dứt.

Nếu Long tộc các ngươi có thù hận hay muốn báo thù Nhân tộc ta, Nhân tộc ta xin tiếp hết!" Dứt lời, Lật Lục Thị quay người rời đi, hàng chục triệu đại quân Nhân tộc đồng loạt rút lui. "Phụt!" Nhìn Lật Lục Thị dẫn đại quân rút lui, Ngao Quảng lập tức phun ra một ngụm máu tươi, rơi vào hôn mê. "Đại ca..." Ngao Minh, Ngao Nhuận cùng Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận kinh hô, vội vàng đưa Ngao Quảng về Long cung trị thương.

Các đại năng Hồng Hoang theo dõi sự việc này đều thấy vừa nằm trong dự liệu lại vừa ngoài ý muốn.

Họ đoán Long tộc cuối cùng sẽ giao Ngao Thương ra, nhưng không ngờ lại dứt khoát đến thế.

Lão Tử và những người khác thì nhìn thấy một Nhân tộc cường ngạnh, một Nhân tộc vượt xa dự liệu của họ.

Một Nhân tộc không cần họ che chở khiến trong mắt họ lóe lên

những tia sáng u uẩn.

Sau khi Nhân tộc cường thế xuất quân và Long tộc nhượng bộ, mười mấy năm đã trôi qua.

Trong mười mấy năm này, Nhân tộc dưới sự lãnh đạo của Thần Nông ngày càng lớn mạnh, công đức dần dần viên mãn, chỉ đợi vị Nhân Hoàng tiếp theo xuất thế là có thể thành tựu vị trí Địa Hoàng.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy mở mắt, trong mắt như có một phương thế giới đang diễn hóa.

Ngài nhìn xuống Quảng Thành Tử và nhạt giọng nói: "Quảng Thành Tử!" "Đệ tử có mặt!" Quảng Thành Tử mở mắt, hành lễ với Nguyên Thủy. "Địa Hoàng Thần Nông sắp quy vị, khí cơ và khí vận của Nhân Hoàng đang chuyển dời, vị Nhân Hoàng tiếp theo sắp xuất thế, con có thể đi thu làm đồ đệ, trở thành Nhân Hoàng Chi Sư." Nguyên Thủy nhìn Quảng Thành Tử, trong mắt thoáng hiện vẻ hài lòng.

Các đệ tử khác của Nguyên Thủy nhìn Quảng Thành Tử với ánh mắt đầy hâm mộ và đố kỵ, ngay cả Nhiên Đăng đứng bên cạnh cũng cảm thấy không yên lòng.

Cùng là một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung, nhưng y kém Nguyên Thủy quá xa, đành phải hạ mình bái nhập Xiển Giáo của Nguyên Thủy, nhưng cũng chỉ có được cái chức Phó giáo chủ hữu danh vô thực, từ Quảng Thành Tử đến các đệ tử khác đều không coi y ra gì.

Luận về thực lực, y là người đứng đầu dưới trướng Nguyên Thủy, nếu có được vị trí Nhân Hoàng Chi Sư, sau này có công đức, chưa biết chừng có thể tiến thêm bước nữa.

Giờ thấy vị trí đó rơi vào tay Quảng Thành Tử, lòng y tràn đầy bất

bình, một tia ý nghĩ khác lạ lóe lên.

Chương 170

"Đệ tử tuân lệnh!" Quảng Thành Tử nở nụ cười, nhìn các đệ tử khác với vẻ đầy tự tin và cao ngạo.

Sau khi rời Ngọc Hư Cung, Quảng Thành Tử đi về phía Nhân tộc, vừa quan sát sự phát triển của Nhân tộc vừa suy tính vị trí của Nhân Hoàng.

Vài tháng sau, Quảng Thành Tử dừng bước, nhìn về một nơi cách đó hàng triệu dặm, mắt lóe thần quang, mỉm cười rồi biến mất.

Nhân Hoàng giáng thế, đã đến lúc phải hoàn thành việc cần làm.

Trong Nhân tộc có một bộ lạc tên là Hữu Hùng Thị, tộc trưởng Thiếu Điển và vợ là Phụ Bảo sinh được một người con trai.

Lúc đứa bé ra đời, ban ngày biến thành đêm tối, Bắc Đẩu Thất Tinh tỏa sáng rực rỡ, điềm lành kỳ lạ vô cùng.

Có dị tượng của Bào Hi và Thần Nông đi trước, Thiếu Điển và Phụ Bảo cũng biết rằng có lẽ Nhân tộc lại có thêm một vị thánh hiền, trên mặt họ tràn đầy vui sướng. "Vô Lượng Thiên Tôn, bần đạo Quảng Thành Tử, là đệ tử dưới môn hạ của Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thánh Nhân.

Đứa trẻ này có duyên với bần đạo, ta đặc biệt đến đây để thu lệnh lang làm đồ đệ, không biết tộc trưởng có bằng lòng hay không?" Tiếng nói từ xa vọng lại, bóng dáng Quảng Thành Tử xuất hiện trước mặt Thiếu Điển và Phụ Bảo.

Nhìn tiên phong đạo cốt của Quảng Thành Tử, ngay cả Thiếu Điển cũng thầm cảm thán đây đúng là một bậc đắc đạo chân tiên.

Sau khi nghe danh tính và mục đích của Quảng Thành Tử, lòng

ông tràn đầy hân hoan.

Thiên Hoàng Bào Hi là đồ tôn của Thái Thanh Lão Tử Thánh Nhân, cộng chủ Thần Nông là đồ tôn của Thượng Thanh Thông Thiên Thánh Nhân, giờ đây có đệ tử của Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thánh Nhân đến thu con trai mình làm đồ đệ, chẳng phải sau này con mình có thể trở thành vị cộng chủ tiếp theo của Nhân tộc sao?

Nghĩ vậy, Thiếu Điển vội vàng nói với Quảng Thành Tử: "Đứa trẻ vừa mới ra đời, xin tiên trưởng ban cho một cái tên!" Quảng Thành Tử trầm ngâm một lát rồi nói: "Cũng được, nếu vậy ta ban cho nó danh hiệu Hiên Viên, vì sinh ra ở gần đồi Hiên Viên, cái tên này cũng rất thích hợp, không biết Thiếu Điển tộc trưởng thấy thế nào?" "Tốt, gọi là Hiên Viên!

Chờ Hiên Viên khôn lớn, tôi sẽ để nó đến bái tiên sư làm thầy!" Thiếu Điển mừng rỡ không hề từ chối.

Trong U Minh Giới, Hậu Thổ xúc động nhìn mười hai lá cờ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát trước mặt, chỉ thấy một lá đại kỳ trong đó đang tăng tốc hấp thu sát khí và âm khí xung quanh. "Gầm!

Ta là Tổ Vu thứ mười ba Xi Vưu!" Sau một tiếng gầm, một bóng hình hư ảo từ hình vẽ trên lá cờ đó nhảy ra.

Hậu Thổ tràn đầy kinh hỉ, sự phục sinh của Xi Vưu đã cho nàng thêm niềm tin, sau vô tận tuế nguyệt, các huynh trưởng của nàng chắc chắn có thể phục sinh lần nữa.

Sau khi Xi Vưu tỉnh táo lại, nhìn Hậu Thổ, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc: "...

Hậu Thổ Tổ Vu?

Không phải tôi đã chết trong trận đại chiến Vu Yêu rồi sao?

Tại sao bây giờ tôi lại còn sống?" Xi Vưu tràn đầy nghi hoặc, nên

biết Vu tộc không có nguyên thần, chỉ có nhục thân, một khi thân tử là thật sự biến mất, không giống các chủng tộc khác có nguyên thần có thể đoạt xá hoặc trọng tu nhục thân.

Vẻ kinh hỉ trong mắt Hậu Thổ dần tan biến, nàng chỉ tay một cái, một luồng thông tin tiến nhập não hải của Xi Vưu, giúp hắn hiểu tại sao mình còn sống.

Sau khi tiêu hóa xong thông tin, Xi Vưu lộ vẻ thán phục, sau đó hỏi Hậu Thổ: "Hậu Thổ Tổ Vu, không biết Vu tộc chúng ta giờ thế nào rồi?

Đã chiếm cứ được cả thiên địa Hồng Hoang, triệt để tiêu diệt Yêu tộc chưa?" Hậu Thổ vô cùng bình tĩnh, mở lời: "Hai tộc Vu Yêu đều lưỡng bại câu thương và đã rút khỏi Hồng Hoang, không còn lực tranh đoạt ngôi vị thiên địa.

Giờ đây là thiên hạ của Nhân tộc.

Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, lúc này vị hoàng cuối cùng trong Tam Hoàng Ngũ Đế đang giáng thế." Nghe lời Hậu Thổ, Xi Vưu lộ vẻ không cam tâm.

Hắn biết về Nhân tộc, nhưng dù thế nào hắn cũng không ngờ sau khi đánh đến cùng, Nhân tộc lại là kẻ được hưởng lợi. "Xi Vưu, giờ con đã phục sinh, vậy thì hãy quay về Điện Bàn Cổ, ở lại đó chờ đợi các huynh trưởng khác quay về." Hậu Thổ nhìn thấy vẻ không cam lòng trong mắt Xi Vưu, biết hắn đang nghĩ gì, nhưng hiện tại Nhân tộc trở thành nhân vật chính là thiên đạo đại thế không thể thay đổi, dù nàng cũng chẳng có cách nào.

Thay vì để Xi Vưu ở đây uất ức, chi bằng đưa hắn về Điện Bàn Cổ, từ từ khôi phục thực lực chờ các Tổ Vu khác quy vị. "Không!

Vẫn còn cơ hội!

Chương 171

Hậu Thổ Tổ Vu, con muốn chuyển thế vào Nhân tộc, xin Hậu Thổ Tổ Vu trợ con một tay!" Xi Vưu lắc đầu, nói với Hậu Thổ.

Hắn không muốn quay về, hắn muốn thử một phen nữa. "Muốn vào Nhân tộc?

Chẳng lẽ con muốn tranh đoạt ngôi vị Nhân Hoàng sao?!" Sắc mặt Hậu Thổ biến đổi, nàng nhận ra Xi Vưu định làm gì.

Xi Vưu im lặng không nói, nhưng thái độ đó đã chứng minh hắn muốn tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng đó. "Ngay cả khi con tranh được vị trí Nhân Hoàng thì có thể chứng minh được gì?

Huống hồ trong Nhân tộc có gần mười vị Chuẩn Thánh, vô số cao thủ Đại La Kim Tiên, thậm chí còn có một cường giả Hỗn Nguyên là Hoàng Thiên, con có thể làm được gì?" Hậu Thổ nói thẳng tình hình trong Nhân tộc cho Xi Vưu biết. "Năm đó khi Vu tộc còn tồn tại, Nhân tộc chưa lớn mạnh, Nhân tộc đã thông hôn với Vu tộc ta, sinh ra mạch Nhân Vu, đó cũng là Nhân tộc.

Nếu đều là Nhân tộc, vậy con chuyển thế thành mạch Nhân Vu, tại sao không thể tranh đoạt ngôi vị Nhân Hoàng?

Chỉ cần con trở thành Nhân Hoàng, con có thể mượn khí vận của Nhân tộc để một lần nữa làm lớn mạnh khí vận Vu tộc, biết đâu sẽ có cơ hội tranh bá Hồng Hoang lần nữa, xin Hậu Thổ Tổ Vu thành toàn!" Nói xong Xi Vưu liền quỳ lạy Hậu Thổ, ánh mắt đầy kiên định.

Nhìn Xi Vưu như vậy, Hậu Thổ lộ vẻ do dự, sau một hồi lâu, nàng mới bất đắc dĩ gật đầu nói: "Ai!

Được rồi, con đi đi!" "Đa tạ Hậu Thổ Tổ Vu!" Xi Vưu bái lạy,

trong mắt tràn đầy kinh hỉ và kiên định.

Vì Vu tộc, hắn tuyệt đối sẽ không thất bại!

Cứ như vậy, dưới sự trợ giúp của Hậu Thổ, Xi Vưu thuận lợi chuyển thế vào bộ lạc Cửu Lê của Nhân tộc, lúc ra đời đã mang theo binh khí và huyết sát chi khí.

Bộ lạc Cửu Lê vốn có vài phần huyết mạch Vu tộc nên không thấy sợ hãi, ngược lại còn thầm kinh hỉ, coi Xi Vưu là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời ban tặng.

Như vậy, cùng với sự ra đời của Hiên Viên và Xi Vưu, vị Nhân Hoàng thứ ba sẽ từ đây mà sinh ra.

Xi Vưu giáng thế làm thiên cơ biến hóa, các Thánh nhân đều vô cùng kinh ngạc.

Họ không ngờ sau trận chiến năm đó Xi Vưu vẫn còn sống, giờ còn định mưu đoạt vị trí Nhân Hoàng.

Nhưng họ không ai động thủ, chỉ âm thầm quan sát tình hình của Hiên Viên và Xi Vưu.

Lại nói, sau khi Hiên Viên ra đời, để tiện dạy dỗ, Quảng Thành Tử cũng ở lại bộ lạc Hiên Viên, lặng lẽ chờ đợi Hiên Viên trưởng thành.

Thời gian dần trôi, chẳng mấy chốc Hiên Viên đã đến tuổi trưởng thành.

Trong thời gian đó, Quảng Thành Tử không ngừng dạy Hiên Viên tu luyện và các phương pháp xử lý sự việc.

Thiếu Điển cũng nhường chức tộc trưởng cho Hiên Viên để hắn có thể toàn tâm toàn ý phát triển bộ lạc Hữu Hùng Thị.

Khi đó Nhân tộc không có bệnh tật tai ương nên số lượng bùng nổ, diện tích trồng trọt không ngừng mở rộng.

Theo đó, việc phân chia đất đai của ai đã nảy sinh không ít tranh chấp.

Hiên Viên sau một thời gian dài suy nghĩ, đã dùng bước chân để đo đạc mẫu đất nhằm tránh tranh chấp, sau đó tiến hành phân phối lại ruộng đất, điều hòa phát triển, đưa bộ lạc Hữu Hùng Thị đi lên hưng thịnh.

Đồng thời, dựa theo lời Quảng Thành Tử kể mà huấn luyện quân đội, khiến sức chiến đấu của quân đội tăng mạnh.

Các bộ lạc xung quanh nghe danh tiếng và hành động của Hiên Viên đã lũ lượt kéo đến đầu quân, khiến danh tiếng của Hiên Viên bắt đầu truyền khắp các bộ lạc Nhân tộc.

Thần Nông đang ở Trần Đô cai trị Nhân tộc cũng biết đến danh tiếng của Hiên Viên, quyết định tiến hành khảo sát.

Nếu Hiên Viên khiến ông hài lòng, ông sẽ giao vị trí cộng chủ Nhân tộc cho hắn.

Thần Nông không báo cho ai mà bí mật đến bộ lạc Hữu Hùng Thị.

Nhìn thấy một Hữu Hùng Thị đang bừng bừng sức sống, trong lòng ông rất mãn nguyện, sau đó ông mới lộ danh tính để gặp gỡ Hiên Viên.

Chương 172

Biết Thần Nông tới, Hiên Viên không dám chậm trễ vội vàng ra nghênh đón.

Quảng Thành Tử cũng đi bên cạnh hắn.

Cả hai gặp Thần Nông rồi hành lễ. "Tộc trưởng bộ lạc Hữu Hùng Thị của Nhân tộc là Hiên Viên kính chào Cộng chủ!" "Bần đạo Quảng Thành Tử kính chào Cộng chủ Nhân tộc!" Thần Nông chăm chú quan sát Hiên Viên, thấy khí độ bất phàm, tự thân mang một luồng vương giả chi khí, trong lòng càng thêm hài lòng, ông đỡ Hiên Viên dậy: "Sớm nghe danh Hữu Hùng Thị có đại hiền tài Hiên Viên, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền!" Sau đó ông nói với Quảng Thành Tử: "Đạo trưởng miễn lễ, đa tạ Quảng Thành Tử đạo trưởng đã bồi dưỡng cho Nhân tộc ta một vị đại hiền." Trong mấy ngày sau đó, Thần Nông đứng ngoài quan sát cách Hiên Viên xử lý chính vụ, đồng thời thảo luận với hắn về các phương pháp cai trị thiên hạ, cuối cùng trong lòng ông vừa mừng vừa lo.

Ông và Phục Hy đều sùng thượng Vương đạo để trị người, nhưng Hiên Viên lại thực hiện song hành Vương đạo và Bá đạo, không biết đối với Nhân tộc là tốt hay xấu, nhưng cuối cùng ông vẫn quyết định truyền ngôi vị cộng chủ cho Hiên Viên.

Lúc này tuy Hiên Viên đã có một số biện pháp có lợi cho Nhân tộc, nhưng vẫn chưa nhận được sự ủng hộ của toàn bộ Nhân tộc, một số bộ lạc căn bản không công nhận hắn.

Nếu không có biến cố gì, có lẽ vài chục năm nữa hắn sẽ nhận được sự ủng hộ của tất cả.

Nhưng Xi Vưu sau khi trưởng thành trở thành tộc trưởng bộ lạc

Cửu Lê, nghe tin Hiên Viên thành cộng chủ thì người đầu tiên biểu thị không phục, tuyên bố phản loạn và muốn đuổi Hiên Viên khỏi vị trí đó.

Như thế, Nhân tộc bắt đầu chia làm hai phe, một bên ủng hộ Hiên Viên, một bên ủng hộ Xi Vưu.

Thần Nông sắp quy vị, vị Nhân Hoàng thứ ba vốn dĩ nên thuộc về Hiên Viên, nhưng lúc này Xi Vưu lại giáng sinh trong bộ lạc Cửu Lê của mạch Nhân Vu.

Xi Vưu vốn định tranh ngôi Nhân Hoàng, khi nghe Thần Nông định truyền ngôi cho Hiên Viên thì không kìm nén được tâm tư, dẫn đại quân Cửu Lê tập kích bộ lạc Hữu Hùng Thị.

Dù bộ lạc Hữu Hùng Thị có quân đội được Hiên Viên tinh tâm huấn luyện, nhưng lúc đó Hiên Viên không có mặt, dù có huấn luyện nghiêm chỉnh đến đâu cũng bị bộ lạc Cửu Lê đánh cho tơi bời, thảm bại vô cùng.

Tin tức này truyền khắp Nhân tộc, các bộ lạc vốn đang nghi ngại việc Hiên Viên kế vị càng thêm không tin tưởng.

Họ đồng loạt từ chối công nhận vị trí cộng chủ của Hiên Viên, quay sang đầu quân cho Xi Vưu, cho rằng Xi Vưu mới là lựa chọn tốt nhất để làm cộng chủ tiếp theo.

Sau trận này, uy tín của Hiên Viên trong Nhân tộc rơi xuống điểm đóng băng.

Thần Nông lúc này lại bỏ mặc không quan tâm, dường như ai cuối cùng chiến thắng thì người đó sẽ là cộng chủ tiếp theo.

Đối với ngôi vị cộng chủ, cả Hiên Viên và Xi Vưu đều không muốn từ bỏ.

Hiên Viên không bị đả kích bởi những chuyện này, hắn xốc lại

tinh thần, chỉnh đốn Hữu Hùng Thị, tổ chức các bộ lạc vẫn còn thần phục lại để hình thành một đạo quân mới.

Xi Vưu thì dẫn dắt bộ lạc Cửu Lê thu phục các bộ lạc khác có huyết mạch Nhân Vu, tự mình huấn luyện những người có huyết mạch Vu tộc nồng đậm nhất để lãnh đạo các bộ lạc đó, tổng cộng có chín chín tám mươi mốt người, gọi là tám mươi mốt huynh đệ.

Hai bên triển khai cuộc đấu tranh giằng co vì vị trí Nhân Hoàng, mỗi bên đều tự phát triển bộ lạc và thăm dò tiến công lẫn nhau.

Nhưng Hiên Viên xét cho cùng thực lực không bằng Xi Vưu, quân đội dưới trướng tuy huấn luyện nghiêm chỉnh nhưng không thiện chiến bằng những kẻ mang huyết mạch Nhân Vu của tộc Cửu Lê.

Hai bên giao chiến vài lần, lần nào Hiên Viên cũng bại trận, tổn binh hao tướng.

Dần dần, các bộ lạc dưới trướng Hiên Viên cũng bỏ đi đầu quân cho Xi Vưu.

Thấy vậy Hiên Viên nhìn mà nóng lòng nhưng chẳng có cách nào hay. "Lão sư, không biết người có cách nào không?

Hiện tại thế lực Xi Vưu quá lớn, đệ tử thua trận liên miên, nếu không có cách hay thì e là đệ tử không phải đối thủ của hắn." Hiên Viên tìm đến lão sư Quảng Thành Tử, có lẽ ông sẽ có cách đánh bại Xi Vưu.

Nghe Hiên Viên hỏi, Quảng Thành Tử cũng lộ vẻ bất đắc dĩ.

Hiên Viên tuy chưa nghe tiếng tăm của Xi Vưu nhưng ông thì biết rõ, năm đó trên chiến trường Vu Yêu, hắn đã chém giết Kế Mông, tay không xé xác Quỷ Xa và Thương Dương, hung tàn vô cùng.

Hắn đã gây ảnh hưởng cực lớn đến kết quả trận đại chiến Vu Yêu, nếu không có hắn, có lẽ Yêu tộc đã không bại.

Dù bây giờ Xi Vưu đã chuyển thế, nhưng Quảng Thành Tử vẫn không có nắm chắc sẽ thắng được hắn. "Chuyện này một mình ta cũng không giúp được gì, cần phải xin Sư tổ mở lời, triệu tập các Sư thúc đến trợ giúp, lúc đó mới có thể yên tâm giải quyết Xi Vưu." Nghe lão sư nói vậy, Hiên Viên cũng phần nào yên tâm, hắn hành lễ với Quảng Thành Tử: "Vậy xin bái thác lão sư, mong lão sư đi sớm về sớm!" Quảng Thành Tử gật đầu rồi quay về Ngọc Hư Cung.

Thấy đệ tử trở về, Nguyên Thủy mở mắt nói: "Ý của con ta đã biết." Sau đó Ngài gọi Nhiên Đăng cùng chúng đệ tử Xiển Giáo đến và bảo: "Nhiên Đăng Phó giáo chủ, hãy dẫn đệ tử Xiển Giáo xuống núi trợ giúp Nhân Hoàng Hiên Viên tiễu trừ phản loạn Xi Vưu." "Việc này nếu hoàn thành viên mãn, đối với các con cũng là chuyện tốt, có thể kiếm được một chút công đức." Nghe Nguyên Thủy nói, Nhiên Đăng và những người khác đều lộ vẻ vui mừng, họ hành lễ với Nguyên Thủy rồi theo sau Quảng Thành Tử đi đến chỗ Hiên Viên.

Chương 173

Khi Quảng Thành Tử hành động, Xi Vưu cũng không ngồi yên.

Hắn phát hiện dù lần giao tranh nào hắn cũng thắng Hiên Viên, nhưng không bao lâu sau Hiên Viên lại có thể gầy dựng lại một đạo quân mới.

Thậm chí sức chiến đấu của đạo quân đó còn không ngừng tăng lên.

Quân Cửu Lê tuy có thể đánh bại Hiên Viên nhưng khó bảo đảm cuối cùng sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Để chấm dứt chuyện này một lần và mãi mãi, Xi Vưu quyết định quay về Điện Bàn Cổ để tìm cứu binh, có như vậy mới giết chết được Hiên Viên, trừ hậu họa về sau.

Có lẽ đã lâu không gặp các huynh đệ Vu tộc, trong lòng hắn vô cùng tưởng nhớ.

Nghĩ đến đây, Xi Vưu ngứa ngáy trong lòng, lập tức không chần chừ nữa, tìm một cái cớ rồi rời bộ lạc Cửu Lê đi về phía Điện Bàn Cổ.

Khoảng cách từ bộ lạc Cửu Lê đến Điện Bàn Cổ không quá xa, bởi những người lai Nhân Vu thế hệ đầu tiên đã chọn nơi định cư ở gần đó.

Chẳng mấy chốc Xi Vưu đã quen đường cũ tới trước Điện Bàn Cổ.

Chưa kịp bước vào thì một tiếng quát lớn đã vang lên. "Ai?

Điện Bàn Cổ cấm ngoại tộc xâm phạm, mau rời khỏi đây, bằng không đừng trách ta động thủ." Nghe giọng nói quen thuộc đó, mắt Xi

Vưu đỏ lên, hắn nói: "Ha ha, Tướng Liễu, ngươi không nhận ra ta nữa sao?" "Cộp!

Cộp!

Cộp!" Một tên Vu tộc bước ra, nhìn Xi Vưu với ánh mắt ngờ vực, rồi lập tức kinh hãi thốt lên: "Xi Vưu?

Không thể nào..." "Ha ha ha, ta lại sống rồi!

Ta có chuyện cần bàn bạc với các huynh đệ, mọi người đều ở trong Điện Bàn Cổ chứ?" Xi Vưu cười lớn, nhưng không nói lý do tại sao mình sống lại.

Tướng Liễu thấy Xi Vưu không nói cũng không hỏi thêm, chỉ gật đầu rồi dẫn Xi Vưu vào Điện Bàn Cổ.

Những Đại Vu còn sống sót như Cửu Phượng đều xuất hiện trong điện chính, nghe tin Xi Vưu phục sinh, ai nấy đều kinh hỉ xen lẫn kinh ngạc.

Nhìn thấy chỉ còn lại mười mấy vị Đại Vu, mắt Xi Vưu đượm buồn: "Không ngờ Vu tộc và Yêu tộc chúng ta đánh đến cuối cùng chỉ còn lại vài người này, thật là mỉa mai thay." Cửu Phượng và những người khác cũng u buồn, nàng nói: "Vu Yêu đều đã lụi tàn, giờ đây chúng ta chỉ muốn bảo hộ Điện Bàn Cổ này mà thôi.

Chẳng phải huynh đã chết rồi sao?

Tại sao lại sống lại?" Mắt Xi Vưu lóe lên một tia sáng, hắn không kể việc mình phục sinh thế nào, chỉ nói: "Ta cũng không biết làm sao mình sống lại, sau đó chuyển thế vào mạch Nhân Vu." "Các vị huynh đệ có muốn làm Vu tộc ta hưng thịnh lần nữa không?" Cửu Phượng và những người khác nghe Xi Vưu nói thì mắt đều sáng lên, nhưng sau đó Tướng Liễu nói: "Xi Vưu huynh đệ đừng nói giỡn.

Bây giờ Nhân tộc mới là bá chủ, chỉ dựa vào vài người chúng ta

thì làm sao có thể làm nên chuyện?

Ngay cả khi chúng ta muốn, các Thánh nhân cũng sẽ không để yên đâu." Nhiều người gật đầu đồng ý, tâm tư muốn phục hưng dần biến mất, họ chỉ muốn bảo vệ những tộc nhân còn lại và Điện Bàn Cổ.

Xi Vưu thấy vậy liền nói: "Chắc các vị đều biết Nhân tộc hiện có Tam Hoàng Ngũ Đế xuất thế giáo hóa, để Nhân tộc thành nhân vật chính của thiên địa chứ?" "Đúng vậy!" "Ta chuyển thế vào mạch Nhân Vu cũng thuộc về Nhân tộc.

Giờ ta muốn tranh đoạt ngôi vị Nhân Hoàng.

Một khi ta nắm được vị trí đó, lúc đó khí vận Nhân tộc sẽ bổ trợ cho Vu tộc, tạo cơ hội cho Vu tộc hưng thịnh trở lại." Nhiều người bắt đầu dao động, trước giờ họ chưa nghĩ tới điều này, giờ được Xi Vưu gợi ý, dường như thật sự có khả năng.

Nhưng Cửu Phượng nhìn chằm chằm Xi Vưu hỏi: "Không có môn đệ Thánh nhân trợ giúp thì sao có thể thành Nhân Hoàng?

Chúng ta đối mặt với Thánh nhân không có sức kháng cự, làm vậy không phải cứu Vu tộc mà là hại Vu tộc." "Chuyện này ta đã tính kỹ, tranh đoạt Nhân Hoàng của Nhân tộc thì Thánh nhân không được can thiệp, bằng không ta cũng chẳng thể xuất hiện ở đây, từ lúc ta lộ diện đã bị xóa sổ rồi.

Giờ ta có thể đứng đây chứng minh ta có tư cách tranh ngôi Nhân Hoàng, ngay cả Thánh địa Nhân tộc cũng không ai ngăn cản ta, đó là sự cạnh tranh được quy tắc cho phép.

Chỉ cần ta cạnh tranh trong quy tắc, đối thủ của ta chỉ là một kẻ tranh đoạt khác và các môn đệ Thánh nhân, như vậy Vu tộc ta có gì phải sợ." Xi Vưu đã chuẩn bị từ trước.

Cửu Phượng không nói nữa, trong mắt nàng vẫn mang vài phần lo

âu, nhưng Tướng Liễu im lặng một hồi rồi lên tiếng: "Làm thôi!

Xi Vưu huynh đệ, tôi sẽ giúp huynh.

Chương 174

Tuy không biết có thành công không, nhưng không thử một lần tôi không cam tâm." Theo sau lời Tướng Liễu, Phong Bá và Vũ Sư cũng nhìn nhau rồi quyết định giúp Xi Vưu đoạt ngôi Nhân Hoàng.

Cửu Phượng đắn đo hồi lâu cuối cùng mới nói: "Tôi không đi đâu, Điện Bàn Cổ cần có Đại Vu ở lại trấn giữ.

Dù thành công hay thất bại cũng đừng làm tổn hại quá lớn đến Vu tộc ta!" Có được sự trợ giúp của ba vị Đại Vu hàng đầu, Xi Vưu đã mãn nguyện, hắn cười nói: "Nên là như vậy, Điện Bàn Cổ là nơi ta sinh ra, là gốc rễ của ta, không được có sai sót.

Có Tướng Liễu giúp là ta đủ rồi." Thấy Xi Vưu như vậy, Cửu Phượng cảm thấy hơi áy náy, cuối cùng nàng bảo: "Tuy Vu tộc ta tử thương thảm trọng, nhưng cũng đã khôi phục được chút nguyên khí, trong tộc có ai muốn đi theo đều có thể tuyển chọn, chỉ là số lượng không được quá nhiều." Xi Vưu gật đầu, sau đó dẫn theo ba Đại Vu cùng một số nhi lang Vu tộc về bộ lạc Cửu Lê.

Sau khi biết danh tính của họ, mọi người trong bộ lạc Cửu Lê đều kinh hãi.

Ngay lập tức họ càng thêm tín phục Xi Vưu.

Việc Xi Vưu có thể thu phục được các Đại Vu khiến họ vô cùng sùng bái, càng tin chắc Xi Vưu mới là Nhân Hoàng đời tiếp theo, Hiên Viên chẳng qua chỉ là kẻ chiếm chỗ mà thôi.

Chỉ là, không ai ngờ cả hai bên đều chọn cách mời ngoại viện để tiêu diệt đối phương.

Trận chiến Nhân Hoàng của Nhân tộc đã thu hút sự chú ý của cả

Hồng Hoang, từ Thánh nhân đến các đại năng đều dồn ánh mắt vào đó.

Tại Thánh địa Nhân tộc cũng có không ít người quan tâm trận chiến giữa Hiên Viên và Xi Vưu, nhưng không ai biết rằng, lúc này Hoàng Thiên đã âm thầm rời khỏi Thánh địa để đến một bộ lạc Nhân tộc khác.

Lại nói trong Nhân tộc có một bộ lạc tên là Thủy Hoàng Thị, nơi đó sinh ra một người tên là Thương Hiệt.

Hắn sinh ra đã bất phàm, có hai con ngươi trong mỗi mắt, ánh mắt ẩn chứa quang thái thần kỳ.

Tộc trưởng bộ lạc Thủy Hoàng Thị vốn muốn bồi dưỡng Thương Hiệt thành một đại hiền tài, một thủ lĩnh của bộ lạc, nhưng Thương Hiệt lại không để tâm đến những việc đó. "Thương Hiệt, tại sao con không muốn làm tộc trưởng bộ lạc Thủy Hoàng Thị, vậy con định làm gì?" Tộc trưởng hỏi Thương Hiệt. "Thưa tộc trưởng, dù Nhân tộc ta đã trở thành chủng tộc đứng đầu Hồng Hoang, nhưng các Tiên Thiên Thần Linh đều có Thần văn, Yêu tộc có Yêu văn do Yêu sư sáng tạo, Vu tộc có Vu văn.

Nhưng Nhân tộc ta hiện nay lại không có văn tự để truyền thừa, vì vậy con muốn sáng tạo ra loại văn tự riêng cho Nhân tộc." Trong mắt Thương Hiệt thỉnh thoảng hiện lên những tia sáng lạ lùng, ánh mắt hắn đầy kiên định.

Từ lúc biết nhận thức hắn đã giữ vững niềm tin này.

Nghe ý nguyện của Thương Hiệt, tộc trưởng Thủy Hoàng Thị cũng vô cùng chấn kinh, ông không ép buộc Thương Hiệt nữa, trái lại còn dặn tộc nhân đừng làm phiền để hắn tập trung làm việc.

Lời nói của Thương Hiệt cũng lọt vào tai Hoàng Thiên đang ẩn

thân.

Ngài nhìn Thương Hiệt với vẻ hài lòng, đây đúng là người Ngài cần tìm.

Hoàng Thiên không vội vàng ra mặt gặp Thương Hiệt, Ngài hóa thân thành một lão già.

Một ngày nọ, thấy Thương Hiệt đang trầm tư trước cửa, Ngài bước tới. "Chàng trai trẻ, con đang làm gì ở đây vậy?

Các tộc nhân đều đang vì bộ lạc mà phấn đấu, sao con lại ở đây thẩn thờ?

Như vậy không giống một hảo nhi lang của Nhân tộc đâu." Nghe lời Hoàng Thiên, Thương Hiệt đỏ mặt, vội vàng vươn tay đỡ lấy Hoàng Thiên và nói: "Thưa cụ, con không phải đang lười biếng đâu.

Con chỉ đang suy nghĩ làm sao để sáng tạo ra văn tự cho Nhân tộc ta.

Nếu không có văn tự truyền thừa, Nhân tộc ta rốt cuộc vẫn kém xa hai tộc Vu Yêu thời thượng cổ." Nghe Thương Hiệt nói, Hoàng Thiên mỉm cười hỏi: "Nếu đã vậy, chàng trai trẻ, không biết con đã sáng tạo ra văn tự Nhân tộc chưa?" "...

Thương Hiệt tuy có chí hướng này, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu!" Thương Hiệt lộ vẻ hổ thẹn.

Suy nghĩ bao lâu nay hắn vẫn chưa tìm ra chìa khóa để tạo chữ. "Ha ha ha!

Chàng trai trẻ, con có biết văn tự đại biểu cho ý nghĩa gì không?" Hoàng Thiên hỏi. "Xin cụ chỉ giáo!" Thương Hiệt khao khát được biết, cung kính hành lễ với Hoàng Thiên.

Chương 175

"Thế gian có ba loại văn tự: một là Tiên Thiên Thần văn, hai là Vu văn, ba là Yêu văn.

Văn tự không chỉ là sự truyền thừa của một chủng tộc, mà còn dùng để diễn giải vạn vật.

Thời viễn cổ nhất, khi vạn tộc chưa sinh ra, có các Tiên Thiên Thần Linh xuất thế, tham ngộ thiên địa đại đạo.

Nhưng đại đạo quá hạo hãn và ảo diệu, rất khó tham ngộ, vậy phải làm sao?

Họ quan sát vạn vật trong thiên địa, từ đó thấu hiểu đạo lý trong vạn sự vạn vật, cuối cùng sáng tạo ra Tiên Thiên Thần văn để diễn giải những đạo lý đó.

Sau đó Vu văn và Yêu văn cũng ra đời như vậy.

Muốn sáng tạo văn tự Nhân tộc, không thể chỉ ngồi một chỗ mà nói suông được." Nghe lời Hoàng Thiên, mắt Thương Hiệt sáng rực như sao, trong đầu lóe lên những tia linh quang, hắn hưng phấn nói: "Thưa cụ, con hiểu rồi!

Ngồi chết một chỗ thì không thể tạo ra văn tự Nhân tộc, chỉ có đi xem khắp thiên địa vạn vật, tham ngộ chúng thì mới có thể sáng tạo ra văn tự thuộc về Nhân tộc ta!" "Tốt lắm, đúng là đứa trẻ có thể dạy bảo.

Hiểu được lời ta nói thì không uổng công ta đến đây chỉ điểm." Hoàng Thiên nhìn Thương Hiệt đầy tán thưởng, khẽ gật đầu.

Dứt lời, Ngài hiện ra dáng vẻ thật của mình.

Thương Hiệt nhìn thấy chân thân của Hoàng Thiên thì ngẩn người

ra, khi định thần lại hắn vô cùng xúc động hành lễ. "Hậu bối Nhân tộc Thương Hiệt bái kiến Hoàng Thiên Nhân Tổ!" "Đứng lên đi.

Thương Hiệt, con có đại chí hướng muốn tạo chữ cho Nhân tộc, ta rất hài lòng, nhưng con đường này đi sẽ vô cùng gian nan, con đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" Hoàng Thiên phất tay đỡ Thương Hiệt dậy, thần sắc trịnh trọng nhìn hắn. "Thưa Nhân Tổ, vì Nhân tộc, dù có vất vả đến đâu Thương Hiệt cũng tuyệt không lùi bước, nhất định sẽ tạo ra văn tự cho Nhân tộc ta!" Sắc mặt Thương Hiệt cũng rất trịnh trọng, ánh mắt đầy kiên định.

Vốn dĩ hắn đã có chí hướng này, giờ biết cách hành động lại càng không từ bỏ. "Tốt!

Có thể giữ vững ý niệm không từ bỏ, ta rất hài lòng.

Con có nguyện bái ta làm thầy không?" Hoàng Thiên mỉm cười nhìn Thương Hiệt.

Nghe vậy, Thương Hiệt sững sờ tại chỗ, khi tỉnh lại hắn vô cùng kích động quỳ lạy Hoàng Thiên: "Thương Hiệt nguyện ý, đệ tử bái kiến lão sư!" "Tốt!

Tốt!

Tốt!

Thương Hiệt, giờ con đã là đệ tử của ta, nhưng việc tạo chữ cho Nhân tộc vẫn cần con tự thực hiện, những gì ta có thể làm là dạy con một số đạo lý, con có hiểu không?" Hoàng Thiên lộ vẻ hân hoan, sau đó nghiêm túc hỏi Thương Hiệt. "Đệ tử hiểu!" Thương Hiệt ngẩng cao đầu, ánh mắt đầy kiên định.

Sau đó Hoàng Thiên dẫn Thương Hiệt đi qua vô số bộ lạc Nhân tộc, để hắn ngước nhìn nhật nguyệt tinh thần, cúi xem núi non sông ngòi, vết chân chim muông, vân văn trên mai rùa.

Theo chân Thương Hiệt đi khắp các bộ lạc Nhân tộc, chứng kiến càng nhiều sự việc, trên người hắn tỏa ra một luồng khí tức huyền ảo, như thể bản thân hắn đang tiến hành lột xác. "Ầm ầm!

Ầm ầm!" Cuối cùng, vào một ngày, những tiếng lôi đình khủng khiếp từ trên không trung giáng xuống, dày đặc bao phủ cả bầu trời, vô số tia chớp khổng lồ di chuyển dữ dội. "Có chuyện gì vậy?" "Tại sao lại có hiện tượng thiên tượng khủng khiếp thế này?" Cả sinh linh Hồng Hoang đều bị chấn động, nhìn những tia lôi đình hạo đại kia với ánh mắt kinh hoàng, ngay cả Hiên Viên và Xi Vưu đang chuẩn bị quyết chiến cũng phải dừng lại.

Lúc này, Thương Hiệt trở thành tiêu điểm của cả Hồng Hoang, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào hắn.

Họ nhìn một người Nhân tộc bình thường tại sao lại có thể gây ra biến động lớn như vậy? "Oanh!" Đột nhiên Thương Hiệt mở bốn mắt, thần quang từ bốn con ngươi bắn ra, bốn đạo ánh sáng rực rỡ dường như muốn chiếu sáng cả thiên địa.

Khi chúng sinh Hồng Hoang đang tập trung nhìn vào Thương Hiệt, từng vị cường giả Nhân tộc xuất hiện, phân ra trấn giữ bốn phương để hộ vệ cho Thương Hiệt, cảnh giác nhìn xung quanh.

Chương 176

"Chuyện gì đang xảy ra?" "Tại sao Nhân tộc lại kích động như vậy, nhiều cường giả kéo đến thế?" "Nhìn kìa, Toại Nhân Thị, Tam Tổ, còn cả Thiên Hoàng Bào Hi và Cộng chủ Thần Nông cũng có mặt ở đó." Vô số người kinh ngạc, nhưng sau đó phản ứng lại ngay.

Nhân tộc đã có chuẩn bị từ trước, cố ý để Hiên Viên và Xi Vưu tranh đấu là để đánh lạc hướng dư luận.

Điều này khiến họ càng thêm tò mò, vì Tam Hoàng Ngũ Đế liên quan đến sự đại hưng của Nhân tộc, chẳng lẽ người Nhân tộc trước mắt này còn quan trọng hơn cả Tam Hoàng Ngũ Đế sao?

Chứng kiến cảnh này, các Thánh nhân cũng lộ vẻ phức tạp.

Sau khi suy tính, họ hiểu ra Thương Hiệt định làm gì, nhưng họ không thể và cũng không muốn ngăn cản, chỉ đành nhìn với tâm trạng phức tạp. "Mở!" Khi các đại năng và Thánh nhân đang nhìn Thương Hiệt, và các cường giả Nhân tộc như Toại Nhân Thị đứng ra bảo vệ, Thương Hiệt bỗng hét lớn một tiếng.

Ánh mắt hắn ẩn chứa thần quang khủng bố, vẻ mặt thần bí khôn lường. "Thiên đạo tại thượng, con là Thương Hiệt thuộc bộ lạc Thủy Hoàng Thị của Nhân tộc, nay cảm ngộ thiên địa vạn vật, sáng tạo văn tự Nhân tộc, dùng để truyền thừa đạo của Nhân tộc ta, đến ngàn thu vạn đại vĩnh viễn không phai mờ!" Thương Hiệt lên tiếng, khí tức trên người bắt đầu tăng mạnh, không gian xung quanh dường như không chịu nổi áp lực mà vỡ vụn, từng đạo hư không loạn lưu hiện ra. "Tạo chữ!

Hắn muốn sáng tạo văn tự Nhân tộc, thật không thể tin nổi!" "Từ cổ chí kim chỉ có Tiên Thiên Thần văn, Vu văn, Yêu văn, giờ sắp có

thêm loại chữ thứ tư là Nhân văn rồi sao?" "Tạo chữ không dễ như vậy đâu, cần phải được Thiên Đạo đồng ý." Các đại năng bắt đầu giao lưu ý niệm.

Côn Bằng ở Bắc Hải cũng nhìn Thương Hiệt với tâm trạng phức tạp.

Năm đó khi hắn tạo ra Yêu văn cũng phải chịu sự khảo nghiệm của Thiên Đạo, gần như thập tử nhất sinh mới sống sót được.

Cảm nhận khí tức trên người Thương Hiệt lúc này, e rằng khảo nghiệm Thiên Đạo mà hắn phải chịu sẽ còn tàn khốc và nghiêm trọng hơn nhiều so với trước kia.

Thương Hiệt không biết và cũng chẳng muốn biết các đại năng nghĩ gì.

Sau khi dứt lời, một luồng khí tức áp bách vô cùng nặng nề truyền đến.

Trên chín tầng trời, tiếng lôi minh càng lúc càng lớn, từng đạo tia chớp cuộn trào như những con tử long đang lồng lộn. "Thiên địa lôi đình lấp lánh, không cho nhân văn của nhân tộc ta xuất hiện, vậy chữ đầu tiên là Lôi (Sấm)!" Nhìn những tia lôi đình khủng bố đó, Thương Hiệt không hề sợ hãi, ngược lại còn mỉm cười, vung tay vạch ra những dấu vết trước mặt.

Một chữ "Lôi" hình thành, to lớn như ngọn núi, sừng sững trên không trung.

Lôi đình trên chín tầng trời dường như bị khiêu khích, chúng tập hợp lại tạo thành một biển điện hải, phát ra những tiếng nổ vang trời. "...

Đó không phải là tạo chữ, đó rõ ràng là đang diễn giải ba ngàn đại đạo!" "Khủng khiếp!

Đứa trẻ này thật đáng sợ!" "Nếu để hắn tạo chữ xong, e rằng ngay lập tức sẽ đạt đến cực hạn Chuẩn Thánh, thậm chí là bán bộ Hỗn Nguyên.

Nếu có Hồng Mông Tử Khí, e là có thể lập địa thành thánh!" Các đại năng chấn kinh vô cùng.

Chữ "Lôi" đó trong mắt họ không đơn thuần là một con chữ, mà là Lôi chi đại đạo đang diễn hóa.

Họ không màng gì khác, vội vàng tham ngộ chữ đó để hiểu thêm về Lôi đạo, mong có thể tiến thêm một bước trên con đường tu hành.

Sáu vị Thánh nhân đứng xem cũng bắt đầu đứng ngồi không yên.

Nhân tộc đang dần vượt ra khỏi tầm kiểm soát của họ, nếu có thêm một kẻ khủng bố như vậy thì quyền kiểm soát sẽ hoàn toàn tuột khỏi tay họ.

Nhưng khi họ chuẩn bị động thủ, khí tức của Hoàng Thiên bốc cao, như đang cảnh báo họ đừng có khinh cử vọng động, bằng không sẽ có một trận chiến lớn.

Sáu vị Thánh nhân vẻ mặt âm tình bất định.

Trong lúc họ còn đang do dự, mắt Thương Hiệt càng tỏa ra ánh sáng rực rỡ hơn nữa, chiếu sáng cả bốn phương. "Điện (Chớp)!" Cũng giống như chữ Lôi, chữ Điện hóa thành ngọn núi lớn ngự trị trên không trung, kinh thiên động địa.

Những luồng huyền ảo vô tận tỏa ra từ đó, từ từ kết hợp với chữ Lôi.

Chương 177

Từng tia điện chạy quanh hai chữ, trông vô cùng đáng sợ. "Phong (Gió)!" Những luồng cuồng phong vô tận từ đất trời thổi đến, cuối cùng bị thu nạp vào trong chữ Phong, từ từ bay quanh người Thương Hiệt. "Vũ (Mưa)!" "Kim (Vàng)!" "Mộc (Gỗ)!" "Thủy (Nước)!" "Hỏa (Lửa)!" "Thổ (Đất)!"...

Theo từng nét vẽ của Thương Hiệt trên không trung, từng chữ lớn hiện ra, tỏa sáng khắp đất trời, vây quanh hắn mà xoay chuyển.

Đủ loại dị tượng hiện ra, khi thì mưa gió bão bùng, khi thì lôi đình vang dội. "Nhật (Mặt trời)!" "Nguyệt (Mặt trăng)!" "Tinh (Ngôi sao)!" Ba chữ vừa xuất hiện, muôn vàn tinh tú đều tỏa sáng rực rỡ trên bầu trời Hồng Hoang.

Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh đồng loạt rung động, bắn ra những đạo hào quang hòa vào hai chữ Nhật và Nguyệt. "Thiên (Trời)!" "Địa (Đất)!" "Nhân (Người)!" Ba chữ cuối cùng được Thương Hiệt viết ra, ngay lập tức một luồng uy áp vô tận từ trên trời giáng xuống.

Giữa ba chữ này dường như có một mối liên hệ thần bí, chúng phát ra ánh sáng rực rỡ và khí tức nhiếp người.

Ba ngàn nhân văn đã được Thương Hiệt tạo ra.

Những người bảo vệ hắn như Toại Nhân Thị đều xúc động đến run người, Nhân tộc cuối cùng cũng đã có văn tự của riêng mình.

Thương Hiệt uy phong lẫm lẫm, sau khi tạo xong ba ngàn nhân văn, khí tức trên người hắn đã đạt tới điểm cực hạn, thân hình từ từ bay lên không trung.

Luồng khí thế khủng bố như muốn trấn áp cả thiên địa. "Ba ngàn

nhân văn đã thành, từ nay truyền thừa Nhân tộc không dứt, Thiên Đạo chứng giám!" "Ầm ầm!

Ầm ầm!" Khi Thương Hiệt dứt lời, biển lôi đình trên không trung ngay lập tức thu nhỏ lại, hóa thành một con Thiên Đạo Chi Nhãn.

Trong mắt nó tràn đầy vẻ lạnh lùng vô tình, nhìn chằm chằm vào Thương Hiệt và ba ngàn văn tự hắn vừa sáng tạo. "Thiên Đạo Chi Nhãn?

Lại có thể mời ra cả Thiên Đạo Chi Nhãn sao?" "Ba ngàn văn tự mà Thương Hiệt tạo ra quá đỗi khủng khiếp, ngay cả Thiên Đạo cũng không muốn để chúng xuất thế." "Thật đáng tiếc, nếu không có Thiên Đạo Chi Nhãn, e rằng Thương Hiệt có thể vượt qua đại nạn này!" Các đại năng nhìn Thiên Đạo Chi Nhãn trên bầu trời với vẻ kinh hãi, rồi nhìn Thương Hiệt đầy tiếc nuối. "Tại sao?

Văn tự của Nhân tộc ta tại sao lại chọc giận Thiên Đạo Chi Nhãn?

Chẳng lẽ Thiên Đạo không muốn Nhân tộc có văn tự truyền thừa sao?!" Toại Nhân Thị và những người khác tràn đầy phẫn nộ và không cam lòng, họ lo lắng nhìn bóng hình Thương Hiệt. "Ba ngàn nhân văn, hãy vào thân thể ta, hợp!" Nhìn Thiên Đạo Chi Nhãn, Thương Hiệt không hề bỏ cuộc, hắn lạnh lùng quát lớn một tiếng, hấp thu toàn bộ ba ngàn nhân văn vào trong cơ thể.

Từng chữ nhập vào, khí tức của hắn bắt đầu tăng vọt: Chuẩn Thánh sơ kỳ, Chuẩn Thánh hậu kỳ, Chuẩn Thánh viên mãn... cuối cùng tăng không ngừng, dường như vĩnh viễn không có điểm dừng, vô cùng tiếp cận cảnh giới Hỗn Nguyên.

Khi khí thế của Thương Hiệt gần chạm tới Hỗn Nguyên, Thiên Đạo Chi Nhãn bất ngờ bắn ra vạn đạo lôi đình về phía hắn, muốn dùng chúng để tiêu diệt Thương Hiệt. "Dù là ông trời cũng đừng hòng ngăn cản truyền thừa văn tự của Nhân tộc ta!" "Diệt!" Thương Hiệt

ánh mắt kiên định, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng kim, tay phải nắm chặt thành quyền, mãnh liệt đấm về phía vạn đạo lôi đình đang giáng xuống.

Cú đấm của Thương Hiệt mang theo sức mạnh của ba ngàn văn tự vừa tạo, hóa thành một dòng hồng lưu lao lên, đánh tan toàn bộ vạn đạo lôi đình. "Nhân tộc ta sinh ra trong thiên địa Hồng Hoang, phát triển đến nay trải qua muôn vàn huyết chiến, chưa từng dựa dẫm vào ai, chỉ dựa vào sự tự cường bất tức của chính mình.

Hôm nay, nhân văn, ta, Thương Hiệt, quyết định xác lập!" Mắt Thương Hiệt rực sáng thần quang, không đợi Thiên Đạo Chi Nhãn tấn công trước, hắn chắp hai tay lại.

Vô lượng kim quang xuất hiện giữa đất trời, mỗi đạo kim quang đều là sự hiển hóa sức mạnh của một văn tự, lao thẳng về phía Thiên Đạo Chi Nhãn. "Ầm ầm!

Ầm ầm!" Thấy Thương Hiệt chủ động ra tay, vẻ lạnh lẽo trong Thiên Đạo Chi Nhãn càng thêm đậm đặc, dường như có một tia phẫn nộ lóe lên.

Chương 178

Chưa từng có ai dám chủ động tấn công Thiên Đạo Chi Nhãn như vậy.

Như thể bị hành động của Thương Hiệt kích nộ, vô số tia sét từ Thiên Đạo Chi Nhãn bắn ra nhiều vô kể, nổ vang không dứt: Âm Dương Thần Lôi, Ngũ Hành Thần Lôi, rồi cả Tử Tiêu Thần Lôi đếm không xuể. "Nhân tộc không diệt, Nhân đạo vĩnh xương!" Thương Hiệt vung tay, vô số văn tự kết hợp lại hóa thành đủ loại thần thông binh khí: đao, thương, kiếm, kích, câu, phủ... bộc phát uy lực kinh người, không chút sợ hãi đối đầu với biển lôi đình vô tận. "Diệt!" "Diệt!" "Diệt!" Những tiếng hô vang vọng trong lòng chúng sinh, biển lôi đình dần dần tan biến, nhưng thay vào đó là những tia sét mang theo hỗn độn khí, mang theo hơi thở hủy diệt lao về phía Thương Hiệt, muốn xóa sổ hắn cùng ba ngàn văn tự. "Nhân tộc lửa đỏ truyền đời, vĩnh viễn không phai mờ!" Theo lời của Thương Hiệt, một cuộn tranh hùng vĩ hiện ra giữa trời đất.

Trên đó có cảnh Nữ Oa tạo người, Toại Nhân Thị khoan gỗ lấy lửa, Hữu Sào Thị xây nhà, Truy Y Thị may áo.

Lại có cảnh Nhân tộc đại di cư hàng triệu dặm từ chân núi Bất Chu, Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, Nhân tộc anh dũng phản kháng, Bào Hi sáng tạo Bát quái, Thần Nông trồng ngũ cốc nếm bách thảo.

Từ cổ chí kim, vô số hình ảnh của Nhân tộc lần lượt hiện lên trên cuộn tranh.

Chứng kiến lịch sử phấn đấu của Nhân tộc, một niềm tin tự cường bất tức chấn động cả thiên địa.

Toàn bộ các bộ lạc Nhân tộc nhìn thấy các bậc tiền bối phấn đấu,

trong lòng họ dường như thấu hiểu điều gì đó, mắt tràn đầy ánh sáng.

Cuộn tranh đó dường như ban cho Thương Hiệt sức mạnh mới.

Lúc này, đối mặt với vô số lôi đình hỗn độn, Thương Hiệt không hề sợ hãi, hắn bay lên, mỗi đòn đánh ra đều mang uy lực to lớn phá tan những tia sét đó.

Lúc này trên người Thương Hiệt mang một loại tinh thần vô thượng: tinh thần Nhân tộc không diệt, Nhân đạo vĩnh xương, Nhân tộc truyền nối, Nhân đạo tự cường.

Ngay cả Thiên Đạo Chi Nhãn cũng không đủ tư cách khiến hắn cúi đầu. "Ầm ầm!" Vô số lôi đình xuất hiện quanh Thiên Đạo Chi Nhãn, nhưng chúng không giáng xuống mà hòa quyện vào nhau, tạo thành một cột lôi đình khổng lồ mang đủ màu sắc, oanh kích về phía Thương Hiệt.

Cột lôi đình đi đến đâu, mọi thứ ở đó đều vỡ vụn, như thể ngày tận thế đang đến gần.

Những kẻ chứng kiến cột lôi đình đó đều cảm thấy tuyệt vọng.

Cột lôi đình đó như xuyên thấu mọi sự ràng buộc của thời gian và không gian, ngay lập tức xuất hiện trước mặt Thương Hiệt khiến hắn không kịp kháng cự, đánh trúng đỉnh đầu hắn và hất văng hắn xuống đất.

Nhưng vẫn chưa dừng lại, Thiên Đạo Chi Nhãn không cho Thương Hiệt bất kỳ cơ hội thở dốc nào, liên tiếp oanh sát hắn.

Không biết qua bao lâu, Thiên Đạo Chi Nhãn mới ngừng tay.

Tại nơi Thương Hiệt đứng trước đó xuất hiện một hố sâu thăm thẳm, bóng dáng Thương Hiệt đã biến mất, dường như đã bị lôi đình đánh chết. "Chết rồi sao?" "Thật đáng tiếc, một nhân kiệt như vậy đối mặt với Thiên Đạo Chi Nhãn cũng không có sức phản kháng." Các đại

năng nhìn cảnh này đầy tiếc nuối và kính sợ.

Tiếc cho một nhân kiệt đã ngã xuống, và kính sợ trước sức mạnh diệt sát của Thiên Đạo Chi Nhãn. "Phụt!" Tiếng thổ huyết vang lên, bóng hình Thương Hiệt đột nhiên hiện ra.

Trên người hắn đầy những vết thương, trông như một con búp bê sứ sắp vỡ tan.

Nếu nhìn gần, có thể ngửi thấy mùi khét lẹt tỏa ra từ cơ thể hắn.

Thiên Đạo Chi Nhãn thấy Thương Hiệt còn sống liền không ngừng nghỉ, lôi đình chớp giật đánh bay hắn đi, khiến thân thể hắn gần như vỡ vụn, thương thế càng thêm trầm trọng. "Không!

Ta không thể thua ở đây, ông trời không cản nổi ta!" Thương Hiệt gầm lên một tiếng, toàn thân kim quang đại phóng.

Dưới tác dụng của kim quang, thương thế trên người hắn dần hồi phục, sau lưng hắn, từng văn tự bắt đầu bay múa.

Những đạo lý ẩn chứa trong đó tỏa ra không trung, dưới sự điều khiển của Thương Hiệt chúng hình thành một dòng hồng lưu của ba ngàn chữ, rồi quy tụ lại một chỗ lao thẳng về phía Thiên Đạo Chi Nhãn.

Chương 179

Tuy ba ngàn văn tự mới được sáng tạo, nhưng vì là văn tự của Nhân tộc nên ngay khi ra đời đã mang không ít khí tức Nhân đạo.

Lúc này ba ngàn chữ hợp nhất, muốn đánh tan Thiên Đạo Chi Nhãn.

Đối mặt với chiêu thức này, Thiên Đạo Chi Nhãn không bắn lôi đình nữa, mà trong mắt nó có một luồng sáng luân chuyển, sau đó một đạo thần quang bắn ra.

Đó là Thiên Đạo Kiếp Quang, dưới ánh sáng này vạn vật đều tan biến.

Thiên Đạo Chi Nhãn muốn dùng nó để quét sạch dòng hồng lưu ba ngàn chữ của Thương Hiệt.

Sự va chạm giữa hai bên khiến không gian từng tấc một vỡ vụn.

Trong phạm vi ảnh hưởng, tất cả đều hóa thành tro bụi, từ núi cao đến sông ngòi đều không ngoại lệ. "Hú!

Hú!

Hú!" Những tiếng hú ghê rợn vang lên khắp Hồng Hoang, như thể trời đất đang khóc than.

Thần sắc Thương Hiệt không hề thay đổi, cuộn tranh hùng vĩ của Nhân tộc sau lưng hắn vẫn còn đó, những người trong tranh dường như muốn bước ra ngoài đời thực.

Thiên Đạo Chi Nhãn cũng dừng lại, ánh mắt lóe sáng như đang tích tụ một đòn tấn công cực mạnh.

Thương Hiệt vẫn điềm nhiên, hắn quay người nhìn Toại Nhân Thị

và những người khác, hành lễ rồi nói: "Ba vị lão tổ, các vị tộc lão, Thương Hiệt muốn mượn khí vận Nhân tộc để dùng một lát." "Chỉ là con không biết kết quả chuyện này sẽ thế nào, có thể khí vận Nhân tộc sẽ bị tiêu hao nghiêm trọng..." Giọng Thương Hiệt mang vài phần do dự, bởi nếu khí vận tiêu hao quá mức thì cả Nhân tộc sẽ gặp họa lớn, thiên tai nhân họa liên miên.

Dù sau này có thể khôi phục nhưng không biết là bao giờ, đây là một canh bạc lớn.

Dùng khí vận đang hưng thịnh của thời Tam Hoàng Ngũ Đế để đánh cược xem Thương Hiệt có thắng được Thiên Đạo Chi Nhãn hay không.

Nếu thắng, Nhân tộc sẽ càng mạnh mẽ hơn, nhưng nếu bại... "Thương Hiệt, cứ việc làm đi.

Con chịu khổ nạn hôm nay đều là vì muốn tạo chữ để lại truyền thừa cho Nhân tộc ta, chỉ bấy nhiêu đó thôi là đủ để điều động khí vận rồi." Toại Nhân Thị và những người khác chưa kịp nói thì tiếng của Hoàng Thiên đã vang lên.

Toại Nhân Thị cùng các tộc lão cũng gật đầu đồng ý với Thương Hiệt.

Được Hoàng Thiên và mọi người chấp thuận, Thương Hiệt không khách khí nữa, hai tay không ngừng biến hóa kết ấn, miệng niệm chú ngữ.

Thân hình hắn dần mờ đi, dường như không còn ở trong không gian này nữa.

Từ từ, xung quanh Thương Hiệt hiện ra từng luồng ánh sáng trắng sữa, hòa vào cuộn tranh Nhân tộc phía sau.

Cuộn tranh đó ngày càng trở nên sống động, như thể những cảnh

tượng trong đó không còn là hư ảo nữa mà là sự thật.

"Nhân tộc khí vận hiện!

Chư vị Nhân tộc tiền bối, hôm nay ta Thương Hiệt tạo chữ, mong chư vị tiền bối trợ ta một tay, Nhân tộc ta vĩnh xương!" Đột nhiên, Thương Hiệt hô lớn một tiếng, tất cả Nhân tộc đều toát ra từng tia khí vận lực màu vàng, bay về phía bức đồ cuốn sau lưng Thương Hiệt.

Bức đồ cuốn đó hấp thu ánh sáng trắng sữa ban nãy và khí vận Nhân tộc hiện tại, lập tức đón gió mà trướng lớn, từng hư ảnh xuất hiện sau lưng Thương Hiệt.

Những hư ảnh đó tuy mặt mũi mơ hồ, căn bản không nhìn rõ, nhưng mỗi người đều tỏa ra khí thế mạnh mẽ, ngay cả so với Thương Hiệt cũng không kém chút nào.

Theo thời gian trôi qua, những hư ảnh sau lưng Thương Hiệt dần dần ngưng thực, mặt mũi cũng trở nên rõ ràng.

"Kia… kia Thương Sơn thị, không phải đã hy sinh trong trận chiến Yêu tộc đồ sát Nhân tộc ta sao?" "Vị tế tự của bộ lạc ta cũng đã chết, nhưng lại xuất hiện sau lưng đại nhân Thương Hiệt?" "…" Vô số Nhân tộc đều kinh hô thành tiếng, không hiểu vì sao những bóng người đã chết lại xuất hiện sau lưng Thương Hiệt, nhưng trong mắt lại rưng rưng nước mắt, trong lòng vô cùng bi thương, dù rằng y cũng không biết vì sao?

"Thủ đoạn hay thật, vậy mà có thể mượn lực khí vận Nhân tộc và lực tín ngưỡng kia, khiến lạc ấn của những Nhân tộc đã chết hiển lộ trở lại, không biết sau trận chiến này…" Trên Kim Ngao Đảo, Thông Thiên trong mắt lộ ra vẻ tán thán, sau đó hơi lắc đầu, trong mắt mang theo sắc thái tiếc nuối.

"Hậu bối Nhân tộc Thương Hiệt bái kiến các vị tiền bối Nhân tộc

ta, nay Thương Hiệt tạo chữ bị Thiên Đạo chi nhãn ngăn trở, mong chư vị Nhân tộc tiền bối trợ ta một tay, đột phá hạn chế của Thiên Đạo, lập nên căn cơ vạn thế bất hủ cho Nhân tộc ta." Thương Hiệt trong mắt mang vài phần bi thương, hướng về đám hư ảnh mà bái, y biết rằng sau trận chiến này, có lẽ những lạc ấn này đều sẽ tiêu tán, khó lòng triệu hoán lại được nữa.

"Tiểu tử Nhân tộc hà tất bi thương, chúng ta đều là người đã chết, nay có thể cống hiến cho Nhân tộc, cho dù triệt để tiêu tán thì có làm sao, chỉ tiếc, chung quy không thể chứng kiến Nhân tộc ta huy hoàng." Một hư ảnh bước tới, trên mặt y lộ ra một nụ cười, thần sắc bình tĩnh nói, một đôi mắt dường như nhìn thấy tất cả những gì Nhân tộc đang tranh đấu.

Chương 180

"Không sai, chỉ cần sự hy sinh của ta không uổng phí, vậy ta liền tâm mãn ý túc rồi." "Tốt, sau này Nhân tộc cần." "Không làm mất mặt Nhân tộc ta, thật mong chờ sự phát triển của Nhân tộc sau này!" Từng hư ảnh đều lần lượt nói, vô cùng thỏa mãn, ít nhất có thể nhìn lại Nhân tộc một lần, vậy là đủ rồi.

Oanh!

Ngay lúc đó, từ Thiên Đạo chi nhãn bắn ra một đạo Thiên Phạt chi quang, ngay cả Thánh Nhân cũng chưa chắc đỡ nổi.

Đối mặt với đạo Thiên Phạt chi quang đó, vô số hư ảnh Nhân tộc ha ha đại cười, đều lần lượt xông về phía đạo Thiên Phạt chi quang kia, trong mắt y không có bất cam, không có oán hận, chỉ có vẻ thản nhiên.

Vì Nhân tộc có thể tốt hơn, cam nguyện xả thân.

Chỉ có từng đạo thanh âm kia lưu truyền trong không trung, phiêu đãng đến toàn bộ Nhân tộc, phiêu đãng trong lòng tất cả Nhân tộc.

"Nguyện Nhân tộc ta vĩnh xương, Nhân Đạo vĩnh xương!" "Nguyện Nhân tộc ta vĩnh xương, Nhân Đạo vĩnh xương!" "Nguyện Nhân tộc ta vĩnh xương, Nhân Đạo vĩnh xương!" Nhìn từng hư ảnh tiền bối Nhân tộc đón lấy Thiên Phạt chi quang, tộc nhân đều khóc nức nở thành tiếng, trong hai mắt y ướt đẫm lệ, nghiến chặt răng, không nói được lời nào.

Hành động của những hư ảnh Nhân tộc kia cũng chấn động toàn bộ sinh linh Hồng Hoang, những hư ảnh Nhân tộc đó có thể vì Nhân tộc tốt hơn mà cam nguyện xả thân, nhưng còn y?

Dường như không làm được.

Giờ phút này, bất kể tu vi, ánh mắt nhìn về phía những hư ảnh Nhân tộc kia đều tràn đầy vẻ kính phục, chủng tộc như vậy nếu không thể trở thành nhân vật chính của Thiên Địa, vậy có chủng tộc nào có tư cách đây?

"A!

A!

A!" "Không ngăn được ta, không ngăn được tín niệm của hàng ngàn vạn Nhân tộc ta!" "Nhân Đạo hồng lưu, cho ta phá!" Thương Hiệt trong mắt tràn đầy bi thương, y biết những tiền bối Nhân tộc này đều bị triệu hoán ra, sau đó nghênh đón Thiên Phạt chi quang, mất đi lạc ấn cuối cùng.

Nếu không thể chặn được đòn này, nếu không thể lập nên nhân văn Nhân tộc, Thương Hiệt y còn mặt mũi nào đối mặt với những tiền bối Nhân tộc đã sẵn lòng hy sinh kia.

Theo động tác của Thương Hiệt, một dòng sông tỏa ra khí tức Nhân Đạo được triệu hoán ra, trong dòng sông Nhân Đạo kia, dường như có thể thấy vô số Nhân tộc tồn tại, đang chìm nổi bên trong.

Thương Hiệt bức ra ba nghìn nhân văn trong cơ thể, đánh chúng vào dòng sông Nhân Đạo kia, từng tín niệm Nhân tộc thấm nhuần trong đó, mang theo tín niệm hùng vĩ, hạo hãn, không thể ngăn cản mà xông thẳng vào Thiên Phạt chi quang.

Hai bên va chạm vào nhau, dường như là đạo ánh sáng đầu tiên khi Hồng Hoang mới sinh ra vậy, tuy không chói mắt nhưng lại khiến người ta không thể nhìn thẳng, mọi người đều đồng loạt nhắm mắt lại.

Không lâu sau, ánh sáng tán đi, Thương Hiệt toàn thân dính máu

đứng giữa không trung, khí tức giờ phút này vô cùng suy yếu, nhưng hai mắt y vẫn sáng ngời.

Trên bầu trời, Thiên Đạo chi nhãn vẫn tồn tại, dường như đòn đánh vừa rồi của Thương Hiệt không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho nó.

"Thất bại rồi sao?!" Một ý niệm lóe lên trong đầu vô số người, nhìn về phía Thương Hiệt trong mắt mang theo vẻ tiếc nuối.

Nhưng giây tiếp theo, Thiên Đạo chi nhãn lại tiêu tán biến mất, một đám mây công đức vàng lớn xuất hiện trên đỉnh đầu Thương Hiệt, bay xuống.

Lập tức, khí tức của Thương Hiệt lại một lần nữa tăng vọt, cuối cùng trực tiếp đạt đến cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên, muốn phá nhập Hỗn Nguyên thì hiện tại Thương Hiệt vẫn chưa đủ.

Thương Hiệt cũng không cưỡng cầu, ngược lại đem đám mây công đức vàng còn lại đánh vào ba nghìn văn tự, hợp ba nghìn văn tự thành một quyển sách, trên bìa sách chỉ có một chữ 'Nhân'.

"Văn Tổ Thương Hiệt!" "Văn Tổ Thương Hiệt!" "Văn Tổ Thương Hiệt!" Thấy Thương Hiệt thành công, từng tộc nhân Nhân tộc đều cao giọng hô vang, trong mắt y tràn đầy vẻ vui sướng.

"Thương Hiệt bái kiến ba vị Nhân Tổ, bái kiến các tộc lão Nhân tộc ta!" Đợi sau khi mọi việc kết thúc, Thương Hiệt đi đến trước mặt Toại Nhân thị và những người khác, hành một lễ.

"Ha ha ha, hà tất đa lễ, nay con cũng là Văn Tổ của Nhân tộc ta, đi thôi, chúng ta về Tổ Địa!" Toại Nhân thị đỡ Thương Hiệt dậy, nhìn Thương Hiệt trong mắt tràn đầy vẻ vui sướng, sau đó một hàng người đều dẫn Thương Hiệt trở về Tổ Địa.

"Đệ tử Thương Hiệt bái kiến lão sư!" Thương Hiệt hành một lễ

với Hoàng Thiên, trong mắt y tràn đầy vẻ kính ngưỡng.

"Không tệ, Thương Hiệt, con không làm ta thất vọng, nay văn tự Nhân tộc đã được sáng tạo, tiếp theo con có kế hoạch gì?" Hoàng Thiên khẽ gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ hài lòng.

"Lão sư, con sẽ truyền bá văn tự do con sáng tạo khắp toàn bộ Nhân tộc, đó là sơ trung con tạo ra văn tự." Thương Hiệt trong mắt tràn đầy vẻ kiên định, không quên sơ tâm.

"Ừm!

Được, nhưng có một chuyện, đợi sau khi tranh chấp Nhân Hoàng kết thúc, hãy để Nhân Hoàng phụ trợ quảng bá, như vậy mới có thể truyền bá với tốc độ nhanh nhất." "Đại ca, nay Cửu Lê Xi Vưu và Hiên Viên đang giao phong, Tổ Địa ta có cần can thiệp vào không, dù sao thì Xi Vưu tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng ý đồ bất quỹ." Toại Nhân thị hơi cau mày, trong mắt y tràn đầy hàn quang.

Hiện giờ Nhân tộc không còn là Nhân tộc yếu ớt, Vu tộc cũng không còn là Vu tộc năm xưa, Xi Vưu dám mưu đồ vị trí Nhân Hoàng của Nhân tộc, khiến trong lòng y không vui.

Chương 181

Những người còn lại cũng đều nhìn về phía Hoàng Thiên, không hiểu Hoàng Thiên có tính toán gì.

"Chuyện này Tổ Địa ta không cần nhúng tay vào, đây là một thử thách, không chỉ đối với Xi Vưu, mà còn đối với cả Hiên Viên." "Xi Vưu chuyển thế từ Vu tộc cũng là một mạch Nhân tộc ta, có tư cách tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng, sau lưng Hiên Viên cũng có Xiển Giáo ủng hộ chưa chắc đã không có cơ hội." "Huống hồ vị Nhân Hoàng cuối cùng trong Tam Hoàng, vốn dĩ đại biểu cho vô tận sát phạt, chỉ có trong sát phạt mới có thể ngồi vững vị trí Nhân Hoàng, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến!" Nghe lời của Hoàng Thiên, Toại Nhân thị và những người khác cũng không nói thêm gì, tin tưởng vào phán đoán của Hoàng Thiên.

Theo sự thành công của Thương Hiệt trong việc tạo chữ, trở thành cường giả Bán Bộ Hỗn Nguyên, toàn bộ Hồng Hoang đều rơi vào tình trạng bất an, vô số người xôn xao bàn tán về việc này.

Ngay cả Hiên Viên và Xi Vưu đang tranh giành vị trí Nhân Hoàng cũng vì thế mà tạm thời bình tĩnh lại.

Vài năm trôi qua, ảnh hưởng của việc Thương Hiệt tạo chữ dần dần qua đi, Xi Vưu không thể chờ đợi thêm nữa, phái một sứ giả đến quân liên minh của Hiên Viên.

"Bẩm!

Có sứ giả của bộ lạc Cửu Lê đến!" Một hôm, trong bộ lạc Hữu Hùng, một người bẩm báo với Hiên Viên rằng có sứ giả của bộ lạc Cửu Lê đến, khiến liên minh của Hiên Viên chấn động.

Vì sự thành công của Thương Hiệt trong việc tạo chữ đã khiến

chiến tranh tạm dừng, vào thời điểm này Xi Vưu phái người đến, nhất định là muốn khơi lại chiến tranh.

Cuối cùng, sự thật đúng là như vậy, bộ lạc Cửu Lê phái sứ giả trực tiếp đưa chiến thư cho Hiên Viên, muốn cùng Hiên Viên quyết chiến một trận ở Trục Lộc để phân thắng bại, người thắng làm Hoàng, người thua bỏ mạng!

Hiên Viên tiếp nhận chiến thư của Xi Vưu cũng không chút do dự, đồng ý với chiến thư của Xi Vưu, hẹn thời gian quyết chiến một trận ở Trục Lộc để phân thắng bại.

Thiên phát sát cơ, dời tinh đổi tú; Địa phát sát cơ, long xà khởi lục; Nhân phát sát cơ, Thiên Địa phản phúc.

Theo việc Hiên Viên và Xi Vưu hẹn quyết chiến một trận ở Trục Lộc, sát khí trong toàn bộ Hồng Hoang lập tức dâng trào, tuy không thể so với trận chiến Lượng Kiếp trước đó, nhưng cũng không thể xem thường.

Trong Thiên Đình, Hạo Thiên mở hai mắt tĩnh mịch của mình, y cũng cảm nhận được sát khí đang dâng trào giữa Thiên Địa, trong mắt lóe lên một đạo thần quang.

“Dao Trì, ta muốn phái người của Thiên Đình đi giúp Hiên Viên, trợ y đoạt được vị trí Nhân Hoàng, như vậy Thiên Đình ta có thể chia sẻ một ít công đức, cũng có thể khiến uy danh của Thiên Đình ta truyền khắp toàn bộ Nhân tộc, nàng thấy sao?” Dao Trì ở một bên nghe lời Hạo Thiên nói trước mắt sáng lên, sau đó hơi cau mày, chỉ thấy nàng mở miệng nói: “Hạo Thiên, tuy rằng việc này ta có thể chia sẻ công đức, nhưng cũng dễ khiến Nguyên Thủy Thánh Nhân bất mãn.” “Dù sao sư phụ của Nhân Hoàng là đệ tử của Nguyên Thủy Thánh Nhân, ta mạo muội can thiệp, hoàn toàn chỉ khiến Nguyên Thủy không vui, một chút công đức đó sao dám so với việc đắc tội Nguyên

Thủy Thánh Nhân, không đáng." Nghe lời Dao Trì nói, trong mắt Hạo Thiên quang mang càng thịnh, một tia sáng không cam lòng lộ ra, chỉ nghe y mở miệng nói: "Xi Vưu, nàng sẽ không không biết y lợi hại thế nào trong trận chiến Vu Yêu chứ." "Huống hồ ta phát hiện Xi Vưu đã đi thỉnh đại Vu của Vu tộc, có y gia nhập, Hiên Viên dù có Quảng Thành Tử và những sư huynh đệ kia cũng sẽ không phải đối thủ của Xi Vưu." "Nếu Hiên Viên không thể đoạt được vị trí Nhân Hoàng, thì đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy Thánh Nhân sẽ không có bất kỳ ai hưởng được lợi lộc nào, nếu có ta giúp đỡ, vậy cho dù ta chia sẻ một chút công đức, y có lý do gì để gây phiền phức cho ta?" Lời Hạo Thiên vừa dứt, Dao Trì rơi vào trầm tư, sau một lát, Dao Trì mới gật đầu nói: "Lời này cũng có lý, chỉ cần đi giúp Hiên Viên chiến thắng Xi Vưu, không biết Bệ Hạ định phái ai đi?" "Xét về chênh lệch giữa Hiên Viên và Xi Vưu, một mặt là ở Vu tộc đại Vu, nhưng có Quảng Thành Tử và những người khác, vẫn có thể miễn cưỡng chống lại, mặt khác chính là sự chênh lệch giữa các đại quân." "Để đối phó với điều này, ta muốn phái Cửu Thiên Huyền Nữ hạ giới, truyền cho Hiên Viên ba quyển binh thư, nâng cao lực chiến đấu của quân đội, để y có thể chống lại Xi Vưu, như vậy Hiên Viên hẳn là có thể chiến thắng, đoạt được vị trí Nhân Hoàng." Hạo Thiên đã sớm chọn lựa người.

Y đã suy tính rất kỹ về chuyện này, không chút do dự mà nói ra phương pháp của mình.

Dao Trì cũng khẽ gật đầu, đối với Cửu Thiên Huyền Nữ, tự nhiên không xa lạ gì, khi Hạo Thiên tiếp quản toàn bộ Thiên Đình, Cửu Thiên Huyền Nữ kia liền quy phục, trở thành tâm phúc của Hạo Thiên.

Hiện giờ nàng ta lại mượn lực tinh thần của Thiên Đình tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, phái đi giúp Hiên Viên, vừa không cướp công của Xiển Giáo, lại vừa có thể thể hiện sự ủng hộ của

Thiên Đình.

Thấy Dao Trì không phản đối, Hạo Thiên lập tức phái người gọi Cửu Thiên Huyền Nữ, sau khi dặn dò một phen, truyền cho nàng ba quyển binh thư, bảo nàng mang binh thư đi giúp Hiên Viên thành Nhân Hoàng.

Giờ phút này, Hiên Viên và Xi Vưu đã hẹn đại chiến Trục Lộc sau một năm, vốn vì lực chiến đấu của quân đội dưới quyền không đủ mà đau đầu, sau khi biết ý của Cửu Thiên Huyền Nữ, y lập tức đại hỷ.

Y gọi các tướng lĩnh dưới trướng như Lực Mục, tuân theo ba quyển binh thư mà Cửu Thiên Huyền Nữ truyền thụ để huấn luyện sĩ tốt, bày binh bố trận, khiến lực chiến đấu của quân đội tăng cường đáng kể.

Nguyên Thủy cũng biết đôi chút, đối với ý đồ của Hạo Thiên y đều hiểu rõ, nhưng cũng không để ý, đối với y mà nói, chỉ cần Nhân Hoàng chi sư là Quảng Thành Tử, chỉ cần Nhân Hoàng là Hiên Viên, vậy liền có thể chấp nhận.

Quảng Thành Tử và những người khác lần này cũng không chút ý kiến, vì y biết, dù có thể chống lại đại Vu mà Xi Vưu mời đến, nhưng đối với phép luyện binh thì lại không biết gì cả, hiện giờ Cửu Thiên Huyền Nữ đến bổ sung điểm yếu, còn vui không kịp, làm sao có ý kiến được.

Thời gian trôi rất nhanh, một năm đã qua mau, sát khí giữa Thiên Địa cũng đạt đến đỉnh phong, vô số người đều biết trận chiến cuối cùng giữa Xi Vưu và Hiên Viên sắp đến, đều lần lượt hướng ánh mắt về phía chiến trường Trục Lộc.

Trên bình nguyên Trục Lộc, Xi Vưu đã sớm dẫn đại quân đến đây, và bố trí Huyền Âm Đại Trận, Huyền Âm Đại Trận này cũng vô cùng không đơn giản.

Đây là một bộ trận pháp mà Xi Vưu đã lĩnh ngộ từ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tuy không lợi hại bằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng một khi thi triển, toàn bộ nơi đó đều trở nên ô yên chướng khí, sương mù che trời, dễ dàng mất phương hướng.

Khi Hiên Viên dẫn quân đến đây, cảnh tượng y nhìn thấy chính là như vậy, trước mặt y bị màn sương đen bao phủ, không nhìn rõ tình hình bên trong rốt cuộc ra sao, ngay cả Nhiên Đăng cảnh giới Chuẩn Thánh cũng vậy.

Lúc này, Xi Vưu đột nhiên xuất hiện từ màn sương đen đó, trong tay y cầm một thanh đại đao, thẳng chỉ về phía Hiên Viên, cười nói: "Hiên Viên tiểu tử, vị trí Nhân Hoàng này Xi Vưu ta định rồi!" "Nếu bây giờ ngươi đầu hàng, Xi Vưu ta có thể nể tình Tổ Địa Nhân tộc, tha cho ngươi một mạng!" Nghe lời Xi Vưu nói, sắc mặt Hiên Viên cũng trở nên âm trầm, chỉ thấy y mở miệng nói: "Xi Vưu, nói nhiều vô ích, ta chính là người kế thừa do Cộng Chủ Thần Nông tự mình lựa chọn, ngươi dám phát động phản loạn, hôm nay ta sẽ tiêu diệt ngươi tại đây!" "Ha ha ha!

Vậy thì, hôm nay không phải Hiên Viên thành Hoàng, thì chính là Xi Vưu ta thành Hoàng!" "Sát!" Xi Vưu ha ha đại cười, cũng không để lời Hiên Viên vào mắt, dù sao khi y còn tung hoành Hồng Hoang, Hiên Viên còn chưa ra đời.

Nếu không phải nhất định phải đoạt được vị trí Nhân Hoàng mới có thể có được khí vận Nhân tộc, nếu không y căn bản sẽ không tham gia vào tranh đấu của Nhân tộc, sợ mất mặt.

"Sát!

Sát!

Sát!" Trên bình nguyên Trục Lộc vang lên tiếng hò hét giết chóc,

theo việc Hiên Viên và Xi Vưu giao chiến, đại quân hai bên cũng đều lao ra va chạm vào nhau, trong chốc lát tiếng kêu thảm thiết không ngừng, một trận chiến ngay từ đầu đã thể hiện ra mặt vô cùng tàn khốc và kịch liệt, mỗi một khoảnh khắc đều có máu thịt tung bay, đều có đao binh va chạm, cả hai bên đều có người tử vong.

Chương 182

Trong trận đại chiến liên quan đến hàng triệu, hàng chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu người như vậy, sinh mệnh vô cùng rẻ mạt, không ai sẽ để ý đến sự sống chết của người khác, điều cần làm chỉ là đảm bảo sống sót, không ngừng có người ngã xuống, máu tươi trên người đổ tràn lên bình nguyên Trục Lộc dưới chân.

Phong Bá, Vũ Sư và những đại Vu mà Xi Vưu mời đến cùng Quảng Thành Tử và những người khác giao chiến trên không trung, mức độ động tĩnh dữ dội do họ tạo ra, không hề kém cạnh so với chiến trường phía dưới, ngược lại còn hùng vĩ và to lớn hơn, các loại thần thông thuật pháp va chạm trên không, phát ra tiếng động cực lớn, oanh minh không ngừng.

Sát!

Sát!

Sát!

Trên chiến trường Trục Lộc, tiếng chém giết của hai bên không ngừng, mỗi một phút mỗi một giây đều có vô số người ngã xuống trên chiến trường đó, máu tươi của y nhuộm đỏ toàn bộ chiến trường Trục Lộc.

Oanh!

Huyền Âm Đại Trận do Xi Vưu bố trí bắt đầu phát huy uy lực, làn hắc khí ngập trời lao về phía đại quân Hiên Viên, phàm là đại quân Hiên Viên bị hắc khí bao phủ, lập tức mất phương hướng, vô số chiến sĩ Cửu Lê thừa cơ hội này, lao về phía đại quân Hiên Viên mà tập sát.

Lực Mục phụ trách chỉ huy đại quân Hiên Viên nhìn thấy cảnh này, trong mắt y tràn đầy lửa giận, y vung tay, đẩy ra Chỉ Nam Xe đã chế tạo sẵn trước trận, mượn tác dụng của Chỉ Nam Xe, thoát khỏi làn hắc khí đó.

Tám mươi mốt huynh đệ phân phong của Xi Vưu thấy vậy, lập tức gia trì hắc khí do Huyền Âm Đại Trận sinh ra lên người đại quân Cửu Lê, khiến đám đại quân Cửu Lê rơi vào trạng thái điên cuồng, đều lần lượt lao về phía đại quân Hiên Viên mà chém giết.

Nhìn đại quân Cửu Lê xông tới, Lực Mục không chút hoảng loạn, y vung tay, sau khi tạo ra những biến hóa thủ thế, đại quân Hiên Viên dưới sự dẫn dắt của y đều lần lượt biến đổi trận hình, phân cắt đại quân Cửu Lê ra, cùng y đánh một trận bất phân thắng bại.

Hiên Viên và Xi Vưu đều không để ý đến những trận chém giết của đại quân kia, trong mắt hai người chỉ có đối phương, y biết muốn phân thắng bại, yếu tố quyết định cuối cùng nằm ở bản thân.

Trong mắt hai người tràn đầy sát cơ, gần như cùng một lúc, đều lần lượt lao về phía đối phương, tốc độ của hai người vô cùng nhanh, trên chiến trường không thể nhìn rõ bóng dáng hai người, chỉ có thể thấy hai đạo quang mang một vàng một đen giao thoa va chạm, từng đạo đao quang kiếm khí tung hoành bốn phía, dư ba giao chiến xé rách không gian, vô tận hư không loạn lưu hiện lên, như đại hải mà khuếch tán ra bốn phương.

“Hống!

Hiên Viên tiểu nhi, khi Xi Vưu ta còn tung hoành Hồng Hoang, ngươi không biết đang ở đâu, bây giờ lại muốn đấu với ta, đi chết đi!” “Tổ Vu Chiến Thân!” Thấy mãi không hạ được Hiên Viên, trong mắt Xi Vưu lóe lên một tia giận dữ, sau một tiếng gầm lớn, vô tận âm ba khuếch tán ra bốn phía, từng ngọn núi bị âm ba của Xi Vưu chấn sập.

Sát khí trên chiến trường Trục Lộc, thậm chí giữa Thiên Địa Hồng Hoang, đều lần lượt bị y dẫn dắt, hội tụ về phía Xi Vưu.

Đột nhiên, thân hình Xi Vưu trở nên cao lớn, vô tận sát khí bao quanh thân thể y, mặt mũi y khiến người ta không nhìn rõ, nhưng khí thế lại đang tăng trưởng, giữa Thiên Địa gió lớn sấm sét nổi lên, cuồng phong gào thét, rõ ràng hiển lộ khí thế của Xi Vưu.

"Hổ Phách, Trảm!" Tay phải Xi Vưu cầm thanh Hổ Phách Đao cũng đã biến lớn, chém về phía Hiên Viên, một đao này dường như là duy nhất giữa Thiên Địa vậy, nơi nào nó đi qua đều từng tấc băng hủy.

Một đao này khiến Càn Khôn giữa Thiên Địa chấn động, mang theo khí thế hủy diệt vạn vật thế gian mà chém về phía Hiên Viên, giờ phút này Hiên Viên không thể tránh né, chỉ có thể đỡ đòn cứng rắn.

Trên Hồng Hoang, các đại thần thông giả đều chú ý đến đòn đánh này, trong Tổ Địa Nhân tộc có không ít người biến sắc, nếu đứng ở vị trí của Hiên Viên, để đối mặt với đòn này, y không nắm chắc có thể sống sót.

Đối mặt với đòn hủy thiên diệt địa của Xi Vưu, Hiên Viên không hề trốn tránh, trong tay y xuất hiện một thanh trường kiếm, trên thanh trường kiếm đó tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Chỉ thấy trên thân kiếm một mặt khắc nhật nguyệt tinh thần, một mặt khắc sông núi sông ngòi, trên chuôi kiếm thì một mặt khắc thuật nông canh súc dưỡng, một mặt khắc sách tứ hải nhất thống.

"Xi Vưu, ngươi hiện ra Tổ Vu Chân Thân thì có làm sao?

Thời đại này là thời đại của Nhân tộc ta, hôm nay ta sẽ chém giết ngươi, cho ngươi biết thế nào là Nhân Đạo!" "Dám tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng với ta, Hiên Viên Kiếm, Trảm!" Giờ phút này, hai mắt

Hiên Viên tràn đầy thần quang, toàn thân y toát ra khí thế uy nghiêm như một vị hoàng giả vô địch vậy, phong độ uy nghiêm như thế, khiến những đại thần thông giả kia dường như nhìn thấy Đế Tuấn vậy.

Theo lời Hiên Viên vừa dứt, Hiên Viên Kiếm trong tay y bùng phát ra ánh sáng chói mắt, theo Hiên Viên chém về phía đao mà Xi Vưu vung ra, một kiếm này như chói lọi, mang theo khí tức thần thánh và cực nóng.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Từng tiếng vang lớn truyền đến, dường như giữa Thiên Địa đã xảy ra va chạm vậy, một đạo quang mang chói lọi lóe lên, nhát đao mà Xi Vưu vung ra đã bị Hiên Viên chém nát.

"Xi Vưu, ngươi tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng với ta, chỉ vì một chút tư dục cá nhân, căn bản không hiểu thế nào là gánh vác của Nhân Hoàng, hôm nay ta sẽ cho ngươi kiến thức thế nào mới gọi là Nhân Hoàng!" "Cẩm Tú Sơn Hà!" Hiên Viên chém ra một kiếm, vô tận kiếm khí tràn ngập bốn phía, hình thành một thế giới kiếm đạo cẩm tú sơn hà mà chém về phía Xi Vưu.

"Ta không tin, Sát!" Nhìn Hiên Viên, hai mắt Xi Vưu co rụt lại, y không tin Hiên Viên kẻ ban đầu không phải đối thủ của y, bây giờ lại đánh bất phân thắng bại, thậm chí còn có vẻ hơi áp đảo y.

Hắc hồng đao mang trong Hổ Phách Đao hiện lên, ngoan cường chém về phía thế giới kiếm đạo của Hiên Viên, nếu đó là một phương cẩm tú sơn hà, vậy y sẽ tận số hủy diệt một phương cẩm tú sơn hà đó!

Chương 183

Oanh long long!

Oanh long long!

"Thiên Địa Đường Hoàng, Trảm!" Một kiếm mang theo uy thế đế hoàng nồng đậm, hạo hãn uy nghiêm, dường như Hiên Viên là hoàng giả duy nhất giữa Thiên Địa, là chính thống duy nhất, bất kỳ ai đối địch với y đều là tà ma ngoại đạo, một kiếm này liền muốn chém chết những tà ma ngoại đạo đó.

"Xi Vưu ta không tin trời, không tin đất, chỉ tin ta, muốn mạng của ta, ngươi không đủ tư cách!" "Cho ta nát!" Trong mắt Xi Vưu tràn đầy vẻ điên cuồng, toàn thân y khí tức tăng vọt mà lao về phía Hiên Viên chém giết, muốn tiêu diệt Hiên Viên.

Đang!

Đao kiếm trong tay Xi Vưu và Hiên Viên giao nhau, không ngừng va chạm, hai người nhanh chóng ra tay, khiến người ta căn bản không thể nhìn rõ chiêu thức của hai người.

"A!

Kiếm, sao có thể?!" Lúc này, Hiên Viên đột nhiên phát uy, một kiếm chém đứt một cánh tay của Xi Vưu, tuy rằng y cũng bị Xi Vưu chém trúng một đao, nhưng so với đó, Xi Vưu chịu thiệt hơn nhiều.

Xi Vưu nhìn Hiên Viên Kiếm trong tay Hiên Viên, trong mắt y lóe lên hàn quang, y cảm thấy một tia quen thuộc.

"Đây là chí bảo Nhân tộc ta Hiên Viên Kiếm, đương nhiên, nó từng có một cái tên, gọi là Đồ Vu Kiếm!" Hiên Viên không hề che giấu, trực tiếp nói cho Xi Vưu đáp án.

“Đồ Vu Kiếm!

Sao có thể?

Thanh kiếm đó vậy mà vẫn còn?” Sắc mặt Xi Vưu mang vài phần tái nhợt, y không ngờ rằng khi một đám Tổ Vu tự bạo lại không phá hủy được thanh kiếm đó, để nó rơi vào tay Nhân tộc.

“Hống!

Đáng chết!” Xi Vưu gầm lớn, tiếng động chấn động sơn hà, mái tóc dài của y dựng ngược, mắt trợn trừng, ánh mắt như mặt trời máu lửa, toàn thân lỗ chân lông đều phun ra tinh khí, khói sói cuồn cuộn lên trời.

“Xi Vưu, ngươi nghĩ không có thanh kiếm đó thì ta sẽ là đối thủ của ngươi sao?

Hôm nay ta sẽ nói cho ngươi biết, ta gọi là vô địch!” Chỉ thấy sau khi lời Hiên Viên dứt, y thu Hiên Viên Kiếm trong tay lại, sau đó toàn thân chấn động, vô lượng quang mang chiếu rọi bốn phương, một cỗ khí thế mạnh mẽ từ trong cơ thể Hiên Viên không ngừng dâng lên.

Nghe lời Hiên Viên nói, Xi Vưu càng thêm phẫn nộ, Hổ Phách Đao trong tay y tỏa ra quang mang yêu dị, đột nhiên chém về phía Hiên Viên.

“Không có Đồ Vu Kiếm, ngươi còn tư cách nói chuyện với ta sao, đi chết đi!” Giờ phút này Hổ Phách Đao trong tay Xi Vưu dường như đã lột xác, hắc hồng quang mang trên đó càng đậm, dường như là căn nguyên tà dị, nhìn một cái dường như linh hồn cũng muốn bị nó hấp thu vậy.

Một đao chém ra, dường như toàn bộ bầu trời đang đè xuống Hiên Viên, ám hồng quang mang lóe lên, hiện ra vô cùng tà dị, hung lệ, hư không từng tấc băng nát, đối mặt với một đao này căn bản không thể

chống đỡ.

"Thiên Địa Sơn Hà Ấn!" "Nhân Hoàng Ấn!" "Thiên Địa Đường Hoàng!" Hiên Viên đối mặt với một đòn của Xi Vưu, hơi duỗi người, hai tay kết quyền ấn, đột nhiên đánh về phía nhát đao kia.

Vô tận hoàng đạo khí tức tràn ngập khắp Thiên Địa, hiện ra hạo hãn vô cùng, đối mặt với quyền mà Hiên Viên vung ra, Thiên Địa dường như cũng phải thần phục trước y.

Đối mặt với nhát đao mà Xi Vưu chém ra, Hiên Viên không hề hoảng loạn, từng quyền từng quyền đánh ra, vô tận hoàng đạo khí tức tràn ngập, như một tôn cái thế Đế Hoàng vậy, một quyền xuất ra liền có thể chấn nhiếp bốn phương.

Vô số người nhìn bóng dáng Hiên Viên, chỉ cảm thấy bóng dáng Hiên Viên trở nên vô cùng cao lớn, tràn ngập cả Thiên Địa vậy.

Lúc này mới chợt phát hiện, trong Nhân tộc sẽ xuất hiện một vị Đế Vương giống như Đế Tuấn sao?

Giờ phút này chúng sinh đều run rẩy không thôi, trong lòng không kìm được dâng lên cảm giác sợ hãi.

Đang!

Hiên Viên tay không cứng rắn chống lại Hổ Phách Đao của Xi Vưu, tiếng động đó vang vọng khắp toàn bộ Thiên Địa Hồng Hoang, có người nghe thấy tiếng va chạm đó, chỉ cảm thấy tai mình ù đi, thậm chí có người không chịu nổi uy thế như vậy, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng bất kể thế nào, trong lòng y đều sản sinh thần sắc kinh hãi, uy thế của Hổ Phách Đao, chỉ cần nhìn qua một Lượng Kiếp là sẽ biết, thanh tuyệt thế hung binh đó, có thể hấp thu toàn bộ tinh hoa máu thịt, có thể nói là tà dị, nay lại bị Hiên Viên tay không chặn lại, không

khỏi không kinh ngạc.

"Cho ta phá!" Lúc này, toàn thân Hiên Viên toát ra kim quang, từng phù văn từ trong cơ thể bay ra, bám vào thể biểu của Hiên Viên, sau đó y đột nhiên nắm chặt thành quyền, mang theo uy thế đế hoàng vô tận, đánh về phía Hổ Phách Đao.

Đông!

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, hắc hồng quang mang trên Hổ Phách Đao bị một quyền của Hiên Viên chấn tan, hơn nữa còn bị đánh nứt ra, gần như vỡ nát.

Chương 184

Không ai sẽ nghi ngờ độ cứng rắn của Hổ Phách Đao, nhưng ngay cả như vậy, nó cũng bị một quyền của Hiên Viên đánh nứt lớn, có thể thấy sức mạnh của Hiên Viên rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Sắc mặt Xi Vưu cũng tái nhợt, Hổ Phách Đao trong tay y là vật song tu với tính mạng, nhưng lại ngay cả một quyền của Hiên Viên cũng không đỡ nổi, giờ phút này, y không khỏi nghi ngờ rốt cuộc ai mới là Vu tộc.

Lúc này, tay trái Hiên Viên kết ấn, tay phải nắm quyền, lại một lần nữa đánh về phía Hổ Phách Đao, lần này Hổ Phách Đao vốn đã nứt ra lập tức hóa thành mảnh vụn, bay tán loạn khắp bốn phương tám hướng.

"Phốc!" Xi Vưu phun ra một ngụm máu tươi, Hổ Phách Đao bị hủy, y cũng bị trọng thương, nhưng không địch nổi sự uất ức ẩn chứa trong nội tâm, bị một người tay không đánh nát vũ khí của mình, người mà y từng không thèm để mắt tới là Hiên Viên.

"Vô Thượng Thần Thông, Trảm!" Xi Vưu gầm lớn một tiếng, tóc y bay loạn trong gió, trong mắt tràn đầy sắc đỏ thẫm, như một đại ma thần tuyệt thế, khủng bố vô cùng.

Oanh!

Thiên Địa dưới một thức thần thông của Xi Vưu băng hủy, nhưng lại không thấy bất kỳ dị tượng nào, ngay cả những Chuẩn Thánh đang quan chiến cũng không nhận ra điều bất thường, chỉ có các Thánh Nhân trong mắt lóe lên quang mang, mới có thể nhìn rõ, thức thần thông mà Xi Vưu nắm giữ nhắm vào cái gì.

Hiên Viên ở trung tâm công phạt của Xi Vưu, cảm thụ càng sâu

sắc hơn, tuy rằng y không biết Xi Vưu nắm giữ pháp tắc gì, nhưng lại có thể cảm giác được một chiêu này đang hướng về linh hồn y!

Một tiếng quát lạnh, giữa mi tâm Hiên Viên tỏa ra kim hoàng quang mang, một tiểu nhân từ mi tâm vọt ra, tiểu nhân kia thân mặc giáp trụ màu vàng, tay cầm hoàng kim lợi kiếm, tràn đầy đế hoàng chi uy.

Đó là Nguyên Thần của Hiên Viên, đợi Nguyên Thần vọt ra sau đó, liền đón gió mà trướng lớn, nhanh chóng bằng kích thước của bản thân Hiên Viên, đột nhiên, nó mở hai mắt tĩnh mịch, trường kiếm trong tay vung lên, chém về phía trước.

Đông!

Nhát kiếm mà Hiên Viên vung ra và thần thông vô hình của Xi Vưu va chạm vào nhau, khiến một mảng lớn không gian bắt đầu băng hủy.

Toàn thân Xi Vưu chấn động, y không ngờ một thức thần thông của mình lại bị Hiên Viên chặn lại.

"Không thể nào!

Một chiêu thần thông của ta chuyên phá Nguyên Thần, sao có thể đỡ được!" Sắc mặt Xi Vưu trở nên tái nhợt, y không ngờ ngay cả thần thông pháp tắc mà y nắm giữ cũng không thể đánh bại Hiên Viên, điều đó đã gây ra đả kích cực lớn cho tín niệm của y.

"Xi Vưu, ngươi có thủ đoạn gì, cứ việc thi triển hết ra, hôm nay ta sẽ khiến ngươi thua tâm phục khẩu phục!" Hiên Viên vô cùng bình tĩnh nhìn Xi Vưu.

"Không!

Ta không phục!

Sát!" Thần sắc bình tĩnh như vậy của Hiên Viên khiến y cảm thấy càng thêm sỉ nhục, y liên tục gầm thét, thần thông linh hồn không ngừng phát động, muốn phá diệt Nguyên Thần của Hiên Viên.

Thần tình Hiên Viên vẫn bình tĩnh, Nguyên Thần xuất khiếu, lợi kiếm trong tay không ngừng vung ra hoàng kiếm khí dập tắt thần thông do Xi Vưu phát ra.

"Đã đến lúc kết thúc!" Sau khi một kiếm quét lui Xi Vưu, trong mắt Hiên Viên tràn đầy vẻ trịnh trọng, giờ phút này trên chiến trường Trục Lộc tử thương đã đủ nhiều, nếu còn kéo dài nữa, thì Nhân tộc căn bản sẽ chịu tổn thất nặng nề.

Thu hồi Nguyên Thần, Hiên Viên nắm chặt thành quyền, ánh mắt chói lọi rực rỡ, dồn toàn bộ sức mạnh của toàn thân lên một quyền, đánh về phía Xi Vưu, muốn toàn lực oanh sát Xi Vưu.

"Hống!" Xi Vưu gầm lớn một tiếng, y cũng vung hai quyền, muốn chặn đòn đánh của Hiên Viên, nhưng sức mạnh của đòn đánh của Hiên Viên quá mức cường đại, y căn bản không thể chống đỡ, phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược về phía sau.

Hiên Viên thừa thắng truy kích, không ngừng vung hai quyền, khiến cả một vùng Thiên Địa đều chấn động, đánh cho Xi Vưu không có chút sức chống cự nào, liên tục bị chấn lùi về phía sau, mỗi bước lùi đều hộc máu lớn.

Giờ phút này, trong hai mắt Hiên Viên tràn đầy hàn quang, toàn thân y mang theo khí tức nuốt chửng sơn hà, mỗi bước một quyền, không có chút hoa mỹ nào, tận hiển uy lực của sức mạnh.

Tất cả mọi người đều kinh hãi vô cùng, y không ngờ Hiên Viên lại mạnh mẽ đến vậy, ngay cả Xi Vưu uy danh hiển hách cũng không thể chống đỡ được công kích của Hiên Viên, quả thực khiến người ta khó tin.

“Xi Vưu, mau đi!” Phong Bá và Vũ Sư đang giao thủ với Hạn Bạt và Ứng Long đột nhiên tung ra một chiêu thần thông bức lui hai người đó, sau đó liền đến trước mặt Xi Vưu, đánh về phía Hiên Viên, muốn Xi Vưu mau chóng rời đi.

“Kẻ cản ta, chết!” Thần tình Hiên Viên không hề biến đổi, quyền phải y đột nhiên đánh về phía Phong Bá và Vũ Sư, ép không gian nổ vang, oanh nhiên nổ tung.

“Phốc!” Phong Bá và Vũ Sư hộc máu bay ngược trở lại, ngay cả Xi Vưu đạt cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không đỡ nổi, huống hồ Phong Bá và Vũ Sư hai vị Đại La Kim Tiên, trong nháy mắt bị Hiên Viên trọng thương.

“Sát!” Một đám chiến sĩ Vu tộc đều lần lượt lao về phía Hiên Viên mà chém giết, muốn ngăn cản bước chân tiến tới của Hiên Viên, nhưng, Hiên Viên chỉ quét mắt một cái, những chiến sĩ Vu tộc kia đều lần lượt thân thể nổ tung, ngay cả một đạo ánh mắt của Hiên Viên cũng không chịu nổi.

“Xi Vưu, đi!” Phong Bá và Vũ Sư lại một lần nữa phi thân lên, từng tia khí tức cuồng bạo hiện lên trong cơ thể họ, bay về phía Hiên Viên, muốn tự bạo đánh giết Hiên Viên.

“Không tự lượng sức!” “Trảm!” Hiên Viên lật tay, Hiên Viên Kiếm trong tay hiện lên, một đạo kiếm quang lóe qua, Phong Bá và Vũ Sư đều dừng lại, sau đó đầu lâu rơi xuống đất, trong nháy mắt bị một kiếm của Hiên Viên đoạt mạng.

Chương 185

"Không!" Xi Vưu bi hô một tiếng, trong mắt y tràn đầy vẻ bi thương, giờ phút này trong lòng y tràn ngập hối hận, nếu y không đi Bàn Cổ Điện mời đến, thì Phong Bá và Vũ Sư sẽ không chết, cái chết của Phong Bá và Vũ Sư khiến y cảm thấy họ hy sinh vô ích.

"A!

A!

A!

Tử chiến!" Xi Vưu gầm lớn một tiếng, không chút để ý đến thương thế trên người, tóc dài bay loạn, mang theo vẻ điên cuồng, lao về phía Hiên Viên, muốn cùng Hiên Viên đồng quy vu tận!

"Kết thúc rồi!" Thần tình Hiên Viên lạnh nhạt không đổi, đối với Xi Vưu điên cuồng y căn bản không để tâm, tay phải y nắm chặt thành quyền, hóa thành sắc vàng kim, hung hăng đánh về phía Xi Vưu đang xông tới.

"Phanh!" Thân hình Xi Vưu trong nháy mắt bị một quyền của Hiên Viên đánh bay, y căn bản không thể đến gần bên cạnh Hiên Viên, vốn đã bị trọng thương, lại càng bị đánh cho tan nát.

Toàn bộ chiến trường Trục Lộc đều tĩnh lặng lại, tất cả đều nhìn về phía bóng dáng trên không trung kia, tỏa ra uy thế đế hoàng vô tận, giờ phút này Hiên Viên đã thắng, y đã đánh bại Xi Vưu, y sẽ là Nhân Hoàng của Nhân tộc!

"Nhân Hoàng, Hiên Viên!" "Nhân Hoàng, Hiên Viên!" "Nhân Hoàng, Hiên Viên!" Đại quân thuộc về Hiên Viên đều cao giọng hoan hô, trong mắt y tràn đầy vẻ vui sướng.

“Hống!

Ta không chết!” Đột nhiên, thanh âm Xi Vưu lại một lần nữa vang lên, thân thể tan nát của y lại một lần nữa hợp lại, lại một lần nữa lao về phía Hiên Viên.

Oanh!

Hai mắt Hiên Viên ngưng lại, không chút lời thừa thãi, y lại một quyền đánh bay Xi Vưu, khi thân thể y vừa định phân liệt, từng đạo quang mang hắc hồng lại kết dính thân thể y lại, không để nó phân tán.

Xi Vưu cũng không để ý đến biến hóa trên người, sau khi đứng dậy, y liền tiếp tục lao về phía Hiên Viên.

Oanh!

Lại một quyền đánh bay Xi Vưu, nhưng Xi Vưu vẫn không chết.

“Nếu đã không chết, vậy ta sẽ vĩnh viễn trấn áp ngươi!” Thần sắc trong mắt Hiên Viên biến đổi, sau đó Hiên Viên Kiếm trong tay y hiện lên, trực tiếp chém Xi Vưu thành sáu phần: đầu lâu, tứ chi và thân thể.

“Hiên Viên, ta không phục!

Không phục!” Đầu lâu Xi Vưu gầm thét thành tiếng, vẫn không cam lòng, tứ chi và thân thể đều chấn động, dường như muốn hợp lại một lần nữa.

“Không có cơ hội đó nữa đâu, lưu đày!” Thần tình Hiên Viên không đổi, y bắt các bộ phận của Xi Vưu, lần lượt trấn áp chúng ở khắp nơi trong Hồng Hoang, tuy không giết chết được Xi Vưu, nhưng lại có thể trấn áp y.

“Hiên Viên, ngươi không trấn áp được ta, cuối cùng có một ngày ta sẽ trở về, lúc đó ta sẽ lại tìm ngươi chiến một trận!” Xi Vưu bị trấn áp gào thét thành tiếng.

“Ta chờ!” Hiên Viên không chút lo lắng, có thể trấn áp Xi Vưu một lần, vậy thì có thể trấn áp Xi Vưu lần thứ hai.

Theo việc Hiên Viên trấn áp sáu phần thân thể Xi Vưu ở khắp nơi trong Hồng Hoang, các bộ lạc như Cửu Lê trên chiến trường Trục Lộc cũng đều lần lượt đầu hàng Hiên Viên, Nhân tộc dưới tay Hiên Viên lại một lần nữa thống nhất.

Là Hiên Viên đã trấn áp Xi Vưu, uy vọng của y trong toàn bộ Nhân tộc cũng tăng vọt, trở thành Cộng Chủ Nhân tộc cũng là chuyện hiển nhiên, do đó Thần Nông đã truyền vị trí Cộng Chủ Nhân tộc cho Hiên Viên, còn mình thì ẩn cư Tổ Địa, trấn áp khí vận Nhân tộc.

Sau khi trở thành Cộng Chủ Nhân tộc, Hiên Viên không hề lơi lỏng, trong thời gian tại vị y đã phân chia cương vực, chia những nơi Nhân tộc chiếm cứ thành Cửu Châu, thiết lập chức quan, bổ nhiệm quan viên phụ trợ quản lý Nhân tộc.

Để phòng ngừa tranh chấp trên đất đai, Hiên Viên đã phân chia lại đất đai, chia thành hình chữ Tỉnh, thực hiện chế độ canh tác cho nông điền, trên ngành dệt y phát minh ra máy dệt để dệt vải, vận dụng đất sét để chế tác chén đĩa và các vật dụng khác, một loạt các biện pháp được thi hành trên mọi mặt của Nhân tộc, khiến Nhân tộc càng thêm hưng thịnh.

Theo thời gian dần trôi qua, Hiên Viên cũng cảm thấy công đức sắp viên mãn, y liền đi khắp Nhân tộc tìm kiếm hiền năng kế thừa vị trí Cộng Chủ, cuối cùng đã truyền vị trí Cộng Chủ cho Chuyên Húc.

Ngày Hiên Viên chứng Đạo, vô số Nhân tộc đến Tổ Địa quan sát, một đám Thánh Nhân cũng đều lần lượt đến, đợi sau khi Hiên Viên tế bái Thiên Địa, một đạo công đức kim vân lớn bay vào Hiên Viên.

Trong số công đức đó, bảy thành thuộc về Hiên Viên, một thành thuộc về Quảng Thành Tử, một thành thuộc về Cửu Thiên Huyền Nữ

và một đám đệ tử Xiển Giáo, phần một thành còn lại thì thuộc về tất cả chiến sĩ đã tác chiến cùng Hiên Viên và Xi Vưu.

Mượn những công đức này, khí thế trên người Hiên Viên lập tức tăng vọt, trong nháy mắt phá nhập cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên, số công đức còn lại chưa đến một thành, toàn bộ bị Hiên Viên đánh vào Hiên Viên Kiếm, khiến danh xưng Nhân Đạo Thánh Kiếm của Hiên Viên Kiếm càng thêm danh xứng với thực.

Đợi sau khi mọi việc đều kết thúc, Hiên Viên cũng giống như Thần Nông, Phục Hy tiến vào Tổ Địa Nhân tộc trấn áp khí vận Nhân tộc, thời đại Tam Hoàng chính thức kết thúc, tiến vào thời Ngũ Đế trị thế.

Toàn bộ Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của bốn người Chuyên Húc, Đế Khốc, Nghiêu, Thuấn đã phát triển càng thêm phồn vinh, một cảnh tượng hưng thịnh.

Chương 186

Nhưng tình hình như vậy không kéo dài được lâu, vào cuối thời kỳ Thuấn tại vị, Hồng Hoang nổi lên hồng tai, vô số bộ lạc Nhân tộc chịu đả kích, vô số tộc nhân Nhân tộc càng vì thế mà mất mạng.

Muốn Tam Hoàng Ngũ Đế viên mãn, Nhân tộc nhất định phải trải qua khảo nghiệm, huống hồ trong đó có không ít Yêu tộc đang làm mưa làm gió.

Thuấn có lòng trị lý hồng thủy, nhưng lại một chút cũng không tinh thông về cách trị lý hồng thủy, y liền giao chuyện trị thủy tai cho một vị đại hiền khác trong Nhân tộc là Cổn.

Cổn sau khi nhận mệnh lệnh của Thuấn, không chút lơi lỏng, dẫn dắt một đám Nhân tộc, đi khắp nơi khảo sát tai tình, y vẫn luôn tận tâm tận trách, muốn tiêu trừ thủy tai, cuối cùng Cổn quyết định áp dụng phương pháp ngăn chặn để chặn đứng hồng thủy.

Thế là Cổn liền lợi dụng tức nhưỡng do Nữ Oa tạo người để lại trong Nhân tộc, xây dựng đê điều, bắt các dòng sông đổi dòng, ngăn sông tích nước.

Sau một phen bôn ba như vậy, Cổn cuối cùng cũng đã dẹp yên được hồng thủy, Thuấn sau khi biết tin này, vô cùng vui mừng, trọng thưởng Cổn.

Tuy nhiên phương pháp ngăn chặn chỉ tạm thời dẹp yên, trong đó Yêu tộc phía sau thừa cơ hội này, mười năm sau lại gây ra một hồng tai lớn hơn.

Vô số bộ lạc Nhân tộc hóa thành ao hồ, không ít tộc nhân Nhân tộc đều lần lượt mất mạng trong hồng thủy.

Trong lòng Cổn vì chuyện này mà cảm thấy vô cùng áy náy, y không còn mặt mũi nào đối diện với Nhân tộc, thế là vì áy náy mà tự sát, nhưng ngoài áy náy ra, trong nội tâm y còn có nỗi oán hận đối với thủy hoạn...

Một cỗ oán khí khiến sau khi chết trong cơ thể y đản sinh một hài nhi.

Khi hài nhi này đản sinh liền bị một đạo nhân mang đi, giao hài nhi này cho vợ Cổn nuôi dưỡng lớn lên.

Hài nhi này được đặt tên là Vũ, theo thời gian dần trôi qua, Đại Vũ cũng đã hiểu chuyện, y biết phụ thân vì trị thủy thất bại, xấu hổ mà tự sát, liền lập chí muốn vì phụ thân rửa sạch nỗi sỉ nhục trước đây, dẹp yên thủy hoạn.

Đợi sau khi Đại Vũ thành niên, vị đạo nhân năm xưa đã mang Đại Vũ đi lại một lần nữa đến nhà Đại Vũ, thu Đại Vũ làm đệ tử của mình.

Đại Vũ biết lão sư của mình tên là Huyền Quy, đến từ Bồng Lai Đảo.

Trong vài năm sau đó, Đại Vũ một mặt đi theo Huyền Quy học tập các loại tri thức, một mặt đi khắp Nhân tộc tìm kiếm phương pháp có thể giải quyết thủy hoạn.

Dần dần, danh tiếng của Đại Vũ truyền khắp toàn bộ Nhân tộc, mọi người đều biết Đại Vũ là con trai của Cổn, lập chí muốn giải quyết nạn thủy tai.

Thuấn cũng nghe được tin này, liền giao việc trị thủy cho Đại Vũ xử lý.

Sau khi nhận được ý chỉ của Thuấn, Đại Vũ cáo biệt người vợ vừa mới cưới bốn ngày, bước lên con đường trị thủy, trước khi lên

đường, y tìm lão sư Huyền Quy, nói với y một chuyện.

“Ai!

Từ khi còn nhỏ, ta đã biết ngươi có chí lớn, nay ngươi muốn đi, ta cũng không ngăn cản, vật di vật trị thủy năm xưa của phụ thân ngươi, ta bây giờ sẽ giao cho ngươi, trên đó ghi lại tâm đắc trị thủy của phụ thân ngươi, hy vọng ngươi vận dụng tốt!” “Nếu trong quá trình trị thủy ngươi gặp phải vấn đề không thể giải quyết, có thể tìm đến vi sư, chỉ cần có thể giúp được, ta tự nhiên sẽ giúp!” Huyền Quy khẽ thở dài, vung tay trao tâm đắc trị thủy năm xưa của Cổn cho Đại Vũ.

“Đa tạ lão sư, đệ tử cáo lui!” Đại Vũ tiếp nhận di vật của phụ thân, bái biệt Huyền Quy, sau đó bước lên con đường trị thủy.

Sau khi khám xét địa thế sông núi trong thiên hạ, kết hợp với tâm đắc trị thủy của phụ thân Cổn, Đại Vũ đã tìm ra phương pháp trị thủy.

Đúng như câu nói ‘ngăn chặn không bằng khơi thông’, ngăn chặn cuối cùng cũng có ngày bị phá vỡ, giống như phụ thân Cổn của y vậy, chỉ có thông suốt những nơi bị tắc nghẽn, dẫn hồng thủy vào đại hải, mới có thể dẹp yên thủy hoạn.

Sau khi Đại Vũ trình bày kiến nghị trị thủy ‘ngăn chặn không bằng khơi thông’, Thuấn liền lập tức chuẩn bị trị lý thủy hoạn, biết được thần tình của Đại Vũ, vô số tộc nhân Nhân tộc đến giúp đỡ trị thủy, trong đó còn có đại hiền Nhân tộc là Ích và Hậu Tắc.

Y thị sát hà đạo, cải cách công cụ trị thủy, tự mình vượt núi băng sông đo đạc địa hình cao thấp, dựng cột mốc.

Đối mặt với núi lớn chắn đường, y tự mình dẫn dân công khai sơn phá thổ, áp dụng phương pháp nhiệt nở lạnh co để phá vỡ những tảng đá kia, tạc ra một khe hở trên núi lớn.

Nhưng phương thức như vậy lại không có chút tác dụng nào trước những ngọn núi lớn do tức nhưỡng hóa thành, dựa vào thực lực hiện tại y lại không đủ sức phá vỡ, trong lúc bất đắc dĩ y đành tìm đến lão sư Huyền Quy, mở miệng hỏi.

"Lão sư, những ngọn núi lớn do tức nhưỡng hóa thành kia vô cùng kiên cố, thực lực hiện tại của con căn bản không đủ sức phá vỡ, không biết lão sư có biện pháp nào dạy con không?" Huyền Quy dường như đã sớm liệu được ý của Đại Vũ, sau khi lời Đại Vũ dứt, y lấy ra hai kiện Hậu Thiên linh bảo đưa cho y, mở miệng nói: "Đây là Định Hải Thần Châm và Khai Sơn Phủ!" "Định Hải Thần Châm có thể đo lường độ sâu của nước sông, trấn giữ hồng thủy, không cho nó cuồn cuộn nữa, trong Khai Sơn Phủ ẩn chứa một tia ý vị phá diệt, đủ để bổ nát những ngọn núi lớn do tức nhưỡng hóa thành." Đại Vũ trong lòng đại hỷ, y tiếp nhận hai kiện linh bảo, sau khi bái tạ Huyền Quy, liền lập tức quay về, trị lý hồng thủy.

Một lần trị lý là mười ba năm, mỗi lần đi ngang qua nhà y đều muốn vào gặp vợ mình, nhưng cuối cùng y đều cắn răng không vào, lần thứ ba đi ngang qua nhà, con trai y là Khải đã biết gọi phụ thân và chào Đại Vũ, Đại Vũ cũng chỉ có thể vẫy tay, lại một lần nữa lao vào công việc trị thủy.

Trong khi Đại Vũ đang trị lý hồng thủy, tại một ngọn thần sơn, hơn mười vị Yêu tộc tụ tập ở đây, trong mắt họ tràn đầy sát khí, chỉ thấy một yêu tộc trong số đó mở miệng nói.

"Đại nhân bảo ta gây ra thủy hoạn trong Nhân tộc, nay trong Nhân tộc lại xuất hiện một Đại Vũ, sắp trị lý xong thủy hoạn rồi, bây giờ ta phải làm sao?" "Có cách hay này, ta trực tiếp ra tay chém giết Đại Vũ, như vậy không ai trị lý thủy hoạn, ta cũng có thể tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ mà đại nhân giao cho ta." "Mà, ta còn chưa ăn thịt Nhân tộc, thật nhớ mùi vị Nhân tộc." Một tên Yêu tộc trong số đó vô cùng tùy

tiện mở miệng nói, y liếm liếm khóe miệng, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam.

"Huyền Xà, nhớ kỹ thân phận của ngươi, ngươi không phải tiểu yêu như bọn chúng, chuyện ăn thịt người nên làm ít đi!" Người vừa mới đáp lời lúc đầu hơi cau mày, nhìn về phía Huyền Xà trong mắt hơi lóe lên một tia chán ghét.

Chương 187

"Ngươi hiểu gì?

Ngươi năm xưa thân là một trong Thập Đại Yêu Thánh của Thiên Đình, địa vị cao quyền trọng, có tài nguyên phong phú, còn ta thì sao?" "Ta chẳng có gì cả, muốn tài nguyên, chỉ có thể đi trộm, đi cướp, ngươi sẽ hiểu cảm giác của ta sao, Anh Triệu!" Huyền Xà xuy tiếu một tiếng, mở miệng nói với Anh Triệu, trong mắt y lóe lên một tia ghen tị, nếu năm xưa y có thể đứng ở vị trí của Anh Triệu, phỏng chừng bây giờ đã tiến vào tầng thứ Chuẩn Thánh rồi, chứ đâu phải ở cảnh giới Đại La Kim Tiên quanh quẩn.

"Ngươi, Huyền Xà không hài lòng việc ta năm xưa có thể trở thành Yêu Thánh, vậy chi bằng chúng ta chiến một trận, xem rốt cuộc ta có đủ tư cách để trở thành một Yêu Thánh hay không!" Trong mắt Anh Triệu lộ ra vẻ lạnh lẽo, y không hài lòng với Huyền Xà.

Huyền Xà đang định mở miệng nói, đột nhiên một đạo hỏa quang hiện ra, một bóng người từ trong hỏa quang bước ra, nhìn về phía mọi người, trên người y mang theo một tia uy nghiêm: "Các ngươi đang làm gì?" "Chưa khiến Nhân tộc đại loạn, liền muốn tự mình loạn sao?" "Xin đại nhân thứ tội!" Huyền Xà và Anh Triệu cúi lạy bóng người đó, trên mặt họ mang vài phần lo sợ.

"Thôi được, hiện tại đại nghiệp chưa thành, các ngươi tuyệt đối không được phát sinh nội loạn, nếu không đại nghiệp Yêu tộc ta bao giờ mới hoàn thành?" "Nếu để ta thấy lần sau, đừng trách ta không dung các ngươi!" Bóng người kia cũng không trách móc Anh Triệu và Huyền Xà nhiều, nhưng những điều cần nói, y đều đã nói hết.

"Trong Nhân tộc xuất hiện một Đại Vũ, vị Ngũ Đế cuối cùng có lẽ

chính là y, ta muốn gây ra hồng thủy ngập trời, dẫn dụ y, thừa cơ đánh giết y!" "Chỉ cần Đại Vũ chết, Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc không được viên mãn, cho dù y có thể trở thành nhân vật chính của Thiên Địa, cũng chỉ có thể là nhân vật chính của Thiên Địa nhất thời, đến khi khí vận Nhân tộc suy thoái, Yêu tộc ta liền có cơ hội tái khởi." "Đây là đại sự số một của Yêu tộc ta, tất cả phải dốc toàn lực, không được có chút lơ là, nếu việc này thành công, các ngươi liền là đại công thần của Yêu tộc ta!" Nghe lời của bóng người đó nói, trong mắt các Yêu tộc có mặt đều lộ ra vẻ kích động, đều lần lượt cúi lạy bóng người đó.

"Chúng ta cẩn tuân mệnh lệnh của đại nhân, vì Yêu tộc ta tái hưng, dù là dầu sôi lửa bỏng cũng không từ nan!" .....

"Đại Vũ, không hay rồi, có Yêu tộc khu động hồng thủy nhấn chìm vô số bộ lạc Nhân tộc ta, không ít tộc nhân đều mất mạng trong hồng thủy." Một ngày, sau khi Đại Vũ trị lý thủy hoạn, đại hiền Nhân tộc Hậu Tắc đến bên cạnh Đại Vũ, mở miệng nói với y.

"Cái lũ Yêu tộc đáng chết đó, muốn khai chiến với Nhân tộc ta sao?!" Thần sắc Đại Vũ kinh hãi, trong mắt tràn đầy sát cơ.

Hậu Tắc không đáp lời Đại Vũ, trong mắt y cũng mang vài phần lo lắng, không hiểu Yêu tộc hiện giờ đâu ra cái gan dám chọc vào Nhân tộc.

Không chút do dự, Đại Vũ lập tức dẫn dắt đám Nhân tộc đi theo trị lý thủy hoạn, từ trong đó chọn lựa ra những Nhân tộc có tu vi, chỉnh quân tiến về phía nơi xảy ra thủy hoạn mà chém giết.

Thuấn đang trấn giữ đô thành cũng không chút trì hoãn, đối với Yêu tộc y chỉ có một chữ, Sát!

Theo mệnh lệnh của Thuấn, từng chi đại quân Nhân tộc bắt đầu điều động, bắt đầu tiến về các nơi trong Nhân tộc để thảo phạt những

Yêu tộc đang làm mưa làm gió kia, muốn chém giết toàn bộ chúng, dùng để chấn nhiếp Thiên Địa Hồng Hoang, lập nên uy nghiêm của Nhân tộc.

"Sát!

Sát!

Sát!" Trên đại địa, tiếng hò hét giết chóc chấn động Thiên Địa, Nhân tộc và Yêu tộc triển khai đại chiến, mối thù hận giữa hai chủng tộc đủ để từ trận chiến Nhân Yêu lần trước, một lần lại một lần giao thủ, càng bất tử bất hưu!

Đạp!

Đạp!

Đạp!

Từng tôn cao thủ Đại La Kim Tiên của Nhân tộc từ trong Tổ Địa Nhân tộc bước ra, tiến về các nơi Yêu tộc đang làm mưa làm gió, diệt sát Yêu tộc.

Tương tự, từ khắp nơi trong Hồng Hoang, từng tôn đại yêu tộc cũng đều lần lượt xuất thế, tu vi của y thấp nhất cũng là cảnh giới Đại La Kim Tiên, mỗi người thi triển thủ đoạn nhấn chìm các bộ lạc Nhân tộc, đồ sát Nhân tộc.

Trong chốc lát, hai bên triển khai chiến tranh kịch liệt, bất luận Nhân tộc hay Yêu tộc đều tổn thất thảm trọng, nhưng không ai dừng lại, vì điều đó liên quan đến căn bản của mỗi bên.

Các Yêu tộc xuất hiện lần này đều là những Yêu tộc còn sót lại từ Lượng Kiếp Vu Yêu năm xưa, thực lực vô cùng mạnh mẽ, nếu không phải Tổ Địa Nhân tộc xuất binh, phái ra từng cường giả, thì dựa vào sức mạnh của Nhân tộc bên ngoài quả thực khó lòng đối kháng với những Yêu tộc này.

Hai bên kịch chiến liên miên, lúc thì Đại La Kim Tiên Yêu tộc ngã xuống, lúc thì Đại La Kim Tiên Nhân tộc bị vây sát, thi thể đều lần lượt rơi vào trong hồng thủy, không biết bị cuốn trôi đi đâu.

Một trận đại chiến, chiến đấu liền kéo dài hàng chục năm, hai bên chém giết điên cuồng, tử thương không biết bao nhiêu, nhưng may mắn là Yêu tộc ở đa số các nơi đều bị Nhân tộc chém giết, cuối cùng hai tộc Nhân Yêu tụ tập ở lưu vực Hoài Thủy.

Đây là nơi quyết chiến cuối cùng của hai bên, nếu Yêu tộc thắng, thì khí vận Nhân tộc sẽ không còn viên mãn, sau này Yêu tộc sẽ có ngày hưng thịnh, nếu Nhân tộc thắng, thì vị trí nhân vật chính của Thiên Địa sẽ không còn bị lay chuyển được nữa, hai bên đều không thể thua.

Một thời gian, toàn bộ Hồng Hoang không ai không chú ý đến kết quả ở đây, tuy rằng không biết vì sao Thánh Nhân không can thiệp, không biết vì sao trong Nhân tộc không phái ra cao thủ Chuẩn Thánh, nhưng không ảnh hưởng đến tầm quan trọng của trận chiến này.

"Sát!

Sát!

Sát!" Hai bên vừa gặp mặt không cần nói nhiều, liền giao chiến vào nhau, sát khí ngút trời, mỗi lúc mỗi khắc đều có vô số Nhân tộc và Yêu tộc ngã xuống, nhuộm đỏ Hoài Thủy.

Đại Vũ tay cầm Tam Xoa Kích, trước người y xuất hiện một viên hầu, viên hầu này mang lại áp lực cực lớn cho y, tuyệt đối là một tên vô cùng khó đối phó.

"Ngươi là ai?

Chương 188

Không phải là tàn nghiệt trong Thiên Đình năm xưa sao, vì sao phải nhúng tay vào đây?" Đại Vũ trầm giọng hỏi viên hầu đó.

"Ta tên là Vu Chi Kỳ, xuất hiện ở đây, chính là để lấy mạng của ngươi!" "Sát!" Một tiếng quát lạnh, hai mắt Vu Chi Kỳ biến thành sắc đỏ thẫm, y không nói ra nguyên nhân xuất hiện, trong tay y xuất hiện một cây thiết bổng, đột nhiên đánh xuống Đại Vũ.

Một bổng này dường như che khuất cả bầu trời vậy, sức mạnh trầm trọng, ép toàn bộ hư không từng tấc băng nát, trên đó còn quấn quanh từng tia pháp tắc chi lực, vô số hồng thủy tùy theo hóa thành từng con cự long, lao về phía Đại Vũ mà chém giết.

"Sợ ư, không thành!" Thấy Vu Chi Kỳ động thủ, trong mắt Đại Vũ cũng tràn đầy hàn quang, không chút sợ hãi, Tam Xoa Kích trong tay y cũng tỏa ra ba động pháp tắc, những hồng thủy kia cũng bị điều động, từng lớp từng lớp lao về phía Vu Chi Kỳ mà vồ giết.

Oanh long long!

Oanh long long!

Hai bên vừa giao thủ liền tiến vào mức độ bạch nhiệt hóa, không hề lưu thủ, dư ba giao chiến khiến Hoài Thủy tràn bờ, từng ngọn núi cao xung quanh đều bị dư ba chấn nát.

Không chỉ Đại Vũ và Vu Chi Kỳ kia, những Nhân tộc và Yêu tộc còn lại cũng đánh rất kịch liệt, không hề kém cạnh so với trận chiến Lượng Kiếp năm xưa, đánh cho Thiên Địa mịt mờ, nhật nguyệt vô quang, từng ngọn núi cao bị hủy diệt trong giao chiến, từng con sông bị thần thông làm khô cạn.

Một đám đại thần thông giả đều chú ý đến trận chiến này, muốn biết rốt cuộc là khí vận Nhân tộc hưng long hay Yêu tộc càng thịnh hơn một bậc!

Trong Bắc Hải, Bắc Minh Cung, Côn Bằng ngồi đầy phức tạp nhìn hai tộc nhân yêu đang giao chiến ở lưu vực Hoài Thủy, khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng rồi nói: "Việc gì phải đi trêu chọc nhân tộc nữa?

Bây giờ nhân tộc đại thế đã thành, còn có lợi ích gì sao?" "Không thành Hỗn Nguyên, chung quy cũng chỉ là lâu nghĩ!

Yêu tộc Thiên đình đã trở thành quá khứ, xưng hô Yêu Sư cũng không còn tồn tại nữa.

Thôi vậy, bế quan thôi!

Từ nay về sau không liên quan gì đến ta Côn Bằng!" Sắc mặt Côn Bằng dần bình tĩnh lại, cả Bắc Minh Cung lập tức đóng cửa, chìm sâu xuống đáy Bắc Hải, biến mất."Gầm!

Giết!" Đại Vũ và Vu Chi Kỳ từ Hoài Thủy giao chiến đến tận Thái Cổ Tinh Không.

Vu Chi Kỳ gầm lên một tiếng giận dữ, vứt bỏ thiết bổng, hiện ra chân thân, một đôi móng vuốt mang theo hàn quang chụp lấy Đại Vũ.

Nơi đôi móng vuốt của Vu Chi Kỳ đi qua, từng mảnh tinh thần bị quét nát, tiếng nổ vang vọng không ngừng."Giết!" Trong mắt Đại Vũ không hề có chút sợ hãi, ngược lại còn mang theo sát cơ nồng đậm.

Mái tóc dài bay phấp phới, y cũng hiện ra pháp tướng.

Tam Xoa Kích trong tay bùng nổ thần quang, đâm thẳng về phía Vu Chi Kỳ.

Khí tức sắc bén vô cùng trên Tam Xoa Kích xuyên thủng tất cả,

cũng nghiền nát vô số tinh thần, giao chiến với đôi móng vuốt của Vu Chi Kỳ.

Từng tia lửa bắn ra từ sự va chạm giữa đôi móng vuốt của Vu Chi Kỳ và Tam Xoa Kích trong tay Đại Vũ.Vu Chi Kỳ nắm chặt Tam Xoa Kích của Đại Vũ, không cho y rút về, sau đó há miệng phun ra, một đạo Nhược Thủy đen kịt mang theo khí tức trầm trọng lao thẳng về phía Đại Vũ.

Sắc mặt Đại Vũ biến đổi, buông đôi tay ra, vội vàng thối lui, không dám đỡ trực diện.

Đạo Nhược Thủy mà Vu Chi Kỳ phun ra xuyên ngang qua cả tinh không, một vài tinh thần bị cuốn trôi lập tức nổ tung.

Nhìn từ xa, chúng tựa như pháo hoa, khiến người ta kinh ngạc.Thừa lúc Đại Vũ bị buộc lui, Vu Chi Kỳ thừa thắng truy kích, gầm lên một tiếng.

Âm ba vô tận khuếch tán ra bốn phía, khiến vạn dặm tinh thần đều bị tiêu diệt, hóa thành hư vô, rồi hung hăng chụp lấy Đại Vũ. "Phụt!" Đại Vũ phun ra một ngụm tiên huyết, thân hình có chút chật vật lùi về phía sau, trên ngực y xuất hiện hai vết móng vuốt đan xen."Đại Vũ, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!" Vu Chi Kỳ gầm lên một tiếng lớn, lao về phía Đại Vũ.

Một đôi móng vuốt sắc bén vô cùng, phát ra hàn quang, vồ tới, mang theo khí tức nghiền nát tất cả, toàn thân y trông vô cùng đáng sợ."Giết!" Đại Vũ giơ tay triệu hồi, Tam Xoa Kích vừa rơi lập tức trở về tay y.

Đại Vũ vung vũ khí tạo ra vạn ngàn hư ảnh, phủ kín trời đất lao về phía Vu Chi Kỳ.Vu Chi Kỳ không hề sợ hãi, đôi móng vuốt của y không thua kém gì hậu thiên linh bảo.

Y xé nát vạn ngàn hư ảnh, rồi lao về phía Đại Vũ.

Rầm!

Một tiếng va chạm vang lên, Đại Vũ lùi lại hai bước, Vu Chi Kỳ cũng bị chấn lui.

Cả hai đều mang đầy sát cơ trong mắt, lại một lần nữa lao vào nhau.

Chương 189

Chỉ thấy Vu Chi Kỳ hiện ra thần thông Ba Đầu Sáu Tay, thực lực đột nhiên tăng vọt, lao thẳng về phía Đại Vũ.Đại Vũ cũng gầm lên một tiếng dài, pháp tướng phía sau y dung nhập vào cơ thể, bắt đầu bạo trướng, mang theo khí thế khủng bố vô cùng giao chiến với Vu Chi Kỳ!

Trong tinh không, từng khối tinh thần bị hai người đánh nát.

Một người một thú đối kháng cực kỳ kịch liệt, vô số luồng sáng bắn ra tứ phía, xé nát vạn vạn dặm tinh không."Giết!" Cả hai gầm lên một tiếng.

Vu Chi Kỳ sáu cánh tay hợp lại thành một, đập về phía Đại Vũ.

Tam Xoa Kích trong tay Đại Vũ phát ra quang mang âm hàn, mang theo cương phong khủng bố vô cùng, mang theo khí tức pháp tắc, cũng lao tới. "Phụt!"x2 Cả hai đồng thời phun ra tiên huyết, thân thể bay ngược ra xa, va nát mấy khối tinh thần, trên cơ thể đầy vết nứt.

Nhưng cả hai đều không để tâm, lập tức ngăn chặn đà bay ngược của cơ thể, lại một lần nữa lao vào nhau.

Cuối cùng Đại Vũ đỡ trực diện một chiêu va đập của Vu Chi Kỳ, phá giải thần thông Ba Đầu Sáu Tay của y."A...

Âm Dương Thần Quang, trảm!" Vu Chi Kỳ nhịn đau khi thần thông bị phá, trong hai mắt y hiện lên quang mang hai màu âm dương, quấn quýt vào nhau hóa thành một đạo Âm Dương Quang Thúc bắn về phía Đại Vũ.

Đây là bản mệnh thần thông mà Vu Chi Kỳ nắm giữ, có thể khống chế âm dương, thao túng âm dương, tiêu diệt thiên địa."Giết!" Đối

mặt với một đạo Âm Dương Thần Quang, Đại Vũ không hề sợ hãi.

Thần quang trong mắt y bùng phát, sau đó Tam Xoa Kích trong tay y đánh ra, mang theo khí tức hào hãn tuyệt thế, tựa như che trời lấp đất, va chạm với đạo Âm Dương Thần Quang kia.

Không có tiếng động kinh thiên động địa, chỉ có sự tiêu diệt lặng lẽ.

Một đạo quang mang hiện ra, đợi khi quang mang tan đi, Tam Xoa Kích trong tay Đại Vũ đã gãy, toàn thân y đầy tiên huyết, lùi về phía sau, thân hình trông có vẻ chật vật.Vu Chi Kỳ cũng không hề vô tổn, nửa bên người y đã bị Đại Vũ đánh nát, gần như ngã xuống.

Đại Vũ không buông tha cơ hội này.

Mặc dù Tam Xoa Kích trong tay đã gãy, nhưng không phải là không thể dùng.

Thân ảnh y chợt lóe, đã ở bên cạnh Vu Chi Kỳ.

Tam Xoa Kích gãy lìa trong tay y đập về phía Vu Chi Kỳ, khiến y gần như bạo liệt."Uy nghiêm nhân tộc không thể bị khiêu khích!" "Kẻ nào phạm nhân tộc ta, giết!" Trong lời nói của Đại Vũ tràn ngập sát cơ và uy nghiêm, chấn động cả thiên địa, dường như toàn bộ Hồng Hoang đều đang lưu truyền thanh âm của y.

Lời vừa dứt, Đại Vũ phong ấn Vu Chi Kỳ, nắm giữ nửa bên thân thể y, mang về lưu vực Hoài Thủy, giao cho các nhân tộc canh giữ.

Còn y thì tiếp tục tham chiến, cuối cùng không chém giết thì cũng trục xuất toàn bộ yêu tộc ở lưu vực Hoài Thủy."Bây giờ, yêu tộc đã thua, ngươi còn gì để nói không?" Ánh mắt Đại Vũ mang theo vẻ lạnh lẽo nhìn Vu Chi Kỳ."Khụ khụ, ta tuy thua rồi, nhưng ta sẽ không chết đâu!

Thân là Hỗn Thế Tứ Hầu, các ngươi không thể giết được ta!" Vu

Chi Kỳ ho ra tiên huyết, nhìn về phía Đại Vũ, trong mắt tràn đầy vẻ lạnh băng, dường như đang tính toán cách báo thù sau này."Bất tử bất diệt?!" "Ta sẽ vĩnh viễn trấn áp ngươi!" Đại Vũ tiến lên một bước, thần sắc trong mắt càng thêm lạnh lẽo.

Không đợi Vu Chi Kỳ trả lời, y liền khấp động pháp quyết, tách Hoài Thủy ra, để lộ một cái động lớn, giống như một cái giếng sâu không thấy đáy.

Sau đó, y ném Vu Chi Kỳ vào trong đó, từng đạo phù văn cấu thành một cái phong ấn, phong ấn Vu Chi Kỳ ở bên trong.Thủ đoạn như vậy khiến các Đại thần thông giả đang theo dõi sự việc chợt nghĩ đến Hiên Viên năm xưa, khi đối mặt với Xi Vưu bất tử, cũng dùng cách tương tự, phong ấn trấn áp y.

Thủ đoạn giống nhau, sự tàn nhẫn cũng giống nhau, khiến người ta rợn tóc gáy!

Cuộc chiến giữa nhân tộc và yêu tộc kết thúc, nhân tộc giành được thắng lợi.

Không có yêu tộc cản trở, tai họa hồng thủy tự nhiên được Đại Vũ giải quyết.

Y đục thông từng ngọn núi lớn, dẫn dòng nước sông đổ vào Đông Hải.

Đồng thời, y đặt Định Hải Thần Châm vào Hải Nhãn Đông Hải, trấn áp Đông Hải, không cho nước biển Đông Hải tràn lan gây họa.Thành công trong việc trị thủy khiến Đại Vũ có uy vọng cực lớn trong nhân tộc, thậm chí vượt qua cả Thuấn.

Vài năm sau, Thuấn công đức viên mãn, liền truyền ngôi vị cộng chủ thiên hạ cho Đại Vũ.

Sau khi Đại Vũ trở thành cộng chủ nhân tộc, y lấy An Ấp làm kinh

đô, quốc hiệu là Hạ.

Từ đó, Đại Vũ còn được gọi là Hạ Vũ.

Trong quá trình trị thủy, Hạ Vũ đã đi khắp thiên hạ, hiểu rõ mọi nơi như lòng bàn tay.

Y đã ban hành một loạt chính sách phục hồi và phát triển sản xuất nông nghiệp, giúp những người vì nạn hồng thủy mà mất nhà cửa xây dựng lại quê hương, đoàn kết các tộc trưởng thị tộc, hoàn thiện việc xây dựng chính quyền, khiến trăm họ an cư lạc nghiệp.Cũng chính vì vậy, nhân tộc nhanh chóng thoát khỏi nạn hồng thủy trước đó, và bước vào thời kỳ huy hoàng hơn.

Chương 190

Hạ Vũ chấp chính mấy chục năm, trong lòng y vẫn luôn có một phương pháp muốn thi hành.

Một ngày nọ, y đến Nhân tộc Tổ Địa, diện kiến Tam Tổ Toại Nhân thị cùng các tộc lão nhân tộc.Tại Tổ điện của Nhân tộc Tổ Địa, trước mặt Hạ Vũ là Tam Tổ Toại Nhân thị cùng các tộc lão nhân tộc, bao gồm cả Bào Hi, Thần Nông và những vị Tam Hoàng Ngũ Đế khác cũng đều đã xuất hiện. "Hạ Vũ, ngươi triệu tập bọn ta đến Tổ Địa, rốt cuộc có chuyện quan trọng gì muốn thương nghị với ta?" Toại Nhân thị tiên phong mở lời hỏi Hạ Vũ, trong mắt y mang theo vài phần thắc mắc.

Theo lý mà nói, bây giờ Hạ Vũ đã công đức viên mãn là chuyện rõ như ban ngày, nhân tộc cũng đang phát triển rực rỡ, không hề xảy ra bất kỳ đại sự nào."Chư vị lão tổ, nhân tộc ta hiện nay khí vận xương thịnh, thậm chí đã trở thành chủng tộc đứng đầu Hồng Hoang thiên địa.

Nhưng khí vận không phải là bất biến, dù có bọn ta trấn áp, có Không Động Ấn trấn áp, cũng khó tránh khỏi khí vận trôi đi." "Ngoài ra, mặc dù nhân tộc chiếm cứ hơn nửa Hồng Hoang, nhưng nhân tộc không thể hoàn toàn nắm giữ tất cả địa vực hiện có.

Trong đó không biết ẩn giấu bao nhiêu kẻ có địch ý với nhân tộc ta." "Vì lẽ đó, ta muốn vì nhân tộc ta đúc khí vận thần khí, dùng nó để vĩnh cố khí vận nhân tộc ta!" Hạ Vũ có thể cảm nhận được một chuyện không chỉ không đúng, mà đối với nhân tộc cũng là một chuyện vô cùng quan trọng.Tam Tổ Toại Nhân thị nhìn nhau, sau đó Toại Nhân thị mở lời hỏi: "Nếu đã như vậy, ngươi có phương pháp

nào không?" "Năm xưa Nhân Hoàng Hiên Viên đã chia nhân tộc ta thành Cửu Châu.

Vì thế, ta chuẩn bị tập hợp kim loại khắp thiên hạ, lấy khí vận nhân tộc ta để đúc Cửu Đỉnh." "Mỗi một châu sẽ đặt một đỉnh.

Một là có thể trấn áp khí vận nhân tộc ta, hai là có thể lập ra Cửu Châu kết giới.

Dù yêu tộc hay các chủng tộc khác tiến vào, cũng sẽ chịu áp chế cực lớn, tối đa hóa việc bảo vệ nhân tộc ta!" Nghe lời Hạ Vũ, mọi người có mặt đều chìm vào trầm tư, suy nghĩ về kết quả của chuyện này.Sau một lúc, Hữu Sào thị nói với Hạ Vũ: "Chuyện này vô cùng trọng đại.

Nếu có thể thành công cố nhiên không tồi, nhưng nếu thất bại, khi đó cũng khó thoát kiếp nạn.

Tam Hoàng Ngũ Đế nhân tộc ta sẽ không còn viên mãn nữa." "Rốt cuộc có bao nhiêu phần trăm cơ hội thành công?" Hạ Vũ khẽ cười khổ, lắc đầu nói: "Tam Tổ, đối với chuyện này ta Hạ Vũ không có nắm chắc tuyệt đối, chỉ có một nửa cơ hội thôi.

Nhưng rất đáng để ta đánh cược một phen.""Hạ Vũ, nếu ngươi thực sự quyết định làm chuyện này, thì Thiên Đạo tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Thậm chí sẽ hiển lộ Thiên Đạo Chi Nhãn để cản trở, ngươi có hiểu không?" Trong bốn mắt Thương Hiệt, từng đạo quang mang trắng sữa hiện ra, trên người y dường như có tiếng tụng đọc vang lên, vô cùng thần dị. "Chuyện này ta suy diễn, xác suất thành công quả thực là năm ăn năm thua.

Nếu thất bại, nhân tộc ta nhiều nhất có thể hưng thịnh một lượng kiếp, sau lượng kiếp tiếp theo sẽ suy bại.

Nhưng nếu thành công, vậy thì không ai có thể lay chuyển địa vị của nhân tộc ta nữa!" Trong mắt Bào Hi, từng đạo tinh quang lóe lên.

Y mượn Hà Đồ Lạc Thư để suy diễn về chuyện này, bất kể suy diễn bao nhiêu lần, kết quả đều là năm ăn năm thua."Nhân Tổ, không biết Hoàng Thiên Đại Tổ có ý kiến gì không?" Hạ Vũ đặt ánh mắt lên Toại Nhân thị, khom người hỏi."Đại ca hiện tại đang bế quan tầng sâu, dường như tu vi có khả năng tiến thêm một bước, vì vậy không thể quấy rầy!" "Chuyện này vô cùng trọng đại, không phải ta có thể quyết đoán được.

Vậy thì, hãy giơ tay biểu quyết, thiểu số phục tùng đa số.

Ai tán đồng xin giơ tay!" Toại Nhân thị khẽ lắc đầu, sau đó liền mở lời nói.Lời vừa dứt, Toại Nhân thị giơ tay, sau đó Truy Y thị cũng giơ tay.

Ngoài Hữu Sào thị và Nghiêu Thuấn cảm thấy chuyện này quá mạo hiểm nên phản đối, phần lớn các tộc lão đều tán đồng.

Vì một tương lai nhân tộc tốt đẹp hơn, họ nguyện ý đánh cược một phen.

Hơn nữa, dù có thất bại, trong nhân tộc thì nhân tộc suy tàn cũng có thể suy tàn đi đâu được!"Phần lớn mọi người đã tán thành việc đúc khí vận thần khí thuộc về nhân tộc ta, vậy thì chuyện này giao lại cho ngươi.

Nếu cần Tổ Địa ta hiệp trợ, cứ việc mở lời, khi đó nhân tộc ta nên trên dưới một lòng!" Toại Nhân thị gật đầu với Hạ Vũ, trong mắt y tràn đầy vẻ hy vọng."Xin lão tổ yên tâm, chuyện này Hạ Vũ nhất định sẽ dốc toàn lực thực hiện, dù phải trả giá bằng tính mạng của Hạ Vũ, ta cũng không tiếc!" Trong mắt Hạ Vũ tràn đầy vẻ kiên định.

Chuyện này đã do y đề xuất, vậy tự nhiên y phải dốc hết sức mình

để làm, như lời y đã nói, nếu cuối cùng cần hy sinh, nhất định sẽ không tiếc.Nếu hỏi vì sao, thì chỉ có một nguyên nhân: vì nhân tộc.

Là Nhân Hoàng đương đại của nhân tộc, đó là chức trách và sứ mệnh của y.

Sau khi mọi chuyện được định đoạt, Hạ Vũ lập tức quay về quốc đô, hạ lệnh toàn bộ nhân tộc thu thập khoáng vật quý hiếm.

Trong Tổ Địa cũng không rảnh rỗi, từng vị Đại La Kim Tiên đi khắp Hồng Hoang đến các chủng tộc khác, dùng những thứ mình có để đổi lấy những khoáng vật mà nhân tộc không có.Động thái lớn như vậy của nhân tộc cũng khiến toàn bộ Hồng Hoang phải chú ý.

Không hiểu nhân tộc muốn làm gì, nhưng đối mặt với hành động của nhân tộc, chỉ có thể đứng một bên quan sát, không dám cản trở nửa điểm.

Chính vì động thái như vậy của nhân tộc, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào nhân tộc, ngay cả các Thánh Nhân cũng không ngoại lệ, đều muốn biết rốt cuộc nhân tộc muốn làm gì.

Nhiệm vụ thu thập như vậy kéo dài suốt trăm năm.

Vô số linh nguyên liệu khoáng vật được đưa đến quốc đô, dưới sự thao túng của Hạ Vũ, chúng hóa thành một đoàn dịch thể, sau đó phân hóa thành chín đoàn.Cùng với sự trôi đi của thời gian, chín đoàn dịch thể đó dần dần ngưng tụ thành hình dạng của đỉnh.

Trên mỗi đỉnh đều khắc ghi cảnh tượng nhân tộc từ thuở khai sinh cho đến hiện tại, khắc ghi địa lý Cửu Châu của nhân tộc.

Chương 191

Từng tia khí tức huyền ảo thần bí từ chín đỉnh đó truyền ra.

Oanh!

Một ngày nọ, trên Cửu Thiên, từng đạo lôi đình không ngừng gầm thét, mây đen nhanh chóng tụ tập.

Trong quốc đô, quang mang vạn trượng, chín tôn thanh đồng đỉnh bay lượn trên không trung quốc đô.Trên mỗi tôn thanh đồng đỉnh đều mang khí thế cổ xưa, trầm trọng, hào hãn khôi hồng.

Trên đó khắc ghi vô số phù hiệu văn lộ, địa lý Cửu Châu, và cảnh tượng nhân văn. "Thiên Đạo ở trên, nay nhân tộc Hạ Vũ luyện chế Cửu Đỉnh, vĩnh trấn khí vận nhân tộc ta!

Từ nay Cửu Đỉnh không mất, khí vận nhân tộc vĩnh cố, nhân tộc đương làm nhân vật chính vĩnh hằng thiên địa!" Thân ảnh Hạ Vũ cũng xuất hiện bên cạnh Cửu Đỉnh, thanh âm của y lập tức truyền khắp Hồng Hoang."Thật là khẩu khí lớn, thật là khí phách lớn, lại dám muốn vĩnh cố khí vận chủng tộc!" "Đúng là nhân tộc, đúng là không biết lượng sức mình!

Muốn trở thành nhân vật chính vĩnh hằng thiên địa, há lại là chuyện đơn giản như vậy?" "Thiên không có thế cố định, ngay cả Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, Vu Yêu nhị tộc cũng không hưng thịnh được một lượng kiếp.

Nhân tộc hiện tại là nhân vật chính thiên địa, lại tham lam đến vậy, thật sự không biết sống chết!" "Hành động này của nhân tộc khá là không khôn ngoan, Thiên Đạo liệu có đồng ý không?" "....." Từng vị Đại thần thông giả Hồng Hoang ý niệm không ngừng lóe lên, đều cảm thấy kinh ngạc trước hành động như vậy của nhân tộc.

Hành động này nếu không cẩn thận sẽ dẫn đến khí vận nhân tộc suy giảm nghiêm trọng.

Sắc mặt Lão Tử và các vị Thánh Nhân khác cũng không giống nhau, trong mắt họ lóe lên vẻ thần thái dị thường, không ai biết họ đang nghĩ gì lúc này.Oanh long long long!

Cùng với lời Hạ Vũ dứt, toàn bộ Hồng Hoang lập tức đổi sắc trời.

Từng luồng mây đen cuồn cuộn che kín bầu trời, vô số lôi đình màu tím cuối cùng hóa thành một con Thiên Đạo Chi Nhãn.

Đây là lần thứ hai nhân tộc đối mặt với Thiên Đạo Chi Nhãn.

Lần trước Thương Hiệt tạo chữ, nhờ có khí vận nhân tộc trợ giúp mới thành công vượt qua kiếp nạn.

Lần này, không ai biết kết quả sẽ ra sao.Thiên Đạo Chi Nhãn lơ lửng trên Cửu Thiên, trong mắt đầy vẻ lạnh nhạt vô tình, nhìn về phía Cửu Đỉnh.

Đột nhiên, từng đạo lôi đình từ trong mắt bắn ra, oanh kích về phía Cửu Đỉnh.

Mỗi đạo lôi đình đó đều mang theo khí tức hủy diệt, dường như muốn một kích hủy diệt Cửu Đỉnh.

Đối mặt với từng đạo lôi đình oanh kích từ Thiên Đạo Chi Nhãn, trên Cửu Đỉnh chợt lóe lên một trận quang mang màu thanh đồng, đồng loạt chấn động, liên hợp lại hóa thành một màn sáng bảo vệ bản thân, sau đó chủ động nghênh đón từng đạo lôi đình kia.Rắc!

Màn sáng đột nhiên vỡ nát dưới sự oanh kích của từng đạo lôi đình.

Nhưng từng đạo lôi đình đó cũng bị phân hóa thành vô số lôi đình nhỏ bé, như những con rắn, không ngừng luồn lách trên Cửu Đỉnh.

Từng đạo lôi đình nhỏ bé đó không hề gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Cửu Đỉnh, ngược lại còn khiến Cửu Đỉnh loại bỏ được từng chút tạp chất, khí tức càng thêm cường đại.Thấy Cửu Đỉnh không hề bị tổn thương chút nào, Thiên Đạo Chi Nhãn cũng không hề biến sắc.

Chỉ là lôi đình oanh kích càng ngày càng nhiều, giống như không hủy diệt Cửu Đỉnh thì thề không bỏ qua.

Vô số nhân tộc nhìn Cửu Đỉnh trên không trung bị vô số lôi đình oanh trúng, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Ngay cả trong Tổ Địa, Toại Nhân thị và những người khác cũng mang vẻ lo lắng trong mắt.Đối với nhân tộc, đây là một cuộc đánh cược lớn.

Nếu thắng cược, nhân tộc sẽ thiên thu vạn đại, đời đời xương thịnh.

Nếu thua cược, vậy thì sau một lượng kiếp, nhân tộc sẽ nhanh chóng suy bại.

Những đạo lôi đình không ngừng oanh kích trên không trung đã biến nơi Cửu Đỉnh đang ở thành một biển lôi điện màu tím.

Không gian xung quanh cũng rung chuyển vỡ nát dưới những đạo lôi đình đó.Lại thấy Cửu Đỉnh vào lúc này đột nhiên đại phóng quang mang, không những không bị những đạo lôi đình đó hủy diệt, mà khí tức lại không ngừng lớn mạnh, dưới sự tôi luyện của lôi đình trở nên càng thêm kiên cố.

Cảnh tượng này khiến không ít Đại thần thông giả trong Hồng Hoang kinh ngạc, lập tức cảm thấy lòng hoảng loạn.

Nếu để nhân tộc thành công, vậy thì vô tận năm tháng sau trong Hồng Hoang sẽ lấy nhân tộc làm tôn, các chủng tộc khác căn bản không có cơ hội xoay mình.Lúc này, có không ít người, không ít chủng

tộc đều thầm cầu nguyện, hy vọng Thiên Đạo Chi Nhãn phát uy, hủy diệt Cửu Đỉnh, khiến nhân tộc thất bại.

Dường như nghe thấy tiếng lòng của những người đó, và cũng dường như vì những lôi đình thông thường không thể hủy diệt Cửu Đỉnh, Thiên Đạo Chi Nhãn không còn giáng xuống những lôi đình đó nữa, lập tức một đạo Âm Dương Thần Lôi từ trong mắt bắn ra.Đạo Âm Dương Thần Lôi kia trên không trung hóa thành một con Âm Dương Thần Long chụp về phía Cửu Đỉnh.

Chương 192

Không gian nổ tung dưới một chưởng của Âm Dương Lôi Đình Thần Long, vô tận hư không loạn lưu hiện ra.

Đối mặt với công kích của Âm Dương Lôi Đình Thần Long, dường như Cửu Đỉnh cũng biết lợi hại.

Địa lý Cửu Châu khắc trên đó hiện lên từng đạo kim quang rực rỡ.Ngay sau đó, phía sau Cửu Đỉnh diễn hóa ra một cảnh tượng Cửu Châu.

Mặc dù trông có vẻ hư huyễn, nhưng lại không khác gì Cửu Châu thật.

Hư ảnh Cửu Châu đó nghênh đón Âm Dương Thần Long.

Nó nhốt Âm Dương Thần Long vào trong hư ảnh Cửu Châu, một trận không gian ba động hiện ra, phá nát Âm Dương Thần Long, rồi từ từ bị Cửu Đỉnh hấp thu để tự cường hóa.Thiên Đạo Chi Nhãn không hề biến động, trong mắt vẫn tràn đầy vẻ lạnh nhạt vô tình.

Ngay sau đó, chín đạo thần quang từ Thiên Đạo Chi Nhãn bắn ra.

Đang!

Chỉ trong một khoảnh khắc, chín đạo thần quang đó đã xuyên thủng hư ảnh Cửu Châu, đánh trúng Cửu Đỉnh, phát ra một tiếng vang giòn tan.

Cửu Đỉnh trực tiếp bị một đạo thần quang đánh bay xuống phía dưới.

Vô số nhân tộc thấy vậy, tim đều như muốn nhảy ra ngoài, trong mắt tràn đầy lo lắng.Nhưng may mắn thay, chín tôn thanh đồng đỉnh khẽ chấn động, các phù hiệu văn lộ khắc trên đó bắt đầu phát sáng,

tỏa ra quang mang rực rỡ, phá nát chín đạo thần quang kia, sau đó hấp thu chúng.

Điều này khiến vô số nhân tộc cảm thấy yên lòng hơn một chút, dường như Cửu Đỉnh có thể hoàn thành khảo nghiệm của Thiên Đạo.

Nhưng tại Nhân tộc Tổ Địa, Toại Nhân thị và những người khác lại mang vẻ mặt trầm trọng.

Họ hiểu rõ hơn những tộc nhân bình thường rằng đây mới chỉ là khởi đầu.

Nếu dễ dàng như vậy, lần trước Thương Hiệt đã không phải chín chết một sống.Các Đại thần thông giả trong Hồng Hoang cũng có chung suy nghĩ, chăm chú nhìn Cửu Đỉnh và Thiên Đạo Chi Nhãn, muốn biết rốt cuộc sẽ có kết quả gì.

Lúc này, trong Thiên Đạo Chi Nhãn dường như truyền ra từng đạo tiếng gầm thét, những tiếng gầm thét đó mang theo uy thế lớn lao.Sau đó, một trận quang mang lóe lên, vô số sinh vật xuất hiện trước mặt mọi người. "Kia...

Kim Ô?!" "Thiên Thanh Ngưu?" "Thiên Giác Nghĩ, Phi Hổ Viêm Ma Xà, Bạch Cẩm Cự Lang...

Lạy trời, chúng không phải đều đã bị diệt tuyệt rồi sao?" Vô số Đại thần thông giả trong Hồng Hoang đều tràn đầy vẻ kinh ngạc trong mắt, không ai ngờ lại có thể nhìn thấy những sinh vật đã bị diệt tuyệt này."Không!

Đây chỉ là những sinh vật được Thiên Đạo diễn hóa từ những lạc ấn còn sót lại giữa thiên địa, bản chất chỉ là vật chết!" "Không, thật đúng là thủ đoạn hay, Thiên Đạo Thiên Đạo!" Trong số đó, một vài Đại thần thông giả có tu vi tinh thâm và các Thánh Nhân nhìn rõ hơn.

Đây chỉ là những lạc ấn còn sót lại giữa thiên địa, bị Thiên Đạo

diễn hóa ra để đánh vỡ Cửu Đỉnh.Cũng không có gì khó hiểu.

Rốt cuộc Hạ Vũ đúc Cửu Đỉnh là để nhân tộc trở thành nhân vật chính vĩnh hằng thiên địa trong Hồng Hoang.

Cách làm như vậy tự nhiên làm tổn hại lợi ích của các chủng tộc khác.

Vì vậy, để Cửu Đỉnh thành công, nhất định phải vượt qua một kiếp này, khiến những lạc ấn thiên địa này đều tiêu tán, nếu không Cửu Đỉnh chỉ có một con đường là vỡ nát.Hạ Vũ tự nhiên cũng hiểu đạo lý này, trong mắt y tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Chỉ thấy toàn thân y đại phóng quang mang, từng tia kim sắc quang mang từ trên người y tỏa ra. "Ta lấy danh nghĩa Nhân Hoàng nhân tộc, triệu gọi khí vận nhân tộc ta, dung nhập Cửu Đỉnh, vì nhân tộc ta đặt định danh phận nhân vật chính vĩnh hằng!" "Ngâm!" Cùng với lời Hạ Vũ dứt, một tiếng long ngâm vang lên, sau đó một con Cửu Trảo Khí Vận Thần Long từ trong nhân tộc thăng đằng, con Cửu Trảo Khí Vận Thần Long dài mấy trăm vạn trượng, hoành quán cả thiên địa.Sau đó, nó chìm vào Cửu Đỉnh.

Sau khi tiếp nhận khí vận nhân tộc quán nhập, những hình tượng khắc trên Cửu Đỉnh càng thêm sinh động, từng tiếng tụng niệm vang lên.

Một đạo kim quang lóe lên, vô số hư huyễn nhân ảnh hiện ra trước Cửu Đỉnh.

Trong đó, bốn nhân ảnh đứng ở phía trước nhất, mặc dù không nhìn rõ hình dạng, nhưng có thể cảm nhận khí tức của họ có phần tương tự với ba người Toại Nhân thị và Hoàng Thiên."Giết!

Giết!

Giết!" Cùng với những nhân ảnh này hiện hình, hai bên lập tức

triển khai chém giết.

Từng hư ảnh do Thiên Đạo Chi Nhãn tạo ra bị xé nát phân tán, những nhân ảnh màu vàng kim đó cũng tiêu tán không ít.

Chương 193

"Thật đúng là thủ đoạn hay, không ngờ trong nhân tộc cũng có thủ đoạn như vậy, xem ra nhân tộc thực sự không thể coi thường." "Có thể trở thành chủng tộc nhân vật chính thiên địa, quả nhiên không thể xem nhẹ chút nào, dường như thực sự có khả năng thành công!" Từng vị Đại thần thông giả nhìn lên không trung, nhân ảnh nhân tộc và lạc ấn vạn tộc không ngừng chém giết, trong lòng họ lóe lên suy nghĩ như vậy.Thiên Đạo Chi Nhãn không hề nhìn những hư ảnh đó chém giết, trong mắt nó từng đạo thần quang tiếp tục oanh sát về phía Cửu Đỉnh, hết lần này đến lần khác, uy lực không ngừng tăng cường.

Đến cuối cùng, thần quang do Thiên Đạo Chi Nhãn phát ra đã xé nát toàn bộ không gian dọc đường, từng tia vết nứt đen kịt hiện ra, tồn tại mãi không tan.Đối mặt với công kích của Thiên Đạo thần quang, ngay cả Cửu Đỉnh đã dung nhập khí vận nhân tộc cũng có chút không chống đỡ nổi, trên đó xuất hiện từng đạo vết nứt.

Rầm!

Loảng xoảng!

Cùng với một tiếng động lớn, Cửu Đỉnh đầy vết nứt đó lập tức bị Thiên Đạo thần quang oanh cho nổ tung, từng đạo mảnh vỡ thanh đồng còn sót lại trên không trung, khí vận nhân tộc màu vàng kim từ trong những mảnh vỡ đó bay ra.Vô số nhân tộc nhìn Cửu Đỉnh vỡ nát, sắc mặt họ tái nhợt, trong lòng trào dâng nỗi bi thương.

Toại Nhân thị và những người khác cũng vậy.

Mặc dù trước khi đưa ra quyết định đã biết xác suất thành công không cao, nhưng đối mặt với thất bại vẫn khó mà chấp nhận được, họ có thể cảm nhận khí vận nhân tộc đang không ngừng hạ xuống.

Cửu Đỉnh thất bại rồi sao?

Khí vận nhân tộc cũng đang không ngừng hạ xuống, dường như đây là kết quả cuối cùng."Kết thúc rồi sao?

Cửu Đỉnh vỡ nát, khí vận nhân tộc ta suy lạc, nhân tộc ta sẽ cứ thế suy bại, tất cả là do ta gây ra, ta là tội nhân của nhân tộc!" "Chắc chắn có cách để cứu vãn, tuyệt đối không thể bỏ cuộc như thế này!

Dù phải trả giá bằng sinh mệnh của ta, ta cũng cam lòng!" Trong mắt Hạ Vũ lóe lên vẻ không cam tâm, y không muốn chấp nhận số phận, muốn tìm cách cứu vãn.Khi Hạ Vũ đang vô cùng khổ não, trước mặt y xuất hiện một thân ảnh.

Người này chính là Hoàng Thiên.

Khi đang bế quan, y đột nhiên cảm thấy lòng bất an, vội vàng xuất quan, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. "Muốn đúc Cửu Đỉnh, chỉ có khí vận nhân tộc ta thôi chưa đủ.

Khí vận thần khí của nhân tộc, liên quan đến nhân tộc ta, há lại có thể không có tiên huyết nhân tộc ta tế luyện!" Lời nói của Hoàng Thiên truyền khắp toàn bộ nhân tộc.

Lời vừa dứt, y bức ra một giọt tiên huyết từ đầu ngón tay, vung về phía những mảnh vỡ Cửu Đỉnh đã vỡ nát.Đợi khi tiên huyết bị các mảnh vỡ Cửu Đỉnh hấp thu, những mảnh vỡ đó phát ra một trận quang mang yếu ớt, lúc ẩn lúc hiện.

Nếu không quan sát kỹ, thậm chí còn không thể phát hiện ra.

Thấy Hoàng Thiên hành động như vậy, trong Nhân tộc Tổ Địa, Toại Nhân thị và những người khác không hề do dự, đều bức ra một giọt tiên huyết.

Từng giọt tiên huyết đó dường như nhận được một loại triệu hoán nào đó, lần lượt bay về phía các mảnh vỡ Cửu Đỉnh, dung nhập vào

trong đó.Vô số nhân tộc cũng lần lượt làm theo cách của Hoàng Thiên, bức ra một giọt tiên huyết.

Vô số giọt máu trên không trung bay về phía vị trí mảnh vỡ Cửu Đỉnh, khắp nơi trong Hồng Hoang đều như vậy.

Đợi khi vô số tiên huyết nhân tộc đều dung nhập vào các mảnh vỡ đỉnh, những mảnh vỡ Cửu Đỉnh đó tỏa ra quang mang màu thanh đồng, quấn quýt xoay tròn vào nhau, cuối cùng lại hóa thành hình dạng Cửu Đỉnh.Tựa như phượng hoàng niết bàn, Cửu Đỉnh lúc này như được tắm lửa trùng sinh.

Khí tức trên đó càng thêm hùng vĩ.

Các Đại thần thông giả đều nhìn Cửu Đỉnh, trong mắt mang vẻ chấn động, không ngờ lại có thao tác như vậy.

Thiên Đạo Chi Nhãn vốn dĩ nên tiêu tán, thấy Cửu Đỉnh lại một lần nữa ngưng tụ, nó cũng ngưng mắt nhìn, trong ánh mắt lạnh băng dường như lóe lên một tia bất nhẫn.Một đạo Thiên Đạo thần quang đen kịt như mực từ Thiên Đạo Chi Nhãn bắn ra.

Cảm nhận uy lực của đạo Thiên Đạo thần quang đó, các Đại thần thông giả đều biến sắc.

Ngay cả có người ở Chuẩn Thánh viên mãn, cũng cảm thấy dưới một công kích này sẽ mười phần chết không còn sống."Khí vận nhân tộc hiện!

Cửu Đỉnh công thành, nhân tộc bất diệt!" Hoàng Thiên phất tay, Không Động Ấn xuất hiện trong tay y.

Con Nhân tộc Khí Vận Thần Long kia lại một lần nữa hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ là, con Khí Vận Thần Long vốn dĩ dài mấy trăm vạn trượng đã thu nhỏ lại không ít.Rõ ràng, việc Cửu Đỉnh vỡ nát vừa rồi đối với

nhân tộc không phải không có tổn thất.

Lần này, Hoàng Thiên cũng dồn toàn bộ khí vận nhân tộc vào trong Cửu Đỉnh.

Lần này không thành công thì thành nhân.

Sau khi Cửu Đỉnh tiếp nhận sự quán chú khí vận nhân tộc, chúng dần dần hòa hợp lại, dường như hóa thành một tôn thanh đồng đỉnh, chủ động nghênh đón đạo Thiên Đạo thần quang kia.Một tia quang mang chói mắt hiện ra, quét ngang cả Hồng Hoang.

Chương 194

Ngay cả các Thánh Nhân cũng không biết kết quả cuối cùng ra sao, chỉ có thể đợi sau khi quang mang tan đi mới biết được. "Đông!" "Đông!" "Đông!" Từng tiếng vang giòn tan vang vọng giữa Hồng Hoang thiên địa.

Vô số nhân tộc nghe thấy những tiếng vang đó, trong lòng đều dâng trào cảm giác đại hoan hỉ.

Không cần nhìn, họ cũng biết Cửu Đỉnh đã thành công vượt qua khảo nghiệm của Thiên Đạo Chi Nhãn.Họ đều reo hò.

Trong Nhân tộc Tổ Địa, Toại Nhân thị và những người khác cũng tràn đầy vẻ vui sướng hỉ duyệt trong mắt.

Cùng với tiếng reo hò của các nhân tộc, một đạo Huyền Hoàng quang trụ bao phủ lấy Cửu Đỉnh.

Cửu Đỉnh phát ra uy áp càng thêm cường đại.

Khí vận nhân tộc vốn bị tiêu hao cũng nhanh chóng khôi phục, thậm chí còn cường đại hơn trước."Nhân tộc vĩnh xương!

Nhân tộc vĩnh xương!" Vô số nhân tộc hô lớn một câu nói, trong lòng họ vô cùng vui mừng.

Khoảnh khắc này sẽ không còn chủng tộc nào có thể uy hiếp địa vị của nhân tộc nữa.

Cửu Đỉnh được Huyền Hoàng quang trụ bao phủ, ngay lập tức hoàn thành thuế biến, chúng lần lượt bay về phía Cửu Châu, trấn áp một châu địa.

Không lâu sau, chín đạo quang trụ thông thiên vút lên trời.Một quang tráo từ biên giới Cửu Châu từ từ hợp long về phía toàn bộ nhân

tộc, bao phủ toàn bộ Cửu Châu vào trong đó.

Khí vận nhân tộc không còn lưu thất nữa.

Trong phạm vi Cửu Châu này, phàm là kẻ không thuộc nhân tộc, tu vi đều sẽ bị áp chế.

Thậm chí những kẻ tàn hại nhân tộc sẽ phải chịu trấn áp của Cửu Châu Đỉnh, không cần đến Đại thần thông giả của nhân tộc ra tay.Khoảnh khắc này, vạn tộc Hồng Hoang chìm vào im lặng.

Khoảnh khắc này, khí vận nhân tộc đỉnh thịnh phồn vinh đến cực điểm, không ai dám chống lại phong mang của họ.

Sau khi lập ra Cửu Châu Đỉnh của nhân tộc, Đại Vũ tiếp tục tại vị mười năm, sau đó liền truyền ngôi vị Nhân Hoàng cho đại hiền Bách Ích đã được chọn định.

Còn y, sau khi tiếp nhận công đức, thì tiến vào Nhân tộc Tổ Địa, trấn áp khí vận nhân tộc.Tuy nhiên, Bách Ích tuy có hiền danh, nhưng lại không nhận được sự ủng hộ và công nhận của các đại bộ lạc.

Họ càng tin tưởng con trai Hạ Vũ là Khải, đều lần lượt đến triều kiến Khải.

Khải cũng chính vì được các đại bộ lạc ủng hộ, đã dùng thủ đoạn bá đạo để buộc Bách Ích xuống khỏi ngôi vị Nhân Hoàng, tự mình trở thành Nhân Hoàng, đoạt lấy quyền hành của nhân tộc, đồng thời hạ lệnh phế bỏ chế độ thiền nhượng, biến thiên hạ từ "công thiên hạ" thành "gia thiên hạ".Nhân tộc Tổ Địa đối với hành động của Khải không hề đưa ra bất kỳ ý kiến nào, đối với chuyện này họ đã áp dụng cách làm phó mặc tự nhiên, mặc cho Khải hành động.

Chỉ là họ đã đặt ra một quy tắc: Nhân Hoàng không thể tại vị lâu, trong vòng ba trăm năm nhất định phải thoái vị, tiến vào Nhân tộc Tổ Địa tu luyện.

Sau đó, Nhân tộc Tổ Địa liền tuân theo kết quả đã nghị ban đầu, từ từ rút khỏi tầm mắt của các nhân tộc.

Dần dần, Nhân tộc Tổ Địa trở thành truyền thuyết, chỉ có mỗi đời đế vương là tuân thủ ước định đã đặt ra.Tục ngữ nói thịnh cực tất suy là đạo lý chí cao giữa thiên địa.

Mặc dù nhân tộc có Cửu Châu Đỉnh trấn áp khí vận, bảo đảm khí vận nhân tộc không mất, nhưng Đại Hạ vương triều lại không như vậy.

Sau mười mấy đời, Đại Hạ vương triều đón vị vua kế nhiệm cuối cùng là Hạ Kiệt.

Hạ Kiệt là kẻ có tài cán không tệ, nhưng lại không đặt tài cán đó vào việc trị lý vương triều.

Tính cách y càng tàn bạo không chịu nổi, cuối cùng chọc giận trời đất, gây oán hờn trong dân, bị Thương Thang lật đổ.Đến đây, Hạ vương triều từ khi Khải lập đến khi Kiệt vong, một vương triều khác của nhân tộc là Thương vương triều bắt đầu hưng thịnh.

Đối với việc Hạ vương triều bị lật đổ, Nhân tộc Tổ Địa cũng không hề có động tĩnh gì.

Chỉ là tranh đấu nội bộ nhân tộc, họ không đặt vào mắt.

Điều họ quan tâm là sự an nguy của toàn bộ nhân tộc.

Chỉ cần nhân tộc không xuất hiện vấn đề, sự sống còn của một vương triều, họ không để tâm.Thương vương triều vừa lập, quân chủ hùng tài, trị vì thanh minh.

Toàn bộ nhân tộc bắt đầu phát triển càng nhanh hơn, toàn bộ nhân tộc thay đổi đơn giản là mỗi ngày một khác.

Chương 195

Khi nhân tộc sản sinh phát triển vĩ đại, trong Thiên đình, Hạo Thiên và Dao Trì cũng không nhàn rỗi.

Mượn cây Bàn Đào do Hồng Quân ban tặng, cứ cách một khoảng thời gian lại triệu khai Bàn Đào Yến Hội, chiêu mộ các tán tu có thực lực.Dần dần, uy danh của Thiên đình tuy không bằng Thiên đình do Đế Tuấn sáng lập, nhưng trong toàn bộ Hồng Hoang cũng không quá kém.

Cùng với sự gia nhập của các tán tu, cả Thiên đình cũng dần dần từ lạnh lẽo trở nên náo nhiệt.

Trong số đó, có một người từ tai của các tán tu này nghe được chuyện về nhân tộc, nảy sinh sự tò mò nồng đậm.Đó chính là muội muội của Hạo Thiên, được phong là Dao Cơ công chúa.

Sau khi nghe chuyện về nhân tộc như vậy, nàng muốn hạ phàm để kiến thức nhân tộc, nhưng lại bị Hạo Thiên kiên quyết ngăn cản.

Đối với người ca ca này, trong lòng Dao Cơ vừa kính vừa sợ, không dám làm trái ý Hạo Thiên.

Nàng chỉ có thể mượn Hạo Thiên Kính của Hạo Thiên để quan sát nhân tộc.

Mỗi lần nhìn, ý muốn hạ phàm của nàng lại nặng thêm một phần.Trong Thiên đình có một Lăng Tiêu Bảo Điện, là nơi Hạo Thiên và các vị thần Thiên đình đại triều hội.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, một con Tam Thủ Giao đang quấn quanh một cây cột, nhưng nó không chịu cảnh như vậy nữa.

Thế là, nó trộm một viên Long Châu trong Lăng Tiêu Bảo Điện,

trốn khỏi Thiên đình, trốn vào Hồng Hoang.Sau khi Hạo Thiên biết được tin tức này, y nổi trận lôi đình, lập tức phái không ít người trong Thiên đình đi bắt Tam Thủ Giao.

Sau khi Dao Cơ biết được tin tức này, nàng vội vàng tìm Hạo Thiên và nói: "Ca ca, Tam Thủ Giao lại dám tự ý trốn khỏi Thiên đình.

Ta thân là Trưởng Công Chúa Thiên đình, lẽ ra nên đi bắt nó.

Xin ca ca cho phép ta hạ giới!" Nghe lời Dao Cơ, phản ứng đầu tiên của Hạo Thiên là từ chối.

Dao Cơ là muội muội của y, từ trước đến nay chưa từng tiếp xúc nhiều với người ngoài, tính cách vô cùng đơn thuần.

Nếu nàng hạ giới, khó mà bảo đảm sẽ không có người lừa gạt nàng.Để nàng ở lại Thiên đình là để có thể bảo vệ Dao Cơ tốt hơn, Hạo Thiên liền kiên quyết từ chối việc Dao Cơ hạ giới.

Tuy nhiên, Hạo Thiên chưa kịp mở lời nói, Dao Trì đang ngồi bên cạnh y đã khẽ kéo vạt áo Hạo Thiên, truyền âm nói: "Hạo Thiên, chuyện này có thể đồng ý!" Hạo Thiên nhìn về phía Dao Trì, trong mắt mang vẻ khó hiểu, không hiểu vì sao Dao Trì lại muốn như vậy.Chỉ thấy Dao Trì tiếp tục truyền âm nói với Hạo Thiên: "Hạo Thiên, Dao Cơ bị bảo vệ quá tốt rồi, đi lịch luyện một phen cũng tốt." "Hơn nữa, những ngày này, Dao Cơ mỗi ngày đều mượn Hạo Thiên Kính để quan sát nhân gian.

Việc cứ áp chế nàng mãi, ngược lại sẽ khiến trong lòng nàng nảy sinh ý nghĩ phản nghịch.

Nếu có một ngày nàng tự ý hạ giới, đó mới là nguy hiểm nhất." Nghe lời Dao Trì, trong mắt Hạo Thiên cũng lộ ra vẻ trầm tư, sau đó y liền gật đầu, nói với Dao Cơ: "Muội muốn đi bắt Tam Thủ Giao, ta đã cho phép.

Nhưng không được làm loạn ở nhân gian!""Gần đến lúc phải trở về Thiên đình rồi.

Dao Cơ, muội đã hiểu lời ta chưa?" Nghe lời Hạo Thiên, trong mắt Dao Cơ tràn đầy vẻ kinh hỉ, liền vội vàng hành lễ với Hạo Thiên: "Đa tạ ca ca, xin ca ca yên tâm, muội sẽ không làm loạn ở nhân gian!" Nói xong, Dao Cơ liền rời khỏi Thiên đình, bay về phía Hồng Hoang đại địa.Nhìn bóng lưng Dao Cơ rời đi, Hạo Thiên khẽ nhíu mày: "Không biết vì sao, Dao Cơ vừa đi, ta luôn cảm thấy sẽ có chuyện xảy ra." "Bệ hạ, ngài đa tâm rồi.

Tam Thủ Giao đó chẳng qua mới nhập Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, Dao Cơ lại là Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Huống hồ trên người nàng còn có pháp bảo do Bệ hạ ban tặng, cứ yên tâm đi ạ!" Dao Trì nghĩ Hạo Thiên quá lo lắng cho sự an toàn của Dao Cơ, bèn an ủi Hạo Thiên.Hạo Thiên nghe lời Dao Trì, khẽ gật đầu, sau đó liền bỏ chuyện đó ra khỏi đầu.

Trong Thiên đình có rất nhiều chuyện cần xử lý, không thể tập trung sự chú ý vào một chuyện duy nhất.

Tuy nhiên, Hạo Thiên không để ý chuyện này, nhưng lại có người vô cùng quan tâm.

Trên Tu Di Sơn ở Tây Phương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đang đối tọa, trước mặt họ xuất hiện hình ảnh Dao Cơ tiến vào Hồng Hoang đại địa."Sư huynh, huynh nghĩ sao về nữ tử này?" Chuẩn Đề khóe miệng mang theo một nụ cười mỉm, hỏi Tiếp Dẫn."Sư đệ, nữ tử này tuy tốt, nhưng lại dễ xuất hiện sơ hở cực lớn.

Chi bằng chúng ta tính kế lâu dài thì sao?

Dù sao việc Tây Phương ta đại hưng cần phải trù tính kỹ lưỡng." Trong mắt Tiếp Dẫn cũng lóe lên một đạo tinh quang, nhưng y lại lắc

đầu, dường như không đồng tình với lời Chuẩn Đề."Sư huynh, Tây Phương đại hưng tuy là thiên mệnh, nhưng có thể do nhân vi thôi động.

Lượng kiếp Vu Yêu lần trước chẳng phải cũng vậy sao?

Tây Phương ta nếu muốn đại hưng, không thể chỉ dựa vào thiên mệnh, mà cần phải mưu tính kỹ càng." Chuẩn Đề có ý kiến khác, phản bác lại.

Sau nửa buổi trầm mặc, Tiếp Dẫn mới mở lời nói: "Nếu đã như vậy, sư đệ định làm thế nào?

Cần biết Hạo Thiên có thể dưới sự áp chế của Tam Thanh mà khiến Thiên đình phát triển có sắc, y không phải là một nhân vật đơn giản đâu.""Sư huynh xin yên tâm.

Lần này nếu sư đệ mưu tính thỏa đáng, không chỉ có thể khiến Hạo Thiên đứng về phía chúng ta, mà thậm chí còn có thể đoạt được một phần khí vận Thiên đình!" Khóe miệng Chuẩn Đề khẽ cong lên, trong mắt y mang vẻ tinh quang, dường như trong lòng đã có định luận.

Chương 196

Nghe lời Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì chuyện này cứ giao cho sư đệ mưu tính đi!" Chuẩn Đề gật đầu, trong mắt y lóe lên một tia hưng phấn.

Y lập tức từ Tây Phương Giáo chọn ra một đệ tử nhân tộc, phong ấn ký ức của y, để lại một ám thị, che giấu lịch sử của y, rồi đưa y vào nhân tộc.Một mặt khác, sau khi Dao Cơ hạ giới, một mặt nàng không ngừng du lịch trong nhân tộc, một mặt truy tìm hành tung của Tam Thủ Giao.

Mặc dù thực lực của Tam Thủ Giao không bằng nàng, nhưng mỗi lần đều có thể đào thoát.

Cứ như vậy, hai bên một đuổi một chạy liền mấy năm.

Một ngày nọ, Dao Cơ chặn được Tam Thủ Giao.

Nàng tay cầm trường kiếm, thân khoác chiến giáp màu bạc sáng chói, trông khá anh tư táp sảng."Tam Thủ Giao, ngươi tự ý trộm Long Tộc, trốn khỏi Thiên đình, sao không mau thúc thủ chịu trói theo ta về Thiên đình!" "Có ta thay Hoàng huynh cầu tình, chắc chắn sẽ được xử lý nhẹ nhàng!" Lời nói lạnh băng của Dao Cơ vang lên bên tai Tam Thủ Giao.Nhìn Dao Cơ, trong mắt Tam Thủ Giao lóe lên quang mang tinh hồng: "Muốn ta trở về Thiên đình lạnh lẽo đó ư?

Đừng hòng!

Dù có chết, ta cũng sẽ không đồng ý!" "Cứng đầu không linh hoạt, bắt lấy nó rồi nói sau!" Dao Cơ không nói lời khuyên nữa, trong mắt nàng hàn quang lóe lên, lao về phía Tam Thủ Giao.Tam Thủ Giao tuy cảnh giới không bằng Dao Cơ, nhưng nó là dị chủng thượng cổ, nhục thể cường hãn, lập tức giao đấu với Dao Cơ không phân cao thấp.

Oanh long long!

Từng đạo pháp lực dư ba bắn ra bốn phía, núi sông cây cỏ xung quanh bị đại chiến của hai người đánh nát.

Không chốc lát, hai người đã giao thủ hơn ngàn hiệp.Chẳng mấy chốc, Tam Thủ Giao bị Dao Cơ đánh rơi xuống đất, trên người nó xuất hiện từng đạo kiếm ngân, tiên huyết từ đó chảy ra. "Tam Thủ Giao, lần cuối cùng, theo ta về Thiên đình, sẽ được xử lý nhẹ nhàng!" Trong mắt Tam Thủ Giao một đạo quang mang chợt lóe, khóe miệng nó lộ ra một nụ cười khổ, khẽ gật đầu: "Được!

Ta theo ngươi về Thiên đình!" Dao Cơ nghe vậy, vẻ đề phòng trong mắt hơi thả lỏng, sau đó nàng tiến về phía Tam Thủ Giao, muốn bắt lấy nó."Chết đi!" Khi Dao Cơ thả lỏng cảnh giác, trong mắt Tam Thủ Giao lóe lên một tia hồng quang, một đạo thần quang từ miệng nó bắn ra, đánh trúng ngực Dao Cơ.

Trên mặt Dao Cơ lóe lên vẻ thống khổ, nhưng nàng không kêu đau, ngược lại một kiếm đâm ra toàn bộ pháp lực, trọng thương Tam Thủ Giao.Sau khi bị trọng thương, Tam Thủ Giao không dám ở lâu, lập tức bỏ trốn xa.

Nhìn Tam Thủ Giao bỏ chạy, trong mắt Dao Cơ lóe lên vẻ thống khổ và bất lực, cuối cùng nàng ngất xỉu tại chỗ.

Không biết đã qua bao lâu, một thư sinh nhân tộc đi ngang qua.

Nhìn bóng dáng Dao Cơ, trong mắt hắn chợt lóe lên vẻ mê mang, sau đó liền ôm nàng lên."Cô nương xinh đẹp như vậy, lại bị thương nặng thế này.

Không xa có một Sơn Thần Miếu, tạm thời có thể đến đó, xem xem liệu có thể trị thương cho vị cô nương này không." Lời vừa dứt, thư sinh đó ôm Dao Cơ đi về phía Sơn Thần Miếu.

Tại Sơn Thần Miếu, khi thư sinh đó vừa đặt Dao Cơ xuống, nàng liền tỉnh lại."Khụ khụ!

Đây là đâu?

Ngươi là ai?" Dao Cơ thổ ra một ngụm tiên huyết, nhìn về phía thư sinh đó, trong mắt lóe lên vẻ cảnh giác. "Vị cô nương này, cô không sao chứ?" "Ta vô tình đi ngang qua đây, thấy cô nương trọng thương ngã xuống đất, liền đưa cô đến Sơn Thần Miếu này, xem xem liệu có thể trị thương cho cô nương không." "Ta tên Dương Thiên Hữu!""Ta tên Dương Thiên Hữu!" "Thương thế của cô nương rất nghiêm trọng, không biết có cách nào cứu chữa không?" Dương Thiên Hữu nói ra tên của mình, sau đó đầy quan tâm nhìn Dao Cơ, hỏi nàng.

Trong mắt hắn thỉnh thoảng lóe lên một tia vẻ thương xót.

Dao Cơ nhìn Dương Thiên Hữu, tự nhiên không phải là không nhìn thấy thần sắc trong mắt hắn.

Nghe lời Dương Thiên Hữu, không biết vì sao, Dao Cơ đột nhiên lóe lên một tia thần tình dị dạng."Khụ khụ, vô ích thôi.

Tim ta đã bị chấn nát, trừ phi có một trái tim khác, nếu không thì không cứu được ta." Dao Cơ đè nén cảm giác đó xuống, khẽ lắc đầu nói với Dương Thiên Hữu."Nếu đã như vậy, vậy cô nương có thể dùng tim của ta.

Có thể cứu được một nữ tử xinh đẹp như cô nương, ta dù chết cũng không hối tiếc." Dương Thiên Hữu nhìn sắc mặt tái nhợt của Dao Cơ, trong lòng cũng khẽ xúc động, đột nhiên nói một tràng lời với Dao Cơ.

Đợi lời nói dứt, sắc mặt hắn lập tức đỏ bừng.Dao Cơ cũng không ngờ Dương Thiên Hữu lại nói ra những lời như vậy.

Nhìn trên mặt Dương Thiên Hữu có một tia ửng hồng, trong lòng

nàng khẽ động, sau đó mở lời hỏi: "Ngươi thật sự nguyện ý đưa tim của mình cho ta sao?" "Quân tử một lời hứa, tự nhiên phải tuân thủ.

Ta nguyện ý dùng tim của ta cho cô nương, ta tin cô nương không phải là người xấu!" Dương Thiên Hữu tuy trên mặt có vài phần đỏ bừng, nhưng trong mắt lại tràn đầy kiên định.Nhìn đôi mắt sáng ngời, trong trẻo không tạp chất của Dương Thiên Hữu, Dao Cơ chợt mỉm cười.

Chỉ thấy nàng nói: "Được!

Ta vừa hay hiểu một môn Cộng Tâm Chi Thuật.

Chương 197

Chúng ta cùng dùng một trái tim, đợi ta giải quyết xong vấn đề rồi hãy tính!" Dương Thiên Hữu không hiểu Cộng Tâm Chi Thuật, nhưng hắn hiểu cô nương trước mắt muốn dùng trái tim của hắn.

Hắn gật đầu, nhắm mắt lại, ngửa đầu lên, trông như đang ôm ấp một sự hy sinh tráng liệt.Dao Cơ thấy vậy khẽ mỉm cười, sau đó sắc mặt nàng nghiêm lại, pháp quyết trong tay khấp động.

Dương Thiên Hữu dần dần chìm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Không ai biết, có một đạo quang mang đã liên kết trái tim của hắn và tâm khẩu của Dao Cơ.

Sau đó, chỗ trái tim bị chấn nát của Dao Cơ cũng truyền đến tiếng đập, tần suất đập giống hệt trái tim trong cơ thể Dương Thiên Hữu.Rất lâu sau, Dao Cơ mới mở mắt.

Mặc dù trên mặt nàng vẫn còn vẻ tái nhợt, nhưng lại có thêm một phần hồng hào. "Thật không ngờ một người như vậy, lại có thể làm ra chuyện như thế.

Đáng lẽ ta nên mừng vì không đổi người, nếu không thì đã thật sự chết rồi!" "Đợi ta bắt Tam Thủ Giao về, ta sẽ báo đáp ngươi!" Dao Cơ nhìn Dương Thiên Hữu, nhớ lại dáng vẻ lúc trước của hắn, lập tức nở một nụ cười rạng rỡ, sau đó thân hình nàng chợt lóe, biến mất.Trong Sơn Thần Miếu, chỉ còn lại một làn hương thoang thoảng và Dương Thiên Hữu.

Trên Tu Di Sơn ở Tây Phương, Chuẩn Đề lộ ra một nụ cười, trong mắt đầy vẻ đắc ý.

Sau đó y không còn để tâm nữa, thần du trong Thiên Đạo.

Mãi nửa buổi, Dương Thiên Hữu từ trong hôn mê tỉnh lại.

Mở mắt nhìn, hắn phát hiện Dao Cơ đã rời đi từ sớm, trong mắt tràn đầy vẻ thất vọng.Lúc đó, trái tim hắn đột nhiên đập mạnh.

Hắn ôm chặt lấy trái tim mình, chợt nhìn về phía Đông, trên mặt lộ ra một nụ cười. "Ở phía đông sao?

Cùng ta dùng chung một trái tim, sao có thể để nàng rời đi như vậy được?

Ta nhất định phải tìm nàng!" Lời vừa dứt, Dương Thiên Hữu cũng đuổi theo hướng Dao Cơ rời đi.

Hắn không biết tên Dao Cơ, cũng không biết nàng ở đâu cụ thể, nhưng trái tim hắn sẽ chỉ dẫn phương hướng.Dao Cơ không hề biết phương pháp của Dương Thiên Hữu.

Nàng đuổi giết Tam Thủ Giao, lần này không hề lưu tình chút nào, buộc Tam Thủ Giao phải chạy trốn khắp nơi.

Cuối cùng, Tam Thủ Giao bất đắc dĩ phải độn nhập vào Đông Côn Luân, bị đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn trấn áp trong đó.

Dao Cơ cũng biết Đông Côn Luân là đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấy Tam Thủ Giao bị trấn áp, nàng chần chừ một lúc rồi lập tức rời đi.Trong khoảng thời gian sau đó, Dao Cơ du ngoạn trong nhân tộc, nhìn thấy những điều mới lạ của nhân tộc.

Không biết vì sao, nàng lại nhớ đến Dương Thiên Hữu.

Sau một trận do dự, nàng liền đi về phía Dương Thiên Hữu.

Chẳng mấy chốc, trong một trấn nhỏ, Dao Cơ nhìn thấy Dương Thiên Hữu.

Lúc này, Dương Thiên Hữu trông có vẻ chật vật, nhưng trong mắt hắn vẫn sáng ngời và trong trẻo.

Trong tay hắn cầm một bức họa quyển, nhân ảnh trên bức họa chính là Dao Cơ.

Hắn gặp ai cũng hỏi có thấy Dao Cơ không.Dao Cơ không hề kinh động hắn, chỉ lặng lẽ nhìn hành động của Dương Thiên Hữu.

Trong khoảng thời gian sau đó, Dao Cơ âm thầm đi theo Dương Thiên Hữu.

Thấy Dương Thiên Hữu vui vẻ, trong lòng nàng cũng truyền đến cảm giác vui vẻ.

Thấy Dương Thiên Hữu bi thương, trong lòng nàng cũng truyền đến cảm giác bi thương.

Một ngày nọ, khi Dương Thiên Hữu đang leo núi, hắn lại không cẩn thận trượt chân ngã xuống, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Dao Cơ không đoái hoài gì nữa, vội vàng lao về phía Dương Thiên Hữu, muốn cứu hắn.Đợi khi hai người tiếp đất, Dương Thiên Hữu ngây dại nhìn Dao Cơ, nửa buổi sau lộ ra một nụ cười: "Nàng, ta cuối cùng cũng tìm được nàng rồi.

Ta...

Chương 198

rất tốt!" Dao Cơ nghe lời Dương Thiên Hữu, không biết vì sao tim đập nhanh hơn, trên mặt có chút nóng bừng, liền vội vàng bước về phía trước, không biết nên trả lời lời của Dương Thiên Hữu như thế nào.Dương Thiên Hữu không hề để ý, hiện tại có thể nhìn thấy Dao Cơ là hắn đã mãn nguyện rồi.

Trong những ngày sau đó, Dương Thiên Hữu bầu bạn cùng Dao Cơ du lịch nhân gian.

Trên đường, họ du sơn ngoạn thủy, kiến thức vô số sự vật.

Dần dần, trong lòng Dao Cơ và Dương Thiên Hữu đều nảy sinh hảo cảm với nhau.

Cuối cùng, vào một ngày nọ, Dương Thiên Hữu cầu hôn Dao Cơ, Dao Cơ vui mừng rơi lệ đồng ý.Ngay sau đó, hai người liền an cư lạc nghiệp tại một địa danh của nhân tộc, tên là Quán Giang Khẩu!

Sau khi hai người thành thân, Dương Thiên Hữu làm một tiên sinh dạy học, mỗi ngày lấy việc dạy chữ dục người làm niềm vui.

Còn Dao Cơ thì ở nhà làm một số đồ dệt để phụ giúp gia đình.

Vài năm sau, Dao Cơ lần lượt sinh cho Dương Thiên Hữu ba người con.

Trưởng tử đặt tên là Dương Giao, thiên sinh lực lớn vô cùng, tu luyện võ đạo nhân tộc, tiến triển phi phàm.

Nhị tử đặt tên là Dương Tiễn, tam nữ đặt tên là Dương Thiền, thiên sinh băng cơ ngọc cốt, vô cùng đáng yêu.Một gia đình năm người sống hòa thuận vui vẻ tại Quán Giang Khẩu.

Mỗi lần Dao Cơ nhìn về phía trượng phu và con cái, trong mắt

nàng đều tràn đầy vẻ hạnh phúc, dường như đã quên mất Thiên đình.

Tục ngữ nói "Thiên thượng nhất nhật, địa thượng nhất niên" (một ngày trên trời bằng một năm dưới đất).

Dao Cơ hạ phàm đã được một thời gian khá lâu.

Tin tức Tam Thủ Giao bị trấn áp tại Đông Côn Luân cũng đã truyền đến.

Thấy Dao Cơ mãi không trở về, trong lòng Dao Trì thêm vài phần lo lắng, liền vội vàng kể lại chuyện này cho Hạo Thiên đang bế quan.Nhận được tin tức này, Hạo Thiên lập tức nhíu mày, bắt đầu suy diễn tung tích của Dao Cơ.

Nhưng sau một hồi suy diễn, y căn bản không tìm thấy tung tích của Dao Cơ, khiến sắc mặt Hạo Thiên trở nên âm trầm.

Y vội vàng lấy ra Hạo Thiên Kính giám sát Hồng Hoang thiên địa, cuối cùng phát hiện Dao Cơ và Dương Thiên Hữu đã kết hôn sinh con.

Y không khỏi thần tình đại nộ, đang định đích thân đi bắt Dao Cơ về Thiên đình.Nhưng lại bị Dao Trì ngăn lại: "Bệ hạ khoan đãng, muội muội Dao Cơ đại biểu thể diện Thiên đình.

Lần này nàng kết hợp với phàm nhân đã phá hoại thiên điều.

Nếu ngài đích thân ra tay bắt nàng về, vậy sau này thể diện Thiên đình để ở đâu?

Chi bằng cứ giấu chuyện này đi.

Dù sao đó cũng chỉ là một phàm nhân, đợi trăm năm sau phàm nhân đó chết đi, Dao Cơ tự sẽ trở về Thiên đình!" Hạo Thiên nghe vậy, trong mắt lộ ra vài phần suy tư.

Cuối cùng, y đồng ý với phương pháp của Dao Trì.

Mặc dù trong lòng y tức giận vì Dao Cơ tư thông với phàm nhân,

nhưng y lại vô cùng yêu thương muội muội mình.Dù sao hiện tại cũng không có ai phát hiện, Hạo Thiên cũng không chấp nhặt, chuẩn bị đợi trăm năm sau khi Dao Cơ trở về Thiên đình rồi mới xử phạt.

Sau đó, y cùng Dao Trì đồng loạt dùng Hạo Thiên Kính che giấu thân ảnh Dao Cơ, không để những người khác phát hiện ra.

Dưới sự che chở cố ý của Hạo Thiên, Dao Cơ lại một lần nữa sống những năm tháng hạnh phúc ở phàm gian.Một ngày nọ, trong buổi triều hội Thiên Đình ở điện Lăng Tiêu, một vị tiên nhân bước ra, hành lễ với Hạo Thiên.

"Khải bẩm Đại Thiên Tôn, Thiên Đình chúng ta tồn tại để duy trì trật tự thiên địa Hồng Hoang.

Giờ nếu có người trong Thiên Đình phạm Thiên điều, không biết Đại Thiên Tôn sẽ xử lý thế nào?"Sắc mặt Hạo Thiên khẽ biến, nhưng hắn không nghĩ đến Dao Cơ, dù sao hắn và Dao Trì đã che giấu thân ảnh Dao Cơ, chỉ dựa vào người trước mặt căn bản không thể tìm ra nàng được.

"Đương nhiên phải dựa theo Thiên điều mà xử trí, bất kể là ai cũng không thể vi phạm Thiên điều, dù cho là Đại Thiên Tôn ta cũng không được!" Ánh mắt Hạo Thiên đầy vẻ uy nghiêm, chiếu lên vị tiên nhân vừa mở miệng, muốn biết ai đã vi phạm Thiên điều.

"Nếu đã như vậy, xin Đại Thiên Tôn bắt giữ Trưởng Công Chúa Dao Cơ, Trưởng Công Chúa đã vi phạm Thiên điều, tội không thể tha thứ!" Lời vừa dứt, toàn bộ triều đường im lặng, không ít người nhìn về phía vị tiên nhân kia với vẻ kính phục, quả là một kẻ liều lĩnh, lại dám tố cáo em gái của Hạo Thiên.Sắc mặt Hạo Thiên cũng trở nên âm trầm, trong mắt đầy sát cơ, không phải nhắm vào Dao Cơ mà là vào vị tiên nhân trước mặt.

Dù sao hành tung của Dao Cơ đã sớm bị che giấu, chỉ bằng một

Kim Tiên sao có thể phá vỡ sự che đậy liên thủ của hắn và Dao Trì?

Chắc chắn có người đứng sau, mưu tính Thiên Đình!

Chương 199

"Ái khanh, vừa rồi... nói lại một lần nữa!" Một cỗ uy áp Chuẩn Thánh xuất hiện bao trùm cả điện Lăng Tiêu, khiến tất cả tiên nhân có mặt đều khẽ khom lưng.

Vị tiên nhân kia trên mặt mang vài phần vặn vẹo, trong mắt đầy sự giãy giụa, sau đó liền mở miệng nói: "Đại Thiên Tôn, người vi phạm Thiên điều chính là muội muội của Đại Thiên Tôn, Trưởng Công Chúa Dao Cơ!" Hạo Thiên lạnh lùng thu hồi uy áp, nhìn người kia mềm nhũn trên mặt đất, trong mắt không chút thay đổi: "Vậy thì Dao Cơ đã phạm Thiên điều gì?" "Hồi bẩm Đại Thiên Tôn, Trưởng Công Chúa Dao Cơ đã vi phạm Thiên điều tiên phàm không được tương luyến, nay đã kết phu thê với một phàm nhân, còn sinh hạ ba người con, hiện đang cư trú tại Quán Giang Khẩu, xin Đại Thiên Tôn minh giám!" Vị tiên nhân kia không chỉnh lại nghi dung, vẫn khom lưng nói với Hạo Thiên.

Sau khi dứt lời, hắn còn lộ ra một nụ cười thảm, chỉ nghe nói: "Đại Thiên Tôn, ta biết mình không nên làm chuyện như vậy, nhưng Thiên điều không thể xúc phạm, ta tự biết tội, nguyện lấy cái chết tạ tội!" "Rầm!" Lời vừa dứt, vị tiên nhân kia tự hủy Nguyên Thần mà vẫn lạc, khiến mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Hạo Thiên.Sắc mặt Hạo Thiên âm trầm không đổi, phất tay một cái, thi thể người kia biến mất, sau đó liền mở miệng nói: "Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ đâu?

Mau đến Quán Giang Khẩu tra xét việc này!" "Tuân lệnh!"Không lâu sau, Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ đã nhận lệnh của Hạo Thiên quay lại đại điện, trên mặt mang vài phần do dự, nhưng vẫn nói với Hạo Thiên: "Hồi bẩm Đại Thiên Tôn, Trưởng Công Chúa quả

thật... quả thật đang ở Quán Giang Khẩu!" "Và... và đã tư định với một phàm nhân, sinh hạ hai con trai một con gái." "Bộp!" "Thật sự là quá to gan, coi Thiên Đình ta không ra gì!

Ai khanh gia nào nguyện ý vì bản Thiên Tôn phân ưu, đi bắt Dao Cơ về Thiên Đình!" Trong mắt Hạo Thiên tràn đầy lửa giận, đôi mắt u ám nhìn về phía chúng tiên thần trong đại điện.

Dưới ánh mắt của Hạo Thiên, không một ai dám mở miệng, sợ Hạo Thiên không vui.Đợi hồi lâu, Hạo Thiên mới đặt ánh mắt lên người Thiên Bồng Nguyên Soái, nói: "Thiên Bồng Nguyên Soái, chuyện này bản Thiên Tôn giao cho ngươi làm, nhớ phải bắt Dao Cơ về Thiên Đình." "Còn về phàm nhân đã dụ dỗ Dao Cơ và ba đứa con kia, bản Thiên Tôn không biết bất kỳ tin tức nào của họ!

Ngươi hiểu ý của ta không?" Hạo Thiên nhìn về phía Thiên Bồng Nguyên Soái, trong mắt ẩn chứa thâm ý.Thiên Bồng Nguyên Soái khẽ giật mình, sau đó liền phản ứng lại, chỉ thấy hắn bước ra, hành lễ với Hạo Thiên rồi nói: "Xin Đại Thiên Tôn cứ yên tâm, mạt tướng nhất định sẽ đưa Trưởng Công Chúa về Thiên Đình, còn về phàm nhân đã làm ô uế Trưởng Công Chúa, mạt tướng nhất định sẽ không để tin tức của hắn truyền đến tai Đại Thiên Tôn." Hạo Thiên khẽ gật đầu, sau đó liền nói: "Nếu Thiên Bồng Nguyên Soái đã hiểu, vậy thì hãy nhanh chóng hoàn thành việc này, đừng để bản Thiên Tôn và chư vị khanh gia phải đợi lâu!" "Tuân lệnh!"Thiên Bồng Nguyên Soái hành lễ với Hạo Thiên, sau đó liền rời khỏi điện Lăng Tiêu.Xảy ra chuyện như vậy, Hạo Thiên cũng không còn tâm trạng mở triều hội nữa, lập tức trở về nơi Dao Trì ở, trên người hắn tản ra hàn khí, không ai dám đến gần.

"Dao Trì, rốt cuộc là kẻ nào dám mưu tính muội muội ta, mưu tính ta, thậm chí mưu tính cả Thiên Đình!" Dao Trì khẽ lắc đầu, sau đó nói: "Hạo Thiên, người có thể mưu tính chúng ta, ngoài mấy vị kia thì còn

ai?

Chàng thật sự muốn bắt Dao Cơ về Thiên Đình sao?" "Đương nhiên, bản ý ta muốn để Dao Cơ trải qua một thời gian, nhưng lại bị người ta gây khó dễ, giờ cũng chỉ đành làm vậy, bất kể thế nào, ít nhất ta cũng có thể bảo toàn mạng của nàng, chẳng qua là chịu một chút khổ nạn, cho một bài học cũng tốt!" "Đến lúc đó ta sẽ xem rốt cuộc là ai đứng sau mưu tính!" Lửa giận trong mắt Hạo Thiên lập tức tiêu tan không ít, lóe lên từng tia thần quang, hắn mở miệng nói.Một ngày nọ, Dao Cơ đang dệt vải ở nhà đột nhiên tâm thần bất an, phảng phất lại có đại nạn sắp giáng xuống đầu mình, người có thể khiến nàng gặp nguy hiểm, chỉ có ca ca Hạo Thiên.Dao Cơ có chút bồn chồn đứng ngồi không yên, lập tức hạ quyết tâm, chỉ thấy nàng nói với Dương Thiên Hữu: "Phu quân, chàng hãy mau rời khỏi đây đi, nguy hiểm sắp đến rồi, nếu không đi, thiếp có thể sẽ chết ở đây!" Nghe thấy lời của Dao Cơ, trong mắt Dương Thiên Hữu lóe lên một tia mê mang, không hiểu vì sao Dao Cơ lại có cảm giác như vậy, nhưng nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng, hắn cũng nhanh chóng thu dọn.Thế nhưng vừa mới thu dọn xong, đang chuẩn bị rời đi thì trên không trung sấm sét cuồn cuộn, từng đạo quang mang lóe lên, Dao Cơ và những người khác bị bao vây.Kẻ dẫn đầu chính là Thiên Bồng Nguyên Soái, trong mắt hắn lóe lên một tia tiếc nuối khi nhìn Dao Cơ, chỉ thấy hắn mở miệng nói: "Trưởng Công Chúa, Đại Thiên Tôn đã biết chuyện ngươi tư thông với phàm nhân, còn không mau thúc thủ chịu trói!" "Thiên Bồng Nguyên Soái?

Không ngờ, Hoàng huynh lại phái ngươi đến, xem ra huynh ấy đã hạ quyết tâm rồi.

Ta có thể theo ngươi về Thiên Đình, nhưng phu quân và các con ta vô tội, xin Thiên Bồng Nguyên Soái hãy tha cho họ." Sắc mặt Dao Cơ trở nên trắng bệch, tu vi của nàng chỉ là Thái Ất Kim Tiên, Thiên Bồng

Nguyên Soái đã bước vào hàng Đại La Kim Tiên, nàng căn bản không thể đánh thắng.Trong mắt Thiên Bồng Nguyên Soái lóe lên một đạo thần quang, chỉ thấy hắn mở miệng nói: "Không được, Đại Thiên Tôn hạ lệnh, trừ việc bắt Trưởng Công Chúa về Thiên Đình ra, những người còn lại đều phải diệt sát!" "Hoàng huynh thật sự vô tình đến vậy sao, một chút tình thân cũng không nghĩ đến?!" Thân hình Dao Cơ lung lay sắp đổ!

"Nói nhiều vô ích, chúng Thiên binh Thiên tướng mau bắt Trưởng Công Chúa lại!" Lời của Thiên Bồng Nguyên Soái vừa dứt, chúng Thiên binh Thiên tướng xông về phía Dao Cơ, muốn bắt giữ nàng.Dao Cơ thấy cục diện này, đương nhiên sẽ không thúc thủ chịu trói, vì phu quân, vì các con, nàng cũng phải liều một phen, lập tức lấy ra pháp bảo của mình, xông về phía chúng Thiên binh Thiên tướng.Thấy chúng Thiên binh Thiên tướng giữ chân Dao Cơ, ánh mắt Thiên Bồng Nguyên Soái khẽ động, nghĩ đến dặn dò của Hạo Thiên, Cửu Xỉ Đinh Bá trong tay xuất hiện, đánh về phía Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ.

"Không!" Dao Cơ nhìn động tác của Thiên Bồng Nguyên Soái, lập tức bi thương kêu lên.

"Không!" Nhìn Thiên Bồng Nguyên Soái đánh về phía Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ, Dao Cơ lập tức bi hô thành tiếng, muốn đi cứu viện, nhưng lại bị Thiên binh Thiên tướng cản lại.Dương Thiên Hữu tặng Dao Cơ một nụ cười, nụ cười ấy trông thật đau xót, sau đó hắn quay người ôm ba đứa trẻ vào lòng, mặc dù không biết làm vậy có tác dụng gì không, nhưng đó là điều duy nhất Dương Thiên Hữu, một người cha, có thể làm.Khi Thiên Bồng Nguyên Soái sắp đánh trúng người Dương Thiên Hữu, một tiếng thở dài khẽ vang lên, một cánh tay vươn ra từ trước người Dương Thiên Hữu, tóm lấy Cửu Xỉ Đinh Bá của Thiên Bồng Nguyên Soái.

"Ầm!" Thiên Bồng Nguyên Soái bị đánh bay ra ngoài, hắn khó

khăn lắm mới dừng lại được thân hình, trong mắt đầy vẻ ngưng trọng.

Trong lòng hắn tràn đầy cảm giác nguy cơ, vừa rồi hắn căn bản không có chút sức phản kháng nào đã bị đẩy bay ra ngoài, người có thể đạt đến cảnh giới này, chỉ có người có tu vi trên Chuẩn Thánh.

"Nơi đây là địa bàn của Nhân tộc, ai cho phép ngươi ở trên địa bàn Nhân tộc mà đánh nhau sống chết?" "Lâu lắm rồi, ngươi là người đầu tiên!" Lời vừa dứt, bóng người Hoàng Thiên xuất hiện trước mặt Thiên Bồng Nguyên Soái và những người khác, trong mắt hắn đầy vẻ tang thương, thỉnh thoảng lóe lên một đạo tinh quang hút hồn đoạt phách.

Thiên Bồng Nguyên Soái nhìn Hoàng Thiên, đồng tử bỗng co rút, vội vàng hành lễ với Hoàng Thiên: "Thiên Bồng Thiên Đình bái kiến Hoàng Thiên lão tổ!" "Ồ?

Ngươi biết ta?" Trong mắt Hoàng Thiên lóe lên một tia kinh ngạc, hắn đã lâu không xuất hiện ở Hồng Hoang, lần xuất hiện gần nhất là khi Đại Vũ đúc Cửu Đỉnh.

"Thiên Bồng từng nghe sư phụ nhắc đến, nên cũng hiểu biết nhiều về Hoàng Thiên lão tổ!" Thiên Bồng không chút do dự, vô cùng cung kính hành lễ với Hoàng Thiên, người khác không biết thực lực của Hoàng Thiên, hắn sao có thể không biết?

Hoàng Thiên đã sớm đạt cảnh giới Hỗn Nguyên, thổi một hơi cũng đủ giết hắn vài trăm lần mà không tốn chút sức lực nào.Nghe lời của Thiên Bồng, trong mắt Hoàng Thiên bắn ra một đạo thần quang, sau đó nhìn về phía Thiên Bồng, trong mắt lộ ra vẻ như có điều suy nghĩ, nhưng cũng không nói nhiều.

"Hoàng Thiên lão tổ, xin hãy cứu phu quân và các con ta, họ đều là Nhân tộc, không nên thảm tử ở đây." Dao Cơ nghe lời của Thiên Bồng

Nguyên Soái, không màng đến thân phận của mình, hành lễ với Hoàng Thiên rồi nói.Hoàng Thiên quay người nhìn Dao Cơ, trong mắt lấp lánh một tia thần quang, sau đó khẽ gật đầu nói.

“Chuyện này tự nhiên là phải như vậy, Dương Giao trời sinh thần lực vô cùng, thích hợp tu luyện võ đạo, có thể vào Nhân tộc Tổ địa của ta.” “Còn Dương Tiễn và Dương Thiền tự có cơ duyên, không cần quá lo lắng.” “Ngược lại Dương Thiên Hữu, nếu ngươi biết thân phận của hắn, ngươi còn yêu hắn đến vậy không?” Trong mắt Hoàng Thiên lộ ra một tia thần sắc cổ quái, hắn đã nhìn rõ Dương Thiên Hữu là từ đâu đến.

“Nhân tổ, ý người là... ta đương nhiên là Nhân tộc, chẳng lẽ ta có thân phận khác sao?” Trong mắt Dương Thiên Hữu lộ ra một tia mê mang, hồi tưởng lại kinh nghiệm của mình, hắn thật sự là Nhân tộc, không hề có thân phận khác.

“Vậy sao?” Lời của Hoàng Thiên vừa dứt, hắn chỉ về phía Dương Thiên Hữu, một đạo thần quang từ đầu ngón tay hắn bay ra, chui vào não hải của Dương Thiên Hữu.Lập tức, trên người Dương Thiên Hữu bùng lên một đạo kim quang, trong kim quang ấy mang theo tiếng tụng kinh Phật xướng, mang lại cho Dương Thiên Hữu một cảm giác bi thiên liên nhân.Trong Thiên Đình, Hạo Thiên và Dao Trì vẫn luôn dùng Hạo Thiên Kính để theo dõi sự phát triển của sự việc, thấy quang mang trên người Dương Thiên Hữu, sắc mặt hắn trở nên âm trầm.

“Tây Phương!

Hay cho Tây Phương Thánh Nhân, lại dám mưu tính muội muội ta, mưu tính khí vận Thiên Đình của ta!

Chuyện này nhất định ta sẽ không bỏ qua dễ dàng với các ngươi.” Hạo Thiên nghiến răng nghiến lợi nói, kể từ khi hắn đảm nhiệm Đại

Thiên Tôn Thiên Đình, đây là lần đầu tiên hắn bị Thánh Nhân mưu tính, nếu không phải thực lực bản thân không đủ, hắn đã sớm đánh lên núi Tu Di của Tây Phương rồi.Chuyện này, khiến Hạo Thiên ghi nhớ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng, sau này nếu có cơ hội ra tay, tuyệt đối sẽ không nương tay.Tại Quán Giang Khẩu, Dao Cơ nhìn kim quang trên người Dương Thiên Hữu, thân là Trưởng Công Chúa Thiên Đình, đương nhiên nàng biết lai lịch của Dương Thiên Hữu, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Chương 200

"...Thật sự là đệ tử Tây Phương Giáo?" "Phải!" "Ở bên cạnh ta, vừa khéo gặp dịp cứu ta, là vì muốn mưu tính ta, mưu tính Thiên Đình sao?" Sau khi im lặng một lúc lâu, mới truyền ra một tiếng đáp lại.

"Phải!" "Chẳng lẽ đối với ta không có một chút tình cảm nào sao?" "Ta là đệ tử Tây Phương Giáo, một lòng chỉ có Đại Đạo, không có tình riêng nam nữ, đối với...

đương nhiên không có chút tình cảm nào!" Sau khi phong ấn mà Chuẩn Đề đặt trên người Dương Thiên Hữu bị Hoàng Thiên phá trừ, ký ức bản thân hắn quay trở lại, đối với Dao Cơ đương nhiên không có tình cảm, dù sao chuyện này trong lòng hắn chỉ là một nhiệm vụ.

Một nhiệm vụ khiến khí vận Thiên Đình bị Tây Phương chiếm một phần.

"Phụt!" Nghe lời của Dương Thiên Hữu, Dao Cơ lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, vốn dĩ phải cảm thấy đau đớn, nhưng giờ phút này lại không có chút cảm giác nào, bởi vì đau đớn lớn đến mấy cũng không thể sánh bằng nỗi đau trong lòng.Nhìn đôi mắt của Dương Thiên Hữu, trong đó không còn sự trong sạch thanh triệt như lúc mới gặp, chỉ có sự lạnh nhạt vô tình.

Điều đó khiến Dao Cơ càng thêm chết tâm, nàng không còn nhận ra Dương Thiên Hữu nữa, hoặc là Dương Thiên Hữu mà nàng quen biết đã chết rồi!

"Đáng chết!

Đáng chết!

Dám!?" Trong Thiên Đình, Hạo Thiên trong mắt tràn đầy lửa giận,

yêu thương muội muội còn không kịp, dù nàng có phạm Thiên điều, hắn cũng chỉ định trừng phạt một phen, nhưng không ngờ hôm nay nàng lại bị thương trong tay Dương Thiên Hữu.

Hắn hận không thể lập tức hạ giới, trực tiếp tru sát Dương Thiên Hữu.

"Không biết ở trong Tây Phương Giáo, pháp hiệu của ngươi là gì?" Dao Cơ nói với Dương Thiên Hữu.

"Pháp hiệu Vô Nhân!" "Tốt!

Tốt!

Tốt!" "Ngày trước trái tim ta tan nát, nhờ trái tim ngươi mà sống lại, hôm nay đã không có tình cảm với ta, vậy thì hôm nay ta sẽ dứt khoát một đao hai đoạn, trái tim của ngươi, ta trả lại!" Lời của Dao Cơ vừa dứt, trong hai mắt nàng lóe lên vẻ quyết tuyệt, pháp quyết trong tay biến hóa, sau đó nàng vỗ vào ngực mình một cái, một đoàn quang mang bị nàng tóm ra.Đoàn quang mang kia phát ra tiếng "phanh phanh" nhảy nhót, Dao Cơ không một chút luyến tiếc, ném về phía Dương Thiên Hữu.Dương Thiên Hữu không có chút động tác nào, đoàn quang mang kia tự nhiên hòa nhập vào trái tim hắn, nhưng không hiểu sao trong lòng hắn lại truyền đến một trận ý vị đắng chát.

"Hoàng huynh, ta biết huynh đang nghe, chuyện ngày hôm nay là lỗi của một mình Dao Cơ ta, xin ca ca đừng làm hại các cháu, ta nguyện ý lấy cái chết tạ tội!" Dao Cơ quỳ rạp trên đất, trên mặt chảy ra hai hàng lệ thủy, trong mắt đầy vẻ bi khổ.Hạo Thiên nhìn muội muội như vậy, lòng như dao cắt, chưa bao giờ hắn lại mong muốn trở thành cường giả Hỗn Nguyên đến thế, nếu là Hỗn Nguyên, vậy thì căn bản không cần cố kỵ nhiều như vậy, kẻ nào dám mưu tính muội muội hắn, giết đi là được, đâu cần phải bó tay bó chân như bây giờ.

Nếu là cường giả Hỗn Nguyên, hắn cũng căn bản không cần sợ bị

Thánh Nhân kiềm chế, hắn thề sự sỉ nhục ngày hôm nay, sau này nhất định sẽ khiến các Thánh Nhân kia phải nếm trải.

"Ngươi cũng là một người đáng thương, dù không vì ngươi, thì cũng vì ba đứa trẻ kia chứ?

Chúng vô tội!" Hoàng Thiên khẽ lắc đầu, búng tay về phía Dao Cơ, trái tim đã mất của nàng từ từ phục hồi.

"Dao Cơ thân là Trưởng Công Chúa Thiên Đình, đã xúc phạm Thiên điều, tội không thể tha thứ, trấn áp nàng dưới Đào Sơn, vạn năm sau mới có thể ra!" Giọng Hạo Thiên cũng vang lên vào lúc này, trong đó mang theo hàn ý và sát cơ.Sau đó một đạo quang mang bao phủ lấy Dao Cơ, bay về một nơi, trấn áp Dao Cơ dưới ngọn Đào Sơn kia.Thấy Hạo Thiên tự mình đưa ra quyết định, lại có Hoàng Thiên tồn tại ở đây, Thiên Bồng vô cùng minh trí dẫn theo chúng Thiên binh Thiên tướng quay về Thiên Đình.Sau khi Thiên Bồng rời đi, ở đây chỉ còn Dương Giao ba huynh muội và phụ thân Dương Thiên Hữu cùng Hoàng Thiên năm người.

"Phụ thân, người đối mẫu thân không có tình cảm, vậy đối với con cũng không có tình cảm sao?" Dương Giao là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, hiểu chuyện, trong mắt mang vài phần hy vọng nhìn về phía Dương Thiên Hữu.

"Đương nhiên là không có tình cảm, chẳng qua là con cái, giờ không còn tác dụng nữa rồi!" Dương Thiên Hữu cũng không thèm nhìn ba người Dương Giao, thân hình từ từ biến mất.Không hiểu vì sao, Hoàng Thiên lại không ngăn cản hắn rời đi, mặc kệ hắn quay về Tây Phương.Nhìn nơi Dương Thiên Hữu biến mất, Dương Giao ngây người xuất thần, dù trong lòng biết rõ kết quả này, nhưng trái tim hắn vẫn tan nát.

"Tiểu tử, đừng từ bỏ, mẫu thân ngươi đang bị áp dưới Đào Sơn

chịu khổ, phụ thân ngươi vô tình, chẳng lẽ ngươi không muốn chứng minh hắn sai, khiến hắn phải xin lỗi mẫu thân ngươi sao?" Khi Dương Giao đang chết lặng, lời của Hoàng Thiên vang lên.

"Xin Hoàng Thiên lão tổ thu con làm đồ đệ!" "Vạn năm quá lâu, con muốn nhanh chóng cứu nương thân ra!" "Con muốn chứng minh hắn sai, con muốn hắn phải xin lỗi nương thân con!" "Xin Hoàng Thiên lão tổ thu con làm đồ đệ, con muốn chứng minh hắn sai, một vạn năm quá lâu, con không thể để nương thân chịu khổ lâu như vậy!" Dương Giao quỳ lạy Hoàng Thiên, dập ba cái đầu, mỗi lần đều dùng hết sức, trán hắn sưng đỏ.Thấy động tác của Dương Giao, Dương Tiễn và Dương Thiền đứng bên cạnh cũng quỳ lạy Hoàng Thiên.

"Xin Hoàng Thiên Đạo tổ thu chúng con làm đồ đệ!" Hoàng Thiên phất tay áo, đỡ ba người Dương Giao dậy, sau đó chỉ tay vào ba người, làm tan biến vết sưng trên trán họ, khẽ mỉm cười nói.

"Môn hạ của ta chỉ có một đệ tử, giữa ta và các ngươi không có duyên thầy trò, nếu các ngươi nguyện ý học võ đạo, ta có thể đưa các ngươi đến Tổ địa, còn về việc có thể bái ai làm sư phụ, thì xem duyên của các ngươi." "Còn Dương Tiễn và Dương Thiền, các ngươi đều có cơ duyên riêng, đã đến lúc rồi!" Sau lời của Hoàng Thiên, hai đạo kim quang xuất hiện trong sân, một trung niên mặc đạo phục và một nữ tử cung trang xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên và những người khác.Họ khẽ hành lễ với Hoàng Thiên, mở miệng nói: "Ngọc Đỉnh (và Kim Ninh) bái kiến Hoàng Thiên Nhân Tổ." "Ý các ngươi, ta đã hiểu, Dương Tiễn và Dương Thiền ở đây, nếu các ngươi nguyện ý đi cùng họ, vậy thì ta sẽ không ngăn cản, nếu không nguyện ý, vậy thì đi theo ta về Tổ địa." Hoàng Thiên khẽ gật đầu, nói với hai người xuất hiện trước mặt một cách bình thản, trong mắt không chút thay đổi.Ngọc Đỉnh và Kim Ninh cũng gật đầu, không dám phản bác lời của Hoàng Thiên, lần lượt đưa Dương Tiễn và Dương Thiền sang một bên,

không biết đã nói gì với họ, cuối cùng Dương Tiễn và Dương Thiền đồng ý rời đi.Dương Giao đầy luyến tiếc từ biệt Dương Tiễn và Dương Thiền, trong mắt hắn đỏ hoe, trong chớp mắt, gia đình vốn hạnh phúc đã tan vỡ, giờ chỉ còn một mình hắn, trong lòng tràn đầy bi khổ.

"Được rồi, tiểu tử, nếu muốn sớm cứu nương thân ngươi về, muốn sớm gặp lại đệ đệ và muội muội ngươi, vậy thì ngươi phải nghiêm túc tu luyện võ đạo, chỉ có mạnh mẽ, mới có thể chế định quy tắc!" Lời của Hoàng Thiên bình đạm, không chút bận tâm, hắn chỉ khẽ động viên Dương Giao một chút, không đợi Dương Giao nói gì, liền đưa hắn trở về Tổ địa, giao cho Toại Nhân Thị và những người khác trông nom, rồi biến mất.Dương Giao thấy Hoàng Thiên bỏ mình ở trong Tổ địa rồi rời đi, trong lòng không có chút oán hận nào, dù sao nếu không phải Hoàng Thiên ra tay, giờ hắn đã chết rồi.

Giờ có một nơi để hắn có thể trở nên mạnh mẽ, trong lòng hắn đã mãn nguyện rồi.Thời gian từ từ trôi qua, bất kể Dương Giao, Dương Tiễn hay Dương Thiền đều đang nỗ lực tu hành.Dương Giao cuối cùng đã thông qua khảo nghiệm của Hiên Viên, trở thành đệ tử của hắn, mỗi ngày đều trải qua trong những trận chiến với các võ giả Nhân tộc khác.Dương Tiễn cuối cùng bái nhập môn hạ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, sau khi gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn, được ban cho công pháp Đạo môn Cửu Chuyển Huyền Công, Dương Tiễn là tiên phàm hỗn huyết, căn cốt phi phàm, tốc độ tu luyện cực kỳ nhanh.Ngọc Đỉnh cũng vô cùng yêu thương đệ tử này, những linh vật mà Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho trước đây đều được hóa thành tài nguyên tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công cho Dương Tiễn, vì đệ tử Dương Tiễn này, Ngọc Đỉnh đã dốc hết một trăm phần trăm tâm huyết của mình.Dương Thiền cũng đích thân được Nữ Oa thu làm đệ tử, đối với tai ương mà Dương Thiền gặp phải, trong lòng nàng cũng vô cùng

thương xót, vì vậy đích thân chỉ dẫn Dương Thiền tu luyện, ban cho Dương Thiền một kiện linh bảo lợi hại là Bảo Liên Đăng.Trong lòng ba người đều chỉ có một ý niệm, đó là cố gắng tu luyện thành công, sau đó đập tan Đào Sơn, cứu nương thân ra, đích thân đến Tây Phương khiến phụ thân kia phải xin lỗi vì những gì hắn đã làm.Ngàn năm thời gian chợt trôi qua, chuyện Dao Cơ bị trấn áp dưới Đào Sơn đã sớm bị đại đa số thế nhân quên lãng, thời gian là thứ làm tiêu hao mọi thứ nhất.Ở động Kim Hà trên núi Ngọc Tuyền, Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhìn Dương Tiễn đang quỳ trước mặt, trong mắt lóe lên một tia phức tạp, sau đó liền mở miệng nói: "Dương Tiễn, ngươi thật sự quyết định rời Ngọc Tuyền Sơn sao?" "Bẩm sư phụ, nay con đã tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đến Lục Chuyển, bước vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, muốn tiến thêm một bước tu luyện Thất Chuyển, thời gian không cho phép, tài nguyên tu luyện cũng không đủ." "Vì vậy, đệ tử chuẩn bị một lộ đi cứu nương thân con, một lộ tìm kiếm tài nguyên, để có thể bước vào Cửu Chuyển Huyền Công đệ Thất Chuyển." Dương Tiễn giờ trông như một thanh niên hai mươi tuổi, dung mạo tuấn lãng, trong mắt tràn đầy vẻ kiên nghị, giữa ấn đường có một đạo văn lộ màu vàng, lúc ẩn lúc hiện phát ra từng tia quang mang.Ngọc Đỉnh nghe lời của Dương Tiễn, một trận trầm mặc, đợi hồi lâu, sau đó liền mở miệng nói: "Ngươi cũng đã vào môn hạ của ta ngàn năm, ta chưa từng ban cho ngươi thứ gì, nay ngươi muốn xuống núi, vậy thì vi sư sẽ ban cho ngươi vài kiện linh bảo để phòng thân." Lời vừa dứt, Ngọc Đỉnh phất tay áo một cái, hai kiện pháp bảo xuất hiện trước mặt Dương Tiễn, một kiện là Kim Cung Ngân Đạn, một kiện là một bộ bảo giáp.Đợi Dương Tiễn mặc vào, càng hiển vẻ anh vũ phi phàm, một thân chính khí lẫm liệt.Ngọc Đỉnh hài lòng gật đầu, chợt như nhớ ra điều gì, nói với Dương Tiễn: "Năm xưa, mẫu thân ngươi, Trưởng Công Chúa từng truy sát một con Tam Thủ Giao phản bội Thiên Đình, con Tam Thủ Giao đó cuối cùng bị trấn áp ở Đông

Côn Luân.” “Ngươi có thể hàng phục nó, hóa thành một kiện binh khí phù hợp, sau đó có thể đến Nhân tộc Tổ địa bên bờ Đông Hải tìm huynh trưởng của ngươi, thực lực của hắn không hề kém ngươi, hợp sức huynh đệ, có lẽ có thể cứu được nương thân của ngươi.” Nghe lời của Ngọc Đỉnh, trong mắt Dương Tiễn lộ ra quang mang kinh hỉ, không nói nhiều nữa, hắn hành lễ cáo biệt Ngọc Đỉnh, sau đó liền đi về phía Đông Côn Luân, muốn hàng phục Tam Thủ Giao.Con Tam Thủ Giao kia vốn là binh khí trời định của Dương Tiễn, cuối cùng hắn đã tốn một chút thủ đoạn, cũng hàng phục được Tam Thủ Giao, hóa thành một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, sau đó liền đi về phía Nhân tộc Tổ địa ở Đông Hải.Khi Dương Tiễn đang đi về phía Nhân tộc Tổ địa, Dương Giao đang đối chiến với một Nhân tộc Thiên Kiêu, cả hai đều ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, nhưng chiến lực của hắn lại vượt xa Thái Ất Kim Tiên, tuy chưa đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng cũng không kém bao nhiêu.Trong trận giao thủ của hai người, từng đạo dư ba tản ra xung quanh, tuy không phá vỡ không gian, nhưng cũng khiến không gian bị vặn vẹo, nếu không có một vòng quang tráo bảo vệ bên ngoài trường đấu của hai người, e rằng nơi đây đã sớm bị hai người hủy hoại.Chúng Tam Hoàng Ngũ Đế đều ẩn thân hình, nhìn Dương Giao và vị Nhân tộc Thiên Kiêu kia giao đấu, trong mắt mang vài phần ý cười.

“Hiên Viên Hoàng đệ, đệ tử này của ngươi thu không tệ, chỉ trong ngàn năm ngắn ngủi, thực lực đã tương đương Thái Ất Kim Tiên, nếu rèn luyện thêm một thời gian nữa, e rằng có thể bước vào Đại La Kim Tiên, trở thành một nền tảng khác của Nhân tộc ta.” Thần Nông cười nói với Hiên Viên, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng, lúc trước hắn cũng vô cùng thưởng thức Dương Giao, nhưng tiếc là Dương Giao không có hứng thú với luyện đan, nếu không thật sự có thể tranh giành với Hiên Viên một phen.Nghe lời khen của Thần Nông, trong mắt Hiên Viên cũng lóe lên một tia kiêu ngạo: “Đương nhiên rồi, ngươi

cũng không xem là đệ tử do ai chỉ dạy ra, chỉ là trong lòng đứa trẻ ấy có một cỗ hận ý nồng đậm, nếu không giải quyết, e rằng sẽ trở thành tâm ma của hắn." Nghe lời của Hiên Viên, trong mắt Hạ Vũ lóe lên từng tia tinh quang, hắn nói: "Hiên Viên Hoàng huynh, nếu ta không nhầm, nương thân của Dương Giao bị trấn áp dưới Đào Sơn, còn người phụ thân vô tình kia, dưới sự ủng hộ của Chuẩn Đề Thánh Nhân, đã bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi phải không?" "Không sai, đến lúc đó Dương Giao tự nhiên sẽ tìm người phụ thân kia tính sổ, chỉ không biết hai vị Tây Phương kia có ngăn cản hay không." Hiên Viên gật đầu, trong mắt lóe lên một tia sát khí.

"Hừ!

Thân là Thánh Nhân, cả ngày chỉ biết mưu tính, thậm chí còn dám đặt chủ ý lên Nhân tộc ta, sau này nhất định phải cho một bài học!" Hạ Vũ hừ lạnh một tiếng, đối với Tây Phương Giáo vô cùng xem thường, đặc biệt là Chuẩn Đề Thánh Nhân.

"Đã đến lúc rồi, Dương Tiễn đang đi về phía Dương Giao, xem ra đến lúc để Dương Giao chuẩn bị xuất phát, cứu mẫu thân ra, một đoạn nghiệt duyên cũng đến lúc vẽ lên dấu chấm hết."Bên ngoài Nhân tộc Tổ địa, Dương Tiễn cùng một con hắc khuyển đã đến đây, trong mắt hắn mang vài phần kích động, sắp được gặp đại ca của mình, tâm trạng gần như không thể kiểm soát.Khi Dương Tiễn đang chuẩn bị đi về phía Nhân tộc Tổ địa, một đạo kích mang màu vàng xẹt về phía Dương Tiễn.Đồng tử Dương Tiễn bỗng co rút, không màng đến những thứ khác, lập tức thân hình chợt lóe, tránh khỏi một đạo công kích, chăm chú nhìn về phía trước, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay xuất hiện.Nhìn người xuất hiện trước mặt, trong mắt hắn lóe lên một tia sát cơ, lạnh lùng hỏi: "Ngươi là ai?

Sao lại tập kích ta ở đây?" "Ta là ai, ngươi không đủ tư cách để biết, muốn tiến vào Nhân tộc Tổ địa thì phải xem ngươi có bản lĩnh

hay không!" Người này tự nhiên là Dương Giao đã nhận được tin tức từ Hiên Viên và những người khác, tuy thấy đệ đệ của mình, trong lòng hắn cũng vô cùng vui mừng, nhưng nếu thực lực của Dương Tiễn không đủ, hắn sẽ không đưa Dương Tiễn đi.Nhìn thần sắc của Dương Giao, trong mắt Dương Tiễn tràn đầy vẻ tức giận, vốn dĩ hắn cho rằng là một sự hiểu lầm, nhưng giờ xem ra là hắn cố ý đợi ở đây, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay...

Chương 201

"Dương Giao!" và "Dương Tiễn!" đồng thời hét lớn một tiếng, sau đó xông về phía đối phương, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao và Phương Thiên Họa Kích va chạm vào nhau.Dương Tiễn tu hành Cửu Chuyển Huyền Công, nhục thể sức mạnh cường đại, Dương Giao tu hành pháp môn tu luyện võ đạo, cũng có công pháp luyện thể, sức mạnh bản thân không hề kém Dương Tiễn.Binh khí trong tay hai người lên xuống bay lượn, từng đạo dư ba kình khí khuếch tán ra xung quanh, tuy chưa đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, thậm chí không thể phá vỡ không gian, nhưng điều đó không có nghĩa là hai người không mạnh mẽ.Từng ngọn núi cao xung quanh lập tức bị công kích của hai người đánh nát, địa hình đều bị hai người hủy hoại, may mà xung quanh không có dã thú tồn tại, nếu không đã sớm bị trận giao thủ của hai người chấn nát rồi.Trong Nhân tộc Tổ địa, một nhóm người nhìn Dương Giao và Dương Tiễn chiến đấu, trong mắt tràn đầy vẻ chiến ý, hận không thể tham gia vào đó, họ không bao giờ sợ hãi chiến đấu, thậm chí còn đang tận hưởng chiến đấu.Nhưng nếu so sánh kỹ, trong mắt Dương Tiễn mang vài phần vẻ ngưng trọng, trong mắt Dương Giao lại mang vài phần vẻ nhẹ nhàng thư thái.

Dù sao Dương Tiễn tu luyện đến cảnh giới này, vẫn luôn bận rộn khổ tu, ít khi chiến đấu với người khác, còn Dương Giao thì không chiến đấu thì đang trên đường đi chiến đấu, kinh nghiệm của hắn vượt xa Dương Tiễn có thể sánh bằng.Mỗi chiêu Dương Giao xuất thủ đều đánh vào chỗ sơ hở của Dương Tiễn, khiến Dương Tiễn thường xuyên chưa ra được nửa chiêu đã phải thu về, vô cùng uất ức, nhưng hắn cũng không vội vàng, mượn cách làm của Dương Giao, không ngừng sửa chữa những chỗ sơ hở, dần dần trở nên viên mãn

như một.Vào lúc này, một âm thanh trong trẻo vang lên: "Đại ca!

Nhị ca, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!" Một bóng người đột nhiên xuất hiện ở trung tâm trận giao chiến của Dương Giao và Dương Tiễn, vươn hai tay ra ngăn cách hai người.Thấy sự xuất hiện của người này, sắc mặt Dương Giao và Dương Tiễn đại biến, binh khí trong tay vội vàng đánh về một bên.

May mà cả hai đều phản ứng kịp thời, kịp lúc tránh né người vừa xuất hiện.

"Dương Thiền, không muốn sống nữa sao, dám tự tiện xông vào, nếu bị thương thì phải làm sao?" Sắc mặt Dương Giao trở nên đen kịt, mấy năm nay, hắn cũng đã gặp Dương Thiền, hắn quát mắng hành động mạo hiểm của Dương Thiền.

"Đại ca, con biết con sai, nhưng thấy huynh và Nhị ca ra tay độc ác quá, con gấp mà!" Dương Thiền thè lưỡi với Dương Giao, trong mắt mang vài phần vẻ ngại ngùng.Nghe lời của hai người, Dương Tiễn đứng một bên vành mắt đỏ hoe, mở miệng nói: "...Đại ca Dương Giao, tiểu muội Dương Thiền?" "Không sai, ta là Dương Giao, đó là Dương Thiền, mấy năm nay các ngươi không uổng công, đại ca lấy các ngươi làm vinh!" Dương Giao đến bên cạnh Dương Tiễn, vỗ vai hắn, trong mắt đầy vẻ mãn ý, trong đó lại mang theo một phần vẻ đau lòng.

Nếu có thể, hắn làm sao nguyện ý để Dương Tiễn và Dương Thiền phải chịu nhiều khổ cực như vậy, nhưng không có thực lực, ở Hồng Hoang sẽ bị người khác ức hiếp, vì vậy nhất định phải nỗ lực tu hành mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình.Nghe lời của Dương Giao, Dương Tiễn vành mắt đỏ hoe, ôm chặt lấy Dương Giao, dường như muốn khóc hết những tủi thân và sợ hãi trong lòng ra, Dương Thiền đứng một bên cũng khóc lóc ôm lấy Dương Giao.Ba huynh

muội cuối cùng lại một lần nữa tụ họp, trong bất hạnh là vạn hạnh.Đợi hồi lâu, Dương Giao mới đẩy Dương Tiễn ra, nói: "Được rồi, hôm nay là ngày chúng ta đoàn viên, không lâu nữa, ta sẽ có thể cứu mẫu thân ra.

Cả nhà chúng ta sẽ đoàn tụ." Dương Tiễn lau nước mắt, siết chặt hai nắm đấm, trong mắt dường như lộ ra vẻ lửa giận, hắn nói: "Đúng, con phải cứu nương thân ra, thậm chí con còn muốn đi Tây Phương khiến hắn phải xin lỗi nương thân con, xin lỗi con!" Dương Giao và Dương Thiền đều gật đầu, một hàng người tiến vào Nhân tộc Tổ địa, được Nhân tộc nhiệt liệt chiêu đãi.Trong vòng một tháng, Dương Tiễn đều chiến đấu với Dương Giao và các Thiên Kiêu Nhân tộc khác, tăng cường kinh nghiệm chiến đấu của mình, đợi sau thời gian đó, ba người liền đi về phía Đào Sơn, chuẩn bị sẵn sàng cứu nương thân.Ba người nóng lòng muốn gặp mẫu thân của mình, trên đường đi không một chút dừng lại, nhanh chóng hỏi thăm rõ ràng vị trí của Đào Sơn, khi đang đi theo một con đường dẫn đến Đào Sơn.Đột nhiên hai đạo kim quang lóe lên, hai tên Thiên Tướng thân mặc kim giáp chặn đường họ.

"Đây là trọng địa Đào Sơn, bất kỳ ai cũng không được tự ý xông vào, nếu không sẽ bị luận xử tội phản nghịch Thiên điều, giết không tha!" Nghe lời của tên Thiên Tướng kia, trong mắt Dương Tiễn lóe lên một tia sát cơ, đang chuẩn bị ra tay giải quyết hai tên Thiên Tướng thì Dương Thiền đã ra tay.Trong tay nàng xuất hiện một Bảo Liên Đăng, theo khẩu quyết niệm lên, lập tức định trụ hai tên Thiên Tướng tại chỗ.Dương Tiễn khá kinh ngạc nhìn về phía Dương Thiền, không ngờ Dương Thiền lại dễ dàng định trụ hai tên Thiên Tướng như vậy, tuy hai tên Thiên Tướng tu vi Kim Tiên không đáng để hắn để vào mắt, nhưng cũng đủ chứng minh tu vi của Dương Thiền ở Kim Tiên, thậm chí giống hắn là Thái Ất Kim Tiên.Đối diện với ánh mắt của Dương

Tiễn, sắc mặt Dương Thiền hơi đỏ lên, nàng nói: “Các Thiên Tướng này chỉ phụng mệnh canh giữ ở đây, chúng ta không nên làm hại họ, huống hồ nếu tiêu diệt họ sẽ kinh động Thiên Đình, lúc đó càng khó cứu mẫu thân ra, chúng ta hãy cứu mẫu thân ra trước rồi hãy đánh!” Nghe lời của Dương Thiền, Dương Tiễn và Dương Giao đều không phản đối, trong lòng ngược lại khá vui mừng, muội muội này thật lương thiện.Sau khi lướt qua hai tên Kim Giáp Thiên Tướng, ba người không còn bất kỳ trở ngại nào tiến vào Đào Sơn, cuối cùng cũng nhìn thấy Dao Cơ đang bị giam cầm, từng người trong mắt đều chứa lệ thủy.Chỉ thấy một mỹ phu nhân đang cúi đầu rơi lệ, trong mắt vô thần, hiển nhiên ngàn năm nay nàng vẫn luôn đau lòng rơi lệ, ba người thấy vậy trong lòng cũng một trận quặn thắt, trong mắt cay xè, quỳ lạy mỹ phu nhân kia: “Hài nhi bái kiến nương thân!” Mỹ phu nhân kia chính là Dao Cơ, nghe tiếng hô hoán của Dương Thiền và những người khác, thân thể nàng chấn động, lập tức quay người nhìn lại, thấy ba đứa con quỳ trước mặt, liền vui mừng đến rơi lệ.Chỉ thấy nàng nghẹn ngào trong nước mắt nói: “Các con ngoan, đều còn sống, mấy năm nay có tốt không?

Cậu các con có làm khó không?” “Nương thân xin cứ yên tâm, mấy năm nay hài nhi đều tốt, con được Hiên Viên Nhân Hoàng thu làm đệ tử, Nhị đệ được đệ tử Ngọc Đỉnh Chân Nhân dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn thu làm đệ tử, Tam muội thì được Nữ Oa Thánh Nhân thu làm đệ tử, chúng con đều tốt, chỉ là ngày đêm đều nhớ nương thân.” Dương Giao lau nước mắt, nói với Dao Cơ về tình hình của ba người.

“Tốt!

Vậy thì tốt rồi!

Nương xin lỗi, đã để các con chịu nhiều khổ cực như vậy!” “Giờ nương gặp được các con đã vui rồi, mau đi đi, ở đây có cấm chế do

cậu các con đặt xuống, nếu kinh động đến, các con sẽ không đi được đâu!" Dao Cơ đầu tiên là vui mừng, sau đó vội vàng nói với ba người Dương Giao.

"Nương thân đừng hoảng, ba người chúng con nay đều đã tu thành cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, hôm nay đến đây vì nương thân để đoàn tụ, xin nương thân đợi lát, đợi con phá vỡ Đào Sơn, chúng ta sẽ đoàn tụ." Trong tay Dương Giao xuất hiện một cái búa, chính là Khai Sơn Phủ, linh bảo mà Hạ Vũ từng dùng để khai sơn trị thủy, được Hạ Vũ cho mượn để bổ Đào Sơn.

"Không!

Tuyệt đối không được!

Các con, nương đã phạm Thiên điều, bị giam ở đây là đáng đời, nếu các con ra tay sẽ phạm Thiên điều, đến lúc đó ai cũng không đi được đâu!" "Nương có thể gặp lại các con đã vui rồi, tuyệt đối đừng làm chuyện ngu xuẩn như vậy, mau đi đi!

Mau đi đi!" Dao Cơ cũng lau nước mắt trên mặt, mang vẻ lo lắng nói với ba người Dương Giao.Dương Giao ba người nghe lời của Dao Cơ, trong mắt họ chảy lệ, chỉ thấy Dương Giao mở miệng nói: "Nương thân, làm con cái không thể trơ mắt nhìn nương thân bị giam cầm ở đây, cho dù người có tội, con cũng phải cứu người ra." Lời vừa dứt, Dương Giao liền đi về phía bên ngoài Đào Sơn, muốn từ bên ngoài bổ nát cả Đào Sơn.Thấy Dương Giao rời đi, Dương Tiễn và Dương Thiền cũng an ủi Dao Cơ vài câu, sau đó lần lượt đi ra ngoài.Ba người bay lên không trung trên Đào Sơn, cùng nhau nắm lấy Khai Sơn Phủ, tụ tập pháp lực trong cơ thể vào Khai Sơn Phủ, một đạo phong mang vô kiên bất tồi xuất hiện, sau đó hung hăng bổ xuống Đào Sơn.

"Ầm ầm!" Một tiếng vang trời truyền đến, Đào Sơn lập tức bị bổ

làm đôi từ trên xuống dưới, ở đáy khe nứt giữa hai nửa ngọn núi đứng một phu nhân, chính là Dao Cơ.

"Nương!" Ba người Dương Giao xông về phía Dao Cơ, ôm lấy Dao Cơ mà khóc, Dao Cơ cũng rơi lệ, ngàn năm nay, nàng vô lúc nào không nhớ thương ba đứa con.Một lúc sau, Dao Cơ nói: "Các con, nơi này không nên ở lâu, mau rời đi đi, e rằng không bao lâu nữa, cậu các con sẽ phái người đến truy tra." "To gan!" "Đi ư?

Có thể đi đâu?

Dao Cơ nếu bây giờ trở về Đào Sơn, ta có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra, nếu không hôm nay không một ai có thể rời đi!" Bốn người Dao Cơ theo tiếng mà nhìn, chỉ thấy trên trời mây đen vần vũ, sấm sét cuồn cuộn, nhanh chóng mấy vạn Thiên binh Thiên tướng hiện thân, mấy vạn Thiên binh Thiên tướng này bố thành quân trận, phong tỏa không gian xung quanh, trước quân trận đứng một người, chính là Hạo Thiên, chủ Thiên Đình.Lời nói lạnh lùng của Hạo Thiên truyền đến, chỉ có trong mắt hắn lóe lên một đạo nhu tình, trong ánh mắt nhìn ba người Dương Tiễn cũng mang theo một phần yêu thương, nhưng lúc này hắn là chủ Thiên Đình, phải duy trì tôn nghiêm của Thiên Đình.Thấy Hạo Thiên đích thân đến, xung quanh cũng bị Thiên binh Thiên tướng phong tỏa, trong lòng Dao Cơ lập tức trầm xuống, sau đó cầu xin Hạo Thiên: "Ca ca, ta sẽ về Đào Sơn, xin ca ca đừng trách tội Giao nhi ba đứa trẻ, chúng đều vô tội." Hạo Thiên nghe lời cầu xin của Dao Cơ, trong lòng tràn đầy bi thương, hắn nắm chặt nắm đấm không nói lời nào, nếu như bây giờ hắn là cường giả Hỗn Nguyên, vậy thì căn bản không cần đối xử với muội muội như vậy.

Nếu là cường giả Hỗn Nguyên, hắn cũng căn bản không cần sợ bị Thánh Nhân kiềm chế, hắn thề sự sỉ nhục ngày hôm nay, sau này nhất định sẽ khiến các Thánh Nhân kia phải nếm trải.Nghe lời của Dao Cơ, ba người Dương Giao lần lượt chắn trước người Dao Cơ, trong mắt

tràn đầy vẻ cảnh giác, tuyệt đối sẽ không cho phép nương thân của họ một lần nữa bị giam cầm.

"Người đâu, bố trí Thiên La Địa Võng, bắt Dao Cơ giam vào trong Đào Sơn, còn về ba người Dương Giao đã xúc phạm Thiên điều, xét thấy niên kỷ còn nhỏ, giam giữ mười năm, để cảnh cáo!" Cuối cùng, Hạo Thiên nói như vậy, hắn phải biểu lộ một thái độ, đó là thái độ chí công vô tư của Thiên Đình.

"Tuân lệnh!" Chúng Thiên binh Thiên tướng sở kết thành quân trận tản ra bạch quang, trên không trung hình thành một tấm lưới khổng lồ chụp về phía bốn người Dao Cơ.

"Nhị đệ, Tam muội, bảo vệ tốt nương thân, ta phá trận!" Phương Thiên Họa Kích xuất hiện trong tay Dương Giao, một thân khí thế Thái Ất Kim Tiên nở rộ, trên Phương Thiên Họa Kích bùng lên kim quang chém về phía tấm lưới khổng lồ kia.Đạo kích mang kia rơi xuống tấm lưới lớn, lập tức cắt mở một lỗ rộng vài trượng trên tấm lưới lớn, nhưng giây tiếp theo, Dương Giao còn chưa kịp vui mừng, lỗ hổng vừa bị chém ra lập tức phục hồi.Tấm lưới lớn màu trắng kia phân hóa ra mấy chục sợi thừng chụp về phía Dương Giao, muốn trói Dương Giao lại, khiến hắn không thể hành động.Dương Giao không ngồi yên chờ chết, Phương Thiên Họa Kích trong tay hắn huy vũ không ngừng, những sợi thừng kia đều bị chém đứt, căn bản không thể đến gần người Dương Giao, nhưng phạm vi hoạt động của Dương Giao lại không ngừng bị áp súc.Dương Tiễn ở phía dưới thấy vậy, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay xuất hiện, lập tức xông về phía Dương Giao.

"Đại ca, con giúp huynh, chúng ta cùng nhau xông phá tấm lưới lớn, đưa mẫu thân ra ngoài!" "Ha ha ha!

Tốt!" Dương Giao cũng cười lớn, cùng Dương Tiễn vai kề vai tác

chiến, chủ động xông vào toàn bộ tấm lưới lớn, cho dù vết nứt vừa chém ra lập tức phục hồi, cũng không khiến hắn sợ hãi.Hạo Thiên đứng trên đầu vân, vọng trứ Dương Giao và Dương Tiễn cử động, trong mắt một tia ý cười chợt lóe lên rồi biến mất, sau đó là vẻ lạnh nhạt.

"Một lũ ngu xuẩn, ngay cả hai tu sĩ Thái Ất Kim Tiên cũng không bắt được, bản Thiên Tôn cần các ngươi làm gì?!" Hạo Thiên đột nhiên lạnh lùng nói, lập tức một thân khí thế Chuẩn Thánh áp về phía Dương Giao và Dương Tiễn.Hai Thái Ất Kim Tiên đối mặt với một Chuẩn Thánh như Hạo Thiên, căn bản không có khả năng động thủ, trực tiếp bị khí thế của Hạo Thiên áp chế đến mức không thể nhúc nhích.Khi những Thiên binh Thiên tướng kia sắp bắt giữ Dương Giao và Dương Tiễn, một bóng người xuất hiện trước mặt hai người, phất tay một cái, đánh bay những Thiên binh Thiên tướng kia ra ngoài, một kiện linh bảo được tế ra.

"Xin Đại Thiên Tôn bớt giận, Dương Tiễn là đồ tôn dưới trướng Thánh Nhân Xiển Giáo ta, xin Đại Thiên Tôn tạo điều kiện tha cho hắn, một gia đình được hưởng niềm vui thiên luân há chẳng phải khoái lạc sao!" Ngọc Đỉnh tay cầm một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo xuất hiện trước mặt Hạo Thiên, bảo vệ Dương Tiễn và những người khác, ngăn chặn khí thế của Hạo Thiên.Đương nhiên cũng là vì Hạo Thiên không dùng toàn lực để áp bức Dương Giao và Dương Tiễn, nếu không không cần Hạo Thiên động thủ, họ đã bị khí thế của Hạo Thiên áp bạo rồi, sự chênh lệch cảnh giới là quá lớn.Nhìn Ngọc Đỉnh xuất hiện trước mặt, trong mắt Hạo Thiên lóe lên vẻ lạnh lẽo, lập tức lạnh lùng hỏi: "Ngọc Đỉnh Chân Nhân muốn nhúng tay vào chuyện của Thiên Đình ta?" "Ngọc Đỉnh không dám, chỉ là Dương Tiễn là đồ nhi của ta, đồ nhi có nạn, ta làm sư phụ, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn." Ngọc Đỉnh hành lễ với Hạo Thiên, cho dù

không coi trọng thân phận chủ Thiên Đình của Hạo Thiên, cũng phải nể mặt Hạo Thiên là Chuẩn Thánh.

"Tốt!

Đồ nhi của ngươi xúc phạm Thiên điều, không biết Ngọc Đỉnh định làm thế nào?" Hạo Thiên thần sắc không đổi, hỏi Ngọc Đỉnh.

Chương 202

"Dương Tiễn là đồ tôn dưới trướng Xiển Giáo ta, cho dù thật sự làm sai, cũng nên do sư tôn Nguyên Thủy Thánh Nhân của ta quyết định, Thiên Đình không thể quản đến đầu Xiển Giáo ta!" Trong mắt Ngọc Đỉnh Chân Nhân lộ ra thần sắc kiên định, thái độ cường ngạnh.Chúng Thiên binh Thiên tướng đều xôn xao, trong mắt lộ ra thần sắc chấn kinh, không ngờ Ngọc Đỉnh lại trắng trợn xem thường Thiên Đình như vậy, ngay cả chúng Đại Thần Thông giả Hồng Hoang cũng chăm chú nhìn Hạo Thiên, mong đợi sự phát triển tiếp theo của sự việc.Họ muốn biết Hạo Thiên sẽ bất chấp áp lực của Nguyên Thủy Thánh Nhân mà bắt giữ Ngọc Đỉnh và những người khác, hay là sợ hãi Nguyên Thủy Thánh Nhân, mất hết mặt mũi mà thả đi.Chỉ thấy Hạo Thiên gật đầu, sau đó nói: "Thánh Nhân không ở trong Tam Giới, ngoài Ngũ Hành, Thiên Đình ta không thể quản, nhưng Ngọc Đỉnh, thậm chí Dương Thiền và những người khác đều chưa thành Thánh, vẫn cần phải tuân thủ Thiên điều." "Ngày hôm nay, Ngọc Đỉnh đã đưa Nguyên Thủy Thánh Nhân ra làm lý do, ta không thể quyết đoán chuyện này, vậy thì ta sẽ đi tìm một người có thể quyết đoán chuyện này." "Đợi ta đến Tử Tiêu Cung, đích thân thỉnh giáo Đạo Tổ cách giải quyết chuyện này, Ngọc Đỉnh, Dao Cơ, các ngươi có thể tạm thời rời đi, đợi ta từ Tử Tiêu Cung trở về, sẽ xử trí sau!" Tịch tĩnh, toàn bộ Hồng Hoang đều chìm vào tịch tĩnh, không chỉ các Đại Thần Thông giả dùng ánh mắt chấn kinh nhìn Hạo Thiên, ngay cả chúng Thánh Nhân cũng vậy.Không ngờ Hạo Thiên lại có chiêu này, hóa ra Hạo Thiên không phải người không có hậu thuẫn, hậu thuẫn của hắn chính là Hồng Quân Đạo Tổ, có thể nói là cây đại thụ lớn nhất Hồng Hoang.Hạo Thiên không để ý đến thần tình của Ngọc Đỉnh Chân Nhân và những người khác, hắn cũng không muốn làm vậy, nhưng tiếc là

chúng Thánh Nhân ức hiếp người quá đáng, sau đó hắn dẫn theo chúng Thiên binh Thiên tướng quay về Thiên Đình.Lúc này không ít người trong lòng chỉ có một cảm giác, đó là Hồng Hoang sắp biến đổi, sẽ có đại phiền phức.Mấy ngày sau, Hạo Thiên rời khỏi Thiên Đình đi về phía Hỗn Độn, lần này Hạo Thiên không mặc y phục phù hợp với chủ Thiên Đình, mà đổi thành đạo bào năm xưa ở Tử Tiêu Cung.Trong Hỗn Độn một mảnh mênh mông, căn bản không có vị trí của Tử Tiêu Cung, nhưng đối với Hạo Thiên, người đã sống ở Tử Tiêu Cung không biết bao lâu, có thể dễ dàng tìm thấy Tử Tiêu Cung.Không lâu sau, Hạo Thiên đã đến trước Tử Tiêu Cung, không tùy tiện đi vào, đứng trước Tử Tiêu Cung, quỳ lạy xuống: "Đồng nhi Hạo Thiên, có việc cầu kiến Đạo Tổ!" Sau một lúc lâu, Tử Tiêu Cung trước mặt Hạo Thiên không hề có bất kỳ biến cố nào, nhưng thần sắc Hạo Thiên không chút lay động, lại kiên trì một đoạn thời gian nữa, trong Tử Tiêu Cung mới truyền ra một tiếng thở dài khẽ.

"Ai!

Đứa ngốc, vào đi!" Hạo Thiên nghe vậy, trong mắt lộ ra một tia kinh hỉ, hành lễ với Tử Tiêu Cung, sau đó đi về phía Tử Tiêu Cung, thấy Hồng Quân đang ngồi trên cao đài, trong mắt hắn đỏ hoe.

"Đồng nhi Hạo Thiên bái kiến Đạo Tổ, lần này Hạo Thiên đặc ý thỉnh cầu Đạo Tổ từ chức vị Thiên Đế của ta!" "Xin Đạo Tổ thành toàn, Hạo Thiên nguyện ý làm một đồ nhi bên cạnh Đạo Tổ!" Nghe lời của Hạo Thiên, trong mắt Hồng Quân cũng lóe lên một tia bất đắc dĩ, quát mắng Hạo Thiên: "Hồ đồ!

Chức vị Thiên Đế há có thể từ bỏ tùy tiện, việc này liên quan đến chúng sinh Hồng Hoang, sao có thể hồ đồ như vậy!" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hạo Thiên thấy đã đến lúc thì dừng, nói với Hồng Quân: "Hồi bẩm Đạo Tổ, Chuẩn Đề Thánh Nhân Tây Phương mưu tính muội muội Dao Cơ của con, mưu tính khí vận Thiên Đình của

con, vì để duy trì Thiên điều, con ngay cả muội muội cũng trừng phạt, kết quả lại bị Nguyên Thủy Thánh Nhân ngăn cản." "Con là Thiên Đế uất ức nhất Hồng Hoang, làm cái Thiên Đế này con còn ý nghĩa gì!" Nghe lời của Hạo Thiên, thần sắc trong mắt Hồng Quân không chút biến động, nhàn nhạt nói: "Chuyện này ta đã biết, chuyện của Dao Cơ ngươi có thể tự mình xử lý, không ai dám nhúng tay vào đó." "Ngoài chuyện này ra, còn có việc gì nữa không?" "Đạo Tổ, đệ tử vâng lệnh Đạo Tổ tận tâm tận trách chấp chưởng Thiên Đình, vì để duy trì an ổn Hồng Hoang đã phí hết tâm tư, nhưng tiếc là Thiên Đình thiếu người, không có ai có thể gánh vác việc lớn, tu vi của đệ tử không đủ để chấn nhiếp Hồng Hoang." "Ngay cả đệ tử các Thánh Nhân giáo phái cũng không coi ta, một Thiên Đế Hồng Hoang, ra gì, vì để Thiên Đình vận hành tốt hơn, đệ tử thỉnh cầu Đạo Tổ để các giáo phái Thánh Nhân phái đệ tử vào Thiên Đình của ta, nghe ta điều khiển, để dương oai Thiên Đình!" Trong mắt Hạo Thiên lóe lên một đạo thần quang, nếu Thánh Nhân đã không coi hắn ra gì, vậy thì hắn cũng không cần khách khí, cùng lắm thì liều một phen, thà rằng làm một Thiên Đế bù nhìn, không bằng đánh cược một lần.Hồng Quân nghe xong lời của Hạo Thiên, nhìn Hạo Thiên một cái, chỉ một cái nhìn ấy đã khiến Hạo Thiên toát mồ hôi lạnh sau lưng, chỉ thấy hắn nhàn nhạt nói: "Chuyện này ta đã biết, ngươi cứ về trước đi, ta sẽ tự tìm chúng sư huynh để xử lý chuyện này." "Vâng!

Đệ tử cáo lui!" Hạo Thiên không nói nhiều nữa, có thể đạt được mục đích này là được rồi, sau đó hắn hành lễ với Hồng Quân, rời khỏi Tử Tiêu Cung.Sau khi trở về Hồng Hoang, Hạo Thiên truyền một ý chỉ khắp toàn bộ Hồng Hoang, Dao Cơ thân là Trưởng Công Chúa Thiên Đình, lại vi phạm Thiên điều, tước đi danh hiệu Trưởng Công Chúa Thiên Đình, giáng xuống làm Vu Sơn Nữ Thần.Dương Giao là đệ tử của Hiên Viên, Dương Tiễn là đồ tôn của Nguyên Thủy, Hạo Thiên hiện tại không tiện làm gì họ, nên chỉ có thể phong Dương

Thiền làm Hoa Sơn Tam Thánh Mẫu, coi như bù đắp công lao.Không lâu sau, trong Hồng Hoang, bất kể Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, hay Nữ Oa đều nhận được phù chiếu của Hồng Quân, lần lượt đi đến Tử Tiêu Cung, trong lòng họ đều hiểu rõ điều này có liên quan đến việc Hạo Thiên đến Tử Tiêu Cung mấy ngày trước.Không lâu sau, một hàng sáu người đã đến trong Tử Tiêu Cung, đợi sáu người ngồi xuống, thân ảnh Hồng Quân đột nhiên xuất hiện trên cao đài, Lão Tử và những người khác vẫn không thể nhìn rõ hành động của Hồng Quân.

"Bái kiến Lão Sư, Lão Sư Thánh an!" Sáu người Lão Tử đều khẽ hành lễ với Hồng Quân, sau đó liền yên lặng.Hồng Quân cũng không để ý, chỉ khẽ gật đầu, sau đó liền nói: "Chuyện của Dao Cơ suy cho cùng là chuyện của Thiên Đình, các ngươi không được nhúng tay vào." "Ngoài ra ta gọi các ngươi đến đây có một việc, đó là Hạo Thiên nói trong Thiên Đình không có người khả dụng, cần đệ tử các ngươi từ bốn giáo phái nhập Thiên Đình, nghe lệnh hắn, hiệp trợ Hạo Thiên trị lý Hồng Hoang." Lời của Hồng Quân vừa dứt, sắc mặt Lão Tử và những người khác đều biến đổi, không ngờ Hạo Thiên lại cuồng vọng đến vậy, muốn sai khiến đệ tử trong giáo phái của họ.Tuy trong lòng có lửa giận, nhưng may mắn là nhớ đây là Tử Tiêu Cung, không dám làm loạn, đành phải đè nén lửa giận xuống, chỉ có Nữ Oa thần sắc khá bình tĩnh, nàng không lập giáo, cũng không có đệ tử, lần này không liên quan gì đến nàng.

Nay lời Hạo Thiên nói chỉ liên quan đến bốn giáo phái của Lão Tử và những người khác, nàng đúng lúc có thể khoanh tay đứng nhìn, dù sao chuyện này không liên lụy đến nàng, trong lòng không hiểu sao lại có thêm một tia vui vẻ khi xem kịch.

Hồng Quân tự nhiên biết cách của nàng, chỉ thấy hắn mở miệng nói: "Ngoài ra, ngày trước khi Tam Hoàng Ngũ Đế đại hưng, các

ngươi, chúng Thánh Nhân giáo phái đã phụ trợ Nhân Hoàng, thân phạm sát kiếp, đều cần phải nhập hồng trần để kết thúc nhân quả này." "Người đi theo đạo tự nhiên sẽ tiêu dao, người không theo đạo thì thân tử, chân linh nhập Phong Thần Bảng, phân phong chúng thần, nhập Thiên Đình nghe Hạo Thiên sai khiến, hiệp trợ hắn trị lý Hồng Hoang, Phong Thần kết thúc, lần Lượng Kiếp này mới kết thúc!" Sắc mặt Lão Tử và những người khác càng lúc càng biến đổi, lần Lượng Kiếp trước mới qua không lâu, nay lại có Lượng Kiếp giáng lâm, ai nấy đều cảm thấy đột ngột.Huống hồ lần Lượng Kiếp này hung hiểm đến mức nào còn chưa thể biết được, nhưng phạm vi liên lụy lại vô cùng rộng, phàm là đệ tử môn hạ, chỉ cần chưa đạt đến Chuẩn Thánh, đều sẽ ở trong lần Lượng Kiếp này.Nhìn thần tình khổ não của Lão Tử và những người khác, Hồng Quân không dừng lại, tiếp tục nói: "Chúng sinh trên thế gian đều có kiếp nạn, người thế tục không thoát khỏi luân hồi sinh tử, người tu đạo có thành tựu cũng không thoát khỏi nhân quả dây dưa, vì vậy lần Lượng Kiếp này chính là để thanh toán nhân quả." "Thiên Đạo năm mươi, Đại Diễn bốn mươi chín, lưu lại một tuyến sinh cơ, một tuyến sinh cơ chúng sinh đều cần tranh giành, huống hồ Phong Thần chưa chắc là một chuyện xấu," "Cái gọi là Phong Thần, tổng cộng chia làm ba đẳng, người căn cơ thâm hậu thì thành Tiên Đạo, người căn cơ kém một chút thì thành Thần Đạo, người căn cơ bạc nhược thì thành Nhân Đạo, nhưng vẫn có kiếp luân hồi, các ngươi hãy thương nghị một phen rồi điền vào Phong Thần Bảng đi." Sau lời của Hồng Quân, hắn phất tay một cái, Phong Thần Bảng xuất hiện trước mặt Lão Tử và những người khác, trên đó một mảnh trống không, chờ Lão Tử và những người khác điền vào.Lão Tử và những người khác nhìn nhau, không động thủ điền vào, lúc này Lão Tử mở miệng hỏi: "Lão Sư, không biết lần Phong Thần này tổng cộng cần bao nhiêu người lên bảng, Lượng Kiếp mới kết thúc?" Nếu số người cần Phong Thần ít, mỗi người tự góp một chút, chưa chắc

không thể gom đủ số người, dù sao môn hạ cũng có một số người căn cơ bạc nhược, lên trời làm thần, chưa chắc không phải là một chuyện tốt!

"Lần Phong Thần này là để lấp đầy những chỗ trống của Thiên Đình, vì vậy chúng thần được phong đều là Bát Bộ Chính Thần phân chưởng các bộ, tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm vị, ngoài ra còn có hai ngàn vị thuộc thần của Bát Bộ Chính Thần, và tám vạn bốn ngàn Thiên binh Thiên tướng." "Lão Sư, Phong Thần tổng cộng cần hơn tám vạn người, cho dù bốn giáo chúng con cộng lại cũng không đủ điền đầy, không biết mỗi giáo chúng con cần bao nhiêu người lên bảng?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi lời của Hồng Quân dứt liền nói với Hồng Quân.

"Hai ngàn thuộc thần và tám vạn bốn ngàn Thiên binh Thiên tướng kia đa phần là phàm nhân lên bảng, bốn giáo các ngươi chỉ cần phụ trách ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần là được, còn về việc ai lên bảng, các ngươi tự mình quyết định." "Chuyện này các ngươi đừng chậm trễ, cần sớm hoàn thành việc này, các ngươi tự mình thương nghị đi!" Sau lời vừa dứt, thân hình Hồng Quân biến mất, chỉ còn lại sáu người Lão Tử ánh mắt rực sáng nhìn về phía Phong Thần Bảng kia.Ai cũng biết Phong Thần Bảng là một bảo vật tốt, nhưng lại cực kỳ khó cầm, không một ai dám nhận Phong Thần Bảng, ngay cả Thông Thiên cũng không được.

Ở đây, mọi người liền đặt ánh mắt lên người Thông Thiên, trong mắt nhiều thêm vài phần thần sắc quái dị.

"Hừ!

Các ngươi nhìn ta làm gì?

Chẳng lẽ muốn để đệ tử môn hạ ta đều lên bảng sao?

Đây là việc liên quan đến bốn giáo của chúng ta, nếu ai dám mưu

tính đệ tử môn hạ ta, vậy thì đừng trách ta Thông Thiên trở mặt vô tình!" Thông Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, trong tay tuy không có kiếm, nhưng trên người hắn lại lộ ra khí tức sắc bén, cả người hắn như một thanh thần kiếm tuyệt thế.

Thấy Thông Thiên khí thế lăng lệ, Lão Tử và những người khác mới thu ánh mắt lại.

Trong tay Thông Thiên có Tru Tiên Kiếm Trận, phi tứ Thánh không thể phá, không thể dễ dàng mưu đồ.Nhất thời, cả Tử Tiêu Cung im ắng, Lão Tử và các vị Thánh nhân khác đều chìm vào trầm tư.

Số lượng ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần so với trước đây tuy đã bớt đi không ít, nhưng đối với họ vẫn là một con số khổng lồ.

Huống hồ, một khi đã lên Phong Thần Bảng, liền phải chịu sự ràng buộc của Thiên Đình.

Đệ tử môn hạ mỗi người đều là tinh anh tuyển chọn kỹ càng, làm sao có thể để đệ tử của mình chịu khổ?Thần sắc Nữ Oa là bình thản nhất, không lập giáo không thu đồ, lần Phong Thần lượng kiếp này căn bản không liên quan gì đến nàng.

Kế đến là Lão Tử, cũng giữ thái độ bình thản.

Tuy lần này Nhân giáo bị cuốn vào lượng kiếp, nhưng môn hạ của ông chỉ có một đệ tử thân truyền là Huyền Đô, đã tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Trừ phi Thánh nhân ra tay, nếu không Huyền Đô tuyệt đối không thể lên bảng.

Dù cho Thánh nhân xuất thủ, Huyền Đô cũng không thiếu hậu thủ của Lão Tử.

Chỉ cần một đòn không chết, Lão Tử sẽ có thể bảo hộ Huyền Đô.

Các Thánh nhân khác đều hiểu rõ điều này.

Nếu đưa Huyền Đô lên bảng, Lão Tử chắc chắn sẽ nổi điên.

Đối mặt với một Thánh nhân liều chết, không ai trong môn hạ có thể ngăn cản.Một đám Thánh nhân với tâm tư khác biệt, nhìn chằm chằm vào Phong Thần Bảng mà im lặng, không ai muốn mở lời trước, tất cả đều đang tính toán làm sao để giáo phái khác điền nhiều đệ tử hơn.Sau một hồi lâu, với tư cách là Đại sư huynh, Lão Tử nhàn nhạt mở lời: "Chư vị, lần Phong Thần lượng kiếp này sự việc trọng đại, chúng ta không ai có thể tránh khỏi.

Ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần cuối cùng vẫn phải do bốn giáo chúng ta xuất ra.""Nếu không ai muốn điền trước, vậy thì để ta." Dứt lời, Lão Tử cầm lấy Phong Thần Bảng, dùng pháp lực viết xuống mười cái tên trên đó.

Đều là những đệ tử ký danh trong Đạo giáo, phúc duyên cạn mỏng, chi bằng lên bảng nhận chức ở Thiên Đình.

Sau khi Lão Tử viết xuống hơn mười cái tên, liền giao Phong Thần Bảng cho Nguyên Thủy ở bên cạnh.

Chương 203

Nguyên Thủy cũng viết xuống hơn mười cái tên trên đó, đều là những người không xứng đáng bồi dưỡng.

Thông Thiên thấy Lão Tử và Nguyên Thủy đều đã viết tên lên Phong Thần Bảng, cũng không chút hàm hồ.

Y khẽ trầm ngâm một lát, sau đó liền để lại mấy chục cái tên trên Phong Thần Bảng, đây đều là đệ tử ký danh trong Tiệt giáo.

Ở lại Tiệt giáo sẽ làm hỏng danh tiếng của Tiệt giáo, chi bằng nhập Thiên Đình, cũng coi như tìm được một đường ra không tồi.Cuối cùng, Phong Thần Bảng được đưa đến trước mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Cả hai đều lộ vẻ khổ não trên mặt, do dự hồi lâu mới viết xuống mấy cái tên, rồi đẩy Phong Thần Bảng ra giữa mọi người.

"Môn hạ Tây phương chúng ta thật sự đệ tử hiếm hoi, số còn lại cần chư vị sư huynh nghĩ cách!" Trong mắt Lão Tử và những người khác đều lộ ra một tia khinh bỉ, không nói gì thêm, dồn ánh mắt vào Phong Thần Bảng.Đếm kỹ lại, trên Phong Thần Bảng mới chỉ viết được chưa đến một trăm người, cách xa con số ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần, càng đừng nói đến hai ngàn Chúc Thần và vô số Thiên Binh Thiên Tướng phía sau.Ánh mắt mọi người đều trầm xuống.

Bỗng nhiên vào lúc này, Chuẩn Đề hướng về phía Thông Thiên mở lời: "Thông Thiên đạo hữu, môn hạ của ngươi được xưng là Vạn Tiên triều.

Hiện tại trên Phong Thần Bảng còn thiếu hơn hai trăm người, chi bằng Thông Thiên đạo hữu bổ sung vào đó thì sao?""Được phong làm Bát bộ Chính Thần của Thiên Đình, cũng không phải là chuyện tệ.

Không biết đạo hữu nghĩ thế nào?”“Hừ!

Nếu ngươi thấy chuyện này tốt, chi bằng đưa hết đệ tử môn hạ ngươi đi.

Chỉ cần Tây phương giáo điền hết, số còn lại ta điền thì có sao!?”“Nếu không làm được thì câm miệng!

Nếu không, ta không ngại đấu với ngươi một trận, cho ngươi xem Tru Tiên Kiếm Trận của ta!”Nghe lời Thông Thiên, Chuẩn Đề nhất thời không biết nói gì, ngây người tại chỗ.

Thấy Chuẩn Đề như vậy, Thông Thiên càng cười khẩy một tiếng.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi một bên đột nhiên tiếp lời: “Thông Thiên, lời Chuẩn Đề đạo hữu nói tuy không hay, nhưng cũng không phải không có lý.”“Môn hạ của ngươi đều là những kẻ phi mao đới noãn, trong đó tốt xấu lẫn lộn.

Đưa một số kẻ thiên tư không tốt, phẩm hạnh không đủ vào Phong Thần Bảng chẳng phải là giúp đỡ ngươi sao, có gì không được?”“Huống hồ, Tru Tiên Tứ Kiếm là sát phạt linh bảo, không có tác dụng trấn áp khí vận.

Về lâu dài chỉ làm ngươi vướng bận.

Chi bằng nhân cơ hội này sàng lọc một phen, giữ lại tinh hoa, loại bỏ cặn bã, đây là cách vẹn cả đôi đường.”Nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên giận đến cực điểm lại bật cười, dữ tợn nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong mắt tràn đầy lửa giận.“Nguyên Thủy, ngươi thật đúng là không biết xấu hổ!

Đệ tử của ngươi là đệ tử, đệ tử của ta không phải đệ tử sao?”“Tốt xấu lẫn lộn?

Đệ tử môn hạ ngươi thì hơn đệ tử môn hạ ta ở chỗ nào?

Chuyện đẩy đệ tử vào chỗ chết như thế, ta không làm được!”“Muốn đệ tử Tiệt giáo ta lên bảng, cứ nói thẳng một câu!

Nếu muốn đánh chủ ý vào đệ tử của ta, vậy thì thử xem Tru Tiên Kiếm Trận của ta lợi hại hay không!”Trong lời nói của Thông Thiên tràn đầy sát cơ.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy chưa xuất hiện, nhưng chút nào không ảnh hưởng đến sát cơ trên người Thông Thiên lúc này.

Trong lòng Thông Thiên hận Nguyên Thủy cực độ.

Cùng là Tam Thanh, Nguyên Thủy không những không nói giúp, ngược lại còn đứng về phía người ngoài.

Một trái tim đã bị Nguyên Thủy làm tổn thương, danh hiệu Tam Thanh cuối cùng cũng tan thành mây khói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thần sắc Thông Thiên cũng biết mình đã nói quá lời, nhưng ông ta lại sĩ diện, lại là huynh trưởng của Thông Thiên, sao có thể kéo cái mặt xuống xin lỗi Thông Thiên được?

Càng huống hồ là trong tình huống có nhiều người như vậy.“Hừ!

Thông Thiên, ta đều là vì tốt cho ngươi, đừng có không biết điều!”“Nếu là loại hảo ý như vậy, ta thà không cần!

Chuyện của Tiệt giáo ta không cần Nguyên Thủy Thánh nhân nhọc lòng tham dự!” Thông Thiên không chút do dự đáp trả Nguyên Thủy.Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đứng một bên lạnh nhạt bàng quan, trong lòng lúc này như nở hoa.

Từ trước đến nay họ luôn muốn Tây phương đại hưng, nhưng vì Tam Thanh là một thể nên đã cản trở hành động của họ.

Hiện tại Thông Thiên và Nguyên Thủy hầu như đã công khai mâu thuẫn, có lẽ đây là thời điểm tốt nhất để phân hóa họ, thời cơ Tây

phương đại hưng sắp đến rồi.

Không cần bất kỳ lời nói nào, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều lóe lên một tia sáng trong mắt, trong lòng đã có tính toán.

Chương 204

“Đủ rồi!

Chuyện này không cần tranh cãi nữa!

Đã không ai trong chúng ta quyết định được, vậy thì tùy vào thủ đoạn của mỗi người.

Đến lúc đó ai lên bảng, tự nhiên sẽ rõ ràng!” Lão Tử với tư cách là người đứng đầu Tam Thanh, thấy Thông Thiên và Nguyên Thủy hầu như đã trở mặt, lại có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở một bên, liền lập tức mở lời, quyết định chuyện này.Đối mặt với lời của Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều hừ lạnh một tiếng, sau đó không ai nói gì nữa, hiển nhiên là đều đồng ý với lời của Lão Tử.

Thấy mọi người không có ý kiến phản đối, Lão Tử khẽ gật đầu, sau đó liền hướng về phía bệ cao cúi lạy: “Xin Lão sư hiện thân một lần!”Sau khi lời nói dứt, bóng dáng Hồng Quân từ từ xuất hiện trên bệ cao.

Trong mắt ông tràn đầy vẻ đạm mạc: “Các ngươi đều đã viết xong rồi sao?”“Hồi bẩm Lão sư, chúng đệ tử thật sự không thể quyết định ai trong môn hạ sẽ lên bảng.

Đến lúc đó tất cả tùy thuộc vào Thiên Ý.

Không biết Lão sư có ý kiến gì?”Hồng Quân liếc nhìn mọi người một cái, sau đó nhàn nhạt nói: “Đã như vậy, cứ làm theo cách đó đi.

Đừng để lỡ việc Phong Thần là được.

Còn về việc ai lên bảng, thì xem cơ duyên.

Các ngươi đều không được phản hối.”“Lão sư, lần lượng kiếp này là Phong Thần lượng kiếp, vậy không biết giáo phái nào có thể

chấp chưởng Phong Thần, và người Phong Thần là ai?" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong mắt lóe lên một tia thần quang, hướng về Hồng Quân hỏi.

Lão Tử và những người khác trong lòng cũng giật mình, nhao nhao nhìn về phía Hồng Quân.

Phải biết rằng câu trả lời của Hồng Quân rất quan trọng, Phong Thần là một việc béo bở.

Nếu nắm trong tay họ, thì dù có người trong môn hạ lên bảng, cũng có thể phong cho một thần vị tốt.Hồng Quân dường như biết suy nghĩ của họ, mí mắt khẽ trùng xuống, sau đó khá bình tĩnh nói: "Lần Phong Thần lượng kiếp này, vi sư cũng không biết ai sẽ chủ trì Phong Thần.

Nhưng người Phong Thần là một phàm nhân, phía sau hắn có tướng Phi Hùng."“Đến lúc đó, người Phong Thần tự nhiên sẽ bái nhập một giáo phái.

Còn về việc giáo phái nào chấp chưởng Phong Thần, thì tùy thuộc vào việc người Phong Thần bái nhập giáo phái nào, do giáo phái đó chấp chưởng Phong Thần."“Khi đó Phong Thần Bảng tự nhiên cũng sẽ truyền vào giáo phái đó!"“Các ngươi đã quyết định, lần Phong Thần lượng kiếp này mỗi người tự dựa vào bản lĩnh của mình, vậy thì các ngươi hãy chuẩn bị thật tốt đi!" Sau khi Hồng Quân dứt lời, thân ảnh ông dần biến mất.

Lão Tử và những người khác cũng không để ý, mỗi người mang theo tâm sự riêng, rời khỏi Tử Tiêu Cung.Sau khi trở về đạo trường của mình, họ đều triệu tập đệ tử, dặn dò một phen, sau đó liền mở rộng sơn môn, chiêu thu đệ tử, muốn thu người Phong Thần vào tay.

Lượng kiếp nổi lên, cả Hồng Hoang dần dần tràn ngập khí lượng kiếp.

Một đám Đại thần thông giả Hồng Hoang đều biết một điều, không dám nhúng tay, nhao nhao đóng cửa sơn môn, tĩnh tọa tụng Hoàng Đình.Nhân tộc Tổ Địa, nơi Hoàng Thiên bế quan.

Cảm nhận sát khí giữa trời đất đang cuồn cuộn dâng lên, Hoàng Thiên tĩnh lặng mở đôi mắt, khẽ búng ngón tay một cái liền biết thời điểm Phong Thần lượng kiếp đã đến.

"Phong Thần lượng kiếp, bốn giáo đều bị cuốn vào.

Nhân tộc ta là chủ sân khấu.

Xem ra đến lúc phải xuống Địa Phủ một chuyến rồi!" Dứt lời, thân ảnh Hoàng Thiên hóa thành từng điểm sáng tan biến trong không trung.Không lâu sau, thân ảnh Hoàng Thiên đã xuất hiện trong Địa Phủ.

Với tư cách là một phân thân khác của Càn Nguyên, Minh Đế tự nhiên xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên.

"Đến rồi!" Minh Đế không hề tỏ ra bất ngờ trước sự xuất hiện của Hoàng Thiên.

Càn Nguyên, Hoàng Thiên, Minh Đế có thể là một chỉnh thể, nhưng cũng có thể là ba cá thể khác nhau.

Là một thể, vì đều do Càn Nguyên phân hóa ra; là cá thể khác nhau, vì mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

"Ừm!

Ta tra xem Khương Thượng và Thân Công Báo đang ở đâu!" Hoàng Thiên khẽ gật đầu, nói với Minh Đế.

"Không cần tra nữa.

Trước đây ta đã dùng Sổ Sinh Tử tra rồi, không có tin tức của hai người đó.

Có lẽ đã bị Thiên Đạo che lấp rồi.” Minh Đế biết ý định của Hoàng Thiên, liền nói.Nghe lời Minh Đế, ánh mắt Hoàng Thiên không đổi.

Chương 205

Đây là một khả năng, chỉ là không cầu chứng thì không cam tâm mà thôi.

Còn về Khương Thượng và Thân Công Báo, đối với tôi thì không quan trọng đến mức đó.

Nếu không phải vì đại chiến bốn giáo, không thể thiếu Thân Công Báo cái gậy quấy shit này, tôi sẽ không đi tìm hai người họ.

Không thu được kết quả gì, Hoàng Thiên không nói gì, chỉ giao cho Minh Đế một đoàn ánh sáng vàng lấp lánh, sau đó liền trở về Tổ Địa, không để bất kỳ ai phát hiện dấu vết.Trời đất mênh mông, thời gian trôi nhanh.

Khí lượng kiếp tụ tập trong thiên địa Hồng Hoang, cả Hồng Hoang chìm vào sự bình tĩnh.

Tất cả đều khổ luyện, biết rằng chỉ có thực lực mới là bảo đảm.Nhà Thương diệt nhà Hạ, mấy lần thiên đô, cuối cùng định đô ở Triều Ca.

Một đời Thương Vương truyền đến Đế Tân.

Đế Tân sinh ra phi phàm, thiên tư thông minh, lại có sức mạnh chín trâu, có thể nhổ xà thay cột, cai trị đất nước.

Sau khi lên ngôi, ông lấy Hiên Viên làm mục tiêu, chủ động mở rộng lãnh thổ ra bên ngoài, phát binh tấn công các bộ lạc Đông Di, rất có hùng tài vĩ lược.

Trên triều đình, văn có các hiền thần như Thương Dung, Tỷ Can; võ có Trấn Quốc Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, Thái Sư Văn Trọng.

Trong hậu cung, nguyên phối hoàng hậu Khương thị, phi tử Hoàng thị, Dương thị, đều là những người hiền lương thục đức.

Dưới sự nỗ lực chung, vạn dân an cư lạc nghiệp, gió thuận mưa hòa, quốc thái dân an, tám trăm lộ chư hầu đều triều bái nhà Thương.

Tám trăm lộ chư hầu được bốn vị đại chư hầu trấn giữ ở bốn phương: Đông Bá Hầu Khương Hoành, Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ, Tây Bá Hầu Cơ Xương, Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ.Năm thứ bảy Đế Tân tại vị, tháng hai mùa xuân, có chiến báo truyền về Triều Ca: Bảy mươi hai lộ chư hầu Bắc Hải do Viên Phúc Thông cầm đầu mưu phản.

Sau khi thương nghị quyết định, Thái Sư Văn Trọng phụng mệnh bắc chinh.

Ngày mười bốn tháng ba, tại đại triều hội của nhà Thương, Đế Tân uy nghiêm ngồi trên long ỷ.

Phía dưới đại điện, văn võ quần thần đứng trang nghiêm.

Chỉ thấy một quan viên bên cạnh Đế Tân mở lời: "Có tấu chương ra ban, không có việc gì thì bãi triều!"Lời vừa dứt, một người đứng ra giữa triều đường, chính là Tể tướng Thương Dung của triều Thương, hướng về Đế Tân hành lễ, nói: "Khải bẩm Đại Vương, ngày mai là ngày mười lăm tháng ba, là ngày Thánh Đản của Nữ Oa Nương Nương.

Theo lý, Đại Vương nên đến Nữ Oa Cung dâng hương!"Trong mắt Đế Tân lóe lên một tia thần quang, sau đó liền hỏi: "Nữ Oa đó có công đức gì, mà cần Cô Vạn Thừa Chí Tôn phải đích thân đến dâng hương?!""Đại Vương tuyệt đối không thể nói bừa!

Chính vì có Nữ Oa Nương Nương mà Nhân tộc chúng ta mới có thể ra đời.

Ngoài ra, vào thời thượng cổ, Cộng Công đã đâm sầm vào Bất Chu Sơn, trời nghiêng về phía Tây Bắc, đất lún về phía Đông Nam, trời nứt ra gây hồng thủy nhấn chìm thế giới.”“Chính Nữ Oa Nương Nương đã luyện đá ngũ sắc vá trời, lấp lại cái khe hở đó, khiến hồng thủy biến mất.

Nếu không, Nhân tộc chúng ta đã không còn tồn tại từ lâu.”“Nếu Đại Vương đích thân đến Nữ Oa Nương Nương dâng hương, Nữ Oa Nương Nương nhất định sẽ phù hộ Đại Thương ta bốn mùa an khang, quốc gia trường tồn, gió thuận mưa hòa.”Nghe lời Thương Dung, Đế Tân cũng lặng lẽ gật đầu, sau đó lớn tiếng nói: “Được!

Vậy Cô sẽ làm theo lời Tể tướng, ngày mai đến Nữ Oa Cung dâng hương!”Triều hội vừa tan, tin tức này liền truyền khắp Triều Ca.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đế Tân cùng mấy ngàn thiết kỵ, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ và văn võ bá quan tùy tùng đến Nữ Oa Cung.

Dọc đường, nhà nhà đốt hương bày án, giăng đèn kết hoa, thể hiện cảnh phồn vinh thịnh vượng của triều Thương.Mọi việc đều thuận lợi.

Sau khi văn võ bá quan cùng Đế Tân bái Nữ Oa, đột nhiên trong cung thổi một trận gió mạnh.

Sau khi bị trận gió đó thổi qua, Đế Tân cảm thấy đầu óc trầm xuống.

Đợi khi mở mắt nhìn lại, phát hiện tấm màn che bức tượng Thánh Nữ Oa đã bị thổi bay, trong mắt Đế Tân lộ ra vẻ si mê.

Trong mắt hắn, mọi thứ trước mắt đều thay đổi.

Bên trong đại điện, bức kim thân bằng đất sét vốn đã như sống dậy, đẹp đẽ tuyệt vời như cảnh tiên, tiên vụ lượn lờ, vô cùng hư ảo!

Trong lòng hắn không biết vì sao lại xuất hiện một ý niệm không nên có: “Trẫm thân là Thiên tử, giàu có bốn phương, dưới trướng văn võ bá quan đều thần phục, trăm họ thiên hạ không ai không kính ngưỡng tuân theo.

Trẫm có Tam Cung Lục Viện, nhưng lại không có một tuyệt sắc như vậy.

Nếu có thể cưới về Triều Ca, thì tốt biết mấy.”Ong!

Chương 206

Khi Đế Tân trong lòng nảy sinh ý niệm đó, giữa mi tâm hắn đột nhiên hiện lên một tia sáng tím nhỏ không thể nhận ra.

Ánh mắt si mê ban đầu của Đế Tân lập tức trở nên thanh tỉnh, trong mắt càng toát ra mấy phần uy nghiêm.“Thủ đoạn của Thánh nhân sao?

Không đơn giản như vậy!” “Dám mưu kế Nhân tộc ta, lần này nhất định sẽ phải chịu một tổn thất lớn!”“Thủ đoạn của Thánh nhân, không đơn giản như vậy!” “Xem ra Nhân tộc ta hiển yếu yếu đuối dễ bị bắt nạt, mà dám mưu kế Nhân Hoàng của Nhân tộc!” Đế Tân đứng tại chỗ không nhúc nhích, trong mắt tràn đầy hàn quang, khóe miệng treo một nụ cười lạnh lùng, ánh mắt khẽ nhìn về phía chân trời, như thể nhìn thấy điều gì đó.Sau một hồi lâu, Đế Tân thu hồi ánh mắt, khẽ nhìn bức kim thân Nữ Oa bằng đất sét, sau đó lại hành lễ một lần nữa, rồi cùng văn võ trọng thần trở về Triều Ca.

“Quái lạ thay!

Quái lạ thay!

Đế Tân đó lại không bị mê hoặc tâm trí sao?

Chẳng lẽ có Tử Vi Đế Khí hộ thể nên mới thất bại?” Một đạo kim quang lóe lên, thân ảnh Chuẩn Đề xuất hiện trong Nữ Oa Cung, nhìn bóng lưng Đế Tân rời đi, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, mang theo mấy phần khổ não.Sau một hồi lâu, khóe miệng Chuẩn Đề lộ ra một nụ cười, vung tay về phía tường cung, một bài thơ xuất hiện trên tường cung.“Phượng Loan bảo trướng cảnh phi thường, khéo léo nặn vàng vẽ hình dung.”“Uốn lượn non xa sắc bích thúy, bay lượn tay áo ánh mây hồng.”“Lê hoa đẫm lệ thêm kiều diễm, thược dược chìm

sương khoe vẻ nồng.”“Chỉ mong giai nhân động được lòng, đón về Trường An thị quân vương.”Nhìn bài thơ, Chuẩn Đề hài lòng gật đầu: “Không tệ, có khí tức của Đế Tân.

Bài thơ này dù không phải do Đế Tân viết, cũng sẽ không ai tin là không phải!”“À à, loại chuyện này, quả nhiên không có gì là Chuẩn Đề làm không được.” Một giọng nói đột nhiên vang lên trong Nữ Oa Cung.

Sau đó, một vết nứt không gian xuất hiện trước mặt Chuẩn Đề, thân ảnh Hoàng Thiên xuất hiện trước mặt hắn, trong mắt tràn đầy hàn quang.Nhìn Hoàng Thiên xuất hiện trước mặt, sắc mặt Chuẩn Đề lập tức biến đổi.

Chuẩn Đề miễn cưỡng cười nói: “Hoàng Thiên đạo hữu hiểu lầm rồi.

Bần đạo chỉ là tình cờ phát hiện bài thơ do Đế Tân đề thôi.”“Chuyện này không liên quan chút nào đến bần đạo.

Hiện tại đạo hữu đã đến, vậy thì chuyện này do đạo hữu tự xử lý.

Bần đạo xin về Tây phương trước.” Chuẩn Đề nói xong liền vận chuyển pháp lực trong cơ thể, chuẩn bị rời khỏi đây, thân hình dần dần tan biến.

“Mưu kế Nhân Hoàng của Nhân tộc ta, giờ lại muốn đi?

Ngươi nghĩ hay quá nhỉ!” “Đỡ ta một chiêu đã!” Hoàng Thiên trong mắt tràn đầy vẻ lạnh lẽo, tay phải nắm chặt thành quyền, mang theo ý hủy diệt, một quyền đánh về phía Chuẩn Đề.Dọc đường, không gian từng tấc vỡ vụn, nuốt chửng về phía Chuẩn Đề.

Thần sắc Chuẩn Đề cũng biến đổi, vươn tay ra, Thất Bảo Diệu Thụ hiện lên, phát ra một đạo thất thải thần quang chống đỡ lại một kích của Hoàng Thiên.

“Hoàng Thiên, một kích ngày hôm nay, ngày sau ta nhất định sẽ báo thù!” Thân ảnh Chuẩn Đề biến mất không thấy, tại chỗ chỉ để lại một giọt tiên huyết màu vàng.

“Hừ!

Lần sau sẽ không dễ dàng buông tha ngươi!” “Hy vọng sau lần lượng kiếp này, ngươi còn có thể cười được!

Mưu kế Nữ Oa, cũng đủ để ngươi uống một hũ (chịu đủ tai họa).” Trong mắt Hoàng Thiên lóe lên thần quang, sau đó thân hình khẽ lóe lên cũng biến mất trong Nữ Oa Cung.Một kích của Hoàng Thiên và Chuẩn Đề cũng khiến cho một đám Thánh nhân đều biết chuyện gì đã xảy ra, sắc mặt họ trở nên kỳ lạ.

Trong mắt Lão Tử tràn đầy vẻ lạnh lùng, không hề để tâm.

Nguyên Thủy và Thông Thiên thì cực kỳ khinh bỉ Chuẩn Đề, trong mắt đầy vẻ khinh thường.Oa Hoàng Cung truyền ra một tiếng hừ lạnh.

Nữ Oa trong mắt mang theo vài phần hàn quang: “Hay cho một Chuẩn Đề, dám mưu kế bản cung!

Bản cung và Tây phương giáo nhất định không từ bỏ ý đồ!” Sau đó, trong mắt Nữ Oa lóe lên một tia trầm tư, trong tay xuất hiện một mặt cờ, chính là chí bảo của Yêu tộc ngày xưa, có thể hiệu lệnh quần yêu – Chiêu Yêu Phiên.

Nữ Oa nhẹ nhàng vẫy Chiêu Yêu Phiên trong tay.

Không lâu sau, một đám yêu ma đã đến bên ngoài Oa Hoàng Cung.

Chỉ thấy Nữ Oa mở lời: “Trừ Tam Yêu Hiên Viên Phần ra, những kẻ khác đều lui xuống đi!”Tam Yêu Hiên Viên Phần là Hồ ly tinh ngàn năm, Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh, Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh, nhao nhao hành lễ với Nữ Oa: “Bái kiến Nương Nương!”Nữ Oa gật đầu, sau đó vươn

tay chỉ một cái, một đạo kim quang chìm vào đầu ba người.

Không lâu sau, trong mắt ba người lộ ra vẻ hân hoan.

Cả ba đều hành lễ với Nữ Oa, nói: "Cẩn tuân ý chỉ của Nương Nương!""Đi đi!" Nữ Oa phất tay.

Ba người đều rời khỏi Oa Hoàng Cung, hướng về triều Thương.

Một đám Thánh nhân đều biết hành động của Nữ Oa, nhưng không ai ngăn cản.

Đối với họ, một Nhân Hoàng không quan trọng.Sau khi Đế Tân trở về thành Triều Ca, liền lập tức triệu kiến Thương Dung, Tỷ Can, Hoàng Phi Hổ và một loạt những người trung thành khác.

Chương 207

“Chư vị ái khanh, hôm nay khi đến Nữ Oa Cung đã xảy ra một chuyện!” Ngữ khí của Đế Tân vô cùng lạnh lẽo, trong mắt cũng tràn đầy vẻ đạm mạc.

“Cảm vấn Đại Vương, ở Nữ Oa Cung đã xảy ra chuyện gì?” Thương Dung đứng ra, trong mắt mang theo vài phần khó hiểu.

Dù sao ông vẫn luôn đi theo Đế Tân, cũng không phát hiện điều gì bất thường.

“Hôm nay, ở Nữ Oa Cung có kẻ dùng thần thông mưu toan mê hoặc tâm trí Cô, khiến Cô làm ra những chuyện không hợp lẽ thường.

Nhưng may mắn có khí vận Nhân tộc hộ thể, nên Cô đã thoát được.” Đế Tân trong mắt lóe lên một tia thần quang, trong ngữ khí mang theo vài phần phẫn nộ, nói với Thương Dung và những người khác.

“Sao?

Lại có chuyện như vậy sao?” “Rốt cuộc ai có lá gan lớn đến thế, lại dám mưu kế Đại Vương ta!” “Sát!

Đại Vương, mạt tướng xin được điều tra kỹ lưỡng, không thể tha bất kỳ kẻ nào hãm hại Đại Vương!” “…..” Từng đại thần trong mắt tràn đầy hàn quang, không thể chấp nhận việc Đế Tân bị uy hiếp.

Cảm nhận được sự phẫn nộ của mọi người, trong mắt Đế Tân lóe lên một tia hài lòng, sau đó liền nói: “Kẻ ám hại Cô, Cô biết là ai, nhưng tạm thời triều Thương ta không thể đắc tội được!” “Cảm vấn Đại Vương, rốt cuộc là ai dám đối phó với Đại Vương?” Trong mắt Hoàng Phi Hổ hàn quang càng đậm.

Với tư cách là Trấn Quốc Võ Thành Vương, không chỉ có trách nhiệm quản lý quân đội, mà còn phải hết lòng bảo vệ Đế Tân.

Nay Đế Tân bị ám hại mà ông lại không hề hay biết, trong lòng ông ta phẫn nộ nhất.

"Nói cho các ngươi biết cũng không sao.

Kẻ ám hại Cô chính là Thánh nhân!" "Không chỉ hãm hại Cô, mà còn muốn khiến triều Thương ta diệt vong, cái tâm đó thật đáng chém!" Đế Tân dứt lời, Thương Dung và những người khác đều im lặng.

Tuy chưa từng thấy Thánh nhân, nhưng nghe danh tiếng Thánh nhân, họ không hiểu vì sao lại bị Thánh nhân mưu kế.

"Chư vị ái khanh đừng nghĩ nhiều quá.

Thánh nhân tuy mạnh mẽ, nhưng Nhân tộc ta cũng không phải không có khả năng.

Nghe lời Đại Vương nói, chẳng lẽ trong Nhân tộc ta có thủ đoạn để chống lại Thánh nhân?" Thương Dung trong mắt lóe lên một tia sáng, sau đó liền hỏi.

"Không sai.

Danh hiệu Nhân tộc Tổ Địa, chắc hẳn mọi người đều đã nghe qua rồi.

Vào thời thượng cổ, chính vì sự tồn tại của Nhân tộc Tổ Địa mà Nhân tộc ta mới có thể sinh tồn." "Cũng chính vì Nhân tộc Tổ Địa, ta mới có thể trở thành đệ nhất đại tộc!" Đế Tân khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói.

"Cảm vấn Đại Vương, nói những tin tức này cho thần hạ, liệu có việc gì cần thần hạ làm chăng?!" Tỷ Can trong lòng mừng thầm, sau

đó trong mắt lóe lên một tia sáng, dường như đã hiểu ra.

“Không sai.

Những Thánh nhân đó đã mưu kế Nhân tộc ta, Nhân tộc ta tự nhiên cũng có thể phản kích lại họ.

Tuy hiện tại Cô không phải đối thủ của những Thánh nhân đó, nhưng bên ngoài triều Thương cũng không phải không có quân cờ của Cô.” Đế Tân trong mắt lóe lên một tia sáng, cũng không nói, Nhân tộc hiện tại đã bị thâm nhập nghiêm trọng đến mức nào.

“Đại Vương...” Trong mắt Thương Dung và những người khác lóe lên vẻ kinh hãi.

Đế Tân khẽ gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ kiên định.Trong thành Triều Ca, kể từ khi Đế Tân trở về từ Nữ Oa Cung, y như biến thành một người khác, việc triều chính cũng vứt bỏ sau đầu, cả ngày chìm đắm trong rượu chè ca hát.

Lờ mờ có người đồn rằng vì Đế Tân đã chiêm ngưỡng dung mạo Nữ Oa trong Nữ Oa Cung, nên y vẫn nhớ mãi không quên, không còn lòng dạ lo việc triều chính.

Bá quan đều nghe thấy lời đồn này, trong lòng lấy làm lo lắng.

Một ngày nọ tại triều hội, đại thần Phí Trọng lại tâu lên Đế Tân: “Đại Vương, cả ngày chìm đắm trong tửu sắc, liệu có chuyện phiền lòng chăng?” “Ai!

Cô tuy giàu có bốn bể, hậu cung Tam Cung Lục Viện, nhưng lại không có một ai có vẻ đẹp của Nữ Oa Nương Nương.

Ngươi có cách nào hay để giải nỗi buồn trong lòng Cô không?

Nếu lời ngươi có lý, Cô nhất định trọng thưởng!”Phí Trọng nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ tham lam, chỉ thấy hắn mở lời: “Đại Vương

là Vạn Thừa Chí Tôn, giàu có thiên hạ.

Chương 208

Đã như vậy, hà cớ gì không truyền chỉ cho tứ lộ chư hầu, lệnh cho mỗi trấn chư hầu tuyển chọn một trăm mỹ nữ sung vào hậu cung, hà tất phải sầu không có mỹ nhân bầu bạn!"Đế Tân vừa nghe, thần sắc cũng đại hỉ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đế Tân liền mở lời: "Truyền ý chỉ của Cô, mỗi trấn chư hầu tuyển chọn một trăm mỹ nữ, sung vào hậu cung, bất luận phú quý bần tiện, chỉ lấy dung mạo đoan trang, tính tình ôn uyển, cử chỉ đại phương làm chính!"Lời vừa dứt liền bị Thương Dung và những người khác phản đối.

Dưới sự phản đối kịch liệt của Thương Dung và những người khác, Đế Tân cũng hủy bỏ ý niệm đó.

Nhưng trong lòng Đế Tân vẫn không cam tâm, âm thầm gọi Phí Trọng đến, chỉ thấy hắn nói: "Hiện tại quần thần khuyên ngăn Cô Vương không thể đại cử tuyển người, ngươi có cách giải quyết nào không?""Nếu ngươi có thể giải quyết chuyện này, Cô sẽ không tiếc thưởng tứ!"Nghe lời Đế Tân, Phí Trọng trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, sau đó liền nói với Đế Tân: "Đại Vương vì quần thần khuyên can mà từ bỏ cách đó, đây là một cử chỉ nhân đức.""Nhưng làm cho Đại Vương hài lòng, cũng là điều mà thần tử nên làm.

Thần nguyện ý thay Đại Vương âm thầm tuyển chọn mỹ nhân thiên hạ.

Chỉ cần Đại Vương mạnh tay thao túng, Tể tướng và những người khác cũng không thể ngăn cản Đại Vương!"Nghe lời Phí Trọng, Đế Tân bỗng nhiên đứng dậy, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, sau đó nói với Phí Trọng: "Được, Phí Trọng, chuyện này ngươi tự

mình đi làm.

Nếu tìm được mỹ nhân, Cô sẽ trọng thưởng!”“Tạ Đại Vương ân điển, thần xin đi làm!” Phí Trọng lộ ra một nụ cười, hành lễ với Đế Tân, sau đó liền rời khỏi vương cung.Trong lòng hắn tràn đầy nhiệt huyết.

Chỉ cần có thể làm thành một chuyện cho Đế Tân, vậy thì hắn sẽ trở thành tâm phúc của Đế Tân, hà tất phải lo không có vinh hoa phú quý.

Sau khi Phí Trọng rời đi, vẻ vui mừng trong mắt Đế Tân từ từ tiêu tán, trong mắt hắn mang theo hàn quang.

Như thể người vừa rồi không phải là hắn.

Lúc này, trên người hắn dâng trào đế hoàng uy thế, người thường căn bản không dám nhìn Đế Tân.Đế Tân dồn ánh mắt nhìn lên bầu trời, nhìn thấy khí vận Chân Long thuộc về triều Thương.

Lúc này khí vận Chân Long tuy vẫn còn đó, nhưng lại toát ra ba phần suy tàn.

Sau đó Đế Tân lại dồn ánh mắt về phía Tây, trong mắt hàn quang dâng trào: “Khí vận Tây phương đang dâng lên, xem ra muốn phù trợ Chu diệt Thương rồi.

Chỉ là sẽ khiến họ thất vọng thôi.”“Một cái lượng kiếp, ta sẽ từ từ chơi đùa.

Nhân tộc ta không phải là quân cờ!” Sau khi lời nói dứt, Đế Tân thu lại ánh sáng.

Trong lòng hắn có một cảm giác cấp bách, thời gian của hắn không còn nhiều, phải trong một khoảng thời gian ngắn ngủi này, nâng cao thực lực lên, nếu không mọi thứ đều là hư vô.Sau đó, Đế Tân liền chìm vào tu luyện.

Từng đạo khí vận Nhân tộc và Nhân Hoàng chi khí hiện lên trên người hắn.

Cỗ uy áp đế hoàng đó càng lúc càng nặng nề, nhưng hơi thở của Đế Tân lại càng lúc càng yếu ớt, khó mà nhận ra.

Ở một bên khác, Phí Trọng mượn cớ tuyển chọn mỹ nhân thiên hạ cho Đế Tân, tư lợi nhận hối lộ, khiến không ít người trong lòng sinh ra ác cảm đối với Phí Trọng.Trong số đó có một lộ chư hầu tên là Tô Hộ.

Tô Hộ là người cương trực không a dua, cực kỳ không ưa Phí Trọng, thậm chí còn mắng chửi Phí Trọng trước mặt mọi người, khiến Phí Trọng ghi hận trong lòng.

Khi Phí Trọng đang đắc ý, lại bị Tô Hộ quát mắng, trong lòng hắn tràn đầy phẫn nộ.

Sau khi điều tra tin tức của Tô Hộ, hắn biết rằng Tô Hộ có một người con gái tên là Tô Đát Kỷ, sở hữu dung mạo khuynh quốc khuynh thành.

Lập tức, Phí Trọng trong lòng nảy sinh một kế.

Không chút do dự, ngày hôm sau liền báo tin cho Đế Tân.

Đế Tân trong lòng đại hỉ, vội vàng ra lệnh Tô Hộ đưa con gái vào cung.Tô Hộ lại không hề muốn.

Thấy vậy, Đế Tân đại nộ, phái người bắt Tô Hộ tống vào địa lao, chọn ngày hành hình.

Nhưng may mắn thay, chuyện này được một đám đại thần cầu tình, Đế Tân đã xá tội, cho Tô Hộ trở về Ký Châu, không được lưu lại Triều Ca lâu.

Khi Tô Hộ rời khỏi Triều Ca, trong lòng lại cảm thấy bất bình,

càng nghĩ càng tức giận.

Cuối cùng, tại cửa thành, ông viết xuống: "Quân hoại thần cương, lại bại Ngũ Thường.

Ký Châu Tô Hộ, vĩnh bất triều Thương!" Sau đó liền nghênh ngang bỏ đi.Phí Trọng thấy Tô Hộ thoát tội, trong lòng vô cùng không vui.

Hiện tại biết Tô Hộ đã để lại mười sáu chữ phản ngôn ở cửa thành, liền lập tức vào vương cung, tâu chuyện này với Đế Tân.

Đế Tân xem xong không khỏi đại nộ, chỉ thấy hắn một cước đá bay cái bàn trước mặt, lớn tiếng nói: "Thật đúng là có gan lớn!

Chương 209

Lão thất phu Tô Hộ kia sao dám làm như vậy?

Người đâu!

Truyền mệnh lệnh của Cô, lệnh Ân Giao, Ân Phá Bại lĩnh mười vạn quân phá phủ diệt gia hắn, bắt con gái hắn về!"Đại quân nhà Thương xuất động.

Tô Hộ cũng vội vàng dẫn quân ngăn cản.

Mở đầu chiến sự, hai bên vẫn giằng co.

Nhưng bách tính lại chịu đựng chiến hỏa.

Con gái Tô Hộ là Tô Đát Kỷ không đành lòng thấy bách tính chịu cảnh khổ nạn như vậy, liền bàn bạc với Tô Hộ, quyết định đến Triều Ca, hiến mình cho Đế Tân.

Lúc đó, Tây Bá Hầu Cơ Xương cũng gửi cho Tô Hộ một phong thư, phân tích rõ ràng mối quan hệ lợi hại.

Tô Hộ sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, quyết định mang theo Đát Kỷ đến Triều Ca tạ tội với Đế Tân.

Nào ngờ trên đường đến Triều Ca, Tô Đát Kỷ bị Cửu Vĩ Hồ chiếm giữ nhục thân, thay thế nàng đi đến Triều Ca.Cùng với Tô Đát Kỷ nhập cung, Đế Tân đại hỉ, lập tức xá miễn tội của Tô Hộ, phong làm Quốc Trượng, ban cho một tòa đại trạch ở Triều Ca, để ông lưu lại Triều Ca hưởng thanh phúc.

Con trai ông là Tô Toàn Trung trở thành Ký Châu Hầu.

Sau khi Cửu Vĩ Hồ Đát Kỷ nhập cung, triều Thương đang như mặt trời ban trưa bắt đầu xuống dốc.

Đế Tân sủng ái gian thần tặc tử như Phí Trọng, Vưu Hồn, lại xa lánh Thương Dung, Tỷ Can và những người khác.

Mọi thứ đều đang phát triển theo hướng hôn quân."Quân Vương vô đạo, sủng tín gian thần, xa lánh hiền lương!" Lời nói như vậy đã lưu truyền khắp triều Thương.

Uy vọng của Đế Tân lập tức sụt giảm nghiêm trọng.

Thái Sư Văn Trọng phụng mệnh chinh thảo loạn quân Bắc Hải cũng gặp không ít chuyện, việc bình định loạn quân Bắc Hải rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Không ít người đều cảm thấy triều Thương dường như đã đi đến hồi kết.

Cả Nhân tộc lập tức rơi vào dòng chảy ngầm cuộn trào.Mọi hành động đều nằm trong mắt Lão Tử và một đám Thánh nhân.

Đối với điều này, họ vui mừng thấy thành công.

Dù sao trong triều Thương có nhiều đệ tử Tiệt giáo làm quan, muốn Phong Thần, nhất định phải phù trợ thế lực của mình lật đổ triều Thương mới được.

Chỉ là không biết rằng, trong vương cung, khi Cửu Vĩ Hồ hóa thành Tô Đát Kỷ gặp Đế Tân, toàn thân nàng ta run rẩy, căn bản không dám nhìn thêm Đế Tân một cái.

Điều khiến nàng ta nhớ sâu sắc nhất trong ký ức là lần đầu tiên gặp Đế Tân, ánh mắt lạnh lùng vô tình và lời nói đầy sát cơ của Đế Tân.

"Cô biết lai lịch của ngươi.

Cô sẽ không tự tay giết ngươi, vì vậy ngươi hãy ngoan một chút, nếu không Cô không ngại tiễn ngươi đi chết đâu!"Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa nhìn tiểu đồng tử trước mặt với vẻ phức tạp.

Tiểu đồng tử không hiểu ý nghĩa trong ánh mắt Nữ Oa, chỉ thấy mình lắc đầu, mở lời hỏi: “Nương Nương, Nương Nương, sao vậy?”Nữ Oa khẽ lắc đầu, thần tình phức tạp trong mắt biến mất, khóe miệng mang theo một nụ cười, hỏi tiểu đồng: “Linh Châu Tử, ngươi muốn hạ phàm không?”Nghe lời Nữ Oa, mắt Linh Châu Tử lập tức sáng bừng, nhìn chằm chằm Nữ Oa, nói: “Nương Nương, Nương Nương, người đồng ý cho con hạ phàm rồi sao?

Tuyệt quá!

Con vẫn luôn muốn đi xem, cuối cùng cũng có thể toại nguyện rồi!”Nữ Oa nghe vậy khẽ cười, sau đó thở dài khe khẽ.

Không đợi Linh Châu Tử hỏi, liền chỉ vào Linh Châu Tử một cái.

Lập tức, Linh Châu Tử với dáng vẻ đạo đồng biến thành một viên linh châu, là bản thể của nó.

Sau đó Nữ Oa khẽ vẽ một đường vào không gian trước mặt, một thông đạo không gian xuất hiện trước nàng, đưa viên linh châu trong tay vào trong.

“Trong lượng kiếp vừa có cơ duyên vừa có kiếp nạn.

Chương 210

Hy vọng con có thể trưởng thành, nếu không dù là ta, cũng không thể che chở con được bao lâu!"Lại nói, trong triều Thương có một hùng quan nằm gần Đông Hải, tên là Trần Đường Quan.

Tổng binh Trần Đường Quan là Lý Tĩnh, đệ tử của Độ Ách Chân Nhân.

Nhưng tiếc thay thiên tư của ông không cao, cuối cùng chỉ học được một thủ Ngũ Hành Độn Thuật, rồi xuống núi nhập triều Thương, làm đến chức Tổng binh.

Sau khi trở thành Tổng binh, Lý Tĩnh cũng không hề lơ là, quản lý Trần Đường Quan đâu ra đấy.

Ngay cả Long Vương Ngao Quảng của Đông Hải cũng có quan hệ không tệ với ông.

Vợ ông tên là Ân Thị, đã sinh cho ông hai người con trai, lần lượt đặt tên là Kim Tra và Mộc Tra.

Hai người con trai cũng rất có chí, lần lượt được Văn Thù Chân Nhân và Phổ Hiền Chân Nhân thu làm đệ tử.

Văn Thù Chân Nhân và Phổ Hiền Chân Nhân đều là một trong Mười Hai Kim Tiên của Xiển giáo, Lý Tĩnh trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng.

Nhưng có một lần, trong lòng ông lại không vui.

Vốn dĩ vợ ông mang thai, ông rất vui, nhưng sau mười tháng mang thai, vợ ông Ân Thị không hề có dấu hiệu sinh nở.

Một lần mang thai liền mang thai ròng rã ba năm.

Cả Trần Đường Quan đều biết chuyện này, nhao nhao đồn rằng đứa trẻ mà Ân Thị mang thai là một yêu nghiệt, nếu sau này sinh ra, nhất định sẽ tai họa Trần Đường Quan.

Lý Tĩnh nghe lời đồn đó, trong lòng cũng trở nên tồi tệ.

Dù ông cảm nhận được đứa trẻ trong bụng Ân Thị không phải là yêu tà, nhưng vẫn bị ảnh hưởng bởi những lời đồn.

Nhưng vợ ông Ân Thị lại không hề bị ảnh hưởng.

Trong mắt nàng, đứa trẻ này giống như Thiên Hoàng Bào Hi, Địa Hoàng Thần Nông vào thời thượng cổ, đều có những điểm phi phàm.

Lại thêm sáu tháng trôi qua, khi Lý Tĩnh đang xử lý công vụ, gia đinh chạy đến nói: "Lão gia...

Lão gia... phu nhân sắp sinh rồi!"Lý Tĩnh nghe vậy lập tức đại hỉ.

Vợ ông mang thai ba năm sáu tháng cuối cùng cũng sắp sinh.

Ông vội vàng bỏ công vụ trong tay xuống, hấp tấp chạy về nhà.

Sau khi về đến nhà, Lý Tĩnh nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ phòng ngủ, lòng nóng như lửa đốt đi đi lại lại bên ngoài phòng ngủ.

Nửa ngày sau, Ân Thị cuối cùng cũng không còn kêu thảm nữa, nhưng trong phòng cũng không có tiếng trẻ con khóc.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, một nha hoàn với vẻ hoảng sợ trong mắt chạy ra.

Lý Tĩnh kéo nha hoàn lại hỏi: "Tình hình thế nào?

Có xảy ra chuyện gì không?

Đứa bé trai hay gái?

Sao ta không nghe thấy tiếng trẻ con khóc?

Chẳng lẽ...” Lý Tĩnh lập tức tái mặt.

“Không, không, chỉ là phu nhân không sinh ra một đứa bé, mà là một cục thịt.” Sau khi nói xong, nha hoàn đó mang theo vài phần hoảng sợ.

Chính vì phát hiện ra một cục thịt, nghi ngờ là yêu quái, nên sợ hãi mà chạy ra ngoài.

“Cái gì?” Sắc mặt Lý Tĩnh lập tức biến đổi, không kịp quan tâm gì khác, vội vàng chạy vào phòng.

Chương 211

Chỉ thấy trong phòng một đoàn hồng khí, cả phòng đều mang theo vài phần hương khí, có một cục thịt lớn đang lơ lửng trong không trung.

"Yêu nghiệt!

Quả nhiên ta không nên nhất thời mềm lòng mà giữ lại nó!" Lý Tĩnh trong mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ, rút bảo kiếm bên hông ra, chém về phía cục thịt đó, trong mắt mang theo sát khí.

"Đừng!" Ân Thị nằm trên giường, nhìn hành động của Lý Tĩnh, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng và tuyệt vọng.

Khi Lý Tĩnh sắp chém xuống cục thịt đó, một đạo thanh quang lóe lên, một bóng người xuất hiện trước mặt Lý Tĩnh, dùng ngón tay kẹp chặt thanh kiếm đang chém của Lý Tĩnh.

"Kẻ nào?

Dám tự tiện xông vào phủ Tổng binh?" Lý Tĩnh thấy thanh kiếm trong tay không rút về được, cũng không chút do dự, buông tay ra, lùi lại hai bước, cảnh giác nhìn chằm chằm vào người đột nhiên xuất hiện đó.

"Ta là Dương Giao, đệ tử của Hiên Viên Nhân Hoàng.

Hôm nay đến là vì lệnh công tử, muốn thu làm đồ đệ.

Không biết Tổng binh đại nhân có ý kiến gì?" Người xuất hiện trước mặt Lý Tĩnh chính là Dương Giao.

Vốn đang tiềm tu trong Tổ Địa, nhưng lại nhận được mệnh lệnh của Hoàng Thiên mà đến.

Nghe lời Dương Giao, trong mắt Lý Tĩnh lóe lên vẻ kinh hãi.

Không ngờ người trước mặt lại là đệ tử của Hiên Viên Nhân Hoàng, ông bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó.

"Đệ tử của Hiên Viên Nhân Hoàng, chẳng lẽ ngài cũng đến từ Nhân tộc Tổ Địa?!" Trong mắt Dương Giao lộ ra vài phần bất ngờ, khẽ gật đầu, sau đó nói: "Không sai, ta đến từ Nhân tộc Tổ Địa.

Không ngờ hiện tại vẫn có người biết đến sự tồn tại của Nhân tộc Tổ Địa."Ngài có biết, nếu một kiếm này chém xuống, sẽ làm hỏng đại sự không?" Nghe lời Dương Giao, sắc mặt Lý Tĩnh biến đổi, hướng về Dương Giao hỏi: "Xin đại nhân nói rõ hơn!""Đứa con thứ ba này là chuyển thế của Thần Thánh trời sinh.

Cục thịt này chính là căn cơ hóa thành từ kiếp trước.

Nếu chém phá, vậy thì căn cơ kiếp trước sẽ hóa thành hư vô, kiếp này phải tu luyện lại từ đầu."Đợi ngày sau khi tìm lại được ký ức, hai người nhất định sẽ trở mặt thành thù!" Nghe lời Dương Giao, Lý Tĩnh ngây người tại chỗ, trong lòng mang theo vài phần sợ hãi.

Nếu không phải Dương Giao xuất hiện, thì căn cơ của đứa con thứ ba này đã bị phá hủy rồi.

Ân Thị nằm trên giường không có nhiều ý niệm như Lý Tĩnh, nàng nhìn về phía cục thịt với ánh mắt tràn đầy yêu thương, chỉ thấy nàng mở lời hỏi: "Không biết đại nhân có biết hài nhi của ta khi nào mới có thể hóa thành hình người không?""Không cần lo lắng.

Hiện tại nó đang hấp thu sức mạnh của kiếp trước để hóa thành căn cơ của kiếp này.

Sau này thành tựu sẽ càng cao.

Đợi sau khi hấp thu xong sức mạnh tự nhiên sẽ có thể hóa thành hình người.""Theo ta phỏng đoán, nhiều nhất sẽ không quá mười

ngày, liền có thể hấp thu xong cỗ sức mạnh đó.”“Hiện tại hai vị cũng đã biết lai lịch của đứa trẻ, cũng như ý đồ của ta khi đến đây.

Không biết hai vị có ý kiến gì?” Dương Giao mỉm cười, nói với Lý Tĩnh và Ân Thị.Lý Tĩnh trong lòng tràn đầy vẻ hân hoan.

Khi bái sư Độ Ách Chân Nhân đã từng nghe danh Nhân tộc Tổ Địa, biết trong đó có mười mấy Chuẩn Thánh.

Nay có thể bái Dương Giao làm sư phụ, vậy thì sau lưng Lý Tĩnh có thêm một chỗ dựa lớn không kém gì Xiển giáo.

“Đương nhiên không có vấn đề!

Xin đại nhân yên tâm, đợi hài nhi của ta xuất thế, ta sẽ cho nó bái đại nhân làm sư phụ!” Lý Tĩnh không chút do dự, lập tức đồng ý.Khi Lý Tĩnh đồng ý, một người hầu đột nhiên đến cửa, báo cáo với Lý Tĩnh: “Khải bẩm Lão gia, bên ngoài có một đạo nhân cầu kiến!” Lý Tĩnh nghe vậy, chỉ đành nói lời xin lỗi với Dương Giao, sau đó liền đi ra ngoài.

Lý Tĩnh xuất thân từ môn hạ Độ Ách Chân Nhân, thuộc Đạo môn, nay có đạo nhân đến cửa, tự nhiên không dám chậm trễ.

Dương Giao không để tâm.

Rất nhanh, Lý Tĩnh đã đến đại sảnh, thấy một đạo nhân đang đứng trong đại sảnh, vội vàng tiến lên ôm quyền hỏi: “Cảm vấn Đại Tiên là ai?

Hôm nay đến phủ ta, không biết có việc gì?”Lý Tĩnh thấy người này toàn thân tiên khí lượn lờ, nhưng lại không nhìn rõ tu vi của đối phương, tự biết người này có lai lịch lớn, không dám xưng hô đạo hữu, gọi một tiếng Đại Tiên cũng không thất lễ.

Đạo nhân đó phất phất phất trần trong tay, trên mặt lộ ra một nụ cười, nói: “Bần đạo là Thái Ất Chân Nhân của Kim Quang Động núi

Càn Vân.

Chương 212

Hôm nay mạo muội đến cửa, là vì biết con trai thứ ba của tướng quân có duyên với bần đạo, đặc biệt đến thu làm đồ đệ."Nghe lời Thái Ất Chân Nhân, Lý Tĩnh vội vàng chắp tay cúi lạy: "Nguyên lai là Thái Ất Chân Nhân!

Lý Tĩnh có thất lễ không ra đón xa, xin ngài lượng thứ.

Chỉ là Chân Nhân muốn thu tiểu nhi làm đồ đệ, e rằng không được."Thái Ất Chân Nhân nghe vậy, lập tức cau mày.

Là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ông tự nhiên biết thân phận của con trai thứ ba của Lý Tĩnh, nên hôm nay mới đặc biệt đến.

Nhưng hiện tại nghe lời Lý Tĩnh nói, chẳng lẽ có bất ngờ xảy ra sao?

"Bần đạo là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chẳng lẽ tướng quân khinh thường ta, không muốn để con trai thứ ba bái ta làm sư phụ?" Thái Ất Chân Nhân là một trong Mười Hai Kim Tiên của Xiển giáo, tự nhiên không thể đắc tội, chỉ thấy Lý Tĩnh cung kính nói: "Không phải vậy, chỉ là hài nhi của ta đã bái người khác làm sư phụ rồi, tự nhiên không thể bái Chân Nhân làm sư phụ nữa."Thái Ất Chân Nhân nghe vậy, lập tức trên mặt tràn đầy vẻ tức giận.

Đồ đệ vốn đã định sẵn, nay lại bị người khác nhanh chân đoạt mất, làm sao có thể không tức giận.

"Tướng quân đừng để bị đạo nhân sơn dã lừa gạt!

Na Tra có duyên lớn với Xiển giáo ta, bái nhập Xiển giáo ta mới là nơi tốt nhất.

Tướng quân cũng không cần khó xử, hãy đưa ta đi gặp đạo nhân

đó, bần đạo tự có cách khiến hắn biết khó mà lui."Lời Thái Ất Chân Nhân vừa dứt, Lý Tĩnh còn chưa kịp mở lời, ngoài cửa đã truyền đến giọng nói của Dương Giao: "Ồ?

Thật sao?

Nguyên lai Xiển giáo uy phong đến vậy, ngay cả Nhân tộc Tổ Địa của ta cũng không bằng?

Hôm nay ta cứ đứng đây, ta muốn xem ngươi làm thế nào để ta biết khó mà lui?"Sau khi lời nói dứt, Dương Giao cũng xuất hiện trong đại sảnh, đầy vẻ khinh thường nhìn Thái Ất Chân Nhân.

Dù biết Thái Ất Chân Nhân là sư thúc của đệ đệ Dương Tiễn của mình, hắn vẫn thái độ như vậy.

Dù sao trong giáo huấn của Nhân tộc Tổ Địa, bất kể Thánh nhân nào, đều có ý đồ bất chính với Nhân tộc.

Nếu gặp đệ tử của các giáo phái Thánh nhân, nhìn thuận mắt thì thôi, nếu không thuận mắt, cùng lắm thì đánh một trận, Nhân tộc Tổ Địa sẽ chống lưng cho.Thái Ất Chân Nhân nghe lời nói đó, tự nhiên cũng đại nộ.

Nhưng sau khi nhìn rõ người, sắc mặt ông khẽ biến đổi.

Danh tiếng Dương Giao tuy không lớn, nhưng cũng được ghi nhớ trong lòng: Sư phụ của hắn là Hiên Viên Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Thái Ất Chân Nhân liền trở lại bình thường, nhìn Dương Giao, nói: "Đệ đệ của ngươi là sư điệt của ta, giữa ta và ngươi cũng không có mâu thuẫn gì.

Con trai thứ ba của Lý Tĩnh có duyên lớn với Xiển giáo ta, mong đạo hữu tạo thuận lợi."Trong Ngọc Hư Cung núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đang chú ý tình hình Trần Đường Quan.

Dù sao Na Tra là Linh Châu Tử chuyển thế, nếu kéo Linh Châu Tử vào Xiển giáo, cũng không phải không thể lôi kéo Nữ Oa.

Khi nhìn thấy thân ảnh Dương Giao, ông lập tức cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng Thái Ất Chân Nhân ứng đối đắc thể, cũng không làm mất mặt Ngọc Thanh nhất mạch, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng khá hài lòng.

"À à, tuy ngươi là sư thúc của đệ đệ ta Dương Tiễn, nhưng điều đó thì có quan hệ gì với ta Dương Giao?

Hôm nay Na Tra ta đã định thu rồi!

Nếu ngươi không vừa lòng, có thể đấu với ta một trận, vừa hay xem Xiển giáo có chỗ nào lợi hại!" Dương Giao cười lạnh một tiếng, mở miệng nói, trong lời nói phong mang lộ rõ.Sắc mặt Thái Ất Chân Nhân biến đổi.

Chính khi định nói gì đó, ông đột nhiên dừng lại, trên mặt âm tình biến hóa không ngừng, sau đó nói với Dương Giao: "Ngươi cũng có bản lĩnh đấy.

Đã kiên quyết muốn thu làm đồ đệ, vậy ta sẽ không tranh với ngươi nữa.

Chỉ là chuyện ngày hôm nay, ngày sau ta nhất định sẽ báo thù!"Sau khi lời nói dứt, Thái Ất Chân Nhân liền rời khỏi Trần Đường Quan.

Nhìn bóng lưng Thái Ất Chân Nhân rời đi, trên mặt Dương Giao tràn đầy vẻ khinh thường.

Nếu Thái Ất Chân Nhân đấu với hắn một trận, hắn còn nể mặt một chút, bây giờ thì thôi vậy.

Chương 213

Lý Tĩnh thấy Thái Ất Chân Nhân rút lui cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Thái Ất Chân Nhân và Dương Giao tranh chấp, ông giúp ai cũng không tiện, dù sao thì cả hai ông cũng không thể đắc tội được.Mười ngày sau, Na Tra thành công hấp thu toàn bộ tu vi tiền thế, vừa xuất thế liền đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Tuy vừa mới ra đời, nhưng Na Tra đã có thể nhảy nhót như một đứa trẻ ba bốn tuổi, vô cùng nghịch ngợm.

Sau khi Na Tra xuất thế, hắn liền hành lễ bái sư Dương Giao.

Dương Giao cũng đem Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, Hỏa Tiêm Thương và Phong Hỏa Luân mà Hoàng Thiên đã đưa trước khi hắn lên đường, cùng lúc tặng cho Na Tra làm lễ bái sư, khiến Lý Tĩnh đứng một bên vô cùng thèm thuồng.

Thời gian thoáng chốc đã trôi qua hai năm.

Trong một khu rừng sâu bên ngoài Trần Đường Quan, một đạo hồng quang lóe lên từ trên không trung.

Vô số dã thú trong núi chạy trốn về bốn phương tám hướng, không dám đến gần hồng quang.

Đợi hồng quang tan đi, một đứa trẻ năm sáu tuổi xuất hiện, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, chân đạp Phong Hỏa Luân, trên người có Càn Khôn Quyển và Hỗn Thiên Lăng.Người này chính là Na Tra.

Na Tra thấy dã thú chạy trốn khắp nơi, khẽ nhún mũi, không vui nói: “Thật đấy, ta đáng sợ đến vậy sao?

Ta lại không ăn chúng, sao mỗi lần thấy ta là chúng lại chạy trốn

chứ?”Nếu những dã thú đó nghe lời Na Tra, chắc chắn sẽ điên cuồng than vãn: “Đúng, ngươi không giết chúng ta, nhưng lại điên cuồng trêu chọc chúng ta, sống không bằng chết.”Na Tra không để ý đến những dã thú đó, thu lại trang bị trên người, chạy về phía một căn nhà gỗ nhỏ.

Trong mắt hắn mang theo vẻ phấn khích, chỉ thấy hắn lớn tiếng hô: “Lão sư, lão sư, đồ nhi tốt của người đến rồi!”Trong nhà gỗ, Dương Giao nghe lời Na Tra, lập tức cảm thấy đau đầu.

Kể từ khi thu Na Tra làm đồ đệ, Na Tra ba ngày hai bữa lại gây chuyện.

Đối với khả năng gây chuyện của Na Tra, Dương Giao bày tỏ tâm phục khẩu phục.

“Đứa nghịch ngợm này, không phải ta đã bảo con ở nhà tu luyện sao?

Lại chạy đến chỗ vi sư rồi, chẳng lẽ lại gây họa nữa?”“Hắc hắc, lão sư, người xem lời người nói đó, đồ nhi không hiểu sao?

Sợ một mình trong núi cô đơn, nên đặc biệt đến thỉnh an.

Không ngờ người lại đối xử với đồ nhi như vậy, đơn giản là làm tổn thương trái tim đồ nhi rồi.” Na Tra nói xong đôi mắt đỏ hoe, dường như muốn khóc.

Thấy vậy, Dương Giao chỉ mặt vô biểu tình nhìn chằm chằm Na Tra không nói gì.

Từ từ, Na Tra gãi gãi đầu, sau đó có chút ngượng ngùng nói: “Thần thông lão sư giao cho con, con đã luyện thành rồi.

Lần sau người không thể ngăn cản con ra ngoài chơi nữa chứ?!”“Lão sư, thần thông người giao cho con, con đã học được rồi, lần này người không thể ngăn cản con ra ngoài chơi nữa!” Na Tra nói

với Dương Giao, trong mắt tràn đầy vẻ phấn khích.

Từ trước đến nay Na Tra đều muốn ra ngoài chơi, nhưng lại bị ngăn cản.

Không chịu nổi sự mềm mỏng cứng rắn của hắn, Dương Giao đã giao cho hắn một thần thông, chỉ cần Na Tra có thể luyện thành, sẽ không ngăn cản nữa.

Na Tra tại lời nói dứt, cũng thi triển ra thần thông mà Dương Giao đã truyền thụ cho hắn, để chứng minh mình thật sự đã học được, chứ không phải chỉ là nói suông.

Nhìn thần thông mà Na Tra thi triển ra, trên mặt Dương Giao cũng mang theo vài phần kinh ngạc.

Hắn truyền thụ cho Na Tra thần thông "Ba đầu sáu tay", vốn dĩ nghĩ có thể làm khó Na Tra, để mình được yên tĩnh mấy ngày.

Nào ngờ Na Tra lại học được một chiêu đó trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

"Hắc hắc!

Thế nào, lão sư, đồ nhi con thiên tư thông minh, một thần thông nho nhỏ căn bản không thể ngăn cản được con.

Bây giờ con muốn ra ngoài chơi, người không thể ngăn cản con nữa!" Na Tra nhìn chằm chằm Dương Giao, trong mắt tràn đầy vẻ mong đợi.

Thấy Na Tra như vậy, khóe miệng Dương Giao cũng lộ ra một nụ cười, sau đó liền nói: "Được, ta sẽ không ngăn cản con đi chơi, nhưng chuyện này cần phải nói với cha mẹ con, không thể để họ lo lắng.

Nhưng ra ngoài thì cũng cần cẩn thận."Dương Giao không hề ngăn cản Na Tra.

Chương 214

Một là đã đồng ý với Na Tra, làm người làm thầy không thể nuốt lời; hai là, hiện tại Na Tra tuy có tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhưng cũng chỉ là tâm tính của đứa trẻ năm sáu tuổi, ham chơi cũng là lẽ thường, không nên ngăn cản Na Tra.

Nghe lời Dương Giao, trong mắt Na Tra lóe lên một tia sáng vui vẻ.

Hắn thu lại thần thông, dưới chân Phong Hỏa Luân xuất hiện, sau đó hóa thành một đạo kim quang bay về hướng Trần Đường Quan.

"Đa tạ lão sư, đồ nhi về bẩm báo cha mẹ, đợi đồ nhi chơi đủ rồi sẽ quay lại gặp lão sư!" Trên không trung truyền đến giọng nói tràn đầy vui sướng của Na Tra.

Nhìn Na Tra rời đi, Dương Giao khẽ lắc đầu, sau đó thân hình cũng lóe lên, đi theo sau Na Tra.

Hắn không quên khi xuất phát, Hoàng Thiên đã nói, Na Tra sẽ phạm một ngàn bảy trăm sát kiếp.Chẳng mấy chốc, Na Tra đã trở về Trần Đường Quan, hấp tấp chạy về phía hậu viện, thấy Ân Thị đang thêu thùa, nói: "Nương!

Nương!

Cha đâu rồi!?" "Cha đang xử lý công vụ, có chuyện gì sao?" Ân Thị đặt đồ thêu trong tay xuống, quay người nhìn về phía Na Tra, trong mắt tràn đầy vẻ cưng chiều.

"Nương, lão sư đồng ý cho con ra ngoài chơi rồi, bây giờ con có thể ra ngoài chơi không?" Na Tra chớp chớp mắt với Ân Thị, trong mắt tràn đầy vẻ sốt ruột.

Ân Thị nghe lời Na Tra, trong mắt hiện lên vài phần lo lắng.

Dù nàng biết đứa con trai này của mình vô cùng phi phàm, thực lực cao cường, nhưng chỉ mới năm sáu tuổi, thật sự không yên tâm.

"Đồ nghịch ngợm, cả Trần Đường Quan không đủ để con chơi sao?

Con chưa chơi đủ ở chỗ lão sư sao?

Ta thấy phải để cha con về dạy dỗ lại con một trận mới được!" Nói rồi, Ân Thị liền dùng ngón tay chọc chọc vào trán hắn.

Na Tra cổ linh tinh quái, tròng mắt trong mắt hắn khẽ chuyển động, sau đó biến mất không thấy, chỉ còn lại lời nói của hắn truyền đến: "Nương, con đi chơi một thời gian, con sẽ về!" Nhìn Na Tra chạy trốn, Ân Thị khẽ ngẩn ra, sau đó liền lắc đầu, có chút dở khóc dở cười: "Đứa trẻ này thật là..." Sau đó nàng cúi đầu nhìn đồ thêu, chuẩn bị làm cho phu quân Lý Tĩnh và Na Tra mỗi người một bộ y phục.Na Tra sau khi rời khỏi Trần Đường Quan, tâm trạng hắn vô cùng vui vẻ, chân đạp Phong Hỏa Luân bay lượn trên trời.

Cuối cùng không biết từ lúc nào đã đến không trung Đông Hải.

Nhìn Đông Hải mênh mông vô tận, trong mắt hắn tràn đầy vẻ kinh hỉ.

Sau đó hắn đến bờ biển Đông Hải, thấy vô số con sóng lớn vỗ vào ghềnh đá, phát ra tiếng gầm rít vang trời, Na Tra cười phá lên.

Trong mắt hắn hiện lên thêm vài phần thần tình vui vẻ, hắn cởi giày dép, chạy nhảy khắp bãi biển, lúc đi, lúc chạy.

Đợi đến khi chơi mệt rồi, liền ngồi xuống một tảng đá, lấy Hỗn Thiên Lăng ra thả vào Đông Hải.

Tay hắn vô thức khuấy động, tuy Na Tra không cố ý, nhưng Hỗn

Thiên Lăng là Tiên Thiên Linh Bảo, cộng thêm cảnh giới Thái Ất Kim Tiên của hắn, trong Đông Hải, một vùng không nhỏ đã nổi lên sóng lớn cuồn cuộn.

Thấy cảnh này, Na Tra trong lòng càng vui hơn, bắt đầu dùng sức khuấy động, trên mặt tràn đầy vẻ vui sướng.

Khi Na Tra đang chơi đùa, trong cả Đông Hải, vô số thủy tộc đều chạy trốn khỏi nơi Na Tra đang ở.

Hành động như vậy tự nhiên đã kinh động đến sự chú ý của những kẻ thống trị Đông Hải.

Đúng lúc đó, Tam Thái Tử Ngao Bính của Đông Hải Long Cung đang dẫn Tuần Hải Dạ Xoa tuần tra một vùng.

Thấy cảnh thủy tộc chạy trốn khắp nơi, trong mắt hắn hiện lên vài phần hứng thú, chỉ thấy hắn nói: "Tuần Hải Dạ Xoa Lý Cấn, mau đi điều tra xem đã xảy ra chuyện gì?""Vâng!

Thái Tử Điện Hạ!" Một Tuần Hải Dạ Xoa mặt xanh nanh dài, thân hình cao lớn đứng ra, hành lễ với Ngao Bính, sau đó liền đi về phía khu vực đang có chấn động.

Không lâu sau, khi đến nơi đó, liền nhìn thấy Na Tra đang khuấy động Hỗn Thiên Lăng.

Nhìn Hỗn Thiên Lăng trong tay, trong mắt Lý Cấn tràn đầy vẻ rực rỡ.

Ngay sau đó hắn nhìn xung quanh, đồng thời dùng thần niệm dò xét một lượt.

Thấy không có chút động tĩnh nào, lá gan của hắn lớn lên, trong mắt hiện lên vẻ tham lam.

Là một Tuần Hải Dạ Xoa, thực lực đã đạt đến Huyền Tiên, trong

số các Tuần Hải Dạ Xoa cũng thuộc hàng đỉnh tiêm.

Chương 215

Nhưng vũ khí trong tay hắn lại là vũ khí tầm thường, ngay cả Hậu Thiên Linh Bảo cũng không phải.

Nếu không nhìn nhầm, Hỗn Thiên Lăng trong tay Na Tra chắc chắn là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Hiện tại xung quanh không có ai, nếu giết Na Tra, vậy thì hắn có thể cưỡng hành chiếm hữu Hỗn Thiên Lăng, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo đó.

Càng nghĩ, trong lòng Lý Cấn càng thêm động.

Chỉ thấy hắn thúc giục nước biển dưới chân, tạo thành một đợt sóng lớn, mượn đà đó, lao về phía Na Tra, lớn tiếng quát: "Thằng nhóc kia, là ai?""Dám ở Đông Hải gây sóng gió, thật đúng là gan lớn!

Không mau bó tay chịu trói!"Thấy Lý Cấn, trong mắt Na Tra không hề có chút sợ hãi, đầy vẻ hiếu kỳ nói với Lý Cấn: "Tiểu gia là con trai thứ ba của Lý Tĩnh Trấn Đường Quan Na Tra!

Thằng cha đồ vật kia, cũng dám quát tháo tiểu gia sao?""Yêu quái xấu xí đừng ra ngoài hù dọa người khác, đơn giản là khiến người ta mất hết khẩu vị!

Hứng thú chơi đùa của tiểu gia đều bị ngươi phá hỏng rồi!"Nghe lời Na Tra, trong đôi mắt Lý Cấn hiện lên một tia huyết quang.

Tuần Hải Dạ Xoa vốn đã không đẹp, Lý Cấn lại vô cùng coi trọng ngoại hình.

Hiện tại nghe lời Na Tra nói, trong lòng hắn càng thêm phẫn nộ.

"Hay cho ngươi!

Ta là Tuần Hải Dạ Xoa Lý Cấn của Đông Hải Long Cung!

Thằng nhóc con dám khuấy động Đông Hải không yên, dám lăng mạ ta, cho ta chết đi!"Lời nói dứt, Lý Cấn giơ tay một chiêu, hai con thủy long từ Đông Hải dâng lên, phát ra tiếng gào thét, lao về phía Na Tra.

Bản thân hắn cũng vung rìu, theo sau hai con thủy long, chém về phía Na Tra.

Nhìn hai con thủy long đang lao đến, trong mắt Na Tra tràn đầy vẻ khinh thường, một tia thất vọng lộ rõ trên mặt: "Hừ!

Ta cứ nghĩ ngươi lợi hại đến mức nào, hóa ra chỉ là một tiểu sửu nhảy nhót!

Tiểu gia căn bản không có tâm trạng đối phó.""Thôi, tiểu gia cũng đã chơi đủ rồi, đến lúc phải về rồi!" Nói rồi, trong tay Na Tra xuất hiện Càn Khôn Quyển, sau đó đánh về phía hai con thủy long, trong nháy mắt đánh tan hai con thủy long.

Ngay cả Lý Cấn cũng bị đánh bay ngược ra ngoài, vũ khí trong tay lập tức vỡ nát, căn bản không thể chống đỡ được uy lực của Càn Khôn Quyển trong tay Na Tra.

"Phụt!" "Lại một kiện Tiên Thiên Linh Bảo!" Lý Cấn bay ngược ra, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng y căn bản không để ý, ngược lại trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn Càn Khôn Quyển trong tay Na Tra.

Đứa trẻ nhân tộc trước mặt chưa đến năm sáu tuổi đã có hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, còn y thì ngay cả một vũ khí Hậu Thiên cũng không có, trong lòng tràn ngập ghen tị.

"Tiểu tử, tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng ngươi phải chết!" U!

U!

U!

Trên mặt Lý Cấn lộ ra một tia hung ác, sau đó lấy ra một cái tù và biển thổi lên, tiếng tù và khuếch tán khắp Đông Hải.

“Ồ?

Tiểu gia muốn xem ngươi giở trò gì.” Trong mắt Na Tra không có chút lo lắng nào, ngược lại lộ ra vẻ thích thú, hai tay khoanh trước ngực, lẳng lặng nhìn Lý Cấn.

Không lâu sau, nước biển trước mặt Lý Cấn dạt ra, sau đó tách sang hai bên, Ngao Bính dẫn theo một đám tôm tướng cua lính xuất hiện trước mặt Lý Cấn.

“Lý Cấn, có chuyện gì xảy ra mà ngươi lại phát tín hiệu cầu cứu?!” Ngao Bính tự nhiên cũng nhìn thấy đứa trẻ nhân tộc trước mặt, trong lòng tuy thấy hơi kỳ lạ nhưng không hỏi, y hỏi tên tuần hải dạ xoa trước mặt.

“Tam Thái Tử điện hạ, vừa rồi Đông Hải hỗn loạn là do đứa trẻ nhân tộc này gây ra, trong tay y có hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo.” Lý Cấn nhỏ giọng nói với Ngao Bính, nhấn mạnh việc Na Tra có hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

“Hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo?!” Trong mắt Ngao Bính lóe lên một tia sáng, trong lòng y khá động tâm, nhưng sau đó liền bình tĩnh lại, có thể lấy ra hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo thì khó mà đảm bảo phía sau y không có cao nhân, nên trước tiên phải cẩn thận dò hỏi cho rõ ràng rồi tính.

“Đứa trẻ kia là ai?

Có biết tự ý quấy nhiễu an ninh Đông Hải là đại tội, làm hại Thủy tộc Đông Hải ta cũng là đại tội không?” “Hừ!

Chương 216

Tiểu gia ta hành bất canh danh tọa bất cải tính, ta là Na Tra, con trai thứ ba của Tổng Binh Lý Tịnh ở Trần Đường Quan, ta chỉ đùa giỡn một chút ở đây, làm sao mà phải đối địch với Đông Hải Long Cung?!" Na Tra với tâm tính trẻ con, khá ngông nghênh bất tuần, trong giọng nói đầy vẻ ngạo khí, nói với Ngao Bính.

Ngao Bính nghe vậy, trong lòng liền thở phào một hơi, cái tên Tổng Binh Lý Tịnh ở Trần Đường Quan y cũng không phải chưa từng nghe qua, tuy Lý Tịnh và phụ vương y xưng huynh đạo đệ, nhưng đó chẳng qua là nể mặt sư phụ Độ Ách Chân Nhân và Đạo giáo mà thôi.

"Tiểu tử, ta không quản ngươi có phải con trai Lý Tịnh ở Trần Đường Quan hay không, giờ ngươi quấy động Đông Hải, khiến vô số Thủy tộc mất mạng, bản Thái Tử cũng không giết ngươi, hãy bỏ hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo trong tay xuống, bản Thái Tử sẽ tha cho ngươi một con đường!" Trong mắt Ngao Bính đầy vẻ ngông nghênh, y không hề để Na Tra vào mắt, tự tin Lý Tịnh không dám xung đột với Long Tộc.

Na Tra nghe lời Ngao Bính nói, sao có thể không hiểu Ngao Bính đang chú ý đến Tiên Thiên Linh Bảo trong tay mình, tuy tuổi còn nhỏ nhưng y không hề ngốc.

"Muốn Linh Bảo của ta, dễ thôi!" "Càn Khôn Quyển, đi!" Dứt lời, Na Tra liền ném Càn Khôn Quyển trong tay về phía Ngao Bính, Càn Khôn Quyển mang theo tiếng gió rít, xé rách không gian lao về phía Ngao Bính.

"Không hay rồi!" Sắc mặt Ngao Bính lập tức thay đổi, đối mặt với Càn Khôn Quyển chứa đựng toàn lực một kích của Na Tra, y căn bản

không dám đón đỡ, chỉ có thể thân hình lóe lên, tránh được một kích.

Nhưng Ngao Bính tránh được, đám tôm tướng cua lính phía sau y thì không có vận may đó, bao gồm cả tuần hải dạ xoa Lý Cấn, tất cả đều bị đánh tan thành huyết vụ.

"Ha ha ha!

Na Long Tam Thái Tử kia, ngươi không phải muốn Linh Bảo của ta sao?

Muốn tiểu gia cho, nhưng lại không dám tiếp, mấy tên thủ hạ của ngươi đều vì ngươi mà chết rồi." Na Tra vẫy tay gọi Càn Khôn Quyển trở về tay mình, lập tức cười lớn, trong mắt y đầy vẻ khinh thường đối với Ngao Bính.

Trên mặt Ngao Bính lúc xanh lúc trắng, trong mắt đầy vẻ giận dữ và sát ý, nhìn Na Tra với ánh mắt lạnh lùng vô tình, khóe miệng y khẽ nhếch: "Tốt, ngươi đã thành công chọc giận bản Thái Tử, bản Thái Tử sẽ rút linh hồn của ngươi ra, trấn áp dưới hải nhãn Đông Hải vạn năm, để ngươi biết rằng có những người ngươi không thể chọc giận!" Vừa dứt lời, trong tay Ngao Bính lóe lên một trận lam quang, sau đó một cây trường chùy xuất hiện trong tay y, không chút do dự, Ngao Bính thân hình lóe lên liền lao về phía Na Tra.

Giữa đường y bay lên không trung, trường chùy trong tay giơ cao, hung hăng đập về phía Na Tra, muốn đánh Na Tra thành thịt nát.

Thấy Ngao Bính tấn công, Na Tra không hề sợ hãi, ngược lại trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn, y đã sớm muốn tìm người đánh một trận, giờ Ngao Bính lại có cảnh giới giống y, cũng là Thái Ất Kim Tiên, vừa hay có thể thử xem giới hạn của mình ở đâu.

Không nói hai lời, Na Tra rút Càn Khôn Quyển ra, đánh về phía Ngao Bính, một tia lửa lóe lên từ binh khí, Ngao Bính chỉ cảm thấy

một lực đạo cực lớn truyền đến tay y, khiến thân hình y không ngừng lùi lại.

"Sao có thể?

Một đứa trẻ nhân tộc bé nhỏ, sao có thể mạnh hơn ta?" Trong mắt Ngao Bính mang theo vẻ kinh ngạc, phải biết rằng thân là Yêu Tộc, nhục thân của y vốn cực kỳ mạnh mẽ, trong Hồng Hoang ngoại trừ Vu Tộc ra, căn bản không có ai có nhục thân mạnh mẽ hơn Yêu Tộc.

"Hắc hắc!

Tiểu gia ta tu luyện là công pháp cái thế, tiếp theo đến lượt tiểu gia ta tấn công rồi!" Na Tra cười nói, sau đó dưới chân Phong Hỏa Luân hiện ra, thân hình y lóe lên liền đến trước mặt Ngao Bính, trên mặt Na Tra lộ ra một tia cười gian.

Đột nhiên y nhảy lên đầu Ngao Bính, Phong Hỏa Luân dưới chân đè xuống mặt Ngao Bính.

"Á!" Ngao Bính kêu thảm một tiếng, đợi Na Tra rời đi, trên mặt y xuất hiện hai vệt đen thui, nhìn khá buồn cười.

"Long Tam Thái Tử, ngươi thật không chịu nổi đòn, đầu hàng hay không, nếu không đầu hàng, ta sẽ hảo hảo thu thập ngươi!" Na Tra khoanh tay vỗ vỗ, sau đó chuẩn bị trở về Trần Đường Quan, Na Tra rất sợ phụ thân, không dám chọc Lý Tịnh tức giận.

"Na Tra đừng đi!

Ngươi nghĩ đắc tội Thủy tộc Đông Hải ta, có thể dễ dàng rời đi như vậy sao?" Trên mặt Ngao Bính đầy vẻ âm trầm, trong mắt y đầy sát ý khi nhìn về phía Na Tra.

"Tiểu gia đi thì sao?

Long Tam Thái Tử khốn kiếp, dám ham Linh Bảo trong tay ta,

quan trọng hơn là không đánh lại tiểu gia, thật làm mất mặt Long Tộc!" Trong mắt Na Tra đầy vẻ khinh thường, trong lời nói không thiếu ý miệt thị.

Ngao Bính nghe xong, lập tức đại nộ: "Tức chết ta rồi, Na Tra tiểu tử khốn kiếp, dám phỉ báng bản Thái Tử, xem bản Thái Tử thu thập ngươi đây." Dứt lời, Ngao Bính gầm lên một tiếng, hóa thành một con Chân Long màu xanh, vẫy đuôi, nước biển cao vạn trượng lao về phía Na Tra, muốn nhấn chìm y.

Sau đó y còn hóa ra chín con cự long từ nước biển Đông Hải lao vào bao vây Na Tra.

Thấy Ngao Bính tấn công, Na Tra hơi bĩu môi, tuy lần tấn công này mạnh hơn trước rất nhiều, nhưng vẫn không được Na Tra để vào mắt, y ném Càn Khôn Quyển trong tay đi.

Càn Khôn Quyển tỏa ra một đạo kim quang, sau đó còn phân hóa ra vô số Càn Khôn Quyển, hóa thành một bức tường, trực tiếp ngăn chặn nước biển.

Sau đó quang mang lóe lên, chín con cự long nước biển kia, trong nháy mắt tan nát thành bốn năm mảnh, hóa thành vô số hơi nước, rơi trở lại vào đại hải.

Đánh tan cự long do Ngao Bính dùng hơi nước hóa ra, Na Tra không định dễ dàng tha cho Ngao Bính, y nắm chặt Hỗn Thiên Lăng rung lên một cái, Hỗn Thiên Lăng đón gió liền dài ra, bao phủ lấy Ngao Bính.

Sắc mặt Ngao Bính đại biến, bay giữa không trung, nhưng Hỗn Thiên Lăng như hình với bóng, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ lấy Ngao Bính, khiến y không thể động đậy.

Chương 217

Na Tra thân hình lóe lên, nhảy lên đầu Ngao Bính, Càn Khôn Quyển trong tay đập xuống trán Ngao Bính, khiến Ngao Bính đau đớn không ngừng, mắt hoa lên.

"Long Tam Thái Tử, ngươi thật không chịu nổi đòn, đầu hàng hay không, nếu không đầu hàng, ta sẽ hảo hảo thu thập ngươi!" Nghe những lời của Na Tra, trong lòng Ngao Bính tràn ngập sự phẫn nộ, thân là Tam Thái Tử Đông Hải Long Cung, bất kể đi đâu, người ta đều cung kính với y, chưa từng chịu sự nhục nhã như vậy.

Huống chi bị Na Tra cưỡi lên đầu, đơn giản là sự sỉ nhục lớn, nếu không giết Na Tra, lòng hận của y khó mà nguôi ngoai.

"Na Tra, nếu ngươi không thả bản Thái Tử ra, đợi phụ vương ta biết chuyện, nhất định sẽ không tha cho ngươi, đến lúc đó cả Trần Đường Quan đều sẽ bị ngươi liên lụy, khiến ngươi trở thành tội nhân!" Lời nói của Ngao Bính trong nháy mắt đã chọc giận Na Tra, y vốn dĩ chỉ vì Ngao Bính muốn cướp đoạt Tiên Thiên Linh Bảo trong tay mình, bây giờ lại còn dùng bách tính Trần Đường Quan để uy hiếp, trong lòng y càng thêm phẫn nộ.

Ban đầu chỉ định dạy dỗ Ngao Bính một trận, nhưng bây giờ trong lòng y lại động sát cơ.

"Hay cho Long Tam Thái Tử, tiểu gia ta chỉ định dạy dỗ ngươi một trận, không ngờ ngươi lại dùng toàn bộ bách tính Trần Đường Quan để uy hiếp tiểu gia, ta nói cho ngươi biết, ta không ăn bộ này đâu." "Hôm nay, tiểu gia ta sẽ rút gân của ngươi, lột da của ngươi, đem Long Cân của ngươi tặng cho cha ta làm thắt lưng!" Vừa dứt lời, Na Tra không còn e dè tính mạng của Ngao Bính, y đưa tay liền nhổ

Long Lân của Ngao Bính, khiến Ngao Bính kêu thảm thiết, sau đó y còn vung Càn Khôn Quyển trong tay, hung hăng đập vào đầu Ngao Bính, muốn đánh y chết tại chỗ.

"Không!" Ngao Bính chỉ kịp kêu thảm một tiếng, liền bị Càn Khôn Quyển trong tay Na Tra đánh nát sọ não, một mạng quy tiên!

Sau khi Ngao Bính chết, một đạo Chân Linh thoát ra từ thi thể, trong chớp mắt đã biến mất vào thiên tế, Na Tra không hề hay biết điều này, ngược lại y đang hăm hở lột Long Cân của Ngao Bính.

Cái chết của Ngao Bính lập tức kinh động không ít Đại Năng tồn tại trong Hồng Hoang, ai cũng biết Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, vốn tưởng rằng người đầu tiên lên bảng sẽ là người trong các Thánh Nhân giáo phái, nhưng không ngờ lại là Ngao Bính.

Long Tộc tuy sa sút, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, những năm này Long Tộc nương tựa Thiên Đình hành vân bố vũ, cũng tích lũy không ít Công Đức, thực lực khôi phục không ít, có trò hay để xem rồi.

Nhưng cũng biết rằng đến cuối cùng, Long Tộc nhất định sẽ chịu thiệt, dù sao chỗ dựa phía sau Na Tra quá lớn, không những là Linh Châu Tử chuyển thế bên cạnh Nữ Oa, mà còn là đồ tôn của Nhân Hoàng Hiên Viên, bất kể Na Tra có sai hay không, cuối cùng kẻ xui xẻo chỉ có thể là Long Tộc, đó chính là đạo lý thực lực vi tôn.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa bất lực nhìn Na Tra đang hưng phấn lột Long Cân của Ngao Bính, không khỏi khẽ lắc đầu, biết Na Tra thân phạm một ngàn bảy trăm sát kiếp, nhưng không nói gì.

Chưa được vài năm đã chọc giận Long Tam Thái Tử, nếu là người bình thường, e rằng căn bản không thể giải quyết được chuyện này.

Nữ Oa không hề lo lắng về chuyện Na Tra chọc giận Long Tộc,

Na Tra bái Dương Giao làm sư phụ, trở thành đồ tôn của Nhân Hoàng Hiên Viên, dựa theo tính cách bao che khuyết điểm của Nhân Tộc.

Nếu xảy ra chuyện lớn, nhất định sẽ có Nhân Hoàng xuất hiện, lúc đó Long Tộc vẫn phải mềm mỏng.

Dương Giao, người đang ẩn mình trong tầng mây, nhìn Na Tra cũng với vẻ mặt bất lực, y biết Na Tra sẽ gây họa, nhưng không ngờ họa đầu tiên y gây ra lại là chọc giận Long Tộc, làm sư phụ, cuối cùng y không thể không đi dọn dẹp hậu quả cho Na Tra.

Trong Đông Hải Long Cung, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đang nhàn nhã uống trà, thưởng thức ca vũ, thần tình đầy vẻ tự mãn, đột nhiên một tướng cua hoảng hốt xông vào, trên người y đầy thương tích.

"Bệ hạ...

Bệ hạ...

Không hay rồi, đại sự không hay, Tam Thái Tử...

Tam Thái Tử xảy ra chuyện!" Tướng cua vừa nói, ca vũ trong Đông Hải Long Cung lập tức dừng lại, Ngao Quảng cũng đặt chén trà trong tay xuống, nhìn về phía tướng cua.

"Cái gì?

Con trai ta sẽ xảy ra chuyện?

Ở Đông Hải của ta có ai không nể mặt Long Tộc ta?

Con trai ta Ngao Bính rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao trên người ngươi đầy vết thương?

Những người khác đâu?" Ngao Quảng khẽ nhíu mày, nhìn về phía tướng cua, hỏi y.

"Không!

Không, Tam Thái Tử chết rồi!

Bị một tiểu ma đầu ở Đông Hải hôm nay đánh chết rồi, tiểu ma đầu đó quấy nhiễu hải vực Đông Hải không yên, trước tiên tuần hải dạ xoa đi tuần tra bị đánh chết, sau đó Tam Thái Tử cũng bị tiểu ma đầu đó rút gân lột da giết chết!" Tướng cua run rẩy nói xong.

"Cái gì?

Bính Nhi chết rồi?

Bị người ta rút gân lột da?

Chương 218

Kẻ nào dám to gan như vậy, là ai dám động đến Long Tộc ta?

Chẳng lẽ Long Tộc ta không ra oai, thực sự cho rằng Long Tộc ta không tồn tại sao?" Ngao Quảng trợn tròn hai mắt, khí thế Đại La Kim Tiên bộc phát, toàn bộ Thủy Tộc trong Đông Hải Long Cung đều sợ hãi quỳ rạp xuống đất, không dám có chút động tác nào, sợ chọc giận Ngao Quảng, chiêu đến họa sát thân.

Cảm nhận được sự phẫn nộ của Ngao Quảng, tướng cua báo tin không dám chậm trễ, vội vàng nói: "Tiểu ma đầu đánh chết Tam Thái Tử tự xưng là con trai thứ ba của Tổng Binh Lý Tịnh ở Trần Đường Quan, tên là Na Tra, trên người y có mấy món pháp bảo lợi hại." "Hay hay hay!

Hay cho Lý Tịnh, ngày thường ta và ngươi có tình nghĩa kết bái, bây giờ lại dung túng con trai ngươi giết con trai ta, ta nhất định phải xé xác nó thành vạn đoạn, rút hồn phách ra ngày đêm chịu tra tấn, ta muốn nó vĩnh viễn không được siêu sinh." "Quy Thừa Tướng, điểm mười vạn Thủy Quân, binh phát Trần Đường Quan, nếu Lý Tịnh dám không giao con trai ra, vậy thì đừng trách bản vương nhấn chìm Trần Đường Quan, để toàn thành bách tính chôn cùng con trai ta!" Trong mắt Ngao Quảng mang theo vẻ bi thống, nhưng nhiều hơn là sát ý, mất đi ái tử, nhất định phải báo thù cho ái tử của mình, chỉ có như vậy mới có thể an ủi linh hồn ái tử trên trời!

"Bệ hạ tam tư nha, Na Tra tiểu nhi kia làm sao có thể đánh giết Tam Thái Tử, nhất định là có người gài bẫy Long Tộc ta, bây giờ đang là lúc Phong Thần Lượng Kiếp, Long Tộc ta nên tĩnh quan kỳ biến, không nên bị cuốn vào đó ạ." Quy Thừa Tướng đứng một bên trong

mắt cũng mang theo vẻ phẫn nộ, nhưng vẫn nói với Ngao Quảng.

"Để ta tam tư sao, con trai ta bị giết chết, ta làm phụ thân ở đây nhẫn nhịn, một Long Vương như vậy, ai sẽ tin phục?

Ta không quản Na Tra có ai đứng sau lưng, đều phải chôn cùng con trai ta!" Ngao Quảng hai mắt đỏ ngầu, đột nhiên nhìn về phía Quy Thừa Tướng, khiến Quy Thừa Tướng toàn thân run rẩy.

"Dạ!

Thần đi triệu tập mười vạn Thủy Quân!" Nhìn Ngao Quảng, Quy Thừa Tướng căn bản không dám nói nhiều, vội vàng đáp lại Ngao Quảng.

Sau đó liền lấy ra tù và triệu hồi Thủy Quân, không lâu sau, mười vạn Thủy Quân tập hợp xong, Ngao Quảng mang theo đầy lòng sát ý tiến về Trần Đường Quan, trên đường đi căn bản không ai dám cản đường y.

Một đám Đại Thần Thông giả cũng nhìn động tác của Ngao Quảng, trong mắt đều lóe lên quang mang, phải biết một chuyện, Nhân Tộc sẽ làm gì?

Ở một bên khác, Na Tra vui vẻ trở về nhà, đưa Long Cân trong tay cho Lý Tịnh, cười nói: "Cha cha, nhi tử tặng cha lễ vật, hy vọng cha thích." Lý Tịnh nhận Long Cân trong tay Na Tra, thấy trên Long Cân có mùi tanh, khẽ nhíu mày, sau đó liền hỏi: "Na Tra, con... con lấy cái này ở đâu ra?" "Cha cha, nhi tử đang chơi ở Đông Hải, kết quả có một tên tự xưng là Long Tam Thái Tử Đông Hải muốn cướp đoạt bảo vật trong tay nhi tử, nhi tử dạy dỗ y một trận định rời đi, nhưng y lại dùng nước nhấn chìm Trần Đường Quan để uy hiếp nhi tử, nhi tử nhất thời tức giận liền rút gân lột da y, lấy Long Cân đó ạ." Sắc mặt Lý Tịnh và Ân Thị lập tức thay đổi, chỉ nghe Lý Tịnh mặt tái mét nói: "Con... con nói lại lần nữa?" "Cha cha, nhi tử đang chơi ở Đông Hải, kết quả có

một tên tự xưng là Long Tam Thái Tử Đông Hải muốn cướp đoạt bảo vật trong tay nhi tử, nhi tử dạy dỗ y một trận định rời đi, nhưng y lại dùng nước nhấn chìm Trần Đường Quan để uy hiếp nhi tử, nhi tử nhất thời tức giận liền rút gân lột da y, lấy Long Cân đó ạ." Sắc mặt Lý Tịnh và Ân Thị lập tức thay đổi, chỉ nghe Lý Tịnh mặt tái mét nói: "Con... con nói lại lần nữa?" Đùng!

Đùng đùng!

Đùng đùng!

Một trận tiếng trống và tiếng kèn vang vọng khắp Trần Đường Quan, gió mưa đổ xuống Trần Đường Quan, một tiếng gầm giận dữ truyền đến: "Lý Tịnh, cút ra đây cho bản vương, nếu không hôm nay bản vương sẽ nhấn chìm Trần Đường Quan." Nghe xong câu nói đó, sắc mặt Lý Tịnh thay đổi, không kịp nói nhiều, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Na Tra một cái, sau đó liền đi về phía tường thành Trần Đường Quan.

"Long Vương, liệu có hiểu lầm gì không?

Bách tính Trần Đường Quan ta đều vô tội!" "Lý Tịnh, ngươi còn mặt mũi nói chuyện với bản vương sao, bản vương tự hỏi đối đãi với Lý Tịnh ngươi cũng lễ độ, và có tình nghĩa kết bái với ngươi, đối với Trần Đường Quan càng không xâm phạm, tại sao ngươi lại dung túng con trai ngươi Na Tra giết hại con trai bản vương." Trong mắt Ngao Quảng lóe lên một tia sát ý, nhìn Lý Tịnh với ánh mắt lạnh lùng vô tình.

"Long Vương, đây...

đây là một sự hiểu lầm!" Lý Tịnh há miệng, không biết nên biện giải thế nào, dù sao Na Tra đã mang Long Cân về, cho dù muốn che giấu cũng căn bản không có cách nào che giấu.

“Hiểu lầm?!

Một đám tôm tướng cua lính tận mắt nhìn thấy, sao có thể có hiểu lầm, con trai ngươi Na Tra giết hại con trai bản vương chứng cứ xác thực, đừng hòng qua mặt, hôm nay nếu ngươi không giao con trai thứ ba ra, thì đừng trách bản vương nhấn chìm Trần Đường Quan.” Sát khí trong mắt Ngao Quảng càng thêm rõ ràng, căn bản không nghe những lời của Lý Tịnh, y chỉ muốn Na Tra đền mạng cho con trai y!

Lý Tịnh chuẩn bị nói thêm điều gì đó, thì Na Tra đã không kiềm chế được mà xuất hiện trước mặt mọi người, Càn Khôn Quyển trong tay y chĩa thẳng vào Ngao Quảng, giận dữ nói: “Long Vương đúng là không biết lý lẽ.” “Rõ ràng là con trai ngươi Ngao Bính ham Linh Bảo trong tay ta, ta vốn dĩ chỉ muốn dạy dỗ y một trận, nhưng không ngờ y lại uy hiếp tiểu gia, bây giờ bị tiểu gia đánh chết cũng đáng đời!” Nghe những lời của Na Tra, trong mắt Ngao Quảng tràn ngập sát ý, làm sao y có thể không biết ý trong lời nói của Na Tra, nhưng y lại không thể thừa nhận, như vậy sẽ làm mất mặt Long Tộc.

Chỉ thấy y nói: “Ngông cuồng!

Long Tộc ta giàu có khắp bốn biển, Linh Bảo như vậy chưa từng thấy, sao lại tham đồ Linh Bảo trong tay ngươi, đó chẳng qua là lời nói một phía của ngươi, hôm nay bản vương muốn con trai bản vương được đền mạng!” “Ha ha ha!

Không hổ là Long Vương, ngươi và cái Long Tam Thái Tử kia giống nhau, đều không biết xấu hổ, ngươi, tiểu gia ta ở đây, có chuyện gì cứ nhằm vào ta, ta Na Tra một mình nhận!” Na Tra cười lớn, trong mắt đầy vẻ lạnh lùng, cho dù tính tình y khá ham chơi, nhưng cũng không lấy toàn bộ bách tính Trần Đường Quan ra làm trò đùa.

“Có gan lượng, toàn thể tướng sĩ nghe lệnh, phàm ai có thể bắt

được Na Tra, bản vương trọng thưởng, ai có thể đánh giết Na Tra, bản vương sẽ đưa vào Hóa Long Trì, ban cho một cơ hội!" Ngao Quảng nhìn Na Tra với ánh mắt lạnh lùng, mặt mũi Long Tộc bị Na Tra chà đạp, muốn lấy lại tôn nghiêm của Long Tộc, vậy thì chỉ có để Na Tra phải chết.

Hô!

Hô!

Hô!

Chương 219

Mười vạn Thủy Quân đứng phía sau Ngao Quảng lập tức đỏ mắt, nhìn Na Tra với ánh mắt đầy sát khí, trong lòng họ tràn ngập khát vọng về Hóa Long Trì.

Long Tộc chiếm cứ tứ hải, Long tính vốn dâm, bây giờ trong Thủy Tộc ít nhiều đều có huyết mạch Long Tộc, Hóa Long Trì có thể hóa giải huyết mạch không thuộc về Long Tộc trên người, tinh thuần huyết mạch Long Tộc, có cơ hội một khi hóa Long.

Ngày thường, Hóa Long Trì căn bản không đến lượt những người này, bây giờ có một cơ hội, tự nhiên sẽ không từ bỏ.

"Sát!

Sát!

Sát!" Một đám Thủy Quân đều lao về phía Na Tra, trong đó mấy tên thống lĩnh Thái Ất Kim Tiên còn đi đầu, hận không thể giây tiếp theo liền đánh giết Na Tra.

Na Tra nhìn mười vạn Thủy Quân đang lao về phía mình, trong mắt không hề có chút sợ hãi nào, chỉ có sát ý lạnh lẽo, y đưa tay nắm lấy Hỗn Thiên Lăng rung lên một cái.

Tựa như một con mãng xà khổng lồ màu đỏ xuyên qua giữa mười vạn Thủy Quân, trên đường đi không biết nghiền chết bao nhiêu Thủy Quân, còn làm náo loạn toàn bộ quân trận Thủy Quân.

Bản thân Na Tra thì tay xuất hiện Hỏa Tiêm Thương, chân đạp Phong Hỏa Luân, vạch ra một đường lửa xông thẳng vào trận doanh Thủy Quân, những Thủy Quân đó cao nhất cũng chỉ là Thiên Tiên, làm sao có thể chống đỡ được sự tàn sát của Na Tra.

Chỉ thấy Na Tra như một Chiến Thần, trong đám Thủy Quân y xông vào bảy ra bảy lần, trong lòng những Thủy Quân đó tràn ngập sự kinh hãi, trong mắt đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Thấy trên người Na Tra có mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, trong mắt Ngao Quảng xuất hiện một tia sáng tối, thấy Thủy Quân bị Na Tra một đứa trẻ giết cho tan tác, trong lòng y càng dâng lên sát ý vô hạn.

"Đồ vô dụng, ngay cả một đứa trẻ cũng không đối phó được, bản vương nuôi đám Thủy Quân này có tác dụng gì, đơn giản là làm mất mặt Long Tộc Đông Hải ta." "Tất cả cút hết cho bản vương!" Nghe những lời đầy giận dữ của Ngao Quảng, một đám Thủy Quân đều dạt ra, như được đại xá, nhanh chóng rời xa Na Tra.

"Na Tra, bản vương nể ngươi là một nhân tài, bản vương bây giờ có thể cho ngươi một cơ hội, theo bản vương về Đông Hải Long Cung, chịu trấn áp vạn năm, bản vương sẽ tha cho ngươi!" Ngao Quảng nhìn Na Tra, nói với y, trong mắt đầy vẻ đạm mạc.

Na Tra không trả lời Ngao Quảng, y lau vết máu ở khóe miệng, trong tay chỉ còn lại một tấc Hỗn Thiên Lăng đang rung lên, sau đó nó lại khôi phục độ dài như cũ, trong mắt y đầy vẻ vô úy nhìn về phía Ngao Quảng.

Nhìn thần tình của Na Tra, Ngao Quảng có chút khó xử, tình thế hiện tại khá tiến thoái lưỡng nan, Lý Tịnh chẳng qua chỉ là một Thiên Tiên, con trai y Na Tra, chưa được mấy năm đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, muốn nói phía sau y không có người chỉ dạy, quỷ cũng không tin.

Nhưng, lần này đến Trần Đường Quan để báo thù cho con trai, nếu không động thủ giết Na Tra, bất kể đối với y, hay đối với toàn bộ Long Tộc đều là một đòn giáng mạnh.

Nếu ra tay với Na Tra, khó mà đảm bảo không chọc giận người đứng sau Na Tra, nhưng đến lúc đó Long Tộc lại sẽ chịu đòn giáng mạnh, không thể tin được, Na Tra là một quân cờ bị vứt bỏ.

Ánh mắt lóe lên, Ngao Quảng cố nén sát ý trong lòng, nói: "Na Tra, bản vương nể tình ngươi còn nhỏ tuổi, cũng không bắt ngươi theo bản vương về Long Cung trấn áp vạn năm, chỉ cần ngươi xin lỗi Long Tộc ta, xin lỗi con trai ta một tiếng, chuyện này cứ thế kết thúc thế nào?" "Xin lỗi?

Hừ, tiểu gia ta không sai, Ngao Bính kia thấy tài nảy lòng tham trước, cho dù có thêm một lần nữa, tiểu gia ta cũng sẽ không mềm tay, muốn đánh thì đánh, nói nhiều lời vô ích!" Trong mắt Na Tra đầy vẻ vô sở úy kỵ, thân thể tuy nhỏ nhưng y đứng thẳng tắp, đầy vẻ kiêu ngạo.

"Tốt!

Đã cho ngươi cơ hội mà ngươi không trân trọng, vậy thì đừng trách bản vương!" Ánh mắt Ngao Quảng lạnh đi, nếu không phải vì e dè người đứng sau Na Tra, y làm sao có thể nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, bây giờ Na Tra đã không biết lùi bước, vậy thì y cũng không cần giữ tay, đại không thì lưỡng bại câu thương!

Oanh!

Ngao Quảng đưa tay phải ra vồ lấy Na Tra, tay phải y biến thành Long Trảo, xé rách sự ràng buộc của không gian, mang theo khí thế Đại La Kim Tiên vồ lấy Na Tra.

Na Tra bản thân đã bị thương, đối mặt với uy áp của Ngao Quảng, sắc mặt y càng thêm tái nhợt, thân hình không ngừng lay động, nhưng trong mắt y đầy vẻ quật cường, cố gắng chống đỡ thân thể không đổ.

Võ Đạo Chân Nguyên trong cơ thể không ngừng lưu chuyển, giúp

y chống đỡ uy áp của Ngao Quảng, dần dần dường như đã đạt đến giới hạn, đột nhiên, khí thế trên người Na Tra tăng vọt thêm một phần.

"Ha ha, sảng khoái, lão Long Vương, ta thấy ngươi không phải báo thù cho con trai ngươi, mà là giúp ta đột phá thì đúng hơn?!

Thêm vài lần nữa, tiểu gia ta liền có thể tiến vào Đại La Kim Tiên, đến lúc đó tiểu gia ta nhất định sẽ báo đáp ngươi thật tốt!" Ánh mắt Na Tra trở nên sáng ngời, trong giọng nói không thiếu vẻ trào phúng.

"Chết!" Ngao Quảng không nói thêm lời vô nghĩa nào nữa, trong mắt y tràn ngập sát ý, Na Tra có thể đột phá dưới uy áp, càng làm y thêm vô năng, y không còn giữ tay nữa, cho dù sư phụ Na Tra có ở đây cũng vậy.

Nhìn thế tấn công của Ngao Quảng, Na Tra chỉ cảm thấy hô hấp ngừng lại.

Trong mắt đầy vẻ không cam lòng, tuy đã có chút đột phá, nhưng cũng chỉ là từ Thái Ất Kim Tiên trung kỳ đột phá lên hậu kỳ, cách Đại La Kim Tiên vẫn còn xa.

Chưa kịp hiếu kính cha mẹ, hiếu kính sư phụ, y đã phải chết, Na Tra trong lòng không cam.

Y thi triển ra Ba Đầu Sáu Tay, khí thế trên người tăng vọt, gần như đã có thể sánh ngang với Đại La Kim Tiên, các Linh Bảo trong tay đồng loạt sát phạt về phía Ngao Quảng, y muốn cầu sinh trong cái chết, muốn chết, cũng phải khiến Ngao Quảng bị thương.

Chương 220

Nhưng khi y chuẩn bị hành động, trực giác cảm thấy không gian xung quanh đã bị phong tỏa, căn bản không thể động đậy.

Sau đó trước mặt y, một khe nứt không gian hiện ra, một nắm đấm thò ra, va chạm với cái Long Trảo của Ngao Quảng.

Oanh long long!

"Đệ tử của Dương Giao ta, đến lúc nào thì đến lượt Đông Hải Long Vương ngươi xử trí?!" Vừa dứt lời, Dương Giao từ trong khe nứt không gian đó bước ra, hai mắt lạnh lùng nhìn về phía Ngao Quảng.

Thấy Dương Giao ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, sắc mặt Ngao Quảng từ từ bình tĩnh lại, sắc mặt y âm trầm, chỉ thấy y nói: "Dương Giao?

Con trai lớn của Dao Cơ Trưởng Công Chúa?

Tại sao ngươi lại dung túng Na Tra đánh chết tuần hải dạ xoa Đông Hải ta, cũng như con trai ta Ngao Bính, còn rút da lột gân nó." "Không ngờ Ngao Quảng ngươi lại biết tên ta, chuyện này là do con trai ngươi tham đồ pháp bảo của đồ đệ ta, cho dù có chết cũng đáng đời, ngươi có tư cách gì mà đòi ta cho một lời giải thích, Long Tộc các ngươi xứng sao?!" Trong mắt Dương Giao đầy vẻ khinh thường.

"Cuồng vọng!" Trong mắt Ngao Quảng tràn ngập sự phẫn nộ.

Ngao Quảng trong tay Nghịch Long Thương hiện ra, một thương đâm về phía Dương Giao, bây giờ y đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Dương Giao chẳng qua là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, có gì mà phải sợ y?

“Ha ha ha, vậy mới giống, chiến!” Dương Giao cười lớn, trong mắt đầy vẻ tinh quang, Phương Thiên Họa Kích trong tay hiện ra, trực tiếp bỏ qua đòn đâm đó của Ngao Quảng, y nhảy lên một cái đánh thẳng vào đầu Ngao Quảng, mang theo khí tức như Thái Sơn áp đỉnh.

Đối mặt với chiêu này của Dương Giao, Ngao Quảng không hề vội vàng, trường thương trong tay đột nhiên đổi hướng, một điểm hàn mang chợt hiện, trực tiếp chặn đứng trên Phương Thiên Họa Kích của Dương Giao, ngăn chặn chiêu đó của Dương Giao.

Hai người giao đấu một chiêu, không ai gây ra bất kỳ tổn thương nào cho đối phương, nhưng dư ba do hai người tạo ra khuếch tán ra bốn phía, lực xung kích mạnh mẽ đó khiến đám tôm tướng cua lính đứng gần đều bị nổ tung thành huyết vụ.

Đám Thủy Quân còn lại không cần bất kỳ lời nói nào, đều lui về phía sau, Na Tra nhìn Dương Giao và Ngao Quảng chiến đấu qua lại, trong lòng y nảy sinh xúc động, y hạ quyết tâm, phải nhanh chóng trở thành một cao thủ Đại La Kim Tiên, nếu không gặp nguy hiểm lại cần sư phụ cứu, thậm chí còn không thể bảo vệ người thân của mình.

Lúc này, Ngao Quảng và Dương Giao đang giao chiến trên không trung, trên mặt đất hai người không thể thả lỏng tay chân mà chiến đấu, nhưng trên không trung thì không còn nhiều e dè như vậy, chỉ thấy Ngao Quảng đưa tay ra, một viên Long Châu xuất hiện trong tay y, Long Châu là Chí Bảo bản mệnh của Long Tộc, nếu một Long Tộc mất Long Châu, thì sức chiến đấu của y có thể giảm đi hơn một nửa.

Chỉ thấy Long Châu đó dưới sự thúc đẩy pháp lực của Ngao Quảng, đồng loạt phóng ra vạn đạo kim quang, trực tiếp lao về phía Dương Giao, muốn xuyên thủng Dương Giao.

Đối mặt với đòn tấn công của Ngao Quảng, Dương Giao vung Phương Thiên Họa Kích trong tay tạo thành một bức tường kín mít,

chặn đứng những kim quang đó.

Đợi kim quang vừa tan đi, Ngao Quảng biến hóa thành Long Thân, một trảo vồ lấy Dương Giao, một trảo xé rách không gian, hiển hiện uy lực cực lớn.

Dương Giao cũng không hề sợ hãi vận chuyển Pháp Tướng Thiên Địa, một quyền cũng nghênh đón lên.

Rắc!

Cuối cùng một trảo của Ngao Quảng không chiếm được thượng phong, Long Lân trên trảo vỡ tan tành, một tiếng rống đau đớn truyền ra từ miệng Ngao Quảng.

Dương Giao chiếm được tiện nghi một quyền xong, đang xông lên phía trước, nhưng y không biết tại sao, đột nhiên dừng lại bước chân, một đạo Thần Niệm Truyền Âm truyền vào tai Ngao Quảng.

Ngao Quảng nhìn Dương Giao, thần sắc trong mắt y liên tục biến hóa, y suy nghĩ rất lâu, sau đó mới cắn răng nói: "Nếu đúng như Dương Giao đạo hữu đã nói, vậy chuyện Na Tra giết con trai ta Ngao Bính sẽ xóa bỏ, ngày khác ta sẽ lại thỉnh giáo đạo hữu một phen." Dứt lời, Ngao Quảng không chút do dự quay về Đông Hải, Thủy Quân dưới trướng y cũng đồng loạt hành động, những người đứng xem đầy vẻ không hiểu, Dương Giao không phải vừa mới chiếm được thượng phong sao.

Một trận long tranh hổ đấu chưa kịp bắt đầu đã tuyên bố kết thúc, họ không hiểu, rốt cuộc Dương Giao đã nói gì với Ngao Quảng, khiến Ngao Quảng từ bỏ ý định báo thù.

Trong Đông Hải Long Cung, ba vị Long Vương còn lại đều đã đến Đông Hải Long Cung, họ cũng biết chuyện con trai Ngao Quảng bị Na Tra giết hại, trong mắt Tây Hải Long Vương Ngao Minh đầy vẻ bất

thiện.

“Đại ca, tại sao lại phải thoái lui, huynh đệ ta tối nay liền có thể đến, cho dù Dương Giao có thể đánh thắng một mình ta, lẽ nào có thể đánh thắng liên thủ bốn người chúng ta?

Bây giờ chúng ta thoái lui rồi, uy nghiêm của Long Tộc đều mất hết rồi!” Lời nói của Ngao Minh không phải không được Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận và Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận nghe thấy trong lòng, chỉ là họ không chọn lên tiếng, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên dị sắc.

“Hừ!

Ngươi nghĩ ta không muốn báo thù cho con trai ta sao?

Nhưng ngươi có biết Dương Giao kia có lai lịch gì không?” Ngao Quảng lạnh lùng nhìn ba người một cái, sau đó hừ lạnh một tiếng!

“Đại ca, Dương Giao kia là ai?

Không phải là con trai lớn của Dao Cơ Trưởng Công Chúa sao?” Trong mắt Ngao Minh lóe lên một tia sáng, sau đó hỏi.

“Hừ!

Chương 221

Ngu xuẩn, Dương Giao kia là đệ tử của Nhân Hoàng Hiên Viên, nói cách khác Na Tra là đồ tôn của Nhân Hoàng Hiên Viên, dựa theo tính cách bao che khuyết điểm của Nhân Tộc, nếu Na Tra xảy ra chuyện, ai sẵn lòng đi ngăn cản đại quân Nhân Tộc?" "Huống chi Na Tra còn có một thân phận, y là đồng tử chuyển thế của Thánh Nhân Nữ Oa Nương Nương!" Trong mắt Ngao Quảng lóe lên một tia bất lực, y cũng không muốn thả Na Tra như vậy, nhưng than ôi, bây giờ Long Tộc đã không còn là Long Tộc ngày xưa, căn bản không có chút năng lực nào để tranh phong với Nhân Tộc.

"Đại ca, lời tuy nói vậy, nhưng lần này chúng ta mềm mỏng, mặt mũi Long Tộc chúng ta..." Lời nói của Ngao Minh chưa dứt, liền bị Ngao Quảng lạnh lùng ngắt lời.

"Mặt mũi?

Mặt mũi trước sự sống chết tồn vong của Long Tộc thì đáng là cái quái gì!

Đừng nói con trai ta, con trai ngươi, đến lúc đó, cũng phải như vậy!" "Không, lần này kết quả còn tốt, Ngao Bính ngày sau còn có ngày gặp lại!" Ngao Minh, Ngao Nhuận và Ngao Thuận đều lộ vẻ khó hiểu nhìn Ngao Quảng, không hiểu tại sao.

"Dương Giao kia nói với bản vương, lần Lượng Kiếp này là Phong Thần Lượng Kiếp, phàm những người chết đi, Chân Linh đều sẽ đầu nhập vào Phong Thần Bảng, ngày sau sẽ có ngày gặp lại, lần Lượng Kiếp này cũng là kiếp nạn giữa bốn Đại Giáo Phái của Thánh Nhân." "Nếu Long Tộc ta tham gia vào, đại chiến với Nhân Tộc, chẳng phải là làm bảng thay cho những Thánh Nhân giáo phái kia

sao?" Trong mắt Ngao Quảng lóe lên một đạo tinh quang, cho dù biết là không thể, nhưng trong lòng y vẫn hy vọng bốn Đại Giáo Phái có thể lưỡng bại câu thương.

Nghe những lời của Ngao Quảng, ba người Ngao Minh cũng hiểu được tâm tư của Ngao Quảng, đều trầm mặc một lúc, không ai lên tiếng.

Khi Ngao Quảng và những người khác đang bàn luận trong Long Cung, Dương Giao cũng dẫn Na Tra trở về Lý phủ ở Trần Đường Quan, Lý Tịnh khá lo lắng hỏi: "Đại nhân, Long Tộc lần này tuy đã lui, nhưng liệu họ có phạm Trần Đường Quan ta nữa không?" "Đến lúc đó, nếu đại nhân không có mặt, vậy thì..." Nghe những lời lo lắng của Lý Tịnh, Dương Giao nói: "Cứ yên tâm đi, chuyện này đã được ta giải quyết rồi, Long Tộc sẽ không truy cứu chuyện này nữa, nhưng lần này Na Tra rốt cuộc đã làm sai, vì vậy trong khoảng thời gian này cần hai người trông chừng y, để y ở nhà tu luyện thật tốt, đừng ra ngoài gây họa nữa!" Na Tra nghe xong, lập tức không vui, bất mãn nói: "Con gây họa gì, rõ ràng là tên Ngao Bính kia muốn cướp đoạt Linh Bảo trong tay con, y không biết xấu hổ, con có lỗi gì!" Dương Giao nghe xong lập tức bật cười: "Na Tra, đừng không phục, ngươi sai thì là ngươi sai, đừng không phục, nếu ngươi có bản lĩnh, vậy thì ngươi giải quyết đến cùng, tại sao lại để sư phụ ra mặt?" "Nếu ngươi có bản lĩnh, đồ sát Long Tộc, sư phụ cũng sẽ không nói gì, Na Tra hãy nhớ kỹ, trong Hồng Hoang cường giả vi tôn, không có đúng sai!" "Ta tu vi bỉ cao, ta đúng, ngươi sai, muốn phản bác lời ta nói, vậy thì tu vi phải cao hơn ta!" Nghe những lời của Dương Giao, Na Tra không phản bác, ngược lại cúi đầu xuống, chuyện lần này đã cho y một lời cảnh tỉnh, trong mắt y lộ ra vẻ suy tư.

Lý Tịnh đứng một bên nghe những lời của Dương Giao mà kinh hồn bạt vía, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, ban đầu y cũng bái Độ

Ách Chân Nhân làm sư phụ, trong Hồng Hoang cũng du lịch một thời gian, bản chất của Hồng Hoang y cũng rõ ràng.

Cường giả vi tôn chính là bản chất của Hồng Hoang, giống như lần này, cho dù Na Tra giết Long Tam Thái Tử Ngao Bính, chọc giận Long Tộc, nhưng vì Dương Giao đủ mạnh, thế lực phía sau đủ mạnh, cho dù Long Tộc cũng không thể không thoái lui.

Muốn nắm giữ vận mệnh của mình, thì chỉ có trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức dù sai cũng thành đúng. .....

Trong Triều Ca Thành, Đế Tân ngồi trong cung điện bế quan khổ tu, đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt dường như có một tia Hoàng Đạo Long Khí lóe lên, y có thể cảm nhận được, trong Triều Ca Thành có một người cảnh giới Đại La Kim Tiên đã bước vào.

"Đại La Kim Tiên, đến Triều Ca Thành của ta?

Chẳng lẽ là nhắm vào cô?" Một tia suy tư sâu sắc lóe lên trong mắt Đế Tân.

"Khải bẩm Đại Vương, có một Luyện Khí Sĩ cầu kiến Đại Vương!" Không lâu sau, một thị vệ vương cung đến bên ngoài cung điện, hành lễ với Đế Tân nói.

"Tuyên!" Trong ánh mắt Đế Tân lóe lên một tia quang mang, sau đó toàn bộ con người y như biến thành một người khác, hai mắt tối sầm vô quang, trên mặt nhiều thêm vài phần vẻ mê mệt.

"Dạ!" Không lâu sau, một Luyện Khí Sĩ bước vào, nhìn Đế Tân một cái, trong mắt lóe lên một đạo thần quang, sau đó liền hơi hành lễ với Đế Tân.

"Luyện Khí Sĩ Vân Trung Tử ở Chung Nam Sơn kiến Nhân Hoàng Bệ Hạ!" "Miễn lễ, không biết Vân Trung Tử đạo trưởng đột nhiên đến đây vì việc gì?

Nếu cô có thể giúp đạo trưởng, cô nhất định sẽ không chần chừ!" Đế Tân khẽ ngáp, trong mắt lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, nhìn về phía Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử tự nhiên có thể nhìn thấy vẻ thiếu kiên nhẫn trong mắt Đế Tân, chỉ thấy y khẽ lắc đầu nói: "Đại Vương, vừa rồi bần đạo hái thuốc ở Chung Nam Sơn, thấy nơi đây yêu khí trùng thiên, liền biết có yêu ma quấy phá, không đành lòng thiên hạ phàm nhân chịu sự độc hại, nên đến đây trừ yêu." "Lần này đến chỉ vì trong vương cung có khí tức yêu tà ẩn hiện phát ra, e rằng sẽ nguy hiểm đến Đại Vương, vì vậy ta đặc biệt dâng lên một thanh mộc kiếm." "Chỉ cần Đại Vương treo thanh mộc kiếm này ở Phân Cung Lâu ba ngày, tự khắc sẽ rõ." Nói rồi, Vân Trung Tử mở giỏ hoa ra, lấy ra một thanh bảo kiếm; bảo kiếm đó được làm từ gỗ tùng, trên đó khắc một đạo phù lục, nhìn là biết không tầm thường.

Đế Tân khẽ ngáp, phất phất tay, người đứng bên cạnh y liền đi lấy thanh mộc kiếm đó của Vân Trung Tử đặt lên bàn trước mặt Đế Tân.

"Đạo trưởng có lòng rồi, đã đạo trưởng có thể nhìn ra trong cung cô có yêu tà, không biết đạo trưởng có nguyện ý ở lại Thương Triều cô không, chỉ cần đạo trưởng muốn gì, cô đều có thể ban cho!" "Ta chỉ là một người ngoài, không có ý tham gia vào chuyện Thương Triều, ý của ta đã rõ, xin cáo lui Đại Vương!" Vân Trung Tử khẽ lắc đầu, thần sắc trong mắt y không có chút biến động nào, sau đó liền quay người rời khỏi vương cung.

Đợi y rời đi, Đế Tân đưa tay cầm lấy thanh mộc kiếm đó, nhìn kỹ một lúc, sau nửa buổi, khóe miệng y lộ ra một nụ cười.

"Vân Trung Tử, không tệ!" "Chỉ tiếc, không thể vì cô mà dùng, yêu tà, cô cần phải giữ lại!" Lời nói của Đế Tân vừa dứt, thanh kiếm gỗ tùng trong tay y bốc cháy, từ từ cháy thành tro tàn.

Vân Trung Tử ở cách Triều Ca ngàn dặm quay người nhìn về phía Triều Ca, yêu khí trong vương cung càng thêm trùng thiên.

"Thời cũng!

Mệnh cũng!" Phong Thần Lượng Kiếp dần dần kéo màn, Na Tra náo hải giết Ngao Bính, người đầu tiên lên Phong Thần Bảng, Vân Trung Tử vào Triều Ca dâng mộc kiếm, nhưng lại bị Đế Tân đốt cháy.

Dần dần, trong toàn bộ triều đình bắt đầu có lời đồn, vì Đát Kỷ mê hoặc, khiến Đế Tân ngày càng hôn dung vô đạo, tạo ra không ít hình phạt tàn khốc kinh hoàng, khiến các đại thần trong triều dám giận mà không dám nói.

Phí Trọng, Vưu Hồn càng được Đế Tân tín nhiệm, thường xuyên tiến dâng lời gièm pha, các đại thần đều e sợ hai người này.

Vào lúc này, trên Côn Luân Sơn, Khương Tử Nha với tướng phi hùng đã bái nhập Xiển Giáo được vài chục năm, nhưng tu vi của y mới vừa bước vào Tiên Đạo, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng uất ức.

Trong Xiển Giáo từ trước đến nay chưa từng thu nhận người có tư chất thấp kém như vậy, đã cấp cho Khương Tử Nha rất nhiều tài nguyên tu luyện mà y mới vừa bước vào Tiên Đạo, nếu không phải nể mặt là người của Phong Thần, e rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm đuổi y ra khỏi Xiển Giáo.

Chương 222

Không lâu sau khi Khương Tử Nha nhập Xiển Giáo, Tây Phương Giáo cũng truyền ra tin đã thu nhận một đệ tử tên là Thân Công Báo, Thân Công Báo kia cũng có tướng phi hùng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề đều dò xét lẫn nhau, Khương Tử Nha và Thân Công Báo đều có tướng phi hùng, trên người họ đều bị khí Kiếp Vận bao phủ, căn bản không thể phân biệt thật giả.

Có người nói Khương Tử Nha và Thân Công Báo, ban đầu hai người đều đi về phía Côn Luân Sơn để bái sư, hai người vừa gặp đã như cố nhân, đàm đạo rất vui vẻ, nhưng không ngờ một trận cuồng phong thổi đến.

Khương Tử Nha bị thổi ra ngoài Côn Luân Sơn, Thân Công Báo thì bị thổi xuống Tu Di Sơn của Tây Phương Giáo, cứ thế hai người lần lượt bái nhập Xiển Giáo và Tây Phương Giáo.

Sự khác biệt lớn nhất giữa Thân Công Báo và Khương Tử Nha chính là Thân Công Báo đối với tu luyện càng thêm đắc tâm ứng thủ, chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi đã tiến lên cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, đó cũng là điểm khiến Chuẩn Đề trong lòng đắc ý nhất.

Hai người so sánh với nhau, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn coi trọng thể diện chỉ cảm thấy mất mặt, lâu dần cũng chỉ đành tùy tiện, tài nguyên cung cấp không thiếu, nhưng có thể đi đến bước nào, thì phải xem tạo hóa của Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha không hề nản lòng về tốc độ tu đạo chậm chạp của mình, ngược lại trong lúc rảnh rỗi, y không ngừng học tập binh pháp và sách lược trị quốc, một mặt là vì y thích, mặt khác cũng là do

Nguyên Thủy Thiên Tôn phân phó.

Thân Công Báo tính tình sảng khoái, thích kết giao bằng hữu, hễ có thời gian là y lại du lịch Hồng Hoang, kết giao với các nhân sĩ kỳ lạ ở khắp nơi, đã lôi kéo không ít tán tu vào Tây Phương Giáo, điều này khiến Chuẩn Đề trong lòng vô cùng vui mừng.

Thậm chí trong lòng y thầm nghĩ Thân Công Báo là một đệ tử thu được rất đáng giá, vốn dĩ không có ý để Tây Phương Giáo tham gia vào Phong Thần Lượng Kiếp lần này, nhưng giờ lại cảm thấy, lần Lượng Kiếp này, Tây Phương Giáo tham gia vào cũng chưa chắc đã không được.

Khi Cửu Vĩ Yêu Hồ hóa thân thành Đát Kỷ tiến vào Thương Vương Cung, không ngừng quấy phá toàn bộ Thương Vương Triều, khiến Thương Vương Triều từ thịnh chuyển suy, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề không hẹn mà cùng triệu tập Khương Tử Nha và Thân Công Báo.

"Tử Nha, ngươi nhập Xiển Giáo cũng đã mấy chục năm, bây giờ Thương Triều sắp diệt vong, chính là lúc xuống núi phò tá minh quân lập lại tân triều, giờ khắc này ngươi hãy xuống núi đi!" "Đệ tử minh bạch, chỉ là sư tôn, minh quân đó ở đâu?" Khương Tử Nha hành lễ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó liền nói.

"Chính là Thiên Mệnh Huyền Điểu giáng thế, nay lại Phượng Minh Kỳ Sơn, Chu đương lập, đi đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong mắt lóe lên một đạo thần quang, phất tay một cái, liền đưa Khương Tử Nha ra khỏi Côn Luân Sơn.

Ở một bên khác, Chuẩn Đề cũng nói với Thân Công Báo những lời tương tự, nhưng lại không nói rõ cho Thân Công Báo phò tá bên nào, chỉ bảo y xuống núi tìm minh quân để thành đại nghiệp!

Khương Tử Nha tu đạo trên Côn Luân mấy chục năm, đối với đại

sự thiên hạ y không hề biết, nhất thời không biết nên đi đâu, bỗng nhiên y nhớ ra mình có một người huynh đệ kết bái, vừa hay có thể đến nương tựa, còn việc phò Chu diệt Thương thì sau này tính.

Thân Công Báo có bạn bè khắp thiên hạ, rời khỏi Tu Di Sơn xong, y liền đi khắp nơi thăm hỏi bạn bè, dò la chuyện Nhân Tộc, quyết định suy tính kỹ càng rồi mới hành động.

Khương Tử Nha sau khi rời Côn Luân Sơn liền trở về Triều Ca Thành, đến phủ đệ của nghĩa huynh Tống Dị Nhân, hai người mấy chục năm không gặp, nay gặp lại vô cùng vui mừng, trong lòng tự nhiên có nhiều cảm khái.

Sau khi hỏi thăm Khương Tử Nha rất nhiều, Tống Dị Nhân liền nói: "Ngươi đã nhiều năm vẫn độc thân một mình, chúng ta huynh đệ một đời, ngày mai, ta sẽ tìm cho ngươi một mối lương duyên, sinh hạ một trai một gái, như vậy cũng tốt để truyền tông tiếp đại, không làm mất đi truyền thừa của Khương gia." Khương Tử Nha nghe vậy vội vàng từ chối, nhưng Tống Dị Nhân lại vô cùng kiên định, nhiều lần từ chối không được, Khương Tử Nha đành tạm thời đồng ý, đâu ngờ Tống Dị Nhân ngày thứ hai liền đến Mã gia trang, để tìm một mối lương duyên.

Biết được chuyện này, sau đó chọn ngày lành tháng tốt, thiết đãi rượu yến, mời bà con làng xóm, chúc mừng Khương Tử Nha cưới vợ, Khương Tử Nha tuy trong lòng kháng cự, nhưng cũng không tiện từ chối hảo ý của Tống Dị Nhân, càng không muốn làm mất mặt Tống Dị Nhân, đành phải thành thân với Mã Thị và vào động phòng, trở thành một đôi lão phu lão thê.

Sau khi thành thân, Tống Dị Nhân lại giúp Khương Tử Nha làm ăn, nhưng Khương Tử Nha lại dường như bị vận xui đeo bám, bất kể làm chuyện gì cuối cùng đều thất bại, vì thế, vợ y Mã Thị không ít lần

cãi vã với y.

Bất đắc dĩ, Khương Tử Nha đành phải bói quẻ cho người khác, dần dần ở Triều Ca cũng nổi danh, như vậy mới ổn định được, Mã Thị cũng không còn làm ầm ĩ với y.

Ở một bên khác, Thân Công Báo dưới sự dò hỏi của các bằng hữu, đã hiểu rõ cục diện Nhân Tộc hiện nay, lại được Chuẩn Đề trực tiếp chỉ dạy, tự nhiên đối với Tiệt Giáo sẽ không có hảo cảm lớn, sau khi phân tích cục diện các chư hầu tứ phương, Thân Công Báo liền đi về phía Tây Kỳ.

Y không chọn phương Bắc, một là bây giờ Văn Trọng đang chinh phạt Bắc Hải, hai là Tây Phương Giáo tuy có một số thế lực ở phương Bắc, nhưng trợ lực có thể cho y cũng không lớn.

Tây Kỳ hiện tại chưa có bất kỳ thế lực nào can thiệp vào, một khi có thể đứng vững ở Tây Kỳ, vậy thì không chừng Tây Kỳ sẽ trở thành lỗ hổng của Tây Phương Giáo trong Phong Thần Chi Chiến.

Hiện nay ở Tây Kỳ, Cơ Xương đang bị giam cầm ở Triều Ca, vạn sự đều do trưởng tử của Cơ Xương là Bá Ấp Khảo chủ trì, lại có rất nhiều hiền sĩ trợ giúp, như Bá Di, Thúc Tề, Thái Điên, Hoành Yêu, Tán Nghi Sinh và những người khác.

So với những nơi khác ở Cửu Châu, địa giới Tây Kỳ vẫn là một vùng đất yên bình, Thân Công Báo so sánh với những nơi khác trong Thương Triều, càng cảm thấy nơi đây không tệ, y quyết định an định ở Tây Kỳ.

Sau khi đến Tây Kỳ, Thân Công Báo không vội vàng đi cầu kiến Bá Ấp Khảo và những người khác, giống như Khương Tử Nha, y mở một tiệm bói quẻ ở Tây Kỳ, phàm ai đến bói quẻ chỉ thu một văn tiền.

Ban đầu không ai hỏi thăm, sau đó cùng với danh tiếng được đồn

xa, người đến cầu quẻ trong toàn thành Tây Kỳ tấp nập không ngừng, Thân Công Báo cũng không từ chối, bất kể là ai, y đều bói cho một quẻ, ngày nào cũng vậy, chưa từng ngừng nghỉ.

Điều này cũng truyền đến tai Bá Ấp Khảo, Bá Ấp Khảo tuy cảm thấy hứng thú, nhưng nhất thời không hành động khinh suất, sau khi quan sát mấy ngày, Bá Ấp Khảo mới hạ quyết tâm đến gặp một lần.

Thân Công Báo sau khi gặp Bá Ấp Khảo, khóe miệng y lộ ra một nụ cười.

Bá Ấp Khảo có chút khó hiểu, y nhìn trang phục của mình không có vấn đề gì, liền hỏi: "Đạo trưởng tại sao lại cười?

Lẽ nào ta có chỗ nào không đúng?" Thân Công Báo lắc đầu, nói: "Bần đạo ở đây bói quẻ nhiều ngày, là để đợi công tử đến, bây giờ công tử cuối cùng đã đến, cũng không làm bần đạo đợi vô ích." Sắc mặt Bá Ấp Khảo thay đổi, nhìn về phía Thân Công Báo không kìm được kêu lên: "Đạo trưởng biết ta là ai sao?

Lại cố ý đợi ta ở đây?" "Đạo trưởng biết ta là ai sao?

Chương 223

Lại bày quầy ở Tây Kỳ Thành, cố ý đợi ta sao?" Sắc mặt Bá Ấp Khảo hơi thay đổi, trong mắt y đầy vẻ tinh quang, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia sát ý, thậm chí y còn nghi ngờ có người thân cận với mình đã tiết lộ tin tức của y ra ngoài.

Thấy thần tình của Bá Ấp Khảo, Thân Công Báo khẽ cười nói: "Công tử không cần kinh ngạc, đã bần đạo thiện về bói quẻ, vậy thì bần đạo làm sao có thể không biết công tử đến?" Bá Ấp Khảo hơi sững người, sau đó liền nói: "Đã như vậy, vậy không biết đạo trưởng có biết hôm nay ta đến đây vì việc gì không?" Trong mắt Bá Ấp Khảo tinh quang lấp lánh, y muốn khảo nghiệm Thân Công Báo rốt cuộc có tài thật hay chỉ là giả thần giả quỷ.

Thân Công Báo không lên tiếng, chỉ dùng ngón tay chấm chút nước trà, viết một chữ "phụ" lên bàn trước mặt, sau đó liền mỉm cười nhìn Bá Ấp Khảo, không nói một lời.

Thấy vậy, sắc mặt Bá Ấp Khảo lại thay đổi, trong lòng y dâng lên sát ý, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, nói với Thân Công Báo.

"Đạo trưởng đúng là có bản lĩnh, chỉ không biết điều ta cầu mong, đến khi nào mới có thể thực hiện được?" "Bảy năm, sau bảy năm tự nhiên sẽ bình an trở về!" Thân Công Báo thần sắc khá bình tĩnh nói với Bá Ấp Khảo.

Nghe những lời của Thân Công Báo, trong mắt Bá Ấp Khảo đầy vẻ kinh ngạc, ban đầu Cơ Xương trước khi đến Triều Ca làm con tin cũng từng nói bảy năm sau mới có thể trở về, trùng khớp với những gì Thân Công Báo nói.

Những lời đó của Cơ Xương, ngoại trừ y ra thì không ai biết, bây

giờ Thân Công Báo lại nói ra thời gian đó, hiển nhiên Thân Công Báo có tài thật, một người như vậy đột nhiên xuất hiện trong Tây Kỳ Thành, trong lòng y mang theo vài phần nghi ngờ.

"Không biết đạo trưởng từ đâu đến?

Tại sao lại đợi ta ở đây?" "Bần đạo Thân Công Báo, là đệ tử của Thánh Nhân Chuẩn Đề của Tây Phương Giáo, sở dĩ đến Tây Kỳ, là vì trong Tây Kỳ có khí tức thăng đẳng, công tử lại có Tử Vi Đế Khí vây quanh, có thể thấy là Thiên Định chi chủ." "Bần đạo đặc biệt mời công tử đến, muốn phò tá công tử, thành đại nghiệp!" Bá Ấp Khảo trong lòng chấn động, đột nhiên nói: "Dừng miệng!

Đạo nhân sao có thể vọng nghị triều chính, bây giờ Thương Triều ta đang lúc quốc thái dân an, sao lại vong?" Thân Công Báo không để ý lời nói của Bá Ấp Khảo, chỉ thấy y khẽ cười nói: "Công tử hà tất thử bần đạo, ta không tin công tử không biết cục diện Thương Triều hiện nay." "Đế Tân hôn dung vô đạo, sủng ái yêu phi Đát Kỷ, tàn hại trung lương, chính là lúc cách cố đỉnh tân, nếu công tử không có một quyết tâm và dũng khí, vậy thì bần đạo cũng không miễn cưỡng, giữa ta và ngươi coi như chưa từng gặp!" Lời nói của Thân Công Báo vừa dứt, y cũng không nói nữa, lẳng lặng nhìn Bá Ấp Khảo.

Sắc mặt Bá Ấp Khảo cũng mấy phen biến đổi, vẻ do dự lóe lên trong mắt, sau nửa buổi mới hóa thành vẻ kiên quyết.

"Đạo trưởng có đại tài, bây giờ Tây Kỳ ta cầu hiền như khát, không biết đạo trưởng có nguyện gia nhập Tây Kỳ ta, cùng ta thành đại nghiệp không?!" Bá Ấp Khảo nhìn về phía Thân Công Báo, một mặt chân thành mời Thân Công Báo.

Nhìn thần tình của Bá Ấp Khảo, Thân Công Báo lộ vẻ vui mừng, tuy có chút do dự, nhưng cuối cùng có thể hạ quyết tâm, Bá Ấp Khảo xứng đáng được phò tá, tin rằng cuối cùng người định đỉnh nhân nhất

định là Bá Ấp Khảo.

"Công tử thành tâm tương mời, bần đạo nguyện phò tá công tử thành đại nghiệp!" Thân Công Báo đứng dậy, đầy vẻ nghiêm túc hành lễ với Bá Ấp Khảo, bây giờ y cũng đã hoàn thành nhiệm vụ định sẵn.

Ngày thứ hai, dưới sự giới thiệu của Bá Ấp Khảo, Thân Công Báo thuận lợi gia nhập vào triều đình Tây Kỳ, nhờ vào tài bói quẻ của mình, Thân Công Báo ở Tây Kỳ như cá gặp nước, dần dần được Bá Ấp Khảo tín nhiệm.

Ở một bên khác, Khương Tử Nha được Tống Dị Nhân giúp đỡ, nhờ vào tài bói quẻ, cũng dần dần ổn định ở Triều Ca Thành, tuy không bằng Thân Công Báo, nhưng cũng khá nhàn nhã.

Một ngày, Cửu Vĩ Yêu Hồ Đát Kỷ có đồng bạn, đồng là một trong ba yêu của Hiên Viên Phần là Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh, trong Hiên Viên Phần từ đầu đến cuối không nhận được tin tức của Đát Kỷ, trong lòng lo lắng nên cũng đi về phía Triều Ca.

Trên đường đi, Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh chưa từng chứng kiến sự phồn vinh của Nhân Tộc bị những thứ đó làm hoa mắt, sau khi tiến vào Triều Ca, thấy có người bói quẻ, trong lòng nàng cũng nảy sinh vẻ tò mò.

Thấy Khương Tử Nha phàm ai đến hỏi quẻ đều đúng, trong lòng nàng cũng thấy hứng thú, sau đó liền bảo Khương Tử Nha xem chỉ tay cho mình.

Ai ngờ Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh lại xui xẻo, vốn dĩ nàng bị thanh khí tạo hóa của Nữ Oa bao phủ, trừ Thánh Nhân ra, không ai có thể nhìn thấu căn nguyên của nàng, không chết không sống, lại đưa chỉ tay cho Khương Tử Nha.

Vừa nhìn, liền phát hiện vấn đề, Khương Tử Nha tuy tu vi không

cao, nhưng y cũng nhìn ra từ chỉ tay của Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh rằng nàng không phải Nhân Tộc.

Lược thi tiểu kế, Khương Tử Nha nắm chặt tay Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh, phong tỏa đan điền của nàng, khiến nàng không thể thoát được.

Khương Tử Nha biết nàng không phải Nhân Tộc, nhưng trong mắt những người khác xung quanh, nàng là một người bình thường, thấy Khương Tử Nha kéo tay một mỹ nữ không buông, tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của họ, mọi người bàn tán xôn xao.

Vừa hay lúc này, Á Tướng Tỷ Can đi ngang qua đó, nghe những lời của Khương Tử Nha, sau đó liền đưa Khương Tử Nha và Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh cùng vào cung.

Đế Tân nghe lời của Tỷ Can, trên mặt y lộ ra vẻ cổ quái, sau đó liền gọi Đát Kỷ, cùng y đi gặp Khương Tử Nha và Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh bị bắt giữ.

Đát Kỷ không hiểu lý do, theo Đế Tân gặp Khương Tử Nha và Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh bị bắt, trong lòng nàng đầy vẻ lo lắng.

Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh và nàng tình như chị em, bây giờ lại đối mặt với cục diện như vậy, nàng thầm dùng ánh mắt cầu xin nhìn Đế Tân.

Đế Tân trong lòng hiểu rõ, sau khi nghe những lời của Khương Tử Nha, y liền nói: "Khương Tử Nha, ngươi bắt được yêu tà có công, cô phong ngươi làm Hạ Đại Phu, đảm nhiệm chức Tư Thiên Giám thế nào?" "Khương Tử Nha đa tạ Đại Vương ân điển, nguyện ý đảm nhiệm chức Tư Thiên Giám!" Khương Tử Nha thần sắc cũng mang theo vài phần vui mừng, hành lễ với Đế Tân.

Đợi Khương Tử Nha rời đi, Đế Tân lạnh lùng nhìn Ngọc Thạch

Tỳ Bà Tinh một cái, sau đó liền lạnh giọng nói với Đát Kỷ: "Chuyện ở đây giao cho ngươi xử lý, nhưng cô không được để lộ tin tức, nếu không đừng trách cô vô tình!" "Ngoài ra, không được phép các ngươi trả thù Khương Tử Nha, cô giữ Khương Tử Nha có việc dùng!" Lời nói vừa dứt, Đế Tân liền rời khỏi đó, một vở đại hí sắp kéo màn, y cần phải làm những chuyện phù hợp với thân phận hôn quân của mình.

Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh có chút không hiểu lý do, nhưng thấy tỷ tỷ Đát Kỷ sợ hãi như vậy, nàng khôn ngoan chọn im lặng.

Sau đó, Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh cũng nhập hậu cung, cùng Đát Kỷ tiềm tu, không dám làm bất kỳ chuyện gì có hại cho Đế Tân, sau khi hiểu rõ mọi chuyện, trong lòng nàng cũng tràn ngập sự sợ hãi.

Không có Cửu Vĩ Hồ và Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh cản trở, Khương Tử Nha có thể nói là thuận buồm xuôi gió, trong triều đình Thương Triều không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Chương 224

Không những Thương Dung và các trọng thần khác, ngay cả Phí Trọng, Vưu Hồn cũng đối xử với y vô cùng khách khí, dần dần, Khương Tử Nha tiến vào vị trí trung tâm trong triều đình Thương Triều.

Ở vị trí đó, Khương Tử Nha cũng đưa ra không ít kiến nghị hữu ích cho Thương Triều, Đế Tân đã chấp nhận một phần, bãi bỏ một phần, cứ thế, danh tiếng của Khương Tử Nha dần dần được truyền bá.

Trong vương cung, Đế Tân nghe chuyện của Khương Tử Nha, khóe miệng y khẽ nhếch: "Thiên Mệnh tại Tây, Phượng Minh Kỳ Sơn, Khương Tử Nha, cô đối đãi với ngươi như vậy, lần này cô muốn xem, ngươi có phản bội cô không!" Trong phủ đệ của Khương Tử Nha ở Triều Ca thành, Khương Tử Nha vừa tiễn Thương Dung và Tỷ Can về, trong mắt còn vương chút vẻ chưa thỏa mãn.

Dạo này, ta đã nhập triều Thương, trò chuyện rất hợp với Thương Dung và những người khác, bất kể là thiên văn địa lý hay trị lý triều chính, đều có thể nói chuyện, từ đó bù đắp những thiếu sót của bản thân và có được chút lĩnh ngộ.

Những ngày tháng như vậy khiến ta vô cùng mãn nguyện, còn những lời sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn dặn dò khi hạ sơn, về "thiên mệnh tại Tây, phượng minh Kỳ Sơn", đã sớm bị ta bỏ lại sau đầu.Nhưng khi Khương Tử Nha đóng cổng phủ đệ, bước vào khách sảnh, y lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Trong khách sảnh bỗng xuất hiện một đạo nhân, người đó toàn thân phiêu diêu, khí chất xuất trần."Tử Nha bái kiến Quảng Thành Tử

sư huynh, không biết Quảng Thành Tử sư huynh đến lúc nào mà không để sư đệ ra nghênh tiếp?" Khương Tử Nha vội vàng hành lễ với đạo nhân, người này chính là đại sư huynh của Xiển giáo, Quảng Thành Tử.Nhìn Khương Tử Nha, Quảng Thành Tử vẻ mặt lạnh nhạt, hừ lạnh một tiếng: "Hừ!

Khương Tử Nha kia, hạ Côn Luân Sơn rồi, chẳng lẽ không còn là đệ tử Xiển giáo nữa sao?

Cớ gì đối với sư tôn lại bất kính?""Sư huynh nói gì vậy, Tử Nha đương nhiên là người Xiển giáo, cớ gì lại bất kính với sư tôn?" Khương Tử Nha biến sắc, nhìn Quảng Thành Tử trong mắt đầy vẻ khó hiểu, từ khi hạ sơn, y cũng không làm gì mà lại bất kính với Nguyên Thủy Thiên Tôn."Được!

Ta hỏi ngươi, khi sư tôn cho ngươi hạ sơn, có phải đã nói 'thiên mệnh tại Tây, phượng minh Kỳ Sơn', có phải đã dặn ngươi phò tá minh quân để dựng nghiệp lớn không?!" Quảng Thành Tử lạnh nhạt nhìn Khương Tử Nha, cất lời hỏi."Phải!""Được!

Vì ngươi đã thừa nhận rồi, vậy nói cho ta biết, bây giờ ngươi đang làm gì?""Chẳng lẽ ngươi không biết đằng sau triều Thương có Tiệt giáo đứng sau sao?

Xiển giáo chúng ta và Tiệt giáo thế như nước với lửa, bây giờ ngươi làm quan trong triều Thương, chẳng phải làm mất thể diện của sư tôn sao?""Cớ gì ngươi không nghe lời sư tôn, đi tìm minh quân, lại muốn phò tá Đế Tân cái hôn quân đó?" Lời nói của Quảng Thành Tử như lưỡi kiếm đâm vào tim Khương Tử Nha, khiến y biến sắc tái nhợt, bây giờ y mới nhận ra dường như mình đã làm sai rồi.Nhìn vẻ mặt tái nhợt của Khương Tử Nha, lời nói của Quảng Thành Tử cũng dịu đi đôi chút, y nói với Khương Tử Nha: "Tử Nha sư đệ, không phải sư huynh muốn quở trách, chỉ là chúng ta thân là đệ tử của sư tôn,

đương nhiên nên lo liệu cho sư tôn.”“Thôi làm quan trong triều Thương đi, hãy đi tìm minh quân của ngươi, nhớ kỹ, những lời này không chỉ sư huynh muốn nói với ngươi, mà còn là sư tôn bảo ta nói đấy, hãy suy nghĩ cho kỹ đi!” Sau khi Quảng Thành Tử nói xong, thân hình dần trở nên mơ hồ, cuối cùng từ từ biến mất trước mặt Khương Tử Nha.Nhìn Quảng Thành Tử rời đi, Khương Tử Nha thần sắc đờ đẫn, tự nhốt mình trong thư phòng.

Một ngày sau, y mới tiều tụy bước ra ngoài.Sau đó y tìm vợ mình là Mã Thị, nói rõ quyết định từ quan, đi về Tây Kỳ.“Ngươi điên rồi sao?

Làm quan đang yên đang lành, tại sao phải từ quan?”“Đến Tây Kỳ?

Đến Tây Kỳ, ngươi có chắc được trọng dụng không?” Mã Thị nhìn Khương Tử Nha trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, hoàn toàn không hiểu tại sao y lại muốn rời Triều Ca vào lúc này, đi đến Tây Kỳ.“Phụ nữ biết gì mà hỏi!

Nhanh chóng thu dọn đồ đạc, sau đó đi đến Tây Kỳ, nếu không muốn, ta có thể viết một phong hưu thư, từ nay chúng ta đường ai nấy đi!” Khương Tử Nha thấy Mã Thị chất vấn mình, trong lòng cũng vô cùng khó chịu, y có cách nào đâu, Mã Thị có muốn cũng không được, ai bảo là đệ tử Xiển giáo, không thể trái lệnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.Thấy Khương Tử Nha cứng rắn như vậy, Mã Thị cũng im lặng, mặc dù ngày thường, bất kể y làm gì, Khương Tử Nha đều không phản bác, nhưng nàng biết, nếu lúc này chọc giận Khương Tử Nha, y nhất định sẽ viết một tờ hưu thư.Mã Thị không nói gì nữa, Khương Tử Nha cũng không nói nhiều, sau đó hai người thu xếp hành lý xong, đi về phía Tây Kỳ.Khi Khương Tử Nha rời khỏi Triều Ca thành, Đế Tân mở mắt, trong mắt lóe lên một tia hàn quang, khóe miệng khẽ cong lên.“Tốt, không phụ lòng ta đã đãi ngộ hậu hĩnh, vẫn không ngăn được ngươi rời đi, các giáo phái Thánh Nhân đáng chết!” Không lâu

sau đó, một tin tức lan truyền khắp Triều Ca, Khương Tử Nha được Vương ân sâu nặng, nhưng không nghĩ đến việc hết lòng vì nước, trái lại còn phản bội bỏ trốn, không biết tung tích.Một tin tức cũng truyền đi khắp các nơi khác, dần dần, bất kể ai cũng biết tin Khương Tử Nha bỏ trốn.Khương Tử Nha và Mã Thị không biết tin tức ở Triều Ca, sau khi rời Triều Ca, họ liền một đường đi về phía Tây Kỳ, mặc dù Khương Tử Nha chỉ vừa mới nhập Tiên đạo, nhưng cũng đủ để trong thời gian ngắn nhất đến Tây Kỳ.Sau khi đến Tây Kỳ, Khương Tử Nha khẽ dò hỏi, liền biết tin tức của Thân Công Báo, năm xưa y và Thân Công Báo vừa gặp đã như cố nhân, cuối cùng lại bị một trận gió lạ thổi bay mà chia cách.Bây giờ biết tin tức ở đây, y lại phát hiện Thân Công Báo đã trở thành Quốc Sư của Tây Kỳ, rất được trăm quan và dân chúng tín nhiệm.Bây giờ y vừa mới đến Tây Kỳ, một nơi xa lạ, lại còn dẫn theo vợ là Mã Thị, đương nhiên không thể tùy tiện tìm một nơi núi rừng nào đó để ở, trong lòng liền nảy sinh ý định đến nương nhờ Thân Công Báo.Thân Công Báo, quả thực có thủ đoạn phi phàm, trong thời gian ngắn ngủi, y đã chiếm được một chỗ đứng ở Tây Kỳ.Để Tây Kỳ ngày càng lớn mạnh, y đã mời không ít đồng môn đệ tử và những người bạn quen biết đến Tây Kỳ nhậm chức.

Y không hiểu triều chính, nên cũng không can thiệp vào triều chính, chỉ hành vân bố vũ, trừ yêu hàng quái.Với những hành động như vậy, y rất được dân chúng Tây Kỳ yêu mến, cũng được Bá Ấp Khảo tín nhiệm, những người được mời đến đều được Bá Ấp Khảo tiếp kiến và nhậm chức, y cũng đã trở thành Quốc Sư của Tây Kỳ.Ở phủ Quốc Sư, dưới sự thông báo của vệ binh, Thân Công Báo cũng biết tin Khương Tử Nha đến, trong mắt y lập tức lóe lên vẻ vui mừng.Hai người năm xưa vừa gặp đã như cố nhân, trò chuyện rất vui vẻ, chỉ là giữa đường một trận gió lớn thổi tan hai người, nếu không bây giờ đáng lẽ cả hai đều đã bái nhập môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.Sau đó Thân Công Báo lo lắng không thôi cho Khương Tử

Nha, khi một lần nữa du ngoạn bên ngoài, y nghe tin Khương Tử Nha đã bái nhập môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn, mới yên tâm.Bây giờ biệt ly mấy chục năm, nghe tin Khương Tử Nha đến thăm, trong lòng y đương nhiên vui mừng khôn xiết, đích thân ra nghênh đón Khương Tử Nha.“Ha ha ha, năm xưa nghe nói ngươi được Nguyên Thủy Thiên Tôn thu làm đệ tử, không biết ngày nào có thể gặp mặt, không ngờ Tử Nha hôm nay lại đến Tây Kỳ, thật thất lễ vì không đón từ xa, xin thứ tội!” Thân Công Báo xuất hiện trước mặt Khương Tử Nha, trên mặt y đầy ý cười.Khương Tử Nha thấy Thân Công Báo, trong mắt y đầy cảm khái, nhưng trong lòng cũng vô cùng vui mừng: “Huynh đệ, biệt ly mấy chục năm, hôm nay mới gặp mặt, chỉ là phong thái của Thân huynh vẫn như xưa, ta bây giờ lại già cả lụ khụ.”Thân Công Báo cảm nhận khí tức của Khương Tử Nha chỉ vừa mới nhập Tiên đạo, có lẽ đối với phàm nhân mà nói, trở thành tiên nhân là một cảnh giới cao siêu.Nhưng bây giờ y đã là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, y không tin Nguyên Thủy Thiên Tôn không bồi dưỡng Khương Tử Nha, có thể thấy lời nghe từ sư phụ về căn cốt thấp kém của Khương Tử Nha là thật.Nhưng Thân Công Báo không phải là người kết giao bằng tu vi, và Khương Tử Nha lại là bạn tốt đã nhiều năm không gặp, đương nhiên trong lòng y không hề bận tâm.Nhìn phu nhân bên cạnh Khương Tử Nha, trong mắt y lóe lên vẻ hiếu kỳ, liền cất lời hỏi: “Không biết vị này là…”Khương Tử Nha nói: “Ta phụng sư mệnh hạ sơn, đến Triều Ca nương nhờ nghĩa huynh, để ta tìm một mối duyên, nội nhân của ta là Mã Thị.”“Ta ở Triều Ca không ở được nữa, trên đường nghe danh tiếng của Tây Kỳ, nên đến Tây Kỳ, không ngờ Thân huynh lại là Quốc Sư Tây Kỳ, cố ý đến nương nhờ, xin Thân huynh đừng chê bai.” Nói xong trên mặt y lộ ra vẻ hổ thẹn.Thân Công Báo trong mắt khẽ lóe lên quang mang, trên mặt y nở một nụ cười, cất lời nói: “Giữa chúng ta cần gì khách khí, ngươi có thể đến, ta vui mừng khôn xiết.”“Đi thôi, trong phủ đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu, ta sẽ tiếp phong tẩy trần cho Tử

Nha, mấy ngày này cứ ở phủ Quốc Sư của ta!”Trong phủ Quốc Sư, Khương Tử Nha và Thân Công Báo ngồi cạnh nhau, kể cho nhau nghe những kinh nghiệm bái sư học nghệ bao năm qua, đều vô cùng cảm khái.Lúc này, ánh mắt Khương Tử Nha khẽ lóe lên, y nói với Thân Công Báo: “Bây giờ ta rời Triều Ca, đến Tây Kỳ, cần tìm một chức vụ.”“Nghe nói Tây Bá Hầu chi tử Bá Ấp Khảo hiền danh bên ngoài, Thân huynh lại là Quốc Sư Tây Kỳ, không biết có thể giúp ta giới thiệu một phen không?” Trong Phong Thần Diễn Nghĩa, Thân Công Báo không đặt chân đến Tây Kỳ, Khương Tử Nha không có mối quan hệ, chỉ có thể ẩn cư, đợi danh tiếng, mới có thể được trọng yếu.Ở kiếp này, Thân Công Báo đã trở thành Quốc Sư Tây Kỳ, nếu Khương Tử Nha có thể được Thân Công Báo tiến cử, đương nhiên không cần phải đi ẩn cư, để tuyên truyền danh tiếng của mình.Dù sao nếu có điều kiện một bước lên mây, hà tất phải chịu khổ sở, Khương Tử Nha bây giờ cũng không phải một mình.Thân Công Báo nghe Khương Tử Nha nói xong, cũng khẽ dừng lại, sau đó liền cười nói: “Tử Nha huynh cứ yên tâm, dựa vào mối quan hệ của ta, tài học của huynh, nhất định có thể được công tử trọng dụng.”“Thôi, hôm nay trời đã tối rồi, ngươi cứ ở phủ ta vài ngày, mấy ngày nữa ta sẽ giới thiệu huynh cho công tử, việc lập công kiến nghiệp cũng không còn xa nữa.” Khương Tử Nha nghe câu trả lời của Thân Công Báo, cũng không có ý kiến, dù sao một đường chạy đến Tây Kỳ, y cũng khá mệt mỏi, có thể nghỉ ngơi vài ngày, dưỡng đủ tinh thần rồi đi gặp Bá Ấp Khảo, nắm chắc phần thắng hơn.Một đêm đó, Khương Tử Nha và vợ Mã Thị ở lại phủ đệ của Thân Công Báo.Thân Công Báo thì nửa đêm rời khỏi Tây Kỳ, đi về phía Tu Di Sơn, khi về đến Tu Di Sơn, Thân Công Báo lập tức tìm Sư phụ Chuẩn Đề.Chuẩn Đề thấy Thân Công Báo quay về, trong mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc, y không theo dõi hành động của Thân Công Báo, tin tưởng năng lực của Thân Công Báo.“Sư tôn, Khương Tử Nha bái nhập Xiển giáo cũng đã đến Tây Kỳ, muốn con

giới thiệu cho Bá Ấp Khảo, việc này con không quyết định được, đệ tử đặc biệt quay về cầu kiến ý kiến của sư tôn." Thân Công Báo trên mặt lộ vẻ khó xử, nói với Chuẩn Đề.Chuẩn Đề cũng khẽ sững sờ, sau đó bấm đốt ngón tay tính toán một phen, rồi mới nói với Thân Công Báo: "Việc này là chuyện tốt, đồ nhi có thể giới thiệu hắn cho Bá Ấp Khảo.""Nhưng sư tôn, Khương Tử Nha không phải người Tây phương giáo, bây giờ đồ nhi vất vả lắm mới đứng vững được ở Tây Kỳ, nếu để Khương Tử Nha được trọng dụng, chẳng phải sẽ kéo Xiển giáo vào sao?""Mặc dù đệ tử và Khương Tử Nha vừa gặp đã như cố nhân, giao tình rất sâu, nhưng đồ nhi sẽ không vì một chuyện mà làm tổn hại lợi ích của Tây phương giáo ta." Nghe những lời của Thân Công Báo, Chuẩn Đề trong mắt lóe lên một tia an ủi, không uổng công y đã dạy dỗ Thân Công Báo."Đồ nhi, con có tâm vì Tây phương giáo ta mà lo liệu, rất đáng quý, chỉ là con cho rằng, trong bốn giáo Đạo, Xiển, Tiệt, và Tây phương ta, giáo nào có thực lực mạnh nhất?" Thân Công Báo không cần suy nghĩ liền nói: "Đương nhiên là Tiệt giáo được xưng vạn tiên triều!""Không sai, chính là Tiệt giáo được xưng vạn tiên giáo, thực lực của Tiệt giáo, bất kể ba giáo còn lại của chúng ta, giáo nào cũng không thể đối kháng.""Bây giờ là một lần Lượng kiếp, con cũng rõ, chính vì Thiên Đình thiếu người, mới mở ra Phong Thần Lượng kiếp, ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần đều cần được bổ sung từ bốn giáo của chúng ta.""Đằng sau triều Thương chính là Tiệt giáo đứng sau, không ít môn đồ Tiệt giáo đều nhậm chức trong triều Thương, nếu muốn bổ sung chỗ trống, thì nhất định phải ra tay với triều Thương, mới có thể lôi kéo Tiệt giáo.""Tây phương giáo ta một giáo lực không thể đối kháng Tiệt giáo, nếu giới thiệu Khương Tử Nha, thì đã bán cho Xiển giáo một ân tình, hai bên liên thủ mới là đối thủ của Tiệt giáo, như vậy con đã hiểu chưa?" Thân Công Báo vốn là người thông tuệ, cũng hiểu được ý tứ của Chuẩn Đề, nhưng trong lòng y vẫn có sự nghi ngờ."Sư tôn, Khương Tử Nha vào Xiển

giáo, vạn nhất được trọng dụng, địa vị của Tây phương giáo ta nhất định sẽ bị ảnh hưởng, lúc đó lại phải làm sao?

Chẳng lẽ không thể khai chiến với Xiển giáo sao?""Ha ha ha, việc này đơn giản, bây giờ trong Tây Kỳ thiếu một người, con có biết là ai không?" Chuẩn Đề cười ha ha, trên mặt lộ ra một nụ cười bí ẩn.Thân Công Báo mắt sáng lên, một tia linh quang lóe lên trong đầu, trong giọng nói đầy vẻ kích động, y nói: "Con biết rồi, Tây Bá Hầu mới là chìa khóa!""Bây giờ Tây Bá Hầu bị giam ở Triều Ca, nếu con có thể đưa Tây Bá Hầu về Tây Kỳ, thì con ở Tây Kỳ sẽ càng được tín nhiệm, cho dù Khương Tử Nha có được trọng dụng, cũng không thể bài trừ Tây phương giáo ta ra ngoài.""Cho dù Tây phương giáo ta không thể chiếm giữ địa vị chủ đạo, cũng có thể sánh ngang với Xiển giáo!""Con đã hiểu, vậy thì đi đi, chỉ là việc đến Triều Ca cứu Cơ Xương, họa phúc khó lường, cần cẩn thận!" Chuẩn Đề khẽ gật đầu, dặn dò Thân Công Báo vài câu, sau đó phất tay một cái, đưa Thân Công Báo trở về phủ Quốc Sư ở Tây Kỳ.Sáng ngày thứ hai, sau khi ăn sáng, Thân Công Báo liền sai người mang quần áo mới đến cho Khương Tử Nha, sau khi nói rõ tình hình với Khương Tử Nha thì y liền dẫn Khương Tử Nha đi về phía hầu phủ.Lúc này trong hầu phủ, Bá Ấp Khảo đang suy nghĩ làm sao để cứu Cơ Xương, thời hạn bảy năm sắp đến, ở Triều Ca không có bất kỳ ai đề cập đến việc phóng thích Cơ Xương, Đế Tân dường như cũng không để ý, trong lòng y vô cùng lo lắng, nảy sinh ý định đích thân đi cứu phụ thân.Đúng lúc đó một vệ binh bước vào, nói với Bá Ấp Khảo: "Công tử, Quốc Sư ở ngoài xin gặp, có dẫn theo một người, để tiến cử hiền tài cho Tây Kỳ." Bá Ấp Khảo nghe vậy liền cười, mặc dù Thân Công Báo không thể giúp đỡ về chính vụ, nhưng lại tiến cử được người tài giỏi cho Tây Kỳ, trong lòng y vô cùng cảm kích và tín nhiệm, y liền nói: "Mau mời!

Mời vào!”Chẳng mấy chốc Thân Công Báo liền dẫn Khương Tử Nha bước vào, hai người hành lễ với Bá Ấp Khảo, Bá Ấp Khảo nhìn dáng vẻ của Khương Tử Nha, trong lòng y có chút hiểu ra, không ngờ người Thân Công Báo muốn tiến cử lại là một lão già hơn bảy mươi tuổi, nhưng thân là trưởng công tử Tây Kỳ, y lại có sự giáo dưỡng tốt.

“Không biết Khương Tử Nha đạo trưởng tu đạo ở đâu?

Có thần thông gì?”“Bần đạo họ Khương tên Thượng tự Tử Nha, thuở nhỏ cùng Quốc Sư bái sư học đạo, chỉ là một trận gió lạ thổi bay hai chúng ta, bần đạo bái nhập môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn, Quốc Sư thì bái nhập môn hạ Chuẩn Đề Thánh Nhân, nay nghe danh công tử tích tài ái tài, nên đặc biệt đến cầu kiến.” Khương Tử Nha hành lễ với Bá Ấp Khảo, kể rõ lai lịch và mối quan hệ với Thân Công Báo.Nhìn Khương Tử Nha, Bá Ấp Khảo trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ Thân Công Báo là người Tây phương giáo, nay lại có thêm một người Xiển giáo.Y cũng không ngờ, ngày thường Thân Công Báo chỉ tiến cử người Tây phương giáo và tán tu, hôm nay lại tiến cử một người Xiển giáo.Thân là trưởng tử của Tây Bá Hầu, Bá Ấp Khảo đương nhiên cũng biết giữa bốn giáo phái Thánh Nhân bây giờ có sự cạnh tranh, bây giờ Thân Công Báo có thể tiến cử Khương Tử Nha là người Xiển giáo, y vô cùng bội phục tấm lòng quảng đại của Thân Công Báo!“Không biết Khương Tử Nha đạo trưởng bái ở môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn tất nhiên đã học được không ít thần thông pháp thuật, không biết đạo trưởng thiện trường gì?” Bá Ấp Khảo hỏi Khương Tử Nha.Nghe Bá Ấp Khảo hỏi, Khương Tử Nha trên mặt lộ ra vẻ hổ thẹn, y nói: “Đại công tử, bần đạo tuy có phúc bái nhập môn hạ Thánh Nhân, nhưng đáng tiếc thiên tư không cao, tuy đã nhập Tiên đạo, học được một số thần thông, nhưng không bằng Thân huynh cao minh, nên không dám múa rìu qua mắt thợ.”“Nhưng bần đạo lại vô cùng hứng thú với đạo trị quốc và lãnh binh, thậm chí ba quyển binh thư Cửu

Thiên Huyền Nữ tặng cho Hiên Viên Nhân Hoàng bần đạo cũng đã học được!" Bá Ấp Khảo trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ Khương Tử Nha lại đọc ba quyển binh pháp Thiên thư, trong lòng y có chút vui mừng, y vẫn luôn tin tưởng người được Thân Công Báo tiến cử.Nhưng nếu muốn đưa Khương Tử Nha lên vị trí cao, e rằng tất cả quan viên trong Tây Kỳ đều sẽ vô cùng bất mãn, cho dù là đại công tử Tây Kỳ, cũng không thể một mình chuyên quyền độc đoán, nếu không nhất định sẽ gây ra chấn động trong triều đường Tây Kỳ.Bá Ấp Khảo trầm tư một lát, rồi mới nói: "Khương đạo trưởng có tài lớn, lẽ ra, ta nên trọng dụng Khương đạo trưởng, nhưng triều đường có quy củ của triều đường.""Do đó ta tạm thời chỉ có thể giao cho Khương đạo trưởng một chức Hạ Đại Phu, cho phép tham gia triều chính, nhưng làm sao để đoạt được sự công nhận của các quan viên còn lại ở Tây Kỳ, cần Khương đạo trưởng tự mình làm!""Tạ ơn công tử, ta biết phải làm gì!" Khương Tử Nha trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, hành lễ với Bá Ấp Khảo, trong lòng y cũng nhẹ nhõm.Sau khi buổi gặp mặt kết thúc, danh tiếng của Khương Tử Nha cũng truyền đến tai các đại thần còn lại, họ vô cùng tò mò về Khương Tử Nha, trong vài ngày sau đó, họ hỏi Khương Tử Nha rất nhiều vấn đề.Nhưng bất kể họ hỏi vấn đề gì, Khương Tử Nha đều có thể đưa ra câu trả lời hoàn hảo, dần dần, danh tiếng của Khương Tử Nha ở Tây Kỳ cũng lên cao không ít, có uy vọng không tầm thường.Nhưng đúng lúc này, chuyện Khương Tử Nha bỏ trốn khỏi Triều Ca lại truyền đến Tây Kỳ, khiến các quan viên Tây Kỳ nhìn Khương Tử Nha trong mắt đều lộ ra vẻ kỳ lạ hơn.Họ có thể chấp nhận Khương Tử Nha bị bức hại nên phải bỏ trốn khỏi Triều Ca, nhưng lại có chút không thể chấp nhận, Khương Tử Nha rõ ràng được Đế Tân trọng dụng, lại bỏ trốn đến Tây Kỳ.Trong lòng họ đều có chút khinh thường Khương Tử Nha, nhưng vì Khương Tử Nha là môn đồ Xiển giáo, lại có quan hệ không tầm thường với Thân Công Báo, nên họ cũng chỉ có thể âm thầm

khinh thường Khương Tử Nha, bề ngoài thì vẫn hòa nhã.Dân chúng cả Tây Kỳ lại không có nhiều lo lắng như vậy, họ bàn tán chuyện Khương Tử Nha khắp nơi, trước đây danh tiếng Khương Tử Nha tốt bao nhiêu, bây giờ danh tiếng lại tệ bấy nhiêu.Khương Tử Nha làm sao lại không biết tất cả những chuyện đó, nhưng y lại không thể làm gì được, dù sao Đế Tân không hề làm gì bất lợi cho y, ngược lại y lại vô duyên vô cớ rời khỏi Triều Ca, tất cả những chuyện này y đều nên gánh chịu.Thân Công Báo cũng biết chuyện này, nhưng y chỉ khóe miệng lộ ra một nụ cười, không hề quản chuyện này.Đối với y, có thể giới thiệu Khương Tử Nha cho Bá Ấp Khảo, để Khương Tử Nha đại diện cho Xiển giáo tiến vào Tây Kỳ là một sự nhượng bộ lớn, bây giờ danh tiếng của Khương Tử Nha đã xấu đi.Như vậy, cho dù Xiển giáo có nhập Tây Kỳ, cuối cùng cũng không thể so sánh với giáo phái của y, sẽ bị y áp chế triệt để.Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng biết chuyện của Khương Tử Nha nhưng không nói nhiều, nếu không phải Khương Tử Nha có tướng phi hùng đứng sau, y sẽ không thu nhận Khương Tử Nha.Do đó đối với những gì Khương Tử Nha gặp phải, y căn bản không để vào mắt.Bây giờ việc Xiển giáo tiến vào Tây Kỳ đã hoàn thành, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền yên tâm, đồng ý với ý kiến của Chuẩn Đề.Tiệt giáo thế lớn, vạn tiên triều, bất kể Xiển giáo hay Tây phương giáo đều không thể sánh bằng, bây giờ hai bên cùng nhau phò tá Tây Kỳ, cùng nhau đối kháng Tiệt giáo mới là Vương đạo.Chỉ cần việc này không xảy ra vấn đề, thì việc Khương Tử Nha xảy ra chuyện, lại có liên quan gì đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.Trên núi Thủ Dương, trong cung Bát Cảnh, Lão Tử mở mắt, y làm sao không biết Nguyên Thủy bây giờ đang tính toán gì, trong mắt y lóe lên một tia do dự, sau đó hóa thành kiên định.“Thông Thiên, đừng trách huynh, chỉ là Tiệt giáo của đệ đã chắn đường của ta, chỉ là Tru Tiên Kiếm Trận của đệ quá bá đạo, chúng ta không thể không làm như vậy!”Trên đảo Kim Ngao, trong cung Bích Du, Thông Thiên cũng có thể cảm nhận được

động thái của những người khác, trong mắt y lóe lên một tia bi ai.Tây phương giáo đại diện là Thân Công Báo mời Xiển giáo đại diện là Khương Tử Nha, hai bên cùng nhau phò tá Tây Kỳ đối kháng Tiệt giáo, điều này đã rõ ràng bày ra trước mặt.Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhị ca của y không hề có ý phản đối, càng khiến trong lòng y rùng mình, tình nghĩa Tam Thanh từ khi sinh ra, có lẽ sẽ đi đến hồi kết không lâu nữa.Sau khi tia bi ai lóe lên, ánh mắt Thông Thiên trở nên kiên định, vì Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây phương giáo đã đưa ra quyết định, vậy thì y cũng chỉ có thể lựa chọn chấp nhận kết quả này.Cho dù chỉ có một mình thì sao?

Y được gọi là Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, cho dù Tứ Thánh cùng ra tay y cũng không sợ, vì đằng sau y có mấy vạn đệ tử Tiệt giáo, nhất định phải thắng!.....Xuân đi thu đến, bảy năm trôi qua kể từ khi Cơ Xương bị giam ở Triều Ca, Đế Tân không hề có ý định phóng thích Cơ Xương.Bá Ấp Khảo trong lòng vô cùng lo lắng về chuyện này, lập tức triệu tập một số đại thần triều đường, nói: "Phụ thân ta là Tây Bá Hầu Cơ Xương đã bị giam ở Triều Ca bảy năm."“Đế Tân lại không hề có ý định phóng thích phụ thân ta, hôm nay triệu tập chư vị đến đây, để bàn bạc làm sao để cứu phụ thân ta ra, không biết chư vị có kiến nghị gì không?" Hiện nay mặc dù triều Thương đang ngày càng suy tàn, nhưng vẫn là chính thống, muốn cứu Cơ Xương ra, nhất định phải có một kế hoạch chi tiết hoàn thiện, ngoài ra không thể mang tiếng phản tặc.Mọi người nghe xong, bàn tán xôn xao, cuối cùng Khương Tử Nha đứng dậy, hành lễ với Bá Ấp Khảo nói: "Đại công tử, bây giờ triều Thương do Đế Tân làm chủ, nếu muốn cứu Tây Bá Hầu về, tốt nhất là để Đế Tân phóng thích Tây Bá Hầu."“Hiện nay Đế Tân hôn quân vô đạo, sủng ái yêu phi, trong triều lại có Phí Trọng, Vưu Hồn hai tên gian thần, chúng ta không bằng mang theo kỳ trân dị bảo đến Triều Ca, hối lộ bọn chúng."“Nếu có bọn chúng giúp đỡ, thì việc cứu Tây Bá Hầu về nắm chắc phần

thắng hơn vài phần, ngoài ra Thương Dung, Tỷ Can và những người khác đều có quan hệ tốt với Tây Bá Hầu, nếu nhờ họ giúp đỡ, thì việc cứu Tây Bá Hầu về dễ dàng hơn!" Nghe những lời của Khương Tử Nha, Bá Ấp Khảo trong mắt lóe lên một tia thần sắc không tự nhiên, từ khi chuyện Khương Tử Nha lan truyền ở Tây Kỳ, y liền vô thức xa lánh Khương Tử Nha, ngược lại đệ đệ y là Cơ Phát lại đi gần với Khương Tử Nha hơn.Nhưng không thể không thừa nhận, những lời Khương Tử Nha nói vô cùng có lý, nếu làm theo như vậy, thì có khả năng lớn có thể cứu phụ thân y về.Cơ Phát ngồi bên cạnh trong mắt lóe lên một tia tinh quang, đứng dậy, nhìn Bá Ấp Khảo nói: "Đại ca, Khương Đại Phu nói có lý, đệ nguyện ý đích thân đến Triều Ca cứu phụ thân!""Đại ca, Khương Đại Phu nói có lý, hãy để đệ đến Triều Ca đi, đệ nhất định sẽ cứu phụ thân về!" Cơ Phát đứng dậy, nói với Bá Ấp Khảo, trong mắt y đầy vẻ kiên định.Bá Ấp Khảo nghe những lời của Cơ Phát thì kiên quyết từ chối, y khẽ lắc đầu nói: "Không được!

Đệ đi quá nguy hiểm, cho dù muốn đi, cũng nên là ta đi.""Ta đi rồi, việc ở Tây Kỳ, do nhị đệ xử lý, các đại thần trong triều hãy giúp đỡ nhiều!" Cơ Phát nghe vậy, lập tức có chút sốt ruột, y nói: "Không được, đại ca là người kế thừa của Tây Kỳ chúng ta, Đế Tân hôn quân vô đạo, nếu giữ đại ca lại, Tây Kỳ chúng ta chẳng phải sẽ đại loạn sao?""Đệ đi Triều Ca cứu viện phụ thân, cho dù đệ bị giữ lại, cũng sẽ không ảnh hưởng lớn đến Tây Kỳ." Tán Nghi Sinh và những người khác nghe những lời của Cơ Phát, cũng đều đồng tình với lời của y, thân phận của Bá Ấp Khảo quá đặc biệt, nếu có chuyện gì xảy ra, thì toàn bộ Tây Kỳ sẽ chấn động.Cơ Phát là nhị tử của Tây Bá Hầu, thân phận của y không thua kém Bá Ấp Khảo, cho dù bị Đế Tân giữ lại, cũng sẽ không ảnh hưởng lớn đến Tây Kỳ.Nhưng Bá Ấp Khảo lại có tính tình thuần lương, làm sao y có thể để đệ đệ mình là Cơ Phát, thay mình đi Triều Ca, thái độ của y vô cùng kiên quyết."Không được!

Nhị đệ đi quá nguy hiểm, huống hồ ta mới là người kế thừa Tây Kỳ, chỉ có ta đi, mới có thể thể hiện thành ý của Tây Kỳ chúng ta." Nghe những lời của Bá Ấp Khảo, và cảm nhận sự kiên quyết trong lời nói đó, mọi người đều rơi vào im lặng, trong lòng họ vẫn còn lo lắng.Lúc này, Thân Công Báo đứng ra, nói với mọi người: "Các ngươi hoàn toàn không cần như vậy, lần này đi cứu Tây Bá Hầu, ta sẽ cùng đại công tử đi, tức là không thể cứu Tây Bá Hầu về, ta cũng sẽ đưa đại công tử bình an trở về!" Mọi người nghe vậy, trong lòng lập tức nhẹ nhõm, đều biết bản lĩnh của Thân Công Báo, vì Thân Công Báo nguyện ý cùng Bá Ấp Khảo đi, vậy thì an toàn của Bá Ấp Khảo hẳn là không có vấn đề gì.Tán Nghi Sinh nói: "Vì Quốc Sư nguyện ý cùng đi, vậy thì thần không có ý kiến, chỉ là lần này thần cũng muốn đi, dù sao không thể thiếu việc giao thiệp với các đại thần đó, thần nếu đi cũng tốt để đại công tử lung lạc các thần!" "Được!

Có Quốc Sư và Tán Đại Phu giúp đỡ, lần này nhất định có thể cứu phụ thân ta về, xin Tán Đại Phu đi chuẩn bị trọng bảo và kỳ trân dị vật, chúng ta sẽ sớm lên đường.""Còn về việc triều chính, giao cho nhị đệ và chư vị phụ trách!" Bá Ấp Khảo trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, có Thân Công Báo và Tán Nghi Sinh, nắm chắc phần thắng lập tức lớn hơn.Mọi người nghe xong, đều hành lễ với Bá Ấp Khảo.Vài ngày sau, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, đoàn người của Bá Ấp Khảo hùng hậu tiến về Triều Ca, đi cùng ngoài Thân Công Báo và Tán Nghi Sinh, còn có vài trăm tinh binh và bảo vật được chuẩn bị kỹ lưỡng.....Trong một cung điện ở vương cung Triều Ca, Đế Tân đang khoanh chân ngồi trên một đài cao, trên đầu treo một đại ấn, trên đại ấn khắc chín con kim long, từng đạo Nhân đạo hoàng khí hội tụ về phía Đế Tân.Đột nhiên, một bóng người xuất hiện trước mặt Đế Tân, hành lễ với y nói: "Bái kiến Đại Vương, trong Tây Kỳ, trưởng tử Tây Bá Hầu Bá Ấp Khảo mang theo kỳ trân dị bảo đến Triều Ca, muốn cứu Tây Bá Hầu về!" Đế Tân mở đôi mắt, trong đó lóe lên một tia tinh

quang, khóe miệng khẽ cong lên: “Cuối cùng cũng đến, không uổng công cô đợi lâu như vậy.”“Viên đan dược kia đã cho Cơ Xương dùng chưa?”“Bẩm Đại Vương, viên đan dược đó đã được Cơ Xương dùng, ít nhất tăng thêm trăm năm thọ mệnh!” Bóng người đó nói với Đế Tân.“Được, về đi, truyền lời cho Cửu Vĩ Hồ, bảo ả một thời gian an phận một chút, để Bá Ấp Khảo an toàn cứu Cơ Xương về, nếu không kế hoạch của cô sẽ không thể tiến hành tiếp!”“Vâng!” Lời nói vừa dứt, bóng người đó lập tức biến mất.Đế Tân trong mắt tinh quang lóe lên, sau đó liền một lần nữa nhắm mắt, hấp thu Nhân đạo hoàng khí, tăng tiến tu vi của mình, khí thế thỉnh thoảng lóe lên, cho thấy Đế Tân đã nhập cảnh giới Đại La Kim Tiên.....Một bên khác, Bá Ấp Khảo một đường xe ngựa mệt mỏi, cuối cùng cũng đến Triều Ca thành, nhưng không lập tức đi cầu kiến Đế Tân.Mà cùng với đại thần Tán Nghi Sinh mang theo không ít vàng bạc châu báu đến diện kiến các đại thần trong Triều Ca.Lúc này, Đế Tân ít quan tâm đến triều chính, cho dù muốn diện kiến Đế Tân, cũng cần sự giúp đỡ của các đại thần đó.Bất kể Thương Dung hay Tỷ Can và những người khác đều bị tấm lòng hiếu thảo của Bá Ấp Khảo cảm động, đều dâng tấu chương lên Đế Tân.Một ngày, Đế Tân bị làm phiền đến mức không chịu nổi cuối cùng cũng đồng ý diện kiến Bá Ấp Khảo.Trong vương cung, Đế Tân lười nhác ngồi trên vương tọa, trong tay cầm một hồ rượu, trong mắt khá mê ly, đặt ánh mắt lên người Bá Ấp Khảo.Trong mắt lóe lên một tia thần quang, chỉ thấy trên người Bá Ấp Khảo lóe lên một đạo Tử Vi Đế Khí, quả thực là Nhân Hoàng trời định.Chỉ là, bây giờ xem ra, Bá Ấp Khảo, một Nhân Hoàng trời định, cũng không có đất dụng võ, một tia trào phúng thoáng qua, sau đó y nói: “Trưởng tử Cơ Xương Bá Ấp Khảo?”“Bẩm Đại Vương, tại hạ chính là Bá Ấp Khảo!”“Vậy ngươi không ở Tây Kỳ của mình, đến Triều Ca của cô làm gì?” Đế Tân không hề để ý đến Bá Ấp Khảo, ánh mắt y thậm chí không thèm nhìn Bá Ấp Khảo.“Bẩm Đại Vương, lần này thần đến đây là để dâng lên

Đại Vương ba món trọng bảo của Tây Kỳ!" Bá Ấp Khảo trên mặt lộ ra một nụ cười, đối với ba món trọng bảo trong miệng, không hề có chút xót xa.

"Ồ?

Vậy ngươi cứ nói, nếu có thể khiến mỹ nhân của cô vui lòng, muốn gì, cô sẽ ban cho!" Đế Tân khẽ nhướng mày, vuốt ve Đát Kỷ đang ngồi bên cạnh, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.Bá Ấp Khảo liếc nhìn Đát Kỷ, tâm đầu khẽ chấn động, sau đó chuyển ánh mắt sang chỗ khác, nói: "Bẩm Đại Vương, ba món bảo vật thần dâng lên lần lượt là Thất Hương Xa, Tỉnh Tửu Chiên và Bạch Diện Viên Hầu.""Thứ nhất, Thất Hương Xa, tương truyền là vật do Hiên Viên Nhân Hoàng để lại khi phá Xi Vưu, trong xe có cơ quan, không cần trâu ngựa kéo cũng có thể tự do di chuyển!""Thứ hai, Tỉnh Tửu Chiên, nếu có người say rượu, chỉ cần đặt người đó lên Tỉnh Tửu Chiên, không cần chốc lát là có thể tỉnh rượu.""Thứ ba, Bạch Diện Viên Hầu, giỏi ca nhạc vũ đạo, là bảo vật tốt nhất để giải buồn cho nương nương." Nghe những lời của Bá Ấp Khảo, Đế Tân trên mặt lộ ra vài phần vui mừng, nói: "Tốt!

Quả là bảo bối tốt, cô thích!"Nghe những lời của Đế Tân, Bá Ấp Khảo trong mắt cũng lóe lên một tia vui mừng, đúng lúc này, Thương Dung và Tỷ Can nhìn nhau, cùng nhau đứng dậy."Đại Vương, Tây Bá Hầu Cơ Xương đã bị giam ở Triều Ca bảy năm, đã đến lúc phóng thích Cơ Xương về Tây Kỳ!""Không sai, nếu lâu dài giam Tây Bá Hầu ở Triều Ca, các chư hầu thiên hạ nhất định sẽ nghĩ Đại Vương giam lỏng Tây Bá Hầu, không bằng phóng thích Tây Bá Hầu, như vậy cũng có thể thể hiện nhân đức của Đại Vương." Các đại thần khác đã được Bá Ấp Khảo và đại thần Tán Nghi Sinh hối lộ, đều lần lượt đứng dậy, nói với Đế Tân, thỉnh cầu Đế Tân phóng thích Tây Bá Hầu.Đế Tân khẽ gật đầu, vung tay một cái, nói: "Được!

Cô chuẩn tấu!”“Nhưng cô nghe nói Bá Ấp Khảo tinh thông âm luật, hãy ở lại đây, đàn cầm cho cô một năm, lúc đó cùng Cơ Xương trở về Tây Kỳ!”“Sao?!?” Bá Ấp Khảo đầu tiên là vui mừng, sau đó liền sững sờ, nhưng nhanh chóng phản ứng, hành lễ với Đế Tân nói: “Đại Vương có thể xem trọng âm luật của thần, Bá Ấp Khảo vinh hạnh, Bá Ấp Khảo sao lại từ chối!”Đối với Bá Ấp Khảo, không lãng phí một năm thời gian mà thôi, bảy năm đã trôi qua rồi, thiếu một năm thì sao, có thể làm Đế Tân vui lòng, một năm sau trở về, đó là kết quả tốt nhất.Thời gian trôi nhanh, một năm thoáng chốc đã qua, Đế Tân không hề gây khó dễ cho Bá Ấp Khảo và những người khác rời đi.Để tránh Đế Tân vào phút cuối đổi ý, Bá Ấp Khảo nhờ Thân Công Báo nhanh chóng đưa Tây Bá Hầu Cơ Xương về Tây Kỳ trước, còn mình và Tán Nghi Sinh và những người khác từ từ rời Triều Ca, để mê hoặc Đế Tân.Cơ Xương đối với những lời Bá Ấp Khảo nói lại vô luận như thế nào cũng không đồng ý, vốn dĩ để Bá Ấp Khảo đến cứu, trong lòng y vô cùng day dứt, nhưng cuối cùng Bá Ấp Khảo đã dùng cái chết để ép, Cơ Xương cuối cùng chỉ có thể đồng ý những lời Bá Ấp Khảo nói.Đối với Thân Công Báo mà nói, đó cũng là kết quả tốt nhất, nếu không còn Cơ Xương là điểm yếu, cho dù Đế Tân đổi ý, y cũng có thể đưa Bá Ấp Khảo về.Chỉ là trong lòng Thân Công Báo lại có chút kỳ lạ, vốn dĩ y nghĩ lần này đến Triều Ca phần lớn sẽ hung hiểm, nhưng không ngờ lại thuận lợi như vậy, thuận lợi đến mức trong lòng y cũng có cảm giác bất an.Dù sao sư tôn của y là Chuẩn Đề cũng nói, việc đến Triều Ca lần này họa phúc khó lường, nhưng bây giờ lại thuận lợi như vậy, y cũng chỉ có thể tự an ủi trong lòng, trong Lượng kiếp, Thiên cơ hỗn loạn, cho dù sư tôn cũng không thể dự liệu.Sau khi Bá Ấp Khảo và những người khác rời đi, Đế Tân đứng ở cửa vương cung, trên mặt nở nụ cười, lẩm bẩm nói: “Cơ Phát, cô đã giữ Bá Ấp Khảo ở Triều Ca một năm.”“Nếu ngươi trong một năm không thể nắm quyền Tây Kỳ, vậy thì cô rất thất vọng về ngươi, ta sẽ

từ từ chơi đùa!" Lời nói vừa dứt, thân hình y cũng biến mất, không biết đã đi đâu, dường như Đế Tân vừa xuất hiện ở cổng cung chỉ là một ảo ảnh.Bá Ấp Khảo và những người khác một đường đi về phía Tây Kỳ, chỉ là trên đường đi, y đã mơ một giấc mơ, một ngôi sao phát ra khí tím chí tôn chí quý xuất hiện trong đầu y, sau đó một phương pháp tu hành hiện ra trong đầu y.Khi Bá Ấp Khảo đang mơ, sao Tử Vi trên trời cũng lóe sáng, ánh sáng đó đến nhanh đi cũng nhanh, nhưng ánh sáng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó đã che lấp ánh sáng mặt trời, khiến toàn bộ bầu trời Hồng Hoang tạm thời nhuộm màu tím.Trên Tu Di Sơn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều thần sắc ngưng trọng, liên thủ thôi diễn, cũng không thôi diễn ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được có liên quan đến Tây Kỳ."Sư huynh, bây giờ sao Tử Vi dị động, lại có liên quan đến Tây Kỳ, ta nên ứng phó thế nào?" Chuẩn Đề trên mặt đầy vẻ ngưng trọng, sự biến hóa lần này vượt quá dự liệu của y, y căn bản không biết ai đã ra tay.Có thể là Lão Tử, cũng có thể là Nữ Oa, hoặc Nguyên Thủy và Thông Thiên."Bất kể bên nào ra tay, bây giờ ở Tây Kỳ, Tây phương giáo ta đã đứng vững căn cơ, hãy để Thân Công Báo cẩn thận hơn một chút.""Chỉ cần có ý đồ gì, thì cuối cùng cũng sẽ lộ ra sơ hở, ta bây giờ cần dĩ bất biến ứng vạn biến, chỉ không biết kết quả cuối cùng là phúc hay họa..." Tiếp Dẫn trên mặt lộ vẻ mặc nhiên, sau đó liền rơi vào trầm mặc.Trên núi Côn Luân, trong cung Ngọc Hư, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng mở mắt, trong đó mang theo vài phần nghi ngờ nhìn về phía Tây Kỳ."Xem ra lại có người đặt một quân cờ ở Tây Kỳ, chỉ không biết quân cờ này là của ai, Nữ Oa?

Đại huynh?

Thông Thiên...?" Trên núi Thủ Dương, cung Bát Cảnh của Lão Tử, cung Oa Hoàng của Nữ Oa, cung Bích Du của Thông Thiên trên đảo Kim Ngao đều có những phỏng đoán riêng.Nhưng bất kể các

Thánh Nhân phỏng đoán như thế nào, cũng không thể ảnh hưởng đến Tây Kỳ bây giờ, lúc này Bá Ấp Khảo đã trở về Tây Kỳ.Tây Kỳ rơi vào một trận hoan thanh tiếu ngữ, Tây Bá Hầu bị giam cầm bảy năm, nhờ nỗ lực một năm của Bá Ấp Khảo, cuối cùng đã được cứu về.

Khoảnh khắc này, danh vọng của Bá Ấp Khảo và Thân Công Báo ở Tây Kỳ đột nhiên tăng vọt.Bất kể là người Tây Kỳ nào, nhìn họ trong mắt đều mang vẻ kính nể.Tây Bá Hầu Cơ Xương đương nhiên đã ban thưởng lớn cho Bá Ấp Khảo và Thân Công Báo, Thân Công Báo cũng không từ chối.Đối với Thân Công Báo mà nói, thu hoạch lớn nhất của chuyến đi này chính là được Tây Bá Hầu Cơ Xương và Bá Ấp Khảo tín nhiệm sâu sắc hơn, trong tình huống như vậy, địa vị của Tây phương giáo ở Tây Kỳ sẽ không thể lay chuyển.Thời gian trôi chậm, đối với Tây Kỳ mà nói, không có sự thay đổi lớn, sự khác biệt lớn nhất chính là Cơ Xương bắt đầu sắp xếp lại toàn bộ chính vụ Tây Kỳ.Nhưng, đối với Bá Ấp Khảo lại hoàn toàn khác, từ khi mơ giấc mơ đó, y liền liên tục tu hành phương pháp tu hành xuất hiện trong mơ đó.Dần dần, toàn bộ con người Bá Ấp Khảo đều thay đổi, dáng vẻ vốn yếu ớt như thư sinh, bây giờ lại mang theo vài phần khí chất anh vũ và uy nghiêm, càng hiện rõ dáng vẻ của một người làm chủ.Đối với sự thay đổi của Bá Ấp Khảo, trong Tây Kỳ cũng khiến các đại thần chú ý, trong đó người chú ý nhất chính là Cơ Xương, Bá Ấp Khảo là người kế thừa thứ nhất.Một trăm năm sau, Bá Ấp Khảo cuối cùng cũng sẽ gánh vác trọng trách của toàn bộ Tây Kỳ, nếu vẫn giữ dáng vẻ yếu ớt như trước, trong lòng y sẽ lo lắng.Nhưng bây giờ Bá Ấp Khảo đã thay đổi hoàn toàn dáng vẻ trước đây, biến hóa theo như trong lòng y mong muốn, Cơ Xương làm sao có thể không vui mừng.Thân Công Báo đối với sự thay đổi của Bá Ấp Khảo cũng vô cùng an ủi, bất kể Bá Ấp Khảo đã thay đổi vì lý do gì, nhưng bây giờ Bá Ấp Khảo càng phù hợp với kế hoạch của y.Thuở xưa khi gặp Bá Ấp Khảo, y đã có thể nhận thấy trên người Bá Ấp Khảo có Tử Vi Đế

Khí bao quanh, vốn dĩ y nghĩ chỉ có một mình Bá Ấp Khảo, nhưng không ngờ sau khi gặp Cơ Phát, y phát hiện trên người Cơ Phát Tử Vi Đế Khí càng nồng đậm hơn.Nếu so sánh hai người, Bá Ấp Khảo lúc trước kém xa Cơ Phát về sự anh dũng quả cảm, nếu Bá Ấp Khảo không thể trở thành chủ của Tây Kỳ, thì đối với Tây phương giáo tuyệt đối không phải là chuyện tốt.Dù sao người đầu tiên Thân Công Báo tiếp xúc chính là Bá Ấp Khảo, đặt cược lớn vào Bá Ấp Khảo, nếu Bá Ấp Khảo thất bại, thì toàn bộ việc truyền giáo của Tây phương giáo sẽ bị tổn thương nặng nề.Bây giờ sau khi Bá Ấp Khảo tu luyện, Tử Vi Đế Khí trên người y càng nồng đậm hơn, từ từ đuổi kịp Cơ Phát, nếu tiếp tục tu luyện, thì việc vượt qua Cơ Phát cũng không thành vấn đề.Theo sự tăng trưởng của Tử Vi Đế Khí trên người, tín niệm của Bá Ấp Khảo cũng từ từ thay đổi, nếu trước đây y vì trách nhiệm mà không thể không gánh vác trọng trách của toàn bộ Tây Kỳ.Thì bây giờ y chủ động muốn gánh vác trách nhiệm này, bắt đầu quan tâm đến toàn bộ triều đường Tây Kỳ, thường xuyên thay Cơ Xương giải quyết khó khăn, cộng thêm uy vọng cứu Cơ Xương về.Trong toàn bộ Tây Kỳ, không chỉ Cơ Xương đặt nhiều kỳ vọng vào Bá Ấp Khảo, mà trăm quan trong triều càng có nhiều người nương tựa dưới trướng Bá Ấp Khảo.Theo lý mà nói, địa vị hiện tại của Bá Ấp Khảo, đáng lẽ phải khiến Thân Công Báo hài lòng, nhưng sự thật lại hoàn toàn ngược lại, trong lòng y lại có chút oán niệm.Nguồn gốc của oán niệm đó chính là người huynh đệ tốt Khương Tử Nha, vốn dĩ giới thiệu Khương Tử Nha vào Tây Kỳ là để liên kết Xiển giáo cùng đối phó Tiệt giáo.Sau đó để ngăn chặn Khương Tử Nha lớn mạnh, khi danh tiếng của Khương Tử Nha bị hủy hoại, y đã chọn khoanh tay đứng nhìn, khoảng thời gian đó là khoảng thời gian Khương Tử Nha khó khăn nhất.Nhưng Khương Tử Nha cuối cùng đã vượt qua, không những không suy sụp, mà còn một mạch từ Hạ Đại Phu thăng lên Thượng Đại Phu, giải quyết được nhiều vấn đề cho Tây Kỳ.Khi cùng

Bá Ấp Khảo đến Triều Ca, bị giam ở Triều Ca một năm, lại càng được Cơ Phát giao phó trọng trách, quản lý toàn bộ Tây Kỳ đâu ra đấy, bất kể người ngoài nói gì, ít nhất năng lực của y là rất đáng được khẳng định.Ngay cả Cơ Xương cũng không ngớt lời khen ngợi Khương Tử Nha, thậm chí còn thăng y lên chức Thừa tướng, nắm giữ toàn bộ quyền hành triều đường Tây Kỳ.Nếu chỉ như vậy, Thân Công Báo sẽ không khó chịu đến thế, dù sao y không tinh thông việc quân chính, không có lòng đố kỵ với Khương Tử Nha.Nhưng điều tồi tệ ở chỗ, trong khoảng thời gian một năm y rời Tây Kỳ, Khương Tử Nha và đệ đệ Bá Ấp Khảo là Cơ Phát đã thân thiết với nhau, hai người trò chuyện rất vui vẻ.Trong khoảng thời gian một năm đó, không ít môn đồ Xiển giáo đều được trọng dụng, gạt các môn đồ Tây phương giáo sang một bên, chiếm giữ nửa giang sơn Tây Kỳ.Một năm đó khiến Cơ Phát gây dựng đủ uy vọng trong toàn bộ Tây Kỳ, chỉ kém Bá Ấp Khảo một chút, nhưng xét về đại sự quân chính thì lại hơn Bá Ấp Khảo một phần, trong toàn bộ Tây Kỳ cũng có không ít người nương tựa.Cũng chính vì vậy, bây giờ trong Tây Kỳ đã chia thành hai phe, một phe là Bá Ấp Khảo và Thân Công Báo, đằng sau có sự ủng hộ của Tây phương giáo, phe còn lại là Cơ Phát và Khương Tử Nha, đằng sau có sự ủng hộ của Xiển giáo.Bây giờ giữa hai phe tuy vẫn yên ổn, dù sao cũng có cùng một mục tiêu, nhưng ai có thể nói trước được chuyện gì sẽ xảy ra sau này.Xuân đi thu đến, năm này qua năm khác trôi qua, Tây Kỳ dưới sự giúp đỡ của Tây phương giáo và Xiển giáo, không ngừng phát triển lớn mạnh, dân chúng thiên hạ và lưu dân đều đổ xô về Tây Kỳ.Không ít chư hầu trong tám trăm lộ chư hầu thiên hạ đều nảy sinh ý phản, trong đó phần lớn chư hầu đều nương tựa dưới trướng Tây Kỳ, Tây Kỳ trở thành thế lực lớn nhất ngoài triều Thương.Triều Thương thì dần dần ngày càng suy tàn, Đế Tân càng hôn quân vô đạo, yêu phi Đát Kỷ họa loạn triều chính, trước có Tỷ Can bị móc tim, sau có Võ Thành Vương bỏ trốn sang Tây Chu.Trong triều gian thần Phí

Trọng Vưu Hồn nắm quyền, các quan viên còn lại đều lo giữ thân, mặc dù có Thái Sư Văn Trọng vẫn hết lòng vì triều Thương, cũng không thể ngăn cản triều Thương ngày càng suy đồi.Trong tình thế như vậy, ngay cả Phí Trọng và Vưu Hồn cũng nhận ra điểm xấu, đều dâng lời khuyên lên Đế Tân, nói rõ nguy hại của Tây Kỳ.Đế Tân nghe xong, cũng thuận theo một lời khuyên của họ, bắt đầu đàn áp Tây Kỳ, và hạ chiếu lệnh cho Tây Bá Hầu Cơ Xương vào Triều Ca yết kiến, muốn một lần nữa giam Tây Bá Hầu Cơ Xương ở Triều Ca.Một lệnh này nhanh chóng truyền khắp Cửu Châu nhân tộc, mọi người đều hiểu, nếu Tây Bá Hầu Cơ Xương đi, nhất định sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, nếu không đi, thì là kháng chỉ bất tuân, chỉ có một con đường phản loạn, mọi người đều đang chờ đợi phản ứng của Tây Kỳ.Trong vương cung Triều Ca, trong một mật thất, trước mặt Đế Tân bỗng nhiên đứng những thần tử đã chết là Tỷ Can và các đại thần đã chết oan khác.“Đại Vương, bây giờ thần đã chuẩn bị xong mọi thứ, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất chinh tiêu diệt Tây Kỳ!”“Vương thúc đừng vội, cô biết, Tây Bá Hầu Cơ Xương dưới mệnh lệnh của cô, sẽ ngoan ngoãn đến Triều Ca, không phản bội!” Đế Tân khóe miệng mang theo vài phần ý cười, trong mắt lóe lên thần quang, y muốn biết Cơ Xương cuối cùng sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào.....Trong nhân tộc tổ địa, Hoàng Thiên mở mắt, trong mắt thần quang lóe lên, nếu nhìn kỹ ánh mắt của y, dường như có thể thấy toàn bộ thế giới Hồng Hoang.Trước mặt y, Toại Nhân Thị tam tổ, Bào Hi và những người khác đều thần sắc nghiêm túc, có thể cảm nhận sát khí trong Hồng Hoang không ngừng dâng trào, Lượng kiếp chính thức bắt đầu.“Lần này, hãy để ta và các giáo phái Thánh Nhân đó làm một sự kết thúc đi, nhân tộc ta muốn từ nay độc lập giữa trời đất, cho dù các giáo phái Thánh Nhân đó cũng không thể can thiệp một chút nào vào nhân tộc ta nữa.”.....Trong cung Oa Hoàng, Nữ Oa trong mắt mang vẻ do dự, đặt ánh mắt lên nhân tộc tổ địa ở Đông Hải, trong mắt ẩn hiện thần

quang.“Lần này, ngươi lại sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào đây?”“Thân phận của ngươi ta biết, ta lại nên đưa ra lựa chọn gì đây?” Trong núi Thủ Dương, Lão Tử cũng cảm nhận được sự biến hóa không ngừng của sát khí giữa trời đất, y cũng mở mắt, trong mắt đầy vẻ lạnh nhạt.Lượng kiếp bắt đầu, Đạo giáo cũng không thể đứng ngoài cuộc, chỉ có chủ động nhập kiếp, để có thể tìm được một tia sinh cơ, chỉ là những lần Lượng kiếp trước đây đều không có Thánh Nhân tham gia, nhưng lần Lượng kiếp này lại họa phúc khó lường.Đúng như câu nói khiên nhất phát động toàn thân, cho dù là những Thánh Nhân đó, cuối cùng cũng không thể siêu thoát, cuối cùng cũng có những thứ mà họ quan tâm, có tư tâm của họ.Núi Côn Luân, ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa thành kiên quyết: “Thông Thiên, lần này đừng trách ta, Tiệt giáo của đệ trở thành đại giáo thứ nhất đã quá lâu rồi, cũng đến lúc để ta trở thành đại giáo thứ nhất!”“Muốn trách, chỉ có thể trách, đệ đã chắn đường của Xiển giáo ta!” Trên Tu Di Sơn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong mắt vừa có vẻ hưng phấn lại vừa mang theo những cảm xúc khó tả.“Sư huynh, lần này Tây phương giáo ta phải nhập kiếp, ta có thể cảm giác được, lần này Tây phương giáo ta nếu an toàn vượt qua, thì tiếp theo sẽ là thời gian Tây phương ta đại hưng.”“Vô số năm nỗ lực của ta cuối cùng cũng sẽ có hồi báo!” Tiếp Dẫn cũng khẽ gật đầu, trên mặt y, vẻ khổ bi biến mất, hóa thành thần sắc kiên định.“Ừm!

Ta cũng có thể cảm giác được, vì vậy lần Lượng kiếp này, Tây phương giáo ta chỉ có thể thắng, không thể thua!” Trong cung Bích Du trên đảo Kim Ngao, Thông Thiên cũng cảm nhận được sự biến hóa của sát khí giữa trời đất, ánh mắt y trở nên sắc bén, phía sau ẩn hiện bốn thanh kiếm và một trận đồ.Sát khí vô tận, kiếm khí, sát khí, xen lẫn phía sau y, khí thế trên người từ từ dâng lên, không gian phát ra âm thanh không chịu nổi gánh nặng, quanh quẩn không tan.Sau đó, Thông Thiên đưa tay phải ra, một cây cờ xuất hiện trong tay y, cây cờ đó có

ba góc, đuôi có sáu dải, trên cờ sát khí bao quanh, vừa xuất hiện, sát khí giữa trời đất liền hội tụ về phía cây cờ.Khiến người ta vừa nhìn thấy đã cảm thấy rợn tóc gáy.“Hy vọng không có lúc phải dùng đến, cũng hy vọng đừng bức ta!” Nói xong, Thông Thiên nắm tay một cái, thu cây cờ đó lại, ngay khoảnh khắc bị thu, trên cờ ẩn hiện tên của Lão Tử, Nguyên Thủy và vài vị Thánh Nhân khác.....Trong thành Tây Kỳ, sau khi nhận được mệnh lệnh của Đế Tân, Cơ Xương không hề do dự, lập tức triệu tập các quan văn võ bá quan đến bàn bạc chuyện này.Trên đại điện, Cơ Xương ngồi trên ghế cao, mặt đầy hồng quang, theo lý mà nói, lúc này Cơ Xương đã chín mươi tuổi, không còn sống bao lâu nữa, nhưng bây giờ y trông như một người năm sáu mươi tuổi, thân thể vô cùng khỏe mạnh.Chính là nhờ tác dụng của viên tiên đan mà Đế Tân đã cho y ăn, nếu không Cơ Xương đã chết từ lâu rồi.Nhưng cũng chính vì vậy, Tây Kỳ đã chia thành hai phe Bá Ấp Khảo và Cơ Phát, lần lượt có Thân Công Báo và Khương Tử Nha giúp đỡ, khiến Cơ Xương vô cùng khó xử trong việc lựa chọn người kế thừa.Cơ Xương ngồi trên vị trí cao, nhìn các quan văn võ trong triều, Bá Ấp Khảo và Cơ Phát mỗi người đứng đầu một hàng, nhìn các quần thần, trong lòng Cơ Xương đột nhiên dâng lên vạn trượng hào tình.“Chư vị, hôm nay triệu tập các ngươi đến đây, hẳn là đều biết chuyện đã xảy ra, Đế Tân đã gửi chiếu thư cho bản hầu, lệnh bản hầu đến Triều Ca triều kiến, không biết chư vị có ý kiến gì về việc này không?” Lời Cơ Xương vừa dứt, trong lòng các thần đều hiểu ra, chuyện này đã sớm truyền khắp thiên hạ, họ cũng đã nghe nói.Chỉ thấy Bá Ấp Khảo là người đầu tiên đứng ra, nói với Cơ Xương: “Phụ hầu, Đế Tân đột nhiên triệu kiến, tất nhiên không có ý tốt, lần trước, phụ hầu bị giam ở Triều Ca bảy năm, nhờ phúc trời mới an toàn trở về Tây Kỳ, nếu phụ hầu lần này đến Triều Ca, e rằng sẽ có chuyện không may xảy ra.” Lời Bá Ấp Khảo vừa dứt, Cơ Phát cũng nói với Cơ Xương: “Phụ hầu, đại ca nói đúng, nếu lúc này phụ hầu đến Triều

Ca, họa phúc khó lường.”“Đế Tân hôn quân vô đạo, chuyện gì cũng có thể làm ra, ân Thương ngày càng suy tàn, các chư hầu thiên hạ đều nảy sinh ý phản, Tây Kỳ chúng ta dưới sự trị lý của phụ hầu đã lớn mạnh.”“Đã chạm đến ranh giới cuối cùng của Đế Tân, lần này phụ hầu đi, thì rất có khả năng sẽ bị Đế Tân dùng để uy hiếp Tây Kỳ chúng ta, khiến Tây Kỳ chúng ta không thể động đậy.” Nghe những lời của Bá Ấp Khảo và Cơ Phát, Cơ Xương cũng hiểu được mấu chốt, y vừa mới bói một quẻ, lần này nếu đi Triều Ca, quẻ tượng hiển thị thập tử vô sinh (chết không có đường sống).Nhưng với tư cách là thần tử thời Đế Ất, Tây Bá Hầu từ trong lòng mang ý chống đối việc phản bội Ân Thương, do đó cho dù biết trước kết quả của chuyện này, y vẫn khó đưa ra lựa chọn, muốn triệu tập quần thần hỏi ý kiến của họ.Thân Công Báo nhìn thần sắc do dự của Cơ Xương, liền nói với y: “Hầu gia, chính như lời hai vị công tử đã nói, Đế Tân tàn bạo bất nhân, nếu Hầu gia lần này đi, nhất định sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.”“Nếu Đế Tân dùng Hầu gia làm uy hiếp, phái đại quân tấn công Tây Kỳ chúng ta, Tây Kỳ chúng ta nên phản kháng hay không phản kháng?”“Nếu phản kháng, thì là coi thường an toàn tính mạng của Hầu gia, hai vị công tử đều sẽ mang tiếng bất hiếu, nếu không phản kháng, thì toàn bộ Tây Kỳ sẽ sinh linh đồ thán, mảnh đất an lạc mà chúng ta vất vả lắm mới xây dựng, sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.”“Do đó, xin Hầu gia suy nghĩ kỹ!” Lời Thân Công Báo vừa dứt, sắc mặt Cơ Xương lập tức biến đổi, nếu quả thật như vậy, thì Cơ Xương sẽ là tội nhân của toàn bộ Tây Kỳ.

Chương 225

Sắc mặt Cơ Xương trở nên trắng bệch, nếu vì mối quan hệ cá nhân mà khiến toàn bộ Tây Kỳ lâm vào cảnh sinh linh đồ thán, vậy y nhất định sẽ không tha thứ.

Thấy dáng vẻ của Cơ Xương, Khương Tử Nha đứng một bên cũng bước ra, ánh mắt lóe lên một đạo thần quang, chỉ thấy y mở miệng nói với Cơ Xương: "Hầu gia, bần đạo có thể hiểu được lý lẽ không phản Thương, nhưng hiện tại không phải chuyện sinh tử của một người, mà là sự an toàn của toàn bộ bá tánh Tây Kỳ." "Ngày xưa nhà Hạ diệt vong là do vua Kiệt, nay Đế Tân cũng như Hạ Kiệt năm xưa, tàn bạo bất nhân, hoang dâm vô đạo, chính là lúc Tây Kỳ ta nên dẹp loạn định chính, lập tân triều." "Xin Hầu gia hãy lấy đại cục làm trọng, lấy bá tánh thiên hạ làm trọng!" Sau khi Khương Tử Nha dứt lời, trong lòng mọi người đều dấy lên một suy nghĩ khác, chỉ thấy Cơ Phát lập tức mở miệng nói: "Phụ hầu, Đế Tân hôn dung vô đạo, bá tánh thiên hạ ai ai cũng oán than khắp nơi." "Y đối Tây Kỳ ta phòng bị như hổ dữ, nay lại còn muốn dùng tính mạng Phụ hầu để uy hiếp Tây Kỳ ta." "Đúng lúc này, Phụ hầu nên thuận Thiên ứng thời, kính Thiên xưng vương, dùng uy vọng của Tây Kỳ ta trong thiên hạ, liên hợp các lộ chư hầu, nhất cử tiêu diệt Đế Tân!" Cơ Xương nghe lời Cơ Phát nói, sắc mặt lập tức biến đổi, bỗng nhiên mở miệng: "Câm miệng!

Phát Nhi, những lời đại nghịch bất đạo như vậy sao con có thể thốt ra? !" "Ta làm thần hai triều của Đại Thương, sao có thể làm ra chuyện như vậy!" Bá Ấp Khảo đứng một bên thấy vậy, cũng bước ra nói với Cơ Xương: "Phụ hầu, nhị đệ nói có lý, nay Đại Thương không còn đáng để Tây Kỳ ta tận trung nữa, Phụ hầu nay được bá tánh và các chư hầu thiên hạ yêu mến, sao không thể thay thế Đại

Thương?" "Từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc ta đến nay, kẻ nào không nhân đều không được ở ngôi thiên hạ, Đế Tân hôn dung vô đạo, Phụ hầu có thể thay thế y, xin Phụ hầu thuận Thiên ứng thời, kính Thiên xưng vương, thảo phạt Ân Thương vô đạo." Sau khi Bá Ấp Khảo dứt lời, một nhóm quần thần cũng nhao nhao khuyên Cơ Xương nên thuận Thiên ứng thời, kính Thiên xưng vương.

Sau một hồi lâu do dự, Cơ Xương cuối cùng cũng hạ quyết tâm, đột nhiên vỗ mạnh lên bàn trước mặt, đứng dậy, ánh mắt mang theo tinh quang.

"Tốt!

Đã như vậy, vậy bản hầu sẽ theo lời các khanh, thuận Thiên ứng thời, kính Thiên xưng vương, thảo phạt Ân Thương vô đạo.

Thừa tướng, chuyện này giao cho ngươi lo liệu!" "Tuân lệnh!" Khương Tử Nha trong mắt lóe lên một tia vui mừng, sau đó khẽ cúi chào Cơ Xương.

Năm ngày sau, mọi điển lễ tế tự đã chuẩn bị xong, trên một đài đá cao chín tầng, có đặt một án thư, trên án thư bày đầy các loại tế phẩm.

Cơ Xương mình mặc vương bào, toàn thân toát ra khí thế uy nghiêm, từng bước đi lên đài cao chín tầng, đốt một nén hương, sau đó quay người nhìn đám đông bên dưới đài.

"Thương Thiên ở trên, Hậu Thổ ở dưới, Đế Tân hôn dung vô đạo, sủng ái yêu phi, dẫn đến gian thần hoành hành trong triều.

Hôm nay Cơ Xương ta thuận Thiên ứng thời, kính Thiên xưng vương, quốc hiệu là Chu!" "Toàn bộ tướng sĩ Đại Chu Tây Kỳ ta, hãy lấy việc thảo phạt Ân Thương vô đạo làm lý niệm, tạo nên một thời thái bình!" "Các khanh, cùng tướng sĩ, đều có thể chứng giám!" Dưới đài tế, một nhóm quần thần và tướng sĩ đều quỳ bái, cao hô Đại

Vương vạn tuế.

Thân Công Báo và Khương Tử Nha không quỳ lạy, bởi lẽ cả hai đều là môn hạ Thánh nhân, thân phận không cho phép quỳ bái.

Ánh mắt lóe sáng, nay Cơ Xương xưng vương, việc thảo phạt Ân Thương đã định, Phong Thần chi chiến cũng sắp chính thức bắt đầu, Tứ giáo Đạo giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, Tây Phương giáo đều không thể tránh né.

Tin tức Cơ Xương xưng vương, thành lập Triều Chu cũng trong chớp mắt lan đi khắp thiên hạ Nhân tộc, vô số người trong thiên hạ đều kinh ngạc, nhất thời, trong Cửu Châu Nhân tộc phong vân nổi dậy.

Trong thành Triều Ca, Đế Tân chắp tay sau lưng, trong mắt lóe lên một đạo kim quang, khóe miệng mang theo vài phần thần sắc khó lường: "Quả nhiên, kết quả cuối cùng là như vậy, vậy thì, hãy xem rốt cuộc ai có tài hơn ai một bậc!" Sau khi Cơ Xương xưng vương, tự nhiên phải xuất binh thảo phạt Đế Tân, phát hịch văn thảo Thương đi khắp thiên hạ, nhưng trừ hai trăm lộ chư hầu phía Tây ra, các thế lực khác đều sợ hãi thực lực của Đại Thương, không dám tham gia.

Họ chọn cách tọa sơn quan hổ đấu, chờ Ân Thương và Tây Chu đánh nhau đến cuối cùng, ai thắng thế hơn thì sẽ giúp bên đó, không gì hơn là tự bảo vệ mình một cách khôn ngoan.

Tuy những chư hầu kia không ủng hộ, nhưng nay Cơ Xương và những người khác thảo phạt Ân Thương là chuyện tất yếu phải làm.

Trong đại điện, Cơ Xương và một nhóm quần thần đều nghị luận sôi nổi.

Họ đều bàn bạc làm sao để thảo phạt Ân Thương, ai sẽ làm đại quân thống soái.

Trong đó, Bá Ấp Khảo và Cơ Phát đều tự mình xin làm đại quân thống soái, đều muốn thông qua chiến công để củng cố địa vị của mình, thậm chí còn muốn tranh đoạt vị trí người kế thừa.

Cơ Xương vô cùng đau đầu về việc này, Bá Ấp Khảo và Cơ Phát đều rất ưu tú, bất kể ai cũng có năng lực, nhưng dùng một người mà bỏ một người, chuyện như vậy y lại không thể làm được.

Tán Nghi Sinh thấy Cơ Xương khó xử, chỉ thấy y mở miệng nói với Cơ Xương: "Khải bẩm Đại Vương, hai vị công tử đều rất ưu tú, không bằng hãy để mỗi người thống lĩnh một đạo quân, thảo phạt Ân Thương." "Nếu ai công nhập Triều Ca trước tiên, vậy thì sẽ lập người đó làm Thái tử.

Nói như vậy, vừa có thể thể hiện thực lực của hai vị công tử, lại vừa có thể khiến hai vị công tử tâm phục khẩu phục!" Nghe kiến nghị của Tán Nghi Sinh, Cơ Xương mắt sáng lên, hiểu rõ.

Lần thảo phạt Ân Thương này, sau đó Tây Kỳ đã phái đại quân tham gia, nhưng nhân tố quyết định lại là người của Tây Phương giáo và Xiển giáo.

Hiện tại hai bên đều phò tá Bá Ấp Khảo và Cơ Phát, vì Bá Ấp Khảo và Cơ Phát, tự nhiên sẽ dốc toàn lực.

Như vậy, ai có thể công nhập Triều Ca trước tiên sẽ trở thành một điều kiện quan trọng.

Vừa có thể giải quyết vấn đề người kế thừa, lại vừa không khiến Tây Phương giáo và Xiển giáo trong lòng sinh ra bất mãn.

"Tốt!

Truyền ý chỉ của ta, lệnh Bá Ấp Khảo, Cơ Phát mỗi người làm soái, thống lĩnh một đạo quân chia làm hai đường tiến công Ân Thương, ai công nhập Triều Ca trước, có thể làm người kế thừa của

ta, sau khi ta trăm tuổi sẽ kế thừa vương vị của ta." Một nhóm thần tử nghe lời Cơ Xương nói đều biến sắc, sau đó lại khôi phục bình thường.

Quyết sách như vậy cũng có thể hiểu được, dù sao thì cả hai đều quá ưu tú, bất kể chọn ai cũng đều khó khăn.

Thân Công Báo và Khương Tử Nha cũng liếc nhìn nhau, trong lòng đều hiểu ra vài phần, lần này cả hai đều cảm thấy áp lực lớn.

Chương 226

Dù sao nếu Bá Ấp Khảo công nhập Triều Ca trước, đợi Bá Ấp Khảo xưng vương, Tây Phương giáo phò tá sẽ nhận được sự giúp đỡ toàn lực của Bá Ấp Khảo, hưng thịnh lớn trong Nhân tộc.

Nhưng nếu Cơ Phát kế vị, e rằng Tây Phương giáo sẽ bị Xiển giáo bài xích, thậm chí bị đánh trở về Tây Phương cũng không phải là không thể.

Khương Tử Nha và Thân Công Báo không có quyền lựa chọn, điều họ có thể làm là dốc toàn lực ủng hộ Bá Ấp Khảo hoặc Cơ Phát công nhập Triều Ca.

Không ngoài mấy ngày, hai lộ đại quân thảo phạt Ân Thương đã chuẩn bị xong.

Bá Ấp Khảo và Cơ Phát mỗi người dẫn một lộ đại quân xuất phát.

Trong đội ngũ của hai người, ngoài quân đội Tây Kỳ ra, còn có đệ tử Tây Phương giáo và Xiển giáo.

Động tĩnh lớn của Tây Chu tự nhiên không thể không kinh động Ân Thương.

Dưới lệnh của Đế Tân, Thái Sư Văn Trọng cùng Đại Tướng Đặng Cửu Công đều tự mình dẫn một lộ đại quân đi nghênh chiến Bá Ấp Khảo và Cơ Phát.

Trong quân doanh cũng có thêm không ít đệ tử Tiệt giáo.

Những người này đều nhận lệnh của Thông Thiên, đi đối phó với đệ tử Tây Phương giáo và Xiển giáo.

Cùng với việc Cơ Xương xưng vương thành lập Tây Chu, truyền hịch văn thảo phạt Ân Thương, Tây Chu và Ân Thương liền không

ngừng đại chiến ở biên quan.

Đệ tử Tứ giáo Tiệt giáo, Xiển giáo, Tây Phương giáo cùng Đạo giáo cũng không ngừng lao vào chiến tranh.

Đệ tử bốn phương không ngừng chịu tổn thương, lần lượt bị đánh chết đưa lên Phong Thần Bảng.

Thù hận giữa bốn bên ngày càng lớn, ai ai cũng đánh đến đỏ mắt.

Nếu trong Phong Thần Diễn Nghĩa nguyên bản, Tây Phương giáo không tham gia vào, chỉ Tiệt giáo và Xiển giáo tranh đấu lẫn nhau, Thông Thiên ban đầu cũng không ra tay giết người, nếu cuối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn không tự mình xuống trận, Thông Thiên cũng sẽ không nổi giận, bất tử bất hưu, cuối cùng đánh nát Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại tình huống lại hoàn toàn khác biệt, Xiển giáo, Tây Phương giáo, Đạo giáo ba bên liên hợp cùng nhau ra tay với Tiệt giáo.

Thông Thiên cũng đã chết tâm, lập tức hạ lệnh cho chúng đệ tử Tiệt giáo không cần nương tay, chỉ cần có cơ hội là giết.

Bởi vậy, lần Phong Thần chi chiến này, bất kể bên nào cũng tổn thất không nhỏ.

Đệ tử Tiệt giáo đông đảo, trận pháp của Thông Thiên lại là một tuyệt kỹ của Hồng Hoang, đệ tử môn hạ y cũng tu tập được không ít trận pháp.

Ví dụ như Thập Thiên Quân lần lượt bố trí Thập Đại Trận Pháp, được xưng là Thập Tuyệt Trận, gây sát thương không nhỏ cho đệ tử ba giáo còn lại. (Thiên Tuyệt Trận, trận pháp hệ lôi, kẻ vào trong sẽ bị sét đánh; Địa Liệt Trận, Liệt Diễm Trận (trận pháp hệ hỏa); Phong Hống Trận, trận pháp hệ phong, trong gió ẩn đao; Hàn Băng Trận, trong trận giáng mưa băng.) (Hồng Thủy Trận, trong hồ lô phóng ra cường toan, dính vào là xương cốt tan hết; Kim Quang Trận, vũ khí

kích quang, thiêu người thành tro tàn; Hóa Huyết Trận, Hồng Sa Trận (trận pháp hệ thổ, trong cát ẩn đao, lan khắp trời đất); Lạc Hồn Trận (trận pháp linh hồn).) Tuy cuối cùng bị đệ tử ba giáo liên thủ phá trừ, giết chết Thập Thiên Quân, nhưng mối thù giữa các Đại giáo bốn phương càng thêm sâu sắc không ít.

Cùng với việc đệ tử Tiệt giáo thương vong thảm trọng, việc xưng danh "Vạn Tiên Triều Tiệt Giáo" tuyệt không phải hư danh.

Từng đệ tử Tiệt giáo lần lượt xuất sơn, khiến hai lộ đại quân Tây Kỳ bước đi từng bước khó khăn.

Cuối cùng, hai lộ đại quân Tây Kỳ hội sư tại một hùng quan tên là Kim Kê Lĩnh.

Nếu vượt qua được ải này, phía sau chính là phúc địa của Ân Thương.

Nếu không đi, thì việc thảo phạt Ân Thương tự nhiên sẽ kết thúc mà không có kết quả.

Bên ngoài Kim Kê Lĩnh, mấy trăm vạn đại quân Tây Chu đóng trại, kéo dài hàng nghìn dặm không dứt.

Bá Ấp Khảo và Cơ Phát lần lượt ngồi trên vị trí soái bên trái và bên phải, Thân Công Báo và Khương Tử Nha ngồi phía dưới.

Ngoài những tướng lĩnh Tây Chu ra, còn có không ít đệ tử ba giáo cũng ở đó, ví dụ như Huyền Đô Đại Pháp Sư của Đạo giáo, Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân của Xiển giáo, Thập Nhị Kim Tiên, Dược Sư, Di Lặc của Tây Phương giáo, vân vân.

Sau một thời gian, Bá Ấp Khảo và Cơ Phát cũng đã có một sự hiểu biết cụ thể về tình hình trong ba giáo.

Trong số đó, người yếu nhất cũng là Đại La Kim Tiên.

Trước đây tuy có xuất hiện, nhưng chưa từng tụ tập nhiều người như vậy.

Chương 227

Lần đầu tiên thấy nhiều người của ba giáo cùng lúc xuất hiện ở đây, Kim Kê Lĩnh trước mắt tuy hùng tráng, nhưng có mấy trăm vạn đại quân, lẽ ra việc công phá một cửa ải phải vô cùng đơn giản mới phải.

Bá Ấp Khảo ánh mắt mang theo vài phần nghi hoặc, mở miệng hỏi đám người có mặt: "Chư vị Tiên trưởng tề tựu nơi đây, chẳng lẽ là vì Kim Kê Lĩnh?

Kim Kê Lĩnh tuy là hùng quan thiên hạ, dễ giữ khó công, nhưng không thể ngăn cản mấy trăm vạn đại quân Tây Kỳ ta, hà tất phải phiền chư vị Tiên trưởng ra tay?" Thấy Bá Ấp Khảo mở miệng hỏi, chúng đệ tử Xiển giáo chưa kịp mở miệng.

Một thời gian qua, tuy có hợp tác, nhưng trong tối cũng không phải không có những màn ngấm ngầm ra tay, giữa Tây Phương giáo cũng có chút xích mích.

Chỉ thấy Dược Sư của Tây Phương giáo nói với Bá Ấp Khảo: "Lời Đại Công Tước tử nói tuy không sai, nhưng cũng không hẳn là đúng." "Chúng ta tề tựu nơi đây quả thực là vì Kim Kê Lĩnh.

Đại Công Tước tử đừng nhìn trong Kim Kê Lĩnh không có bao nhiêu binh mã, nhưng người trấn thủ hùng quan này lại phi thường khó đối phó, bởi vậy chúng ta không thể không dốc toàn lực!" Bá Ấp Khảo và Cơ Phát đều biến sắc.

Trước đó khi tiến công Ân Thương đã gặp phải không ít đệ tử Tiệt giáo ngăn cản.

Tuy phần lớn đã bị đánh chết, nhưng đệ tử ba giáo cũng tử thương không ít.

Nghe lời Dược Sư nói, người trấn thủ một hùng quan trước mắt lại đáng giá để nhiều người của ba giáo tụ tập như vậy, có thể thấy người đó còn đáng sợ hơn cả một nhóm đệ tử Tiệt giáo trước đây.

Sao lại không khiến người ta sinh lòng kiêng dè, cảnh giác?

Cơ Phát cũng mở miệng hỏi mọi người: "Không biết chư vị Tiên trưởng có biết người trấn thủ Kim Kê Lĩnh rốt cuộc là ai không?

Chẳng lẽ cũng là người trong Tiệt giáo?" Nhiên Đăng nghe vậy, liền mở miệng nói với Cơ Phát: "Nhị công tử có điều không biết.

Trước khi Nhân tộc chiếm cứ thiên địa Hồng Hoang, còn có đại chiến giữa Vu Yêu hai tộc.

Trước Vu Yêu thì có Long Phượng Kỳ Lân ba tộc tranh bá." "Người trấn thủ cửa ải Kim Kê Lĩnh tên là Khổng Tuyên, xuất thân là con trai của Tộc trưởng Phượng tộc.

Lúc chưa ra đời không ai hay biết, nhưng vừa xuất thế đã đánh giết một vị Chuẩn Thánh cường giả, hung uy hiển hách." "Ngay cả chúng ta cũng không biết hiện giờ y đã đạt đến cảnh giới nào, bởi vậy chúng ta không thể không thận trọng.

Bằng không, dù có thể thắng, cũng sẽ tổn thất thảm trọng." Bá Ấp Khảo và Cơ Phát nghe vậy đều trong lòng chấn động.

Không ngờ người trấn thủ Kim Kê Lĩnh lại đáng sợ như vậy, lai lịch cũng phi phàm.

Trong lòng không khỏi mang theo vài phần kỳ quái.

"Chư vị Đạo trưởng, theo như vậy, Khổng Tuyên đáng sợ như thế, vì sao lại muốn ở lại Ân Thương làm quan?

Theo tin tức ta nhận được, Khổng Tuyên đã làm Tổng binh Kim Kê Lĩnh mấy chục năm rồi." Huyền Đô nghe lời Bá Ấp Khảo nói, khẽ

lắc đầu mở miệng: “Đại Công Tước tử sai rồi.

Tuy chúng ta không biết vì sao Khổng Tuyên lại muốn ở lại Ân Thương, nhưng phần lớn là vì mượn quốc vận để tu hành, chứ không phải vâng theo lệnh của Đế Tân.” “Chỉ bằng Đế Tân thì làm sao có thể ra lệnh cho một cường giả tuyệt thế như vậy?

Ngay cả chủ của Ân Thương cũng không đủ tư cách.

Trong mắt Khổng Tuyên, Đế Tân chẳng qua chỉ là một con kiến mà thôi.” Nghe lời Huyền Đô nói, Cơ Phát và Bá Ấp Khảo trong mắt đều hơi trầm xuống.

Sau đó Cơ Phát mở miệng hỏi: “Khổng Tuyên kia tuy lợi hại, nhưng nay chư vị Tiên trưởng đều ở đây, nhất định việc hàng phục Khổng Tuyên không phải chuyện khó khăn chứ? !” Một lộ hành quân đến nay, Bá Ấp Khảo và Cơ Phát đều đã kiến thức thủ đoạn của đệ tử bốn giáo.

Các loại thần thông thuật pháp, linh bảo pháp bảo tầng tầng lớp lớp không ngừng, tin rằng dù Khổng Tuyên có đáng sợ, cũng không thể ngăn cản được người của ba giáo.

Nhưng lời Cơ Phát vừa thốt ra, toàn bộ đệ tử ba giáo đều rơi vào trầm mặc.

Sau đó một lúc lâu, Quảng Thành Tử, thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, trầm giọng mở miệng nói: “Không!” “Hai vị công tử chưa kiến thức thực lực của Khổng Tuyên, bởi vậy hai vị công tử không hiểu.

Nhưng trong ba giáo chúng ta, nếu luận về đơn đả độc đấu, e rằng trừ Huyền Đô Sư huynh cùng Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân của Xiển giáo ta ra, không ai là đối thủ của y.” Nghe lời Quảng Thành Tử nói, đệ tử ba giáo đều hơi biến sắc, nhưng không hề phản bác, vì

đó là sự thật.

Có những người có thiên phú như vậy, bất kể cảnh giới có tương đồng hay không, nhưng nhất định mạnh hơn!

Bá Ấp Khảo và Cơ Phát nhìn nhau, mới hiểu ra, hóa ra đệ tử ba giáo tề tựu nơi đây đều là vì muốn hợp lực đối phó Khổng Tuyên.

"Chư vị Đạo trưởng, Khổng Tuyên kia đã không phải đệ tử Tiệt giáo, vậy với chúng ta không có bất kỳ mâu thuẫn nào.

Chương 228

Ngày mai chúng ta sẽ khấu quan, biết đâu có thể lấy đại nghĩa mà thuyết phục được người này, vậy thì có thể không động binh qua mà vượt qua cửa ải này." "Nếu cuối cùng không thể lay động được người này, vậy thì cần các vị Tiên trưởng ra tay, hàng phục người này!" Bá Ấp Khảo nói với chúng đệ tử ba giáo, ngữ khí đầy vẻ khẩn thiết.

Huyền Đô và những người khác đều khẽ gật đầu.

Việc này, vốn dĩ là vì mục đích đó, nhưng không phải ai cũng có thể thuyết phục được Khổng Tuyên.

Dù sao, hành tung của ba giáo không hề ẩn giấu, đại quân Tây Kỳ cũng không ẩn giấu.

Nếu muốn rút lui, e rằng đã sớm rời đi rồi.

Hiện tại còn ở lại Kim Kê Lĩnh, phần lớn là để động thủ.

Khi chúng nhân của ba giáo đang bàn bạc về Khổng Tuyên, Khổng Tuyên cũng đứng trên tường thành Kim Kê Lĩnh, nhìn đội quân liên doanh mấy trăm vạn của Tây Kỳ ở đằng xa, trong mắt mang theo vài phần thần quang, trên mặt tràn đầy vẻ bình tĩnh.

Đúng lúc đó, một đạo thanh quang lóe lên, bên cạnh Khổng Tuyên xuất hiện thêm một người.

Người đó một thân áo xanh, toàn thân mang theo khí chất lười biếng, chỉ nghe y mở miệng nói: "Khổng Tuyên Sư đệ, nay đệ tử ba giáo tề tựu, thật sự muốn địch đối với họ sao?" Khổng Tuyên quay người, nhìn người xuất hiện bên cạnh mình, khóe miệng khẽ cong, lộ ra một nụ cười.

Toàn thân y mang theo khí tức nho nhã, không giống một tướng quân, trái lại giống như một thư sinh.

"Huyền Quy Sư huynh, nếu không yên lòng về Sư đệ, cứ nói thẳng." "Nay đệ tử ba giáo tuy thế hung hăng, tinh anh đệ tử trong giáo như Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Dược Sư và những người khác đều ở đây, nhưng thì đã sao?" "Người có thể được Sư đệ ta để mắt đến, trừ Huyền Đô, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử cùng Dược Sư của Tây Phương giáo ra, những người còn lại chẳng qua chỉ là hạng xoàng mà thôi!" Nhìn bề ngoài Khổng Tuyên ôn văn nhã nhặn, nhưng lời nói của y lại mang theo vài phần cuồng ngạo, phảng phất không hề để đệ tử ba giáo vào mắt.

Huyền Quy nghe lời Khổng Tuyên nói, khóe miệng cũng cong lên, sau đó ngáp một cái, mở miệng nói với Khổng Tuyên: "Nếu Sư đệ tự tin như vậy, vậy Sư huynh sẽ ở lại đây một thời gian." "Nếu đến cuối cùng, Sư đệ muốn giữ đệ tử ba giáo lại đây, Sư huynh ta cũng có thể giúp một tay!" Lời vừa dứt, thân ảnh Huyền Quy liền biến mất, không biết đã ở nơi nào trong Kim Kê Lĩnh.

Nhìn Huyền Quy biến mất, Khổng Tuyên khẽ cười, sau đó một lần nữa hướng ánh mắt về phía quân Tây Kỳ đang đóng trại, trong mắt y ánh sáng lóe lên, cũng không biết đang suy tính điều gì.

Trong Bích Du Cung trên Kim Ngao Đảo, Thông Thiên cao ngồi trên đài mây, trước người y là một nhóm đệ tử thân truyền như Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Tam Tiêu Nương Nương, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, vân vân.

Đa Bảo thần sắc cung kính cúi chào Thông Thiên, trong mắt mang theo vài phần phẫn nộ và lo lắng: "Sư tôn, Tiệt giáo chúng ta tuy thế lớn, nhưng đối mặt với sự công kích của đệ tử ba giáo còn lại, vẫn có chút chật vật.

Nay tử thương thảm trọng, không biết tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Thông Thiên trong mắt lóe lên một tia thần sắc thương bi, sau đó liền nhàn nhạt mở miệng: "Kiếp này không phải Tiệt giáo ta muốn chiến, mà ba giáo kia chủ động ra tay với Tiệt giáo ta, bởi vậy ta không có lựa chọn nào khác, chỉ có chiến!" "Chỉ có để ba giáo kia chịu trọng thương, Tiệt giáo ta mới có thể an nhiên độ qua kiếp này.

Bởi vậy phàm là đệ tử Tiệt giáo ta đều cần phấn đấu, chiến thắng ba giáo còn lại." "Hiện nay, đệ tử ba giáo đều bị chặn lại dưới Kim Kê Lĩnh.

Vị thủ tướng Kim Kê Lĩnh kia tên là Khổng Tuyên, chính là con trai của Phượng Chủ Phượng tộc thượng cổ, thực lực của y đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, chiến lực phi phàm." "Ngay cả việc đệ tử ba giáo muốn vượt qua Kim Kê Lĩnh cũng tuyệt đối không phải chuyện bình thường.

Hiện tại đúng lúc cho ta tranh thủ thời gian, để ta chỉnh hợp đệ tử Tiệt giáo." Nghe lời Thông Thiên nói, Đa Bảo khẽ gật đầu.

Sau đó liền mở miệng hỏi: "Sư tôn, Khổng Tuyên kia tuy đã thành Chuẩn Thánh, nhưng trong ba giáo còn có Huyền Đô, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử đều là Chuẩn Thánh, liệu y có thể chặn được sự công phạt của ba giáo không?" Nghe lời Đa Bảo nói, Thông Thiên trong mắt khẽ lóe lên quang mang.

Y từng điều tra chuyện của Khổng Tuyên, trừ việc phát hiện y là con trai của Phượng Chủ ra, những chuyện còn lại lại không thu hoạch được gì, có thể thấy sau lưng Khổng Tuyên tuyệt đối không tầm thường.

Nhưng cũng không thể đặt Tiệt giáo lên người Khổng Tuyên.

Chỉ thấy y mở miệng nói: "Khổng Tuyên kia tuyệt đối không phải người bình thường có thể sánh được, nhưng cũng không sai.

Ta cần sớm chuẩn bị.” Đa Bảo ứng một tiếng: “Sư tôn!

Trước đây chúng ta ra tay đều là đơn đả độc đấu, bởi vậy dù nhất thời chiếm được tiện nghi, cuối cùng lại bị đệ tử ba giáo tìm ra sơ hở mà đánh giết.” Sau đó đưa ra suy nghĩ của mình: “Bởi vậy, đệ tử cho rằng, đệ tử Tiệt giáo chúng ta không nên đơn đả độc đấu, tốt nhất nên ba năm người kết bạn hành động!” Thông Thiên trong mắt lóe lên một tia tán thưởng, sau đó liền mở miệng nói: “Đa Bảo nói không sai, những chuyện tiếp theo cứ giao cho con toàn quyền xử lý.

Ta sẽ bế quan tham ngộ một bộ trận pháp, đến thời khắc cuối cùng, ta tự sẽ xuất hiện.” “Vâng!” Đa Bảo ứng một tiếng, cuối cùng cùng các đệ tử Tiệt giáo khác khẽ cúi chào Thông Thiên, lần lượt rời khỏi Bích Du Cung.

Toàn bộ Bích Du Cung liền trở nên trống rỗng, chỉ còn lại một mình Thông Thiên.

Đúng lúc này, Thông Thiên đột nhiên nhíu mày, đưa tay đánh về phía một chỗ không gian trước mặt, một đạo kiếm quang chém về phía đó.

“Ai, lại dám lén lút trong Bích Du Cung của ta? !” Một tiếng cười khẽ vang lên: “Ha ha, Thông Thiên Đạo hữu hà tất lại có tính khí lớn như vậy.

Hoàng Thiên không mời mà đến, mong Thông Thiên Đạo hữu đừng trách!” Tiếng cười khẽ vừa dứt, đạo kiếm quang kia bị một cánh tay đột nhiên duỗi ra bóp nát, sau đó thân ảnh Hoàng Thiên từ một khe nứt không gian bước ra.

Thông Thiên nhìn Hoàng Thiên, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang, chỉ thấy y mở miệng hỏi: “Không biết Hoàng Thiên Đạo hữu đột nhiên đến Bích Du Cung của ta là có việc gì?” Hoàng Thiên không lập tức trả lời, mà vung tay một cái, che giấu toàn bộ Bích Du Cung.

Chương 229

Thông Thiên nhìn hành động của Hoàng Thiên, liền hiểu ý y, cũng vung tay một cái, che giấu Thiên Cơ nơi đây.

Thông Thiên trong mắt lóe lên quang mang: "Đạo hữu vừa che giấu Thiên Cơ, rốt cuộc là có việc gì?" Hoàng Thiên trong lòng hiểu rõ.

Hoàng Thiên khẽ cười, vung tay áo một cái, dưới thân y cũng bay lên một đài mây, đoan tọa trên đài mây, nhìn Thông Thiên nói: "Đạo hữu đã rõ ta đến đây vì việc gì, hà tất lại hỏi ta?" Thông Thiên trong mắt tràn đầy vẻ châm chọc, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười lạnh: "Chuyện Phong Thần không phải một mình ta có thể ngăn cản.

Chuyện này do Tứ giáo cùng nhau ký kết, dù ta có muốn dừng lại, cũng phải xem mấy vị Thánh nhân kia có đồng ý hay không." Hoàng Thiên tự nhiên hiểu rõ lời Thông Thiên nói, nhưng trên mặt y vẫn đầy vẻ bình tĩnh, chỉ thấy y mở miệng: "Thông Thiên Đạo hữu nói, ta đều rõ." "Phong Thần Lượng kiếp, chỉ có thể đợi Lượng kiếp kết thúc.

Nhưng hiện nay, những người ứng kiếp của Lượng kiếp này lại là kiếp sát do người của Tứ giáo dẫn đến.

Chỉ cần có thể hoàn thành số lượng Phong Thần, Lượng kiếp này sẽ kết thúc." "Bởi vậy Lượng kiếp lần này, hoàn toàn có thể coi là kết thúc Lượng kiếp sớm." "Tuy Thông Thiên Đạo hữu có Tru Tiên Tứ Kiếm, được xưng là Tứ Thánh không thể phá, nhưng hiện nay Đạo giáo, Xiển giáo, Tây Phương giáo ba giáo liên hợp, có bốn vị Thánh nhân, Thông Thiên Đạo hữu nên ứng đối thế nào?" "Có bốn vị Thánh nhân như Lão Tử kéo dài, e rằng cuối cùng đệ tử lên bảng phần lớn đều là đệ tử Tiệt giáo chứ?" Nghe lời Hoàng Thiên nói, thần sắc

Thông Thiên trở nên âm trầm.

Hiện trạng đúng như Hoàng Thiên đã nói, Tiệt giáo lấy sức lực một giáo đối kháng ba giáo, nếu bị kéo dài, vậy thì khả năng Tiệt giáo thất bại rất lớn.

Thông Thiên sắc mặt khôi phục bình tĩnh.

Là một Thánh nhân, y có sự kiêu ngạo của mình, dù có thất bại thì sao? !

"Nếu ta có thể giúp Đạo hữu thì sao? !" Hoàng Thiên mở miệng nói với Thông Thiên: "Nếu ta có thể giúp Đạo hữu thì sao?

Đạo hữu chắc hẳn biết rõ sức mạnh của Nhân tộc Tổ Địa tuyệt đối không kém bất kỳ giáo phái Thánh nhân nào.

Nếu Đạo hữu có Nhân tộc Tổ Địa tương trợ, khả năng thắng sẽ rất lớn." Nghe lời Hoàng Thiên nói, Thông Thiên cũng hơi sững sờ.

Sức mạnh của Nhân tộc Tổ Địa quả thực không hề thua kém bất kỳ giáo phái Thánh nhân nào, thậm chí trừ Thánh nhân ra, Chuẩn Thánh của mấy giáo phái lớn cũng không sánh bằng Nhân tộc Tổ Địa.

Thuở xưa trên đại chiến Nhân Vu đã xuất hiện tám vị Chuẩn Thánh.

Sau đó Tam Hoàng Ngũ Đế cũng đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ngoài ra còn có Văn Tổ Thương Hiệt, người đã sáng tạo ra chữ viết của Nhân tộc, cũng là thế lực Chuẩn Thánh.

Thêm vào đó, nếu Nhân tộc Tổ Địa gia nhập chiến trường, nguyện ý giúp đỡ Tiệt giáo, vậy thì dù đánh bại ba giáo phái Thánh nhân còn lại cũng không thành vấn đề.

Nhưng cuối cùng Thông Thiên lắc đầu, chỉ thấy y mở miệng: "Chuyện này không cần Đạo hữu bận tâm, chuyện giữa Tiệt giáo ta và

ba giáo còn lại, ta có thể giải quyết được." Hoàng Thiên không hề bất ngờ với câu trả lời của Thông Thiên.

Dù sao y cũng biết, cường giả thực lực càng cao, càng có sự kiêu ngạo của riêng mình, huống hồ là Thánh nhân Thông Thiên.

"Đạo hữu đúng là có cốt cách kiêu ngạo.

Nhưng Đạo hữu có biết, chính vì điều này, nếu đến lúc đó bị bốn vị Thánh nhân còn lại kéo chân, Tiệt giáo đối mặt với sự tiến công của ba giáo, liệu có thực sự ngăn cản được không?" "Đến lúc đó toàn bộ Tiệt giáo bị ba giáo còn lại hủy diệt, kết quả đó đều do Đạo hữu tạo thành." Nghe lời Hoàng Thiên nói, Thông Thiên lập tức rơi vào trầm mặc.

Y hiểu rằng nếu thật sự như vậy, thì Tiệt giáo sẽ rơi vào cảnh tượng thế nào, hoàn toàn hiển nhiên.

Thông Thiên ngẩng đầu nhìn Hoàng Thiên, mở miệng hỏi: "Hoàng Thiên Đạo hữu, ngươi muốn ta làm gì?" "Đơn giản thôi, dĩ lực phá lực, chính diện phá diệt chúng!" "Dựa vào sức mạnh của Nhân tộc Tổ Địa ta và Tiệt giáo của Đạo hữu, hoàn toàn không cần sợ hãi các giáo phái khác.

Ngay cả Lão Tử và những người khác có hiện thân thì đã sao?" Nghe lời Hoàng Thiên nói, Thông Thiên hơi sững sờ, sau đó khóe miệng liền lộ ra vài phần cười khổ.

Không ngờ phương pháp của Hoàng Thiên lại thô bạo đến vậy.

Nhưng cũng là bình thường.

Hoàn toàn có thể chính diện đánh bại ba giáo còn lại, hà tất phải chơi những chiêu hư ảo đó.

Thông Thiên gật đầu, trong mắt lóe lên một tia thần sắc kiên quyết, sau đó liền mở miệng: "Đã như vậy, vậy Tiệt giáo ta sẽ kết làm

đồng minh với Nhân tộc Tổ Địa, cùng nhau đối kháng ba giáo còn lại." Hoàng Thiên cũng gật đầu, khóe miệng lộ ra một nụ cười, sau đó một lần nữa mở miệng hỏi: "Không biết Đạo hữu nhìn nhận Thánh nhân như thế nào?" "Kẻ là Thánh nhân, Nguyên Thần kí thác trên Thiên Đạo.

Cho dù thân thể Thánh nhân bị hủy, có Thiên Đạo chi lực, cũng có thể trọng tố thân thể.

Thiên Đạo không hủy, Thánh nhân bất diệt!" "Hồng Hoang không hủy, thì Thiên Đạo không hủy, Thánh nhân bất diệt!" Nghe Thông Thiên giải thích, Hoàng Thiên cũng gật đầu, xem ra Thông Thiên nhìn nhận về Thánh nhân rất thấu đáo.

Chương 230

"Vậy không biết, nếu rời khỏi Hồng Hoang, tiến vào Hỗn Độn, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và Thánh nhân ai cường đại hơn?" Sắc mặt Thông Thiên biến đổi.

Đối với vấn đề Hoàng Thiên hỏi, y từng trải qua.

Trận chiến Hỗn Độn năm xưa, năm vị Thánh nhân liên thủ đối chiến Càn Nguyên, cuối cùng lại không phải đối thủ của Càn Nguyên.

Cuối cùng nếu không phải Hồng Quân xuất hiện, sẽ có một tình huống thế nào, không ai rõ.

"Nếu ở trong Hỗn Độn, Thánh nhân không thể điều động Thiên Đạo chi lực, thì Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mạnh hơn.

Nếu ở trong Hồng Hoang, thì Thánh nhân mạnh hơn!" Hoàng Thiên trong lòng hiểu rõ, đó cũng là định luận được công nhận.

Trong Hồng Hoang, Thánh nhân có thể điều động Thiên Đạo chi lực, vừa có thể tăng cường bản thân, lại vừa có thể hạn chế đối phương, muốn đánh bại một Thánh nhân trong Hồng Hoang càng khó hơn.

Nhưng cũng chính vì Nguyên Thần của Thánh nhân kí thác trên Thiên Đạo, nếu Thiên Đạo hủy diệt, vậy Thánh nhân cũng khó thoát khỏi cái chết, còn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì vô ngại.

Đây cũng là một đại tệ đoan của Thánh nhân.

Dù vậy, nếu cho một vị trí thành Thánh nhân, e rằng không ai có thể chống lại được cám dỗ đó.

Muốn Thiên Đạo hủy diệt thì quá khó, trừ phi vô lượng Lượng kiếp, bằng không Thánh nhân bất tử bất diệt.

Hoàng Thiên mở miệng nói với Thông Thiên: "Nếu ta khiến Đạo hữu thoát ly Thiên Đạo, trọng tân chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì sao?" Nghe lời Hoàng Thiên nói, Thông Thiên sững sờ tại chỗ.

Trong lòng y không phải chưa từng có ý niệm muốn chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng không ai sau khi thành Thánh nhân lại có ý muốn thoát ly.

"....E rằng ta không cách nào làm được!" "Huống hồ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không dễ chứng đắc như vậy, bằng không hiện tại trong Hồng Hoang sẽ không chỉ có Đạo hữu và một người kia chứng đắc." Hoàng Thiên gật đầu, không nói gì thêm, chỉ duỗi tay phải ra.

Trong lòng bàn tay y có một mảnh vỡ, sau đó vung tay, đưa một mảnh vỡ đến trước mặt Thông Thiên.

Thông Thiên có chút không hiểu, nhưng khi y cẩn thận quan sát mảnh vỡ đó, sắc mặt y không ngừng biến đổi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hoàng Thiên.

"Bên trên không có khí tức Hồng Hoang, không phải vật của Hồng Hoang, đến từ đâu?" Hoàng Thiên nói với Thông Thiên về lai lịch của mảnh vỡ đó.

"Đây là mảnh vỡ tọa độ của một thế giới khác không kém gì thế giới Hồng Hoang.

Nếu thu thập đủ các mảnh vỡ thế giới, thì có thể tìm thấy tọa độ của thế giới đó, và có thể đi đến thế giới đó!" Ban đầu y không có ý định công khai mảnh vỡ tọa độ thế giới, nhưng sau đó đã thay đổi quan niệm.

Thế giới càng cường đại thì cường giả càng nhiều.

Nếu chỉ dựa vào một mình, dù có tìm được thế giới đó, cũng chưa

chắc có thể thu được lợi ích.

Nhưng, nếu kéo Thông Thiên và những cường giả đỉnh tiêm trong Hồng Hoang đi cùng, vậy thì không nghi ngờ gì có thể thu được nhiều thứ hơn.

Chia ra thì hai bên đều bất lợi, hợp lại thì hai bên đều mạnh, điểm này y có thể suy nghĩ rõ ràng.

Đừng nói đến việc chỉ dựa vào thực lực bản thân mà quét ngang chư thiên thế giới, đó là chuyện không thể.

Y không thể nắm chắc liệu thực lực của mình có thể chiếm ưu thế tuyệt đối hay không.

Y không biết liệu có người nào có thực lực mạnh hơn mình không, thậm chí có nhiều người có thực lực tương đương mình, dù không thể giết, cũng có thể phong ấn.

Đơn đả độc đấu rốt cuộc không tiện lợi và an toàn bằng một nhóm người cùng giúp đỡ lẫn nhau.

Nghe lời Hoàng Thiên nói, sắc mặt Thông Thiên lập tức biến đổi, trong mắt y lộ ra một tia tò mò và một tia động lòng.

Một thế giới khác biệt với Hồng Hoang, y cũng muốn xem thử một chút.

"Không biết Đạo hữu, làm sao có được mảnh vỡ này?" "Việc khiến ta thoát ly Thiên Đạo, cũng có liên quan đến chuyện này sao?" Hoàng Thiên nghe lời Thông Thiên nói cũng gật đầu, chỉ thấy y mở miệng: "Mảnh vỡ này ta vô ý mà có được, những mảnh vỡ còn lại, ta cũng đã tìm thấy rồi." "Chỉ bằng sức lực một mình ta, không cách nào thám hiểm hết thế giới đó, bởi vậy muốn mời Thông Thiên Đạo hữu cùng ta đi." "Nếu Đạo hữu chỉ là Thánh nhân, đến thế giới đó không thể điều động Thiên Đạo chi lực, làm sao có thể chiến thắng cường

giả của thế giới đó?" "Chẳng lẽ Đạo hữu không muốn kiến thức pháp môn của thế giới khác?

Kiến thức cường giả của thế giới khác?

Chẳng lẽ không muốn phát triển Tiệt giáo ở một thế giới khác sao?" Nghe lời Hoàng Thiên nói, Thông Thiên nhìn Hoàng Thiên, thừa nhận mình đã động lòng.

Chương 231

Chỉ là trong đó có rất nhiều điều lo ngại.

Ngay khi y chuẩn bị mở miệng, trên người Hoàng Thiên một tia khí tức lóe lên, khiến Thông Thiên sững sờ.

“Hóa ra...” Trong Bích Du Cung trên Kim Ngao Đảo, Thông Thiên một mình ngồi trên đài mây.

Hoàng Thiên đã rời đi sau khi bàn bạc xong.

Thông Thiên trong mắt lóe lên tinh quang, bằng vào tâm cảnh của Thánh nhân mà cũng có chút khó kiềm chế.

Lời nói của Hoàng Thiên đã tạo ra một sự chấn động lớn đối với y.

Nếu không phải Hoàng Thiên có tầng thân phận như vậy, lại không bố cục từ lâu như thế, thì y cũng chỉ có thể thua mà không oan.

Sau đó y nên làm gì, cũng đã hạ quyết tâm.

Dù sao lời nói của Hoàng Thiên đối với y, quá có sức cám dỗ, sẽ không từ bỏ cơ hội như vậy.

Mọi thứ đều đang tĩnh lặng chờ đợi trận quyết chiến cuối cùng bắt đầu.

Khoảnh khắc đó, Thông Thiên trong lòng thầm mặc niệm cho mấy vị Thánh nhân còn lại, vì họ đã gặp phải một đối thủ như vậy mà cảm thấy thương xót.

Trong lúc Thông Thiên đang suy nghĩ, Lão Tử và những người khác đều cảm thấy lạnh sống lưng, liên tục bấm đốt ngón tay, nhưng không nhận ra có người đang âm mưu, cuối cùng chẳng thu hoạch

được gì.

Ngày thứ hai.

Trước Kim Kê Lĩnh, Bá Ấp Khảo, Cơ Phát và một nhóm người của ba giáo dẫn dắt mấy trăm vạn đại quân Tây Chu tề tựu dưới cửa ải.

Nhìn Kim Kê Lĩnh, họ đều khẽ nhíu mày.

Khi biết được sau cửa ải này có Khổng Tuyên, một kẻ hung nhân tuyệt thế, trong lòng họ đều mang theo vài phần khó xử, muốn vượt qua nơi đây tuyệt đối không phải chuyện tầm thường.

Đúng lúc này, cửa ải Kim Kê Lĩnh đột nhiên mở rộng, thân ảnh Khổng Tuyên từ từ xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn mấy trăm vạn đại quân Tây Chu và những người của ba giáo, trong mắt y không có chút nào vẻ sợ hãi.

Bá Ấp Khảo nhìn Khổng Tuyên toàn thân mang theo chút khí chất nho nhã, trong mắt y có vẻ nghi hoặc, khó mà liên hệ người mang khí chất thư sinh trước mắt với kẻ hung nhân tuyệt thế mà Huyền Đô và những người khác đã nói.

Hoàn toàn khác với những gì đã tưởng tượng, thậm chí y còn nghi ngờ liệu Huyền Đô và những người khác có quá khoa trương hay không.

Bá Ấp Khảo mở miệng hỏi Khổng Tuyên, trong lời nói mang theo vài phần ngữ khí nghi ngờ: "Dám hỏi đây có phải Tổng binh Kim Kê Lĩnh Khổng Tuyên không?" Huyền Đô và những người khác không trách tội, nếu không biết rõ, họ cũng sẽ không tin Khổng Tuyên lại có khí chất như vậy.

Nhưng đôi khi, nhìn nhận sự việc không thể chỉ nhìn bề mặt, bởi vì kết quả sẽ khiến người ta vô cùng thất vọng.

Khổng Tuyên nhìn Bá Ấp Khảo, trong mắt lóe lên một đạo thần quang, khóe miệng khẽ cong, sau đó liền mở miệng: “Không sai, ta chính là Tổng binh Kim Kê Lĩnh Khổng Tuyên.

Các ngươi nếu muốn vượt qua cửa ải này, cứ việc chiến!” “Nếu các ngươi không muốn chiến đấu với ta, vậy có thể chọn đường vòng mà đi!” Nghe lời Khổng Tuyên nói, Bá Ấp Khảo và những người khác không trả lời.

Họ cũng muốn đi đường vòng, nếu không thể thì đã không tề tựu nơi đây.

Bốn phía Kim Kê Lĩnh đều là núi non trùng điệp, kéo dài không biết bao nhiêu vạn dặm.

Mấy người đó thì dễ đi, nhưng mấy trăm vạn đại quân Tây Chu lại không dễ hành quân.

Không biết bao nhiêu vạn dặm núi non trùng điệp có lợi cho hành quân hay không, chỉ riêng việc tiếp tế cho mấy trăm vạn đại quân đã không phải là chuyện dễ giải quyết.

Bởi vậy căn bản không thể vượt qua núi non trùng điệp, chỉ có một con đường duy nhất để lựa chọn là đột phá từ Kim Kê Lĩnh.

Bá Ấp Khảo và Cơ Phát đều không mở miệng nói.

Tuyệt đối không thể chọn đường vòng, ngay cả đệ tử ba giáo cũng sẽ không đồng ý.

Bằng không, sẽ đồn ra rằng đệ tử ba giáo bị một mình Khổng Tuyên dọa lùi, còn mặt mũi nào nữa?

Chương 232

Thấy không thể giải quyết trong hòa bình, Huyền Đô cũng bước ra, nói với Khổng Tuyên: "Nếu đã như vậy, bần đạo Huyền Đô, xin thỉnh giáo Đạo hữu!" Khổng Tuyên trong mắt lóe lên một tia hưng phấn: "Ha, ta cũng muốn biết đệ tử thân truyền duy nhất của Đạo giáo có bản lĩnh gì!" Khổng Tuyên và Huyền Đô cũng không nói thêm lời thừa thãi.

Thân hình hai người lóe lên đã ở trên không trung, nơi Kim Kê Lĩnh căn bản không đủ để phóng khoáng tay chân chiến đấu.

Trong tay Huyền Đô xuất hiện một cây phất trần.

Mỗi sợi lông trên cây phất trần đều phát ra những đốm sáng lấp lánh.

Theo Huyền Đô vung một cái, những sợi lông đó đón gió liền lớn, như từng con cự mãng cuộn mình lao về phía Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên nhìn những sợi lông đó, trong mắt không có chút thần sắc biến hóa nào.

Trong tay y cũng xuất hiện một cây quạt, trên cây quạt đó có ngũ sắc quang mang.

Khổng Tuyên cầm cây quạt đó khẽ vẫy về phía những sợi lông kia, những sợi lông đó lập tức biến mất không còn dấu vết, dường như chưa từng xuất hiện vậy.

"Nếu muốn thắng ta, thì phải dùng chút bản lĩnh thật sự.

Chỉ dựa vào một chiêu này, ta e rằng ngươi có thật sự được Chân truyền của Thái Thanh Thánh nhân hay không." Không nói thêm lời nào, cây phất trần trong tay Huyền Đô biến mất.

Sau đó hai tay kết pháp ấn, trên bầu trời sấm sét vang dội, từng đạo lôi điện đánh về phía Khổng Tuyên.

Đây chính là Thái Thanh Thần Lôi, được truyền thừa từ Thái Thanh Tiên Pháp của Thái Thanh Thánh nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên cũng có Ngọc Thanh Thần Lôi và Thượng Thanh Thần Lôi tồn tại, tất cả đều diễn hóa từ Bàn Cổ Hỗn Độn Thần Lôi.

Từng đạo Thái Thanh Thần Lôi uy lực không tầm thường.

Nếu người thường trúng phải, e rằng không chết cũng bị thương, quả thực vô cùng lợi hại.

Khổng Tuyên nhìn từng đạo lôi đình không ngừng đánh tới, trong mắt y không có chút hoảng sợ nào.

Đối với y mà nói, những lôi đình này không có tác dụng.

Chỉ thấy cây quạt ngũ sắc trong tay y vẫy về phía những lôi đình kia, những lôi đình đó giống như những sợi lông trước đó, biến mất trong không trung, không để lại chút dấu vết nào.

"Huyền Đô Đạo hữu sẽ không chỉ có chút bản lĩnh đó chứ?

Chỉ bằng chút công kích này không thể đánh trúng ta, hãy thể hiện chút bản lĩnh thật sự, để ta kiến thức Thái Thanh nhất mạch có thần thông huyền ảo nào!" Huyền Đô nghe lời Khổng Tuyên nói, trên mặt lập tức hiện ra một nụ cười.

Hai chiêu vừa rồi chẳng qua là thăm dò, từ đó y đã nhìn ra được điều gì đó.

"Ta từng nghe nói Khổng Tuyên Đạo hữu có một thủ thần thông tên là Ngũ Sắc Thần Quang, được xưng là vô vật bất xoát.

Nhưng vừa rồi cây phất trần trong tay ta lại không bị Đạo hữu

quét đi, thần thông mà Đạo hữu đang dùng không còn là Ngũ Sắc Thần Quang nguyên bản nữa phải không?" Khổng Tuyên nghe lời Huyền Đô nói, trong mắt y mang theo một tia kinh ngạc.

Không ngờ chỉ trong hai chiêu ngắn ngủi, Huyền Đô đã nhìn ra Ngũ Sắc Thần Quang mà y đang dùng không phải là Ngũ Sắc Thần Quang nguyên bản.

"Không sai, Huyền Đô Đạo hữu quả nhiên nhìn thấu đáo.

Ngũ Sắc Thần Quang mà ta phát ra quả thực không phải Ngũ Sắc Thần Quang nguyên bản, uy lực chỉ bằng một phần năm trước đây.

Nhưng dù vậy, ngươi cũng chưa chắc có thể thắng ta." Đệ tử ba giáo bên dưới nghe lời Huyền Đô và Khổng Tuyên nói, trừ Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng và Dược Sư ra, những đệ tử còn lại đều trong lòng chấn động.

Công kích mà Huyền Đô vừa phát ra, nhìn trong mắt họ, nếu để họ đối phó, e rằng chưa đầy một khoảnh khắc đã bị trọng thương.

Khổng Tuyên dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang chỉ có một phần năm uy lực mà có thể chống đỡ công kích của Huyền Đô, không hổ danh là hung nhân tuyệt thế.

Nhưng sau đó trong lòng họ đều phấn chấn.

Bản Ngũ Sắc Thần Quang tàn khuyết đối với họ tuy là một phiền toái, nhưng không phải là không thể phá giải.

Nếu trước đây phải lo lắng khi giao chiến với Khổng Tuyên sẽ bất cẩn bị quét mất pháp bảo, thì bây giờ ngược lại có thể yên tâm rồi.

Chương 233

Huyền Đô không nói thêm lời nào, toàn thân khí thế Chuẩn Thánh bắt đầu thăng đẳng, không gian xung quanh không thể chịu đựng được uy lực của y, bắt đầu phát ra âm thanh bị chèn ép.

Sau đó, trên người Huyền Đô hiện lên âm dương nhị sắc quang mang, dần dần biến một khoảng không gian xung quanh thành hai màu âm dương.

Y đưa tay đánh về phía Khổng Tuyên, âm dương nhị sắc đó lập tức hóa thành hai con giao long, nhe nanh múa vuốt, lao về phía Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên thấy hai con giao long âm dương nhị sắc đang lao về phía mình, trong mắt y mang theo vài phần đạm mạc: "Đều là những thủ đoạn vô dụng!" Cây quạt trong tay y lóe lên một đạo ngũ sắc quang mang, quét về phía hai con giao long âm dương nhị sắc đó, lập tức biến hai con giao long đó thành âm dương nhị khí, tiêu tán trong không trung.

Sau đó không đợi Huyền Đô ra tay lần nữa, Khổng Tuyên vung quạt trong tay xuất ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, chủ động đánh về phía Huyền Đô.

Huyền Đô hai mắt hơi co lại, thân hình nhanh chóng né tránh.

Trong tay y hiện lên một thanh tiên kiếm, một đạo kiếm khí trường hà chém ra, giáng về phía Khổng Tuyên.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Không gian xung quanh đều không chịu nổi động tĩnh giao thủ của hai người, từng tấc băng hủy, từng đạo hư không loạn lưu hiện ra, quét về bốn phía.

Huyền Đô và Khổng Tuyên đấu pháp giao chiến trên không trung, nhìn qua thì thế cân sức ngang tài, nhưng thực ra Khổng Tuyên đang áp chế Huyền Đô mà đánh.

Tuy Huyền Đô là đệ tử duy nhất của Thái Thanh Lão Tử, nhưng thời gian y thành đạo lại không bằng Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên lại càng có Ngũ Sắc Thần Quang làm chỗ dựa.

Dù Huyền Đô cẩn thận đến mấy, y vẫn bị Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên lấy đi vài kiện linh bảo, khiến Huyền Đô có chút e dè.

Đệ tử ba giáo quan chiến phía dưới cũng nhìn ra trong cuộc giao thủ giữa Huyền Đồng và Khổng Tuyên, Huyền Đô đang ở thế hạ phong, trong lòng họ đều nóng ruột.

Không cần ai nói gì thêm, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử cùng Dược Sư lần lượt liếc nhìn nhau, sau đó ba người cùng nhau lao vào chiến trường, chuẩn bị liên thủ với Huyền Đô cùng chống lại Khổng Tuyên.

Những đệ tử ba giáo còn lại nhìn cảnh tượng này, trên mặt đều có chút không tự nhiên.

Dù sao thì bốn vị Chuẩn Thánh trong ba đại giáo phái Thánh nhân liên thủ chiến một người, danh tiếng truyền ra ngoài không hề hay ho.

Nhưng hiện tại, họ đang gánh vác trọng trách phò Chu diệt Thương, mà Khổng Tuyên lại thực sự quá biến thái, bất kỳ ai cũng không phải đối thủ của y, liên thủ đối địch mới là thượng sách.

Huyền Đô chiếm giữ phương Đông, Dược Sư chiếm giữ phương

Tây, Nhiên Đăng chiếm giữ phương Nam, Quảng Thành Tử chiếm giữ phương Bắc, bốn người bao vây Khổng Tuyên ở giữa.

Khổng Tuyên ha ha cười lớn, sau đó thu cây quạt trong tay lại, tay phải nắm chặt thành quyền đánh về phía Huyền Đô trước mặt, lần này y dùng toàn lực: "Ha ha ha!

Không ngờ Khổng Tuyên ta lại có mặt mũi lớn đến vậy, lại khiến cho bốn vị Chuẩn Thánh phải liên thủ, hãy để ta thử xem các ngươi có bản lĩnh gì!" Vừa rồi nếu không e ngại Nhiên Đăng và những người khác có thể đánh lén, bởi vậy y đã giữ lại dư lực, bằng không đã sớm đánh bại Huyền Đô rồi.

Quyền mang được tung ra từ một quyền đánh vỡ không gian, mang theo khí thế sắc bén lao về phía Huyền Đô.

Huyền Đô trong mắt lộ ra vài phần thần sắc thận trọng, hai tay múa trước người, một Thái Cực Đồ xuất hiện trước mặt y, trấn áp quyền mà Khổng Tuyên tung ra.

Sau đó y còn chủ động ra tay, dùng Thái Cực Đồ kia đè về phía Khổng Tuyên, phảng phất như một cối xay khổng lồ, muốn nghiền nát Khổng Tuyên.

Phía Nam, trong tay Nhiên Đăng cũng hiện ra một cây phất trần.

Phất trần vung một cái, vô số linh khí hiển hóa ngưng tụ thành từng thanh lợi kiếm, đâm về phía Khổng Tuyên, muốn vạn kiếm xuyên tâm.

Sau đó, Nhiên Đăng còn không dừng tay, một kiện linh bảo xuất hiện trong tay y, chính là linh bảo bẩm sinh Linh Cữu Đăng.

Từng đạo hỏa diễm hóa thành thần long gào thét lao tới.

Phía Bắc, Quảng Thành Tử trong tay kết ấn quyết, trên người hiện lên ngọc thanh tiên quang.

Vô số linh khí hội tụ hình thành một Phương Đại Ấn, mang theo khí tức trấn áp thiên địa, đè về phía Khổng Tuyên, phảng phất như một mảnh trời sụp đổ.

Chương 234

Phía Tây, Dược Sư toàn thân tỏa kim quang, lắc mình một cái, hiện ra Trượng Lục Kim Thân.

Mười tám cánh tay mỗi cái cầm một kiện pháp khí, đánh về phía Khổng Tuyên.

Bốn vị Chuẩn Thánh liên thủ, cảnh tượng tự nhiên hùng vĩ đến cực điểm.

Không gian trước mặt không có chút cảm giác tồn tại nào, từng tia khí thế lộ ra đều khiến mấy trăm vạn đại quân Tây Chu bị áp chế đến không thể động đậy, một luồng uy hiếp tử vong xuất hiện trong lòng họ.

Nếu không phải khi Huyền Đô giao thủ, y có ý tránh né những tướng sĩ Tây Chu này, e rằng ngay khi vừa triển lộ khí thế, đã khiến những tướng sĩ Tây Chu này bị chấn động đến chết tươi tại chỗ.

Đệ tử ba giáo cảm nhận sâu sắc hơn nhiều so với những tướng sĩ Tây Chu này.

Trong số đó, người yếu nhất cũng là Đại La Kim Tiên.

Họ có thể cảm nhận được, nếu dính phải chút dư ba, dù không chết cũng sẽ bị trọng thương.

Đối mặt với công kích của bốn vị Chuẩn Thánh, sắc mặt Khổng Tuyên cũng trở nên nghiêm túc.

Dù y có bất cẩn bị bốn người đánh trúng, e rằng cũng sẽ chịu không ít thương thế.

Chỉ thấy trên người Khổng Tuyên từng đạo ngũ sắc quang mang lóe lên, sau đó ngưng tụ trên hai nắm đấm của y.

Từng quyền ấn mang ngũ sắc quang mang đánh về bốn phía.

Oanh long long!

Oanh long long!

Âm thanh nổ lớn truyền đến, giữa thiên địa phảng phất xuất hiện thêm một mặt trời, chói mắt đến vô cùng.

Đệ tử ba giáo đều biến sắc, khi nhìn dư ba đó lao đến, trên mặt họ đều có một tia hoảng loạn.

Sau đó họ lần lượt ra tay, chặn một đạo dư ba lại, tránh nguy hiểm cho mấy trăm vạn đại quân Tây Chu phía sau.

Thứ nhất, nếu mấy trăm vạn đại quân tổn thất quá nhiều, dù có vượt qua Kim Kê Lĩnh, cũng không còn thực lực để ra tay lần nữa, dù sao cũng phải dựa vào quân đội để chiến đấu.

Đệ tử ba giáo này không thể can thiệp vào chiến đấu của phàm nhân, chỉ có thể ra tay với Tiệt giáo.

Thứ hai, sau lưng Nhân tộc có sự tồn tại của Nhân tộc Tổ Địa.

Nếu Nhân tộc tử thương quá nhiều, khó mà bảo đảm Nhân tộc Tổ Địa sẽ không ra tay.

Đợi dư ba tan đi, mọi người đều tập trung ánh mắt vào chiến trường của Huyền Đô và những người khác.

Giữa đó, bốn người Huyền Đô chỉ hơi lùi lại một chút, không bị thương.

Khổng Tuyên ở trung tâm vòng vây nhìn qua cũng không bị thương, trên người y từng đạo ngũ sắc quang mang lưu chuyển.

Không đợi bốn người Huyền Đô tiên hành tiến công, y vung tay về phía bốn người, vô số ngũ sắc quang mang hội tụ trước người, hình thành bốn đầu Khổng Tước ngũ sắc.

Bốn đầu Khổng Tước ngũ sắc phảng phất có linh hồn vậy, lần lượt cất tiếng kêu, lao về phía bốn người.

Bốn người Nhiên Đăng đối mặt với công thế của Khổng Tuyên cũng không có chút hoảng loạn.

Tuy Khổng Tuyên thực lực mạnh, nhưng cũng là Chuẩn Thánh, bốn đánh một thì không thành vấn đề.

Nhưng càng đánh, trong lòng họ càng lộ ra vài phần uất ức.

Khổng Tuyên có Ngũ Sắc Thần Quang nơi thân, dù chỉ là Ngũ Sắc Thần Quang tàn khuyết, họ vẫn không dám động dùng pháp bảo.

Sâu sắc sợ rằng bất cẩn bị Khổng Tuyên thu đi, đến lúc đó muốn lấy lại thì không dễ dàng như vậy, bởi vậy chỉ có thể dùng thần thông thuật pháp mà giao chiến với Khổng Tuyên.

Nhìn Khổng Tuyên đối mặt với bốn người mà không hề yếu thế, đệ tử ba giáo đều biến sắc.

Chương 235

Không ngờ dù bốn vị Chuẩn Thánh liên thủ vẫn không cách nào hạ được Khổng Tuyên, Khổng Tuyên quả thực đáng sợ.

Nụ cười trên mặt Di Lặc của Tây Phương giáo biến mất, chỉ thấy y mở miệng: "Chư vị, Khổng Tuyên quả thực lợi hại.

Ta cũng sẽ đến giúp đỡ các Sư huynh một tay!" Đệ tử ba giáo nghe Di Lặc nói đều im lặng một trận.

Hiện tại Khổng Tuyên đối mặt với bốn người Nhiên Đăng mà không hề yếu thế, thời gian càng kéo dài, sĩ khí của các tướng sĩ Tây Chu càng thấp, khả năng vượt qua Kim Kê Lĩnh trở nên vô cùng mong manh.

Chẳng lẽ cuối cùng phải thỉnh Sư tôn của họ ra tay hay sao?

Xiển giáo đệ tử Xích Tinh Tử cũng mở miệng nói, thần sắc mang theo vài phần ngưng trọng: "Chư vị, chiến đấu giữa các Chuẩn Thánh không phải người thường có thể chịu đựng được.

Bởi vậy những người đi hỗ trợ, nhất định phải là Đại La Kim Tiên.

Tuyệt đối đừng để bị Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên quét mất!" Vốn dĩ đã là lấy đông hiếp ít, trên mặt đã đủ khó coi rồi.

Nếu còn muốn Sư tôn ra tay, lấy lớn hiếp nhỏ, thì còn chút thể diện nào nữa.

Đệ tử ba giáo đều gật đầu, sau đó lần lượt lao về phía chiến trường, nhưng không dám trực tiếp gia nhập chiến trường của Khổng Tuyên và những người khác.

Đừng nhìn giữa Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh chỉ có một cấp

chênh lệch, nhưng một cấp chênh lệch đó lại như trời với đất.

Ngay cả một trăm Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc là đối thủ của một Chuẩn Thánh.

Bởi vậy họ chỉ có thể bao vây từ bốn phía, sử dụng thần thông thuật pháp để quấy nhiễu Khổng Tuyên từ bên cạnh.

Nhất thời, vô số thần thông thuật pháp lao về phía Khổng Tuyên.

Nhìn vạn bàn đạo pháp đang lao đến, Khổng Tuyên trong mắt lộ ra một tia châm chọc.

Y vung tay một cái, một đạo Ngũ Sắc Thần Quang lóe lên, vạn bàn đạo pháp đó đều biến mất.

"Nếu các ngươi đã như vậy, thì cũng đừng trách ta!" Khổng Tuyên hét lạnh một tiếng: "Ngũ Hành Chiến Thân, hiện!" Sau lưng y ngũ sắc quang mang lưu chuyển, từ trong ngũ sắc quang mang đó bước ra năm đạo nhân, hình dạng giống Khổng Tuyên đến không khác là bao.

Trên người mỗi đạo nhân đều dũng động khí tức Chuẩn Thánh, trên đỉnh đầu họ, một kiện linh bảo Ngũ Hành Đồ tương giao hô ứng với năm đạo nhân.

Huyền Đô và những người khác đều biến sắc.

Không ngờ Khổng Tuyên lại có hậu chiêu như vậy.

Năm đạo nhân kia đều có liên quan đến Ngũ Hành, lại còn tăng cường thêm uy lực Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên.

Nhìn thần tình của Huyền Đô và những người khác, Khổng Tuyên khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, chỉ thấy y mở miệng: "Trước đây ta đã nói Ngũ Sắc Thần Quang của ta chỉ tàn khuyết, nguyên nhân chính là ta đã phế bỏ Ngũ Sắc Thần Quang." "Là vì mượn Ngũ Hành Thần Quang tu luyện ra Ngũ Hành Chiến Thân mà các ngươi đang

thấy.

Chỉ cần Ngũ Hành Chiến Thân một khi viên mãn quy vị, vậy thì ta không chỉ có thể đột phá Hỗn Nguyên, mà còn có thể khiến uy lực Ngũ Sắc Thần Quang tăng thêm gấp năm lần!" Lời Khổng Tuyên vừa dứt: "Hiện tại Ngũ Hành Chiến Thân tuy chưa viên mãn, nhưng uy lực đã tăng thêm gấp ba.

Các ngươi sống chết thế nào thì hãy xem vận mệnh của các ngươi vậy!" Năm đạo nhân phía sau y trong tay kết pháp ấn, từng đạo ngũ sắc thần quang hội tụ, khuếch tán về bốn phương tám hướng.

Huyền Đô và những người khác thần sắc đại biến, không còn màng đến việc linh bảo trong tay có bị quét đi hay không, thân hình nhanh chóng biến đến trước mặt đệ tử ba giáo, dốc toàn lực bảo vệ họ.

Những đệ tử ba giáo đó cũng hiểu rõ nguyên nhân, từng kiện linh bảo đều dốc toàn lực sử dụng.

So với tính mạng, những linh bảo này không đáng nhắc đến.

"A!

A!

A!" Sau một trận thảm thiết kêu la, chỉ thấy gần mười người lập tức chìm vào hư không, khiến những đệ tử ba giáo còn sống sót trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi và bi thương.

Bốn người Huyền Đô thần sắc càng thêm lạnh lẽo.

Trước đây giao chiến với Tiệt giáo, tuy cũng có người lên bảng Phong Thần, nhưng chưa từng như hiện tại mà gần mười Đại La Kim Tiên tử vong, thương gân động cốt.

Chương 236

Huống hồ những đệ tử còn sót lại đều bị thương, pháp lực tiêu hao không nhỏ.

Tiếp theo lại nên chống đỡ công kích của Khổng Tuyên như thế nào?

Trong lúc bốn người Huyền Đô đang suy nghĩ, Khổng Tuyên trong mắt hiện lên một tia sát cơ.

Y không màng đến hậu quả, lại từng đạo ngũ sắc thần quang quét về phía Huyền Đô và những người khác, phảng phất muốn đánh giết tất cả tại đây.

"Tên to gan!" Một tiếng nói tràn đầy nộ khí truyền khắp Hồng Hoang, sau đó một bàn tay hiện ra, hoàn toàn dập tắt những đạo ngũ sắc thần quang mà Khổng Tuyên vừa vung ra.

Sau đó bốn vị Thánh nhân xuất hiện trên không Kim Kê Lĩnh, trong mắt họ đều mang theo sắc thái nộ hỏa nhìn Khổng Tuyên.

Lão Tử trong mắt mang theo vài phần uất nộ.

Những đệ tử Nhân giáo lên bảng Phong Thần y không để trong mắt, nhưng Huyền Đô lại là đệ tử thân truyền duy nhất của y.

Khổng Tuyên lại không chút e dè, muốn đánh giết Huyền Đô, sao lại không khiến y phẫn nộ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn còn phẫn nộ hơn Lão Tử.

Là một Thánh nhân xem trọng thể diện nhất, Nguyên Thủy Thiên Tôn không coi trọng Yêu tộc, nay Thập Nhị Kim Tiên dưới trướng y lại bại trong tay một Yêu tộc, thể diện nào tồn tại?

Y hận không thể lập tức ra tay chém giết Khổng Tuyên.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong mắt cũng mang theo sắc thái nộ hỏa, nhưng trong lòng họ càng nhiều là vẻ đau lòng.

Dù sao Tây Phương bần tích, muốn bồi dưỡng ra mấy đệ tử xuất sắc không dễ dàng.

Vừa rồi Khổng Tuyên ra tay như vậy, liền đưa mấy đệ tử Tây Phương giáo lên bảng Phong Thần, sao lại không phẫn nộ, không đau lòng?

"Đệ tử bái kiến Sư tôn (Thái Thanh Thánh nhân, Ngọc Thanh Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân, Tiếp Dẫn Thánh nhân)!" Đệ tử ba giáo lần lượt cúi chào Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, trong mắt mang theo vẻ cung kính.

Bốn người Lão Tử không mở miệng đáp lời, chỉ có một thân Thánh nhân khí thế áp về phía Khổng Tuyên, khiến Khổng Tuyên cảm thấy phảng phất như một con thuyền đơn độc giữa sóng to gió lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể lật úp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong mắt mang theo sắc thái lạnh lẽo, nói với Khổng Tuyên, toàn bộ Kim Kê Lĩnh đều vang vọng lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, phảng phất có vô số người đang trách tội Khổng Tuyên: "Khổng Tuyên, ngươi quả thực gan lớn, lại dám tùy tiện tàn sát đệ tử ba giáo ta!" Khổng Tuyên khóe miệng rỉ ra một vệt máu, bị khí thế của bốn vị Thánh nhân trấn áp, dù là cường giả Chuẩn Thánh nhất đẳng dưới Thánh nhân, cũng không chịu nổi!

"Ta lại có tội gì?

Chẳng lẽ chỉ cho phép đệ tử ba giáo ra tay với ta, mà không cho phép Khổng Tuyên ta phản kháng sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng: "Cường từ đoạt lý!

Trấn áp ngươi mười vạn năm để trừng phạt!" Y đưa tay phải đánh xuống phía Khổng Tuyên, một bàn tay khổng lồ che trời hình thành, trên bàn tay khổng lồ đó đầy những văn lộ, từng đạo phong cấm chi lực lưu chuyển.

Dưới bàn tay khổng lồ đó, bất kể linh khí hay thứ gì khác đều không còn tồn tại, lần lượt bị phong cấm trấn áp, mục tiêu cuối cùng hiển nhiên là Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên đối mặt với một chưởng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong mắt y tràn đầy vẻ bất khuất.

Năm đạo nhân phía sau y quang mang lưu chuyển, một đạo Ngũ Sắc Thần Quang quét về phía bàn tay khổng lồ đó.

Dù không địch lại, Khổng Tuyên cũng tuyệt đối không khuất phục.

Thà chết chứ không chịu khuất phục!

Trong lời nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra sự khinh thường đối với Khổng Tuyên: "Không biết tự lượng sức!" Đúng lúc này, khi bàn tay khổng lồ đó chỉ còn cách Khổng Tuyên một tấc, nó đột nhiên dừng lại, sau đó từ từ bay lên phía trên, cuối cùng tiêu tán vô hình.

Trước mặt Khổng Tuyên cũng xuất hiện thêm một đạo nhân thân mặc áo xanh.

Phía sau đạo nhân đó, một khe nứt không gian từ từ khép lại.

Y hướng ánh mắt về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong mắt mang theo một tia hàn quang, mở miệng: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, quả nhiên uổng làm Thánh nhân, lại dám ra tay với một tiểu bối chưa thành Thánh." "Quả nhiên không biết liêm sỉ!" "Nếu muốn chiến, ta phụng bồi đến cùng!" Nhìn đạo nhân xuất hiện trước mặt Khổng Tuyên, bốn người Nguyên Thủy Thiên Tôn đều biến sắc, chỉ nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng nghiến lợi nói: "..." "Không ngờ

Khổng Tuyên lại là đệ tử của Càn Nguyên!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng nghiến lợi, trong mắt tràn đầy hàn quang.

Kẻ mà y hận nhất đời là Càn Nguyên, sau khi trở thành Thánh Nhân, y vốn tưởng rằng trừ Hồng Quân ra, các Thánh Nhân khác đều không khác biệt là mấy.

Nhưng không ngờ lại xuất hiện một quái vật như Càn Nguyên, ở trong Hỗn Độn, một mình y áp đảo năm người khác.

Chương 237

Nếu không phải Hồng Quân xuất diện, ai cũng không biết sẽ có hậu quả thế nào.

Đây là nỗi sỉ nhục lớn nhất, y lúc nào cũng muốn tìm Càn Nguyên báo thù.

Giờ đây phát hiện, đệ tử của mình bị giết lại là đệ tử của Càn Nguyên, đúng là hận cũ hận mới chồng chất, sát cơ trong lòng y lập tức tăng thêm mấy phần. "Càn Nguyên, ta cũng không cùng ngươi nói nhiều lời vô ích, đệ tử Khổng Tuyên của ngươi đã đánh chết đệ tử Tam giáo của ta, nếu không cho một lời giải thích, vậy thì....” Lời Nguyên Thủy Thiên Tôn nói ra tràn đầy ý uy hiếp, hơn nữa còn ngập tràn sát cơ.

Ba người Lão Tử cũng lạnh lùng nhìn Càn Nguyên, trong lòng bọn họ cũng mang hận ý sâu sắc với Càn Nguyên.

“Giải thích?

Sinh tử có mệnh, phú quý tại thiên!

Đệ tử của các ngươi chết trong tay đệ tử ta, chỉ có thể trách không nhìn rõ tình thế, chỉ có thể trách học nghệ không tinh, chết thì chết!” “Nếu có bản lĩnh, vậy thì đi tìm Khổng Tuyên báo thù, cứ việc chém giết Khổng Tuyên, ta tuyệt không nói hai lời, nhưng nếu lấy lớn hiếp nhỏ, ta cũng không ngại cùng các ngươi đánh một trận, xem thử các Thánh Nhân các ngươi có thật sự bất tử bất diệt hay không!” Khóe miệng Càn Nguyên lộ ra một tia cười lạnh, trong tay Thí Thần Thương xuất hiện, một tia pháp tắc hủy diệt vận chuyển, khiến mấy trăm vạn đại quân Tây Chu dưới Kim Kê Lĩnh đều không tự chủ được mà quỳ rạp xuống.

Lão Tử và những người khác nghe thấy lời của Càn Nguyên, trong lòng lập tức đại nộ, vốn đã cực kỳ tức giận, giờ đây trong lòng càng phẫn nộ bùng nổ.

Sát cơ của Thánh Nhân vừa bùng phát, trời đất lập tức biến sắc, huống chi là bốn Thánh Nhân, chỉ thấy giữa trời đất phiêu lãng từng đóa tuyết hoa đen đỏ, những đóa tuyết hoa đó toàn bộ là sát ý ngưng thực, lạnh lẽo đến cực điểm, trông vô cùng khủng bố!

"Nếu muốn giao chiến, các ngươi thiếu ta sao?

Vừa hay ta cũng muốn xem giữa Hỗn Nguyên và Thánh Nhân rốt cuộc có gì khác biệt?!" Một giọng nói tràn đầy bá khí vang vọng giữa trời đất, sau đó một khe nứt không gian phù hiện, thân ảnh Hoàng Thiên từ trong khe nứt chui ra.

Trong mắt Hoàng Thiên mang theo chút hưng phấn, toàn thân chiến ý ngập trời, quét sạch những đóa tuyết hoa đen đỏ đang bay quanh người, khí thế của y không hề kém cạnh Lão Tử và những người khác.

Thấy Hoàng Thiên xuất hiện, Lão Tử và những người khác đều hơi nhíu mày, không ngờ Hoàng Thiên lại đột nhiên xuất hiện ở đây, còn đi cùng Càn Nguyên.

Đối mặt với lời khiêu chiến của Hoàng Thiên, bốn người Lão Tử đương nhiên không thể tỏ ra yếu thế, toàn thân khí thế dung hợp cùng nhau, ép về phía Hoàng Thiên và Càn Nguyên, hơn nữa còn mượn sức mạnh của Thiên Đạo, muốn áp đảo bọn họ.

Hoàng Thiên và Càn Nguyên đương nhiên cũng gay gắt đối chọi, toàn thân khí thế bùng nổ, tuy chỉ có hai người, nhưng đối kháng với bốn người Lão Tử lại không hề yếu thế chút nào.

Hai bên chỉ tiến hành va chạm khí thế, chưa thật sự động thủ,

nhưng chỉ như vậy, cũng đã khiến cả thiên địa Hồng Hoang vì thế mà thất sắc, ngay cả ánh sáng của mặt trời cũng phải thần phục dưới chân.

Đệ tử Tam giáo trừ Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Dược Sư bốn Chuẩn Thánh hơi khá hơn một chút ra, còn lại tất cả đệ tử Tam giáo đều khó có thể chịu đựng được uy áp đó, càng đừng nói đến những phàm nhân kia.

Mấy trăm vạn binh sĩ Tây Chu đều quỳ rạp xuống, không dám ngẩng đầu, trong lòng tràn đầy bất an, không biết liệu mình có chết hay không.

Chỉ một cỗ khí thế đã khiến bọn họ khó chịu đựng, càng đừng nói đến việc giao thủ thật sự sau đó, e rằng trong khoảnh khắc động thủ, không cần giao chiến trực tiếp, bọn họ cũng sẽ chết vì kinh hãi.

Ngay cả những đệ tử Tam giáo kia, trừ vài Chuẩn Thánh có thể chịu đựng được trước mặt ra, những đệ tử còn lại và những phàm nhân kia không có gì khác biệt.

Nhưng họ không có bất kỳ cách nào để ngăn cản Lão Tử và những người khác cùng Càn Nguyên và Hoàng Thiên giao thủ, chỉ có thể thầm cầu nguyện sẽ không xuất hiện kết cục tồi tệ nhất.

Cuộc đại chiến giữa hai bên sắp bùng nổ, nếu bây giờ triển khai đấu pháp, vậy thì đệ tử Tam giáo và binh sĩ Tây Chu phía dưới sẽ phải chịu đả kích hủy diệt, hành động Tây Chu phạt Trụ cũng sẽ công cốc.

Nhưng, bất kể là để Lão Tử hay Càn Nguyên chủ động lùi bước, đều có vẻ không thực tế, vì nó liên quan đến thể diện của bọn họ.

Nếu giao thủ, đệ tử dưới môn lại không chịu nổi dư ba của chiến đấu, khiến bọn họ nhất thời có chút tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng của Nữ Oa, thân ảnh nàng

cũng xuất hiện ở đó: "Chư vị, cuộc chiến Phong Thần lần này là do lão sư đã nói, chúng ta đều đã ký tên vào Phong Thần Bảng, sinh tử có mệnh!" "Hiện giờ, nếu các ngươi giao đấu ở đây, không chỉ sẽ gây ra đả kích hủy diệt cho đệ tử Tam giáo và những chiến sĩ Nhân tộc kia, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến cuộc chiến Phong Thần lần này." "Nếu các ngươi muốn đánh, thì hãy đợi sau khi cuộc chiến Phong Thần này kết thúc, rồi đến Hỗn Độn đấu một trận!" Lời của Nữ Oa nói ra, đã cho Lão Tử và những người đang đối đầu một bậc thang để xuống.

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói: "Hừ!

Khổng Tuyên giết đệ tử trong giáo ta, chuyện này tuyệt đối sẽ không dừng lại ở đây, sau khi Phong Thần kết thúc, chúng ta sẽ quyết chiến ở Hỗn Độn!" Nói xong, thân ảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn liền biến mất, trở về Côn Luân Ngọc Hư Cung.

Lão Tử đứng một bên, cũng lạnh lùng liếc nhìn Càn Nguyên một cái, sau đó cũng biến mất.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy vậy, cũng không ở lại lâu, lần lượt rời đi.

Nhìn chư Thánh Nhân rời đi, trong mắt Hoàng Thiên lộ ra một tia thất vọng, y muốn thử sức mạnh của các Thánh Nhân, nhưng không ngờ lại bị ngăn cản.

Cuối cùng y chán nản lắc đầu, cũng rời khỏi đó, không biết là về Nhân tộc Tổ địa hay đi nơi nào khác.

Chương 238

"Khổng Tuyên, làm rất tốt, không làm mất mặt vi sư, lần này con bị thương không nhẹ, mau chóng đi chữa thương, những việc tiếp theo giao cho sư huynh con xử lý!" Càn Nguyên nhìn Khổng Tuyên, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

Khổng Tuyên là đệ tử mà y đã thu nhận trong một lần du lịch Hồng Hoang.

Lúc đó Khổng Tuyên vừa độ Thiên kiếp, nhưng lại bị truy sát, Càn Nguyên thuận tay cứu Khổng Tuyên, liền trở thành đệ tử của y.

Với thần thông Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, Càn Nguyên liền giao Ngũ Hành Chiến Thân cho Khổng Tuyên, hy vọng Khổng Tuyên có thể đi ra con đường của riêng mình.

Hiện giờ những gì Khổng Tuyên thể hiện khiến y rất hài lòng.

"Đệ tử đa tạ sư tôn khen ngợi, đệ tử vẫn còn nhiều thiếu sót, cần phải cải thiện!" Trong mắt Khổng Tuyên cũng lóe lên một tia kích động, y hành lễ với Càn Nguyên, có thể được Càn Nguyên khen ngợi, tâm trạng y vô cùng kích động.

Càn Nguyên khẽ gật đầu, đưa một đạo pháp lực vào cơ thể Khổng Tuyên, giúp y chữa thương xong, liền trực tiếp rời khỏi nơi này.

Chư Thánh Nhân đều đã đi, lẽ nào y phải ở lại bắt nạt những tiểu bối Tam giáo sao?

Làm như vậy thì không có gì khác biệt với Nguyên Thủy Thiên Tôn, y không thèm làm thế.

Khổng Tuyên chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm, vết thương lập tức cảm thấy tốt hơn hai ba phần, sau đó y liếc nhìn đệ tử Tam giáo, rồi

quay trở lại Kim Kê Lĩnh.

Thấy vậy, Bá Ấp Khảo và Cơ Phát cũng chỉ có thể bất đắc dĩ ra lệnh thu binh, chuyện ngày hôm nay đối với họ quá đỗi mơ hồ.

Không chỉ được chứng kiến Chuẩn Thánh đấu pháp, thậm chí còn được chứng kiến Thánh Nhân, sống đến bây giờ, đủ để khoe khoang cả đời!

Huyền Đô và những người khác cũng không có ý kiến gì về điều này, nhiều đệ tử trong giáo cũng bị thương, cần thời gian dưỡng thương, một đoạn thời gian này vừa hay có thể bàn bạc làm thế nào để vượt qua Kim Kê Lĩnh.

Kim Kê Lĩnh, kể từ khi chư Thánh Nhân hiện thân lần trước, hiện tại tạm thời giữ được bình tĩnh, lần này đệ tử Tam giáo bị thương không ít.

Tất cả đều cần thời gian khôi phục, nếu không, ngay cả khi vượt qua được cửa ải Kim Kê Lĩnh, nếu gặp phải đệ tử Tiệt giáo phía sau cũng sẽ lành ít dữ nhiều.

Vì vậy, thà rằng ở lại Kim Kê Lĩnh thêm một đoạn thời gian, cũng không muốn cho Tiệt giáo bất kỳ cơ hội nào.

Trong soái trướng Tây Chu, Bá Ấp Khảo, Cơ Phát, Thân Công Báo, Khương Tử Nha và bốn Chuẩn Thánh Huyền Đô đang tụ họp, những người còn lại đều đang chữa thương.

Chỉ thấy Bá Ấp Khảo mở miệng hỏi: "Chư vị đạo trưởng, hiện tại Khổng Tuyên bị trọng thương, không biết chư vị đạo trưởng hiện tại có nắm chắc có thể hạ gục y không?

Để chúng ta vượt qua Kim Kê Lĩnh?" Huyền Đô khẽ lắc đầu nói: "Đại công tước tử, nếu Khổng Tuyên không bị thương, dù bốn người chúng ta cùng lên, cũng không đánh lại y.

Hiện tại Khổng Tuyên bị thương, bốn người chúng ta liên thủ có thể chiếm được một chút thượng phong, nhưng lại không được!" "Không được?

Vì sao không được?

Hiện tại chẳng phải là thời điểm tốt nhất để đánh bại Khổng Tuyên sao, nếu không đợi Khổng Tuyên khôi phục, vậy thì đến lúc đó chúng ta muốn vượt qua Kim Kê Lĩnh còn khó hơn bây giờ." Trong mắt Cơ Phát mang theo vẻ sốt ruột, y không biết Huyền Đô có lo lắng gì, dù sao hiện tại Khổng Tuyên đã bị thương, lẽ ra là thời cơ tốt nhất.

"Nhị công tử chắc cũng đã nghe lời Càn Nguyên Thiên Tôn nói trước khi đi, Khổng Tuyên có một sư huynh, giờ phút này cũng đang ở trong Kim Kê Lĩnh." "Khổng Tuyên đã mạnh như vậy, vậy thì người có thể trở thành sư huynh của y lẽ nào thực lực lại kém cỏi sao?" "Chỉ một người đó đối với ta mà nói đã là một phiền toái lớn, dù sao Khổng Tuyên chưa chết, chỉ bị thương, nếu y ra tay, cũng có thể ngăn cản một trong bốn người chúng ta." "Chúng ta chỉ có thể thắng nhọc nhằn!" Quảng Thành Tử khẽ lắc đầu, nói với Cơ Phát, trong lòng y có chút nặng nề.

Dù sao sư huynh của Khổng Tuyên không rõ lai lịch, tất cả các con bài tẩy cũng không rõ, mạo hiểm ra tay, chỉ sẽ khiến họ rơi vào hiểm cảnh, căn bản là được không bù mất.

"Vậy ta chẳng lẽ chỉ có một lựa chọn là đi đường vòng?" Sắc mặt Bá Ấp Khảo trở nên âm trầm, nếu không thể trực tiếp vượt qua Kim Kê Lĩnh, vậy thì thời gian cần phải bỏ ra sẽ không phải là chuyện một hai năm, đến lúc đó, e rằng Đế Tân ở Triều Ca cũng đã chuẩn bị xong công cuộc phản công.

"Cũng không hẳn như vậy, lão sư trước khi đi, đã ban cho ta linh bảo, đến lúc đó nếu mượn sức mạnh của linh bảo, chưa chắc đã

không thể đánh bại Khổng Tuyên." "Vì vậy, ta bây giờ chỉ có thể đợi, đợi sư huynh của Khổng Tuyên ra tay, ta mới có thể đưa ra quyết định!" Trên mặt Dược Sư lộ ra một nụ cười, bởi vì những chuyện ở đây khá khó giải quyết, sợ đệ tử dưới môn chết thảm trọng, lão sư Tiếp Dẫn đã tạm thời cho y mượn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, có thể để y thôi động trong đoạn thời gian này.

Trên mặt Huyền Đô và Quảng Thành Tử cũng lộ ra nụ cười, họ cũng đã được Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho linh bảo, đến lúc đó chưa chắc đã không thể gây bất ngờ cho Khổng Tuyên và những người khác.

Chỉ là, ở một nơi không ai nhìn thấy, Nhiên Đăng trên mặt mang theo vài phần sắc mặt khó coi, bốn vị Chuẩn Thánh Tam giáo, trừ y ra thì đều được một kiện linh bảo.

Huyền Đô và Dược Sư lần lượt là đệ tử của Lão Tử và Tiếp Dẫn thì không có gì đáng nói, Quảng Thành Tử và y đều là người của Xiển giáo, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ ban linh bảo cho Quảng Thành Tử, không lẽ là phòng bị y, coi thường y sao?

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt trên mặt Nhiên Đăng lập tức khôi phục bình thường, y dám giận mà không dám nói, chỉ có thể chôn sâu chuyện này trong lòng, trong đầu y chỉ còn một ý niệm khác.

Trong Kim Kê Lĩnh, Khổng Tuyên sắc mặt hơi tái nhợt ngồi khoanh chân trong nơi bế quan, pháp lực quanh người dũng động, khiến không gian hơi vặn vẹo, hiển nhiên y đang chữa thương.

Sau một lúc lâu, Khổng Tuyên mới mở mắt ra, thở ra một hơi, trên sắc mặt tái nhợt pha chút hồng hào, trông y đã khá hơn nhiều.

Chương 239

"Huyền Quy sư huynh, không cần lo lắng cho ta, ta không bị trọng thương, có pháp lực sư tôn tương trợ, rất nhanh ta sẽ dưỡng lành vết thương, chỉ đoạn thời gian này cần sư huynh giúp ta trông coi Kim Kê Lĩnh một phen." Khổng Tuyên nhìn Huyền Quy đang ngồi đối diện, trên mặt mang theo nụ cười, nói với Huyền Quy.

"Hừ!

Vô liêm sỉ, lại dám chủ động ra tay với ta, nếu không phải ta hiện tại chưa đặt chân vào cảnh giới kia, ta đã vì sư đệ báo thù rồi!" "Yên tâm chữa thương, Kim Kê Lĩnh có sư huynh ta trông coi, nếu những đệ tử Tam giáo kia dám đến khiêu chiến, ta nhất định phải đánh chết vài tên đệ tử Tam giáo, để báo thù cho sư đệ!" "Nếu không thì lại hiển lộ ra rằng mạch Càn Nguyên Bồng Lai của ta nhu nhược dễ bị bắt nạt, muốn bắt nạt sư đệ ta, bọn chúng còn chưa đủ tư cách!" Huyền Quy lạnh lùng hừ một tiếng, trong mắt mang theo hàn quang, vẻ lười biếng trước đây hoàn toàn biến mất, hiển nhiên trong lòng y cực kỳ tức giận, chỉ thiếu một cơ hội bùng phát.

"Sư huynh chớ nên đại ý, bốn người Huyền Đô đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, thực lực không hề kém, chưa chắc đã không có pháp bảo mà Thánh Nhân ban cho, cần phải cẩn thận hơn!" Khổng Tuyên thần sắc trịnh trọng dặn dò Huyền Quy, y không thể để Huyền Quy lật thuyền trong mương, dù khả năng đó gần như bằng không.

Huyền Quy nghe vậy đương nhiên cũng gật đầu, y đâu phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ phòng bị một chút, từ kiếp trước Huyền Quy chuyển thế thành Nhân tộc ở kiếp này, y chưa từng thật sự giao thủ với ai.

Hiện giờ có cơ hội giao thủ với bốn Chuẩn Thánh Huyền Đô, trong huyết dịch của y cũng có chút sôi trào, dường như cũng đang khao khát chiến đấu.

Mặc dù tính cách của y lười biếng, nhưng ai bảo y tu luyện võ đạo Nhân tộc, nếu không giao thủ với người khác, làm sao có thể gọi là võ đạo!

Kiếp trước y nghe theo ý kiến của Càn Nguyên, chủ động dùng tứ chi hóa thành trụ chống trời, cơ thể cũng hóa thành một phương đại lục, hiện nay trên đó sinh tồn không ít Yêu tộc và Vu tộc.

Mỗi ngày đều có khí công đức nhập thể, tu luyện võ đạo Nhân tộc càng như hổ thêm cánh, tốc độ cực nhanh, hiện giờ chiến lực của y như thế nào, cần phải đánh một trận mới biết.

Y đang mong chờ ngày đó, sẽ đến nhanh thôi!

Nửa tháng sau, Bá Ấp Khảo, Cơ Phát và một đám đệ tử Tam giáo một lần nữa đã đến trước quan ải, còn mấy trăm vạn đại quân Tây Chu thì vẫn giữ doanh địa, những trận chiến ở đây căn bản không thể tham gia.

Được biết đệ tử Tam giáo đã đến, Khổng Tuyên cũng kết thúc bế quan chữa thương, cùng Huyền Quy xuất hiện trên tường thành.

Những ngày này cũng đủ để Khổng Tuyên dưỡng thương gần như khỏi hẳn.

Vì sao khôi phục nhanh như vậy?

Đừng hỏi, hỏi pháp lực của Càn Nguyên.

"Sư huynh, nhìn xem, tuy không biết là ai, nhưng lại khá sợ chết, nhiều đệ tử như vậy cùng tiến lên, xem ra muốn một trận định càn khôn a!" Khổng Tuyên trên mặt lộ ra vài phần tươi cười, nhìn đệ tử Tam giáo khí thế hung hăng, nói với Huyền Quy.

“Hắc!

Sư đệ cứ yên tâm, đệ tử đều có thể một mình độc chiến Tam giáo, làm sư huynh của đệ tử, ta cũng sẽ không kém cỏi chỗ nào đâu.” “Sư đệ cứ đứng trên tường thành, đợi sư huynh ta đi gặp gỡ, nhất định sẽ không làm mất mặt sư tôn.” Nói xong, thân hình Huyền Quy biến mất khỏi tường thành, trong một sát na liền xuất hiện trước mặt đệ tử Tam giáo không xa.

Trên mặt y không có chút sợ hãi nào, nếu là Thiên Tiên, Chân Tiên có thể bị vây công mà chết, nhưng ở cảnh giới này, đông người cũng không có tác dụng.

Tác dụng duy nhất chính là thích hợp để phóng một thần thông diện rộng, quét sạch bọn họ, không cần tốn thời gian.

Bá Ấp Khảo và Cơ Phát nhìn thanh niên nam tử xuất hiện trước mặt, toàn thân mang theo một cỗ khí tức lười biếng, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, nam tử này trông không hề có phong thái của cao thủ Chuẩn Thánh.

“Không cần nói nhiều lời vô ích, ta là Huyền Quy, sư huynh của sư đệ Khổng Tuyên, các ngươi đã làm sư đệ ta bị thương, vậy thì hôm nay khó tránh khỏi một trận chiến!” “Bất kể là lên xe luân chiến, ta đều tiếp!” Huyền Quy trông có vẻ khá lười biếng, nhưng những lời y nói ra lại không hề khách khí, trong mắt mang theo chút hàn quang, khí tức quanh thân cuồn cuộn.

Huyền Đô bước ra, trong mắt y mang theo vài phần vẻ hiểu rõ, chỉ thấy y mở miệng nói: “Nguyên lai là Huyền Quy đạo hữu đang diện kiến.” “Khi xưa Huyền Quy đạo hữu chủ động hiến tứ chi của mình hóa thành bốn cực của thiên địa, Huyền Đô vô cùng kính nể, Huyền Đô cũng không có chút ý tứ muốn giao ác với đạo hữu.” “Chỉ là hiện giờ chúng ta đang gánh vác trọng trách trừ hôn quân, lập tân triều, vì

vậy nếu bần đạo thắng, xin đạo hữu mang Khổng Tuyên đạo hữu rời khỏi đây, như thế nào?" Nghe lời Huyền Đô nói, khóe miệng Huyền Quy lộ ra một tia cười: "Ha ha ha!

Đánh!

Vừa hay ta muốn lĩnh giáo xem đạo pháp Tam giáo có gì huyền diệu!" Lời nói xong, Huyền Quy ra hiệu cho Huyền Đô ra tay trước, dường như căn bản không hề đặt Huyền Đô vào mắt.

Huyền Đô nghe vậy cũng không nói thêm lời nào, trong tay y xuất hiện một thanh trường kiếm, trên đó phát ra ánh sáng âm dương hai màu, kiếm khí tựa như minh động, chỉ kiếm khí vô ý phát ra, đã xé rách không gian xung quanh.

Sau đó y nhẹ nhàng vung lên, một đạo kiếm khí từ trường kiếm bắn ra, kiếm khí sắc bén vô cùng, xé rách không gian thời gian chém về phía Huyền Quy.

Kiếm mà Huyền Đô vung ra còn mạnh hơn lần giao thủ với Khổng Tuyên mấy ngày trước một bước, có thể thấy Huyền Đô trong những ngày này không hề lơi lỏng, thực lực đã tiến bộ không ít.

Đối mặt với một kiếm của Huyền Đô, khóe miệng Huyền Quy lộ ra một tia cười, toàn thân chỉ lóe lên một đạo kim quang, không hề né tránh hay chống đỡ bằng pháp bảo.

Y chỉ đứng yên bất động, liền cứng rắn chịu đựng một kiếm đó, một kiếm đó rơi xuống thân Huyền Quy, phát ra một tiếng keng keng, dường như không phải chém vào cơ thể người, mà là kim loại va chạm.

Khi kiếm khí tiêu tan, Huyền Quy đứng nguyên tại chỗ không chút thương tổn, toàn thân trên dưới, một tia kim quang ẩn hiện, những đệ tử Tam giáo kia đều hít vào một hơi khí lạnh.

Nhục thân của Huyền Quy thật sự đáng sợ, đối mặt với công kích của một Chuẩn Thánh mà không tránh không né, nhục thân không thể phá vỡ, muốn đánh bại Huyền Quy là một chuyện vô cùng khó khăn.

Chương 240

Huyền Đô, với tư cách là người giao chiến với Huyền Quy, nhìn càng rõ ràng hơn, kim quang lóe lên trên người Huyền Quy không phải kim quang bình thường, đó là nhục thân kết hợp công đức Thiên Đạo mà luyện thành.

Huyền Quy kiếp trước vốn là một con cự quy Bắc Hải, chuyển thế kiếp này, y cũng mang theo một thói quen, đó là rèn luyện nhục thân của mình đến cực hạn cường đại.

Y kết hợp công đức và võ đạo mà y đã thu được trong những năm này, rèn luyện nhục thân, khiến nhục thân của y trở thành linh bảo phòng ngự tốt nhất, cũng là linh bảo công kích tốt nhất.

Nếu để những đệ tử Tam giáo kia biết được điều này, e rằng họ sẽ sinh lòng đố kỵ.

Khi xưa, để tranh giành công đức Thiên Đạo phụ tá Nhân Hoàng, họ không biết đã tốn bao nhiêu công sức, Huyền Quy lại xa xỉ dùng để rèn luyện nhục thân của mình.

Khoảng cách giữa người và người quá lớn.

Huyền Quy không biết phương pháp của đối phương, y xoa xoa chỗ bị chém trên người, cười toe toét, nói với Huyền Đô: "Một kiếm không tồi, nhưng muốn phá vỡ nhục thân của ta thì chưa đủ!" "Đừng phí công vô ích, làm những phép thử vô dụng nữa, có bản lĩnh thật thì lấy ra hết đi!" Đối mặt với lời của Huyền Quy, Huyền Đô không hề biến sắc, trong mắt y mang theo vài phần hàn quang, trường kiếm trong tay vung lên, lại một đạo thần long âm dương hai màu gào thét về phía Huyền Quy.

Huyền Quy thấy vậy, cười toe toét, trực tiếp giơ tay phải lên, nắm

chặt thành quyền đánh về phía con thần long đen trắng kia, không hề dùng chút pháp lực nào, hoàn toàn dựa vào nhục thân cứng rắn chống đỡ.

Một quyền trông có vẻ vô cùng chậm chạp, nhưng lại trong chớp mắt đã đến đầu con thần long kia, lập tức đánh nát nó.

Khi con thần long đó bị đánh nát, hai màu âm dương trực tiếp bao vây Huyền Quy, sau đó một đạo kim quang xé rách bầu trời, bắn về phía Huyền Quy, muốn trói buộc y.

Hóa ra công kích vừa rồi của Huyền Đô chỉ là một chiêu lừa, thủ đoạn thật sự là sợi dây thừng đang trói buộc Huyền Quy trước mắt.

Thấy Huyền Quy bị trói buộc, những đệ tử Tam giáo đang quan chiến đều lộ ra một nụ cười, hưng phấn reo hò.

Khóe miệng Huyền Đô cũng mang theo một nụ cười, nói: "Huyền Quy đạo hữu, hiện giờ đã bị Hoàng Kim Thằng của ta trói buộc, có thể tùy tiện to nhỏ, muốn thoát khỏi nó trong chốc lát cũng không phải là chuyện dễ dàng, bây giờ ngươi đã thua rồi!" Nhìn những đệ tử Tam giáo đang vui mừng, khóe miệng Huyền Quy cũng lộ ra một tia cười, nhìn Huyền Đô nói: "Có vẻ như các ngươi đã quá đắc ý rồi!" "Hoàng Kim Thằng tuy không tệ, nhưng cũng chỉ là một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cũng chỉ đến thế thôi!" Huyền Quy hít sâu một hơi, kim quang trên người lưu chuyển, Hoàng Kim Thằng phát ra tiếng "rắc rắc", cuối cùng dưới một tiếng quát lạnh của Huyền Quy, nó vỡ tan tấc tấc.

"Cái gì?!" "Trời ạ, đó là Tiên Thiên Linh Bảo, lại bị hủy như vậy ư?" "Đơn giản là không phải người, bá đạo hơn cả Vu tộc chuyên tu nhục thân!" Từng đệ tử Tam giáo trong mắt tràn đầy vẻ hoảng loạn, không ngờ nhục thân của Huyền Quy lại bá đạo đến mức đó, ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo cũng bị đánh tan.

Huyền Đô cũng nhíu mày, không phải y tiếc một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó, mà cảm thấy vô cùng khó giải quyết, ngay cả việc hủy hoại một kiện Tiên Thiên Linh Bảo cũng khó khăn.

Khổng Tuyên đã biến thái, nhưng sư huynh này có vẻ còn biến thái hơn.

Y vung tay, một ngọn đèn dầu xuất hiện trên tay Huyền Đô, chính là Bát Cảnh Cung Đăng, là Địa Đăng trong Thiên Địa Nhân Tam Đăng, trong đó ẩn chứa một ngọn lửa tên là Phần Thiên Tử Hỏa, uy lực vô cùng, không hề kém cạnh Thái Dương Chân Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa và các loại hỏa diễm khác.

Hiện giờ Huyền Đô thôi động pháp lực, Bát Cảnh Cung Đăng lập tức phát ra vô lượng Phần Thiên Tử Hỏa, sau đó hóa thành từng con thần thú, bay về phía Huyền Quy.

Nhìn ngọn lửa tử sắc ngập trời, trong lòng đệ tử Tam giáo đều rùng mình, dù không nhằm vào họ, nhưng họ cũng cảm nhận được nhiệt độ cao vô cùng, có thể thấy uy lực của nó lớn đến mức nào.

Nhìn Phần Thiên Tử Hỏa, trong lòng Huyền Quy càng dâng lên một cảm giác ghét bỏ, kiếp trước thân là cự quy Bắc Hải, y tu hành thần thông hệ thủy, ghét nhất lửa, càng đừng nói đến những ngọn lửa cấp cao nhất.

"Hỏa diễm?

Ngươi không biết, ta ghét nhất hỏa diễm sao?" Trong mắt Huyền Quy tràn đầy vẻ ghét bỏ, thần thông mà y tu hành ở cả kiếp trước và kiếp này đều là thần thông hệ thủy, đối với hỏa diễm, trong lòng y có sự ghét bỏ bản năng.

Thấy tử hỏa ngập trời ập đến, dù Huyền Quy có thể dựa vào nhục thể của mình để chống đỡ, nhưng y cũng không muốn làm như vậy,

chỉ thấy y vung tay.

Giữa không trung, vạn trượng thủy lưu xuất hiện, hóa thành sóng thần khổng lồ, va chạm với những ngọn lửa tử sắc kia, lập tức cả thiên địa tràn ngập từng trận sương mù.

Bát Cảnh Cung Đăng của Huyền Đô có thể phát ra Phần Thiên Tử Hỏa tối đỉnh cấp, thần thông hệ thủy mà Huyền Quy phát ra đương nhiên cũng không phải nước bình thường.

Thần thông hệ thủy mà y tu tập đều lấy Tam Quang Thần Thủy làm chỗ dựa, Tam Quang Thần Thủy tuy là chí bảo chữa thương, nhưng nếu tách ra, bất luận là Nhật Quang Thần Thủy, Nguyệt Quang Thần Thủy, hay Tinh Quang Thần Thủy đều là độc dược chí mạng.

Mỗi loại đều không kém cạnh Phần Thiên Tử Hỏa của Huyền Đô, mỗi loại đều có thể đối chọi với Phần Thiên Tử Hỏa.

Những sương mù tương hỗ triệt tiêu này, cũng ẩn chứa kịch độc, đệ tử Tam giáo thấy sương mù này ập đến, đều biến sắc mặt, vội vàng tránh né.

Nơi nào sương mù đi qua, bất kể hoa cỏ cây cối đều khô héo, không một ngọn cỏ nào mọc được.

Cuối cùng Quảng Thành Tử lấy ra một kiện linh bảo, tên là Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, hút hết những sương mù này, mới tránh được sương mù này lan rộng hơn.

Chưa đợi Huyền Đô tiếp tục ra tay, thân hình Huyền Quy khẽ động, khí tức võ đạo toàn thân lập tức bùng nổ, khiến cả thiên địa đều thay đổi sắc thái, sau đó một pháp tướng Huyền Quy khổng lồ xuất hiện phía sau y.

Đó là pháp tướng võ đạo và võ đạo chân ý hóa thành dựa theo thân thể Huyền Quy kiếp trước, đột nhiên, một quyền đánh về phía Huyền

Đô.

Chương 241

Pháp tướng Huyền Quy phía sau cũng hành động theo động tác của y, một cỗ võ đạo chân ý cực kỳ lạnh lẽo đóng băng về phía Huyền Đô.

Đối mặt với một chiêu của Huyền Quy, Huyền Đô không hề do dự, thân hình lùi về phía sau, y vung tay, trong tay lại xuất hiện một kiện linh bảo, kiện linh bảo đó có hình cờ xí màu đỏ tươi.

Cùng với sự xuất hiện của linh bảo này, Huyền Đô thôi động pháp lực, lập tức phóng ra ánh sáng đỏ rực ngập trời, bao phủ quanh thân Huyền Đô.

Uy lực một quyền của Huyền Quy kinh người, nhưng cũng không phá vỡ được phòng ngự của Huyền Đô.

Huyền Quy nhìn linh bảo xuất hiện trong tay Huyền Đô, trong lòng không khỏi âm thầm cảm khái Huyền Đô thật giàu có, linh bảo trong tay y không ngừng xuất hiện.

Y không phải người không biết hàng, một kiện linh bảo đó chính là Ly Địa Diễm Quang Kỳ trong Thiên Địa Ngũ Phương Kỳ, một khi thi triển liền có thể vạn pháp bất xâm, là linh bảo phòng ngự hạng nhất.

Nhưng Huyền Quy không hề tức giận, những gì y tu hành, toàn bộ thực lực đều nằm trên người y, không dựa dẫm vào những linh bảo kia, nếu không dựa vào thân phận của Càn Nguyên, lẽ nào y lại không có những thứ này.

Chỉ thấy Huyền Quy tay kết pháp quyết, Tam Quang Thần Thủy xuất hiện trước mặt y, sau đó phân hóa thành Nhật Quang Thần Thủy, Nguyệt Quang Thần Thủy, Tinh Quang Thần Thủy.

Nhật Quang Thần Thủy, tiêu ma huyết tinh cốt nhục; Nguyệt Quang Thần Thủy, ăn mòn nguyên thần hồn phách; Tinh Quang Thần Thủy, thôn giải chân linh thần niệm.

Ba loại thần thủy hóa thành ba con thần long, lao về phía Huyền Đô và những đệ tử Tam giáo phía dưới, lần này, y muốn xem xem, những đệ tử Tam giáo kia có thể bảo toàn tính mạng dưới một chiêu này hay không.

Huyền Đô thấy vậy thần sắc lập tức biến đổi, Ly Địa Diễm Quang Kỳ trong tay toàn lực thôi động, chặn lại thủy long do Nhật Quang Thần Thủy hóa thành.

Quảng Thành Tử và Dược Sư thì lần lượt lấy ra một kiện linh bảo chặn lại thần long do Tinh Quang Thần Thủy và Nguyệt Quang Thần Thủy hóa thành, không để nó lan đến đệ tử Tam giáo.

Khi những đệ tử Tam giáo đó thở phào nhẹ nhõm, trong mắt Nhiên Đăng tràn đầy vẻ âm u, trong lòng y không cam tâm, vì ai cũng có linh bảo, trừ linh cữu đăng bẩm sinh của y ra thì không còn gì khác.

Cái ý niệm đó trong lòng y lập tức dâng lên, càng ngày càng rõ ràng, gần như muốn nuốt chửng y, ánh mắt khẽ lóe lên, y đè nén ý niệm đó xuống, bây giờ không phải lúc.

"Chư vị, đừng đứng ngoài nữa, hạ Huyền Quy mới là mấu chốt!" Dược Sư sắc mặt mang theo vẻ trịnh trọng, nói với Quảng Thành Tử và Nhiên Đăng.

Quảng Thành Tử và Nhiên Đăng gật đầu, sau đó ba người lại một lần nữa liên thủ cùng Huyền Đô, bao vây Huyền Quy ở giữa.

Trong mắt Huyền Quy không có chút sợ hãi nào, ngược lại chiến ý hừng hực, bốn người Quảng Thành Tử thấy vậy, liền ra tay trước để chiếm ưu thế, linh bảo thần thông trong tay không ngừng, oanh tạc về

phía Huyền Quy.

Lần ra tay này, còn kịch liệt hơn rất nhiều so với lần giao thủ trước với Khổng Tuyên.

Lần trước Khổng Tuyên có Ngũ Sắc Thần Quang hộ thân, Huyền Đô và những người khác không dám dùng linh bảo, nhưng lần này thì không còn những e ngại đó nữa.

Đối mặt với công kích của bốn người, ngay cả Huyền Quy cũng thần sắc ngưng trọng, một tiếng hừ lạnh, Võ Đạo Kim Thân phù hiện, dựa vào thân thể của mình, vận chuyển võ đạo thần thông đối chiến với bốn người, trông cực kỳ điên cuồng.

Trời đất đang chấn động, núi sông đang run rẩy, dường như dưới sự giao thủ của năm người, ngay cả một phương thiên địa cũng không thể chịu đựng được.

Huyền Quy dựa vào Võ Đạo Kim Thân và võ đạo thần thông, dù đối mặt với sự liên thủ của bốn người Huyền Đô cũng không hề yếu thế, huyết khí toàn thân chiếu rọi một phương thiên địa, nhuộm nó thành màu đỏ.

Không ít đại thần thông giả Hồng Hoang đều chứng kiến trận chiến giữa họ, trong mắt vẫn mang theo vẻ chấn kinh, những ngày trước đã được chứng kiến thực lực của Khổng Tuyên.

Lần này lại được chứng kiến thực lực võ đạo của Huyền Quy, khiến họ không thể không chấn động.

Mạch Càn Nguyên, tuy ít người, nhưng thực lực thể hiện ra lại không hề yếu chút nào.

Càn Nguyên có thể một mình chiến đấu với năm Thánh Nhân, Khổng Tuyên và Huyền Quy cũng không kém cạnh, có thể một mình chiến đấu với bốn đại Chuẩn Thánh.

Đối mặt với công kích của bốn người Huyền Đô, Huyền Quy không những không suy giảm khí thế, ngược lại khí thế trên người càng ngày càng cao trào, bốn người Huyền Đô đều sắc mặt trở nên âm trầm.

Họ phát hiện dường như mình đang bị Huyền Quy dùng làm công cụ mài dũa võ đạo, hoàn toàn không hề đặt họ vào mắt.

Hiện tại thực lực của Huyền Quy càng tiến một bước, bốn người muốn đánh bại Huyền Quy sẽ càng trở nên khó khăn hơn, tuyệt đối sẽ không dung thứ cho điều đó.

Chỉ thấy Huyền Đô vung tay, trong tay xuất hiện một ngọc phù, cùng với sự vận chuyển của pháp lực, Huyền Đô ném ngọc phù đó lên không trung phía trên Huyền Quy.

"Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận, khởi!" Chỉ trong một khoảnh khắc, ngọc phù đó phát ra một trận thái thanh quang mang, từng đạo phù văn từ ngọc phù đó khuếch tán ra xung quanh, trực tiếp bao trùm Huyền Quy vào trong.

Thấy cảnh này, ba người Quảng Thành Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, lần lượt đến bên cạnh Huyền Đô, đều nhìn về phía Huyền Đô.

Chương 242

“Ta không thể tiếp tục kéo dài ở đây nữa, càng kéo dài như vậy, Huyền Quy có thể sẽ tiến thêm một bước nữa, đến lúc đó chúng ta muốn đánh bại y sẽ càng khó khăn hơn.” “Một trận pháp lớn không thể giam giữ Huyền Quy bao lâu, ta ở đây chủ trì trận pháp cố gắng giam giữ Huyền Quy, ba người các ngươi nhanh chóng đi phá Kim Kê Lĩnh!” Ba người Quảng Thành Tử gật đầu, sau đó liền chuẩn bị đi về phía Kim Kê Lĩnh.

“Muốn dựa vào cái này để giam giữ ta, đơn giản là mơ mộng, cho ta phá!” Oanh!

Oanh!

Oanh!

Nghe lời Huyền Quy nói, cảm nhận động tĩnh truyền ra từ trong Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận, Quảng Thành Tử và những người khác lập tức biến sắc mặt, dừng bước chân, quay người nhìn về phía đại trận.

Huyền Đô cũng biến sắc mặt, tay kết pháp ấn, vừa chuẩn bị ổn định Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận thì đại trận lập tức vỡ nát, ngọc phù kia cũng vỡ nát hóa thành quang điểm biến mất.

“Sao có thể?!” Sắc mặt Huyền Đô lập tức biến đổi, Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận là do Lão Tử tự tay khắc ghi trên ngọc phù, khi xưa từng nghe nói, Chuẩn Thánh bị nhốt vào cũng không thể thoát ra.

Hiện tại lại bị Huyền Quy đánh vỡ, nếu y đã đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, vậy thì giờ phút này y tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây, chỉ có một khả năng, Huyền Quy đã đạt đến cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên.

Quảng Thành Tử và những người khác tuy không rõ điều này, nhưng nhìn thấy Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận vỡ nát, liền hiểu rằng, dù có vào trong đại trận, cũng tuyệt đối không thể phá vỡ nó.

Hiện tại Huyền Quy đã đánh bại nó, đủ để chứng minh y không phải ở một cảnh giới thông thường, dù liên thủ, muốn đánh bại Huyền Quy cũng là điều không thể.

Nhất thời, họ chỉ có thể đứng tại chỗ, trong mắt tràn đầy vẻ âm tình bất định nhìn Huyền Quy.

Huyền Quy phá trận ra cũng không ra tay, y quay người trở về tường thành Kim Kê Lĩnh, chỉ thấy y mở miệng nói.

"Muốn qua Kim Kê Lĩnh, cũng không phải là không thể, chỉ cần Tây Phương giáo nguyện ý giải quyết một đoạn nhân quả, vậy thì ta sẽ thả Kim Kê Lĩnh!" Nghe lời Huyền Quy nói, bốn người Huyền Đô đều nhìn nhau, sau đó Dược Sư tiến lên một bước, nhìn về phía Huyền Quy, nói: "Không biết Huyền Quy đạo hữu muốn giải quyết nhân quả gì với Tây Phương giáo của ta?" "Không phải ta muốn giải quyết nhân quả với các ngươi, mà là Dương gia muốn giải quyết nhân quả với các ngươi!" Huyền Quy khẽ lắc đầu, khóe miệng lộ ra một tia cười, nói với Dược Sư.

"Dương gia?" Trong mắt Dược Sư lộ ra một tia nghi hoặc, y không biết Tây Phương giáo và Dương gia kia có nhân quả gì cần giải quyết.

Huyền Đô và những người khác trong mắt cũng lộ ra vẻ khó hiểu, nhưng trong số đệ tử Tam giáo, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại biến sắc mặt, dường như đã hiểu ra ai.

Đạp!

Đạp!

Đạp!

Một trận tiếng bước chân truyền đến, sau đó ba thân ảnh từ trong quan ải Kim Kê Lĩnh đi ra, ba thân ảnh đó hiển nhiên là hai nam một nữ, cực kỳ trẻ tuổi.

Nhìn ba người xuất hiện, không ít đệ tử Tam giáo đều biến sắc mặt, Ngọc Đỉnh càng lộ ra thần tình khổ sở, thật sự không ngờ.

"Tại hạ Dương Giao, Dương Tiễn, Dương Thiền, đến đây không vì giáo tranh, chỉ vì muốn đòi lại một công đạo, chỉ vì muốn giải quyết một đoạn nhân quả!" Ba người này hiển nhiên là Dương Giao, Dương Tiễn và Dương Thiền, trong ánh mắt của họ lộ ra thần quang, chỉ chằm chằm nhìn một người trong Tây Phương giáo.

Dược Sư nhìn ba người Dương Giao, trong lòng cũng lóe lên một tia sáng tỏ, y khẽ nhắm mắt, sau đó mở mắt ra nói: "Đã vậy ba vị muốn giải quyết nhân quả với Tây Phương giáo của ta, vậy thì…" "Vô Nhân nên giải quyết!" Nghe lời Dược Sư nói, trong Tây Phương giáo, một người chậm rãi bước ra khỏi hàng ngũ, trong mắt y không một gợn sóng, nhìn ba người Dương Giao thần sắc không hề thay đổi.

"Không biết ba vị muốn giải quyết nhân quả gì với ta?" Vô Nhân nhìn ba người Dương Giao, hỏi họ.

"Ngày xưa ngươi tính kế mẫu thân ta, coi chúng ta là quân cờ, hôm nay chúng ta liền vì mẫu thân ta, vì bản thân ta đòi một công đạo!" Dương Giao tiến lên một bước, trong mắt y băng lãnh vô tình, một tia sát cơ ẩn hiện.

Phụ thân Dương Thiên Hữu của y đã sớm chết rồi, xuất hiện trước mặt y chỉ có đồ đệ Tây Phương giáo Vô Nhân.

"Có thể!

Vậy thì đánh một trận đi!" Thần tình Vô Nhân không hề có bất kỳ

biến động nào vì lời của Dương Giao, thần tình vẫn vô cùng đạm mạc.

Nhìn bộ dạng của Vô Nhân, trong lòng Dương Tiễn lập tức bùng nổ nộ khí, căn bản không thể ngăn cản, trong tay quang mang lóe lên, Tam Tiêm Lưỡng Xoa Kích được nắm chặt trong tay, thân hình y lóe lên xuất hiện trên không Vô Nhân, chém xuống.

Vô Nhân khẽ nhắm mắt, pháp ấn trong tay chuyển động, toàn thân dũng hiện một trận kim quang, một chiếc chuông vàng bao phủ y.

Đang!

Hai bên va chạm, phát ra tiếng "đang", nhưng không đánh vỡ được chuông vàng.

Dương Tiễn ngược lại vì lực phản chấn của chuông vàng, bị chấn động lùi về phía sau.

Chương 243

Nhưng trong mắt Dương Tiễn không hề có ý chịu thua, khí thế toàn thân y càng ngày càng cao trào, trên Tam Tiêm Lưỡng Xoa Kích ẩn hiện một con giao long ba đầu.

Y đưa tay chỉ vào mi tâm, một đạo Thiên Nhãn phù hiện mở ra, sau đó một đạo ngân quang bắn về phía Vô Nhân, mang theo ý sắc bén, muốn đánh vỡ chuông vàng bên ngoài thân Vô Nhân.

Vô Nhân đối mặt với công kích của Dương Tiễn, không còn phòng thủ bị động như vậy nữa, ngược lại pháp ấn trong tay y lại chuyển động, phía sau xuất hiện một pháp tướng màu vàng, vỗ về phía Dương Tiễn.

Thấy Vô Nhân động thủ, Dương Giao và Dương Thiền đứng một bên cũng không đứng nhìn, Phương Thiên Họa Kích và Bảo Liên Đăng trong tay phù hiện, đều công kích về phía Vô Nhân.

Vô Nhân vì hành động tính kế Dao Cơ lần đó, khiến Tây Phương giáo có thêm không ít khí vận Thiên Đình, y cũng chiếm được một chút khí vận, tu vi Thái Ất Kim Tiên ban đầu như có thần trợ mà bước vào hàng ngũ Đại La Kim Tiên.

Ba người Dương Giao, Dương Tiễn, Dương Thiền tuy thiên tư bất tục, nhưng lại chỉ quanh quẩn ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, không phải lão sư của họ không mạnh, bất kể là lão sư Nữ Oa của Dương Thiền, hay lão sư Hiên Viên của Dương Giao.

Muốn tiến vào Đại La Kim Tiên không dễ, chỉ cần làm điều đó, sẽ dễ dàng khiến con đường sau này càng khó đi, giai đoạn này, chỉ cần không ngừng tích lũy là được.

Đối mặt với sự vây công của ba người Dương Giao, trong mắt Vô

Nhân không hề biến sắc, Đại La Kim Tiên vẫn là Đại La Kim Tiên, không phải Thái Ất Kim Tiên có thể so sánh.

Từng đợt công kích của ba người Dương Giao đều bị pháp tướng vàng phía sau Vô Nhân chặn lại, mỗi lần Vô Nhân ra tay, đều đánh lùi họ.

Nhưng ba người Dương Giao không một ai chịu thua, trong mắt họ tràn đầy vẻ kiên định, họ nhất định phải đánh bại Vô Nhân, bắt Vô Nhân phải xin lỗi mẫu thân của họ, xin lỗi Đạo.

Trong Thiên Đình, Hạo Thiên và Dao Trì đương nhiên cũng thông qua Hạo Thiên Kính để quan sát mọi việc đang xảy ra ở Kim Kê Lĩnh, một trận Phong Thần Lượng kiếp hoàn toàn có thể vì Thiên Đình, lại không quan tâm.

Khi nhìn thấy hành động của ba người Dương Giao hết lần này đến lần khác, trong mắt Hạo Thiên mang theo vài phần vẻ an ủi và đau lòng, nhưng y không ra tay, y biết đó là quá trình trưởng thành của ba người Dương Giao.

Trong Bích Du Cung ở Kim Ngao Đảo, Thông Thiên đương nhiên cũng quan sát trận chiến này, trong mắt y lộ ra một tia vẻ tán thưởng: "Không tồi!" Chư vị đại thần thông giả còn lại đều có những cách nhìn riêng, hoặc tán thưởng, hoặc coi thường, nhưng tất cả đều không thể cản trở cuộc chiến của Dương Giao và những người khác.

Vô Nhân đối mặt với những đợt tấn công không ngừng của ba người Dương Giao, sắc mặt y cũng mang theo vẻ khó chịu.

Đối mặt với công kích của ba người Dương Giao, Vô Nhân dần dần mất kiên nhẫn, vốn y muốn nể mặt người phía sau ba người Dương Giao, không muốn trọng thương họ.

Nhưng hiện tại ba người Dương Giao một chút cũng không biết

điều, sự kiên nhẫn vốn đã ít ỏi trong lòng y dần dần bị tiêu hao, chỉ thấy trong mắt y lóe lên một đạo hàn quang.

Pháp tướng vàng phía sau đột nhiên động, hai tay kết ấn, một chữ "Vạn" từ trong tay y dần dần biến lớn, sau đó trấn áp về phía ba người Dương Giao.

Đối mặt với một chiêu của Vô Nhân, ba người Dương Giao đều biến sắc mặt, một chiêu của Vô Nhân mang lại cho họ cảm giác uy hiếp lớn, nhưng không một ai lùi bước.

Chỉ thấy Dương Giao toàn thân kim quang đại phóng, phía sau cũng phù hiện một pháp tướng, pháp tướng đó trong tay cũng có Phương Thiên Họa Kích giống như y, pháp lực toàn thân hội tụ vào một chỗ, đột nhiên chém về phía chữ "Vạn".

Dương Tiễn thu Tam Tiêm Lưỡng Xoa Kích lại, vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công mà y tu tập, thân hình biến lớn, tay chỉ vào mi tâm, Thiên Nhãn lại mở ra, một đạo ngân quang xuyên qua chữ "Vạn".

Dương Thiền Bảo Liên Đăng trong tay phù hiện trước mặt y, miệng niệm niệm có từ, sau đó vô tận hỏa quang từ trong Bảo Liên Đăng phun ra, thiêu về phía chữ "Vạn".

Oanh long long!

Một trận sơn dao địa động, dư ba khuếch tán ra xung quanh.

Đợi dư ba tán đi, phóng mắt ra trận, chỉ thấy ba người Dương Giao nửa quỳ trên mặt đất, khóe miệng họ mang theo một tia máu tươi, Vô Nhân cũng sắc mặt mang theo vài phần tái nhợt.

Tuy Vô Nhân là Đại La Kim Tiên, nhưng linh bảo trong tay ba người Dương Giao đều không phải bình thường, cũng khiến Vô Nhân bị thương một chút.

"Ba vị, đã thua rồi!" Điều tức vài hơi thở, sắc mặt Vô Nhân trở

nên hồng hào, nhìn ba người Dương Giao đang nửa quỳ trước mặt, trong mắt y tràn đầy vẻ bình tĩnh, nói với họ.

Nghe lời Vô Nhân nói, ba người Dương Giao không mở miệng nói gì, ba người nương tựa vào nhau, nhìn Vô Nhân, nói: "Chúng ta không thua!" "Thiên!

Địa!

Nhân!" "Tam Tài Đại Trận!" Ba người lần lượt chiếm cứ một góc, từng đạo văn lộ sáng lên dưới chân, liên kết ba người với nhau, khí tức trên người họ chậm rãi dung hợp lại, càng ngày càng hùng vĩ.

Sắc mặt Vô Nhân ngưng trọng, từ trên người ba người Dương Giao, y cảm nhận được cảm giác nguy hiểm, y không dám để ba người Dương Giao hoàn thành trận pháp, kim thân lưu chuyển, pháp tướng tám tay, mỗi tay cầm một kiện pháp khí công kích về phía ba người Dương Giao.

"Chém!" Trong mắt ba người Dương Giao lóe lên một đạo hàn quang, trên đỉnh đầu họ chậm rãi ngưng tụ ra một thanh thần kiếm chém về phía Vô Nhân.

Một đạo quang mang chói mắt lóe lên, Quảng Thành Tử và các Chuẩn Thánh khác khẽ nheo mắt, thần quang trong mắt lóe lên, nhìn rõ kết quả cuối cùng.

Chương 244

Đợi đạo quang mang chói mắt kia lóe lên, phía sau ba người Dương Giao, đột nhiên toàn thân họ chấn động, một ngụm máu tươi phun ra, nửa quỳ trên mặt đất, khí tức trên người họ suy yếu đi.

Đại trận do ba người Dương Giao hợp thành bị đánh tan, toàn thân ba người đều có từng vết thương, trông vô cùng đáng sợ, nhưng may mắn là không chí mạng.

Ba người Dương Giao nương tựa vào nhau đến trước mặt Vô Nhân, chỉ thấy Dương Giao với vẻ phức tạp nhìn Vô Nhân, nói: "Bây giờ ngươi đã thua rồi!" "Đi cùng ta đi!

Mẫu thân đang đợi ngươi xin lỗi!" Nói xong, ba người liền nắm lấy Vô Nhân, thân hình hóa thành lưu quang bay về phía Vu Sơn.

Dược Sư hai mắt sâu thẳm, không hề ngăn cản hành động của Dương Giao và những người khác, đây là nhân quả giữa họ, nếu y xen vào, sẽ gây ra sự bất mãn của Huyền Quy và những người khác, muốn vượt qua Kim Kê Lĩnh sẽ càng khó khăn hơn.

Thấy Dược Sư, Chuẩn Thánh Tây Phương giáo, cũng không mở miệng, Quảng Thành Tử và những người khác đương nhiên sẽ không tự chuốc lấy phiền phức, đi xen vào, chỉ làm người ta ghét.

Huyền Quy và Khổng Tuyên nhìn nhau, sau đó Khổng Tuyên tiến lên một bước nói: "Chuyện ở đây đã xong, Kim Kê Lĩnh liền giao cho các ngươi!" Nói xong, Khổng Tuyên và Huyền Quy cũng lần lượt dẫn binh sĩ bị thương trong quan ải rút về phía sau, để lại một hùng quan cho Tây Chu.

Sau trận chiến này, binh mã hai bên đều không có chút tổn thất nào, chỉ là đệ tử Tam giáo tổn thất mười đệ tử Đại La Kim Tiên,

khiến Quảng Thành Tử và những người khác đau lòng không thôi.

Trong Kim Kê Lĩnh, mấy trăm vạn đại quân Tây Chu nghỉ ngơi một đoạn thời gian, sau đó lại một lần nữa chia quân thành hai đường, tiến về Triều Ca.

Nhưng dưới sự chặn đánh của đệ tử Tiệt giáo, hai bên cũng tử thương không ít, hiện tại đệ tử Tiệt giáo đã rút kinh nghiệm từ bài học trước, không còn xuất hiện đơn lẻ, mà xuất hiện thành từng nhóm.

So với số lượng Vạn Tiên Triều của Tiệt giáo, đệ tử Tam giáo chịu đủ khổ sở, tổn thất cũng lớn hơn Tiệt giáo không ít, dưới sự uy hiếp của Tiệt giáo, họ không thể không hợp binh lại.

Dù sao nếu tiếp tục phân tán, đối mặt với số lượng Vạn Tiên Triều của Tiệt giáo, họ chỉ sẽ bị đánh bại từng cá nhân, chỉ có liên hợp lại với nhau, mới có thể chuyển bại thành thắng, giành chiến thắng trong cuộc chiến Phong Thần.

Sau khi Đạo, Xiển, Tây Phương Tam giáo hợp lực, tuy số lượng Đại La Kim Tiên ít hơn Tiệt giáo, nhưng số tu sĩ cảnh giới Chuẩn Thánh lại nhiều hơn Tiệt giáo hai vị, dần dần bắt đầu xoay chuyển cục diện thua, chỉ là tiến lên cũng không dễ dàng.

Kể từ khi Phong Thần bùng nổ, binh Tây Chu đã tiến quân, cuộc chiến đã kéo dài mấy năm, chiến sự giằng co, đệ tử dưới môn không ngừng có người lên bảng, đều đã đánh ra chân hỏa, cừu hận càng ngày càng chồng chất.

Một ngày, một đại trận chặn đứng con đường tiến quân của đại quân Tây Chu, một giọng nói từ trong đại trận truyền ra.

"Đệ tử Đạo, Xiển, Tây Phương Tam giáo nghe đây, ta là Vân Tiêu, đệ tử Tiệt giáo, các ngươi nếu muốn đi qua đường này, trước tiên hãy phá Cửu Khúc Hoàng Hà Trận của ta, nếu không phá được, thì ngoan

ngoãn quay đầu trở về, đừng ở đây làm trò cười nữa!" Lời Vân Tiêu nói xong, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận bắt đầu vận chuyển, kết hợp sức mạnh của thủy mạch Hoàng Hà, hiển lộ ra uy lực hiển hách.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận là do Tam Tiêu tỷ muội lĩnh ngộ từ Hỗn Nguyên Kim Đấu, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo mà Thông Thiên ban cho.

Trận này nội án Tam Tài, tàng diệu của Thiên Địa, trong đó có hoặc Tiên đan, bế Tiên quyết, có thể làm mất thần của Tiên, tiêu hồn của Tiên, hãm hình của Tiên, tổn khí của Tiên, tang nguyên bản của Tiên, tổn thể chất của Tiên.

Thần Tiên nhập trận này thành phàm, phàm nhân nhập trận này tức khắc chết.

Chín khúc trong trận không có đường thẳng, khúc tận kỳ diệu của Tạo hóa, quyết tận bí mật của Thần Tiên, bất kể đệ tử Tam giáo nào, gặp phải trận này cũng khó thoát.

Đệ tử Tam giáo nhìn Cửu Khúc Hoàng Hà Trận trước mặt, trong mắt họ mang theo vài phần vẻ khổ não, so với Tiệt giáo mà nói, họ khá thiệt thòi về trận pháp.

Nhưng họ cũng có thể nhìn ra uy lực vô cùng của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận trước mắt, mang lại cho họ cảm giác nguy hiểm còn lớn hơn rất nhiều so với những trận pháp mà người Tiệt giáo bố trí trước đây.

Họ nhìn trận pháp một lúc lâu, cũng không nhìn ra chiều sâu của trận pháp, nếu không tiến vào trong đó để thám trận, muốn khám phá ảo diệu của trận pháp, muốn phá trận là điều không thể.

Sau một lát, Huyền Đô bước ra, nói: "Trận này nếu không trải nghiệm một phen, thì không cách nào biết được phương pháp phá

trận, các ngươi cứ tạm chờ, ta sẽ vào xem trước!" Nghe lời Huyền Đô nói, các đệ tử Tam giáo còn lại đều thở phào nhẹ nhõm, hiện tại Huyền Đô chủ động đi phá trận, đúng là hợp với ý của họ.

Đối với tâm tư của mọi người, Huyền Đô biết rất rõ, chỉ là không muốn chấp nhặt, nếu không phải lần Lượng kiếp này liên quan đến Đạo giáo, y cũng sẽ không lựa chọn ra tay.

Không cần nói nhiều lời, Huyền Đô trực tiếp đi vào trong trận pháp.

Huyền Đô bước vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, chỉ thấy trong trận một màu vàng mênh mông, vô tận sát khí ngưng tụ, trong trận hoàn hoàn tương khấu, muốn phá trận trong chốc lát lại không cách nào ra tay.

Huyền Đô chỉ có thể lấy ra Ly Địa Diễm Quang Kỳ, một trong Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ mà Lão Tử ban cho, để bảo vệ thân mình, từ từ thám hiểm trận pháp này.

Khi Huyền Đô thử phá trận, đệ tử Tam giáo bên ngoài trận cũng đặt ánh mắt lên Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, nếu ngay cả Huyền Đô cũng không có cách nào phá được trận này, vậy thì đa số mọi người đều sẽ công cốc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận không truyền ra bất kỳ động tĩnh nào, khiến đệ tử Tam giáo đều bắt đầu lo lắng, nhìn chằm chằm Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, không biết Huyền Đô đang ở trong đó như thế nào.

Lại qua một đoạn thời gian, Ly Địa Diễm Quang Kỳ trên đỉnh đầu Huyền Đô phát ra ánh sáng, thân hình y mang theo vài phần chật vật từ trong đại trận xông ra, trên mặt y mang theo vài phần tái nhợt.

Khi trở về hàng ngũ đệ tử Tam giáo, Huyền Đô quay người liếc

nhìn Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, sau đó liền dẫn đệ tử Tam giáo lui về trong đại quân Tây Chu.

Chương 245

Thấy Huyền Đô như vậy, Bá Ấp Khảo và Cơ Phát đều trong lòng chùng xuống, không nói nhiều, chỉ phân phó đại quân an doanh trát trại.

Trong soái trướng Tây Chu, đệ tử Tam giáo đều tụ họp lại một chỗ, chỉ thấy Quảng Thành Tử hỏi Huyền Đô: "Huyền Đô đạo huynh, không biết Cửu Khúc Hoàng Hà Trận có gì huyền diệu, có thể phá trận được không?" Mọi người đều đặt ánh mắt lên người Huyền Đô, Huyền Đô vung tay, trước mặt y xuất hiện một Cửu Khúc Hoàng Hà Trận thu nhỏ.

"Ta sau khi vào trận, trong đại trận một màu vàng mênh mông, vô tận sát khí ngưng tụ, trong đại trận hoàn hoàn tương khấu, sát khí hoàng sa đó có tác dụng xâm thực nguyên thần, tiêu ma pháp lực, nếu không có linh bảo bảo vệ, e rằng vào trận này sẽ không đi ra được." "Hơn nữa, ta nghi ngờ, những gì ta thấy khi vào trận không phải là toàn bộ uy lực của trận này!" Huyền Đô tuy vào trận chưa lâu, nhưng dựa vào cảnh giới Chuẩn Thánh, y có thể nhìn ra một số điểm vi diệu trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Nghe lời Huyền Đô nói, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ khó coi, xem ra muốn phá Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, lại có chút khó khăn.

Mọi người lần lượt thương lượng, muốn xem có cách nào có thể phá trừ trận này hay không, cuối cùng chỉ thấy họ đã hạ quyết tâm.

Đã vậy một người không thể phá trận, vậy thì Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng và Dược Sư bốn Chuẩn Thánh sẽ dẫn đệ tử Đại La Kim Tiên Tam giáo nhập trận, phá trừ trận này.

Dù sao thì, người bố trí trận này Tam Tiêu cũng chỉ là Đại La Kim

Tiên, dù có thêm Triệu Công Minh, một Chuẩn Thánh, thực lực so sánh vẫn kém xa.

Vài ngày sau, đệ tử Tam giáo một lần nữa đến trước đại trận, không nói bất kỳ lời nào, đều lần lượt lấy ra pháp bảo, từng người nhập trận.

Tam Tiêu và Triệu Công Minh đang điều khiển trận pháp thấy vậy đều gật đầu, lần trước để Huyền Đô trốn thoát, lần này phải giữ lại tất cả.

Cùng với Triệu Công Minh và Tam Tiêu thao túng trận pháp, họ đã ẩn đi đường lui của đệ tử Tam giáo, muốn ra khỏi trận, trừ phi phá trừ Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Sau đó liền hội tụ vô tận hoàng sa, sát khí trong đại trận đổ về phía họ, từng kiện linh bảo phát ra ánh sáng, chặn lại những sát khí đó ở bên ngoài.

Nhưng pháp lực của một người là có hạn, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận mượn sức mạnh thủy mạch Hoàng Hà và sát khí Lượng kiếp, so với đó, tiêu hao lại ít hơn rất nhiều.

Sắc mặt Huyền Đô đại biến, y đoán được uy lực của đại trận lần trước chưa hoàn toàn phát huy ra, nhưng lần này lại lớn hơn gấp đôi so với lần trước.

Bốn người không thể để ý đến những thứ khác, ra sức thôi động Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ trong tay, chặn lại những sát khí đó, bảo vệ những đệ tử Tam giáo kia.

Họ muốn tìm kiếm trận nhãn của trận này, nhưng trận này biến hóa vô song, Tam Tài, Cửu Cung, Bát Quái biến hóa, trong chốc lát căn bản không tìm được trận nhãn.

Muốn rút lui, đường ra đã bị Tam Tiêu và Triệu Công Minh chặn

lại, trong chốc lát cũng khó tìm được đường ra.

Cũng vì vậy, ngay cả khi có bốn người Huyền Đô bảo vệ, đệ tử Tam giáo cũng dần dần bị sát khí xâm thực, ngũ khí trong ngực, tam hoa trên đỉnh, tất cả đều bị tước bỏ.

Thậm chí có vài vị Đại La Kim Tiên đã vẫn lạc trong trận pháp, chân linh độn vào hư không, lên Phong Thần Bảng.

Bốn người Huyền Đô thần tình đại nộ, nhưng giờ phút này lại có chút khó bảo toàn thân mình, dù sao không tìm được đường ra, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, bảo vệ nhiều đệ tử Tam giáo như vậy, cũng chỉ có thể bảo toàn an toàn trong chốc lát.

Ánh mắt của chư Thánh Nhân đương nhiên cũng tập trung vào trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, thấy cảnh thảm trạng của đệ tử trong giáo, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn bốn người thần tình đại nộ.

Trong đó Nguyên Thủy Thiên Tôn càng ném Tam Bảo Ngọc Như Ý về phía Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, sau đó xuất hiện trên không Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Bị Tam Bảo Ngọc Như Ý đánh một cái, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lập tức bị phá, Tam Tiêu và Triệu Công Minh đều phun ra một ngụm máu tươi.

"Nguyên Thủy, ngươi dám!" Một tiếng gầm giận dữ vang lên, một thanh trường kiếm màu xanh chém ngang bầu trời, trực tiếp đánh bay Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thông Thiên với vẻ mặt tràn đầy lửa giận xuất hiện trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nguyên Thủy, ngươi thật sự vô liêm sỉ, đệ tử giao phong, ngươi lại lấy thân phận Thánh Nhân để ức hiếp họ, uổng làm Thánh Nhân!" Nghe lời Thông Thiên nói, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên

một tia thần sắc không tự nhiên, sau đó trong mắt xuất hiện một tia vẻ xấu hổ, chỉ thấy y mở miệng nói.

"Thông Thiên, đệ tử của ngươi ở đây bày ra trận pháp hung tàn độc ác như vậy, tước đi tam hoa trên đỉnh, ngũ khí trong ngực của đệ tử Tam giáo ta, đạo hạnh vô số năm hủy hoại trong một sớm, lẽ nào không nên cho ta một lời giải thích sao?!" Nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, Thông Thiên sững sờ, trong mắt lộ ra một tia vẻ trào phúng: "Nguyên Thủy, ngươi thật sự vô liêm sỉ, đệ tử của ngươi không bằng đệ tử của ta, trách ai được?" "Hơn nữa, đệ tử Tam giáo giết đệ tử Tiệt giáo ta ít sao?

Ta có từng ra tay sao?" "Khi xưa tranh giành Nhân Hoàng công bằng, bây giờ ngươi lại là người lấy lớn hiếp nhỏ, ngươi có mặt mũi nào nói ra những lời như vậy?" "Ngươi nghĩ rằng, ta không dám động thủ với đệ tử dưới môn của ngươi sao?" Nói xong, trên người Thông Thiên, vô cùng khủng bố sát phạt chi khí bùng nổ, Thanh Bình Kiếm trong tay y càng phát ra tiếng kiếm minh, sát cơ khủng bố đó, khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh hãi.

Hành động ra tay của Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rồi, càng khiến Thông Thiên vứt bỏ sợi tình nghĩa cuối cùng giữa Tam Thanh, tiếp theo giữa họ sẽ không còn tình nghĩa nữa, chỉ còn là cuộc tranh giành giáo thống giữa tứ giáo.

Thấy Thông Thiên như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng biến sắc mặt, đối mặt với Thông Thiên mạnh mẽ như vậy, trong lòng y vô cùng tức giận, không hề nể mặt người huynh trưởng.

"Hừ!

Thông Thiên, chuyện này giữa chúng ta chưa xong, ngày sau nhất định sẽ cùng ngươi tính sổ!" Lời Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, y vung tay thu tất cả đệ tử Tam giáo vào trong tay áo, sau đó thân hình

biến mất.

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn biến mất, Thông Thiên nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó liền đột nhiên mở mắt ra, một đạo thần quang từ trong mắt y phát ra.

"Không cần đợi ngày sau tính sổ, lần Lượng kiếp này cũng nên kết thúc rồi, một tháng sau, ta ở Giới Bài Quan đợi các ngươi, đến lúc đó sẽ cùng tính sổ!" Thông Thiên nói xong, cũng dẫn Tam Tiêu và Triệu Công Minh biến mất ở đó.

Chương 246

Lời khiêu chiến của Thông Thiên khiến cả chúng sinh Hồng Hoang đều chấn kinh.

Trận chiến của Thông Thiên khiến toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang đều chấn động kinh hãi, đây là lần đầu tiên các Thánh Nhân giao chiến với nhau kể từ khi xuất thế.

Trong số các trận pháp tối cao ở Hồng Hoang, ngoài Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, Tru Tiên Kiếm Trận mà Thông Thiên đang nắm giữ chính là một trong số đó.

Xưa kia La Hầu từng mượn Tru Tiên Kiếm Trận để hủy hoại gần như toàn bộ địa mạch Tây Phương, lúc đó La Hầu vẫn chưa tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Giờ đây, người khống chế Tru Tiên Kiếm Trận lại là Thông Thiên đã đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, uy lực tuyệt đối không thể sánh bằng ngày xưa.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, vốn dĩ Tam giáo liên thủ tấn công Tiệt giáo, nay Thông Thiên đã bày Tru Tiên Kiếm Trận, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bốn vị Thánh Nhân tề tụ, hoàn toàn có thể phá giải Tru Tiên Kiếm Trận.

Chẳng rõ vì sao Thông Thiên lại muốn khai chiến như vậy, lẽ nào y đang mơ tưởng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ cố kỵ danh phận Tam Thanh mà không liên thủ ư?

Không chỉ hắn không hiểu, mà bốn vị Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chẳng thông suốt.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ở trên Thủ Dương Sơn.

Sau khi gặp Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay một cái, thả tất cả đệ tử Tam giáo ra, mở miệng hỏi: "Đại huynh, tu vi của đệ tử chúng ta có thể khôi phục không?" Lão Tử liếc nhìn những đệ tử Tam giáo đó, khẽ gật đầu, chỉ thấy y nói: "May mà Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã bị phá, nếu chậm thêm chút nữa, đệ tử của chúng ta tuyệt đối không thể khôi phục được." "Chỉ là, giờ đây ngũ khí trong lồng ngực và tam hoa trên đỉnh đầu đều bị tước đoạt, toàn thân tu vi hóa thành tro tàn, dù có khôi phục cũng không thể trở lại cảnh giới ban đầu, cần phải khổ tu mới được!" Nghe lời Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu tiên vui mừng, sau đó trên mặt lại mang theo vài phần sầu lo, y hiểu rõ ý trong lời nói của Lão Tử.

Lão Tử giỏi luyện đan, trong số các loại đan dược y luyện ra, hiệu quả nhất chính là Cửu Chuyển Kim Đan, chỉ cần một viên là có thể khiến người ta trực tiếp đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Dù các đệ tử môn hạ có dùng Cửu Chuyển Kim Đan đi nữa, muốn tu hành trở lại cũng là một việc vô cùng tốn kém tài nguyên, nhưng ngoài ra thì không còn lựa chọn nào khác.

Đúng lúc này, trong mắt Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn chợt lóe lên tinh quang, cả hai đều nhìn ra bên ngoài Thủ Dương Sơn.

"Lão Tử đạo hữu, Nguyên Thủy đạo hữu, huynh đệ chúng ta đến bái kiến, xin được gặp mặt!" Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong lời của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhìn nhau một cái, thân hình chợt lóe, đã xuất hiện bên ngoài Thủ Dương Sơn.

Đối với ý đồ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cả hai đều đã hiểu rõ, thân là Thánh Nhân, vẫn cần phải ra ngoài nghênh đón.

"Hai vị đạo hữu đến Thủ Dương Sơn của ta, bần đạo có lỗi không ra đón xa, xin đừng trách!" Lão Tử nói với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề,

sau đó liền cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vào Bát Cảnh Cung.

"Không biết hai vị đạo hữu đến Thủ Dương Sơn của ta có gì muốn chỉ giáo?" Nghe lời Lão Tử, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng nhìn nhau, Lão Tử sao lại không biết dụng ý của bọn họ chứ, lần này chẳng qua là biết mà cố hỏi mà thôi.

"Lão Tử đạo hữu cũng biết, môn hạ đệ tử Tây Phương giáo của chúng ta có không ít người bị tước đoạt tam hoa trên đỉnh đầu, phong bế ngũ khí trong lồng ngực tại Cửu Khúc Hoàng Hà Trận." "Muốn để bọn họ tu luyện trở lại, thì không thể thiếu Cửu Chuyển Kim Đan trong tay đạo hữu, vì thế chúng ta đặc biệt đến đây xin mấy viên." Tiếp Dẫn trên mặt mang theo vài phần sầu khổ, nói với Lão Tử.

Nghe lời Tiếp Dẫn, thần sắc Lão Tử không chút thay đổi, y chỉ nói: "Trong tay ta đúng là có Cửu Chuyển Kim Đan, nhưng hai vị đạo hữu cũng biết, Cửu Chuyển Kim Đan luyện chế phức tạp, dược liệu cần tìm khó khăn, dù trong tay ta cũng không có nhiều." "Huống hồ, đệ tử Đạo Xiển nhị giáo của ta cũng có không ít người cần loại đan này, lại không có đan dược dư thừa để cấp cho hai vị!" Nghe lời Lão Tử, vẻ mặt Tiếp Dẫn càng thêm sầu khổ, y khẽ cắn răng, sau đó nói: "Hai vị đạo hữu yên tâm, ta sẽ không đòi đan dược của đạo hữu một cách vô cớ." "Trong Tây Phương giáo của ta có một chí bảo tên là Bát Bảo Công Đức Trì, nước trong Công Đức Trì đó có thể giúp đệ tử Tam giáo khôi phục tu vi, không biết hai vị đạo hữu thấy sao?" Nghe lời Tiếp Dẫn, Lão Tử khẽ trầm mặc, sau đó gật đầu.

"Được!" Thấy Lão Tử đồng ý, Tiếp Dẫn cũng lấy ra Bát Bảo Công Đức Trì, chia nước trong đó cho đệ tử Tam giáo để họ khôi phục tu vi.

Chỉ là, lượng nước trong Bát Bảo Công Đức Trì đã tích lũy vô số

năm nay lại chỉ còn lại rất ít, trong mắt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều lộ ra vẻ đau lòng.

Lão Tử và những người khác phái đệ tử Tam giáo đi xuống, để họ tự mình khôi phục tu vi, còn bản thân thì bắt đầu thương nghị việc làm thế nào để nghênh chiến Thông Thiên sau một tháng.

Dù sao bọn họ cũng không tin, trong tình huống Thông Thiên biết rõ bốn người có thể phá giải Tru Tiên Kiếm Trận, y lại không để lại hậu chiêu.

Dù biết rõ điều này, Thông Thiên vẫn đưa ra quyết định như vậy.

Bất kể Thông Thiên vì lý do gì, nếu không làm rõ, trong lòng bọn họ đều mang theo vài phần bất an.

Một tháng thời gian nhanh chóng trôi qua, mấy ngàn vạn dặm quanh Giới Bài Quan sớm đã không một bóng người, không ai dám nán lại đối mặt với Thánh Nhân giao thủ, dù là Chuẩn Thánh cũng không được.

Mấy ngàn vạn dặm xung quanh tựa như một vùng đất chết, không một tiếng động nhỏ, tất cả đều trở nên vô cùng áp bức.

Một ngày nọ, trên Cửu Thiên, tiếng sấm ầm ầm, mây đen giăng kín, che phủ gần hết Hồng Hoang, bốn thanh bảo kiếm mang theo sát khí vô tận từ Giới Bài Quan bay lên.

Sát khí vô tận ngưng tụ về phía Giới Bài Quan, trời đất lập tức mất sắc, không ai đối mặt với cảnh tượng này mà nội tâm không chấn động.

"Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, giờ ta đã bày Tru Tiên Kiếm Trận, các ngươi không hiện thân, còn đợi đến khi nào?!" Lời nói lạnh lẽo của Thông Thiên vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang, khiến vô số sinh linh Hồng Hoang đều run rẩy.

Cùng với lời Thông Thiên vừa dứt, ba vạn vạn dặm Tử Khí từ chân trời bốc lên, trực tiếp tước đoạt một phương sát khí.

Bốn người Lão Tử kết bạn cưỡi mây, lặng lẽ nhìn Tru Tiên Tứ Kiếm mà không nói lời nào.

Chương 247

Nhưng chỉ bấy nhiêu thôi cũng đã khiến những Đại Thần Thông Giả đang quan chiến phải nuốt nước bọt.

Thân ảnh Thông Thiên cũng xuất hiện trên Giới Bài Quan, trong mắt y mang theo một tia phẫn nộ, thất vọng, thê lương, sau đó tràn đầy vẻ lạnh lẽo.

Bốn người Lão Tử xuất hiện cùng nhau, có thể cảm nhận được đều từ Thủ Dương Sơn đi ra, hiển nhiên trước đó đã tụ tập cùng nhau.

Lý do khiến họ tụ tập cùng nhau, chẳng phải là để thương nghị cách đối phó sao?

Ngay cả khi đã sớm biết bốn Thánh Nhân sẽ liên thủ, nội tâm Thông Thiên vẫn tràn ngập thê lương.

Nhưng sự đã đến nước này, nói thêm cũng vô ích, Thông Thiên phất tay một cái, Tru Tiên Trận Đồ dung nhập vào Tru Tiên Tứ Kiếm, sát khí vô tận càng thêm cuồn cuộn hội tụ, so với đại trận do La Hầu bày ra năm xưa, không biết đáng sợ hơn bao nhiêu.

"Tru Tiên Kiếm Trận đã bày xong, các ngươi nếu có gan, thì phá trận đi, ta ở trong trận đợi!" Thông Thiên lạnh lùng liếc nhìn bốn người, sau đó liền xoay người ẩn mình vào trận pháp do Tru Tiên Tứ Kiếm bày ra.

"Đại huynh, hai vị đạo hữu, sự đã đến nước này, chúng ta bắt đầu thôi, kẻo Thông Thiên càng thêm xương cuồng, tự cho rằng có Tru Tiên Kiếm Trận thì có thể vô pháp vô thiên!" Trong mắt Nguyên Thủy lóe lên một tia hàn quang, y nói với Lão Tử và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Nghe lời Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, sau đó nói: "Ta vào Lục Tiên Kiếm Môn!" "Ta vào Hãm Tiên Kiếm Môn!" "Ta vào Tuyệt Tiên Kiếm Môn!" Chuẩn Đề và Lão Tử cũng lần lượt lên tiếng, chọn một môn, cuối cùng Nguyên Thủy thì tiến vào Tru Tiên Kiếm Môn!

Bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên ngồi ngay ngắn trên một đài bát quái, thấy bốn người Lão Tử đã vào trận, y khẽ hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia hàn quang, tay niệm pháp quyết, lập tức Tru Tiên Tứ Kiếm cùng lúc minh động.

"Ong ong!" Một tiếng động trầm đục vang lên, truyền khắp Hồng Hoang, kinh thiên động địa, tựa như vang vọng trong tâm khảm của tất cả mọi người, khiến thân hình run rẩy.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ Hồng Hoang dường như bị Tru Tiên Kiếm Trận lay động, không gian chấn động không ngừng, tựa như sắp vỡ nát vào khắc tiếp theo, chỉ thấy Tru Tiên Tứ Kiếm phát ra vô lượng hồng quang, mang theo sát khí kinh người, chiếu rọi khắp Hồng Hoang.

"Oanh long long!

Oanh long long!" Từng tiếng động lớn truyền đến, Tru Tiên Kiếm Trận cũng phát sinh biến đổi lớn, toàn bộ bên trong Tru Tiên Kiếm Trận dường như bị sắc máu nhuộm đỏ, sau khi được Thông Thiên thôi động, trận môn bị phong bế, diễn hóa thành một thế giới trận pháp.

Trong thế giới đó, núi sông cây cỏ, nhật nguyệt tinh thần lần lượt hiện lên, giống như một thế giới chân thực.

Bốn người Lão Tử thấy không gian trận pháp này, trong mắt vô cùng kinh hãi, họ biết Tru Tiên Kiếm Trận có uy lực vô cùng, nhưng không ngờ Thông Thiên lại có thể diễn hóa nó thành một thế giới rộng lớn như vậy.

Dù là Thánh Nhân, giờ đây một thế giới trận pháp đã hình thành, muốn đột phá ra ngoài cũng vô cùng khó khăn, trừ phi hái được Tru Tiên Tứ Kiếm, phá vỡ thế giới trận pháp này mới có khả năng.

Lúc đó, toàn bộ thế giới trận pháp đột nhiên chuyển biến, trên bầu trời đổ xuống mưa máu, vô số thi thể tiên nhân từ trên trời rơi xuống, rải rác trên mặt đất, mặt đất tràn ngập tiên huyết chảy xuôi, có thể ngửi rõ ràng mùi máu tanh nồng.

Một luồng hung sát chi khí vô cùng khủng bố dần dần bốc lên, bao trùm lấy bốn người Lão Tử, tựa như muốn thôn phệ bọn họ.

"Tốt cho một cái Tru Tiên Kiếm Trận!" Trong mắt bốn người Lão Tử tràn ngập vẻ ngưng trọng, chưa từng có một trận pháp nào có thể được Thông Thiên diễn hóa đến trình độ này.

Bốn người, không ai dám lơ là, trên người họ phát ra ánh sáng nhàn nhạt, linh bảo trong tay hiện lên, đã chuẩn bị sẵn sàng động thủ.

"Thông Thiên, ngươi muốn chấp mê bất ngộ sao?!" Trong mắt Nguyên Thủy lóe lên một tia hàn quang, y lớn tiếng quát.

"Ngộ ư?!

Nếu muốn đệ tử của ta đi chịu chết, cái đạo lý ấy, không ngộ thì đừng nói nhiều!" "Giết!" Trong mắt Thông Thiên tràn đầy sự ngoan lệ, giờ Tru Tiên Kiếm Trận đã bày xong, y đã chết tâm với Lão Tử và Nguyên Thủy, không nói thêm gì nữa, tâm niệm vừa động, liền bắt đầu ra tay.

"Tranh!

Tranh!

Tranh!

Tranh!" Cùng với pháp quyết trong tay Thông Thiên vừa chuyển,

Tru Tiên Tứ Kiếm đồng loạt được Thông Thiên dẫn động, mỗi thanh tự phân hóa ra một đạo hung sát kiếm khí, bổ thẳng xuống bốn người Lão Tử.

Toàn bộ thế giới trận pháp lại biến đổi, vô số hung sát chi khí ngưng tụ thành từng thanh lợi kiếm, chém về phía bốn người Lão Tử, từng bước đều là sát cơ.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ thế giới trận pháp, tựa như trời đất vỡ nát, cảnh tượng tận thế hiện ra trước mặt bốn người, sát phạt chi khí vô cùng khủng bố xông về phía bốn người.

Đối mặt với Thông Thiên ra tay, bốn người Lão Tử không ngồi yên chờ chết, chỉ thấy Lão Tử lấy ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đứng trên đỉnh đầu y, rủ xuống từng đạo huyền hoàng chi khí, chặn đứng công kích của hung sát chi kiếm.

Nguyên Thủy thì tế xuất ngọc như ý chứng đạo chí bảo của mình, từng đạo thanh quang lưu chuyển quanh thân, bảo vệ toàn thân.

Chương 248

Tiếp Dẫn lấy ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, ngồi ngay ngắn trên Kim Liên, từng đạo kim liên nhỏ bé va chạm với những hung sát kiếm khí kia, tiêu diệt lẫn nhau.

Chuẩn Đề thì tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, quét sạch những hung sát kiếm khí đó.

Đối mặt với bốn vị Thánh Nhân liên thủ, dù Tru Tiên Kiếm Trận là trận pháp hàng đầu trong Hồng Hoang, dù người chủ trì trận là Thông Thiên, toàn bộ thế giới trận pháp vẫn chao đảo trong cuộc giao chiến.

Từng mảng không gian lớn bị phá diệt, thời gian hoàn toàn hỗn loạn, thậm chí khí tức giao thủ của năm vị Thánh Nhân còn xuyên thấu Tru Tiên Kiếm Trận truyền ra khắp Hồng Hoang.

Khiến những chúng sinh Hồng Hoang cảm nhận được luồng khí tức đó đều run rẩy không ngừng, họ cảm nhận được uy lực vô biên của Thánh Nhân, hiểu rõ đó là uy năng hủy diệt đến mức nào.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, cùng với Tru Tiên Kiếm Trận trong tay Thông Thiên Thánh Nhân, các trận pháp đỉnh cấp trong Hồng Hoang tề tụ, cũng không uổng công ta đi một chuyến Hồng Hoang này!" "Khủng khiếp!

Thực lực của Thánh Nhân quá khủng khiếp, ta có thể cảm nhận, chỉ riêng khí tức giao thủ thôi, ta đã không thể chịu đựng được." "Thánh Nhân, nếu ta là Thánh Nhân...." Từng Đại Thần Thông Giả đang quan chiến, trong mắt tràn ngập vẻ chấn hám, nhìn về phía Giới Bài Quan, đại trận kiếm khí hùng vĩ đứng sừng sững ở đó, khí thế vô

cùng khủng bố lan tràn khắp Hồng Hoang.

Chỉ là Tru Tiên Kiếm Trận đang cuộn trào sát khí vô biên, che khuất tầm nhìn, chỉ có thể cảm nhận Lão Tử và những người khác đang giao thủ với Thông Thiên, nhưng không biết tình hình cụ thể ra sao.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi kết quả cuối cùng, xem rốt cuộc là Tru Tiên Kiếm Trận bị phá hay Thông Thiên giành chiến thắng?

Trong đại trận, hai mắt Thông Thiên đỏ ngầu, trong mắt tràn đầy vẻ ngoan lệ, y đứng trên đài bát quái, tóc tai bù xù, giao thủ với Tứ Thánh, dốc hết toàn lực, áp lực phải chịu đựng có thể tưởng tượng được.

"Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên, Tứ Kiếm hợp nhất, trảm! trảm! trảm!" Cùng với tiếng Thông Thiên, Tru Tiên Tứ Kiếm phát ra vô lượng quang mang, lập tức hợp thành một thanh kiếm, chém thẳng về phía bốn người Lão Tử, tựa hồ muốn chém giết bọn họ tại đây.

"Minh ngoan bất linh, hôm nay sẽ trấn áp ngươi!" Lời nói của Nguyên Thủy tràn đầy vẻ lạnh lẽo, trong mắt y cũng tràn ngập hàn quang, Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay đại phóng quang mang, trở nên vô cùng khổng lồ, va chạm với thanh Tru Tiên Tứ Kiếm hợp nhất kia.

Lập tức, phát ra tiếng "khanh thương", xuyên kim liệt thạch, truyền khắp Hồng Hoang, khiến không ít người đều cảm thấy tai muốn điếc.

"Ha ha ha!

Nguyên Thủy, đồ không biết xấu hổ, ngoài việc ỷ lớn hiếp nhỏ, ngươi còn có thể làm gì?" Thông Thiên cười ha hả, lời nói đầy vẻ

khinh thường vang lên bên tai bốn người Nguyên Thủy.

"Thông Thiên!

Hỗn trướng, ngươi tìm đánh!" Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn tràn đầy phẫn nộ, Tam Bảo Ngọc Như Ý dường như cảm nhận được sự phẫn nộ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, quang mang trở nên càng thêm chói lọi, "oanh long long" vang lên, đánh về phía Tru Tiên Tứ Kiếm, nhất thời đánh bật Tru Tiên Tứ Kiếm lùi lại vài phần.

"Sợ ư?!" Hai mắt Thông Thiên trở nên trầm tĩnh, y khu sử Tru Tiên Tứ Kiếm chặn đứng cú va chạm của Tam Bảo Ngọc Như Ý.

"Oanh long long!

Oanh long long!" Trong thế giới Tru Tiên Kiếm Trận, bốn người Lão Tử cùng Thông Thiên triển khai kịch chiến, đánh nhau vô cùng dữ dội.

Thông Thiên bằng vào uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, lấy một địch bốn, áp chế bốn người Lão Tử.

Kiếm khí Tru Tiên Tứ Kiếm vô cùng vô tận bay múa khắp thế giới trận pháp, tràn ngập cả trời đất.

Trên mặt bốn người Lão Tử mang vẻ ngưng trọng, từng người đều lâm vào khổ chiến, Lão Tử đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu, tay cầm Thái Cực Đồ, diễn hóa Kim Kiều, trấn giữ tứ phương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lấy ra Bàn Cổ Phiên, mượn từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí chém ra từ Bàn Cổ Phiên để đối tiêu với những kiếm khí Tru Tiên Tứ Kiếm kia.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng tự thi triển thủ đoạn, từng đạo thuật pháp thần thông phát ra kim sắc quang mang trùng kích về bốn phía.

Tru Tiên Tứ Kiếm thật sự mạnh mẽ, đúng như Hồng Quân đã từng nói khi ban xuống, không phải Tứ Thánh thì không thể phá, giờ đây lời đó đang được kiểm chứng.

Tuy nhiên, mặc dù Thông Thiên mượn Tru Tiên Kiếm Trận để chặn đứng liên thủ của bốn người Lão Tử, và nhốt họ trong Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng bản thân y cũng lộ vẻ vô cùng chật vật.

Dùng sức một người để chống lại Tứ Thánh không phải điều người thường có thể làm được, dù sao sức một người cuối cùng cũng có hạn, huống hồ đối phó với bốn vị không kém hơn Thánh Nhân, áp lực phải chịu đựng là vô cùng lớn.

Cuộc chiến diễn ra đến nay, Thông Thiên khá chật vật, tóc tai bù xù, hoàn toàn không còn chút uy phong Thánh Nhân nào, trong hai mắt y mang sắc đỏ như máu.

"Thông Thiên, đừng chấp mê bất ngộ nữa, sao không mau mau đầu hàng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vung Bàn Cổ Phiên trong tay, từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí quét sạch những kiếm khí Tru Tiên Tứ Kiếm xung quanh, y lớn tiếng hô hoán.

Chương 249

"Giết!" Hai mắt Thông Thiên lóe lên huyết hồng quang mang càng mạnh mẽ hơn, y gầm lên một tiếng lớn, sau đó từ đài bát quái lao xuống, Thanh Bình Kiếm chứng đạo chi bảo trong tay y hiện lên, mang theo thanh quang mờ mịt chém về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong số những người này, người khiến Thông Thiên oán hận nhất chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì thế y hạ quyết tâm, dù Tru Tiên Kiếm Trận có bị phá, cũng phải trọng thương Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang đối mặt với công kích của kiếm khí Tru Tiên Tứ Kiếm, giờ lại có thêm bản thân Thông Thiên mang theo Thanh Bình Kiếm lao tới, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn lâm vào cảnh khốn đốn, dù trong tay y có Bàn Cổ Phiên, cũng khó có thể làm gì.

"Trảm!" Một tiếng gầm lớn, thân hình Thông Thiên không ngừng biến lớn trong Tru Tiên Kiếm Trận, tay trái Thanh Bình Kiếm lóe sáng, tay phải Tru Tiên Kiếm xuất hiện trên tay y.

Song kiếm cùng lúc xuất ra, kiếm quang chói lọi xông thẳng lên trời, xé rách không gian, dập tắt thời gian, chém xuống Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Oanh long long!

Oanh long long!

Đang!" Đối mặt với công kích mạnh mẽ của Thông Thiên, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lóe lên một tia ngoan sắc, nhưng dù kinh ngạc cũng không hoảng loạn, thực lực của y vốn không kém Thông Thiên bao nhiêu.

Chỉ thấy y tế xuất Tam Bảo Ngọc Như Ý chặn đứng cú chém của Thanh Bình Kiếm, bản thân thì tay cầm Bàn Cổ Phiên nghênh đón Thông Thiên, chặn đứng Tru Tiên Kiếm trong tay Thông Thiên.

Tia lửa trong khoảnh khắc giao thủ liền bùng phát, không gian trận pháp nơi họ giao chiến vỡ nát, ẩn ẩn có thể nhìn thấy cảnh tượng Hồng Hoang bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận.

Giao thủ giữa các Thánh Nhân, thần thông xuất ra, uy lực thể hiện ra, vượt xa sự lý giải và tưởng tượng của thế nhân.

"Nếu ở bên ngoài, ta đành chịu, nhưng trong Tru Tiên Kiếm Trận, phá cho ta!" Trong mắt Thông Thiên cũng lóe lên một tia ngoan sắc, việc Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể chặn đứng công kích của y, Thông Thiên không hề cảm thấy bất ngờ, tâm niệm vừa động, phần lớn sức mạnh của ba môn còn lại đều được gia trì lên Tru Tiên Kiếm.

Tru Tiên Kiếm đột nhiên bộc phát uy lực, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút trở tay không kịp, thân hình lùi lại, Bàn Cổ Phiên trong tay y cũng linh quang ảm đạm đi vài phần.

Sau đó Thông Thiên thân hình chợt lóe, xuất hiện sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn, đâm thẳng vào ngực y.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề chuẩn bị, không chặn được một chiêu của Thông Thiên, bị Tru Tiên Kiếm đâm vào thể nội.

Tru Tiên Kiếm vừa đâm vào thể nội Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức Tru Tiên kiếm khí bộc phát, không ngừng khuấy động bên trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"A!!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thảm kêu một tiếng, trong mắt y hiện lên một tia thống khổ, bị Tru Tiên Kiếm đâm xuyên cơ thể, Tru Tiên kiếm khí tàn phá bên trong thể nội, một phần thống khổ không ai có thể chịu đựng được.

Huống hồ với tôn quý của Thánh Nhân, bao giờ y từng chịu thống khổ như vậy, ngay cả trước khi thành Thánh cũng chưa từng có.

"Trảm!

Trảm!

Trảm!" Một chiêu thành công, Thông Thiên không hề do dự, rút Tru Tiên Kiếm ra, liền điên cuồng chém về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Từng nhát chém khiến thân hình Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng lảo đảo lùi lại, trên người y cũng xuất hiện không ít vết thương, khóe miệng rỉ ra một tia tiên huyết.

Đối mặt với sự bộc phát của Thông Thiên, Nguyên Thủy đã chịu thiệt thòi, nhưng y nhanh chóng điều chỉnh lại, phong bế cảm giác đau đớn, Bàn Cổ Phiên trong tay lại một lần nữa bộc phát quang mang.

Thân là một trong ba chí bảo Khai Thiên Phủ, sao có thể bị xem thường, mỗi lần lay động, vô số Hỗn Độn Kiếm Khí tuôn ra, mỗi đạo đều mang theo uy lực cực mạnh, thậm chí có thể tiêu diệt nhục thân và Nguyên Thần của người khác.

Hai người đều bắt đầu điên cuồng, trong mắt tràn ngập sắc đỏ rực, sát khí, sát khí tràn ngập toàn bộ không gian trận pháp, chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Nhưng rốt cuộc Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị thương, trong Tru Tiên Kiếm Trận lại không thể liên hệ Thiên Đạo để chữa trị, nhất thời bất cẩn, bị Thông Thiên một kiếm tước đi thủ cấp.

"Thông Thiên, ngươi tìm chết!" Mặc dù Nguyên Thủy Thiên Tôn bị chém mất đầu, nhưng y rốt cuộc là một Thánh Nhân, Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử.

Một kích của Thông Thiên tuy gây ra thương hại cho y, nhưng

càng khiến y cảm thấy phẫn nộ.

Một tiếng gầm giận dữ vang lên, đầu y bay trở lại trên thân thể, thân hình bắt đầu bạo trướng, Bàn Cổ Phiên trong tay cũng tùy theo đó mà biến lớn, vô số Hỗn Độn Kiếm Khí từ Bàn Cổ Phiên vung ra, che kín một phương bầu trời, kéo dài bất tận chém về phía Thông Thiên.

“Ha ha ha!

Thống khoái!

Thống khoái!” Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến biến sắc, Thông Thiên phát ra tiếng cười sảng khoái, khí uất kết trong lòng cuối cùng cũng phát tiết được vài phần.

Chương 250

Đối mặt với công kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn, y chéo Thanh Bình Kiếm và Tru Tiên Kiếm lại, một đạo kiếm khí phong bạo hình chữ thập chém về phía những kiếm khí Nguyên Thủy Thiên Tôn vung ra.

Trong khi tình hình chiến đấu của Thông Thiên và những người khác càng lúc càng kịch liệt, khí cơ phát ra càng lúc càng khủng bố, vô số người đều vì đó mà chấn động.

Trong Triều Ca Thành, tại Thương Vương Cung, Đế Tân bước ra khỏi cung điện bế quan, nhìn về hướng Giới Bài Quan, trong hai mắt y lóe lên thần quang.

Chỉ thấy trên người Đế Tân từng tia Nhân Hoàng khí vận quanh quẩn, phát ra khí thế uy nghiêm độc nhất của Đế Hoàng: "Thời cơ đến rồi, một Lượng Kiếp này, ta tất thành đạo!" "Chư vị lão tổ, cũng phải chuẩn bị tốt, Nhân tộc của ta có thể thật sự thoát khỏi kiếp nạn này không, hãy xem đây!" Xung quanh Đế Tân không một bóng người, nhưng lúc này lại truyền đến một tiếng đáp lời: "Yên tâm, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ đến thời khắc cuối cùng!" Trên Thiên Đình, Hạo Thiên thông qua Hạo Thiên Kính nhìn Tru Tiên Tứ Kiếm ở Giới Bài Quan, trong mắt y cũng bắn ra thần quang.

"Đánh đi!

Đánh đi!

Đánh càng hung ác, ta càng có cơ hội.

Sau Lượng Kiếp này, ta tất thành Hỗn Nguyên." "Từ nay về sau, các giáo phái Thánh Nhân sẽ trở thành quá khứ, trong Hồng Hoang, chỉ có Thiên Đình của ta độc tôn, lời của ta chính là Thiên Lý của Hồng

Hoang!" Trong thế giới Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên vẫn đang giao chiến với Nguyên Thủy, mặc dù đã trọng thương Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng phòng bị đối với ba môn còn lại lại có chút không đủ.

Vì thế dù Thông Thiên đã giữ vững được Tru Tiên Kiếm Môn, nhưng ba môn còn lại dưới công kích của ba người Lão Tử đang nguy ngập, sắp bị công phá.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang giao chiến với Thông Thiên có thể cảm nhận được, uy lực của toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận đã giảm đi, trên mặt y lộ ra vài phần hàn quang.

"Thông Thiên, ngươi thua chắc rồi.

Tru Tiên Kiếm Trận vừa phá, ta muốn xem, ngươi có năng lực gì để chống đỡ công kích của ta!" Thông Thiên nghe vậy, trong mắt y cũng lóe lên một tia quang mang, không hề do dự, một kiếm bức lui Nguyên Thủy Thiên Tôn sau đó, y trở về đài bát quái.

Pháp quyết trong tay y lại một lần nữa niết động, muốn chưởng khống Tru Tiên Kiếm Trận, chặn đứng công kích của ba người còn lại.

"Vô dụng thôi, kết cục của ngươi đã định rồi, ngoan ngoãn nhận thua đi!" Lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lẽo, Bàn Cổ Phiên trong tay y bùng nổ quang mang, vung chém ra một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí, chém nát nhát kiếm của Thông Thiên, khí thế trên người y bắt đầu mạnh mẽ.

"Thông Thiên, bỏ cuộc đi!" Trong hai mắt Lão Tử lóe lên một tia quang mang, y muốn Thông Thiên bỏ cuộc, không muốn đi đến bước cuối cùng.

"Thông Thiên đạo hữu, xin hãy dừng tay.

Tru Tiên Kiếm Trận đã phá, cục diện đã định, đừng nên liều chết tranh đấu nữa!" Tiếp Dẫn ngồi xếp bằng trên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, cũng khuyên nhủ Thông Thiên, y không muốn liều chết tranh đấu với một Thánh Nhân cho đến phút cuối.

"Đừng nói nhiều, muốn ta nhận thua, tuyệt đối không thể!" Hai mắt Thông Thiên lóe lên một tia u quang, lời nói vừa dứt, Tru Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, bốn thanh kiếm cùng lúc phát ra quang mang, vạn thiên kiếm khí bay múa, dày đặc chém về phía bốn người Lão Tử.

"Minh ngoan bất linh!" "Đã vậy, thì đừng trách ta!" Trong mắt Nguyên Thủy và những người khác lóe lên một tia bất mãn, sau đó họ lần lượt ra tay, một mặt chặn đứng kiếm khí Tru Tiên Tứ Kiếm, mặt khác thì xông về phía Tru Tiên Tứ Kiếm, muốn phá giải Tru Tiên Đại Trận.

"Oanh long long!

Oanh long long!" Cùng với từng tiếng động lớn truyền đến, cuối cùng Thông Thiên vẫn không thể ngăn cản liên thủ của bốn người, Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, phong bạo năng lượng vô biên đang muốn trút xuống khắp bốn phương tám hướng, nhưng cuối cùng lại khẽ dừng lại, từ từ tiêu tán vào hư vô.

Mặc dù ra tay, nhưng họ cũng không để dư ba sau khi động thủ ảnh hưởng đến toàn bộ thế giới.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả cảnh tượng đều tan biến như mây khói, thân ảnh năm người Lão Tử xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ thấy Thông Thiên toàn thân dính tiên huyết, tóc tai bù xù, khá chật vật.

Trong bốn người Lão Tử, Nguyên Thủy và Chuẩn Đề trông cũng khá chật vật, không khá hơn Thông Thiên là bao.

Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, Tru Tiên Tứ Kiếm rơi vào tay bốn người Lão Tử, trong mắt họ không hề có bất kỳ vẻ vui mừng nào, không ai biết Thông Thiên sẽ làm gì tiếp theo, dù sao giờ đây Thông Thiên trông không hề bình tĩnh chút nào.

“Thông Thiên, Tru Tiên Kiếm Trận đã phá, ngươi còn muốn làm gì?

Không...” Hai mắt Lão Tử tối sầm lại, trầm giọng khuyên nhủ Thông Thiên, y không muốn tiếp tục chiến đấu với Thông Thiên nữa, vốn dĩ giữa Tam Thanh chỉ còn lại chút tình nghĩa cuối cùng, giờ nếu ra tay, e rằng danh tiếng Tam Thanh sẽ hoàn toàn tan biến.

“A!” “Dừng tay ư?!

Ngươi nói như vậy, muốn ta dừng tay sao?

Ta sao có thể cam tâm?” “Ngươi nghĩ mọi việc đã kết thúc rồi sao?

Giờ đây mọi chuyện mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi!” Thông Thiên gầm lên một tiếng giận dữ, trong hai mắt y mang theo sắc đỏ máu, y quét mắt nhìn bốn người Lão Tử, sát cơ trong mắt không hề che giấu.

Nghe lời Thông Thiên, bốn người Lão Tử đều nhíu mày, Tru Tiên Kiếm Trận đều đã bị công phá, không biết Thông Thiên có loại tự tin gì mà có thể nói ra lời như vậy.

Chương 251

"Không sai, Thông Thiên Thánh Nhân nói đúng, tất cả giờ đây mới chỉ vừa bắt đầu!" Một giọng nói đầy uy nghiêm vang lên, sau đó bên cạnh Thông Thiên, một đường hầm không gian hiện ra, thân ảnh Đế Tân bước ra từ trong đó, toàn thân mang theo khí thế uy nghiêm của Nhân Hoàng.

Nhìn Đế Tân xuất hiện ở đó, bốn người Lão Tử đều nhíu mày, phát hiện sự việc dường như có chút nằm ngoài dự liệu của họ.

Một đám người đang quan chiến cũng lần lượt biến sắc, không ngờ Đế Tân, vị chủ của Thương Triều, lại xuất hiện ở Giới Bài Quan.

Nhìn khí độ đầy uy nghiêm đó, thật khó mà liên hệ với Đế Tân hôn dung vô đạo, khiến thiên hạ đại loạn trong truyền thuyết.

Sự xuất hiện của Đế Tân khiến không khí trên toàn bộ chiến trường trở nên quỷ dị, sắc mặt Lão Tử và những người khác đều khó coi vài phần, đặc biệt là Chuẩn Đề.

Xưa kia tại Nữ Oa Cung y từng ám hại Đế Tân, Đế Tân trước mắt này là Đế Tân chân chính, bằng vào khí độ này, những năm qua lại xuất hiện những chuyện gì?

Vậy Đế Tân bị y ám hại năm xưa lại là chuyện gì?

Năm xưa tuy bị Hoàng Thiên phát giác, chịu một đòn, nhưng y xác định Đế Tân đã trúng chú của mình, những năm qua cũng đã chứng thực điều đó.

Nhưng giờ nhìn lại, tất cả đều đã có dự mưu, khiến sắc mặt y không đúng nữa.

Vốn dĩ đắc ý, giờ nhìn lại y lại trở thành trò cười trong mắt người

khác.

"Ngươi không phải Đế Tân, rốt cuộc là ai?" Chuẩn Đề mặt lộ vẻ âm trầm, y hỏi Đế Tân, tuyệt đối không tin người trước mắt này thật sự là người đã bị y ám hại năm xưa.

Nghe lời Chuẩn Đề, trong mắt Đế Tân lóe lên một tia thần quang, y chỉ thấy khóe miệng khẽ cong lên, sau đó liền nói: "Trông Chuẩn Đề Thánh Nhân có vẻ bất ngờ?" "Cũng đúng, năm xưa khi thắp hương ở Nữ Oa Cung, ta bị ngươi hạ chú, những năm qua cũng đã làm ra một loạt hành động hoang đường, những điều đó ta đều nhìn rõ, ngươi không phải rất đắc ý sao?" "Chỉ tiếc, nghìn sai vạn sai, ngươi không nên ra tay với Nhân Hoàng của Nhân tộc ta!

Ta đó không phải Đế Tân, ta chính là Hiên Viên của Nhân tộc!" Lời này của Đế Tân vừa thốt ra, lập tức khiến những người đứng ngoài quan sát đại kinh, xưa kia Triều Ca Thành quả thật đã bộc phát một trận động tĩnh, nhưng không ngờ tất cả lại là do Chuẩn Đề hãm hại Nhân Hoàng của Nhân tộc.

"Thật không thể tin nổi, thật sự không thể tin nổi, không ngờ căn nguyên của sự hỗn loạn của Nhân tộc lại là do...." "Đế Tân lại là Hiên Viên của Nhân tộc, quả thật là mưu kế thâm sâu, tâm cơ thâm trầm!" "Giờ đã lộ ra thân phận này, Đế Tân, không, Hiên Viên muốn làm gì?" Từng Đại Thần Thông Giả trong mắt đều lóe lên quang mang kinh nghi, không hiểu Hiên Viên muốn làm gì.

"Nhân Hoàng!

Nhân Hoàng!

Nhân Hoàng!" Đúng lúc này, trong toàn bộ Thương Triều lập tức vang lên vô số tiếng hô lớn của Nhân tộc, dần dần các vùng đất khác cũng vang lên tiếng nói như vậy.

Mặc dù giờ đây trong Nhân tộc hầu như không ai thật sự thấy Nhân Hoàng Hiên Viên, nhưng khi y xuất hiện, toàn bộ tín ngưỡng của Nhân tộc đều sắp bị thức tỉnh, trong khoảnh khắc đó không ai dám phản kháng đại thế này.

Trong Tây Chu liên quân, Bá Ấp Khảo và Cơ Phát đều tái mặt, từ trước đến nay binh lính Tây Chu đều dùng lý do thuận theo Thiên Mệnh, phạt Thương vô đạo.

Giờ đây khi biết đối tượng cần thảo phạt là Hiên Viên, vị tiên tổ của toàn bộ Nhân tộc, biết tất cả căn nguyên của sự hỗn loạn đều là do mưu kế ngầm của Chuẩn Đề, bọn họ căn bản không thể chấp nhận được tất cả, cả người đều thất hồn lạc phách.

"Ha ha ha!

Ha ha ha!

Ta rốt cuộc là...." "Mưu kế, hóa ra là như vậy, tất cả đều là mưu kế...." "Đế Tân là Hiên Viên, quả thật là mưu kế thâm sâu.

Nhưng cho dù vậy, trận chiến giữa các Thánh Nhân chúng ta, y cũng không thể tham dự được!" Sắc mặt Chuẩn Đề khẽ biến, sau đó y hừ lạnh một tiếng, nhìn Đế Tân trong mắt mang theo vài phần sát cơ.

"Nực cười, đây là lãnh địa của Nhân tộc ta.

Ta thân là chủ của Thương Triều, thân là Nhân Hoàng của Nhân tộc, nơi nào không thể đến được?!" "Hôm nay, ta xuất hiện ở đây, chỉ có một việc, hôm nay Đế Tân ta tất sẽ chứng đắc Hỗn Nguyên chi đạo!" "Oanh long long!" Trên Cửu Thiên, cùng với lời Đế Tân vừa dứt, từng đạo lôi đình chớp giật, trên người Đế Tân, một đạo tử kim sắc bắt đầu bốc lên, uy nghiêm vô tận lan tràn khắp Hồng Hoang.

"Chứng đạo?!" "Y muốn thành đạo trong Lượng Kiếp này sao?" Sắc mặt Lão Tử và những người khác đều biến đổi, không ngờ Hiên

Viên lại có ý định như vậy, trách không được y lại chuyển thế thành Đế Tân, trách không được y lại xuất hiện ở đây.

Nhìn Đế Tân xuất hiện bên cạnh Thông Thiên, e rằng giữa họ đã sớm đạt thành ước định.

Nghĩ đến một khả năng, trong mắt họ lập tức lóe lên một tia thần quang, dường như sự việc càng lúc càng thoát khỏi tầm kiểm soát.

"Đế Tân, ngươi tính toán thật hay, nhưng cho dù có Thông Thiên tương trợ, làm sao ngươi có thể chứng đạo Hỗn Nguyên dưới liên thủ của chúng ta?" "Hôm nay e rằng không phải ngày thành đạo của ngươi, mà là lúc ngươi mất mạng!" Khóe miệng Nguyên Thủy mang vài phần lạnh lẽo, trong mắt tràn ngập hàn quang.

Trong Hồng Hoang đã xuất hiện một Càn Nguyên, một Hoàng Thiên, tuyệt đối không thể lại xuất hiện thêm một Hỗn Nguyên nữa.

Đặc biệt là Hỗn Nguyên này lại là của Nhân tộc!

Chương 252

Ánh mắt Lão Tử và những người khác lóe lên, giống như suy nghĩ của Nguyên Thủy, trong Hồng Hoang có mấy vị Thánh Nhân là đủ rồi, những thứ Hỗn Nguyên không thể kiểm soát, tốt nhất đừng nên xuất hiện trong Hồng Hoang.

Nghe lời Nguyên Thủy, khóe miệng Đế Tân cũng vẽ ra một nụ cười, sau đó y nói: "Các ngươi sẽ không nghĩ, chỉ có một mình ta có ý định như vậy chứ?" "Hả?" Nghe lời Đế Tân, sắc mặt Lão Tử và những người khác đều biến đổi, đột nhiên dường như họ đã hiểu ra.

"Oanh long!" Trên Cửu Thiên, vạn đạo lôi đình chớp nhoáng, sau đó từng đạo tiên âm vang lên, một tiếng rồng ngâm cất lên, Hạo Thiên cưỡi rồng xuất hiện trên chiến trường, quanh thân y cũng hiện ra uy thế Đế Hoàng, không hề kém Đế Tân.

"Ta là Đại Thiên Tôn Hạo Thiên của Thiên Đình, hôm nay đương chứng Hỗn Nguyên!" Nhìn Hạo Thiên, sắc mặt Lão Tử và những người khác càng thêm khó coi, Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng, cùng với những Đại Năng ẩn thế khác, nhưng duy độc không có Hạo Thiên.

Có thể thấy, Hạo Thiên ẩn mình sâu đến mức nào, huống hồ một Lượng Kiếp này Hạo Thiên đã làm gì, nhìn Hạo Thiên, trong mắt họ càng thêm khó coi.

"Lão Tử đạo hữu, Nguyên Thủy đạo hữu, Tiếp Dẫn đạo hữu, Chuẩn Đề đạo hữu, đã lâu không gặp!" "Đợi đến ngày ta thành Hỗn Nguyên, tất sẽ báo đáp ân tình của Tây Phương giáo đối với Thiên Đình của ta!" Trong hai mắt Hạo Thiên mang theo thần quang, lời nói của y mang theo thâm ý.

"Hừ!

Muốn thành đạo, cần hỏi chúng ta đã!

Chư vị đạo hữu, ra tay!" Nguyên Thủy bước tới một bước, Bàn Cổ Phiên trong tay quang mang rực rỡ, từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí chém ra, chém về phía ba người Thông Thiên, không hề cố kỵ chút nào.

"Ha ha ha, sớm nên như vậy, vậy hãy để xem, Thánh Nhân rốt cuộc có uy lực thế nào!" "Hiên Viên Kiếm!" Đế Tân cười ha hả, thần tình tràn đầy hào sảng, trong mắt mang theo vẻ thần sắc, cùng với một tiếng hô hoán, bên bờ Đông Hải, trong Tổ địa Nhân tộc, bên trong một đại điện.

Hiên Viên Kiếm được cung phụng trong một đại điện của Nhân tộc, cùng với tiếng hô hoán của Đế Tân, Hiên Viên Kiếm rung động, sau đó hóa thành một đạo kim quang bay về phía Hiên Viên, không mấy chốc đã đến bên cạnh Hiên Viên.

Tay nắm Hiên Viên Kiếm, cảm nhận Hiên Viên Kiếm rung động, trên mặt Đế Tân mang theo nụ cười, y khẽ vuốt Hiên Viên Kiếm, ôn hòa nói: "Lão hỏa kế đợi lâu rồi nhỉ, cuối cùng ta lại có thể kề vai chiến đấu!" "Giết!" Trên không trung, trong mắt Hiên Viên lộ ra sát cơ, tay cầm Hiên Viên Kiếm, y cũng chém ra một đạo kiếm khí thông thiên triệt địa, chém về phía Nguyên Thủy.

Hạo Thiên thấy Hiên Viên bắt đầu động thủ, trong tay y cũng xuất hiện một thanh trường kiếm, chính là Hạo Thiên Kiếm do Hồng Quân ban tặng năm xưa, giờ đã được đổi tên thành Thiên Đế Kiếm.

Không nói nhiều lời, y vung tay chém xuống, một đạo kiếm quang chém về phía Chuẩn Đề.

Đối với Chuẩn Đề, trong lòng y tràn ngập sát cơ, nếu có thể chém giết một người trăm phần trăm tại chỗ, y tuyệt đối sẽ chọn Chuẩn Đề.

“Gan lớn thật!

Xem Thất Bảo Diệu Thụ của ta đây!” Chuẩn Đề thấy Hạo Thiên ra tay về phía mình, trong mắt y lóe lên một tia sát khí, trong bốn người tại chỗ, trừ Nguyên Thủy bị Đế Tân chặn đứng, trong ba người còn lại Hạo Thiên lại chọn y làm đối thủ, chẳng lẽ y là người yếu nhất trong số các Thánh Nhân sao?

“Thông Thiên, ngươi tất cũng không muốn nhìn Đế Tân và Hạo Thiên chứng đạo Hỗn Nguyên chứ?” “Thiên Đạo mà ngươi nắm giữ chính là pháp tắc của Đế Hoàng, tuyệt đối sẽ không cho phép có sự tồn tại vượt ngoài tầm kiểm soát, hiện tại mâu thuẫn giữa chúng ta không phải là điều quan trọng nhất.” “Nếu muốn nói rõ thì, không bằng đợi giải quyết Đế Tân và Hạo Thiên xong, rồi hẵng định đoạt ân oán thế nào?” Lão Tử trong mắt tràn đầy thâm ý nhìn Thông Thiên một cái, nói với y.

“Không sai, xin Thông Thiên đạo hữu đừng quên chức trách của Thánh Nhân!” Tiếp Dẫn cũng nói với Thông Thiên.

Thêm một Hỗn Nguyên, đối với họ chính là thêm một người chia phần bánh, Hồng Hoang chỉ lớn chừng đó, chia thêm một phần, thì sẽ ít đi một phần, liên quan đến lợi ích của bản thân, ai mà không để ý chứ.

Nghe lời Lão Tử và Tiếp Dẫn, khóe miệng Thông Thiên lộ ra một nụ cười lạnh: “Vậy ư?” “Thiên Đạo tại thượng, hôm nay ta Thông Thiên tự trảm Thánh Nhân quả vị, từ nay về sau không còn là Thánh Nhân nữa!” “Oanh long long!

Oanh long long!” Trên bầu trời từng đạo kinh lôi chớp giật, tử sắc lôi đình chiếu sáng toàn bộ trời đất, mây đen lan tràn khắp bầu trời Hồng Hoang, tựa hồ Thiên Đạo nổi giận.

Chỉ thấy trên người Thông Thiên mọc ra từng đạo thanh quang,

phía sau đầu y, một đạo Đạo Quả hình thành từ Hỗn Mông Chi Khí hiện ra, y vung tay một cái, đạo quả đó liền bay lơ lửng trước thân y.

Nhìn đạo quả có liên hệ với mình, trong mắt Thông Thiên tràn đầy vẻ do dự, sau đó trong mắt y mang theo sắc thái kiên quyết.

"Trảm!!!" Hai ngón tay khép lại như đao, Thông Thiên chém vào khoảng cách giữa đạo quả và thân mình, động tác vô cùng chậm rãi.

Trên trán Thông Thiên rỉ ra mồ hôi, nhưng y vẫn vô cùng kiên quyết, không hề dừng lại.

"Phốc!" Một ngụm tiên huyết phun ra, sắc mặt Thông Thiên trở nên tái nhợt, toàn thân y nguyên khí đại thương, uy thế Thánh Nhân trên người lập tức suy yếu xuống, nhanh chóng rớt xuống cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng hai mắt Thông Thiên lại lóe sáng lấp lánh, trong lòng y tràn ngập vẻ hoan hỉ, tựa hồ thoát khỏi lồng giam vậy, chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Nhìn Hồng Mông Tử Khí trong tay, Thông Thiên vung tay xé ra một khe nứt không gian, tiện tay liền ném đạo Hồng Mông Tử Khí đó vào, không chút lưu luyến.

Đợi đến khi Thông Thiên làm xong tất cả, bất kể là ai, nhìn về phía Thông Thiên trong mắt đều tràn đầy vẻ phức tạp.

Có người vì đó mà kính nể, không phải ai cũng có dũng khí từ bỏ Thánh Nhân quả vị.

Có người thì cười khẩy khinh thường, thậm chí cảm thấy Thông Thiên thật sự ngốc, Thánh Nhân tốt đẹp không làm, lại muốn làm một Chuẩn Thánh.

Chương 253

Từ bỏ Thánh Nhân quả vị, lại bị trọng thương, đợi sau khi trận chiến này kết thúc, e rằng Tiệt giáo càng khó bảo toàn.

"Có đáng không?!" Lão Tử trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp, nhìn Thông Thiên, không biết dùng ngữ khí gì mà hỏi ra một câu.

"Có đáng không?

Từ bỏ Thánh Nhân quả vị, ngươi muốn gì?" Trong mắt Lão Tử tràn đầy vẻ phức tạp, không ngờ Thông Thiên cuối cùng lại đi đến bước này, y vốn tưởng rằng Tam Thanh có thể duy trì mối quan hệ mãi.

Cuối cùng lại đi đến bước này, không những Tam Thanh trở thành kẻ địch, mà Thông Thiên còn từ bỏ Thánh Nhân quả vị.

"Ha ha, đáng chứ, vì sao lại không đáng?!" "Giờ đây ta từ bỏ Thánh Nhân quả vị, ta mới cảm thấy ta thật sự vui vẻ, thật sự sung sướng.

Ta tin rằng ta vẫn có thể chứng đắc Hỗn Nguyên chi vị!" "Hồng Hoang, cuối cùng vẫn quá nhỏ bé!" Khóe miệng Thông Thiên lộ ra một nụ cười, trong mắt y đầy thâm ý nhìn Lão Tử một cái, trong lời nói hàm chứa ý nghĩa sâu xa.

Nghe lời Thông Thiên, Lão Tử trở nên trầm mặc, không nói thêm gì nữa, đạo của Thông Thiên, y không cách nào ngăn cản.

Sau đó ánh mắt Lão Tử trở nên đạm mạc, y nhìn Thông Thiên nói: "Nếu đã như vậy, thì đừng trách làm huynh đây!" Nói xong, Thái Cực Đồ trong tay y rơi xuống trước thân y, một đạo âm dương nhị khí lưu chuyển trên Thái Cực Đồ, sau đó hóa thành một đạo Kim Kiều trấn áp

về phía Thông Thiên.

Một đạo Kim Kiều mang theo uy lực trấn áp trời đất, không gian xung quanh trong nháy mắt bị nó đè nát, phong bạo vô tận dũng mãnh về phía Thông Thiên.

Nhìn một đạo công kích đó, khóe miệng Thông Thiên lộ ra một tia cười khẩy, Thanh Bình Kiếm trong tay phát ra tiếng kiếm minh tranh tranh, sau đó y đột nhiên vung ra.

Từng đóa thanh liên nở rộ trước thân Thông Thiên, hóa thành một biển thanh liên vô biên, mỗi đóa thanh liên đều do kiếm khí của Thông Thiên ngưng tụ, trên đó có phong mang vô biên, vô cùng mỹ lệ nhưng lại vô cùng trí mạng.

"Oanh long long!" Đạo Kim Kiều do âm dương nhị khí diễn hóa ra trong nháy mắt cùng với biển thanh liên kia tiêu diệt lẫn nhau.

Thân hình Lão Tử không hề lùi lại, nhưng Thông Thiên lại lùi về phía sau ba bước, trên mặt y đều mang theo sắc thái tái nhợt.

"Thông Thiên, đã rớt khỏi Thánh Nhân chi vị, làm sao ngươi có thể đấu với ta?" Vì đã quyết định ra tay, Lão Tử sẽ không nói thêm bất kỳ tình nghĩa nào, trong mắt y tràn ngập vẻ đạm mạc vô tình, đúng là Thái Thượng tâm cảnh.

"Ha ha ha, nói nhiều làm gì, chiến thôi!" Trên người Thông Thiên không chút e ngại, Thanh Liên Kiếm trong tay đột nhiên vung ra, kiếm khí khôi hoành, chủ động chém về phía Lão Tử, khí thế không hề giảm sút, ngược lại càng thêm cao trào.

Lão Tử thấy vậy không nói nhiều, y vươn tay bóp nát một đạo kiếm quang của Thông Thiên, sau đó đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu, tay cầm Thái Cực Đồ chém về phía Thông Thiên.

Tiếp Dẫn đứng một bên thấy cảnh này, trong mắt y cũng khẽ động, sau đó y bước tới một bước, muốn giúp Lão Tử trấn áp Thông Thiên.

Dù sao so với Đế Tân và Hạo Thiên, Thông Thiên từng là Thánh Nhân, dù có rớt đài như vậy, cũng khó bảo đảm y không có bí thuật.

Uy hiếp của y lớn hơn, ra tay giải quyết y trước, không phải là một phương pháp tồi.

Khi Tiếp Dẫn vừa mới bước ra một bước, y dừng lại, trước thân y xuất hiện một bóng người, ánh mắt y không khỏi trầm xuống.

"Hoàng Thiên đạo hữu, ngươi muốn ra tay ư?" "Tiếp Dẫn đạo hữu, chuyện của Lão Tử và Thông Thiên hai vị đạo hữu là chuyện nhà, đừng nên nhúng tay vào.

Bằng không ta cũng đành phải kiến thức thủ đoạn Thánh Nhân của đạo hữu rồi!" Hoàng Thiên hai tay khoanh trước ngực, trong ánh mắt y ẩn chứa vài phần hưng phấn, tựa hồ đang mong chờ điều gì đó.

Thấy vậy, Tiếp Dẫn không khỏi khẽ nhíu mày, sau đó thân hình chợt lóe, xuất hiện sau lưng Hoàng Thiên, tay phải y niết pháp ấn, mang theo kim quang đánh tới.

"Đã vậy, thì chiến thôi!" "Vừa đúng ý ta!" Hoàng Thiên nhe răng cười một tiếng, thân hình bất động, trên người y lóe lên một đạo quang mang, phía sau hiện ra một pháp tướng, chặn đứng một chiêu của Tiếp Dẫn, sau đó y chủ động xoay người chém về phía Tiếp Dẫn.

"Oanh long long!

Oanh long long!" Một trận hỗn chiến, diễn ra trước Giới Bài Quan, sát khí vô tận ngưng tụ tại đây, thời gian không gian đều vỡ nát, uy lực vô biên trút xuống trên Hồng Hoang, khiến Hồng Hoang chấn động không ngừng.

Trên Cửu Thiên, từng đạo lôi đình khủng bố vô cùng ngưng tụ chớp giật, tiếng "long long" vang vọng khắp trời đất, khiến chúng sinh run rẩy không ngừng.

Đại chiến!

Đại chiến kinh thế vô cùng!

Trong khi một đám Thánh Nhân và Thông Thiên cùng những người khác đang giao chiến, một luồng sức mạnh khổng lồ từ phía đông Giới Bài Quan dâng lên, một đại trận huyền ảo vô cùng chậm rãi vận chuyển, thu hút ánh mắt của mọi người trong Hồng Hoang.

"Đồ đệ Đạo, Xiển, Tây Phương Tam giáo, có dám xông vào Vạn Tiên Đại Trận của Tiệt giáo ta không?

Chương 254

Đừng làm rùa rụt cổ khiến đệ tử Tiệt giáo ta xem thường!" Thân ảnh Đa Bảo từ trong Vạn Tiên Đại Trận xuất hiện, hai mắt y mang theo vài phần sắc máu.

Thông Thiên thân là Giáo chủ Tiệt giáo, giờ đang dốc sức liều chết, thân là đệ tử Tiệt giáo sao có thể đứng sau quan sát?

Vì thế y đã đến!

Mặc dù không thể tham gia đại chiến giữa các Thánh Nhân, nhưng đối phó với đệ tử Tam giáo, y có thể làm được.

Dù một trận chiến sẽ có vô số người tử thương, y cũng tuyệt đối sẽ không lùi một bước!

Nghe lời Đa Bảo, giữa trời đất, vô số sinh linh đều nảy sinh lòng kính phục đối với Tiệt giáo, dù cuối cùng Tiệt giáo có thất bại, họ vẫn bội phục khí tiết đó!

"Ha ha ha!

Tốt, không hổ là đệ tử của ta Thông Thiên, đệ tử Tiệt giáo của ta.

Hôm nay hãy để chúng ta cùng nhau vượt qua một trận Phong Thần Lượng Kiếp, giết!" Thông Thiên cười ha hả, trong lòng y tràn ngập khoái ý, y tự hào về những đệ tử như vậy.

Đã gánh vác hy vọng của một đám đệ tử như thế, y càng không thể thua, trong mắt y lóe lên một tia kiên quyết, càng hung dữ hơn chém về phía Lão Tử.

"Đa Bảo, các ngươi đừng có xương cuồng, hôm nay chính là nơi chôn thân của các ngươi!" Từng đạo quang mang lóe lên, đệ tử Tam giáo xuất hiện trên chiến trường, Quảng Thành Tử phát ra tiếng nói

của mình.

Đệ tử Tiệt giáo không sợ sinh tử, đệ tử Tam giáo tự nhiên sẽ phụng bồi.

"Ha ha, vậy thì phá Vạn Tiên Đại Trận của Tiệt giáo ta đi, đừng để ta xem thường đệ tử Tam giáo!" Lời Đa Bảo vừa dứt, y ẩn mình vào trong Vạn Tiên Đại Trận, toàn bộ Vạn Tiên Đại Trận bắt đầu thôi động, khí cơ kinh người vô cùng hiện ra.

"Hừ!

Đệ tử Xiển giáo theo ta nhập trận!" "Đệ tử Đạo giáo nhập trận!" "Đệ tử Tây Phương giáo nhập trận!" Đệ tử Tam giáo dưới sự dẫn dắt của bốn vị Chuẩn Thánh Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng, Dược Sư, lần lượt tiến vào Vạn Tiên Đại Trận.

Vạn Tiên Đại Trận là do Đông Vương Công sáng lập năm xưa, sau này được Thông Thiên có được và cải tiến.

Giờ đây Vạn Tiên Đại Trận không chỉ có thể hợp nhất sức mạnh của mọi người, mà trong đó còn có vô số trận pháp tạo thành.

Chỉ thấy bên trong Vạn Tiên Đại Trận, Thái Cực Trận, Tứ Tượng Trận, Bát Quái Trận... từng trận pháp vận chuyển, tiếng oanh minh vang vọng, đánh nhau không thể tách rời.

Cùng với việc một đám đệ tử tứ giáo triển khai kịch chiến, một đám Thánh Nhân triển khai kịch chiến, một trận Phong Thần Lượng Kiếp đã phát triển đến đỉnh điểm.

Mặc dù số lượng người tham chiến không nhiều, nhưng mỗi phe đều đại diện cho sức mạnh đỉnh cấp trong Hồng Hoang, chất lượng của họ so với Tam Tộc, Vu Yêu cũng không kém chút nào, thậm chí còn cao hơn không ít.

Tất cả chúng sinh đều căng thẳng nhìn chằm chằm chiến trường ở

Giới Bài Quan, muốn biết cuối cùng phe nào có thể giành được thắng lợi.

"Nguyên Thủy, tiếp một kiếm của ta!" Một tiếng gầm lớn từ miệng Hiên Viên thốt ra, lời nói vừa dứt, chỉ thấy Hiên Viên Kiếm trong tay y vạch ra một đạo kim sắc quang mang, mang theo Nhân Đạo đường hoàng chi khí, chém về phía Nguyên Thủy.

Một đạo kim sắc kiếm khí, lúc đầu không chút bắt mắt, đột nhiên quang mang đại phóng, đón gió bạo trướng thành một đạo kiếm khí dài tới vạn trượng.

Một đạo kim sắc kiếm khí, chói mắt sáng rực cực hạn, tựa hồ là màu sắc duy nhất trong Hồng Hoang, chỉ thấy thời không trước một kiếm này không chút khả năng chống cự, trong nháy mắt liền bị chém phá, mãi mãi không thể liền lại.

Một đạo kiếm khí cũng trong nháy mắt chém đến trước thân Nguyên Thủy, mang theo khí tức lăng lệ, khiến sắc mặt Nguyên Thủy cũng khẽ biến, từ trên một đạo khí tức đó, y cảm nhận được một tia uy hiếp.

Đối mặt với một đạo công kích của Hiên Viên, Nguyên Thủy không kịp làm gì nhiều, y vung Bàn Cổ Phiên ngang trước thân mình, lay động nó, từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí từ trong Bàn Cổ Phiên phát ra, chém về phía đạo kim sắc kiếm khí của Hiên Viên.

"Oanh long long!

Oanh long long!" Từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí và đạo kim sắc kiếm khí của Hiên Viên tiêu diệt lẫn nhau, ý hủy diệt vô tận tán phát ra, không gian xung quanh từng tấc vỡ nát, phong bão năng lượng vô tận tràn quét về bốn phương.

Không ít ngọn núi cao xung quanh bị ảnh hưởng hóa thành tro bụi,

Hồng Hoang đại địa cũng nứt ra vô số khe nứt sâu không thấy đáy, khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Nguyên Thủy nhìn Hiên Viên trong mắt mang theo vài phần ngưng trọng, mặc dù tính tình cao ngạo, nhưng giờ đây Hiên Viên đã thể hiện thực lực, dù là y cũng không thể xem thường.

"Oanh long!" Một tiếng khí bạo truyền đến, uy áp Thánh Nhân quanh thân Nguyên Thủy bộc phát ra, đẩy không khí và linh khí trong phạm vi mấy ngàn trượng xung quanh y ra xa, hình thành một không gian chân không rộng lớn.

Chương 255

"Trảm!" Cùng với tiếng quát chói tai của Nguyên Thủy, Bàn Cổ Phiên trong tay y phát ra từng đạo quang mang, từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí phát ra, bổ về phía Hiên Viên.

Dọc đường không biết bao nhiêu ngọn núi cao nứt vỡ, không gian cũng đều bạo liệt, sụp đổ không biết mấy vạn vạn dặm.

Ở một bên khác, Hạo Thiên tay cầm Thiên Đế Kiếm, bộc phát ra chiến lực cực hạn, quanh thân y uy nghiêm chi khí lan tràn, trong mắt tràn đầy sát cơ, y không chỉ muốn chứng đạo, thậm chí còn muốn giết Chuẩn Đề.

Từng đạo kiếm quang đều là từng chiêu thần thông sát phạt cực hạn, phá diệt thời không, khiến Chuẩn Đề cũng không thể không dùng hết toàn lực chống đỡ.

Sắc mặt Chuẩn Đề âm trầm, nhưng y lại không hề có chút hoảng sợ nào, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay y phát ra từng đạo thất thải quang mang, hóa hư vô những đạo kiếm quang mà Hạo Thiên chém ra.

"Hạo Thiên, ngươi nên biết, bất kể ai cũng có thể chứng đạo, nhưng ngươi tuyệt đối không thể!

Thân là chủ Thiên Đình, nắm giữ quyền lực chí cao vô thượng, ngươi nên cảm thấy thỏa mãn, bỏ cuộc đi!" "Bằng không, ngươi sẽ có kết cục như Đế Tuấn năm xưa!" Nghe lời Chuẩn Đề, Hạo Thiên nhe răng cười, trong mắt y lóe lên thần quang, Thiên Đế Kiếm trong tay y quang mang sáng tối bất định.

"Hắc, Yêu Đế Đế Tuấn đúng là một nhân vật, nhưng ta thì không, ta sẽ thành công, ta nhất định sẽ thành công!" "Thiên Đế nhất kiếm, trảm!" "Oanh long!" Hạo Thiên bước một bước ra, trực tiếp đạp sập

một vùng không gian trước thân y, toàn thân pháp lực vận chuyển, ngay sau đó y tàn nhẫn chém ra một kiếm, đạo kiếm quang đó mang theo uy nghiêm Thiên Đế vô tận.

Tựa hồ Thiên Đế đang tuyên án đối với Chuẩn Đề, khiến người ta chưa tiếp chiêu mà trong lòng đã nảy sinh vẻ sợ hãi.

Đối mặt với một kiếm này, Chuẩn Đề hừ lạnh một tiếng, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay y vạch ra một đạo thất thải quang mang nghênh đón.

Đối mặt với uy thế Thiên Đế của Hạo Thiên, Chuẩn Đề không hề bị ảnh hưởng, thân là Thánh Nhân, vạn pháp bất xâm.

Tuy nhiên, khi đạo thất thải quang mang và một kiếm Hạo Thiên chém ra giao tiếp với nhau, sắc mặt Chuẩn Đề lập tức biến đổi, y cảm nhận được sức mạnh vô cùng vô tận trong một kiếm của Hạo Thiên, từng đợt mạnh hơn từng đợt.

"A, ngươi lại có thủ đoạn như vậy, nhưng thì sao chứ..." "Chưa thành đạo, cuối cùng vẫn chỉ là kiến hôi mà thôi, mặc cho ngươi giãy giụa thế nào cũng là công dã tràng!" "Hạo Thiên, nhận mệnh đi, ngươi đã định không có cơ hội thành đạo rồi, muốn giải quyết ngươi, chẳng qua là tốn thêm chút công phu mà thôi!" Khóe miệng Chuẩn Đề lộ ra một tia cười lạnh, sau đó Thất Bảo Diệu Thụ trong tay y quang mang càng thịnh, y lại quét một cái về phía kiếm kia, lập tức khiến kiếm đó tiêu diệt.

Sau đó y càng chủ động trấn áp về phía Hạo Thiên, mặc dù trong lời nói có nhiều vẻ khinh thường, nhưng trong nội tâm lại vô cùng coi trọng, để tránh đêm dài lắm mộng, giờ trực tiếp trấn áp là tốt nhất.

"Kiến hôi?

Vậy hãy xem, kiến hôi trong mắt ngươi, làm sao chứng đạo!"

“Vận mệnh của ta, há có thể do Chuẩn Đề ngươi chúa tể?” “Khí vận Thiên Đình, gia trì lên thân ta, trảm!” Hạo Thiên gầm lên một tiếng lớn, Thiên Đế Kiếm trong tay y càng đại phóng quang mang, phát ra tiếng kiếm minh tranh tranh, trong Thiên Đình truyền đến một tiếng rồng ngâm, một đạo kim sắc khí vận thần long dung nhập vào thể nội Hạo Thiên.

Khiến khí tức trên người Hạo Thiên trở nên vô cùng cao trào, gần như không kém gì Chuẩn Đề, trong mắt y mang sắc tinh hồng, vung ra một kiếm về phía Chuẩn Đề.

Một kiếm mạnh mẽ vô cùng, uy lực so với một kiếm trước đó càng không biết cao hơn bao nhiêu lần, một kiếm hóa thành một thế giới kiếm đạo, trong thế giới kiếm đạo đó, một tôn Đế Hoàng ngồi ngay ngắn.

Đế Hoàng toàn thân mang theo khí tức vô cùng, khiến không gian xung quanh lần lượt sụp đổ, khủng bố vô cùng.

Nơi một kiếm kia đi qua, vô số núi cao trên mặt đất lần lượt bị hủy diệt, vô số khe nứt trên mặt đất lan rộng về phía xa, gần như không thấy điểm cuối.

Yên trần vô tận xông thẳng lên trời, linh khí vô tận hóa thành phong bão, quét sạch về bốn phương.

Đợi đến khi yên trần tan đi, Chuẩn Đề xuất hiện trước mắt mọi người, thân hình y mang theo vài phần chật vật, mặc dù không bị thương, nhưng bị một Chuẩn Thánh đánh thành ra như vậy, trong mắt y tràn ngập hàn quang.

“Hạo Thiên, ngươi tìm chết!” Chuẩn Đề nổi giận, thân là Thánh Nhân, bao giờ y từng mất thể diện như vậy, mất thể diện trước mặt chúng sinh Hồng Hoang.

Nếu không thể chém giết Hạo Thiên, làm sao y có thể lập thân trong Hồng Hoang.

Toàn thân y kim quang đại phóng, hóa ra Kim Cương Lưu Ly Thân, công sát về phía Hạo Thiên, muốn trong thời gian ngắn nhất trấn áp hoặc đánh giết Hạo Thiên!

"Ha ha ha, đây mới là trận chiến ta mong đợi, giết!" Một bên, Thông Thiên đang giao chiến với Lão Tử, cảm nhận được thực lực của Hiên Viên và Hạo Thiên, trong mắt y tràn ngập vẻ hưng phấn, Thanh Bình Kiếm trong tay y càng phát ra tiếng kiếm minh tranh tranh.

Hiên Viên dùng kiếm, Hạo Thiên dùng kiếm, y cũng là người dùng kiếm, tự nhận kiếm đạo của mình không thua kém bất kỳ ai, y vung Thanh Bình Kiếm trong tay chém ra một vết nứt màu xanh trên không trung.

Nơi vết nứt màu xanh đó đi qua, tựa như một biển xanh mênh mông, chiếm giữ nửa bầu trời, sau đó từ đó mọc ra từng đạo thanh liên.

Từng đạo thanh liên sinh trưởng ra, tựa như vô cùng vô tận, sau đó lại cùng lúc chấn động, tất cả thanh liên nở rộ, trong đó bắn ra ức vạn vạn đạo kiếm khí, gào thét bay ra, hợp lại thành phong bão kiếm khí, chém về phía Lão Tử.

Lão Tử ánh mắt như điện, y đưa tay chỉ về phía trước, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu y rủ xuống từng đạo huyền hoàng chi khí, chắn trước mặt y.

Lão Tử đỉnh đầu lơ lửng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, rũ xuống vạn đạo Huyền Hoàng khí, cùng với ức vạn vạn Thanh Liên kiếm khí mà Thông Thiên chém ra va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng kim loại va chạm leng keng.

Giữa hai người, một bên công kích sắc bén, một bên phòng ngự vô địch, song phương giằng co, khó phân thắng bại!Rầm!Một tiếng động lớn vang lên, không gian xung quanh nứt vỡ, Thông Thiên không đợi kiếm khí Thanh Liên tiêu tan, lại một lần nữa cầm Thanh Bình kiếm xông lên, trên kiếm âm dương nhị khí lưu chuyển.Khí tức cực nóng và cực lạnh luân phiên không ngừng, không gian hoặc bị đóng băng ngưng đọng, hoặc bị thiêu đốt biến mất, không ngừng nứt vỡ, từng mảng từng mảng, cực kỳ đáng sợ.Đối mặt với chiêu tấn công của Thông Thiên, sắc mặt Lão Tử cũng thay đổi, thân hình lùi về phía sau, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu hơi ảm đạm.

Chương 256

"Định!" Lão Tử không kịp bận tâm, vung tay lên, Thái Cực Đồ hiện ra trước người, âm dương nhị khí lưu chuyển, hóa ra một cây cầu vàng, định trụ nhát kiếm của Thông Thiên.Trong mắt cả hai đều lóe lên một tia hàn quang, ngay sau đó thân hình lại biến hóa nhanh chóng, gần như khiến người ta không thể nhìn rõ, chỉ thấy hai luồng sáng xanh và trắng không ngừng giao thoa hiện ra.Ở một bên khác, Tiếp Dẫn ngồi trên Mười Hai Phẩm Công Đức Kim Liên, miệng lẩm bẩm niệm chú, kim liên dưới thân phát ra ánh sáng vàng.Từng điểm ánh sáng bay ra, hóa thành những đóa kim liên, bay về phía Hoàng Thiên, những lời Tiếp Dẫn niệm trong miệng cũng hóa thành phù văn vàng, bay về phía Hoàng Thiên, dường như muốn ấn vào thể nội Hoàng Thiên.Thấy cảnh này, khóe miệng Hoàng Thiên lộ ra một nụ cười lạnh, trong mắt lóe lên một tia hàn quang: "Thủ đoạn của ngươi, muốn độ hóa ta?

Đơn giản là si tâm vọng tưởng!""Tan biến!" Lời vừa dứt, Hoàng Thiên bước một bước về phía trước, một luồng uy thế vô hình từ trên người Hoàng Thiên xông thẳng lên trời, biến không gian xung quanh thành một trường chân không, những phù văn vàng và kim liên đó căn bản không thể đến gần Hoàng Thiên.Sau đó phía sau Hoàng Thiên hiện lên sắc đỏ như máu, khí tức nóng bỏng từ trên người y bốc ra, toàn bộ khí huyết của Hoàng Thiên hiển hóa, đột nhiên một quyền đánh thẳng vào Tiếp Dẫn.Theo một quyền đó, vô tận phong bạo hình thành, dưới một quyền, những kim liên và phù văn trên đường đều bị tiêu diệt, càng gào thét lao về phía Tiếp Dẫn.Tiếp Dẫn mi mắt hơi rũ xuống, thân hình không hề động đậy, chỉ niệm chú lớn hơn mấy phần, công đức kim liên dưới thân càng tỏa sáng hơn, một đồ án chữ 'Vạn' hiện ra

trước người y.Đem vô tận phong bạo mà một quyền của Hoàng Thiên phát ra hóa giải thành hư không, ngay sau đó Tiếp Dẫn đứng dậy, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt lạnh lùng vô tình. "Chưởng Trung Phật Quốc!" Bàn tay phải giơ ra vồ về phía Hoàng Thiên, trên bầu trời theo động tác của Tiếp Dẫn, xuất hiện một bàn tay khổng lồ vô cùng.Trên bàn tay đó đầy những hoa văn và phù văn màu vàng, nếu nhìn kỹ, trên bàn tay đó dường như có ức vạn tăng lữ xuất hiện, không ngừng tụng niệm kinh văn. "A!

Cực điểm của vũ lực, phá vỡ bầu trời!" Hoàng Thiên không hề có chút sợ hãi nào, võ đạo của y đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng vẫn luôn không có cơ hội toàn lực thi triển, đây chính là cơ hội tốt.Hai tay hợp lại, trên người Hoàng Thiên hiện lên một khí cơ kinh người, hai mắt đột nhiên mở ra, khí thế trên người Hoàng Thiên đột nhiên chấn động, sau đó song quyền đánh thẳng vào bàn tay khổng lồ trên đỉnh đầu.Ầm ầm ầm!Ầm ầm ầm!Hai bên va chạm lẫn nhau tiêu diệt, vô tận phong bạo tản ra xung quanh, không gian phát ra từng trận gợn sóng, không ngừng lan rộng về phía xa.Một đám Thánh nhân trong Hồng Hoang đánh nhau sống mái, bên dưới đám đệ tử Tiệt giáo và đệ tử ba giáo kia cũng dốc toàn lực chiến đấu, trong tiếng động giao chiến, Hồng Hoang không ngừng vang lên tiếng nổ ầm ầm.Đế Tân đối mặt với Nguyên Thủy, khóe miệng y lộ ra một vệt máu, cuối cùng vẫn chưa bước vào Hỗn Nguyên, dù hiện tại có thể tranh phong với Nguyên Thủy, trên người y vẫn bị thương, vết thương không hề nhẹ.Nhưng trong mắt Đế Tân lại càng thêm sáng ngời, nhìn thấy con đường phía trước, khí tức trên người y càng thêm huyền ảo. "Ta đã nhìn thấy, hôm nay, ta Đế Tân tất sẽ chứng đắc vị trí Hỗn Nguyên!" "Thiên Đạo thương thương, Nhân Đạo đường hoàng." "Trảm!" Hiên Viên Kiếm trong tay Đế Tân phát ra ánh sáng vàng, một bức họa cuộn tròn hiện ra phía sau Đế Tân, trên đó miêu tả tất cả sự việc của Nhân tộc từ khi sinh ra.Sau đó hóa thành một đạo kim quang dung nhập vào

Hiên Viên Kiếm, đột nhiên một kiếm chém ra, một dòng sông vàng bị y chém ra.Dòng sông đó mang theo khí tức Nhân Đạo mênh mông, lao về phía Nguyên Thủy. "Đáng chết!

Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn kiếm khí, trảm!" Nguyên Thủy hai mắt mang theo sắc lạnh lẽo, nội tâm y cảm thấy vô cùng phẫn nộ, dựa vào thực lực Thánh nhân, không những không đánh bại được Đế Tân, thậm chí bây giờ còn để Đế Tân có cơ duyên chứng đạo, tuyệt đối không thể dung thứ!Bàn Cổ Phiên trong tay không ngừng rung động, từng đạo Hỗn Độn kiếm khí được y vung ra, nhưng những Hỗn Độn kiếm khí này không bay về phía dòng sông vàng kia, mà không ngừng dung hợp.Trong chớp mắt, vô số Hỗn Độn kiếm khí dung hợp thành một đạo duy nhất, từng tia Hỗn Độn khí lưu chuyển từ trên đạo Hỗn Độn kiếm khí đó, ép sập không gian xung quanh.Sau đó Nguyên Thủy một ngón tay chỉ, đánh thẳng vào dòng sông vàng kia.Rầm!Ầm ầm ầm!Khi hai bên giao chiến, toàn bộ Hồng Hoang đều chấn động, vô tận phong bạo tàn phá bốn phương, trên mặt đất xuất hiện từng đường khe nứt khổng lồ, vô số tinh thần trong Thái Cổ Tinh Không bị chấn nát.Hóa thành sao băng và vẫn thạch, mang theo lửa rơi xuống Hồng Hoang.Trong Vạn Tiên Trận, không ít đệ tử Tiệt giáo và đệ tử ba giáo kia bị ảnh hưởng, cũng tổn thất nặng nề, ngay cả Vạn Tiên Trận cũng không thể duy trì được.Mấy người đang giao chiến khác đều dừng lại, dồn ánh mắt vào nơi Nguyên Thủy và Đế Tân giao đấu.Đợi phong bão tan đi, mọi người nhìn lại, chỉ thấy thân hình Nguyên Thủy mang theo mấy phần chật vật, khóe miệng chảy ra một vệt máu tươi.Đế Tân thì nửa quỳ giữa không trung, thần quang của Hiên Viên Kiếm trong tay ảm đạm, gần như không nhìn thấy, trên người đầy máu thịt mơ hồ, không ít chỗ lộ ra xương trắng, bị thương rất nặng.Nhưng trên mặt Đế Tân lại mang theo nụ cười, đầu tiên là im lặng, sau đó tiếng cười của y vang vọng khắp Hồng Hoang thiên địa. "Ha ha ha...

Hôm nay, ta Đế Tân thành đạo Hỗn Nguyên!"Một luồng khí tức từ trên người y lưu chuyển ra, tuy rằng yếu ớt, nhưng những người có mặt đều biết điều đó đại biểu cho cái gì. "Chúc mừng đạo hữu chứng đạo Hỗn Nguyên!" Thông Thiên đứng một bên khóe miệng ngậm nụ cười, nói với Đế Tân.Hoàng Thiên thì thân hình lóe lên, đến bên cạnh Đế Tân, đỡ y dậy, thần sắc khá cảnh giác nhìn Lão Tử và những người khác.Đúng lúc này, một đạo kim quang từ bờ Đông Hải hiện lên, sau đó một tòa đại điện sừng sững trên đỉnh đầu Đế Tân, Toại Nhân thị tam tổ, các Tam Hoàng Ngũ Đế, một đám cao thủ cấp Chuẩn Thánh của Nhân tộc ùn ùn xuất hiện.Đều bảo vệ Đế Tân, sẽ không trông mong vào việc Lão Tử và những người khác không động thủ.Ầm ầm ầm!Trên Cửu Thiên, từng đạo lôi đình lóe lên, sau đó ba vạn vạn dặm tử khí từ phương Đông tràn đến, vô tận tường thụy từ trên trời giáng xuống, vô tận sát khí bắt đầu tiêu tan từ trong Hồng Hoang, lượng kiếp sắp kết thúc.Trong trận đại hỗn chiến vừa rồi, không ít đệ tử Tứ giáo đều lên Bảng Phong Thần, đủ số lượng cần thiết cho Bảng Phong Thần, cộng thêm Đế Tân chứng đạo, Phong Thần lượng kiếp sắp qua đi. "Không hay rồi!" Sắc mặt Lão Tử và những người khác đều thay đổi, không kịp bận tâm gì, vội vàng ra tay tấn công Đế Tân, Hạo Thiên và Thông Thiên. "Ngươi dám!!!"Lão Tử triển khai Thái Cực Đồ lên không trung, diễn hóa ra cầu vàng âm dương hai màu áp chế về phía Hiên Viên và những người khác, Nguyên Thủy cũng vung vẩy Bàn Cổ Phiên, từng đạo Hỗn Độn kiếm khí chém tới.Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng tự mình thi triển thủ đoạn, Chưởng Trung Phật Quốc, Vạn Tự Đại Ấn, Thất Bảo Diệu Thụ vung ra Thất Thải Thần Quang đều lao tới.Nếu lúc này không ra tay, vậy thì khi lượng kiếp qua đi, muốn ra tay nữa sẽ không còn cơ hội, vì vậy vào khoảnh khắc này, tất cả đều dốc hết toàn lực. "Ngươi dám!!!" Đối mặt với những đòn tấn công mà Lão Tử và những người khác đánh ra, Toại Nhân thị và những người khác đều phẫn nộ, từng người

một thi triển sát phạt đại thuật, đánh trả lại những đòn tấn công của Lão Tử và những người khác.Ầm ầm ầm!Ầm ầm ầm!Từng tiếng va chạm vang lên vô tận, những đòn tấn công của Lão Tử và những người khác đều bị hóa giải, không ai tấn công được Đế Tân và những người khác. "Lão Tử, nếu ngươi còn dám ra tay, thì ta cùng Nhân tộc sẽ không đội trời chung!" Hoàng Thiên bước lên một bước, trong mắt y mang theo sát cơ nồng đậm, nhìn về phía bốn người Lão Tử.Phía sau Toại Nhân thị và những người khác cũng đồng loạt bước lên một bước, theo tiếng hô của Hoàng Thiên. "Không đội trời chung!

Không đội trời chung!" Theo thời gian ngắn ngủi trôi qua, sắc mặt Đế Tân hơi hồi phục một chút, sau đó điều khiển Hiên Viên Kiếm trong tay, giơ tay vẫy gọi, triệu hoán Nhân tộc Khí Vận Thần Long ra, dung hợp với nó, khí tức trên người không ngừng tăng vọt.Vô số Nhân tộc đều cảm ứng được trong lòng, đồng loạt hô lớn. "Không đội trời chung!

Không đội trời chung!" Đối mặt với cảnh này, sắc mặt Lão Tử và những người khác âm trầm bất định, nhưng sau ba lần do dự, đều không ra tay nữa, cuối cùng không dám tuyệt giao với Nhân tộc.Chuẩn Đề đứng một bên nhìn cảnh này, trong lòng biết hiện tại không thể giao chiến với Nhân tộc, Tây Phương Giáo tham gia lượng kiếp lần này, tổn thất nặng nề, vốn không hưng thịnh của Tây Phương Giáo lại càng mất đi mấy phần nguyên khí.Trong lòng đã hạ quyết tâm, ngay sau đó thân hình lóe lên, đến không trung trên đầu đệ tử Tiệt giáo, vung tay áo một cái, thu đi không ít đệ tử Tiệt giáo. "Hỗn trướng!

Chuẩn Đề muốn chết!" Thông Thiên nhìn cảnh này, vành mắt muốn nứt ra, trong mắt đầy sát cơ, Thanh Bình Kiếm trong tay chém ra, hình thành kiếm mang hùng vĩ, đánh về phía Chuẩn Đề.Cách làm của Chuẩn Đề quả thực như một tên cường đạo, đơn giản là quá khinh người, căn bản không thể nhẫn nhịn được sát cơ trong lòng.

"Lão Tử, Nguyên Thủy, không mau ngăn cản Thông Thiên, lúc trước đã đồng ý với ta!" Chuẩn Đề thân hình lóe lên, nói với Lão Tử và Nguyên Thủy. "..." Thông Thiên hai mắt trở nên đỏ ngầu, tuy rằng trong lòng đã quyết định, tình huynh đệ Tam Thanh đã tiêu tan, nhưng lại không nghĩ rằng, Lão Tử và Nguyên Thủy lại dám bán đứng đệ tử Tiệt giáo.Bằng gì?

Trong lòng y đầy bi lương, lửa giận ngút trời! "Thông Thiên, ta cũng vì muốn tốt cho ngươi, trong Tiệt giáo không ít người phúc duyên cạn bạc, Chuẩn Đề muốn, cứ việc cho đi!" Lão Tử im lặng không nói, Nguyên Thủy lại mở miệng nói, trong lời nói không hề có chút bất an nào. "Tốt!

Tốt!

Tốt!" "Nguyên Thủy, quả thực tốt không biết xấu hổ, lại cùng ta là Tam Thanh!" "Tất cả đều bức ta, nếu đã như vậy, vậy chi bằng cùng quay về Hỗn Độn đi!" "Tru Tiên Kiếm Trận, hiện!" "Tứ kiếm hợp nhất, trảm!" Thông Thiên một tiếng gầm lớn, bốn thanh Tru Tiên Kiếm vốn bị thu đi lại một lần nữa xuất hiện trong tay y, hóa thành Tru Tiên Kiếm Trận, ngưng tụ sát khí tồn tại giữa thiên địa.Tứ kiếm hợp nhất, mang theo khí thế vô cùng, chém thẳng vào trung tâm Hồng Hoang. "Không hay rồi!" Sắc mặt Lão Tử và những người khác đều thay đổi, căn bản không kịp ngăn cản Thông Thiên, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thông Thiên một kiếm chém vào trung tâm Hồng Hoang.Rầm!

Ầm ầm ầm!Thiên địa đột nhiên biến sắc, như thể tận thế giáng lâm, vô số núi lửa phun trào, trên bầu trời từng đạo lôi đình đánh xuống khắp nơi trong Hồng Hoang, vô số tinh thần trong Thái Cổ Tinh Không rơi xuống.Đại lục Hồng Hoang vốn đã chịu không ít áp lực, nay lại vỡ nát, trong đó chia thành bốn khối Hồng Hoang vỡ vụn khổng lồ, càng có vô số mảnh vỡ nhỏ bay tứ tung. "Thông Thiên, ngươi xem ngươi đã làm chuyện tốt gì!" Nguyên Thủy lạnh lùng quát

mắng! "Ha ha ha!

Chương 257

Nguyên Thủy, tất cả đều bức ta, nếu không muốn ta được yên, vậy thì tất cả cùng đồng quy vu tận đi!" Hiện tại Thông Thiên hình dạng như một kẻ điên. "Giết!" Thông Thiên không hề dừng lại, không bận tâm đến Hồng Hoang đã vỡ nát, cầm kiếm đồng thời xông thẳng vào bốn người Lão Tử, hoàn toàn không hề cố kỵ gì.Vào khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều có chung một suy nghĩ về Thông Thiên, trong lòng Chuẩn Đề càng hối hận khôn nguôi, hành động thu lấy đệ tử Tiệt giáo lại khiến Thông Thiên phẫn nộ đến mức này, nếu biết trước như vậy, đã không ra tay. "Cửu Châu Đỉnh xuất, định!" Nhân tộc thần khí do Nhân tộc rèn đúc xuất hiện, định trụ khối đại địa Hồng Hoang ở phía đông nhất, từng cao thủ Chuẩn Thánh của Nhân tộc đi về bốn phía, bình ổn tai nạn trên một khối đại lục. "Địa Thư hiện, Đại Địa Thai Mô..." Trên khối đại lục phía tây, trong Vạn Thọ Quan, Trấn Nguyên Tử cầm Địa Thư, liên kết địa mạch Hồng Hoang, định trụ một khối địa giới Hồng Hoang, những tu sĩ Chuẩn Thánh ẩn thế trên đại lục phía tây cũng ùn ùn xuất thế định trụ một khối địa phương.Nữ Oa vẫn luôn không ra tay lúc này cũng hiện thân, Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ bay ra, định trụ hai khối đại lục còn lại.Không ít các đại năng ẩn thế cũng ùn ùn xuất thế tiêu trừ tai nạn, cuối cùng tạm thời bình ổn được tai nạn.Nhưng bốn khối đại lục đã tách rời, dù là các Thánh nhân cũng không có cách nào hợp chúng lại được.Chỉ là dù phản ứng nhanh chóng, vẫn có vô số sinh linh Hồng Hoang gặp nạn, nhất thời oán khí ngút trời, vô tận nhân quả chi lực hội tụ về phía mấy người đã gây ra tai nạn. "Phụt!" Thông Thiên phun ra một ngụm máu tươi, chịu phản phệ của một luồng oán khí, bị thương không nhẹ, nhưng trong mắt y vẫn lóe lên hận ý, không hề giảm bớt.Bốn người Lão Tử thân là Thánh nhân, vạn kiếp bất diệt, vạn bàn nhân quả không

thêm vào thân, những oán khí này không thể phản phệ lên người họ, nhưng lại phản phệ lên giáo phái của mỗi người, khí vận tức thì suy bại.Cảm nhận sự biến hóa của khí vận bản thân, sắc mặt bốn người Lão Tử trở nên âm trầm, cục diện mà họ không muốn thấy nhất, lại không ngờ đã phát triển đến mức độ này. "Thông Thiên, bây giờ ngươi hài lòng chưa?!

Hồng Hoang vỡ nát, trở về Hỗn Độn, đây là điều ngươi muốn sao?" Lão Tử với sắc mặt âm trầm hỏi Thông Thiên. "Ha ha ha!

Hồng Hoang vỡ nát, thì có liên quan gì đến ta?" "Không phải Thánh nhân sao?

Vạn kiếp bất diệt, ta ngược lại muốn xem Hồng Hoang vỡ nát sau này, Thánh nhân còn có tồn tại không?!" Thông Thiên cười lạnh một tiếng, lời vừa dứt, tay trái bốn thanh Tru Tiên Kiếm hợp nhất, tay phải Thanh Bình Kiếm, hai tay giao nhau quét ngang ra, ức vạn kiếm khí được y vung ra, giết về phía bốn người Lão Tử. "Đại huynh, hà tất phải phí lời với Thông Thiên nhiều như vậy, trực tiếp bắt y lại, sau này sư phụ có quở trách, cũng không thể đổ lỗi lên người ta!" Nguyên Thủy vung Bàn Cổ Phiên chặn những kiếm khí kia, lạnh lùng nhìn Thông Thiên nói.Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng một bên nhìn nhau một cái, không nói nhiều, ánh mắt dồn vào Lão Tử, ý của họ rất rõ ràng.Thấy vậy, Lão Tử khẽ thở dài một tiếng, hai mắt hơi nhắm lại, sau đó mở mắt ra, trong mắt tràn đầy vẻ vô tình. "Nếu đã như vậy, Thông Thiên, đừng trách ta liên thủ bắt ngươi!" "Đều là những kẻ hư ngụy, nếu các ngươi muốn chiến, vậy thì chiến!" "Hãy xem ta Thông Thiên sau khi rớt khỏi Thánh vị, có thể giết được các ngươi không?!" Trên mặt Thông Thiên là nụ cười lạnh, trong lòng không hề có chút dao động nào, từ trước đến nay, không phải đều là bốn người liên thủ đối phó y sao?Bây giờ Thông Thiên có gì mà phải sợ!Thông Thiên tóc tai bù xù, trên mặt mang theo mấy phần điên cuồng, trong mắt tràn đầy

vẻ điên loạn, nếu không muốn y được yên, vậy thì ai cũng đừng mong được yên.Y muốn xem, Hồng Hoang vỡ nát, quay trở lại Hỗn Độn, những Thánh nhân này còn có thể giữ được Thánh vị không, xem có bị vô số oán khí và nhân quả của chúng sinh Hồng Hoang lấy mạng không.Lão Tử và những người khác im lặng, không nói thêm gì nữa, đồng loạt vây quanh Thông Thiên, mỗi người đều chuẩn bị ra tay, muốn bắt Thông Thiên.Vào lúc đó, một lối đi không gian hiện ra bên cạnh Thông Thiên, Càn Nguyên từ trong đó bước ra, trong mắt y đầy vẻ đạm mạc vô tình, yên lặng nhìn Lão Tử và những người khác, không hề mở miệng nói chuyện.Nguyên Thủy khá sốt ruột, đi đầu hỏi Càn Nguyên: "Càn Nguyên, ngươi xuất hiện ở đây có mục đích gì?

Chẳng lẽ muốn giúp Thông Thiên sao?" "Nguyên Thủy, ai đã cho ngươi cái gan, dám chất vấn ta như vậy?" "Nếu muốn cùng ta đánh một trận, lúc nào ta cũng hoan nghênh, đúng lúc ta muốn thử xem Thí Thần Thương có thể triệt để giết chết một vị Thánh nhân không, không bằng ngươi làm người đầu tiên đi!" Càn Nguyên nhìn Nguyên Thủy, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh, khí thế trên người đột nhiên bùng nổ, sát ý vô tận tràn ngập khắp thiên địa, sát ý đó ngưng tụ thành thực chất, hóa thành những bông tuyết đen kịt bay lả tả.Nhìn Càn Nguyên, sắc mặt Nguyên Thủy trở nên đen sì, trong lòng đầy phẫn nộ và uất ức, muốn bùng nổ mà đánh với Càn Nguyên, nhưng lại không phải đối thủ của Càn Nguyên, nhất thời cũng không biết nên nói gì tiếp.Thấy vậy, Lão Tử khá bình tĩnh mở miệng hỏi: "Càn Nguyên đạo hữu, xin hãy nói rõ ý của ngươi!" "Hồng Hoang vỡ nát, các ngươi không nghĩ cách làm thế nào để Hồng Hoang hợp lại, ngược lại còn ở trong Hồng Hoang đánh nhau sống mái, chẳng lẽ muốn Hồng Hoang này triệt để phá diệt sao?" Càn Nguyên không nói nhiều lời hoa mỹ, nói ra mục đích của mình, tuy rằng đối với y hiện tại mà nói, Hồng Hoang không còn quan trọng.Nhưng dù sao đi nữa, Hồng Hoang này là nơi sinh ra của y, trong Hồng Hoang cũng lưu lại

rất nhiều dấu ấn, nếu có thể, y cũng không muốn Hồng Hoang triệt để phá diệt.Tuy rằng cục diện hiện tại, cũng có một phần nguyên nhân do y không ngừng thúc đẩy từ phía sau.Lão Tử và những người khác im lặng một lúc, không thể không thừa nhận, Càn Nguyên nói có lý, tuy là Thánh nhân, không quan tâm đến sinh mệnh của chúng sinh Hồng Hoang, nhưng Hồng Hoang vỡ nát, cũng sẽ không đi đến đâu tốt đẹp.Ong ong!

Ong ong!Khi tất cả đều chìm trong im lặng, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa đột nhiên chấn động, bốn khối đại địa Hồng Hoang vốn đã được định trụ, bắt đầu rung chuyển.Một luồng khí thế từ bên ngoài Hồng Hoang áp xuống, vô cùng mạnh mẽ, cũng vô cùng bá đạo và hung ác. "Phụt!

Phụt!

Phụt!

Phụt!" Sắc mặt Lão Tử, Nguyên Thủy và bốn người khác đều thay đổi, bị một luồng khí thế đó áp xuống, tức thì phun ra một ngụm máu tươi, bị trọng thương.Thông Thiên thì nhờ Càn Nguyên đứng bên cạnh, đã hoàn toàn được hóa giải luồng khí thế đó, cũng không bị trấn áp nhiều bởi khí thế đó.Sau đó một luồng khí thế chậm rãi khuếch tán ra toàn bộ Hồng Hoang, vô số chúng sinh Hồng Hoang đều đột nhiên biến sắc, đồng loạt bị áp xuống mặt đất, không có chút chỗ trống nào. "Cao ngọa Cửu Trùng Vân, bồ đoàn Đạo Chân.

Thiên Địa Huyền Hoàng ngoại, ngô đương Chưởng Giáo Tôn.

Bàn Cổ sinh Thái Cực, Lưỡng Nghi Tứ Tượng tuần.

Nhất Đạo truyền Tam Hữu, Nhị Giáo Xiển Tiệt phân.

Huyền Môn đô lĩnh tụ, Nhất Khí hóa Hồng Quân." Theo những lời nói như vậy lưu chuyển khắp Hồng Hoang thiên địa, luồng uy áp giữa

thiên địa đó chậm rãi tiêu tan, ngay sau đó toàn bộ bầu trời Hồng Hoang đều bị tử khí bao phủ, tường vân vạn trượng, thụy khí tràn ngập chân trời, dị hương hiện ra, tiên âm từng trận.Trong lòng một đám sinh linh Hồng Hoang đều chấn động.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người mặc đạo bào màu tím cổ xưa, mang theo khí tức lạnh lùng đạm bạc, giống như Thiên Đạo không thể diễn tả, giáng lâm.Người đó chính là Đạo Tổ Hồng Quân. "Bái kiến Hồng Quân Đạo Tổ, xin Hồng Quân Đạo Tổ cứu Hồng Hoang!" "Bái kiến lão sư, lão sư thánh an!" Vô số sinh linh Hồng Hoang đều quỳ lạy Hồng Quân, trong mắt lộ ra vẻ hy vọng, bây giờ Hồng Quân xuất hiện, vậy thì Hồng Hoang thiên địa có thể được bảo tồn, họ cũng có thể sống sót.Ngay cả Lão Tử và những người khác cũng đồng loạt hành lễ với Hồng Quân, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, cũng không muốn Hồng Hoang vỡ nát. "Hừ!

Phong Thần lượng kiếp đã hết, các ngươi lại tùy tiện vọng vi, khiến Hồng Hoang bây giờ vỡ nát, các ngươi khó tránh khỏi tội lỗi, hãy đứng sang một bên, đợi ta luyện lại thiên địa sau, sẽ cùng các ngươi tính sổ!" Hồng Quân sắc mặt lạnh lùng, quét mắt nhìn mọi người một cái, lại khiến họ phun ra một ngụm máu tươi. "Định!" Ánh mắt chuyển hướng, Hồng Quân không nhìn Lão Tử và những người khác nữa, mà nhìn toàn bộ thiên địa, theo một tiếng quát nhẹ, thiên địa ầm ầm một tiếng, không còn chấn động nữa.Một luồng dao động huyền ảo lan ra toàn bộ Hồng Hoang, tất cả mọi thứ dường như đều bị cấm chỉ trong khoảnh khắc đó, giống như một bức họa, bị định hình lại trong khoảnh khắc đó.Ngay cả những đại năng Chuẩn Thánh cũng bị định trụ, không có chút chỗ chống cự nào, đó không thuộc về sức mạnh của Thánh nhân, mà là sức mạnh của Thiên Đạo. "Mạnh quá..." Trên mặt một đám Thánh nhân như Lão Tử cũng mang theo vẻ ngưng trọng, Hồng Quân bây giờ quá mạnh, chỉ một tiếng quát nhẹ đã

định trụ Hồng Hoang, thần thông như vậy ngay cả họ cũng không thể thi triển ra.Thánh nhân tuy rằng thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ, muốn phá hủy Hồng Hoang dễ dàng, nhưng cần thời gian, lại không có cách nào giống như Hồng Quân, trong nháy mắt định trụ toàn bộ Hồng Hoang, dễ dàng có thể tiêu diệt chúng sinh Hồng Hoang. "Hợp!" Khi Lão Tử và những người khác đang suy tư, Hồng Quân lại một tiếng quát nhẹ, một luồng Đạo Vận từ trên người y bay lên, Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp trong tay hiện ra, từng đạo Thiên Đạo quy tắc từ trên người y lan ra.Giống như mạng nhện, lan ra toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, mang theo khí tức Thiên Đạo bao phủ Hồng Hoang.Sau đó Hồng Quân lại vươn tay vồ lấy, tức thì đại võng vô số Thiên Đạo quy tắc hình thành bị y nắm trong tay, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa dường như cũng bị y nắm trong tay.Vô số pháp ấn từ trong tay Hồng Quân đánh ra, ấn vào Thiên Đạo pháp võng đã hình thành, toàn bộ Hồng Hoang đều bắt đầu chấn động, Lão Tử và những người khác có thể thấy những biến hóa kinh người.Chỉ thấy Hồng Hoang vốn bị đánh nát, bây giờ lại nhanh chóng phục hồi, bốn khối đại địa Hồng Hoang kia bắt đầu tiến lại gần trung tâm.Tuy rằng không hợp lại thành một khối, nhưng giữa chúng lại có sự liên kết, dường như hình thành một đại trận, duy trì bốn khối mảnh vỡ.Tứ Tượng của Hồng Hoang thiên địa cũng lóe lên, mỗi cái đều dung nhập vào một khối đại địa, tăng cường cường độ của nó. "Kể từ hôm nay, bốn khối mảnh vỡ này là Tứ Đại Bộ Châu của Hồng Hoang, lần lượt là Đông Thắng Thần Châu, Nam Chiêm Bộ Châu, Bắc Câu Lô Châu, Tây Ngưu Hạ Châu!" Hồng Quân thản nhiên nói, sau đó lại thúc đẩy sức mạnh Thiên Đạo, thu thập những mảnh vỡ khác ngoài Tứ Đại Bộ Châu.Dưới thủ đoạn của Hồng Quân, những mảnh vỡ đó bắt đầu kết hợp, pháp quyết trong tay không ngừng biến hóa, những mảnh vỡ đó cũng không ngừng biến hóa. "Nhân Gian Giới, xuất!" Không biết qua bao lâu, dưới một tiếng quát lớn của Hồng Quân, chỉ thấy một quả cầu khổng

lồ hiện ra trước mắt mọi người, trong đó dường như có một phương vũ trụ.Không!Đó là một vũ trụ khác, không giống với hình thái vũ trụ của Hồng Hoang.Hồng Quân còn khắc vô số đại trận bên trong và bên ngoài quả cầu, khiến tốc độ thời gian bên trong chậm hơn rất nhiều so với bên ngoài, thậm chí tỷ lệ đó còn không ngừng tăng lên.

Chương 258

"Thái Dương Hệ...

Ngân Hà Hệ...

Trái Đất..." Càn Nguyên lẩm bẩm trong lòng, hai mắt trong nháy mắt hơi thất thần, sau đó liền tỉnh táo lại, cũng không nói nhiều, chỉ yên lặng nhìn Hồng Quân thi triển.Hồng Quân dừng tay, trong mắt y lộ ra một tia hài lòng, sau đó vung tay giữa không trung, từ Tứ Đại Bộ Châu chọn lấy một phần sinh linh, ném họ vào trong quả cầu, và thay đổi ký ức của họ.Đưa tay chỉ, một quả cầu dừng lại phía dưới Tứ Đại Bộ Châu, phía dưới quả cầu là U Minh Giới do Hậu Thổ khai tích ban đầu.Ba bên liên hệ lẫn nhau, nương tựa lẫn nhau, nếu một bên bị tổn hại, thì hai bên còn lại cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp. "Từ hôm nay, Tam Thập Tam Thiên Thiên Đình là Thiên Giới, Tứ Đại Bộ Châu là Địa Tiên Giới, đây là Nhân Gian Giới, Tam Giới thống nhất lẫn nhau." "Xét thấy Thánh nhân thực lực cường đại, từ hôm nay, Thánh nhân không được dễ dàng tiến vào Địa Tiên Giới, can thiệp vận chuyển của Địa Tiên Giới, nếu vi phạm thì Thiên Đạo sẽ phạt!" Hồng Quân với vẻ mặt lạnh lùng nói ra một tràng lời nói, khiến sắc mặt Lão Tử và những người khác đều thay đổi. "Từ hôm nay, Tam Giới thống nhất lẫn nhau, Thánh nhân không được dễ dàng ra tay trong Địa Tiên Giới, kẻ vi phạm Thiên Đạo sẽ phạt!" Lời nói lạnh lùng của Hồng Quân vang lên, khiến sắc mặt Lão Tử và các Thánh nhân đều thay đổi.Không ngờ cuối cùng lại có một kết quả như vậy, chỉ thấy Nguyên Thủy đi đầu hỏi Hồng Quân: "Xin hỏi lão sư, nếu chúng ta Thánh nhân không thể ra tay, vậy Hoàng Thiên và những Hỗn Nguyên khác có thể ra tay trong Địa Tiên Giới không?"Hồng Quân nghe lời Nguyên Thủy hỏi, chăm chú nhìn y, nhìn đến mức Nguyên Thủy sau

lưng toát mồ hôi lạnh, sau đó mới mở miệng nói: "Hỗn Nguyên có thể cư ngụ trong Địa Tiên Giới, nhưng cũng không thể ra tay, nếu không dưới Thiên Đạo tuyệt không có đường sống!" "Các ngươi đánh nhau dẫn đến Hồng Hoang suýt chút nữa phá diệt, khiến Vô Lượng lượng kiếp suýt chút nữa đến sớm, các ngươi vốn nên chịu nghiêm phạt, nhưng dưới Thiên Đạo tự có một đường sinh cơ, hãy theo ta về Tử Tiêu Cung bế quan một nguyên hội, khi nào tội nghiệt thanh tẩy, khi đó sẽ được thả ra, các ngươi có vạn năm thời gian, hãy đến Tử Tiêu Cung của ta!" Hồng Quân sau khi nói xong, chỉ khẽ gật đầu với Càn Nguyên, sau đó thân hình biến mất, quay về Tử Tiêu Cung.Càn Nguyên nhìn Hồng Quân rời đi, trong mắt y lộ ra một tia trầm tư, cách làm của Hồng Quân trong mắt y lộ ra mấy phần kỳ lạ.Phía sau Hồng Hoang nước quá sâu, bí mật quá nhiều, vì sao phải phong tỏa Nhân Gian Giới, sửa đổi ký ức của nó, vì sao sau Tây Du, không còn tin tức của các Thánh nhân hay thậm chí là các Đại Thần Thông giả, đều là những bí ẩn chưa được giải đáp.Nhưng, tạm thời đều không liên quan đến Càn Nguyên, y đã quyết định, tạm thời rời khỏi Hồng Hoang, sau này có bí mật gì, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết.Thân ảnh Càn Nguyên cũng biến mất, Thông Thiên lúc này đã khôi phục bình tĩnh, cuối cùng nhìn Lão Tử và những người khác một cái, mang theo những đệ tử Tiệt giáo còn sống sót quay về Kim Ngao Đảo.Lão Tử và những người khác cũng thần sắc phức tạp, trong lòng khá chua chát, sau đó mỗi người mang theo đệ tử giáo phái trở về đạo trường của mình, tiếp theo có những chuyện cần thương nghị.Một trận Phong Thần lượng kiếp, bất kể giáo phái nào cũng không chiếm được lợi lộc, bất kể giáo phái nào cũng tử thương thảm trọng.Thiên địa mênh mông, thời gian trôi nhanh, thoáng chốc vạn năm thời gian sắp trôi qua, tuy rằng vạn năm đối với Hồng Hoang mà nói cũng chỉ là một đoạn thời gian ngắn ngủi, nhưng tai nạn do Phong Thần gây ra cũng dần dần bị thời gian xoa dịu.Một ngày nọ, trong Hồng Hoang quả nhiên không

còn yên tĩnh như vậy, vô số Đại Thần Thông giả Hồng Hoang xuất hiện trong Thiên Đình, ban đầu Hạo Thiên đối mặt với Chuẩn Đề, tuy rằng ở thế yếu, nhưng cũng đã thể hiện được phong thái.Thậm chí nhờ khí vận Thiên Đình, có thể tạm thời đối chọi với một vị Thánh nhân Chuẩn Đề, thực lực như vậy đủ để khiến các thế lực tiền Thiên Đình, kính trọng Thiên Đình.Hôm nay cũng không phải một ngày đơn giản, mà là ngày Thiên Đình Phong Thần, chỉ thấy một đài cao sừng sững, Khương Tử Nha và Thân Công Báo hai người đứng trên đài cao, một người cầm Phong Thần Bảng, một người cầm Đả Thần Tiên, cùng nhau phong thần.Không lâu sau, Hạo Thiên và Dao Trì bước đến, tuy rằng trên mặt Hạo Thiên có mấy phần tái nhợt, nhưng không hề ảnh hưởng đến hình tượng của y. "Chúng thần bái kiến Đại Thiên Tôn, bái kiến Dao Trì." Một đám tiên thần Thiên Đình đầu tiên hành lễ với Hạo Thiên và Dao Trì, sau đó các Đại Thần Thông giả Hồng Hoang cũng hơi cúi chào. "Chư vị không cần đa lễ, lần này Thiên Tôn ta cảm tạ chư vị đến quan lễ, xin hãy yên tĩnh chờ đợi, không lâu nữa sẽ đến lúc tế trời phong thần." Hạo Thiên khóe miệng mang theo nụ cười, chưa từng thoải mái như lúc này, bây giờ Thánh nhân đã bị cấm lệnh, trong Hồng Hoang còn có bao nhiêu người có thể đối kháng với y. "Chúng thần minh bạch!" Mọi người đều cung kính đáp, sau đó yên tĩnh ngồi xuống, chờ đợi thời gian phong thần.Đợi những người cần đến đều đủ, Khương Tử Nha và Thân Công Báo bắt đầu tiến hành chuẩn bị nghi thức phong thần, sau đó trên bầu trời từng đạo lôi điện lóe lên, một luồng khí thế nhàn nhạt bao phủ toàn bộ Thiên Đình. "Thiên Địa Phong Thần!

Hôm nay bắt đầu!" Khương Tử Nha và Thân Công Báo đồng thời quát lớn, Phong Thần Bảng lơ lửng trước người họ, phát ra ánh sáng quý báu lung linh, trên đó từng cái tên lóe lên, chỉ thấy Khương Tử Nha và Thân Công Báo trong mắt thần quang lóe lên, sau đó liền cao giọng nói: "Sắc phong Bách Giám làm thủ lĩnh Bát Bộ Chính Thần

Thanh Phúc Chính Thần!" "Sắc phong Hoàng Thiên hóa thành Tam Sơn Chính Thần Bỉnh Linh Công!".... "Sắc phong Bá Ấp Khảo làm Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, hiệp trợ Hạo Thiên Thượng Đế chấp chưởng Thiên Đình, quản lý Thiên Kinh Địa Vĩ, Nhật Nguyệt Tinh Thần!"Sau khi người cuối cùng được Khương Tử Nha và Thân Công Báo sắc phong, ba thiện thi của các Thánh nhân rời đi trước, Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên thì giao lại cho Hạo Thiên, sau khi phong thần xong Hạo Thiên đại yến quần thần và các Đại Thần Thông giả, muốn đưa uy nghiêm của Thiên Đình vào lòng người.Sau khi yến tiệc tan đi, một đám Đại Thần Thông giả đều quay về đạo trường của mình, bây giờ lượng kiếp kết thúc, chính là thời điểm tốt để tham ngộ Thiên Địa quy tắc, đồng loạt bế quan tìm kiếm đột phá.Trận Thánh nhân đại chiến cuối cùng của Phong Thần Chi Chiến khiến họ hiểu ra, Hồng Hoang không phải sẽ không vỡ nát, khó bảo có một ngày nào đó sẽ không thực sự vỡ nát, nếu lúc đó không thể chứng đạo Hỗn Nguyên, thì kết cục của họ sẽ vô cùng bi thảm.Nhất thời toàn bộ Hồng Hoang lại khôi phục sự yên bình, vô số chủng tộc đều tìm cách phát triển, giống như luân hồi, mỗi lần sau lượng kiếp đều chìm vào yên bình, sau đó lại ủ mưu cho lượng kiếp tiếp theo.Trong Thiên Đình, Hạo Thiên và Dao Trì đối tọa, trong mắt Dao Trì mang theo mấy phần lo lắng nhìn Hạo Thiên với sắc mặt tái nhợt, chỉ thấy y mở miệng nói: "Bệ hạ, ngài có thật sự đã cảm nhận được con đường Hỗn Nguyên?"Trong mắt Hạo Thiên lộ ra một tia vui mừng, chỉ thấy y mở miệng nói: "Không sai, tuy rằng ban đầu ta giao chiến với Chuẩn Đề bị trọng thương, nhưng cũng đã nhìn thấy con đường phía trước." "Trận đại chiến lần này, ta nhờ vào khí vận Thiên Đình, cũng đã tạo ra ảnh hưởng rất lớn đến bản thân, cần phải dưỡng thương, chỉ tiếc là cục diện bây giờ rất tốt, ta lại không thể làm gì." Trong mắt y lộ ra một tia thần sắc không cam lòng.Ban đầu khi giao chiến với Chuẩn Đề, nhờ khí vận Thiên Đình trợ giúp, nhìn có vẻ không thua kém

Chuẩn Đề, nhưng lại bị thương thầm, hiện tại tạm thời ổn định lại, nhưng vết thương lại không ngừng khỏi.Bây giờ lại có xu hướng xấu đi, biến cố này đã làm rối loạn toàn bộ kế hoạch, bây giờ chỉ có thể dưỡng thương trước rồi tính sau. "Nếu Bệ hạ bế quan, vậy những công việc trong Thiên Đình nên xử lý thế nào?" Dao Trì mở miệng hỏi.Hạo Thiên nghe vậy khóe miệng lộ ra một nụ cười, sau đó phía sau y xuất hiện một bóng người, hành lễ với Dao Trì và nói: "Ta là Ngọc Hoàng Đại Đế, Thiên Đình do ta chưởng khống!" "Thiện thi của Thiên Tôn ta, có sự tồn tại của y, xử lý công việc Thiên Đình, tạm thời là đủ rồi, đợi Thiên Tôn ta xuất quan, chính là lúc động thủ!" Trong mắt Hạo Thiên hiện lên từng tia tinh quang. "Nếu đã như vậy, vậy ta cũng sẽ bế quan cùng Bệ hạ, nếu không sau này ta sẽ không thể giúp đỡ Bệ hạ!" Dao Trì hiểu ra, sau đó cũng phái thiện thi của mình ra, hóa thành Vương Mẫu chấp chưởng Dao Trì Tiên Cảnh.Một nguyên hội thời gian thoáng qua, Hồng Hoang vốn yên bình vô cùng ngày xưa lại một lần nữa chìm vào những biến động lớn, vô số tiếng phong lôi vang vọng khắp bốn phương tám hướng.Vô số sinh linh Hồng Hoang đều chấn kinh, biết nhất định có chuyện lớn chấn động Hồng Hoang.Vô số người có linh cảm nhạy bén đều dồn ánh mắt vào Tây Ngưu Hạ Châu, chỉ thấy trong Tây Ngưu Hạ Châu, trên núi Tu Di đại phóng kim quang, một cây bồ đề khổng lồ hiện ra dị tượng, che trời lấp đất.Trên cây bồ đề đó tản mát ra ánh sáng rực rỡ, phía sau Công Đức Kim Liên cũng hiện ra, vô số kim liên nhỏ bé bay về phía toàn bộ Tây Ngưu Hạ Châu, thậm chí bay về phía ba Đại Bộ Châu còn lại.Vô số sinh linh nhận được những kim liên nhỏ bé, người bị thương thì vết thương lành lại, kẻ chưa khai linh trí thì linh trí đại khai, thậm chí có người đốn ngộ, tu vi đại tiến.Vào khoảnh khắc đó, núi Tu Di trở thành duy nhất, thân ảnh Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hiện ra, cả hai đều ngồi kiết già, hai mắt nhắm chặt, hai tay hợp lại, bảo tướng trang nghiêm. "Úm", "Ma", "Ni", "Bá", "Mễ", "Hồng" Lục Tự

Chân Ngôn vang vọng khắp Địa Tiên Giới, vô số người nhờ Lục Tự Chân Ngôn mà minh ngộ bản thân, ngay cả mấy vị Thánh nhân như Lão Tử cũng không thể không thừa nhận thiên phú tài tình của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chính hai người họ đã làm hưng thịnh phương Tây. "Tất cả pháp môn, minh tâm là yếu; tất cả hành môn, tịnh tâm là yếu.

Yếu quyết minh tâm, không gì bằng niệm Phật.

Ức Phật niệm Phật, hiện tiền chính là, nhất định thấy Phật, không cần phương tiện, tự đắc tâm khai.

Yếu quyết tịnh tâm, không gì bằng niệm Phật.

Một niệm tương ứng một niệm Phật, niệm niệm tương ứng niệm niệm Phật, danh hiệu Phật rót vào loạn tâm, loạn tâm không thể không Phật." "Bất sinh bất diệt, vốn tự vô sinh, nay cũng vô diệt, không phải ngoại đạo, lấy diệt chỉ sinh, lấy sinh hiển diệt, diệt vẫn không diệt, sinh không sinh." "Bồ Tát ứng ly nhất thiết tướng, phát A Nậu Đa La Tam Miểu Tam Bồ Đề tâm.

Không nên trụ sắc sinh tâm, không nên trụ thanh hương vị xúc pháp sinh tâm, nên sinh vô sở trụ tâm!" "Đạo do ngộ đạt, lập chí vi tiên tự bác địa cụ phược phàm phu, tiện dục bạt thiệp siêu chứng trực nhập thánh vực, kỳ tiểu nhân duyên tai.

Cố nghi thao thiết thạch tâm, tiệt sinh tử lưu." Âm thanh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề từ nhỏ biến lớn, dần dần từ núi Tu Di khuếch tán ra Tây Ngưu Hạ Châu, sau đó lại khuếch tán ra Tứ Đại Bộ Châu, vô số chúng sinh Hồng Hoang chìm vào trạng thái ngộ đạo.Một trận kinh hỉ của chúng sinh Hồng Hoang, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không hề né tránh, trực tiếp tuyên giảng Đại Đạo, sắc mặt Lão Tử và những người khác âm trầm, tự nhiên có thể cảm nhận được từ thiên cơ. "Khí Đạo hóa Phật, quả thực là ý niệm lớn lao!" Thánh nhân giảng pháp tự nhiên thiên hiện dị tượng, từng đóa kim liên nở rộ trên mặt đất, mỗi

đóa đều có linh khí tinh thuần, nuốt vào có thể tăng trưởng pháp lực, giữa hư không cũng có thiên hoa rơi xuống, nhận được có thể khiến linh đài thanh minh, không bị ngoại ma dẫn dụ.Vô số chúng sinh Hồng Hoang chìm vào trong bài giảng đạo của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, từng đạo khí vận và lực tín ngưỡng chảy về phía hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, bài giảng pháp của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, ngay cả Lão Tử và những người khác cũng ngưng thần lắng nghe. "Phật môn thần thông quả nhiên có chỗ bất phàm, có thể khai sáng một đạo khác cũng không hổ danh là hai người đã làm hưng thịnh phương Tây, chỉ là nếu cứ truyền bá như vậy trong Hồng Hoang dường như cũng không đơn giản như vậy!" Trong Nhân tộc Tổ Đình ở bờ Đông Hải, Hoàng Thiên trong mắt mang theo vẻ dị sắc.Đột nhiên Hoàng Thiên dường như hiểu ra, ánh mắt y ngưng lại, chỉ thấy khóe miệng hơi nhếch lên, trong mắt lóe lên một tia minh ngộ, sau đó liền mở miệng nói: "Nguyên lai là vậy, muốn mượn một lần giảng đạo để lưu lại ấn tượng của Phật môn trong lòng chúng sinh Hồng Hoang sao?

Ngay cả Phật môn đông tiến cũng sẽ không gây ra phản đòn." "Thậm chí nếu đợi mọi người được độ hóa, ngược lại sẽ dễ dàng hơn, quả thực là thủ đoạn hay, diệu pháp, thật đáng cười Lão Tử và những người khác lại đang đau khổ không biết, kế sách hay!" Tâm niệm vừa động, khí thế Hỗn Nguyên thăng đẳng, sau đó y cũng mở miệng tuyên giảng: "Võ đạo giả Nhân tộc, tu bản thân, ngộ võ đạo chân ý, hóa thành pháp tướng, lấy quyền quán thông thiên địa..." Mức độ huyền ảo không hề thua kém những lời Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tụng niệm, nhưng lại không lưu chuyển khắp thiên địa, chỉ tuyên ngôn trong Nhân tộc, vô số Nhân tộc nhờ vậy mà nhập môn võ đạo, phá hủy kế sách của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.Lão Tử và những người khác tự nhiên cũng phát giác hành động của Hoàng Thiên, ban đầu khá khó hiểu, nhưng nhanh chóng hiểu ra, từng người một trong mắt đều mang

theo mấy phần lửa giận. "Đạo Đức, thần minh của thiên địa vậy.

Thiên Địa, hình dung của Đạo Đức vậy." "Thượng Thiện Nhược Thủy.

Thủy thiện lợi vạn vật bất tranh, xử chúng nhân chi sở ác, cố kỷ vu Đạo." "Hữu vật hỗn thành, tiên thiên địa sinh.

Tịch hề liêu hề, độc lập bất cải, chu hành bất đãi, khả dĩ vi thiên địa mẫu.

Ngô bất tri kỳ danh, cường tự chi viết Đạo, cường vi chi danh viết Đại.

Đại viết Thệ, Thệ viết Viễn, Viễn viết Phản." Lão Tử và những người khác đồng thời tụng niệm kinh văn, âm thanh của họ hợp lại dần dần bao trùm âm thanh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, áp chế họ trở lại Tây Ngưu Hạ Châu.Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ, sau đó tiếp tục tụng niệm kinh văn, mười năm kỳ mãn, liền dừng lại, trong mắt lộ ra vẻ thận trọng.Hai người gật đầu với nhau, sau đó liền mở miệng nói: "Mười năm giảng đạo kỳ mãn, hôm nay Tây Phương Giáo ta chính thức đổi thành Phật Giáo, thoát ly Huyền Môn, tự thành một đạo." "Ta là Tiếp Dẫn Thánh nhân, là Giáo chủ Phật Giáo, hiệu là A Di Đà Phật!" "Ta là Chuẩn Đề Thánh nhân, là Phó Giáo chủ Phật Giáo, hiệu là Chuẩn Đề Phật Mẫu!" "Phật Giáo lập!" Âm thanh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề truyền khắp Hồng Hoang, vô số người đều kinh hãi, một luồng khí thế Thiên Đạo giáng xuống Tây Ngưu Hạ Châu, vô tận ô vân bao phủ toàn bộ Tây Ngưu Hạ Châu, từng đạo lôi đình lóe lên, cuối cùng tiêu tan vào hư vô.Một đạo công đức kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong thân thể Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Thiên Đạo công nhận hai người thoát ly Huyền Môn, tự thành một giáo.Vô số người đều kinh hãi, không ngờ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thoát ly Huyền Môn lại thành

công, Hồng Quân là người sáng lập Huyền Môn lại không hề phản đối, khiến họ hơi khó mà bình tĩnh lại.Lão Tử và những người khác cũng đều im lặng, không có lý do gì để ngăn cản hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thoát ly Huyền Môn, lập một giáo khác, trong mắt Hoàng Thiên cũng mang theo mấy phần kinh nghi.Hồng Quân là Giáo chủ Huyền Môn, bây giờ Tiếp Dẫn lập Phật giáo lại chia sẻ khí vận của y, vốn tưởng Hồng Quân sẽ đứng ra ngăn cản hai người Tiếp Dẫn chia sẻ khí vận Huyền Môn, nhưng lại không có chút động tĩnh nào. "Hồng Quân, ngươi đang âm mưu điều gì, xem ra ta phải ra tay sớm, mưa gió sắp nổi lên rồi!" Hoàng Thiên lời vừa dứt, thân hình tức thì tiêu tan vào hư vô.Một ngày nọ, trên núi Tu Di phương Tây tỏa sáng rực rỡ, chiếu rọi bốn phương, từng vị quả vị Tăng Lữ, từng vị Bồ Tát và La Hán quả vị không ngừng được phong ra, khí vận Phật môn nước lên thuyền lên, càng thêm hưng thịnh.Phật môn vừa thành lập đã đại hưng, đại thế Thiên Đạo không thể ngăn cản, vô số người trong lòng sinh lòng hâm mộ, muốn gia nhập Phật Giáo, Lão Tử sắc mặt bình tĩnh nhìn cảnh này, trong mắt tinh quang lóe lên, không biết đang mưu tính điều gì.Trong Ngọc Hư Cung, tâm tình Nguyên Thủy thì vô cùng tệ, đệ tử môn hạ của y bị tổn thất mấy vị trong Phong Thần, bây giờ lại bị Nhiên Đăng và bốn người Quải Bào quy phục vào môn hạ Phật Giáo, khiến mặt mũi y mất hết, Thập Nhị Kim Tiên gần như chỉ còn danh nghĩa, không khỏi hối hận.Trong Kim Ngao Đảo, thần sắc Thông Thiên cũng không hề tốt, dù thế nào y cũng không thể quên được cách Chuẩn Đề cưỡng ép thu lấy đệ tử môn hạ của y, độ hóa họ biến thành những La Hán Bồ Tát hiện tại. "Hãy đợi đấy, sẽ có một ngày ta Thông Thiên sẽ khiến tất cả các ngươi phải trả giá!"...Thời gian thiên địa trôi qua chậm rãi, thoáng chốc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ly Huyền hóa Phật lại trôi qua một nguyên hội, trong Hồng Hoang lại dần dần trở nên náo nhiệt.Trong Nhân tộc, Nhân tộc Tổ Đình càng thêm trầm tịch, toàn bộ Nhân tộc xảy ra sự phân chia lớn, dần dần chia thành mấy vạn vạn

quốc gia, phân bố khắp Đông Thắng Thần Châu, Nam Chiêm Bộ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, chỉ có Bắc Câu Lô Châu môi trường quá khắc nghiệt, nên không có bao nhiêu Nhân tộc tồn tại.Bốn giáo Đạo, Xiển, Phật, Tiệt cũng có không ít đệ tử xuống núi, lập đạo thống trong Nhân tộc, tất cả đều không bị Nhân tộc Tổ Đình ngăn cản, ngược lại nhờ sự gia nhập của họ mà Nhân tộc càng thêm phồn vinh, chỉ là tất cả những điều đó phải được xây dựng trên sự kiểm soát của Tổ Đình.Tuy nhiên, Hồng Hoang càng ngày càng náo nhiệt, nhưng cao thủ xuất hiện lại càng ngày càng ít, các đại năng Chuẩn Thánh đều chìm vào bế quan, hy vọng có thể ngộ được cảnh giới Hỗn Nguyên.Đại La Kim Tiên chính là cao thủ đỉnh cao trong Hồng Hoang hiện tại, vì vậy tuy rằng trong Hồng Hoang thỉnh thoảng có tranh chấp, nhưng ảnh hưởng lại không lớn.Chỉ là sau khi Hồng Hoang bị đánh nát, hóa thành Tứ Đại Bộ Châu, tiên thiên linh khí dần dần tiêu tan, chuyển hóa thành hậu thiên linh khí, môi trường tu luyện kém hơn rất nhiều, chỉ có những động thiên phúc địa mới giữ được tiên thiên linh khí.Ầm ầm ầm!

Chương 259

Ầm ầm ầm!Một ngày nọ, trên Cửu Thiên truyền đến tiếng sấm sét kinh hoàng, không ngớt, vô số người dồn ánh mắt vào Cửu Thiên, không ít đại năng Chuẩn Thánh đang bế quan cũng dồn ánh mắt tập trung vào đó.Chỉ thấy trong Thái Cổ Tinh Không, một người đứng thẳng, ngẩng đầu nhìn lôi đình không ngừng lóe lên, trong mắt không hề có chút dao động nào. "Không phải Đa Bảo, đại đệ tử của Tiệt giáo sao?

Định làm gì?" "Chẳng lẽ Tiệt giáo lại có động tác lớn sao?" Đa Bảo có thể cảm nhận không ít thần niệm lướt qua bên cạnh, nhưng không hề để ý, trong mắt do dự không ngừng lóe lên, sau đó hóa thành vẻ kiên định.Bước một bước về phía trước, khí tức Chuẩn Thánh trên người tản ra, không gian xung quanh y bị chấn nát, sau đó một tay chỉ trời, một tay chỉ đất! "Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!" "...Không đúng!" Lúc đầu những Đại Thần Thông giả không phản ứng, sau đó đều biến sắc, sắc mặt Thông Thiên cũng âm trầm xuống, y đã suy đoán được một số chuyện. "Lão Tử, quả thực là kế sách hay, không ngờ ta không ra tay đối phó Đạo Giáo, ngươi lại tính kế đệ tử Tiệt giáo ta, thật sự coi ta Thông Thiên dễ bắt nạt sao?!" Theo hành động và lời nói của Đa Bảo, trong Thái Cổ Tinh Không cũng từng đạo lôi đình từ không trung hiện lên, hóa thành một biển lôi, cuồn cuộn không ngừng trong tinh không, che khuất thân ảnh Đa Bảo.Trong núi Tu Di, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngồi cùng nhau, trong mắt Chuẩn Đề mang theo mấy phần âm trầm và tức giận, chỉ thấy y mở miệng nói: "Sư huynh, Lão Tử quả thực không phải người tốt, lại để Đa Bảo lập Tiểu Thừa Phật Giáo phân hóa khí vận của Phật môn ta, nên làm thế nào đây?" "A Di Đà Phật, hành động lần này của Lão Tử tuy có hiệu

quả, nhưng ta cũng không phải không có cách giải quyết, y đã quá coi thường ý niệm và quyết tâm muốn làm Tây Phương hưng thịnh trở lại của ta rồi." Trong mắt Tiếp Dẫn lộ ra một tia tinh quang. "Không biết sư huynh có phương pháp gì?" Trong mắt Chuẩn Đề lộ ra một tia tò mò. "Vì Đa Bảo đã lập Tiểu Thừa Phật Giáo, vậy thì ta sẽ hợp nhất Tiểu Thừa Phật Giáo và Đại Thừa Phật Giáo, dù sao cũng là Phật môn của ta, đến lúc đó cho y một vị trí như Phật Tổ, ta tin Đa Bảo sẽ không từ chối." Tiếp Dẫn mở miệng nói.Chuẩn Đề đầu tiên kinh ngạc, sau đó trong mắt lộ ra thần sắc suy tư, cười gật đầu. "Đại thế Phật môn hưng thịnh, đây là đại thế Thiên Đạo, chỉ dựa vào kế sách của một mình Lão Tử không thể thành công, đó chỉ là tự lượng sức mình mà thôi." Hai người nhìn về phía Thái Cổ Tinh Không, muốn biết kết quả của Đa Bảo sẽ như thế nào.Ầm!

Ầm!

Ầm!Nơi Đa Bảo đang đứng hóa thành một biển lôi, ngay cả Chuẩn Thánh tiến vào cũng cửu tử nhất sinh, nhưng Đa Bảo là đại đệ tử của Thông Thiên, được Thông Thiên trọng dụng, bây giờ đối mặt với kiếp nạn này, cũng không hề nguy hiểm, chỉ hơi chật vật mà thôi. "Không hổ danh là đại đệ tử của Thông Thiên Thánh nhân!" Chỉ thấy lúc đó Đa Bảo tuy rằng quần áo có chút rách nát cháy đen, trên người mang theo từng vệt máu, nhưng khí thế lại càng thêm sắc bén, thần thái trong mắt cũng càng thêm sáng ngời, toàn bộ con người như một thanh kiếm sắc bén vừa ra khỏi vỏ.Khi mọi người đang cảm thán không thôi, Đa Bảo nhìn về phía Kim Ngao Đảo, trong lòng có một phần chua xót, sau đó liền quỳ lạy ba cái về phía Kim Ngao Đảo, sau khi đứng dậy trên mặt y không còn biểu cảm gì.Ngẩng đầu nhìn hư không, ngay sau đó mở miệng nói: "Thiên Đạo tại thượng, nay có Đa Bảo lập Tiểu Thừa Phật Giáo!"Ầm ầm!Một tiếng nổ lớn truyền đến, trong Địa Tiên Giới vô tận dị tượng hiện ra, trời hiện kim hoa, đất

dũng kim liên, từng đạo thiên âm không ngừng vang vọng.Vô số chúng sinh Hồng Hoang trong lòng đều có mấy phần kinh hãi, không ngờ Đa Bảo lại to gan như vậy, muốn lập Tiểu Thừa Phật Giáo phân chia khí vận của Phật môn, nếu không có Thánh nhân tính kế, tuyệt đối không tin.Một luồng công đức khổng lồ từ trên trời giáng xuống, Đa Bảo nhờ vào luồng công đức khổng lồ đó mà chém đi thi cuối cùng, trở thành cảnh giới Chuẩn Thánh Viên Mãn, vào khoảnh khắc đó khí thế càng thêm hùng vĩ và sâu không lường được. "Từ nay về sau, bần tăng là chủ của Tiểu Thừa Phật Giáo, là Thích Già Ma Ni Phật!" Đa Bảo hai tay hợp lại, đạo bào trên người biến thành cà sa, khí tức trên người cũng theo đó thay đổi, trở nên càng thêm tường hòa, trên người có một loại cảm giác đại tịch diệt, đại triệt đại ngộ.Trên núi Tu Di đại phóng quang minh, thân ảnh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hiện ra, chúng sinh Hồng Hoang đều cho rằng họ sẽ hỏi tội Đa Bảo, nhưng không ngờ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hít sâu một hơi và nói: "Đệ tử Phật Giáo nghe lệnh!

Nay lệnh chủ của Tiểu Thừa Phật Giáo Thích Già Ma Ni Phật làm Giáo chủ Phật Giáo, Đại Thừa Phật Giáo và Tiểu Thừa Phật Giáo đều quy về Phật Giáo, từ đây Phật Giáo thống nhất, khí vận thống nhất, lệnh y chấp chưởng đạo trường núi Tu Di, lập Đại Lôi Âm Tự, làm Phật của hiện tại, hiệu là Như Lai Phật Tổ!" "...Tiếp Dẫn thật sự cam lòng sao?" Chúng sinh Hồng Hoang đều kinh ngạc, không ngờ lại có sự phát triển biến hóa như vậy.Nhưng bất kể nói thế nào, nhận được sự công nhận của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, khí vận Phật Giáo trên núi Tu Di không ngừng cuồn cuộn, khí vận của Đại Thừa Phật Giáo và Tiểu Thừa Phật Giáo hợp lại làm một, ngược lại càng thêm hùng mạnh. "Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!" "Hôm nay, ta là Giáo chủ Phật Giáo, chấp chưởng Đại Lôi Âm Tự, là Như Lai Phật Tổ!" Đa Bảo tiếp nhận vị trí Giáo chủ Phật Giáo, một luồng khí vận khổng lồ giáng xuống trên người y, khí tức của y trở nên càng thêm mênh

mông, càng thêm sâu không lường được. "Bái kiến Như Lai Phật Tổ!" Một đám đệ tử Phật Giáo trên núi Tu Di đều đồng loạt bái lạy Đa Bảo! "Chúc mừng đạo hữu!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng hơi cúi chào Đa Bảo. "Đa tạ hai vị đạo hữu đã thành toàn!" Đa Bảo gật đầu với hai người Tiếp Dẫn, sau đó dẫn theo một đám đệ tử Phật môn tiến vào núi Tu Di.Một ngày biến hóa khiến mọi người không ngừng theo dõi, không ngờ sự việc lại phát triển như vậy, vốn muốn phân hóa Phật Giáo, nhưng không ngờ Tiếp Dẫn và những người khác lại có đại phách lực, bây giờ Phật Giáo thống nhất, đại thế hưng thịnh càng không thể ngăn cản.Trong Thủ Dương Sơn, sắc mặt Lão Tử có chút khó coi, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, nhìn sâu một cái vào núi Tu Di, sau đó liền nhắm mắt thanh tu. "Phật Giáo phải đại hưng một lượng kiếp, quả nhiên không phải người thường có thể ngăn cản, đáng tiếc!" Trong Bích Du Cung, thần sắc Thông Thiên phức tạp, Đa Bảo có thể thành cảnh giới Chuẩn Thánh Viên Mãn, trong lòng y vô cùng vui mừng, nhưng bây giờ Đa Bảo đã là Như Lai Phật, gia nhập Phật Giáo, thì không còn nhiều quan hệ với Tiệt giáo nữa, dù Đa Bảo có lý do chính đáng, nhưng muốn quay lại Tiệt giáo thì khó khăn không ít. "Đa Bảo, vi sư không quản con có kế sách gì, nếu không thể quay lại Tiệt giáo, vậy thì đợi vi sư tiến thêm một bước nữa, sẽ mang con về!" Lời vừa dứt, trên người Thông Thiên một tia khí thế lóe lên, từ tia khí tức đó có thể cảm nhận Thông Thiên đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, thậm chí còn mạnh hơn so với khi y là Thánh nhân trước đây!Thời gian chậm rãi trôi qua, chuyện Phật Giáo thống nhất cuối cùng cũng trở thành bình thường, Hồng Hoang cũng chìm vào sự yên bình phát triển.Mấy chục nguyên hội trôi qua, Hoàng Thiên bên cạnh là Huyền Quy và Khổng Tuyên đã đến một nơi.

Ngao Quốc, Hoa Quả Sơn.

Hoàng Thiên đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống bầy khỉ.

Bên cạnh y, Huyền Quy và Khổng Tuyên đang đứng.

Khổng Tuyên tỏ vẻ chán ghét vùng đất hoang sơ trước mắt.

"Sư phụ, nơi này không phải vùng hoang vu sao?

Sao lại có khỉ ở đây?" Đám khỉ trước mặt đang leo trèo và vui đùa trong một rừng đào.

"Vì Hầu Vương hôm nay sẽ vấn thế." Hoàng Thiên thản nhiên nói.

"Ngọn núi này tên là Hoa Quả Sơn, sau này sẽ xuất hiện một nhân vật lớn khuấy đảo Tam Giới." Khổng Tuyên và Huyền Quy nhìn nhau, đều không cho là đúng.

Huyền Quy nhíu mày, "Sư phụ, nơi này không có người ở, chỉ toàn khỉ, một vùng hoang dã không chịu vương hóa, vậy mà cũng có thể xuất hiện đại nhân vật sao?" Khổng Tuyên ở bên cạnh phụ họa, "Ra một con Hầu Tử Đại Vương thì còn hợp lý." Một thác nước khổng lồ treo trên vách núi, một bầy khỉ nhảy vào đùa giỡn trong nước, reo hò cười đùa.

Hoàng Thiên ngẩng đầu nhìn trời cao, "Ai nói khỉ thì không thể thành Thiên Đạo?

Vài năm sau, Thạch Hầu xuất thế, tất sẽ khuấy đảo Long Cung, Địa Phủ, Thiên Đình, khiến chúng không còn được yên bình." Khổng Tuyên nhìn khắp núi rừng đầy khỉ, cố gắng tìm ra Thạch Hầu mà Hoàng Thiên nói.

"Thạch Hầu ở đâu ạ?

Xin Sư phụ chỉ rõ." Hoàng Thiên thôi động Thiên Nhãn, tìm kiếm trên Hoa Quả Sơn.

Chương 260

Trong tầm mắt của y, cây cỏ, đá tảng, suối chảy… đều hiện rõ mồn một.

Không lâu sau, một tảng đá khổng lồ bên bờ biển phát ra thần quang bảy màu.

Hoàng Thiên đến trước tảng đá, vuốt ve nó.

"Đây chính là kẻ sẽ gây họa loạn Thiên Cung sau này." Khổng Tuyên và Huyền Quy thấy Hoàng Thiên lẩm bẩm với một tảng đá thì trong lòng không khỏi khó hiểu.

Huyền Quy trầm ngâm một lúc, "Sư phụ, Thạch Hầu mà người nói, chẳng lẽ chính là tảng đá trước mắt?" Hoàng Thiên chậm rãi gật đầu, "Không sai, Thạch Hầu này sau này tu vi và danh khí sẽ vượt xa Huyền Đô, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng… Một khi Thạch Hầu vấn thế, Thiên Đình sẽ vĩnh viễn không có ngày yên bình, Tam Giới tất sẽ chấn động." Huyền Quy và Khổng Tuyên vô cùng chấn kinh.

Lúc này, Huyền Đô Đại Pháp Sư đang như cá gặp nước ở Thiên Đình.

Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng và các đệ tử Xiển giáo ngày trước đã đầu nhập Linh Sơn, trở thành Bồ Tát của Phật môn.

Khổng Tuyên nhìn tảng đá đó, nhíu mày: "Một tảng đá, làm sao có thể khiến Tam Giới chấn động?" Mặt đất đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội, nước biển vốn yên bình bỗng nhiên dâng lên những đợt sóng thần cao mấy chục trượng.

Đám khỉ đều nhe răng trợn mắt, sợ hãi vạn phần chạy trốn vào rừng sâu.

“Thạch Hầu sắp xuất thế!” Hoàng Thiên, Khổng Tuyên và Huyền Quy lập tức tránh sang một bên.

Kèm theo một tiếng động lớn, tảng đá vỡ ra, từ bên trong nhảy ra một con khỉ đá.

Con khỉ đá ấy mắt vận kim quang, kim quang xông thẳng lên trời cao, chiếu vào Lăng Tiêu Bảo Điện trên Thiên Đình.

Năm đó, Hạo Thiên bị trọng thương khi bước vào Hỗn Nguyên, suýt nữa mất mạng.

Vì bế quan dưỡng thương, y chỉ có thể hóa ra phân thân Ngọc Hoàng Đại Đế, chấp chưởng Thiên Đình.

Dao Trì Kim Mẫu vì chăm sóc Hạo Thiên, hóa ra phân thân Vương Mẫu, chưởng quản nữ tiên Tam Giới.

Thực lực của Ngọc Hoàng Đại Đế kém xa Hạo Thiên, vì vậy mỗi ngày y đều phải cẩn trọng từng li từng tí.

Khi một đạo kim quang chiếu vào Lăng Tiêu Bảo Điện, nó chói đến mức Ngọc Hoàng Đại Đế không thể mở mắt.

“Yêu nghiệt phương nào đang tác loạn ở hạ giới?

Thiên Lý Nhãn, mau tra xét!” Thiên Lý Nhãn đứng ngoài Nam Thiên Môn, phóng tầm mắt nhìn ra, toàn bộ Tam Giới đều thu gọn vào mắt y.

Thiên Lý Nhãn truy tìm kim quang, ánh mắt dừng lại ở Hoa Quả Sơn thuộc Ngao Quốc.

“Bệ hạ, một con Thạch Hầu vừa xuất thế trên Hoa Quả Sơn, nó đang bái tứ phương, vì vậy mắt vận kim quang, khí trùng Ngưu Đẩu.

Bây giờ con Thạch Hầu đó đã uống nước, ăn thức ăn, kim quang cũng đã tiêu tán rồi.” Ngọc Hoàng Đại Đế mới yên tâm, “Ta cứ tưởng

lại có Ma Vương vấn thế, hóa ra chỉ là một con khỉ, vật hạ giới thành tinh, không đáng lo ngại, cứ mặc kệ nó đi!" Sự xuất thế của Thạch Hầu gây ra tiếng động lớn, khiến đám khỉ sợ hãi chạy tán loạn.

Mãi một lúc sau, chúng mới dần dần từ rừng cây đi ra, tiếp tục vui đùa trong khe núi.

Sau khi con khỉ đá nhảy ra từ tảng đá, nó nhanh chóng chú ý đến Hoàng Thiên ở không xa.

Thạch Hầu đi đến trước mặt Hoàng Thiên, nhìn chằm chằm, "Người là ai?" Hoàng Thiên mỉm cười, "Ta là một vị thần tiên, đặc biệt đến chỉ điểm ngươi.

Thạch Hầu, ta hỏi ngươi, có muốn làm Hầu Vương của Hoa Quả Sơn không?" Thạch Hầu nhìn đám khỉ đang tụ tập ở đằng xa, "Làm Hầu Vương?

Ta tuy ở trong tảng đá mấy ngàn ngày, ngày nào cũng nghe lũ khỉ này ồn ào náo loạn, nhưng ta bây giờ mới sinh ra, làm sao có thể làm Hầu Vương?" Hoàng Thiên chỉ vào thác nước trên núi.

"Thác nước kia, ngươi đã thấy chưa?

Ngươi hãy đi nói với đám khỉ đó rằng bên trong thác nước có một động trời khác, có một Thủy Liêm Động.

Nếu ngươi có thể xuyên qua màn nước, tìm thấy Thủy Liêm Động, lũ khỉ này tự nhiên sẽ nguyện ý bái ngươi làm Vương." Thạch Hầu vui mừng khôn xiết, lập tức đi về phía bầy khỉ.

Đám khỉ đều tận mắt chứng kiến Thạch Hầu nhảy ra từ tảng đá, cũng đều nguyện ý thân cận với con khỉ đá kỳ lạ này.

Thạch Hầu nhanh chóng hòa nhập với bầy khỉ.

Chương 261

Thạch Hầu lớn tiếng nói: “Ta từ trong tảng đá chui ra, ta rất hiểu về Hoa Quả Sơn.

Nhìn thác nước kia, đằng sau thác nước có một động phủ thần tiên, chúng ta dọn vào đó ở, cũng tốt để thụ hưởng khí vận của trời đất.” Mấy con khỉ già đều không cho là đúng, một con khỉ đầu đàn nói: “Thạch Hầu, ngươi vừa mới sinh ra đã bắt đầu khoác lác.

Bầy khỉ chúng ta đời đời kiếp kiếp cư trú ở Hoa Quả Sơn, làm gì có động phủ thần tiên nào?” Một con khỉ già khác nói: “Cho dù có động phủ thần tiên như Thạch Hầu nói, nhưng động phủ đó bị thác nước che phủ, lũ khỉ chúng ta làm sao có thể xuyên qua màn nước kia?” Thạch Hầu nhìn thác nước, “Các vị, nếu ta có thể xuyên qua màn nước đó mà ra vào không bị thương tổn, các ngươi có bái ta làm Vương không?” Đám khỉ xung quanh đều vui vẻ cổ vũ.

Khỉ đầu đàn nói: “Thạch Hầu, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh như vậy, thì sao chúng ta lại không bái ngươi làm Vương chứ?” Thạch Hầu leo lên sườn núi đối diện thác nước, tung mình một cái, xuyên qua thác nước.

Không lâu sau, Thạch Hầu đi ra.

“Bên trong quả nhiên có một động phủ thần tiên, mau mau theo ta vào đi!” Không lâu sau, cả bầy khỉ đều theo Thạch Hầu tiến vào Thủy Liêm Động.

Thạch Hầu vui mừng khôn xiết, nhảy phóc lên một chiếc ghế đá.

“Người mà không có chữ tín thì không thể đứng vững.

Chúng ta đã có lời nói trước, ta dẫn các ngươi tìm thấy động phủ

thần tiên, các ngươi bái ta làm Vương, mọi người phải giữ lời hứa đấy!" Thế là khỉ đầu đàn dẫn theo bầy khỉ, quỳ lạy Thạch Hầu.

Thạch Hầu trở thành Mỹ Hầu Vương.

Khỉ đầu đàn nói: "Đại Vương, quả nhiên Thạch Hầu khác thường, làm sao người lại biết đằng sau thác nước có một Thủy Liêm Động?" Thạch Hầu biết, nếu không có vị thần tiên bí ẩn kia chỉ điểm, mình cũng không thể trở thành Hầu Vương.

Tuy nhiên, những lời này, Thạch Hầu lại không nói với thuộc hạ, trái lại còn cố ý làm ra vẻ huyền bí, "Ta Thạch Hầu là Thiên Địa linh căn, tự nhiên biết rất nhiều chuyện mà các ngươi không biết." Sự sùng bái của đám khỉ đối với Thạch Hầu lại tăng thêm nhiều phần.

Khi màn đêm buông xuống, Thạch Hầu lén lút đi tìm vị thần tiên bí ẩn kia, nhưng vị thần tiên đó đã sớm không biết đi đâu mất rồi.

Hoàng Thiên, Huyền Quy và Khổng Tuyên đứng trên tường vân, nhìn xuống Hoa Quả Sơn trong đêm.

Thạch Hầu đang tìm kiếm, Hoàng Thiên biết, Thạch Hầu đang tìm vị thần tiên bí ẩn đã giúp y lên làm Mỹ Hầu Vương.

Thạch Hầu buồn bã rời đi.

Khổng Tuyên nói: "Sư phụ, con khỉ hoang dã này nếu đã mệnh trung chú định sẽ là một nhân vật phi phàm, vì sao chúng ta không đưa nó đi ngay bây giờ, để Sư phụ truyền thụ pháp lực, biến nó thành người?" Hoàng Thiên nhìn xuống Hoa Quả Sơn yên bình dưới ánh trăng.

"Thạch Hầu sinh ra ở Hoa Quả Sơn, mệnh trung chú định phải lớn lên ở đó, thân cận với bầy khỉ con cháu.

Có như vậy, y mới thật sự là Mỹ Hầu Vương.

Giả như vừa mới sinh ra ta đã đưa nó đi, thì nó làm sao có tình cảm với Hoa Quả Sơn, với thiên nhiên, với vạn vật chúng sinh chứ?

Chuyện vặt lông giúp cây lớn thì không thể làm!" Huyền Quy nói: "Vậy con phải để Thạch Hầu ở lại Hoa Quả Sơn đến bao giờ ạ?" Hoàng Thiên quay người, "Khi Tam Giới cần đến nó, ta tự nhiên sẽ tìm nó." Thời gian thấm thoắt, thoi đưa, chớp mắt nhân gian đã trải qua ba, năm trăm năm.

Lúc này, Tam Giới cũng không được yên bình.

Huyền Đô Đại Pháp Sư hóa thân thành Quỷ Cốc Tử, xuất hiện ở nhân gian.

Hoàng Thiên nhận thấy, Huyền Đô rõ ràng đang gây loạn ở nhân gian.

Y bồi dưỡng ra đệ tử Tôn Tẫn, lại bồi dưỡng ra đệ tử Bàng Quyên.

Bồi dưỡng ra Tô Tần, lại bồi dưỡng ra Lý Mục.

Bồi dưỡng ra Lý Mục, lại bồi dưỡng ra Vương Tiễn.

Bồi dưỡng một nhân tài, rồi lại bồi dưỡng một đối thủ, Huyền Đô chơi rất vui vẻ.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, vì Huyền Đô giáng thế mà máu chảy thành sông.

Hoàng Thiên dẫn theo Huyền Quy, Khổng Tuyên, một lần nữa đến Hoa Quả Sơn.

Hoàng Thiên biết, lúc này Thạch Hầu đang chìm đắm trong bi thống.

Vì một người bạn tốt của y đã qua đời.

Chương 262

Mặc dù khỉ đầu đàn già đã sống hơn tám trăm tuổi, nhưng dương thọ đã hết.

Thạch Hầu ngồi trên vương tọa, không kìm được rơi lệ.

“Lũ khỉ chúng ta ở Hoa Quả Sơn tự do tự tại, sung sướng vui vẻ, chỉ là khi dương thọ hết, phải xuống Âm Phủ Địa Phủ báo danh.

Nếu cứ như vậy, ta cuối cùng cũng chỉ sống được trăm tuổi mà thôi!” “Đại Vương!

Trên không Hoa Quả Sơn xuất hiện một con khổng tước khổng lồ, che kín trời đất.” Mỹ Hầu Vương thầm khen ngợi, lau khô nước mắt.

“Khổng Tước?

Chẳng lẽ vị thần tiên bí ẩn năm xưa đã xuất hiện?” Mỹ Hầu Vương để lũ khỉ ở lại Thủy Liêm Động, một mình đuổi theo con khổng tước, đến một vách núi hoang vắng.

Quả nhiên, đó chính là vị thần tiên với lông mày hiền từ và ánh mắt nhân hậu năm xưa.

“Thần tiên!

Ngày con sinh ra đã gặp người ở Hoa Quả Sơn, từ đó đến nay mấy trăm năm, bặt vô âm tín, khiến con Thạch Hầu này khổ sở biết bao!” Hoàng Thiên thản nhiên nói: “Thạch Hầu, ngươi hẳn là vẫn ở giữa núi rừng, du ngoạn sơn thủy, tiêu dao tự tại chứ?” Thạch Hầu thở dài một tiếng, “Con Thạch Hầu này tuy đã làm Mỹ Hầu Vương ở Thủy Liêm Động Hoa Quả Sơn mấy trăm năm, nhưng cuối cùng cũng có một ngày con sẽ chết.

Hôm nay, người bạn tốt lâu năm của con, khỉ đầu đàn già, đã giá

hạc tây khứ rồi.” Hoàng Thiên nói: “Sinh tử có mệnh, phú quý tại trời, sinh lão bệnh tử cũng là chuyện thường tình.

Mỹ Hầu Vương, xin tiết ai thuận biến!” Thạch Hầu quỳ trên mặt đất, mặt đầy thành kính.

“Thần tiên, con thấy người pháp lực cao cường, thâm bất khả trắc, con cầu xin người, phát lòng từ bi, truyền cho con Thạch Hầu này một phương pháp trường sinh bất lão.” Hoàng Thiên cười lớn, “Ha ha!

Thạch Hầu, ngươi cũng thật tham lam.

Đã làm Mỹ Hầu Vương, sống mấy trăm năm, còn muốn trường sinh bất lão sao?” Thạch Hầu nói: “Con không dám tham lam, chỉ là sau khi chết con không biết linh hồn con sẽ đi về đâu.

Thà rằng ở lại nhân thế gian trường sinh bất lão còn hơn là đi đến một vong linh quốc độ xa lạ.” Hoàng Thiên quay đầu, nhìn về phía chân trời xa xăm.

“Muốn trường sinh bất lão, không phải không có cách, chỉ là ngươi phải bái ta làm sư phụ, theo ta học nghệ.” Thạch Hầu vui mừng khôn xiết, “Sư phụ, chỉ cần người chịu nhận con làm đồ đệ, đệ tử cảm kích vô cùng!

Chỉ không biết, Sư phụ là vị thần tiên nào?” Hoàng Thiên nói: “Thân phận của ta rất nhiều!

Ngươi có thể gọi ta là Hoàng Thiên Tổ Sư, Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động là đạo tràng của ta.” Thạch Hầu gật đầu, “Hóa ra là Hoàng Thiên Tổ Sư uy chấn Tam Giới, con chưa từng nghe.” Huyền Quy ở bên cạnh nói: “Một con khỉ không có kiến thức, nó sẽ sớm biết thủ đoạn của Sư phụ.” Hoàng Thiên nhìn Tôn Ngộ Không, “Ngươi muốn theo ta học nghệ, tất phải xa quê ly hương, theo

ta đến Linh Đài Phương Thốn Sơn tu hành nhiều năm, ngươi có nguyện ý không?" Thạch Hầu không chút do dự, "Con đương nhiên nguyện ý, Sư phụ, chỉ cần người có thể truyền thụ cho con phương pháp trường sinh bất lão, đệ tử làm trâu làm ngựa cũng cam tâm tình nguyện." Thạch Hầu ở Thủy Liêm Động từ biệt bầy khỉ con cháu, quyến luyến chia tay với lũ khỉ Hoa Quả Sơn.

Hoàng Thiên dẫn theo Thạch Hầu, đằng vân giá vũ đến Linh Đài Phương Thốn Sơn.

Ở đó, có mấy chục đệ tử mà Hoàng Thiên đã thu nhận.

Những đệ tử này đều là do Hoàng Thiên mới thu nhận, tác dụng duy nhất là làm bạn học cho con khỉ đó.

Dù sao, nếu chỉ riêng mình con khỉ học pháp thuật, nó cũng sẽ không học được bản lĩnh giao tiếp với người khác.

"Từ nay về sau, con hãy bắt đầu tu tập công pháp cho tốt.

Con khỉ, ta thấy ngươi trông giống một con hồ tôn, ta ban cho ngươi một cái tên, gọi là Tôn Ngộ Không đi." Thạch Hầu vui mừng như một đứa trẻ.

"Con có tên rồi!

Sư phụ đặt tên con là Tôn Ngộ Không rồi!" Tôn Ngộ Không mỗi ngày đều rất cần cù, luyện công không biết mệt mỏi, thêm vào đó lại nhanh trí, nhanh chóng trở thành người nổi bật trong số các đệ tử.

Một ngày nọ, Hoàng Thiên gọi Tôn Ngộ Không đến trước mặt.

"Ngộ Không, gần đây công pháp tiến triển rất nhanh, ta quyết định truyền thụ cho con vài chiêu." Tôn Ngộ Không hăm hở muốn thử, "Sư phụ, đệ tử đã sớm mong chờ ngày này." "Ta sẽ truyền thụ cho con Thất Thập Nhị Biến, Pháp Tướng Thiên Địa, Cân Đẩu Vân, con thấy thế nào?" Trong một tháng sau đó, Tôn Ngộ Không lần lượt nắm giữ

các pháp thuật như Đằng Vân Giá Vũ, hô phong hoán vũ, và cũng học được Thất Thập Nhị Biến.

Sau khi học được bản lĩnh, Tôn Ngộ Không càng trở nên nổi bật trong số các đệ tử.

Dù đi đâu, cũng có một đám người theo sau Tôn Ngộ Không, như sao vây quanh mặt trăng, lấy lòng con khỉ đó.

Một ngày nọ, Hoàng Thiên gọi Tôn Ngộ Không đến trước mặt.

Chương 263

"Tôn Ngộ Không, con có thể đi rồi." Tôn Ngộ Không thầm kinh hãi, "Sư phụ, người đã truyền thụ cho con rất nhiều bản lĩnh, con đang muốn báo đáp, người lại muốn đuổi con đi sao?" Hoàng Thiên nở một nụ cười ẩn ý.

"Ta không đuổi con đi, chỉ là tính cách của con định sẵn không phải là người tu hành.

Ta muốn con quay về Hoa Quả Sơn, tiếp tục làm Mỹ Hầu Vương của con." Tôn Ngộ Không quỳ trên mặt đất.

"Sư phụ, đệ tử làm sao cam lòng từ bỏ Sư phụ?

Sư phụ đối với con ân trọng như núi, con chưa báo ân, lúc này nếu con đi, chẳng phải sẽ trở thành bạch nhãn lang nuôi không lớn sao?" Hoàng Thiên đưa tay đỡ Tôn Ngộ Không dậy.

"Ngộ Không, khi con về Hoa Quả Sơn, ta sẽ đến tìm con.

Hoa Quả Sơn lúc này đang bị một Hỗn Thế Ma Vương chiếm cứ.

Những yêu quái đó đã chiếm Hoa Quả Sơn và Thủy Liêm Động của con, biến bầy khỉ của con thành nô tài, lẽ nào con không quản đám khỉ con cháu sao?" Tôn Ngộ Không tức đến nhe răng trợn mắt, "Có chuyện như vậy sao?

Sư phụ, đệ tử nhất định phải về Hoa Quả Sơn, đánh chết cái tên Hỗn Thế Ma Vương chó má đó!" Hoàng Thiên lộ ra một ánh mắt đầy ý vị.

"Tôn Ngộ Không, ta nói cho con biết, những kẻ như Hỗn Thế Ma Vương đó, giết chết cũng chẳng phải bản lĩnh gì.

Con về Hoa Quả Sơn, hãy kết giao với một số ma đầu.

Những kẻ như Giao Ma Vương, Ngưu Ma Vương... con có thể kết giao, tốt nhất là kết bái thành huynh đệ.” Tôn Ngộ Không quay về Hoa Quả Sơn.

Đúng như Hoàng Thiên dự đoán, Hoa Quả Sơn lúc này đã bị một Hỗn Thế Ma Vương chiếm cứ.

Khi Tôn Ngộ Không quay về Hoa Quả Sơn, rất nhiều yêu binh đang tác oai tác phúc trên Hoa Quả Sơn, đánh đập bầy khỉ.

Tôn Ngộ Không giận tím mặt, thôi động Pháp Tướng Thiên Địa.

Trong chốc lát, trời đất tối tăm, Tôn Ngộ Không biến thành cao mấy vạn trượng, một cước giẫm chết vô số yêu binh.

Những yêu binh còn lại kêu gào thảm thiết tháo chạy khỏi Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không thu lại thần thông, một bầy khỉ bao vây y.

“Đại Vương, người đi học nghệ tu hành, mấy chục năm không trở về.

Bọn tiểu nhân cứ ngỡ người đã quên bọn tiểu nhân rồi!” “Những năm này, bọn tiểu nhân bị Hỗn Thế Ma Vương ức hiếp, sống không bằng chết!” Tôn Ngộ Không nói: “Yên tâm, sau này sẽ không có bất cứ ai có thể ức hiếp các ngươi.

Ta đã bái Hoàng Thiên Tổ Sư làm thầy, người ban cho ta một cái tên, gọi là Tôn Ngộ Không.” Đám khỉ đều vui mừng khôn xiết.

“Đại Vương họ Tôn, chúng con cũng theo họ Tôn!” Tôn Ngộ Không nói: “Chính là Sư phụ ta bảo ta trở về.

Người nói với ta rằng Hoa Quả Sơn của chúng ta bị một Hỗn Thế Ma Vương chiếm cứ.” Khỉ đầu đàn nói: “Không sai, Đại Vương, Hỗn Thế Ma Vương đó cư trú ở Thủy Tạng Động trên Khảm Nguyên Sơn.

Nó dùng một thanh đại đao, khí lực lớn, kiêu dũng thiện chiến.

Trong Thủy Liêm Động của chúng ta, có mấy trăm con khỉ bị Hỗn Thế Ma Vương bắt đến Thủy Tạng Động làm khổ lực!" Tôn Ngộ Không phóng Cân Đẩu Vân, bay đến Thủy Tạng Động trên Khảm Nguyên Sơn.

"Hỗn Thế Ma Vương, mau cút ra đây, cút ra gặp Tôn gia gia!" Không lâu sau, Hỗn Thế Ma Vương vác một thanh đại đao đi ra.

Hỗn Thế Ma Vương khinh thường nhìn Tôn Ngộ Không, "Ha ha!

Ta đã sớm nghe đám khỉ chết tiệt đó nói rồi, nhà chúng có một Mỹ Hầu Vương, đi Tây Phương tu hành rồi.

Ra là ngươi!" Tôn Ngộ Không phẫn nộ nói: "Ngươi không biết thủ đoạn của Tôn gia gia sao.

Hỗn Thế Ma Vương, ngươi nô dịch con dân Hoa Quả Sơn của ta, hôm nay ta tuyệt đối không tha cho ngươi!" Hỗn Thế Ma Vương vung đại đao, chém xuống đỉnh đầu Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không không hề tránh né, thanh đại đao lập tức gãy thành hai khúc.

Chương 264

Hỗn Thế Ma Vương và đám tiểu yêu đằng sau đều chấn kinh.

Tôn Ngộ Không nắm lấy tay Hỗn Thế Ma Vương, khẽ dùng lực, Hỗn Thế Ma Vương phát ra từng tiếng kêu thảm thiết xé lòng, nhanh chóng, tay của Hỗn Thế Ma Vương bị nghiền nát!

"Tôn gia gia!

Tha mạng!

Bọn tiểu nhân không dám nữa!

Tiểu nhân ở Yêu Ma Giới cũng có quen bạn bè, ví dụ như Ngưu Ma Vương." Cái tên Ngưu Ma Vương, Hoàng Thiên từng nhắc đến với Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không một cước đá Hỗn Thế Ma Vương ngã lăn xuống đất.

"Ngươi quen Ngưu Ma Vương, vậy hãy mời y đến cầu tình đi, nếu không, ta sẽ giết hết tất cả yêu ma trong động phủ này, không chừa một tên nào." Ngưu Ma Vương sở hữu Thất Thập Nhị Biến, trong giới yêu ma quanh đây, y có địa vị rất cao.

Những tiểu ma đầu như Hỗn Thế Ma Vương, Ngưu Ma Vương căn bản không thèm để vào mắt.

Khi Hỗn Thế Ma Vương chạy đến chỗ Ngưu Ma Vương cầu cứu, Ngưu Ma Vương lúc đầu lười biếng không thèm để ý.

"Ngươi chọc giận Mỹ Hầu Vương của Hoa Quả Sơn thì liên quan gì đến ta?

Tại sao ta phải vì một tên ngu xuẩn như ngươi mà phải hạ giọng

cầu xin người khác?" Hỗn Thế Ma Vương khiêm tốn nói: "Ngưu Ma Vương, vị Mỹ Hầu Vương kia cũng là một nhân vật lừng lẫy, y biết Cân Đẩu Vân, Thất Thập Nhị Biến, ba đầu sáu tay, thậm chí còn có thể biến thành cao lớn vô cùng, đỉnh thiên lập địa!" Ngưu Ma Vương giật mình, "Hoa Quả Sơn nơi cùng sơn ác thủy đó, lại xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy sao?

Ta phải đi gặp mặt một chút." Là yêu ma, cần phải giao thiệp rộng rãi bạn bè, bởi vì chỉ khi bạn bè xung quanh nhiều, mới có thể đứng vững gót chân ở Tam Giới.

Trong mắt Ngưu Ma Vương, Tôn Ngộ Không là một người đáng để kết giao bạn bè.

Vài ngày sau, tại Thủy Liêm Động Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không gặp Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương nhìn kỹ Tôn Ngộ Không, "Nghe nói Mỹ Hầu Vương từng đến Tây Phương tu hành, học được Thất Thập Nhị Biến, thậm chí còn biết Pháp Tướng Thiên Địa, thật sự khiến lão Ngưu bội phục." Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương gặp nhau hận không sớm hơn, hai người nâng chén rượu, kết bái làm huynh đệ.

Dưới sự giới thiệu của Ngưu Ma Vương, Tôn Ngộ Không và Bằng Ma Vương, Giao Ma Vương... cũng kết bái làm huynh đệ.

Nhanh chóng, Độc Giác Quỷ Vương, Hỗn Thế Ma Vương và những người khác đều tụ tập tại Hoa Quả Sơn, trở thành thủ hạ của Tôn Ngộ Không.

Thế lực của Hoa Quả Sơn ở Đông Thắng Thần Châu ngày càng lớn mạnh.

Tất cả, đều bị Hoàng Thiên nhìn thấu.

Một ngày nọ, Tôn Ngộ Không ở Tà Nguyệt Tam Tinh Động, không

kìm được phàn nàn với Hoàng Thiên.

"Sư phụ, lão Tôn không có binh khí thuận tay, biết làm sao đây?

Hy vọng Sư phụ, ban cho con một món." Khi Tôn Ngộ Không bắt đầu tìm kiếm binh khí, Hoàng Thiên biết, ngày lành của Long Cung đã hết.

Hoàng Thiên nhìn ra biển lớn xa xăm, "Ngộ Không, Thủy Liêm Động Hoa Quả Sơn kia, giáp với Đông Hải Long Cung.

Phía dưới thác nước, có một thủy lộ dẫn thẳng đến Đông Hải Long Cung.

Bên trong Đông Hải Long Cung, có đặt một khối Định Hải Thần Châm Thiết, đó là thứ mà Đại Vũ trị thủy năm xưa đã đặt vào nước." Tôn Ngộ Không thầm khen ngợi, "Định Hải Thần Châm Thiết?" "Con hãy đi tìm Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, đòi binh khí.

Y sẽ đưa cho con một vài binh khí, con cứ chê nó quá nhẹ.

Ngao Quảng kiêu căng ngạo mạn, sẽ cho con đi xem Định Hải Thần Châm Thiết, con hãy nhân cơ hội đó mà lấy đi." Lúc này, Định Hải Thần Châm Thiết ở phương xa đã khiến Tôn Ngộ Không hồn xiêu phách lạc.

"Sư phụ, đệ tử đi xem Định Hải Thần Châm Thiết đây." Hoàng Thiên nói: "Trước tiên đừng vội.

Sau khi lấy được Định Hải Thần Châm Thiết, con hãy đến Long Cung đòi Khóa Tử Hoàng Kim Giáp, Ngẫu Tâm Bộ Vân Lý, Khảm Kim Định Tâm Mạo và Phượng Sí Tử Kim Quan.

Có bộ trang phục lộng lẫy đó, con mới xứng đáng là Mỹ Hầu Vương danh xứng với thực." Tôn Ngộ Không hai mắt sáng rực, "Con ở Hoa Quả Sơn mấy trăm năm, không ngờ Long Cung lại có nhiều bảo bối tốt như vậy!

Chương 265

Sư phụ, con đi đây!" Nhìn bóng lưng Tôn Ngộ Không, Hoàng Thiên lộ ra nụ cười đắc ý.

Huyền Đô Đại Pháp Sư, với thân phận Quỷ Cốc Tử ở nhân gian, đã thu nhận rộng rãi môn đồ, bồi dưỡng tất cả đệ tử thành tung hoành gia và quân sự gia.

Huyền Đô châm ngòi chiến tranh ở nhân gian, vì vậy máu chảy thành sông.

Còn Mặc Tử, Hàn Phi Tử, Khổng Tử, Mạnh Tử, Tôn Vũ và những người khác, họ cũng là phân thân của Quảng Thành Tử, Vân Trung Tử và những người khác, làm dấy lên bách gia tranh minh.

Thực chất là Xiển giáo, Đạo giáo, Tiệt giáo… tranh giành.

Những người này đang gây sóng gió ở nhân gian, chỉ là Hoàng Thiên không xác định được thân phận cụ thể của họ.

Hoàng Thiên cũng không có hứng thú với những chuyện đó, chỉ coi đó là một trò chơi cấp thấp.

Hiện tại, Hoàng Thiên đã bồi dưỡng ra Tôn Ngộ Không, đang ủ mưu một trò chơi thật sự cho Tam Giới.

Long Cung sắp sửa vì sự xuất hiện của Tôn Ngộ Không mà xảy ra chiến đấu, tiếp theo sẽ là Địa Phủ, rồi đến Thiên Đình.

Hạo Thiên bận rộn bế quan dưỡng thương, phân thân Ngọc Hoàng Đại Đế yếu ớt như vậy, chỉ một mình Tôn Ngộ Không cũng đủ khiến Thiên Đình phải khổ sở rồi.

Tại Đông Hải Long Cung, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng trợn mắt nhìn chằm chằm con khỉ trước mặt.

“Ngươi là Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không của Hoa Quả Sơn?” Tôn Ngộ Không nhìn Long Cung xa hoa lộng lẫy, “Không sai, hai chúng ta là hàng xóm cũ.” Nếu là yêu quái tầm thường đến Long Cung kết giao tình, Ngao Quảng đã sớm gọi lính tôm tướng cua đánh yêu quái đó ra ngoài rồi.

Nhưng, Tôn Ngộ Không trước mắt này, hiển nhiên không phải kẻ tầm thường.

Ngao Quảng và Long Tử Long Tôn của Đông Hải Long Cung vẫn còn nhớ, mấy trăm năm trước, cái ngày thủy triều dâng trào, sấm sét đan xen đó.

Ngày hôm đó, tại bờ Đông Hải, ở Hoa Quả Sơn thuộc Ngao Quốc, một tảng đá bên bờ biển đột nhiên vỡ tung, từ bên trong nhảy ra một con khỉ.

Con khỉ sinh ra trong bão tố đã gây ra sóng thần dữ dội ở vùng biển xung quanh, rất nhiều thủy tộc vì thế mà mất mạng.

Vợ của Đông Hải Long Vương cũng vì cơn sóng thần khổng lồ mà sợ hãi đến sảy thai.

Thủy Tinh Cung cổ kính, nhiều cung điện vì thế mà sụp đổ.

Sóng thần còn lan đến Nam Hải Long Cung, Bắc Hải Long Cung cách vạn dặm, thậm chí cả Tây Hải Long Cung ở một đầu khác của thế giới.

Đông Hải Long Vương để sửa chữa cung điện bị hư hại, không thể không chi một khoản tiền lớn, mời thợ thủ công nổi tiếng Lỗ Ban từ Thiên Đình.

Lỗ Ban đã sửa chữa lại cung điện, Long Cung mới dần dần khôi phục lại thần khí.

Lúc đó Đông Hải Long Vương không biết nguyên nhân của sóng

thần, cứ tưởng sức mạnh của tà thần cổ xưa đã thức tỉnh ở biển sâu, Đông Hải Long Cung vì thế đã cảnh giác cao độ mấy năm trời.

Mấy năm sau, Đông Hải Long Vương mới biết, trận động đất lớn dưới biển năm đó, hóa ra là do một con Thạch Hầu gây ra.

Đông Hải Long Vương vô cùng tức giận, lúc đó muốn tính sổ với Tôn Ngộ Không.

Dù sao, chính con khỉ chết tiệt đó đã khiến Long Cung phải chịu tổn thất lớn.

Long tộc lúc này, cố nhiên không còn vẻ phong quang như thời Hồng Hoang.

Lúc đó, Long tộc thống trị bầu trời và đại dương.

Nhưng từ khi quy phục Thiên Đình, sức mạnh của Long Cung trong Tam Giới cũng không thể xem nhẹ.

Đông Hải Long Vương lại là thủ lĩnh của Tứ Hải Long Vương, một con khỉ lại khiến Long Cung chịu tổn thất lớn như vậy, Đông Hải Long Vương không thể nhịn được!

Nhưng, sau một hồi dò xét, Đông Hải Long Vương đã chọn cách nhẫn nhịn.

Vì nghe nói, ngày con khỉ đó sinh ra, mắt vận kim quang, bắn thẳng lên Ngưu Đẩu, kim quang xuyên phá càn khôn, chiếu rọi lên Lăng Tiêu Bảo Điện, kinh động đến Ngọc Hoàng Đại Đế.

Ngay cả tôn quý như Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không động đến con khỉ đáng ghét đó, Đông Hải Long Vương càng không dám đi trêu chọc nó.

Chương 266

Mấy trăm năm sau, Đông Hải Long Vương biết, việc không trêu chọc con khỉ năm đó là một quyết định đúng đắn.

Vì sau khi con khỉ học nghệ trở về, pháp lực đại tăng.

Để đối phó với tiểu lâu la Hỗn Thế Ma Vương, Tôn Ngộ Không tế xuất Pháp Tướng Thiên Địa, biến thành cao mấy chục vạn trượng, chân đạp đại địa, đầu đội trời xanh, toàn bộ Đông Hải đều bị bao phủ trong bóng dáng của con khỉ!

Sơn thần thổ địa trong mấy vạn dặm xung quanh đều run rẩy sợ hãi, Thủy thần Hà bá đều tranh nhau sợ đến tè ra quần, ngay cả Đông Hải Long Vương Ngao Quảng cũng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Đông Hải giáp Hoa Quả Sơn, nhà hàng xóm lại ở một vị chủ nhân thần thông quảng đại như vậy.

Ngao Quảng từng rất phiền muộn, thậm chí còn cân nhắc chuyển nhà.

Đông Hải Long Vương hết lần này đến lần khác dặn dò Long Tử Long Tôn, lính tôm tướng cua trong Long Cung, tuyệt đối đừng trêu chọc khỉ Hoa Quả Sơn, cũng đừng đến gần vùng biển gần Hoa Quả Sơn.

Không chọc thì ta trốn đi không được sao?

Nhưng hôm nay, Đông Hải Long Vương không thể trốn tránh được nữa, bởi vì Tôn Ngộ Không lại tìm đến tận cửa.

Đông Hải Long Vương lấy khăn tay lau mồ hôi trên đầu, cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

“Thượng Tiên, có thời gian sao không đến Long Cung của ta làm

khách?" Tôn Ngộ Không nhảy lên chiếc bàn trong đại sảnh như ở nhà mình, ngồi xổm trên ghế, cầm mấy quả nho trên bàn ăn.

Y tùy ý nhả hạt nho xuống đất, có mấy hạt thậm chí còn rơi trúng giày của Đông Hải Long Vương.

"Lão Tôn gần đây muốn chế tạo một binh khí thượng hạng, chỉ là Hoa Quả Sơn của ta không có thợ rèn giỏi, ta cũng lười tốn công sức đó.

Nghe nói Long Cung của người sở hữu kim sơn ngân sơn, vậy tặng lão Tôn một kiện binh khí, thấy thế nào?" Đông Hải Long Vương cứ tưởng Tôn Ngộ Không đến gây sự, vừa nghe y chỉ đòi binh khí, một tảng đá trong lòng lập tức rơi xuống.

"Thì ra Thượng Tiên chỉ cầu binh khí, được thôi." Đông Hải Long Vương phẩy phẩy tay với Quy Thừa Tướng ở bên cạnh, Quy Thừa Tướng chậm rãi đi ra.

Đông Hải Long Vương cố ý nói to tiếng hơn, để Tôn Ngộ Không nghe thấy.

"Quy Thừa Tướng, trong kho binh khí của chúng ta có binh khí quý giá, mau chóng lấy một kiện cho Thượng Tiên!" Quy Thừa Tướng dẫn theo lính tôm tướng cua rời đi.

Không lâu sau, một đám lính tôm tướng cua khiêng ra một thanh đại đao.

Đông Hải Long Vương cười bồi nói: "Thượng Tiên, thanh đại đao này vô cùng sắc bén, cắt sắt như bùn, xem Thượng Tiên có hài lòng không." Tôn Ngộ Không cầm đại đao, vung vẩy vài cái, mặt đầy vẻ chê bai.

"Long Vương, ngươi cũng quá keo kiệt rồi.

Ta dù gì cũng là hàng xóm của ngươi, ngươi cũng không thể lấy

loại đồ bỏ đi này để đuổi ta chứ!

Nó căn bản không dùng được, cầm trong tay ta cứ như lông vũ vậy!" Đông Hải Long Vương gọi Quy Thừa Tướng đến trước mặt.

"Đám heo ngu xuẩn!

Lấy loại binh khí này ra, Thượng Tiên làm sao có thể hài lòng chứ?

Thượng Tiên thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, mau chóng chọn cho ta một món nặng hơn, quý giá hơn!" Quy Thừa Tướng lập tức dẫn người rời đi.

Không lâu sau, một đám lính tôm tướng cua thở hổn hển khiêng ra một cây Cửu Cổ Xoa.

Đông Hải Long Vương hai mắt sáng rực.

"Thượng Tiên, cây Cửu Cổ Cương Xoa này nặng 3600 cân, vô cùng sắc bén.

Thượng Tiên, xin hãy thử binh khí này!" Tôn Ngộ Không cầm Cương Xoa, múa vèo vèo như bay.

"Lão Long Vương, binh khí này quá nhẹ rồi, căn bản không thuận tay, đổi một kiện khác đi." Đông Hải Long Vương thầm kêu khổ, đành phải đích thân đi đến kho binh khí.

"Quy Thừa Tướng, trong kho của chúng ta, binh khí nào là nặng nhất?" Quy Thừa Tướng nói: "Có một cây Phương Thiên Họa Kích, nặng 7200 cân, năm xưa được ác tướng cổ đại sử dụng." Đông Hải Long Vương nhìn Phương Thiên Họa Kích trong truyền thuyết, binh khí của danh tướng khét tiếng năm xưa, vô cùng có giá trị sưu tầm.

Mấy năm trước, Nhị Lang Thần từng đến Đông Hải Long Cung, cầu mua cây Phương Thiên Họa Kích này, Đông Hải Long Vương

không thiếu tiền đã một mực từ chối.

Chương 267

Vì cây Phương Thiên Họa Kích đó, Đông Hải Long Vương dám không nể mặt Nhị Lang Thần, nhưng lại không dám trêu chọc Tôn Ngộ Không.

Đông Hải Long Vương nắm chặt tay, hạ quyết tâm.

"Mang Phương Thiên Họa Kích đó đưa cho con khỉ kia, mau chóng tống tiễn nó ra khỏi cửa." Một đám lính tôm tướng cua dùng xe gỗ khổng lồ vận chuyển, mới mang Phương Thiên Họa Kích đến trước mặt Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không cầm Phương Thiên Họa Kích, đập một cái xuống đất, mặt đất lập tức nứt toác.

Đông Hải Long Vương kinh hãi, "Thượng Tiên, vạn tuế!

Binh khí của ác tướng năm xưa, nặng tới 7200 cân, năm đó số người chết dưới binh khí này không đếm xuể!" Tôn Ngộ Không khinh thường, "Thật sự lợi hại như vậy sao?" Đông Hải Long Vương chỉ mong Tôn Ngộ Không nhận cây Phương Thiên Họa Kích này rồi đi.

Đông Hải Long Vương cười nói: "Thượng Tiên, ngay cả Nhị Lang Thần ở Quán Giang Khẩu cũng từng muốn cây Phương Thiên Họa Kích này, tiểu long có chút tư tâm nên không đưa.

Nay tặng cho Thượng Tiên, coi như là một ân tình." Tôn Ngộ Không ném cây Phương Thiên Họa Kích đó xuống đất, "Cây Phương Thiên Họa Kích này cứ để lại cho Nhị Lang Thần đi!

Lão Tôn ta không thèm, nó quá nhẹ!" Đông Hải Long Vương bất đắc dĩ, "Thượng Tiên, trong Long Cung của tiểu long, phải kể đến cây Phương Thiên Họa Kích này là nặng nhất rồi.

Nếu Thượng Tiên chê nhẹ, tiểu long cũng không còn cách nào khác!" Tôn Ngộ Không rót một chén rượu, uống cạn một hơi.

"Lão Long Vương, nhìn người cũng là một người trung hậu thật thà, tại sao lại nói dối trắng trợn vậy?" Đông Hải Long Vương mặt đầy oan ức, "Thượng Tiên trước đây đòi binh khí, tiểu long vẫn luôn tận tâm tận lực, vì Thượng Tiên mà chọn lựa đủ loại binh khí để Thượng Tiên chọn, tại sao Thượng Tiên lại nói tiểu long nói dối chứ?" Tôn Ngộ Không nhìn y, "Ta biết, trong Đông Hải Long Cung có một binh khí lợi hại hơn, chẳng phải là có một khối Định Hải Thần Châm Thiết sao?" Đông Hải Long Vương ngẩn ra, rồi lập tức cười lớn.

"Định Hải Thần Châm Thiết?

Thật sự có thứ đó, nhưng đó không phải binh khí, đó là thứ mà Đại Vũ trị thủy năm xưa đã đặt vào Đông Hải, ở trong Đông Hải Long Cung của ta.

Đại Thánh, Định Hải Thần Châm Thiết nặng tới một vạn ba ngàn năm trăm cân, làm sao có thể làm binh khí được?" Tôn Ngộ Không nói: "Lão Tôn ta thích đồ nặng." Đông Hải Long Vương nói: "Thượng Tiên, Định Hải Thần Châm Thiết đó căn bản không thích hợp làm binh khí, nó còn thô hơn cả cột trụ Long Cung của ta.

Thượng Tiên, nếu người nâng được, ta cam tâm tình nguyện tặng Định Hải Thần Châm Thiết cho người." Quy Thừa Tướng ở bên cạnh, kéo kéo vạt áo Đông Hải Long Vương.

"Định Hải Thần Châm Thiết là bảo vật trấn hải của Đông Hải chúng ta.

Đại Vương, vị Mỹ Hầu Vương này thần thông quảng đại, vạn nhất y thật sự nâng được Định Hải Thần Châm Thiết, thủy tộc Long Cung của chúng ta chẳng phải sẽ tổn thất lớn sao?" Đông Hải Long

Vương không thèm để ý, "Định Hải Thần Châm Thiết làm sao có thể nâng lên được chứ?

Ta giả vờ cho y đi nâng, y nâng không nổi thì cũng không trách ta được." Đông Hải Long Vương dẫn Tôn Ngộ Không, xuyên qua một rừng san hô, nhìn thấy Định Hải Thần Châm Thiết.

Thần thiết đó, tựa như một ngọn núi, khổng lồ vô song, tỏa ra thần quang bảy màu quỷ dị.

Tôn Ngộ Không thầm vui mừng, trong lòng nghĩ: "Hoàng Thiên Tổ Sư nói với ta rằng trong Long Cung có Định Hải Thần Châm Thiết có thể làm binh khí, Tổ Sư gia quả nhiên không lừa ta!" Mỹ Hầu Vương nhìn chằm chằm thần thiết, xem nửa ngày.

"Bảo bối tuy không tồi, chỉ là nếu có thể nhỏ hơn chút thì tốt." Định Hải Thần Châm Thiết dường như nghe thấy lời Tôn Ngộ Không nói, lập tức thu nhỏ lại một nửa, tựa như một cột đá.

Đông Hải Long Vương đại kinh, đám lính tôm tướng cua, Quy Thừa Tướng và những người khác ở bên cạnh đều mắt tròn miệng há, nhìn nhau.

"Nhỏ hơn chút nữa!

Biến nhỏ hơn cho ta!" Định Hải Thần Châm Thiết càng biến càng nhỏ, càng biến càng nhỏ, cuối cùng biến thành kích thước của một cây thiết bổng bình thường, độ thô vừa vặn.

Tôn Ngộ Không vui sướng ra mặt, "Bảo bối tùy tâm sở dục, đúng là Như Ý Kim Cô Bổng!" Y nắm Kim Cô Bổng trong tay, tùy ý múa may.

Tuy Kim Cô Bổng đã biến nhỏ, nhưng trọng lượng không hề thay đổi.

Khi Kim Cô Bổng bắt đầu múa may, nước biển xung quanh nhanh

chóng dâng lên những con sóng dữ.

Lính tôm tướng cua ngã rạp xuống đất, Đông Hải Long Vương cũng bị đánh ngã chổng vó.

Đông Hải Long Vương thầm kêu khổ, "Thượng Tiên, xin dừng tay!

Sắp gây ra sóng thần rồi, Long Cung của ta e rằng không giữ được nữa." Tôn Ngộ Không mới thu Kim Cô Bổng lại, "Lão Long Vương, người cũng thật hào phóng, tặng cho lão Tôn bảo vật tốt như vậy." Định Hải Thần Châm Thiết là thứ có giá trị nhất của Đông Hải Long Cung.

Mặc dù Long tộc mạnh đến đâu cũng không thể sử dụng binh khí này, nhưng dù sao nó cũng đại diện cho thần khí của Long Cung.

Thế mà bây giờ lại bị Tôn Ngộ Không, một con khỉ hoang dã chiếm đoạt, Đông Hải Long Cung lập tức hối hận.

Chương 268

"Đại Thánh, không phải tiểu long nhỏ mọn, nhưng Định Hải Thần Châm Thiết là vật do Đại Vũ trị thủy để lại, bất luận từ góc độ khảo cổ hay di sản văn hóa lịch sử, nó đều có giá trị siêu cao.

Ở Thiên Đình, nó cũng có hồ sơ lưu trữ." Tôn Ngộ Không không thèm để ý, cầm Kim Cô Bổng trong tay, "Ta biết, nhưng lão Tôn ta chỉ cần cầm được thì có thể mang Định Hải Thần Châm Thiết đi.

Trả lại?" Đông Hải Long Vương nói: "Lời tuy đúng như vậy, nhưng tiểu long thật sự không dám tặng Định Hải Thần Châm Thiết cho người!

Nếu ta tặng Định Hải Thần Châm Thiết cho người, Ngọc Hoàng Đại Đế không truy cứu thì Thác Tháp Lý Thiên Vương Lý Tĩnh có tha cho ta không?" Đông Hải Long Cung và Thác Tháp Lý Thiên Vương Lý Tĩnh vốn không hòa thuận.

Năm xưa, khi Phong Thần Đại Chiến, Lý Tĩnh là tổng binh Trần Đường Quan.

Con trai thứ ba của y là Na Tra từng xảy ra xung đột với một người con của Đông Hải Long Vương.

Na Tra đã giết chết con của Đông Hải Long Vương.

Đông Hải Long Vương dưới cơn thịnh nộ đã nhấn chìm Trần Đường Quan, khiến Lý Tĩnh và Na Tra cha con bất hòa.

Na Tra lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ.

Dưới sự giúp đỡ của Thái Ất Chân Nhân, y mới dùng thân sen mà được trọng sinh.

Mặc dù đã cách nhiều năm, nhưng mối oan cừu giữa Long Cung

và cha con Lý Thiên Vương đã sớm gieo mầm.

Hiện nay, cha con Lý Tĩnh, Na Tra đã hòa hảo như xưa.

Lý Tĩnh đã đưa con trai cả Kim Tra đến Linh Sơn, hầu hạ Phật Tổ.

Con trai thứ hai Mộc Tra, đưa đến Phổ Đà Sơn Nam Hải, làm thị tòng cho Quan Âm Bồ Tát.

Hiện nay Lý Tĩnh lại có binh quyền trong tay, quyền khuynh Tam Giới.

Hạo Thiên bế quan dưỡng thương, phân thân Ngọc Hoàng Đại Đế phần lớn phải dựa vào Lý Tĩnh.

Những năm này, Thác Tháp Lý Thiên Vương không ít lần gây phiền phức cho Long Cung.

Đông Hải Long Vương cũng cẩn trọng từng li từng tí, cố gắng không để Lý Thiên Vương có cớ gây chuyện.

Nếu Định Hải Thần Châm Thiết bị Tôn Ngộ Không lấy đi, Thác Tháp Lý Thiên Vương nhất định sẽ ở trước mặt Ngọc Hoàng Đại Đế thổi gió thêm lửa, Thiên Đình nổi giận là điều có thể dự đoán được.

"Đại Thánh, Long Cung của tiểu long ở Thiên Đình có quá nhiều kẻ thù cũ.

Vì vậy, việc người lấy đi thần thiết sẽ cho kẻ thù chính của tiểu long một cái cớ để công kích.

Đại Thánh, xin hãy nể mặt tiểu long mà để thần thiết lại." Tôn Ngộ Không lập tức đổi sắc mặt, "Lão trạch, vừa nãy còn nói năng tử tế, sao bây giờ lại trở mặt?

Lão Tôn ta bình thường ghét nhất những kẻ thất tín, nếu ngươi không chịu đưa thần thiết cho ta, ta sẽ đánh đổ Long Cung của ngươi!" Đông Hải Long Vương thầm kêu khổ, đành phải lùi sang một

bên.

Quy Thừa Tướng ở bên cạnh nói nhỏ: "Đại Vương, không bằng cứ để Mỹ Hầu Vương mang thần thiết đi?" Đông Hải Long Vương phẫn nộ, "Con khỉ đó lấy đi thần thiết, Thiên Đình trách tội xuống, Long Cung của ta làm sao chịu nổi?" Quy Thừa Tướng nói: "Chúng ta cứ việc bẩm báo lên Thiên Đình rằng Mỹ Hầu Vương cường thủ hào đoạt, căn bản không coi Thiên Đình ra gì.

Đại Vương, Long Cung của chúng ta đã thần phục Thiên Đình, Thiên Đình tất phải bảo hộ chúng ta.

Đến lúc đó, Thiên Đình và Hoa Quả Sơn đánh nhau, chết bao nhiêu binh lính, Long Cung của chúng ta cứ việc cách ngạn quan hỏa!" Đông Hải Long Vương cho là phải, gật đầu.

Định Hải Thần Châm Thiết cố nhiên vô cùng quý giá, Đông Hải Long Cung trân trọng nó không ngoài việc sợ mất thần thiết sẽ khiến Thiên Đình nổi giận.

Nếu Long Cung có thể thông qua một khối thần thiết mà chuyển ngọn lửa giận của Thiên Đình sang Tôn Ngộ Không ở Hoa Quả Sơn, Đông Hải Long Vương có thể toàn thân rút lui.

Một khi Thiên Đình và Hoa Quả Sơn đánh nhau, Thiên Đình rất có thể sẽ phái cha con Lý Tĩnh Na Tra đi.

Cha con họ Lý, từ trước đến nay đều là kẻ thù của Long Cung.

Nếu Lý Tĩnh và Na Tra chết dưới Kim Cô Bổng, thì thần thiết này dù có tặng đi cũng đáng giá.

Nghĩ đến đây, mây sầu trong lòng Đông Hải Long Vương lập tức tiêu tan.

Chương 269

Y sải bước đến trước mặt Tôn Ngộ Không.

"Thượng Tiên, tuy việc người mang thần thiết đi sẽ khiến Long Cung của tiểu long phải chịu trách phạt từ Thiên Đình, nhưng hôm nay tiểu long nguyện xả mệnh bồi quân tử, xin tặng thần thiết này cho người." Tôn Ngộ Không cười toe toét, "Sảng khoái!

Lão Long Vương, người xem, lão Tôn ta lấy thần thiết của Long Cung làm binh khí, thì cũng phải có một bộ trang phục xứng đáng chứ!

Nào, ban cho lão Tôn một thân trang phục!" Đông Hải Long Vương có chút ngạc nhiên, "Thượng Tiên là Đại Vương Hoa Quả Sơn, lại không có trang phục sao?" Tôn Ngộ Không nói: "Lũ khỉ con cháu của lão Tôn ta không biết làm trang phục tinh tế.

Lão Long Vương, người xem long bào của người toàn phỉ thúy, kim cương, mã não, ngọc bích, lam bảo thạch… giàu có như vậy, tặng cho ta một bộ trang phục thì có sao đâu?" Vì thần thiết cũng đã tặng rồi, Đông Hải Long Vương không còn muốn mặc cả với Tôn Ngộ Không về một bộ trang phục nữa.

"Được rồi!

Năm ngoái sinh nhật của ta, mấy huynh đệ của ta đã tặng ta một ít trang phục.

Ta sẽ đi chọn một bộ tốt, tặng cho Đại Thánh, xem Đại Thánh thấy thế nào?" Không lâu sau, một bộ áo giáp tinh xảo được đặt trước mặt Tôn Ngộ Không.

"Thượng Tiên, đây là bộ áo giáp tốt nhất mà lính tôm tướng cua

trong Long Cung của ta mặc, ngươi có hài lòng không?" Tôn Ngộ Không nhíu mày, "Lính tôm tướng cua?

Ngươi coi lão Tôn ta là lính tôm tướng cua sao?

Thứ mà hạ nhân mặc như thế này, ngươi cũng dám lấy ra?" Ban đầu Đông Hải Long Vương nghĩ, một bộ áo giáp tinh xảo là đủ để đuổi Tôn Ngộ Không, tên nhà quê này đi, nhưng không ngờ Tôn Ngộ Không lại không chịu.

"Đại Thánh, binh mã Tứ Hải Long Cung của tiểu long cũng có bộ mặt chứ.

Không giấu gì, chi phí quân sự của Long Cung chúng ta, trong Tam Giới, có thể xếp trước Địa Phủ, chỉ đứng sau Thiên Đình!

Ngay cả Thủy Sư Thiên Hà, trang phục cũng không bằng binh sĩ của tiểu long!" Tôn Ngộ Không vẻ mặt chê bai, "Không cần, áo giáp của ngươi quá keo kiệt rồi." Trong đầu Tôn Ngộ Không, đang suy nghĩ về những bộ trang phục quý giá mà Hoàng Thiên Tổ Sư đã nói với y.

"Khóa Tử Hoàng Kim Giáp, Ngẫu Tâm Bộ Vân Lý, Khảm Kim Định Tâm Mạo và Phượng Sí Tử Kim Quan." Tôn Ngộ Không cố gắng hồi tưởng lại những bộ áo giáp mà Hoàng Thiên Tổ Sư đã nói.

Thực ra, những thứ như Khóa Tử Hoàng Kim Giáp Tôn Ngộ Không căn bản chưa từng thấy.

May mắn là những năm này y tu hành bên cạnh Hoàng Thiên Tổ Sư, Tôn Ngộ Không bác văn cường ký, trí nhớ không tồi.

Hoàng Thiên chỉ nói cho Tôn Ngộ Không một lần, Tôn Ngộ Không đã nhớ kỹ.

Khi Tôn Ngộ Không nói ra những thứ như Bộ Vân Lý, Định Tâm Mạo và Tử Kim Quan, Đông Hải Long Vương và Quy Thừa Tướng ở

bên cạnh đều chấn kinh không thôi.

Không ngờ, một Tôn Ngộ Không trông như nhà quê lại có thể nói ra nhiều thứ quý giá như vậy.

Ban đầu, Đông Hải Long Vương cảm thấy Tôn Ngộ Không chưa từng thấy đời, dễ dàng đuổi đi, nhưng bây giờ xem ra, Đông Hải Long Vương chỉ có thể chịu thiệt một chút.

"Được!

Vì Thượng Tiên đã nói ra tên, điểm danh muốn, ta cũng tặng cho người!

Ta có một bộ trang phục, vốn định tặng cho Tây Hải Long Cung, cho cháu ta.

Bây giờ thì tặng cho người vậy." Không lâu sau, Bộ Vân Lý, Hoàng Kim Giáp, Định Tâm Mạo, Khảm Kim Quan… lần lượt đầy đủ, được đưa đến tay Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không lập tức mặc vào, thích không buông tay.

Đông Hải Long Vương ở bên cạnh, mặt đầy vẻ khiêm tốn.

"Thượng Tiên, người có hài lòng không?" Tôn Ngộ Không nói: "Không tồi!

Lão Long Vương, hôm nay người tặng lão Tôn nhiều bảo vật như vậy, phần ân tình này, lão Tôn sẽ ghi nhớ.

Đến lúc đó, ta sẽ cho lũ khỉ con cháu của ta gửi tặng người một ít đào, quả dại, coi như là quà đáp lễ!" Đường đường là Đông Hải Long Vương, tự nhiên sẽ không để những sản vật địa phương của Hoa Quả Sơn vào mắt.

Đông Hải Long Vương liên tục xua tay, "Không cần, Long Cung của tiểu long được hưởng sự cung phụng của bách tính Tứ Đại Bộ

Châu, tiền hương hỏa và cống phẩm đều không thiếu, những thổ đặc sản quý giá đó, Thượng Tiên cứ giữ lại mà dùng đi!" Tiễn Tôn Ngộ Không ra khỏi Thủy Tinh Cung, nụ cười trên mặt Đông Hải Long Vương dần dần biến mất.

"Con khỉ bẩn thỉu đáng ghét này, ức hiếp người quá đáng!

Chương 270

Lập tức triệu tập Bắc Hải Long Vương, Nam Hải Long Vương, Tây Hải Long Vương đến thương thảo đối sách!" Lính tôm tướng cua của Đông Hải Long Cung đánh vang tiếng chuông lớn.

Không lâu sau, Tam Hải Long Vương lần lượt đến Long Cung.

Nam Hải Long Vương nói: "Đại ca, Tứ Hải bình yên vô sự.

Tại sao lại đột nhiên triệu tập chúng đệ?" Đông Hải Long Vương phẫn nộ nói: "Bên bờ biển Đông Hải của ta, có một Ngao Quốc.

Trên Hoa Quả Sơn của Ngao Quốc, mấy trăm năm trước đã nhảy ra một con Thạch Hầu.

Con khỉ đó không biết học được thần thông ở đâu, hôm nay đột nhiên đến Long Cung của ta đòi binh khí." Tây Hải Long Vương nói: "Một con khỉ tinh ở Hoa Quả Sơn muốn binh khí, Đại ca lấy một kiện binh khí ra, đuổi nó đi là được rồi." Đông Hải Long Vương thở dài một tiếng, "Ta đã đưa đại đao, Phương Thiên Họa Kích, Cửu Cổ Cương Xoa cho nó xem hết rồi, con khỉ đó đều chê nhẹ, không chịu lấy, cuối cùng lại nhắm trúng Định Hải Thần Châm Thiết.

Cũng thật kỳ lạ, thần thiết ở dưới biển mấy vạn năm, vẫn luôn to lớn vô cùng, con khỉ đó vừa nói, thần thiết đã biến nhỏ lại, bị nó lấy đi." Bắc Hải Long Vương có tính tình nóng nảy nhất, đứng dậy, "Thần thiết đó là bảo bối của Long Cung chúng ta, con khỉ đó làm sao dám chiếm đoạt?

Đại ca, để đệ dẫn binh Bắc Hải Long Cung, giáng xuống Hoa Quả Sơn một trận bão tuyết, đóng băng chết hết lũ khỉ đó!" Đông Hải Long Vương nói: "Ngàn vạn lần không được trêu chọc nó!

Hiền đệ không biết đó thôi, con khỉ đó có bản lĩnh Pháp Tướng Thiên Địa, biến hóa, nó còn lợi hại hơn Hoa Quả Sơn nữa!

Nó cứng đầu không chịu quy phục, chúng ta không chọc nổi nó đâu." Nam Hải Long Vương vuốt râu, "Nó cướp đi thần thiết, Thiên Đình tất nhiên sẽ trách tội.

Chẳng lẽ chúng ta phải chịu đựng sự ức hiếp của con khỉ đó sao?" Đông Hải Long Vương nhìn về phía xa, đôi mắt sáng ngời có thần.

"Ta đã nghĩ ra đối sách rồi, chúng ta sẽ chủ động bẩm báo chuyện này lên Thiên Đình.

Dù sao con khỉ đó đã cướp đi thần thiết, Thiên Đình sớm muộn gì cũng sẽ biết.

Ta sẽ thượng thư lên Ngọc Hoàng Đại Đế, nói rằng con khỉ đó coi thường Thiên Đình, cướp đi thần thiết.

Ta lấy Thiên Đình ra để dọa con khỉ đó, con khỉ đó căn bản không thèm để ý, nó còn muốn giết lên Thiên Đình, làm chủ Thiên Đình!" Nam Hải Long Vương, Tây Hải Long Vương nhìn nhau.

Tây Hải Long Vương trầm ngâm một lúc, "Nếu vậy, Ngọc Hoàng Đại Đế thế tất sẽ càng thêm phẫn nộ." Đông Hải Long Vương lộ ra nụ cười đắc ý, "Thiên Đình phẫn nộ, cũng chỉ đối với con khỉ đó, không phải đối với ta.

Long Cung của ta đã phủ thủ xưng thần với Thiên Đình, chúng ta chỉ nói là con khỉ đó cướp đồ, coi thường Thiên Đình, Thiên Đình tự sẽ đối phó với con khỉ đó, Long Cung của ta nhiều nhất là bị mắng một trận thôi." Tôn Ngộ Không cầm Như Ý Kim Cô Bổng, từ tay Đông Hải Long Vương cường thủ hào đoạt một bộ trang phục lộng lẫy, đắc ý mãn nguyện, quay về Hoa Quả Sơn.

Hoàng Thiên đang đứng trên đỉnh núi, chờ đợi.

“Sư phụ, người vẫn ở đây sao?” Nhìn thấy Hoàng Thiên, Tôn Ngộ Không mừng rỡ khôn xiết.

Nhìn Tôn Ngộ Không đang đội Kim Quan, chân đạp Bộ Vân Lý, tay cầm Kim Cô Bổng, Hoàng Thiên nở một nụ cười, “Thế nào?

Ngộ Không, vi sư không lừa con chứ?

Bảo vật của Long Cung, con có hài lòng không?” Tôn Ngộ Không cầm Kim Cô Bổng, yêu thích không rời tay.

“Sư phụ, lời người nói không sai chút nào, trong Đông Hải thật sự có Định Hải Thần Châm Thiết, và cả trang phục lộng lẫy nữa!

Lão Long Vương kia lúc đầu không muốn đưa, bị con dọa một trận, liền chịu đưa.” Trên mặt biển, đột nhiên cuồng phong nổi lên, sóng dữ cuồn cuộn.

“Con khỉ chết tiệt!

Dám từ chỗ ca ca ta mà cướp đi Định Hải Thần Châm Thiết, nếu muốn sống thì sớm muộn gì cũng phải dâng trả bảo bối đó!” Tôn Ngộ Không nhìn chằm chằm Long Vương đó.

Vị Long Vương này hung ác hơn Đông Hải Long Vương vài phần, râu tóc tựa sương lạnh.

“Ngươi là ai?

Ta là đệ tứ của Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận!

Hừ!

Ca ca ta quen thói nuông chiều lũ khỉ tinh, nhưng ta thì không sợ!” Trong số Tứ Hải Long Vương, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận là có tính khí nóng nảy nhất.

Mặc dù Đông Hải Long Vương đã quyết định thượng báo Thiên

Đình, để Thiên Đình thu thập Tôn Ngộ Không, nhưng Ngao Thuận không chịu được, trực tiếp đến Hoa Quả Sơn, muốn thu thập con khỉ đó.

Chương 271

Tôn Ngộ Không vung vẩy Kim Cô Bổng, cười nói: "Lão Tôn ta vừa mới lấy được Định Hải Thần Châm Thiết, chẳng lẽ ngươi ngứa đòn sao?" Hoàng Thiên ở bên cạnh nói: "Ngộ Không, đừng sát thương tính mạng, để ta đối phó." Ngao Thuận mới chú ý đến người bên cạnh con khỉ đó, khinh thường nói: "Bạn của con khỉ đó sao?

Hừ!

Ta nghe đại ca ta nói rồi, con khỉ đó ở Hoa Quả Sơn kết giao với Bằng Ma Vương, Ngưu Ma Vương, Độc Giác Quỷ Vương… lại thêm một yêu quái nữa sao?

Nếu không muốn chết thì cút xa ra!" Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Long tộc ti tiện thần phục Thiên Đình, nô nhan mị thái, ti cung khuất tất đến mức này, vậy mà lại dám kiêu ngạo như vậy." Ngao Thuận bột nhiên đại nộ, hóa thành cự long, dài ước mấy vạn trượng, che kín toàn bộ Đông Hải và Hoa Quả Sơn.

Cự long từ trên trời cao phủ xuống.

Đám khỉ Hoa Quả Sơn thấy vật khổng lồ như vậy, đều sợ hãi kêu la bỏ chạy.

Cự long phun ra từng luồng băng sương, lao về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên nhẹ nhàng phẩy tay áo.

"Càn Khôn nghịch chuyển!" Trong chốc lát trời đất tối tăm, mặt đất và chân trời dường như bị nén lại vô hạn.

Cự long màu bạc trên không bị một đạo thần quang bảy màu đánh trúng, cự long trắng lập tức như bị sét đánh, phát ra từng trận kêu thảm thiết xé lòng!

Thể tích của cự long trắng không ngừng thu nhỏ, không ngừng thu nhỏ, cuối cùng biến thành chỉ lớn bằng con cá trạch.

Ban đầu, đám khỉ Hoa Quả Sơn thấy Bắc Hải Long Vương hóa thân thành cự long, trở nên khổng lồ như vậy, định sẽ có một trận ác chiến.

Nhưng không ngờ, Hoàng Thiên Tổ Sư vừa ra tay đã dễ dàng đánh bại cự long trắng.

Đám khỉ Hoa Quả Sơn và Tôn Ngộ Không chứng kiến cảnh tượng đó, đều chấn kinh không thôi.

Hoàng Thiên vươn tay chộp lấy, cánh tay y tựa như sợi dây, biến dài vô hạn.

Hoàng Thiên ném con cá trạch đó xuống đất, khinh bỉ nhổ một bãi nước bọt.

"Lão trạch, ta muốn giết ngươi, dễ như trở bàn tay, chỉ là ngươi không xứng chết dưới tay ta!" Bắc Hải Long Vương hóa thành hình người, phun ra một ngụm máu tươi lớn, toàn thân run rẩy, đánh giá kẻ địch đáng sợ trước mắt.

"Ngươi là ai?" Hoàng Thiên lạnh nhạt nói: "Hoàng Thiên." Bắc Hải Long Vương trợn mắt, "Võ Đạo và Nhân tộc Thủy Tổ, Hoàng Thiên?" Trong Tam Giới, đầy rẫy các loại truyền thuyết về Hoàng Thiên, nhưng y đã lâu không lộ diện.

Dù Bắc Hải Long Vương kiến thức nông cạn, y cũng biết Hoàng Thiên là một nhân vật khó chơi khiến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ đều ăn ngủ không yên.

Bắc Hải Long Vương quỳ rạp xuống đất, "Hoàng Thiên Tổ Sư, tiểu long chỉ vì cảm thấy Định Hải Thần Châm Thiết của đại ca bị Tôn Ngộ Không cướp đi, nhất thời khí phẫn nan bình, mới làm ra

chuyện ngu xuẩn khiêu chiến Tổ Sư.

Hoàng Thiên Tổ Sư, đại nhân không chấp tiểu nhân.” “Cút!” Một chữ của Hoàng Thiên khiến Bắc Hải Long Vương như trút được gánh nặng, không ngừng dập đầu.

“Tiểu long cút đây!

Cút đây!” Bắc Hải Long Vương chuồn mất, một đường chạy vội, trốn vào biển lớn.

Tôn Ngộ Không mặt đầy sùng bái nhìn Hoàng Thiên.

“Sư phụ, vừa nãy một chưởng đã đánh lão trạch kia trở về nguyên hình.

Chiêu đó tên là gì?

Dạy cho con được không ạ?” Hoàng Thiên thong dong nói: “Ngộ Không, bản lĩnh của con đủ để lập thân ở Tam Giới rồi.

Tu luyện công pháp, đừng quá tham lam.

Ở Hoa Quả Sơn, hãy cứ yên ổn hưu dưỡng sinh tức, sau này ta sẽ đến tìm con.” Tôn Ngộ Không vô cùng không muốn xa, “Sư phụ đã đến Hoa Quả Sơn rồi, tại sao không ở lại thêm vài ngày, để đệ tử có thể tận chút lòng thành?” “Không cần đâu, ta đi trước đây.” Hoàng Thiên không nói nhiều, một cái Cân Đẩu Vân, bay vào giữa không trung.

Gần đó có một Thánh Nhân tồn tại, Hoàng Thiên đã nhận ra khí tức của y.

Người đó vẫn luôn âm thầm theo dõi Hoàng Thiên.

Mặc dù ẩn nấp cách vạn dặm, nhưng Hoàng Thiên vẫn nhận ra sự tồn tại của y.

Chương 272

"Bạn hữu của Tây Phương giáo, đã đến rồi, sao không hiện thân?" Sau một đạo tường quang, Chuẩn Đề Đạo Nhân xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên.

Chuẩn Đề Đạo Nhân mặt đầy giận dữ, "Hoàng Thiên, con khỉ đó có duyên với Tây Phương giáo của ta, ta vốn định thu nó làm đồ đệ, nhưng lại bị ngươi cướp trước rồi!" Hoàng Thiên ngẩng mặt lên trời cười lớn, "Chuyện thu đồ đệ cũng phải nói đến trước sau.

Khi con khỉ đó nhảy ra từ tảng đá, ta đã ở bên cạnh nó rồi, Chuẩn Đề, ngươi chậm chân rồi." Là Nhị Giáo Chủ của Tây Phương giáo, Chuẩn Đề Đạo Nhân vẫn luôn nỗ lực để mở rộng Tây Phương giáo.

Khi Phong Thần Đại Chiến, Chuẩn Đề đã độ hóa rất nhiều môn đồ Tiệt giáo, Xiển giáo sang Tây Phương giáo.

Từ Hàng Đạo Nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Mã Nguyên, Pháp Giới, Phổ Hiền Đạo Nhân… đều dưới sự nỗ lực của Chuẩn Đề Đạo Nhân mà gia nhập Tây Phương giáo.

Ngoài việc đào góc tường từ Xiển giáo, Tiệt giáo, Chuẩn Đề Đạo Nhân còn rất chú trọng việc sưu tầm nhân tài ở khắp các nơi trong Tam Giới.

Tảng đá trên Hoa Quả Sơn, Chuẩn Đề Đạo Nhân đã để mắt đến từ mấy ngàn năm trước, hy vọng có thể đợi Thạch Hầu vấn thế rồi thu nó làm đồ đệ.

Vì thế Chuẩn Đề Đạo Nhân đã vạch ra một kế hoạch chi tiết: tìm một tiên sơn, khai thác thành Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động, hóa danh thành Bồ Đề Lão Tổ, truyền thụ pháp thuật cho Tôn Ngộ Không, sau đó bồi dưỡng con khỉ đó đi làm phản Thiên

Đình.

Khi Chuẩn Đề Đạo Nhân lần nữa đến thăm Thạch Hầu ở Hoa Quả Sơn, lại phát hiện Hoàng Thiên đã phá hỏng kế hoạch.

Hoàng Thiên đã thu Tôn Ngộ Không làm đồ đệ, đáng ghét hơn nữa là Hoàng Thiên cũng tìm một tiên sơn hoang vắng, tên của nó lại cũng là Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Dường như Hoàng Thiên ở đâu cũng chiếm tiên cơ, liệu sự như thần, khiến Chuẩn Đề Đạo Nhân đau khổ không thôi.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Hoàng Thiên, mắt phóng hàn quang.

"Ngươi coi trọng một con khỉ như vậy, rốt cuộc có ý đồ gì?" Hoàng Thiên lộ ra một nụ cười ẩn ý.

"Ngươi vẫn luôn muốn thu con khỉ đó làm đồ đệ, không ngoài việc mở rộng thực lực Tây Phương giáo.

Ta cũng vậy, ta là thủy tổ của Võ Đạo, ta muốn phát huy Võ Đạo của ta, làm lớn mạnh Nhân tộc." Chuẩn Đề phát ra tiếng cười khinh thường, tiếng cười vang vọng khắp trời đất.

"Thật nực cười!

Hoàng Thiên, ngươi lại dám hy vọng vào Võ Đạo, cho rằng Võ Đạo của ngươi có thể khiến những Nhân tộc ti tiện đó đi đến quang minh và cường đại sao?" "Lầm to rồi, nhân tộc không nên thấp hèn như thế, dùng ta, tạo ra ta để cúng bái, ca tụng công đức, rồi lại cam chịu.

Mãi mãi hèn yếu, cho dù đủ mạnh cũng không thể giúp nhân tộc thật sự đứng lên." Hoàng Thiên phẫn nộ nói, "Giá như những tín đồ thành kính kia biết được bùn tượng Bồ Tát mà họ thờ phụng trong miếu lại đánh giá nhân tộc như thế này, ta không biết họ sẽ cảm thấy thế nào.

Vì thế, ta không muốn đồng lõa với đám đạo mạo, tự cho mình là người lương thiện kia." Chuẩn Đề đạo nhân cười nói: "Cứ giả vờ bày ra vẻ bi thiên mẫn nhân, ai sẽ thật sự để tâm đến nhân tộc bé nhỏ chứ?

Cường quyền thống trị thế giới này, Tây Phương Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, ta định ra quy tắc trò chơi, mỗi một nhân loại bé nhỏ chỉ là một quân cờ không đáng kể trên bàn cờ." "Theo số mệnh ta đã định, sống một đời cẩu thả, kiếp sau có thể đi làm heo chó, không phải sao?

Ngàn năm sau, lại ảo tưởng võ đạo, nhân tộc có thể quật khởi trong Tam Giới, ha ha!

Thật, khiến người ta cười rụng răng." Hoàng Thiên nhìn chằm chằm gương mặt ngông cuồng trước mắt, cúi người về phía trước.

"Cho nên, ngươi nghĩ có thể tiếp tục lừa dối chúng sinh ư?" Chuẩn Đề đạo nhân khinh thường nói: "Chỉ cần ta muốn, ta có thể làm được.

Ngươi nhất định cũng đã nghe, Huyền Đô Đại Pháp Sư ở nhân gian, đã truyền thụ ra Lý Mục, Vương Tiễn, Bàng Quyên, Tôn Tẫn, Tô Tần, Trương Nghi một đám nhân kiệt.

Huyền Đô lợi dụng những kiêu hùng này, khiến nhân gian thây chất trăm vạn, vậy mà đám dân ngu ở nhân gian lại ca tụng công đức của Huyền Đô, xưng là Quỷ Cốc Tử!

Có đôi khi, ngay cả ta cũng hạ giới, đóng vai một lần Thánh Nhân." Hoàng Thiên nắm chặt nắm đấm, "Cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ lật đổ Linh Sơn, Thiên Đình, lật đổ trật tự Tam Giới do đám ngu ngốc kia định ra." Chuẩn Đề đạo nhân thôi động chú ngữ, biến hóa ra Gia Trì Thần Xử.

"Ta chỉ sợ, ngươi không sống được đến ngày đó đâu!

Tiếp chiêu đây!" Chuẩn Đề đạo nhân Gia Trì Thần Xử, vận hành

Thiên Đạo, đánh ra một đòn, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ tức khắc biến hóa.

Đòn thứ nhất, Ngũ hành thuộc Thổ, khoảnh khắc đất rung núi chuyển, Vô Sơn, Hoa Sơn, Hoàng Sơn, Thái Sơn, đều lao về phía Hoàng Thiên mà đập xuống.

Hoàng Thiên hoàn toàn không để ý, phẩy nhẹ tay áo, năm ngọn núi đều bị đánh trả, phản công Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề đại kinh, không kịp tránh né, thân hình né tránh, mấy ngàn năm chưa từng gặp mặt, công pháp của Hoàng Thiên dường như càng mạnh mẽ hơn.

"Hừ!

Chương 273

Ta sẽ giết ngươi trước, sau đó bắt lấy con khỉ kia, tẩy sạch ký ức trong đầu nó.

Tôn Ngộ Không số mệnh là đệ tử của ta!" Chuẩn Đề đạo nhân lại đánh ra một đòn, một kích, Ngũ hành thuộc Mộc, không lâu sau, trên không trung, Gia Trì Thần Xử biến thành vô số Thiên Địa Linh Căn, che trời lấp đất, cuộn về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên triệu hoán vạn thanh phi đao, chém đứt tất cả Linh Căn.

Chuẩn Đề tế xuất Thất Bảo Diệu Thụ, quét sạch vạn thanh phi đao kia.

Thất Bảo Diệu Thụ vốn là thần khí chuyên quét bảo vật, nhưng những gì Hoàng Thiên triệu hoán đều là phi đao bình thường, Chuẩn Đề đạo nhân có được một đống phi đao nhưng lại không có tác dụng gì.

Không lâu sau, Huyền Quy, Khổng Tuyên, từ xa bay tới.

Chuẩn Đề đạo nhân thấy Hoàng Thiên có người giúp đỡ, không dám dây dưa chiến đấu.

"Hừ!

Hoàng Thiên, hôm nay ta tạm tha ngươi, nhưng chuyện ngươi cướp Tôn Ngộ Không làm đệ tử của ta, món nợ này, ta nhất định sẽ tính!" Chuẩn Đề biến mất không thấy.

Khổng Tuyên và Huyền Quy, cưỡi mây đạp gió, đã đến trước mặt Hoàng Thiên.

Huyền Quy nói: "Sư phụ, con và sư đệ đi Hoa Quả Sơn chơi, trên

đường gặp sát khí đằng đằng, mới biết sư phụ gặp phải cường địch, có chuyện gì vậy?" Hoàng Thiên nói: "Chuẩn Đề đạo nhân, Nhị Giáo Chủ của Tây Phương Giáo, Tôn Ngộ Không mệnh trung chú định, có duyên với Tây Phương Giáo, từ khi Tôn Ngộ Không còn ở trong tảng đá, y đã định trước con khỉ này sẽ là đệ tử của y.

Bây giờ, ta đã cướp đệ tử của y, Chuẩn Đề tự nhiên không vui rồi." Khổng Tuyên và Huyền Quy, nhìn nhau.

Khổng Tuyên nói: "Chả trách sư phụ, chấp ý muốn thu con khỉ làm đệ tử, nguyên lai, người của Tây Phương Giáo đã sớm để mắt đến Tôn Ngộ Không." Hoàng Thiên khẽ gật đầu, "Bây giờ, Tôn Ngộ Không là người của ta rồi, Tây Phương Giáo tổn thất một viên hãn tướng.

Con khỉ hôm nay náo Long Cung, mấy ngày tới, sẽ đi Âm Phủ Địa Phủ, Thiên Đình cũng sẽ gặp tai ương." Khổng Tuyên hết sức không hiểu, "Sư phụ, nếu người không ưa Thiên Đình, chúng ta trực tiếp đi tìm Ngọc Đế lão nhi tính sổ.

Ngọc Đế kia, chẳng phải là một phân thân của Hạo Thiên, yếu ớt vô cùng, phá nát Thiên Đình cũng chẳng tốn sức." Hoàng Thiên nói: "Việc này, ta làm cố nhiên dễ dàng, nhưng, người thông minh sẽ mượn đao giết người.

Con khỉ hiện giờ tuy đã học được một chút đạo hạnh, nhưng thiếu thực chiến, muốn tấn công Long Cung, Địa Phủ, Thiên Đình, đều do ta đi đầu trận, con khỉ bao giờ mới có thể tự mình gánh vác chứ?" Khổng Tuyên và Huyền Quy tâm đắc, đồng thanh nói: "Sư phụ thâm mưu viễn lự." Vài tháng sau, Hoàng Thiên đã đến Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn, xuất hiện trước mặt Tôn Ngộ Không.

"Sư phụ, cuối cùng người cũng chịu đến Hoa Quả Sơn của đệ tử rồi, đệ tử nhất định phải vì người mà mở tiệc lớn, thiết đãi." Đêm

hôm đó, Tôn Ngộ Không uống đến say mèm, vui vẻ ngủ thiếp đi.

Đêm hôm đó, khi Tôn Ngộ Không đang ngủ say, Quỷ Soa Địa Phủ xuất hiện, không nói hai lời, dùng xích sắt trói chặt Tôn Ngộ Không, kéo y về phía Địa Phủ.

Hoàng Thiên ẩn thân, theo sau Quỷ Soa.

Trong Âm Phủ Địa Phủ, bốn Quỷ Soa nổi tiếng nhất, phải kể đến Ngưu Đầu Mã Diện, Hắc Bạch Vô Thường.

Thuở ban đầu khi Địa Phủ vừa thành lập, dưới trướng Thập Tam Điện Diêm La, chỉ có bốn Quỷ Soa này, số lượng Diêm Vương gia còn nhiều hơn Quỷ Soa.

Nhưng, Địa Phủ chấp chưởng U Minh Giới, thứ không thiếu nhất là quỷ hồn, từ trong quỷ hồn, chọn lựa một số thân cường lực tráng, mở rộng đội ngũ Quỷ Soa, Quỷ Soa ngày càng nhiều.

Hiện tại, Ngưu Đầu Mã Diện, Hắc Bạch Vô Thường, căn bản không còn chấp hành công việc câu người cấp thấp nữa, thật đáng buồn cười, trong miếu đường nhân gian, vẫn thờ phụng bốn Quỷ Soa nổi tiếng nhất này.

Tôn Ngộ Không vì say rượu, một mạch theo Quỷ Soa, mơ mơ màng màng bước lên Hoàng Tuyền Lộ, đến Cầu Nại Hà.

Đến đầu Cầu Nại Hà, Mạnh Bà đưa ra một bát canh.

"Uống đi, để dễ lên đường." Tôn Ngộ Không vừa mơ màng tỉnh dậy, Mạnh Bà đưa bát canh, vừa chuẩn bị uống thì đột nhiên tỉnh ngộ.

Y ném bát canh Mạnh Bà xuống đất.

Canh Mạnh Bà đổ lênh láng khắp nơi, Quỷ Soa một bên mắng chửi Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không ba quyền hai cước, đánh ngã Quỷ Soa, túm lấy

Mạnh Bà.

“Yêu nghiệt phương nào, dám lừa gạt Tôn Gia Gia!” Mạnh Bà đại kinh, “Tiểu nhân không dám, Thượng Tiên, tiểu nhân chỉ là Mạnh Bà, ở trên Cầu Nại Hà, bán canh Mạnh Bà.

Quỷ Soa áp giải đến U Minh Giới, tiểu nhân chỉ phụng mệnh hiến canh Mạnh Bà.” Tôn Ngộ Không rơi vào trầm tư, “U Minh Giới?

Chẳng lẽ ta đã đến Âm Phủ Địa Phủ?” Tôn Ngộ Không túm lấy Mạnh Bà, ném xuống Hoàng Tuyền.

Chương 274

Hoàng Thiên xuất hiện trước mặt y.

Tôn Ngộ Không nói: "Tổ Sư, đám Quỷ Soa kia, lại dám nhân lúc ta say rượu, trói ta vào đây, thật kỳ quái." Hoàng Thiên nói: "Ngộ Không, ngươi tuy đã đắc đạo, nhưng chưa nhảy ra khỏi Lục Giới luân hồi, tất yếu, dương thọ của ngươi đã tận, mới bị Quỷ Soa câu đến đây." Tôn Ngộ Không âm thầm kêu khổ, "Khi xưa yêm lão Tôn, chính vì cầu trường sinh bất lão, mới bái Tổ Sư học nghệ.

Bây giờ, vì sao dương thọ lại tận rồi." Hoàng Thiên chỉ vào U Minh Điện nguy nga phía xa, "Thiên Địa Nhân, có ba cuốn sách.

Năm đó, Khương Tử Nha dùng Thiên Thư Phong Thần Bảng, sắc phong chư vị thần tiên Thiên Đình, đặt định cơ sở Thiên Đình.

Địa Thư, nắm giữ trong tay Địa Tiên Chi Tổ, Trấn Nguyên Đại Tiên, Nhân Thư, ghi chép sinh tử, nắm giữ trong tay Thập Tam Điện Diêm La." Tôn Ngộ Không lẩm bẩm: "Diêm Vương gia?

Ghi chép sinh tử?" Hoàng Thiên bắt đầu dụ dỗ Tôn Ngộ Không, "Diêm Vương gia kia, chẳng qua là lâu la dưới trướng Đông Sơn Đại Đế, cùng với Địa Tạng Vương Bồ Tát của Tây Phương Giáo, đồng thời chấp chưởng U Minh Giới, kỳ thực, Diêm Vương ở U Minh Giới, thực lực yếu đến mức gần như có thể bỏ qua.

Ta muốn, hủy bỏ Sổ Sinh Tử, gạch tên của ngươi, từ trên Sổ Sinh Tử đi." Tôn Ngộ Không mừng rỡ không thôi, "Ý hay, được Sư phụ chu toàn, con đi!

Diêm Vương dễ đối phó, chỉ không biết Đông Sơn Đại Đế kia, và Địa Tạng Vương Bồ Tát…" "Yên tâm đi, Sư phụ sẽ đi cùng con." Có Hoàng Thiên chống lưng, lá gan của Tôn Ngộ Không, khoảnh khắc

lớn hơn nhiều.

Tôn Ngộ Không đi phía trước, Hoàng Thiên theo phía sau.

Thập Tam Điện Diêm La, mỗi người chấp chưởng một điện, điện thứ nhất, Tần Quảng Vương Quỷ Phán Điện.

Tôn Ngộ Không đến Quỷ Phán Điện, bị Quỷ Soa giữ cửa chặn lại.

"Hồ tôn nơi nào, dám tự tiện xông vào Diêm Vương Điện!" Tôn Ngộ Không cười lạnh một tiếng, "Tiểu Quỷ Soa, nói với Tần Quảng Vương, Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không ở Hoa Quả Sơn, bảo y nhanh chóng ra nghênh tiếp." Quỷ Soa cười lạnh nói: "Hồ tôn mặt lông miệng lôi công, khẩu khí thật lớn, ta sẽ áp giải ngươi đến trước mặt Tần Quảng Vương, xem ngươi dám khoác lác nữa không." Quỷ Soa vươn tay bắt Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không biến ra Kim Cô Bổng, một gậy đánh ngã Quỷ Soa xuống đất.

Tôn Ngộ Không trực tiếp tiến vào Quỷ Phán Điện, Hoàng Thiên theo sát phía sau.

"Không hay rồi!

Diêm Vương gia, một con hồ tôn đã đánh vào đây rồi." Tần Quảng Vương bột nhiên đại nộ, "Xông Địa Phủ ư?" Quỷ Soa nói: "Người này pháp lực hết sức lợi hại, Quỷ Phán Điện của chúng ta không ai là đối thủ của y." Tần Quảng Vương bắt đầu sợ hãi, "Nhanh chóng gõ chiêng!

Ngưu Đầu Mã Diện đi mời Đông Sơn Đại Đế, Hắc Bạch Vô Thường đi mời Địa Tạng Vương Bồ Tát, các Quỷ Soa khác đi các Diêm La Điện khác." Không lâu sau, Tôn Ngộ Không đã đến trên đại điện.

Một đám Quỷ Soa vung đại đao, chém về phía Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không một côn đánh tất cả thành thịt nát.

Tần Quảng Vương nhìn đến sững sờ.

Tôn Ngộ Không chỉ vào mũi Tần Quảng Vương, "Diêm Vương đáng chết, yêm lão Tôn chưa từng trêu chọc ngươi, vậy mà dám phái Quỷ Soa, đến câu hồn phách của ta, lẽ nào có đạo lý đó ư?" Tần Quảng Vương biết gặp phải cường địch, đành phải chờ Địa Tạng Vương Bồ Tát và Đông Sơn Đại Đế đến cứu, quyết định kéo dài thời gian.

Tần Quảng Vương nặn ra một nụ cười, "Kính thưa Thượng Tiên, Diêm La Điện của chúng ta, quản lý chúng sinh của Tam Giới Tứ Đại Bộ Châu, mỗi ngày người báo đến Âm Phủ Địa Phủ của chúng ta nhiều vô số kể, nếu có câu nhầm người, đó cũng là chuyện thường tình.

Thượng Tiên xin bớt giận, nếu tra rõ là bắt nhầm người, ta nhất định sẽ trả lại một công đạo." Tôn Ngộ Không nói: "Bớt nói nhảm với ta, Địa Phủ chẳng phải có Sổ Sinh Tử sao?

Đưa ta xem." Tần Quảng Vương do dự không quyết, Hoàng Thiên phía sau Tôn Ngộ Không nói: "Tần Quảng Vương, nếu ngươi không lấy Sổ Sinh Tử ra, tra nghiệm thọ mệnh của Tôn Ngộ Không, ta sẽ một mồi lửa, đốt trụi Diêm Vương Điện của ngươi, rồi dùng một đao đâm chết ngươi.

Ta ngược lại muốn xem, Diêm Vương chết rồi, ngươi sẽ đi đâu báo." Ban đầu, Tần Quảng Vương cảm thấy người bên cạnh Tôn Ngộ Không, tiên phong đạo cốt, từ mi thiện mục, không khí thế, lại còn dữ tợn hơn Tôn Ngộ Không.

Tần Quảng Vương không dám chậm trễ, lập tức vẫy tay về phía Phán Quan bên cạnh.

"Phán Quan, nhanh chóng lấy Sổ Sinh Tử ra, để vị Tôn Ngộ Không, và vị Thượng Tiên kia, tra xem thọ mệnh của họ!" Tần Quảng

Vương tưởng Hoàng Thiên cũng muốn tra thọ mệnh của mình, nên cũng đưa y vào.

Phán Quan bắt đầu bê ra một đống Sổ Sinh Tử, do tư liệu thật sự quá nhiều, tìm mãi một lúc, Phán Quan mới tìm ra sổ ghi chép loài khỉ ở Hoa Quả Sơn, Ngạo Lai Quốc, Đông Thắng Thần Châu.

Tần Quảng Vương một bên căng thẳng, Phán Quan càng toát mồ hôi lạnh, Phán Quan lật xem nửa ngày, cuối cùng cũng tìm thấy Tôn Ngộ Không.

Phán Quan cười bồi nói: "Thượng Tiên, trên Sổ Sinh Tử ghi rõ thọ mệnh của ngươi, thọ mệnh ba trăm bốn mươi hai tuổi, hôm nay vừa vặn dương thọ đã tận, thiện chung." Tần Quảng Vương một bên như trút được gánh nặng, ít ra Tôn Ngộ Không dương thọ đã tận, không bắt nhầm người.

Tần Quảng Vương nói: "Thượng Tiên, thiện chung tốt mà!

Thiện chung, có thể đầu thai lại, ta sẽ sắp xếp cho ngươi vào một gia đình phú quý, kiếp sau làm người, chẳng phải tốt hơn sao?" Tần Quảng Vương chỉ vào Hoàng Thiên, "Rồi giúp vị Thượng Tiên kia, tra duyệt thọ mệnh, Thượng Tiên, họ gì tên gì vậy?" "Hoàng Thiên." Phán Quan tra duyệt nửa ngày, cũng không tra ra tên Hoàng Thiên.

Tần Quảng Vương và Phán Quan, đều đại hoặc bất giải, Tần Quảng Vương nói: "Thượng Tiên, đừng trách ta, ta đã lật hết Sổ Sinh Tử, cũng không có danh húy của ngươi." Hoàng Thiên nghiêm nghị nói: "Không có danh húy của ta là đúng rồi, vì ta đã sớm nhảy ra khỏi Tam Giới, không nằm trong Ngũ Hành, thoát khỏi luân hồi, bất tử bất diệt." Tần Quảng Vương và Phán Quan đều trừng lớn mắt, chấn kinh không thôi, Tần Quảng Vương đánh giá lại Hoàng Thiên, "Bất tử bất diệt, nhảy ra khỏi luân hồi?

Chẳng lẽ là Thánh Nhân?" Hoàng Thiên gật đầu, "Thông Thiên

Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và những người khác, là Thánh Nhân, ta không thèm cùng phe, ta tuy không làm Thánh Nhân, nhưng thực lực của ta không cho phép làm vậy a!" Không lâu sau, mười hai vị Diêm La Vương khác, Đông Sơn Đại Đế, Địa Tạng Vương Bồ Tát lục tục đến nơi.

Chương 275

Thấy Đông Sơn Đại Đế, Thập Tam Điện Diêm La đều quỳ lạy, gặp Địa Tạng Vương, cũng cung kính khúm núm.

Sau Phong Thần Đại Chiến, vốn dĩ, Ngọc Hoàng Đại Đế Thiên Đình, sắp xếp Đông Sơn Đại Đế chấp chưởng U Minh Giới.

Nhưng, Tây Phương Giáo cũng đưa thế lực xâm nhập U Minh Giới, chọn Địa Tạng Vương Bồ Tát, đại diện Tây Phương Giáo quản lý Minh Giới.

Tương đương với hiện tại Minh Giới, do Đông Sơn Đại Đế và Địa Tạng Vương Bồ Tát cùng quản lý.

Địa Tạng Vương Bồ Tát và Đông Sơn Đại Đế, sau đó đều trở thành những chưởng quỹ rảnh rỗi, công việc cụ thể, tất cả đều giao cho Tần Quảng Vương và Thập Tam Điện Diêm La quản lý.

Trừ phi gặp phải chuyện cực kỳ khó xử, sẽ không xuất hiện.

Khi Hoàng Thiên mang theo Tôn Ngộ Không đến, chuyện cực kỳ khó xử đã xuất hiện, Địa Tạng Vương Bồ Tát và Đông Sơn Đại Đế, cũng hiếm khi tập trung lại một chỗ.

Tần Quảng Vương run rẩy, nhìn Đông Sơn Đại Đế và Địa Tạng Vương Bồ Tát, không dám chậm trễ một chút nào.

Y chậm rãi nói: "Đông Sơn Đại Đế, Địa Tạng Vương Bồ Tát, chuyện là thế này, có một con khỉ Tôn Ngộ Không ở Ngạo Lai Quốc, Đông Thắng Thần Châu, dương thọ đã tận, theo pháp lệnh Âm Ti của chúng ta, bị Quỷ Soa đưa đến Địa Phủ." Đông Sơn Đại Đế bột nhiên đại nộ, "Đã dương thọ tận, hà tất ở đây làm lớn chuyện?

Trực tiếp kéo xuống, đưa vào Địa Ngục trách phạt nặng!" Tôn

Ngộ Không cười lạnh một tiếng, "Kháng hóa nơi nào, khẩu khí thật lớn." Đông Sơn Đại Đế không ngờ, một con khỉ lại dám ăn nói bất kính với mình, tức đến râu cũng dựng đứng.

Địa Tạng Vương Bồ Tát một bên, vốn dĩ mặt hòa nhưng tâm không hợp với Đông Sơn Đại Đế, thấy một con khỉ trước mặt bao nhiêu bộ hạ, lại mắng chửi Đông Sơn Đại Đế, cười lạnh nói: "Con khỉ này thật đáng yêu a!

Tâm trực khẩu khoái, Đông Sơn Đại Đế, ngàn vạn đừng so đo với con khỉ chưa khai hóa này." Tần Quảng Vương dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, các Diêm Vương khác, nhìn nhau.

Sở Giang Vương thấy sự phẫn nộ của Đông Sơn Đại Đế đang tích tụ, muốn biểu hiện trước mặt cấp trên, xông đến trước mặt Tôn Ngộ Không, chỉ vào mũi Tôn Ngộ Không, mắng: "Chỉ là con khỉ đáng ghét, dám nói chuyện với Đông Sơn Đại Đế, chẳng lẽ không muốn sống nữa?" Tôn Ngộ Không vung Kim Cô Bổng, một côn đánh ngã Sở Giang Vương xuống đất.

"Hừ!

Thứ chó cậy gần nhà, dám làm càn trước mặt yêm lão Tôn ư?" Sở Giang Vương âm thầm kêu khổ, hét lên: "Thật là phản rồi!

Ngưu Đầu Mã Diện, Hắc Bạch Vô Thường, bắt con khỉ thối này cho ta!" Ngưu Đầu Mã Diện và Hắc Bạch Vô Thường, bình thường khi đối phó phàm nhân yếu ớt thì uy phong lẫm liệt, nhưng bây giờ, gặp phải hung thần ác sát Tôn Ngộ Không, lập tức mất hết khí thế.

Sau khi Sở Giang Vương ra lệnh, Quỷ Soa do dự tiến lên, Hoàng Thiên một ánh mắt, mấy Quỷ Soa sợ đến toàn thân run rẩy, không dám động đậy.

Tần Quảng Vương lo sợ xung đột leo thang, vội vàng quát: "Các

vị hãy khoan nóng nảy, Đông Sơn Đại Đế, vị Tôn Ngộ Không này, là cao nhân đắc đạo tu tiên." Tần Quảng Vương hạ giọng, "Người Hoàng Thiên phía sau kia, càng lợi hại hơn, trên Sổ Sinh Tử không tra được tên của y, bất tử bất diệt, một vị Thánh Nhân." Địa Tạng Vương Bồ Tát hoài nghi đánh giá Hoàng Thiên, Đông Sơn Đại Đế thì phát ra tiếng cười khinh thường.

"A a, Thánh Nhân ư?

Thánh Nhân thiên hạ chỉ có bấy nhiêu, vị Hoàng Thiên này, là Chuẩn Đề đạo nhân, Tiếp Dẫn đạo nhân ư?

Chắc không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn chứ?

Năm tháng qua, những kẻ khoác lác, mạo danh người nổi tiếng nhiều không kể xiết, tu tiên giả nơi nào, lại dám giả mạo Thánh Nhân?" Hoàng Thiên tiến lên một bước, kiêu ngạo nói: "Đông Sơn Đại Đế, xem ra ngươi ở U Minh Giới lâu quá, càng ngày càng cô lậu quả văn rồi." Đông Sơn Đại Đế nắm chặt nắm đấm, phẫn nộ nói: "Cái phàm nhân không biết sống chết này, lại dám dẫn theo một con khỉ, đến Địa Phủ làm càn.

Ta nhất định phải băm ngươi thành vạn đoạn sau đó, linh hồn đày xuống Cửu U sâu thẳm!" Đông Sơn Đại Đế phẩy nhẹ tay áo, lập tức âm phong trận trận, từ mặt đất Địa Phủ, chui ra mấy con ác quỷ.

Ác quỷ hung thần ác sát, từng bước tiến sát về phía Hoàng Thiên.

Tôn Ngộ Không nắm chặt Kim Cô Bổng, giận dữ nhìn đám quỷ hồn trước mắt, "Dám đụng đến Hoàng Thiên Tổ Sư của ta, ta sẽ biến những quỷ hồn và ác quỷ này, từng con một thành thịt nát!" Hoàng Thiên vẫy tay về phía Tôn Ngộ Không, "Ngộ Không, lui sang một bên, để vi sư đối phó với tiểu lâu la Đông Sơn Đại Đế này." Đông Sơn Đại Đế khẽ hừ một tiếng, "Lại dám gọi quỷ hồn ta triệu hoán ra là tiểu lâu la ư?

Hừ!

Thứ chưa từng thấy đời, những thứ này, đều là lệ quỷ, giết người không thấy máu, vô cùng lạnh lùng, Hoàng Thiên, nếu ngươi sợ chết, bây giờ quỳ xuống cầu xin, ta có thể tha cho ngươi một mạng." Mỗi một quỷ hồn đều to bằng người thường, thủy phân thân, ngày càng nhiều, không lâu sau, ước chừng có vài trăm con, đồng loạt tiến sát về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên nhìn đám quỷ hồn trước mắt, "Đông Sơn Đại Đế, ta vốn dĩ tưởng rằng, người quản lý U Minh Giới, nên có chút thủ đoạn, nhưng, pháp lực của ngươi, thật sự quá bình thường, chả trách, ở Tam Giới lăn lộn bao nhiêu năm, rốt cuộc, cũng chỉ là con rối dây do Ngọc Hoàng Đại Đế Thiên Đình điều khiển." Đông Sơn Đại Đế bạo khiêu như lôi, chỉ mũi vào Hoàng Thiên, "Thằng nhãi ranh, ta muốn cho lệ quỷ của ta, ăn thịt ngươi." Hoàng Thiên khinh thường nói: "Ngươi lại xem những quỷ hồn đáng thương này, là lệ quỷ, xem ra, ta không thể không cho ngươi kiến thức, thế nào mới thật sự là lệ quỷ!" Một cái bóng khổng lồ, bao trùm Đông Sơn Đại Đế, Địa Tạng Vương Bồ Tát, Thập Tam Điện Diêm La, Ngưu Đầu Mã Diện, Hắc Bạch Vô Thường, tất cả đều bị bao phủ.

Cái bóng khủng bố kia, cao mấy vạn trượng, Thập Tam Diêm La Điện hùng vĩ, trước cái bóng đó, có vẻ nhỏ bé nhiều.

Giống như Hoàng Thiên, đó là phân thân của Càn Nguyên ở Minh Giới, Minh Đế!

Vẫn luôn, Minh Đế ở U Minh Giới, tiềm phục, âm thầm quan sát mọi thứ trong U Minh Giới.

Khi Minh Đế hiện thân, âm sâm chi khí xung quanh, càng thêm nồng đậm, khiến Thập Tam Điện Diêm La Vương vốn âm sâm, cũng không khỏi tâm kinh đảm chiến.

Chương 276

Nhìn thân thể khổng lồ của Minh Đế, Địa Tạng Vương Bồ Tát, Đông Sơn Đại Đế, đều chấn kinh không thôi.

Đông Sơn Đại Đế nhìn vật khổng lồ trước mắt, "U Minh Giới của ta, vì sao lại có một quái vật như thế, là ai vậy?" Minh Đế một cước đá ra, Đông Sơn Đại Đế triệu hoán ra vài trăm tiểu quỷ, quỷ khốc lang hào, hồn phi yên diệt.

Hoàng Thiên vỗ tay khen hay, nhìn Đông Sơn Đại Đế kinh hãi bất an, "Thế nào?

Lão bằng hữu Minh Đế của ta, chẳng phải oai phong hơn đám tiểu quỷ đáng thương kia sao?" Đông Sơn Đại Đế run rẩy nói: "Minh Đế?" Minh Đế phun ra một ngụm khí đen, khí đen biến hóa thành một con Cự Long Khô Lâu, toàn thân toát ra dung nham vàng kim, khí thế hung hăng lao về phía Thập Tam Diêm La Điện.

Đông Sơn Đại Đế, Địa Tạng Vương Bồ Tát, đều trừng lớn mắt, nhìn con Cự Long Khô Lâu khủng bố kia.

Địa Tạng Vương Bồ Tát lẩm bẩm: "Minh Đế chỉ một hơi thở mà có thể biến hóa thành một con Cự Long Khô Lâu, rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Cự Long Khô Lâu lao về phía Diêm La Điện, phun ra một ngụm long viêm, khoảnh khắc, một tòa Diêm Vương Điện sụp đổ, lửa nhanh chóng lan rộng.

"Nhanh ngăn cản!

Cung tiễn thủ chuẩn bị!" Trong Thiên Đình, Long Cung và Địa Phủ, Thiên Đình binh hùng tướng mạnh, Long Cung có núi vàng núi bạc, còn Địa Phủ trang bị kém nhất, cũng nghèo nhất.

Cái gọi là cung tiễn thủ, là đám Quỷ Soa dưới trướng Diêm Vương gia, cầm cung tên khô lâu, bắn ra mưa tên về phía Cự Long.

Lực tấn công của cung tên khô lâu mà Quỷ Soa Địa Phủ dùng, đối với Cự Long Khô Lâu do Minh Đế triệu hoán ra, gần như có thể bỏ qua.

Cung tên khô lâu không những không ngăn cản được Cự Long Khô Lâu cuồng bạo, ngược lại còn chọc giận nó, con quái vật kia bay lượn trên không trung, phun ra một ngụm long viêm về phía Quỷ Soa.

Ngọn lửa màu xanh đậm khoảnh khắc bao trùm đại địa, Quỷ Soa kêu thảm liên miên, chết một mảng lớn.

Liệt diễm của Cự Long Khô Lâu, nhanh chóng biến mười ba tòa Diêm La Điện, toàn bộ thành biển lửa.

Đông Sơn Đại Đế phấn lực vung một chưởng về phía Cự Long Khô Lâu, Cự Long Khô Lâu trúng chưởng sau, mới lảo đảo, từ trên không trung rơi xuống, lại đập sập thêm vài tòa Diêm La Điện đang bị lửa bao trùm.

Đông Sơn Đại Đế giết chết Cự Long, mới thở phào một hơi, nghiêm giọng nói: "Ta không quản Minh Đế, Hoàng Thiên, tóm lại nếu ngươi dám ở Địa Phủ của ta gây sóng gió, đừng trách ta không khách khí." Minh Đế lộ ra nụ cười dữ tợn, "Ngươi đối với cái chết hoàn toàn không biết gì." Minh Đế lại thổ ra một ngụm khí đen, một đám Băng Sương Cự Nhân, rơi xuống đất, mỗi con đều to như ngọn núi nhỏ, những Băng Sương Cự Nhân vây quanh Minh Đế như chúng tinh củng nguyệt.

Đông Sơn Đại Đế và Địa Tạng Vương Bồ Tát, mục trừng khẩu ngốc.

Thông thường, vận hành pháp lực, triệu hoán vật triệu hoán như

Cự Long, cần tiêu hao thể lực rất lớn.

Minh Đế triệu hoán Cự Long, bị Đông Sơn Đại Đế đánh giết sau, Địa Tạng Vương Bồ Tát và Đông Sơn Đại Đế, vốn dĩ cho rằng, Minh Đế trong thời gian ngắn, không thể phát động công kích nữa.

Thế nhưng, Minh Đế nhẹ nhàng thổ ra một ngụm khí, lại có thêm một đống Băng Sương Cự Nhân.

Địa Tạng Vương Bồ Tát vuốt ve Ma Ni Châu trong tay, quát: "Minh Đế, cố nhiên pháp lực mạnh mẽ, nhưng, ngươi cũng không dám ở Địa Phủ của ta làm càn!" Ma Ni Châu phóng ra từng đạo bạch quang, những Băng Sương Cự Nhân trước mắt, khoảnh khắc tan thành tro bụi.

Đông Sơn Đại Đế và Thập Tam Điện Diêm La, thấy Địa Tạng Vương Bồ Tát vừa ra tay, đã hủy diệt nhiều Băng Sương Cự Nhân như vậy, đều không khỏi vỗ tay khen hay.

Địa Tạng Vương Bồ Tát bắt đầu đắc ý, "Trong U Minh Giới của ta, Ma Ni Châu của ta, có thể dễ dàng tiêu diệt bất kỳ kẻ địch nào!" Minh Đế cười điên cuồng mấy tiếng, tung một chưởng về phía Địa Tạng Vương Bồ Tát, một cái đầu khô lâu khổng lồ, bao trùm Địa Tạng Vương Bồ Tát, Ma Ni Châu trong tay Địa Tạng Vương Bồ Tát, bắt đầu phát ra từng trận tiếng kêu quỷ dị.

Ma Ni Châu ngày càng nóng, cuối cùng bắt đầu bốc cháy, Địa Tạng Vương Bồ Tát cảm thấy tay nóng rát từng trận, âm thầm kêu khổ.

Đông Sơn Đại Đế một bên, thôi động pháp lực, mới miễn cưỡng giúp Địa Tạng Vương Bồ Tát, dập tắt liệt diễm trên Ma Ni Châu.

Hoàng Thiên, Tôn Ngộ Không một bên, chỉ lo cười lạnh.

Đông Sơn Đại Đế và Địa Tạng Vương Bồ Tát, mới tin rằng, họ đã

gặp phải đại địch.

Hoàng Thiên tự xưng Thánh Nhân, không ra tay, nhưng, thực lực của Minh Đế trước mắt, đủ để khủng bố.

Đông Sơn Đại Đế giật giật vạt áo Địa Tạng Vương Bồ Tát, "Minh Đế này và Hoàng Thiên cùng một phe, ban đầu ta không nghĩ, hai người họ không đáng lo ngại, bây giờ nhìn lại, thật sự là cường địch của Minh Giới chúng ta a!

Địa Tạng Vương Bồ Tát, Đế Thính của ngươi, không thể nghe ra thân phận của tất cả mọi người trong Tam Giới sao?

Đừng do dự nữa, nhanh chóng cho Đế Thính của ngươi, tra rõ lai lịch của Hoàng Thiên và Minh Đế đi!" Địa Tạng Vương Bồ Tát thôi động chú ngữ, không lâu sau, Đế Thính từ dưới đất chui ra.

Đế Thính quỳ trước mặt Địa Tạng Vương Bồ Tát, "Chủ nhân, triệu hoán tiểu nhân, có chuyện gì sao?" Địa Tạng Vương Bồ Tát chỉ vào Hoàng Thiên và Minh Đế trước mặt, "Đế Thính, nhanh chóng nghe xem, hai người này, rốt cuộc là ai?" Đế Thính nằm rạp xuống đất, lắng nghe kỹ càng, tìm kiếm một lúc lâu, mới từ dưới đất bò dậy.

"Chủ nhân, tiểu nhân đã cố gắng hết sức để nghe, con khỉ trước mặt này, là Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không ở Thủy Liêm Động Hoa Quả Sơn, Đông Thắng Thần Châu, nhưng, hai người Hoàng Thiên và Minh Đế này, tiểu nhân thật sự không thể nghe ra." Đông Sơn Đại Đế và Địa Tạng Vương Bồ Tát, đều trừng lớn mắt, rơi vào sự chấn kinh kéo dài.

Chương 277

Nếu ngay cả Đế Thính cũng không nghe ra, vậy thì chỉ có một lời giải thích, Hoàng Thiên và Minh Đế, đều đã nhảy ra khỏi Tam Giới bên ngoài, không còn nằm trong Ngũ Hành.

Hoàng Thiên nhìn chằm chằm Địa Tạng Vương Bồ Tát, Đông Sơn Đại Đế và những người khác trước mắt, "Người nào không phục, cứ việc tiếp tục tìm ta đánh giết, chỉ là, đừng trách ta không nhắc nhở, chọc giận ta, sẽ chết không có chỗ chôn!" Địa Tạng Vương Bồ Tát và Đông Sơn Đại Đế, Thập Tam Điện Diêm La, đều nhìn nhau, từng người sợ đến không dám lên tiếng.

Đông Sơn Đại Đế lấy hết can đảm, "Thượng Tiên, người muốn làm gì ở U Minh Giới của ta?

Ta cũng đâu có trêu chọc gì người a!" Hoàng Thiên chỉ vào Tôn Ngộ Không một bên, "Đồ nhi Tôn Ngộ Không của ta, bị Quỷ Soa, câu đến Địa Phủ, chẳng lẽ không phải trêu chọc ta sao?" Đông Sơn Đại Đế nhìn Tần Quảng Vương một bên, nghiêm giọng nói: "Tần Quảng Vương, ngươi có thể làm gì vậy?" Tần Quảng Vương mặt đầy ủy khuất, "Đông Sơn Đại Đế, Tôn Ngộ Không Thượng Tiên, ta đã tra rõ Sổ Sinh Tử, dương thọ đã tận, vì vậy Quỷ Soa của ta bắt y, đó cũng hoàn toàn dựa theo luật pháp Âm Ti của chúng ta." Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng, "Tần Quảng Vương, theo ý ngươi, nhất định phải thiết diện vô tư?

Đồ nhi Ngộ Không của ta dương thọ tận rồi, cứ nhất định phải chết ư?" Tần Quảng Vương sợ đến toát mồ hôi khắp người, "Thượng Tiên, tiểu thần không dám!" Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Yêu cầu của ta đơn giản, gạch tên đồ nhi của ta, từ trên Sổ Sinh Tử

đi.” Tần Quảng Vương, Đông Sơn Đại Đế và những người khác, nhìn nhau, Đông Sơn Đại Đế lộ vẻ khó xử, “Theo lẽ thường, Thượng Tiên đã phân phó, ta lý ứng làm theo.

Chỉ là, Sổ Sinh Tử, là Nhân Thư trong Thiên Địa Nhân Tam Thư, nếu gạch tên Tôn Ngộ Không đi, chẳng phải sẽ làm loạn trật tự Tam Giới sao?” Hoàng Thiên khinh thường nói: “Cái gọi là trật tự Tam Giới, chẳng phải là sản vật của sự thỏa hiệp giữa Tây Phương Giáo, Xiển Giáo và Tiệt Giáo sao, ngươi cho rằng, trên Sổ Sinh Tử, viết thêm một hàng chữ, có thể quyết định cả một đời người ư?

Hừ!

Nếu không cho ta sửa Sổ Sinh Tử, ngươi có tin ta sẽ đá tung Thập Bát Tầng Địa Ngục, thả ra vô số cô hồn dã quỷ không?” Đông Sơn Đại Đế và Địa Tạng Vương Bồ Tát, cảm nhận được sát khí của Hoàng Thiên, đều biết không phải đối thủ của Hoàng Thiên.

Địa Tạng Vương Bồ Tát hạ giọng, “Bây giờ Hoàng Thiên và Minh Đế này, thực lực đều xa trên chúng ta, lai lịch không rõ, chúng ta không nên trêu chọc.” Đông Sơn Đại Đế nói: “Theo ý ngươi thì sao?” Địa Tạng Vương Bồ Tát nói: “Để Phán Quan kia, sửa Sổ Sinh Tử của một con khỉ, cũng không có gì to tát.” Đông Sơn Đại Đế đành phải đồng ý, Tần Quảng Vương gọi Phán Quan, Phán Quan cầm bút lông, đi đến trước mặt Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên không chỉ xóa tên Tôn Ngộ Không, mà còn tiện thể xóa luôn toàn bộ loài khỉ.

Đông Sơn Đại Đế, Địa Tạng Vương Bồ Tát cố nhiên tức giận, nhưng cũng đành phải nhẫn khí thôn thanh.

Sửa đổi Sổ Sinh Tử xong, Hoàng Thiên nhìn Thập Tam Diêm La Điện trước mắt đã biến thành phế tích, cười nói: “Xem ra, phải sửa chữa cung điện thật tốt rồi.

Sớm đồng ý ta sửa Sổ Sinh Tử, có cần phải biến thành ruộng đồng thế này không?" Minh Đế cười lớn rồi biến mất trong U Minh, trong ánh mắt kinh hoàng của Đông Sơn Đại Đế, Thập Tam Điện Diêm La, Hoàng Thiên và Tôn Ngộ Không cũng rời khỏi U Minh Giới.

Chương 3: Chấn Kinh Tam Giới Vì Đông Sơn Đại Đế do Xiển Giáo lập nên, Địa Tạng Vương Bồ Tát thuộc Tây Phương Giáo, hai người ở U Minh Giới, vẫn luôn minh tranh ám đấu, không đội trời chung, nhưng, hai người lại quản lý U Minh Giới rất quy củ, vẫn luôn không xảy ra sai sót lớn.

Thế nhưng hôm nay, Hoàng Thiên và Minh Đế xuất hiện, khiến Địa Phủ biến thành một biển lửa, mười ba tòa Diêm La Điện hùng vĩ, toàn bộ bị Cự Long do Minh Đế triệu hoán, hủy diệt hoàn toàn, biến thành phế tích.

Đông Sơn Đại Đế nắm chặt nắm đấm, "Đây thật sự là sỉ nhục lớn của Âm Phủ Địa Phủ chúng ta, chuyện hôm nay, ta nhất định phải báo cáo lên Thiên Đình, nếu không thì trực tiếp tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn hoặc Thái Thượng Lão Quân, Thông Thiên Giáo Chủ cũng được." Địa Tạng Vương Bồ Tát không đồng tình, "Ta thấy Hoàng Thiên kia có liên quan đến Tây Phương Giáo, ta kiến nghị, trước tiên thông báo cho Tây Phương Giáo của ta, Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân của Tây Phương Giáo ta, pháp lực vô biên, phổ độ chúng sinh, đối phó với tà ma như Hoàng Thiên Minh Đế, nhất định sẽ tận tâm tận lực." Ngay cả khi Diêm Vương Điện đã bị kẻ địch phá hủy, Đông Sơn Đại Đế và Địa Tạng Vương Bồ Tát, cũng không quên cạnh tranh lẫn nhau.

Đông Sơn Đại Đế trừng mắt nhìn Địa Tạng Vương Bồ Tát, "Chuyện lớn như thế này, lý ra phải bẩm báo Thiên Đình trước.

Hiện tại Thiên Đình binh hùng tướng mạnh, muốn đối phó với cường địch như Hoàng Thiên, Minh Đế, nhất định phải thông báo Thiên Đình." Địa Tạng Vương Bồ Tát lắc đầu, "Ta thấy ngươi không đúng, Thiên Đình cố nhiên binh hùng tướng mạnh, nhưng, Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương của Thiên Đình, thực lực, có thể sánh ngang với Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân sao?

Thiên Đình xuất ít kinh phí, làm được gì?

Chuyện hàng yêu trừ ma, chẳng phải Tây Phương Giáo ta làm nhiều hơn sao?

Nếu không phải Tây Phương Giáo ta, một đường che chở Địa Phủ, Địa Phủ của chúng ta đã sớm bị yêu ma diệt rồi." Đông Sơn Đại Đế và Địa Tạng Vương Bồ Tát, tranh luận không ngừng, Tần Quảng Vương một bên nói: "Hai vị Thượng Tiên, theo ý kiến nhỏ mọn của tiểu thần, mọi người đều vì muốn đối phó Hoàng Thiên, trước tiên thông báo Thiên Đình hay Linh Sơn, đều như nhau cả.

Chi bằng thế này, tiểu thần đi Thiên Đình bẩm báo Ngọc Hoàng Đại Đế, để Sở Giang Vương đi Tây Phương, bái kiến Như Lai Phật Tổ, xem sao?" Một phương án dung hòa, Đông Sơn Đại Đế và Địa Tạng Vương Bồ Tát, đều đồng ý.

Vì Hoàng Thiên nhanh chân hơn, thu Tôn Ngộ Không làm đệ tử, khiến Chuẩn Đề đạo nhân vốn có kế hoạch thu Tôn Ngộ Không làm đệ tử, vô cùng tức giận, Hoàng Thiên và Tây Phương Giáo, triệt để kết oán.

Bây giờ, Hoàng Thiên và Minh Đế, ở U Minh Giới lại đánh bại Địa Tạng Vương Bồ Tát của Tây Phương Giáo, khiến Tây Phương Giáo mất mặt.

Vốn dĩ, Đông Hải Long Cung đã sớm bẩm báo Thiên Đình, Mỹ Hầu Vương Hoa Quả Sơn cường thủ hào đoạt, từ Đông Hải Long Cung, cướp đi Định Hải Thần Châm Thiết năm xưa Đại Vũ trị thủy, dùng làm binh khí, có chuyện như vậy không?

Lúc đó Thiên Đình, cũng không để ý lắm.

Bây giờ, khi chuyện Tôn Ngộ Không và Hoàng Thiên, đại náo Địa Phủ truyền đến Thiên Đình, Ngọc Hoàng Đại Đế trên điện Linh Tiêu Bảo, mới bắt đầu coi trọng.

Ngọc Hoàng Đại Đế ngồi đoan trang trên điện Linh Tiêu Bảo, một bên là Thác Tháp Lý Thiên Vương Lý Tịnh, Na Tra, Nhị Thập Bát Tinh Tú, Tứ Đại Thiên Sư, Vương Linh Quan và những người khác.

Tần Quảng Vương quỳ dưới đất, "Khải tấu Ngọc Đế, Tôn Ngộ Không và Hoàng Thiên kia, cùng với Minh Đế, thật sự quá mức khi người, xin Ngọc Đế nhất định phải làm chủ cho U Minh Giới a!" Ngọc Hoàng Đại Đế nói: "Hoàng Thiên vẫn luôn là tâm phúc đại họa của Tam Giới, bây giờ, vì sao lại vì một con khỉ, mà đại náo Địa Phủ chứ?" Thái Ất Chân Nhân nói: "Bệ hạ, thần mấy ngày trước từng tình cờ gặp Tiếp Dẫn đạo nhân của Tây Phương Giáo, y từng nói với thần rằng, mấy ngày trước, sư đệ của y, Chuẩn Đề đạo nhân, từng giao chiến lớn với Hoàng Thiên, dường như cũng vì một con khỉ.

Rất có thể là Tôn Ngộ Không này." Ngọc Hoàng Đại Đế hơi kinh ngạc, "Có chuyện như vậy sao?" Thái Ất Chân Nhân nói: "Tuy lai lịch con khỉ này không rõ ràng, nhưng rõ ràng, thân phận của y đặc biệt, mới khiến Hoàng Thiên coi trọng đến vậy, không tiếc vì con khỉ mà kết oán với Tây Phương Giáo, đại náo Địa Phủ.

Thần nghi ngờ, ban đầu Tôn Ngộ Không đại náo Long Cung, kẻ chủ mưu phía sau, cũng là Hoàng Thiên." Ngọc Hoàng Đại Đế chỉ là một phân thân của Hạo Thiên Đại Đế, vì Hạo Thiên Đại Đế bế quan

dưỡng thương, mới để phân thân Ngọc Hoàng Đại Đế, chấp chưởng Thiên Đình.

Hiện tại Ngọc Hoàng Đại Đế, pháp lực hết sức có hạn, sợ nhất những người như Hoàng Thiên.

Chương 278

Ngọc Hoàng Đại Đế trầm ngâm một lúc lâu, "Hoàng Thiên này, thật sự là tâm phúc đại họa của Thiên Đình ta, ta nhất định phải phái Thiên Binh Thiên Tướng, vây tiễu Hoàng Thiên, và Tôn Ngộ Không kia, cũng phải chết!" Thác Tháp Lý Thiên Vương, Vương Linh Quan, Võ Tài Thần Triệu Công Minh, Mã Vương Gia, Ôn Quỳnh và những người khác, nhìn nhau.

Nếu như đổi lại là bình thường, chinh phạt Ma Giới, thì đám võ tướng này, đã sớm la lối đòi giành ấn tiên phong.

Bây giờ, đối thủ đổi thành Hoàng Thiên cường đại, thì trở thành người câm, một tiếng rắm cũng không dám thả.

Vương Linh Quan nói: "Bệ hạ, theo thần thấy, Hoàng Thiên này trong Tam Giới, không có đối thủ, trong Tam Giới, chỉ có người của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân, Thông Thiên Giáo Chủ ra mặt, mới có thể hàng phục Hoàng Thiên này.

Hoàng Thiên không tốn chút sức nào, đã hủy diệt Diêm La Điện Địa Phủ, nếu mạo hiểm xuất binh, chỉ sợ…" Thái Bạch Kim Tinh phụ họa nói: "Đúng vậy!

Bệ hạ, đối phó với người như Hoàng Thiên, không thể dùng cường, chỉ có thể dùng trí, thần kiến nghị, chiêu an." Ngọc Hoàng Đại Đế khẽ hừ một tiếng, "Nếu Hoàng Thiên kia thật sự chịu lên trời, vì trẫm hiệu lực, trẫm tự nhiên vui mừng, chỉ là, nếu y chịu chiêu an, vậy thì mặt trời đã mọc từ phía tây rồi." Thái Bạch Kim Tinh nói: "Hoàng Thiên không chịu chiêu an, chúng ta mặc kệ, để y làm một tán tiên tự do tự tại.

Bệ hạ, Tôn Ngộ Không kia, chỉ là một con khỉ, chúng ta dùng cao

quan lợi lộc, dụ hoặc con khỉ này, nhất định sẽ chịu lên trời làm quan, một khi Tôn Ngộ Không làm quan, Hoàng Thiên thiếu đi một tay sai, giả dĩ thời nhật, sau này đối phó cũng không muộn." Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không dám mạo hiểm tiến công, đành phải đồng ý sách lược của Thái Bạch Kim Tinh.

Chuyện chiêu an, giao cho Thái Bạch Kim Tinh hoàn thành.

Thái Bạch Kim Tinh cưỡi mây đạp gió, đến Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không và Hoàng Thiên, đang ở trong Thủy Liêm Động nghỉ ngơi, vừa nghe nói có sứ giả Thiên Đình đến, Tôn Ngộ Không hết sức kinh ngạc.

"Sư phụ, Thiên Đình đã đến sứ giả, chẳng lẽ, chuyện Địa Phủ đã truyền đến Thiên Đình, Thiên Đình đến gây phiền phức rồi sao?" Hoàng Thiên nói: "Không cần vội, Thiên Đình nếu động vũ, đã sớm đại quân áp cảnh, đã phái ra sứ thần, chứng tỏ căn bản không dám động vũ.

Lùi một vạn bước mà nói, sứ giả tuyên chiến, chúng ta cũng không cần sợ." Không lâu sau, Thái Bạch Kim Tinh đã đến trước mặt Tôn Ngộ Không và Hoàng Thiên.

Thái Bạch Kim Tinh hòa nhã vui vẻ, "Hoàng Thiên Tổ Sư, uy danh của người vang khắp Tam Giới, vì sao hôm nay lại ở Hoa Quả Sơn cư trú chứ?" Hoàng Thiên nói: "Ta vô câu vô thúc, tự do tự tại, không giống đám người Thiên Đình, lĩnh bổng lộc Thiên Đình, cam tâm tình nguyện, làm chó săn của Thiên Đình." Nụ cười trên mặt Thái Bạch Kim Tinh, dần dần biến mất.

"Hoàng Thiên Tổ Sư, hôm nay ta là sứ giả Thiên Đình, ta mang theo hòa bình và thành ý, Hoàng Thiên Tổ Sư hà tất phải đốt đốt bức nhân như vậy?" Hoàng Thiên cười cười, "Ta và Ngộ Không, đều là nhàn vân dã hạc, và Thiên Đình, không có ân oán gì, vì sao lại đến Hoa

Quả Sơn của ta chứ?" Thái Bạch Kim Tinh ý tứ, Hoàng Thiên thực ra đã sớm đoán ra rồi.

Là một hòa sự lão nổi tiếng của Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh đến, chỉ có thể là Thiên Đình chiêu an.

Quả nhiên, Thái Bạch Kim Tinh nói: "Mấy ngày trước, Đông Hải Long Vương đã lên Thiên Đình, bẩm báo Ngọc Hoàng Đại Đế, Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không ở Hoa Quả Sơn, từ Long Cung kia, cường thủ hào đoạt, cướp đi một cây Định Hải Thần Châm Thiết năm xưa Đại Vũ trị thủy, đặt ở Đông Hải, dùng làm binh khí, có chuyện như vậy không?" Tôn Ngộ Không từ trong lỗ tai, móc ra một cây kim thêu, thổi ra một ngụm tiên khí, biến thành Kim Cô Bổng.

"Lão quan, ngươi trừng lớn mắt mà nhìn kỹ đi, đây chính là Định Hải Thần Châm Thiết trong miệng ngươi.

Không sai, binh khí này, ta từ Đông Hải Long Cung đòi lấy, chỉ là ban đầu, Đông Hải Long Cung rõ ràng đã tặng cho ta, vì sao lại lật mặt, đi Thiên Đình cáo trạng yêm lão Tôn?" Thái Bạch Kim Tinh cười bồi nói: "Mỹ Hầu Vương, Thiên Đình cách Long Cung, đường xá xa xôi, chuyện của Long tộc, cũng không nói rõ với Thiên Đình, còn về chuyện Định Hải Thần Châm Thiết, Long Cung rốt cuộc khi miêu tả chuyện này, có thêm dầu thêm mỡ hay không, tiểu thần cũng không dám xác định." Tôn Ngộ Không cười lạnh một tiếng, "Định Hải Thần Châm Thiết, bị ta dùng làm Như Ý Kim Cô Bổng, hết sức vừa tay, lão quan, nếu ngươi không phục, cứ việc thử một chút." Thái Bạch Kim Tinh liên tục xua tay, "Tuyệt đối không được.

Lão phu đã một nắm xương rồi, làm sao có thể chịu nổi một côn của Đại Thánh chứ?" Tôn Ngộ Không sắc mặt âm trầm, "Như vậy, Hoa Quả Sơn của ta, vì Đông Hải Long Vương kia, đòi lại pháp lý được không?

Sư phụ Hoàng Thiên của ta ở đây, yêm Tôn Ngộ Không chẳng lẽ sợ Thiên Đình sao?" Thái Bạch Kim Tinh nói: "Mỹ Hầu Vương hiểu lầm rồi, kỳ thực, đại náo Đông Hải Long Cung, đại náo Địa Phủ, đều là chuyện nhỏ.

Thiên Đình sẽ không để ý, Thiên Đình cảm thấy, Đại Thánh và Hoàng Thiên Tổ Sư, là nhân tài khó có, mới phái ta hạ giới, mời hai vị, lên Thiên Đình làm quan." Hoàng Thiên lạnh lùng nói: "Ngọc Hoàng Đại Đế, chẳng qua là một phân thân của Hạo Thiên thôi, mời ta lên trời ư?

Nói thật cho ngươi biết, vị trí chí tôn của Thiên Đình, ta làm, ta cũng chưa chắc đã thèm khát!" Thái Bạch Kim Tinh cười cười, "Hoàng Thiên Tổ Sư uy chấn Tam Giới, Thiên Đình của ta miếu nhỏ, không mời được Hoàng Thiên Tổ Sư, đó cũng là chuyện đương nhiên, nếu Hoàng Thiên Tổ Sư không chịu đi, Thiên Đình của ta, cũng không dám cưỡng cầu.

Chỉ là, ta hy vọng, Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không, có thể ở Thiên Đình, đảm nhiệm một chức vị." Tôn Ngộ Không cầm một quả tiên đào trên bàn, ăn mấy miếng, "Sư phụ của ta không đi, ta tự nhiên cũng sẽ không đi!" Hoàng Thiên nói: "Ngộ Không, ta vốn dĩ đối với Thiên Đình, hết sức phản cảm, nhưng đã một lần, Thiên Đình phái ra Thái Bạch Kim Tinh, mời ta lên trời, Thiên Đình đã đưa ra đủ thành ý, chúng ta cũng nên nể mặt người ta một chút.

Ta lên trời đi một chuyến." Thái Bạch Kim Tinh mừng rỡ khôn xiết, "Như vậy, Hoàng Thiên Tổ Sư, cũng đồng ý vì Thiên Đình hiệu lực ư?

Kỳ thực thì, những người có địa vị tôn sùng như Thái Ất Thiên Tôn, Trấn Nguyên Đại Tiên, cũng bắt đầu vì Thiên Đình hiệu lực, nhưng, chỉ nghe điều không nghe tuyên, địa vị dưới Tam Thanh.

Hoàng Thiên Tổ Sư nếu đi Thiên Đình, cũng có thể giống như Thái Ất Thiên Tôn, Trấn Nguyên Đại Tiên vậy, tiêu dao tự tại." Hoàng Thiên khẽ gật đầu, "Có thể, nhưng ta có điều kiện." Thái Bạch Kim Tinh không chút nghĩ ngợi nói: "Hoàng Thiên Tổ Sư có điều kiện?

Ta nhất định sẽ bẩm báo Ngọc Hoàng Đại Đế, ta tin Ngọc Hoàng Đại Đế, sẽ cố gắng đáp ứng người." Hoàng Thiên nói: "Ta và Ngộ Không, lên Thiên Đình, đi tự do.

Ta yêu cầu mấy chức quan nhàn rỗi." Những nhân vật cứng rắn như Hoàng Thiên, Thiên Đình chỉ chiêu an, không dám ban cho binh quyền, ban đầu, Thái Bạch Kim Tinh lo lắng, Hoàng Thiên sẽ đòi hỏi binh quyền Thiên Đình, nhưng, vừa nghe Hoàng Thiên mở lời đòi chức quan nhàn rỗi, Thái Bạch Kim Tinh lập tức yên tâm.

"Chức quan nhàn rỗi tốt mà!

Chức quan nhàn rỗi thanh tịnh, lãnh một phần bổng lộc, Thiên Đình của ta, thứ không thiếu nhất, chính là chức quan nhàn rỗi." Hoàng Thiên nói: "Ta yêu cầu giao Ngự Mã Giam và Bàn Đào Viên, Binh Khí Khố, ba nơi này, cho ta và Tôn Ngộ Không quản lý." Thái Bạch Kim Tinh chấn kinh không thôi.

Ngự Mã Giam quản lý thiên mã, chức vị Bật Mã Ôn này tuy không nhỏ, nhưng cũng không sao.

Bàn Đào Viên là hoa viên riêng của Vương Mẫu Nương Nương, bên trong trồng bàn đào, tiên quả nổi tiếng Tam Giới, Bàn Đào Hội cũng vì thế mà có tên.

Chương 279

Còn về Binh Khí Khố, vẫn luôn do Võ Tài Thần Triệu Công Minh phụ trách quản lý, binh khí của Thiên Binh Thiên Tướng, đều được cung cấp từ đó, Binh Khí Khố tuy không có thần binh lợi khí, nhưng lại là nơi Thiên Binh Thiên Tướng Thiên Đình, lĩnh lấy khôi giáp, binh khí.

Bất luận từ góc độ nào, chấp chưởng Binh Khí Khố, đều không phải chức quan nhàn rỗi.

Thái Bạch Kim Tinh trầm ngâm một lúc lâu, "Hoàng Thiên Tổ Sư, người quản lý Ngự Mã Giam, điều này tuyệt đối không có vấn đề.

Vẫn luôn, Ngự Mã Giam do Mã Vương Gia quản lý, ta sẽ bẩm báo Ngọc Hoàng Đại Đế, Ngọc Hoàng Đại Đế, cũng sẵn lòng giao chức quan nhàn rỗi này, cho người và Tôn Ngộ Không." "Còn về Bàn Đào Viên và Binh Khí Khố… Bàn Đào Viên vẫn luôn do tiên tử dưới trướng Vương Mẫu Nương Nương, tự mình quản lý, Vương Mẫu Nương Nương hết sức coi trọng tiên đào bên trong, vì vậy, muốn quản lý Bàn Đào Viên, sẽ phải tốn một phen trắc trở." "Binh Khí Khố là nơi Thiên Binh Thiên Tướng lĩnh giáp binh khí, đôi khi, Địa Phủ, Long Cung thậm chí Tây Phương Giáo tăng binh, đều cần Thiên Đình bổ sung vũ khí, mỗi ngày đều rất bận rộn.

Hiện tại chủ quản Binh Khí Khố, Võ Tài Thần Triệu Công Minh, dưới trướng mấy trăm quan viên, cũng không xoay sở kịp.

Võ Tài Thần Triệu Công Minh mấy lần đều muốn từ chức, Hoàng Thiên Tổ Sư, việc này, rất mệt mỏi, ngàn vạn không nên nhận." Hoàng Thiên cười như không cười, "Thái Bạch Kim Tinh, ngươi phải hiểu rõ, Thiên Đình cầu ta lên trời, không phải ta đi tìm.

Ta yêu cầu quản lý Ngự Mã Giam, Binh Khí Khố và Bàn Đào Viên, nếu không chịu, cũng không cần phí lời, bây giờ hãy cút đi!" Thấy Hoàng Thiên ra lệnh đuổi khách, Tôn Ngộ Không và một đám khỉ, cũng bắt đầu hống hách.

Thái Bạch Kim Tinh nói: "Cho dù Ngọc Hoàng Đại Đế đồng ý điều kiện của người, yêu cầu quản lý Bàn Đào Viên, Ngự Mã Giam và Binh Khí Khố, ba nơi này, người và Tôn Ngộ Không, chỉ có hai người, phân thân phạp thuật a!" Hoàng Thiên nói: "Bên cạnh ta có hai đồ nhi Huyền Quy, Khổng Tuyên, Tôn Ngộ Không cũng có Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương và những bằng hữu khác, chọn ra một người, cùng ta lên trời, đó chẳng phải là chuyện dễ dàng ư?" Thái Bạch Kim Tinh nói: "Đã như vậy, ta sẽ lên Thiên Đình, bẩm báo Ngọc Hoàng Đại Đế, ta tin Ngọc Hoàng Đại Đế, sẽ nghiêm túc cân nhắc điều kiện của người." Thái Bạch Kim Tinh đi rồi, Tôn Ngộ Không nói: "Sư phụ, chúng ta lên Thiên Đình, vì sao lại yêu cầu quản lý Binh Khí Khố, Ngự Mã Giam và Bàn Đào Viên chứ?" Hoàng Thiên nói: "Bởi vì ba nơi này, đều hết sức quan trọng, đợi ta lên Thiên Đình, ngươi sẽ biết." Tôn Ngộ Không hết sức không hiểu, "Sư phụ, con nghe khẩu khí của Thái Bạch Kim Tinh vừa rồi, Thiên Đình dường như không mấy khả năng, giao ba nơi này, cho chúng ta quản lý." Hoàng Thiên lộ ra nụ cười đắc ý, "Ngọc Hoàng Đại Đế nhất định phải đồng ý, không còn lựa chọn nào khác." Tôn Ngộ Không nghe mà mù mịt, nói: "Ngọc Hoàng Đại Đế chấp chưởng Thiên Đình, địa vị tôn sùng, Sư phụ vì sao lại chắc chắn, y nhất định sẽ đồng ý điều kiện của chúng ta chứ?" Hoàng Thiên bắt đầu giải thích cho Tôn Ngộ Không, "Nguyên nhân đơn giản, vì Đông Hải Long Vương Long Cung, Đông Sơn Đại Đế Địa Phủ, Địa Tạng Vương Bồ Tát, đều đã bẩm báo lên Thiên Đình, Ngọc Hoàng Đại Đế biết, ta đã đại náo Long Cung, khiến Địa Phủ, bị lật trời lật đất." "Thiên Đình đã phái ra Thái Bạch Kim Tinh, chứng tỏ một lòng muốn giảng hòa, nếu không đáp

ứng điều kiện của ta, ta không được chiêu an, Thiên Đình chỉ có một con đường, đó là phái Thiên Binh Thiên Tướng, hạ giới vây tiễu.

Thiên Đình sẽ không vì Long Cung, Địa Phủ, mà động can qua lớn, vì vậy, chỉ có thể chọn chiêu an, đáp ứng điều kiện của ta." Khi Thái Bạch Kim Tinh trở về Linh Tiêu Bảo Điện, kể lại nguyên văn điều kiện của Hoàng Thiên, Ngọc Hoàng Đại Đế rơi vào trầm tư.

"Hoàng Thiên này, vì sao lại coi trọng Ngự Mã Giam, Bàn Đào Viên và Binh Khí Khố ba nơi này?

Y là Thánh Nhân, đào tử của Bàn Đào Viên, cho dù ăn hết, đối với tu hành của y, cũng không có bất kỳ lợi ích nào.

Còn về Ngự Mã Giam và Binh Khí Khố, Binh Khí Khố không có bất kỳ pháp bảo nào, Ngự Mã Giam trừ ngựa ra, không có gì khác, cung khuyết Thiên Đình thiên thiên vạn vạn, vì sao chỉ chọn ba nơi này?" Thái Bạch Kim Tinh nói: "Thần cũng trăm tư không giải thích được.

Bệ hạ, Hoàng Thiên lên Thiên Đình, chú định nghe điều không nghe tuyên, đi Ngự Mã Giam chăn ngựa, thì không sao, chỉ là, nếu đi Bàn Đào Viên và Binh Khí Khố… Bàn Đào Viên là nơi yêu thích nhất của Vương Mẫu Nương Nương, Binh Khí Khố công việc quá nhiều, mỗi ngày tiếp xúc, đều là võ tướng, lâu ngày, nhất định sẽ xung đột với Hoàng Thiên." "Võ Tài Thần Triệu Công Minh phụ trách quản lý Binh Khí Khố, thường xuyên xung đột với Vương Linh Quan, Thác Tháp Lý Thiên Vương, Khuê Mộc Lang và những người khác, vì Binh Khí Khố không phải lúc nào cũng đảm bảo binh khí khôi giáp sung túc, võ tướng Thiên Đình thường xuyên oán trách.

Làm chủ quản Binh Khí Khố, Hoàng Thiên khẳng định không phải là nhân tuyển thích hợp." "Mấy ngày trước, Hoàng Thiên kia ở Hoa Quả Sơn, ẩu đả Bắc Hải Long Vương, đại chiến với Chuẩn Đề đạo

nhân của Tây Phương Giáo, ở U Minh Địa Phủ, không hợp lời đã phá hủy toàn bộ mười ba tòa Diêm La Điện hùng vĩ.

Một người như vậy, nếu quản lý Binh Khí Khố, khẳng định không hợp lời sẽ động thủ." Ngọc Hoàng Đại Đế hiểu ra, "Đã như vậy, để Hoàng Thiên, tránh xa Binh Khí Khố, phái y đi coi giữ Bàn Đào Viên.

Tôn Ngộ Không, đưa đến Ngự Mã Giam, làm một Bật Mã Ôn, còn về Binh Khí Khố, để người của Hoàng Thiên đảm nhiệm." Chiêu an Hoàng Thiên lên Thiên Đình, là một bước cờ hiểm, dù sao một khi Hoàng Thiên ở Thiên Đình đại đánh ra tay, gần như không ai có thể địch nổi.

Vì kiêng dè pháp lực cường đại của Hoàng Thiên, Ngọc Hoàng Đại Đế đành phải phái người, gửi thư tín, thông báo trước cho Thái Thượng Lão Quân, Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hoàng Thiên và Tôn Ngộ Không vừa lên trời, vì thiếu một người, Hoàng Thiên cuối cùng đã chọn Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương có Thất Thập Nhị Biến, trong số Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương và những bằng hữu khác mà Tôn Ngộ Không kết giao, y là người xuất chúng nhất.

Chức vụ Thiên Đình, những vương giả như Hoàng Thiên, căn bản không thèm để mắt.

Đối với một yêu quái như Ngưu Ma Vương, có thể lên Thiên Đình làm quan, chính là mơ ước.

Lúc xuất phát, Ngưu Ma Vương hết sức vui mừng, mặt đầy cảm kích nói với Hoàng Thiên: "Hoàng Thiên Tổ Sư, yêm lão Ngưu hôm nay cũng cuối cùng rạng danh tổ tông, có thể ngồi lên quan viên Thiên Đình rồi.

Nương tử Thiết Phiến Công Chúa của ta, hết sức vui mừng, gần đây đã mang thai, sau này hài tử của ta, cũng có hy vọng ở Thiên Đình, kiếm được một chức quan." Hoàng Thiên thờ ơ nói: "Lần này đi Thiên Đình, Thiên Đình khẳng định sẽ dùng bổng lộc, lôi kéo, Ngưu Ma Vương, ngươi phải luôn ghi nhớ, Thiên Đình không phải là nơi nô dịch.

Ánh đèn rực rỡ, rượu ngon mỹ nữ, sẽ khiến người ta mê muội, nhưng, cũng đừng đối với chuyến đi Thiên Đình này, kỳ vọng quá cao, dù sao, ta sẽ không ở trên đó quá lâu đâu." Ngưu Ma Vương đại kinh, "Không phải muốn đi Thiên Đình làm quan sao?" Hoàng Thiên nói: "Đi Thiên Đình làm quan, chẳng qua là một lời nói dối, mục đích cuối cùng của ta, là tạo phản Thiên Đình." Ngưu Ma Vương kinh ngạc đến luống cuống tay chân, "Thật hay giả vậy?" Hoàng Thiên nghiêm nghị nói: "Chỉ cần ta ở Hoa Quả Sơn, bảo tồn binh lính đại quân khỉ, Thiên Đình sẽ không dung nạp ta.

Thiên Đình sau này, ngươi phải tùy cơ ứng biến, nhiều thì bốn năm ngày, ít thì hai ba ngày, ta sẽ trở về." Hoàng Thiên dẫn Ngưu Ma Vương, Tôn Ngộ Không, cưỡi mây đạp gió, đến ngoài Nam Thiên Môn.

Thái Bạch Kim Tinh và Thác Tháp Lý Thiên Vương, chờ đợi ở ngoài Nam Thiên Môn.

Thái Bạch Kim Tinh hòa nhã vui vẻ, "Hoàng Thiên Tổ Sư, Ngọc Hoàng Đại Đế đã phê chuẩn, người sẽ coi giữ Bàn Đào Viên, Tôn Ngộ Không phụ trách Ngự Mã Giam, Binh Khí Khố cũng do người của người phụ trách." Hoàng Thiên hài lòng gật đầu.

Thác Tháp Lý Thiên Vương nói: "Ta đã chuẩn bị rượu tiệc ở Nghênh Khách Điện, có cung uyển tốt nhất, để người cư trú.

Hoàng Thiên Tổ Sư, sau này người vì Thiên Đình hiệu lực, chúng

ta cũng là đồng liêu rồi.” Hoàng Thiên không khách khí nói: “Ngay cả Thập Nhị Kim Tiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, cũng không dám tự xưng đồng liêu với ta.

Lý Tịnh, ngươi là cái thứ gì?” Thác Tháp Lý Thiên Vương bình thường ở Thiên Đình, kiêu căng quen rồi, gặp phải người không nói lý như Hoàng Thiên, lập tức tức giận không nhẹ, nhưng cũng đành phải cố nén lửa giận.

Thái Bạch Kim Tinh một bên, lập tức giảng hòa, “Lý Thiên Vương ở Thiên Đình, chấp chưởng binh quyền, là tả bàng hữu tí của Ngọc Hoàng Đại Đế a!

Hoàng Thiên Tổ Sư, Lý Thiên Vương nghe nói người đến, bất chấp công vụ bận rộn, vì người mà nghênh đón, thật có mặt mũi.” Thái Bạch Kim Tinh vỗ vỗ tay, mấy Thiên Binh Thiên Tướng, đưa đến mấy cái hòm lớn, bên trong toàn hồng bảo thạch, hoàng kim, lam bảo thạch, phỉ thúy, trân châu mẫu, hồng mã não, tổ mẫu lục, kim bàn tử và các loại vật quý giá khác.

Chương 280

Ngưu Ma Vương vừa thấy nhiều vàng bạc tiền bạc như vậy, mắt bò lập tức trợn tròn.

Thái Bạch Kim Tinh cười bồi nói: "Hoàng Thiên Tổ Sư, ta biết, những cao nhân ẩn dật như người, căn bản không thèm khát những vật tục này, nhưng, Thiên Đình của chúng ta, sợ chậm trễ người, vì vậy, đặc biệt từ quốc khố, lấy ra những kim ngân tài bảo này." Hoàng Thiên gật đầu, "Được, ta nhận lấy!" Vốn dĩ, Thái Bạch Kim Tinh và Thác Tháp Lý Thiên Vương, cho rằng Hoàng Thiên căn bản không thể chấp nhận tiền tài Thiên Đình.

Dù sao Thái Ất Thiên Tôn, Trấn Nguyên Đại Tiên, Đông Sơn Đại Đế, Đãng Ma Tổ Sư và những người khác, khi gặp Thiên Đình ban thưởng, những người cao ngạo này, đều sẽ một lời từ chối.

Không ngờ Hoàng Thiên đối mặt với ban thưởng của Thiên Đình, lại không chút từ chối, Thác Tháp Lý Thiên Vương và Thái Bạch Kim Tinh, đều hơi kinh ngạc.

Thác Tháp Lý Thiên Vương nói: "Hoàng Thiên Tổ Sư, đã nhận tiền của Thiên Đình, hưởng lộc của quân, phải trung quân.

Coi quản Bàn Đào Viên, tuy là một chức quan nhàn rỗi, nhưng, hy vọng Hoàng Thiên Tổ Sư, có thể làm tận tâm tận lực." Hoàng Thiên nói: "Hoàng Thiên ta làm việc, không cần ngươi chỉ tay năm ngón." Thác Tháp Lý Thiên Vương tự chuốc lấy sự vô vị, đành phải lui sang một bên, không nói nữa.

Ngày hôm đó ở Nghênh Khách Điện, Thác Tháp Lý Thiên Vương và Thái Bạch Kim Tinh, đã tổ chức một nghi thức hoan nghênh long trọng cho Hoàng Thiên, mặc dù có mỹ vị phong phú và ca vũ động

lòng người, nhưng, những thần tiên đến, chỉ có Thác Tháp Lý Thiên Vương và Thái Bạch Kim Tinh.

Thiên Đình có rất nhiều thần tiên, đều ít nhiều có liên quan đến Hoàng Thiên, vì vậy, để tránh những rắc rối không cần thiết, trong lễ nghi chào đón, các thần tiên tiếp đón Hoàng Thiên chỉ có Thái Bạch Kim Tinh và Thác Tháp Lý Thiên Vương.

Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương đều là những kẻ thôn dã chưa từng thấy thế mặt, gặp ngọc lộ quỳnh tương, mỹ thực của Thiên Đình, ai nấy đều ăn uống vui vẻ, quên hết trời đất.

Sau khi lễ chào đón kết thúc, Thác Tháp Lý Thiên Vương rời đi, Thái Bạch Kim Tinh dẫn Hoàng Thiên, Ngưu Ma Vương, Tôn Ngộ Không ba người, đến nơi sắp tiếp quản.

Binh khí khố, nơi Võ Tài Thần Triệu Công Minh quản lý.

Võ Tài Thần Triệu Công Minh, tuy đã chán ngấy việc kho binh khí, nhưng việc phải đột nhiên rời đi khiến y có chút bất mãn.

Triệu Công Minh nắm chặt vạt áo Thái Bạch Kim Tinh, kéo y vào một góc.

"Thái Bạch Kim Tinh, không phải Thác Tháp Lý Thiên Vương giở trò quỷ đó chứ?

Hừ!

Lần trước, thuộc hạ Ma Lễ Thanh của hắn, vì kho binh khí không đủ mà làm ầm ĩ ở đây, tên gia nô đó còn lớn tiếng nói muốn ta không làm nổi." Thái Bạch Kim Tinh nói: "Võ Tài Thần, oan uổng cho người tốt quá.

Binh khí khố là nơi Hoàng Thiên Tổ sư khi lên Thiên Đình đã đích thân yêu cầu tiếp quản.

Ngọc Hoàng Đại Đế xét thấy ngài quản lý binh khí khố nhiều năm, công lao vất vả, sớm nên nghỉ ngơi rồi, nên mới chấp thuận yêu cầu của Hoàng Thiên Tổ sư." Triệu Công Minh nhìn Hoàng Thiên, hạ giọng nói: "Hoàng Thiên muốn Binh khí khố sao?" Thái Bạch Kim Tinh nói: "Hoàng Thiên Tổ sư muốn đi tiếp quản Bàn Đào Viên, còn tiếp quản Binh khí khố là thuộc hạ của Hoàng Thiên Tổ sư, Ngưu Ma Vương." Triệu Công Minh kinh ngạc không thôi, "Một con trâu cũng có thể quản lý Binh khí khố sao?" Thái Bạch Kim Tinh nói: "Còn về chuyện người kế nhiệm, Võ Tài Thần không cần lo lắng.

Ngọc Hoàng Đại Đế đã chọn cho ngài một chức vụ tốt đẹp ở Thiên Đình, sau khi nghỉ ngơi một thời gian, Thiên Đình nhất định sẽ trọng dụng ngài trở lại." Sau khi Triệu Công Minh rời đi, Ngưu Ma Vương thành công tiếp quản Binh khí khố.

Thái Bạch Kim Tinh dẫn Tôn Ngộ Không và Hoàng Thiên đến Ngự Mã Giám.

Ngự Mã Giám là một cơ quan nhỏ không thể nhỏ hơn, chỉ là một trong số rất nhiều bộ phận do Mã Vương Gia quản lý.

Mã Vương Gia nói: "Bật Mã Ôn tiền nhiệm, vì chuyện lương thảo mà bị ta cách chức điều tra.

Hoàng Thiên Tổ sư, Bật Mã Ôn mới nhậm chức là đồ đệ của ngài, sau này, việc Ngự Mã Giám trực tiếp giao cho y." Do Hoàng Thiên dẫn người đến tiếp quản Ngự Mã Giám, với tư cách là bộ phận cấp trên, Mã Vương Gia lập tức nhận ra, sau này Ngự Mã Giám sẽ trở thành nơi khó nhằn.

Một khi Tôn Ngộ Không độc chiếm chức vụ, có Hoàng Thiên đứng sau chống lưng, Mã Vương Gia cũng không thể làm gì Tôn Ngộ Không.

Lúc này Mã Vương Gia không hề luyến tiếc Ngự Mã Giám nửa

điểm, sau khi làm thủ tục bàn giao liền rời đi.

Thái Bạch Kim Tinh dẫn Hoàng Thiên đến Bàn Đào Viên.

Viên công, thổ địa và các thuộc hạ khác ở Bàn Đào Viên tổng cộng hơn bốn mươi người, ra đón Hoàng Thiên.

Thổ Địa Công nói: "Bàn Đào Viên đều do Vương Mẫu Nương Nương giao cho Bạch Hạc Tiên Tử quản lý.

Nay, Hoàng Thiên Tổ sư tiếp quản Bàn Đào Viên, tiểu nhân sau này nhất định sẽ tận lực thị phụng." Theo ý chỉ của Ngọc Hoàng Đại Đế, Bàn Đào Viên sớm đã chuẩn bị một giỏ bàn đào cho Hoàng Thiên thưởng thức.

Hoàng Thiên ăn bàn đào, Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh nói: "Hoàng Thiên Tổ sư, ngài có hài lòng với mọi thứ ở đây không?

Sau này nếu có vấn đề gì, cứ việc sai bảo thuộc hạ một tiếng, bảo họ tìm ta." Khi Hoàng Thiên ở Thiên Đình đến ngày thứ ba, y đã hành động.

Y dùng kết giới phong tỏa Bàn Đào Viên, định thân tất cả viên công, thổ địa, v.v., thổi một hơi tiên khí, hái sạch toàn bộ bàn đào trong Bàn Đào Viên, bất kể lớn nhỏ, đều thu vào một cái túi lớn.

Chương 281

Hoàng Thiên đến Ngự Mã Giám, Tôn Ngộ Không đang chăn ngựa.

Tôn Ngộ Không không kìm được phàn nàn, "Sư phụ, cái chức Bật Mã Ôn này là tiểu quan không ra gì, không bằng Ngưu Ma Vương quản kho binh khí oai phong, càng không bằng sư phụ, quản lý Bàn Đào Viên nhàn hạ biết bao!

Con thì ở đây, quản nhiều ngựa thế này." Hoàng Thiên mỉm cười, "Ngộ Không, thật ra khi chúng ta lên trời, dù đòi bất kỳ chức vị nào, trong mắt Ngọc Hoàng Đại Đế cũng chỉ có phần chấp thuận mà thôi.

Con có biết vì sao ta muốn Ngự Mã Giám không?" Tôn Ngộ Không lắc đầu như trống bỏi, "Con không biết." Hoàng Thiên chỉ vào hàng vạn con ngựa trước mắt, "Những con ngựa này đều dùng để làm gì?" Tôn Ngộ Không nói: "Đa số chúng đều là chiến mã của Thiên binh Thiên tướng mà!" Hoàng Thiên khẽ gật đầu, "Ngộ Không, con có nghĩ không, nếu chúng ta mang những chiến mã này về Hoa Quả Sơn, để hầu binh cưỡi, sức chiến đấu của chúng ta có tăng vọt không?" Tôn Ngộ Không mặt mày hớn hở, "Sư phụ, yêm lão Tôn cũng từng trộm vài con ngựa, nuôi ở Hoa Quả Sơn của ta, chỉ là, những phu ngựa đó, mỗi ngày đều phải kiểm kê số lượng ngựa, phiền phức quá!" Hoàng Thiên nói: "Sư phụ tặng con Ngự Mã Giám, không có mục đích gì khác, chỉ là để con trộm ngựa thôi.

Ngộ Không, chúng ta mang toàn bộ ngựa xuống hạ giới." Hàng trăm phu ngựa ở Ngự Mã Giám đều bị Hoàng Thiên định thân.

Sau khi Tôn Ngộ Không làm Bật Mã Ôn, mỗi con ngựa đều nghe lời y, vì vậy Tôn Ngộ Không triệu tập tất cả ngựa lại, Hoàng Thiên thúc đẩy khẩu quyết.

Hàng vạn con ngựa, cứ thế không ai hay biết, rời khỏi Ngự Mã Giám Thiên Đình, đến Hoa Quả Sơn.

Sau khi xử lý xong ngựa ở Ngự Mã Giám, Hoàng Thiên và Tôn Ngộ Không không ngừng nghỉ, lập tức đến Binh Khí Khố.

Mấy ngày nay, Ngưu Ma Vương quản lý Binh Khí Khố, do là quan mới nhậm chức, hơn nữa lại là người của Hoàng Thiên, nên những quan viên sự vụ dưới quyền đều đối với Ngưu Ma Vương cung kính vô cùng.

Thiên Đình vì muốn lôi kéo người của Hoàng Thiên, đối với cả Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương, mỗi ngày đều tiệc tùng thịnh soạn, mấy ngày nay Ngưu Ma Vương sống rất tiêu diêu.

Thấy Hoàng Thiên đến, Ngưu Ma Vương lập tức bảo những người bên cạnh tránh ra, hạ thấp giọng, "Hoàng Thiên Tổ sư, ngài làm gì vậy?" Hoàng Thiên bình thản nói: "Ta muốn về nhà." Tôn Ngộ Không thúc đẩy khẩu quyết, định thân tất cả quan viên sự vụ, binh lính, Hoàng Thiên thổi một hơi, quét sạch binh khí, khôi giáp trong Binh Khí Khố, toàn bộ đưa về Hoa Quả Sơn.

Một canh giờ sau, tiếng la ó liên tiếp truyền đến.

Đầu tiên là phu ngựa Ngự Mã Giám báo cáo Hoàng Thiên đã trộm hàng vạn con ngựa, tiếp đó là Thổ Địa Công Bàn Đào Viên báo cáo Hoàng Thiên đã trộm toàn bộ bàn đào.

Cuối cùng là tin tức vật tư Binh Khí Khố bị Hoàng Thiên quét sạch.

Ngọc Hoàng Đại Đế nổi trận lôi đình, giận dữ nhìn Thái Bạch Kim Tinh, "Khanh chủ trương chiêu an, chiêu an Hoàng Thiên, khiến Thiên Đình ta thực lực tăng mạnh, trong Tam Giới, Tứ Hải thái bình, nhưng giờ thì hay rồi, Hoàng Thiên quả nhiên có ý đồ bất chính." Thái

Bạch Kim Tinh run rẩy, "Bệ hạ, số ngựa, khôi giáp, binh khí mà Hoàng Thiên lấy đi, nhiều vật tư chiến lược như vậy, xem ra, giống như muốn làm phản vậy!" Ngọc Hoàng Đại Đế giận dữ nói: "Vô nghĩa!

Trộm thiên mã, trộm binh khí, trộm tiên đào, bất kể điều nào, Hoàng Thiên đều làm phản không nghi ngờ gì.

Lần này, nếu trẫm nhẫn nhịn Hoàng Thiên, trong Tam Giới, thần ma nào sẽ coi trẫm là Tam Giới chi chủ nữa?" Vốn dĩ, Ngọc Hoàng Đại Đế thấy chiêu an Hoàng Thiên thành công rất vui, Thiên Đình cho rằng, Hoàng Thiên sau Thái Ất Thiên Tôn, Trấn Nguyên Đại Tiên, lại là một nhân vật đức cao vọng trọng mà Thiên Đình lôi kéo được.

Nhưng điều khiến Ngọc Hoàng Đại Đế không ngờ là, Hoàng Thiên ở Thiên Đình chưa được mấy ngày, đã dẫn Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương bỏ trốn, trộm sạch toàn bộ bàn đào trong Bàn Đào Viên, vật tư trong Binh Khí Khố và chiến mã ở Ngự Mã Giám.

"Hừ!

Lần này, ta nhất định phải khiến Hoàng Thiên, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương, những kẻ phụ bạc trẫm này, toàn bộ chết không có chỗ chôn!" Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, Ngọc Hoàng Đại Đế nhìn Thác Tháp Lý Thiên Vương, "Dẫn mười vạn thiên binh thiên tướng, xuống hạ giới tiễu phạt Hoàng Thiên." Thái Bạch Kim Tinh nói: "Bệ hạ, pháp lực của Hoàng Thiên, hiếm có đối thủ trong Tam Giới, phái thêm nhiều thiên binh đi, e rằng cũng khó hàng phục." Ngọc Hoàng Đại Đế tức giận nói: "Theo ý khanh, trẫm phải nhẫn nhịn sao?

Một tên Hoàng Thiên, đã cưỡi lên đầu trẫm rồi.

Lúc Đông Hải Long Vương cáo trạng, trẫm nhẫn nhịn, lúc Thập Tam Điện Diêm La và Đông Sơn Đại Đế cáo trạng, trẫm cũng nhẫn nhịn.

Trẫm sớm nên trảm thảo trừ căn Hoàng Thiên rồi.” Thái Bạch Kim Tinh nói: “Hoàng Thiên quả thực tội không thể tha, nhưng Bệ hạ, chúng ta cũng không thể xem nhẹ thực lực của Hoàng Thiên.

Pháp lực của Hoàng Thiên thông thần, đệ tử dưới trướng là Khổng Tuyên và Huyền Quy, cũng là những mãnh tướng hiếm thấy trong Tam Giới.

Tốt nhất nên thỉnh một trong Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn hoặc Thông Thiên Giáo Chủ, thì chúng ta mới chắc thắng.” Ngọc Hoàng Đại Đế lộ vẻ không vui, “Một chút chuyện nhỏ này, cũng đi làm phiền Tam Thanh Tổ sư, trẫm thấy đại khả bất tất.” Thác Tháp Lý Thiên Vương nói: “Nếu Bệ hạ không muốn làm phiền Tam Thanh Tổ sư, có thể phái sứ giả đến Linh Sơn, thỉnh Tây Phương Giáo giúp đỡ.

Nếu Tây Phương Giáo chịu phái Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Nhiên Đăng Đạo Nhân, hoặc Như Lai Phật Tổ trong số đó, chúng ta cũng sẽ tăng thêm thực lực.” Ngọc Hoàng Đại Đế cười khẩy, “Trẫm hiện là Tam Giới Chí Tôn, nếu gặp địch nhân khiêu chiến, lại đi tìm Tam Thanh hoặc Tây Phương Giáo giúp đỡ, trong Tam Giới, ai sẽ coi trẫm là Tam Giới chi chủ nữa?

Trẫm đã quyết ý, phái mười vạn thiên binh, san bằng Hoa Quả Sơn.” Hoàng Thiên trở về Hoa Quả Sơn, lập tức triệu tập mấy huynh đệ kết nghĩa của Tôn Ngộ Không.

Ban đầu, Hoàng Thiên đã hạ quyết tâm làm phản Thiên Đình, vì vậy sớm đã dặn dò Tôn Ngộ Không, kết giao nhiều anh hùng hào kiệt Ma Giới.

Theo ý Hoàng Thiên, Tôn Ngộ Không có tổng cộng sáu huynh đệ kết nghĩa, lần lượt là Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương, Mi Hầu Vương, Ngu Nhung Vương, Sư Đà Vương, mỗi

người đều thần thông quảng đại.

Những người này tuy không phải đệ tử của Hoàng Thiên, nhưng thường xuyên ở Hoa Quả Sơn, cũng thường được Hoàng Thiên chỉ điểm, vì vậy, tu vi của họ mỗi người đều tiến bộ thần tốc.

Sau khi các huynh đệ kết nghĩa của Tôn Ngộ Không đã tề tựu đầy đủ, Hoàng Thiên nhìn chăm chú, nói lớn: "Các ngươi là huynh đệ tốt của Tôn Ngộ Không, bình thường ta đối xử với các ngươi thế nào?" Ngưu Ma Vương nói: "Hoàng Thiên Tổ sư, ngài luôn đối với chúng ta ân trọng như núi, còn thân hơn cả cha ruột nữa!" Hoàng Thiên hài lòng gật đầu, "Đã như vậy, các ngươi không nên báo đáp ta thật tốt sao?" Các Ma Vương đồng thanh nói: "Đó là tự nhiên!" Hoàng Thiên nhẹ nhàng thổi ra một hơi tiên khí, một giỏ bàn đào xuất hiện trước mặt họ.

Các Ma Vương này, sớm đã nghe Ngưu Ma Vương nói, Hoàng Thiên Tổ sư đã mang toàn bộ đào trong Bàn Đào Viên về Hoa Quả Sơn.

Chương 282

Đối với bàn đào, nhân sâm quả loại này, Hoàng Thiên căn bản không thèm để mắt tới, nhưng đối với Ngưu Ma Vương và những người khác thì lại khác.

Những yêu quái này, bình thường đối với tiên đan, linh quả loại này, vẫn luôn vô cùng khao khát.

Còn về Bàn Đào Thịnh Hội của Vương Mẫu Nương Nương trên trời, đó là nơi mà họ mơ cũng không đến được.

Nay, bàn đào ở ngay trước mắt, Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương và những người khác không kìm được mà chảy nước bọt.

Hoàng Thiên nói lớn: "Những tiên đào này, đều tặng cho các ngươi ăn, cứ việc thoải mái thưởng thức." Bằng Ma Vương, Giao Ma Vương và những người khác quỳ xuống đất, đồng thanh nói: "Đa tạ Hoàng Thiên Tổ sư!" Tranh giành nhau lấy bàn đào, bắt đầu ăn ngấu nghiến, nhanh chóng, ăn sạch bàn đào.

Giao Ma Vương lau miệng, "Hoàng Thiên Tổ sư, nhờ phúc của ngài, tiểu nhân mới được ăn bàn đào nguyên chất nguyên vị a!

Nghe nói, ăn một miếng bàn đào này, có thể sống thêm mấy ngàn năm nữa." Hoàng Thiên mỉm cười, "Theo ta, sau này các ngươi có thể thoát khỏi Lục Đạo Luân Hồi, bất tử bất diệt.

Đào nhỏ bé này, có đáng gì mà nói?" Tôn Ngộ Không nói: "Các vị đại ca, ăn bàn đào của sư phụ ta rồi, đương nhiên nên giúp ta đối phó Thiên Đình.

Lần này, ta lấy bàn đào, trộm nhiều chiến mã vật tư như vậy, Thiên Đình nhất định sẽ đại quân áp cảnh, lúc đó, yêm lão Tôn chỉ

trông cậy vào các vị đại ca, ra sức vì tiểu đệ thôi!" Giao Ma Vương nói: "Tôn Ngộ Không, ngươi nói gì vậy?

Ta đối với Hoàng Thiên Tổ sư vẫn luôn trung thành cảnh cảnh.

Ta sớm đã thấy Thiên Đình không thuận mắt rồi, một lòng muốn Hoàng Thiên Tổ sư dẫn ta làm phản Thiên Đình, công chiếm Lăng Tiêu Bảo Điện, chiếm giữ Thiên Cung, để Hoàng Thiên Tổ sư làm Tam Giới chi chủ!" Các Ma Vương đều bắt đầu reo hò, hô to: "Hoàng Thiên Tổ sư!

Hoàng Thiên Tổ sư!" Hoàng Thiên vẫy tay ra hiệu, mọi người mới yên tĩnh lại.

"Các vị, không phải ta Hoàng Thiên cố ý hưng binh tác loạn, chỉ là Thiên Đình kia, thực sự ức hiếp người quá đáng.

Liên tục phái Thiên binh Thiên tướng, tiễu phạt Yêu tộc Ma Giới, yêu quái không hề phạm bất cứ tội lỗi nào, chỉ vì huyết mạch Yêu tộc mà bị vô cớ chém giết.

Ta không nỡ nhìn chúng sinh trong Tam Giới, bị Thiên Đình chà đạp, nên mới hưng binh làm phản." "Ngọc Hoàng Đại Đế của Thiên Đình, tuy chỉ là một phân thân của Hạo Thiên Đại Đế, pháp lực của Ngọc Hoàng Đại Đế không đáng nhắc tới, nhưng Thiên Đình binh hùng tướng mạnh, đó cũng là sự thật.

Các vị, nếu ai không muốn liều chết với Thiên Đình, có thể rút lui ngay bây giờ, ta Hoàng Thiên tuyệt đối sẽ không ngăn cản." Các Ma Vương quần tình kích phấn, Ngưu Ma Vương nói: "Hoàng Thiên Tổ sư, ngài nói gì vậy?

Ta vẫn luôn một lòng một dạ với ngài, có chết trận sa trường, bỏ đi cái mạng tiện này, thì có liên quan gì đâu?

Ta khẳng định sẽ không đi đâu!" Hoàng Thiên hài lòng gật đầu,

“Tốt!

Đã vậy, các ngươi đã đồng ý theo ta Hoàng Thiên, cùng đối kháng Thiên Đình, vậy thì ta cũng tuyệt đối sẽ không làm chư vị thất vọng.” Hoàng Thiên ra lệnh Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không, phân phát toàn bộ khôi giáp, binh khí mang từ Thiên Đình về cho hầu binh và yêu binh Hoa Quả Sơn.

Hoa Quả Sơn ban đầu chỉ có bốn vạn hầu binh, khi Hoàng Thiên đại náo Địa Phủ, đã hủy sổ sinh tử của các hầu mục, Hoàng Thiên nhân cơ hội mở rộng hầu binh Hoa Quả Sơn lên gấp mấy lần, nay, có mười mấy vạn hầu binh.

Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương và các lộ yêu binh khác, gộp lại cũng có hơn mười vạn.

Hoàng Thiên cấp ba vạn hầu binh chiến mã, tổ chức thành kỵ binh của mình.

Khôi giáp, lợi kiếm của Hoa Quả Sơn đều đổi mới hoàn toàn.

Hoàng Thiên sắp xếp Hỗn Thế Ma Vương, Độc Giác Quỷ Vương và những người khác, trấn thủ các cửa ải ở Hoa Quả Sơn, Giao Ma Vương phụ trách hải phòng, Bằng Ma Vương phụ trách phòng không, Mi Hầu Vương phụ trách trinh sát.

Trong một thời gian, Hoa Quả Sơn nghiêm chỉnh chờ đợi, tĩnh chờ đại quân Thiên Đình.

Thiên Đình phái Thác Tháp Lý Thiên Vương, dẫn mười vạn thiên binh, hùng hổ, bày trận trên không Hoa Quả Sơn.

Nhưng, do thực lực của Hoàng Thiên, thực sự thâm bất khả trắc, Thác Tháp Lý Thiên Vương cũng không dám mạo hiểm tiến công.

Thác Tháp Lý Thiên Vương lập tức triệu tập thuộc hạ trong trung quân trướng, bàn bạc đối sách.

Do Ngọc Hoàng Đại Đế lần này long nhan đại nộ, nên đội hình Thiên Đình xuất chinh Hoa Quả Sơn lần này, danh tướng vân tập.

Ngoài Ma Gia Tứ Tướng dưới trướng Thác Tháp Lý Thiên Vương và Na Tra ra, Võ Tài Thần Triệu Công Minh, Vương Linh Quan, Mã Vương Gia, Ôn Quỳnh, Cửu Diệu Tinh Quân, Nhị Thập Bát Tinh Tú và những người khác, cũng đều xuất hiện trong đội ngũ.

Thác Tháp Lý Thiên Vương nhìn mọi người trước mắt, "Hoàng Thiên một mình, âm hiểm giảo trá, pháp lực lại xa trên ta, chúng ta nên đối phó thế nào đây?" Vương Linh Quan thở dài một tiếng, "Theo ta, Ngọc Đế phái ta đối phó Hoàng Thiên, đơn giản là lấy trứng chọi đá.

Pháp lực của người này, cùng cấp bậc với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, ta sao có thể là đối thủ của y?" Thác Tháp Lý Thiên Vương nói: "Lời tuy là vậy, nhưng thượng mệnh bất khả vi.

Chương 283

Chư vị, ai đánh trận đầu đây?" Vương Linh Quan, Mã Vương Gia, Khuê Mộc Lang và những người khác, nhìn tôi, tôi nhìn anh, trao đổi ánh mắt với nhau.

Hiển nhiên, không ai muốn làm pháo hôi.

Mã Vương Gia nhìn Na Tra bên cạnh Thác Tháp Lý Thiên Vương, "Lý Thiên Vương, Tam Thái Tử của ngài dũng quán tam quân, nên để Na Tra Tam Thái Tử đi đánh trận đầu, nhất định có thể đại thắng toàn thắng." Vương Linh Quan, Triệu Công Minh và những người khác, liên tục phụ họa, "Chỉ có Na Tra Tam Thái Tử, mới xứng đáng với vị trí tiên phong." Thác Tháp Lý Thiên Vương cười lạnh một tiếng, "Các vị, bình thường khi xuống hạ giới đánh dã quái, ai nấy đều tự cáo phấn dũng, hôm nay, đều bắt đầu sợ hãi rồi sao?" Mã Vương Gia, Triệu Công Minh và những người khác, trong số võ tướng Thiên Đình, địa vị tôn sùng, Thác Tháp Lý Thiên Vương cũng không dám ép buộc xuất chiến.

Na Tra nói: "Phụ vương, pháp lực của Hoàng Thiên, trong Tam Giới, hầu như không có đối thủ, nếu con cùng y đơn đấu, e rằng chỉ là tặng đầu người mà thôi, chi bằng chúng ta, chia đường, từ bốn hướng đông tây nam bắc công đánh, Hoàng Thiên dù lợi hại đến đâu, cũng song quyền nan địch tứ thủ." Dường như đó là biện pháp duy nhất khả thi.

Thác Tháp Lý Thiên Vương nói: "Võ Tài Thần Triệu Công Minh, dẫn một vạn đại quân, từ phía bắc tiến công, Ôn Quỳnh, dẫn một vạn đại quân, từ phía tây tiến công, Mã Vương Gia, dẫn một vạn đại quân, từ phía đông tiến công.

Còn về phía nam, ta đích thân dẫn đại quân chủ công, mọi người nhất định phải san bằng Hoa Quả Sơn!" Dù không thắng được Hoàng Thiên, chỉ cần có thể gây tổn hại cho Hoa Quả Sơn, cũng có thể giao phó được.

Thác Tháp Lý Thiên Vương ra lệnh một tiếng, tiếng tù và vang dội, chấn động trời đất.

Thiên binh Thiên tướng, chia thành bốn lộ tiến công.

Mi Hầu Vương lập tức thăm dò quân tình, tìm Hoàng Thiên.

"Hoàng Thiên Tổ sư, địch nhân chia thành bốn lộ, một lộ từ phía bắc tấn công, một lộ từ đường nhỏ phía tây tấn công, một lộ từ đường biển phía đông tấn công, phía nam dường như là chủ lực của địch." Hoàng Thiên không thèm để ý, "Một đám ô hợp chi chúng.

Để Giao Ma Vương, dẫn Hỗn Thế Ma Vương, Độc Giác Quỷ Vương, lĩnh một vạn yêu binh, đi ứng địch ở phía đông trên biển.

Hai lộ còn lại, Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương, mỗi người đi nghênh chiến một lộ, ta sẽ đối phó chủ lực của địch." Hoàng Thiên dẫn Huyền Quy, Khổng Tuyên, đến sườn nam Hoa Quả Sơn.

Quả nhiên, vô số thiên binh, cưỡi mây đạp gió, đen kịt kéo đến.

Thác Tháp Lý Thiên Vương, ban đầu thấy địch nhân chỉ có ba người từ xa, trong lòng thầm vui.

"Phòng tuyến chính diện Hoa Quả Sơn, lỏng lẻo như vậy, xem ra lần này, ta kiếm được món hời lớn rồi." Na Tra lại nhìn rõ Hoàng Thiên, "Phụ vương, đừng vội mừng quá sớm, ba người đó, một là Hoàng Thiên, hai người còn lại là Huyền Quy và Khổng Tuyên!" Thác Tháp Lý Thiên Vương sợ đến run rẩy toàn thân, "Hoàng Thiên sao?

Hài nhi, hay là ta rút lui đi!" Na Tra nói: "Phụ vương, lần này mười vạn thiên binh là chủ soái, nếu con vừa gặp đã bỏ chạy, về

Thiên Đình, lại báo cáo với Ngọc Hoàng Đại Đế thế nào?

Hài nhi cảm thấy, dù tất bại, cũng nên toàn lực chiến đấu." Thác Tháp Lý Thiên Vương thở dài một tiếng, "Ta há lại không muốn liều chết với địch nhân sao?

Nhưng, chưa nói đến Hoàng Thiên, ngay cả đệ tử của Hoàng Thiên là Huyền Quy và Khổng Tuyên, ta cũng không phải đối thủ." Na Tra nói: "Dù sao cũng nên thử." Na Tra đạp Phong Hỏa Luân, xông ra khỏi hàng ngũ thiên binh thiên tướng, đến trước mặt Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên đánh giá Na Tra, "Ta tưởng ai, hóa ra là Tam Thái Tử của Thác Tháp Lý Thiên Vương.

Na Tra, ngươi không phải đệ tử của Thái Ất Chân Nhân sao, ta với sư tổ Nguyên Thủy Thiên Tôn của ngươi bình bối.

Ta sẽ không động thủ với tiểu oa oa, đi đi!" Na Tra cười nói: "Đa tạ Hoàng Thiên Tổ sư, con cũng biết, Tổ sư trọng thân phận, nhất định không thèm động thủ với tiểu bối như con.

Phụ tử con cũng không muốn đối kháng với Hoàng Thiên Tổ sư, chỉ là, trộm bàn đào, thiên mã và vật tư, Ngọc Hoàng Đại Đế nổi giận, thượng mệnh khó cãi, con mới thảo phạt Hoàng Thiên Tổ sư." Khổng Tuyên tức giận nói: "Na Tra, sư phụ ta tuy không thèm ra tay, nhưng ngươi cũng đừng ở đó mà lải nhải!

Chọc giận ta, ta sẽ thay sư phụ ta, giáo huấn ngươi." Na Tra cười điên cuồng mấy tiếng, đột nhiên trở mặt, hướng về phía Hoàng Thiên, phóng ra hai cái Phong Hỏa Luân.

Hai cái Phong Hỏa Luân đó, một cái biến thành Thanh Loan, một cái biến thành Hỏa Phượng, đều là những hỏa phượng hoàng khổng lồ vô cùng, hướng về phía Hoàng Thiên, phun ra từng trận liệt diễm.

Khổng Tuyên tế xuất Ngũ Sắc Thần Quang, thần quang che phủ

liệt diễm, phản công hỏa phượng hoàng, hai con hỏa phượng hoàng bị Ngũ Sắc Thần Quang đánh trúng, phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, hóa thành hai cái Phong Hỏa Luân, rơi từ trên cao xuống.

Na Tra vội vàng dùng Hỗn Thiên Lăng, đỡ lấy Phong Hỏa Luân, giật một cái Phong Hỏa Luân, kéo xuống chân mình.

Hai cái Phong Hỏa Luân lại bùng cháy.

Na Tra tế xuất Càn Khôn Quyển, nhưng bị Huyền Quy một chưởng đánh bật lại, Huyền Quy vung một quyền về phía Na Tra, quyền phong hổ hổ, đánh ra một ngọn núi lớn, Na Tra bị ngọn núi đánh trúng, phun ra một ngụm tiên huyết, lập tức bỏ chạy.

Khổng Tuyên muốn đuổi theo, nhưng bị Hoàng Thiên ngăn lại, "Na Tra là vãn bối, tha cho y một con đường sống, cũng không sao." Các hướng đông tây nam bắc của Hoa Quả Sơn, quân mã Hoa Quả Sơn và Thiên binh Thiên tướng, hỗn chiến một vùng.

Tôn Ngộ Không vung Kim Cô Bổng, đánh bại Ôn Quỳnh, Ôn Quỳnh bị Tôn Ngộ Không đánh một gậy, bị thương bỏ chạy.

Võ Tài Thần Triệu Công Minh, và Ngưu Ma Vương gặp nhau trên đường hẹp, hai người vốn khó phân cao thấp, nhưng khi Tôn Ngộ Không hợp kích, Triệu Công Minh không dám ham chiến, lập tức bỏ chạy.

Còn về Mã Vương Gia tiến công từ biển, do không quen thủy chiến, lại gặp Giao Ma Vương.

Chương 284

Giao Ma Vương biến thành một con cự long đen cao hàng vạn trượng, một ngụm nuốt chửng mấy ngàn thiên binh, làm biển nổi sóng lớn.

Nhanh chóng, Mã Vương Gia bị đánh tan tác, đành phải thu quân.

Sau một trận ác chiến, Mã Vương Gia, Ôn Quỳnh, Na Tra và những người khác, đều mang thương tích, mười vạn thiên binh của Lý Thiên Vương, chết hơn ba vạn người.

Đáng sợ hơn là, trong tình huống Hoàng Thiên, không hề ra tay.

Hoàng Thiên chỉ dựa vào thuộc hạ Tôn Ngộ Không, Huyền Quy, Khổng Tuyên, đã đánh tan tác thiên binh thiên tướng.

Trong muôn vàn bất đắc dĩ, Thác Tháp Lý Thiên Vương đành phải dẫn tàn binh bại tướng, rút về Thiên Đình.

Thác Tháp Lý Thiên Vương, Na Tra phụ tử, quỳ trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ngọc Hoàng Đại Đế nổi trận lôi đình.

"Lý Tĩnh, tên phế vật!

Bình thường không phải luôn khoe với trẫm rằng, trẫm có phụ tử nhà họ Lý, thay trẫm dẫn binh đánh trận, tung hoành Tam Giới, quét ngang thiên hạ sao?

Lần này, dẫn mười vạn đại quân, tổn binh hao tướng, binh bại Hoa Quả Sơn, mà khanh lại về?" Thác Tháp Lý Thiên Vương cúi đầu, "Bệ hạ, Hoàng Thiên, thực sự quá giảo hoạt, những hầu binh, yêu binh dưới trướng y, có được khôi giáp và binh khí của Thiên Đình, lực phòng ngự và lực tấn công, đều tăng lên một đoạn lớn, vi thần,

căn bản không phải đối thủ của y a!" Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh nói: "Khải tấu Bệ hạ, yêu binh Hoa Quả Sơn, vốn dĩ số lượng đông đảo, nhất thời khó tiêu diệt, đó cũng là điều có thể dự đoán.

Huống hồ, pháp lực của Hoàng Thiên mạnh mẽ như vậy, Lý Thiên Vương thua trước kình địch, tuy bại nhưng vinh." Ngọc Hoàng Đại Đế cười lạnh một tiếng, "Hay cho một cái 'tuy bại nhưng vinh'.

Thái Bạch Kim Tinh, khanh nói cho trẫm nghe, chiến thắng của Lý Thiên Vương lần này, vinh quang ở chỗ nào?" Thái Bạch Kim Tinh lộ vẻ khó xử, trầm ngâm hồi lâu, "Ít nhất, Lý Thiên Vương đối mặt cường địch, đã thể hiện phong cách ngoan cường, cho Tam Giới thấy, Thiên Đình ta quyết tâm tiễu phạt Hoa Quả Sơn, phát ra một tín hiệu mạnh mẽ cho bên ngoài, đặc biệt là Ma Giới, rằng kẻ nào dám phản kháng Thiên Đình, Thiên Đình nhất định sẽ đại quân áp cảnh…" "Rồi Thiên Đình sẽ tan tác." Ngọc Hoàng Đại Đế tức giận nói, "Hiện tại toàn bộ Tam Giới, đều đang xem trò cười của trẫm, đều đang cười trẫm, nuôi một đám rượu nang phạn đại!

Ngay cả một Hoa Quả Sơn nhỏ bé, cũng không đối phó nổi, sau này Tam Giới, khẳng định sẽ có kẻ hưng binh tác loạn!" Thái Bạch Kim Tinh nói: "Bệ hạ, thật ra cũng không cần quá bi quan.

Tuy lần này, Thác Tháp Lý Thiên Vương xuất sư bất lợi, nhưng, chúng ta còn có hậu thủ, có thể sử dụng a!

Bệ hạ, vi thần kiến nghị, lần này, nên để Long Cung, Địa Phủ, cùng xuất binh." Ngọc Hoàng Đại Đế cau mày nói: "Long Cung Địa Phủ?

Trong tay Long Cung, có không ít quân mã, nhưng đều là tôm binh cua tướng, có hữu dụng không?

Còn về Địa Phủ, trừ quỷ sai, đều không có quân mã ra hồn." Thái Bạch Kim Tinh nói: "Đông Sơn Đại Đế và Địa Tạng Vương Bồ Tát,

cùng liên hợp quản lý U Minh Giới, Đông Sơn Đại Đế của chúng ta, quả thực không có nhiều quân mã, nhưng, Địa Tạng Vương Bồ Tát, lại có không ít tăng binh." Địa Tạng Vương Bồ Tát là người của Tây Phương Giáo.

Nếu muốn yêu cầu Địa Tạng Vương Bồ Tát xuất binh, phải thông qua Linh Sơn.

Nay, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, lui về hậu trường, việc Linh Sơn giao cho Như Lai Phật Tổ xử lý.

Như Lai Phật Tổ ban đầu trong thời kỳ Phong Thần, vốn là đại đệ tử Đa Bảo Đạo Nhân của Thông Thiên Giáo Chủ, sau phản bội Thông Thiên Giáo Chủ, đi theo Tây Phương Giáo.

Không ngờ Đa Bảo Đạo Nhân lần này tây du, lại bước lên đỉnh cao của nhân sinh, một thân hóa thành Như Lai Phật Tổ, địa vị trong Tây Phương Giáo, thậm chí vượt qua Từ Hàng Đạo Nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân và các cựu bộ của Xiển Giáo.

Ngọc Hoàng Đại Đế lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ trẫm thực sự phải cầu cứu Tây Phương Giáo sao?" Tại Hoa Quả Sơn, sau khi đánh bại thiên binh thiên tướng, Hoàng Thiên đại bày tiệc rượu, yến thỉnh Ngưu Ma Vương, Tôn Ngộ Không và những người khác.

Tôn Ngộ Không nói: "Sư phụ, theo con, chúng ta chi bằng, trực tiếp công đánh Thiên Đình, đuổi tên Ngọc Hoàng Đại Đế kia đi, để sư phụ, lên ngồi vị trí Tam Giới chi chủ, ngài thấy sao?" Hoàng Thiên khinh thường mỉm cười, "Vị trí Ngọc Đế đó, ta thật sự không thèm để mắt tới.

Thiên Đình không phải sản vật thỏa hiệp của Tây Phương Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Đạo Giáo sao, Ngọc Hoàng Đại Đế, chẳng qua là một con rối bị giật dây." Ngưu Ma Vương nói: "Hoàng Thiên Tổ sư

nói đúng, Hoàng Thiên Tổ sư của chúng ta, nếu muốn làm, phải làm chủ nhân thật sự của Tam Giới, chứ không phải làm con rối bị giật dây!" Huyền Quy nói: "Sư phụ, sau khi Thác Tháp Lý Thiên Vương chiến bại, con ước tính Thiên Đình sẽ nhanh chóng lên kế hoạch tấn công đợt hai, đợt tấn công đầu tiên, Thiên Đình chỉ là thăm dò, đợt tấn công thứ hai, ước tính sẽ mãnh liệt hơn không ít so với lần đầu." Khổng Tuyên không thèm để ý, "Với pháp lực của sư phụ ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thượng Lão Quân và những người khác, toàn bộ kéo đến Hoa Quả Sơn, cũng không phải đối thủ của sư phụ chúng ta.

Hơn nữa, sư phụ có nhiều đệ huynh như chúng con, Thiên Đình dù có bao nhiêu thiên binh thiên tướng đi nữa, cũng chỉ là đường chết một con mà thôi." Hoàng Thiên nói: "Ta không sợ Thiên Đình, nhưng cũng không thể đánh giá thấp đối thủ của mình." Giao Ma Vương nói: "Hoàng Thiên Tổ sư, ta vốn là con riêng của Long tộc, những tên Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đó, không xem ta ra gì, nhưng, không phải ta khoác lác, bản lĩnh của ta, mạnh hơn Ngao Quảng và những người khác nhiều.

Hoàng Thiên Tổ sư, hiện nay, Thiên Đình sẽ bại, Long Cung không còn hậu thuẫn, mắt thấy Đông Hải Long Cung ngay trước mắt, ta hà cớ gì không một mạch diệt Đông Hải Long Cung?" Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương và những người khác, đồng thanh hô tốt.

Ngưu Ma Vương nói: "Giao Ma Vương diệt Đông Hải Long Vương, làm chủ nhân của Đông Hải, phạm vi thế lực của chúng ta, cũng lớn gấp bội a!" Hoàng Thiên mỉm cười, "Đông Hải Long Cung nhỏ bé, sau này đợi ta có cơ hội sẽ đối phó.

Hiện giờ, chúng ta cứ ở Hoa Quả Sơn, chờ đợi địch nhân." Mấy ngày sau, đại quân Thiên Đình, một lần nữa bức cận Hoa Quả Sơn.

Lần này, Long Cung và Địa Phủ, cũng có một bộ phận quân mã, tham gia vào việc tiễu phạt Hoa Quả Sơn.

Sau khi đại quân Thiên Đình một lần nữa áp cảnh, Hoàng Thiên lập tức dẫn đệ tử Huyền Quy, Khổng Tuyên, Tôn Ngộ Không và những người khác ra nghênh chiến.

Trên bầu trời, mật mật ma ma, khắp nơi đều là quân mã Thiên Đình cưỡi mây đạp gió.

Chương 285

Mi Hầu Vương phụ trách trinh sát đến trước mặt Hoàng Thiên, "Hoàng Thiên Tổ sư, lần này, Thiên Đình thế hung hung.

Dựa theo tình báo mới nhất con nắm được, ngay cả cháu trai của Ngọc Hoàng Đại Đế, Nhị Lang Thần Quán Giang Khẩu, cũng tham gia vào cuộc vây công Hoa Quả Sơn lần này." Hoàng Thiên phát ra tiếng cười sảng khoái, "Cái tên Nhị Lang Thần này, không phải vẫn luôn nghe điều không nghe tuyên sao?

Thiên Đình ngay cả vũ trang mạnh như Quán Giang Khẩu, cũng phải dùng đến, xem ra lần này, Ngọc Hoàng Đại Đế thực sự tức giận rồi." Ngưu Ma Vương chen qua đám đông, đến.

"Hoàng Thiên Tổ sư, cái tên Nhị Lang Thần này, dưới trướng có Mai Sơn Lục Huynh Đệ, một ngàn hai trăm Thảo Đầu Thần, Nhị Lang Thần còn nuôi một con chó, tên là Hao Thiên Khuyển.

Cái tên Nhị Lang Thần này, vô cùng lợi hại, mấy năm trước dẫn đại quân, xuất chinh Ma Giới, từng giao thủ với ta, tiểu yêu dưới trướng ta, tổn thất thảm trọng, nên mới nhớ kỹ tên Nhị Lang Thần Dương Tiễn này." Khổng Tuyên bên cạnh lộ ra nụ cười khinh thường, "Ngưu Ma Vương, một Nhị Lang Thần nhỏ bé, cũng không cần để trong lòng.

Thuở xưa trong Phong Thần Đại Chiến, với tư cách là đệ tử của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, trong số đệ tử Xiển Giáo, thực lực của Dương Tiễn không tệ, nhưng, cũng không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với ta." Thác Tháp Lý Thiên Vương dẫn thiên binh thiên tướng, bức cận Hoa Quả Sơn xong, đóng trại trên bầu trời từ xa, triệu tập Nhị Lang Thần, Na Tra, Võ Tài Thần Triệu Công Minh và những

người khác.

Thác Tháp Lý Thiên Vương nhìn các tướng sĩ trước mắt, thở dài một tiếng.

"Hoàng Thiên thì giảo trá, hai đồ nhi Khổng Tuyên và Huyền Quy, mỗi người pháp lực cao cường, ngay cả Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương và những người khác, cũng khó đối phó.

Lần trước ta ở Hoa Quả Sơn, thảm bại trở về, lần này, nếu lại chiến bại nữa, ta còn mặt mũi nào, đi diện kiến Ngọc Hoàng Đại Đế nữa đây?" Hiện giờ, ai đi đánh trận đầu, đều có nguy cơ trở thành pháo hôi.

Thác Tháp Lý Thiên Vương nói: "Các vị tướng quân, rốt cuộc ai sẽ tiên phong?" Mã Vương Gia, Vương Linh Quan và những người khác, nhìn nhau, Vương Linh Quan nói: "Địch nhân mạnh mẽ như vậy, chúng ta phải phái võ tướng thực lực mạnh mẽ, ta thấy, Na Tra Tam Thái Tử, là một nhân tuyển không tệ." Thác Tháp Lý Thiên Vương lộ vẻ không vui, "Con ta Na Tra, lần trước xuất chinh Hoa Quả Sơn, anh dũng bị thương rồi, mới mấy ngày thôi?

Các vị tướng sĩ, bình thường hưởng thụ bổng lộc Thiên Đình, có Bệ hạ sủng ái.

Hôm nay chính là lúc thân tiên sĩ tốt, vì Ngọc Hoàng Đại Đế xung kích hãm trận, hà cớ gì phải chối từ?" Võ Tài Thần Triệu Công Minh nói: "Na Tra Tam Thái Tử, là tiên phong cấp một lừng danh Tam Giới, cao đồ của Thái Ất Chân Nhân, thân hoa sen, tuy lần trước ở Hoa Quả Sơn, chịu một số vết thương, nhưng ta tin rằng, với thực lực của Na Tra Tam Thái Tử, nhất định có thể rửa sạch sỉ nhục lần trước!" Na Tra tức giận nói: "Được!

Các vị đồng nhân, đã đều xem trọng Na Tra như vậy, thì ta Na Tra, dù bị Hoàng Thiên một chưởng đánh chết, cũng phải chết trên đường

xung kích.

Các vị đồng nhân, cứ chờ ở phía sau xem trò hay đi!" Thác Tháp Lý Thiên Vương quát, "Na Tra, lùi xuống cho ta!

Lần trước xuất chinh, chiến bại rồi, làm mất hết mặt mũi Thiên Đình, lần này không thể lại xung kích tiên phong nữa.

Chi bằng để…" Ánh mắt Lý Thiên Vương, rơi vào Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh vội vàng xua tay, "Lý Thiên Vương, lần trước ta bị Tôn Ngộ Không kia, một gậy quật, xương sườn đều gãy rồi, ta tuy có lòng giết địch, nhưng vô năng vi lực a!" Lý Thiên Vương đành phải hỏi Vương Linh Quan, Ôn Quỳnh, Mã Vương Gia và những người khác, mọi người đều lấy lý do bị thương trên người, từ chối xuất chiến.

Đứng ở xa, Nhị Lang Thần, dưới sự bao bọc của Mai Sơn Lục Huynh Đệ, nhìn Lý Thiên Vương, Vương Linh Quan và những người khác, chỉ cười lạnh không ngừng.

Lý Thiên Vương hướng về phía Nhị Lang Thần, cười nịnh nọt nói: "Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân, ngài cũng thấy rồi, các huynh đệ đã trải qua trận ác chiến lần trước, thân thể đầy thương tích, không còn sức chiến đấu nữa.

Xem ra hôm nay, ta chỉ trông cậy vào Nhị Lang Thần gánh vác trọng trách." Nhị Lang Thần khinh thường nhìn mọi người một lượt, "Các vị lĩnh bổng lộc tân thủy của Thiên Đình, lại không thể giải quyết vấn đề cho Thiên Đình, thật quá nực cười.

Thứ ta nói thẳng, các vị đều là một đám phế vật!" Vương Linh Quan, Ôn Quỳnh, Triệu Công Minh và những người khác, đều bắt đầu bốc hỏa, Mã Vương Gia tức đến mức, con mắt thứ ba cũng mở ra.

Mã Vương Gia tức giận nói: “Dương Tiễn, ý ngươi là sao?

Ngươi dám gọi ta là phế vật.” Nhị Lang Thần cười nói: “Xin lỗi, Mã Vương Gia, ngươi không nghe rõ sao?

Ta nói, tất cả đều là phế vật!” Trong chốc lát tiếng chửi rủa vang lên, Lý Thiên Vương giang hai tay, ra hiệu mọi người yên tĩnh.

Lý Thiên Vương nhìn Nhị Lang Thần, “Dương Tiễn, ngươi nói chúng ta là phế vật, vậy ngươi xem, có tự tin san bằng Hoa Quả Sơn không?

Đã như vậy, ta với danh nghĩa chủ soái Thiên Đình, bổ nhiệm ngươi làm tiên phong quan, cầm ấn tiên phong, dẫn Thảo Đầu Thần của ngươi, xuất chinh đi!” Nhị Lang Thần khinh thường nói: “Lý Tĩnh, ngươi là chủ soái Thiên Đình không sai, nhưng đừng quên, ta đã sớm ước định với ông chú của ta, Ngọc Hoàng Đại Đế, rằng tướng sĩ Quán Giang Khẩu của ta, vẫn luôn nghe điều không nghe tuyên.” Sau khi Hoàng Thiên hưng binh tác loạn ở Hoa Quả Sơn, Ngọc Hoàng Đại Đế phái Thái Bạch Kim Tinh, đến Quán Giang Khẩu thỉnh cầu Nhị Lang Thần xuất binh, Nhị Lang Thần mới đến.

Kể từ khi Thiên Đình thành lập, nội bộ Xiển Giáo dần dần chia rẽ.

Tuy Na Tra, Lý Tĩnh, và Nhị Lang Thần đều là đệ tử Xiển Giáo, nhưng quan hệ của họ, ngày càng xa cách.

Nhị Lang Thần ở Quán Giang Khẩu làm nhàn vân dã hạc, trừ những sự kiện lớn như Bàn Đào Thịnh Hội, ít khi đến Thiên Đình.

Nhị Lang Thần và các võ tướng Thiên Đình, như Vương Linh Quan, Mã Vương Gia, Ôn Quỳnh, Triệu Công Minh và những người khác, quan hệ đều rất bình thường.

Nhị Lang Thần đặc biệt không ưa Lý Thiên Vương nắm đại quyền một mình, vì vậy lần này, Lý Thiên Vương tuy là chủ soái, Nhị

Lang Thần cũng không muốn nghe lệnh.

Trước mặt các tướng, Nhị Lang Thần khiến Lý Thiên Vương đụng phải đinh mềm, các võ tài thần, Mã Vương Gia và những người xung quanh, cười lạnh không ngừng, khiến Lý Thiên Vương cảm thấy mất mặt.

Chương 286

Lý Thiên Vương nói: "Nhị Lang Thần, đã theo Thiên Đình ta xuất chinh, đương nhiên phải tuân theo mệnh lệnh của ta.

Nghiêm khắc trị quân, lệnh hành cấm chỉ, vẫn luôn là yêu cầu cơ bản của ta khi dẫn binh, vì sao ngươi không chịu phục tùng sự chỉ huy của ta?

Ta là chủ soái do chính Ngọc Hoàng Đại Đế bổ nhiệm!" Nhị Lang Thần lộ ra nụ cười, "À!

Chủ soái, lần trước không phải bị Hoàng Thiên, đánh cho mất mũ vứt giáp sao?

Hơn nữa, Ngọc Hoàng Đại Đế phái Thái Bạch Kim Tinh, đến Quán Giang Khẩu thỉnh ta xuất sơn, không nhắc nhở ta sao?

Ta mà sớm biết phải làm việc dưới quyền Lý Thiên Vương tôn quý, ta đã lười đến rồi!" Thái úy Mai Sơn Khang An bên cạnh khuyên nhủ: "Chân Quân, chúng ta hà tất ở đây, chịu phụ tử Lý Tĩnh khi dễ!

Trực tiếp về Quán Giang Khẩu là được rồi!" Nhị Lang Thần gật đầu, vẫy gọi huynh đệ, Mai Sơn Lục Huynh Đệ, một ngàn hai trăm Thảo Đầu Thần, toàn bộ muốn rời đi.

Lý Thiên Vương vội vàng chạy đến, ngăn Nhị Lang Thần lại.

Cười nịnh nọt nói: "Dương Tiễn, hà tất nổi giận như vậy?" Nhị Lang Thần giận dữ nhìn Lý Thiên Vương trước mặt, "Đã nói, dẫn binh đánh trận, phải tuân thủ lệnh hành cấm chỉ, yêu cầu thuộc hạ tuyệt đối phục tùng.

Ta lại không phải thuộc hạ của ngươi, ta càng không thể tuyệt đối phục tùng, ngươi hà tất giữ ta lại?" Lý Thiên Vương cười nịnh nọt

nói: “Đều tại ta Lý Tĩnh lão hồ đồ rồi, Nhị Lang Thần vẫn luôn nghe điều không nghe tuyên, ta Lý Tĩnh hà đức hà năng, có thể chỉ huy ngươi?

Thế này thì tốt rồi, ngươi muốn làm tiên phong, thì làm tiên phong, muốn làm cánh, thì làm cánh.

Điện hậu, ta cũng vui vẻ chấp nhận.” Nhị Lang Thần mỉm cười, “Lý Thiên Vương muốn giữ thể diện cho ta sao?” Thác Tháp Lý Thiên Vương nói: “Hiện nay Hoàng Thiên hưng binh tác loạn, Thiên Đình đang đối mặt với địch nhân cường đại như vậy, ta cần sự giúp đỡ của ngươi và Thảo Đầu Thần.

Dương Tiễn, chỉ cần ngươi nguyện ý ở lại, ta thậm chí nguyện ý giao quân quyền, cho ngươi.” Thấy Lý Thiên Vương thành ý mười phần, Nhị Lang Thần cũng đành chấp nhận ở lại.

Nhị Lang Thần nói: “Đã như vậy, ta nguyện ý đi đánh trận đầu.” Lý Thiên Vương vô cùng vui mừng, “Có Nhị Lang Chân Quân, dẫn Thảo Đầu Thần của ngài đi đánh trận đầu, Hoàng Thiên và yêu binh dưới trướng y, ước tính sẽ chết một đám lớn.” Nhị Lang Thần cười nói: “Lý Thiên Vương, e rằng ngài hiểu lầm, ta nói ta đi đánh trận đầu, ta không hề dẫn huynh đệ Thảo Đầu Thần của ta đi cùng.” Lý Thiên Vương vô cùng khó hiểu, “Ngươi và huynh đệ Thảo Đầu Thần của ngươi, không phải vẫn luôn sinh tử có nhau, cùng xung kích hãm trận sao?” Nhị Lang Thần gật đầu, “Ngươi nói không sai, nhưng, điều đó không có nghĩa là ta nguyện ý để huynh đệ ta, đi làm pháo hôi.

Kẻ địch của ta, là Hoàng Thiên thủy tổ võ đạo, pháp lực của người này, xa trên ta, không khoa trương mà nói, chỉ động một ngón tay, ta cũng chưa chắc có thể chống cự.

Đối mặt với cường địch như vậy, ta không thể để huynh đệ ta, đi theo ta chịu chết.” Lý Thiên Vương trầm ngâm hồi lâu, “Ý ngươi

chẳng lẽ, là dẫn quân mã Thiên Đình, đi đánh trận đầu sao?" "Ta không cần quân mã Thiên Đình trợ chiến, ta sẽ quay lại thử thăm dò tiến công." Nhị Lang Thần nhìn Hoa Quả Sơn ở đằng xa, "Ta phải đối mặt là Hoàng Thiên, Khổng Tuyên, Huyền Quy, dù dẫn bao nhiêu thiên binh thiên tướng, cũng chỉ có thể là pháo hôi." Nhị Lang Thần đơn thương thất mã, cưỡi mây đạp gió, đến trên không Hoa Quả Sơn.

Mi Hầu Vương lập tức bay báo Hoàng Thiên, "Hoàng Thiên Tổ sư, Thiên Đình đã phái ra một mãnh tướng, Nhị Lang Thần Quán Giang Khẩu." Hoàng Thiên dẫn Huyền Quy, Khổng Tuyên, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương và những người khác ra nghênh chiến.

Nhị Lang Thần giang Tam Tiêm Đao, con mắt thứ ba nhìn chằm chằm Hoàng Thiên.

"Hoàng Thiên Tổ sư, vì sao phải hưng binh tác loạn ở Hoa Quả Sơn vậy?" Hoàng Thiên mỉm cười, "Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu, Thiên Đình, chẳng lẽ không cảm thấy phản cảm sao?" Nhị Lang Thần cau mày, "Ta nghe nói, ban đầu ngươi dẫn Tôn Ngộ Không, đại náo Long Cung, Địa Phủ, Thiên Đình các lộ thần tiên, đều chủ trương truy sát, nhưng Ngọc Hoàng Đại Đế nhân từ, không những không truy cứu trách nhiệm của ngươi, còn mời ngươi lên Thiên Đình làm thần tiên.

Nhưng, thoáng cái ngươi đã trộm bàn đào, thiên mã, binh khí và các vật tư khác.

Ngươi làm vậy, thực sự có lỗi với thân phận của một đại tông sư." Hoàng Thiên bình thản nói: "Thiên Đình không dám làm gì ta, là vì e ngại thực lực của ta, nếu ta chỉ là một người bình thường, hơi một chút không vừa ý tên lão thiên kia, đã sớm khiến ta chết một ngàn lần rồi.

Chỉ tiếc, pháp lực của ta Hoàng Thiên thông thần, giữa trời đất,

không có mấy người là đối thủ của ta, Thiên Đình làm gì được ta?" Nhị Lang Thần nổi trận lôi đình, "Ngươi cố nhiên pháp lực cao cường, nhưng, Thiên Đình phía sau có Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn ủng hộ, Hoàng Thiên Tổ sư, ngươi làm phản như vậy, đợi Tam Thanh áp cảnh, ta xem ngươi sẽ kết thúc thế nào." Hoàng Thiên cười nói: "Tam Thanh toàn bộ tề tựu, ta cũng không để tâm.

Nhị Lang Thần, sư phụ, sư bá của ngươi, Thập Nhị Kim Tiên và Tam Thanh toàn bộ kéo đến Hoa Quả Sơn, ta cũng không đặt vào mắt, huống chi là ngươi?" Nhị Lang Thần tức giận, con mắt thứ ba phóng ra một đạo kim quang, tấn công Hoàng Thiên.

Tôn Ngộ Không vung Kim Cô Bổng, đỡ lấy kim quang, quát lớn: "Mao tặc ở đâu, dám động thủ với sư phụ ta." Nhị Lang Thần đánh giá Tôn Ngộ Không, "Đệ tử của Hoàng Thiên sao?

Ha ha!

Sớm đã nghe nói, Hoàng Thiên thu một đệ tử mặt lông mồm sấm, dẫn y đại náo Long Cung và Địa Phủ, chính là ngươi?" Tôn Ngộ Không cười nói: "Không sai!

Sư phụ ta cùng Tổ sư gia bình bối, không thèm động thủ với ngươi, để yêm lão Tôn, đấu với ngươi mấy chiêu." Nhị Lang Thần khinh thường nhìn Tôn Ngộ Không, "Ngươi có bản lĩnh gì?" Tôn Ngộ Không và Nhị Lang Thần, đơn đấu một trận, trong chốc lát điện chớp sấm rền, Tôn Ngộ Không biến ra tám đầu sáu tay, Nhị Lang Thần cũng tế xuất tám đầu sáu tay, hai người giao tranh khó phân thắng bại.

Ban đầu Nhị Lang Thần tưởng rằng, Hoàng Thiên và hai đệ tử, Khổng Tuyên và Huyền Quy, là đối thủ nguy hiểm, không ngờ, Tôn Ngộ Không cũng khó đối phó như vậy.

Nhị Lang Thần quát lớn một tiếng, Pháp Tướng Thiên Địa, thân

thể y bắt đầu không ngừng tăng trưởng, biến thành cao hàng vạn trượng, đội trời đạp đất.

Tôn Ngộ Không cũng tế xuất Pháp Tướng Thiên Địa, hai người chân đạp đại địa, giao tranh giữa càn khôn, khiến yêu binh Hoa Quả Sơn, thiên binh thiên tướng, một ngàn hai trăm Thảo Đầu Thần, mắt tròn miệng há.

Nhị Lang Thần và Tôn Ngộ Không giao tranh nửa ngày, thủy chung không chiếm được bất kỳ thượng phong nào, Mi Hầu Vương và Sư Đà Vương xông lên trợ chiến, Mai Sơn Lục Huynh Đệ vì sợ Nhị Lang Thần đơn độc, cũng xông lên trợ chiến, hai bên hỗn chiến một trận.

Huyền Quy đánh ra một chưởng, Mai Sơn Lục Huynh Đệ toàn bộ bị chấn bay binh khí.

Chương 287

Nhị Lang Thần bất đắc dĩ, đành phải yểm hộ huynh đệ bại lui.

Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương truy đuổi, Na Tra dẫn Nhị Thập Bát Tinh Tú, Cửu Diệu Tinh Quân chặn lại, giao tranh một trận, rồi thu quân.

Nhị Lang Thần bại trận trở về, Thác Tháp Lý Thiên Vương vô cùng buồn bực.

"Hiện giờ, ngay cả Nhị Lang Thần cũng chiến bại rồi, biết làm sao đây?" Nhị Lang Thần nói: "Hoàng Thiên kia, quả nhiên thâm bất khả trắc, đệ tử Tôn Ngộ Không của y, không ngờ mới mấy trăm năm tu vi, lại lợi hại đến vậy." Na Tra nói: "Phụ vương, dù con đánh bại Ngưu Ma Vương, Tôn Ngộ Không và những người khác, chỉ cần Hoàng Thiên và Huyền Quy, Khổng Tuyên ra tay, con không có chút thắng lợi nào.

Xem ra, phải trở về Thiên Đình, để Ngọc Hoàng Đại Đế, thỉnh ra Thập Nhị Kim Tiên thậm chí Tam Thanh Tổ sư, mới có thể thắng lợi." Lý Thiên Vương thở dài một tiếng, "Những lời tương tự, ta đã nói với Ngọc Hoàng Đại Đế rồi, nhưng hiện giờ, Bệ hạ không muốn làm phiền Tam Thanh Tổ sư.

Chư vị tướng sĩ, tuy pháp lực của Hoàng Thiên kinh người, chúng ta đối mặt với địch nhân cường đại, nhưng ta muốn trở về tay trắng, vậy thì không cách nào báo cáo với Bệ hạ được." Vương Linh Quan nói: "Theo ý Lý Thiên Vương, chúng ta phải tiến công?" Lý Thiên Vương nhìn Đông Hải đằng xa, "Quân mã Long Cung đã chuẩn bị xong chưa?" Thiên Đình lần trước ở Hoa Quả Sơn chiến bại, Long Cung Đông Hải ở gần ngay đó, lại không cung cấp một binh một tốt,

chọn cách xem kịch từ đầu đến cuối, chọc giận Ngọc Hoàng Đại Đế.

Ngọc Hoàng Đại Đế yêu cầu Tứ Hải Long Cung và Địa Phủ, nhất định phải phái quân mã tham gia, hiện giờ, quân mã Long Cung, đều tập trung ở Đông Hải Long Cung.

Na Tra nói: "Tôm binh cua tướng của Long Cung, đều đã chuẩn bị xong rồi.

Phụ vương, sẽ không muốn Long Cung xung kích tiên phong chứ?" Bất kể Thác Tháp Lý Thiên Vương, Nhị Lang Thần, trong lòng họ đều vô cùng rõ ràng, mấy chục vạn đại quân Thiên Đình, cố nhiên binh lực cường thịnh, nhưng, trong tình huống có Hoàng Thiên đích thân tọa trấn Hoa Quả Sơn, dù phái bao nhiêu binh lính đi nữa, cũng khó giành chiến thắng.

Khó cầu chiến thắng, Lý Thiên Vương chỉ cầu giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất.

Năm đó, Lý Tĩnh khi còn làm phàm nhân, là tổng binh Trần Đường Quan.

Lúc đó, con trai Na Tra vừa mới sinh ra, vô cùng bướng bỉnh, Na Tra và Tam Thái Tử Ngao Bính của Đông Hải Long Cung xảy ra xung đột, Na Tra lột gân rồng của Ngao Bính, giết chết Ngao Bính.

Việc đó chọc giận Đông Hải Long Vương, Long Hải Long Vương cho nước dâng ngập Trần Đường Quan, hại chết vô số dân thường vô tội.

Lúc đó Lý Tĩnh thân phận phàm nhân, vì muốn dập tắt cơn giận của Long Vương, đã trách mắng Na Tra một trận.

Na Tra tâm cao khí ngạo, lập tức tự sát, lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ, đoạn tuyệt quan hệ với phu phụ Lý Tĩnh.

Cái chết của Na Tra mới dập tắt được cơn giận của Đông Hải

Long Vương, may mắn thay Na Tra sau đó gặp được sư phụ Thái Ất Chân Nhân, dưới sự giúp đỡ của Thái Ất Chân Nhân, tái tạo thân hoa sen, pháp lực tăng vọt, trở thành mãnh tướng chủ lực dưới trướng Khương Tử Nha trong Phong Thần Đại Chiến.

Ngược lại Long tộc, sau Phong Thần Đại Chiến, địa vị không ngừng hạ thấp, sau khi Thiên Đình thành lập, hoàn toàn trở thành thế lực địa phương ở một góc trời.

Chuyện Na Tra đánh chết Ngao Bính, Đông Hải Long Vương cho nước ngập Trần Đường Quan, đã qua nhiều năm, nhưng, ân oán giữa phụ tử Lý Tĩnh và Long Cung, không hề tiêu giảm theo thời gian.

Hiện giờ, với tư cách chủ soái Thiên Đình, Lý Tĩnh quyết định, phải ra tay hãm hại Long Cung một vố đau.

Lý Tĩnh gọi lệnh quan, "Mau điểm cho Long Cung lão nê thu, đến trung quân trướng của ta diện kiến ta!" Một lát sau, Đông Hải Long Vương, Tây Hải Long Vương, Bắc Hải Long Vương và Nam Hải Long Vương, lần lượt đến.

Đồng thời đến còn có Tiểu Bạch Long, Thái Tử Ma Ngang của Tây Hải Long Cung và những người khác.

Lý Tĩnh trừng mắt nhìn Đông Hải Long Vương, "Đông Hải Long Vương, Thiên Đình và Hoa Quả Sơn đối địch, toàn bộ là do Đông Hải Long Cung, bị Tôn Ngộ Không kia, trộm đi một cây Định Hải Thần Châm Thiết, lẽ nào, Long Cung giàu có như núi vàng núi bạc, lại để tâm đến một cây thần thiết sao?" Đông Hải Long Vương cười nịnh nọt nói: "Lý Thiên Vương, lời ngài nói có hơi quá rồi, cây Định Hải Thần Châm Thiết đó, năm đó Đại Vũ trị thủy, để lại bảo bối.

Lúc đó ta cứ tưởng, Tôn Ngộ Không một mình đại náo Long Cung, sau này ta mới phát hiện, phía sau đều là Hoàng Thiên thiết kế.

Thế lực Long Cung chúng ta yếu kém, căn bản không phải đối thủ của Hoàng Thiên, nên mới cầu cứu Thiên Đình." Tây Hải Long Vương nói: "À!

Long Cung chúng ta, bình thường không thiếu việc cống nạp cho Thiên Đình, Ngọc Hoàng Đại Đế, cũng đã hứa sẽ giúp Long Cung chúng ta, chống lại Ma tộc.

Hiện giờ, chúng ta mất Định Hải Thần Châm Thiết, báo cáo lên Thiên Đình, cũng là chuyện hợp tình hợp lý." Lý Thiên Vương giận dữ nói: "Nói vậy, Thiên Đình chẳng lẽ không lý giải yêu cầu của các ngươi sao?

Thiên Đình phái ta, dẫn mười vạn thiên binh, lập tức tiễu phạt Hoa Quả Sơn.

Mấy ngày trước, ta đại chiến ở Hoa Quả Sơn, Đông Hải Long Cung, sát vách Hoa Quả Sơn, vì sao không trợ chiến?" Đông Hải Long Vương hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn lời lẽ, nói: "Lý Thiên Vương, ngài không biết, lần trước, nghe Thiên Đình phái đại quân, tiền vi tiễu phạt Hoa Quả Sơn, bản vương trong lòng, kích động vô cùng a!" "Ta lập tức chuẩn bị tiệc rượu thịnh soạn, chờ đợi các vị thiên binh thiên tướng, sau khi đắc thắng trở về, đến Thủy Tinh Cung của ta, mọi người cùng nhau, uống chút rượu, thỏa sức chúc mừng.

Ta cứ tưởng, Lý Thiên Vương vừa ra trận, Hoa Quả Sơn nhất định sẽ đầu hàng theo gió, ta cứ tưởng, Định Hải Thần Châm Thiết, sẽ được tìm lại, nhưng ai ngờ…" Bắc Hải Long Vương tiếp tục nói: "Ai ngờ, đại quân của Lý Thiên Vương, lại đại bại tan tác a!" Lý Thiên Vương nổi trận lôi đình, "Mấy tên nê thu thối, dám chế giễu ta!" Đông Hải Long Vương hừ lạnh một tiếng, "Ta chỉ nói ra sự thật, đã thành chế giễu sao?

Lý Tĩnh, ta nói cho ngươi biết, Tứ Hải Long Cung của ta, tuy mấy

năm nay thế lực suy yếu, nhưng, ta cũng sẽ không để ngươi ức hiếp!" Lý Thiên Vương trừng lớn mắt, giận dữ nhìn Đông Hải Long Vương, "Lão tặc, ta là chủ soái Thiên Đình, Ngọc Hoàng Đại Đế, bổ nhiệm ta chưởng quản quân mã Thiên Đình, tiễu phạt Hoa Quả Sơn, ngươi dám đỉnh chàng chủ soái, không sợ ta cáo lên Ngọc Hoàng Đại Đế đó sao?" Đông Hải Long Vương bình thản nói: "Đã nói rồi, chủ soái Thiên Đình, chưởng quản mấy chục vạn thiên binh thiên tướng, nhưng những quân mã của Đông Hải ta lại không phải thiên binh thiên tướng.

Bình thường, không phải ngươi vẫn luôn chế giễu tôm binh cua tướng của ta sao?

Giờ thì ta có ích rồi?" Lý Thiên Vương hận không thể nuốt chửng Đông Hải Long Vương, Đông Hải Long Vương cũng nắm chặt nắm đấm, không khí thuốc súng giữa hai bên, càng ngày càng nồng.

Chương 288

Nhị Lang Thần quở trách nói: "Lý Thiên Vương, Đông Hải Long Vương, mọi người đều tiễu phạt Hoa Quả Sơn, sao có thể nội đấu chứ?

Chúng ta nên để ngọn lửa giận, dành cho kẻ địch của chúng ta." Lý Thiên Vương nói: "Không sai, Đông Hải Long Vương, ta ra lệnh, ngươi dẫn long tử long tôn của ngươi, từ chính diện, nghiền nát Hoa Quả Sơn!" "Hay cho một cái 'nghiền nát'!" Đông Hải Long Vương nói, "Lý Tĩnh, trong tay ngươi có Na Tra, Nhị Lang Thần, Võ Tài Thần Triệu Công Minh, có Cửu Diệu Tinh Quân, Lôi Bộ chúng thần, Nhị Thập Bát Tinh Tú, Phổ Thiên Tinh Tướng, có nhiều mãnh tướng như vậy, sao không đi nghiền nát?" Lý Thiên Vương cười lạnh một tiếng, "Ngươi dám chống lại mệnh lệnh của ta, ta sẽ cáo ngươi lên Ngọc Hoàng Đại Đế, đài chém rồng của Thiên Đình, đã chuẩn bị sẵn cho ngươi rồi." Đông Hải Long Vương không thèm để ý, "Đừng dọa ta, quân mã Long Cung của ta, có thể phối hợp tác chiến, nhưng muốn ta xung kích tiên phong, thôi đi!

Lý Tĩnh, ta nghi ngờ ngươi công khí tư dụng, mượn quyền lực trong tay, đàn áp Long tộc!" Hai bên không chịu nhượng bộ.

Vương Linh Quan nói: "Lý Thiên Vương, thực lực Hoa Quả Sơn mạnh mẽ, chi bằng thế này, để Long Cung, tiến công từ biển, quân ta từ chính diện tiến công, thủy lộ cùng tiến, có lẽ có thể công hãm Hoa Quả Sơn." Lý Thiên Vương và Đông Hải Long Vương, đều chấp nhận phương án thỏa hiệp này.

Từng tiếng sấm sét dữ dội, nổ trên Hoa Quả Sơn, vô số cây cối, bị sét đánh thành đất cháy.

Ngay sau đó, Hỏa Đức Tinh Quân phóng ra lửa, thiêu đốt đại địa.

Nhưng, lửa vừa mới cháy lên, đã bị Giao Long Vương, dùng nước dập tắt.

Bằng Ma Vương hóa thân mãnh cầm, vẫy cánh, lao lên không trung, Lôi Công Điện Mẫu, Hỏa Đức Tinh Quân, vội vàng bỏ chạy.

Na Tra chặn Bằng Ma Vương giao tranh, Nhị Thập Bát Tinh Tú, Cửu Diệu Tinh Quân, Phổ Thiên Tinh Tướng và những người khác, lần lượt kéo đến, hạ xuống Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không vẫy lệnh kỳ, hầu binh Hoa Quả Sơn, cưỡi những con ngựa cao lớn, xông lên.

Do khi Tôn Ngộ Không làm Bật Mã Ôn, y chiếu Hoàng Thiên chỉ kỳ, đã trộm hết ngựa của Thiên Đình, vì vậy kỵ binh Thiên Đình xuất hiện hiện tượng thiếu tọa kỵ.

Hiện giờ, trên đất Hoa Quả Sơn, lại không thể không đối mặt với xung kích của kỵ binh.

Rất nhiều thiên binh thiên tướng, bị giẫm đạp đến chết.

Quân mã Long Cung, tiến công từ biển, Giao Ma Vương lập tức dẫn yêu binh dưới trướng, chặn ở bờ biển.

Bản thân Giao Ma Vương có huyết thống Long tộc, là con riêng của một Long Vương nào đó và nữ nhân nhà ngư dân, thuộc hạ của y, có thủy tộc, và Long tộc sa sút.

Mẫu thân của Giao Ma Vương là một nữ ngư dân.

Vì tuổi thọ phàm nhân chỉ vài chục năm, bà đã sớm qua đời.

Giao Ma Vương từ miệng mẫu thân đã nghe được thân thế của mình.

Theo lời mẫu thân kể, Giao Ma Vương là con trai của một vị Long

Vương nào đó.

Thế nhưng, thiên hạ Long Vương quá nhiều, trừ Tứ Hải Long Vương nổi tiếng hiển hách ra, sông ngòi hồ biển, thậm chí cả một số giếng cổ cũng có Long Vương.

Vậy nên, cha ruột của Giao Ma Vương là ai, không ai biết.

Những đứa con riêng mang dòng máu rồng giống Giao Ma Vương, cũng có thể hô phong hoán vũ, cưỡi mây đạp gió.

Nhưng so với những Long tử Long tôn từ nhỏ đã sống trong Long Cung, được nuôi dưỡng cẩn thận, ngậm thìa vàng lớn lên, tất cả những đứa con riêng mang huyết mạch rồng thường có số phận rất bi thảm, nhiều kẻ sa đọa vào Ma đạo.

Giao Ma Vương chính là một trong số đó.

Hắn kết bái huynh đệ với Tôn Ngộ Không, và giờ đây, lại đi theo Hoàng Thiên, ở Hoa Quả Sơn nổi binh làm loạn.

Đại quân Tứ Hải Long Vương ở bờ biển Hoa Quả Sơn đã chạm trán với đại quân của Giao Ma Vương.

Hai quân đối mặt, Giao Ma Vương mắng: "Long Cung chán sống rồi sao?

Dám chiêu chọc Hoa Quả Sơn, chẳng lẽ không sợ Tổ Sư Hoàng Thiên nổi giận, diệt Tứ Hải Long Cung sao?" Đông Hải Long Vương nhìn Giao Ma Vương, thấy vảy rồng và sừng rồng của hắn, bèn nói: "Long tộc hoang dã sao?" Giao Ma Vương đáp: "Không sai!

Ta là một thành viên của Long tộc hoang dã." Kính Hà Long Vương tiến lại gần, nói nhỏ: "Đại ca, đừng nghe Giao Ma Vương nói nhảm, ta đã điều tra rồi, tên Giao Ma Vương này là con riêng của một nữ ngư dân và một Long Vương nào đó.

Chẳng biết là vị huynh đệ nào say rượu loạn tính, lại gây ra cái thứ tạp chủng này." Đông Hải Long Vương ngửa mặt lên trời cười lớn: "Thì ra là một tạp chủng!" Giao Ma Vương nổi giận: "Cẩu tặc!

Ta là Long tộc thuần khiết, tại sao lại vu khống ta?" Đông Hải Long Vương nghiêm mặt nói: "Long tộc chúng ta là dòng chính gốc rễ rõ ràng, không giống cái lũ tạp chủng Long tộc này, trên người còn có một nửa huyết mạch tiện nhân của Nhân tộc.

Chẳng trách lại cam tâm sa đọa, trở thành Ma tộc!" Bắc Hải Long Vương nói: "Đại ca, càng gặp phải Long tộc tạp chủng như vậy, chúng ta càng nên thanh lý môn hộ!" Giao Ma Vương gầm lên một tiếng, hóa thành một con rồng đen khổng lồ dài khoảng vài trăm trượng, phun ra một đạo tia chớp, tấn công quân mã của Long Cung.

Chương 289

Lính tôm tướng cua của Long Cung lập tức bị tia chớp cuồng nộ đánh trúng, chết la liệt.

Trong trận của Tây Hải Long Cung, Ma Ngang Thái Tử vung trường thương, xông ra, quát: "Yêu quái, đừng có kiêu căng!" Ma Ngang Thái Tử hóa thành một con giao long, chiến đấu với Giao Ma Vương.

Hai con rồng giao chiến trên không trung, điện xẹt sấm vang, cuốn lên gió lốc sóng thần.

Bắc Hải Long Vương, Nam Hải Long Vương, Tây Hải Long Vương cùng hóa thành hình rồng, vây công Giao Ma Vương trên không.

Giao Ma Vương tuy dũng mãnh, nhưng bị nhiều rồng vây công như vậy, cũng dần dần đơn độc khó chống đỡ.

Trên không trung bỗng nhiên truyền đến một giọng nói âm trầm.

"Một đám lươn già thối tha, dám vây công tướng yêu của ta là Giao Ma Vương, chán sống rồi sao?" Là giọng của Hoàng Thiên!

Ba Long Vương và Ma Ngang Thái Tử giật mình vì Hoàng Thiên, sợ đến mức lập tức biến về hình người, rút lui vào trận của Long Cung.

Hoàng Thiên đạp mây lành, nhẹ nhàng đáp xuống.

Hoàng Thiên nhìn Đông Hải Long Vương, sắc mặt lạnh lùng nói: "Đông Hải Long Vương, ta chưa từng đi gây phiền phức cho ngươi, ngươi lại dám dẫn theo lính tôm tướng cua của mình, giúp Long Cung vây tiễu Hoa Quả Sơn, sống chán rồi sao?" Đông Hải Long Vương sợ

đến mức run rẩy toàn thân: “Tổ Sư Hoàng Thiên, xin đừng hiểu lầm, kỳ thực Long tộc chúng ta căn bản không vây công Hoa Quả Sơn, chỉ là Thiên Đình hạ lệnh, mệnh lệnh bề trên khó cãi, ta mới phải dẫn binh đi.” Nam Hải Long Vương nói: “Tổ Sư Hoàng Thiên, đồ đệ của ngài là Tôn Ngộ Không, đã trắng trợn cướp mất Định Hải Thần Châm Thiết từ Long Cung của đại ca ta là Đông Hải, Long Cung chúng ta cũng chưa hề truy cứu.

Thực ra tất cả là do Lý Tịnh xúi giục Ngọc Hoàng Đại Đế, nhất định phải để Long Cung chúng ta xuất binh.” Đông Hải Long Vương sợ đến mức run rẩy toàn thân: “Tổ Sư Hoàng Thiên, xin đừng hiểu lầm, kỳ thực Long tộc chúng ta căn bản không vây công Hoa Quả Sơn, chỉ là Thiên Đình hạ lệnh, mệnh lệnh bề trên khó cãi, ta mới phải dẫn binh đi.” Nam Hải Long Vương nói: “Tổ Sư Hoàng Thiên, đồ đệ của ngài là Tôn Ngộ Không, đã trắng trợn cướp mất Định Hải Thần Châm Thiết từ Long Cung của đại ca ta là Đông Hải, Long Cung chúng ta cũng chưa hề truy cứu.

Thực ra tất cả là do Lý Tịnh xúi giục Ngọc Hoàng Đại Đế, nhất định phải để Long Cung chúng ta xuất binh.” Hoàng Thiên cười khẩy: “Ngọc Hoàng Đại Đế bảo xuất binh thì xuất binh, nếu bảo Long tộc các ngươi toàn bộ đi chết, chẳng phải cũng phải làm theo sao?

Một lũ heo ngu!

Đã vậy, ta sẽ tiễn các ngươi, toàn bộ xuống địa ngục!” Hoàng Thiên nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, một trận gió nhẹ thổi về phía trận quân của Long Vương.

Tứ Hải Long Vương đều nghĩ rằng một chưởng này của Hoàng Thiên nhất định sẽ đánh chết không ít Long tử Long tôn, đều run rẩy lo sợ.

Tuy nhiên, sau khi trận gió thổi qua, cũng không có chuyện gì xảy

ra, không khác gì cơn gió nhẹ bình thường.

Khi cơn gió nhẹ chìm xuống biển, trên mặt biển bắt đầu phát ra từng trận âm thanh quỷ dị.

Biển cả bắt đầu rung chuyển dữ dội, chốc lát sau, từ trong biển trồi lên từng con hải cự nhân!

Mỗi con hải cự nhân đều cao vài vạn trượng, cánh tay tựa như cột chống trời, đều cầm búa sắt khổng lồ.

Mỗi bước đi, mười mấy dặm xung quanh biển đều rung chuyển.

Số lượng hải cự nhân thực sự quá nhiều, trên mặt biển bao la vô bờ, nhìn một cái không thấy tận cùng.

Đáy biển phía Đông, vốn là Đông Hải Long Cung, giờ đây, trên mặt biển lại trồi lên vô số hải cự nhân, quân mã của Hoa Quả Sơn phía Tây, giờ đây, quân mã Long Cung bị kẹp giữa, tiến thoái lưỡng nan.

Đông Hải Long Vương sợ hãi lùi lại vài bước: "Mau mau cấp tốc nghênh chiến, nghênh chiến!" Ma Ngang, Tiểu Bạch Long, Bắc Hải Long Vương, dẫn theo một đám lính tôm tướng cua, giao chiến với hải cự nhân.

Giờ đây Long Cung đã lâm vào trận chiến với hải cự nhân, phía sau hoàn toàn trống rỗng, Giao Ma Vương dẫn theo hải quái thủ hạ của mình xông lên giết chóc.

Long tộc bị địch đánh hai mặt.

Hải cự nhân vung búa sắt, đập chết vô số lính tôm tướng cua, Ma Ngang Thái Tử tuy dũng mãnh, dùng trường thương liên tục giết chết mười mấy con hải cự nhân, nhưng số lượng hải cự nhân thực sự quá nhiều, không ngừng nghỉ.

Quân mã Long Cung chống đỡ một lúc, cuối cùng cũng bại trận, Long tộc hóa thân thành cự long, bay vút lên không trung, lặn xuống biển cả, tháo chạy tán loạn.

Đáng thương cho những lính tôm tướng cua kia, trở thành những con dê bị người ta tùy ý xẻ thịt, rất nhanh, trên bãi cát, trên mặt biển, đâu đâu cũng là thi thể của binh sĩ Long Cung.

Sau khi chiến thắng, Giao Ma Vương đến bên cạnh Hoàng Thiên.

"Tổ Sư Hoàng Thiên thực sự quá mạnh mẽ, nhẹ nhàng một chưởng đã triệu hồi ra nhiều hải cự nhân như vậy, lần này, Long Cung cuối cùng cũng biết mùi vị đau khổ rồi.

Chỉ đáng tiếc, những Long tộc kia đều chạy thoát về Thủy Tinh Cung của Đông Hải." Hoàng Thiên nở một nụ cười tinh quái: "Không có gì đáng tiếc cả, Long tộc trốn về Đông Hải Long Cung, chẳng phải cũng biến thành rùa rụt cổ sao, chúng ta vừa hay, ban cho chúng một trận úp sọt!" Hoàng Thiên thúc giục chú ngữ, những đám mây trên trời tựa như bốc cháy, chốc lát sau, từng đoàn lửa cháy dữ dội, lao xuống biển sâu.

Sau khi những quả cầu lửa xuyên qua mặt biển, chúng biến thành từng viên địa ngục hỏa thạch!

Chương 290

Một số địa ngục hỏa thạch rơi xuống rạn san hô, khiến rạn san hô bắt đầu bốc cháy, nhiệt độ nước bắt đầu tăng lên.

Đông Hải Long Vương, dẫn theo tàn binh bại tướng dưới trướng, mặt mày xám xịt chạy về Thủy Tinh Cung.

Bắt đầu không nhịn được mà thì thầm oán trách: "Cái tên Lý Tịnh này, hại người không ít.

Cứ nhất quyết bắt Long Cung ta xuất chiến, nếu ta có thể đánh bại Hoàng Thiên, ai thèm xưng thần với Thiên Đình chứ?

Ai!

Lần này tiêu rồi, triệt để đắc tội với Hoàng Thiên!" Chốc lát sau, từng viên địa ngục hỏa thạch rơi xuống Thủy Tinh Cung, khiến Thủy Tinh Cung rung chuyển dữ dội.

Đông Hải Long Vương, Tây Hải Long Vương và những người khác sợ đến tái mặt.

Nam Hải Long Vương ngẩng đầu nhìn thấy những địa ngục hỏa thạch đó, những quái vật với ngọn lửa nóng bỏng chảy khắp người, thực sự quá đáng sợ.

Nam Hải Long Vương nói: "Đại ca, vật triệu hồi của Hoàng Thiên đang giết vào Thủy Tinh Cung, làm sao bây giờ?" Đông Hải Long Vương nói: "Xem ra Long Cung của ta hôm nay khó thoát khỏi kiếp nạn này." Bắc Hải Long Vương nổi trận lôi đình: "Cái tên Hoàng Thiên này, thực sự quá bắt nạt người, ta liều mạng với hắn!" Bắc Hải Long Vương hóa thành giao long, phun ra từng đạo băng giáp, đóng băng một viên địa ngục hỏa thạch, nhưng rất nhanh, vài viên địa ngục

hỏa thạch đã rơi xuống đầu hắn.

Bắc Hải Long Vương tuy có vảy rồng bảo vệ thân thể, nhưng bị địa ngục hỏa thạch nóng rực thiêu đốt đến nứt da thịt nát, phát ra từng trận âm thanh đau đớn, thảm thiết kêu gào ngã xuống đất, hiện ra hình người.

Chốc lát sau, Hoàng Thiên và Giao Ma Vương đã ở bên ngoài Thủy Tinh Cung.

"Hahaha!

Đông Hải Long Vương, không phải kiêu căng lắm sao?

Dám phái binh vây tiễu Hoa Quả Sơn, hôm nay, ta sẽ phá nát Thủy Tinh Cung của ngươi, giết Long tử Long tôn của ngươi không sót một ai." Nhìn thấy vô số hải cự nhân và địa ngục hỏa thạch tập trung sau lưng Hoàng Thiên, Đông Hải Long Vương hoàn toàn tuyệt vọng.

Đông Hải Long Vương quỳ xuống đất: "Tổ Sư Hoàng Thiên!

Long Cung của ta có lỗi!

Ta không dám chịu sự uy hiếp của Ngọc Hoàng Đại Đế và Lý Tịnh, không dám phái binh vây tiễu Hoa Quả Sơn.

Tổ Sư Hoàng Thiên, ta thực sự biết lỗi rồi." Nam Hải Long Vương cũng quỳ xuống đất: "Tổ Sư Hoàng Thiên, Long tộc chúng ta từ thời Hồng Hoang đã có giao tình với ngài, ngài biết đấy, Long tộc chúng ta chưa bao giờ dám đối đầu với lão nhân gia.

Ta cầu xin ngài, đại nhân lượng tha cho chúng ta một lần!" Ban đầu, Ma Ngang Thái Tử, Tiểu Bạch Long và các hậu bối kiêu ngạo khác không chịu khấu đầu, nhưng dưới sự ám hiệu của Đông Hải Long Vương, những người đó cũng bị buộc phải quỳ gối trước Hoàng Thiên.

Hàng vạn Long tử Long tôn đều quỳ trước mặt Hoàng Thiên và Giao Ma Vương.

Giao Ma Vương vô cùng vui sướng: "Tổ Sư Hoàng Thiên, đây là lần đầu tiên ta thấy nhiều Long tộc tôn quý như vậy, quỳ trước mặt ta!

Bọn họ đều là Long tộc tạp chủng, coi thường ta, bây giờ, cũng chỉ có thể quỳ trước mặt Tổ Sư Hoàng Thiên." Hoàng Thiên khẽ cười: "Giao Ma Vương, ngươi phải nhớ, chỉ cần có thực lực mạnh mẽ, bất cứ ai cũng phải phủ phục dưới chân ngươi." Giao Ma Vương nói: "Tổ Sư Hoàng Thiên, đám lươn già Long tộc này, lại cam tâm tình nguyện làm chó săn của Thiên Đình, giúp Thiên Đình vây tiễu Hoa Quả Sơn, thực sự không thể nhịn được.

Ta đề nghị, chúng ta nên giết chết tất cả Long tộc này." Tứ Hải Long Vương trao đổi ánh mắt với nhau, đều bắt đầu sợ hãi, dù sao, nếu Hoàng Thiên tin vào đề nghị đáng sợ của Giao Ma Vương này, quyết tâm trừ bỏ Long tộc, giết sạch chúng, thì Long tộc sẽ không có sức mạnh để phản kháng.

Đông Hải Long Vương nói: "Tổ Sư Hoàng Thiên, ngàn vạn lần đừng nghe lời quỷ quái của Giao Ma Vương, Long tộc chúng ta sau này nhất định không dám đối kháng với Tổ Sư." Hoàng Thiên cười nói: "Ta giết sạch tất cả các ngươi, người chết là nghe lời nhất, chỉ biết ngoan ngoãn thối rữa, biến mất." Đông Hải Long Vương sợ đến toát mồ hôi toàn thân: "Tổ Sư Hoàng Thiên, trong Tam Giới, ngài đều có tiếng tốt hành hiệp trượng nghĩa, giờ đây, Long tộc chúng ta đều đã buông vũ khí, nếu cứ một mực giết chóc, nếu truyền ra ngoài, đối với danh tiếng của ngài, cũng không tốt lắm đâu!" Hoàng Thiên khẽ gật đầu: "Ngươi nói không sai, nếu ta giết sạch tất cả các ngươi, quả thực sẽ làm hỏng danh tiếng của ta.

Hoàng Thiên ta giết chết một đám lươn già, truyền ra ngoài cũng không vẻ vang gì.

Ta có thể chấp nhận đầu hàng, nhưng đầu hàng, phải có điều kiện." Đông Hải Long Vương hai mắt sáng rỡ: "Chỉ cần Tổ Sư Hoàng Thiên chịu thả ta, bất kể điều kiện gì, ta đều đồng ý." Hoàng Thiên nói: "Ta muốn các ngươi, trở về quân doanh của Thiên Đình." Tứ Hải Long Vương đều vô cùng khó hiểu, Tây Hải Long Vương nói: "Tổ Sư Hoàng Thiên, trò đùa này có thể hơi quá rồi, chúng ta đã bị đánh cho tan tác, không dám làm kẻ thù của ngài nữa." Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Ta không muốn các ngươi làm kẻ thù của ta.

Trong quân doanh Thiên Đình, đại quân Thiên Đình thấy một đám tàn binh bại tướng như các ngươi, tất nhiên sẽ không đề phòng.

Các ngươi hãy đốt lửa trong trung quân trướng cho ta, giết càng nhiều Thiên Binh Thiên Tướng càng tốt.

Kẻ địch càng nhiều càng tốt." Long tử Long tôn ồn ào cả lên.

Sau khi Long Cung chiến bại, Long tộc phải có một lời giải thích với Thiên Đình, dù sao lính tôm tướng cua của Long tộc căn bản không phải đối thủ của Hoàng Thiên.

Ngay cả khi bại trận tan tác, Thiên Đình thấy Long Cung tổn thất thảm trọng cũng không tiện trách phạt Tứ Hải Long Vương.

Thế nhưng, giờ đây Hoàng Thiên lại bức bách Long tộc, trực tiếp đi đâm đao vào quân mã Thiên Đình, một khi quân mã Thiên Đình và Long tộc giao chiến, Long tộc sẽ vĩnh viễn mang cái mũ phản tặc.

Chương 291

Đông Hải Long Vương lộ vẻ khó xử: "Theo lý mà nói, tính mạng của ta đều nằm trong tay Tổ Sư Hoàng Thiên, bất kể Tổ Sư Hoàng Thiên yêu cầu gì, ta đều phải làm theo, nhưng, dưới trướng của Tháp Tháp Lý Thiên Vương có Nhị Lang Thần Dương Tiễn, Tam Thái Tử Na Tra, Võ Tài Thần Triệu Công Minh, Vương Linh Quan, Mã Vương Gia, Ôn Quỳnh và các mãnh tướng khác.

Ta đi Thiên Đình quân doanh mà muốn làm loạn, cũng không phải đối thủ của Thiên Binh Thiên Tướng." Ma Ngang Thái Tử nói: "A!

Tổ Sư Hoàng Thiên, Long Cung chúng ta nếu có đủ binh lực để kháng cự Thiên Đình, cũng đâu cần phải xưng thần nạp cống với Thiên Đình." Hoàng Thiên khẽ hừ mấy tiếng: "Không cần tìm lý do nữa, các ngươi tưởng ta không biết sao?

Nhị Thập Bát Tinh Tú của Long Cung, một ngàn hai trăm thảo đầu thần ở Quán Giang Khẩu, đều đang ở Hoa Quả Sơn, kịch chiến với yêu binh hầu binh.

Võ Tài Thần Triệu Công Minh, Nhị Lang Thần và Na Tra các loại, đều đang ở chiến trường Hoa Quả Sơn." "Trung quân trướng, chắc chỉ có một mình Lý Tịnh, phía sau phòng thủ trống rỗng.

Bây giờ, các ngươi tổn thất thảm trọng, đa số mang thương, đi đến trung quân trướng, tên Lý Tịnh kia nhất định sẽ không nghi ngờ.

Đến lúc đó, ai chém được đầu Lý Tịnh, ta sẽ trọng thưởng." Đông Hải Long Vương và những người khác nhìn nhau, đều do dự không quyết.

Giao Ma Vương lớn tiếng quát: "Một lũ lươn già!

Đã rơi vào tay Tổ Sư Hoàng Thiên, nếu theo ý ta, lột da rút gân tất cả các ngươi, giết sạch!

Tổ Sư Hoàng Thiên tâm địa lương thiện, mới tha cho các ngươi không chết.

Bảo đi giết Lý Tịnh, lại còn thoái thác, muốn chết sao?" Đông Hải Long Vương hạ quyết tâm: "Được!

Tổ Sư Hoàng Thiên, đã Lý Tịnh một lòng công báo tư thù, đẩy Long Cung ta vào đường chết, cũng đừng trách ta vô tình vô nghĩa.

Ta sẽ đi Thiên Đình, dâng đầu cẩu tặc đó cho Tổ Sư Hoàng Thiên." Tổ Sư Hoàng Thiên lộ ra nụ cười hài lòng: "Đồ nhi có thể dạy, ta tĩnh đợi tin tốt." Đông Hải Long Vương dẫn theo vài vạn Long tử Long tôn, lính tôm tướng cua còn sót lại, tháo chạy tán loạn khỏi Đông Hải Long Cung, bay đến doanh trại Thiên Binh Thiên Tướng trên không.

Tháp Tháp Lý Thiên Vương Lý Tịnh, vốn đang trong trung quân trướng thống lĩnh toàn cục, nghe tin Long Cung thảm bại trở về, lập tức ra nghênh đón.

Lý Tịnh và Long Cung vốn không hòa thuận, thấy Long Cung thảm bại, đang vui mừng, cười nói: "Các vị Long Vương, Thiên Đình đặt kỳ vọng lớn vào các ngươi, tại sao lại bại trận nhanh như vậy chứ?" Nhìn Tháp Tháp Lý Thiên Vương Lý Tịnh đang tươi cười trước mặt, Đông Hải Long Vương càng tức giận hơn, quát: "Lý Tịnh, ta sớm đã nói với ngươi rồi, Long tộc chúng ta không phải đối thủ của Hoa Quả Sơn.

Hoàng Thiên vừa ra tay, lính tôm tướng cua của ta đã chết la liệt khắp nơi!" Lý Tịnh cười nói: "Hành quân đánh trận, thương vong khó tránh.

Theo ta thấy, Long tộc các ngươi, vì đánh trận quá ít.

Ngươi xem ta đây, thuộc hạ của ta là Ma Gia Tứ Tướng, Na Tra, ở Hoa Quả Sơn đó, đang chiến đấu bất phân thắng bại với Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương.

Long tộc các ngươi, thiếu đi sự rèn luyện của chiến hỏa." Đông Hải Long Vương cố nén giận: "Ai.

Lý Tịnh, Long tộc chúng ta lần này vì Thiên Đình, tổn thất nhiều quân mã như vậy, ngay cả Thủy Tinh Cung cũng bị Giao Ma Vương thuộc hạ của Hoàng Thiên chiếm đóng rồi, ta bây giờ đa số đều bị thương, cần phải nghỉ ngơi." Lý Tịnh khẽ hừ một tiếng: "Một lũ phế vật, vừa đánh trận bại trận, đã biết nghỉ ngơi sao?

Mau mau dẫn người của ngươi, đi tiền tuyến, chi viện cho nhi tử Na Tra của ta." Đông Hải Long Vương nghiến răng: "Được!

Đại nguyên soái quân mã Thiên Đình, ta nghe lời ngươi.

Nhưng, quân mã Long Cung của ta, vừa trải qua ác chiến, nghỉ ngơi, uống ngụm nước, dù sao cũng phải có một chút chứ?" Lý Tịnh có chút không kiên nhẫn: "Muốn nghỉ ngơi thì vào doanh trướng mà nghỉ, có lương thảo và nước uống cung cấp.

Ta phải bày mưu tính kế, một lũ phế vật các ngươi, cứ nghỉ ngơi cho tốt đi!" Đông Hải Long Vương dẫn theo Long tộc, đến nơi cất giữ lương thảo, quan sự vụ đối với họ thờ ơ.

Đông Hải Long Vương nhìn thấy gần trung quân trướng, phòng thủ quả thực trống rỗng.

Na Tra, Mã Vương Gia xuất chinh, đã dẫn tất cả tinh nhuệ đi Hoa Quả Sơn, ở lại trung quân trướng đa số đều là tàn binh lão yếu.

Nam Hải Long Vương nháy mắt ra hiệu với Đông Hải Long Vương: "Đại ca, bây giờ chúng ta ra tay sao?" Đông Hải Long Vương

nhớ lại vẻ ngạo mạn của Lý Tịnh vừa rồi, nói: “Hừ!

Lần này nếu ta không làm theo yêu cầu của Tổ Sư Hoàng Thiên, tên cẩu tặc Lý Tịnh kia, ra trước mặt Ngọc Hoàng Đại Đế, chắc chắn sẽ đổ hết trách nhiệm bại trận lên đầu Long Cung, chi bằng như vậy, huynh đệ, chúng ta cứ một đường đi thẳng vào bóng tối!” Đông Hải Long Vương ra lệnh, Ma Ngang Thái Tử của Tây Hải Long Cung, một thương đâm chết một quan sự vụ của Thiên Đình, Tiểu Bạch Long cũng chém chết một võ quan không phòng bị.

Ngay sau đó, Nam Hải Long Vương hóa thành cự long, phun ra từng trận Long Viêm.

Long Viêm gặp lương thảo, nhanh chóng bốc cháy.

Trung quân trướng tiếng la hét vang trời.

Lý Tịnh đang trong trung quân trướng, viết thư về việc Long Cung bại trận, chuẩn bị ghi lại tất cả những thể hiện tệ hại của Long Cung trên chiến trường vào thư, báo cáo cho Ngọc Hoàng Đại Đế, thì nghe thấy từng trận tiếng la hét.

Chương 292

Lý Tịnh kinh hãi, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ Hoàng Thiên giết đến rồi sao?

Không phải chứ!

Nhi tử Na Tra và Dương Tiễn của ta đều đang ở chiến trường Hoa Quả Sơn, Hoàng Thiên không có lý do gì xuất hiện ở đây." Lý Tịnh bắt đầu lo lắng, nắm chặt bảo kiếm, cầm Linh Lung Xá Lợi Tử Hoàng Kim Bảo Tháp, cảnh giác bước ra khỏi cửa doanh trại, nhìn thấy Long tộc và Thiên Binh Thiên Tướng giao chiến với nhau.

Trên không trung, một con băng long, một con viêm long đang bay lượn, băng long phun ra từng khối băng giáp, nhiều Thiên Binh Thiên Tướng thảm hại bị đóng băng mà chết.

Lý Tịnh kinh hãi, vội ném Linh Lung Tháp trong tay, Linh Lung Tháp càng lúc càng lớn, định trùm lấy viêm long, nhưng bị băng long phun ra từng đạo băng giáp, trực tiếp đóng băng.

Ma Ngang Thái Tử vung trường thương, đâm về phía Lý Tịnh.

Lý Tịnh vung bảo kiếm, chặn lại trường thương của Ma Ngang Thái Tử.

Lý Tịnh trừng mắt nhìn Ma Ngang Thái Tử: "Tiểu lươn thối của Tây Hải Long Cung, Long tộc các ngươi, lại dám nổi binh làm phản sao?

Chẳng lẽ chán sống rồi?" Ma Ngang Thái Tử cười lạnh: "Lý Tịnh, ngươi ở Thiên Đình độc chiếm đại quyền, ép buộc quân mã Long tộc chúng ta, vây tiễu Hoa Quả Sơn, khiến Long tộc chúng ta đối mặt với tai họa diệt vong.

Ta biết, lần này trở về Thiên Đình, ngươi nhất định sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu ta, ta sẽ không ngồi yên chờ chết!" Ma Ngang Thái Tử cười lạnh: "Lý Tịnh, ngươi ở Thiên Đình độc chiếm đại quyền, ép buộc quân mã Long tộc chúng ta, vây tiễu Hoa Quả Sơn, khiến Long tộc chúng ta đối mặt với tai họa diệt vong.

Ta biết, lần này trở về Thiên Đình, ngươi nhất định sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu ta, ta sẽ không ngồi yên chờ chết!" Lý Tịnh lùi lại một bước: "Một lũ cẩu tặc, Thiên Đình đãi ngộ các ngươi không bạc bẽo, lại dám cùng Hoa Quả Sơn làm loạn." Đông Hải Long Vương chỉ mũi Lý Tịnh, mắng: "Cái lũ quyền thần như ngươi nắm giữ triều chính Thiên Đình, Long Cung chúng ta, hàng năm triều cống, lại không thể không chịu đựng cái lũ heo ngu này!

Dù sao hình phạt của Thiên Đình cũng khó tránh khỏi, chi bằng ta phản luôn!

Nhưng, Lý Tịnh, ngươi hãy nhớ kỹ, ta phản cái tên cẩu tặc là ngươi, chứ không phải Thiên Đình!" Lý Tịnh đã đưa tất cả Thiên Binh Thiên Tướng tinh nhuệ đến Hoa Quả Sơn, đại chiến với Yêu tộc, quân lính canh giữ ở lại đều là tàn binh lão yếu, Long tộc đột nhiên tập kích, Thiên Binh Thiên Tướng ở trung quân trướng bị đánh cho trở tay không kịp, rất nhanh đã tan tác.

Vốn dĩ Na Tra, Nhị Lang Thần, Nhị Thập Bát Tinh Tú, Vương Linh Quan và những người khác, đang chiến đấu bất phân thắng bại với Tôn Ngộ Không, Bằng Ma Vương, Ngưu Ma Vương và những người khác, nhưng nhìn thấy trung quân trướng trên không trung bốc cháy dữ dội, quân tâm rất nhanh đã dao động.

Hoàng Thiên xuất hiện trên chiến trường, lớn tiếng nói: "Na Tra, lão cha ngươi đã làm quỷ dưới đao của Long tộc rồi, sao còn không mau quay về, mặc đồ tang cho cha ngươi." Na Tra phẫn nộ nói: "Lại

bắt đầu bịa đặt tin đồn, cố gắng gây rối quân tâm của ta.

Các tướng sĩ, đừng tin lời đồn của tên Hoàng Thiên lão tặc!" Hoàng Thiên cười lạnh: "Quân mã Tứ Hải Long Cung đã đầu hàng Hoa Quả Sơn ta, nếu không tin, có thể nhìn xem." Trên không trung xuất hiện vài bóng dáng cự long, một số Thiên Binh Thiên Tướng bị quân mã Long tộc xông tan tác, nhìn từ xa, quân mã Thiên Đình hỗn loạn thành một đống.

Nhị Lang Thần mở ba con mắt, nhìn từ xa, thấy trung quân trướng quả thực có Long tộc và Thiên Binh Thiên Tướng giao chiến, bèn nói với Na Tra: "Tam Thái Tử, ta vừa rồi mở thiên nhãn nhìn, quả thực có binh sĩ Long tộc, hình như Long Cung thật sự làm phản rồi." Hoàng Thiên thúc giục chú ngữ, từng viên địa ngục hỏa thạch màu vàng cam, từ trời giáng xuống, đập chết vô số Thiên Binh Thiên Tướng, ngay cả Na Tra và Nhị Lang Thần cũng bị đập cho choáng váng một trận.

May mắn thay Na Tra Tam Thái Tử có thân sen, Nhị Lang Thần cũng có thân kim cương, hai người mới thoát được kiếp nạn.

Na Tra, Nhị Lang Thần, Võ Tài Thần Triệu Công Minh, Ôn Quỳnh và những người khác, dẫn theo Nhị Thập Bát Tinh Tú, Cửu Diệu Tinh Quân và những người khác, mở một con đường máu, cưỡi mây đạp gió, chạy về hướng Thiên Đình.

Nhị Lang Thần, Na Tra trên đường giữa lại bị Long tộc tấn công, may mắn Nhị Lang Thần dẫn theo một ngàn hai trăm thảo đầu thần huynh đệ, đích thân chặn hậu, mới đánh lui được Long tộc.

Địa Tạng Vương Bồ Tát, dẫn theo tăng binh Địa Phủ, vẫn luôn chưa xuất chiến, thấy Thiên Binh Thiên Tướng đại bại tháo chạy, lập tức dẫn đại quân, chạy về U Minh Địa Phủ.

Long tộc Tứ Hải Long Cung đã đến Hoa Quả Sơn.

Đông Hải Long Vương dẫn theo Long tử Long tôn, quỳ trước mặt Hoàng Thiên.

"Tổ Sư Hoàng Thiên, ta đã làm theo phân phó của ngài, tập kích quân mã Thiên Đình, lần này, tội lỗi đã gây ra, quân mã Thiên Đình nhất định sẽ thảo phạt Long tộc chúng ta, xin Tổ Sư Hoàng Thiên, làm chủ cho chúng ta!" Hoàng Thiên cười khẩy: "Các ngươi cống nạp cho Ngọc Hoàng Đại Đế mỗi năm, Thiên Đình không bảo vệ được các ngươi.

Đã muốn xưng thần, chi bằng xưng thần với ta." Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, dẫn theo hàng vạn Long tử Long tôn, lính tôm tướng cua, tề chỉnh quỳ trước mặt Hoàng Thiên.

Đông Hải Long Vương lớn tiếng nói: "Tổ Sư Hoàng Thiên, từ nay về sau, Long tộc chúng ta không còn xưng thần nạp cống với Thiên Đình nữa, mà sẽ phủ phục xưng thần với Tổ Sư Hoàng Thiên!

Ta sẽ mỗi năm, dâng lên ngài một lượng lớn kim sơn ngân sơn!" Đây là một lựa chọn vô cùng thông minh.

Sau khi Long tộc phản công Thiên Binh Thiên Tướng, việc Thiên Đình vây tiễu Long tộc chỉ là vấn đề thời gian.

Với sức chiến đấu của Long tộc, nhất định không phải đối thủ của Thiên Đình.

Thứ duy nhất có thể dựa vào, cũng chỉ có Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên mỉm cười nhìn các Long Vương quỳ la liệt dưới đất, từ các sông hồ biển lớn.

Hoàng Thiên nhìn Kính Hà Long Vương, Vị Hà Long Vương, Hắc Thủy Hà Long Vương, Hồng Xoa Hà Long Vương và nhiều Long Vương uy danh hiển hách khác, giờ đây, tất cả đều phủ phục dưới chân Hoàng Thiên, hận không thể liếm ngón chân của Hoàng Thiên.

Chương 293

“A a!

Đã Long tộc các ngươi có mắt nhìn như vậy, ta cũng sẽ không bạc đãi, tất cả đứng dậy đi!” Ngũ Hồ Tứ Hải Long Vương mới lần lượt đứng dậy.

Đông Hải Long Vương nói: “Tổ Sư Hoàng Thiên, Long tộc chúng ta nhất định sẽ trị lý tốt thiên hạ sông ngòi hồ biển, để Tổ Sư Hoàng Thiên hài lòng.” Hoàng Thiên nhìn Giao Ma Vương, ra hiệu, Giao Ma Vương lập tức đến bên cạnh Hoàng Thiên.

“Giao Ma Vương là tâm phúc ái tướng của ta, mang trong mình huyết mạch Long tộc cổ xưa tôn quý, ta cảm thấy, để Giao Ma Vương, cùng các ngươi quản lý đại dương sẽ tốt hơn.” Tứ Hải Long Vương nhìn nhau.

Ban đầu họ nghĩ rằng, sau khi Hoàng Thiên đồng ý Long tộc xưng thần nạp cống, Long tộc có thể như trước, tiếp tục quản lý sông ngòi hồ biển.

Giờ đây, Hoàng Thiên lại sắp xếp Giao Ma Vương vào tầng lớp quản lý sông ngòi hồ biển, rõ ràng khiến Long tộc trở tay không kịp.

Đông Hải Long Vương trầm ngâm một lúc lâu: “Tổ Sư Hoàng Thiên, Long tộc chúng ta từ khi Thiên Đình thành lập đến nay, vẫn luôn độc lập trị lý sông ngòi hồ biển, trật tự thủy vực Tam Giới đã sớm được thiết lập.

Chúng ta không cần làm phiền Giao Ma Vương.

Thiên Đình vẫn luôn lấy...” “Các ngươi hoàn toàn có thể tiếp tục làm chó săn của Thiên Đình, vì Thiên Đình mà hiệu lực.” Trong mắt

Hoàng Thiên truyền ra từng trận sát khí, cắt ngang lời của Đông Hải Long Vương.

Đông Hải Long Vương sợ hãi lùi lại một bước, định thần lại, cười làm lành: "Tổ Sư Hoàng Thiên, ta không có ý đó.

Ý ta là, trật tự Tam Giới đã sớm được thiết lập, Long tộc chúng ta quản lý thiên hạ sông ngòi hồ biển.

Ngài không thể chỉ một câu nói, phá hỏng quy tắc." Hoàng Thiên khẽ hừ một tiếng: "Trật tự Tam Giới?

Đó chẳng phải là sản phẩm thỏa hiệp của Tây Phương Giáo, Xiển Giáo, Đạo Giáo và Tiệt Giáo sao, cái cách chơi đó, trong mắt ta, không có tác dụng gì." Đông Hải Long Vương run rẩy nói: "Theo ý của ngài?" Hoàng Thiên ngạo nghễ nói: "Ta chỉ cần một câu, Giao Ma Vương sẽ dẫn theo yêu binh, tiếp quản binh quyền Long Cung.

Một lũ Long Vương các ngươi, hãy giúp đỡ tân vương của mình, quỳ cho tốt, nghe lệnh của Giao Ma Vương." Một câu nói, khiến mỗi người trong Long tộc đều nhìn nhau, tức giận nhưng không dám nói.

Hoàng Thiên nhìn Giao Ma Vương: "Giao Ma Vương quỳ xuống nghe lệnh!" Giao Ma Vương quỳ trước mặt Hoàng Thiên.

"Ta ra lệnh cho ngươi, làm thống soái Thủy tộc thiên hạ, bất kể Long tộc, yêu ma thủy tộc, phàm là sinh vật dưới nước, đều do ngươi quản lý!" Giao Ma Vương mừng rỡ khôn xiết: "Đa tạ Tổ Sư Hoàng Thiên yêu thương!

Ta nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của Tổ Sư Hoàng Thiên!" Vốn dĩ Giao Ma Vương chỉ là một Long tộc tạp chủng, xuất thân thấp kém, Long tộc căn bản coi thường hắn, nên hắn mới sa đọa thành ma.

Giờ đây, vị tạp chủng này, dưới sự giúp đỡ của Hoàng Thiên, bỗng chốc biến thân, trở thành thống soái Thủy tộc thiên hạ, nhất thời

phong thái vô song.

Hoàng Thiên hắng giọng: "Giao Ma Vương, để củng cố sự thống trị của ngươi, khiến thuộc hạ tâm phục khẩu phục, ta sẽ sắp xếp Khổng Tuyên và Huyền Quy, hiệp trợ ngươi." Là đệ tử của Hoàng Thiên, Khổng Tuyên và Huyền Quy có pháp lực sâu không lường được, vượt xa Long tộc, lần này, Long tộc có muốn phản kháng, cũng hữu tâm vô lực.

Hoàng Thiên sắp xếp ổn thỏa cho Long tộc, Long tộc dần dần rút lui, ai nấy trở về Long Cung, Thủy Phủ.

Trong Thủy Liêm Động, Hoàng Thiên triệu tập Ngưu Ma Vương, Tôn Ngộ Không, Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Khổng Tuyên, Huyền Quy và những người khác lại.

Hoàng Thiên nhìn mọi người: "Hiện tại, Thiên Đình hai lần vây tiễu Hoa Quả Sơn ta, toàn bộ đều bị ta đánh cho tan tác, lần trước, ta trọng thương Long tộc.

Ta quyết định, thừa thắng xông lên, công đánh Thiên Đình." Ngưu Ma Vương, Tôn Ngộ Không và những người khác lập tức bắt đầu reo hò nhảy nhót.

Tôn Ngộ Không nói: "Sư phụ, Ngọc Hoàng Đại Đế kia kém xa sư phụ rồi, đợi khi chúng ta đánh lên Điện Lăng Tiêu Bảo, Lão Tôn ta sẽ dùng một gậy đánh chết Ngọc Hoàng Đại Đế kia, sư phụ ngồi lên vị Thiên đế, đó mới gọi là thực sự vẻ vang." Hoàng Thiên cười nói: "Ta cũng không ham muốn vị trí của Ngọc Hoàng Đại Đế, chỉ là trật tự Tam Giới này, quả thực nên thay đổi rồi.

Thiên Binh Thiên Tướng của Ngọc Hoàng Đại Đế, căn bản không đối phó được với ta, lần này, chắc là sẽ phải đi thỉnh Tam Thanh Tổ Sư." Ngưu Ma Vương khinh thường nói: "Tam Thanh Tổ Sư cố nhiên lợi hại, nhưng liên thủ, cũng chưa chắc là đối thủ của Tổ Sư Hoàng

Thiên.

Tổ Sư Hoàng Thiên, Ma tộc chúng ta, vẫn luôn bị Thiên Đình truy sát, bây giờ, chính là cơ hội tốt để công đánh Thiên Đình, nợ máu phải trả bằng máu." Bằng Ma Vương vẫy cánh: "Tổ Sư Hoàng Thiên, mau mau phát binh đi!

Không biết Tổ Sư Hoàng Thiên, lần này chuẩn bị phái ai, làm tiên phong quan đây?" Mọi người sôi nổi muốn thử sức, đều mong muốn được làm tiên phong quan, nhưng Hoàng Thiên lại đưa ra một câu trả lời khiến mọi người bất ngờ.

"Tất cả các ngươi ở lại Hoa Quả Sơn, ta sẽ đi một mình." Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương và những người khác kinh ngạc không thôi.

Tôn Ngộ Không ngạc nhiên nói: "Sư phụ, cố nhiên pháp lực thông thần, trong Tam Giới hiếm có đối thủ, nhưng Thiên Đình kia, dù sao cũng có Tam Thanh Tổ Sư tọa trấn, gần đây, trong Tam Giới không ngừng truyền ngôn, Địa Tạng Vương Bồ Tát đã cầu cứu Tây Phương Giáo, có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác, cũng là kình địch của sư phụ đó!" Hoàng Thiên cười nói: "Chính vì như vậy, các ngươi càng không thể đi.

Những Thiên Đạo Thánh Nhân đó, thực lực khủng bố, thiên quân vạn mã đi đến, cũng chỉ là từng người một đi nộp mạng.

Các ngươi ở lại Hoa Quả Sơn, ta công đánh Thiên Đình, một mình ta đi, thì đi tự nhiên, nếu các ngươi đi theo, ngược lại chỉ thêm vướng víu." Huyền Quy nói: "Sư phụ, đệ tử đi theo ngài, ta nhất định có thể giúp sư phụ, đánh bại mấy tên lão tặc Tam Thanh Tổ Sư kia!" Khổng Tuyên phụ họa: "A!

Sư phụ, mang theo con cùng đi đi!" Hoàng Thiên nói: "Huyền Quy và Khổng Tuyên, pháp lực quả thực cao cường, nhưng, khi ta rời khỏi

Hoa Quả Sơn, nơi này cũng cần người bảo vệ, vì vậy, hai con, nhất định phải ở lại đây." Tháp Tháp Lý Thiên Vương, Na Tra, Nhị Lang Thần và những người khác, dẫn theo tàn binh bại tướng, tháo chạy thảm hại về Thiên Đình.

Chương 294

Trong Điện Lăng Tiêu Bảo, Ngọc Hoàng Đại Đế nhìn Tháp Tháp Lý Thiên Vương, phiền muộn không thôi.

"Lý Tịnh!

Ngươi làm ăn kiểu gì vậy?

Lại một lần nữa bị Hoàng Thiên đánh cho đại bại trở về, tan tác thành quân, mặt mũi Thiên Đình ta, đều bị các ngươi vứt đi hết rồi." Tháp Tháp Lý Thiên Vương quỳ xuống đất, mồ hôi chảy ròng ròng: "Bệ hạ, Thiên Binh Thiên Tướng của ta đã dốc hết sức lực, chỉ là, Hoàng Thiên kia thực sự xảo quyệt, Long tộc cũng đã phản biến." "Long tộc phản biến?

Có chuyện như vậy sao?" Trên mặt Ngọc Hoàng Đại Đế, tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Na Tra nói: "Bệ hạ, thiên chân vạn xác, Long tộc kia ban đầu quả thực vây tiễu Hoa Quả Sơn, nhưng rất nhanh đã rút lui.

Sau đó, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, dẫn theo một đám người, giả vờ muốn đầu hàng, trở về trung quân trướng." Lý Thiên Vương nói: "Khi đó, ta nhiệt tình nghênh đón quân mã Long tộc, ta thấy đa số đều bị thương, cũng không phòng bị, để họ nghỉ ngơi trong trung quân trướng.

Ai ngờ, lão tặc Đông Hải Long Vương kia, lại dẫn theo Long tử Long tôn, đốt lửa trong trung quân trướng." Na Tra tiếp tục nói: "Chủ lực của Thiên Binh Thiên Tướng chúng ta, vốn dĩ đang ở Hoa Quả Sơn, chiến đấu không ngừng nghỉ với Ngưu Ma Vương, Tôn Ngộ Không, khi đó ta thấy, trên không trung doanh địa, tiếng la hét vang trời, quân tâm bắt đầu tan rã, rất nhanh đã thất bại thảm hại." Ngọc

Hoàng Đại Đế khẽ hừ một tiếng: "Lý Tịnh, Na Tra, các ngươi tưởng ta không biết sao?

Phụ tử nhà họ Lý các ngươi, và Long tộc kia, vốn có thù oán.

Năm đó, Na Tra rút gân rồng của Ngao Bính, Đông Hải Long Vương dìm Trấn Đường Quan bằng nước, đó đều là chuyện cũ của bao nhiêu năm về trước rồi, lại dám công báo tư thù?" Lý Thiên Vương lộ vẻ khó xử: "Bệ hạ, gia đình họ Lý của ta, và Long tộc có ân oán, nhưng, liên quan đến đại sự quân quốc, Lý Tịnh ta sao dám công báo tư thù?

Hơn nữa, ta mà dám bịa đặt trước mặt Bệ hạ, báo cáo sai quân tình, đó là tội đáng chém đầu, Lý Tịnh ta tuyệt đối không dám!" Nhị Lang Thần bên cạnh nói: "Cậu, lời của phụ tử Lý Tịnh Na Tra không sai, khi đó quân mã Long tộc, quả thực đã phản chiến giữa trận.

Khi đó ta và Na Tra, từ Hoa Quả Sơn rút về Thiên Đình, Long tộc đã chặn đánh chúng ta.

Nếu không phải huynh đệ một ngàn hai trăm thảo đầu thần của ta liều chết chiến đấu, Long tộc chúng ta đã bị thảm sát." Ngọc Hoàng Đại Đế nổi cơn thịnh nộ: "Hay cho một Đông Hải Long Vương!

Duy trì sự thống trị ở Tứ Hải Long Cung, đối đãi với các ngươi vẫn luôn không tệ, vậy mà lại dám làm chuyện phản bội giữa trận.

Mau!

Cho vạn Thiên Binh, dẫm nát Long tộc!" Tháp Tháp Lý Thiên Vương vội vàng nói: "Bệ hạ bớt giận!

Long tộc kia minh mục trương đảm làm phản, chắc chắn đã cấu kết với Hoàng Thiên từ lâu.

Long tộc, có Hoàng Thiên làm chỗ dựa, mới dám không kiêng nể gì, đến lúc đó công đánh Long Cung, quân mã Long tộc không đáng lo,

chỉ là Hoàng Thiên...” Mã Vương Gia nói: “Bệ hạ, lời của Lý Thiên Vương rất đúng.

Thiên Binh Thiên Tướng của chúng ta, lần trước đi Hoa Quả Sơn, đã thua một trận, lần này lại tổn thất thảm trọng, các tướng sĩ của ta, tuy dũng mãnh, cũng không chịu nổi liên tiếp ác chiến.

Theo thần thấy, Long tộc không phải là bệnh ghẻ nhỏ, Hoàng Thiên, mới là mối họa tâm phúc đó!” Vương Linh Quan phụ họa: “Chúng ta nên dốc toàn lực đối phó Hoàng Thiên.

Quân ta thảm bại trở về, nên đề phòng Hoàng Thiên, thừa thắng truy kích.

Vạn nhất hắn đánh lên Thiên Đình, Thiên Binh Thiên Tướng của chúng ta, chưa chắc là đối thủ!” Ngọc Hoàng Đại Đế có chút kinh ngạc: “Hoàng Thiên thật sự có khả năng công lên Thiên Đình sao?” Võ Tài Thần Triệu Công Minh nói: “Dưới trướng Hoàng Thiên, chỉ riêng Huyền Quy và Khổng Tuyên, đã khiến ta khó đối phó, giờ đây, hầu binh Hoa Quả Sơn, từ khi có được giáp trụ và chiến mã của Thiên Đình, sức chiến đấu tăng vọt.

Nếu Hoàng Thiên dẫn theo đại quân, công lên Thiên Đình, Thiên Binh Thiên Tướng của chúng ta, khó mà chống đỡ được.” Ngọc Hoàng Đại Đế rơi vào trầm tư, lẩm bẩm: “Vậy phải làm sao đây?” Tháp Tháp Lý Thiên Vương nói: “Bệ hạ, giờ đây Hoàng Thiên thế hung hãn, chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn, ngay cả Thiên Binh Thiên Tướng của chúng ta, có đánh bại hầu binh yêu binh Hoa Quả Sơn, giết sạch Ngưu Ma Vương, Bằng Ma Vương, Giao Ma Vương, Sư Đà Vương các loại thuộc hạ của Hoàng Thiên, thì có tác dụng gì chứ?

Chúng ta vẫn không phải đối thủ của Hoàng Thiên.” Võ Tài Thần Triệu Công Minh phụ họa: “Bệ hạ, sự việc không nên chậm trễ, nên

thỉnh Tam Thanh Tổ Sư!" Ngọc Hoàng Đại Đế nắm chặt nắm đấm, phiền muộn nói: "Các vị ái khanh, Trẫm cảm thấy, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không cần phải làm phiền Tam Thanh Tổ Sư.

Nếu động một chút là đi thỉnh Tam Thanh Tổ Sư, chúng sinh Tam Giới, nhất định sẽ cho rằng, Trẫm dựa vào Tam Thanh Tổ Sư, mới ngồi được vị Thiên đế!" Mã Vương Gia nói: "Bệ hạ, nếu không chịu thỉnh Tam Thanh Tổ Sư, làm sao đối phó với Hoàng Thiên đây?

Thần hận không thể cùng Hoàng Thiên đồng quy vu tận, nhưng vô năng, thần và Hoàng Thiên kia, chênh lệch thực lực quá rõ ràng.

Tình hình hiện tại, chỉ có Tam Thanh Tổ Sư ra mặt, mới có thể đánh bại Hoàng Thiên." Ngọc Hoàng Đại Đế cười khẩy: "Hoàng Thiên tuy là một kình địch, nhưng, chưa xa đã đáng sợ đến mức đó.

Trẫm đã quyết định rồi, không đi thỉnh Tam Thanh Tổ Sư, mà thỉnh một vị khác." Lý Thiên Vương, Mã Vương Gia, Triệu Công Minh và những người khác nhìn nhau.

Lý Thiên Vương nói: "Không biết Bệ hạ, muốn thỉnh vị thần tiên nào?

Chẳng lẽ, là Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân của Tây Phương Giáo?" Ngọc Hoàng Đại Đế lộ ra nụ cười đắc ý: "Tây Phương Giáo, vẫn luôn muốn thay thế Thiên Đình ta, lúc này Thiên Đình ta đang đối mặt với kình địch, đi thỉnh Tây Phương Giáo, chỉ khiến người ta coi thường Thiên Đình ta, ta sẽ không đi thỉnh người Tây Phương Giáo.

Trẫm muốn thỉnh, chính là Trấn Nguyên Đại Tiên của Ngũ Trang Quán." Trấn Nguyên Đại Tiên là Tổ của Địa Tiên, trong Tam Giới, danh vị chỉ kém Tam Thanh, nhưng thực lực sâu không lường được.

Lý Thiên Vương, Ôn Quỳnh, Mã Vương Gia và những người

khác, nghe đến tên Trấn Nguyên Đại Tiên, cũng đều tâm phục khẩu phục.

Chương 295

Chốc lát sau, Thuận Phong Nhĩ chạy vào.

"Bệ hạ, thần và Thiên Lý Nhãn, vẫn luôn ở Hoa Quả Sơn, thần đã nhận được tình báo đáng tin cậy, Tổ Sư Hoàng Thiên kia, quyết định, thực sự sẽ giết thẳng lên Thiên Đình." Ngọc Hoàng Đại Đế, Tháp Tháp Lý Thiên Vương, Mã Vương Gia và những người khác, đều kinh hãi không thôi.

Ngọc Hoàng Đại Đế nói: "Tổ Sư Hoàng Thiên kia, chuẩn bị dẫn bao nhiêu quân mã?" Thuận Phong Nhĩ nói: "Tiểu nhân đứng ngoài Nam Thiên Môn, đã nghe cuộc họp trong Thủy Liêm Động rõ mồn một, Hoàng Thiên, không dẫn một binh một tốt nào." Ngọc Hoàng Đại Đế phẫn nộ nói: "Cái tên Hoàng Thiên này, thực sự coi thường người khác, rõ ràng là ỷ thế bắt nạt Thiên Đình ta không có người sao!

Mau mau phái người đi thỉnh Trấn Nguyên Đại Tiên." Na Tra mang theo thư của Ngọc Hoàng Đại Đế, hỏa tốc chạy đến Ngũ Trang Quán ở Tây Ngưu Hạ Châu.

Những thần tiên cấp bậc như Trấn Nguyên Đại Tiên, nghe lệnh nhưng không nghe truyền, vì vậy, Trấn Nguyên Đại Tiên sau khi nhận được thư của Ngọc Hoàng Đại Đế, có xuất sơn hay không, Na Tra cũng không rõ.

Tại đại điện Tam Thanh Quán, Na Tra đã gặp Trấn Nguyên Đại Tiên.

Trấn Nguyên Đại Tiên cười nói: "Na Tra Tam Thái Tử, quân vụ bận rộn, tại sao hôm nay lại đến Ngũ Trang Quán của ta?" Na Tra dâng thư: "Đây là thư do Ngọc Hoàng Đại Đế đích thân viết, xin Trấn Nguyên Đại Tiên xem qua." Trấn Nguyên Đại Tiên xem kỹ thư:

“Ngọc Hoàng Đại Đế chưa bao giờ đích thân viết thư cho ta, lần này, chắc chắn là vì chuyện Hoa Quả Sơn.” Na Tra kinh ngạc: “Trấn Nguyên Đại Tiên, cũng đã nghe chuyện Hoa Quả Sơn sao?

Đã như vậy, ta sẽ nói thẳng, Hoàng Thiên kia, ở Hoa Quả Sơn thuộc Ngạo Lai Quốc ở Đông Thắng Thần Châu, nổi binh làm loạn, Thiên Binh Thiên Tướng của Thiên Đình chúng ta, đã đại chiến với hắn hai lần, đều bại trận.

Thiên Đình vạn bất đắc dĩ, mới làm phiền Trấn Nguyên Đại Tiên.” Trấn Nguyên Đại Tiên cười nhạt: “Đúng vậy, nếu không phải vì Thiên Đình đại nạn lâm đầu, sao lại tìm đến ta?” Na Tra lộ vẻ khó xử: “Trấn Nguyên Đại Tiên, ngài là Tổ của Địa Tiên nổi tiếng hiển hách trong Tam Giới, sao có thể ngồi yên nhìn Thiên Đình sụp đổ chứ!” Trấn Nguyên Đại Tiên ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm: “Thiên Đình sẽ không sụp đổ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Thái Thượng Lão Quân, sẽ không ngồi yên nhìn Thiên Đình sụp đổ đâu.

Ngọc Hoàng Đại Đế tại sao không đi thỉnh Tam Thanh Tổ Sư, ngược lại lại đi xa xôi như vậy, tìm đến ta?” Na Tra trầm ngâm một lúc lâu, tìm kiếm từ ngữ hợp lý.

“Bởi vì, bởi vì Bệ hạ cảm thấy, thực lực của Trấn Nguyên Đại Tiên, chắc chắn ở trên Tam Thanh Tổ Sư.

Thỉnh Trấn Nguyên Đại Tiên đối phó Hoàng Thiên, chúng ta nắm chắc phần thắng.” Trấn Nguyên Đại Tiên phát ra tiếng cười sảng khoái: “Thực lực của ta ở trên Tam Thanh Tổ Sư sao?

Ha ha!

Loại chuyện đùa này, cũng dám nói ra.

Ai!

Theo lẽ thường, ta là Tổ của Địa Tiên, vốn không nên tham dự vào tranh chấp Tam Giới, nhưng, đã Ngọc Đế đích thân viết thư cầu viện, ta cũng không thể ngồi yên không quản." Trấn Nguyên Đại Tiên gọi hai đồng tử.

"Thanh Phong Minh Nguyệt, các con phải trông coi gia viên cho tốt, đặc biệt là Nhân Sâm Quả Thụ của ta." Trấn Nguyên Đại Tiên đi theo Na Tra, rời khỏi Ngũ Trang Quán, thẳng tiến Thiên Đình.

Ngọc Hoàng Đại Đế đích thân ra Nam Thiên Môn nghênh đón, thấy Trấn Nguyên Đại Tiên, mặt đầy tươi cười.

"Trấn Nguyên Đại Tiên, vì chút yêu ma này, nổi binh làm loạn, làm phiền Đại Tiên đến Thiên Đình, Trẫm thực sự xấu hổ vô cùng." Ngọc Hoàng Đại Đế ra lệnh, Tài Thần dâng kim sơn ngân sơn, Thọ Tinh dâng tiên đào, Lộc Tinh dâng cây tổ mẫu lộc, phỉ thúy và mã não.

Ngọc Hoàng Đại Đế cười làm lành: "Trẫm biết, Đại Tiên chưa chắc đã coi trọng những vật tục trần này, nhưng đây, là tấm lòng của Trẫm đó!" Trấn Nguyên Đại Tiên khẽ cười: "Bệ hạ, quá khách khí rồi, những thứ này, ta không cần, Bệ hạ giữ lại, ban thưởng cho các tướng sĩ đi!" Hai người đi dọc đại đạo, về phía Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ngọc Hoàng Đại Đế nói: "Chắc Trấn Nguyên Đại Tiên cũng đã nghe nói, Hoàng Thiên kia vô cùng tàn bạo, ở Hoa Quả Sơn kia, nổi binh làm loạn, Long tộc cũng đã phản bội giữa trận, đầu hàng Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên, thực sự là họa căn của Tam Giới, hy vọng Trấn Nguyên Đại Tiên, có thể hàng phục tên ác ma này." Trấn Nguyên Đại Tiên nói: "Bệ hạ, ta chỉ có thể nói, ta sẽ cố gắng hết sức vì ngài, nhưng, Hoàng Thiên kia đại náo Long Cung, hoành hành Địa Phủ, lại đánh bại quân mã Thiên Đình, quả thực không dễ đối phó, ta không thể đảm bảo, có thể hàng phục Hoàng Thiên." Ngọc Hoàng Đại Đế

cười nói: “Trấn Nguyên Đại Tiên thực sự quá khiêm tốn rồi, Tổ của Địa Tiên, nếu đều không phải đối thủ của Hoàng Thiên, Trẫm e rằng trong Tam Giới không có ai, có thể là đối thủ của Hoàng Thiên nữa rồi.” Ngọc Hoàng Đại Đế nháy mắt ra hiệu với Lý Tịnh, Lý Tịnh lập tức hiểu ý.

“Bệ hạ nói đúng, Hoàng Thiên kia làm sao có thể là đối thủ của Trấn Nguyên Đại Tiên chứ?

Thần tin rằng, chỉ cần Trấn Nguyên Đại Tiên ra tay, Hoàng Thiên kia, chắc chắn sẽ phủ phục xưng thần.

Đến lúc đó, chúng ta sẽ thiết yến khánh công, chuẩn bị ăn mừng.” Trấn Nguyên Đại Tiên thản nhiên nói: “Lý Thiên Vương, nếu Hoàng Thiên kia, thực sự yếu kém đến mức không chịu nổi một đòn, cũng sẽ không liên tục hai lần, đại bại dưới tay ngươi, đúng không?” Nụ cười trên mặt Lý Tịnh, lập tức biến mất.

Thiên Lý Nhãn chạy vào.

“Bệ hạ, không hay rồi!

Tên Hoàng Thiên kia, đang tiến đến hướng Nam Thiên Môn.” Ngọc Hoàng Đại Đế kinh hãi: “Mau cho Ôn Quỳnh, dẫn theo ba ngàn quân mã, chặn đánh Hoàng Thiên!” Ngọc Hoàng Đại Đế và Trấn Nguyên Đại Tiên, hai người quay đầu chạy về Nam Thiên Môn.

Chưa đến Nam Thiên Môn, tiểu binh báo tin.

“Bệ hạ, Hoàng Thiên kia đánh một quyền, ba ngàn Thiên Binh Thiên Tướng, toàn bộ bị đánh bay, ngay cả Ôn Quỳnh, cũng không biết tung tích.” “Bệ hạ, Hoàng Thiên kia đánh một quyền, ba ngàn Thiên Binh Thiên Tướng, toàn bộ bị đánh bay, ngay cả Ôn Quỳnh, cũng không biết tung tích.” Ngọc Hoàng Đại Đế phẫn nộ nói: “Ôn Quỳnh đúng là phế vật!

Võ Tài Thần Triệu Công Minh, dẫn một vạn quân mã, chặn đánh Hoàng Thiên!" Chốc lát sau, Võ Tài Thần Triệu Công Minh mặt mày xám xịt chạy về.

"Khải bẩm Bệ hạ, quân của thần chưa đứng vững chân, Hoàng Thiên kia một hơi tiên khí, một vạn tinh nhuệ của thần, toàn bộ bị Hoàng Thiên kia, đoạt lấy tính mạng.

Chương 296

Thần liều mạng chạy về đó!" Ngọc Hoàng Đại Đế nói: "Phế vật!

Đúng là một lũ phế vật!

Mã Vương Gia, dẫn hai vạn đại quân xuất chinh..." Trấn Nguyên Đại Tiên nói: "Không cần nữa!

Bệ hạ, Hoàng Thiên kia một thân một mình tiến lên, dù có phái tất cả Thiên Binh Thiên Tướng của Tam Giới đi nghênh chiến, thì cũng tất bại không nghi ngờ.

Hãy để ta đi gặp Hoàng Thiên một phen." Trấn Nguyên Đại Tiên đạp mây lành, rời khỏi Nam Thiên Môn, nhìn từ xa đã thấy Hoàng Thiên, đứng trên mây.

Hoàng Thiên nhìn Trấn Nguyên Đại Tiên, cười nói: "Ha ha!

Thiên Đình quả nhiên không có người dùng, lại dám thỉnh Tổ của Địa Tiên, lên trời.

Trấn Nguyên Đại Tiên, ta và ngươi vốn không có ân oán, chẳng lẽ ngươi thực sự muốn vì Thiên Đình, mà đối địch với ta sao?" Trấn Nguyên Đại Tiên ngạo nghễ nói: "Hoàng Thiên, mỗi lần Tam Giới tranh chấp, tất nhiên thi thể chất đầy đồng, máu chảy thành sông.

Đã Tam Giáo và Tây Phương Giáo thỏa hiệp, cùng nhau ủng lập Ngọc Hoàng Đại Đế, làm chính thống của Tam Giới, tại sao ngươi lại muốn nổi binh làm loạn?

Chẳng lẽ, ngươi chê khi Phong Thần Đại Chiến, số người chết chưa đủ nhiều sao?" Hoàng Thiên nghiêm mặt nói: "Tam Giáo và Tây Phương Giáo, ủng lập một vị chúa tể dung tục như vậy, tưởng rằng, có thể mặc sức chà đạp bách tính rồi.

Trấn Nguyên Đại Tiên, ngươi nói không sai, mỗi lần tranh chấp, tất nhiên có thương vong.

Những kẻ cao cao tại thượng kia, chỉ mong sao mỗi người, đều như cừu non vậy, thuận tòng, từ bỏ quyền lợi tranh chấp, Ma tộc và lê dân, mặc Thiên Đình tùy ý xẻ thịt, ta thì không!" Trấn Nguyên Đại Tiên phẫn nộ nói: "Ngươi giết hại người..." "Giáo phái giả dối, ta chưa từng giết hại bất kỳ ai vô tội." Hoàng Thiên nói, "Ngược lại Thiên Đình, Long tộc, Địa Phủ, thường xuyên làm những chuyện tổn hại tính mạng con người.

Có những vương quốc, chỉ vì vua không kính thần linh, mà bị Thiên Đình đồ sát.

Thần linh như vậy, dựa vào đâu mà yêu cầu tín đồ thành tâm chứ?" Trấn Nguyên Đại Tiên không nói nên lời, một lúc lâu sau, "Thiên Đình có lẽ có những thiếu sót, nhưng, đó cũng không phải là lý do để nổi binh làm loạn." Hoàng Thiên cười lạnh: "Nếu Tam Giới tứ hải thanh bình, ta Hoàng Thiên làm loạn, là ta có lý do không chính đáng, nhưng hiện tại, Thiên Đình vẫn luôn đồ sát yêu ma.

Yêu ma quỷ quái, bất kể tốt xấu, đều bị giết không tha.

Lòng người không còn như xưa, sói lang đương đạo, ngay cả những kẻ tiểu nhân như Lý Tịnh, cũng làm chủ soái Thiên Đình.

Trật tự Tam Giới nên thay đổi rồi." Trấn Nguyên Đại Tiên giơ phất trần ra: "Đã ngươi một lòng làm phản, ta chỉ đành giao chiến một trận." Phất trần đánh ra vạn đạo kim quang, vạn đạo kim quang tựa như lợi kiếm, xông thẳng về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên tay trái vẽ vòng tròn, một màn chắn màu tinh thể, bảo hộ trước người, chặn lại tất cả thần quang phất trần của Trấn Nguyên Đại Tiên.

Trấn Nguyên Đại Tiên múa phất trần, đánh đông, đánh tây, chốc lát sau, trên không trung, đột nhiên xuất hiện năm tòa bảo lũy hình tổ ong khổng lồ, mỗi tòa bảo lũy đều cao vài vạn trượng, tản mát ra từng trận sát khí.

Hoàng Thiên khẽ cười: "Trấn Nguyên Đại Tiên, trò của ngươi thật nhiều a!

Chiêu thức này là gì?" "Là sát chiêu!" Trấn Nguyên Đại Tiên thúc giục chú ngữ, những bảo lũy kia bắt đầu lúc sáng lúc tối, chốc lát sau, sau một tiếng nổ lớn, năm đại bảo lũy đều xuất hiện cổng thành, cổng thành màu đỏ son, bắt đầu chậm rãi mở ra.

Từng kỵ binh, cung nỏ thủ, bộ binh, từ trong cổng thành xông ra, tiếng la hét vang trời.

Khi Trấn Nguyên Đại Tiên vung phất trần, triệu hoán ra bảo lũy khổng lồ, Hoàng Thiên ngầm đề phòng, nhưng, khi nhìn thấy những kẻ xông ra bên trong, toàn là những binh lính bình thường, Hoàng Thiên không nhịn được cười.

"Trấn Nguyên Đại Tiên, ngươi già hồ đồ rồi, bị điên sao?

Ta một quyền đánh chết vài vạn Thiên Binh Thiên Tướng, binh lính có nhiều đến mấy, trước mặt ta, cũng chẳng khác gì một lũ kiến hôi.

Triệu hoán ra những binh lính đáng yêu này, chẳng lẽ, mạnh hơn Thiên Binh Thiên Tướng kia sao?" Trong mắt Hoàng Thiên, Thiên Binh Thiên Tướng cố nhiên là lũ bụng phệ ham ăn, nhưng lại là binh chủng cơ bản có sức chiến đấu khá mạnh trong Tam Giới, chắc chắn phải mạnh hơn những binh sĩ mà Trấn Nguyên Đại Tiên triệu hồi ra.

Trong nhất thời, Hoàng Thiên không hiểu dụng ý của Trấn Nguyên Đại Tiên.

Những binh sĩ kia càng lúc càng nhiều, có kẻ cưỡi ngựa chiến, thúc ngựa vung roi, có kẻ thì giương cung lắp tên, nhe răng trợn mắt.

Hoàng Thiên đánh ra một quyền, sức mạnh đủ để xé nát tinh thần, từ nắm đấm của Hoàng Thiên bắn ra.

Hàng vạn binh sĩ trước mắt, bắt đầu quỷ khóc sói gào, nhất thời, máu tươi nhuộm đỏ bầu trời, trời đất bắt đầu khóc máu.

Hoàng Thiên cười lạnh: "Những thứ yếu ớt không chịu nổi một đòn." Tuy nhiên, sau khi thi thể những binh sĩ kia ngã xuống, từng oán linh, bắt đầu trườn ra từ thi thể, lúc sáng lúc tối, thì thầm khẽ nói, như đang kể lể điều gì.

Cả khu vực ngoài Nam Thiên Môn, bắt đầu từng trận âm phong.

Chương 297

Hoàng Thiên cảm thấy dị thường, oán linh trên không trung, đột nhiên biến mất, ngay sau đó, vô số oán linh tụ tập lại, ngưng tụ, ngưng tụ... hình thành một đám mây xám trắng, nhìn từ xa, có hình dạng đầu lâu.

Hoàng Thiên lộ ra nụ cười khinh thường: "Trò múa lửa múa dao, Trấn Nguyên Đại Tiên, dù sao cũng là Tổ của Địa Tiên, chỉ biết mấy trò này sao?" Chính lúc sự chú ý của Hoàng Thiên, bị đám mây đầu lâu hấp dẫn, đột nhiên, một đôi xích sắt âm u, quấn chặt lấy chân hắn, men theo đùi, bò lên trên.

Xích sắt tựa như bàn tay trắng bệch, kéo dài, kéo dài, quấn chặt lấy cổ Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên cố gắng bẻ gãy xích sắt đó, nhưng, đủ sức xé nát thương khung, xích sắt kia lập tức đứt lìa, phát ra một loại âm thanh quỷ dị gần với ngưỡng nghe của con người, nhưng rất nhanh, xích sắt lại ngưng tụ trên không trung.

Xung quanh Hoàng Thiên, tựa như chất lỏng xám trắng, bao vây Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên cảm giác, như thể mình đã rơi vào một đầm lầy, một bàn tay vô hình, đang đẩy hắn xuống vực sâu.

Năm tòa bảo lũy khổng lồ, bắt đầu tiến về phía Hoàng Thiên, lúc sáng lúc tối, bốc ra từng trận âm khí, chốc lát sau, giải phóng ra vô số oán linh.

Xích sắt quấn chặt Hoàng Thiên, sức mạnh lập tức tăng cường, siết chặt cổ họng hắn, che mắt hắn, bịt tai hắn.

Trấn Nguyên Đại Tiên phát ra tiếng cười sảng khoái: “Ha ha!

Hoàng Thiên, coi thường người khác, cuối cùng cũng nếm trải sự lợi hại của ta rồi.” Trên Điện Lăng Tiêu Bảo, Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ, đã cảm nhận được tất cả.

Thiên Lý Nhãn nói: “Bệ hạ, Trấn Nguyên Đại Tiên kia, triệu hồi ra năm tòa bảo lũy khổng lồ, giải phóng ra vô số oán linh, dùng một sợi xích sắt thần bí, đã trói chặt Hoàng Thiên kia, giờ đây Hoàng Thiên, đã trở thành tù nhân dưới trướng.” Ngọc Hoàng Đại Đế, Tháp Tháp Lý Thiên Vương, đều vô cùng vui mừng.

Ngọc Hoàng Đại Đế nói: “Trấn Nguyên Đại Tiên vừa ra tay, quả nhiên phi phàm, đã tên ác đồ Hoàng Thiên kia, bị Trấn Nguyên Đại Tiên chế phục rồi, Trẫm mau mau đi xem.” Một đám võ tướng vui không tả xiết, chỉ có Thái Bạch Kim Tinh, chau mày lo lắng.

“Bệ hạ, Hoàng Thiên kia rất xảo quyệt, Trấn Nguyên Đại Tiên, chỉ mới giam cầm Hoàng Thiên, chứ chưa chém đầu hắn, thần cho rằng, thân thể vạn vàng của Bệ hạ, nên ở lại Điện Lăng Tiêu Bảo, mới là kế sách vạn vô nhất thất.” Ngọc Hoàng Đại Đế cười khẩy: “Thái Bạch Kim Tinh, quá cẩn thận rồi, Hoàng Thiên kia rõ ràng không phải đối thủ của Trấn Nguyên Đại Tiên nữa rồi, Trẫm nếu ở lại đây, làm rùa rụt cổ, nếu truyền ra ngoài, chúng sinh Tam Giới, nhất định sẽ cho rằng, Trẫm là một kẻ nhát gan.

Vì vậy, Trẫm bất luận thế nào, cũng phải đi xem.” Ngọc Hoàng Đại Đế cười khinh thường, “Thái Bạch Kim Tinh, ngươi quá cẩn thận rồi.

Hoàng Thiên rõ ràng không phải đối thủ của Trấn Nguyên Đại Tiên, nếu Trẫm cứ ở trong này làm rùa rụt cổ, e rằng Tam Giới chúng sinh sẽ cho rằng Trẫm là một kẻ nhát gan.

Vì vậy, Trẫm dù thế nào cũng phải đi xem.” Thác Tháp Lý Thiên

Vương phụ họa: “A!

Bệ Hạ, Trấn Nguyên Đại Tiên là Tổ Địa Tiên, đã giam giữ được Hoàng Thiên thì việc giết chết Hoàng Thiên cũng dễ như trở bàn tay.” Võ Tài Thần Triệu Công Minh nói: “Bệ Hạ nên mau chóng đến Nam Thiên Môn ngoại, tận mắt nhìn Trấn Nguyên Đại Tiên giết chết Hoàng Thiên, như vậy, yêu ma trong Tam Giới về sau sẽ không còn ai dám tạo phản nữa.

Nếu Hoàng Thiên giãy giụa trong tuyệt vọng, ta cũng có thể giúp Trấn Nguyên Đại Tiên một tay.” Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, tám chín phần mười võ tướng đều đang mong muốn được mau chóng đến Nam Thiên Môn ngoại.

Bởi vì họ đều từng chịu thiệt lớn dưới tay Hoàng Thiên, những người như Thác Tháp Lý Thiên Vương, Võ Tài Thần Triệu Công Minh, Vương Linh Quan, Ôn Quỳnh, Mã Vương Gia v.v… đều từng vì xuất chinh Hoa Quả Sơn mà thất bại thảm hại, đa phần đều bị thương.

Nay Trấn Nguyên Đại Tiên đã chế phục được Hoàng Thiên, nếu có cơ hội ra đòn kết liễu, giành công giết chết Hoàng Thiên trước mặt Trấn Nguyên Đại Tiên, đó sẽ là một cơ hội tốt để dương danh lập vạn.

Mọi người thúc giục Ngọc Hoàng Đại Đế mau chóng đến Nam Thiên Môn ngoại.

Vu Quyển Liêm Đại Tướng hô gọi Long Xa Phượng Liễn, Ngọc Hoàng Đại Đế ngồi trên xe, một đám võ tướng vây quanh Ngọc Hoàng Đại Đế, hùng dũng tiến thẳng đến Nam Thiên Môn ngoại.

Khi đến Nam Thiên Môn ngoại, họ lập tức bị những bảo lũy khổng lồ trước mắt làm cho chấn động.

Bảo lũy khổng lồ mà Trấn Nguyên Đại Tiên triệu hoán ra lại cao hơn không ít so với những quỳnh đài lầu các của Thiên Đình.

Lúc này, mỗi tòa bảo lũy khổng lồ vẫn đang không ngừng phóng thích oán khí.

Nam Thiên Môn ngoại nghiễm nhiên đã trở thành Cổng Địa Ngục.

Hoàng Thiên bị giam cầm giữa những Sợi Xích Oán Linh, lúc này mắt, tai, miệng, tứ chi của hắn đều bị Sợi Xích Oán Linh che kín, trông như một người chết.

"Hay lắm!

Trấn Nguyên Đại Tiên xứng đáng là trụ cột của Thiên Đình ta!" Ngọc Hoàng Đại Đế dẫn đầu vỗ tay, các võ đại thần bên cạnh lập tức như những chú chó được huấn luyện, đồng thanh hô vang tán thưởng.

"Trấn Nguyên Đại Tiên, pháp lực vô biên!" "Tổ Địa Tiên là đệ nhất Tam Giới!" Vốn dĩ Trấn Nguyên Đại Tiên đang yên tâm thi pháp, chợt phía sau truyền đến từng trận tiếng reo hò, khiến hắn không khỏi phân tâm.

Lý Tịnh nhìn Hoàng Thiên bị giam chết trong trận, cầm lấy cung tên.

Chương 298

"Bệ Hạ, lão tặc Hoàng Thiên tội đáng vạn chết, nay bị Trấn Nguyên Đại Tiên giam giữ, ta sẽ một mũi tên xuyên thủng đầu hắn!" Lý Tịnh giương cung lắp tên, chuẩn bị bắn, nhưng bị Triệu Công Minh bên cạnh ngăn lại.

"Hà tất phải phiền Lý Thiên Vương động thủ?

Ta dùng Phược Long Tác của ta, trực tiếp siết chết Hoàng Thiên!" Lý Tịnh giận dữ nói: "Ngươi dám tranh công với ta?" Triệu Công Minh cười nói: "Đều là vì Bệ Hạ phân ưu, không nói đến tranh hay không tranh." Hai người đều muốn tranh công, Lý Tịnh không thèm để ý Triệu Công Minh, giương cung lắp tên, mũi tên bay vút đi.

Phược Long Tác cũng bay ra.

Đại trận Oán Linh được Trấn Nguyên Đại Tiên tinh tâm thiết kế, bị Phược Long Tác và mũi tên xé toạc một luồng khí lưu.

Luồng khí lưu dao động một chút, truyền ra, dẫn đến năm tòa bảo lũy khổng lồ đều bắt đầu rung chuyển.

Mũi tên và Phược Long Tác gần như đồng thời đánh trúng đầu Hoàng Thiên.

Mũi tên và Phược Long Tác đều đứt gãy.

Hoàng Thiên mở mắt, ánh mắt như lửa, oán linh trước mặt hắn lập tức bắt đầu bốc cháy, rồi bùng nổ.

Trấn Nguyên Đại Tiên dùng ánh mắt ai oán nhìn Lý Tịnh và Triệu Công Minh.

"Một đám heo ngu xuẩn!" Trấn Nguyên Đại Tiên mắng.

Lý Tịnh vô cùng bất mãn, quát: "Trấn Nguyên Đại Tiên, ngươi mắng ai đó?

Ta hảo tâm giúp ngươi, ngươi lại không biết cảm kích." Võ Tài Thần Triệu Công Minh cũng nói: "A!

Trấn Nguyên Đại Tiên mắng Lý Tịnh thì ta không phản đối, nhưng ngươi không nên mắng ta a!

Ta thật sự muốn giúp ngươi đánh giết Hoàng Thiên." Hoàng Thiên giáng một quyền về phía Trấn Nguyên Đại Tiên.

Phá Thiên Quyền vừa ra, khung trời vỡ nát, tinh thần rỉ máu.

Trấn Nguyên Đại Tiên niệm một khẩu quyết.

Một quyển sách trên đỉnh đầu hắn chầm chậm mở ra, tản mát thần quang bảy màu.

Địa Thư!

Địa Thư là pháp bảo trấn gia của Trấn Nguyên Đại Tiên, lực phòng ngự đứng đầu Tam Giới, nhưng lực tấn công lại bình thường.

Địa Thư do địa y Hồng Hoang hóa thành, còn gọi là 《Sơn Hải Kinh》, cùng với Thiên Thư Phong Thần Bảng của Khương Tử Nha và Nhân Thư Sổ Sinh Tử của Địa Phủ U Minh nổi danh, hợp xưng "Tam Thư".

Dưới sự bảo hộ của Địa Thư, Trấn Nguyên Đại Tiên miễn nhiễm với công kích của Phá Thiên Quyền do Hoàng Thiên đánh ra, nhưng năm tòa bảo lũy khổng lồ do hắn triệu hoán đã hóa thành tro bụi.

Uy lực của Phá Thiên Quyền quả thực quá lớn, mặc dù Địa Thư của Trấn Nguyên Đại Tiên đã hóa giải phần lớn uy lực, nhưng dư uy của quyền kình vẫn dội thẳng xuống Nam Thiên Môn.

Ngọc Hoàng Đại Đế, Thác Tháp Lý Thiên Vương Lý Tịnh, Võ Tài

Thần Triệu Công Minh, Thái Bạch Kim Tinh cùng những người khác đều bị chấn bay.

Long Xa Phượng Liễn của Ngọc Hoàng Đại Đế bị đánh nát, chín con rồng kéo xe đều rên rỉ chết đi.

Lý Tịnh bị ngã bầm tím mặt mày, Triệu Công Minh bị gãy một cánh tay.

Thái Bạch Kim Tinh bị ngã đến mức không đứng thẳng dậy được.

Trong đám người, chỉ có Na Tra và Nhị Lang Thần là không hề hấn gì.

Hoàng Thiên lao nhanh đến, lướt qua Trấn Nguyên, trực tiếp nhắm vào Ngọc Hoàng Đại Đế.

"Bảo hộ Bệ Hạ!" Na Tra và Nhị Lang Thần dốc sức chặn Hoàng Thiên, một đám võ tướng đỡ Ngọc Hoàng Đại Đế, chật vật bỏ chạy.

Hoàng Thiên tung ra một chưởng, trong nháy mắt, lực lượng của Tam Sơn Ngũ Nhạc đều đè nặng lên Na Tra và Nhị Lang Thần, hai người mồ hôi đầm đìa, cố sức chống cự.

Trấn Nguyên Đại Tiên vung tay áo.

Chương 299

"Càn Khôn Tụ!" Tay áo kia biến thành che trời lấp đất, trong nháy mắt thu Hoàng Thiên vào trong tay áo.

Phép thuật giáng xuống Nhị Lang Thần và Na Tra cũng biến mất không dấu vết ngay lập tức.

Na Tra nói: "Trấn Nguyên Đại Tiên thật sự thần quỷ khó lường, nếu không phải ngươi ra tay, ta và Nhị Lang Thần hôm nay e rằng phải bỏ mạng ở Nam Thiên Môn." Trấn Nguyên Đại Tiên tức giận nói: "Một lũ người các ngươi, vừa rồi nếu không xen vào việc của ta, làm loạn đại trận của ta, ta đã sớm giết chết Hoàng Thiên rồi.

May mà ta có Càn Khôn Tụ." Trấn Nguyên Đại Tiên đắc ý khoe tay áo của mình, chợt phát hiện trên tay áo xuất hiện một lỗ thủng lớn.

"A!

Tại sao?

Sao lại như vậy?" Hoàng Thiên xuất hiện trước mặt Trấn Nguyên Đại Tiên như một u linh.

"Trấn Nguyên Đại Tiên, ngươi sẽ không thật sự cho rằng trận pháp ngu xuẩn vừa rồi có thể thật sự giam giữ ta chứ?

Ha ha!

Ta không cần phải thử xem ngươi có bao nhiêu pháp lực, nhưng không nghi ngờ gì nữa, chút pháp lực đó của ngươi, căn bản không phải đối thủ của ta." Lúc này, Hoàng Thiên đã chứng kiến Địa Thư và Càn Khôn Tụ của Trấn Nguyên Đại Tiên, không tiếp tục dây dưa với hắn nữa.

"Chết đi!

Phá Thiên Quyền!" Vô số sức mạnh đang ngưng tụ, Trấn Nguyên Đại Tiên cảm nhận được khí tràng cường đại của Hoàng Thiên, lập tức tế ra Địa Thư.

Na Tra và Nhị Lang Thần đã sớm bỏ chạy.

Hoàng Thiên giáng một quyền lên người Trấn Nguyên Đại Tiên, cho dù có Địa Thư hộ thể, Trấn Nguyên Đại Tiên vẫn bị đánh rơi khỏi mây, thảm thiết kêu lên từ trên không trung.

Na Tra và Nhị Lang Thần chạy về Lăng Tiêu Bảo Điện.

Nhị Lang Thần nói: "Bệ Hạ, Trấn Nguyên Đại Tiên đã chiến bại rồi, Hoàng Thiên sắp tấn công Lăng Tiêu Bảo Điện, Bệ Hạ mau chóng ẩn náu đi!" Ngọc Hoàng Đại Đế lòng nóng như lửa đốt, "Trẫm mà bị Hoàng Thiên bức đến mức ngay cả Lăng Tiêu Bảo Điện cũng phải bỏ, nếu truyền ra ngoài, người Tam Giới còn phục Trẫm làm chính thống của Tam Giới sao?" Thái Bạch Kim Tinh nói: "Bệ Hạ, Hoàng Thiên hiện giờ khí thế hung hăng, Trấn Nguyên Đại Tiên còn không phải đối thủ của hắn, chúng ta mau đến chỗ Thái Thượng Lão Quân, hoặc Nguyên Thủy Thiên Tôn, thật sự không được thì đến chỗ Thông Thiên Giáo Chủ cũng được.

Có Tam Thanh bảo hộ, không cần lo lắng Hoàng Thiên." Ngọc Hoàng Đại Đế nói: "Trẫm mà vì một chuyện nhỏ như thế này lại chạy đi tìm Tam Thanh, người khác sẽ nghĩ rằng mọi việc của Trẫm đều phải trông cậy vào Tam Thanh.

Như vậy không được, Trẫm quyết định rồi, sẽ thỉnh một vị Đại Tiên khác đến chống đỡ Hoàng Thiên." Thái Bạch Kim Tinh, Lý Thiên Vương và những người khác nhìn nhau.

Lý Thiên Vương nói: "Bệ Hạ, ta ban đầu cũng đặt nhiều kỳ vọng vào Trấn Nguyên Đại Tiên, nhưng nay, Trấn Nguyên Đại Tiên trước mặt Hoàng Thiên căn bản không chịu nổi một kích.

Tổ Địa Tiên Trấn Nguyên Đại Tiên còn như vậy, có vị Thần Minh nào là đối thủ của Hoàng Thiên nữa đây?" Ngọc Hoàng Đại Đế nói: "Đi Trường Nhạc Giới Diệu Nghiêm Cung, mời Thái Ất Thiên Tôn!" Thái Bạch Kim Tinh nói: "Ta đi mời Thái Ất Thiên Tôn cũng nên tạm thời tránh Hoàng Thiên.

Nếu Hoàng Thiên đến Lăng Tiêu Bảo Điện trước khi Thái Ất Thiên Tôn tới, e rằng chúng ta đều không phải đối thủ của hắn!" Ngọc Hoàng Đại Đế hận hận nói: "Một lũ phế vật!

Trẫm mà có kẻ hữu dụng a!

Các vị ái khanh, trước hết hãy dời giá đến Quỳnh Dao Tiên Cảnh." Các văn võ đại thần, tiên nữ đồng tử, cùng chạy khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, hướng về Dao Trì Tiên Cảnh.

Nhị Lang Thần chạy thẳng đến Diệu Nghiêm Cung, đồng tử dẫn hắn đến trước mặt Thái Ất.

"Thái Ất Thiên Tôn, ta..." Thái Ất Thiên Tôn phất tay, nói: "Không cần nói nhiều, ý của ngươi ta đã rõ." Nhị Lang Thần nói: "Hoàng Thiên đại náo Thiên Cung, không ai có thể ngăn cản.

Trấn Nguyên Đại Tiên đã đại chiến với Hoàng Thiên ở Nam Thiên Môn ngoại, chiến bại, sống chết chưa rõ.

Thái Ất Thiên Tôn, hiện giờ tồn vong của Thiên Đình ký thác vào thân ngươi rồi, Ngọc Hoàng Đại Đế thỉnh cầu ngươi lập tức đến Lăng Tiêu Bảo Điện, chống đỡ Hoàng Thiên." Thái Ất Thiên Tôn thở dài một tiếng, "Hoàng Thiên thâm bất khả trắc, Trấn Nguyên Đại Tiên còn bại dưới tay hắn, ta cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

Nhưng, vì Ngọc Hoàng Đại Đế đã đưa ra yêu cầu, ta cũng đành miễn cưỡng làm vậy.

Bệ Hạ hiện giờ đang ở đâu?" "Đã dời giá đến Dao Trì Tiên Cung."

Đạo đồng dắt tọa kỵ Cửu Đầu Sư Tử ra, Thái Ất Thiên Tôn cưỡi sư tử, hướng về Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trên đường đến Lăng Tiêu Bảo Điện, Hoàng Thiên thỉnh thoảng gặp Nhị Thập Bát Tinh Tú, chư Thần Lôi Bộ, Cửu Diệu Tinh Quân chặn đánh, những người này đều biết không phải đối thủ của Hoàng Thiên, vì vậy dùng chiến thuật luân phiên chiến đấu, vừa đánh vừa lui, kéo dài thời gian.

Nhưng dù vậy, quân mã Thiên Đình vẫn càng đánh càng ít, đến khi đến cửa Lăng Tiêu Bảo Điện, quân mã Thiên Đình đã không còn thành quân nữa.

Hoàng Thiên đứng bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, "Ngọc Hoàng Đại Đế, sao không ra đây, cùng ta quyết một trận thư hùng?

Chương 300

Rụt cổ trong góc nào đó, ngươi nghĩ mình xứng đáng là Tam Giới Chi Chủ có phách lực sao?" Không lâu sau, Thái Ất Thiên Tôn phiêu nhiên đến, tọa hạ Cửu Đầu Sư Tử, uy phong lẫm lẫm.

"Hoàng Thiên tổ sư, vì sao lại muốn hưng binh tác loạn?" Hoàng Thiên cười lớn: "Ha ha!

Trấn Nguyên Đại Tiên do Ngọc Hoàng Đại Đế thỉnh đến vừa bị ta đánh chạy, giờ lại đến một Thái Ất Thiên Tôn.

Ta muốn xem thử, Ngọc Đế có thể kéo dài đến bao giờ." Thái Ất Thiên Tôn nhìn Hoàng Thiên, "Tam Giới đã tôn Ngọc Hoàng Đại Đế làm chính chủ, vì sao ngươi lại muốn hung hăng bức người, đánh lên Thiên Cung?" Hoàng Thiên không tốt bụng nói: "Thái Ất Thiên Tôn, rõ ràng Ngọc Hoàng Đại Đế phái Thiên Binh Thiên Tướng vây tiễu Hoa Quả Sơn của ta, ta không còn cách nào khác, đành phải hưng binh tác loạn, đánh lên Thiên Cung." Thái Ất Thiên Tôn cười nói: "Hoàng Thiên tổ sư, ta tuy ở Diệu Nghiêm Cung ít ra ngoài, nhưng chuyện trong Tam Giới ta cũng nghe nói đôi chút.

Ta nghe nói, Ngọc Hoàng Đại Đế từng thỉnh ngươi lên núi, vô cùng tín nhiệm, giao cả Bàn Đào Viên, Ngự Mã Giám và Binh Khí Khố cho ngươi quản lý, nhưng ngươi lại bội tín khí nghĩa, cuỗm đi vật tư Thiên Đình, Ngọc Hoàng Đại Đế mới bất đắc dĩ phải thảo phạt." Hoàng Thiên khinh thường nói: "Đúng là như vậy, nhưng ta làm như vậy là có lý do.

Ngươi trong Tam Giới cũng có chút hư danh, mọi người đều xưng hô ngươi là Cứu Khổ Cứu Nạn Thiên Tôn, chắc hẳn cũng biết, dưới sự thống trị của Thiên Đình, dân chúng lầm than, khắp nơi đều là cô

hồn dã quỷ.

Thiên Đình như vậy, không nên lật đổ, thì để làm gì?" Thái Ất Thiên Tôn không cho là đúng, "Hoàng Thiên tổ sư, ngươi ở Tam Giới địa vị tôn sùng, lại là thủy tổ của võ đạo.

Ban đầu, nếu ngươi đồng ý Thiên Đình ủng lập Ngọc Hoàng Đại Đế, nếu ngươi phản đối, Tam Giới cũng sẽ tham khảo ý kiến của ngươi.

Nay, đại cục Tam Giới đã định, ngươi lại hưng binh tác loạn, không hợp tình lý." Hoàng Thiên chính sắc nói: "Thế giới của ta vô cùng đơn giản, ta cảm thấy thế giới công bằng thì nên đi bảo hộ.

Nếu thế giới đầy rẫy bất công, con người nên làm chủ vận mệnh, nghiền nát bất công!

Ta không quan tâm cái gọi là Thiên Đình chó má gì đó." "Thiên Đình không phải sản phẩm của sự thỏa hiệp giữa Xiển giáo, Tiệt giáo, Tây phương giáo và Đạo giáo sao?

Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, mấy lão già đạo mạo này mở một cuộc họp, chế định trật tự, muốn chúng sinh tuân thủ quy tắc trò chơi, ta là người đầu tiên phản đối!" Thái Ất Thiên Tôn nhíu mày, "Hoàng Thiên, ngươi cố chấp làm theo ý mình, tội ác của ngươi ngay cả địa ngục cũng không dung tha.

Ta tuyệt đối không cho phép ngươi càn rỡ ở Thiên Đình." Hoàng Thiên xoa xoa mũi, "Kẻ vừa rồi nói chuyện với ta, giờ đã bị ta đánh bại, không biết trốn đi đâu dưỡng thương rồi.

Thái Ất Thiên Tôn, thực lực của ngươi cố nhiên không tệ, nhưng sẽ không phải đối thủ của ta đâu." Hoàng Thiên vung ra một luồng khí lưu, luồng khí lưu hóa thành một thanh khí kiếm, như pha lê, chém

xuống Thái Ất Thiên Tôn một kiếm.

"Khai Thiên Nhất Kiếm!" Pháp môn do Hoàng Thiên tự sáng tạo, một kiếm chém ra, uy lực không kém gì Khai Thiên Tích Địa.

Thái Ất Thiên Tôn thúc đẩy chú ngữ, một đóa Cửu Sắc Liên Hoa nở rộ trên đỉnh đầu hắn, tản mát ra chín loại quang mang đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, đen và trắng.

Khai Thiên Nhất Kiếm đánh lên Cửu Sắc Liên Hoa, trong nháy mắt biến mất không dấu vết.

Hoàng Thiên cười nói: "Không hổ là Thái Ất Thiên Tôn, cũng có chút bản lĩnh." Thái Ất Thiên Tôn thổi ra một ngụm tiên khí, một chiếc bình sứ trắng tinh xuất hiện trong tay hắn, bên trong bình chứa Quỳnh Tương Ngọc Lộ.

Thái Ất Thiên Tôn lấy Dương Liễu Chi ra, nhẹ nhàng vung lên, Quỳnh Tương Ngọc Lộ rơi xuống như mưa.

Hoàng Thiên linh hoạt như vũ mao, dễ dàng tránh được công kích của Quỳnh Tương Ngọc Lộ.

Quỳnh Tương Ngọc Lộ rơi xuống đất, nhanh chóng biến mất không thấy đâu, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng, "Thái Ất Thiên Tôn, ngươi chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?

Dùng trận mưa phùn của ngươi để đánh bại ta?

Ngọc Hoàng Đại Đế đã đặt cọng rơm cứu mạng cuối cùng vào ngươi, xem ra, ngươi nhất định sẽ khiến Ngọc Hoàng Đại Đế thất vọng tột độ." Lời Hoàng Thiên vừa dứt, những Quỳnh Tương Ngọc Lộ kia đột nhiên biến đổi nhanh như u linh, trong Quỳnh Tương Ngọc Lộ có những hạt giống lấp lánh, như những viên đá tinh thể, lấp lánh trên không trung.

Xung quanh phát ra một trận âm thanh quỷ dị, ngay sau đó hạt giống bắt đầu sinh trưởng, sinh trưởng trong nháy mắt nảy mầm, trưởng thành, lập tức biến thành từng cây đại thụ.

Từng cây Tùng Sĩ Tốt và Cây Tiếu Binh sừng sững trước mặt Hoàng Thiên, trên mỗi cây đều có một khuôn mặt cổ xưa tang thương, râu ria rậm rạp, trên trán khắc đầy nếp nhăn.

Ban đầu, cây cối chỉ có vài cây, nhưng nhanh chóng, biến thành mấy chục cây, rồi lên đến hàng trăm cây, gần như chỉ trong nháy mắt, toàn bộ bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện đã trở thành một khu rừng rậm rạp, Hoàng Thiên phóng mắt nhìn, khắp nơi đều là cây đại thụ chọc trời, khắp nơi đều là những khuôn mặt cây.

"Hừ!

Thái Ất Thiên Tôn, ngươi nghĩ rằng làm ra mấy cây đại thụ đáng yêu này có thể ngăn cản ta sao?

Không một ai có thể ngăn cản ta tiến tới!" Khai Thiên Nhất Kiếm!

Hàng trăm cây Tùng Sĩ Tốt, Cây Tiếu Binh đồng loạt gãy đổ.

Hoàng Thiên một kích chém vào gốc cây, vì vậy nhanh chóng, những cây này bị chặt đứt, chỉ còn lại một gốc cây.

Chương 301

"Yếu ớt như vậy, ta còn tưởng những thụ nhân của ngươi ít nhất có thể gây cho ta chút phiền phức chứ!

Thái Ất Thiên Tôn, ngươi quá làm ta thất vọng rồi." Lời Hoàng Thiên vừa dứt, một cảnh tượng quỷ dị đã xảy ra, những cây vốn chỉ còn lại gốc cây, trong nháy mắt lại biến thành đại thụ chọc trời.

Thái Ất Thiên Tôn kiêu ngạo nói: "Cây cối của ta như hổ thêm cánh, Hoàng Thiên, hôm nay dù thế nào ngươi cũng sẽ bại dưới tay ta, chịu chết đi!" Thụ nhân lay động cành cây, những cành cây như những cánh tay, hiển nhiên đã trở nên thô tráng hơn.

Thụ nhân không biết đã sử dụng ma pháp quỷ dị gì, trong tay chúng không trung xuất hiện từng khối đá khổng lồ.

Hoàng Thiên cười cười, "Thái Ất Thiên Tôn, ngươi sẽ không ngu ngốc nghĩ rằng dùng đá có thể đập chết ta chứ?" Thái Ất Thiên Tôn nói: "Nếu ngươi coi thường lực công kích của đá, ngươi cứ việc không chống cự, để ta xem, sau khi bị đá đánh trúng, ngươi sẽ ra sao." Mặc dù Hoàng Thiên vô cùng tự tin, nhưng cũng không tự đại đến mức coi thường công kích của đá.

Khi những tảng đá bay về phía hắn, Hoàng Thiên rõ ràng cảm thấy đó không phải là đá bình thường.

Mỗi tảng đá dường như đều có lực lượng phiên giang đảo hải, khi đá đến gần, Hoàng Thiên không dám lơ là, như tia chớp nhẹ nhàng né tránh.

Hàng trăm thụ nhân không ngừng ném đá, tần suất tấn công quả thực quá nhanh, Hoàng Thiên trái tránh phải né.

Phá Thiên Quyền!

Khi nắm đấm của Hoàng Thiên đánh trúng những tảng đá kia, những tảng đá lập tức vỡ tan, trên không trung tràn ngập bụi bặm.

Ngay sau đó, mỗi thụ nhân đều bắt đầu thổi ra tiên khí, tiên khí hóa thành gió nhẹ, gió nhẹ hóa thành bão tố, bão tố cuộn lấy bụi bặm, trong nháy mắt, cát bay đá chạy.

Bụi bặm kèm theo cuồng phong, bay vào mắt Hoàng Thiên, rơi lên người Hoàng Thiên, thẩm thấu vào lỗ chân lông của hắn, ngay sau đó, cành cây của thụ nhân bắt đầu kéo dài vô hạn, càng biến càng dài, khóa chặt Hoàng Thiên.

Bụi bặm sắc bén như dao, không ngừng tấn công Hoàng Thiên, dường như muốn xé nát hắn.

Trong Dao Trì Tiên Cung, Ngọc Hoàng Đại Đế, Thác Tháp Lý Thiên Vương, Mã Vương Gia và những người khác đang lo lắng chờ đợi chiến báo.

Thiên Lý Nhãn quan sát mọi thứ, nói: "Khải tấu Bệ Hạ, Thái Ất Thiên Tôn đã sử dụng một trận pháp đại thụ, giam giữ Hoàng Thiên rồi." Ngọc Hoàng Đại Đế vui mừng không xiết, "Thái Ất Thiên Tôn quả nhiên lợi hại!

Trẫm muốn đi xem Hoàng Thiên diệt vong!" "Chư vị ái khanh, Thái Ất Thiên Tôn vừa ra tay, quả nhiên kinh thiên động địa, quỷ thần cũng phải khóc than a!

Nay, đã hàng phục được Hoàng Thiên, Trẫm muốn đi xem Hoàng Thiên làm sao giãy giụa trong tay Thái Ất Thiên Tôn, chư vị ái khanh, hãy cùng Trẫm dời giá đến Lăng Tiêu Bảo Điện." Ngọc Hoàng Đại Đế nôn nóng muốn quay về Lăng Tiêu Bảo Điện, Thác Tháp Lý Thiên Vương, Mã Vương Gia, Võ Tài Thần Triệu Công Minh và những

người khác nhìn nhau.

Thái Bạch Kim Tinh nói: "Khải tấu Bệ Hạ, lần trước, Trấn Nguyên Đại Tiên cũng ở Nam Thiên Môn ngoại chế phục Hoàng Thiên, nhưng khi chúng ta đến Nam Thiên Môn ngoại, Hoàng Thiên lại phản bại thành thắng.

Từ đó có thể thấy, Hoàng Thiên vô cùng xảo quyệt, ta kiến nghị Bệ Hạ, hãy ở lại đây, ngồi yên chờ thời." Ngay cả Lý Thiên Vương lần này cũng học khôn ra, nói: "Bệ Hạ, Thái Bạch Kim Tinh nói đúng, chúng ta ở Dao Trì Tiên Cung từ từ chờ đợi, chờ Thái Ất Thiên Tôn dâng đầu Hoàng Thiên cho Bệ Hạ.

Thái Ất Thiên Tôn quả nhiên lợi hại a!" Ôn Quỳnh nói: "Thái Ất Thiên Tôn không hổ là có danh tiếng tốt về cứu khổ cứu nạn trong Tam Giới, vừa ra tay, Hoàng Thiên lập tức không thể chống cự." Chúng tiên bắt đầu hết lời ca ngợi Thái Ất Thiên Tôn, mặc dù chúng tiên đều tâng bốc rằng Thái Ất Thiên Tôn nắm chắc phần thắng, nhưng việc một mực ngăn cản Ngọc Hoàng Đại Đế đi Lăng Tiêu Bảo Điện ngầm ám chỉ rõ ràng rằng Hoàng Thiên có khả năng lớn sẽ phản bại thành thắng.

Hoàng Thiên và Thái Ất Thiên Tôn, ai thắng ai bại vẫn chưa thể biết trước.

Sau một hồi nịnh bợ, Ngọc Hoàng Đại Đế cũng đành nói: "Vì các vị ái khanh đều khuyên Trẫm nên ở lại, vậy Trẫm sẽ ở lại đây, tiếp tục chờ đợi tin tốt của Thái Ất Thiên Tôn.

Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ, tiếp tục cho Trẫm dò la tình báo." Lúc này, Hoàng Thiên bị bụi phấn do thụ mộc vỡ nát bay vào mắt và lỗ chân lông, thân thể hắn cũng bị những thụ nhân xung quanh dùng cành cây quấn chặt.

Toàn bộ khu rừng cây đều biến thành những luồng thần quang quỷ

dị.

Bụi phấn rõ ràng có độc, khi bụi phấn xâm nhập vào Hoàng Thiên, hắn cảm thấy từng trận đau rát khó nhịn, toàn bộ mắt hắn hoàn toàn không nhìn thấy gì, xung quanh, tối tăm không thấy được năm ngón tay.

Bụi phấn xâm nhập vào lỗ chân lông cũng bắt đầu đi vào máu, tứ chi Hoàng Thiên bắt đầu xuất hiện cảm giác tê liệt.

Thái Ất Thiên Tôn chiếm thượng phong, nhưng vẫn không dám lơ là, vung phất trần, công kích vào ấn đường và tim Hoàng Thiên mấy cái.

Hoàng Thiên vẫn bất động.

"Hoàng Thiên, quả nhiên không hổ là một đại tông sư, thụ mộc của ta xuất từ vực sâu địa ngục, bụi phấn của thụ mộc là kịch độc.

Bị ta dùng kịch độc bụi phấn đánh trúng mắt, lại bị ta trực tiếp công kích ấn đường và tim, vậy mà không chết?

Cố nhiên pháp lực vô biên, nhưng hiện giờ ngươi đã hoàn toàn mù, cũng chú định sẽ bại dưới tay ta." Hoàng Thiên phát ra một tiếng cười cuồng loạn, mở bừng mắt!

Ban đầu, Thái Ất Thiên Tôn còn tưởng rằng Hoàng Thiên bị bụi phấn kịch độc vô cùng đánh trúng mắt thì sẽ hoàn toàn mù lòa, nhưng lúc này Hoàng Thiên, đôi mắt sáng ngời có thần.

Chương 302

Thái Ất Thiên Tôn vô cùng chấn kinh, trừng lớn mắt, “Sao lại như vậy?

Vì sao lại như vậy?” Đôi mắt Hoàng Thiên lóe lên lửa giận, lửa giận hóa thành tia điện, những tia điện nhảy múa, đánh ra từ hai con ngươi lạnh như băng của Hoàng Thiên, trong nháy mắt thiêu hủy toàn bộ Tùng Sĩ Tốt và Cây Tiếu Binh trước mặt.

Hoàng Thiên nhẹ nhàng thở ra một hơi, luồng khí đó đậm màu xanh lục, là độc tố xâm nhập vào cơ thể Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên tay trái nhẹ nhàng vạch một đường, luồng khí độc hóa thành một bong bóng khí, lơ lửng trong tay Hoàng Thiên.

“Hừ!

Thái Ất Thiên Tôn, những thụ nhân địa ngục này của ngươi quả thực không tệ, thần minh yêu ma bình thường bị bụi phấn đánh trúng mắt, xâm nhập lỗ chân lông, tất sẽ chết không nghi ngờ gì, nhưng đáng tiếc, những tiểu xảo điêu trùng này, căn bản không thể làm hại ta!” “Hừ!

Thái Ất Thiên Tôn, những thụ nhân địa ngục này của ngươi quả thực không tệ, thần minh yêu ma bình thường bị bụi phấn đánh trúng mắt, xâm nhập lỗ chân lông, tất sẽ chết không nghi ngờ gì, nhưng đáng tiếc, những tiểu xảo điêu trùng này, căn bản không thể làm hại ta!” “Chết đi!” Hoàng Thiên ném bong bóng khí trong tay về phía Thái Ất Thiên Tôn.

Thái Ất Thiên Tôn tế ra Cửu Sắc Liên Hoa, bong bóng khí độc bị thần quang phát ra từ Cửu Sắc Liên Hoa đánh nát, bong bóng khí vỡ thành những hạt nước nhỏ, như mưa phùn, rơi xuống Cửu Sắc Liên

Hoa.

Thần quang đánh trúng mưa, từng đóa liên hoa nở rộ trên không trung.

Thái Ất Thiên Tôn giận dữ nhìn Hoàng Thiên, "Những thụ mộc này của ta xuất từ nơi liệt diễm địa ngục, hấp thu oán khí và cừu hận lớn nhất giữa trời đất, dùng số vạn năm thời gian mới tích tụ được kịch độc đáng sợ nhất trên thế giới, vì sao, rõ ràng ngươi đã bị bụi phấn thụ mộc đánh trúng, lại vẫn bình yên vô sự?" Hoàng Thiên khinh thường không thèm để ý, "Những cái kịch độc bột phấn chó má đó của ngươi, ta cầm ăn như mù tạt cũng không sao cả.

Thái Ất Thiên Tôn, có bản lĩnh thì cứ việc dùng hết đi!" Thái Ất Thiên Tôn liếc mắt ra hiệu cho Cửu Đầu Sư Tử bên cạnh.

Cửu Đầu Sư Tử gầm lên một tiếng giận dữ, há to miệng máu, lao về phía Hoàng Thiên.

Cửu Đầu Sư Tử có chín cái đầu, uy phong lẫm lẫm.

"Hừ!

Thái Ất Thiên Tôn, ngươi không có bản lĩnh sao, lại còn phái cả tọa kỵ của mình đến đối phó với ta!

Được thôi, ta sẽ chơi đùa với con sư tử ngu ngốc này một phen." "Khai Thiên Nhất Kiếm!" Một thanh kiếm khổng lồ, chém xuống đầu Cửu Đầu Sư Tử.

Khai Thiên Nhất Kiếm có uy lực không kém gì một nhát búa khi Hình Thiên Khai Thiên Tích Địa năm xưa, vì vậy, Hoàng Thiên chỉ dùng một kiếm, đã chém đứt ba cái đầu của sư tử.

Ba cái đầu sư tử rơi xuống mây, nhuộm đỏ mặt đất bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Ha ha!

Thái Ất Thiên Tôn, Cửu Đầu Sư Tử của ngươi, từ nay về sau nên đổi tên thành Lục Đầu Sư Tử rồi!” Mặc dù đã mất đi một phần ba số đầu, nhưng Cửu Đầu Sư Tử vẫn gầm gừ giận dữ, lao về phía Hoàng Thiên.

Tiếng sư tử gầm rung chuyển trời đất, Lăng Tiêu Bảo Điện vì thế mà rung chuyển, ngay cả Ngọc Hoàng Đại Đế, Thác Tháp Lý Thiên Vương và những người khác ở Dao Trì Tiên Cung xa xôi cũng nghe thấy tiếng sư tử gầm.

Sư tử tiếp tục tấn công Hoàng Thiên, khiến Hoàng Thiên vô cùng bất ngờ.

“Con nghiệt súc này, lại không biết tốt xấu, dám tiếp tục công kích ta, được thôi!

Chịu chết đi!” “Phá Thiên Quyền!” Phá Thiên Quyền đủ sức xé nát trời đất, lập tức đập nát bốn cái đầu của Cửu Đầu Sư Tử, óc văng tung tóe.

Giờ thì Cửu Đầu Sư Tử chỉ còn lại hai cái đầu.

“Nghiệt súc, giờ thì biết sự lợi hại của ta rồi chứ!” Tuy nhiên, Cửu Đầu Sư Tử dường như không biết đau đớn là gì, tiếp tục nghiêng mình lao tới, áp sát người Hoàng Thiên, há miệng cắn xuống đầu Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên giáng một quyền vào Cửu Đầu Sư Tử, cái đầu sư tử còn lại cũng bị Hoàng Thiên đánh nát một cái, giờ thì Cửu Đầu Sư Tử toàn thân đẫm máu, chỉ còn lại một cái đầu.

Tuy nhiên, cái đầu sư tử còn lại của Cửu Đầu Sư Tử gầm lên một tiếng giận dữ, những cái đầu bị thương liên tục mọc ra những cái đầu khác.

Nhanh chóng, Cửu Đầu Sư Tử lại khôi phục hình dạng ban đầu, há to miệng máu, một ngụm nuốt Hoàng Thiên vào trong miệng.

Cửu Đầu Sư Tử dùng sức xé nát, ngay sau đó, dùng sức ném Hoàng Thiên lên không trung.

Hoàng Thiên bay ra ngoài, hắn liếc thấy Cửu Sắc Liên Hoa bên dưới, đang dịch chuyển tinh tú, chờ đợi hắn.

Hoàng Thiên tung một chưởng về phía Cửu Sắc Liên Hoa.

Chương 303

Vô số Địa Ngục Hỏa Thạch từ trên trời giáng xuống, rơi lên Cửu Sắc Liên Hoa, tuy nhiên, Địa Ngục Hỏa Thạch gào thét còn chưa kịp chạm đất, đã bị thần quang của Cửu Sắc Liên Hoa đánh tan toàn bộ.

Hoàng Thiên nhân lúc Cửu Sắc Liên Hoa đang phòng ngự Địa Ngục Hỏa Thạch, xoay người trên không, tránh khỏi Cửu Sắc Liên Hoa.

Hoàng Thiên thúc đẩy chú ngữ, một con Lôi Đình Tích Dịch khổng lồ, cao mấy vạn trượng, xuất hiện trước mặt Cửu Đầu Sư Tử.

Nhìn cảnh này, Thái Ất Thiên Tôn vô cùng chấn kinh.

"Hoàng Thiên, tọa kỵ của ngươi sao?" Hoàng Thiên khinh thường nói: "Hừ!

Người đặc lập độc hành như ta, mới không cần tọa kỵ!

Ta không giống ngươi, cả ngày cưỡi một con quái thú tọa kỵ, sợ người khác không biết thân phận và địa vị của mình.

Con Lôi Đình Tích Dịch này, không phải ta tùy tiện triệu hoán ra đâu." Sinh vật tùy tiện triệu hoán ra lại có thể hình còn cao hơn Thái Sơn, Thái Ất Thiên Tôn chấn kinh đứng bất động tại chỗ, rơi vào sự tự nghi ngờ sâu sắc.

Cửu Đầu Sư Tử dù sao cũng chỉ là tọa kỵ của Thái Ất Thiên Tôn, Hoàng Thiên khinh thường không muốn động thủ với tọa kỵ, dứt khoát triệu hoán một con Lôi Đình Tích Dịch, để nó đối đầu với Cửu Đầu Sư Tử.

Cửu Đầu Sư Tử gầm lên một tiếng giận dữ, cũng biến thành cao mấy vạn trượng, há to miệng máu, xé nát lẫn nhau với Lôi Đình Tích

Dịch.

Địa Ngục Hỏa Thạch trên không càng lúc càng dữ dội, như mưa xối xả, Thái Ất Thiên Tôn đành phải điều khiển Cửu Sắc Liên Hoa, trên không trung thay mình chống đỡ Địa Ngục Hỏa Thạch.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên đã lướt xuống phía dưới Cửu Sắc Liên Hoa, cách Thái Ất Thiên Tôn chỉ một tấc.

Không còn Cửu Sắc Liên Hoa bảo hộ, Cửu Đầu Sư Tử ở xa đang bị Lôi Đình Tích Dịch quấn lấy, lúc này, Thái Ất Thiên Tôn đành phải trực tiếp đối mặt với Hoàng Thiên ở cự ly gần.

"Khai Thiên Nhất Kiếm!" Kiếm khí như du long, Thái Ất Thiên Tôn dùng phất trần ngăn cản, không còn Cửu Sắc Liên Hoa che chở, lần này, phất trần trong tay Thái Ất Thiên Tôn lập tức đứt gãy, hắn thổ huyết tiên, như sao băng, bị chấn bay đi, biến mất ở chân trời xa xăm.

Lúc này Cửu Đầu Sư Tử đã cắn chết Lôi Đình Tích Dịch, thấy Thái Ất Thiên Tôn bị Hoàng Thiên một kiếm đánh bay về phía đông, lập tức gào thét đuổi theo.

Trong Dao Trì Tiên Cung, Ngọc Hoàng Đại Đế tưởng rằng nắm chắc phần thắng, đã sai tiên nữ dâng lên một số quả và mỹ tửu, cùng một số thần tiên dùng bữa.

Không lâu sau, Thiên Lý Nhãn vội vàng chạy vào.

Ngọc Hoàng Đại Đế cười nói: "Thiên Lý Nhãn, chẳng phải Hoàng Thiên đã chết thấu rồi sao?

Trẫm nói sớm rồi, chúng ta nên sớm đến Lăng Tiêu Bảo Điện, tận mắt quan sát Thái Ất Thiên Tôn của ta đánh giết Hoàng Thiên." Thiên Lý Nhãn lộ vẻ khó xử, "Bệ Hạ, Thái Ất Thiên Tôn đã chiến bại rồi!" Chúng thần lập tức bắt đầu xôn xao, Ngọc Hoàng Đại Đế đứng dậy,

giận dữ nói: “Thiên Lý Nhãn, ta thấy ngươi là thiên lý mù thì có!

Chẳng phải ngươi nói với Trẫm, Hoàng Thiên bị thụ nhân giam giữ, bị kịch độc bụi phấn đánh trúng rồi sao?” Thiên Lý Nhãn nói: “Bệ Hạ, lời tiểu nhân nói đều là sự thật, chỉ là, chiến đấu lực của Hoàng Thiên quả thực không thể coi thường, hắn nhanh chóng thoát khỏi sự trói buộc của thụ nhân, kịch độc bụi phấn đó dường như không có bất kỳ tác dụng nào đối với Hoàng Thiên.

Bệ Hạ, hiện giờ Thái Ất Thiên Tôn đã bị Hoàng Thiên trọng thương, không biết đã bay đi đâu, Cửu Đầu Sư Tử cũng đã bỏ chạy.” Thái Bạch Kim Tinh nói: “Bệ Hạ, vì Thái Ất Thiên Tôn đã chiến bại, Dao Trì Tiên Cung chúng ta cũng không thể ở lại được.

Chúng ta mau chóng tránh đi, tránh mũi nhọn của hắn.” Ngọc Hoàng Đại Đế nhìn Mã Vương Gia, Thác Tháp Lý Thiên Vương, Ôn Quỳnh, Võ Tài Thần Triệu Công Minh và những người trước mặt.

“Một lũ phế vật!

Trẫm nuôi bao nhiêu võ tướng, có ích lợi gì chứ?

Có câu, dưỡng binh ngàn ngày dụng binh một thời, Trẫm nuôi một lũ phế vật mấy ngàn năm, nay gặp một Hoàng Thiên, đã hai lần thảm bại ở Hoa Quả Sơn thì thôi đi, nay Trẫm lại phải một lần nữa tránh mũi nhọn của hắn.” Ngọc Hoàng Đại Đế nhìn Mã Vương Gia, Thác Tháp Lý Thiên Vương, Ôn Quỳnh, Võ Tài Thần Triệu Công Minh và những người trước mặt.

“Một lũ phế vật!

Trẫm nuôi bao nhiêu võ tướng, có ích lợi gì chứ?

Có câu, dưỡng binh ngàn ngày dụng binh một thời, Trẫm nuôi một lũ phế vật mấy ngàn năm, nay gặp một Hoàng Thiên, đã hai lần thảm bại ở Hoa Quả Sơn thì thôi đi, nay Trẫm lại phải một lần nữa tránh

mũi nhọn của hắn.” Từ Nam Thiên Môn ngoại, Lăng Tiêu Bảo Điện, rồi đến Dao Trì Tiên Cung, Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không biết phải trốn đến bao giờ.

Không lâu sau, Vương Mẫu Nương Nương dẫn theo một đám nữ tiên, vội vàng đi tới.

Vương Mẫu Nương Nương nói: “Bệ Hạ, thần thiếp nghe nói Hoàng Thiên đại náo Thiên Cung, liên tục đánh bại Trấn Nguyên Đại Tiên, hiện đang đối đầu với Thái Ất Thiên Tôn.” Ngọc Hoàng Đại Đế thở dài một tiếng, “Ngươi đến quá muộn rồi, tin tức mới nhất cho thấy, Thái Ất Thiên Tôn đã bị Hoàng Thiên đánh bại.” Vương Mẫu Nương Nương nói: “Nếu Trấn Nguyên Đại Tiên không phải đối thủ của Hoàng Thiên, Thái Ất Thiên Tôn không đối phó được Hoàng Thiên cũng hợp tình hợp lý.

Bệ Hạ, hiện giờ Thiên Đình chúng ta đang đối mặt với tai họa diệt vong, lúc này chỉ có thể đi thỉnh Tam Thanh Tổ Sư, mới có thể đánh lui Hoàng Thiên.” Chúng thần cũng nhao nhao hô hoán tên Tam Thanh Tổ Sư, ban đầu, Ngọc Hoàng Đại Đế một chút cũng không muốn đi thỉnh Tam Thanh, dù sao, thỉnh Tam Thanh Tổ Sư, có nghĩa là Ngọc Hoàng Đại Đế cần phải cúi mình khom lưng, khấu đầu vấn an Tam Thanh Tổ Sư.

Sự việc đến nước này, Ngọc Hoàng Đại Đế cũng chỉ còn một con đường là đi thỉnh Tam Thanh Tổ Sư.

Chương 304

Vương Mẫu Nương Nương nói: "Bệ Hạ, thần thiếp sẽ cùng ngươi đi thỉnh Tam Thanh Tổ Sư, chỉ cần một trong ba vị Tổ Sư Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Thái Thượng Lão Quân bằng lòng ra mặt vì Thiên Đình chúng ta, Hoàng Thiên sẽ không đáng ngại." Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương, dưới sự ủng hộ của các văn võ đại thần, đã đến Đâu Suất Cung.

Đâu Suất Cung chính là nơi ở của Thái Thượng Lão Quân.

Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương đến trước cửa, cổng lớn đóng chặt, Ngọc Hoàng Đại Đế tự mình gõ cửa.

Không lâu sau, một đạo đồng đi ra.

Ngọc Hoàng Đại Đế ôn hòa nói: "Đạo...

Đạo đồng nói: "Sư phụ của ta đang bế quan, đã dặn, bất kỳ ai cũng không được làm phiền." Ngọc Hoàng Đại Đế mặt đầy giận khí, Thái Bạch Kim Tinh liền vội nói: "Vì Thái Thượng Lão Quân đang bận bế quan, chúng ta đương nhiên không thể làm phiền lão nhân gia.

Bệ Hạ, chúng ta đi Ngọc Hư Cung đi!" Chúng tiên ủng hộ Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương, đến bên ngoài Ngọc Hư Cung.

Cổng lớn Ngọc Hư Cung mở rộng, Bạch Hạc Đồng Tử đang quét dọn sân.

Ngọc Hoàng Đại Đế vô cùng vui mừng, nói khẽ: "Ngọc Hư Cung mở rộng cửa, nhất định Nguyên Thủy Thiên Tôn đã biết ta đến." Đến cửa, Bạch Hạc Đồng Tử lại ngăn lại.

"Bệ Hạ, Vương Mẫu, sư phụ của ta đã nói, nếu Bệ Hạ đến vì

những chuyện tục sự tranh chấp của Tam Giới, xin hãy quay về đi!" Ngọc Hoàng Đại Đế vô cùng uất ức, "Nguyên Thủy Thiên Tôn đã biết Thiên Đình gặp nạn, vì sao không cứu giúp?" Bạch Hạc Đồng Tử nói: "Gia sư đã nói, kiếp số Thiên Đình, nếu Hoàng Thiên thực sự đánh đến cửa Ngọc Hư Cung, gia sư tự nhiên sẽ ra tay." Nếu Hoàng Thiên thực sự giết đến cửa Ngọc Hư Cung, thần tiên Tam Giới e rằng cũng đã chết gần hết rồi.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không chịu ra tay, Ngọc Hoàng Đại Đế đành phải giận dữ quay người, dẫn theo các văn võ đại thần, đi đến Bích Du Cung.

Bích Du Cung của Thông Thiên Giáo Chủ, là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của Ngọc Hoàng Đại Đế.

Ngọc Hoàng Đại Đế hận hận nói: "Thái Thượng Lão Quân bế môn tạ khách, Nguyên Thủy Thiên Tôn bày đặt không chịu ra tay, vậy Thông Thiên Giáo Chủ, sẽ giúp ta chống đỡ Hoàng Thiên sao?" Thái Bạch Kim Tinh nói: "Thông Thiên Giáo Chủ là người cổ đạo nhiệt tràng, nếu Bệ Hạ có thể gặp Thông Thiên Giáo Chủ, khẩn cầu hắn, ta thấy Thông Thiên Giáo Chủ nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Đến bên ngoài Bích Du Cung, đạo đồng ngăn lại.

Ngọc Hoàng Đại Đế nói: "Tiên đồng, Thông Thiên Giáo Chủ có ở nhà không?" Tiên đồng đánh giá Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương, "Sư phụ của ta đã đoán được ý của ngươi, Bệ Hạ, nếu muốn gặp sư phụ của ta, chỉ có ngươi và Vương Mẫu Nương Nương được vào, còn các văn võ bá quan khác, không được phép vào Bích Du Cung của ta." Sau khi liên tiếp bị Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn từ chối, Ngọc Hoàng Đại Đế cuối cùng cũng có thể gặp Thông Thiên Giáo Chủ, lập tức bỏ lại các văn võ đại thần, dẫn theo Vương Mẫu Nương Nương, tiến vào Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ đoan tọa trên đạo đài, bế mục ngưng thần.

Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương quỳ phục dưới đất, khấu đầu trước Thông Thiên Giáo Chủ.

Ngọc Hoàng Đại Đế lớn tiếng nói: "Đệ tử vô năng, kinh nhiễu Tổ Sư thanh tu, thực sự hổ thẹn.

Tổ Sư, đã biết Hoàng Thiên tác loạn, xin lão nhân gia nhất định phải giúp con, đánh lui Hoàng Thiên." Thông Thiên Giáo Chủ từ từ mở mắt, "Bình thường, ngươi toàn thích kết giao với Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu hai người họ có một người ra tay, thì ngươi cũng sẽ không đến Bích Du Cung của ta.

Họ không chịu ra tay giúp, ta cũng sẽ không ra tay." Ngọc Hoàng Đại Đế thầm than khổ, Vương Mẫu Nương Nương nói: "Tổ Sư, Hoàng Thiên đã đánh bại Trấn Nguyên Đại Tiên ở Nam Thiên Môn, đánh bại Thái Ất Thiên Tôn bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, hiện giờ, nếu Tam Thanh đều bế môn không chịu ra tay tương trợ, Thiên Đình chúng ta chẳng phải sẽ nguy trong sớm tối sao?" Ngọc Hoàng Đại Đế nói: "A!

Tổ Sư, ban đầu, Xiển giáo, Tiệt giáo, Đạo giáo, Tây phương giáo thỏa hiệp với nhau, tế xuất Phong Thần Bảng, mới xác lập địa vị thống trị của Thiên Đình ta ở Tam Giới.

Nếu mọi người đều không chịu giúp ta, Tam Giới e rằng sẽ loạn mất rồi." Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Ta tuy không ra tay tương trợ, nhưng lại có thể chỉ cho ngươi một con đường sáng.

Ngươi hãy đi tìm Tây phương giáo, Tây phương giáo có Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân pháp lực vô biên, hãy đi tìm họ đi!" Hiện giờ, dường như cũng chỉ còn một con đường này.

Ngọc Hoàng Đại Đế lộ vẻ khó xử, "Chỉ là, Tây phương giáo Phật

môn, chúng ta mà như vậy đi cầu xin Tây phương giáo, e rằng sẽ làm mất thể diện Thiên Đình chúng ta." Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Đạo tuy hai môn, lý hợp nhất.

Chỉ là, Đạo môn chúng ta dùng Hoàng Đình, Phật môn dùng Tam Thừa Diệu Pháp.

Ngươi hãy đi cầu cứu Tây phương giáo đi!

Theo ta được biết, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Hoàng Thiên, vốn có ân oán với nhau." Thiên Đình phái sứ giả Thái Bạch Kim Tinh đến Linh Sơn, hai vị giáo chủ Tây phương giáo Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã tiếp kiến Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh nói: "Hoàng Thiên vô cùng kiêu ngạo, xin hai vị Tổ Sư nhất định phải giúp Thiên Đình chúng ta, đánh bại Hoàng Thiên.

Ngọc Hoàng Đại Đế hứa, chỉ cần đánh bại được Hoàng Thiên, Thiên Đình chúng ta nhất định sẽ trọng thưởng Tây phương giáo." Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân trao đổi ánh mắt.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Thiên Đình gặp nạn, Tây phương giáo chúng ta tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Chỉ là, ta và Chuẩn Đề Đạo Nhân đã sớm lui về phía sau, những năm gần đây, mọi việc của Tây phương giáo Phật môn đều giao cho Như Lai Phật Tổ, ta sẽ phái ngài ấy đi cứu viện." Trong Tam Giới, đã sớm có lời đồn, Tây phương giáo chuẩn bị đổi tên thành Phật giáo, vị giáo chủ Phật giáo tiếp theo là Như Lai Phật Tổ.

Đối với Như Lai Phật Tổ, Thái Bạch Kim Tinh cũng không xa lạ gì, người này chính là đại đệ tử Đa Bảo Đạo Nhân của Thông Thiên Giáo Chủ.

Đa Bảo Đạo Nhân sau Phong Thần Đại Chiến, đầu nhập Tây

phương giáo, nhanh chóng trở thành một tú tài được Tây phương giáo trọng vọng nhất, trở thành Như Lai Phật Tổ.

Chương 305

Mặc dù không thể thỉnh được Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, nhưng có thể thỉnh được Như Lai Phật Tổ, Thái Bạch Kim Tinh cũng có thể về Thiên Đình giao phó công việc rồi.

Khi Thái Bạch Kim Tinh và Như Lai Phật Tổ trở về Thiên Đình, Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương và văn võ bá quan đều lui về Đấu Ngưu Cung.

Đa Bảo Đạo Nhân sau Phong Thần Đại Chiến, đầu nhập Tây phương giáo, nhanh chóng trở thành một tú tài được Tây phương giáo trọng vọng nhất, trở thành Như Lai Phật Tổ.

Mặc dù không thể thỉnh được Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, nhưng có thể thỉnh được Như Lai Phật Tổ, Thái Bạch Kim Tinh cũng có thể về Thiên Đình giao phó công việc rồi.

Khi Thái Bạch Kim Tinh và Như Lai Phật Tổ trở về Thiên Đình, Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương và văn võ bá quan đều lui về Đấu Ngưu Cung.

Ban đầu, Ngọc Hoàng Đại Đế còn nghĩ rằng Thái Bạch Kim Tinh sẽ thỉnh một trong hai vị Chuẩn Đề Đạo Nhân hoặc Tiếp Dẫn Đạo Nhân, nhưng không ngờ, lại là Như Lai Phật Tổ.

Mặc dù trong lòng bất mãn, nhưng Như Lai Phật Tổ dù sao cũng là một cao thủ có tiếng của Tây phương giáo, Ngọc Hoàng Đại Đế đành phải gượng cười, nghênh tiếp hắn.

"Như Lai Phật Tổ, Hoàng Thiên đã đến Dao Trì Tiên Cung rồi, Thiên Binh Thiên Tướng của ta đã dốc hết sức để ngăn cản, nhưng vô năng vô lực.

Ta chỉ có thể ký thác hy vọng vào Phật Tổ.” Như Lai Phật Tổ cười cười, “Một Hoàng Thiên nhỏ bé, căn bản không thể là đối thủ của ta, Bệ Hạ, cứ yên tâm, ta nhất định có thể hàng phục Hoàng Thiên.” Như Lai Phật Tổ đến Dao Trì Tiên Cung, Hoàng Thiên đang chờ đợi ở đó.

Hoàng Thiên đánh giá Như Lai Phật Tổ, “Hừ!

Ta còn tưởng Thiên Đình sẽ thỉnh Tam Thanh Tổ Sư, hóa ra, lại chỉ là một đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ.” Như Lai Phật Tổ chính sắc nói: “Hoàng Thiên, ta từng là đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ, ta từng là Đa Bảo Đạo Nhân, đúng là như vậy, chỉ là hiện giờ, ta đã nhập Phật môn, trở thành Như Lai Phật Tổ!” “Vậy, ngươi quên gốc quên tổ, ngay cả sư phụ Thông Thiên Giáo Chủ của mình cũng không chịu nhận sao?” Hoàng Thiên châm chọc.

Như Lai Phật Tổ cười lạnh một tiếng, “A a!

Ta đã nhập Phật môn, chuyện của ngươi tự nhiên cũng đều quên hết rồi, đủ loại nhân quả của ngươi, không liên quan gì đến ta.

Hoàng Thiên, ngươi là thủy tổ của võ đạo, nhưng lại nhiều lần chống đối Thiên Đình, rốt cuộc có ý đồ gì?” Hoàng Thiên khinh thường nói: “Ta thấy Thiên Đình không vừa mắt, thấy Tam Giới không thuận mắt, thì cải biến trật tự thôi!

Ngươi nghĩ, những kẻ cao cao tại thượng đó, đang mưu tính, chế định cái gọi là Thiên Đình vô ưu, sai lầm lớn! ” Như Lai Phật Tổ gật đầu, “Ban đầu, khi chế định trật tự Tam Giới, quả thực có sai lầm, vì ta đối với tà ma ngoại đạo quá nhân từ, mới dẫn đến Tam Giới động loạn như vậy.” Hoàng Thiên thản nhiên nói: “Ta vốn dĩ còn nghĩ, nhập Phật môn thì thật sự có thể nhìn thấu trần thế, không ngờ, lại bảo thủ không thay đổi, tự cho là đúng.

Người Phật môn và Đạo môn giống nhau, ngu xuẩn đến cực điểm.

Ta muốn giết sạch lũ ngu xuẩn này.” Như Lai Phật Tổ đưa tay phải ra, đánh ra một chưởng.

Trời đất trong nháy mắt bắt đầu rung chuyển, Dao Trì Tiên Cung xung quanh bắt đầu rung lắc dữ dội.

Một chưởng, uy lực vô cùng, dường như ngưng tụ vô số lực lượng tinh thần.

Hoàng Thiên không né tránh.

Phá Thiên Quyền!

Hoàng Thiên lựa chọn dùng Phá Thiên Quyền, nghênh tiếp Như Thần Chưởng.

Quyền chưởng chạm nhau, một cỗ sức mạnh cực lớn bùng phát ra, vô số cung điện xung quanh trong nháy mắt bị đánh nát.

Hoàng Thiên thầm nghĩ: “Đa Bảo Đạo Nhân đi Tây phương, nay trở thành Như Lai Phật Tổ, quả nhiên đạo hạnh đã tinh tiến không ít, xem ra Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã giúp Như Lai Phật Tổ không ít.” Như Lai Phật Tổ nói: “Hoàng Thiên, ngươi cứng rắn đỡ Như Thần Chưởng của ta, vậy mà không chết, quả nhiên lợi hại.” Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng, “Xem ra ngươi ở Tây phương Cực Lạc thế giới lâu rồi, không gặp đối thủ, càng ngày càng kiêu ngạo rồi.

Như Lai Phật Tổ, sẽ không thật sự ngu ngốc, tự cho là có thể đánh bại ta chứ!” Hoàng Thiên đặt hai tay chắp lại, từ từ mở ra.

Một thanh kiếm do khí lưu tạo thành, tản mát thần quang bảy màu quỷ dị, phù hiện trong tay hắn.

“Chịu chết đi!

Khai Thiên Nhất Kiếm!” Như lực lượng Hồng Hoang của Bàn Cổ Khai Thiên Tích Địa, từ kiếm khí của Hoàng Thiên phát ra, đánh thẳng

vào Như Lai Phật Tổ, che phủ đầu và mặt hắn.

Uy lực của Khai Thiên Nhất Kiếm, không kém gì sự tồn tại của Bàn Cổ Khai Thiên Tích Địa.

Kiếm khí tản mát ra từng luồng sáng trong trẻo, như tinh tú trong đêm đông lạnh giá.

Đối mặt với Khai Thiên Nhất Kiếm mà Hoàng Thiên tế xuất, Như Lai Phật Tổ không dám lơ là.

Chương 306

"Thập Nhị Phẩm Liên Đài!" Một đóa liên hoa nở rộ trên đầu Như Lai Phật Tổ.

Nhìn liên đài tản mát ra từng luồng kim quang, Hoàng Thiên không khỏi nhíu mày.

"Thập Nhị Phẩm Liên Đài, vốn là pháp bảo hộ thân của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, xem ra Tiếp Dẫn Đạo Nhân quả nhiên coi trọng Như Lai, ngay cả Thập Nhị Phẩm Liên Đài cũng ban cho Như Lai.

Khoan đã, hình như có chỗ nào đó không đúng." Thập Nhị Phẩm Liên Đài đáng lẽ phải có mười hai cánh sen, nhưng Hoàng Thiên đếm đi đếm lại, tổng cộng chỉ có chín cánh.

Hoàng Thiên không nhịn được cười lớn, "Như Lai, ngươi không biết đếm sao?

Rõ ràng là Cửu Phẩm Liên Đài, sao lại dùng thứ kém chất lượng để giả làm Thập Nhị Phẩm Liên Đài?

Dù sao cũng từng là đệ tử đắc ý của Thông Thiên Giáo Chủ, ngay cả số cũng không đếm rõ ràng, sẽ khiến người ta chê cười." Như Lai Phật Tổ lộ ra vẻ cười dữ tợn, "Rõ ràng là Thập Nhị Phẩm Liên Đài, chỉ là ngươi không nhận ra thôi.

Ban đầu, Thập Nhị Phẩm Liên Đài vốn có mười hai cánh, nhưng sau đó xuất hiện một con ve máu, đã nuốt chửng ba cánh của Thập Nhị Phẩm Liên Đài, biến thành hình dạng hiện tại.

Sau này, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã ban Thập Nhị Phẩm Liên Đài cho ta." Hoàng Thiên cười khinh thường, "Cửu Phẩm Liên Đài chính là Cửu Phẩm Liên Đài, hà tất phải đánh sưng mặt mà giả làm kẻ giàu có,

mạo nhận Thập Nhị Phẩm Liên Đài chứ?

Nói lại, nếu không phải vì Thập Nhị Phẩm Liên Đài phẩm chất hạ thấp, rơi xuống thành Cửu Phẩm Liên Đài, Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại bỏ được mà tặng cho ngươi sao?" Như Lai Phật Tổ chính sắc nói: "Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân đã sớm nội định ta là Phật Tổ sẽ quản lý Tây phương giáo, cải cách Tây phương giáo chỉ là vấn đề thời gian.

Chờ Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân thoái vị, ta sẽ là người nắm quyền Tây Thiên Cực Lạc thế giới." Hoàng Thiên cười lạnh nói: "A!

Giáo của ngươi cơ bản cũng ngày càng suy yếu.

Như Lai Phật Tổ, khi còn ở Tiệt giáo, ngươi yếu ớt như một con gà, sẽ không vì đến Tây phương thế giới, đổi một cái tên mà trở nên cường đại.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi, đời này cũng không thể đạt được cảnh giới Thánh Nhân!" Như Lai Phật Tổ đại nộ, tung một Như Thần Chưởng về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên thúc đẩy chú ngữ, một bức tường pha lê khổng lồ, sừng sững chắn ngang trước mặt Hoàng Thiên và Như Lai Phật Tổ, như một trường thành tuyệt cảnh, cao vút mây xanh.

Như Thần Chưởng đánh lên bức tường pha lê, uy lực trong nháy mắt biến mất không dấu vết.

Như Lai Phật Tổ ngược lại bị bức tường pha lê phản chấn, lòng bàn tay đau kịch liệt.

Bức tường pha lê tản mát ra thần quang quỷ dị.

Nhìn bức tường pha lê quỷ dị trước mặt, Như Lai Phật Tổ vô cùng chấn kinh.

“Phép thuật?” Hoàng Thiên thản nhiên nói: “Phép thuật thiên hạ, đối với ta mà nói, không khó như trở bàn tay.

Ta đã sớm có thể tùy ý chuyển đổi các loại nguyên tố, bất luận phòng ngự hay công kích, ta đều vô giải khả kích?

Ngươi không tin sao?” Như Lai giận dữ nói: “Ta không tin!

Như Thần Chưởng!” Như Thần Chưởng đánh lên bức tường pha lê trước mặt, khi thần chưởng đánh trúng bức tường pha lê, bức tường pha lê lập tức biến hóa, biến thành một bức tường đồng vách sắt, trở thành bức tường kim loại.

“Sao lại như vậy?” Nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, Như Lai Phật Tổ không khỏi há to miệng.

Hoàng Thiên đứng sau bức tường đồng vách sắt, bình yên vô sự, ấn đại thủ của Như Lai Phật Tổ, lòng bàn tay lại xuất hiện từng vết hồng ấn.

Cảm giác tê dại trong lòng bàn tay không ngừng truyền đến.

Cảm giác tê dại trong lòng bàn tay không ngừng truyền đến.

Hoàng Thiên bất lực nhún vai, “Dù ta triệu hoán thứ gì làm phòng ngự, các ngươi cũng không có bất kỳ cách nào đối phó với ta.

Ta tin rằng, Ngọc Hoàng Đại Đế nhất định đã tốn không ít tiền, mới thỉnh Tây phương giáo giúp đỡ, lúc này, đa phần hắn đang lợi dụng Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ, quan sát mọi thứ ở đây.” “Giả như, Ngọc Hoàng Đại Đế biết hắn đã sát phí khổ tâm, tốn kém tiền của, cúi mình khom lưng cầu xin Tây phương giáo viện trợ, Tây phương giáo lại phái một kẻ phế vật như ngươi đến, Ngọc Hoàng Đại Đế, liệu có tức giận không?” Như Lai Phật Tổ hận đến nghiến răng nghiến lợi, “Hoàng Thiên, đừng đắc ý, ta chưa tung ra toàn bộ thực lực của mình.” Hoàng Thiên nói: “Toàn bộ thực lực của ngươi?

Thứ lỗi cho ta nói thẳng, ta chỉ thấy ngươi như một kẻ ngốc, không ngừng tung ra Như Thần Chưởng.

Nếu ngươi là một tiểu yêu đạo hạnh mấy ngàn năm, Như Thần Chưởng của ngươi quả thực đủ đáng sợ, nhưng đáng tiếc, đối với ta không gây ra bất kỳ thương tổn nào." "Ngươi dám coi thường Như Thần Chưởng của ta!" Như Lai Phật Tổ lại tung một chưởng về phía Hoàng Thiên.

Cánh tay của Như Lai Phật Tổ kéo dài vô hạn, lòng bàn tay biến lớn vô hạn, to như một ngọn núi.

Chương 307

Lúc này, bức tường đồng vách sắt bảo vệ trước mặt Hoàng Thiên, đột nhiên hóa thành một quả Lưu Liên, quả Lưu Liên đó lớn như đình đài lầu các, tản mát ra quầng sáng quỷ dị.

Lòng bàn tay dày đặc của Như Lai Phật Tổ, rắn rỏi đánh lên quả Lưu Liên.

"Oa ô..." Như Lai Phật Tổ phát ra một trận tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu thảm thiết đến thê lương, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Thiên Đình, vang vọng ở Nam Thiên Môn, Lăng Tiêu Bảo Điện và Ngự Mã Giám.

Lòng bàn tay của hắn bị quả Lưu Liên do Hoàng Thiên triệu hoán, đâm xuyên máu chảy đầm đìa, những đám mây cách đó mấy chục dặm đều bị nhuộm thành màu đỏ.

Ngay cả Vương Mẫu Nương Nương và Ngọc Hoàng Đại Đế đang ở Đấu Ngưu Cung cũng nghe thấy tiếng động đó.

Ngọc Hoàng Đại Đế giật mình thon thót, nói: "Xảy ra chuyện gì?" Vương Mẫu Nương Nương sắc mặt vui mừng, "Phật Tổ, từng là cao đồ của Thông Thiên Giáo Chủ, hiện giờ lại tu hành ở Tây phương giáo, được Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân chỉ điểm, nhất định đã chế phục được Hoàng Thiên.

Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi, chắc hẳn là do Hoàng Thiên phát ra." Trấn Nguyên Đại Tiên và Thái Ất Thiên Tôn liên tục bị Hoàng Thiên đánh bại, Ngọc Hoàng Đại Đế đã sớm mong đợi, Như Lai Phật Tổ có thể đánh bại Hoàng Thiên.

"Chẳng lẽ thật sự là Như Lai Phật Tổ đã đánh bại Hoàng Thiên?

Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ!" Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ chạy đến.

Ngọc Hoàng Đại Đế lớn tiếng nói: "Đã quan sát được chưa?" Thuận Phong Nhĩ nói: "Khải tấu Bệ Hạ, tiểu thần vừa rồi nghe thấy rõ ràng, nghe thấy một tiếng kêu than thảm thiết vô nhân đạo." Ngọc Hoàng Đại Đế trách mắng: "Ngươi chẳng phải nói nhảm sao?

Trẫm vừa rồi cũng đã nghe thấy tiếng động, cần gì ngươi nói nữa, ta hỏi, Như Lai Phật Tổ đã đánh bại Hoàng Thiên chưa?" Thuận Phong Nhĩ nhìn Thiên Lý Nhãn, "Chuyện này, xin phiền Bệ Hạ, hỏi Thiên Lý Nhãn đi." Thiên Lý Nhãn nói: "Bệ Hạ, ta vừa rồi nhìn thấy, Như Lai Phật Tổ không ngừng tung ra Như Thần Chưởng, mỗi chưởng của Như Thần Chưởng, đều đủ sức xé nát tinh thần." Vương Mẫu Nương Nương kích động nói: "Bệ Hạ, tình hình hiện tại, không còn gì rõ ràng hơn nữa, nhất định là Như Lai Phật Tổ đã dùng Như Thần Chưởng uy lực vô cùng, đánh trúng Hoàng Thiên, dẫn đến Hoàng Thiên thổ huyết, mới phát ra tiếng kêu thảm thiết vô nhân đạo đó." Ngọc Hoàng Đại Đế nhíu mày, "Thật sự là như vậy sao?" Thiên Lý Nhãn nói: "Mỗi lần công kích của Như Thần Chưởng, đều bị Hoàng Thiên hóa giải, Hoàng Thiên không biết đã dùng ma pháp hắc ám gì, lúc thì triệu hoán tường pha lê, lúc thì triệu hoán tường đồng vách sắt, cuối cùng triệu hoán ra một quả Lưu Liên.

Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi, là do Như Lai Phật Tổ phát ra." Ngọc Hoàng Đại Đế thất vọng tột độ, nhìn sang Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh.

"Thái Bạch Kim Tinh, Trẫm đã hạ thấp thân phận, đi thỉnh Tây Phương Giáo, lẽ nào Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân vẫn không chịu ra tay?

Hay là, lễ số của Trẫm chưa chu toàn?" Thái Bạch Kim Tinh vội

nói: “Bệ hạ, oan uổng cho ta quá!

Ta đã nói hết lời hay ý đẹp ở Tây Phương Cực Lạc thế giới, chỉ là, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều không thèm ra tay, chỉ phái Như Phật Tổ đến.

Ta cũng hết cách rồi!” Ngọc Hoàng Đại Đế nói: “Bây giờ Như Phật Tổ nhìn xem cũng không phải đối thủ của Hoàng Thiên, vậy phải làm sao đây?” Thái Bạch Kim Tinh nói: “Hiện tại, bàn tay của Như Phật Tổ quả thực đã bị Hoàng Thiên đánh bị thương, rơi vào thế yếu trước mặt Hoàng Thiên.

Nhưng, cuộc đối quyết giữa cao thủ, thường thì một đòn cũng có thể xoay chuyển cục diện.”Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ tiếp tục quan sát đại chiến giữa Hoàng Thiên và Như Phật Tổ.Lòng bàn tay Như Phật Tổ không ngừng chảy máu, y tế ra Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên.Đài sen Cửu Phẩm tản ra từng trận kim quang, tấn công về phía Hoàng Thiên.Hoàng Thiên khẽ phẩy tay áo, từng đạo cầu vồng hiện lên quanh người y, chặn đứng công kích của kim quang.Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng, “Như Phật Tổ, cho dù ngươi có tế ra Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Kim Liên thì cũng không phải đối thủ của ta, vì nó thật sự không chịu nổi một đòn!

Ta cũng lười đôi co với ngươi nữa.”Phá Thiên Quyền!Khai Thiên Nhất Kiếm!Đài sen Cửu Phẩm của Như Phật Tổ chặn được Phá Thiên Quyền, nhưng rất nhanh, Khai Thiên Nhất Kiếm đã chém về phía Như Phật Tổ.Lúc này Như Phật Tổ chỉ đành dùng tay đỡ, cổ tay phải của Như Phật Tổ bị Khai Thiên Nhất Kiếm trực tiếp đánh trúng.Máu tươi đầm đìa, cả cánh tay phải bị chặt đứt, rơi xuống mây.Sau khi bàn tay Như Phật Tổ bị chặt đứt, nó ngừng rơi, rơi xuống mặt đất, cả đại địa rung chuyển vì nó, cánh tay phải đã mất hóa thành một dãy núi.Như Phật Tổ nhịn đau bỏ chạy, Hoàng Thiên truy đuổi không ngừng.Lúc đó, xung quanh bay ra một con kim thiền, con

kim thiền đó hóa thành hình người, chặn trước mặt Hoàng Thiên.Đó là một hòa thượng thanh tú, hòa thượng đó giận dữ nhìn Hoàng Thiên.Hòa thượng đó mặc Cẩm Lan Ca Sa, tay cầm Cửu Tích Thiền Trượng, tay trái nâng Tử Kim Bát Vu, mày thanh mắt tú, anh khí bức người.Hòa thượng khẽ mở môi đỏ, "Hoàng Thiên, đừng làm hại sư phụ của ta!"Hoàng Thiên bật cười một tiếng, "Sư phụ?

Ồ, đồ đệ đồ tôn của Như Phật Tổ sao?

Ta Hoàng Thiên là một đại tông sư, không thèm động thủ với lũ tiểu bối, mau cút đi!"Hòa thượng ném Tử Kim Bát Vu lên không trung, Tử Kim Bát Vu phát ra từng đạo kim quang, tấn công về phía Hoàng Thiên."Ma đầu, hãy chết đi!"Kim quang đánh về phía Hoàng Thiên, Hoàng Thiên không hề né tránh, kim quang đánh trúng người Hoàng Thiên, hệt như tắm nắng vậy.Hoàng Thiên bất lực lắc đầu, "Tây Phương Giáo, thật đúng là đời sau không bằng đời trước!

Ta vốn tưởng rằng, lần này Hoàng Thiên ta đại náo Thiên Cung, có thể giao thủ với Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, không ngờ, lại chỉ phái một Như Phật Tổ, bây giờ, còn lại một tiểu hòa thượng!"Tiểu hòa thượng thấy Tử Kim Bát Vu không thể làm Hoàng Thiên bị thương, kinh ngạc vô cùng."Sao lại thế được?

Sư phụ, kim quang mà Tử Kim Bát Vu của ta phát ra, một khi đánh trúng kẻ địch, sẽ khiến kẻ địch hồn phi phách tán."Hoàng Thiên cười nói: "Sư phụ của ngươi nhất định chưa nói cho ngươi biết, khi gặp cao thủ thì mau quỳ gối đầu hàng đúng không?

Tiểu hòa thượng, ta đứng yên ở đây không động đậy, ngươi cứ việc công kích ta, với đạo hạnh của ngươi, cũng không thể làm tổn thương ta một chút nào."Tiểu hòa thượng vung Cửu Tích Thiền Trượng trong tay, phẫn nộ nói: "Hoàng Thiên hay cho ngươi, khẩu khí thật lớn!

Phật ta từ bi, buông đao đồ tể lập tức thành Phật, Hoàng Thiên, nếu muốn sống, mau đầu hàng, ta sẽ cầu tình với Ngọc Hoàng Đại Đế, tha cho ngươi không chết."Hoàng Thiên càng lúc càng cảm thấy tiểu hòa thượng trước mặt đáng yêu, "Tiểu hòa thượng, Ngọc Hoàng Đại Đế bây giờ đang dẫn văn võ bá quan trốn tránh ta, ngươi lại còn khuyên ta đầu hàng, ngươi quá ngốc, quá ngây thơ rồi."Tiểu hòa thượng giận dữ nói: "Vậy thì, ta sẽ giết tên ma đầu ngươi, tịnh hóa Tam Giới!"Tiểu hòa thượng vung Cửu Tích Thiền Trượng, đánh xuống đỉnh đầu Hoàng Thiên, Hoàng Thiên vẫn bất động, Cửu Tích Thiền Trượng đánh trúng thiên linh cái Hoàng Thiên.Cửu Tích Thiền Trượng truyền đến một chấn động cực lớn, chấn động khiến tiểu hòa thượng suýt nữa nguyên thần xuất khiếu, bị chấn bay đi, rơi mạnh xuống đất.Y phun ra một ngụm máu tươi lớn, nhuộm đỏ Cẩm Lan Ca Sa.Hoàng Thiên tiếc nuối nhìn tiểu hòa thượng, "Pháp lực của ngươi quá yếu, hà tất tự chuốc khổ vào thân chứ?"Tiểu hòa thượng giận dữ nhìn Hoàng Thiên, "Đệ tử Phật Môn ta, đối mặt với ác ma, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, hôm nay ta có chết ở đây, cũng muốn đồng quy vu tận với ngươi."Tiểu hòa thượng cố sức giãy giụa đứng dậy, loạng choạng, nắm chặt Cửu Tích Thiền Trượng, từng bước bức bách về phía Hoàng Thiên."Một tên ngu xuẩn không biết sợ hãi." Hoàng Thiên bất lực lắc đầu, "Tiểu hòa thượng, ta muốn một chưởng đánh chết ngươi, thì ngươi cũng chết oan uổng.

Thiên Đình, những người có pháp lực cao cường hơn ngươi, đều trốn tránh xa cả rồi, hà tất phải làm anh hùng?

Tên ngươi là gì?"Tiểu hòa thượng căm hận nói: "Kim Thiền Tử!"Hoàng Thiên kinh ngạc vô cùng, nhìn Tử Kim Bát Vu, Cẩm Lan Ca Sa và Cửu Tích Thiền Trượng trên người Kim Thiền Tử."Thì ra là người thỉnh kinh năm trăm năm sau!

Chả trách lại yếu kém đến thế."Tuy còn cách thời điểm Tây Thiên

thỉnh kinh mấy trăm năm, nhưng Hoàng Thiên đã sớm bắt đầu mưu tính việc Tây Thiên thỉnh kinh.Hiện tại, Tôn Ngộ Không đã là đồ đệ của Hoàng Thiên, y đang tính toán, đến lúc đó sẽ tìm luôn cả Kim Thiền Tử, không ngờ, bây giờ Kim Thiền Tử lại tự dâng mình đến cửa rồi.Hoàng Thiên lộ ra nụ cười đắc ý, thầm nghĩ: "Cho dù Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân hai lão hồ ly kia, giỏi mưu tính, nhưng, cũng không ngờ được, người thỉnh kinh năm trăm năm sau, lại là Kim Thiền Tử này.

Ta thu trước một người thỉnh kinh, xem sau này Tây Phương Giáo lấy gì đấu với ta?"Hoàng Thiên khẽ thổi ra một luồng tiên khí, tiên khí đánh trúng Kim Thiền Tử, Kim Thiền Tử hóa thành một con kim thiền.Hoàng Thiên biến ra một cái lồng, nhốt con kim thiền đó vào lồng, cất vào tay áo.Lúc này, bóng dáng Như Phật Tổ đã sớm chạy trốn không còn tăm hơi.Kim Thiền Tử liều mạng bảo vệ Như Phật Tổ, nhưng Như Phật Tổ hiển nhiên không coi trọng đồ đệ của mình.Bây giờ, mục tiêu của Hoàng Thiên chỉ còn Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương.Hoàng Thiên tế ra Thiên Lý Truyền Âm."Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương, hiện tại, Như Phật Tổ đã bị ta chặt đứt tay phải, hoảng sợ bỏ chạy, có cao thủ nào thì cứ ra tay đi!"Âm thanh vang vọng khắp hai bờ Thiên Hà, vang vọng khắp Ngự Mã Giám, vang vọng khắp Bàn Đào Viên, truyền đến Đấu Ngưu Cung.Trong Đấu Ngưu Cung, Vương Linh Quan, Mã Vương Gia, Thác Tháp Lý Thiên Vương Lý Tịnh và những người khác nhìn nhau, ai nấy đều lộ vẻ cay đắng.Ngọc Hoàng Đại Đế thở dài một tiếng, "Hiện tại, ngay cả Như Phật Tổ cũng bại trong tay Hoàng Thiên, vậy phải làm sao đây?"Thiên Lý Nhãn vội vàng chạy tới."Khải tấu Bệ hạ, tên Hoàng Thiên đó đang tiến về phía Đấu Ngưu Cung!"Ngọc Hoàng Đại Đế thầm than khổ, "Hoàng Thiên tên ma đầu giết người không chớp mắt đó, ai có thể ngăn cản đây?"Cự Linh Thần đi vào, "Bệ hạ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Thái

Thượng Lão Quân, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, tất cả đều đã đến bên ngoài Đấu Ngưu Cung.”Ngọc Hoàng Đại Đế mừng rỡ khôn xiết, nói: “Tam Thanh Tổ Sư và Tây Phương Nhị Thánh đều đến rồi sao?

Lần trước từ chối ra trận vì Trẫm, vì sao bây giờ lại đến?”Vương Mẫu Nương Nương nói: “Tam Thanh Tổ Sư và Tây Phương Nhị Thánh, nhất định không đành lòng nhìn Thiên Đình ta diệt vong, nên mới ra tay, Bệ hạ, không thể chậm trễ với các vị chí tôn Tiên Giới này, chúng ta mau dẫn văn võ bá quan ra đón tiếp đi!”Thái Bạch Kim Tinh, Lý Thiên Vương, Na Tra, Nhị Lang Thần và các văn võ bá quan khác, theo sau Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương, hùng hậu bước ra khỏi Đấu Ngưu Cung.Bên ngoài Đấu Ngưu Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân và Thông Thiên Giáo Chủ đứng một bên, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân của Tây Phương Giáo đứng một bên khác.Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương, dẫn văn võ bá quan, đồng loạt quỳ rạp xuống đất.“Tam Thanh Tổ Sư, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, các vị đến thật sự quá kịp thời rồi!

Hoàng Thiên, liên tục đánh bại Trấn Nguyên Đại Tiên, Thái Ất Thiên Tôn và cả Như Phật Tổ, bây giờ, hắn sắp giết đến nơi rồi.”Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên nói: “Ta vốn tưởng rằng, khi Thiên Đình gặp nguy nan, không ai ra tay, nên mới rời Ngọc Hư Cung, không ngờ, các vị Đạo hữu Tây Phương, Thông Thiên Giáo Chủ và Thái Thượng Lão Quân, tất cả đều đã tụ tập.

Sớm biết thế, ta đã ở trong Ngọc Hư Cung của mình, tiếp tục bế quan rồi.”Thái Thượng Lão Quân cười nói: “Sư đệ, khi trước Ngọc Hoàng Đại Đế đích thân đến Ngọc Hư Cung thỉnh, chẳng phải người cũng không chịu ra tay sao?

Ta đều nghe người ta nói, đồng tử của người tuyên bố, chỉ có khi

tên Hoàng Thiên đó đánh đến ngoài cửa Ngọc Hư mới chịu ra tay ngăn cản.”Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: “Đó là vì, ta tưởng rằng, trong Tiên Giới, nhất định sẽ có cao thủ ngăn cản Hoàng Thiên, không cần ta ra tay.

Chương 308

Nhưng đáng tiếc, không ngờ Như Phật Tổ cũng bại trong tay Hoàng Thiên.”Tiếp Dẫn Đạo Nhân lộ vẻ không vui, “Hoàng Thiên đánh phá Thiên Đình, vốn là chuyện của Đạo Môn, Tây Phương Giáo ta, thấy Thiên Đình cô lập không có ai giúp đỡ, mới không ngại vạn dặm xa xôi, phái Như Phật Tổ ra nghênh chiến Hoàng Thiên.”Chuẩn Đề Đạo Nhân nói: “Ta và Tiếp Dẫn sư huynh, đều biết tên Hoàng Thiên đó tính tình xảo quyệt, pháp lực lại cao cường, ta lo lắng Như Phật Tổ, chưa chắc đã là đối thủ của Hoàng Thiên, suy tính một phen, để đảm bảo Thiên Đình vạn vô nhất thất, ta lại không từ gian khổ, đến đây.

Ba vị Tổ Sư, chí tôn Đạo Môn, vì sao lại ngồi nhìn Thiên Đình chịu Hoàng Thiên công kích chứ?”Thông Thiên Giáo Chủ nói: “Ta không biết tâm tư của hai vị sư huynh ta, chỉ là, ta lại là người đứng cuối trong Tam Thanh, cơ hội lập công hiển nhiên phải nhường cho hai vị sư huynh rồi.

Khi trước, ta đã chỉ điểm Ngọc Hoàng Đại Đế, đi cầu viện Tây Phương Giáo đó!”Chuẩn Đề Đạo Nhân cười nói: “Như vậy, Tây Phương Giáo của ta có thể có cơ hội dương danh lập vạn như vậy, phần lớn là nhờ Thông Thiên Giáo Chủ dẫn tiến sao?”Thông Thiên Giáo Chủ nói: “Ta biết Tây Phương Giáo, lòng nhiệt thành với đạo, biết Thiên Đình gặp nạn, nhất định sẽ không ngồi yên bỏ mặc.”Lời này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân trong lòng không vui.Nguyên Thủy Thiên Tôn không vui nói: “Hoàng Thiên khởi binh làm loạn, vốn là chuyện của Đạo Môn.

Thiên Đình dựa vào Tam Thanh ta, vững như Thái Sơn, không ngờ Tây Phương Giáo, lại có lòng tốt như vậy, không ngại vạn dặm xa

xôi, giúp đỡ Thiên Đình.

Chỉ là hiện tại, Tam Thanh ta đều đã xuất sơn, các vị Đạo hữu Tây Phương, không cần làm phiền nữa."Rõ ràng đã hạ đạt lệnh trục khách.Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Hoàng Thiên đại náo Thiên Cung, vốn là chuyện của Đạo Môn.

Chỉ là hiện tại, đã chặt đứt bàn tay của Như Phật Tổ giáo ta, mối thù sâu sắc như vậy, làm sao không báo đây?"Ngọc Hoàng Đại Đế cười làm lành nói: "Các vị Tổ Sư Gia, tên Hoàng Thiên đó vô cùng xảo quyệt, kiêu dũng thiện chiến, các vị ai cũng đừng đi, mọi người cứ ở lại đây, nắm chắc phần thắng ạ!"Lời này vừa thốt ra, bất luận Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Thông Thiên Giáo Chủ, sắc mặt đều vô cùng khó coi.Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, "Ngọc Hoàng Đại Đế, theo ý ngươi, năm người chúng ta liên thủ, mới có thể địch nổi Hoàng Thiên, sao?"Ngọc Hoàng Đại Đế lúc này mới nhận ra mình đã nói sai, cười làm lành nói: "Tổ Sư Gia, ta không có ý đó.

Ta biết, các vị, bất kỳ ai trong các vị ra tay, cũng có thể dễ dàng đánh bại Hoàng Thiên, chỉ là các vị, đều đã đến đây rồi, mọi người có thể ở lại đây, ngồi chờ Hoàng Thiên bị diệt trừ!"Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lớn nói: "Hay cho cái từ 'diệt trừ' đó!

Tốt!

Mấy người chúng ta, sẽ ở lại đây, xem các quần thần văn võ dưới trướng Bệ hạ, tru sát Hoàng Thiên!"Thái Thượng Lão Quân nói: "Chỉ không biết, thuộc hạ nào của Ngọc Hoàng Đại Đế, có thể đánh bại Hoàng Thiên đây?

Theo ta được biết, Trấn Nguyên Đại Tiên và Thái Ất Thiên Tôn, đều đã bị Hoàng Thiên đánh bại rồi."Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười nói: "Đại tướng của Ngọc Hoàng đông như mây, thuộc hạ có Nhị Thập

Bát Tinh Tú, Cửu Diệu Tinh Quân, Lý Tịnh, Na Tra, Nhị Lang Thần, Triệu Công Minh, Vương Linh Quan, nhiều lắm.

Nhất định có người, có thể đánh bại Hoàng Thiên!"Đối mặt với những lời châm chọc lạnh lùng của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương, cùng văn võ bá quan, đều sợ hãi đến mồ hôi chảy ròng ròng khắp người.Vương Mẫu Nương Nương nói: "Quần thần dưới trướng Thiên Đình ta, đối phó với yêu ma tầm thường, còn có thể, nhưng, riêng Hoàng Thiên thì thực sự quá đáng sợ, muốn đánh bại Hoàng Thiên, phải dựa vào các vị Thiên Đạo Thánh Nhân."Không lâu sau, Hoàng Thiên nhẹ nhàng bay tới.Nhìn thấy Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tam Thanh Tổ Sư, Hoàng Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn."Ha ha!

Ta vốn tưởng rằng, không có duyên giao thủ với Tam Thanh Tổ Sư và hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo, không ngờ, lại tất cả đều ở đây.

Quả nhiên, các ngươi, khi trước chế định trật tự Tam Giới, giờ đây, cũng không thể nhìn trật tự Tam Giới bị hủy trong tay ta."Nguyên Thủy Thiên Tôn mờ mịt nói: "Hoàng Thiên, ta sao có thể, ngồi nhìn ngươi hủy diệt Thiên Đình chứ?

Thiên Đình thành lập, không biết bao nhiêu Đạo hữu đã đổ máu hy sinh mới đổi được, sao có thể để ngươi tùy ý hủy hoại?"Hoàng Thiên cười nói: "Vì các ngươi đều đã đến rồi, chúng ta cũng không cần phí lời, ai lên trước?

Chiến thuật luân phiên, từng người một, ta Hoàng Thiên cũng không ngại."Từ khi Bàn Cổ khai thiên tích địa đến nay, chưa từng có ai, đơn độc nghênh chiến Tây Phương Nhị Thánh và Tam Thanh.Dưới Thánh Nhân, tất cả đều là kiến hôi, trong tình huống thông thường, một Thiên Đạo Thánh Nhân, đủ để giải quyết tất cả kẻ địch, bây giờ,

năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân, lại tụ tập cùng một chỗ.Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: “Hoàng Thiên, như ý ngươi nói, đánh tốt lắm, cho dù có đại chiến với ta, không địch nổi mà chết trong tay người khác, sau này trong Tam Giới cũng sẽ ca tụng công đức của ngươi, khắp nơi truyền bá uy danh của ngươi.

Người đời sẽ truyền tụng, Hoàng Thiên, dưới sự vây công của năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân, mới không địch nổi mà chết.”Hoàng Thiên giận dữ nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, lẽ nào lại coi trọng cái hư danh thắng bại như vậy sao?”Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương, thấy Tam Thanh, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, tất cả đều đã đến Đấu Ngưu Cung cứu giá, lập tức cứng rắn hơn nhiều.Ngọc Hoàng Đại Đế giận dữ nhìn Hoàng Thiên, “Hoàng Thiên, tên nghịch tặc nhà ngươi, hiện tại, Tam Thanh Tổ Sư Đạo Môn ta và hai vị Thánh Nhân Phật Giáo, đều bảo hộ Trẫm, ta xem ngươi chạy đi đâu?”Hoàng Thiên liếc xéo nói: “Ngọc Hoàng Đại Đế, ngươi đúng là chó cậy thế chủ mà!

Lũ thuộc hạ ăn no rửng mỡ của ngươi, khi ở Hoa Quả Sơn, không phải đối thủ của ta, hết lần này đến lần khác bại trận.”“Ta ở ngoài Nam Thiên Môn, đánh bại Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Đại Tiên, ở ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, đánh bại Thái Ất Thiên Tôn và Như Phật Tổ.

Ngươi như một con chó pug, trốn trong góc tối, đến cái rắm cũng không dám thả.

Bây giờ, có mấy vị Thánh Nhân này ở đây, ngươi lại cứng rắn rồi.”Trước mặt Tam Thanh, Thánh Nhân Tây Phương và văn võ bá quan, Ngọc Hoàng Đại Đế bị Hoàng Thiên coi là “kẻ chó cậy thế chủ”, lập tức không giữ được thể diện, bắt đầu giận dữ lôi đình.“Hoàng Thiên, ngươi nói bậy!

Trẫm là Chúa Tể Tam Giới!”Hoàng Thiên khinh thường cười cười, “À!

Ta đã thấy rồi, ngươi đều chúa tể tất cả, khi ta đánh lên Nam Thiên Môn, ngươi vẫy đuôi cầu xin, đi đến chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Thái Thượng Lão Quân cầu trợ, có bất kỳ ai giúp ngươi sao?

Chúa Tể Tam Giới?

Ngay cả ba lão già đó cũng không thể chỉ huy động.”Ngọc Hoàng Đại Đế tức đến huyết mạch sôi trào, toàn thân run rẩy, “Trật tự Tam Giới, do Trẫm nắm giữ, Trẫm là Chúa Tể được Tam Giới công nhận.

Ngươi lại dám chất vấn Trẫm, đồ không biết sống chết.”Hoàng Thiên nói: “Không phải ngươi chỉ là mấy con rối dây bên cạnh sao.”Hoàng Thiên chỉ vào Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh bên cạnh Ngọc Hoàng Đại Đế, “Trong Tam Thanh, bất kỳ ai làm Chúa Tể Tam Giới, thì hai vị kia đều không phục, Đạo Môn lại càng không cho phép Phật Môn làm Chúa Tể, vì thế, người ta mới để một tên rác rưởi như ngươi, mang danh Chúa Tể Thiên Đình, ngươi thật sự coi mình là Chúa Tể Tam Giới sao?

“Chỉ luận về pháp lực, ngươi ngay cả Cửu Thiên Đãng Ma Tổ Sư, Thái Ất Thiên Tôn, Đại Đế, Trấn Nguyên Đại Tiên cũng không bằng, dưới trướng cũng chỉ có những phế vật như Lý Tịnh, Na Tra, ngay cả Nhị Lang Thần ở Quán Giang Khẩu, cũng không thèm tận lực vì Thiên Đình, chỉ nghe lệnh chứ không nhận truyền chiêu.

Người nên có tự biết mình, đồ chó cậy thế chủ.”Ngọc Hoàng Đại Đế cảm thấy nghẹn ứ nơi ngực, mặt mày tái mét, chỉ vào Hoàng Thiên, phun ra một ngụm máu tươi lớn.Vương Mẫu Nương Nương bên cạnh, sợ hãi đến hoa dung thất sắc, “Mau cứu giá!”Lý Tịnh, Vương Linh Quan, Sam Phù dìu Ngọc Hoàng Đại Đế, vội vã đi về

phía một tòa quỳnh đài lầu gác.Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thượng Lão Quân và những người khác, thấy Ngọc Đế bị Hoàng Thiên mắng đến thổ huyết, không khỏi nhìn nhau cười.Thái Thượng Lão Quân nói: "Hoàng Thiên, vì sao lại phải làm khó Ngọc Hoàng Đại Đế chứ?"Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Chó trên thượng giới cắn loạn, ta cũng hết cách rồi!

Ngươi cũng thấy rồi, kẻ được tinh thiêu tế tuyển, chọn ra, lại là một phế vật như vậy.

Quá yếu ớt, không thể làm chủ Tam Giới."Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, "Hoàng Thiên, theo ý ngươi, ai có thể làm chủ Tam Giới đây?

Chẳng lẽ là ngươi muốn làm Chúa Tể Thiên Đình?"Hoàng Thiên khoa trương véo mũi, "Thiên Đình không phải một con rối hủ bại, tản ra mùi vị ghê tởm sao, ta không muốn dính dáng đến những thứ dơ bẩn trong đó.

Cho dù nhường ngai vàng Thiên Đình cho ta làm, ta cũng lười làm."Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Nếu đã không ham ngôi vị Thiên Đình Chi Chủ, vì sao lại dụng tâm cơ, nhất quyết phải lật đổ Thiên Đình?"Hoàng Thiên lộ ra một nụ cười tà ác, "Đơn giản thôi, ta tuy không làm Thiên Đình Chi Chủ, nhưng, ta muốn làm Chúa Tể Tam Giới!"Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tam Thanh, đều nhìn nhau.Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ nói: "Dựa vào cái gì?

Hoàng Thiên, cho dù pháp lực cao cường, nhưng, cũng không thể ở trên Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, dựa vào đâu mà làm Chúa Tể Tam Giới chứ?"Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tam Thanh, đều nhìn nhau.Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ nói: "Dựa vào cái gì?

Hoàng Thiên, cho dù pháp lực cao cường, nhưng, cũng không thể

ở trên Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, dựa vào đâu mà làm Chúa Tể Tam Giới chứ?"Hoàng Thiên nói: "Dựa vào ta biết người dùng người tài, dựa vào ta hiểu rõ nỗi khổ nhân gian, dựa vào ta hiểu rõ U Minh, Long Cung, Thiên Thượng Nhân Gian, tất cả mọi thứ.

Chương 309

Điểm quan trọng nhất, thực lực của ta nghiền ép tất cả, ta có thể dự đoán những chuyện chưa xảy ra.”Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười nói: “Hoàng Thiên Tổ Sư, ngươi thật sự quá kiêu ngạo rồi, nói mình hoàn mỹ vô khuyết.

Có thể dự đoán những chuyện chưa xảy ra, Thiên Đạo khó lường, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không dám nói mình có thể dự đoán 100% chuyện tương lai, ngươi lại dám khoác lác.”Hoàng Thiên ung dung nói: “Ta nói sự thật.

Ví dụ, ta có thể dự đoán, sau này Tây Phương Giáo, sẽ đổi tên thành Phật Giáo, sau đó không ngừng nỗ lực, ở Đông Thổ, hưng thịnh Phật Pháp, Đạo Giáo Đông Thổ, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, sẽ chịu đả kích nghiêm trọng.”Thái Thượng Lão Quân, Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn, nghe Hoàng Thiên nói vậy, đều bắt đầu nghi ngờ không dứt.Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, vẻ mặt đầy giận dữ.Chuẩn Đề Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, “A a!

Hoàng Thiên, ngươi thật sự giỏi ly gián mà!

Tây Phương Giáo của ta, chuẩn bị đổi tên thành Phật Giáo, trong Tam Giới, cũng không phải bí mật gì, còn về việc giáo ta đi đâu phát triển, không đến lượt ngươi lắm lời.”Hoàng Thiên nói: “Chuẩn Đề Đạo Nhân, đừng có kích động như vậy, kích động sẽ phạm giới sân.

Ta biết, trong vài trăm năm sau này, ngươi sẽ không ngừng nỗ lực khuếch trương về Đông Thổ, đạo quán, Tam Thanh Miếu, sẽ bị đốt hủy, vô số tài bảo, sẽ bị đưa vào tự viện.”Phật Đạo tranh chấp, vẫn luôn là chuyện muôn thuở của Tam Giới, cho dù giữa Đạo Môn và Phật Môn, bề ngoài tỏ ra hòa khí, nhưng thực tế, đấu tranh công khai

và ngấm ngầm vẫn luôn không thiếu.Tam Giáo Đạo Môn vẫn luôn lo lắng, Phật môn đại tứ khuếch trương ở Đông Thổ sẽ ảnh hưởng đến tín đồ, dù sao, tín đồ thành kính chỉ có thể tin một loại thần minh.

Khi ni cô am và chùa chiền trở nên phổ biến, tín đồ của đạo quán tự nhiên sẽ ít đi.Người tranh một hơi thở, Phật tranh một nén hương, Tam Giáo Đạo Môn giữa họ, cố nhiên có nhiều tranh chấp, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, lại càng là một đôi tử địch, nhưng, dù sao cũng là Đạo Môn, cùng gốc cùng nguồn, cùng văn cùng chủng.Ngược lại Tây Phương Giáo, lại giống như người ngoài.Hiện tại, khi Thiên Đình gặp nguy nan, Tây Phương Giáo biểu hiện vô cùng nhiệt tình, nhưng dường như quá nhiệt tình.

Tây Phương Giáo sau khi Như Phật Tổ chiến bại, Tây Phương Nhị Thánh lại đích thân ra tay.Hiện tại, Hoàng Thiên đề xuất kế hoạch Phật môn khuếch trương Đông Thổ, lập tức khiến Tam Thanh nghi ngờ.Văn võ bá quan Đạo Môn xung quanh, Vương Linh Quan, Ôn Quỳnh, Mã Vương Gia, Na Tra và những người khác, cũng bắt đầu xì xào bàn tán.Thái Thượng Lão Quân nói: “Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tây Phương Giáo, thật sự có kế hoạch khuếch trương về Đông Thổ sao?”Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: “Thái Thượng Lão Quân, ngàn vạn lần đừng tin lời Hoàng Thiên, Hoàng Thiên căn bản là nói bừa, vu khống người tốt.

Giáo ta căn bản không có kế hoạch Đông Hưng Phật Pháp.”Hoàng Thiên lớn tiếng nói: “Mọi người đều nghe rõ rồi nhé, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã cam kết, không có kế hoạch Đông Hưng Phật Pháp, mọi người mau phá bỏ hết những ngôi chùa, Phật điện ở Đông Thổ đi.”Tiếp Dẫn Đạo Nhân bị chọc giận, bắt đầu ăn nói không lựa lời, “Lời hỗn xược gì vậy?

Tây Phương Giáo ta cố nhiên không có kế hoạch khuếch trương, Phật Môn chỉ độ hóa người hữu duyên.

Phật Tổ sẽ bảo hộ mỗi tín đồ, kẻ nào dám động đến tín đồ Phật Môn của ta, Phật ta sẽ không tha!"Lời này vừa thốt ra, văn võ bá quan Thiên Đình, lập tức nổ tung.Tiếp Dẫn Đạo Nhân tuyên bố Tây Phương Giáo, muốn bảo vệ tín đồ ở Đông Thổ, vốn là một câu nói bình thường, nhưng, lại sai trường hợp.Vì xung quanh toàn là thần tiên Thiên Đình, toàn là đệ tử Tam Giáo Đạo Môn.Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và những người khác, cố nén giận, còn các thần tiên Thiên Đình ăn lương bổng, lại bắt đầu xì xào bàn tán."Nói cái gì vậy?

Tây Phương Giáo vốn là người ngoài, cố tình muốn bảo vệ tín đồ ở Đông Thổ, tìm cảm giác tồn tại sao?""Chả trách tín đồ Đạo Môn ta, mấy năm nay ở Đông Thổ, càng ngày càng ít, đều bị Tây Phương Giáo, dần dần bị chiếm đoạt.""Thế lực đã vươn đến Địa Phủ, nghe nói còn nhòm ngó Long Cung, vẫn luôn nhúng tay vào chuyện của Thiên Đình, dã tâm của Tây Phương Giáo, không thể không đề phòng."Tiếp Dẫn Đạo Nhân lúc này mới nhận ra mình đã nói sai, vội vàng nói: "Chư vị hiểu lầm rồi, ý của ta là, Tây Phương Giáo của ta tuyệt đối sẽ không công khai, có kế hoạch lớn để quảng bá ở Đông Thổ."Hoàng Thiên cười nói: "À, không dám công khai, lén lút làm chút động tác nhỏ, những phàm nhân đó, đương nhiên sẽ trở thành tín đồ Phật Môn rồi.

Ta nghe nói, Địa Tạng Vương Bồ Tát, ở Địa Phủ, truyền Đại Từ Đại Bi Chú cho những người chuyển thế, để những người này vừa đầu thai đã là tín đồ Phật Giáo."Tam Thanh nghe đến đó, sắc mặt càng lúc càng khó coi.Thái Thượng Lão Quân thấp giọng nói: "Thật sự có chuyện đó sao?"Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Không có lửa làm sao có khói, chắc là thật rồi."Tiếp Dẫn Đạo Nhân tức đến đỏ mặt tía tai, giận dữ nhìn Hoàng Thiên, "Nghe đồn đại?

Chuyện nghe đồn đại, đừng có nhắc đến đây."Chuẩn Đề Đạo

Nhân kéo lấy cánh tay sư huynh, "Sư huynh, không cần đôi co với Hoàng Thiên, Tây Phương Giáo của chúng ta, đi đâu khuếch trương, không cần phải giải thích với tên nghịch tặc Hoàng Thiên đó."Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Dù có giải thích một phen, Tam Thanh Điện của ta ở Đông Thổ cũng bị phá bỏ, đổi thành Phật Miếu rồi."Chuẩn Đề Đạo Nhân giận dữ nói: "Đôi co với Hoàng Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi lại hướng về một tên phản tặc?"Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Ta ghét Hoàng Thiên, nhưng võ đạo của Hoàng Thiên, ở Đông Thổ không có cảm giác tồn tại gì, ngược lại Tây Phương Giáo, ở Đông Thổ tín đồ ngày càng nhiều.

Tín ngưỡng thần minh là tự do của thiện nam tín nữ, nhưng, nếu quý giáo ở Đông Thổ nhiều lần phái Phật Tổ, Bồ Tát hiển linh, lôi kéo thiện nam tín nữ, thì có chút quá đáng rồi."Chuẩn Đề Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, "Cứu khổ cứu nạn?

Giáo ta Phật Giáo hưởng ứng lời cầu nguyện của tín đồ, giúp đỡ lê dân, cứu khổ cứu nạn, cũng thành sai lầm sao?"Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Là chuyện tốt, nhưng phải đúng chỗ, ta nghe nói, Tống Tử Quan Âm, thậm chí còn chạy vào Tam Thanh Thần Miếu hiển linh."Hoàng Thiên đứng một bên cười lạnh, quan sát thấy mùi thuốc súng giữa hai bên ngày càng nồng.Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta ứng theo lời thỉnh cầu của Thiên Đình, đối phó Hoàng Thiên, ta là khách, ngươi lại tiếp đãi khách như vậy sao?"Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên nói: "Kẻ mời ngươi, là Ngọc Hoàng Đại Đế, không phải ta.

Hoàng Thiên đại náo Thiên Cung, là chuyện nội bộ của Thiên Đình, Thiên Đình hoàn toàn có năng lực giải quyết Hoàng Thiên."Chuẩn Đề Đạo Nhân nói: "Xem ra ta thật sự đến nhầm chỗ rồi."Không lâu sau, Ngọc Hoàng Đại Đế mặt mày vàng vọt như giấy, dưới sự dìu đỡ của thị nữ, đến trước mặt Tam Thanh."Tam Thanh Tổ

Sư, ngàn vạn lần đừng bị Hoàng Thiên lừa gạt!

Tên phản tặc đó, thấy các vị và Tây Phương Nhị Thánh, cùng nhau ra tay, hắn sợ hãi rồi, mới múa môi múa mép, ly gián gây chia rẽ.

Tây Phương Giáo và Tam Giáo Đạo Môn, lý ra nên cùng nhau cai trị Tam Giới."Đạo Môn vẫn luôn tự coi mình là chính thống của Tam Giới, điều Tam Thanh sợ nhất là Phật giáo không ngừng xâm nhập, khuếch trương trong Tam Giới, làm lung lay địa vị chính thống của Đạo Môn.Một chữ "cùng nhau cai trị" của Ngọc Hoàng Đại Đế khiến Tam Thanh trong lòng vô cùng tức giận.Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày tái mét, "Không cần nói nhiều!

Hoàng Thiên tất phải chết, nhưng, cũng phải chết trong tay Đạo Môn ta, không cần Tây Phương Giáo nhúng tay vào."Chuẩn Đề Đạo Nhân phẫn nộ nói: "Đệ tử Phật Môn ta, Như Phật Tổ, bị tên cẩu tặc Hoàng Thiên, chặt đứt tay phải, mối thù này không báo, Tây Phương Giáo của ta nhất định sẽ không bỏ qua.

Hoàng Thiên tất phải chết trong tay ta!"Chư Thiên Khánh Vân sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn, tản ra từng luồng sát khí, y nắm chặt Tam Bảo Ngọc Như Ý, Bàn Cổ Phiên, "Cùng ta tranh thủ đầu Hoàng Thiên!"Chuẩn Đề Đạo Nhân tế ra Thất Bảo Diệu Thụ, Gia Trì Thần Trượng cầm trong tay, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc hộ vệ bên người, "Đầu Hoàng Thiên ta muốn định, ngươi muốn thế nào?"Hoàng Thiên cười nói: "Hai vị, đều cứ nhường nhau đòi đầu ta, làm phiền hai vị làm ơn tôn trọng ý kiến của ta chút đi."Tiếp Dẫn Đạo Nhân ngăn Chuẩn Đề Đạo Nhân lại, nói: "Sư đệ, ta không muốn đánh nhau với Nguyên Thủy Thiên Tôn, đừng có xúc động."Thái Thượng Lão Quân cũng ngăn Nguyên Thủy Thiên Tôn lại, "Sư đệ, đừng xúc động.

Chuyện Phật Đạo tranh chấp đã lâu, hà tất phải tranh luận vào ngày hôm nay?

Đặc biệt là trước mặt tên ma đầu Hoàng Thiên này.”Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nhìn Hoàng Thiên, “Tốt!

Ta sẽ lấy thủ cấp Hoàng Thiên trước!”Nguyên Thủy Thiên Tôn ném ra Tam Bảo Ngọc Như Ý, Ngọc Như Ý một khi đánh trúng kẻ địch, lập tức hóa thành máu tươi.Đối mặt với bảo vật như vậy, Hoàng Thiên không dám chậm trễ, né tránh, Ngọc Như Ý đánh trượt, đánh trúng mặt đất, mặt đất Thiên Đình lập tức bắt đầu rung chuyển dữ dội.Vương Linh Quan, Thác Tháp Lý Thiên Vương, Ôn Quỳnh, Thần Triệu Công Minh và những người khác, bị hoảng loạn đến ngã lăn lóc, ngã rạp cả một mảng.Hoàng Thiên vạch ra một nửa vòng tròn, một thanh kiếm vô hình, xuất hiện trong tay y.Khai Thiên Nhất Kiếm! Hoàng Thiên lợi dụng Khai Thiên Nhất Kiếm, chặt đứt tay phải Như Phật Tổ, bây giờ, y dùng Khai Thiên Nhất Kiếm có uy lực sánh ngang Khai Thiên Phủ, chém về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.Chư Thiên Khánh Vân xuất hiện trên đỉnh đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn, có hàng vạn đóa kim hoa quỷ dị, anh lạc rủ xuống, dày đặc, rơi liên tục không ngớt.

Ngũ sắc thần quang chiếu sáng càn khôn, Bát Tiên âm nhạc vang vọng trời đất.Khai Thiên Nhất Kiếm đánh trúng Chư Thiên Khánh Vân, Chư Thiên Khánh Vân bắt đầu rung chuyển dữ dội.Khi trước, Chư Thiên Khánh Vân vốn là pháp bảo hộ thân của Hồng Quân Lão Tổ, sau truyền cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, khi trước ở Tru Tiên Trận, ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo như Tru Tiên Kiếm, đối mặt với phòng ngự của Chư Thiên Khánh Vân, cũng không thể làm tổn hại Chư Thiên Khánh Vân chút nào.Hiện tại, chiêu thức Khai Thiên Nhất Kiếm do Hoàng Thiên tự sáng tạo, lại trực tiếp đánh cho Chư Thiên Khánh Vân bắt đầu rung chuyển.Trong tình huống không có bất kỳ pháp bảo nào, Hoàng Thiên lại dựa vào pháp lực, đối chọi với Tiên Thiên Linh Bảo như Chư Thiên Khánh Vân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thượng Lão Quân, kinh ngạc vô cùng.Hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, thì đứng một bên cười lạnh.

Hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo vừa mới cãi vã với Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ mong Nguyên Thủy Thiên Tôn gặp chuyện xấu.Hoàng Thiên ngạo nghễ nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chư Thiên Khánh Vân của ngươi, xem ra cũng không phải hoàn mỹ vô khuyết, cẩn thận, đừng để Khai Thiên Nhất Kiếm của ta, chém chết ngươi đó."Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên đại nộ, "Đừng đắc ý!

Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi không thể!"Nguyên Thủy Thiên Tôn thôi động chú ngữ, chín con rồng kéo một cỗ trầm hương liễn, nhẹ nhàng bay tới, đó chính là tọa kỵ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Cửu Long Trầm Hương Liễn.Chín con rồng trên Trầm Hương Liễn, hung thần ác sát, tấn công về phía Hoàng Thiên.Mỗi con rồng trên Cửu Long Trầm Hương Liễn, đều xuất thân từ thời Hồng Hoang, lúc đó Long tộc thống trị biển cả, không như Long tộc hiện tại, sa sút đến mức phải quy phục Thiên Đình, cúi đầu xưng thần.Vì thế, những con rồng trên Cửu Long Trầm Hương Liễn, vẫn giữ được huyết mạch Hồng Hoang kiêu ngạo, vô cùng hung mãnh.

Theo lời đồn trong Tam Giới, Cửu Long Trầm Hương Liễn, chỉ cần dựa vào lực công kích của chín con rồng đó, uy lực không kém bất kỳ kiện Tiên Thiên Linh Bảo nào.Nguyên Thủy Thiên Tôn mờ mịt nói: "Hoàng Thiên, chịu chết đi!"Chín con rồng lần lượt hiện ra chín màu đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, đen và trắng, gào thét, tranh nhau lao về phía Hoàng Thiên.Hoàng Thiên lộ ra nụ cười khinh thường, "Một lũ súc sinh không biết sống chết!"Tuy là thần thú trên Cửu Long Trầm Hương Liễn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng dù sao cũng là súc sinh, Hoàng Thiên không ra tay với súc sinh, vì thế, y

quyết định triệu hoán vật khác.Từng chiếc lông vũ màu vàng kim, từ trên không trung rơi xuống, không lâu sau, trên không trung truyền đến tiếng chim hót, ngay sau đó, chín con phượng hoàng màu vàng kim, toàn thân tắm trong lửa cháy, từ trời giáng xuống.Chín con phượng hoàng, và chín con rồng đánh nhau loạn xạ, nhất thời, trở thành cuộc đối quyết giữa rồng và phượng.Hoàng Thiên triệu hoán ra phượng hoàng, đối mặt với những con rồng kéo xe của Cửu Long Trầm Hương Liễn, lại không hề rơi vào thế yếu, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Tây Phương Nhị Thánh, kinh ngạc vô cùng.Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ nói: "Hoàng Thiên, ngươi tìm đâu ra lũ nghiệt súc này?

Lại có thể, đối chọi với những con rồng kéo xe của ta?"Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Thời Hồng Hoang, Phi Long thống trị đại hải, Phượng Hoàng thống trị bầu trời, Kỳ Lân thống trị đại địa.

Những con phượng hoàng này của ta, đều là do thần trứng phượng hoàng thời Hồng Hoang hóa thành, trên người chúng chảy xuôi, huyết mạch Hồng Hoang cổ lão nhất, thuần chính nhất."Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh thường nói: "Nói bậy!

Rồng của ta, mới là huyết mạch Hồng Hoang cực phẩm.

Chương 310

Mấy con phượng hoàng dã hoang của ngươi, không biết từ đâu chui ra, lại dám tự xưng huyết mạch Hồng Hoang."Hoàng Thiên cười cười, "Những con rồng kéo xe của ngươi, tuy có huyết mạch Hồng Hoang, nhưng, huyết mạch tôn quý lại cam tâm tình nguyện làm vật kéo xe cho ngươi, cúi đầu khom lưng, vì thế, huyết mạch của ngươi đã sớm theo thời gian mà tiêu biến rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Phi Long của ngươi, khẳng định không phải đối thủ của phượng hoàng của ta."Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nói: "Hay cho cái đồ không biết sống chết, ta diệt ngươi!"Một cái bình xuất hiện trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, tản ra từng luồng vầng sáng quỷ dị.Hoàng Thiên nhận ra, đó là một pháp bảo khác của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Bát Bảo Lưu Ly Bình.Bát Bảo Lưu Ly Bình phát ra từng đạo vầng sáng, vầng sáng tựa như mạng nhện đan xen, hình thành một cái lồng, trói chặt tay và chân của Hoàng Thiên, Hoàng Thiên giãy giụa, không thể động đậy.Thấy pháp bảo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cuối cùng cũng khống chế được Hoàng Thiên, Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương và những người khác, kích động vô cùng.Ngọc Hoàng Đại Đế nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hoàng Thiên khởi binh làm loạn, dẫn đến sinh linh đồ thán, vô số Thiên Binh Thiên Tướng vô tội, quân mã Long Cung, tăng binh Địa Phủ, tất cả đều chết vì sự tàn bạo của Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên không chết, thiên lý khó dung, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cầu xin lão nhân gia, ngàn vạn lần đừng nương tay, giết chết tên nghịch tặc Hoàng Thiên này."Vương Mẫu Nương Nương nói: "À!

Nghịch tặc Hoàng Thiên, đã làm bị thương Trấn Nguyên Đại Tiên, Thái Ất Thiên Tôn, lại còn Như Phật Tổ, tội không thể tha thứ, giết

chết hắn!"Văn võ bá quan lập tức như chó được huấn luyện nghiêm chỉnh, hô vang: "Giết chết Hoàng Thiên!

Giết chết Hoàng Thiên!"Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra nụ cười đắc ý, "Hoàng Thiên, chịu chết đi!"Trong Bát Bảo Lưu Ly Bình, phun ra Tam Quang Thần Thủy, tấn công về phía Hoàng Thiên.Đạo thần thủy thứ nhất, kim quang lấp lánh, đó là Nhật Quang Thần Thủy, đánh trúng trán Hoàng Thiên.Đạo thần thủy thứ hai, có vẻ tinh khiết của ánh trăng, đó là Nguyệt Quang Thần Thủy, đánh trúng tim Hoàng Thiên.Đạo thần thủy thứ ba, rực rỡ như tinh thần, đó là Tinh Quang Thần Thủy, đánh trúng thiên linh cái Hoàng Thiên.Nhật Quang Thần Thủy, tiêu trừ huyết tinh cốt nhục của kẻ địch, Hoàng Thiên bị Nhật Quang Thần Thủy đánh trúng, lập tức cảm thấy tứ chi vô lực, huyết mạch toàn thân lưu thông chậm lại, cơ thể bắt đầu cứng đờ.Nguyệt Quang Thần Thủy, ăn mòn nguyên thần hồn phách, Hoàng Thiên bị Nguyệt Quang Thần Thủy đánh trúng, lập tức cảm thấy đầu váng mắt hoa, lục thần vô chủ, toàn bộ đầu bắt đầu đau dữ dội, thị lực bắt đầu mờ đi.Tinh Quang Thần Thủy, nuốt chửng chân linh thức niệm của kẻ địch, ý thức Hoàng Thiên bắt đầu mờ mịt, tinh thần bắt đầu hỗn loạn.Hoàng Thiên loạng choạng vài bước, dường như không đứng vững được nữa.Ngọc Hoàng Đại Đế cười nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, quả nhiên không hổ là Tiên Thiên Thánh Nhân, lão nhân gia vừa ra tay, Hoàng Thiên, hoàn toàn chết sạch."Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra nụ cười đắc ý, "Hoàng Thiên lại dám khiêu chiến trật tự Tam Giới, vọng tưởng khiêu chiến pháp tắc Tam Giới do Tam Giáo Đạo Môn chế định, đáng chết!

Tam Quang Thần Thủy, sẽ triệt để nuốt chửng tâm linh ngươi, nuốt chửng ý chí ngươi, ăn mòn linh hồn ngươi, tàn phá nhục thân ngươi!"Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng, "Thật sự có lợi hại như vậy sao?"Hoàng Thiên từ từ mở mắt, đôi mắt y tựa như mặt hồ băng

mùa đông, trong suốt tận đáy, không hề có dấu hiệu bị thương hay trúng độc.Ngọc Hoàng Đại Đế, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, và những người khác, kinh ngạc vô cùng.Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc nhìn Hoàng Thiên, "Bị Tam Sắc Thần Quang của ta, đánh trúng nhiều yếu điểm trên cơ thể ngươi như vậy, lại không chết?"Hoàng Thiên lộ ra nụ cười khinh thường, "Cái Tam Sắc Thần Quang đáng cười của ngươi, tuy có thể tru sát yêu ma quỷ quái khác không tốn chút sức lực nào, nhưng muốn đánh bại ta, thì còn xa lắm.

Dựa vào cái này sao?"Hoàng Thiên khẽ vận hành kinh mạch, đẩy toàn bộ Nhật Quang Thần Thủy, Nguyệt Quang Thần Thủy và Tinh Quang Thủy ra khỏi cơ thể.Tam Sắc Thần Thủy, quanh Hoàng Thiên, hình thành một màn nước, trên màn nước, tinh quang, nhật quang, nguyệt quang, hòa quyện chiếu sáng.Hoàng Thiên hừ lạnh một tiếng, "Cái gọi là Tam Sắc Thần Thủy, bản chất là một loại độc dược mà!

Nguyên Thủy Thiên Tôn, dù sao cũng là Thủy Tổ Xiển Giáo, Tiên Thiên Thánh Nhân, vì sao lại dùng thủ đoạn hèn hạ hạ độc như vậy chứ?

Ta trả Tam Sắc Thần Thủy lại cho ngươi, ngươi tận hưởng tốt đi!"Tam Sắc Thần Thủy hóa thành ba con thủy long, gào thét lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, tấn công.Chư Thiên Khánh Vân chặn đứng Tam Sắc Thần Thủy, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới thoát được một kiếp.Hoàng Thiên cười nói: "Ta dùng cơ thể mình, trực tiếp đỡ Tam Quang Thần Thủy của ngươi, Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì sao ngươi lại dùng bảo bối Chư Thiên Khánh Vân của ngươi, để chặn Tam Quang Thần Thủy đó chứ?

Chẳng lẽ, ngươi sợ Tam Quang Thần Thủy, sẽ phản phệ ngược lại sao?"Những con cự long trên Cửu Long Trầm Hương Liễn, vẫn ở trên không trung, cùng những con phượng hoàng Hoàng Thiên triệu hoán, đánh nhau loạn xạ.Hiện tại, Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra Tam

Bảo Ngọc Như Ý, Cửu Long Trầm Hương Liễn, Bát Bảo Lưu Ly Bình, Tam Quang Thần Thủy và các Tiên Thiên Linh Bảo khác, đấu pháp với Hoàng Thiên, Hoàng Thiên trong tình huống hai tay không, lại không hề rơi vào thế yếu.Trước mặt văn võ bá quan Thiên Đình, Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra tất cả pháp bảo ngoại trừ Bàn Cổ Phiên, vẫn không cách nào đánh bại Hoàng Thiên.Nguyên Thủy Thiên Tôn cố nén giận, "Hoàng Thiên, pháp bảo của ngươi đâu?

Vì sao không dùng bảo vật?"Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Trong tình huống ta nắm chắc phần thắng, ta không cần dùng pháp bảo!"Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra Tam Quang Thần Thủy, Cửu Long Trầm Hương Liễn, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Chư Thiên Khánh Vân và nhiều pháp bảo khác, nhưng chỉ có thể hòa với Hoàng Thiên hai tay không.Bất luận Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, hay toàn bộ văn võ Thiên Đình, trong lòng thực ra đều rõ ràng, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thua.Vương Mẫu Nương Nương và Ngọc Hoàng Đại Đế, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, cũng không làm gì được Hoàng Thiên, cả hai đều cảm thấy trong lòng tức giận.Ngọc Hoàng Đại Đế tiến đến, "Nguyên Thủy Thiên Tôn, đối đãi với tên nghịch tặc Hoàng Thiên như vậy, cũng không cần giảng nghĩa khí giang hồ một chọi một, Tam Thanh có thể cùng lúc ra tay, tru sát tên nghịch tặc đó.

Cho dù mấy người liên thủ, lấy đông địch ít, đánh bại Hoàng Thiên, cũng không tồn tại thắng mà không vẻ vang."Nguyên Thủy Thiên Tôn mờ mịt không nói, Chuẩn Đề Đạo Nhân Tây Phương Giáo, ngạo nghễ nói: "Một tên Hoàng Thiên nho nhỏ, lẽ nào cần mấy Tiên Thiên Thánh Nhân chúng ta, cùng lúc ra tay?

Hắn cũng xứng sao?

Để ta đánh bại tên Hoàng Thiên đó."Như Phật Tổ Tây Phương Giáo, bị Hoàng Thiên lợi dụng "Khai Thiên Nhất Kiếm", chặt đứt bàn tay phải, gặp phải sỉ nhục lớn như vậy, bất luận Chuẩn Đề Đạo

Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, đều quyết tâm báo thù rửa hận.Hiện tại, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể chiến thắng Hoàng Thiên, Chuẩn Đề Đạo Nhân đứng ra.

Tây Phương Giáo cảm thấy, nếu Chuẩn Đề Đạo Nhân, trước mặt Tam Thanh, đánh bại Hoàng Thiên, thì hai Thánh Tây Phương Giáo, ít nhất cũng hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn một bậc.Chuẩn Đề Đạo Nhân hai mắt đầy giận dữ, trừng Hoàng Thiên.“Hoàng Thiên, ngươi chặt đứt tay phải đệ tử Tây Phương Giáo của ta, Như Phật Tổ, món nợ này, nên tính thế nào đây?”Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng, “Tên Như Phật Tổ đó, tự dâng mình đến chết, ta có cách nào sao?

Chuẩn Đề Đạo Nhân, rõ ràng ngươi biết, Như Phật Tổ muốn đối phó ta, căn bản là châu chấu đá xe, lại còn phái tên ngu xuẩn đó đi, chẳng phải tự chuốc lấy sỉ nhục sao?”Chuẩn Đề Đạo Nhân thôi động khẩu quyết, triệu hoán ra Gia Trì Thần Trượng, nắm trong tay.Ngoài chuyện của Như Phật Tổ, còn có một chuyện xảy ra giữa Chuẩn Đề Đạo Nhân, khiến Chuẩn Đề Đạo Nhân vẫn luôn canh cánh trong lòng về Hoàng Thiên.Đó là con khỉ đá Tôn Ngộ Không.Khi trước Chuẩn Đề Đạo Nhân, ở Linh Sơn khổ tâm chuyên cần, chui vào kinh điển Phật Môn, nghiên cứu kinh văn, trong kinh cổ, Chuẩn Đề Đạo Nhân dự đoán, sẽ có một con khỉ đá ra đời giữa trời đất.Chuẩn Đề Đạo Nhân chỉ thôi diễn được thời gian đại khái con khỉ đá ra đời, còn về việc con khỉ đá rốt cuộc ở đâu, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng không rõ.Chuẩn Đề Đạo Nhân chỉ biết, giữa trời đất, có một hòn đá thần kỳ, đang thai nghén một con khỉ, mấy trăm năm sau, con khỉ sẽ chui ra từ kẽ đá.Trong cõi u minh, Chuẩn Đề Đạo Nhân cầu hiền như khát nước, cảm thấy chỉ có con khỉ đá đó, có duyên với Tây Phương Giáo, vì thế, Chuẩn Đề Đạo Nhân bắt đầu tìm kiếm từ Tây Ngưu Hạ Châu, sau đó tiến vào Nam Thiệm Bộ Châu, Bắc Câu Lô Châu, và cuối cùng là Đông Thắng Thần Châu.Khi đến Ngạo Lai Quốc ở Đông Thắng Thần

Châu, Chuẩn Đề Đạo Nhân đã khổ sở tìm kiếm hòn đá đó trên thế gian hơn ba trăm năm.Khi đến Hoa Quả Sơn, mới phát hiện đã muộn một bước, vì Hoàng Thiên đã xuất hiện ở đó, và thu Tôn Ngộ Không làm đồ đệ.Khiến Chuẩn Đề Đạo Nhân, trong lòng tức giận, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Hoàng Thiên, vì thế đã đại chiến một trận ở Đông Thắng Thần Châu, hai người khó phân thắng bại.Hiện tại, Hoàng Thiên đại náo Thiên Cung, chặt đứt bàn tay Như Phật Tổ, Chuẩn Đề Đạo Nhân hạ quyết tâm, nhất định phải cùng Hoàng Thiên, tính cả nợ mới nợ cũ.Chuẩn Đề Đạo Nhân vung Gia Trì Thần Trượng, Gia Trì Thần Trượng tản ra thần quang quỷ dị.“Hoàng Thiên, chịu chết đi!

Hôm nay, ta nhất định phải tiễn ngươi xuống địa ngục.”Là một kiện thần khí, Gia Trì Thần Trượng tuy không nổi danh như Thất Bảo Diệu Thụ, nhưng ở Tam Giới, uy lực của nó, đủ để khiến thần ma kinh hồn bạt vía.Một khi bị Gia Trì Thần Trượng đánh trúng, thần ma tầm thường, sẽ nguyên thần câu diệt, lập tức hóa thành một vũng nước đặc.Nhiều pháp bảo, một khi tế ra, uy lực khó mà khống chế, nhẹ thì sơn băng địa liệt, nặng thì hủy thiên diệt địa, sinh linh đồ thán.

Uy lực Gia Trì Thần Trượng cố nhiên kinh người, loại uy lực này lại càng có thể khống chế.Yêu ma có uy lực mạnh mẽ, bị Gia Trì Thần Trượng đánh trúng, nếu Chuẩn Đề Đạo Nhân có ý muốn chiêu hàng, không đánh giết, thì những yêu ma bị Gia Trì Thần Trượng đánh trúng này, sẽ hiện ra nguyên hình.Chuẩn Đề Đạo Nhân ném Gia Trì Thần Trượng lên không trung, Gia Trì Thần Trượng trong nháy mắt bị một tầng vầng sáng vàng kim bao phủ, Vương Linh Quan, Ôn Quỳnh, Mã Vương Gia, Triệu Công Minh và những người khác ở Thiên Đình, bị luồng kim quang chói mắt đó, làm cho không thể mở mắt.Gia Trì Thần Trượng càng nhắm vào mắt Hoàng Thiên, tiến hành công kích, Hoàng Thiên lại không hề sợ hãi, vẫn trừng lớn mắt, mỉm cười nhìn Gia Trì Thần Trượng.Hoàng Thiên thản nhiên nói: “Chuẩn Đề Đạo Nhân,

ngươi chỉ có chút bản lĩnh như vậy sao?

Lẽ nào, ngươi muốn lợi dụng chút thần quang nhỏ nhoi mà Gia Trì Thần Trượng phát ra, để đánh bại ta?"Kim quang của Gia Trì Thần Trượng, đột nhiên tối đi, sau đó hóa thành tia chớp, chui vào mắt Hoàng Thiên.Mắt Hoàng Thiên tối sầm lại, đôi mắt y đau nhói, hai mắt bắt đầu chảy máu.Ngọc Hoàng Đại Đế không kìm được hét lên, "Chuẩn Đề ra tay rồi!

Thần quang Gia Trì Thần Trượng, lại hóa thành tia chớp, đánh trúng hai mắt Hoàng Thiên.

Tuy một chiêu này, vô cùng âm hiểm, nhưng, đối với loại nghịch tặc này, không cần thiết phải quang minh chính đại, chỉ cần có thể đánh bại Hoàng Thiên, thì đều là tốt!"Chuẩn Đề Đạo Nhân vẻ mặt ghét bỏ nhìn Ngọc Hoàng Đại Đế, "Ngọc Đế, ta vì Thiên Đình trừ bỏ Hoàng Thiên, ngươi lại tự cho mình là quang minh chính đại, sao không động thủ đi?"Ngọc Hoàng Đại Đế lúc này mới nhận ra mình đã nói sai, nói: "Chuẩn Đề Đạo Nhân, pháp lực vô biên, đối với kình địch như Hoàng Thiên, đương nhiên cần đích thân ra tay đánh bại rồi."Chuẩn Đề Đạo Nhân lộ ra nụ cười đắc ý, "Hoàng Thiên, lần này, ngươi chú định sẽ chết không có chỗ chôn thân."Chuẩn Đề Đạo Nhân vung Gia Trì Thần Trượng, đánh trúng tim Hoàng Thiên, Hoàng Thiên vẫn bất động.Máu từ hai mắt Hoàng Thiên, chảy dọc theo má y xuống đất.Không lâu sau, toàn bộ Đấu Ngưu Cung, biến thành một màu đỏ máu, khắp nơi đều là máu của Hoàng Thiên.Trên Gia Trì Thần Trượng phủ đầy máu tươi, ngay sau đó, đạo bào của Chuẩn Đề Đạo Nhân, cùng đạo bào của Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, cũng đều bị máu tươi nhuộm đỏ.Những người bình thường không ăn khói lửa này, căn bản không thể nào, để máu tươi của kẻ địch, làm ô uế đạo bào của mình, nhưng hôm nay, máu từ hai mắt Hoàng Thiên chảy ra, quỷ dị nhuộm

đỏ toàn bộ Đấu Ngưu Cung.Chuẩn Đề Đạo Nhân bắt đầu căng thẳng, nắm chặt Gia Trì Thần Trượng dính đầy máu tươi, lẩm bẩm nói: "Sao lại thế này?"Hoàng Thiên vẫn hai mắt chảy máu, "Chuẩn Đề Đạo Nhân, ngươi nghĩ rằng trò vặt của ngươi, thật sự có thể làm tổn thương mắt ta sao?

Mắt quả thực là một bộ phận yếu ớt, dễ bị kẻ địch nhắm vào, nhưng, ngươi có biết, cái giá phải trả khi chọc giận ta, là gì không?"Hoàng Thiên mở mắt ra, đôi mắt đẹp đó, vẫn trong suốt tận đáy.Máu tươi trong nháy mắt biến thành màu đen, vô số máu tươi bắt đầu ngưng tụ, hóa thành một con huyết long, lao về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân.Chuẩn Đề Đạo Nhân thầm than khổ, tế ra Thất Bảo Diệu Thụ.Thất Bảo Diệu Thụ vô cùng hoa lệ, trên đó treo đầy vàng tím, bạc trắng, lam bảo thạch, hồng bảo thạch, hắc diệu thạch, hồng mã não, tử lưu ly.Bất luận pháp bảo nào công kích, Thất Bảo Diệu Thụ đều có thể dễ dàng hóa giải, vì thế bất luận lực phòng ngự hay lực công kích, Thất Bảo Diệu Thụ đều không có gì đáng chê trách.Đối mặt với công kích huyết long quỷ dị của Hoàng Thiên, Thất Bảo Diệu Thụ từ từ triển khai, vàng tím, hồng mã não, tử lưu ly… trên đó, tản ra vầng sáng quỷ dị.Huyết long gào thét, nhe nanh múa vuốt, vầng sáng của Thất Bảo Diệu Thụ, đánh trúng huyết long sau, huyết long trong nháy mắt tiêu tán.Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng, "Quả nhiên không hổ là Tiên Thiên Linh Bảo, Thất Bảo Diệu Thụ.

Không ngờ, ta dùng huyết dịch triệu hoán ra một con huyết long, lại có thể khiến Chuẩn Đề Đạo Nhân, dùng Thất Bảo Diệu Thụ công kích, ta cũng thật sự thụ sủng nhược kinh!"Chuẩn Đề Đạo Nhân căm hận nói: "Hoàng Thiên, ta đã sử dụng pháp bảo, nếu ngươi không phục, thì đại khái cũng có thể tế ra pháp bảo của ngươi."Hoàng Thiên cười cười, "Ta đã nói câu đó rồi, trong tình huống ta nắm chắc phần thắng, ta vì sao phải dùng pháp bảo chứ?

Vừa rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh đấu với ta, tế ra Cửu Long Trầm Hương Liễn, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Chư Thiên Khánh Vân, nhiều pháp bảo như vậy, cũng không buộc ta phải dùng bảo vật, ngươi cũng xứng sao?"Chuẩn Đề Đạo Nhân mặt mày tái mét, giận dữ nói: "Hoàng Thiên, ngươi thật sự nghĩ, ta không giết được ngươi sao?

Vừa rồi ta tế ra Gia Trì Thần Trượng, đó chỉ là một khởi đầu."Không lâu sau, một cây trúc, xuất hiện trong tay Chuẩn Đề Đạo Nhân.Thác Tháp Lý Thiên Vương, Thái Bạch Kim Tinh, Võ Tài Thần Triệu Công Minh và những người khác, nhìn thấy cây trúc cao khiết đó, không khỏi trừng lớn mắt.Nhiều văn thần võ tướng Thiên Đình, đều nhận ra, cây trúc trong tay Chuẩn Đề Đạo Nhân, chính là Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.Nghe nói, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, vốn là một cây khổ trúc dưới Linh Sơn, Tiên Thiên Linh Căn, được Chuẩn Đề Đạo Nhân phát hiện, Chuẩn Đề Đạo Nhân mỗi ngày dùng nước mắt và mồ hôi tưới tẩm khổ trúc, trải qua hàng vạn năm, mới nuôi dưỡng được Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.Chuẩn Đề Đạo Nhân nắm Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, ngạo nghễ nói: "Hoàng Thiên, vừa rồi ta dùng Gia Trì Thần Trượng, làm tổn thương mắt ngươi, không phải là phong tỏa thị giác của ngươi, ngươi có thể thoát được, cũng hoàn toàn là do ta sơ suất.

Lần này, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc của ta, có thể khóa chặt khứu giác, vị giác, thị giác, thính giác, xúc giác và thậm chí cả giác quan thứ sáu của kẻ địch!

Chịu chết đi!"Lục Căn Thanh Tịnh Trúc bay lên không trung, rất nhanh, hóa thành một rừng trúc, hiện ra hình tượng đài sen, bao vây lấy Hoàng Thiên.Gió nhẹ thổi qua, thoang thoảng từng đợt hương trúc thanh khiết.Từng chiếc lá trúc, tấn công về phía Hoàng Thiên.Mùi vị đó đặc biệt thuần hương, đặc biệt quyến rũ, bay vào lỗ mũi Hoàng Thiên, rất nhanh, xâm nhập vào ngũ tạng lục phủ của Hoàng Thiên, Hoàng Thiên cảm thấy mỗi một lỗ chân lông, đều như được mở

ra.Ngay sau đó, Hoàng Thiên mất đi khứu giác, thị lực bắt đầu mờ đi, mắt hoa lên, bên tai truyền đến từng đợt tiếng ù tai.Tứ chi Hoàng Thiên bắt đầu cứng đờ, huyết mạch toàn thân dường như đều ngưng trệ, rất nhanh, mất đi tri giác.Đúng như lời Chuẩn Đề Đạo Nhân nói, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc vừa ra, khứu giác, vị giác, xúc giác, thính giác, thị giác và giác quan thứ sáu của Hoàng Thiên, tất cả đều bị tước đoạt.Lúc này Hoàng Thiên, nghiễm nhiên hóa thành một cái xác biết đi, một con cừu non mặc người xẻ thịt.Chuẩn Đề Đạo Nhân bật ra một tiếng cười sảng khoái, “Hoàng Thiên, ngươi cũng có ngày hôm nay sao?

Chịu chết đi!”Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Thái Thượng Lão Quân, nhìn nhau không nói, Tam Thanh đều thở dài một tiếng.Hoàng Thiên cố nhiên là tử địch của Thiên Đình, nhưng cũng là một đối thủ đáng kính, hiện tại, nhìn thấy cái chết cận kề Hoàng Thiên, Tam Thanh đều cảm thấy có chút tiếc nuối.

Chuẩn Đề Đạo Nhân bật cười sảng khoái, “Hoàng Thiên, cũng có hôm nay sao?

Chết đi!” Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Thái Thượng Lão Quân nhìn nhau, Tam Thanh đều thở dài một tiếng.

Hoàng Thiên cố nhiên là tử địch của Thiên Đình, nhưng cũng là một đối thủ đáng kính trọng, nay nhìn thấy Hoàng Thiên cận kề cái chết, Tam Thanh đều cảm thấy có chút tiếc nuối.

Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương lại vui mừng như trẻ con.

Chương 311

Ngọc Hoàng Đại Đế nói: "Chuẩn Đề Đạo Nhân quả nhiên là Tiên Thiên Thánh Nhân!

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc vừa ra, đã đánh bại Hoàng Thiên, bây giờ, mau chóng diệt trừ Hoàng Thiên đi!" Vương Mẫu Nương Nương phụ họa: "A!

Sau này, thiện nam tín nữ tam giới nhất định sẽ ca tụng công đức của Chuẩn Đề Đạo Nhân!

Trấn Nguyên Đại Tiên, Thái Ất Thiên Tôn và Như Phật Tổ đều không phải đối thủ của Hoàng Thiên, nhưng ma cao một thước đạo cao một trượng, cuối cùng, Hoàng Thiên lại chết trong tay Chuẩn Đề Đạo Nhân." Chuẩn Đề Đạo Nhân đánh ra một viên Xá Lợi Tử, đánh thẳng vào trán Hoàng Thiên.

Bị Xá Lợi Tử đánh trúng, bất kỳ kẻ địch nào cũng phải hồn phi phách tán, thần hình câu diệt.

Thế nhưng, Hoàng Thiên sau khi bị Xá Lợi Tử đánh trúng, vẫn bất động như núi.

Tam Thanh, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều vô cùng kinh ngạc.

Chuẩn Đề Đạo Nhân rơi vào trạng thái tự hoài nghi sâu sắc, "Tại sao lại như vậy?

Hoàng Thiên bị Lục Căn Thanh Tịnh Trúc của ta tước đoạt Lục Cảm, lại bị Xá Lợi Tử đánh trúng, lại an nhiên vô sự?" Thân thể Hoàng Thiên bắt đầu động đậy!

Sau khi bị tước đoạt xúc giác và giác quan thứ sáu, Hoàng Thiên

vẫn có thể cử động.

Tiếp đó, Hoàng Thiên mở mắt, rừng trúc do Lục Căn Thanh Tịnh Trúc hóa thành xung quanh, trong nháy mắt tan thành tro bụi.

Hoàng Thiên khinh thường nói: "Lục Trúc của Chuẩn Đề Đạo Nhân, quả thực có chút uy lực, quả thực đã gây nhiễu loạn thị giác, xúc giác thậm chí cả giác quan thứ sáu của ta, nhưng loại nhiễu loạn này cũng chỉ là nhất thời, hoàn toàn không thể nói là tước đoạt.

Ngươi lại ngu xuẩn tin rằng một cây trúc rách có thể hàng phục ta." Chuẩn Đề Đạo Nhân kinh ngạc nhìn Hoàng Thiên, "Rõ ràng đã bị tước đoạt Lục Cảm, sao lại hồi phục được?" Hoàng Thiên cười nói: "Thần trượng, Thất Bảo Diệu Thụ, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc và Xá Lợi Tử, tất cả pháp bảo của ngươi đều đã dùng hết rồi, nếu còn chiêu thức nào, cứ việc dùng ra đi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân giận dữ nói: "Hay cho kẻ không biết sống chết, không ngờ thoát chết trong gang tấc lại dám nói lời cuồng ngôn, đợi ta dùng tuyệt chiêu, dùng tất cả pháp bảo lên người ngươi, ta xem ngươi có chết không?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân ngăn lại, nói nhỏ: "Sư đệ!

Hôm nay trước mặt văn võ bá quan Thiên Đình, lại có Tam Thanh ở bên cạnh, không nên tiếp tục dây dưa với Hoàng Thiên.

Đã tế ra nhiều pháp bảo như vậy mà vẫn không thể đánh bại Hoàng Thiên tay không; Hoàng Thiên còn dùng thân thể đỡ đòn Gia Trì thần trượng và Lục Căn Thanh Tịnh Trúc của ngươi mà vẫn không chút tổn hại; đã thua thì đừng nên tiếp tục dây dưa, kẻo trở thành trò cười của tam giới.

Chuẩn Đề Đạo Nhân đành phải hậm hực lùi lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh bật cười sảng khoái.

"Chuẩn Đề Đạo Hữu, ta vốn tưởng rằng, ngươi vừa ra tay, nhất định có thể đánh bại Hoàng Thiên, không ngờ, cũng giống ta, đã sử

dụng nhiều pháp bảo như vậy, lại vẫn không có cách nào đánh bại Hoàng Thiên." Chuẩn Đề Đạo Nhân không vui nói: "Tiên thần Thiên Đình đa phần là đệ tử Đạo Môn, Đạo Môn Tam Thanh ở đây, ta cũng không tiện lấn lướt, Hoàng Thiên, nhường ngươi thu thập." Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân và Thông Thiên Giáo Chủ trao đổi ánh mắt.

Hoàng Thiên trong trường hợp không sử dụng bất kỳ pháp bảo nào, liên tiếp hòa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề Đạo Nhân, thể hiện thực lực phi phàm, người tiếp theo ra trận, vô cùng quan trọng.

Thông Thiên Giáo Chủ đến trước mặt Hoàng Thiên.

"Hoàng Thiên Đạo Hữu, hôm nay, ta Thông Thiên Giáo Chủ, sẽ hội ngộ một phen!" Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng, "Thông Thiên Giáo Chủ, ta thấy Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, đã thương lượng kỹ rồi, muốn cùng công kích ta Hoàng Thiên đúng không?

Ha ha!

Ta cũng không sợ, nếu muốn, cứ trực tiếp tiến công, hà tất phải bày ra loại xa luân chiến này?" Nay, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề Đạo Nhân, lần lượt giao chiến với Hoàng Thiên, bây giờ đến lượt Thông Thiên Giáo Chủ, không nghi ngờ gì nữa đã trở thành xa luân chiến.

Bất kể Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, ở trong tam giới, địa vị tôn sùng, đều vô cùng quý trọng danh tiếng của mình.

Xa luân chiến, cho dù tiêu hao thể lực của Hoàng Thiên, đánh bại được Hoàng Thiên, đối với Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, cũng là sỉ nhục cực lớn.

Thông Thiên Giáo Chủ thản nhiên nói: "Hoàng Thiên Đạo Hữu,

nếu là xa luân chiến, ngươi cũng có thể từ chối xuất chiến, nếu từ chối nghênh chiến, phiền ngươi lập tức rời khỏi Thiên Đình, đại náo Thiên Cung lần này, đến đây là chấm dứt, sau này, cũng đừng đến nữa." Hoàng Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp vũ trụ.

Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng khó hiểu, "Hoàng Thiên Đạo Hữu, vì sao lại cuồng tiếu không ngớt?" Hoàng Thiên nói: "Thông Thiên Giáo Chủ, ta vẫn luôn cho rằng ngươi là người hàm hậu thật thà, vì sao cũng bắt đầu giở trò tiểu xảo?

Vừa rồi Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề Đạo Nhân đại chiến với ta, chưa từng đánh lui ta, nếu Thông Thiên Giáo Chủ vừa ra trận, ta Hoàng Thiên rời khỏi Thiên Đình, sau này, trong tam giới, tất nhiên sẽ có lời đồn, nói rằng ta Hoàng Thiên vừa gặp Thông Thiên Giáo Chủ, liền sợ hãi không dám động thủ nữa." Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Hoàng Thiên, thế nhân đều là người xởi lởi, vì sao ngươi cũng lại xem trọng hư danh như vậy?

Liên tục đánh bại Trấn Nguyên Đại Tiên, Thái Ất Thiên Tôn và Như Phật Tổ, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề Đạo Nhân, cũng không thể đánh bại ngươi, ngươi đã định danh dương thiên hạ rồi." Hoàng Thiên nói: "Vì hư danh mà gây đại động can qua, ta Hoàng Thiên không làm chuyện đó, ta vì muốn lật đổ trật tự tam giới, nếu chưa đạt được mục đích, ta tuyệt không bỏ cuộc." Thông Thiên Giáo Chủ triệu hồi ra Ngư Cổ, nắm chặt trong tay, "Nếu Hoàng Thiên Đạo Hữu, cố chấp muốn nghịch thiên hành sự, vậy ta không thể không ra tay." Ngư Cổ phát ra một tiếng thanh thúy, tiếp đó, một luồng sát khí, tấn công Hoàng Thiên.

Ngư Cổ, được lấy nguyên liệu từ thời kỳ khai thiên tích địa, do Hồng Quân Lão Tổ chế tác, ban cho đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ.

Ngư Cổ dùng để phổ độ chúng sinh, tuyên dương diệu nghĩa, trở thành một bảo vật quý hiếm.

Cùng lúc đó, âm thanh phát ra từ Ngư Cổ, vô cùng, đủ để khiến kẻ địch, tâm não băng liệt, hóa thành huyết thủy.

Âm thanh Ngư Cổ pha lẫn sát khí nồng nặc, tiến vào tai Hoàng Thiên.

Chương 312

Hoàng Thiên run rẩy, tai, mũi, mắt đều bắt đầu chảy máu.

Ngọc Hoàng Đại Đế vui mừng cổ vũ, "Thông Thiên Giáo Chủ, không hổ là tổ sư gia Tiệt giáo, người vừa ra tay, Hoàng Thiên, lập tức thất khiếu chảy máu!

Thông Thiên Giáo Chủ, xin lập tức tru sát Hoàng Thiên nghịch tặc này!" Chuẩn Đề Đạo Nhân bên cạnh không nhịn được cười lạnh một tiếng, "Ngọc Hoàng Đại Đế, ngươi cũng quá ngây thơ rồi, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra sao?

Hoàng Thiên tên gia hỏa này, lại đang giả chết." Quả nhiên, máu tươi trên mặt Hoàng Thiên, nhanh chóng biến mất không dấu vết, hắn tung ra một quyền.

Phá Thiên Quyền.

Uy lực sánh ngang khai thiên tích địa của Phá Thiên Quyền, tấn công Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ sợ hãi lập tức tế ra hộ thể thần công.

May mắn là Phá Thiên Quyền của Hoàng Thiên, đánh thẳng vào Ngư Cổ.

Ngư Cổ rốt cuộc cũng là thần khí sản sinh từ thời Hồng Mông, sau khi bị Phá Thiên Quyền của Hoàng Thiên đánh trúng, vẫn không vỡ nát.

Tuy nhiên, lực xung kích khổng lồ sản sinh, khiến tay phải Thông Thiên Giáo Chủ bắt đầu run rẩy, Ngư Cổ trong tay, suýt nữa tuột ra.

Hoàng Thiên cười nói: "Ngư Cổ quả nhiên là một bảo vật tốt, nhạc khí này diễn tấu ra âm nhạc, vô cùng động thính, nhưng, muốn

đánh bại ta, chỉ dựa vào một cây Ngư Cổ rách nát, hiển nhiên cũng không thực tế." Thông Thiên Giáo Chủ kiêu ngạo nói: "Hoàng Thiên, ta biết pháp lực của ngươi cao cường, Ngư Cổ, chỉ là món khai vị nhỏ, bữa tiệc thịnh soạn thực sự, còn ở phía sau!" Ngư Cổ trong tay Thông Thiên Giáo Chủ biến mất, tiếp đó, Tử Điện Chùy xuất hiện.

"Hoàng Thiên, chết đi!" Thông Thiên Giáo Chủ nhẹ nhàng thúc đẩy Tử Điện Chùy, Tử Điện Chùy đánh ra một tia sét nhảy múa, tấn công Hoàng Thiên.

Tử Điện Chùy cũng là thần khí từ thời Hồng Hoang, tia sét đánh ra từ chiếc chùy này, có sự khác biệt bản chất so với tia sét của Long Vương, Điện Mẫu, tia sét của Tử Điện Chùy, tràn ngập lực lượng Hồng Hoang, uy lực gấp vạn lần tia sét thông thường.

Đối mặt với công kích của Tử Điện Chùy, Hoàng Thiên không hề né tránh, tia sét màu tím vô tình, không lệch chút nào đánh trúng Hoàng Thiên.

Nơi mà Tử Điện Chùy tấn công, thường biến thành một vùng tiêu thổ, kẻ địch thi cốt vô tồn, thế nhưng, Tử Điện Chùy trước mặt Hoàng Thiên, dường như đã mất đi ma lực, Hoàng Thiên an nhiên vô sự.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Thái Thượng Lão Quân, kinh ngạc không thôi, nhìn nhau.

Thái Thượng Lão Quân nói: "Tử Điện Chùy uy lực vô cùng, theo lý, chỉ có những Tiên Thiên Linh Bảo như Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Chư Thiên Khánh Vân và Xá Lợi Tử, mới có thể phòng ngự được, vì sao Hoàng Thiên dùng thân thể, lại có thể đỡ cứng công kích của Tử Điện Chùy, không hề tổn hại?" Chuẩn Đề Đạo Nhân hậm hực nói: "Hoàng Thiên loại người cam tâm sa đọa, sa vào ma đạo, tu luyện ra pháp môn quái lạ, cũng không có gì lạ." Hoàng

Thiên nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, "Tử Điện Chùy của ngươi cũng chẳng có tác dụng gì, Thông Thiên Giáo Chủ, nếu còn pháp bảo, cứ việc lấy ra đi!" Thông Thiên Giáo Chủ liên tiếp tế ra Ngư Cổ và Tử Điện Chùy, hai pháp bảo này, lại không làm Hoàng Thiên bị thương.

Lần này, Thông Thiên Giáo Chủ lại sốt ruột, tế ra Xuyên Tâm Tỏa.

Bình thường Xuyên Tâm Tỏa là vật trang sức mà Thông Thiên Giáo Chủ đeo trên cổ, năm xưa, Hồng Quân Lão Tổ, truyền thụ cho hắn bảo vật này, nghe nói, Xuyên Tâm Tỏa một khi tế ra, cường giả như Chuẩn Thánh, cũng phải hồn phi phách tán.

Xuyên Tâm Tỏa kéo dài vô hạn, giống như một con rắn dài, tấn công Hoàng Thiên, Hoàng Thiên vẫn không né tránh, Xuyên Tâm Tỏa quấn chặt Hoàng Thiên.

Thông Thiên Giáo Chủ cười lớn: "Hoàng Thiên Đạo Hữu, ngươi cũng quá tự đại rồi, Xuyên Tâm Tỏa, một khi đã trói chặt ngươi, ngươi sẽ không thể thoát thân nữa." Hoàng Thiên tế ra Pháp Tướng Thiên Địa, biến thành lớn bằng núi Thái Sơn, Xuyên Tâm Tỏa cũng theo đó mà lớn ra.

Hoàng Thiên bắt đầu thử thu nhỏ thân thể, biến thành lớn bằng con bọ chét, Xuyên Tâm Tỏa vẫn thu nhỏ vô hạn, Hoàng Thiên biến hóa mấy lần, vẫn không thể thoát khỏi.

Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương, thấy Thông Thiên Giáo Chủ cuối cùng cũng khốn trụ được Hoàng Thiên, đều nở mày nở mặt.

Vương Mẫu Nương Nương nói: "Thông Thiên Giáo Chủ quả nhiên thần thông quảng đại, Xuyên Tâm Tỏa này, cũng đích xác là khắc tinh của Hoàng Thiên, Hoàng Thiên nghịch tặc, hôm nay xem ra nhất định phải chết trong tay Thông Thiên Giáo Chủ rồi." Ngọc Hoàng Đại Đế cười nói: "Hoàng Thiên, đại náo Thiên Cung, liên tục đánh bại

Trấn Nguyên Đại Tiên, Thái Ất Thiên Tôn và Như Phật Tổ, giao chiến hòa với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề Đạo Nhân, vốn dĩ nên thấy tốt mà dừng, tiếp tục tự sát, lần này, cuối cùng cũng chết trong tay Thông Thiên Giáo Chủ!" Thông Thiên Giáo Chủ tế ra Ngư Cổ và Tử Điện Chùy, công kích Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên bị Xuyên Tâm Tỏa trói chặt, không thể cử động, bị Tử Điện Chùy và Ngư Cổ đánh trúng.

Ngọc Hoàng Đại Đế giơ tay hô lớn, "Hoàng Thiên chết rồi!

Hoàng Thiên chết rồi!" Hoàng Thiên lộ ra một nụ cười tà mị, "Chưa chắc!" Hoàng Thiên biến thành thủy tinh lỏng, biến hóa ra vô số phân thân, dễ dàng thoát khỏi Xuyên Tâm Tỏa, dùng một cước đá bay Xuyên Tâm Tỏa.

Thấy Hoàng Thiên, dễ dàng thoát khỏi Xuyên Tâm Tỏa, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ và những người khác, đều vô cùng kinh ngạc.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói nhỏ: "Vì sao Hoàng Thiên đối mặt với công kích của Ngư Cổ, Tử Điện Chùy và Xuyên Tâm Tỏa, tổng có thể dễ dàng thoát khỏi?" Thái Thượng Lão Quân nói: "Pháp lực của Hoàng Thiên, quả nhiên quỷ quyệt đa biến, sâu không lường được.

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ sử dụng toàn lực, cũng hoàn toàn không thể làm hại hắn." Hoàng Thiên nhìn Thông Thiên Giáo Chủ trước mặt, "Có bản lĩnh, cứ việc dùng ra đi!

Nhưng, ta nói thật với ngươi, ngay cả khi ngươi dùng Tru Tiên Kiếm Trận, cũng không thể làm hại ta một ly một hào!" Thông Thiên Giáo Chủ biến sắc nói: "Hoàng Thiên, ngươi đừng quá ngạo mạn, ngươi không xứng với Tru Tiên Kiếm Trận của ta!" Thông Thiên Giáo Chủ thúc đẩy chú ngữ, một đạo bạch quang chợt lóe, một thanh trường kiếm, xuất hiện trong tay hắn.

“Thanh Bình Kiếm của ta, năm xưa, sư phụ ta Hồng Quân Lão Tổ, trên Phân Bảo Nham, đã ban cho ta Thanh Bình Kiếm này.

Chương 313

Đại sư huynh Thái Thượng Lão Quân của ta, được phân Thái Ất Phất Trần, nhị sư huynh Nguyên Thủy Thiên Tôn của ta, được phân Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Thanh Bình Kiếm vừa ra, Hoàng Thiên, nhất định phải chết!" Hoàng Thiên cười cười, "Nếu quả thật giống như ngươi nói, đặt Thanh Bình Kiếm cùng cấp với Tam Bảo Ngọc Như Ý, thì Thanh Bình Kiếm, cũng không làm hại được ta.

Đừng quên, vừa rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã dùng Tam Bảo Ngọc Như Ý đánh trúng ta, nhưng không làm hại được ta." Thông Thiên Giáo Chủ hậm hực nói: "Vậy ta thử xem sao!

Xuất chiêu!" Trên Thanh Bình Kiếm, bao phủ một đóa sen xanh, tỏa ra thần quang thất thải quỷ dị.

Không bao lâu, từng đóa sen nở rộ, tấn công Hoàng Thiên.

Một đóa sen đâm thẳng vào thiên linh cái của Hoàng Thiên, Hoàng Thiên bay người né tránh, từng đóa sen, nở rộ ở nơi Hoàng Thiên bay qua, không bao lâu, một đóa sen đánh vào lưng Hoàng Thiên, Hoàng Thiên linh hoạt như con lươn, dễ dàng né tránh.

Sen ngày càng nhiều, kéo dài khắp nơi, tấn công Hoàng Thiên, nhưng Hoàng Thiên, luôn tránh được.

Thông Thiên Giáo Chủ thúc đẩy chú ngữ, vô số kiếm khí từ trong sen xông ra, bay thẳng đến Hoàng Thiên, Hoàng Thiên biến hóa ra vô số phân thân, tế ra Khai Thiên Nhất Kiếm.

Uy lực Khai Thiên Tích Địa vang vọng khắp Đấu Ngưu Cung, tất cả sen và phi kiếm trước mắt, đều rơi xuống, Thanh Bình Kiếm quay

về vỏ kiếm, không có cách nào làm Hoàng Thiên bị thương, dù chỉ một ly một hào.

Thông Thiên Giáo Chủ buồn bực nói: "Hoàng Thiên, ngươi cứ trốn tránh hoài, không phải hảo hán." Hoàng Thiên cười nói: "Thông Thiên Giáo Chủ, ngươi đã dùng nhiều pháp bảo như vậy, ta vẫn luôn tay không nghênh chiến, hôm nay, ta liên tục đánh bại Trấn Nguyên Đại Tiên, Thái Ất Thiên Tôn và Như Phật Tổ, lại giao chiến hai trận với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề Đạo Nhân, thể lực của ta kém xa ngươi, lại không dùng pháp bảo, ngược lại, ngươi mới là hảo hán ư?" Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Được!

Nếu ngươi đã tự cho là như vậy, hôm nay ta tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm, bày cho ngươi một Tru Tiên Kiếm Trận, để ngươi chết trong đó!" Thái Thượng Lão Quân bên cạnh lộ vẻ không vui, ngăn Thông Thiên Giáo Chủ lại.

"Tru Tiên Kiếm Trận là đại trận số một trong Phong Thần, mấy ngàn năm chưa từng thấy trên thế gian, nếu vì một Hoàng Thiên nhỏ bé mà tế ra Tru Tiên Kiếm Trận, chẳng phải sẽ khiến người tam giới, cười rụng răng sao?" Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Sư huynh, không dùng Tru Tiên Kiếm Trận, thực sự không thể đánh lui Hoàng Thiên a!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân bước lớn về phía trước, nói lớn: "Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thượng Lão Quân, Hoàng Thiên, đã làm bị thương Như Phật Tổ của Tây Phương Giáo ta, ta tuyệt đối không thể tha cho hắn!" Hoàng Thiên cười nói: "Tiếp Dẫn Đạo Nhân, ngươi từ Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ, đệ tử Phật Môn, chẳng phải thường nói, buông bỏ đao đồ, lập địa thành Phật sao?

Nếu như, hôm nay ta buông bỏ đao đồ, chẳng phải, các ngươi muốn ủng lập ta thành Phật sao?" Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Sư huynh, không dùng Tru Tiên Kiếm Trận, thực sự không thể đánh lui Hoàng Thiên a!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân bước lớn về phía trước, nói lớn:

“Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thượng Lão Quân, Hoàng Thiên, đã làm bị thương Như Phật Tổ của Tây Phương Giáo ta, ta tuyệt đối không thể tha cho hắn!” Hoàng Thiên cười nói: “Tiếp Dẫn Đạo Nhân, ngươi từ Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ, đệ tử Phật Môn, chẳng phải thường nói, buông bỏ đao đồ, lập địa thành Phật sao?

Nếu như, hôm nay ta buông bỏ đao đồ, chẳng phải, các ngươi muốn ủng lập ta thành Phật sao?” Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: “Nếu ngươi chịu quy phục Tây Phương Giáo ta, ta có lẽ có thể tha cho ngươi một con đường sống, nhưng muốn thành Phật, còn phải xem tạo hóa của ngươi.

Hiện tại trong mắt ta, ngươi chỉ là một ma quỷ mà thôi.” Một chiếc Đăng Ma Xử, xuất hiện trong tay Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

“Hoàng Thiên, chết đi!” Đăng Ma Xử giáng xuống thiên linh cái của Hoàng Thiên, Hoàng Thiên tay không đỡ lấy, Đăng Ma Xử uy lực cường đại, Hoàng Thiên lập tức cảm thấy trên tay, như núi Thái Sơn đè nặng, mặt đất dưới chân, vì thế sụt lún vài thước, toàn bộ Đấu Ngưu Cung bắt đầu run rẩy dữ dội.

Văn võ bá quan Thiên Đình quan chiến, từng người đều lộ vẻ kinh hoàng.

Thái Bạch Kim Tinh đến trước mặt Ngọc Hoàng Đại Đế, nói nhỏ: “Bệ hạ, lần này Tiếp Dẫn Đạo Nhân, và Hoàng Thiên kia, tất nhiên sẽ là một trận ác chiến, ta nghe nói, Tiếp Dẫn Đạo Nhân từng ở Nam Thiệm Bộ Châu, đại chiến với một ma vương, một chiêu Đăng Ma Xử khiến mấy vạn yêu binh, hồn phi phách tán.” Thác Tháp Lý Thiên Vương phụ họa: “A!

Bệ hạ, nếu Tiếp Dẫn Đạo Nhân, đã tế ra loại vũ khí sát thương quy mô lớn như vậy, ta nghĩ, chúng ta tạm lánh đi một chút.

Dù sao, an nguy của Bệ hạ, liên quan đến an nguy của toàn bộ

Thiên Đình." Ngọc Hoàng Đại Đế không hề bận tâm nói: "Tam Thanh tổ sư, Tây Phương Nhị Thánh, đều ở trước mặt Trẫm, bảo hộ Trẫm, yêu quý Trẫm, Trẫm có thể, một mình rút lui sao?" "Các vị ái khanh, cứ yên tâm đi, Hoàng Thiên, sau khi ác chiến với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Thông Thiên Giáo Chủ, đã là cung hết tên rồi.

Đúng như câu nói, cung hết tên, không còn tác dụng.

Hoàng Thiên gặp phải kình địch như Tiếp Dẫn Đạo Nhân, chắc chắn không thể ngông cuồng được bao lâu nữa." Thái Bạch Kim Tinh nói: "Lời tuy là như vậy, nhưng Bệ hạ, ở đây vẫn nguy hiểm, thần khẩn cầu, xin Bệ hạ mau rời khỏi đây!" Ngọc Hoàng Đại Đế vung tay lớn, "Không cần, Trẫm ước chừng, Hoàng Thiên, không bao lâu nữa sẽ bị Tiếp Dẫn Đạo Nhân, một chiêu đánh chết, Trẫm làm sao có thể bỏ lỡ, cảnh tượng tuyệt vời như vậy?" Lời Ngọc Hoàng Đại Đế vừa dứt, Hoàng Thiên tung ra một cú Phá Thiên Quyền về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân không dám đỡ cứng, cúi người né tránh, Phá Thiên Quyền đánh hụt, đánh trúng một tòa đình đài lầu các ở xa, đình đài lầu các lập tức sụp đổ.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân né tránh, lực đạo cầm Đăng Ma Xử trên tay nhỏ đi, Hoàng Thiên bắt đầu tay không đoạt lấy, Tiếp Dẫn Đạo Nhân nổi giận, vung một chưởng về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên không hề né tránh, dùng Phá Thiên Quyền đỡ cứng, xung quanh sát khí đằng đằng.

Đăng Ma Xử bị chấn bay, bay về phía Ngọc Hoàng Đại Đế.

Thái Bạch Kim Tinh vội vàng né ra xa, Lý Tịnh cũng theo đó né tránh, vừa né vừa hô: "Mau hộ giá!

Hộ giá!" Nhị Thập Bát Tinh Tú, Cửu Diệu Tinh Quân, Ma Gia Tứ Tướng, Lôi Bộ Chúng Thần, Hỏa Bộ Chúng Thần, Thủy Bộ Chúng

Thần, Lôi Công Điện Mẫu, Na Tra, Dương Tiễn, tề tề vận công.

Các thần hợp lực, đánh ra một bức tường phòng ngự, cố gắng đỡ Đãng Ma Xử.

Đãng Ma Xử rơi xuống, dễ dàng xuyên thủng bức tường phòng ngự, bức tường phòng ngự sụp đổ, lực xung kích khổng lồ sản sinh, trong nháy mắt đánh văng Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương, đều bay xa mấy trăm trượng.

Ngọc Hoàng Đại Đế ngã sấp mặt, đứng dậy với vẻ mặt tro bụi, mắng: "Đám phế vật!

Trẫm cần các ngươi làm gì chứ!" Lý Tịnh đỡ Ngọc Hoàng Đại Đế, "Bệ hạ, ở đây quá nguy hiểm, mau đi thôi!" Bất kể Lý Tịnh và Thái Bạch Kim Tinh nói thế nào, Ngọc Hoàng Đại Đế không chịu rời đi.

"Ta sẽ không đi đâu, hôm nay ta nhất định phải nhìn Hoàng Thiên chết!

Chương 314

Nhìn Hoàng Thiên bị đền tội!

Ta muốn hắn chết!" Tiếng nói truyền vào tai Hoàng Thiên, Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng.

"Ngọc Hoàng Đại Đế, ngươi mong ta chết, chỉ tiếc là, người mong ta chết, nhiều lắm rồi, ngươi là loại nào trong số đó chứ?

Chết đi!" Hoàng Thiên tung ra một cú Phá Thiên Quyền, Nhị Thập Bát Tinh Tú, Cửu Diệu Tinh Quân, Võ Tài Thần Triệu Công Minh và những người khác, đều bị chấn bay, cung điện Đấu Ngưu Cung, sụp đổ một mảng.

Phá Thiên Quyền tấn công Ngọc Hoàng Đại Đế, Lý Tịnh và Thái Bạch Kim Tinh la hét hộ giá, nhưng lại chạy trốn trước.

Ngọc Hoàng Đại Đế triệt để trở thành cô gia quả nhân, khi Phá Thiên Quyền sắp đánh trúng Hoàng Thiên, Thái Thượng Lão Quân ra tay.

Thái Thượng Lão Quân tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, bảo vệ trước mặt Ngọc Hoàng Đại Đế.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, không hổ là cực phẩm trong các pháp bảo phòng ngự, ngay cả Phá Thiên Quyền uy lực cường đại, cũng bị Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, dễ dàng hóa giải.

Ngọc Hoàng Đại Đế thoát chết trong gang tấc, quỳ trên mặt đất, "Đa tạ Thái Thượng Lão Quân ơn cứu mạng, Thái Thượng Lão Quân, xin mau ra tay, thu lấy Hoàng Thiên nghiệt súc này!" Thái Thượng Lão Quân nghiêm mặt nói: "Hoàng Thiên vốn dĩ đang xa luân chiến với ta,

lần lượt đối chiến Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ, bây giờ đến lượt Tiếp Dẫn Đạo Nhân ra trận.

Nếu ta và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, một kích đánh bại Hoàng Thiên, thì còn có ý nghĩa gì nữa?

Nếu truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến tam giới, tiên ma hai đạo, chê cười ta sao?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân thúc đẩy chú ngữ, Đãng Ma Xử trở về tay hắn.

Trước đó Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và những người khác, khi ở Thiên Đình, tuy pháp bảo của họ, không làm Hoàng Thiên bị thương dù một ly một hào, nhưng ít nhất, cũng không để Hoàng Thiên đoạt mất pháp bảo.

Nay, đối mặt với công kích của Đãng Ma Xử, lại diễn ra màn kịch tay không đoạt bạch nhận, khiến Tiếp Dẫn Đạo Nhân, trước mặt Tam Thanh và văn võ bá quan Thiên Đình, mất hết thể diện.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân vô cùng buồn bực, hắn không dùng Đãng Ma Xử, mà tế ra một pháp bảo khác là Niệm Châu.

Năm xưa trong Phong Thần Đại Chiến, Tiếp Dẫn Đạo Nhân từng lợi dụng Niệm Châu, trực tiếp đánh Quy Linh Thánh Mẫu của Tiệt Giáo, khiến Quy Linh Thánh Mẫu, biến thành một con rùa lớn.

Thực ra, hàng trăm năm qua, số yêu ma chết dưới tay Niệm Châu, đã không thể đếm xuể.

Rất nhiều yêu ma, vừa gặp Niệm Châu, liền bị đánh cho hồn phi phách tán.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân mân mê Niệm Châu, "Hoàng Thiên, Niệm Châu của ta, có thể khiến tất cả yêu ma, hiện nguyên hình." Hoàng Thiên cười nói: "Thế sao?

Chỉ tiếc là!

Ta căn bản không phải yêu ma, những người này, ai cũng biết rõ hơn ai hết." Tiếp Dẫn Đạo Nhân phẫn nộ nói: "Ngươi đại náo Thiên Cung, liên tục làm bị thương Trấn Nguyên Đại Tiên, Thái Ất Thiên Tôn và Như Phật Tổ, vọng tưởng làm loạn trật tự tam giới, đồ thán sinh linh, ngươi chính là yêu ma!" Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Hay cho lời lẽ sắc bén!

Cái mũ lớn đó đội cho ta, ta đồ thán sinh linh, có chứng cứ không?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Ngươi đại náo Thiên Cung, ở Hoa Quả Sơn, Long Cung, Địa Phủ, đã giết không ít thiên binh thiên tướng, lính tôm tướng cua, quỷ sai tăng binh?

Những cái này, ta tin là ngay cả ngươi cũng không đếm xuể, ngươi nên chịu trách nhiệm cho những cái chết đó." Hoàng Thiên nói: "Những kẻ đó, đều là chó săn của Thiên Đình a!

Chết rồi, chính là có thể tiếp đến Tây Phương Cực Lạc thế giới.

Ta chưa từng, làm hại bất kỳ lê dân bách tính vô tội nào." "Những kẻ đó, cũng căn bản không quan tâm đến sống chết của bách tính, chỉ quan tâm, liệu trong miếu vũ nhân gian, có hương khách tấp nập không, liệu trước tượng Phật, có quỳ đầy thiện nam tín nữ thành kính không, đối với những lời cầu nguyện, lại làm ngơ." Hoàng Thiên nói: "Những kẻ đó, đều là chó săn của Thiên Đình a!

Chết rồi, chính là có thể tiếp đến Tây Phương Cực Lạc thế giới.

Ta chưa từng, làm hại bất kỳ lê dân bách tính vô tội nào." "Những kẻ đó, cũng căn bản không quan tâm đến sống chết của bách tính, chỉ quan tâm, liệu trong miếu vũ nhân gian, có hương khách tấp nập không, liệu trước tượng Phật, có quỳ đầy thiện nam tín nữ thành kính không, đối với những lời cầu nguyện, lại làm ngơ." Tiếp Dẫn Đạo Nhân bỗng nhiên biến sắc, "Ngươi lại dám ở Thiên Đình và trước mặt Tam Thanh, chất vấn Tây Phương Giáo ta, nói lời dối trá mê hoặc

chúng sinh, Hoàng Thiên, hôm nay, ngươi phải chết!" Niệm Châu bay về phía Hoàng Thiên, phát ra từng đạo quang vựng màu tím vàng, Hoàng Thiên tung ra một cú Phá Thiên Quyền, đánh trúng Niệm Châu.

Tuy Phá Thiên Quyền uy lực cực lớn, một quyền đánh ra, thiên băng địa liệt, tinh thần khấp huyết.

Nhưng khi Hoàng Thiên tế ra Phá Thiên Quyền, đánh trúng Niệm Châu, Phá Thiên Quyền như trâu đất xuống biển, biến mất không dấu vết.

Niệm Châu lúc sáng lúc tối, tiếp tục tấn công Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên hít sâu một hơi, vung ra một đạo kiếm ảnh.

Một thanh kiếm ảnh màu thủy tinh, xuất hiện trong tay Hoàng Thiên.

Khai Thiên Nhất Kiếm!

Chương 315

Khai Thiên Nhất Kiếm đánh ra, toàn bộ uy lực khai thiên tích địa, Khai Thiên Nhất Kiếm của Hoàng Thiên, đánh trúng Niệm Châu, lực lượng Hồng Hoang vô hạn tụ tập, cuối cùng cũng ngăn chặn được Niệm Châu.

Niệm Châu lơ lửng giữa không trung, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đánh ra một chưởng, Niệm Châu đột nhiên bắt đầu bay về phía Hoàng Thiên, Hoàng Thiên trước tiên tung ra Phá Thiên Quyền, tiếp đó bổ thêm một đao Khai Thiên Nhất Kiếm.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Hoàng Thiên, bắt đầu đấu pháp cách không, Thông Thiên Giáo Chủ, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Thái Thượng Lão Quân bên cạnh, đều trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc không thôi.

Niệm Châu bắt đầu tiến về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Tiếp Dẫn tung ra ba chưởng, mỗi chưởng đủ sức chấn vỡ núi Thái Sơn, dưới sự thúc đẩy của chưởng lực uy lực vô cùng, Niệm Châu giống như con kiến trên thiên bình, bắt đầu lăn về một phía.

Hoàng Thiên nổi giận, liên tiếp tung ra năm sáu quyền Phá Thiên, lại bổ thêm vài đao Khai Thiên Nhất Kiếm.

Niệm Châu bắt đầu bay về phía chủ nhân của nó là Tiếp Dẫn Đạo Nhân, do những quyền và đao pháp Hoàng Thiên tung ra, quá mạnh mẽ, Tiếp Dẫn Đạo Nhân có chút không chống đỡ nổi.

Niệm Châu vô tình đánh vào chủ nhân của nó là Tiếp Dẫn Đạo Nhân, phía sau Niệm Châu, còn có dư ba của Phá Thiên Quyền và Khai Thiên Nhất Kiếm, Tiếp Dẫn Đạo Nhân thấy không thể né tránh, đành bất đắc dĩ, tế ra hộ thân Xá Lợi Tử.

Xá Lợi Tử xuất hiện xung quanh Tiếp Dẫn Đạo Nhân, tạo thành

một vòng năng lượng khổng lồ, bảo vệ Tiếp Dẫn Đạo Nhân, chặn Niệm Châu lại.

Tuy nhiên, Niệm Châu sau khi đánh trúng tường phòng ngự Xá Lợi Tử, lực phản đòn khổng lồ sản sinh, trong nháy mắt khuếch tán ra.

Chuẩn Đề Đạo Nhân gần Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhất, tế ra hộ thân Xá Lợi Tử, Thái Thượng Lão Quân tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra Chư Thiên Khánh Vân, Thông Thiên Giáo Chủ tế ra hộ thể thần công.

Đình đài lầu các xung quanh Đấu Ngưu Cung, liên tiếp sụp đổ, nền đá cẩm thạch cũng bắt đầu sụt lún.

Vương Linh Quan, Ôn Quỳnh, Triệu Công Minh, Mão Nhật Tinh Quan, Khuê Mộc Lang và những người khác, đều bị đánh bay.

Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương, lại một lần nữa bị chấn bay vài trượng xa, ngã vật xuống đất.

Hoàng Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn, "Ha ha!

Niệm Châu quả nhiên uy lực phi thường a!

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, đều không thể không tế ra pháp bảo phòng ngự, mới có thể chống đỡ công kích của Niệm Châu." Thực ra, lực công kích của Niệm Châu bản thân cố nhiên đáng sợ, nhưng cũng xa xa chưa đạt đến mức khiến Tiên Thiên Thánh Nhân, phải tế ra pháp bảo phòng ngự trấn gia.

Chỉ là, Niệm Châu trong lúc Hoàng Thiên và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, đấu pháp cách không, bị gia trì thêm Tây Thiên Cực Lạc Chưởng và Phá Thiên Quyền, thậm chí cả Khai Thiên Nhất Kiếm, uy lực trở nên khó lường, lực sát thương tăng vạn lần, mới buộc Tiên Thiên Thánh Nhân, không thể không toàn lực phòng ngự.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, "Hoàng Thiên tổ sư,

quả nhiên thủ đoạn cao minh, pháp bảo của ta tế ra, vẫn không làm gì được ngươi, ta nhận thua!" Chuẩn Đề Đạo Nhân bên cạnh, bước lên, "Sư huynh, vì sao lại nhận thua?

Ngươi còn pháp bảo, chưa dùng ra, ví dụ như Tiếp Dẫn Thần Trượng, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, vì sao lại nhanh chóng nhận thua?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nghiêm sắc nói: "Sư đệ, Hoàng Thiên tay không, ta liên tiếp tế ra Đãng Ma Xử và Niệm Châu, không những không chiếm được thượng phong, suýt nữa bị Hoàng Thiên, đoạt mất Đãng Ma Xử, thao túng Niệm Châu.

Đệ tử Sa Môn ta, không thể chấp trước vào thắng thua nhất thời." Hoàng Thiên nhìn Thái Thượng Lão Quân, "Nay Tây Phương Nhị Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, đều không thể thắng ta, Thái Thượng Lão Quân, nếu muốn ra tay, thì mau lên, nếu không ra tay, Thiên Đạo, sẽ do ta chủ tể!" Thái Thượng Lão Quân thản nhiên nói: "Hoàng Thiên, ta đã ở đây, tự nhiên sẽ không cho phép, ngươi lật đổ trật tự tam giới." Mặc dù năm xưa, khi Hồng Quân Lão Tổ phân bảo vật trên Phân Bảo Nham, vì Hồng Quân Lão Tổ yêu chiều tiểu đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ được phân nhiều bảo vật nhất.

Nhưng, người luyện chế bảo vật mạnh nhất là Thái Thượng Lão Quân, trong mấy trăm năm sau đó, đã phát phẫn đồ cường, luyện chế ra không ít bảo vật, vũ khí sản xuất trong Bát Quái Lô, nhiều không đếm xuể.

Vì thế, Thái Thượng Lão Quân trấn giữ Đâu Suất Cung, lại trở thành người có nhiều bảo vật nhất.

Thái Thượng Lão Quân thúc đẩy chú ngữ, một thanh kiếm, xuất hiện trong tay hắn.

Hoàng Thiên nói: "Vừa rồi, Thông Thiên Giáo Chủ kia, tế ra Thanh

Bình Kiếm, còn không làm hại được ta, kiếm của ngươi sao?

Chắc không thể lợi hại hơn Thanh Bình Kiếm chứ?" Thái Thượng Lão Quân nói: "Thanh Bình Kiếm do Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hóa thành, là bảo vật tầm thường, tự nhiên không thể so sánh với Thanh Bình Kiếm.

Nhưng, ngươi cũng đừng coi thường Thất Tinh Kiếm của ta, thanh kiếm này, do ta luyện chế nhiều năm trong Bát Quái Lô của ta." Hoàng Thiên khinh thường, "Vật luyện chế trong Bát Quái Lô thì có thể lợi hại đến mức nào chứ?

Ta muốn lĩnh giáo!" Thái Thượng Lão Quân thúc đẩy chú ngữ, Thất Tinh Kiếm xuất chiêu.

"Hoàng Thiên, mau sớm quy phục đi!" Thất Tinh Kiếm xé toang không trung, trên không trung có bảy ngôi sao, biến đổi vị trí, trong những vị trí đó, sát cơ không ngừng tuôn trào.

Hoàng Thiên cười nói: "Thái Thượng Lão Quân, muốn lợi dụng những ngôi sao nhỏ đáng yêu này, để đánh bại ta sao?

Chẳng lẽ ngươi không biết sao?

Phá Thiên Quyền của ta, mỗi quyền, đều có thể xé nát tinh thần!" Thái Thượng Lão Quân kiêu ngạo nói: "Phá Thiên Quyền của ngươi, đích xác có thể xé nát tinh cầu, nhưng, chưa chắc làm hại được Thất Tinh Kiếm của ta." Hoàng Thiên khinh thường, "Thái Thượng Lão Quân, ngươi cũng quá coi trọng thanh kiếm rách của mình rồi.

Ta muốn xem xem, Thất Tinh Kiếm xuất phẩm từ Bát Quái Lô, rốt cuộc có mấy phần uy lực!" Hoàng Thiên tung ra một cú Phá Thiên Quyền về phía Thất Tinh Kiếm.

Chương 316

Lực lượng xé nát tinh thần, trong quyền phong, ẩn ẩn biến hóa nhanh chóng.

Mục tiêu của Phá Thiên Quyền, là Thất Tinh Kiếm, nhưng, muốn đánh trúng Thất Tinh Kiếm, nhất định phải thông qua Thất Tinh Trận phía trước Thất Tinh Kiếm.

Hoàng Thiên vốn dĩ cho rằng, Phá Thiên Quyền một khi tế ra, dễ dàng có thể hủy diệt Thất Tinh Trận, và hủy diệt Thất Tinh Kiếm, nhưng, Phá Thiên Quyền đánh trúng Thất Tinh Trận xong, bảy ngôi sao bắt đầu di tinh hoán đấu, đột nhiên, uy lực của Phá Thiên Quyền, biến mất không dấu vết.

Ngọc Hoàng Đại Đế lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

"Quả nhiên không hổ là Thái Thượng Lão Quân, Thái Thượng Lão Quân vừa tế ra Thất Tinh Kiếm, ta cảm thấy chiến thắng, đang vẫy gọi ta.

Thái Thượng Lão Quân, đối đãi với loại ác tặc Hoàng Thiên này, ngàn vạn lần đừng mềm lòng, xin mau dùng Thất Tinh Kiếm, đâm vào trái tim Hoàng Thiên, đâm chết tên nghịch tặc này!" Câu nói đó đã chọc giận Hoàng Thiên, Hoàng Thiên quay người lại, ánh mắt vô cùng sắc bén, văn võ bá quan Thiên Đình, trong nháy mắt đều run sợ.

"Ngọc Hoàng Đại Đế, vốn dĩ ta nể mặt Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, không muốn giết chóc, nhưng ngươi đã quá lắm lời, một lòng muốn tìm chết, ta cũng đành phải thành toàn cho ngươi, chết đi!" Khai Thiên Nhất Kiếm!

Một đạo kiếm ảnh tấn công Ngọc Hoàng Đại Đế, Ôn Quỳnh, Triệu Công Minh, Mã Vương Gia, Cự Linh Thần và những người

khác, bảo vệ trước mặt Ngọc Hoàng Đại Đế.

Trước uy lực vô cùng của Khai Thiên Nhất Kiếm, những thần minh này, cũng không phải lũ kiến, ngay cả khi muốn hy sinh thân mình bảo vệ Ngọc Hoàng Đại Đế, cái đổi lại cũng không phải cùng chết với Ngọc Hoàng Đại Đế.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh bất đắc dĩ, đành phải tế ra Chư Thiên Khánh Vân, chắn trước mặt chúng tiên, Ngọc Hoàng Đại Đế và những thần tướng đó, mới thoát được một kiếp.

Hoàng Thiên biết, Tây Phương Nhị Thánh và Tam Thanh, không thể ngồi yên, nhìn Ngọc Hoàng Đại Đế bị đánh chết, vì thế, cũng lười tiếp tục đáp lời Ngọc Hoàng Đại Đế.

Hoàng Thiên lợi dụng Khai Thiên Nhất Kiếm, công kích Thất Tinh Kiếm, bị Thất Tinh Trận Pháp khắc chế thành công.

Trong trường hợp thông thường, chỉ có những Tiên Thiên Linh Bảo tương tự như Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Chư Thiên Khánh Vân, Xá Lợi Tử, mới có thể ngăn cản Khai Thiên Nhất Kiếm uy lực vô cùng của Hoàng Thiên.

Nay, Thái Thượng Lão Quân lại lợi dụng một thanh Thất Tinh Kiếm, một vũ khí luyện chế từ Bát Quái Lô, hoàn hảo hạn chế Hoàng Thiên.

Thái Thượng Lão Quân bật cười sảng khoái.

Hoàng Thiên, bây giờ ngươi đã thấy sự lợi hại của Thất Tinh Kiếm của ta rồi chứ?

Không nhất định Tiên Thiên Linh Bảo mới lợi hại, quan trọng là ai dùng nó!" Hoàng Thiên bắt đầu dừng công kích.

Các ngôi sao trong Thất Tinh Trận Pháp bắt đầu chuyển dịch vị trí, từng đạo tinh quang, giống như lợi kiếm, tấn công Hoàng Thiên.

Tinh quang đánh trúng Hoàng Thiên, thế nhưng, lại không có cách nào đối với Kim Cương Bất Hoại Chi Thân của Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên bắt đầu quan sát Thất Tinh Trận trước mắt, rất nhanh, đã phát giác ra manh mối.

Hóa ra, cái gọi là Thất Tinh Trận Pháp, khi biến hóa vị trí các ngôi sao, hoàn toàn tuân theo cửu âm bát quái, khi Thất Tinh Kiếm phòng ngự, vị trí mỗi ngôi sao, hoàn toàn nhất trí.

Hoàng Thiên bừng tỉnh đại ngộ, thầm nghĩ: "Hóa ra, Thái Thượng Lão Quân vẫn luôn tự khoe Thất Tinh Kiếm, thực ra, cái thực sự lợi hại chỉ là trận pháp mà thôi." Nhìn vị trí trong Thất Tinh Trận, Hoàng Thiên tung ra một quyền.

Thái Thượng Lão Quân lập tức điều động Thất Tinh Trận, bày ra thế phòng ngự, thế nhưng, một quyền giống như tia sét nhảy múa, vòng qua Thất Tinh Trận, đánh về phía Thái Thượng Lão Quân.

Thất Tinh Trận trong gang tấc bắt đầu hỗn loạn.

Thái Thượng Lão Quân thầm kêu khổ, đành phải tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, hóa giải công kích của kẻ địch.

Trong một khoảnh khắc, Thất Tinh Trận xuất hiện một kẽ hở phòng thủ, Hoàng Thiên tung ra một quyền, Phá Thiên Quyền trực tiếp nở rộ giữa Thất Tinh Trận.

Bảy ngôi sao nhanh chóng bùng nổ, Thất Tinh Kiếm lơ lửng, cũng bị Hoàng Thiên đánh rơi, rớt xuống đất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân và những người khác, đều vô cùng kinh ngạc.

Hoàng Thiên cười lớn, "Thái Thượng Lão Quân, thanh Thất Tinh Kiếm của ngươi, không phải một pháp khí tầm thường, một chút cũng

không lợi hại, nhưng trận pháp Thất Tinh Trận của ngươi, sự biến hóa trong trận pháp, đích xác không dám để người ta coi thường.

Thất Tinh Kiếm của ngươi, bị ta đánh rơi xuống đất, nếu còn binh khí, cứ việc dùng ra đi!" Thái Thượng Lão Quân không vui nói: "Hoàng Thiên, ngươi cứ bắt ta dùng pháp bảo, vì sao ngươi không dùng pháp bảo chứ?

Ngươi cũng có thể dùng pháp bảo, nếu không, người khác sẽ nói, ta dùng pháp bảo, ngươi tay không, như vậy, ngay cả khi ta thắng, cũng là thắng bất vũ.

Hoàng Thiên, nếu ngươi có pháp bảo, cũng xin tế ra!" Thái Thượng Lão Quân yêu cầu Hoàng Thiên tế ra pháp bảo, Hoàng Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn.

Chương 317

"Thái Thượng Lão Quân, rõ ràng ngươi biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, tế ra rất nhiều pháp bảo trấn gia, cũng không làm gì được ta.

Ta tay không giao đấu với các ngươi, không hề yếu thế, ở đây, tự nhiên cũng không có lý do, phải dùng pháp bảo." Thái Thượng Lão Quân bỗng nhiên đại nộ, lông mày trắng vểnh lên, "Hay cho một Hoàng Thiên mắt không có người, nếu đã như vậy, chết đi!" Thái Thượng Lão Quân vẫy Thái Ất Phất Trần, tiếp đó, một dây hồ lô, nở rộ sau lưng Thái Thượng Lão Quân, kết ra một quả Tử Kim Hồng Hồ Lô.

Tử Kim Hồng Hồ Lô đánh ra một đạo kim quang, sản sinh lực hút như lốc xoáy, trực tiếp hút Hoàng Thiên, vào trong Tử Kim Hồng Hồ Lô.

Thái Thượng Lão Quân vui mừng khôn xiết, "Hoàng Thiên lần này chết chắc rồi!" Ngọc Hoàng Đại Đế vui mừng khôn xiết, nói: "Thật sao?

Ôi chao!

Thái Thượng Lão Quân, lần này, người đã lập đại công cho Trẫm rồi.

Mau chóng tru sát Hoàng Thiên ác tặc, báo thù rửa hận cho những tướng sĩ Thiên Đình đã trận vong!" Thái Thượng Lão Quân lấy ra một lá bùa, dán lên Tử Kim Hồng Hồ Lô.

"Có bùa chú của ta, dán lên Tử Kim Hồng Hồ Lô, trong chốc lát, Hoàng Thiên sẽ hóa thành nước đặc." Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, đều lộ vẻ không vui, hai người trao đổi ánh mắt với

nhau.

Hôm nay Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, hai nhân vật tiêu biểu của Tây Phương Giáo, đã tế ra Xá Lợi Tử, Đăng Ma Xử thậm chí Thất Bảo Diệu Thụ và các pháp bảo hộ thân khác, vẫn không thể đánh bại Hoàng Thiên tay không.

Thái Thượng Lão Quân lấy ra một quả hồ lô, rõ ràng không phải chí tôn pháp bảo, lại lợi dụng một lá bùa, dán lên hồ lô, đã đánh bại Hoàng Thiên.

Thái Thượng Lão Quân đánh bại Hoàng Thiên, cao thấp lập tức rõ ràng, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, mất hết thể diện.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nói nhỏ: "Sư huynh, quả Tử Kim Hồng Hồ Lô kia, trông bình thường, vì sao lại có thể đánh chết Hoàng Thiên?

Chẳng lẽ lá bùa kia lợi hại?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Ta đoán chừng, Hoàng Thiên kia, căn bản không dễ dàng chết như vậy, có thể, hắn đang giả chết.

Đợi một lát nữa, không chừng sẽ có biến chuyển." Thấy Thái Thượng Lão Quân đánh bại Hoàng Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, cũng ngũ vị tạp trần.

Lúc này, Thái Thượng Lão Quân cảm thấy, nhiệt độ của Tử Kim Hồng Hồ Lô, ngày càng cao, đến mức tay hắn, cũng không thể chịu đựng được.

Không bao lâu, lá bùa trên Tử Kim Hồng Hồ Lô, lại tự nhiên bốc cháy.

Thái Thượng Lão Quân giỏi nhất dùng lửa, trong Bát Quái Lô, dùng Tam Muội Chân Hỏa, luyện chế ra vô số thần khí, nay, lá bùa của hắn lại tự nhiên bốc cháy, Thái Thượng Lão Quân cả đời, chưa từng nghe thấy, chưa từng thấy chuyện quái lạ như vậy.

Tiếp đó, Tử Kim Hồng Hồ Lô cũng bắt đầu bốc cháy, hồ lô bắt đầu bành trướng, rồi nổ tung!

Một tiếng sấm vang lên, Hoàng Thiên từ trong Tử Kim Hồng Hồ Lô, nhẹ nhàng xông ra.

Ngọc Hoàng Đại Đế, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và những người khác bên cạnh, đều vô cùng kinh ngạc.

Tây Phương Nhị Thánh Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, chỉ muốn Thái Thượng Lão Quân ra mặt xấu, cố nhịn cười.

Thái Thượng Lão Quân càng nhìn đến ngây người, nhìn những mảnh vỡ hồ lô trên đất, không ngừng than phục, "Tại sao lại như vậy?" Hoàng Thiên kiêu ngạo nói: "Thái Thượng Lão Quân, ta thấy ngươi thực sự đã lẫn lộn rồi, lại dùng loại bảo vật rác rưởi như vậy, đối phó ta, ngươi đang sỉ nhục ta sao?

Một quả hồ lô dùng một lá bùa, vọng tưởng tru sát ta, quá đáng rồi, xem ra, ta phải chuyển thủ thành công rồi!" Khai Thiên Nhất Kiếm.

Một đạo kiếm ảnh sát khí đằng đằng, như quỷ mị tấn công Thái Thượng Lão Quân, Thái Thượng Lão Quân bất đắc dĩ, đành phải phòng ngự.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp sừng sững như một bóng ma, Khai Thiên Nhất Kiếm của Hoàng Thiên, trong nháy mắt hóa thành vô hình.

Hoàng Thiên kiêu ngạo nói: "Thái Thượng Lão Quân, ta thấy ngươi nên đổi tên, gọi là Ô Quy Lão Quân thì hơn, trừ việc biết dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, ngoài ra còn biết làm gì?

Ta thấy ngươi cũng chẳng biết gì!" Chuẩn Đề Đạo Nhân bên cạnh, cười nói: "Ai nói?

Thái Thượng Lão Quân có thể dùng hồ lô, tiếp tục thu ngươi vào hồ lô mà!

Hoàng Thiên, cẩn thận, Thái Thượng Lão Quân chuyên luyện đan dược, trong nhà hồ lô, nhiều đến mức dùng không hết đó." Thái Thượng Lão Quân không để ý đến lời châm chọc trong lời nói của Chuẩn Đề Đạo Nhân, thúc đẩy chú ngữ, Phong Hỏa Bồ Đoàn xuất hiện.

Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Phong Hỏa Bồ Đoàn?

Mặc dù loại bảo vật này cũng không thể đánh bại ta, nhưng ít nhất, cũng xứng với thực lực của ta!" Phong Hỏa Bồ Đoàn là tọa cụ khi Thái Thượng Lão Quân tọa thiền, uy lực vô cùng, một khi tế ra, có thể đoạt pháp bảo của người khác, cũng có thể triển khai như một tấm chăn, cuốn lấy kẻ địch.

Khi bảo vật này xuất hiện, có thể triệu hồi Hoàng Cân Lực Sĩ.

Chương 318

Nay, trong tay Hoàng Thiên, không có bất kỳ pháp bảo nào, Phong Hỏa Bồ Đoàn tế ra, đương nhiên không phải để khoe bảo vật, mà là để khốn trụ Hoàng Thiên.

Thái Thượng Lão Quân thúc đẩy chú ngữ, cuồng phong đại tác, toàn bộ Phong Hỏa Bồ Đoàn, đều bị một tầng lửa vàng nhạt bao phủ, tấn công Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên hóa thành một làn gió nhẹ, vừa định bị Phong Hỏa Bồ Đoàn khốn trụ, xung quanh liền xuất hiện bốn Hoàng Cân Lực Sĩ, lấy ra Hoàng Kim Thằng, trói chặt Phong Hỏa Bồ Đoàn lại.

Thái Thượng Lão Quân bật cười sảng khoái, "Hoàng Thiên, lần này, Phong Hỏa Bồ Đoàn của ta đã khốn trụ ngươi.

Hoàng Cân Lực Sĩ, đưa Hoàng Thiên, về Đâu Suất Cung cho ta!" Hoàng Thiên bị khốn trong Phong Hỏa Bồ Đoàn, dường như nhất thời không có cách nào.

Ngọc Hoàng Đại Đế giơ tay hô lớn, "Thái Thượng Lão Quân, cuối cùng cũng đã bắt giữ được Hoàng Thiên cho ta, xin hãy giao Hoàng Thiên cho ta, ta muốn các thiên binh thiên tướng của ta, lôi Hoàng Thiên nghịch tặc này, ra ngoài Nam Thiên Môn, chém đầu thị chúng, ta muốn Hoàng Thiên, trước mặt chúng sinh tam giới, đầu rơi xuống đất." Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, nhìn nhau không nói, Thái Thượng Lão Quân im lặng.

Chuẩn Đề Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, "Ngọc Hoàng Đại Đế, Hoàng Thiên đã sớm có Kim Cương Bất Hoại Chi Thân, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, đặt hắn trước mặt ngươi, hắn tự mặc cổ cho ngươi chém, cũng không thể làm hắn bị thương." Ngọc Hoàng

Đại Đế bừng tỉnh đại ngộ, "Hóa ra là như vậy." Chuẩn Đề Đạo Nhân thì thầm vào tai Tiếp Dẫn Đạo Nhân: "Ta thực sự không hiểu, Đạo Môn Tam Thanh, vì sao lại mời Ngọc Hoàng Đại Đế tên ngốc này, quản lý Thiên Đình chứ?" Thái Thượng Lão Quân lay Thái Ất Phất Trần, "Hoàng Cân Lực Sĩ, đưa Hoàng Thiên, đến Đấu Ngưu Cung, thả vào Bát Quái Lô của ta, ta muốn vận dụng Tam Muội Chân Hỏa, thiêu chết Hoàng Thiên, để hắn hóa thành tro tàn." Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương, dẫn theo văn võ bá quan, hùng dũng tiến bước, rời khỏi Đấu Ngưu Cung, đến Đâu Suất Cung.

Trên đường đi, Ngọc Hoàng Đại Đế vui mừng như một đứa trẻ, hoan hỉ không thôi, đều cho rằng lần này, Hoàng Thiên chắc chắn sẽ chết.

Mọi người đi một lúc lâu, cuối cùng cũng đến Đâu Suất Cung.

Hoàng Cân Lực Sĩ cõng Phong Hỏa Bồ Đoàn, chuẩn bị ném Hoàng Thiên, vào Bát Quái Lô.

Không ngờ, một trận âm phong thổi đến, Phong Hỏa Bồ Đoàn bao bọc Hoàng Thiên, lại như ma xui quỷ khiến tự động mở ra, Hoàng Thiên tế ra Khai Thiên Nhất Kiếm, bốn Hoàng Cân Lực Sĩ, đều ngã xuống trong vũng máu.

Hoàng Thiên tung ra một cú Phá Thiên Quyền, Phong Hỏa Bồ Đoàn giống như lá rụng, nhẹ nhàng bay xuống.

Bát Quái Lô bị Hoàng Thiên một cước đá lật, rơi xuống hạ giới, không biết đã đi đâu.

Ngọc Hoàng Đại Đế Thiên Đình, Vương Mẫu Nương Nương, để xem Hoàng Thiên bị đền tội, dẫn theo mấy trăm thiên binh thiên tướng, hùng dũng, từ Đấu Ngưu Cung, di chuyển đến Đâu Suất Cung, vốn dĩ cho rằng, Hoàng Thiên chắc chắn sẽ chết.

Thế nhưng, điều không ngờ tới, ngay bên cạnh Bát Quái Lô của Thái Thượng Lão Quân, Hoàng Thiên lại dễ dàng thoát khỏi.

Mọi người bị Hoàng Thiên dễ dàng trêu đùa, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, bất đắc dĩ lắc đầu, sắc mặt Thái Thượng Lão Quân tái mét.

Ngọc Hoàng Đại Đế thất vọng cực độ, la hét: "Vì sao lại như vậy?" Thấy Thiên Đình ra mặt xấu, Tây Phương Nhị Thánh Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, lại thầm vui mừng.

Hoàng Thiên vươn vai một cái, "Ta không ngờ, Phong Hỏa Bồ Đoàn của Thái Thượng Lão Quân, lại vô cùng thoải mái, ta đã ngủ thêm một lúc trong đó, lũ lợn ngu xuẩn các ngươi, chẳng lẽ thật sự cho rằng, một cái Phong Hỏa Bồ Đoàn nhỏ bé, có thể hàng phục ta sao?

Quá nực cười rồi!" Thái Thượng Lão Quân hậm hực nói: "Hoàng Thiên, ngươi lại dám đá đổ Bát Quái Lô của ta, ngươi—" "Không sai, ta đã đá đổ cái lò rách của ngươi, chẳng lẽ ta phải đợi, ngươi nhốt ta vào Bát Quái Lô sao?

Thái Thượng Lão Quân, ngươi đã dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, dùng Phong Hỏa Bồ Đoàn, thậm chí dùng Tử Kim Hồng Hồ Lô, kết quả mọi người đều thấy, căn bản không thắng được ta." Thái Thượng Lão Quân cố nén giận, "Hay cho một Hoàng Thiên, tay không, ta dùng pháp bảo, lại không làm gì được ngươi, nếu ngươi thắng, ta cam bái hạ phong!" Hoàng Thiên cười cười, "Muốn nhanh chóng nhận thua rồi sao?

Ngươi còn Càn Khôn Đồ chưa sử dụng, có thể lấy ra thử xem, xem có thể đánh bại ta không." Ngay cả khi Thái Thượng Lão Quân tế ra tất cả pháp bảo uy lực mạnh nhất như Càn Khôn Đồ, Bát Quái Đồ, đánh bại Hoàng Thiên, cũng là thắng bất vũ, Thái Thượng Lão Quân

khẽ hừ một tiếng, lùi sang một bên.

Hoàng Thiên nhìn Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh trước mắt, ánh mắt hắn, lần lượt quét qua khuôn mặt của họ.

"Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, những tồn tại chí tôn của tam giới, hôm nay, trong trường hợp sử dụng pháp bảo, hoặc nhận thua, hoặc hòa với ta.

Nếu đã dùng nhiều pháp bảo như vậy, không thể đánh bại ta, vậy các vị, hôm nay, ta muốn thay đổi trật tự tam giới!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói lớn: "Hoàng Thiên, liên tục đánh bại Trấn Nguyên Đại Tiên, Thái Ất Thiên Tôn và Như Phật Tổ, đối mặt với xa luân chiến của Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, không dùng pháp bảo, cũng không yếu thế, ta kính trọng pháp lực của ngươi.

Nhưng, nếu ngươi cho rằng, trong lúc đối đấu tự sát, đã chiếm thượng phong, có thể làm càn, thì ngươi đã sai lầm lớn rồi." Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Ta đã ra mặt, tự nhiên sẽ không ngồi yên nhìn Thiên Đình bị diệt vong.

Hoàng Thiên, vọng tưởng sửa đổi pháp tắc thiên địa, vọng tưởng chủ tể tam giới, căn bản là si tâm vọng tưởng, ta hy vọng ngươi mau chóng dập tắt ý niệm ngu xuẩn đó." Hoàng Thiên cười cười, "Lũ lão gia hỏa các ngươi, xa luân chiến, đều không thắng được ta, lại dám bảo vệ Thiên Đình, chẳng phải quá đáng rồi sao?" Thái Thượng Lão Quân nói: "An nguy của Thiên Đình và tam giới là tối lớn, Hoàng Thiên, nếu ta một khi ra tay, đánh chết ngươi, quả thực là thắng bất vũ, sau này nếu truyền ra ngoài, cũng sẽ khiến tiên nhân tam giới chê cười.

Nhưng, so với an nguy của trật tự tam giới, danh dự cá nhân thì đáng là gì?" Bỗng nhiên, ngoài Đâu Suất Cung, tiếng hò giết vang vọng khắp nơi.

Thiên Lý Nhãn vội vàng chạy vào, "Khải tấu Bệ hạ, binh lính yêu hầu Hoa Quả Sơn, đã xông lên Thiên Đình, hoành trùng trực chàng, thiên binh thiên tướng xác chết ngổn ngang vạn dặm, máu chảy thành sông!" Thái Thượng Lão Quân nói: "Sự an nguy của Thiên Đình và Tam giới là quan trọng nhất.

Hoàng Thiên, nếu ta ra tay đánh giết ngươi, thực sự là thắng không vẻ vang, sau này nếu truyền ra ngoài, cũng sẽ khiến giới tu tiên Tam giới cười chê.

Nhưng so với sự an nguy của trật tự Tam giới, danh dự cá nhân thì tính là gì?" Đột nhiên, bên ngoài Đâu Suất Cung vang lên tiếng hò giết chóc.

Thiên Lý Nhãn vội vàng chạy vào, "Khải tấu bệ hạ, yêu binh hầu binh của Hoa Quả Sơn đã xông lên Thiên Đình, hoành hành ngang ngược, thiên binh thiên tướng thây chất vạn dặm, máu chảy thành sông!"Không lâu sau đó, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương, Huyền Quy và Khổng Tuyên cùng những người khác lần lượt xông tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thượng Lão Quân và Tây Phương Nhị Thánh đều chấn động khôn nguôi.

Chương 319

Thực lực của Hoàng Thiên thực sự quá mạnh mẽ, hai đồ đệ của Hoàng Thiên, Huyền Quy và Khổng Tuyên, cũng đều thâm bất khả trắc, ngay cả đồ đệ nhỏ nhất của Hoàng Thiên là Tôn Ngộ Không, cũng không thể xem thường.

Giờ đây, sau khi các đồ đệ của Hoàng Thiên xuất hiện, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh không khỏi nghi ngờ, ngay cả khi liên thủ, muốn đẩy lùi kẻ địch mạnh như vậy cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương sợ hãi lập tức nép sau lưng Tam Thanh.

Ngọc Hoàng Đại Đế nói: "Tam Thanh Tổ Sư, sự an nguy của Tam giới lúc này đều trông cậy vào các vị!" Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng: "Tam Thanh, các vị cũng thấy rồi, kẻ mà các vị ủng lập làm Ngọc Hoàng Đại Đế chẳng phải là một phế vật sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêm nghị nói: "Hoàng Thiên, yêu binh hầu binh của ngươi binh hùng tướng mạnh, nhưng muốn phế bỏ Ngọc Hoàng Đại Đế, Tam Thanh chúng ta tuyệt đối sẽ không đồng ý." Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Phật môn chúng ta cũng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn!" Hoàng Thiên bình thản nói: "Chỉ là một Ngọc Hoàng Đại Đế nhỏ nhoi, ta không cần phải đại động can qua.

Cho dù phế bỏ Ngọc Hoàng Đại Đế này, ta cũng sẽ chọn một con rối khác để tiếp tục làm bù nhìn, nên ta sẽ không miễn cưỡng các ngươi phải phế bỏ Ngọc Hoàng Đại Đế."Nguyên Thủy Thiên Tôn thoáng yên tâm, "Ngươi không còn cố gắng phế bỏ Ngọc Hoàng Đại Đế, chứng tỏ ngươi còn có lý trí cơ bản nhất.

Hoàng Thiên, nếu ngươi vọng tưởng sửa đổi Thiên Điều, chúng ta

cũng sẽ không đồng ý." Hoàng Thiên lộ ra nụ cười khinh thường, "Mấy cái Thiên Điều mục nát, cho dù có sửa đổi cũng chẳng có tác dụng gì, bởi vì ngay cả khi ta ép các ngươi sửa, thì bất cứ lúc nào các ngươi cũng có thể sửa lại." Ban đầu Tam Thanh nghĩ rằng Hoàng Thiên nhất định sẽ đưa ra những yêu cầu quá đáng, nhưng không ngờ y không miễn cưỡng phế trừ Ngọc Đế, cũng không yêu cầu sửa đổi Thiên Điều, điều này khiến Tam Thanh ít nhiều có chút bất ngờ.Thái Thượng Lão Quân nói: "Nếu đã vậy, nếu ngươi có thỉnh cầu gì, ta cũng có thể cân nhắc." Khổng Tuyên sau lưng Hoàng Thiên cười lớn: "Thái Thượng Lão Quân, đại quân Hoa Quả Sơn của chúng ta đã áp sát thành, lưỡi đao đã kề cổ các ngươi rồi, vậy mà ngươi vẫn dám bày ra thái độ cao ngạo đó sao?

Ta thỉnh cầu ư?

Hừ!

Ta thấy các ngươi đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!" Thái Thượng Lão Quân giận dữ, vừa định phản bác, Hoàng Thiên đã nói: "Thái Thượng Lão Quân, tiếp tục phí lời cũng chẳng ích gì, ta nói thẳng với các ngươi, hôm nay ta đại náo Thiên Cung, đại động can qua, thực ra là vì chuyện thỉnh kinh của Phật giáo."Vương Linh Quan, Thác Tháp Lý Thiên Vương, Thái Bạch Kim Tinh và những người khác trong Thiên Đình lập tức bắt đầu bàn tán xôn xao, ai nấy đều chấn động khôn nguôi.

Thái Bạch Kim Tinh nói nhỏ: "Hóa ra Thiên Đình ta tổn binh hao tướng, bị Hoàng Thiên dẫn theo quân mã ma tộc tấn công mãnh liệt, Long Cung thất thủ, Địa Phủ chấn động, Thiên Đình tan hoang, tất cả đều là vì chuyện thỉnh kinh của Phật môn sao?!" Vương Linh Quan nói: "Sớm biết Phật môn gây ra họa này, Thiên Đình ta đã chẳng cần phải chống lại Hoàng Thiên." Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều vô cùng bất mãn.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân giận dữ nói: “Hoàng Thiên, ngươi nói chuyện thỉnh kinh là hoàn toàn bừa bãi!

Ngươi xông vào Long Cung, rồi lại náo loạn Địa Phủ, giao chiến với Thiên Đình hai lần, căn bản không hề nhắc đến chuyện thỉnh kinh.

Vì sao bây giờ đã đánh đến Đâu Suất Cung rồi, lại còn vu khống là vì chuyện thỉnh kinh của Phật môn mà đại động can qua?”Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều cho rằng Hoàng Thiên đang dùng cái cớ thỉnh kinh để lần nữa ly gián.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nói: “Tây Phương Cực Lạc thế giới của ta quả thực thường có tín đồ không ngại vạn dặm xa xôi đến Linh Sơn thỉnh kinh.

Những người thỉnh kinh này đa phần đều là khổ hạnh tăng, vô tranh với đời.

Hoàng Thiên, không biết người thỉnh kinh nào đã đắc tội với ngươi?” “Vì một người thỉnh kinh mà giận dữ đại náo Thiên Cung, điều này thật không hợp lý!

Đại môn Linh Sơn của ta vẫn luôn rộng mở ở đó, nếu ngươi không phục, hoàn toàn có thể đến Linh Sơn của ta để thảo luận với Phật giáo.

Sao ngươi lại liên tục công đánh Long Cung, Địa Phủ và Thiên Đình?

Chẳng lẽ ngươi bị lạc đường rồi?

Nhầm Thiên Đình thành Linh Sơn ư?” Hoàng Thiên bình thản nói: “Ta vì chuyện thỉnh kinh mà công đánh Thiên Đình, không hề sai một chút nào.

Bởi vì ta có năng lực vị bặc tiên tri, ta đã sớm biết, vài trăm năm sau, Thiên Đình sẽ đồng ý cho Linh Sơn phái người thỉnh kinh, để

Phật pháp đại hưng ở Đông Thổ!

Để ngăn cản Thiên Đình và Linh Sơn cấu kết, ta đã ra tay công đánh Thiên Đình trước."Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Thái Thượng Lão Quân bắt đầu trao đổi ánh mắt với nhau.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân giận dữ nói: "Hay cho một Hoàng Thiên, lại bắt đầu dò xét thiên cơ, tự xưng dự đoán được Linh Sơn của ta sẽ phái người thỉnh kinh?

Lý do thật kỳ quái.

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù ngươi là đại ma đầu không vừa mắt Tây Thiên ta, muốn Phật pháp đông hưng, ngươi vẫn có thể trực tiếp đến Phật giáo, đến chỗ ta để đòi người thỉnh kinh.

Sao lại gây sự ở Thiên Đình?

Chẳng lẽ người thỉnh kinh ở Thiên Đình ư?" Chuẩn Đề Đạo Nhân hừ nhẹ một tiếng: "Sư huynh, Hoàng Thiên căn bản là nói bừa, bịa đặt ra một người thỉnh kinh nào đó, lại bắt đầu gây chia rẽ mối quan hệ giữa Phật giáo và Đạo giáo rồi." Hoàng Thiên cười cười: "Ta lười tiếp tục lãng phí lời lẽ với người của Phật giáo.

Hôm nay ta đại náo Thiên Cung, không đại náo Linh Sơn, là vì ta muốn đưa ra điều kiện của mình với Tam Thanh.

Tây Phương Nhị Thánh, chỗ nào mát mẻ thì cứ ở đó đi!"Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm ngâm nói: "Hoàng Thiên, nếu là chuyện liên quan đến người thỉnh kinh, mọi việc đều có thể thương lượng." Mặc dù Tam Thanh căn bản không rõ người thỉnh kinh mà Hoàng Thiên nói rốt cuộc là ai, nhưng Hoàng Thiên vì người thỉnh kinh mà đại náo Thiên Cung, khiến Tam giới dậy sóng, tổn thất nhân mạng chắc chắn không nhỏ.

Bất kể người thỉnh kinh là ai, người thỉnh kinh đó chỉ là quân cờ

để Phật giáo Phật pháp đông hưng.

Một khi Phật pháp đại hưng ở Đông Thổ, thì Đạo giáo tất nhiên sẽ chịu trùng kích.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thiên Đình, lại vì một người thỉnh kinh của Tây Phương Giáo mà đại chiến với Hoàng Thiên, phải trả cái giá thảm trọng như vậy, không khỏi trong lòng có khí, chỉ mong cái người thỉnh kinh đó nhanh chóng chết đi.Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Hoàng Thiên, ngươi cứ miệng nói người thỉnh kinh, vậy rốt cuộc là như thế nào?" Hoàng Thiên nói: "Rất đơn giản, chuyện thỉnh kinh sẽ do ta phụ trách, ta sẽ chỉ định người thỉnh kinh, cũng như mỗi thành viên trong đội thỉnh kinh." Thái Thượng Lão Quân nhíu mày: "Người thỉnh kinh mà ngươi nói hiện đang ở đâu?" Hoàng Thiên nói: "Người thỉnh kinh còn chưa ra đời." Nguyên Thủy Thiên Tôn cười cười: "Vì một người căn bản còn chưa ra đời mà đại động can qua, Hoàng Thiên, ngươi cũng quá kiêu ngạo hống hách rồi.

Chuyện người thỉnh kinh, ta bảo đảm, Thiên Đình sau này sẽ không hỏi đến, đi đâu thỉnh kinh, phái ai thỉnh kinh, đều không phải chuyện của Thiên Đình nữa." Một người thỉnh kinh của Phật giáo, Tam Thanh cũng lười vì hắn mà tiếp tục lãng phí thời gian.

Chương 320

Hoàng Thiên nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, lời hứa cá nhân của ngươi, hay là lời hứa của Tam Thanh?

Ngươi có thể làm chủ được Ngọc Đế sao?”Nguyên Thủy Thiên Tôn dĩ nhiên không để Ngọc Hoàng Đại Đế vào mắt, y nhìn sang Thông Thiên Giáo Chủ và Thái Thượng Lão Quân.

Tam Thanh tụ tập lại một chỗ, Thái Thượng Lão Quân nói nhỏ: “Chuyện người thỉnh kinh này dường như có quan hệ trọng đại.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: “Chuyện Phật giáo, chỉ cần Phật pháp của Phật giáo không thể đại hưng ở Đông Thổ, Thiên Đình ta cần gì phải quản chuyện Phật giáo làm gì?” Thông Thiên Giáo Chủ nói: “Không bằng cứ đáp ứng Hoàng Thiên, xem Phật giáo sẽ ứng đối ra sao.

Chỉ là một người thỉnh kinh, một phàm nhân, có thể có ảnh hưởng lớn đến mức nào chứ?” Rất nhanh, Tam Thanh đã thống nhất ý kiến.Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: “Chúng ta đã thương lượng xong, Thiên Đình sau này tuyệt đối sẽ không can thiệp vào chuyện người thỉnh kinh.” Chuẩn Đề Đạo Nhân vô cùng uất ức, hừ nhẹ một tiếng: “Tam Thanh Tổ Sư, Hoàng Thiên đại náo Thiên Cung, Ngọc Hoàng Đại Đế đã cầu cứu Tây Phương Giáo chúng ta.

Phật giáo chúng ta, như Phật Tổ, vì muốn giúp đỡ Thiên Đình, thậm chí đã bị Hoàng Thiên chém đứt bàn tay phải.

Ta và sư huynh Tiếp Dẫn Đạo Nhân ta, vì chuyện Thiên Đình, không ngại vạn dặm xa xôi đến giúp đỡ, vậy mà các vị lại âm thầm thỏa hiệp với Hoàng Thiên sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn cười gượng vài tiếng: “Ha ha!

Chuẩn Đề Đạo Hữu, đừng tức giận.

Hoàng Thiên cũng nói rồi, vì chuyện thỉnh kinh nên mới đại náo Thiên Cung, xét đến cùng, là vì chuyện Phật giáo mà liên lụy đến Thiên Đình.

Đừng nên cứ chấp nhặt những chuyện nhỏ này, chẳng có ích lợi gì." Thái Thượng Lão Quân nói: "À!

Phật Đạo vốn cùng một cội, Phật giáo hôm nay giúp ta, sau này, Phật giáo có nạn, ta cũng sẽ dốc sức tương trợ.

Chuẩn Đề Đạo Hữu, ta thật tò mò, kế hoạch thỉnh kinh của các ngươi rốt cuộc là gì mà lại chọc giận Hoàng Thiên, dẫn đến Tam giới sinh linh đồ thán như vậy?" Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, khí thế lập tức giảm hẳn một nửa.Bởi vì Phật giáo vẫn luôn ấp ủ chuyện Phật pháp đông độ, và quả thực đang tìm kiếm người thỉnh kinh, ý đồ phát triển Phật giáo ở Đông Thổ, thay thế Đạo giáo ở đó.

Chuyện này tất sẽ chọc giận Thiên Đình, vì vậy, những việc này đều được tiến hành bí mật.

Giờ đây, khi Thái Thượng Lão Quân hỏi về chuyện người thỉnh kinh, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều bắt đầu có chút lúng túng không biết phải làm sao.

Chuẩn Đề Đạo Nhân trầm ngâm hồi lâu, nói: "Đệ tử Phật giáo của ta, biến bố khắp Tam giới Tứ Đại Bộ Châu, khắp nơi đều có khổ hạnh tăng.

Còn về tín đồ của ta muốn thỉnh kinh, đó là hành vi tự phát, ta chưa từng cố ý chọn lựa người thỉnh kinh." Hoàng Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn: "Các vị đều nghe rồi đấy, Chuẩn Đề Đạo Nhân cứ liên tiếp nhấn mạnh là không chuyên môn chọn lựa người thỉnh kinh.

Được!

Nếu các ngươi không chọn, ta sẽ thay các ngươi chọn.”Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: “Hoàng Thiên, xem ra ngươi có hứng thú với Phật giáo chúng ta!

Nếu muốn độn nhập không môn, ngươi cũng có duyên với giáo ta, ta sẽ miễn cưỡng thu ngươi làm đồ đệ.

Khi đã là đồ đệ của ta, ngươi tự nhiên có thể thay Phật giáo chọn lựa người thỉnh kinh.” Hoàng Thiên nói: “Tây Phương Nhị Thánh, các ngươi dù tế xuất pháp bảo, ta hai tay không vẫn khiến các ngươi không làm gì được ta, vì vậy, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, ngươi làm đồ đệ của ta thì gần đúng hơn.

Không, cho dù ngươi thực sự muốn làm đồ đệ của ta, ta cũng phải cân nhắc xem có muốn thu hay không nữa!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân vừa định phản bác, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói: “Hai vị, nếu muốn tiếp tục tranh cãi, có thể dời đến Linh Sơn mà cãi, đừng tiếp tục náo loạn ở Thiên Đình nữa.” Thái Thượng Lão Quân nói: “À!

Hoàng Thiên, điều kiện của ngươi về người thỉnh kinh, Thiên Đình chúng ta đã đồng ý rồi, bảo đảm sẽ không hỏi đến chuyện người thỉnh kinh, cũng sẽ không cho phép người thỉnh kinh đông hưng Phật pháp.

Mau chóng rời đi đi!

Nếu ngươi còn dám náo loạn ở Thiên Đình nữa, Tam Thanh chúng ta nhất định sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!”Chuyện người thỉnh kinh, Tam Thanh và Thiên Đình đều lười quản, điều duy nhất họ quan tâm là địa vị thống trị của Thiên Đình và Đạo giáo trong Tam giới.

Ở một mức độ nào đó, Thiên Đình đương nhiên hy vọng tất cả người thỉnh kinh trong Tam giới đều chết hết, bởi vì như vậy, tốc độ truyền bá của Phật giáo sẽ chậm lại, và địa vị chính thống của Đạo

giáo sẽ càng thêm vững chắc.

Tam Thanh và văn võ bá quan Thiên Đình đều hy vọng Hoàng Thiên có thể nhanh chóng rời khỏi Thiên Đình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Hoàng Thiên, ngươi đánh bại Trấn Nguyên Đại Tiên, Thái Ất Thiên Tôn, chém đứt bàn tay của Như Phật Tổ, luân phiên giao chiến với Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, lần đại náo Thiên Cung này, không nghi ngờ gì nữa, uy danh của ngươi đã chấn động thiên hạ, sau này trong Tam giới đều sẽ truyền tụng.

Ngươi cũng đã đủ nổi bật rồi, sao không cân nhắc, thấy tốt thì thu tay lại?"Hoàng Thiên bình thản nói: "Không sai!

Ta thu binh!

Ta cảnh cáo các ngươi, vô luận Thiên Đình hay Linh Sơn, ai dám coi thường Hoa Quả Sơn của ta, kẻ đó chắc chắn sẽ chết!" Tôn Ngộ Không ở một bên nói: "Sư phụ, chúng ta đã đánh đến Đâu Suất Cung rồi, chi bằng giết chết Ngọc Hoàng Đại Đế, đoạt lấy vị trí đó, để sư phụ làm chủ Thiên Đình." Ngọc Hoàng Đại Đế giận dữ không thôi, chỉ vào mũi Tôn Ngộ Không mắng: "Cái con khỉ hoang này, sao dám ở đây mà nói lời cuồng ngôn!

Mau, mau tru sát con yêu hầu này cho ta!" Văn võ bá quan, vô luận Vương Linh Quan, Ôn Quỳnh, Lý Thiên Vương hay Nhị Lang Thần Dương Tiễn, đều lộ vẻ khó xử.

Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng: "Trong tình huống đại quân Hoa Quả Sơn của ta đã công hãm hơn nửa Thiên Đình, mà Ngọc Hoàng Đại Đế còn dám la hét đòi tru sát đồ nhi của ta, đúng là ngu không thể cứu được!"Ngọc Hoàng Đại Đế nói: "Hoàng Thiên, ngươi muốn thay thế ta, ta nói cho ngươi biết, đừng hòng!" Hoàng Thiên ngạo nghễ nói: "Không!

Một con rối nhỏ nhoi, một chiếc ghế mục nát như vậy, cho dù có cho không ta cũng không thèm!" Hoàng Thiên ra lệnh một tiếng, Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương, Huyền Quy, Khổng Tuyên cùng hàng vạn yêu binh, hầu binh lần lượt rút lui.

Chương 321

Lúc này, Nam Thiên Môn, Lăng Tiêu Bảo Điện, Dao Trì Tiên Cung, Bàn Đào Viên, Quảng Hàn Cung...

đều là một mảnh tan hoang, khắp nơi là phế tích.

Hoàng Thiên gần như chỉ bằng sức một mình, đã khiến hàng chục vạn hùng binh Thiên Đình không thể thi triển được gì, ngay cả khi Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh xuất hiện, cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản Hoàng Thiên.

Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Đại Tiên, Cứu Khổ Cứu Nạn Thái Ất Thiên Tôn và Như Phật Tổ Tây Thiên đều bị Hoàng Thiên đánh trọng thương, Hoàng Thiên hoàn toàn uy chấn Tam giới, cả Phật Đạo hai giáo đều coi y là kình địch.Sau khi trở về Hoa Quả Sơn, Hoàng Thiên ném Kim Thiền Tử vào địa lao, rồi để Tôn Ngộ Không tự mình canh giữ.

Tôn Ngộ Không nhìn Kim Thiền Tử, nói: "Sư phụ, tiểu hòa thượng này chẳng phải là một tăng nhân gầy yếu sao?

Ném y cho các huynh đệ làm mồi nhậu là được rồi, giữ lại một tiểu hòa thượng thì có ích gì chứ?" Hoàng Thiên đắc ý cười cười: "Ngộ Không, con không hiểu rồi, tiểu hòa thượng này không phải tăng nhân bình thường đâu, hắn chính là người thỉnh kinh!" Tôn Ngộ Không rơi vào trầm tư: "Người thỉnh kinh?

Là người thỉnh kinh mà sư phụ đã nhắc đến trước mặt Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh sao?" Hoàng Thiên gật đầu: "Không sai.

Thiên Đình đã đồng ý với ta là sẽ không hỏi đến chuyện người thỉnh kinh, nhưng Phật giáo vì người thỉnh kinh này mà có thể sẽ không tiếc đại động can qua.

Con phải cẩn thận, tự mình canh giữ.”Giờ đây, Như Phật Tổ của Phật giáo đã bị Hoàng Thiên đánh trọng thương, Địa Tạng Vương Bồ Tát của Địa Phủ, tăng binh Linh Sơn khi giao chiến với yêu binh Hoa Quả Sơn cũng tổn thất thảm trọng, nhiều tăng binh đã trận vong.

Kim Thiền Tử là đệ tử thứ hai của Như Phật Tổ, Linh Sơn có lẽ tạm thời chưa phát hiện Kim Thiền Tử bị bắt, nhưng Linh Sơn đã đặt hy vọng Phật pháp đông hưng lên người thỉnh kinh, vì vậy, Hoàng Thiên biết, Linh Sơn khẳng định sẽ không từ bỏ Kim Thiền Tử.

Một khi biết Kim Thiền Tử bị giam cầm ở Hoa Quả Sơn, họ sẽ tìm đến tận nơi, khi đó, lại sẽ là một trận ác chiến nữa.

Tôn Ngộ Không mỗi ngày đều canh giữ bên ngoài ngục, nhìn tiểu hòa thượng trong lao.Một ngày nọ, Hoàng Thiên để Ngưu Ma Vương thay Tôn Ngộ Không canh giữ Kim Thiền Tử, rồi dẫn Tôn Ngộ Không rời khỏi Hoa Quả Sơn.

Hai người bay đến Đông Thổ, thấy một ngọn núi khổng lồ.

Hình dạng của ngọn núi giống như năm ngón tay, các ngón tay vươn về phía bầu trời.

Tôn Ngộ Không nhìn ngọn núi lớn đó, nói: “Sư phụ, đây là nơi nào?

Ngọn núi này thật đặc biệt!” Hoàng Thiên nói: “Ngọn núi này tên là Ngũ Chỉ Sơn, là nơi ta chém đứt bàn tay của Như Phật Tổ.

Bàn tay của y rơi xuống phàm trần, gặp thổ, hóa thành một Ngũ Hành Sơn.”Không lâu sau đó, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân phiêu nhiên đến.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn Hoàng Thiên, hằn học nói: “Hoàng Thiên, ngươi đang làm gì ở đây?” Hoàng Thiên mỉm cười nói: “Ta đang thưởng thức chiến lợi phẩm của ta đấy!

Các ngươi cũng thấy rồi, bàn tay phải của Như Phật Tổ bảo bối của các ngươi biến hóa thành, hình thành Ngũ Hành Sơn này." Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhẹ nhàng thổi ra một luồng tiên khí, Ngũ Hành Sơn hóa thành một bàn tay đẫm máu.

Chuẩn Đề Đạo Nhân lấy ra một cái túi vải, bỏ bàn tay vào trong.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân giận dữ nói: "Hoàng Thiên, ngươi đã đánh trọng thương Như Phật Tổ của Phật giáo chúng ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Ta nghe nói, đệ tử Kim Thiền Tử của Như Phật Tổ đã mất tích bí ẩn trong trận chiến Thiên Đình." Chuẩn Đề Đạo Nhân nói: "Ta đã liên hệ với rất nhiều Thổ Địa Công và Sơn Thần, tra khắp Tứ Đại Bộ Châu, ta phát hiện ra Kim Thiền Tử đã bị bắt và đưa về Hoa Quả Sơn." Hoàng Thiên bình thản nói: "Không sai!

Ta đã bắt Kim Thiền Tử!"Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Hoàng Thiên, dù sao ngươi cũng là một trong các nhân hoàng, là thủy tổ của võ đạo, sao lại ra tay làm hại một tiểu hòa thượng?

Đây có phải là phong thái tông sư không?

Mau thả Kim Thiền Tử ra!" Hoàng Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn: "Theo ta được biết, khi ta đại náo Thiên Cung, Phật giáo tổn thất tăng binh, tăng binh mất tích, có rất nhiều.

Một tiểu hòa thượng như Kim Thiền Tử căn bản không đáng để nhắc đến, sao các ngươi lại đơn thuần coi trọng mỗi Kim Thiền Tử?" Chuẩn Đề Đạo Nhân nói: "Phật giáo của ta đối xử với mỗi đệ tử đều như nhau.

Kim Thiền Tử này là đệ tử thứ hai của Như Phật Tổ, ta đương nhiên coi trọng." Hoàng Thiên cười cười: "Chuẩn Đề Đạo Nhân, ngươi thật không hề hậu đạo chút nào!

Rõ ràng biết Kim Thiền Tử là người thỉnh kinh!

Coi trọng người thỉnh kinh, nay hắn đã rơi vào tay ta, ta tự nhiên sẽ không dễ dàng giao ra." Chuẩn Đề Đạo Nhân giận dữ nói: "Hay cho một Hoàng Thiên, quả nhiên có năng lực vị bặc tiên tri!

Đệ tử Phật giáo của ta có hàng vạn, vậy mà ngươi lại từ giữa chúng sinh nhận ra Kim Thiền Tử là người thỉnh kinh." Tiếp Dẫn Đạo Nhân hằn học nói: "Hèn chi ban đầu ở Thiên Đình, ngươi lại đưa ra điều kiện với Thiên Đình, muốn Thiên Đình không can thiệp vào chuyện người thỉnh kinh, hóa ra lúc đó ngươi đã bắt người thỉnh kinh rồi."Hoàng Thiên mỉm cười gật đầu: "Không sai!

Phật giáo các ngươi chẳng phải một đám ngụy thiện đồ sao, kinh văn không dùng để lừa gạt thiện nam tín nữ, ta sẽ không để các ngươi lợi dụng người thỉnh kinh mà lừa dối những thế nhân đáng thương kia." Tiếp Dẫn Đạo Nhân tế xuất Đãng Ma Xử, nói: "Vậy là ngươi muốn tuyên chiến với Phật giáo rồi?

Nếu không giao Kim Thiền Tử ra, ngươi đừng hòng rời đi!"Tiếp Dẫn Đạo Nhân tế xuất Đãng Ma Xử, Chuẩn Đề Đạo Nhân tế xuất Gia Trì Thần Xử, Hoàng Thiên mỉm cười không nói, hai bên giương cung bạt kiếm.

Chương 322

Hoàng Thiên từng cùng Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân đại chiến một trận khi đại náo Thiên Cung, hai bên bất phân thắng bại.

Hoàng Thiên nói: "Ngày trước ở Thiên Đình, các ngươi không làm gì được ta, lẽ nào các ngươi nghĩ ở đây có thể đánh thắng ta sao?" Chuẩn Đề Đạo Nhân hếch mũi nói: "Hoàng Thiên, đừng quá kiêu ngạo.

Ta thừa nhận, ta và sư huynh Tiếp Dẫn, nếu đơn độc giao chiến với ngươi, đều khó lòng thắng được, nhưng, nếu hai chúng ta liên thủ, hắc hắc, trên thế gian này, không có người thứ ba nào có thể địch lại Tây Phương Nhị Thánh liên thủ xuất kích đâu." Tôn Ngộ Không ở một bên nói: "Chuẩn Đề Đạo Nhân, ngươi cũng quá coi thường người khác rồi, bên cạnh sư phụ ta còn có ta lão Tôn đây!" Chuẩn Đề Đạo Nhân ngửa mặt lên trời cười lớn: "Ha ha!

Con khỉ hoang kia, ngươi cũng quá tự coi mình là gì rồi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nhẹ nhàng lay động Gia Trì Thần Xử, một đạo kim quang quỷ dị đánh trúng Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không kêu thảm thiết ngã xuống đất, nặng nề ngã nhào.Hoàng Thiên giận dữ nói: "Chuẩn Đề Đạo Nhân, dù sao ngươi cũng là một đại tông sư, sao lại ra tay với đồ nhi của ta?" Chuẩn Đề Đạo Nhân hừ nhẹ một tiếng: "Ngươi chẳng phải cũng vậy sao?

Ngươi lại ra tay với Kim Thiền Tử, giam cầm hắn.

Hoàng Thiên, ngươi không nói đạo nghĩa giang hồ, lấy lớn hiếp nhỏ, ta cũng chẳng có lý do gì phải khách khí với đồ đệ của ngươi." Không lâu sau đó, hai đạo kim quang chợt hiện, Khổng Tuyên và

Huyền Quy phiêu nhiên đến.

Khổng Tuyên cười nói: "Chuẩn Đề Đạo Nhân, ngươi nói không khách khí với đồ đệ sư phụ ta sao.

Con khỉ kia, theo sư phụ ta tu luyện chưa được vài trăm năm, học nghệ chưa tinh, để ta lĩnh giáo!

Đại chiến với ta ba trăm hiệp!" Huyền Quy và Khổng Tuyên, là những đệ tử đắc ý của Hoàng Thiên, pháp lực của hai người đều thâm bất khả trắc.

Ban đầu, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân thấy Hoàng Thiên đơn độc, cứ nghĩ có thể nắm bắt cơ hội, lấy đông địch ít, đánh bại Hoàng Thiên, nhưng không ngờ, trong chớp mắt, đồ đệ của Hoàng Thiên là Khổng Tuyên và Huyền Quy đã xông tới.

Giờ đây, đối mặt với Hoàng Thiên, Huyền Quy và Khổng Tuyên, Tây Phương Nhị Thánh đã rơi vào thế hạ phong về số lượng, cũng khó lòng giành chiến thắng.Tiếp Dẫn Đạo Nhân hừ nhẹ một tiếng: "Hoàng Thiên, đồ đệ của ngươi đến kịp thời, hôm nay, ta tạm thời buông tha cho ngươi.

Nếu ngươi không chịu thả Kim Thiền Tử ra, ta sẽ san bằng Hoa Quả Sơn!" Hoàng Thiên cười lớn không ngừng: "Tiếp Dẫn Đạo Nhân, năm xưa Thiên Đình dốc hết toàn lực cũng không thể san bằng Hoa Quả Sơn.

Không những không san bằng được Hoa Quả Sơn, mà còn bị đại quân Hoa Quả Sơn của ta đánh tan Long Cung, trùng kích Địa Phủ, đại náo Thiên Cung!

Linh Sơn các ngươi, nếu có thực lực để san bằng Hoa Quả Sơn, thì cũng chẳng cần đến người thỉnh kinh để Phật pháp đông hưng nữa, trực tiếp quét ngang Tam giới chẳng phải dễ dàng hơn sao?"

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân hằn học rút lui.

Khổng Tuyên bay xuống đất, cứu Tôn Ngộ Không.Tôn Ngộ Không oán trách: "Sư phụ, cái Chuẩn Đề Đạo Nhân đó đúng là không phải thứ tốt!

Hắn ta đánh con không nhẹ đâu, nếu không phải con đầu đồng mình sắt thì đã bị đánh chết rồi." Hoàng Thiên cười cười: "Nếu không phải Chuẩn Đề Đạo Nhân tự trọng thân phận, không muốn làm hại con, thì con đã sớm hóa thành huyết thủy rồi.

Dưới Thánh nhân, đều là kiến hôi, Ngộ Không, sau này gặp những đối thủ cấp bậc như Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, con phải cẩn thận, không được lỗ mãng, kẻo rước họa sát thân." Kỳ thực, Chuẩn Đề Đạo Nhân từng có lúc thử thu Tôn Ngộ Không làm đồ đệ, y đã sớm dự đoán sẽ có một con hầu đá xuất hiện giữa trời đất, nhưng không ngờ lại bị Hoàng Thiên cướp trước.Nhìn bóng lưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân đi xa, Huyền Quy nói: "Sư phụ, Tây Thiên Phật giáo xem trọng người thỉnh kinh đến vậy, chắc là sẽ sớm công đánh Hoa Quả Sơn thôi, chúng ta mau chóng trở về Hoa Quả Sơn, tránh để Tây Phương Phật giáo thừa cơ mà vào." Hoàng Thiên ung dung nói: "Cứ yên tâm, Phật giáo tạm thời sẽ không công đánh Hoa Quả Sơn đâu, vài trăm năm tới cũng sẽ không ra tay." Huyền Quy và Khổng Tuyên nhìn nhau, cả hai đều vô cùng khó hiểu.

Khổng Tuyên nói: "Sư phụ, theo lẽ thường mà nói, người thỉnh kinh Kim Thiền Tử bị chúng ta giam cầm ở Hoa Quả Sơn, là quân cờ quan trọng cho Phật pháp đông hưng của Phật giáo.

Nếu thân phận của hắn thực sự đặc thù và quan trọng đến vậy, sao Phật giáo có thể để mặc hắn ở đó, mấy trăm năm không quản chứ?"Hoàng Thiên nói: "Bởi vì đối với nhân gian, bây giờ thỉnh kinh vẫn còn quá sớm, thời cơ chưa đến.

Phật giới sẽ cho rằng đây là kiếp số của Kim Thiền Tử, vì vậy, sẽ không vì Kim Thiền Tử mà vây đánh Hoa Quả Sơn.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, nếu không phải là kẻ ngốc, hẳn phải biết Thiên Đình còn không thể công phá Hoa Quả Sơn, thì họ cũng không có cách nào cả." Khổng Tuyên nói: "Thì ra là vậy.

Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?" Hoàng Thiên bình thản nói: "Con hãy dẫn Ngộ Không, trở về Hoa Quả Sơn.

Mặc dù Linh Sơn sẽ không công đánh Hoa Quả Sơn, nhưng thân phận của người thỉnh kinh quá đặc thù, khó tránh khỏi Long Cung, Địa Phủ thậm chí Ma Giới sẽ động ý đồ với Kim Thiền Tử.

Sau khi trở về Hoa Quả Sơn, các con phải nghiêm ngặt phòng bị, một khi có biến cố, ta tự nhiên sẽ trở về Hoa Quả Sơn." Huyền Quy nói: "Sư phụ, người không cùng chúng con trở về Hoa Quả Sơn sao?"Hoàng Thiên ngẩng đầu nhìn trời: "Người thỉnh kinh còn có mấy đồ đệ nữa, ta phải đi gặp một phen.

Theo kế hoạch của Tây Phương Phật giáo, vài người đó sẽ không ra mặt ngay lúc này, vì vậy, ta phải đi trước một bước, để Phật giáo không còn đường đi!" Huyền Quy, Khổng Tuyên và Tôn Ngộ Không trở về Hoa Quả Sơn.

Hoàng Thiên ẩn thân, nhẹ nhàng xuyên qua Nam Thiên Môn.

Lúc này, Nam Thiên Môn vẫn một mảnh tiêu điều, những vết nứt trên Nam Thiên Môn đến nay vẫn chưa được tu bổ.

Hoàng Thiên tiến vào Thiên Đình, trực chỉ Thiên Hà.

Người y muốn tìm là Thiên Bồng, cũng chính là Trư Bát Giới sau này.

Hoàng Thiên biết rõ trong lòng, Thiên Bồng sẽ trở thành một thành

viên trong đội thỉnh kinh của Phật giáo, giống như Tôn Ngộ Không vậy.Ban đầu, khi Thiên Đình và Hoa Quả Sơn bùng phát chiến tranh, Thiên Bồng cũng dẫn theo thủy sư, tham gia vào việc vây đánh Hoa Quả Sơn.

Nhưng, thủy quân Thiên Hà của Thiên Bồng, trên mặt biển, đã bị Giao Ma Vương dưới trướng Hoàng Thiên dễ dàng đánh bại.

Nếu là lúc bình thường, xuất chinh gặp thảm bại sẽ phải chịu trọng phạt, nhưng lần đó, do đại quân Hoa Quả Sơn của Hoàng Thiên quá mạnh, vô luận Thác Tháp Lý Thiên Vương, Nhị Lang Thần Dương Tiễn, Võ Tài Thần Triệu Công Minh, Vương Linh Quan và những người khác đều thất bại hoàn toàn.

Chương 323

Trong số các võ tướng Thiên Đình, người nào cũng thảm hại hơn người nào, chiến tích của Thiên Bồng cũng không hề nổi bật, vì vậy, Thiên Đình cũng không xử lý y, tiếp tục để y quản lý thủy sư Thiên Hà.

Cá nhân Thiên Bồng bình thường ham ăn lười làm, là một kẻ điển hình của sự sống qua ngày.

Đôi khi, y còn bị sắc mê tâm khiếu, điên cuồng mê luyến Bạch Hạc Tiên Tử, Thường Nga, Thải Hồng Tiên Tử và các mỹ nữ khác.Hoàng Thiên ẩn thân, xuất hiện tại phủ đệ của Thiên Bồng.

Thiên Bồng đang ngồi trước bàn ăn, ăn uống như hùm như sói.

Hoàng Thiên thầm nghĩ: "Thiên Bồng số mệnh đã định là phải phạm Thiên Điều, nếu đã vậy, ta sẽ giúp y một tay." Thiên Bồng đang uống rượu ngon, lúc đó, Hoàng Thiên hướng về chén rượu của Thiên Bồng, thổi một luồng tiên khí.

Độ cồn của rượu ngon lập tức đậm đặc lên gấp mấy chục lần.

Trong đầu Thiên Bồng bắt đầu hiện lên hình ảnh một nữ tử xinh đẹp, phía sau là Quảng Hàn Cung.Thiên Bồng vốn không phải là người có tửu lượng tốt, giờ đây rượu của y bị Hoàng Thiên dùng pháp thuật biến thành đậm đặc hơn mấy chục lần, rất nhanh đã say mèm.

Y bắt đầu đầu váng mắt hoa, trước mắt hiện lên hình ảnh Thường Nga trong Quảng Hàn Cung.

Đây là ảo ảnh do Hoàng Thiên phóng ra.

Thường Nga của Quảng Hàn Cung là vợ của Hậu Nghệ, ở Thiên

Đình cũng là người được tôn kính, thường được coi là một trong những người đẹp nhất Tam giới, và cũng là một trong những đối tượng thầm mến của Thiên Bồng.

Giờ đây, Thiên Bồng bắt đầu mắt lóe kim tinh, ảo ảnh Thường Nga trước mắt y lúc ẩn lúc hiện, rồi bước ra khỏi phủ đệ.

Ảo ảnh Thường Nga không quay đầu lại, mỉm cười như thiên sứ với Thiên Bồng.

Đối với một người say rượu, mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười của Thường Nga đều là sự dụ hoặc chí mạng.“Mỹ nhân à!

Đừng đi mà!

Mỹ nhân, đợi ta với!” Thiên Bồng loạng choạng, đuổi theo ảo ảnh Thường Nga, cưỡi mây đạp gió bay về phía Quảng Hàn Cung.

Thiên Bồng nồng nặc mùi rượu, đến Quảng Hàn Cung, ảo ảnh biến mất, Thường Nga thật sự xuất hiện.

Hoàng Thiên ẩn thân, theo sát Thiên Bồng, chuẩn bị xem kịch vui.

Thường Nga nhìn Thiên Bồng, nói: “Thiên Bồng, vì sao ngươi lại đến Quảng Hàn Cung của ta?” Thiên Bồng cười nói: “Mỹ nhân nhỏ của ta, rõ ràng là ngươi đã đến phủ Thiên Bồng của ta, rồi dẫn ta đến Quảng Hàn Cung, sao lại còn giả vờ đoan trang chứ?

Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, chúng ta sớm một chút nghỉ ngơi đi?” Ngô Cương ở một bên, vì tội mà bị Ngọc Hoàng Đại Đế trách phạt, vẫn luôn ở đó, đốn cây Quế Thụ.Mỗi lần Ngô Cương dốc hết sức lực, đốn cây Quế Thụ bị thương, vết thương sẽ lại lành lại.

Vì vậy, Ngô Cương đã đốn cây Quế Thụ ở Quảng Hàn Cung mấy nghìn năm, nhưng vẫn không thể chặt đứt bất kỳ cây nào.

Đó là một hình phạt kéo dài.

Nhưng, trong tháng năm dài đằng đẵng đó, Ngô Cương và Thường Nga đã sớm trở thành tri kỷ, thành những người bạn tốt bầu bạn cùng nhau.

Giờ đây, thấy Thiên Bồng loạng choạng xông vào, Ngô Cương nổi giận.

Y vung rìu, bước tới: "Thiên Bồng, ngươi muốn làm gì?" Thiên Bồng không thèm để ý, nói: "Thằng tiều phu phạm Thiên Điều này, cút sang một bên đi, đừng làm vướng bận ta và nương tử ta phong lưu khoái hoạt!" Thiên Bồng tiến sát Thường Nga, Ngô Cương che chắn trước người Thường Nga, nhưng lại bị Thiên Bồng đá ngã xuống đất bằng một cước.

Lúc này Thiên Bồng như ma quỷ, không, y say quá rồi, nhìn Thường Nga cũng thấy ảo ảnh.Thường Nga đỡ Ngô Cương, ôm theo Thỏ Ngọc bay đi.

Thường Nga đến trước mặt Vương Mẫu, khóc lóc thảm thiết.

Hoàng Thiên ẩn thân, theo sát Thường Nga.

"Vương Mẫu Nương Nương, tên Thiên Bồng đó, cư nhiên lại mượn rượu say, ý đồ vô lễ với ta!" Vương Mẫu đại nộ: "Củ Sát Linh Quan, dẫn theo thiên binh thiên tướng, đi chém đầu hắn!" Hoàng Thiên ẩn thân, có chút kinh ngạc, thầm nghĩ: "Thiên Bồng chưa kịp vô lễ, lại còn chưa thành công, sao lại phải mất đầu chứ?

Chẳng phải nên giáng xuống hạ giới, đầu thai vào lợn sao?

Vương Mẫu Nương Nương, quả thực không theo lẽ thường ra bài mà!" Không lâu sau đó, Củ Sát Linh Quan dẫn theo thiên binh thiên tướng, đi bắt Thiên Bồng.

Hoàng Thiên ẩn thân, chỉ sợ Thiên Bồng bị giết, liền theo sau Củ Sát Linh Quan.Thiên Bồng đi đến Đấu Ngưu Cung, gặp Củ Sát Linh

Quan.

Củ Sát Linh Quan giận dữ: “Hay cho tên Thiên Bồng!

Chương 324

Dám trêu ghẹo Thường Nga, Vương Mẫu Nương Nương đã hạ lệnh chém đầu ngươi, treo thủ cấp ở ngoài Nam Thiên Môn, để cảnh cáo chúng sinh Tam giới!" Thiên Bồng vẫn bị cồn làm tê liệt thần kinh, nói: "Ối dào, một Củ Sát Linh Quan nhỏ bé mà dám uy hiếp Thiên Bồng gia gia!

Ta quản lý thủy sư Thiên Hà, một Củ Sát Linh Quan nhỏ bé mà dám hù dọa ta, ngươi có mấy cái đầu chứ!" Củ Sát Linh Quan giận dữ nói: "Hay cho tên Thiên Bồng to gan ngút trời!

Chết đến nơi rồi!

Sao ngươi còn không tự kiểm điểm?

Được!

Ta thành toàn cho ngươi!

Thiên binh thiên tướng tả hữu, tru sát tên nghịch tặc này!"Thiên Bồng vung Cửu Xỉ Đinh Bá, giao chiến cùng thiên binh thiên tướng.

Rượu mạnh làm tăng thêm can đảm, huống hồ Thiên Bồng trong số các thiên binh thiên tướng cũng khá ưu tú, vì vậy, Thiên Bồng say rượu vẫn đánh chết mấy tên thiên binh thiên tướng.

Nhưng, song quyền khó địch tứ thủ, số lượng thiên binh thiên tướng thực sự quá nhiều, rất nhanh, Thiên Bồng không chống đỡ nổi, bị bắt.

Thiên Bồng vốn là yêu heo thành tiên, lúc này bị bắt, y đã hiện ra nguyên hình.

Y biến thành một con heo sữa nhỏ màu đen, vô cùng nhỏ bé và tinh ranh.

Hoàng Thiên ẩn thân lắc đầu: "Trư Bát Giới, bộ dạng này cũng quá không ra thể thống gì, để ta giúp một tay!" "Hồng Hoang Chi Lực!" Vô số Hồng Hoang Chi Lực rót vào huyết mạch của Thiên Bồng, con heo sữa nhỏ đó, thân thể bắt đầu biến lớn, biến lớn.Rất nhanh, y lại biến thành lớn như một ngọn núi, Đấu Ngưu Cung xung quanh, những cung điện hùng vĩ, trước mặt con heo rừng khổng lồ, đều trở nên nhỏ bé.

Củ Sát Linh Quan và thiên binh thiên tướng trước mắt, hoàn toàn ngớ người ra.

Củ Sát Linh Quan nói: "Cung tiễn thủ chuẩn bị!" Từng hàng cung tiễn thủ xúm lại, Củ Sát Linh Quan bắt đầu ra lệnh: "Chuẩn bị, kéo cung, phóng tiễn!" Nhất thời, tên bay như mưa, mưa tên đánh trúng con heo rừng khổng lồ.

Con heo rừng khổng lồ gào thét bắt đầu xung kích, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, cả Đấu Ngưu Cung đều bắt đầu chấn động kịch liệt, tựa như động đất vậy.

Đấu Ngưu Cung đáng thương, mấy ngày trước Hoàng Thiên đã đấu pháp với Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, Đấu Ngưu Cung là chiến trường chính, vốn dĩ đã đầy rẫy vết thương do pháp lực mạnh mẽ.Giờ đây, dưới sự giúp đỡ của Hoàng Thiên, Thiên Bồng hóa thành heo rừng khổng lồ, hoành hành khắp Đấu Ngưu Cung.

Con heo rừng khổng lồ xông đến trước mặt thiên binh thiên tướng, rất nhanh, thiên binh thiên tướng bị móng heo khổng lồ giẫm chết vô số, Củ Sát Linh Quan kêu thảm thiết bỏ chạy.

Uy lực của con heo rừng khổng lồ khi bị kích nộ vô cùng đáng sợ.

Dưới sự gia trì Hồng Hoang Chi Lực của Hoàng Thiên, con heo rừng khổng lồ xông thẳng vào Đấu Ngưu Cung.

Một tiếng ‘khuông lang’ vang dội, Đấu Ngưu Cung bị chấn động đến lật ngược.

Cả Đấu Ngưu Cung sụp đổ, dưới sự giúp đỡ của Hoàng Thiên, Thiên Bồng đã đi đến đỉnh cao nhân sinh.

Không lâu sau đó, tin tức truyền đến Lăng Tiêu Bảo Điện, Ngọc Hoàng Đại Đế đại nộ, điều động Na Tra, Thác Tháp Lý Thiên Vương, đi hàng yêu.

Đối với Thiên Bồng, Lý Thiên Vương vô cùng quen thuộc.

Bộ hạ của Thiên Bồng, cá nhân y ham ăn lười làm, Lý Thiên Vương không coi trọng Thiên Bồng.Trên đường, Lý Thiên Vương gọi Na Tra.

“Tên Thiên Bồng đó chẳng phải là một kẻ pháp lực tầm thường sao?

Na Tra con ta, đến đó, trực tiếp một thương đâm chết hắn, tránh rước phiền phức.” Tuy nhiên, khi đến Đấu Ngưu Cung, nhìn con heo khổng lồ nguy nga trước mắt, Lý Thiên Vương và Na Tra đều cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc.

Na Tra run rẩy nói: “Phụ vương, con đã sớm nghe nói Thiên Bồng yêu heo đắc đạo thành tiên, nhưng không ngờ, tên gia hỏa này lại thâm tàng bất lộ đến vậy!

Quản lý thủy sư Thiên Hà mấy trăm năm, chưa từng có ai khoe khoang pháp lực của hắn.” Lý Thiên Vương hằn học nói: “Tên đầu heo đó thật đáng chết!

Dám húc đổ Đấu Ngưu Cung, phải biết rằng, Hoàng Thiên cùng Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh đấu pháp ở Đấu Ngưu Cung cũng không làm đổ được Đấu Ngưu Cung.

Thiên Bồng gây ra họa này, tuyệt đối không thể nương tay.” Na

Tra lấy ra Càn Khôn Quyển, ném về phía Thiên Bồng, Thiên Bồng vẫn bất động.

Một đòn tấn công đó, đối với Thiên Bồng đang được Hồng Hoang Chi Lực phụ thể, gần như là vô ích, ngược lại còn chọc giận Thiên Bồng.

Heo rừng khổng lồ Thiên Bồng xông về phía Na Tra, Na Tra hóa ra tám đầu sáu tay.

Chương 325

Chỉ một hiệp, Na Tra đã ngã nhào xuống đất.

Hoàng Thiên ẩn thân, bật cười thành tiếng.Vốn dĩ, Na Tra Tam Thái Tử có thể dễ dàng đánh bại Thiên Bồng, nhưng không ngờ, Hoàng Thiên ẩn thân ở một bên, âm thầm giúp đỡ Thiên Bồng.

Hoàng Thiên đã rót Hồng Hoang Chi Lực vào Thiên Bồng, khiến Thiên Bồng trong nháy mắt hóa thân thành mãnh thú Hồng Hoang.

Thiên Bồng hóa thân thành heo rừng khổng lồ, một đòn húc đã đánh ngã Na Tra.

Thác Tháp Lý Thiên Vương đại nộ, tế xuất Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp.

Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp lơ lửng giữa không trung, phát ra vạn đạo kim quang.

Ngay cả khi Thiên Bồng đã biến hóa thành heo rừng khổng lồ, nhưng Lý Tĩnh tin rằng Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp vẫn có thể hút con heo khổng lồ đó vào trong tháp.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, bên cạnh còn có Hoàng Thiên ẩn thân.

Hoàng Thiên ẩn thân, tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn Thiên Bồng bị thu vào tháp.

Hoàng Thiên ẩn thân nhẹ nhàng đánh ra một quyền Phá Thiên Quyền, Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp trong nháy mắt rơi xuống từ trên cao, ngược lại đè chết rất nhiều thiên binh thiên tướng.Thác Tháp Lý Thiên Vương và Na Tra vô cùng khó hiểu.

Lý Thiên Vương nói: “Cái tên Thiên Bồng này, sao hôm nay lại kiêu dũng thiện chiến đến vậy?” Hoàng Thiên ẩn thân phi thân đáp

xuống lưng heo rừng khổng lồ Thiên Bồng, tựa như đứng trên đỉnh Thái Sơn, những đình đài lầu các hùng vĩ xung quanh ngược lại đều trở nên nhỏ bé.

Hoàng Thiên nhẹ nhàng đánh ra một chưởng vào heo rừng khổng lồ Thiên Bồng.

Vô số Hồng Hoang Chi Lực lại một lần nữa rót vào thể nội của heo rừng khổng lồ Thiên Bồng, heo rừng khổng lồ Thiên Bồng bắt đầu hoành hành ngang dọc, hóa thành một con mãnh thú Hồng Hoang vô cùng hung tàn.

Heo rừng khổng lồ Thiên Bồng tả xung hữu đột, xông ra khỏi Đấu Ngưu Cung.

Nhị Thập Bát Tinh Túc Mão Nhật Tinh Quan, Khuê Mộc Lang và những người khác đang đến chi viện, vừa vặn ở bên ngoài Đấu Ngưu Cung.

Khuê Mộc Lang quát vào heo rừng khổng lồ Thiên Bồng: "Thiên Bồng, đừng có làm loạn nữa, mau dừng tay!" Heo rừng khổng lồ Thiên Bồng nào chịu nghe?

Y vẫn bất chấp tất cả mà xông tới, rất nhiều thiên binh thiên tướng bị heo rừng khổng lồ Thiên Bồng trực tiếp giẫm đạp đến chết.Khuê Mộc Lang đại nộ, phát ra một tiếng gầm thét, trực tiếp hóa thành một con lang khổng lồ, cao khoảng mấy chục trượng, cùng với con heo rừng khổng lồ Thiên Bồng thân hình to lớn, lại khó phân cao thấp.

Lang khổng lồ lộ ra hàm răng sắc bén, tấn công heo rừng khổng lồ Thiên Bồng.

Heo rừng khổng lồ Thiên Bồng chấn động tinh thần, lộ ra hàm răng nanh sắc bén.

Nhất thời, heo rừng khổng lồ Thiên Bồng dựa vào man lực, trực tiếp húc ngã lang khổng lồ xuống đất.

Tuy nhiên, lực cắn của lang khổng lồ cũng không thể xem thường, lang khổng lồ dựa vào hàm răng sắc bén, cắn vào thân thể heo rừng khổng lồ Thiên Bồng, khiến máu tươi chảy lênh láng.

Hoàng Thiên ẩn thân, có chút ghét con lang khổng lồ đó.

Hoàng Thiên thổi ra một luồng tiên khí, tiên khí hóa thành một cơn gió lớn, trực tiếp thổi con lang khổng lồ đó lên giữa không trung.

Lang khổng lồ rơi xuống từ trên không, nhiều đình đài lầu các trong nháy mắt sụp đổ.

Khuê Mộc Lang bị đánh trở lại hình người.

Thác Tháp Lý Thiên Vương nhìn thấy trên thân heo rừng khổng lồ Thiên Bồng có chân khí phát ra, đại kinh, nói: "Chẳng lẽ có cao nhân ở bên cạnh?

Để ta tế xuất Chiếu Yêu Kính!" Thác Tháp Lý Thiên Vương ném Chiếu Yêu Kính trong tay lên không trung, Chiếu Yêu Kính đó phát ra thần quang thất sắc quỷ dị.Tuy nhiên, điều quỷ dị là, trên lưng heo rừng khổng lồ Thiên Bồng, trong Chiếu Yêu Kính hiển thị ra, vẫn là trống rỗng không có gì.

Thác Tháp Lý Thiên Vương uất ức không thôi, nói: "Rõ ràng cảm giác được xung quanh heo rừng khổng lồ Thiên Bồng có chân khí không ngừng tràn ra, sao Chiếu Yêu Kính của ta lại không chiếu ra được chứ?" Khi Hoàng Thiên cố ý ẩn thân, trừ phi Thánh nhân hoặc Chuẩn Thánh, mới có khả năng cảm nhận được.

Chiếu Yêu Kính của Thác Tháp Lý Thiên Vương có thể chiếu ra không ít yêu ma, nhưng, đối mặt với cao thủ như Hoàng Thiên, cũng trong nháy mắt bó tay chịu trói.

Heo rừng khổng lồ Thiên Bồng một đường hoành hành ngang dọc, xông thẳng vào Dao Trì Tiên Cung.

Vương Mẫu Nương Nương, đang dẫn theo một nhóm tiên nữ, ca hát nhảy múa, lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng hò giết chóc.

Vương Mẫu Nương Nương vô cùng tức giận: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 326

Bản cung muốn nghe một khúc nhạc cũng không được yên bình." Không lâu sau đó, Cự Linh Thần hoảng hốt xông vào."Khải tấu Vương Mẫu Nương Nương, bên ngoài xuất hiện một heo rừng khổng lồ Thiên Bồng, vì sự an toàn của Nương Nương, xin ngài hãy mau chóng tránh đi!" Vương Mẫu Nương Nương cười lạnh một tiếng: "Heo rừng khổng lồ Thiên Bồng?

Trong Tam giới, trừ Hoàng Thiên ra, không có gì đáng lo, con heo rừng khổng lồ Thiên Bồng đó là cái thá gì?" Cự Linh Thần nói: "Chính là Thiên Bồng ạ!" Vương Mẫu Nương Nương nhíu mày: "Thiên Bồng trêu ghẹo Thường Nga của Nguyệt Cung, bản cung đã không phân phó, chém đầu Thiên Bồng, rồi mang đầu hắn đến gặp ta sao?

Sao đã đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa mang người về?

Bản cung cảm thấy các ngươi đúng là một lũ phế vật vô dụng!" Cự Linh Thần nói: "Hồi bẩm Hoàng Hậu Nương Nương, đội quân đầu tiên của chúng ta, do Củ Sát Linh Quan dẫn đội, Củ Sát Linh Quan đã đại chiến một trận với Thiên Bồng.

Thiên Bồng thủ đoạn cao cường, hóa thành heo rừng khổng lồ Thiên Bồng, lớn hơn cả Đấu Ngưu Cung, trực tiếp húc đổ Đấu Ngưu Cung!"Vương Mẫu Nương Nương đại kinh: "Một Thiên Bồng nhỏ bé mà lại có sức phá hoại lớn đến vậy sao?

Thác Tháp Lý Thiên Vương đâu?

Na Tra đâu?

Phụ tử nhà Lý bình thường ở Thiên Đình ta oai phong lẫm liệt, Thiên Đình ta đã ban cho phụ tử nhà Lý bổng lộc tốt nhất, Thiên Bồng

quản lý thủy sư Thiên Hà, lại chính là bộ hạ của Thác Tháp Lý Thiên Vương Lý Tĩnh, Lý Tĩnh sao lại không lập tức chém giết Thiên Bồng đi? " Cự Linh Thần ấp úng nói: "Hồi bẩm Vương Mẫu Nương Nương, Thác Tháp Lý Thiên Vương khi nghe Thiên Bồng trêu ghẹo Thường Nga đã vô cùng tức giận.

Khi biết hắn tạo phản, Thác Tháp Lý Thiên Vương không đợi bệ hạ điều động, đã hỏa tốc phát binh, chi viện Đấu Ngưu Cung.

Na Tra Tam Thái Tử đã ác chiến với Thiên Bồng đó, nhưng đáng tiếc đã chiến bại rồi.

Lý Thiên Vương tế xuất Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp, nhưng vẫn không làm gì được Thiên Bồng." Vương Mẫu Nương Nương càng nghe càng tức giận: "Phụ tử Lý Tĩnh Na Tra đúng là phế vật!

Ngay cả một Thiên Bồng nhỏ bé cũng không đối phó nổi." Tiếng hò giết chóc bên ngoài càng ngày càng gần.Cự Linh Thần lòng như lửa đốt: "Vương Mẫu Nương Nương, chắc ngài cũng nghe rồi, heo rừng khổng lồ Thiên Bồng sắp xông vào rồi, chúng ta, tạm thời tránh mũi nhọn của heo rừng Thiên Bồng đi!" Vương Mẫu Nương Nương giận dữ nói: "Năm xưa khi Hoàng Thiên đại náo Thiên Cung, bản cung và bệ hạ trốn tránh khắp nơi, điều đó có thể hiểu được, dù sao Hoàng Thiên kia pháp lực cao cường đến vậy, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thượng Lão Quân và Tây Phương Nhị Thánh cũng khó lòng đánh bại Hoàng Thiên.

Cái tên Thiên Bồng này là cái thá gì?

Bản cung không đi!

Bản cung cứ ở trong Dao Trì Tiên Cung này, nếu con heo rừng khổng lồ Thiên Bồng đó dám xông vào bản cung, cả bọn các ngươi đều phải đền mạng cho ta!" Vốn dĩ, Hoàng Thiên ẩn thân cưỡi trên lưng heo rừng khổng lồ Thiên Bồng, định trực tiếp đến phủ đệ của

Lý Tĩnh, húc đổ phủ đệ của Lý Tĩnh.

Nhưng, khi đến gần Dao Trì Tiên Cung, tiên nhạc bên trong không ngừng truyền ra, một mảnh náo nhiệt ồn ào.Hoàng Thiên thầm nghĩ: "Kẻ nào không biết chết sống mà dám tấu nhạc, yến vũ ca hát trong Dao Trì Tiên Cung?

Ta dẫn Thiên Bồng quét ngang Thiên Đình, Dao Trì Tiên Cung đã vậy còn liên tục tấu nhạc, ta sẽ đi góp vui!" Hoàng Thiên ẩn thân khống chế heo rừng khổng lồ Thiên Bồng, trực tiếp xông về phía Dao Trì Tiên Cung.

Thiên binh thiên tướng bên ngoài Dao Trì Tiên Cung, biết Vương Mẫu Nương Nương ở bên trong, vì vậy đứng vững trận tuyến, tên bay như mưa.

Kiểu tấn công sơ cấp như mưa tên đó, đối với Hoàng Thiên, căn bản không có tác dụng gì, ngay cả gãi ngứa cũng không được.

Heo rừng khổng lồ Thiên Bồng da dày thịt béo, nhiều mũi tên rơi xuống da y, căn bản không thể đâm xuyên qua.

Heo rừng khổng lồ Thiên Bồng toàn lực gia tốc, nhiều thiên binh thiên tướng phía trước bị heo khổng lồ trực tiếp giẫm chết.Heo rừng khổng lồ Thiên Bồng húc đổ đại môn Dao Trì Tiên Cung, các tiên tử đang nhảy múa bên trong đều thét chói tai bỏ chạy.

Nhìn vật khổng lồ trước mắt, Vương Mẫu Nương Nương mới sợ hãi, nói: "Mau, mau hộ giá!" Võ Tài Thần Triệu Công Minh, Ôn Quỳnh, Vương Linh Quan và những người khác lần lượt chạy đến Dao Trì Tiên Cung.

Heo rừng khổng lồ Thiên Bồng húc đổ toàn bộ thịnh yến mà Vương Mẫu Nương Nương bày ra, nhiều nhạc khí cũng bị hủy hoại trong chốc lát.

Nguyên bản là một buổi thịnh hội vui vẻ, giờ đây lại bị một con heo vô tình hủy hoại, Vương Mẫu Nương Nương vô cùng tức giận.

Võ Tài Thần Triệu Công Minh vung vẩy binh khí, bảo vệ bên cạnh Vương Mẫu Nương Nương, nói: "Nương Nương, giờ đây đại địch đang ở trước mắt, vì sự an toàn, xin ngài hãy mau chóng chạy đi!" Vương Mẫu Nương Nương hằn học nói: "Lũ phế vật!

Thiên Đình nuôi một lũ ngu si, đối phó không lại đại quân Hoa Quả Sơn của Hoàng Thiên thì thôi đi, cư nhiên ngay cả một Thiên Bồng nhỏ bé cũng không đối phó nổi!

Võ Tài Thần Triệu Công Minh, trong số các võ tướng Thiên Đình, ngươi phải cao hơn Thiên Bồng, sao lại không đối phó được Thiên Bồng chứ?"Võ Tài Thần Triệu Công Minh nói: "Vương Mẫu Nương Nương, vi thần không phải không đối phó được Thiên Bồng, chỉ là, vi thần chỉ một lòng nghĩ đến sự an nguy của Vương Mẫu Nương Nương.

Bất cứ chuyện gì, so với sự an nguy của Vương Mẫu Nương Nương, đều không đáng nhắc đến." Hoàng Thiên ẩn thân trong đám đông, nhìn Vương Mẫu Nương Nương, y đang ngồi thẳng trên lưng heo rừng khổng lồ Thiên Bồng, lập tức thúc giục heo rừng khổng lồ Thiên Bồng, xông về phía Vương Mẫu Nương Nương.

Vương Linh Quan vung thiết tiên, đâm vào mắt heo rừng khổng lồ Thiên Bồng.

Bất cứ vật khổng lồ nào, những chỗ nối khớp, mắt, v.v., đều là những điểm yếu mỏng manh.

Đối mặt với con heo rừng Thiên Bồng thân thể to lớn, thế không thể cản phá, Vương Linh Quan chọn mắt của kẻ địch làm điểm đột phá, hiển nhiên đã trải qua một phen suy xét.

Chương 327

Lúc này, heo rừng khổng lồ Thiên Bồng, mặc dù đã được Hoàng Thiên rót Hồng Hoang Chi Lực vào, nhưng vẫn đang trong trạng thái say rượu.

Đối mặt với đòn tấn công sắc bén của Vương Linh Quan, mắt của heo rừng khổng lồ Thiên Bồng căn bản không có cơ hội tránh thoát.Nhưng Vương Linh Quan đã bỏ qua Hoàng Thiên ẩn thân trên lưng heo rừng khổng lồ Thiên Bồng.

Hoàng Thiên đánh ra một quyền Phá Thiên Quyền, Vương Linh Quan kêu thảm thiết rơi xuống đất, tạo thành một cái hố lớn trong Dao Trì Tiên Cung.

Ôn Quỳnh vung đại đao, xông về phía heo rừng khổng lồ Thiên Bồng.

Hoàng Thiên lại đánh ra một quyền Phá Thiên Quyền.

Ôn Quỳnh kêu thảm thiết ngã xuống đất.

Lúc này, heo rừng khổng lồ Thiên Bồng đã xông đến trước mặt Triệu Công Minh và Vương Mẫu Nương Nương.

Triệu Công Minh đánh ra một quyền, đánh trúng heo rừng khổng lồ Thiên Bồng, nhưng lại như trâu đất xuống biển, không có bất kỳ tác dụng nào.

Lúc đó, heo rừng khổng lồ Thiên Bồng vô cùng tức giận, trực tiếp húc ngã Triệu Công Minh, Vương Mẫu Nương Nương và một đám thiên binh thiên tướng xuống đất.

Vương Mẫu Nương Nương bị làm cho lem luốc, kêu thảm thiết liên hồi.

Cửu Thiên Đãng Ma Tổ Sư đi đến Dao Trì Tiên Cung, thấy bên ngoài khắp nơi là thi thể thiên binh thiên tướng, vô cùng kinh ngạc.Lúc đó, Thác Tháp Lý Thiên Vương Lý Tĩnh và Na Tra vừa vặn đến Dao Trì Tiên Cung.

Lý Thiên Vương nhìn Cửu Thiên Đãng Ma Tổ Sư, mừng rỡ như điên: "Đãng Ma Tổ Sư, ngài đến thật đúng lúc!

Mau chóng giúp đỡ ta đi!

Tên Thiên Bồng đó tạo phản rồi!" Đãng Ma Tổ Sư nhíu mày nói: "Thiên Bồng bình thường ham ăn lười làm, pháp lực thấp kém, với hạng người như vậy, Lý Thiên Vương đối phó hẳn là thừa sức, hà tất phải để ta ra tay?" Lý Thiên Vương thở dài một tiếng: "Đãng Ma Tổ Sư, hổ thẹn thay, Thiên Bồng đã hóa thành heo rừng khổng lồ, uy lực vô cùng, dường như toàn thân trên dưới đều tràn ngập Hồng Hoang Chi Lực.

Khi ta ở Đấu Ngưu Cung, đã ác chiến một trận với heo rừng khổng lồ Thiên Bồng.

Chỉ đáng tiếc, vô luận Ma Gia Tứ Tướng dưới trướng ta, hay con trai ta Na Tra, đều không có cách nào đánh bại heo rừng khổng lồ Thiên Bồng."Đãng Ma Tổ Sư càng nghe càng cảm thấy kỳ lạ, nói: "Tuyệt đối không thể tiếp tục để con heo rừng đó hoành hành ngang dọc ở Thiên Đình, ta phải ngăn cản!

Lý Thiên Vương, đi cùng ta, vì bệ hạ, hàng yêu trừ ma." Lý Thiên Vương dẫn theo một đại đội thiên binh thiên tướng, theo sau Đãng Ma Tổ Sư, khí thế hùng hậu, tiến vào Dao Trì Tiên Cung.

Đãng Ma Tổ Sư pháp lực cao cường, nhìn heo rừng khổng lồ Thiên Bồng, lập tức cảm nhận được sự bất thường, ngay lập tức thúc giục thiên nhãn.

Trên trán Đãng Ma Tổ Sư, xuất hiện con mắt thứ ba, con mắt thứ ba bắn ra một đạo kim quang, quét qua lưng heo rừng khổng lồ Thiên Bồng.

Không lâu sau đó, Đãng Ma Tổ Sư đã nhìn thấy Hoàng Thiên.Đãng Ma Tổ Sư cười lạnh một tiếng: "Hoàng Thiên!

Thì ra là ngươi!

Hèn chi Thiên Bồng hóa thành heo rừng khổng lồ, cư nhiên lại có thể ở trong Thiên Đình, như vào chỗ không người!" Hoàng Thiên cười lớn hiện thân, hiên ngang xuất hiện trên lưng heo rừng khổng lồ Thiên Bồng.

Thác Tháp Lý Thiên Vương đại kinh: "Hoàng Thiên, thì ra là ngươi!

Lần trước đại náo Thiên Cung, ngươi liên tục đánh trọng thương Trấn Nguyên Đại Tiên, Thái Ất Thiên Tôn, ngay cả Như Phật Tổ của Phật giáo cũng bị đánh trọng thương.

Ban đầu, Tam Thanh Tổ Sư Đạo Môn chúng ta, Tây Phương Nhị Thánh xuất diện, đã ước định đình chiến với ngươi, vì sao giờ đây, ngươi lại một lần nữa đến Thiên Đình ta náo loạn?" Hoàng Thiên phi thân xuống khỏi lưng heo rừng khổng lồ Thiên Bồng, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.Hoàng Thiên ngạo nghễ nói: "Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ta ngẫu nhiên đi ngang Thiên Đình, thấy một đám thiên binh thiên tướng bất nhân bất nghĩa, bất trung bất nghĩa, cư nhiên lại vây đánh Thiên Bồng, khiến y hiện ra nguyên hình rồi, sao còn muốn truy cùng diệt tận chứ?" Lý Thiên Vương nói: "Thiên Bồng tự gây nghiệt, không thể sống được.

Y cư nhiên chạy đến Quảng Hàn Cung, trêu ghẹo Thường Nga, chuyện vi phạm Thiên Điều như vậy, đương nhiên phải chịu trừng phạt của Thiên Đình.

Vốn dĩ, nếu Thiên Bồng chỉ trêu ghẹo Thường Nga, ta hướng Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương cầu tình, Thiên Đình nhất định sẽ xử nhẹ.

Nhưng giờ thì hay rồi, Thiên Bồng trong cơn giận dữ đã húc đổ Đấu Ngưu Cung.

Tội lớn rồi." Hoàng Thiên trầm ngâm nói: "Lý Tĩnh, đừng ở trước mặt ta mà giả nhân giả nghĩa, ngươi nghĩ ta không biết sao?

Thiên Bồng trêu ghẹo Thường Nga, Vương Mẫu đã hạ lệnh chém đầu y.

Hừ!

Cái gọi là Thiên Điều, chẳng phải là một đám tự cho mình là đúng, muốn phán xét tội lỗi của người khác theo ý mình sao?" Đãng Ma Tổ Sư quát: "Hoàng Thiên, Thiên Đình không phải nơi để ngươi làm càn, mau chóng rời khỏi Thiên Đình đi!"Hoàng Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn: "Đãng Ma Tổ Sư, cách đây một thời gian, ta đại náo Thiên Cung, liên tục đánh bại Trấn Nguyên Đại Tiên, Thái Ất Thiên Tôn và Như Phật Tổ của Phật giáo.

Chương 328

Ngay cả Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh khi xuất hiện, cũng vẫn không phải đối thủ của ta.

Ngươi sẽ không thật sự nghĩ rằng, chỉ dựa vào ngươi, có thể đuổi ta ra khỏi Thiên Đình chứ?" Đãng Ma Tổ Sư tế xuất trường kiếm, Quy Xà Nhị Tướng thủ hộ bên cạnh, đều dựng tóc gáy, quát: "Hay cho một Hoàng Thiên, hôm nay hai chúng ta sẽ quyết một trận thư hùng trong Dao Trì Tiên Cung này!" Vương Mẫu Nương Nương bị heo rừng khổng lồ Thiên Bồng húc ngã xuống đất, mãi lâu sau mới được thị nữ đỡ dậy.

Vương Mẫu Nương Nương vì buổi thịnh hội vui vẻ này, vốn dĩ trang điểm lộng lẫy, nhưng không ngờ lại bị Hoàng Thiên và Thiên Bồng Nguyên Soái mang đến một kiếp nạn.

Lúc này, Vương Mẫu Nương Nương mũi xanh mặt sưng, đầu bù mặt bẩn.

Vương Mẫu Nương Nương nhìn Hoàng Thiên với vẻ mặt chán ghét: "Một Thiên Bồng nhỏ nhoi của ta, vì sao lại có thể khiến Thiên Đình ta gà chó không yên, hóa ra tất cả mọi chuyện phía sau đều do ngươi âm thầm thao túng!

Hoàng Thiên, mấy ngày trước ngươi vừa mới đạt thành hiệp nghị với Tam Thanh Tổ Sư Thiên Đình ta, Thiên Đình ta và Hoa Quả Sơn đình chiến, vì sao ngươi còn gây sự?" Hoàng Thiên cười nói: "Vương Mẫu nương nương, muốn ta rời đi, kỳ thực cũng rất đơn giản, xá miễn tội của Thiên Bồng, ta sẽ mang y rời khỏi Thiên Đình." Vương Mẫu nương nương nói: "Hừ!

Cửu Thiên Đãng Ma Tổ Sư, mau chóng vì ta, trừ khử Hoàng

Thiên!" Đăng Ma Tổ Sư vung vẩy bảo kiếm, vừa định động thủ, lại bị Lý Thiên Vương bên cạnh ngăn lại.

Lý Thiên Vương ghé tai Đăng Ma Tổ Sư nói: "Ta biết Đăng Ma Tổ Sư thủ đoạn siêu phàm, nhưng, ngươi có nghĩ rằng có thể so sánh với Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, hoặc Thái Thượng Lão Quân không?" Đăng Ma Tổ Sư nói: "Nói hồ đồ gì vậy?

Tam Thanh Tổ Sư đều là Thánh Nhân, ta so với họ, ánh sáng đom đóm đâu dám tranh huy với nhật nguyệt chứ!" Lý Thiên Vương cười nói: "Không phải vậy!

Hoàng Thiên cách đây mấy ngày, đã luân phiên giao chiến với Tam Thanh Tổ Sư của ta, cộng thêm Tây Phương Nhị Thánh, Hoàng Thiên trong tình huống không sử dụng bất kỳ bảo vật nào, một mình đối chiến Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, cùng năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân, đạt được thế hòa.

Một kẻ ngoan cường như vậy, thực sự khó tìm trong Tam Giới.

Đã không đánh lại Hoàng Thiên, chúng ta đừng tùy tiện động thủ, kẻo đại động can qua." Đăng Ma Tổ Sư không cho là đúng, nghiêm mặt nói: "Lý Thiên Vương, ta đương nhiên biết không phải đối thủ của Hoàng Thiên, nhưng, thực lộc quân vương, trung quân chi sự.

Dù đối mặt với kẻ địch cường đại, nếu ta tự thấy thực lực không đủ, nhát gan sợ sệt, co chân không tiến, Tam Giới, chẳng phải sẽ mặc cho ác ma như Hoàng Thiên tùy ý giết chóc sao!" Hoàng Thiên vỗ tay, tán thưởng nói: "Đăng Ma Tổ Sư, quả nhiên rất trung dũng, hơn hẳn hạng người xảo quyệt như Lý Thiên Vương không ít.

Nếu đã như vậy, hai ta thử vài chiêu." Tháp Tháp Lý Thiên Vương vẫn ngăn Đăng Ma Tổ Sư lại, "Đăng Ma Tổ Sư, không phải ta Lý Tịnh tham sống sợ chết, chỉ là, Hoàng Thiên lần trước đại náo Thiên Cung, vừa mới ký hiệp nghị đình chiến với Tam Thanh Tổ Sư và Tây

Phương Nhị Thánh của ta.

Lần này Hoàng Thiên tự tiện xông vào Thiên Đình, giúp Thiên Bồng gây loạn, y lý yếu.

Nếu động thủ với y, kích hóa mâu thuẫn giữa Thiên Đình và Hoa Quả Sơn, đến lúc đó, lại sẽ là một trận ác chiến." Đãng Ma Tổ Sư đành phải nén giận, rời khỏi Dao Trì Tiên Cung.

Thiên Bồng Cự Trư mất đi sự gia trì của Hồng Hoang chi lực từ Hoàng Thiên, khôi phục nhân hình, say xỉn đổ gục xuống đất.

Vương Mẫu nương nương rất thất vọng, "Đãng Ma Tổ Sư đi rồi sao?

Chẳng lẽ không đánh lại Hoàng Thiên?" Tháp Tháp Lý Thiên Vương nói: "Vương Mẫu nương nương, lần trước Hoàng Thiên đại náo Thiên Cung, Thiên Binh Thiên Tướng của ta tổn thất thảm trọng, Thiên Binh Thiên Tướng và chúng sinh Tam Giới đều yêu chuộng hòa bình, vì vậy, không nên đại động can qua với Hoàng Thiên.

Vương Mẫu nương nương, chẳng lẽ quên rồi sao?

Chuyện lúc trước ta bị Hoàng Thiên bức bách, một phen đường cùng, phải đến chỗ Tam Thanh Tổ Sư cầu xin giúp đỡ?" Khi đó Hoàng Thiên một mình xông vào Thiên Cung, Trấn Nguyên Đại Tiên, Thái Ất Thiên Tôn liên tiếp bại trận, Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu nương nương thấy Thiên Đình thực sự không người có thể dùng, đành phải đích thân đến Đâu Suất Cung, Bích Du Cung, Ngọc Hư Cung, thỉnh cầu Tam Thanh giúp đỡ, nhưng ở chỗ Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều bị ăn bế môn canh.

Chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ điểm Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu nương nương đi Phật Giáo cầu trợ, Phật Giáo Nhị Thánh phái Như Phật Tổ ra, Như Phật Tổ đại chiến một trận với Hoàng

Thiên, lại bị Hoàng Thiên chém đứt tay phải.

Sau khi Như Phật Tổ chiến bại, Thiên Đình có nguy cơ bị lật đổ, trong tình huống đó, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh mới toàn bộ xuất hiện, cũng chỉ miễn cưỡng cầm hòa được Hoàng Thiên.

Vương Mẫu nương nương nhớ lại cảnh quẫn bách ban đầu, lập tức nảy sinh tâm kính sợ đối với Hoàng Thiên, Vương Mẫu nương nương nhìn Hoàng Thiên, "Hoàng Thiên Tổ Sư, ta và ngươi đình chiến, rốt cuộc là làm gì?" Hoàng Thiên chỉ vào Thiên Bồng đang say xỉn đổ gục bên cạnh, "Đơn giản, ta muốn mang Thiên Bồng đi." Vương Mẫu nương nương khẽ hừ một tiếng, "Chẳng lẽ, ngươi có giao tình với một tên Thiên Bồng?

Trêu ghẹo Hằng Nga, vi phạm thiên điều, vì sao ngươi nhất định phải đứng ra bênh vực Thiên Bồng?" Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Nếu không cho phép ta mang Thiên Bồng đi, cũng được thôi, ta sẽ lại một lần nữa đại náo Thiên Cung!

Không biết lần này, Vương Mẫu và Ngọc Đế, có thể cầu xin được Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh ra mặt không." Vương Mẫu nương nương rất tức giận, vừa định phản bác, Lý Thiên Vương bên cạnh nói: "Vương Mẫu nương nương, đừng lãng phí khẩu thiệt với Hoàng Thiên.

Một tên Thiên Bồng bé nhỏ, không đáng để chúng ta đại động can qua, cứ trực tiếp để Hoàng Thiên mang Thiên Bồng đi.

Thiên Bồng rời khỏi Thiên Đình, bị tước tiên tịch, giáng xuống phàm gian, đối với Hằng Nga tiên tử ở Quảng Hàn Cung, cũng có một lời giải thích." Chuyện trêu ghẹo Hằng Nga, vốn dĩ có thể lớn có thể nhỏ, so với Hoàng Thiên lại một lần nữa đại náo Thiên Cung, chuyện Hằng Nga căn bản không đáng nhắc tới.

Vương Mẫu nương nương cân nhắc lợi hại, làm ra vẻ nghiêm

nghị nói: “Vì nể mặt Tháp Tháp Lý Thiên Vương, ta sẽ tước tiên tịch của Thiên Bồng, giáng y xuống phàm.

Hoàng Thiên, ta không hiểu, Thiên Bồng háu ăn lười làm, lại không có điểm nào hay, ngươi mang y đi, có ích lợi gì?” Hoàng Thiên cười nói: “Sau này, ngươi tự nhiên sẽ nghe thấy uy danh của Thiên Bồng trong Tam Giới.” Hoàng Thiên thổi một luồng tiên khí, trực tiếp cuốn Thiên Bồng vào tay áo, bay đi khỏi Thiên Đình.

Sau khi thấy Hoàng Thiên rời đi, Vương Mẫu nương nương lập tức bắt đầu oán trách, “Lý Thiên Vương, một lũ phế vật, ngay cả một tên Thiên Bồng cũng không đối phó được.” Lý Thiên Vương nói: “Vương Mẫu nương nương, xin đừng oan uổng ta, ngài cũng thấy đó, Hoàng Thiên vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối, giúp đỡ Thiên Bồng, nếu không có Hoàng Thiên giúp đỡ, một tên Thiên Bồng bé nhỏ, ta Lý Tịnh có thể dễ dàng đánh bại.

Vương Mẫu nương nương yên tâm, dưới sự bảo hộ của ta, Thiên Đình tuyệt đối an toàn.” Vương Mẫu khinh bỉ cười cười, “Ngươi thật là khoác lác quá!

Chương 329

Trước mặt Hoàng Thiên, các ngươi chẳng khác gì một lũ heo!

Căn bản không phải đối thủ của Hoàng Thiên.

An toàn ư?

Vì một con Thiên Bồng Cự Trư mà Đấu Ngưu Cung và Dao Trì Tiên Cung của ta đều bị phá hủy.

Nếu Hoàng Thiên tiếp tục dẫn theo đệ tử Khổng Tuyên và Huyền Quy đến, lũ phế vật các ngươi, chẳng phải sẽ tiến thoái thất cư sao?" Tôn Ngộ Không, Huyền Quy và Khổng Tuyên, thấy Hoàng Thiên trở về, mang theo một tráng hán, đều rất khó hiểu.

Huyền Quy nhận ra Thiên Bồng, nói: "Sư phụ, đó không phải Thiên Bồng ở Thiên Đình sao?

Mang về Hoa Quả Sơn làm gì?" Khổng Tuyên nói: "Ta nhớ Thiên Bồng lúc trước cũng tham gia Thiên Đình vây tiễu Hoa Quả Sơn của ta, người này pháp lực bình thường, không có điểm nào hay, sư phụ vì sao lại mang y về Hoa Quả Sơn?

Trực tiếp một đao giết chết, chẳng phải sạch sẽ và gọn gàng hơn sao?" Hoàng Thiên nói: "Tên Thiên Bồng này, giống như những người thỉnh kinh vậy, là thành viên rất quan trọng trong hành trình thỉnh kinh Tây Thiên.

Sau này sẽ ở lại Hoa Quả Sơn, các ngươi phải chăm sóc y thật tốt." Thiên Bồng tỉnh dậy, vẻ mặt mờ mịt, nhìn Hoa Quả Sơn, lẩm bẩm nói: "Đây là đâu?

Vì sao ta lại xuất hiện ở đây?" Tôn Ngộ Không nhảy ra, Thiên Bồng giật mình kinh hãi: "Tôn Ngộ Không!

Ngươi không phải đang theo Hoàng Thiên Tổ Sư, khởi binh tạo phản sao?" Tôn Ngộ Không cười nói: "Thiên Bồng, ngươi ở Thiên Đình say rượu lầm việc, trêu ghẹo Hằng Nga, đại náo Đấu Ngưu Cung, nếu không có sư phụ Hoàng Thiên của ta che chở, ngươi đã chết rồi!" Thiên Bồng vốn là Tổng quản Thiên Hà Thủy Sư, nay vì Hoàng Thiên sắp đặt, sau khi say rượu trêu ghẹo Hằng Nga, bị giáng xuống hạ giới, đành phải ở Hoa Quả Sơn, theo Hoàng Thiên sống qua ngày.

Để bảo đảm an toàn cho Thiên Bồng, Hoàng Thiên tạm thời giam y cùng Kim Thiền Tử, do Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương phụ trách trông giữ.

Hoàng Thiên giam cầm Kim Thiền Tử, lại thu nhận Thiên Bồng bị giáng xuống phàm, cộng thêm đồ đệ Tôn Ngộ Không, đội ngũ người thỉnh kinh của Hoàng Thiên đã tập hợp được một nửa.

Mục tiêu tiếp theo của Hoàng Thiên là Quyển Liêm, người này sẽ là Sa Tăng trên đường Tây Thiên.

So với Thiên Bồng, Quyển Liêm ở Thiên Đình căn bản không có chút tồn tại cảm nào, chỉ là một võ quan bình thường, phụ trách công tác trị an tại các hội trường lớn như Bàn Đào Thịnh Hội, đôi khi, cũng sẽ được Thiên Đình phân phó, phụ trách trông giữ một số vật phẩm quý giá.

Hạng người như vậy, dù ở Thiên Đình đột nhiên mất tích, Thiên Đình cũng sẽ không để ý.

Hoàng Thiên ẩn thân tiến vào Thiên Đình, lẳng lặng đến bên Quyển Liêm.

Nhiệm vụ của Quyển Liêm hôm nay là trông giữ Lưu Ly Trản, một loại ngọc khí quý giá.

Hoàng Thiên tế ra Khạp Thụy Trùng, Quyển Liêm lập tức ngất xỉu, Hoàng Thiên một quyền đánh trúng Lưu Ly Trản, Lưu Ly Trản lập tức vỡ tan tành.

Hoàng Thiên vung tay áo, Quyển Liêm biến thành kích thước con muỗi, bị nhốt vào tay áo, phi thân rời khỏi Thiên Đình.

Phía sau truyền đến tiếng la lớn của một võ quan khác: "Quyển Liêm đánh vỡ Lưu Ly Trản, bỏ trốn xuống hạ giới." Quyển Liêm được đưa về Hoa Quả Sơn, và bị giam cùng Kim Thiền Tử, Thiên Bồng.

Ở Thiên Đình, Hoàng Thiên đơn giản là một sự tồn tại giống như Xi Vưu, một đại danh từ của ác ma, một Quyển Liêm bình thường vô kỳ, bị Hoàng Thiên bắt về Hoa Quả Sơn, cũng đành phải chấp nhận số phận của mình.

Sa Tăng, Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không tương lai, đã tề tựu ở Hoa Quả Sơn.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên biết, còn thiếu một người.

Người đó là Tiểu Bạch Long.

Tiểu Bạch Long là Tam Thái Tử của Tây Hải Long Cung, khi Hoàng Thiên đến, vừa vặn bắt kịp hôn lễ của Tiểu Bạch Long.

Từ sau khi Hoàng Thiên đại náo Thiên Cung, Tứ Hải Long Cung dưới chỉ thị của Thiên Đình, vây công Hoa Quả Sơn, lính tôm tướng cua của Long Cung, bị Giao Ma Vương, Tôn Ngộ Không, Khổng Tuyên và những người khác đánh cho tan tác, Long Cung tổn thất thảm trọng.

Do bất hòa với Tháp Tháp Lý Thiên Vương, Long Cung khi Thiên Binh Thiên Tướng vây tiễu Hoa Quả Sơn, thậm chí đã từng phản bội một lần, tập kích Thiên Binh Thiên Tướng, dẫn đến binh sĩ thân cận

của Lý Thiên Vương tổn thất thảm trọng.

Tứ Hải Long Cung cũng bị Hoàng Thiên bổ nhiệm Giao Ma Vương khống chế, may mắn sau đó, Thiên Đình và Hoàng Thiên nghị hòa đình chiến, Hoàng Thiên cảm thấy Tứ Hải Long Cung không đáng một đòn, vẫn luôn chiếm giữ là một gánh nặng phản tác dụng, vì vậy ra lệnh cho Giao Ma Vương dẫn thủy tộc đại quân rút về Hoa Quả Sơn.

Tứ Hải Long Cung nhân cơ hội thu phục lại những vùng đất đã mất, trở lại làm bá chủ trên biển, và tiếp tục xưng thần với Thiên Đình.

Thiên Đình cố nhiên vì Long Cung từng tập kích Thiên Binh Thiên Tướng mà phẫn nộ, nhưng, Long Cung dù sao cũng giàu có, sau khi đào ra núi vàng núi bạc, Thiên Đình và Long Cung thỏa hiệp, Long Cung tiếp tục trở thành thần tử của Thiên Đình.

Tuy nhiên, bốn lão Long Vương đều tâm tri đỗ minh, đều biết, sự bình yên này chỉ là tạm thời.

Chương 330

Một khi Hoàng Thiên tiếp tục gây binh biến loạn trong Tam Giới, Long Cung không thể độc thiện kỳ thân, đặc biệt là Đông Hải Long Cung, giáp ranh với Hoa Quả Sơn, nếu Hoàng Thiên muốn công đánh Đông Hải Long Cung, Đông Hải Long Cung căn bản không thể giữ được.

Trong tình huống đó, Tứ Hải Long Cung đều bận rộn tìm đường lui.

Lúc này, những Long Vương ở sông ngòi nội địa, xa biển, lại trở thành "hương bột bột" (người được săn đón), bởi vì, khoảng cách đến Tứ Hải Long Cung khá xa.

Một khi Hoàng Thiên tiếp tục gây binh biến loạn trong Tam Giới, Long Cung không thể độc thiện kỳ thân, đặc biệt là Đông Hải Long Cung, giáp ranh với Hoa Quả Sơn, nếu Hoàng Thiên muốn công đánh Đông Hải Long Cung, Đông Hải Long Cung căn bản không thể giữ được.

Trong tình huống đó, Tứ Hải Long Cung đều bận rộn tìm đường lui.

Lúc này, những Long Vương ở sông ngòi nội địa, xa biển, lại trở thành "hương bột bột" (người được săn đón), bởi vì, khoảng cách đến Tứ Hải Long Cung khá xa.

Khi Tam Giới động loạn, Tứ Hải Long Cung là đối tượng đầu tiên, gặp phải sự tấn công của đại quân Hoa Quả Sơn do Hoàng Thiên dẫn dắt, Tứ Hải Long Cung liên tiếp thất thủ.

Tứ Hải Long Vương đương nhiên dùng binh phù, điều động Long Vương khắp thiên hạ sông ngòi hồ biển, toàn bộ cần vương, nhưng

các chư hầu vương ở các nơi, thấy đại quân Hoa Quả Sơn của Hoàng Thiên, thế lực bàng đại, vì vậy đối với lệnh triệu tập từ trên, đều làm ngơ.

Tương tự như Vạn Thánh Long Vương ở Bích Ba Đàm, theo bản đồ phân chia thế lực của Long Cung, Vạn Thánh Long Vương là chư hầu của Tây Hải Long Vương, nhưng, khi Tây Hải Long Cung bị Giao Ma Vương dưới trướng Hoàng Thiên công đánh, Long Cung Bích Ba Đàm lại chọn án binh bất động, đối với thư cầu cứu của Tây Hải Long Vương, coi như không nghe thấy.

Khi Hoàng Thiên và Thiên Đình cầu chiến, dần rút khỏi Tây Hải Long Cung, Long Cung Bích Ba Đàm, lập tức bắt đầu thử phục hồi quan hệ với Tây Hải Long Cung.

Mặc dù Tây Hải Long Cung rất bất mãn với Vạn Thánh lão long, nhưng, Bích Ba Đàm dù sao cũng là một sức mạnh quan trọng, Tây Hải Long Cung đành phải chọn thỏa hiệp với Long Cung Bích Ba Đàm, tiếp tục kết minh.

Liên hôn chính là một trong những thủ đoạn kết minh tốt nhất.

Long Vương Bích Ba Đàm có một cô con gái quốc sắc thiên hương, tên là Vạn Thánh Công Chúa, đã gả cho Tiểu Bạch Long.

Khi Hoàng Thiên đến Tây Hải Long Cung, ở đó, đang tổ chức một hôn lễ long trọng.

Hoàng Thiên biến hóa thành một tán tiên Long tộc, áo quần tả tơi, đứng ngoài cổng Tây Hải Long Cung.

Tuần Hải Dạ Xoa của Tây Hải Long Cung, nhìn tán tiên Long tộc nghèo hèn trước mắt, lập tức ngăn lại.

"Ai?

Tây Hải Long Cung trọng địa, không được tự ý xông vào!" Hoàng

Thiên cười nói: “Ta là thân hữu của Vạn Thánh Long Vương ở Bích Ba Đàm, hôm nay đến Tây Hải Long Cung, đặc biệt để chúc mừng Vạn Thánh Long Vương và Tây Hải Long Vương.” Tuần Hải Dạ Xoa lộ ra nụ cười khinh bỉ, “Nhìn cái bộ dạng áo quần tả tơi của ngươi, sao có thể là bạn của Vạn Thánh Long Vương chứ?

Yêu ma thủy quái bình thường, cũng ăn mặc sạch sẽ hơn ngươi.

Ta thấy, ngươi nhiều khả năng là một con riêng của Long tộc, một tạp chủng, vậy mà cũng dám tham gia hôn lễ của con cái Tây Hải Long Vương và Vạn Thánh Long Vương.” Hoàng Thiên mỉm cười giơ ngón tay ra, “Một Tuần Hải Dạ Xoa tốt, cũng thật là mắt thấy lợi ích, nếu cha mẹ ngươi, không dạy ngươi cách nói chuyện, vậy thì, để ta dạy ngươi cách nói chuyện cho tử tế!” Từng đạo bạch quang từ ngón tay Hoàng Thiên phát ra, đánh trúng Tuần Hải Dạ Xoa, máu và sinh lực trên người Tuần Hải Dạ Xoa, bị Hoàng Thiên vô tình hút cạn, trong nháy mắt hóa thành một bộ xương khô.

Hoàng Thiên cố ý biến hóa thành bộ dạng áo quần tả tơi, xem ra, không thể tránh khỏi những lời cay nghiệt, Tuần Hải Dạ Xoa xui xẻo, đã trở thành nạn nhân đầu tiên của Hoàng Thiên hôm nay.

Hoàng Thiên biết, Dạ Xoa sẽ không phải người đầu tiên.

Sau khi giết Dạ Xoa, Hoàng Thiên tiếp tục đi dọc theo San Hô Đại Đạo, tiến vào Tây Hải Long Cung.

Đến cửa Long Cung, lính tôm tướng cua gác cổng, ngăn Hoàng Thiên lại.

Một Bàng Giải Phó Quan cầm một cây phủ đầu sáng choang, nhìn tán tiên Long tộc áo quần tả tơi mà Hoàng Thiên biến hóa.

Bàng Giải Phó Quan nhìn sừng rồng trên đầu Hoàng Thiên, khoa trương bịt mũi lại, “Ngươi, dù sao cũng là Long tộc, cũng nên tắm rửa

sạch sẽ chứ, làm một động vật thủy tộc, mà lại hôi thối.

Cầm gương soi đi, sừng rồng của ngươi, đã mọc đầy rêu xanh rồi.” Bạch Hà Phó Quan bên cạnh, phụ họa nói: “A!

Thật là lôi thôi lếch thếch quá, vừa nhìn đã biết là một con riêng của Long tộc, một tạp chủng hèn hạ, không quý tộc bằng ta là cá lóc, cua, rùa con.

Ta dù sao cũng là dòng thuần chủng.

Tuần Hải Dạ Xoa, từng tên từng tên đều chết hết rồi sao?

Hạng ăn mày thế này, cũng để cho vào.” Hoàng Thiên thờ ơ nói: “Xong chưa?” Bàng Giải Phó Quan giận dữ nói: “Mau cút đi!

Đừng có làm càn ở đây!” Nhìn Bàng Giải Phó Quan và Bạch Hà Phó Quan trước mặt, Hoàng Thiên bật cười.

Chương 331

Biến hóa thành một người áo quần tả tơi, bị lính tôm tướng cua trào phúng, nếu biến hóa thành một Long tộc công tử quý tộc áo quần lộng lẫy, châu báu đầy người, những kẻ thô tục này, hoàn toàn sẽ có một bộ mặt khác.

Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Ta tham gia hôn lễ của Tây Hải Long Cung, ta là bạn của Vạn Thánh Long Vương." Bàng Giải Phó Quan giơ cây phủ đầu sáng choang, "Thằng ăn mày, mau cút!

Đừng có lải nhải ở đây!

Bạn của Vạn Thánh Long Vương?

Ha ha!

Ngươi có thiệp mời không?

Mẹ nó!

Mặc thành cái bộ dạng này, cũng có ý tốt tham gia hôn lễ, ăn uống hỗn độn, chí ít cũng mua một bộ quần áo tử tế chứ!" Bạch Hà Phó Quan nói: "Luôn có những con riêng của Long tộc, mạo danh khách quý của Tứ Hải Long Cung hoặc Giang Hà Long Cung, trà trộn vào hôn lễ để ăn uống hỗn độn, mặc dù là con riêng, nhưng dù sao cũng có huyết mạch Long tộc, sự cao quý và kiêu hãnh của họ đều đi đâu hết rồi?" Hoàng Thiên chịu đủ hai tên ngu ngốc trước mắt, thổi ra một luồng tiên khí, Bạch Hà Phó Quan và Bàng Giải Phó Quan, lập tức hóa thành một vũng nước đặc sệt.

Lính tôm tướng cua xung quanh kinh hãi, vừa định hô to cầu cứu, bị Hoàng Thiên vung tay áo, đánh ra một đạo chân khí bao trùm, toàn bộ bị đánh về nguyên hình, trở thành tôm tép và cua con.

Những sinh vật thủy tộc đáng thương này, thường phải tu luyện hàng ngàn năm, mới tu luyện thành hình người, nhưng dù vậy, cũng không thể thay đổi số phận con kiến.

Hoàng Thiên nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, một luồng kích lưu, trực tiếp cuốn những sinh vật thủy tộc bị đánh về nguyên hình này, lao ra rạn san hô ngoài biển, biến mất không thấy tăm hơi.

Cổng Tây Hải Long Cung vừa trống trải, bên trong không còn ai quản, bởi vì Tây Hải Long Cung, đã mời hàng ngàn khách quý.

Mặc dù Tây Hải Long Cung, khi Hoàng Thiên đại náo Thiên Cung, tổn thất thảm trọng, nhưng, cũng bị Giao Ma Vương dưới trướng Hoàng Thiên, cướp đi một lượng lớn tài phú, núi vàng núi bạc trong kho tàng, toàn bộ bị Giao Ma Vương, mang về Hoa Quả Sơn, hiến cho Hoàng Thiên, nhưng Long tộc kiêu ngạo, rất sĩ diện, trong tình huống thiếu hụt tài chính, vẫn phô trương lãng phí, vì Tiểu Bạch Long, tổ chức một hôn lễ long trọng.

Vạn Thánh lão long có thể kết thân với Tây Hải Long Cung, cũng rất đắc ý, giữa đám đông, một nhóm Long Vương, Long tử Long tôn của các Long Cung như Kính Hà Long Cung, Vị Hà Long Cung, Châu Giang Long Cung, Cống Giang Long Cung, Hô Đà Hà Long Cung vây quanh Vạn Thánh lão long.

Còn chủ nhân của Tây Hải Long Cung, Tây Hải Long Vương, càng thêm đắc ý, xung quanh y, toàn là Đông Hải Long Vương, Nam Hải Long Vương, Bắc Hải Long Vương, tệ nhất, cũng là Long Vương của hồ Bà Dương, hồ Động Đình.

Những vị này đều là Long Vương phú giáp một phương.

Hoàng Thiên biến hóa thành tán tiên Long tộc lôi thôi, ngồi vào một bàn tiệc, giữa một nhóm Long tử Long tôn áo quần lộng lẫy, hoa lệ, Hoàng Thiên có vẻ hơi đột ngột.

Vạn Thánh lão long nhìn Hoàng Thiên, vẻ mặt đầy ghét bỏ, xích lại gần Tây Hải Long Vương, "Thân gia, tên Long tộc trẻ tuổi bẩn thỉu kia, là thân thích của ngươi sao?" Tây Hải Long Vương nhìn hồi lâu, lắc đầu nói: "Không phải, Tây Hải Long Cung ta, từ trước đến nay chưa từng tiếp đãi hạng người đó.

Chẳng lẽ, là thân bằng hảo hữu của ngươi?" Vạn Thánh lão long vẻ mặt ghét bỏ, "Đừng có vu oan cho ta, ta làm gì có thân thích nghèo hèn như vậy chứ!

Vừa nhìn đã biết, một con riêng của Long tộc nghèo hèn, giống như Giao Ma Vương dưới trướng Hoàng Thiên, một tạp chủng!" Lúc đầu, Vạn Thánh lão long không tiến lên mắng nhiếc Hoàng Thiên, vì lo lắng thân thích của Tây Hải Long Cung sẽ ném chuột sợ vỡ đồ.

Bây giờ, xác định Hoàng Thiên không phải khách của Tây Hải Long Cung, Vạn Thánh lão long bưng bình rượu, nghênh ngang đi đến bên cạnh Hoàng Thiên.

Vạn Thánh lão long có vẻ say khướt, "Ngươi là ai?

Dám trà trộn vào hôn lễ của con gái ta, và Tam Thái Tử Tây Hải Long Cung?" Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Vạn Thánh lão long, ta là bạn của ngươi đó!

Quên rồi sao?

Bảy năm trước, ta từng là khách quý ở Long Cung Bích Ba Đàm." Vạn Thánh lão long cười lạnh một tiếng, "Ngươi dám nói bừa, một thằng ăn mày như ngươi, nếu thành thật khai báo, để ta cho ngươi ăn một bữa, ta có lẽ có thể tha cho ngươi một mạng." "Dù sao, hôm nay là hôn lễ của con gái bảo bối của ta, ta không muốn thấy máu, nhưng, nếu ngươi dám nói bừa, lại dám trước mặt khách quý, tự xưng là bạn của Long Cung Bích Ba Đàm của ta, ta nhất định phải khiến ngươi, vì lời nói dối của ngươi, phải trả giá!" Vạn Thánh lão long vung tay, một

nhóm Lý Ngư Phó Quan xông ra, vây Hoàng Thiên lại.

“Tiểu tử, bắt tên chó má mạo danh khách của ta này lại, hôm nay là ngày đại hỉ của con gái ta, ta không muốn thấy máu, nhưng, đến nửa đêm, một khi bình minh ngày mai, lập tức xử tử nó!

Ném xuống biển, cho cá ăn!” Lý Ngư Phó Quan rút binh khí, bao vây Hoàng Thiên.

Mắt Hoàng Thiên phóng ra từng đạo kim quang, những con cá chép trước mặt, lập tức chết đầy đất.

Vạn Thánh lão long kinh hãi, “Tên này ít nhất cũng có tu vi Đại La Kim Tiên, là ai?

Dám làm càn trong hôn lễ của con gái ta!” Tây Hải Long Vương, Đông Hải Long Vương và Bắc Hải Long Vương, cũng đều bị vây quanh.

Ngay cả Tứ Hải Long Vương, cũng không nhận ra chân diện mục của Hoàng Thiên, trước mặt họ, chỉ là một thiếu niên Long tộc áo quần tả tơi, tỏa ra mùi hôi nồng nặc.

Tây Hải Long Vương quát: “Thật là một thứ không biết chết, dám làm càn ở Tây Hải Long Cung của ta, người đâu!

Chương 332

Mau trừ khử nó!" Đông Hải Long Vương lại phát hiện, thiếu niên Long tộc nghèo hèn trước mắt, giữa lông mày, có một luồng khí chất vương giả bá đạo.

Đông Hải Long Vương nói: "Tam đệ!

Không thể vô lễ, vị thiếu niên này, tuy quần áo bình thường, nhưng lại tràn đầy bá khí và cao quý của Long tộc, vừa nhìn đã biết không phải hạng tầm thường." Tây Hải Long Vương khinh thường, "Đại ca, huynh nói gì vậy?

Rõ ràng là một tên ăn mày!" Tân lang Tiểu Bạch Long cũng nhìn sang bên cạnh, ánh mắt đối mặt với Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên xích lại gần Tây Hải Long Vương, "Tây Hải Long Vương, ta là ăn mày, ta thấy trong số khách quý, ngoài một đám lươn lạch ra, cũng không có nhân vật lớn nào khác chứ!" Tây Hải Long Vương chấn kinh không thôi, "Thật là một tên chó má!

Mắng ta là lão lươn lạch, không phải rồng sao?

Đúng rồi, ta quên mất, ngươi rất có thể là một con riêng của Long tộc, một tên tạp chủng hèn hạ!" Hoàng Thiên cười cười, biến trở lại chân thân.

Nhìn thiếu niên Long tộc áo quần tả tơi trước mặt, lại biến thành Hoàng Thiên, Tây Hải Long Vương sợ đến suýt ngất xỉu.

Đông Hải Long Vương dẫn các Long Vương khác, lập tức quỳ xuống.

"Hoàng Thiên Tổ Sư, Hoàng Thiên gia gia!

Lão nhân gia!

Tiểu Long có mắt không tròng, mạo phạm thiên uy, hy vọng Hoàng Thiên gia gia, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với tiểu nhân." Vạn Thánh lão long say rồi, không nhận ra Hoàng Thiên, trong mắt y chỉ là một thư sinh áo trắng, cười nói: "Một tên tán tiên bé nhỏ, người đâu!

Đánh nó ra ngoài!" Hoàng Thiên giáng một quyền, Vạn Thánh lão long lập tức bị đánh về nguyên hình.

Quyền uy của Hoàng Thiên vô cùng, trực tiếp treo Vạn Thánh lão long lên trần nhà.

Tứ Hải Long Vương và Long tử Long tôn, lính tôm tướng cua Long Cung, nhìn kết cục của Vạn Thánh lão long, vì chọc giận Hoàng Thiên, đều sợ đến toát mồ hôi toàn thân.

Hoàng Thiên ngạo nghễ nói: "Tây Hải Long Vương, trong Long Cung, trách không có quý khách nào, với bộ dạng mắt thấy lợi ích như vậy, ai mà thèm đến chứ?" Tây Hải Long Vương run rẩy nói: "Hoàng Thiên gia gia, tiểu long thực sự không nhận ra ngài, Hoàng Thiên gia gia pháp lực cái thế, biến hóa thành thiếu niên Long tộc, làm sao tiểu long có thể nhận ra được chứ?" Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng, "Ta nghe nói, Tứ Hải Long Cung, lại một lần nữa đầu hàng Thiên Đình?" Đông Hải Long Vương nói: "Hoàng Thiên Tổ Sư, khi ngài đại náo Thiên Cung, Long tộc ta tuy lúc đầu không biết nhìn thời thế, đối địch với ngài, nhưng, sau đó Long tộc ta, chẳng phải cũng mạo hiểm bị chém đầu, phản bội Thiên Đình sao?

Kỳ thực, cái gọi là đầu hàng Thiên Đình, Long Cung chỉ là vì, kiếm miếng cơm ăn thôi." Tây Hải Long Vương phụ họa nói: "A!

Nếu Hoàng Thiên Tổ Sư, không cho phép tiểu long xưng thần với Thiên Đình, Long Cung tiểu long cũng có thể, xưng thần với Hoa Quả Sơn." Hoàng Thiên nói: "Các ngươi có biết không?

Điều đáng buồn nhất, nếu ngươi không đủ cường đại, dù có quỳ xuống xưng thần cho người khác, cũng không ai muốn chấp nhận.

Chỉ cần ta muốn, ta có thể trong một khoảnh khắc, hủy diệt Tứ Hải Long Cung.

Cho nên, các ngươi nghĩ xem, ta muốn Tứ Hải Long Cung quỳ gối, có ích gì chứ?" Tây Hải Long Vương sợ đến toát mồ hôi lạnh toàn thân, "Đúng!

Hoàng Thiên Tổ Sư, ngài nói quá đúng!

Thế lực Long Cung của tiểu long quá nhỏ yếu, ngay cả tư cách làm phó nhân cho Hoàng Thiên Tổ Sư cũng không có.

Nhưng lão nhân gia xin yên tâm, tiểu long nhất định sẽ nỗ lực, có một ngày phát triển lớn mạnh rồi, sẽ lại xưng thần với lão nhân gia." Ban đầu, Tứ Hải Long Cung không dám chọc giận Hoàng Thiên, hiện tại Hoàng Thiên, càng uy chấn Tam Giới.

Khi đại náo Thiên Cung, Thiên Đình đã liên tiếp mời Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Đại Tiên, Thái Ất Thiên Tôn, Phật Giáo Như Phật Tổ, nhưng, ba đại cao thủ, đều bị Hoàng Thiên đánh bại một lần, Như Phật Tổ, thậm chí bị chém đứt một bàn tay.

Một mình, đột phá Nam Thiên Môn, giết đến Lăng Tiêu Bảo Điện, Dao Trì Tiên Cung, ở Đấu Ngưu Cung, luân phiên giao chiến với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thượng Lão Quân, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Một mình y, đối chiến Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, lại không hề rơi vào thế hạ phong.

Phải biết rằng, dù là Tây Phương Nhị Thánh hay Tam Thanh, tiêu diệt Long Cung thiên hạ, đều là chuyện dễ dàng, Hoàng Thiên càng không cần phải nói.

Hiện nay, Tứ Hải Long Cung cố nhiên có trăm vạn lính tôm tướng cua, nhưng căn bản không dám chống lại ý chí của Hoàng Thiên.

Tây Hải Long Vương nói: "Hoàng Thiên gia gia, đại giá quang lâm Tây Hải Long Cung của tiểu long, chắc chắn không phải, chuyên vì tiệc cưới của nhi tử tiểu long chứ!" Hoàng Thiên cười nói: "Ngươi nói đúng một nửa, ta thực sự là vì Tiểu Bạch Long, ta muốn mang y đi." Mây nghi ngờ bao phủ Tứ Hải Long Vương, đều không biết, vì sao Tiểu Bạch Long lại đáng để Hoàng Thiên, ngàn dặm xa xôi đến Long Cung.

Đông Hải Long Vương nói: "Hoàng Thiên Tổ Sư, cháu trai tiểu long, không có điểm nào hay, vì sao, ngài lại có hứng thú với y?" Hoàng Thiên làm ra vẻ nghiêm nghị nói: "Ngươi đang chất vấn ta sao?" Đông Hải Long Vương cười bồi nói: "Không!

Tiểu long không dám chất vấn Hoàng Thiên Tổ Sư, Thiên Đạo!

Chương 333

Làm sao tiểu long dám chọc giận ngài chứ?

Tiểu long chỉ tò mò, nếu Hoàng Thiên Tổ Sư bằng lòng nể mặt, có thể giải đáp cho tiểu long, thì tiểu long vô cùng cảm kích." Hoàng Thiên nói: "Ta muốn mang Tiểu Bạch Long đi, không cần bất kỳ lời giải thích nào." Tây Hải Long Vương lộ ra nụ cười nịnh hót, "Không phải là một con chó nhỏ sao?

Hoàng Thiên Tổ Sư, cứ việc mang đi!

Dù giết y, Tây Hải Long Cung của tiểu long, cũng tuyệt đối không dám nửa lời không phải." Thực ra, Tiểu Bạch Long và Tây Hải Long Vương, tuy có quan hệ cha con, nhưng Tây Hải Long Vương thiên vị Thái Tử Ma Ngang, đối với Tiểu Bạch Long, một chút cũng không coi trọng.

Để liên hôn với Vạn Thánh lão long, Tây Hải Long Vương đã chọn Tiểu Bạch Long, vì Vạn Thánh lão long, nhân phẩm ti tiện, thay đổi thất thường, Tây Hải Long Vương không nỡ để con trai khác của mình cưới Vạn Thánh Công Chúa, nên đã đẩy Tiểu Bạch Long vào cuộc hôn nhân này.

Tiểu Bạch Long đến trước mặt Hoàng Thiên, "Hoàng Thiên Tổ Sư, ngài muốn ta theo ngài đi, vì sao?" Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Người trẻ tuổi, có một hành trình mười vạn tám nghìn dặm, đang chờ đợi ngươi, nếu ngươi theo ta, ta bảo đảm, sau này ngươi sẽ có tu vi không kém Tôn Ngộ Không." Danh tiếng của Tôn Ngộ Không trong Tam Giới, tuy xa kém đệ tử lớn Huyền Quy, đệ tử thứ hai Khổng Tuyên của Hoàng Thiên, nhưng với tư cách là một con khỉ mới sinh ra mấy trăm năm, trong cuộc đại náo Thiên Cung của Hoàng Thiên, đã

đóng một vai trò quan trọng, cũng đã sớm là một nhân vật khó chơi trong Tam Giới.

Ban đầu, các Long tử Long tôn trong Tây Hải Long Cung, đều cho rằng Tiểu Bạch Long đã đắc tội Hoàng Thiên, chắc chắn phải chết, nay, nghe ý của Hoàng Thiên, lại muốn thu Tiểu Bạch Long làm đồ đệ.

Tây Hải Long Vương tiễn Tiểu Bạch Long đi, một chút cũng không đau lòng, dù sao cha con đã lâu ngày bất hòa.

Nay, Hoàng Thiên lại có ý muốn thu Tiểu Bạch Long làm đồ đệ, Tây Hải Long Vương lập tức đổi một bộ mặt khác, nịnh nọt nói: "Hoàng Thiên gia gia!

Ngài muốn thu con trai tiểu long, làm đồ đệ của ngài sao?

Ai nha!

Quyết định này của ngài, thực sự khiến Tây Hải Long Cung của tiểu long, rạng rỡ huy hoàng!" Đông Hải Long Vương phụ họa nói: "A!

Nếu có Hoàng Thiên Tổ Sư làm sư phụ, Tiểu Bạch Long ngày sau, nhất định sẽ trở thành cao thủ uy chấn Tam Giới, sẽ trở thành chiến thần kỳ diệu như Tôn Ngộ Không sao?" Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Ta không muốn thu y làm đồ đệ, về mặt lý thuyết ta sẽ thu đồ đệ cuối cùng, nhưng người này không phải.

Dù không phải đồ đệ của ta, ta vẫn có thể truyền thụ cho Tiểu Bạch Long một số thứ, giống như ta truyền thụ cho Giao Ma Vương, Ngưu Ma Vương vậy.

Họ đều không phải đồ đệ của ta, ngươi cũng thấy đó, thực lực của họ." Thực lực của Ngưu Ma Vương đã sớm là một truyền thuyết trong Ma Giới, Giao Ma Vương với tư cách là hãn tướng thủy quân

dưới trướng Hoàng Thiên, khi Hoàng Thiên đại náo Thiên Cung, thực lực bộc lộ không sót chút nào, khiến lính tôm tướng cua Long Cung, ăn đủ khổ sở.

Dù không thể làm đồ đệ của Hoàng Thiên, nhưng có thể được Hoàng Thiên chỉ điểm, khiến các Long Vương khác, vô cùng ngưỡng mộ.

Đông Hải Long Vương nói: "Hoàng Thiên Tổ Sư, Đông Hải Long Cung của tiểu long, là láng giềng của Hoa Quả Sơn, tiểu long và cháu trai, con trai yêu quý của Tây Hải Long Vương, không được như vậy, tiểu long sẽ dùng ba đứa con trai của tiểu long, đưa đến Hoa Quả Sơn, làm trâu làm ngựa cho ngài, chỉ cần lão nhân gia vui vẻ lúc nào, chỉ điểm một hai chiêu, tiểu long đã mãn nguyện rồi." Bắc Hải Long Vương nói: "Hoàng Thiên Tổ Sư, tiểu long có một đứa cháu trai, vô cùng sùng bái ngài, vẫn luôn cho rằng, ngài là chiến thần mạnh nhất Tam Giới, cho rằng thực lực của ngài, xa trên Tam Thanh Tổ Sư, và Tây Phương Nhị Thánh.

Đứa con trai nhỏ của tiểu long, vẫn luôn mơ ước, có thể an tiền mã hậu, hầu hạ lão nhân gia, dù lão nhân gia, không chịu chỉ điểm, y cũng sẽ không cầu xin gì thêm." Các Long Vương khác cũng nhao nhao, tiến cử con trai của mình, Hoàng Thiên ghét bỏ vẫy tay, đại sảnh lập tức im phăng phắc.

"Tiểu Bạch Long, đi với ta đi!

Hôm nay ngươi không làm tân lang được rồi." Tây Hải Long Vương cười bồi nói: "Con trai của tiểu long, đến Hoa Quả Sơn, nhất định phải thường xuyên về nhà thăm đó." Tiểu Bạch Long ghét bỏ nói: "Phụ vương, người căn bản không quan tâm đến sống chết của ta, tình cha con chúng ta đến đây là dứt, không ai nợ ai nữa." Hoàng Thiên nhìn Tiểu Bạch Long và phụ thân Tây Hải Long Vương cãi vã,

đến mức ân đoạn nghĩa tuyệt.

Trong đó tuy có nguyên nhân từ bản thân y, nhưng nhân quả lớn nhất là Tây Hải Long Vương làm cha mà uổng phí, không xứng với Tiểu Bạch Long.

Như vậy, Hoàng Thiên ngược lại càng dễ dàng thu phục Tiểu Bạch Long.

Thấy Tiểu Bạch Long và Tây Hải Long Vương đã nói hết lời, y liền không nói nhiều, dùng độn quang cuốn Tiểu Bạch Long bay về Hoa Quả Sơn.

Tiểu Bạch Long vốn là Long tộc, cưỡi mây đạp gió, phi thiên độn địa không thành vấn đề.

Mặc dù đã sớm nghe nói tu vi của Hoàng Thiên cao thâm, thực lực thâm bất khả trắc.

Dưới sự không hề phản kháng, y bị độn quang của Hoàng Thiên cuốn đi.

Chỉ trong chốc lát, chỉ thấy thiên địa biến ảo, chớp mắt đã đến Hoa Quả Sơn.

Thấy vậy, trong lòng Tiểu Bạch Long cũng thêm vài phần kính sợ và phục tùng.

Tiểu Bạch Long dù thân là Tam Thái Tử của Tây Hải Long Vương, nhưng Tây Hải Long Vương có không ít Thái Tử và Công Chúa, Tiểu Bạch Long cũng là hạng không được sủng ái.

Vừa không có lương sư lại thiếu bạn bè tốt, càng chỉ có thể phục tùng sự sắp xếp của Tây Hải Long Vương, tùy tiện cưới một người vợ không yêu.

Cửu Đầu Long ở Bích Ba Đàm tự xưng là Vạn Thánh Long

Vương, nhưng Cửu Đầu Trùng, huyết mạch làm gì có được sự cao quý của Long tộc.

Con gái y, Vạn Thánh Công Chúa, tuy xinh đẹp như hoa, nhưng cũng là người không an phận.

Chương 334

Tiểu Bạch Long đã sớm dò la, có điều đã biết.

Dù y có nguyện ý an phận thủ thường, thuận theo phụ thân, liên hôn với Vạn Thánh Công Chúa.

Sớm muộn gì cũng bị Vạn Thánh Công Chúa không an phận làm mất mặt.

Nay bị một nhân vật truyền kỳ như Hoàng Thiên mang đi như vậy, tuy không biết là phúc hay họa.

Nhưng tu vi bản thân thấp kém, thân phận đối với Hoàng Thiên càng không đáng nhắc tới.

Cũng không có gì đáng để Hoàng Thiên mưu đồ, không bằng cứ đi một bước xem một bước.

Suy nghĩ trong lòng chợt lóe lên rồi biến mất, độn quang hạ xuống Hoa Quả Sơn, Tiểu Bạch Long nhìn thấy phong cảnh hoàn toàn khác biệt so với Long Cung, thậm chí cả bầu trời cũng khác.

Chợt nhiên rộng mở thông thoáng, chỉ cảm thấy trong lòng buông bỏ mọi ràng buộc và áp lực.

Tiểu Bạch Long trong lòng đã định, quay người khẽ liếc Hoàng Thiên một cái, đột nhiên quỳ rạp xuống đất: "Hoàng Thiên đại nhân, tiểu long không biết có chỗ nào đáng để Hoàng Thiên đại nhân coi trọng." Vẻ mặt y vừa cảm động lại vừa bi thương, "Tiểu long vốn không tự nguyện, thực sự do phụ thân bức bách, nay Hoàng Thiên đại nhân cứu tiểu long thoát khỏi bể khổ, dù phấn thân toái cốt cũng phải báo đáp đại ân đại đức của Hoàng Thiên đại nhân." Hoàng Thiên tuy đã xem một màn đại hí cha con chia ly, nhưng không ngờ Tiểu Bạch

Long lại là người hiểu chuyện như vậy, cũng có thể co duỗi.

Chẳng trách người thỉnh kinh bị xóa xương tiên thể rồng, hóa thành bạch mã cũng cõng Đường Tăng Tây hành mười vạn tám nghìn dặm.

Tiểu Bạch Long với tư cách là một thành viên trong nhóm thỉnh kinh, cũng không phải không có ích lợi lớn, như vậy ngược lại có thể bồi dưỡng thêm một chút, rồi quan sát hiệu quả sau.

Ở đó, Hoàng Thiên cười ha hả, giơ tay hư đỡ, "Tiểu Bạch Long, đứng dậy đi, ta thực sự có việc dùng đến ngươi, cũng không cần ngươi phải phấn thân toái cốt.

Nếu không có lý do đặc biệt, ngươi không đáng để ta nhìn thêm hai lần." Nói rồi, thấy Tiểu Bạch Long có vẻ hơi hoảng sợ, y cũng không giải thích nhiều, chỉ đơn giản chỉ điểm: "Ngươi cũng có một phen cơ duyên, vốn là xuất thân Long tộc Tứ Hải, dù có tâm lớn đến mấy, cũng không thể ngóc đầu lên được.

Theo ta, nếu vận may tốt, ngươi cũng sẽ có địa vị lớn!" Tiểu Bạch Long vừa nghe lời đó, trong lòng nhất thời an định rất nhiều, lại quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu mấy cái.

Miệng không ngừng nói: "Cảm tạ Hoàng Thiên đại thần từ bi, tiểu long sau này tuyệt không cô phụ đại ân của đại thần, nguyện vì đại thần an tiền mã hậu." Hoàng Thiên cười cười, lời nói tùy tiện của Tiểu Long, "an tiền mã hậu", ngược lại có chút ý tứ.

Tiến thẳng về phía trước, đối diện liền gặp Tôn Ngộ Không và những người khác.

"Sư phụ đã đợi lâu rồi, lại mang thêm ai về vậy?" Tôn Ngộ Không đảo mắt nhìn, thấy một con tiểu long, cũng không kinh ngạc.

Giống như lúc trước Thiên Bồng không được trọng dụng, tên

Quyển Liêm Đại Tướng kia cũng không được thổi phồng, chỉ là một đại tướng lặt vặt.

Nay lại thêm một con tiểu long, cũng là hạng tầm thường.

Không biết sư phụ sau này sẽ bận rộn đến mức nào, vừa không vì đánh hạ Thiên Đình xưng đế, lại có kế hoạch lớn.

Tôn Ngộ Không vốn tính cách thẳng thắn, lại là một con khỉ, làm sao giấu được lời, trong lúc suy tư liền trực tiếp hỏi: "Sư phụ, có kế hoạch lớn gì không, để Lão Tôn biết, mấy hạng người này cũng đáng để sư phụ làm ra động tĩnh lớn như vậy sao?" "Hầu đầu, đừng có vô lễ như vậy, sau này ngày tháng ở chung còn nhiều mà." Hoàng Thiên cười lớn không ngớt, cũng không vì lời nói của Ngộ Không mà tức giận, thuận tay xoa xoa bộ lông dày mượt của hầu đầu, chỉ cảm thấy cảm giác trên tay vô cùng tuyệt vời.

Mọi người cùng nhau đi vào, tập hợp tất cả mọi người.

Ngoài Long Quy Khổng Tuyên và những người khác ra, Kim Thiền Tử Thiên Bồng Quyển Liêm Tiểu Bạch Long đều tề tựu trước mặt.

Hoàng Thiên phấn chấn không thôi, mặc dù thủ đoạn kinh người, một mình đối kháng Tam Thanh Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Nhưng Thiên Đạo đại thế, lại có Hồng Quân hợp đạo không xuất hiện.

Nếu không phải tiên tri tiên giác, nắm giữ Lượng kiếp lần này, can thiệp vào đó, thì mới có hy vọng lớn hơn.

Kim Thiền Tử bị bắt giữ, không nói một lời, Thiên Bồng càng bị Hoàng Thiên hãm hại, biến thành cự trư đại náo Thiên Đình, bị giáng xuống phàm.

Dù sự việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể đi một con đường.

Thế lực của Hoàng Thiên lại lớn mạnh không ai có thể trị, lại còn cường thế hơn Thiên Đình Ngọc Hoàng Tam Thanh Phật Tổ một chút.

Thần phục Thiên Đình thì thần phục, cúi đầu trước Hoàng Thiên cũng không mất mặt.

Nhưng dù sao cũng là người mới đầu hàng, không tiện lên tiếng.

Quyển Liêm là hạng người trung thực không mấy linh động, thoát khỏi Thiên Đình, lòng đã nguội lạnh, càng không nói gì.

Chương 335

Chỉ có Tiểu Bạch Long, tâm tư hoạt bát.

Tiểu Bạch Long thấy Hoàng Thiên đặc biệt sắp xếp mọi người ở cùng một chỗ, quay mắt nhìn Kim Thiền Tử Thiên Bồng Quyển Liêm.

Vừa mới thần phục Hoàng Thiên, lại thề phải cống hiến.

Đương nhiên không nhường ai, làm gương.

"Chúng ta đều kính phục Hoàng Thiên đại nhân, nếu có sai bảo, tuyệt không chối từ." Nói rồi Tiểu Bạch Long càng cúi mình sâu hơn.

Tiểu Bạch Long không như vừa nãy quỳ rạp xuống đất dập đầu, thực sự thân phận y thấp kém, Kim Thiền Tử thân là đệ tử thân truyền của Như Phật Tổ, Thiên Bồng càng là thống soái đại quân Thiên Hà, duy chỉ có Quyển Liêm, cũng hơn Tiểu Bạch Long một cái đầu không biết bao nhiêu.

Tiểu Bạch Long sợ làm hỏng đại sự của Hoàng Thiên, nên đã đứng ra làm gương, cũng đành phải cúi mình thật sâu để bày tỏ ý phục tùng.

Hoàng Thiên hài lòng cười cười, quay mắt nhìn ba người còn lại.

Tuy chỉ khẽ liếc một cái, nhưng dường như có một áp lực thực tế.

Thiên Bồng ở Thiên Đình cũng là kẻ lười biếng ham chơi, tu vi tuy không tệ, cũng không cao.

Nếu không có Hoàng Thiên đứng sau ra tay, làm sao có thể gây ra động tĩnh lớn đến vậy ở Thiên Đình.

Tuy không biết Hoàng Thiên muốn làm gì, cũng sợ lỡ việc của Hoàng Thiên mà bị vứt bỏ thậm chí là tan thành mây khói, nhưng cũng

không dám không theo.

Không chút do dự nào, Ngưu Ma Vương đang đứng canh bên cạnh không nhịn được hừ một tiếng.

Ngưu Ma Vương cúi đầu lạy Hoàng Thiên: "Xin Hoàng Thiên đại nhân biết, lão ngưu đây không quen nhìn mấy tên ngốc này, có việc gì sai bảo, chẳng phải có lão ngưu đây ở đây sao, các vị đại ca cũng có thể giải quyết, hà tất phải như vậy." Hoàng Thiên dường như có điều giác ngộ gật đầu, mang theo vài phần uy hiếp cười cười.

Thiên Bồng vốn định lên tiếng, nhưng lại bị Ngưu Ma Vương giành mất lời.

Cứ như vậy, y ngược lại lại trở nên lép vế.

Thấy thần sắc của Hoàng Thiên không đúng, dù biết trong đó có điều gì đó, cũng không dám suy nghĩ sâu xa.

Không chút do dự nào, Ngưu Ma Vương đang đứng canh bên cạnh không nhịn được hừ một tiếng.

Ngưu Ma Vương cúi đầu lạy Hoàng Thiên: "Xin Hoàng Thiên đại nhân biết, lão ngưu đây không quen nhìn mấy tên ngốc này, có việc gì sai bảo, chẳng phải có lão ngưu đây ở đây sao, các vị đại ca cũng có thể giải quyết, hà tất phải như vậy." Hoàng Thiên dường như có điều giác ngộ gật đầu, mang theo vài phần uy hiếp cười cười.

Thiên Bồng vốn định lên tiếng, nhưng lại bị Ngưu Ma Vương giành mất lời.

Cứ như vậy, y ngược lại lại trở nên lép vế.

Thấy thần sắc của Hoàng Thiên không đúng, dù biết trong đó có điều gì đó, cũng không dám suy nghĩ sâu xa.

Thiên Bồng vội vàng bước nhỏ ra, như khi lên triều đối mặt Ngọc

Đế vậy, ngũ thể đầu địa quỳ rạp xuống đất, vội vàng dập đầu: "Xin Hoàng Thiên Tổ Sư cứ việc phân phó, dù đao sơn hỏa hải," Thiên Bồng ngừng lại nói, lời nói của Ngưu Ma Vương vừa nãy, cũng không biết xấu hổ, "lão trư đây cũng tuyệt không oán than, nguyện vì Tổ Sư cống hiến!" Quyển Liêm vốn là người thật thà an phận, không giỏi ăn nói, thấy vậy không nói nhiều, im lặng tiến lên quỳ rạp xuống đất, "Tuân theo phân phó của Hoàng Thiên Tổ Sư." Duy chỉ có Kim Thiền Tử, vẫn bị giam cầm đến giờ cũng không nói một lời.

Bốn người thỉnh kinh cộng thêm Tiểu Bạch Long, Tôn Ngộ Không đã sớm được thu nhận, hiện tại lại một hơi thu phục Thiên Bồng Quyển Liêm Tiểu Bạch Long, nhưng Kim Thiền Tử lại là một vấn đề lớn.

Kim Thiền Tử vốn là đệ tử thân truyền của Như Phật Tổ, ngộ tính phi thường cao, cũng rất được Như Phật Tổ sủng ái.

Hiện tại không phải lúc Kim Thiền Tử và Như Phật Tổ cãi vã.

Lúc đó Kim Thiền Tử vì hiểu biết về Phật Pháp, đã nảy sinh những bất đồng lớn với Như Phật Tổ.

Như Phật Tổ là người này, tâm địa cũng khá hẹp hòi.

Vì Kim Thiền Tử thân là đệ tử của Như Phật Tổ, lại làm trái Phật Pháp mà Như Phật Tổ truyền đạt và ý của y.

Do đó Như Phật Tổ liền mượn Tây Du thỉnh kinh Lượng kiếp, đày Kim Thiền Tử vào luân hồi.

Sau khi Kim Thiền Tử nhập luân hồi, lẽ ra phải trở thành người thỉnh kinh đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Tuy nhiên Như Phật Tổ lại lấy cớ tăng thêm kiếp nạn, nhiều lần khiến thân chuyển thế của Kim Thiền Tử vong mạng trên đường đi.

Chương 336

Phật Tổ tiểu tâm nhãn, đó là nguyên nhân chín đời người thỉnh kinh chết dưới tay Sa Tăng.

Mãi đến đời thứ mười, Kim Thiền Tử chuyển thế thành Đường Tam Tạng.

Trải qua tai nạn mất cha mẹ, sau lại bị mẫu thân thả xuống sông, một mạch trôi nổi cho đến khi được hòa thượng chùa Kim Sơn cứu vớt.

Đến lúc đó, Đường Tam Tạng mới thực sự được Quan Âm Bồ Tát chỉ điểm, được công nhận thân phận người thỉnh kinh.

Trải qua tám mươi mốt nạn, mới cuối cùng thỉnh được chân kinh.

Tuy nhiên vào phút cuối, lại bị đệ tử dưới trướng Như Phật Tổ gây khó dễ mà thỉnh được vô tự chân kinh.

Lại trải qua gian truân mới cuối cùng thỉnh được chân kinh, rồi mới quay về Đại Đường, hoàn thành viên mãn nhiệm vụ thỉnh kinh.

Chỉ đơn giản nhìn vào tám mươi mốt nạn trên đường Tây Du thỉnh kinh, đã có thể thấy sự tàn nhẫn của Như Phật Tổ đối với đệ tử của mình.

Ngoài nguyên nhân kiếp nạn thỉnh kinh ra, khẳng định còn có những nguyên nhân quan trọng liên quan đến việc giáo dục và dẫn dắt Kim Thiền Tử.

Điều cốt yếu nhất là khiến Kim Thiền Tử công nhận hoặc phục tùng, Phật Pháp của Như Phật Tổ, nếu không thì để Đường Tam Tạng thay thế Kim Thiền Tử.

Cuối cùng Đường Tam Tạng Kim Thiền Tử được phong là Công

Đức Phật, không dám nói là không nhất định.

Hoàng Thiên đối với việc này, đã sớm trong lòng tuần hoàn một lượt.

Để không bỏ sót, y đã xem xét một số chi tiết, càng lật xem ký ức đã lâu.

Hoàng Thiên liền mượn cơ hội này, thu phục Kim Thiền Tử, phối hợp hành động của mình.

Mặc dù lúc này Kim Thiền Tử vẫn đang, nghe kinh dưới trướng Như Phật Tổ, chưa từng có ý nghĩ chống lại Như Phật Tổ.

Nhưng lý niệm Phật Pháp không phải một ngày hay một lúc có thể thay đổi, Kim Thiền Tử đã sớm có những bất đồng lớn với Đại Thừa Phật Pháp mà Như Phật Tổ giảng.

Hoàng Thiên nhìn nhìn, mấy người đang quỳ lạy trước mặt, đưa tay bảo họ đứng dậy, lùi ra khỏi nơi giam giữ.

Y quyết định đích thân nói chuyện với Kim Thiền Tử không chỉ về chuyện thỉnh kinh, mà còn về ảo diệu của Phật Pháp.

Thiên Đạo đại thế, Tây Du thỉnh kinh kiếp nạn, đại thế không thể làm trái được.

Phật Pháp Đông truyền, Phật Giáo đại thịnh, cũng là xu thế của Thiên Đạo đại thế.

Hoàng Thiên quả thực lợi hại, nhưng không có sức mạnh để nghịch chuyển Thiên Đạo đại thế.

Nếu có thể chiến thắng Thiên Đạo, Hoàng Thiên hà tất phải khổ sở mưu tính chuyện Tây Du này.

Trực tiếp đánh đổ Thiên Đạo, uy hiếp Hồng Quân lão tổ, thống trị Tam Giới chư thiên, chẳng phải càng thống khoái hơn sao.

Hoàng Thiên nói: “Kim Thiền Tử, ta biết ngươi không phải là tín đồ thành kính của Như Phật Tổ.

Tuy là đệ tử thân truyền của Như Phật Tổ, nhưng đối với Phật Pháp, ngươi có cách hiểu riêng, Phật là gì?

Giác giả là người giác ngộ, không phải vị thần cao cao tại thượng, càng không phải tượng Phật bằng bùn ngồi trong miếu.

Kim Thiền Tử, ngươi có biết chuyện Tây Du thỉnh kinh không?” Kim Thiền Tử không hề, vì Hoàng Thiên, nói ra những lời kinh người mà kinh ngạc, đối với Hoàng Thiên người này, ngay cả Như Phật Tổ, sư phụ mà y kính trọng như cha mẹ, cũng vô lực đối phó, thậm chí bị chặt đứt bàn tay.

Hai vị Thánh Nhân cường đại, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Phật Tổ.

Đối với Hoàng Thiên cũng vô năng vi lực.

Không thể không nói, Kim Thiền Tử đối với người này đã sớm có lòng hiếu kỳ.

Y không phải là một Phật tử tuân thủ quy củ, tuy không cố ý xuyên tạc ý nghĩa kinh điển, nhưng cũng thực sự như Hoàng Thiên đã nói, có cách hiểu riêng về Đại Thừa Phật Pháp, thậm chí cả Tiểu Thừa Phật Pháp.

Không ít về sự hiểu biết Phật Pháp, hoặc sự khác biệt trong cách hiểu về Phật Pháp với sư phụ và hai vị Phật Tổ, những chuyện trong Phật Môn, thân là đệ tử Phật Tổ, dù có sự khác biệt trong cách hiểu Phật Pháp.

Chương 337

Vậy sao có thể vì chuyện này mà phản bội Phật Môn chứ, còn về chuyện thỉnh kinh, Kim Thiền Tử cũng không hoàn toàn không rõ, chuyện thỉnh kinh không phải là mưu tính nhất thời nửa buổi, từ lâu từ thời Phong Thần đã có kế hoạch thuận theo Thiên Đạo, thậm chí thuận theo nhân tâm.

Đối với sự trầm mặc của Kim Thiền Tử, Hoàng Thiên không chút do dự, dùng ngữ khí kiên định nói: "Kim Thiền Tử, ngươi có biết Như Phật Tổ đối với việc ngươi tùy ý truyền bá những kiến giải Phật Pháp khác biệt, đã sớm sinh lòng bất mãn, Như Phật Tổ người này, tuy tu vi cao thâm, Phật Pháp tinh thông, nhưng tâm nhãn lại không lớn." Kim Thiền Tử không thể nhẫn nhịn, Hoàng Thiên sỉ nhục sư phụ mà y kính trọng, tuyệt đối không cho phép kẻ này tùy ý ô miệt Như Phật Tổ.

Y phẫn khái trừng mắt nhìn Hoàng Thiên, mở miệng muốn phản bác, nhưng Kim Thiền Tử lập tức lại ngậm miệng lại, dường như đang tu hành bế khẩu thiền vậy.

Thực sự tu vi của Hoàng Thiên quá kinh người, đấu tranh bằng lời nói, làm sao có thể lay chuyển được kẻ đại ma kinh thiên như vậy.

Không sai, Kim Thiền Tử đã sớm coi người này là Phật địch, là ma trong kiếp nạn của Phật.

Hoàng Thiên thấy biểu hiện cổ quái của Kim Thiền Tử không để ý, mang theo chút châm chọc cười nói: "Kim Thiền Tử, ngươi hẳn phải biết ta giỏi nhất là bói toán.

Ta có thể biết trước 500 năm, biết sau 500 năm, cũng không phải nói suông.

Kiếp nạn thỉnh kinh, cũng là đại cơ duyên, ngươi có nghĩ rằng chuyện này không nhất định liên quan đến ngươi không.

Dù Phật Tổ thật sự đã chọn ngươi, thân là đệ tử Phật Tổ, đương nhiên được hưởng phần cơ duyên, còn về cái gọi là kiếp nạn, có sư phụ ở trên, có hai vị Thánh Nhân ở trên, thì có thể có đại kiếp nạn nào chứ?" Hoàng Thiên nói rồi chợt trầm ngâm một lát, rồi lại nghiêm trang nói với Kim Thiền Tử: "Phong Thần đại kiếp, khốc liệt đến nhường nào.

Ta cũng không muốn dùng lời lẽ dối gạt ngươi, nói thật đi, tương lai của ngươi thế nào?

Ta đã sớm định rằng Kim Thiền Tử, sẽ vì nói bừa Phật Pháp mà bị Phật Tổ đày vào luân hồi, sau đó được chọn làm người thỉnh kinh.

Trải qua chín đời, cố ý sắp xếp để ngươi chết oan uổng trên đường.

Đến đời thứ mười bốn, chuyển thế thành Đường Huyền Trang cuối cùng thỉnh được chân kinh, được phong Phật.

Lúc đó ngươi nghĩ ai mới là Kim Thiền Tử nhiều hơn, hay Đường Huyền Trang nhiều hơn?" Kim Thiền Tử im lặng chắp tay, niệm chân ngôn nhưng không trả lời, lời nói của Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên, tu vi cao thâm đến mức nào, Kim Thiền Tử không phải Như Phật Tổ, càng xa xa không thể sánh bằng tu vi Thánh Nhân.

Với năng lực của Hoàng Thiên, chỉ một ánh mắt đã có thể nhìn thấu trạng thái của Kim Thiền Tử, tuy không thể đạt đến trình độ đọc suy nghĩ, nhưng những gì trong lòng Kim Thiền Tử, dưới ánh mắt sắc bén của Hoàng Thiên, đã bộc lộ vài phần, do đó, Hoàng Thiên cười lớn không ngừng lại, càng thừa thắng truy kích.

Kim Thiền Tử, vì lời lẽ của Hoàng Thiên mà trong lòng không thể

tránh khỏi dấy lên chút sóng gió.

Không phải vì lời của Hoàng Thiên sắc bén đến mức nào, mà vì tu vi của Hoàng Thiên đủ để Kim Thiền Tử không thể không tin tưởng.

Thân là người của Phật Môn, lẽ nào Kim Thiền Tử lại không tinh thông ảo diệu của luân hồi?

Phật Môn tuy giảng về việc thoát khỏi bể khổ, đạt đến bến bờ có thể vứt bỏ thể xác, chỉ có tinh thần mới vĩnh hằng.

Nhưng các vị chư Phật, Bồ Tát của Phật Môn, có ai lại không tạo kim thân của Phật Môn đâu?

Phật Môn tuy chú trọng việc truy cầu kiếp sau, trải qua luân hồi để đạt đại giải thoát, các vị chư Phật lại càng trải qua hàng trăm ngàn kiếp, hết lần này đến lần khác luân hồi cuối cùng mới giành được quả vị La Hán.

Chẳng phải Pháp luân hồi thực sự có khả năng trầm luân trong đó sao, dù cuối cùng có được giải thoát đi chăng nữa.

Cái tôi không phải là tôi, cái tôi hiện tại không phải là cái tôi cũ.

Những chuyện như vậy, ai có thể hiểu rõ được?

Còn như Phật Tổ tâm nhãn hẹp hòi, thì những Thánh Nhân kia, ai mà không tâm nhãn hẹp hòi chứ?

Kim Thiền Tử thường xuyên hầu hạ dưới tòa Phật Tổ, luôn cẩn trọng từng li từng tí.

Chính vì được sủng ái nên mới dám nói thêm vài câu.

Phật Tổ niêm hoa nhất tiếu, Kim Thiền Tử cũng dám buông lời than vãn vài câu.

Chẳng ngờ rằng cuối cùng lại xảy ra kết quả khó chấp nhận như vậy.

Nhưng chuyện chưa xảy ra cuối cùng vẫn là chuyện chưa xảy ra, ai có thể nói chắc được đây, ít nhất là hiện tại, Phật Tổ vẫn chưa giáng Kim Thiền Tử đầu nhập luân hồi, vẫn là đệ tử thân truyền của Phật Tổ.

Hoàng Thiên và chư Phật là kẻ địch, dù làm gì, Kim Thiền Tử cũng không phản bội Phật Tổ.

Chương 338

Hoàng Thiên thấy Kim Thiền Tử vẫn không mở lời, trong lòng chuyển một ý niệm, liền gác lại việc thảo luận Phật pháp, chuyển sang đề cập đến ưu thế của bản thân.

"Kim Thiền Tử, chuyện Tây Du thỉnh kinh là do Thiên Đạo đã định, không thể nghịch.

Phật Môn đại hưng Đông truyền Thần Châu, cũng là thế tất yếu.

Chẳng qua là sự dụ hoặc của Phật Môn Tiếp Dẫn Phật Tổ, Chuẩn Đề Phật Mẫu, thậm chí là Phật Tổ Như Lai.

Kim Thiền Tử, ngươi có hiểu ý của ta không, thân là đệ tử Phật Tổ, ngươi nên nguyện ý gánh vác một trách nhiệm." Nghe vậy, Kim Thiền Tử cuối cùng cũng mở lời đáp: "Nếu theo lời Hoàng Thiên Tổ Sư, lẽ nào tiểu tăng có thể làm chủ sao?

Nếu là con rối bị giật dây, vậy làm con rối bị Phật Tổ Như Lai giật dây, có thể kém hơn làm con rối bị Hoàng Thiên Tổ Sư, ngài giật dây sao?

Phật Tổ dù sao cũng là sư phụ của tiểu tăng, đối xử với tiểu tăng còn hơn cả cha mẹ ruột.

Tiểu tăng Kim Thiền Tử lẽ nào lại có thể khinh suất tin lời Hoàng Thiên Tổ Sư sao?" Hoàng Thiên cười lớn: "Sai rồi, sai rồi, Kim Thiền Tử, ngươi có biết Pháp ta tu hành không phải là Phật pháp không?

Ta thật sự không muốn thấy Phật Môn đại hưng, càng không muốn thấy Phật Môn Đông truyền đại lục Thần Châu, nhưng một khi Thiên Đạo đại thế khó cưỡng, ta tự nhiên phải lựa chọn Phật pháp mà ta muốn.

Đối với ta, Đại Thừa Phật pháp hay Tiểu Thừa Phật pháp, có gì khác biệt đâu?

Nếu Kim Thiền Tử, có thể xiển thuật Phật pháp, ắt sẽ tốt hơn rất nhiều so với mấy vị Phật Tổ đang ngồi trên Linh Sơn, đối với khổ nạn nhân gian, không nghe không hỏi như tượng đất, lại còn mạ vàng kim thân kia." "Hoàng Thiên thí chủ, ngài quá khen rồi.

Tiểu tăng không ngồi dưới tòa Phật Tổ nghe kinh, làm sao dám nói những chuyện khai tông lập phái như vậy chứ?" Kim Thiền Tử không ngừng niệm Phật, ngồi thẳng như cây tùng, bất động không lay.

"Kim Thiền Tử, nhìn lá cờ phất phới ngoài kia, ta hỏi, là gió động hay cờ động?" "Hoàng Thiên Tổ Sư, ngài có đại tuệ căn!

Tâm bần tăng đã động!" Kim Thiền Tử đứng dậy, cúi lạy Hoàng Thiên.

Phật Tổ, không phải đệ tử khinh suất tin lời Hoàng Thiên, mà thực sự tên ma đầu này quá hung hãn, không ai có thể trị.

Phật giáo đại hưng, Thiên đình đại thế, Phật Môn thịnh thế, nhiều bên mưu đồ, nhẫn nhục phụ trọng, kế hoạch hàng trăm năm, thậm chí còn lâu hơn, lẽ nào lại vì người này mà thất bại?

Kim Thiền Tử trong lòng thốt lên hai tiếng tội lỗi, tội lỗi, nhưng đã hạ quyết tâm muốn mở ra một con đường mới cho Phật Môn, dù phải gai góc chông gai, mình đầy thương tích cũng không từ nan.

Kim Thiền Tử thân là đệ tử thân truyền dưới tòa Phật Tổ, tâm tính tuyệt đối không thể không tốt, một khi đã hạ quyết tâm, ngược lại có thể buông bỏ tất cả, vì con đường đã chọn mà một lòng tiến tới, tuyệt đối không lùi bước, dùng đại nghị lực và đại trí tuệ để hoàn thành tâm nguyện, mở ra đại đạo Phật Môn, kiến lập Phật Môn thịnh thế.

Hoàng Thiên tán thưởng gật đầu, chấp nhận cái lạy của Kim

Thiền Tử.

Lời Hoàng Thiên nói không phải là lừa gạt Kim Thiền Tử, dưới Thiên Đạo, người đứng đầu, dù Thánh Nhân hợp lực đối phó, cũng có thể toàn thân rút lui.

Có thể nói là đã đi đến cuối con đường, không thể tiến thêm được nữa.

Chỉ có mượn đại cơ duyên Lượng Kiếp, mới có thể tiến thêm một tầng.

Thế nên việc Phật Môn đại hưng là lời không sai, chỉ là bản nguyên Thiên Đạo, công đức khí vận thiên địa, dưới sự chặn dòng của Hoàng Thiên, lại còn phải phân phối cho người thỉnh kinh và cả yêu ma quỷ quái tham gia chín chín tám mươi mốt kiếp nạn, vậy Phật Môn sẽ đại hưng thế nào?

Không thể biết trước.

Đã thuyết phục được Kim Thiền Tử, dù Kim Thiền Tử không nhất định sẽ hoàn toàn phối hợp, nhưng Hoàng Thiên cũng không phải người tâm từ thủ nhuyễn.

Nếu lấy bản thể Kim Thiền Tử làm người thỉnh kinh, một là không phải nhân loại nên không thể hợp Khí Vận Nhân Tộc, hai là tu vi quá cao.

Vừa khó kiểm soát, lại dễ xảy ra vấn đề.

Khi đó đại sư huynh bảo vệ sư phụ, sư phụ bảo vệ ba đồ đệ ư?

Huống hồ Bạch Long Mã chưa chắc đã cõng nổi Kim Thiền Tử đi hết con đường thỉnh kinh mười vạn tám ngàn dặm.

Thế nên Hoàng Thiên đã sớm có kế hoạch, thuận theo kế hoạch của Phật Môn, thuận theo Thiên Đạo đại thế, để Kim Thiền Tử

chuyển thế luân hồi.

Chỉ là khác biệt, Hoàng Thiên muốn Kim Thiền Tử giữ lại ký ức, không phải luân hồi chuyển thế thật sự, nếu không thì kế hoạch thứ hai là sửa đổi kinh điển Phật Môn, lập ra một Phật Môn khác sẽ khó mà triển khai.

Còn về kế hoạch thực sự của Hoàng Thiên, hiện tại còn chưa có manh mối, chỉ thu thập người thỉnh kinh thì còn xa mới đủ, trừ phi có thể hoàn toàn nắm giữ tám mươi mốt kiếp nạn.

Chương 339

Nhưng dù Tam Thanh Thiên Đình đều nguyện ý buông tay không hỏi, liệu hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có dễ dàng buông bỏ cơ hội nhúng tay vào đó không?

Hoàng Thiên cũng không lừa gạt Kim Thiền Tử, trực ngôn giải thích kế hoạch cho Kim Thiền Tử: "Ta sẽ giúp ngươi, ám độ luân hồi.

Mấy tên Thập Điện Diêm Vương, hay Địa Tạng Vương Bồ Tát cũng không thể cản được ta.

Sau khi chuyển thế mới có thể thực sự tiến hành đại kế thỉnh kinh, mới có thể trở thành người được Thiên Đạo lựa chọn." Hoàng Thiên không nhắc đến Hậu Thổ, vì những đại thần đó đã sớm ẩn cư, lại còn có mâu thuẫn với Đạo Môn và Phật Môn, nên không lo lắng họ sẽ nhúng tay vào chuyện này.

Kim Thiền Tử gật đầu, không phản đối kế hoạch luân hồi mà Hoàng Thiên đề cập, cũng giống như Kim Thiền Tử không thể phản kháng sư phụ mình là Như Lai Phật Tổ, cũng không có năng lực phản kháng Hoàng Thiên, người còn mạnh hơn cả Như Lai Phật Tổ.

Còn về việc tránh luân hồi chuyển thế, nếu không có đại thần thông giả âm thầm nhúng tay, với năng lực của bản thân Kim Thiền Tử, cũng không thể dễ dàng bị lạc mất trong luân hồi.

"Vậy xin nhờ Hoàng Thiên Tổ Sư.

Tiểu tăng nguyện dốc sức mình, không phụ lời khen của Hoàng Thiên Tổ Sư." Kim Thiền Tử thành khẩn nói.

Hoàng Thiên thấy thái độ của Kim Thiền Tử chân thành, tuy không biết nội tâm có như vẻ bề ngoài hay không, Hoàng Thiên cũng không

bận tâm, thực lực mới là đảm bảo tất cả then chốt và căn bản.

Đã thuyết phục được Kim Thiền Tử, vậy một phần kế hoạch Tây Du thỉnh kinh có thể thảo luận với Ngộ Không.

Một người kế sách dài, hai người kế sách ngắn.

Hoàng Thiên khẽ vẫy tay ra ngoài, cánh cửa mở toang.

Tôn Ngộ Không và những người khác liền ào vào, mang theo vẻ tò mò nhìn về phía Kim Thiền Tử.

"Sư phụ thật giỏi," Tôn Ngộ Không gãi đầu, hắc hắc cười lớn, "Mấy tên ngốc lừa kia, vô dụng như đá trong hố phân, vừa hôi vừa cứng.

Còn mấy kẻ có bản lĩnh thì lại càng kiêu căng ngạo mạn.

Động một chút là đòi độ, hoặc trảm yêu trừ ma, không phân biệt tốt xấu." Hoàng Thiên lắc đầu, tuy Yêu Tộc đã sớm suy tàn, nhưng đại yêu hung hãn vẫn không ít.

Những kẻ ăn thịt người, động một chút là hủy thành diệt quốc.

Thiên Đình tuy có Câu Trần Đại Đế thống ngự quần yêu, lại có Chân Võ Đãng Ma Tổ Sư tảo đãng yêu ma, nhưng vẫn chưa đủ.

Dù sao Thiên Đình cũng mục nát, Linh Sơn lại càng không phân biệt chay mặn, tùy tiện độ hóa yêu ma.

Hoàng Thiên thân là Nhân Hoàng, vốn là người của Nhân Tộc, tự nhiên phải góp một phần sức lực cho Nhân Tộc.

Thế nên tuy ở Hoa Quả Sơn triệu tập quần yêu huấn luyện yêu binh yêu tướng, một là để chuẩn bị cho tám mươi mốt kiếp nạn Tây Du sau này, hai là để phân biệt thiện ác tốt xấu.

Chứ không phải muốn để quần yêu tùy ý làm càn, tác oai tác quái nhân gian.

Tôn Ngộ Không thân là Linh Minh Thạch Hầu, trời sinh đất dưỡng.

Tuy bị liệt vào Yêu Tộc, nhưng thực chất cùng loại với Thần Thú.

Hoàng Thiên cũng có kế hoạch, thu phục Thần Thú thân thiện với Nhân Tộc, dù sao Yêu Tộc không thể diệt tuyệt, luôn có động vật khai mở linh trí, thậm chí kích hoạt huyết mạch viễn cổ.

Trong huyết mạch Nhân Tộc, cũng không thiếu những điều đó.

Lúc đó những pháp lược này tạm không nhắc đến, quay lại mưu đồ Tây Du.

"Chuyện Tây Du thỉnh kinh, với Kim Thiền Tử luân hồi chuyển thế, người thỉnh kinh là chủ.

Vốn phải thu Ngộ Không, Thiên Bồng, Quyển Liêm ba người làm đồ đệ, Tiểu Bạch Long càng phải phạm đại tội, lên Thiên Đình trảm long đài, sau đó được Phật Môn ban ân, miễn tử tội, nhưng tội sống khó thoát, vẫn phải bị lột bỏ xương rồng, thân rồng.

Hóa thành một con ngựa, cõng người thỉnh kinh đi Tây Thiên thỉnh kinh." Hoàng Thiên tóm tắt sơ lược quá trình thỉnh kinh, những chi tiết và âm mưu phía sau, các kế hoạch phức tạp không cần nói nhiều lúc này.

Lại nhìn Ngưu Ma Vương và những người khác, nói: "Khổng Tuyên thực lực cường đại, có thể âm thầm bảo vệ bốn người thỉnh kinh, trên đường đi tám mươi mốt kiếp nạn, cũng là một cơ duyên, nhưng cũng có phong hiểm, Ngưu Ma Vương có thể là một trong số đó.

Ngộ Không, tiếp theo vi sư sẽ chiêu mộ thêm quần yêu, cùng mọi người thao luyện kỹ càng, tám mươi mốt kiếp nạn mới có thể phát huy tác dụng lớn." Hoàng Thiên đã thu Tôn Ngộ Không làm đệ tử, dạy

Tôn Ngộ Không tu hành.

Chương 340

Còn nhìn Thiên Bồng, Quyển Liêm và những người khác, hay những kẻ đã quy phục như Huyền Quy, Ngưu Ma Vương, họ không phải là đại thần thông giả.

Thánh Nhân, khai tịch đạo trường giảng đạo, truyền thụ Thánh Nhân đại đạo, mối quan hệ giữa học sinh và lão sư, tuy không thân mật bằng đệ tử và sư phụ, nhưng cũng đủ rồi.

Hoàng Thiên liền nói với mọi người: "Những người tu vi không đủ, nhưng tâm tính tạm được, lại là người trong kiếp này, ắt không thể tránh khỏi.

Ta liền biến Hoa Quả Sơn thành đạo trường, giảng diễn đại đạo truyền thụ diệu pháp." Lúc đó ngược lại Kim Thiền Tử và Thiên Bồng phản ứng nhanh nhất, vội vàng bái lạy xưng là lão sư.

Nhất thời, trừ Tôn Ngộ Không ra, tất cả mọi người đều bái lạy phủ phục dưới đất, cảm tạ đại ân đại đức của Hoàng Thiên lão sư đã truyền đạo giảng pháp.

Còn vài trăm năm nữa mới đến Tây Du, Hoàng Thiên đã sớm chuẩn bị cho những người tham gia Tây Du, để tốt hơn trong việc cắt xén cơ duyên Lượng Kiếp.

Hoa Quả Sơn lại là Tổ Căn Thiên Địa, cũng là Động Thiên Phúc Địa bậc nhất.

Hoàng Thiên ở bên trong, giảng diễn đại đạo cho chúng đệ tử, ở bên ngoài thì hữu giáo vô loại.

Đương nhiên Hoàng Thiên sẽ không phạm sai lầm của Thông Thiên Giáo Chủ, không phân biệt tốt xấu, không phân biệt phẩm tính,

tùy tiện thu đệ tử.

Đôi khi thì đến Tứ Đại Bộ Châu, tìm kiếm những yêu tộc, linh thú có phẩm tính ưu lương mang về Hoa Quả Sơn.

Cũng thường xuyên trảm yêu trừ ác, tế thế độ nhân.

Linh Sơn, Như Lai Phật Tổ ngồi giữa, giảng kinh luận điển, thiên hoa loạn trụy, khẩu thổ kim liên.

Thanh kiếm trên tay biến mất, kim thân Phật Môn cũng có huyền bí trong đó.

Quán Thế Âm Bồ Tát đứng bên cạnh, vốn là Từ Hàng Đạo Nhân, bất luận Phật Môn hay Đạo Môn đều có giao hữu rộng rãi.

Hoàng Thiên ác đấu Phật Tổ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác, lại còn giao ác với Tam Thanh.

Có thể nói là đã đắc tội vô số người.

"Thế Tôn, tên ma đầu Hoàng Thiên kia quả thực hung ác, may mà Thiên Đạo có mắt, Phật ta đại hưng.

Dù có cường hoành nhất thời, cũng sẽ có ngày thất bại.

Ban đầu Thông Thiên Giáo Chủ, vạn tiên triều bái, oai phong cỡ nào.

Một kiếp Phong Thần, khói tan mây tản.

Nếu không phải Lão Quân và Nguyên Thủy bảo hộ, thì không ra khỏi đó được đâu." Chư Phật Linh Sơn, nghe xong lời này, ai nấy đều tán thán, đều xưng Quán Thế Âm có nhãn quang trác tuyệt.

Như Lai Phật Tổ ngồi trên, tiếng vang như sấm.

"Thiện!

Hoàng Thiên người này chính là ma kiếp Tam Giới, hiện giờ nhất

thời, không thể làm gì được.

Nhưng Thiên Đạo đại thế, Tây Du thỉnh kinh sắp tới.

Khi đó dưới sự chú thị của Thiên Đạo, dù Thánh Nhân cũng không được vọng vi.

Phật Môn ta đại hưng, thế không thể cản.

Hoàng Thiên tuy vẫn dựa vào chiêm bốc, đã chiếm được tiên thủ thỉnh kinh, cưỡng đoạt người thỉnh kinh, nhưng khi đó kiếp nạn một, thì không còn được nữa." "Thế Tôn, người thỉnh kinh là do Phật Môn ta nội định, vì sao phải định lại người thỉnh kinh, bây giờ còn cách lúc kiếp nạn xảy ra vài trăm năm.

Chúng ta cũng không phải nhất định phải lấy Kim Thiền Tử không được nha!" Các vị La Hán đều có nghi vấn như vậy, tuy Kim Thiền Tử là đệ tử Phật Tổ, nhưng đệ tử Phật Tổ cũng không ít, hà tất cứ phải là Kim Thiền Tử?

"Không được!" Quán Thế Âm Bồ Tát giải thích: "Tên ma đầu Hoàng Thiên kia, thực lực cao cường, lực áp Thiên Đình Linh Sơn.

Thông Thiên Giáo Chủ vì lý do cũ, lại không tiện động dụng Tru Tiên Trận Pháp.

Không ai cản được, và hắn sẽ không vì chuyện thỉnh kinh mà toàn lực xuất thủ, chỉ bằng sức lực Phật Môn chúng ta, không đủ để đối kháng.

Chương 341

Nếu thay đổi người thỉnh kinh, Thiên Đạo thay đổi, với năng lực của Hoàng Thiên, lẽ nào hắn không phát hiện ra sao?

Khi đó chúng ta càng thêm khó khăn, tiến thoái lưỡng nan.

Chi bằng cứ thuận theo Hoàng Thiên, xem hắn có thể tung hoành được bao lâu trong đại kiếp này?" "Xin Bồ Tát chỉ giáo, chúng ta đã không thể làm khó Hoàng Thiên lúc này.

Vậy, khi thỉnh kinh thì làm sao để khống chế đại cục, giành phần thắng đây?" Quán Thế Âm Bồ Tát mỉm cười, nói: "Tây Du thỉnh kinh, là Lượng Kiếp.

Lúc Lượng Kiếp là lúc thanh toán nhân quả, nếu thân trong cục, muốn tránh cũng không được, khi đó Thiên Đạo bị che lấp, tự nhiên sẽ xuất hiện những kẻ chết oan.

Hoàng Thiên tuy tu vi cường đại, nhưng lúc Lượng Kiếp, nếu dám cậy có chút tu vi mà tùy ý làm càn.

Kiếp nạn chồng chất, Thiên Đạo ắt nhiên sẽ thanh trừng, dù Thánh Nhân cũng không thoát được." "Thì ra là vậy!" Chư Phật Linh Sơn, đông đảo La Hán, các vị Bồ Tát, tất cả đều chắp tay, niệm A Di Đà Phật.

Như Lai Phật Tổ kim thân ngồi giữa, uy nghi như núi.

Giảng kinh diệu điển, nhất thời thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Phật quang Linh Sơn phổ chiếu, trong đó kim ngọc phỉ thúy, thất bảo diệu thụ, cảnh tượng phồn hoa thịnh thế, không thể nghĩ bàn.

Nhất thời chúng Bỉ Khâu Ni đều say mê trong Phật pháp, không

thể tự thoát ra.

Ngoài Linh Sơn, Đại Bàng Kim Sí Điểu vỗ cánh bay lượn, dùng sức hút một hơi, chúng sinh huyết lưu thành hà, không lực trốn tránh, miệng niệm A Di Đà Phật.

Hoa Quả Sơn Thủy Liêm Động, Hoàng Thiên ngồi chính vị, phía dưới các đệ tử đều không có mặt, chỉ có một mình Kim Thiền Tử xếp bằng, tĩnh lặng nghe Hoàng Thiên giảng Pháp.

Vốn Tôn Ngộ Không và những người khác đang thao luyện quần yêu bên ngoài, hoặc đang tĩnh tu trong mật thất, hoặc đang đối đấu huấn luyện lẫn nhau bên ngoài.

Lúc này Kim Thiền Tử và Hoàng Thiên, lại đang giảng lý luận Phật Môn.

Hoàng Thiên tuy tự tin tràn đầy, dựa vào thực lực cường đại cộng thêm sự sắp xếp tỉ mỉ.

Đã chiếm hết tiên cơ trên phương diện Tây Du thỉnh kinh, lại còn mạnh mẽ bức bách, các bên không thể không chấp nhận sự sắp xếp của mình.

Nhưng một người thông minh và cẩn thận, sẽ đi một bước nhìn ba bước.

Do đó trong Thủy Liêm Động, hắn đơn độc giảng thuật Phật pháp với Kim Thiền Tử.

Mà Hoàng Thiên, lấy võ nhập đạo, làm Nhân Hoàng, tu hành nhiều diệu pháp, các môn các phái đều có tìm hiểu qua.

Nhưng nói về Phật pháp, tuy cũng có tìm hiểu, nhưng còn xa mới nói là tinh thông, có thể thắng Phật Tổ, là nhờ tu vi cường đại.

Nếu luận đạo biện kinh với Phật Tổ, ắt nhiên không phải đối thủ

của Phật Tổ.

Nhưng Hoàng Thiên hấp thu vô số kinh điển tư tưởng từ hậu thế, dựa vào những kinh điển như Thiền Tông, Tâm Tông truyền lại, cộng thêm những tư tưởng được tổng hợp và diễn hóa từ thực tế.

Ngược lại có thể khai sáng tư duy của Kim Thiền Tử tốt hơn, nếu chỉ thiếu một chút mà không thể hoàn thành toàn bộ công việc, cũng sẽ không để Phật Môn thuận thế đại hưng, di độc vô cùng.

Do đó Hoàng Thiên và Kim Thiền Tử, cùng giảng thuật Phật pháp, thậm chí Đạo và Nho môn cùng nhiều kinh điển tư tưởng khác.

Tuy không phải Tam Giáo hợp nhất, nhưng cũng đủ để đưa ra những tư tưởng khai sáng đủ, những góc nhìn khác biệt.

Hoàng Thiên thân là người đi tiên phong trong tu hành, vô cùng tự tin vào thực lực, nhưng cũng không phải người kiêu ngạo, trong chiến đấu sẽ dùng lời lẽ hạ thấp, khủng bố, cố ý coi thường người khác.

Nhưng trong giao lưu bình thường, Hoàng Thiên cũng là một người ôn hòa, tôn trọng lẫn nhau.

Kim Thiền Tử, nghe kinh dưới tòa Phật Tổ vô số năm, kiến thức quảng bác, bất luận Bồ Tát, La Hán, Phật Tổ, Thiên Tôn Đạo Môn đều có tiếp xúc.

Tuy đại đa số sẽ không biểu hiện thái độ cao ngạo hoặc ác liệt, nhưng bản chất của họ không hề thay đổi.

Cũng như lời Hoàng Thiên nói, tâm nhãn hẹp hòi, coi trọng thể diện là biểu hiện của Thánh Nhân.

Kim Thiền Tử có thể thực sự cảm nhận được sự giao lưu tương đối bình đẳng của Hoàng Thiên, không vì tu vi hay thân phận của mình mà coi thường lời nói, Pháp, tư duy của đối phương.

Chương 342

Kim Thiền Tử ở trong Phật Môn nhiều năm, nghe kinh dưới tòa Phật Tổ nhiều năm, giao hữu vô số, nhưng chưa từng cảm nhận được điều này.

Có sự kính sợ từ dưới lên trên, sự ngưỡng mộ ghen tị, cũng có sự bá đạo từ trên xuống dưới.

Duy chỉ có sự bình đẳng này, đã khiến Kim Thiền Tử cảm nhận được chân lý của Phật pháp, chúng sinh bình đẳng.

Hoàng Thiên đối với chúng sinh bình đẳng, nhân cách bình đẳng, có lòng trắc ẩn đối với chúng sinh, không chỉ riêng Nhân Tộc, mà bao gồm cả Yêu Tộc.

Lấy ngôn hành để phân biệt, không lấy chủng tộc để phân biệt, giảng đạo lý, không giảng nắm đấm.

Ấn tượng của Kim Thiền Tử về Hoàng Thiên hoàn toàn bị phá vỡ, không phải là một người lợi dụng tu vi, cường thế bá đạo, hồ đồ làm càn, lực áp Tam Thanh, Phật Môn Nhị Thánh.

Một người như vậy, bản chất của hắn hoàn toàn khác với biểu hiện, hoặc, bản chất và biểu hiện của hắn không hề khác, chỉ là tư tưởng của hắn, càng quảng đại, càng cao thượng.

Kim Thiền Tử, trong miệng tụng độc gia kinh điển Bát Nhã, Phật quang vừa xuất hiện, Thủy Liêm Động chiếu sáng Hoa Quả Sơn.

Nhưng lại không có năng lực độ hóa bá đạo cường thế của Phật Môn, tẩy rửa quần yêu, thậm chí đá núi đất cát, hoa cỏ tinh linh.

Phật quang của hắn và Linh Sơn đã đi theo hai con đường khác nhau, Đại Thừa Phật pháp, Tiểu Thừa Phật pháp, đều có sự khác biệt.

Ngoài Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương đang đối trì lẫn nhau, đột nhiên đại chiến, sau một hồi động tác lại đột nhiên bị Phật quang kinh động mà dừng lại.

Vốn hai người đều là yêu Thánh hiếu chiến, hiếu tranh, chẳng ngờ dưới ánh Phật quang chiếu rọi, lệ khí dần dần tiêu tan, nhưng lại không ảnh hưởng đến tư duy của họ.

Ấn tượng của Kim Thiền Tử về Hoàng Thiên hoàn toàn bị phá vỡ, không phải là một người lợi dụng tu vi, cường thế bá đạo, hồ đồ làm càn, lực áp Tam Thanh, Phật Môn Nhị Thánh.

Một người như vậy, bản chất của hắn hoàn toàn khác với biểu hiện, hoặc, bản chất và biểu hiện của hắn không hề khác, chỉ là tư tưởng của hắn, càng quảng đại, càng cao thượng.

Kim Thiền Tử, trong miệng tụng độc gia kinh điển Bát Nhã, Phật quang vừa xuất hiện, Thủy Liêm Động chiếu sáng Hoa Quả Sơn.

Nhưng lại không có năng lực độ hóa bá đạo cường thế của Phật Môn, tẩy rửa quần yêu, thậm chí đá núi đất cát, hoa cỏ tinh linh.

Phật quang của hắn và Linh Sơn đã đi theo hai con đường khác nhau, Đại Thừa Phật pháp, Tiểu Thừa Phật pháp, đều có sự khác biệt.

Ngoài Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương đang đối trì lẫn nhau, đột nhiên đại chiến, sau một hồi động tác lại đột nhiên bị Phật quang kinh động mà dừng lại.

Vốn hai người đều là yêu Thánh hiếu chiến, hiếu tranh, chẳng ngờ dưới ánh Phật quang chiếu rọi, lệ khí dần dần tiêu tan, nhưng lại không ảnh hưởng đến tư duy của họ.

“Phật quang thật kỳ diệu, tên ngốc lừa, Kim Thiền Tử, cũng có vài phần môn đạo.” Tôn Ngộ Không sảng khoái cười lớn, giơ Kim Cô Bổng quát lớn một tiếng.

“Lão Ngưu, lại đánh!” “Phật quang chết tiệt, tiêu tan hết lệ khí của chúng ta, con khỉ kia có đánh hay không?” Ngưu Ma Vương chất phác đáp.

“Lão Ngưu thật không biết xấu hổ, chỉ tiêu tan lệ khí, tâm tranh đấu của chúng ta có hề lay động đâu!” “Không giống, không giống,” Lão Ngưu đáp: “Tu vi Phật pháp của Kim Thiền Tử, vốn không đủ để lay động bản tính của ta.” “Ha ha ha ha,” Tôn Ngộ Không cười lớn không ngừng, “Lão Ngưu nhìn xuống dưới đi.” Hóa ra bên dưới quần yêu đang thao luyện, tiếng hô hào chấn động trời xanh, phần lớn những yêu quái này đều là tiểu yêu, rất ít kẻ làm điều ác.

Dưới ánh Phật quang chiếu rọi, chúng không bị ảnh hưởng, có thể thao luyện có trật tự, càng không quy y Pháp Phật, quả nhiên khác biệt với Phật pháp Linh Sơn.

Ở một bên khác, trên Thiên Đình, Tam Giới Chi Chủ Ngọc Hoàng Đại Đế, ngồi trên bảo tọa, quần tiên triều bái.

Trước đó, quần yêu Hoa Quả Sơn, đại náo Thiên Cung, phản công Thiên Đình, Hoàng Thiên càng tùy ý làm càn, đại náo Thiên Đình.

Ngọc Đế và quần tiên đều mất mặt, chư thần, quần tiên đều muốn tìm cơ hội lấy lại thể diện.

Đáng tiếc tu vi Hoàng Thiên cao thâm, dù Thiên Đình bày ra Thiên La Địa Võng cũng không đủ để đối kháng.

Lúc đó, Thần Tướng Thiên Đình bẩm báo, Nam Hải Phổ Đà Lạc Già Sơn Đại Từ Đại Bi Cứu Khổ Cứu Nạn Linh Cảm Quán Thế Âm Bồ Tát, đến yết kiến Ngọc Hoàng Đại Đế.

“Tuyên!” Tiếng nói chồng chất, truyền khắp Thiên Đình, uy nghiêm nặng nề.

Quán Thế Âm Bồ Tát và chư tiên chư thần chào hỏi xong, hướng

Ngọc Hoàng Đại Thiên Tôn bái lạy nói: "Phật Tổ và chư Phật đã thương nghị, làm sao để đối kháng tên đại ma đầu Hoàng Thiên kia, sau một hồi, lại muốn cùng Ngọc Hoàng Đại Thiên Tôn thương nghị chuyện này." Vốn quần tiên chư thần, đều phẫn khái không ngừng, dường như muốn đánh lên Hoa Quả Sơn, báo thù.

Nhưng giờ Quán Thế Âm Bồ Tát thực sự nói về chuyện này, nhất thời lại đều im lặng, không dám nói lời nào.

Ngọc Hoàng Đại Đế Thiên Tôn nhìn tả hữu, lại bất đắc dĩ nhìn những quần tiên đang cúi đầu.

Chương 343

Nhất thời không biết nói gì, ngược lại không biết trả lời Quán Thế Âm Bồ Tát thế nào mới tốt.

Quán Thế Âm Bồ Tát bát diện linh lung, phát hiện tình hình này, liền nhanh chóng bước lên một bước, che chắn tầm nhìn của Ngọc Hoàng Đại Thiên Tôn.

Sau khi bái lạy nói: "Hoàng Thiên tuy thực lực cường đại, nhưng phải chịu sự chế ngự của Thiên Đạo, Tam Thanh Thiên Tôn, cũng chưa dốc toàn lực, quyết nhiên không đối phó không được.

Một là Tam Thanh Thiên Tôn do chuyện đại kiếp lần trước, không tiện lại toàn lực xuất thủ, ngược lại đợi lần đại kiếp Tây Du đến, mới có thể mượn cơ hội đại kiếp mà dốc toàn lực." Quán Thế Âm thấy chư thần, như có điều ngộ, tiếp tục nói: "Còn Hoàng Thiên thì khác, hắn quá cường thế, muốn khống chế đại kiếp Tây Du thỉnh kinh, nhìn có vẻ chiếm tiên cơ, nhưng cũng không nắm chắc phần thắng.

Một khi đại kiếp đến, mỗi lần Hoàng Thiên xuất thủ, ắt nhiên sẽ làm sâu sắc thêm kiếp nạn Lượng Kiếp.

Thiên Đạo tuyệt đối sẽ không bỏ qua, mặc hắn tùy ý làm càn." Lại tiếp tục: "Linh Sơn và Thiên Đình chúng ta cùng đối kháng, Tây Du thỉnh kinh phải trải qua chín chín tám mươi mốt kiếp nạn, ta sẽ hơi cản trở trong đó, với tính cách bá đạo và hồ đồ làm càn của Hoàng Thiên, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, những đệ tử, đồ đệ dưới trướng hắn, có những yêu ma quỷ quái không đáng một đòn, tùy tiện có thể đánh tan.

Hoàng Thiên tuyệt đối sẽ không dễ dàng để ta làm gì đó, khi đó ta vừa xuất thủ, ta liền có thể thuận Thiên Ứng Thời, Thiên Đạo ở bên

ta.” “Ồ?

Quán Âm Đại Sĩ lời này dường như không phải không có lý.” “Hoàng Thiên đáng ghét như vậy, chúng ta cũng không cần phải nương tay!” “Đúng là nên như vậy, Hoàng Thiên không màng hiệp nghị trước đó mà tự tiện động thủ, chúng ta há có thể tha thứ dễ dàng.” Quần tiên vốn đang uể oải bên dưới, vì hai ba câu nói của Quán Thế Âm mà chốc lát đã phấn chấn, nhao nhao lên tiếng nộ xích hành vi bạo ngược của Hoàng Thiên.

Ngọc Hoàng Đại Đế tán thưởng nhìn Quán Thế Âm một cái, gật đầu khen ngợi nói.

“Kế sách của Quán Âm Bồ Tát thật diệu, Thiên Đình và Linh Sơn lần này đồng tâm hợp tác, chế tài Hoàng Thiên đơn giản không đáng nói gì.” Ngọc Hoàng Đại Đế ha ha cười lớn, phảng phất đã nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của Hoàng Thiên trong đại kiếp Tây Du, vỗ tay reo vui sướng không tả xiết.

Có Ngọc Hoàng Đại Đế dẫn đầu, quần tiên trong điện lập tức hùa theo cười.

Đặc biệt là Lý Tịnh và Na Tra, những người đã thất bại trong việc thảo phạt Hoa Quả Sơn trước đó, có thể nói là những người cười vui sướng nhất, trừ Ngọc Đế ra.

Nếu Hoàng Thiên lúc này bị phong ấn trên một hòn đảo nhỏ nào đó, chắc chắn bọn họ sẽ mang lễ vật đến thăm hỏi.

Quần tiên trong điện đang cuồng hoan, Quán Âm bên cạnh tuy cũng khẽ mỉm cười theo.

Nhưng trong lòng Quán Âm lại âm thầm khinh bỉ.

“Một lũ ngu xuẩn, vui mừng hiện rõ trên mặt, ngay cả chút kiềm chế cũng không biết.” Cười rất lâu, đến khi Quán Âm không thể duy

trì nụ cười trên mặt nữa.

Ngọc Hoàng Đại Đế bên cạnh mới ngừng cười, quay nhìn chúng tiên gia trước mặt.

"Tốt!

Cứ theo lời của Quán Âm Bồ Tát, Thiên Đình ta nguyện ý hợp tác với Linh Sơn!" Việc Thiên Đình và Linh Sơn hợp tác cũng đã định, chỉ là Quán Âm vừa rời đi có chút băn khoăn.

Phật Tổ bảo nàng đi tìm Thiên Đình hợp tác, chẳng phải có chỗ nào đó sai sót rồi sao.

Cũng không biết Ngọc Hoàng Đại Đế, có phải bị vài hành động của Hoàng Thiên làm cho đầu óc hỗn loạn, hành sự càng lúc càng kỳ quái rồi không.

Lắc đầu, Quán Âm Bồ Tát tiếp tục bay về hướng Linh Sơn.

Nàng phải nhanh chóng truyền tin tức về bẩm báo Phật Tổ, dù sao chuyện cuối cùng thế nào, việc Linh Sơn và Thiên Đình hợp tác có thể nói là tất yếu.

Ở Hoa Quả Sơn xa xôi khỏi Thiên Đình, cuộc đối chiến giữa Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương vẫn tiếp tục.

"Ha!

Ăn một gậy của lão Ngưu ta xem sao!" Ngưu Ma Vương gầm lên một tiếng giận dữ, cây thiết côn đen bóng loáng trong tay múa kín như gió.

Tôn Ngộ Không thấy vậy, bản tính hiếu chiến nổi lên.

Hắn rút vũ khí ra, cũng múa một vòng, rồi cùng Ngưu Ma Vương giao chiến.

Hai người pháp lực cao thâm, nhất thời căn bản khó phân cao thấp,

không lâu sau, hai yêu đã giao đấu vài trăm hiệp.

Nhưng dù vậy, vẫn không thấy chút thắng bại nào.

“Đánh mãi không sướng, chi bằng dùng một chiêu định thắng bại!” “Tốt, lão Ngưu ta đang đợi câu đó!” Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không nhìn nhau cười, mỗi người đều thu lực lại.

Một lát sau, Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương gần như đồng thời xuất thủ, chiến đến chỗ sâu nhất đều là đòn mạnh nhất của mỗi người.

Chương 344

Khoảnh khắc giao thoa, một luồng khói bụi ngập trời bao trùm cả hai yêu, không thể nhìn rõ thắng bại ra sao.

Cuộc đối chiến của hai yêu đã sớm thu hút những yêu quái khác, không ít ánh mắt đều tập trung vào vòng chiến của hai người.

Đến khi khói bụi tan hết, chỉ thấy trong vòng chiến không biết từ khi nào đã xuất hiện một bóng người.

Hoàng Thiên không biết từ khi nào đã xuất hiện giữa vòng chiến, chắn giữa Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không.

Hai luồng sức mạnh cường hãn của Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không, xem ra đã bị một mình Hoàng Thiên tiếp nhận.

Cú va chạm của hai cường giả, lại được tiếp nhận nhẹ nhàng đến vậy, không hổ danh là Hoàng Thiên sao.

Chúng yêu có mặt, nhao nhao bày tỏ sự thán phục và ngưỡng mộ đối với thực lực của Hoàng Thiên.

"Hoàng Thiên lão sư, quả nhiên cường đại!" "Cái này đúng là, mặt trời mọc phương Đông, Hoàng Thiên bất bại!" Lại một lần nữa chứng kiến thực lực của Hoàng Thiên, những người có mặt, bất luận là đại yêu hay tiểu yêu, đều nhao nhao nịnh bợ Hoàng Thiên.

"Sư tôn, cũng quá mạnh rồi.

Con và Lão Ngưu tung ra một đòn mạnh nhất, người khác không nói, nhưng hai tiểu nhi Lý Tịnh và Na Tra kia nếu cứng rắn đón đỡ thì không chết cũng trọng thương a." Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không hai luồng sức mạnh cường hãn, xem ra đã bị một mình Hoàng Thiên tiếp nhận.

Cú va chạm của hai cường giả, lại được tiếp nhận nhẹ nhàng đến vậy, không hổ danh là Hoàng Thiên sao.

Chúng yêu có mặt, nhao nhao bày tỏ sự thán phục và ngưỡng mộ đối với thực lực của Hoàng Thiên.

"Hoàng Thiên lão sư, quả nhiên cường đại!" "Cái này đúng là, mặt trời mọc phương Đông, Hoàng Thiên bất bại!" Lại một lần nữa chứng kiến thực lực của Hoàng Thiên, những người có mặt, bất luận là đại yêu hay tiểu yêu, đều nhao nhao nịnh bợ Hoàng Thiên.

"Sư tôn, cũng quá mạnh rồi.

Con và Lão Ngưu tung ra một đòn mạnh nhất, người khác không nói, nhưng hai tiểu nhi Lý Tịnh và Na Tra kia nếu cứng rắn đón đỡ thì không chết cũng trọng thương a." Tôn Ngộ Không có chút ngây người nhìn Hoàng Thiên giữa sân, có chút lúng túng gãi gãi trán.

Ngưu Ma Vương bên kia cũng hùa theo.

"A a, Hoàng Thiên lão sư.

Theo con thấy, thực lực của ngài đủ để trấn áp tất cả Tam Thanh và hai Thánh Tây Phương kia!" Hoàng Thiên tuy mạnh, nhưng cũng không đến mức khoa trương như Ngưu Ma Vương nói.

"Đủ rồi đủ rồi, Ngưu Ma Vương, mấy lời nịnh hót này ít nói thì tốt hơn.

Thật không sợ vi sư có ngày phình to mà thật sự đi đánh hỗn chiến với năm người kia sao." Hoàng Thiên nhìn Ngưu Ma Vương, cười lắc đầu, những lời nịnh bợ như vậy nên ít nói thì tốt hơn.

"Hãy đặt nhiều tâm tư vào những gì ta đã giảng trước đó, có thể trở nên mạnh hơn mới là quan trọng nhất." Hoàng Thiên lúc này nhìn núi đồ tử đồ tôn, cũng có một cảm giác tang thương.

“Thực lực của hai người, tuy vượt xa mọi người, nhưng muốn bảo toàn tốt trong đại kiếp này, vẫn chưa đủ.” Hoàng Thiên lắc đầu, vừa nãy cứng rắn đỡ đòn chí cường của Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không, cảm giác chỉ có cánh tay gần như tê dại trong một giây.

Không dùng pháp lực, chỉ bằng nhục thân.

Nếu dùng pháp lực, e rằng Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không hai người sẽ trực tiếp bị phản chấn trọng thương nửa sống nửa chết.

“Thực lực không đủ, tu luyện cần nỗ lực a.” Vỗ vỗ vai Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không, mặc kệ vẻ mặt bất đắc dĩ của hai yêu, Hoàng Thiên đi đến bên cạnh Kim Thiền Tử.

“Thế nào, bây giờ ngươi cảm thấy ta là người như thế nào?” Kim Thiền Tử nhìn Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không bất đắc dĩ thu vũ khí của mình, khẽ mỉm cười.

“Linh Sơn và Thiên Đình đều đồn đại Hoàng Thiên lão sư ngài lỗ mãng và không trí tuệ, nhưng Kim Thiền Tử sau một hồi đàm đạo với Hoàng Thiên lão sư lại cảm thấy ngài không phải là người lỗ mãng như vậy.” Lời nói của Kim Thiền Tử khiến lông mày Hoàng Thiên khẽ nhướng lên, nhìn Kim Thiền Tử, Hoàng Thiên cười nói.

“Vậy, nếu ta nói vừa nãy tất cả đều là ta nói bừa, thực ra ta giống như những gì Linh Sơn và Thiên Đình nói, thì ngươi cảm thấy thế nào?” Kim Thiền Tử do dự, rồi lại mỉm cười.

“Vẫn là một đáp án, bất luận thế nào, lời nói và hành động của ngài Kim Thiền Tử đều nhìn thấy cả.” Tắc tắc hai tiếng, Hoàng Thiên nghiêm túc nhìn Kim Thiền Tử.

“Không hổ danh, quả nhiên có tuệ căn, đáng tiếc lại theo Như Lai tên ngốc lừa kia.” Thở dài một tiếng, Hoàng Thiên nhìn Kim Thiền Tử với ánh mắt đầy tiếc nuối.

“Hoàng Thiên lão sư, xin đừng mắng Như Lai Phật Tổ.” Hoàng Thiên chỉ nhún vai, vẻ mặt không hề bận tâm.

“Ta mắng thì mắng, tên tiểu nhi Như Lai đó có thể làm gì ta?

Chương 345

Thật sự muốn so đo, Như Lai còn phải gọi ta một tiếng Nhân Hoàng nữa là.” Hoàng Thiên bắt đầu làm càn, Kim Thiền Tử cũng đành bó tay, bất đắc dĩ lắc đầu rồi tiếp tục ngồi xuống tọa thiền.

Từng tiếng Phật thanh hùng hồn vang khắp Hoa Quả Sơn, tiêu trừ lệ khí trong lòng các yêu quái ở Hoa Quả Sơn.

Hoàng Thiên đang tiếp tục cấu tứ về việc bố cục Tây Du, đột nhiên cảm giác một tia cơ duyên lóe lên.

Mà cơ duyên này dường như có liên quan đến đệ tử Khổng Tuyên của hắn.

Cơ duyên đã đến, Hoàng Thiên cũng không định tiếp tục đợi nữa.

Vừa chuẩn bị đi tìm Khổng Tuyên, thấy Khổng Tuyên cũng có vẻ tâm trạng cảm ứng được điều gì đó, đã bay đến bên cạnh Hoàng Thiên.

“Sư tôn, con luôn cảm thấy phía Linh Sơn kia dường như có thứ gì đó đang đợi con.” Khổng Tuyên khẽ cau mày, cảm ứng được sự hô ứng càng lúc càng mạnh mẽ.

“Ừ, ta cũng có cảm ứng.

Xem ra có liên quan đến con rồi, đã vậy chi bằng đến đó xem một chút.” Nói rồi, Hoàng Thiên và Khổng Tuyên cùng nhau giá vân.

Để Khổng Tuyên xem, Hoàng Thiên cũng không định toàn lực thi vi, bay về phía Linh Sơn.

Dù sao khoảng cách đó, Hoàng Thiên chỉ cần một ý niệm là có thể dễ dàng đạt tới.

Duy trì tốc độ tương đồng với Khổng Tuyên, hai người cấp tốc chạy tới Linh Sơn, ý đồ tìm hiểu nguyên nhân.

Hai người bay trên không trung, đột nhiên Hoàng Thiên cảm giác dưới chân mình, trong dãy núi dường như lại có thứ gì đó đang hấp dẫn.

Dừng lại, Hoàng Thiên nhìn Khổng Tuyên.

"Con đi xem tình hình trước, ta đột nhiên lại có chút cảm ứng." Nghe lời sư phụ, Khổng Tuyên cũng không dám không nghe, im lặng đồng ý xong liền tiếp tục một mình bay về phía Linh Sơn.

Lần này chỉ có một mình Khổng Tuyên, tốc độ nhanh hơn nhiều so với khi đi cùng Hoàng Thiên, cả người hóa thành một đạo ngũ sắc thần quang, không ngừng áp sát về phía Linh Sơn.

Hoàng Thiên thì với vẻ mặt bình tĩnh từ trên trời đáp xuống đỉnh núi trong dãy núi.

Núi không quá cao, nhưng cũng không thấp, người phàm bình thường nếu đi bộ ắt cũng phải mất một ngày một đêm mới có thể từ chân núi lên đến đỉnh núi.

Hoàng Thiên lại hít thở khí linh trên đỉnh núi, cũng không có vẻ mạnh mẽ lắm.

Vậy rốt cuộc là thứ gì đang hấp dẫn mình đây, trong lòng Hoàng Thiên chợt lóe lên vài phần nghi ngờ.

Đã trên đỉnh núi không có, vậy thì xuống dưới núi tìm kiếm vậy.

Hoàng Thiên ngay cả đệ tử cũng không đi cùng, một mình hạ xuống đỉnh núi hoang vu hẻo lánh, tự nhiên không thể tay không quay về.

Như một cuộc càn quét, Hoàng Thiên trực tiếp dùng thần thức bắt

đầu từ đỉnh núi rà soát từng chút một xuống dưới.

Toàn bộ đỉnh núi, bất luận là cỏ cây nhỏ bé không đáng chú ý, hay cổ thụ cao chọc trời, Hoàng Thiên đều không bỏ qua.

Sau đó tất cả sinh vật trên núi, từ kiến nhỏ đến ve lớn, từ tinh quái núi rừng đến dã quái, Hoàng Thiên cũng không làm phiền một ai.

Cứ như vậy, Hoàng Thiên cuối cùng cũng tìm thấy thứ có duyên với mình trong một khe núi.

Mà thứ đó, hóa ra lại là một con hổ hung dữ chưa khai mở linh trí.

Tuy chưa khai mở linh trí, nhưng con hổ có hình thể rất to lớn, to hơn những đồng loại của nó vài vòng.

Hổ hung dữ cảm giác có người, đột ngột quay đầu gầm lên một tiếng.

Uy thế hổ dữ cường hãn, dường như có thể câu hồn đoạt phách, nếu người bình thường gặp phải con mãnh hổ này chỉ có khả năng mất mạng dưới miệng hổ.

Hoàng Thiên thấy trong miệng hổ hung dữ tựa hồ có chút tàn dư huyết nhục, trên người lại có điểm điểm mảnh vải rách, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Xem ra con hổ hung dữ này tuy chưa khai mở linh trí, nhưng dựa vào thân thể cường hãn của mình, đã bắt đầu ăn thịt người.

Chương 346

Một con ác hổ như vậy, Hoàng Thiên vốn không định tha mạng, nhưng Hoàng Thiên trong mệnh số lại có cảm ứng.

Con hổ hung dữ này dù thế nào cũng không thể bị giết lúc này, Thiên Đạo có cảm ứng đang cấm Hoàng Thiên tự tiện ra tay làm tổn hại đến sự phát triển của tương lai.

Hoàng Thiên trong cõi u minh dường như cũng nhận ra, sắc mặt liền biến đổi.

Quả nhiên.

Đối với thân phận của con hổ hung dữ trước mắt có chút nhận ra, Hoàng Thiên trầm ngâm một lát, cuối cùng hạ quyết tâm.

Người có người tốt, yêu cũng có yêu tốt, con hổ hung dữ này làm càn như vậy cũng chỉ vì không có ai quản giáo.

Đã như vậy, vậy thì để Hoàng Thiên quản giáo con hổ hung dữ này vậy.

Hoàng Thiên đã định tâm, dễ dàng né tránh cuộc tấn công của hổ hung dữ, tuy né hay không né công kích của con hổ cũng không làm hắn bị thương.

Nhưng lông da của hổ hung dữ đầy bụi bẩn và máu đỏ sẫm tích tụ đã lâu, dù Hoàng Thiên không có bệnh sạch sẽ cũng không muốn bị chạm vào.

Né tránh cuộc tấn công của hổ hung dữ, cũng nhẹ nhàng tránh né tất cả những đòn công kích tiếp theo của nó.

Hoàng Thiên vừa né tránh, vừa âm thầm vẽ ra một đạo phù lục thần bí quỷ dị giữa không trung.

Một màn quỷ dị như vậy, dù hổ hung dữ chưa khai mở linh trí, vẫn cảm thấy sinh vật hai chân đang đi lại trước mặt vô cùng kỳ quái.

Cộng thêm Hoàng Thiên đã mấy lần né tránh công kích của nó, trong lòng hổ hung dữ nảy sinh ý thoái lui.

Sau một lần tấn công vô hiệu nữa, hổ hung dữ đột ngột quay người nhảy lên, muốn nhảy lên khe núi để thoát thân.

Nhưng miệng hổ, Hoàng Thiên làm sao có thể để nó chạy thoát.

Giữa những ngón tay hoa động, Hoàng Thiên trực tiếp dùng khí thế áp lên hổ hung dữ.

Trong khoảnh khắc, con hổ hung dữ vừa mới nhảy lên không trung lập tức bị một sức mạnh thần bí đột ngột áp xuống đất, ngay cả động đậy cũng không làm được.

Nhìn sinh vật hai chân không ngừng áp sát trước mặt, trong ánh mắt hổ hung dữ lộ ra vẻ sợ hãi duy nhất trong đời một con hổ.

Hoàn thành nét bút cuối cùng, phù lục của Hoàng Thiên cuối cùng cũng hoàn thành.

Mỉm cười tiến gần đến hổ hung dữ, Hoàng Thiên đột ngột ấn phù lục vừa vẽ ra trong tay lên chữ Vương trên đỉnh đầu hổ hung dữ.

Mãnh hổ hung hãn vô cùng lại một lần nữa gầm lên một tiếng, không vì cái gì khác, mà là quá đau rồi.

Từ nhỏ đến lớn, hổ hung dữ chưa từng cảm thấy đau khổ đến vậy.

Giao đấu với những dã thú khác, dù là thú vương trên núi trước đây, cũng không thể khiến nó cảm nhận được nỗi đau đớn như thế này.

Tiếng gào thét của hổ hung dữ không ngừng lại, nỗi đau đớn trong

não không ngừng truyền đến.

Dần dần tiếng gào thét của hổ hung dữ từ tiếng gầm thuần túy biến thành tiếng xen lẫn tiếng người yếu ớt, cho đến cuối cùng.

Hổ hung dữ gầm lên một tiếng thảm thiết nhất, dường như muốn xé rách trời xanh, tiếng bi ai vang vọng cả khu rừng.

"Gầm ~~~~a!" Kèm theo một tiếng A thảm thiết, hổ hung dữ chỉ cảm thấy trong não dường như có thứ gì đó đang bùng nổ.

Nhân lúc đau đớn nhắm mắt lại rồi mở ra, hổ hung dữ cảm thấy đầu mình không còn đau nữa, ngược lại có một cảm giác sảng khoái chưa từng có.

Hổ hung dữ giơ tay lên, mới phát hiện móng vuốt đã biến mất, thay vào đó là những móng vuốt mảnh mai yếu ớt như của những sinh vật bị ăn thịt kia.

Nhưng hổ hung dữ lại cảm thấy sức mạnh của mình có một cảm giác bành trướng chưa từng có, thân thể tuy biến hình, nhưng sức mạnh trên người lại mạnh hơn trước rất nhiều.

Nhìn con hổ hung dữ ngây thơ như một em bé tò mò, vẻ mặt Hoàng Thiên không đổi, nhưng lại dỡ bỏ sự áp bức khí thế trên người hổ hung dữ.

Lần này hổ hung dữ không tiếp tục tấn công Hoàng Thiên, ngược lại dùng thân thể con người làm ra tư thế quỳ lạy như dã thú, để bày tỏ sự thần phục đối với Hoàng Thiên.

Chương 347

Không sai, hổ hung dữ đã hóa thành hình người.

Phù lục Hoàng Thiên vừa vẽ ra, chính là Khải Linh Phù có thể khai trí hóa hình cho dã thú.

Công hiệu của Khải Linh Phù khác với những tiểu yêu bị yêu lực mạnh mẽ thúc đẩy hóa hình, Khải Linh Phù không hề có bất kỳ bất lợi nào đối với yêu thú.

Tùy tay biến vài chiếc lá và một cành cây bên cạnh, lần lượt hóa thành một bộ khôi giáp và nội y, Hoàng Thiên đưa cho hổ hung dữ.

Hổ hung dữ đã được Hoàng Thiên khai mở thần trí, tự nhiên hiểu rõ ý của Hoàng Thiên.

Linh trí được khai mở, trong não hổ hung dữ cũng có thêm những quy tắc cơ bản của thiên địa.

Hoàng Thiên trước đây khi thấy hổ hung dữ to hơn hổ bình thường vài vòng, đã bấm đốt ngón tay tính toán.

Hóa ra hổ hung dữ không chỉ là một kiếp nạn trong đại kiếp Tây Du, trên người nó còn có huyết mạch hung thú thượng cổ, chỉ là rất loãng mà thôi.

Hoàng Thiên cũng không ngờ, hổ yêu lại có vinh hạnh này, có thể kích hoạt được điểm huyết mạch hung thú vi bạc trong cơ thể.

Hoàng Thiên nói hổ hung dữ là một kiếp nạn Tây Du thực ra cũng không sai, khi Thiên Đạo ngăn cản hắn giết con hổ này đã thấy rằng hổ hung dữ nhất định là một phần tử trong đại kiếp Tây Du.

Ban đầu không biết là yêu quái nào, nhưng nhìn thân thể to lớn của hổ yêu cuối cùng cũng hiểu ra.

Trong Tây Du mở đầu quả thực có một con hổ yêu, chỉ là con hổ yêu này ngay cả vài gậy của đệ tử Tôn Ngộ Không cũng không chịu nổi mà chết, ngay cả da hổ cũng bị lột xuống làm y phục.

Hoàng Thiên cũng có chút dở khóc dở cười, một con hổ yêu mới khai thiên, Thiên Đạo còn không cho hắn động sát tâm, không hổ danh là đại kiếp cuối cùng của thiên địa sao.

Hoàng Thiên lắc đầu, nhìn hổ yêu mặc y phục vào.

"Thôi vậy, gặp được ta cũng là có duyên, đã vậy ta liền đặt cho ngươi một cái tên vậy." Hoàng Thiên nhìn hổ yêu dù đã hóa thành hình người, trên đỉnh đầu vẫn còn chữ Vương, suy nghĩ một lúc.

"Vì chữ Vương không tan đi được, vậy gọi Hổ Tướng Quân đi, thế nào?" Hổ yêu căn bản không hiểu Hoàng Thiên đang làm gì, nhưng không ngăn cản quyết tâm ôm đùi của hổ yêu.

Kẻ đã khai mở linh trí, không còn là kẻ trước đây nữa.

Ngược lại bây giờ hổ yêu có chút chán ghét cái bản thể ngu muội vô tri trước đây, bây giờ đổi mới hoàn toàn không chỉ đầu óc thanh tỉnh, mà ngay cả thực lực cũng chỉ mạnh hơn chứ không kém hơn trước.

Trong mắt hổ yêu, những điều này đều quy công cho vị tiền bối yêu tộc trước mặt!

Trong ký ức truyền thừa của hổ yêu giác tỉnh, có nhiều hơn về yêu tộc, đối với hổ yêu cũng vô thức xếp Hoàng Thiên trước mặt vào trong yêu tộc.

"Tạ, tạ Đại Vương tứ danh!" Hổ yêu vội vàng quỳ lạy, khấu tạ ân huệ đặt tên của Hoàng Thiên.

Trong ký ức truyền thừa của nó, kẻ yếu phục tùng kẻ mạnh, gọi những yêu quái khác là Đại Vương.

Hoàng Thiên nhìn hổ yêu trước mặt cũng không biết nên khóc hay nên cười, trong sự bất đắc dĩ đang định giá tường vân đưa hổ yêu rời đi tìm Khổng Tuyên.

Không ngờ bên khe núi, một thiếu niên nhi đồng không biết từ khi nào đã bò lên.

Hoàng Thiên nhìn dáng vẻ khoảng mười một, mười hai tuổi, vậy mà dám một mình bò lên khe núi nằm ở lưng chừng núi.

Cũng không biết nên bội phục sự dũng cảm hay không sợ chết của nhi đồng nữa.

Hổ yêu bên cạnh cũng dường như đã ngửi thấy mùi hương con người, nằm sấp trên mặt đất, như một con hổ thật sự bắt đầu ngửi không khí xung quanh.

Cuối cùng ánh mắt cũng khóa chặt vào thiếu niên vừa mới bò lên, từng tia nước dãi không kiểm soát được chảy ra từ khóe miệng hổ yêu.

Hiển nhiên hổ yêu chó không bỏ thói ăn phân, hổ không bỏ thói ăn thịt người.

Đặc biệt là những yêu quái đã ăn thịt người trước khi thành yêu, sau khi nếm vị huyết thực thông qua ký ức trong não, mức độ tham lam đối với huyết nhục con người càng mạnh mẽ hơn.

Hoàng Thiên đã ở đây, tự nhiên sẽ không cho phép hổ yêu ăn thịt người trước mặt hắn.

Khẽ vỗ vào đầu hổ yêu, cố định nó tại chỗ, Hoàng Thiên bước lên một bước.

Chương 348

“Thiếu niên, hoang sơn dã lĩnh, có việc gì?” Thiếu niên vừa bò lên khe núi đang đầy vẻ căng thẳng nhìn quanh, đột nhiên nhìn thấy một thanh niên anh tuấn nho nhã lọt vào mắt mình.

Thấy hắn không sợ con quái vật kia, thiếu niên nuốt nước bọt, cẩn thận nói.

Hiển nhiên hổ yêu chó không bỏ thói ăn phân, hổ không bỏ thói ăn người.

Đặc biệt là những yêu quái đã ăn thịt người trước khi thành yêu, sau khi nếm vị huyết thực thông qua ký ức trong não, mức độ tham lam đối với huyết nhục con người càng mạnh mẽ hơn.

Hoàng Thiên đã ở đây, tự nhiên sẽ không cho phép hổ yêu ăn thịt người trước mặt hắn.

Khẽ vỗ vào đầu hổ yêu, cố định nó tại chỗ, Hoàng Thiên bước lên một bước.

“Thiếu niên, hoang sơn dã lĩnh, có việc gì?” Thiếu niên vừa bò lên khe núi đang đầy vẻ căng thẳng nhìn quanh, đột nhiên nhìn thấy một thanh niên anh tuấn nho nhã lọt vào mắt mình.

Thấy hắn không sợ con quái vật kia, thiếu niên nuốt nước bọt, cẩn thận nói.

“Đại ca ca, gần đây có quái vật, mau đi thôi.” Hoàng Thiên bị lời nói của thiếu niên làm cho hơi ngẩn ra, quay nhìn hổ yêu đang bị cố định tại chỗ, và bị thi gia chướng nhãn pháp bên cạnh.

“Chẳng phải là một con hổ yêu to như một ngọn núi nhỏ sao?” Nghe Hoàng Thiên miêu tả, thiếu niên kích động.

“A, Đại ca ca, ngài thấy sao?” Hoàng Thiên trầm ngâm một lát, lắc đầu.

“Không có, ta từ xa nhìn thấy, con hổ đó vừa nãy bị một luồng sáng nhiếp lên trời rồi, có lẽ có tiên gia thấy không thể để nghiệt súc như vậy ở đây làm ác.” Hoàng Thiên nhìn hổ yêu đang chảy nước dãi đầy đất bên cạnh, lắc đầu như thật mà nói.

Thiếu niên nghe lời Hoàng Thiên mà ngây người tại chỗ, cũng không nói gì.

Ngay khi Hoàng Thiên cảm thấy kỳ lạ, thiếu niên đột nhiên khóc lớn.

Hoàng Thiên không hiểu ý nhìn thiếu niên, trong tiếng khóc nức nở của nó đã ghép thành câu trả lời.

Hóa ra cha của thiếu niên là thợ săn gần đó, mấy ngày trước cùng bạn bè vào núi này săn bắn, rồi sau đó không có sau đó nữa.

Cha của thiếu niên đã bị con hổ ăn thịt, người bạn kia tuy may mắn sống sót, nhưng cũng không sống được mấy ngày thì trọng thương mà chết.

Thiếu niên muốn báo thù cho cha nên mới vào núi, kết quả từ miệng Hoàng Thiên biết tin con hổ giết cha đã chết.

Nghe câu chuyện bi thảm của thiếu niên, Hoàng Thiên lắc đầu.

Vừa định an ủi thiếu niên vài câu, Hoàng Thiên đột nhiên cảm thấy có chuyện quan trọng đang xảy ra.

Nhanh chóng bấm vài thủ quyết, Hoàng Thiên thấy Khổng Tuyên dường như đang ở ngoài Linh Sơn, và đã gặp phải người nhất định phải gặp.

Chỉ là, lông mày Hoàng Thiên đột nhiên nhíu lại, Khổng Tuyên

đánh nhau với người khác?

Chuyện gì vậy, chẳng lẽ là Như Lai tên ngốc lừa đó.

Không kịp nghĩ kỹ, Hoàng Thiên nhìn thiếu niên trước mặt, khẽ chạm ngón tay đưa thiếu niên về nơi của nó.

Sau đó Hoàng Thiên nắm lấy hổ yêu bên cạnh bay lên không, hướng về phía Linh Sơn.

Hổ yêu vừa mới khai mở linh trí hóa hình, Hoàng Thiên sợ tốc độ quá nhanh sẽ khiến gió mạnh làm nó bị xé tan, nên đã giảm bớt tốc độ.

Do tốc độ không nhanh, đến khi Hoàng Thiên đến địa giới Linh Sơn, Khổng Tuyên và kẻ tấn công đã giao chiến đến mức trắng trợn.

Trên không trung, Hoàng Thiên âm thầm chú ý đến cục diện chiến đấu.

Hắn không lao xuống ngay lập tức, vì chuyện này thực sự là cơ duyên của Khổng Tuyên.

Hoàng Thiên thân là sư tôn của Khổng Tuyên, tự nhiên sẽ không làm loạn cơ duyên của đồ đệ.

Cùng Khổng Tuyên chiến đấu là một thiếu niên thân mặc hắc bào, vẻ mặt kiêu ngạo với chiếc mũi khoằm như chim ưng.

Khổng Tuyên theo Hoàng Thiên đã lâu, chưa thành tựu mà lại đi đánh nhau nửa ngày với một tiểu yêu.

Chương 349

Không sai, thiếu niên đang chiến đấu với Khổng Tuyên chính là một yêu quái, một yêu quái đã ăn thịt vô số người.

Nhìn nghiệp lực đậm đặc như muốn chảy máu trên người yêu quái thiếu niên kia, Hoàng Thiên thậm chí muốn thử phóng một đoàn nghiệp hỏa xem có thể trực tiếp đốt chết hắn không.

Khổng Tuyên nhíu mày nhìn thiếu niên yêu quái trước mặt.

Từ khoảnh khắc đó, y đã nhận ra thiếu niên này có cơ duyên.

Chỉ là Khổng Tuyên thật sự không hiểu sao một yêu quái hung ác như vậy lại có cơ duyên.

Vừa mới hạ xuống, thiếu niên yêu quái đã nuốt chửng rất nhiều tín đồ xung quanh Linh Sơn.

Khổng Tuyên tuy không có thiện cảm với Phật môn, nhưng thấy có yêu quái dám làm điều ác ngay trước mặt mình, y vẫn cảm thấy đầy phẫn nộ.

Bất kể yêu quái này có lai lịch thế nào, Khổng Tuyên quyết định trước tiên phải chế phục nó rồi mới tính sau.

Tâm niệm vừa động, Khổng Tuyên lập tức ra tay.

Ngũ sắc thần quang chớp mắt bắn ra, mục tiêu thẳng đến thiếu niên yêu quái đang vuốt bụng như thể tiêu hóa huyết thực vừa ăn xong.

Ngũ sắc thần quang của Khổng Tuyên vừa đánh trúng, thiếu niên đang tiêu hóa đó lập tức bị đánh trúng, cả con yêu quái từ trên không trung rơi thẳng xuống.

Bất ngờ bị tấn công, thiếu niên yêu quái đương nhiên không cam chịu.

Vừa rơi xuống đất, nó liền bật dậy, ngước mắt nhìn Khổng Tuyên đang đứng trên trời với vẻ mặt vô cảm.

Trong mắt lóe lên một tia bất mãn, thiếu niên yêu quái không nói một lời, hai cánh đen nhánh như mực từ sau lưng xòe ra.

Thiếu niên yêu quái lại một lần nữa lao lên không trung, lần này không phải để tiêu hóa mà là để "ăn" kẻ đã quấy rầy bữa ăn của nó.

Sau một tiếng gầm gừ, thiếu niên yêu quái vỗ cánh, trong tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cây trường thương màu bạc sáng loáng.

Nhìn thiếu niên yêu quái đang lao tới cực nhanh, Khổng Tuyên khẽ mỉm cười, trong mắt y, thiếu niên này ngay cả Ngũ sắc thần quang cũng không chịu nổi.

Khổng Tuyên dùng thần quang để đối phó.

Thần sắc ngưng trọng, Khổng Tuyên lại một đạo thần quang xuất thủ, nhanh đến mức không kịp chớp mắt.

Ngũ sắc thần quang trong tay Khổng Tuyên nện xuống thân thể thiếu niên yêu quái, một tiếng nổ long trời lở đất vang lên.

Thiếu niên yêu quái đỡ được một kích của Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên hơi kinh ngạc nhìn thiếu niên yêu quái, chỉ thấy cây trường thương màu bạc trong tay nó vừa vặn đối chọi với Ngũ sắc thần quang của Khổng Tuyên.

Sau cú va chạm kịch liệt, thiếu niên kia vậy mà lại cứng rắn đỡ được Ngũ sắc thần quang của Khổng Tuyên.

"Cũng thú vị đấy, vậy ngươi đỡ thêm hai đạo thần quang của ta

xem sao!" Trong mắt lóe lên một tia sáng, Khổng Tuyên không cho thiếu niên yêu quái thời gian phản ứng, chớp mắt lại hai đạo Ngũ sắc thần quang nữa bắn ra.

Ngũ sắc thần quang là bản mệnh thần thông của y, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Thiếu niên yêu quái này đỡ được một đạo đã là giới hạn, đỡ thêm hai đạo nữa thì chỉ là mơ mộng hão huyền.

Quả nhiên, sau khi thiếu niên yêu quái vội vàng đỡ đạo thần quang thứ nhất của Khổng Tuyên, thấy hai đạo thần quang khác tiếp theo sát phía sau, sắc mặt nó lập tức thay đổi.

Trường thương màu bạc trong tay lại vung lên, mũi thương không ngừng điểm, tạo thành một lá chắn dày đặc không kẽ hở.

Thế nhưng dù thiếu niên yêu quái đã cố ý phòng bị, nó vẫn chỉ có thể chặn được một đạo Ngũ sắc thần quang của Khổng Tuyên.

"Cái gì?!" Thiếu niên yêu quái kinh hô một tiếng, một đạo Ngũ sắc thần quang khác đã ẩn mình từ lâu, lập tức xuất hiện từ một bên, lao thẳng vào thiếu niên yêu quái.

Hoàn toàn không kịp phản thủ, thiếu niên yêu quái bị đạo Ngũ sắc thần quang bất ngờ kia đánh cho từ trên trời rơi xuống lần nữa.

Hai lần rơi xuống đất đã khiến thiếu niên yêu quái cảm thấy mất hết thể diện, bản tính hiếu thắng trời sinh thật sự khó mà chịu đựng được sự sỉ nhục như vậy.

Chương 350

Siết chặt nắm đấm, thiếu niên yêu quái gầm lên một tiếng, toàn thân khí thế và pháp lực bạo tăng vô số.

"A!!!" Trong khoảnh khắc, khói bụi mịt trời bao phủ vị trí của thiếu niên.

Sau đó, một trận gió lớn đột nhiên thổi tan khói bụi mịt mù, chỉ thấy tại vị trí thiếu niên vừa rơi xuống, xuất hiện một cái hố lớn.

Trong cái hố lớn, thiếu niên yêu quái lúc này gân xanh trên trán nổi rõ, trong mắt tràn ngập một màu đỏ tươi.

"Bị nghiệp lực khống chế tâm trí rồi sao?

Haizz, thật là đáng tiếc." Khổng Tuyên bất đắc dĩ lắc đầu, yêu quái bị nghiệp lực xâm thực tâm trí rồi, xem ra không thể giữ lại được.

Trong mắt lóe lên một tia đáng tiếc, một yêu quái ăn thịt người như vậy, giữ lại cũng vô dụng!

Thôi vậy, Khổng Tuyên trong tay ngưng tụ Ngũ sắc thần quang, chuẩn bị tiễn yêu quái này xuống Địa phủ gặp Diêm Vương.

Vốn dĩ Khổng Tuyên muốn bắt yêu quái, bức hỏi về cơ duyên của bản thân, nhưng tiếc là yêu quái không chịu nổi áp lực, lại bị nghiệp lực xâm thực tâm linh.

Khổng Tuyên bây giờ cũng chỉ có thể đánh chết nó, để tránh có thêm nhiều sinh linh vô tội bị nó tàn sát.

Tiện tay ném đạo thần quang vừa ngưng tụ xuống con yêu quái bên dưới, Khổng Tuyên thậm chí không thèm nhìn lại, xoay người muốn rời đi.

Đạo thần quang này không giống mấy đạo trước đó, những đạo thần quang đánh ra để thăm dò, lần này đã ngưng tụ pháp lực trong đó.

Yêu quái bình thường trúng một kích này chỉ sợ sẽ hồn phi phách tán ngay tại chỗ, ngay cả cơ hội xuống Địa phủ cũng không còn.

Khổng Tuyên vừa định cưỡi mây rời đi, đột nhiên nhận thấy có điều gì đó không đúng, nhìn xuống dưới, thấy thiếu niên yêu quái lúc này trong miệng vậy mà đang từ từ ngưng tụ một đạo hắc sắc huyền quang.

"Hửm?...." Khổng Tuyên thấy hắc quang này, lập tức nhíu mày, y có thể cảm nhận được, trên hắc quang dường như có một cảm giác quen thuộc khó tả, chỉ là không biết rốt cuộc là cảm giác gì.

Trong chớp mắt, hắc quang trong miệng thiếu niên yêu quái đã ngưng tụ hoàn tất.

Với một tiếng "Oanh", hắc quang bắn ra, va chạm với Ngũ sắc thần quang của Khổng Tuyên.

Trong khoảnh khắc, thiên địa thất sắc, nhật nguyệt chấn động, hắc quang của thiếu niên yêu quái vậy mà lại triệt tiêu được Ngũ sắc thần quang của Khổng Tuyên.

Hai mắt Khổng Tuyên khẽ mở lớn, y cũng không ngờ lại có kết cục như vậy.

"Cũng thú vị đấy, vậy để ta chơi với ngươi một trận!" Khổng Tuyên cũng hoàn toàn vứt bỏ cảm giác đùa giỡn vừa nãy, ánh mắt ngưng trọng nhìn thiếu niên yêu quái.

Trong chớp mắt, năm sáu đạo Ngũ sắc thần quang mang theo pháp lực liền oanh ra.

Dường như đã nhận ra Ngũ sắc thần quang của Khổng Tuyên không thể đối địch, hoặc cũng có thể thiếu niên yêu quái chỉ vừa mới

nắm giữ Hắc quang thần thông.

Trong số năm sáu đạo Ngũ sắc thần quang Khổng Tuyên phát ra, cũng chỉ có một hai đạo bị thiếu niên yêu quái dùng hắc quang triệt tiêu.

Số còn lại thì bị nó né tránh, hoặc bị thiếu niên yêu quái dùng nhục thân cứng rắn đỡ lấy.

Khổng Tuyên lại đối chọi với thiếu niên yêu quái rất lâu, Ngũ sắc thần quang đánh cho thiếu niên yêu quái toàn thân đẫm máu.

Thiếu niên yêu quái lúc này căn bản không còn một chút hình dạng con người nào nữa, ngay cả lông cánh của nó cũng bị Khổng Tuyên đánh rụng hơn một nửa.

Giống như một con gà trống trụi lông, thiếu niên yêu quái vẫn không chịu khuất phục, nó đứng thẳng tại chỗ, nhìn Khổng Tuyên trên trời, trong mắt tràn đầy hận ý.

Khổng Tuyên đứng giữa không trung, lúc này cũng hơi kinh ngạc về cường độ nhục thân của thiếu niên yêu quái.

Thiếu niên yêu quái nhìn có vẻ tuổi không lớn, vậy mà nhục thân của nó lại có thể liên tục chịu đựng hàng chục đạo Ngũ sắc thần quang của Khổng Tuyên.

Nhục thân cường hãn đến mức này, từ trước đến nay Khổng Tuyên chỉ thấy không quá năm người có khả năng như vậy.

Mặc dù cảm thán về sự cường đại của nhục thân thiếu niên yêu quái, nhưng Khổng Tuyên vẫn lắc đầu.

Trong tay, Ngũ sắc thần quang lại lần nữa ngưng tụ.

Chương 351

Lần này Khổng Tuyên không định tiếp tục đùa giỡn với con yêu quái trước mặt nữa, mà muốn kết thúc nó tại đây.

Trong mắt không mang theo một chút cảm tình, Khổng Tuyên mạnh mẽ ném Ngũ sắc thần quang trong tay xuống.

Ngũ sắc thần quang mang theo pháp lực khổng lồ đột nhiên bành trướng giữa không trung, hóa thành một đạo thần quang khổng lồ, nặng nề oanh xuống thân thể thiếu niên yêu quái phía dưới.

Thấy đại công cáo thành, Khổng Tuyên liền định trực tiếp rời đi, tìm sư tôn Hoàng Thiên.

Chỉ tiếc là lần này ra ngoài tìm cơ duyên, cuối cùng lại thất bại.

Lắc đầu, Khổng Tuyên đang định rời đi thì phía dưới đột nhiên một đạo hắc sắc huyền quang lướt qua bên cạnh Khổng Tuyên mà bay ra.

"Đi đâu vậy, chưa đánh xong với ta mà." Một giọng nói ngạo nghễ bất tuần truyền đến từ phía dưới, Khổng Tuyên quay người nhìn xuống.

Chỉ thấy Ngũ sắc thần quang Khổng Tuyên ném ra đã tạo thành một cái hố sâu khổng lồ trên mặt đất phía dưới.

Hắc sắc huyền quang vừa nãy, cùng với giọng nói đó, đều truyền ra từ cái hố sâu không thấy đáy kia.

Trong ánh mắt mang theo vẻ khó hiểu, nhưng Khổng Tuyên chớp mắt đã hiểu rõ mọi chuyện.

Chỉ thấy một bóng đen tuyền từ trung tâm cái hố sâu bay lên, từ một đốm sáng nhỏ dần biến lớn.

Cuối cùng thiếu niên yêu quái lại xuất hiện trước mặt Khổng Tuyên, chỉ thấy nghiệp lực vốn có trên người thiếu niên yêu quái lúc này đã bị áp chế.

Đồng thời toàn thân vết thương đều đã hồi phục, nhìn tinh quang lóe lên trong mắt nó.

Khổng Tuyên nhận ra yêu quái không chỉ vết thương đã lành, mà ngay cả tu vi dường như cũng đã tiến thêm một tầng.

"Hừ, muốn chiến thì chiến, ta há lại sợ!" Khổng Tuyên vốn tâm cao khí ngạo, bình thường đi theo sư tôn Hoàng Thiên tu hành mới thu liễm tâm tính.

Giờ đây gặp một đối thủ cấp bậc "tiểu cường" chịu đòn đến vậy, tâm tính vốn bị kìm nén của Khổng Tuyên cũng bắt đầu lại kiêu ngạo.

Trong mắt lóe lên một tia sát ý, Khổng Tuyên cuối cùng cũng thật sự động sát tâm với thiếu niên yêu quái.

Thiếu niên yêu quái thấy Khổng Tuyên như vậy, không những không sợ, ngược lại còn cười phá lên.

Ngay sau đó, thiếu niên yêu quái lại rút trường thương màu bạc ra, lao thẳng về phía Khổng Tuyên mà giết.

Khổng Tuyên đã động sát tâm, tự nhiên sẽ không còn như lúc nãy, vững vàng ngồi trên không trung nữa.

Bỏ Đằng Vân, Khổng Tuyên bay người xuống, Ngũ sắc thần quang trong tay không ngừng đánh ra, hiển nhiên đã cùng thiếu niên cận chiến thành một đoàn.

Ở phía chân trời cao hơn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không biết từ lúc nào đã xuất hiện.

Nhìn Tiếp Dẫn một bên thu ngón tay vừa thò ra, Chuẩn Đề vẻ mặt

khó hiểu.

“Sư huynh, vì cớ gì phải giúp một con tiểu yêu phàm trần?” Nghe sư đệ bên cạnh, Tiếp Dẫn khẽ mỉm cười.

“Sư đệ à, ngươi không hiểu rồi, yêu vật phía dưới đó chính là một trong những kiếp nạn không thể thiếu của Tây Du Đại kiếp.” Nghe câu trả lời của Tiếp Dẫn, sắc mặt Chuẩn Đề thay đổi, y đưa tay bấm đốt ngón tay vài cái rồi chợt bừng tỉnh đại ngộ.

“Thì ra là vậy, sư huynh làm thế này, sư đệ đã hiểu rồi.” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, cùng cười.

Sở dĩ thiếu niên yêu quái vừa nãy có thể lập tức hồi phục vết thương, tự nhiên là nhờ Tiếp Dẫn ra tay.

Tiếp Dẫn đã dùng Phật lực hạo hãn của mình để độ hóa cho thiếu niên yêu quái, vừa giúp nó trấn áp nghiệp lực, đồng thời cũng đề thăng tu vi của yêu quái.

Hơn nữa, Tiếp Dẫn ra tay lần này không chỉ nhất cử lưỡng tiện, mà là nhất cử tam tiện.

Nhận Phật lực của Tiếp Dẫn, đợi đến khi Tây Du Đại kiếp kết thúc, yêu vật này tự nhiên sẽ trở thành vật trong lòng bàn tay của Tây phương Phật giáo.

Như vậy thật sự có thể nhất cử tam tiện, cũng là nguyên nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại vui vẻ như vậy.

Một chút Phật lực thôi, nhưng lại có thể tăng thêm một phần chiến lực lớn cho Phật giáo trong tương lai, sao lại không làm chứ.

Chương 352

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại nhìn nhau cười, đột nhiên Chuẩn Đề nhíu mày.

"Nhưng Khổng Tuyên là đồ đệ của Hoàng Thiên, đã ở đây rồi, chẳng lẽ Hoàng Thiên cũng sẽ đến sao?" Nghe Chuẩn Đề nói, Tiếp Dẫn trầm ngâm một lát rồi lắc đầu.

"Sư đệ đừng sợ, Hoàng Thiên chỉ có một mình, chúng ta huynh đệ hai người, dù Hoàng Thiên có đích thân đến thì cũng không cần lo lắng." Suy nghĩ kỹ, quả là có đạo lý, Chuẩn Đề liền yên tâm.

Hai người nhìn nhau, tâm ý tương thông gật đầu.

Phía dưới, Khổng Tuyên và thiếu niên yêu quái đã chiến đấu đến giai đoạn khốc liệt.

Do Khổng Tuyên trước đó đã vài lần đại chiến với thiếu niên yêu quái, bản thân thiếu niên yêu quái vừa mới có được thần thông, đã bị Khổng Tuyên dùng áp lực cao để tìm hiểu tường tận thần thông của nó.

Thiếu niên yêu quái cũng phát hiện ra hắc sắc huyền quang dường như có chút nguồn gốc với Ngũ sắc thần quang do người trước mặt phát ra.

Lợi dụng những đòn tấn công của Khổng Tuyên, nó cũng đang học hỏi phương thức tấn công của Khổng Tuyên.

Thiếu niên yêu quái cũng không phải vô não, nhờ những điều này, vậy mà lại đạt đến thế "tứ sáu" với Khổng Tuyên.

Nếu không phải tu vi không bằng Khổng Tuyên, nó có thể đã đánh thành thế "năm năm", thậm chí còn có thể đảo ngược tình thế hiện tại.

Ngay khi Khổng Tuyên và thiếu niên yêu quái chiến đấu đến giai đoạn khốc liệt, Hoàng Thiên dẫn theo Hổ yêu cuối cùng cũng đến nơi này, đứng trên cao quan sát.

Hoàng Thiên nhìn hai người đang liên tục tấn công phía dưới, đánh cho trời đất tối tăm, khẽ nhíu mày.

Khổng Tuyên vậy mà lại động sát tâm với người khác, phải biết Khổng Tuyên đã lâu không động sát tâm với ai, từ khi ở bên Hoàng Thiên vẫn luôn tu thân dưỡng tính.

Vậy mà hôm nay lại động sát tâm với một con yêu quái.

Hoàng Thiên cũng hứng thú, nghiêng mắt nhìn thiếu niên yêu quái đang kịch liệt giao chiến với Khổng Tuyên.

Con yêu quái này, hẳn là nguồn gốc của cơ duyên mà Hoàng Thiên và Khổng Tuyên đã cảm nhận được trước đó.

Chỉ là Hoàng Thiên nhìn thoáng qua, vậy mà lại có chút không nhìn rõ căn nguyên của yêu vật.

Trong mắt lóe lên một tia sáng, Hoàng Thiên mở trừng mắt, dưới sự lưu chuyển của pháp lực trong mắt, tự nhiên nhìn ra Phật lực tàn dư trên người thiếu niên yêu quái.

"Tên tốt, Phật lực nồng đậm thế này, cũng chỉ có hai tên lừa ngốc đó mới có thể ra tay." "Lừa ngốc" mà Hoàng Thiên nói, chính là Tây Phương Nhị Thánh, hai vị Thánh nhân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Nếu bị tín đồ Linh Sơn biết được, Hoàng Thiên xưng Tây Phương Nhị Thánh là lừa ngốc, e rằng họ chết cũng phải thầm mắng Hoàng Thiên một tiếng trong lòng.

Không thể không nói, công lực tẩy não của Tây phương Phật giáo thật sự cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng Phật lực lại không làm khó được Hoàng Thiên, chỉ cần nhẹ nhàng thi triển pháp lực, Hoàng Thiên liền dễ dàng nhìn thấu căn nguyên của thiếu niên yêu quái.

"Sư, không, vậy mà lại thật." Khoảnh khắc nhìn thấu, Hoàng Thiên để cầu chứng, đồng thời trên tay cũng bấm đốt ngón tay vài lần.

Cuối cùng mới thật sự xác nhận thân phận của thiếu niên yêu quái phía dưới, trong khoảnh khắc, Hoàng Thiên cũng động tâm tư.

Quay đầu, Hoàng Thiên nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh đang ẩn mình trên không trung một bên, cười một cách quỷ dị.

Thủ pháp ẩn nấp của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, quả thực dưới Thánh nhân không ai có thể phát hiện.

Nhưng Hoàng Thiên là ai chứ, đồng là Thánh nhân, Hoàng Thiên chỉ cần một ánh mắt liền nhìn thấu vị trí ẩn nấp của hai tên kia.

Dường như đã nhận ra bị phát hiện, Tây Phương Nhị Thánh đồng thời nhìn về phía vị trí của Hoàng Thiên.

Nhìn Hoàng Thiên đang nhìn với vẻ mặt cười quỷ dị, Tây Phương Nhị Thánh Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau rồi khẽ nhíu mày.

"Sư huynh, tên này nhìn chúng ta rồi." Chuẩn Đề nhíu mày nói, Tiếp Dẫn bên cạnh lắc đầu.

"Không sao, hắn nhìn chúng ta cũng không dám tùy tiện động thủ, câu nói đó mà.

Chúng ta có hai người, hắn chỉ có một, sợ cái gì chứ." Chuẩn Đề gật đầu, Tiếp Dẫn nói không sai, Hoàng Thiên vốn không muốn tìm phiền phức với hai người họ.

Chương 353

Để lại Hổ yêu bên dưới, Hoàng Thiên một mình lăng không bước đi, tiến về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Hổ yêu thấy Hoàng Thiên biến mất trước mắt, tâm thần hơi hoảng loạn.

Nhưng nhìn quanh trái phải rất lâu, thấy vẫn không có ai, Hổ yêu cũng thả lỏng cảnh giác, chuyên tâm chú ý xem màn đại hí phía dưới.

Hổ yêu chưa từng thấy cuộc đối đầu của Đại yêu ở trình độ này.

Thấy cục diện chiến đấu phía dưới tuy không đến mức một chiều, nhưng thiếu niên yêu quái dường như không địch lại được kẻ quái nhân cầm thần quang kia.

Nhưng thiếu niên yêu quái vẫn không chịu bỏ cuộc, liều mạng chiến đấu, cho dù bị thương cũng phải tạo cơ hội tấn công.

Phong cách chiến đấu không sợ chết như vậy, trong khoảnh khắc đã khơi dậy khát vọng chiến đấu sâu thẳm trong lòng Hổ yêu.

Anh hùng hào kiệt như vậy, nếu không phải Hổ yêu không dám hành động bừa bãi, nhất định sẽ xuống dưới kết giao một phen, bái một vị Đại vương cũng không phải là không thể.

Tắc tắc tán thưởng một hồi, Hổ yêu liền tiếp tục đứng ngoài quan sát, đầy hứng thú xem cuộc đối đầu của hai yêu.

Tiếc là bên tay không có huyết thực, nếu không Hổ yêu đã vừa ăn vừa xem một vở đại hí rồi.

Xem xem, Hổ yêu lại nhớ đến thiếu niên mà nó gặp trên núi vừa nãy, trông có vẻ rất ngon.

Không ổn, nhớ đến điều đó, nước dãi của Hổ yêu cũng không tự chủ được mà chảy ròng ròng xuống.

Nước dãi như thác nước từ trên trời rơi xuống, vậy mà lại đúng lúc nhỏ giọt lên đầu thiếu niên yêu quái đang giao chiến với Khổng Tuyên.

Hổ yêu tuy đang đắm chìm trong ảo tưởng, nhưng thấy tình hình không ổn liền lập tức rụt lại phía sau, cả người trốn vào đám mây mà Hoàng Thiên cưỡi.

Một bên, thiếu niên yêu quái đang giao chiến hăng say với Khổng Tuyên, đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu truyền đến cảm giác ẩm ướt.

"Vậy mà lại dùng ám khí!" Kinh hãi một tiếng, thiếu niên yêu quái chỉ sợ kẻ tiểu nhân vô sỉ trước mặt dùng ám khí độc dược, vội vàng vận trường thương bạc cắt phăng mảng tóc trên đỉnh đầu.

Mái tóc dài vốn chỉnh tề của nó trở nên lởm chởm không đều, đặc biệt là mảng tóc giữa đầu bị cạo rất gọn gàng.

Nhìn thiếu niên đột nhiên biến thành "địa trung hải", Khổng Tuyên ha ha phá lên cười.

Tuy không biết tiểu yêu kia vì sao đột nhiên như bị trúng gió, nhưng điều đó không ngăn được Khổng Tuyên trêu chọc nó.

Hai người vì biến cố bất ngờ, trong một khoảnh khắc vậy mà cùng lùi lại một bước, dừng động tác giao chiến.

Thiếu niên yêu quái lo lắng ám khí của Khổng Tuyên có hậu chiêu, không dám khinh cử vọng động.

Khổng Tuyên thì không thừa lúc người ta gặp khó khăn, cũng muốn xem tiểu yêu quái tiếp theo sẽ làm gì.

Đúng lúc trận chiến tạm ngừng trong khoảnh khắc, bên tai Khổng

Tuyên đột nhiên vang lên truyền âm của sư tôn Hoàng Thiên.

“Nhanh chóng ra tay, ta sẽ giúp con bắt yêu quái này, sau đó mang con Hổ yêu trên mây của ta về Hoa Quả Sơn, những việc còn lại về rồi nói.” Nghe lời sư tôn, Khổng Tuyên trong lòng chấn động, thu lại nụ cười trên mặt rồi trong khoảnh khắc liền ra tay.

Đồng thời, trên không trung đột nhiên một điểm linh quang hiện ra, sau đó nhanh chóng lao thẳng vào người thiếu niên yêu quái đang nghi thần nghi quỷ ở một bên.

Linh quang nhập thể, thiếu niên yêu quái chỉ cảm thấy toàn thân lập tức mất hết khí lực, cả người không thể động đậy được nữa.

Cơ hội như vậy, Khổng Tuyên tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Ngũ sắc thần quang không chỉ có thể đánh người, dùng để bắt giữ vật thể chạy trốn cũng là tuyệt chiêu.

Trong chớp mắt, Ngũ sắc thần quang của Khổng Tuyên vừa xuất ra, lập tức tóm gọn thiếu niên yêu quái, hóa thành quang độn bay về hướng Hoa Quả Sơn.

Con Hổ yêu ở một bên, tự nhiên cũng bị Khổng Tuyên phân ra một đạo Ngũ sắc thần quang mang đi cùng.

Đợi đến khi Khổng Tuyên hoàn toàn biến mất không dấu vết, Hoàng Thiên và Tây Phương Nhị Thánh Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn ở một bên cũng từ hư không từ từ hiện ra.

Trừng mắt nhìn Hoàng Thiên ở một bên, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn giận dữ nói.

Chương 354

“Hoàng Thiên, ngươi cũng quá đáng rồi!” Hoàng Thiên mấp máy môi, từ từ thu tay đang đặt trên vai hai người về.

“Nào có quá đáng hay không, không phải đều là cá cược giữa chúng ta sao?

Sao, hai kẻ ăn vạ này?

Muốn cậy đông người mà đánh với ta một trận à?” Hoàng Thiên lạnh lùng cười, nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Thì ra vừa nãy Hoàng Thiên tìm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, mục đích là để thu hút ánh mắt của hai người, tiện cho Khổng Tuyên mau chóng đưa người đi.

Hoàng Thiên vừa mới đến gần Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, liền đứng chắn trước mặt hai người, che khuất tầm nhìn của họ.

Vốn dĩ Hoàng Thiên định qua loa với hai tên lừa ngốc đó, lừa gạt hai người một lúc.

Không ngờ hai người lại cảm thấy đây là cơ hội, cũng chuẩn bị kéo dài thời gian với Hoàng Thiên, để cục diện chiến đấu phía dưới càng thêm gay cấn.

Thế này lại đúng ý Hoàng Thiên, Hoàng Thiên liền lập tức đưa ra quyết định, đề nghị muốn cá cược một trận với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Cược cục diện chiến đấu phía dưới, nếu thiếu niên yêu quái thắng, Hoàng Thiên cần phải giao Khổng Tuyên cho Linh Sơn.

Còn nếu Khổng Tuyên thắng, thì sẽ giao Kim Sí Đại Bàng cho Hoàng Thiên.

Không sai, kẻ đang giao chiến với Khổng Tuyên phía dưới, chính là con Kim Sí Đại Bàng mà Phượng Hoàng sinh ra trong truyền thuyết.

Cũng là em trai của Khổng Tuyên.

Đó cũng là nguyên nhân vừa nãy Hoàng Thiên bừng tỉnh đại ngộ, tự nhiên đã nhìn ra căn nguyên của thiếu niên yêu quái, cũng là Kim Sí Đại Bàng.

Không cần hỏi Thiên cơ, Hoàng Thiên liền biết Kim Sí Đại Bàng là một kiếp nạn không thể thiếu trong Tây Du Đại kiếp sau này.

Một lần ra ngoài, liền thu hoạch được hai yêu vật trong Tây Du Đại kiếp, Hoàng Thiên trong lòng đại hỉ, nhưng biểu cảm trên mặt không đổi.

Với sự tín nhiệm vào thực lực của Khổng Tuyên, Hoàng Thiên đã chọn chấp nhận cuộc cá cược.

Tây Phương Nhị Thánh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy Hoàng Thiên dám chấp nhận cuộc cá cược, trong lòng cũng thầm vui mừng.

Hoàng Thiên chấp nhận cá cược, nhưng lại không biết hai sư huynh đệ bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào ra tay giúp Kim Sí Đại Bàng, bắt Khổng Tuyên.

Chỉ cần ra tay đủ nhanh, để Kim Sí Đại Bàng bắt được Khổng Tuyên, Hoàng Thiên tất nhiên cũng không thể nói gì.

Dù sao trong cuộc cá cược cũng không nói, không cần người ngoài ra tay giúp đỡ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bắt đầu thầm vui mừng với kế hoạch của mình, một bên khác Hoàng Thiên tự nhiên cũng biết hai tên lừa ngốc kia đang đánh chủ ý gì.

Y đã sớm chuẩn bị sẵn sàng ra tay giúp Khổng Tuyên rồi.

Nhưng dù sao, người không bằng trời, con Hổ yêu ở một bên lại trở thành mấu chốt để Hoàng Thiên thắng cuộc cá cược.

Khi Kim Sí Đại Bàng tự loạn trận cước, Hoàng Thiên liền khẩn cấp truyền âm cho Khổng Tuyên.

Sau đó Hoàng Thiên và Khổng Tuyên sư đồ hai người cùng ra tay, quả nhiên dễ dàng bắt được Kim Sí Đại Bàng.

Tây Phương Nhị Thánh lúc này đã nếm đủ mọi khổ quả, đúng như những gì đã nói.

Dù sao trong giao ước cá cược không có quy định người khác không được ra tay trợ giúp, Hoàng Thiên ra tay tự nhiên không sai.

Bực bội nhìn đối phương một cái, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn uất ức nói.

"Được, huynh đệ chúng ta tự nhận xui xẻo, cuộc cá cược này chúng ta thua rồi!" Tây Phương Nhị Thánh đồng loạt hừ lạnh một tiếng, sau đó thân ảnh lóe lên, chớp mắt đã biến mất trước mắt Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên hắc hắc cười một tiếng, chuyến này vậy mà lại thật sự nhất cử tam tiện.

Vừa ép được Tây Phương Nhị Thánh, đồng thời thu hoạch được Hổ yêu và Kim Sí Đại Bàng hai yêu quái trong Tây Du Đại kiếp sau này, sau đó lại hoàn mỹ hoàn thành cơ duyên với Khổng Tuyên.

Chương 355

Chuyến đi này thật sự hoàn mỹ không gì sánh bằng.

Hoàng Thiên mãn nguyện gật đầu, xoay người đạp chân một cái, chớp mắt đã xuất hiện trên ngọn núi nơi y thu phục Hổ yêu trước đó.

"Nơi này cũng có duyên với ta, chi bằng gọi là Lưỡng Giới Sơn đi." Nói xong, Hoàng Thiên lật tay, một tấm bia đá cao sừng sững từ trên trời rơi xuống, nặng nề cắm trước lối vào con đường núi Lưỡng Giới Sơn.

Suy nghĩ một lát, Hoàng Thiên lại nhìn về phía nhà của thiếu niên mà y đã gặp trước đó.

Lúc này thiếu niên đang bổ củi trong sân, trên mặt còn vệt nước mắt vừa khóc.

Hoàng Thiên lắc đầu, đứa trẻ này tuy không có duyên với ta, nhưng tư chất vẫn khá.

Nói rồi, Hoàng Thiên khẽ điểm ngón tay, thiếu niên đột nhiên dừng động tác trong tay, trực tiếp ngã xuống.

Hoàng Thiên lại lướt tay vài cái, đưa thiếu niên vào trong phòng nằm xuống.

Ngay sau đó lại điểm một cái, một luồng thanh khí liền theo gió nhẹ bay vào não thiếu niên.

Hoàng Thiên đã để lại cho thiếu niên một bộ công pháp tu đạo cường thân kiện thể có thể kéo dài tuổi thọ, cũng coi như làm một việc thiện cho Hổ yêu, để bù đắp vậy.

Lắc đầu, Hoàng Thiên biến mất trước chỗ ở của thiếu niên.

Khi xuất hiện trở lại, Hoàng Thiên đã về đến Hoa Quả Sơn.

Lúc này trên Hoa Quả Sơn, các lộ yêu vương, có Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng.

Ngay cả Kim Thiền Tử cũng đứng xa xa, nhìn Hổ yêu và Đại Bàng được Khổng Tuyên mang về.

Hổ yêu nhìn một đám yêu vương cao to vạm vỡ xung quanh, trong mắt nó dường như muốn bật ra lửa.

Vốn thích kết bạn với cường giả, giờ nhìn những yêu vương dáng vẻ bá khí, thân hình khôi ngô này, nó hận không thể lập tức lao tới từng người mà gọi Đại vương.

Đại Bàng ở một bên vẫn tỉnh táo, chỉ là Hoàng Thiên đã dùng pháp lực phong tỏa thân thể nó.

Kim Sí Đại Bàng ngoài miệng có thể la hét, thân thể thì hoàn toàn không thể cử động.

"Mấy thứ quỷ quái này, dám bắt bản thiếu gia, có biết ta là ai không!" Kim Sí Đại Bàng nhìn đám yêu vương không ra người không ra quỷ xung quanh, lớn tiếng giận dữ quát.

Nếu không nhìn bộ dạng nó toàn thân bẩn thỉu, đầu hói đỉnh, quần áo rách lỗ chỗ, có lẽ đám tiểu yêu xung quanh đã thật sự bị dọa sợ rồi.

"Này này, tiểu tử kia?!" Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không, hai kẻ nóng tính nhất, lúc đó không nhịn được nữa, Ngưu Ma Vương còn rút Hỗn Thiết Côn ra, mắt thấy sắp sửa một côn bổ xuống.

Một bên khác, Tôn Ngộ Không cũng sắp vung gậy bổ xuống.

"Khoan đã." Ngay khoảnh khắc gậy của Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương sắp đánh xuống, Khổng Tuyên ở một bên lại mở miệng.

Bất đắc dĩ nhìn Kim Sí Đại Bàng đang nằm trên đất, bị Ngưu Ma

Vương và Tôn Ngộ Không liên thủ dọa.

Khổng Tuyên bắt đầu giải thích với các yêu vương.

“Đây là bào đệ của ta, Kim Sí Đại Bàng Điêu, có lẽ từ nhỏ không ai quản giáo, nên mới trở thành tính tình như vậy.” Mắt thấy Kim Sí Đại Bàng, tên tiểu tử hỗn xược mồm mép tép nhảy, sắp bị Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không liên thủ đập nát đầu, Khổng Tuyên không thể ngồi yên được nữa.

Trong trận chiến vừa nãy, đã nhìn ra, căn nguyên của thiếu niên yêu quái không hề khó suy đoán.

Khổng Tuyên cũng biết mình có một người em trai, nhưng trước đó khi nó ra đời, thấy nó bất động y cứ nghĩ là vật chết.

Vì vậy Khổng Tuyên liền không để ý nữa, một mình bay đi.

Không ngờ em trai vậy mà không chết, thậm chí vẫn còn sống đến hôm nay.

Khổng Tuyên cũng chỉ trong trận đối chiến vừa nãy mới kinh ngạc nhận ra.

Khổng Tuyên cũng không phải người ngu dốt, vừa nãy khi đối chiến, y đã cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Chương 356

Rồi liên hệ lại, không khó để phát hiện thiếu niên trước mặt này, cực kỳ có khả năng chính là người em trai mà y căn bản chưa từng gặp mặt.

Lời Khổng Tuyên vừa thốt ra, không chỉ các yêu đang có mặt cảm thấy kinh ngạc.

Ngay cả Kim Sí Đại Bàng đang lầm bầm gọi người bên cạnh cũng có chút sững sờ, ngớ người ra.

Vừa nãy còn đánh nhau sống chết, giờ lại nói với ta, là huynh trưởng của ta ư?

Kim Sí Đại Bàng đầy mặt không thể tin được, nhưng nó cũng thật sự biết mình có một người huynh trưởng, là con Khổng Tước đầu tiên giữa trời đất.

Bình thường nó không ít lần cảm thấy tự hào vì có một người huynh trưởng như vậy, uy danh của Khổng Tuyên nó không ít lần nghe đến.

Không ngờ hôm nay gặp huynh trưởng trong mộng, vừa gặp mặt lại mở đầu bằng một trận tử chiến.

Kim Sí Đại Bàng không hề không tin, ngược lại còn xác nhận.

Có thể dễ dàng giam cầm nó ở đây, lại còn tụ tập được nhiều yêu vương thực lực cao cường như vậy.

Trong quan niệm của Kim Sí Đại Bàng, trừ huynh trưởng Khổng Tuyên ra, còn ai có thể có thực lực như vậy!

Kim Sí Đại Bàng lập tức quyết đoán, lớn tiếng la lên một tiếng.

“Huynh trưởng à, huynh trưởng!

Huynh có biết ta tìm huynh cực khổ không, mấy năm nay tiểu đệ vẫn luôn tìm kiếm tung tích mà không có kết quả!” Kim Sí Đại Bàng vừa la vừa nước mắt nước mũi tèm lem chảy xuống, cộng thêm bộ dạng bây giờ của nó, nếu người không biết có lẽ sẽ nghĩ nó là tên ăn mày bẩn thỉu ở đâu đó.

Hoàng Thiên ở một bên cũng nhìn mà bất đắc dĩ, vốn dĩ nhìn Kim Sí Đại Bàng vừa nãy khi đối chiến với Khổng Tuyên có vẻ dũng mãnh, cứ nghĩ nó sẽ phủ nhận.

Không ngờ chỉ trong nháy mắt, Khổng Tuyên còn chưa chứng minh gì, Kim Sí Đại Bàng đã trực tiếp nhận rồi.

Có một người em trai như vậy, Khổng Tuyên cũng không biết nên cười hay nên khóc.

Các yêu vương nghe Khổng Tuyên nói vậy, cũng không khỏi sững sờ.

Khổng Tuyên là Đại yêu có chiến lực nằm trong hàng ngũ đầu, là đệ tử thân truyền của lão sư Hoàng Thiên, vậy mà tên tiểu tử tướng mạo quái dị này lại là em trai của y.

Nghe Khổng Tuyên giải thích, Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không lúng túng cười, đều thu lại binh khí.

“Khái khái, Khổng Tuyên sư huynh, không nói sớm, làm ta...” “À, à.

Làm lão Ngưu ta mất công.” Ngưu Ma Vương thân hình đen như than, không nhìn ra có thay đổi gì.

Còn Tôn Ngộ Không, cái mặt khỉ lông lá đỏ bừng, có chút oán trách nhìn Khổng Tuyên.

Các yêu vương khác phản ứng còn nhanh hơn, đồng thanh chúc mừng.

"Chúc mừng Khổng Tuyên đại ca, hỷ hoạch bào đệ, từ nay huynh đệ liên thủ, vô sở bất thắng!" Chúng yêu đồng thanh hô lớn, từng tiếng vang vọng như muốn làm rung chuyển cả bầu trời, ngay cả Kim Thiền Tử ở một bên cũng khẽ chúc mừng một tiếng.

Bất đắc dĩ chịu đựng những lời tâng bốc của các yêu vương khác, Khổng Tuyên thực ra cũng không quá muốn nhận một người em trai như vậy.

Trong trận chiến trước đó, Khổng Tuyên ngược lại có chút thưởng thức sự anh dũng thần võ của người em trai này.

Thế nhưng giờ nhìn lại, nó đúng là một kẻ "cỏ đầu tường" mà.

Có chút ghét bỏ nhìn Kim Sí Đại Bàng, kẻ vốn là em trai nhưng lại có vẻ mặt xui xẻo, Khổng Tuyên cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Còn về phần Kim Sí Đại Bàng, nó hoàn toàn không để ý đến dáng vẻ ghét bỏ của huynh trưởng mình, ngược lại vô cùng hưng phấn.

Đặc biệt là khi các yêu vương xung quanh đồng thanh chúc mừng Khổng Tuyên.

Mặt Kim Sí Đại Bàng suýt nữa nở hoa.

Kiểu được người khác tâng bốc thế này, nó chưa từng được hưởng thụ.

Chương 357

Dù Kim Sí Đại Bàng trời sinh tâm cao khí ngạo, lúc này cũng không khỏi vui vẻ đến nỗi mũi phì phò bong bóng, mặt ngây ngốc cười đáp lại các yêu vương xung quanh.

Nhưng thói quen xấu thích ăn thịt người của người em trai này quả thực phải thay đổi, phải biết rằng Kim Sí Đại Bàng tuy là bào đệ, nhưng sư tôn Hoàng Thiên lại cực kỳ ghét nhìn thấy yêu vật ăn thịt người.

Đó cũng là lý do vì sao Khổng Tuyên vừa thấy Kim Sí Đại Bàng ăn thịt người liền nổi giận trong lòng.

Dù sao đi nữa, để lại một ấn tượng tốt trước mặt sư tôn, luôn là điều vô cùng quan trọng.

Khi Khổng Tuyên mới sinh ra, thần trí còn mờ mịt, cũng đã động rất nhiều ý niệm ăn thịt người.

May mắn là mấy năm nay ở bên sư tôn Hoàng Thiên, y đã gạt bỏ hết những dục vọng đó, tiềm tâm vấn đạo không dính nghiệp lực.

Nuốt chửng phàm nhân quả thực sẽ làm tăng tu vi của yêu tộc cực nhanh, nhưng ăn quá nhiều người cuối cùng sẽ dính phải nghiệp lực khổng lồ.

Cướp đoạt thọ mệnh chưa tận của bất kỳ người, quỷ, yêu, ma nào, đều sẽ làm tăng nghiệp lực của bản thân.

Trừ một số pháp bảo đặc thù có pháp lực, thì cũng chỉ có Thánh nhân giữa trời đất mới có thể xóa bỏ nhân quả nghiệp lực.

Tiểu yêu bình thường căn bản không thể so với Thánh nhân, huống chi là xóa bỏ nhân quả nghiệp lực.

Vì vậy, những yêu quái dựa vào ăn thịt người để tăng tiến tu vi, cuối cùng đều kết cục là thân tử đạo tiêu, mấy trăm năm tu vi tan thành mây khói.

Khổng Tuyên chính là người hiểu rõ sâu sắc đạo lý này, nên mới dừng ý niệm ăn thịt người.

Còn về việc đánh giết những yêu quái có nghiệp lực thì cũng không phải không có lý do, Khổng Tuyên mỗi khi giết một con yêu quái dính nghiệp lực.

Công đức của bản thân liền sẽ tăng thêm vài phần, đợi khi công đức tích lũy đến một trình độ nhất định, Khổng Tuyên có thể dùng công đức để tăng tiến tu vi.

Hoặc dùng công đức để rèn luyện pháp bảo, có thể khiến Khổng Tuyên giết người không dính nhân quả.

Việc có nhiều lợi ích như vậy, Khổng Tuyên tự nhiên ước gì có nhiều người hơn để y giết.

Cả hai đều được Khổng Tuyên mang về, Kim Sí Đại Bàng nhận được sự hoan nghênh của tất cả mọi người.

Hổ yêu ngồi ngây ngốc ở đó, nhìn những người xung quanh không ngừng tâng bốc Kim Sí Đại Bàng, trong mắt tràn đầy vẻ ghen tị.

Cũng muốn được nhiều Đại yêu vương chú ý như vậy, nhưng tiếc là nó không có căn nguyên, xuất thân cũng không phải là một con hung thú phổ thông.

Nếu ở thời Thượng cổ, một yêu quái thức tỉnh huyết mạch hung thú như vậy, không chừng sẽ trở thành chuột chạy ngoài đường, ai ai cũng muốn đánh.

Chỉ là thời đại bây giờ khác rồi, Hổ yêu thức tỉnh cũng không phải một chút huyết thống hung thú.

Hung thú thuần túy không thể khai mở linh thức hóa hình, cũng có thể gọi là Hổ tướng quân, chỉ là Hổ yêu thức tỉnh huyết mạch hung thú có chút may mắn thôi.

Đương nhiên, may mắn lớn nhất của Hổ yêu, chính là có thể gặp được Hoàng Thiên.

Nếu không theo Hoàng Thiên, e rằng mấy trăm năm, mấy nghìn năm nữa hung hổ cũng khó mà thức tỉnh linh thức, hóa hình thành người.

Đương nhiên phải kể đến huyết mạch hung thú trên người hung hổ, tuy chỉ là một tia huyết mạch mỏng manh, nhưng cũng không phải là điều Hổ yêu có thể dễ dàng đột phá.

Nếu không tranh cơ duyên với Hoàng Thiên, có lẽ thật sự sẽ như Tây Du ký đã viết.

Chờ mấy trăm năm, Hổ yêu cũng học được mấy môn bàng môn tả đạo, dựa vào nuốt chửng người qua đường để tăng tiến tu vi.

Cuối cùng toàn thân nghiệp chướng bị Tôn Ngộ Không trên đường một gậy đánh chết, mang theo cả thân nghiệp chướng và tia huyết mạch mỏng manh đó hồn quy Địa phủ.

Thanh thế tâng bốc của các yêu vương dần dần yếu đi, chúng cũng phát hiện có điều gì đó không đúng.

Vì sao bào đệ của Khổng Tuyên lại nằm bẹp trên đất, theo lý mà nói, dù có sợ hãi đến mấy, Kim Sí Đại Bàng cũng phải đứng dậy chứ.

Kim Sí Đại Bàng tự nhiên cũng muốn đứng dậy, nhưng dù thế nào cũng thấy nó vẫn y nguyên như lúc nãy.

Bất kể thế nào cũng không đứng dậy được, thậm chí ngay cả pháp lực cũng đang bị phong tỏa.

Chương 358

Thấy bản thân không thể đứng dậy, Kim Sí Đại Bàng vội vàng cầu cứu Khổng Tuyên.

"Huynh trưởng, huynh trưởng tha cho đệ đi.

Đệ đệ biết lỗi rồi, đệ không dám ăn thịt người nữa đâu!" Kim Sí Đại Bàng la hét thảm thiết, nước mắt nước mũi giàn giụa, lập tức đưa ra lời cam đoan, thề từ nay về sau sẽ không bao giờ ăn thịt người nữa, chỉ cầu Khổng Tuyên lượng thứ.

Thì ra Kim Sí Đại Bàng cứ nghĩ nó không thể động đậy là hoàn toàn do huynh trưởng chưa tha thứ cho hành vi ăn thịt người của nó.

Ngay lập tức nó liền đưa ra lời bảo đảm, chỉ cầu Khổng Tuyên tha thứ.

Nhìn người bào đệ đang nước mắt lưng tròng khổ sở cầu xin, Khổng Tuyên cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Trong lòng thầm nghĩ, cấm chế này là do sư tôn Hoàng Thiên thiết lập, thật sự không có nửa điểm quan hệ gì với y.

Ngược lại, nếu là cấm cố bình thường, e rằng Kim Sí Đại Bàng đã phá giải được trước khi rơi xuống Hoa Quả Sơn rồi.

Tu vi của Kim Sí Đại Bàng vốn không thấp, lại thêm việc Tiếp Dẫn trong Tây Phương Nhị Thánh trước đó đã truyền Phật lý quán chú.

Hiện tại tu vi của Kim Sí Đại Bàng so với Khổng Tuyên, thực ra cũng không kém bao nhiêu.

Nhưng tu vi của hai người dù sao cũng kém nhau một bậc, Kim Sí Đại Bàng hiện tại, nhiều nhất chỉ có tư cách đấu một trận với hai yêu

Ngưu Ma Vương và Tôn Ngộ Không mà thôi.

Trong trận chiến trước đó, nếu không phải Khổng Tuyên cuối cùng nhận ra thiếu niên yêu quái trước mặt chính là bào đệ Kim Sí Đại Bàng Điêu.

Có lẽ hiện tại Kim Sí Đại Bàng đã sớm xuống Địa phủ báo danh rồi.

Nào có cơ hội ở trước mặt chúng yêu vương Hoa Quả Sơn, thể hiện công phu khóc lóc om sòm như vậy.

Khổng Tuyên cũng hiểu rằng bào đệ mới vừa ra đời, tâm tính giống như thiếu niên nhân gian, lúc này lúc khác.

Nếu không có người quản thúc, nhất định sẽ trở thành ác yêu làm hại một phương.

Tốt nhất là lúc này sớm bắt nó về bên cạnh, nếu không để mặc nó ở xung quanh Linh Sơn thôn thực huyết thực.

E rằng cuối cùng chỉ sẽ rơi vào kết cục nghiệp lực quấn thân.

Sau đó bị bọn lừa ngốc Linh Sơn trực tiếp lôi đi, trở thành hộ pháp, già lam, Bồ Tát vân vân hộ giáo thần thú.

Dù sao thì danh tiếng nghe có vẻ to lớn, nhưng thực tế cũng chỉ là linh thú gác cổng cho Linh Sơn mà thôi.

Với đám lừa ngốc giả nhân giả nghĩa đó, Khổng Tuyên không cho rằng lúc đó Kim Sí Đại Bàng có thể có tự do.

Việc Kim Sí Đại Bàng đột nhiên xuất hiện ở xung quanh Linh Sơn, tất nhiên sẽ không phải là ngẫu nhiên, cực kỳ có khả năng là thủ đoạn mà Tây Phương Nhị Thánh đứng sau Linh Sơn đã làm.

Mục đích tự nhiên là dùng huyết nhục của tín đồ Tây phương Phật giáo để nuôi dưỡng Kim Sí Đại Bàng một phen, sau đó dùng Phật lực

tiêm nhiễm dần dần thay đổi thần trí của Kim Sí Đại Bàng.

Khổng Tuyên nhìn bộ dạng đáng thương của Kim Sí Đại Bàng bên cạnh cũng không đành lòng, nhưng thực sự không có cách nào giúp đỡ.

Cấm cố do sư tôn Hoàng Thiên thiết lập, e rằng y phải mất mười vạn năm mới có thể giải khai một chút mấu chốt trong đó.

Khổng Tuyên suy đoán, sư tôn Hoàng Thiên đã không giải khai cấm cố trên người Kim Sí Đại Bàng, tất định có nguyên do trong đó.

Khổng Tuyên cũng không lo Kim Sí Đại Bàng sẽ gặp bất trắc, nếu sư tôn Hoàng Thiên thật sự muốn động thủ, Kim Sí Đại Bàng e rằng đã chết từ lâu rồi.

Nào có cơ hội ở trên Hoa Quả Sơn mà la hét ầm ĩ, vì sư tôn Hoàng Thiên không giải khai cấm cố, Khổng Tuyên cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Kim Sí Đại Bàng kêu la.

Nhưng Khổng Tuyên cũng không phải người vô tình, y bước đến gần Kim Sí Đại Bàng vài bước.

"Đừng vội, không phải ta không muốn giải khai cấm cố, mà thực sự huynh trưởng ta cũng không có cách nào giải khai cấm cố trên người đệ." Khổng Tuyên lắc đầu, nói rõ sự thật rằng y cũng bất lực đối với việc Kim Sí Đại Bàng bị cấm cố thân thể.

Kim Sí Đại Bàng không hiểu, các yêu vương xung quanh cùng Tôn Ngộ Không và những người khác, nghe Khổng Tuyên nói vậy, đều biết thủ đoạn này là do Hoàng Thiên làm.

Từng yêu vương trên mặt đều lộ ra vẻ mặt nửa hiểu nửa không, thực tế thì đều không biết.

Chương 359

Nhưng đã là thủ đoạn do lão sư Hoàng Thiên làm, tất nhiên khẳng định có dụng ý trong đó.

Kim Sí Đại Bàng đang nằm trên đất nghe lời huynh trưởng nói thì sững sờ, ngay sau đó giận dữ từ trong lòng, ác từ gan sinh ra.

"Kẻ nào, kẻ nào dám ra tay với ta Kim Sí Đại Bàng Điêu, đợi ta thoát khốn nhất định sẽ nuốt sống hắn!" Kim Sí Đại Bàng vốn dĩ nghĩ những lời hào hùng của mình sẽ nhận được sự hưởng ứng của các yêu vương xung quanh, không ngờ một câu nói thốt ra lại hoàn toàn chọc giận các yêu vương có mặt.

Hoàng Thiên là ai chứ, là lão sư và sư tôn của tất cả mọi người trên Hoa Quả Sơn.

Kim Sí Đại Bàng vừa chửi, không chỉ chửi mỗi Hoàng Thiên một người, mà còn chửi luôn cả lớn nhỏ yêu quái trên Hoa Quả Sơn một lượt.

Đến Khổng Tuyên cũng đen mặt, bào đệ thì tốt đấy, nhưng cái đầu và cái miệng lại không giống người bình thường cho lắm.

Cái kết cục bây giờ, cũng là họa do miệng của Kim Sí Đại Bàng gây ra.

Các yêu vương xung quanh vốn đang hòa khí vui vẻ, nghe Kim Sí Đại Bàng nói những lời xấc xược như vậy đều lộ ra hung quang trong mắt.

Tôn Ngộ Không và Ngưu Ma Vương, hai phần tử nóng tính nhất, đã làm đầu tàu, dẫn đầu rút binh khí của mình ra.

Có người làm đầu, ngay lập tức tất cả các yêu vương đều hiện ra

binh khí trong tay, mắt thấy một trận đại hội giết yêu sắp sửa khai mở.

Kim Sí Đại Bàng vì biến cố bất ngờ lần nữa mà sợ vỡ mật, thân thể không thể động đậy, nhưng giọng nói của nó bắt đầu run rẩy.

"Các, các vị, có, có hiểu lầm gì không?" Kim Sí Đại Bàng cũng không biết câu nói nào đã chọc giận các yêu vương này, vốn dĩ chúng khá thân thiện với nó, chớp mắt đã như muốn nuốt sống nó.

Khổng Tuyên bất đắc dĩ nhìn Kim Sí Đại Bàng, lại nhìn các yêu vương xung quanh đang trong cơn phẫn nộ.

Khổng Tuyên đã chuẩn bị sẵn, để Kim Sí Đại Bàng ăn một trận đòn trước, sau đó tìm cơ hội cứu nó ra, rồi đi tìm sư tôn Hoàng Thiên xin lỗi để được tha thứ là được rồi.

Khổng Tuyên tuy có thể mang Kim Sí Đại Bàng không chút thương tổn chạy thoát, nhưng lúc này Khổng Tuyên cũng vì vài câu nói của Đại Bàng mà có chút tức giận.

Do đó cũng chuẩn bị để Kim Sí Đại Bàng bị các yêu vương đang phẫn nộ dạy dỗ một trận trước, với tiền đề bảo đảm tính mạng của Kim Sí Đại Bàng, lát nữa sẽ thu lại và mang đi.

Còn về vị trí của sư tôn Hoàng Thiên, Khổng Tuyên biết Hoàng Thiên thực ra đã về từ sớm.

Chỉ là y vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối theo dõi Kim Sí Đại Bàng và các yêu vương, chỉ có điều Khổng Tuyên thủy chung không biết sư tôn đang đánh chủ ý gì.

Khổng Tuyên đã hạ quyết tâm, âm thầm lùi lại vài bước, nhường vị trí cho các yêu vương đang không ngừng tiếp cận phía sau.

Dù sao nhục thân của Kim Sí Đại Bàng cũng đủ cứng, ăn thêm vài trận đòn chắc cũng không thành vấn đề.

Khẽ vuốt cằm, Khổng Tuyên bắt đầu nhắm mắt trầm tư.

Đồng thời một đạo Ngũ sắc thần quang cũng bắt đầu được Khổng Tuyên ngưng tụ, chỉ đợi lát nữa sẽ cứu Kim Sí Đại Bàng ra khỏi tay các yêu vương.

Hổ yêu bị bỏ quên ở một bên, lúc này cũng có chút mắt tròn miệng dẹt.

Vốn dĩ nó nghĩ mọi chuyện đã kết thúc sau khi Khổng Tuyên nhận em trai, không ngờ lại còn có tình tiết tiếp theo.

Hổ yêu tự nhiên cũng nghe những lời trong miệng Kim Sí Đại Bàng, lại thêm lời của Khổng Tuyên, kinh ngạc suy đoán, mọi chuyện dường như cũng không quá khó để giải thích.

Kim Sí Đại Bàng có thể không thấy người đó, nhưng nó thì thấy.

Hổ yêu biết, với thủ đoạn của người đó, cấm cố trên người Kim Sí Đại Bàng cực kỳ có khả năng là do người đó thiết lập.

Không sai, người mà Hổ yêu biết, chính là lão sư của quần yêu Hoa Quả Sơn.

Sư tôn của Tôn Ngộ Không, Huyền Quy và Khổng Tuyên ba người, Hoàng Thiên.

Mắt lộ vẻ đáng thương nhìn Kim Sí Đại Bàng đang dần bị các yêu vương vây thành một vòng tròn.

Hổ yêu cũng chỉ có thể cầu nguyện rằng Kim Sí Đại Bàng có thể cầm cự được một mạng dưới sự vây công của các yêu vương.

Hơn nữa, Hổ yêu cũng đã thấy trước đó, nhục thân của Kim Sí Đại Bàng cực kỳ cường hãn, chống đỡ những đòn tấn công của các yêu vương này hẳn không thành vấn đề.

Chương 360

Dù sao cũng là bào đệ của Khổng Tuyên, cho dù các yêu vương này đang trong cơn giận, cũng sẽ không thật sự động dụng pháp lực.

Cùng lắm là ra tay kín đáo, mượn Kim Sí Đại Bàng để xả giận mà thôi.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Hổ yêu đã nhìn rõ tất cả tiền căn hậu quả.

Thế nhưng dù vậy, vẫn không có ai chuẩn bị để ý đến con Hổ yêu nhỏ bé.

Dù sao trong mắt các yêu vương này, Hổ yêu cũng chỉ là kẻ được Khổng Tuyên tiện đường mang về.

Đặc biệt sau khi biết thân phận của Kim Sí Đại Bàng, cảm giác tồn tại của Hổ yêu càng trở nên nhỏ bé hơn.

Với nhãn giới của các yêu vương này, sao có thể không nhìn thấu căn nguyên của Hổ yêu.

Một con hổ nhỏ bé chỉ thức tỉnh một chút huyết mạch hung thú, so với bào đệ Kim Sí Đại Bàng của Khổng Tuyên.

Bên trong rốt cuộc ai nặng ai nhẹ, có thể nói là nhất mục liễu nhiên.

Hổ yêu ngược lại không cảm thấy thất vọng, mà còn cảm thấy thái độ đối xử như vậy là bình thường.

Giữa yêu quái vốn dĩ võ lực chí thượng, nếu võ lực không được, thì căn nguyên xuất thân cũng khá quan trọng.

Thế nhưng Hổ yêu lại không dính dáng đến cả hai, thực lực không

đáng kể, căn nguyên lại càng vô cùng phổ thông.

Huyết mạch hung thú trên người nó, có lẽ cũng chỉ mạnh hơn một chút so với những yêu binh đang luyện tập dưới Hoa Quả Sơn, cũng xem như vậy.

Thái độ của các yêu vương này, ngược lại càng củng cố quyết tâm trở nên mạnh mẽ của Hổ yêu.

Nó kiên tin, chỉ cần có thể nỗ lực tu luyện, nhất định có thể cần cù bù đắp sự kém cỏi, đến lúc đó cũng sẽ trở thành một phương yêu vương, tung hoành thiên hạ.

Trong mắt lóe lên một tia thần thái, Hổ yêu bắt đầu tự cổ vũ mình.

Ngược lại Kim Sí Đại Bàng ở một bên khác, nhìn các yêu vương đang đến gần hơn, sắc mặt căng thẳng, không biết nói gì.

"Chờ, chờ đã, chúng ta có gì thì nói chuyện đàng hoàng, đừng vội nổi giận!" Kim Sí Đại Bàng vội vàng cất tiếng, muốn khuyên can các yêu vương xung quanh tiếp tục tiến lên.

Thế nhưng Kim Sí Đại Bàng có nói gì đi nữa, vẫn không ngăn cản được bước chân tiến lên của các yêu vương.

"Tiểu tử đừng la hét, đợi lão Ngưu ta đánh ngươi một trận trước đã!" Ngưu Ma Vương trừng mắt, quát lớn một tiếng rồi cây Hỗn Thiết Bổng trong tay trực tiếp bổ thẳng vào đầu Kim Sí Đại Bàng.

"A!" Một câu nói của Kim Sí Đại Bàng còn chưa kịp thốt ra, trực tiếp bị Ngưu Ma Vương một gậy bổ vào đầu.

Lập tức, Kim Sí Đại Bàng bị đánh cho thất điên bát đảo, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, không nhìn rõ gì nữa.

Các yêu vương trong mắt nó, lúc này cũng biến thành đầy trời kim tinh.

Đau thì không đau lắm, Kim Sí Đại Bàng khổ tu ra kim thân không nói làm gì khác, riêng về khả năng chịu đòn thì có thể nói là vô địch.

Đòn tấn công của Ngưu Ma Vương như một tín hiệu, các yêu vương còn lại bao gồm Tôn Ngộ Không cũng không khách khí nữa.

Thay phiên nhau cầm binh khí của mình, các loại đao, thương, kiếm, kích chiếu vào khắp người Kim Sí Đại Bàng mà đánh tới.

Ngay cả Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng không nhàn rỗi, cũng xông lên góp vui, mỗi người tranh thủ lúc sơ hở vung một đòn vào Kim Sí Đại Bàng.

Duy chỉ có Kim Thiền Tử đứng yên tại chỗ, lắc đầu âm thầm bắt đầu niệm Phật văn.

Sau một lát, Khổng Tuyên ở một bên cảm thấy đánh cũng đã kha khá rồi.

Ngay lập tức lập tức ra tay, một đạo Ngũ sắc thần quang giải cứu Kim Sí Đại Bàng ra khỏi vòng vây của các yêu vương.

Bất đắc dĩ nhìn Kim Sí Đại Bàng trên tay tuy chưa biến thành đầu heo, nhưng cũng sắp sửa như vậy, Khổng Tuyên bất đắc dĩ cười.

Trong chớp mắt, một đạo Ngũ sắc thần quang bay đi, biến mất trên Hoa Quả Sơn.

Chương 361

Mang theo Kim Sí Đại Bàng vẫn không thể động đậy, Khổng Tuyên đứng trong mây trên Hoa Quả Sơn.

Khổng Tuyên không rời đi quá xa, vì y biết sư tôn Hoàng Thiên đang ở trên Hoa Quả Sơn, ước chừng lát nữa cũng nên hiện thân rồi.

Khổng Tuyên trầm ngâm một lát, một bóng người xuất hiện bên cạnh y.

Nhìn Kim Sí Đại Bàng đang bất tỉnh trong tay Khổng Tuyên, Hoàng Thiên bất đắc dĩ cười.

Nhận thấy Hoàng Thiên, Khổng Tuyên vội vàng cung kính thỉnh an Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên gật đầu đáp lại, nhìn Khổng Tuyên, Hoàng Thiên nói.

"Thế nào, vừa nãy sư tôn ta không xuất hiện, con có cảm thấy oán trách không?" Khổng Tuyên vội vàng lắc đầu, liên tục nói không dám.

"Sư tôn cười rồi, bào đệ của con sinh tính ương ngạnh, có thể được giáo dục cũng là cực tốt." Hoàng Thiên vui mừng gật đầu, ngay sau đó khẽ điểm ngón tay, hóa giải linh lực cấm cố toàn thân pháp lực của Kim Sí Đại Bàng.

Linh lực thẩm thấu toàn thân Kim Sí Đại Bàng, khiến toàn bộ vết bầm tím do va chạm gây ra trong cơ thể Kim Sí Đại Bàng vừa nãy đều hồi phục gần như hoàn toàn.

Hoàng Thiên cũng tiện tay bổ sung lại phần tóc hói trên đỉnh đầu Kim Sí Đại Bàng, dù sao một thiếu niên yêu quái mà đầu hói đỉnh thì thật sự khó coi.

Nhận sự tư dưỡng của linh lực Hoàng Thiên, toàn thân vết

thương của Kim Sí Đại Bàng đều hồi phục hoàn toàn, không lâu sau thần trí của Kim Sí Đại Bàng cũng theo đó mà thanh tỉnh.

Nhìn Hoàng Thiên không biết từ lúc nào đột nhiên xuất hiện trước mặt, Kim Sí Đại Bàng dường như nhớ lại cảnh bị đánh hội đồng vừa nãy, vội vàng trốn ra sau lưng Khổng Tuyên ở một bên.

Sợ sẽ có người lại xông ra đánh nó một trận.

"Không tệ a, vừa mới nhận em trai mà chớp mắt đã có thể thân mật đến vậy." Hoàng Thiên cười nói, trêu chọc Khổng Tuyên.

Nghe lời Hoàng Thiên, Khổng Tuyên cười khổ một tiếng, nói.

"Sư tôn, đừng trêu chọc đồ nhi nữa, không biết tất cả dụng ý của sư tôn rốt cuộc là gì?" Dưới sự tẩm bổ của linh lực Hoàng Thiên, toàn thân Kim Sí Đại Bàng đã phục hồi hoàn toàn vết thương, chỉ trong chốc lát, thần trí của y cũng dần trở nên thanh tỉnh.

Nhìn Hoàng Thiên không biết từ khi nào đột nhiên xuất hiện trước mặt, Kim Sí Đại Bàng dường như nhớ lại cảnh tượng bị quần ẩu vừa rồi, vội vàng trốn ra phía sau Khổng Tuyên đang đứng bên cạnh.

Y sợ sẽ có người lại xông ra đánh y một trận nữa.

"Không tệ nha, vừa mới nhận đệ đệ mà thoáng cái đã thân mật như vậy rồi." Hoàng Thiên cười nói, trêu chọc Khổng Tuyên.

Nghe Hoàng Thiên nói vậy, Khổng Tuyên cười khổ một tiếng, nói: "Sư tôn, đừng trêu đồ nhi nữa, không biết dụng ý của sư tôn là gì?" Khổng Tuyên nhìn Hoàng Thiên với vẻ kỳ lạ, cuối cùng cũng hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Phía sau, Kim Sí Đại Bàng đang trốn, nghe lời huynh trưởng nói, mắt y tinh quang chợt lóe.

Thò đầu ra từ sau lưng Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng nhìn thanh

niên tuấn tú trước mặt, có chút không dám tin đó chính là vị Võ Thánh Hoàng Thiên trong truyền thuyết, người tự sáng tạo võ đạo mà thành Thánh.

"Sao, không tin ta là Hoàng Thiên sao?" Nhìn Kim Sí Đại Bàng thò đầu ra với ánh mắt nghi ngờ, Hoàng Thiên bật cười ha hả, tùy ý nói: "Ưm, không, không phải.

Chỉ là, ta chưa từng gặp Hoàng Thiên tổ sư, nên…" Kim Sí Đại Bàng lắp bắp nói, y cũng không ngờ chỉ trong một ngày mà lại gặp nhiều chuyện đến vậy.

Đầu tiên là vô duyên vô cớ giao chiến với huynh trưởng, đến giờ Kim Sí Đại Bàng cũng không hiểu vì sao huynh trưởng biết thân phận của y mà vẫn muốn đánh.

Sau đó, huynh trưởng Khổng Tuyên của y sau khi đánh nhau nửa ngày lại bị bắt đi một cách khó hiểu.

Đợi đã, nhìn Hoàng Thiên trước mặt, dù phản ứng có chậm chạp đến mấy thì Kim Sí Đại Bàng lúc này cũng nhận ra có điều không đúng.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy dài trên trán Kim Sí Đại Bàng, y cẩn thận hỏi Hoàng Thiên: "Ưm, ừm… Hoàng Thiên tổ sư, xin hỏi trước đó ở ngoại vi Linh Sơn, không phải ngài ra tay đó chứ?" Nuốt một ngụm nước bọt, Kim Sí Đại Bàng hồi hộp chờ đợi câu trả lời của Hoàng Thiên.

Đây là một chuyện vô cùng quan trọng, nếu thật sự là Hoàng Thiên ra tay, vậy y vạn lần cũng không dám có thái độ như trước.

Nhưng Thánh Nhân trong trời đất, là những tồn tại mạnh mẽ sống lâu không đếm xuể.

Kim Sí Đại Bàng thậm chí bắt đầu cảm thấy, trận đòn vừa rồi

cũng không phải chịu uổng phí.

Dám buông lời vũ nhục Thánh Nhân, tội chết này nếu đổi thành bất kỳ Thánh Nhân nào khác, đều chắc chắn phải chết.

Chương 362

Cũng may vì Khổng Tuyên là đồ đệ của Hoàng Thiên, Kim Sí Đại Bàng là em trai cùng mẹ của Khổng Tuyên, nên không biết không có tội.

Bằng không, nếu là người khác, Hoàng Thiên e rằng sẽ trực tiếp một chiêu khiến y hóa thành tro bụi tiêu tán giữa trời đất, ngay cả khả năng xuống Địa Phủ cũng không tồn tại.

Mặc dù vậy, Kim Sí Đại Bàng vẫn vô cùng hoảng sợ, ngơ ngác nhìn Hoàng Thiên, chỉ chờ đợi y đưa ra câu trả lời.

"Đúng, ta chính là Hoàng Thiên, thế nào?" Hoàng Thiên tuy không để ý những lời Kim Sí Đại Bàng nói trước đó, nhưng đột nhiên lại muốn trêu chọc y, nên cố ý giữ vẻ mặt lạnh lùng nhìn y.

Thấy sắc mặt Hoàng Thiên như vậy, Kim Sí Đại Bàng sợ đến hồn vía lên mây.

Hóa ra lại là Hoàng Thiên tổ sư thật!

Kim Sí Đại Bàng giờ đây chỉ muốn đâm đầu vào đá mà chết, theo lời thừa nhận của Hoàng Thiên, tia hy vọng cuối cùng của y cũng bị hoàn toàn phá tan.

Hoảng hốt nhảy ra từ sau lưng Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng đột ngột quỳ xuống.

Y không ngừng dập đầu về phía Hoàng Thiên, cầu xin Hoàng Thiên có thể tha thứ cho hành vi vô lễ vừa rồi.

Hoàng Thiên cũng không ngờ, tiểu tử này không trêu thì thôi, mà trêu một cái lại làm ra động tác lớn đến vậy.

Nhìn Kim Sí Đại Bàng nước mắt nước mũi chảy ròng, mặt mày

cầu xin, Hoàng Thiên khẽ thở dài.

Ban đầu thấy Kim Sí Đại Bàng đánh nhau với Khổng Tuyên cũng rất uy phong mà, sao thoáng chốc lại biến thành một con sụt sịt thế này.

Hoàng Thiên nhìn dáng vẻ của Đại Bàng, thầm nghĩ không khỏi có chút trêu chọc quá đà rồi.

Kim Sí Đại Bàng tuy cùng ngày sinh với Khổng Tuyên, nhưng y chỉ kế thừa trong não một môn pháp môn tu luyện kim thân ngoài thần thông ra.

Từ khi sinh ra, Kim Sí Đại Bàng đã rơi vào trạng thái giả chết, không ngừng tu luyện môn kim thân này.

Mãi đến vài trăm năm trước, y mới tu luyện kim thân có chút thành tựu, mới bắt đầu xuất môn du ngoạn.

Lúc đầu Kim Sí Đại Bàng có chút tò mò về nhân gian, thường xuyên đi lại khắp nơi phàm trần.

Vài trăm năm qua, Kim Sí Đại Bàng do tu vi chưa đủ, chỉ có thể bay lượn trên các đại Thần Châu với hình dạng bản thể của mình.

Lúc đầu Kim Sí Đại Bàng vui vẻ không thôi, cho đến một lần phát hiện có yêu quái chặn đường ăn thịt người, do tò mò y liền xuống xem.

Vài trăm năm qua, Kim Sí Đại Bàng không ăn một người nào, do đó tu vi của y ngoài việc mỗi ngày nuốt linh khí ra thì tăng trưởng vô cùng chậm chạp.

Nhưng nhìn con tiểu yêu kia, không phải vừa ăn một người thôi sao, mà tu vi liền tăng vọt một đoạn lớn.

Nghĩ vậy, Kim Sí Đại Bàng động lòng.

Y phóng người bay xuống, dựa vào kim thân đánh cho con tiểu yêu kia phục tùng, từ miệng nó biết được tin tức yêu quái ăn thịt người có thể tăng trưởng tu vi.

Bản tính Kim Sí Đại Bàng vốn chưa hoàn thiện, nghe có chuyện tốt như vậy lập tức động lòng.

Sau đó y liền cùng con tiểu yêu kia du ngoạn khắp nơi, không ngừng nuốt chửng phàm nhân để tăng trưởng tu vi, mãi đến gần đây mới đến gần Linh Sơn.

Lúc này Kim Sí Đại Bàng cũng chỉ mới hóa hình được vài trăm năm, nên hình tượng của y mới giống một thiếu niên như vậy.

Hoàng Thiên bất lực nhìn Khổng Tuyên một cái, Khổng Tuyên lập tức hiểu ý, cũng biết tính khí sư tôn, sẽ không thực sự vì một hai câu nói mà nhằm vào người khác.

Y tùy ý đá một cái vào Kim Sí Đại Bàng đang ở bên cạnh, Kim Sí Đại Bàng không hiểu ý nghiêng đầu nhìn Khổng Tuyên, dùng tay lau lau mắt.

“Huynh, huynh trưởng.

Đá ta làm gì?” Nghe Kim Sí Đại Bàng hỏi, Khổng Tuyên xoa xoa trán, cũng có chút bội phục tiểu tử này.

Một cước của y đã trực tiếp giúp Kim Sí Đại Bàng thoát khỏi tư thế quỳ, Kim Sí Đại Bàng bị Khổng Tuyên một cước đá thẳng người, đứng vững vàng trên đám mây.

Với lực đạo lớn như vậy, dù có kim thân hộ thể thì Kim Sí Đại Bàng cũng cảm thấy mông đau nhói.

Chương 363

Nhưng Kim Sí Đại Bàng cuối cùng cũng hiểu được dụng ý của Khổng Tuyên.

Y xoa xoa cái mông đang đau, nhìn Hoàng Thiên trước mặt, lúc này sắc mặt nghiêm nghị của Hoàng Thiên đã biến mất.

Y xoa đầu Kim Sí Đại Bàng như người lớn nhìn con cháu, ánh mắt từ ái.

Hiểu được Hoàng Thiên đã tha thứ cho sự vô tri của mình, Kim Sí Đại Bàng vội vàng chắp tay cúi đầu về phía Hoàng Thiên.

"Đa tạ Hoàng Thiên tổ sư tha thứ!" Kim Sí Đại Bàng thoát chết kêu khẽ một tiếng, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Có thể thoát chết dưới tay Thánh Nhân, chuyện này đủ để Kim Sí Đại Bàng về khoe khoang cả vạn năm rồi.

Kim Sí Đại Bàng cười ngây ngô nhìn Hoàng Thiên, Khổng Tuyên đứng bên cạnh nhìn dáng vẻ ngốc nghếch đó cũng chỉ bất lực lắc đầu.

"Nuôi mà không dạy là lỗi của cha." Kim Sí Đại Bàng và y đều do Phượng Hoàng sinh ra, nhưng đều không nhận được nhiều sự nuôi dưỡng của Phượng Hoàng.

Nên lỗi của cha thì không có, nhưng lỗi của anh thì quả thật có.

Nếu ban đầu khi Khổng Tuyên rời đi mà mang theo tiểu tử ngốc này, e rằng hôm nay Kim Sí Đại Bàng đã không có bộ dạng ngốc nghếch như vậy.

Vì thế, việc Kim Sí Đại Bàng có được như ngày nay, Khổng Tuyên thực ra cũng có một phần trách nhiệm không thể chối cãi.

Đón lấy ánh mắt như nhìn thằng ngốc của Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng đang vui mừng khôn xiết.

Y không nhận ra ý nghĩa trong ánh mắt của huynh trưởng, nhưng nhìn huynh trưởng nhìn mình đầy quan tâm, Kim Sí Đại Bàng cảm thấy trong cơ thể mình như tràn đầy động lực.

Đáng tiếc y không hiểu được ý nghĩa thực sự trong ánh mắt của Khổng Tuyên, bằng không có lẽ y đã mắng mỏ rồi.

Hoàng Thiên đứng một bên khoanh tay, nhìn Kim Sí Đại Bàng đầy vẻ vui mừng, không nói gì mà cứ nhìn chằm chằm.

Kim Sí Đại Bàng đang nhảy nhót vui vẻ, đột nhiên chú ý đến ánh mắt của Hoàng Thiên, tưởng rằng hành động của mình không nhã nhặn, khiến Hoàng Thiên không vui.

Y vội vàng dừng lại, Kim Sí Đại Bàng vừa nói lòng người khó đoán, vừa chạy về phía sau Khổng Tuyên.

Tuy nhiên, khi Kim Sí Đại Bàng vừa định có hành động gì đó, Hoàng Thiên lại cất lời.

"Đợi đã, ta vẫn chưa hoàn toàn tha thứ đâu." Giọng nói lạnh lùng của Hoàng Thiên truyền vào tai Kim Sí Đại Bàng, khiến y cứng đờ người.

Kim Sí Đại Bàng đối diện với đôi mắt lạnh băng lần nữa của Hoàng Thiên.

"Hoàng, Hoàng Thiên tổ sư, chúng ta… chúng ta không còn chuyện gì khác nữa đâu chứ?" Kim Sí Đại Bàng thấp thỏm hỏi, … chẳng phải Hoàng Thiên tổ sư đã tha thứ cho hành vi vô lễ vừa rồi rồi sao.

"Ừm, không cần lo lắng, ta không để tâm đến hành động vô lễ vừa rồi." Nghe Hoàng Thiên trả lời, Kim Sí Đại Bàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nhìn vẻ mặt vẫn lạnh băng của Hoàng Thiên, Kim Sí Đại Bàng tuy không giỏi giao tiếp, nhưng vẫn cảm thấy mọi chuyện dường như không đơn giản như vậy.

Hoàng Thiên lạnh lùng cười một tiếng, nhìn ánh mắt khó hiểu của Kim Sí Đại Bàng, cuối cùng cũng nói ra nguyên do của sự việc.

"Ngươi đã biết ta là Võ Thánh Hoàng Thiên, hẳn cũng biết mối quan hệ giữa Nhân tộc Tam Hoàng và ta, cũng có thể nói là mối quan hệ giữa Nhân tộc và ta chứ." Không sai, Hoàng Thiên đang chuẩn bị tính sổ với Kim Sí Đại Bàng, vì đã ăn thịt nhiều nhân tộc như vậy.

Tuy Kim Sí Đại Bàng là em trai cùng mẹ của Khổng Tuyên, nhưng Hoàng Thiên vẫn khó lòng dung thứ việc Kim Sí Đại Bàng ăn thịt nhiều bách tính vô tội mà không phải chịu bất kỳ hình phạt nào.

"…Hoàng Thiên tổ sư, ta nguyện chịu phạt, xin ngài đừng giết ta!" Kim Sí Đại Bàng lại hoảng loạn, bị Hoàng Thiên dọa như vậy, y thật sự sợ Hoàng Thiên sẽ ra tay chém giết mình tại chỗ.

E rằng ngay cả khi Hoàng Thiên ra tay sát phạt, Khổng Tuyên đứng bên cạnh không những không ngăn cản, mà thậm chí rất có thể sẽ giúp một tay cùng trấn áp y.

Khổng Tuyên nhìn cảnh tượng trước mắt, đúng như Kim Sí Đại Bàng đã nói.

Nếu sư tôn thật sự có yêu cầu, Khổng Tuyên vô cùng sẵn lòng ra tay giúp Hoàng Thiên trấn áp Kim Sí Đại Bàng.

Nhưng Hoàng Thiên là Thánh Nhân, Khổng Tuyên tin rằng nếu Hoàng Thiên thực sự muốn ra tay giết Kim Sí Đại Bàng, nhất định đã giết y từ sớm rồi.

Có lẽ sẽ không nói chuyện nửa ngày với y ở đây.

Chương 364

Nếu sư tôn thật sự có ý định sát phạt Kim Sí Đại Bàng, vậy Khổng Tuyên cũng sẽ lập tức ra tay khuyên ngăn.

Nếu việc khuyên ngăn thực sự không có kết quả, Khổng Tuyên mới bất đắc dĩ ra tay giúp Hoàng Thiên trấn áp Kim Sí Đại Bàng.

Dù sao đối với Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng là một đệ đệ cùng mẹ đã lâu không gặp.

Thực sự nếu so sánh với Hoàng Thiên, thì cuối cùng vẫn kém một bậc.

Kém một bậc, giống như vực sâu thăm thẳm, kéo dài mối quan hệ giữa Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng ra xa.

Đây đều là những tình huống chỉ có thể xảy ra khi Hoàng Thiên quyết ý muốn giết Kim Sí Đại Bàng.

Thực ra căn bản không có sự lựa chọn nào khác, Hoàng Thiên đã nói ra rồi, Kim Sí Đại Bàng bắt buộc phải chọn con đường này.

Bằng không Hoàng Thiên có thể thực sự sẽ tự mình ra tay.

Kim Sí Đại Bàng tuy là một trong những nhân vật trong Tây Du đại kiếp sau này, nhưng trước khi đại kiếp bắt đầu, không ai có thể động đến y.

Nhưng Hoàng Thiên quý là Thánh Nhân, nếu muốn đối phó với một người, đâu cần phải giết người đơn giản như vậy.

Thân là Thánh Nhân Hoàng Thiên, tự nhiên có phương pháp để chỉnh trị Kim Sí Đại Bàng.

Dù sao tất cả đều phải xem lựa chọn cuối cùng của Kim Sí Đại

Bàng.

Hoàng Thiên tuy thực sự không muốn giết Kim Sí Đại Bàng, nhưng nếu Kim Sí Đại Bàng cố chấp không chịu hối cải.

Vậy Hoàng Thiên cũng đành hết cách, chỉ có thể thi triển thủ đoạn cường ngạnh, thay đổi thần trí của Kim Sí Đại Bàng.

Thủ pháp như vậy rất có thể sẽ làm tổn hại linh hải của Kim Sí Đại Bàng, nên Hoàng Thiên không muốn cực đoan, cũng không muốn dùng thủ đoạn này để thao túng Kim Sí Đại Bàng.

Nếu thật sự không được, Hoàng Thiên có lẽ cũng phải học tập thủ đoạn vô sỉ của Tây Phương Nhị Thánh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Dùng pháp lực của bản thân quán đỉnh, bề ngoài là giúp đỡ, nhưng thực chất lại dùng sức mạnh của mình dần dần tiếp quản cơ thể của người nhận sức mạnh.

Cuối cùng, người nhận sức mạnh đó, chỉ sẽ trở thành con rối của người khác, vĩnh viễn bị khống chế bởi người khác.

Hoàng Thiên tự nhận mình không phải kẻ tiểu nhân như vậy, nên không thèm dùng thủ đoạn hạ lưu đó.

Vì thế y đã chọn cho Kim Sí Đại Bàng một cơ hội, một cơ hội có thể thay đổi tâm tính.

Nếu thành công, tâm tính của Kim Sí Đại Bàng nhất định sẽ hoàn toàn thay đổi.

Không còn như bây giờ, giống như một đứa trẻ, tính cách đa biến, hiếu dũng hiếu chiến.

Kim Sí Đại Bàng nhìn huynh trưởng, rồi lại nhìn Hoàng Thiên tổ sư lạnh lùng như sương tuyết trước mặt.

Y nghiến răng siết chặt nắm đấm, hai tay run rẩy, lặng lẽ gật đầu.

“Ta… ta nguyện ý, xin Hoàng Thiên tổ sư thành toàn!” Cúi sâu đầu xuống, Kim Sí Đại Bàng lúc này chỉ cảm thấy muôn vàn sỉ nhục dâng lên trong lòng.

Hoàng Thiên nhìn Kim Sí Đại Bàng bất lực lắc đầu, có lẽ đợi đến khi mọi chuyện lắng xuống, Kim Sí Đại Bàng mới hiểu được khổ tâm của y.

Bên Kim Sí Đại Bàng cuối cùng cũng hạ quyết tâm, Hoàng Thiên cũng cuối cùng có thể bắt đầu thi triển.

Ngón tay không ngừng lướt động, từng phù văn huyền bí ảo diệu chợt hiện ra trước mặt Hoàng Thiên.

Vô số linh khí ồ ạt tràn về phía Hoàng Thiên, một phù lục huyền diệu khó lường, từ từ bắt đầu hiện ra giữa không trung.

Cảm nhận áp lực mà phù lục trước mặt tạo ra, Kim Sí Đại Bàng cảm thấy toàn thân run rẩy.

Tuy chưa từng nghe nói có thứ gì có thể biến một yêu quái thành nhân loại, đặc biệt là loại yêu quái có huyết mạch nồng hậu, căn nguyên phi phàm như vậy.

Yêu quái sơn dã bình thường, có lẽ có thể được tiên nhân tùy tiện điểm hóa mà thoái đi yêu thể.

Chương 365

Nhưng loại yêu quái xuất thân phi phàm, căn nguyên cường đại như Kim Sí Đại Bàng, thì có thể nói là khó lòng thoát thai hoán cốt.

Đặc biệt Kim Sí Đại Bàng lại tu luyện kim thân hộ thể, càng khó để cơ thể y biến thành phàm thể.

Hơn nữa, nếu khôi phục thân phận phàm nhân, toàn bộ tu vi của Kim Sí Đại Bàng, bao gồm cả kim thân đều sẽ hóa thành hư vô.

Nếu muốn tu luyện lại, chỉ có thể bắt đầu từ đầu.

Kim Sí Đại Bàng lúc này chỉ cảm thấy hai chân run rẩy, cảm nhận áp lực truyền đến từ phù lục không ngừng ngưng tụ trong tay Hoàng Thiên tổ sư trước mặt.

Kim Sí Đại Bàng không dám không tin Hoàng Thiên tổ sư trước mặt, rằng y không có thực lực để biến mình thành phàm nhân.

Lúc này, Khổng Tuyên đứng bên cạnh quan sát, nhìn sư tôn Hoàng Thiên không ngừng câu họa phù lục, trong mắt y cũng lóe lên một tia kiêng dè.

Ngay cả đại tu sĩ như Khổng Tuyên, đối mặt với phù lục mà Hoàng Thiên câu họa ra, vẫn cảm thấy một loại uy áp bức người.

Không đợi một lời nào, Hoàng Thiên đã nhanh chóng hoàn thành việc câu họa phù lục trong tay.

Vẻ mặt lạnh lùng không hề biến sắc, Hoàng Thiên khẽ động tay, phù lục liền bay thẳng vào não Kim Sí Đại Bàng.

Kim Sí Đại Bàng chỉ kịp kêu thảm một tiếng, căn bản không thể ngăn cản, phù lục trong nháy mắt đã bay vào não y.

Ngay khi phù lục nhập não, Kim Sí Đại Bàng kêu thảm thiết.

Khổng Tuyên đứng một bên không đành lòng nhìn đệ đệ mình thê thảm như vậy, ngón tay khẽ động, muốn đánh ngất Đại Bàng đi.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên ngón tay khẽ động, vô số linh lực tập trung vào đầu ngón tay Khổng Tuyên, dập tắt pháp lực đang ngưng tụ trên tay y.

"Đừng vội, vi sư tự nhiên có cân nhắc." Nghe được giọng nói của Hoàng Thiên, Khổng Tuyên chỉ đành bất lực nhẫn nhịn, lắng nghe tiếng kêu không ngừng của Kim Sí Đại Bàng.

Tuy nhiên, tiếng kêu nhanh chóng dừng lại, Kim Sí Đại Bàng lại chìm vào giấc ngủ say.

Không một tiếng động, Kim Sí Đại Bàng nặng nề nằm trên đám mây mà ngủ thiếp đi.

Thấy đệ đệ Kim Sí Đại Bàng ngủ say như vậy, Khổng Tuyên cũng từ từ thở phào nhẹ nhõm.

"Sư tôn, ngài chuẩn bị biến y thành phàm nhân sao?" Khổng Tuyên lúc này mới có cơ hội mở lời, nhẹ nhàng hỏi Hoàng Thiên.

Dáng vẻ nhẹ nhàng của Khổng Tuyên, dường như sợ làm Kim Sí Đại Bàng tỉnh giấc.

Hoàng Thiên lắc đầu, cười nói: "Đã biến thành người rồi." "Ừm?" Khổng Tuyên nghe câu trả lời của sư tôn Hoàng Thiên, có chút không hiểu ý, khẽ ừ một tiếng rồi nhìn Hoàng Thiên.

"Ha ha, con không biết cũng phải, thực ra ta không có ý định biến Kim Sí Đại Bàng thành phàm nhân." Dù sao nếu biến thành phàm nhân, Hoàng Thiên lại đâu có thời gian để bồi dưỡng nữa, lúc đó chỉ khiến mọi chuyện trở nên phiền phức hơn mà thôi.

“Ưm, vậy không biết sư tôn định làm thế nào, chẳng lẽ cũng định…?” Khổng Tuyên nhìn sư tôn Hoàng Thiên, theo bản năng suy đoán.

Chẳng lẽ sư tôn cũng muốn học Tây Phương Nhị Thánh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, lén lút động tay động chân trong cơ thể Kim Sí Đại Bàng sao.

Dường như đoán được suy nghĩ trong lòng Khổng Tuyên, Hoàng Thiên lắc đầu, cười khổ nói: “Sao, trong mắt con, sư phụ ta lại giống hai kẻ vô sỉ ngốc lừa kia sao?” Một câu nói của Hoàng Thiên khiến Khổng Tuyên giật mình, nhìn dáng vẻ sư phụ, Khổng Tuyên vội vàng đáp lại.

“Không dám, đồ nhi sao dám vọng nghị sư tôn, chỉ là đồ nhi thật sự không đoán ra, sư tôn rốt cuộc muốn làm gì?” Đón lấy ánh mắt của Khổng Tuyên, Hoàng Thiên cười thần bí, rồi vung tay lên.

Một đạo linh quang từ tay Hoàng Thiên ngưng tụ, rơi xuống người Kim Sí Đại Bàng.

Theo linh quang của Hoàng Thiên rơi xuống, trên người Kim Sí Đại Bàng đang ngủ say đột nhiên phát ra một đạo hào quang.

Sau đó, một tấm gương như mặt nước, từ từ ngưng hiện ra trước mặt Kim Sí Đại Bàng.

Chỉ thấy trong gương, một đứa bé sơ sinh trên người còn vương những sợi máu đang được một thiếu nữ ăn mặc như nha hoàn bế trên tay, đưa cho một người đàn ông trung niên bụng phệ, dáng vẻ thương nhân.

Lúc đầu Khổng Tuyên có chút không hiểu ý nghĩa trong đó, mãi đến khi nhìn đứa bé kia, mới chợt vỡ lẽ.

Nhìn đứa bé trong gương nước, với đôi mắt linh động, Khổng

Tuyên dường như đã biết ý đồ của sư tôn Hoàng Thiên.

Chương 366

"Sư tôn, pháp này thật sự có tác dụng sao?" Khổng Tuyên đã hoàn toàn hiểu rõ, nhìn Kim Sí Đại Bàng vừa không cần biến thành phàm nhân, cũng không cần bị người khác khống chế.

Sư tôn Hoàng Thiên có thể dùng pháp này để thay đổi tính cách của Kim Sí Đại Bàng.

Khổng Tuyên nhìn Kim Sí Đại Bàng đang ngủ say, có chút lo lắng lỡ Kim Sí Đại Bàng đột nhiên tỉnh dậy, chẳng phải sẽ công cốc sao.

Hoàng Thiên nhìn dáng vẻ lo lắng của Khổng Tuyên khẽ cười, cho y một liều thuốc trấn an.

"Đừng sợ, đồ nhi à, con nghĩ ta vừa rồi câu họa nửa ngày phù lục để làm gì chứ?" Khổng Tuyên nghe xong liền yên tâm, bản lĩnh của sư tôn tự nhiên y biết rõ.

Vì Hoàng Thiên đã đảm bảo, vậy thì kế hoạch này chắc chắn sẽ thành công không lo lắng.

Hoàng Thiên quả thật không lừa Khổng Tuyên, thủ thuật pháp của y quả thật vô cùng mạnh mẽ.

Chú hôn mê mà y thi triển, là loại đã được cải tiến, lực lượng bên ngoài muốn phá giải cần có bốn người có thực lực tương đương Hoàng Thiên cùng nhau thi pháp mới có thể phá giải.

Với thực lực tương đương Hoàng Thiên, ít nhất cũng phải ở giai đoạn Thánh Nhân.

Thử hỏi thiên hạ, Thánh Nhân nào lại rảnh rỗi đi phá giải một chú trầm thụy, lại còn tập hợp đủ bốn Thánh Nhân.

Hoàng Thiên có được pháp thuật này, cũng nhờ từng tổng kết kinh

nghiệm từ sự kiện Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên bị phá trong Phong Thần đại chiến.

Chú hôn mê mà Hoàng Thiên thi triển thì khác rồi, tác dụng nhỏ, có lẽ khi thật sự dùng ra rồi người khác muốn tìm người cũng phải mất nửa ngày.

Quan trọng hơn, chú hôn mê của Hoàng Thiên chỉ có thể sử dụng cho những người dưới cảnh giới của y.

Đồng giai Thánh Nhân sẽ không bị ảnh hưởng.

Cũng chính nhờ hiệu quả này, khiến Hoàng Thiên tin tưởng rằng sẽ không thực sự có ai rảnh rỗi đến mức chuyên đi phá giải chú hôn mê này.

Dù sao những thứ không uy hiếp đến Thánh Nhân, họ cũng lười xử lý.

Nghĩ vậy, Hoàng Thiên cảm thấy nếu cứ để giấc mơ của Kim Sí Đại Bàng tự nhiên phát triển, cuối cùng sẽ thiếu một chút cảm giác.

Vì vậy Hoàng Thiên thần tư khẽ động, lấy một chút linh huyết của Khổng Tuyên, nhỏ vào thủy kính trước mặt Kim Sí Đại Bàng.

Khổng Tuyên vẻ mặt không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhìn Hoàng Thiên thi pháp.

Linh huyết của Khổng Tuyên vừa nhỏ xuống mặt kính, thủy kính như có cảm ứng, bắt đầu rung động điên cuồng.

Sự rung động kịch liệt khiến hình ảnh trong thủy kính nhất thời không thể nhìn rõ.

Sắc mặt Hoàng Thiên không đổi, ngón tay khẽ điểm một cái, một đạo linh quang trong nháy mắt bay vào thủy kính, ổn định lại mặt kính đang hỗn loạn.

Lần này không chỉ hình ảnh, mà cả âm thanh cũng có thể truyền ra từ thủy kính.

Hoàng Thiên nhân tiện nâng cấp thủy kính, để y và đồ đệ có thể xem thoải mái hơn một chút.

Trong thủy kính, nha hoàn ăn mặc như thị nữ kia, đang không ngừng chúc mừng người thương nhân trung niên bụng phệ.

Đột nhiên, một tiếng khóc oa oa vang lên từ trong phòng.

Người đàn ông trung niên bụng phệ hơi ngạc nhiên, sau đó lại thấy một nha hoàn khác từ trong phòng bế ra một đứa bé.

"Lão gia, chúc mừng, lại là một nam đinh nữa." Thương nhân trung niên bụng phệ nước mắt lưng tròng nhìn hai đứa bé, ngửa mặt lên trời kêu dài một tiếng rồi bật khóc nức nở.

Ngoài thủy kính, Khổng Tuyên nhìn nội dung bên trong, bất lực nhìn Hoàng Thiên.

"Sư tôn, có cần thiết không, lại thêm cả con vào." Hoàng Thiên cười thần bí, nhìn Khổng Tuyên nói: "Đồ nhi, con sẽ đóng một vai trò quan trọng đó, không thêm vào thì vạn lần không được." Nhìn biểu cảm thần thần bí bí của Hoàng Thiên, Khổng Tuyên chỉ đành đáp lại bằng một nụ cười bất lực.

Hoàng Thiên đã nói vậy, chắc chắn có nguyên nhân trong đó.

Khổng Tuyên cũng chỉ đành âm thầm chấp nhận.

Chương 367

Hai sư đồ cứ thế đứng trên đám mây, yên lặng nhìn trong thủy kính, Kim Sí Đại Bàng từng chút từng chút trưởng thành.

Ngay khi Kim Sí Đại Bàng mở mắt, y chỉ cảm thấy trước mắt sáng lòa, chói mắt.

Sau đó còn chưa biết chuyện gì, y đã bị người ta lôi ra ngoài.

Vẻ mặt ngơ ngác nhìn người phụ nữ già không hề quen biết trước mặt, Kim Sí Đại Bàng vừa giãy giụa, lại cảm thấy toàn thân vô lực, ngay cả động đậy cũng không thể.

Kim Sí Đại Bàng chưa hiểu rõ tình hình, y nghĩ rằng lại bị Hoàng Thiên tổ sư cấm cố pháp lực, nhìn xung quanh một lượt lại phát hiện mình đang ở trong một căn phòng chưa từng thấy.

Đột nhiên, từ ngoài cửa bước vào một thiếu nữ ăn mặc như thị nữ, Kim Sí Đại Bàng lạnh lùng nhìn, không nói một lời.

Tuy nhiên, lúc này, người phụ nữ già đang bế Kim Sí Đại Bàng bên cạnh nhìn y nhíu mày.

Sau đó liền lật Kim Sí Đại Bàng lại, Kim Sí Đại Bàng toàn thân vô lực, chỉ có thể mặc cho người phụ nữ già làm gì thì làm.

Chỉ thấy bàn tay của người phụ nữ già rơi xuống, một cái tát mạnh giáng xuống mông Kim Sí Đại Bàng.

Cảm nhận đau đớn truyền đến từ mông, cơ thể nhỏ bé của Kim Sí Đại Bàng căn bản khó lòng nhẫn nại, y chỉ có thể khóc thét lên.

Thấy tiểu thiếu gia nhà mình cuối cùng cũng khóc thành tiếng, người phụ nữ già mới yên tâm, giao Kim Sí Đại Bàng cho thị nữ bên cạnh.

Khi được thị nữ bế, đầu óc cứng nhắc của Kim Sí Đại Bàng cũng cuối cùng phát hiện ra điều không đúng.

Y cúi đầu nhìn xuống, Kim Sí Đại Bàng mới phát hiện trên người mình còn vương những vệt máu chưa khô.

Kim Sí Đại Bàng chú ý, trên người y khô cứng, thậm chí còn cảm thấy hơi lạnh.

Kim Sí Đại Bàng cuối cùng cũng hoảng loạn, nhìn cơ thể của mình, da dẻ nhăn nheo vô cùng khó coi.

Kim Sí Đại Bàng cứ thế được bế ra khỏi phòng, đến giữa sân.

Vừa ra ngoài, Kim Sí Đại Bàng thấy một người đàn ông trung niên bụng phệ đang đi đi lại lại không ngừng, dường như có chuyện gấp gáp.

Sau đó, người đàn ông trung niên bụng phệ, ngay khi nhìn thấy Kim Sí Đại Bàng, mắt y tinh quang chợt lóe, liền lao đến.

Với một ánh mắt mà Kim Sí Đại Bàng chưa từng thấy, y cứ thế nhìn chằm chằm Kim Sí Đại Bàng.

Kim Sí Đại Bàng chưa từng thấy ánh mắt như vậy, cũng chưa từng bị bất kỳ phàm nhân nào nhìn chằm chằm lâu như thế, nên Kim Sí Đại Bàng chỉ cảm thấy không thoải mái.

Ngay khi Kim Sí Đại Bàng đang suy nghĩ về tình cảnh hiện tại của mình, đột nhiên nghe thấy từ trong căn phòng bên cạnh lại truyền ra một tiếng khóc lớn vang dội.

Sau đó, một đứa bé nữa lại được một thiếu nữ thị nữ bế ra ngoài.

Kim Sí Đại Bàng nhìn đứa bé bên cạnh, đột nhiên cảm thấy có điều không đúng.

Nét mặt giữa đôi lông mày của đứa bé, dù gương mặt chưa phát

triển hoàn toàn, nhưng lại có chút tương tự với huynh trưởng Khổng Tuyên của Kim Sí Đại Bàng.

Kim Sí Đại Bàng lập tức đứng sững tại chỗ, ngay cả người đàn ông trung niên bụng phệ bên cạnh cũng không thèm để ý.

Y đương nhiên nhớ rõ những chuyện xảy ra trên đám mây trước đó, cũng suy đoán rằng mình hẳn đã bị Hoàng Thiên tổ sư biến thành phàm nhân.

Bị đầu thai chuyển thế, trực tiếp trở thành một phàm nhân.

Nhìn thủ đoạn của Hoàng Thiên tổ sư quả thật không tầm thường, lại có thể dễ dàng lấy linh hồn của mình ra khỏi kim thân, sau đó đầu thai vào luân hồi mà không làm tổn thương ký ức.

Nhưng Kim Sí Đại Bàng không hiểu, đứa bé bên cạnh là sao, lại tương tự với huynh trưởng Khổng Tuyên của mình đến vậy.

Kim Sí Đại Bàng tự thấy mình sẽ không nhận lầm, đứa bé kia tuyệt đối là huynh trưởng Khổng Tuyên của y.

Tuy đứa bé mặt mày nhăn nheo, nhưng Kim Sí Đại Bàng tuyệt đối không thể nhận lầm.

Trên người đứa bé có thần thái giống Khổng Tuyên, y cảm nhận được khí tức vô cùng tương tự với huynh trưởng.

Chương 368

Trong cõi vô hình, Kim Sí Đại Bàng có thể cảm nhận được mình và đứa bé dường như có một mối liên hệ nào đó.

Ngoài thủy kính, Hoàng Thiên đang mãn nguyện nhìn hình ảnh bên trong.

Với chú trầm thụy đã thi triển, Hoàng Thiên tự nhiên cũng có thể tự tay thiết lập mọi thứ trong giấc mơ của Kim Sí Đại Bàng.

Đứa bé có tướng mạo giống Khổng Tuyên, chính là do Hoàng Thiên tự tay sắp đặt.

Để có thể xác định chính xác, Hoàng Thiên đã bảo Khổng Tuyên giao ra một đạo linh huyết, hòa vào đó.

Với tầng tầng bố cục như vậy, Hoàng Thiên không tin Kim Sí Đại Bàng sẽ không nảy sinh cảm giác thuộc về thế giới giấc mơ này.

Hoàng Thiên cũng lo lắng, nếu Kim Sí Đại Bàng kiên quyết không hối cải, vậy e rằng Kim Sí Đại Bàng sẽ ngủ cả đời.

Hoàng Thiên ban đầu đã nói, chú hôn mê không có bốn Thánh Nhân cùng ra tay thì không thể phá giải.

Hiệu quả này, đối với người thi thuật, cũng có hiệu lực tương tự.

Tức là Hoàng Thiên muốn phá trận từ bên ngoài, cũng cần phải tìm thêm bốn Thánh Nhân cùng cảnh giới, mới có thể giải trừ chú hôn mê trên người Kim Sí Đại Bàng.

Hoàng Thiên cũng đành hết cách, không muốn cưỡng ép thao túng Kim Sí Đại Bàng, chỉ có thể dùng hạ sách này.

Dù sao chỉ cần Kim Sí Đại Bàng có lòng hối cải, chú hôn mê sẽ tự

động thức tỉnh y, ngược lại thì sẽ vĩnh viễn chìm đắm trong đó.

Nếu Kim Sí Đại Bàng thực sự muốn vĩnh viễn trầm thụy bên trong, Hoàng Thiên chỉ có thể phái một yêu quái, giả dạng Kim Sí Đại Bàng để tham gia một kiếp nạn trong Tây Du đại kiếp sau này.

Hiện tại Hoàng Thiên cũng chỉ có thể đặt hy vọng, vào việc Kim Sí Đại Bàng có thể tranh khí một chút, sớm thoát ra khỏi thế giới giấc mơ.

Chú trầm thụy trước khi thi triển, có thể do người thi thuật quy định điều kiện thức tỉnh.

Điều kiện mà Hoàng Thiên thiết lập, là khi Kim Sí Đại Bàng thật sự có lòng hối cải đối với nhân loại, chú hôn mê mới tự động giải trừ, để Kim Sí Đại Bàng trở lại nhân thế.

Hoàng Thiên thở dài một tiếng, hiện tại ai cũng không thể giúp Kim Sí Đại Bàng, người có thể giúp y, chỉ có chính bản thân y.

Lắc đầu, Hoàng Thiên lại một lần nữa nhìn chằm chằm vào thủy kính.

Chỉ thấy trong thủy kính, Kim Sí Đại Bàng đang tỉ mỉ quan sát Khổng Tuyên trong thế giới giấc mơ đó.

Không phải Khổng Tuyên biểu hiện như một đứa trẻ thật sự, nhìn ngó khắp nơi, tay chân cũng không ngừng động đậy lung tung.

Kim Sí Đại Bàng nhìn một lúc, cuối cùng trong lòng cũng có vài phần suy đoán.

Rất có khả năng Khổng Tuyên bất mãn với sự sắp xếp của Hoàng Thiên tổ sư, nên mới bị Hoàng Thiên tổ sư trong cơn thịnh nộ tống vào luân hồi.

Và trùng hợp thay, hai huynh đệ lại đầu thai vào cùng một nhà.

Chỉ là không biết vì sao, huynh trưởng này, nhìn cứ như không biết gì cả.

Nhìn đôi mắt y tuy trong trẻo, nhưng lại không hề có cảm giác linh động nào cả, hoàn toàn là dáng vẻ của một đứa bé.

Kim Sí Đại Bàng thở dài thườn thượt, nhìn không chỉ mình bị ném vào luân hồi, mà huynh trưởng kia, ngay cả ký ức cũng bị phong ấn.

Ban đầu Kim Sí Đại Bàng có chút hưng phấn, huynh trưởng của mình lại cũng bị ném vào luân hồi, lại còn đầu thai cùng một nhà, hai người hẳn có thể tương trợ lẫn nhau, cùng nhau trưởng thành.

Nào ngờ lại là một huynh trưởng bị giảm bản.

Nhưng cũng không sao, Khổng Tuyên không có ký ức, đối với Kim Sí Đại Bàng hiện tại lại có tác dụng.

Hơn nữa, nhìn Khổng Tuyên đang bi bô ê a bên cạnh, Kim Sí Đại Bàng không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

Huynh trưởng cuối cùng vẫn có tình huynh đệ với mình mà, quả nhiên dáng vẻ trước mặt Hoàng Thiên tổ sư chỉ là diễn kịch thôi.

Kim Sí Đại Bàng mặt lộ vẻ mỉm cười nhìn đứa bé Khổng Tuyên bên cạnh, y càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Chương 369

Đột nhiên, dường như bị ánh mắt nhìn chằm chằm của Kim Sí Đại Bàng dọa sợ.

Đứa bé Khổng Tuyên đột nhiên khóc lớn, nhìn huynh trưởng đột nhiên khóc, Kim Sí Đại Bàng nhất thời cũng hoảng loạn, không biết phải làm sao.

May mà thị nữ bên cạnh kịp thời an ủi, đứa bé Khổng Tuyên nhanh chóng không còn quấy khóc nữa.

Người thương nhân trung niên nước mắt lưng tròng bên cạnh, lúc này nước mắt cũng đã sắp cạn.

Y một tay ôm hai đứa bé vào lòng, nhìn Kim Sí Đại Bàng và đứa bé Khổng Tuyên, trong mắt lóe lên vẻ suy tư.

"Ừm… hai huynh đệ sinh ra ở Khổng phủ ta, cũng là phúc phận của Khổng Tước ta rồi.

Đã vậy, gọi Khổng Tuyên,…" Người thương nhân trung niên trước tiên xác định tên cho đứa bé Khổng Tuyên, vẫn gọi là Khổng Tuyên.

Tiếp theo, đến lượt Kim Sí Đại Bàng, Khổng Tước do dự, dường như đang suy nghĩ nên đặt tên gì cho Kim Sí Đại Bàng.

Đột nhiên một đạo linh quang chợt đến trong lòng, người đàn ông trung niên giơ hai đứa bé lên, thuận theo ánh nắng nói: "Vậy gọi là Khổng Vân Bằng đi, vi phụ hy vọng sau này con có thể tùy gió trực bát vạn dặm, chấn cánh bay cao vạn dặm mây!" Người đàn ông trung niên cười ha hả, sau đó giao hai đứa bé cho thị nữ bên cạnh, rồi vội vàng chạy vào nhà, bắt đầu hỏi thăm sức khỏe phu nhân.

“Khổng Vân Bằng sao…” Kim Sí Đại Bàng, cũng chính là Khổng Vân Bằng hiện tại, trong lòng niệm vài lần cái tên này.

“Chấn cánh bay cao vạn dặm mây… Tên không tệ, vậy ta miễn cưỡng dùng vậy.” Đột nhiên, Khổng Vân Bằng cảm thấy một cơn buồn ngủ sâu sắc ập đến, khi sắp nhắm mắt, Khổng Vân Bằng nhìn thấy đứa bé Khổng Tuyên bên cạnh.

Mười sáu năm sau, trong Khổng gia đại viện, một thiếu niên anh vũ đang vung vẩy một cây côn gỗ dài, cây côn trong tay thiếu niên vũ kín kẽ không kẽ hở.

Hắn cứ luyện mãi một lúc lâu, thiếu niên mới hạ cây côn dài trong tay xuống, tùy tiện lấy khăn mặt bên cạnh lau đi những giọt mồ hôi trên trán.

Thiếu niên đó chính là Khổng Vân Bằng tự cho mình là chuyển thế đầu thai, cũng chính là Kim Sí Đại Bàng.

Lúc này đã trôi qua tròn mười sáu năm kể từ khi y chuyển thế.

Trong mười sáu năm, tâm tính của Khổng Vân Bằng không chỉ có nửa phần đề thăng, mà còn có sự thay đổi lớn về mặt tầng thứ.

Ít nhất hiện tại dù thế nào, y cũng không ăn thịt người nữa rồi.

Thật đấy, muốn bắt người ra ăn, y cũng không ăn nổi.

Trải qua mười sáu năm giáo dục, Kim Sí Đại Bàng hiện tại ít nhất cũng đã hiểu được nhân nghĩa lễ trí tín cơ bản nhất.

Còn Khổng Tuyên chuyển thế cùng, thì cả ngày lông bông, cũng không biết luyện võ.

Mỗi ngày ở trong thành quanh quẩn ở sòng bạc và các nơi phong tình khác, đúng là một bộ dạng nhị thế tổ phàm nhân.

Kim Sí Đại Bàng trước đây, cũng chính là Khổng Vân Bằng khi du

lịch phàm gian, cũng không ít lần thấy loại phàm nhân như vậy.

Cuối cùng những người này đa phần đều phá tán hết tiền tiết kiệm của gia đình, cuối cùng rơi vào một kết cục thảm đạm.

Lúc đó Khổng Vân Bằng, lại không có cảm xúc đồng cảm như bây giờ.

Lúc đó, y cùng lắm chỉ là một khách qua đường nhân gian.

Mọi chuyện xảy ra trên người mọi người, đều không liên quan gì đến vị khán giả đó.

Hiện tại thì khác, hiện tại y cũng đã trở thành một phần trong những cảnh tượng mà mình đã từng xem.

Lúc đó y cũng cảm thấy, có một đứa con phá gia chi tử như vậy, sẽ gây thêm bao nhiêu gánh nặng cho gia đình.

Bất lực lắc đầu, Khổng Vân Bằng vác cây côn gỗ dài, gọi vài gia đinh, sau đó bước ra khỏi nhà, chuẩn bị đi bắt Khổng Tuyên về.

Vài người cùng đi đến bên ngoài một sòng bạc, bên trong sòng bạc người đông như mắc cửi, trên biển hiệu bên ngoài vẽ một chữ "Đổ" thật to, như thể sợ người khác không biết đó là sòng bạc vậy.

Mười sáu năm qua, từ khi Khổng Tuyên dính vào cờ bạc, Khổng Vân Bằng không ít lần đến sòng bạc tìm y.

Đối với sòng bạc, Khổng Vân Bằng cũng là khách quen rồi, nên những người ở cửa cũng không ngăn cản, trực tiếp cho Khổng Vân Bằng đi vào.

Chương 370

Vài năm trước họ cũng từng thử ngăn cản, nhưng kết quả là bị Khổng Vân Bằng mười hai tuổi đánh cho một trận.

Có bài học kinh nghiệm họ liền nghĩ rằng do người không đủ, mãi đến khi Khổng Vân Bằng một mình đánh gục hai mươi người, họ mới nhận thức rõ ràng sự khác biệt giữa mình và Khổng Vân Bằng.

Còn Khổng Vân Bằng thì, vì trước khi chuyển thế, khi còn là Kim Sí Đại Bàng, y căn bản không học tiên môn thuật pháp.

Vừa chuyển thế, không có công pháp tu luyện nào có thể dùng, bất đắc dĩ y chỉ có thể dùng võ học phàm gian mà y đã thấy khi du lịch nhân gian vài trăm năm trước để tạm dùng.

Hiện tại Khổng Vân Bằng, chỉ hy vọng Hoàng Thiên tổ sư có thể nhanh chóng tìm thấy mình, sau đó cứu mình khỏi biển lửa, để mình có thể khôi phục lại yêu thân.

Lắc đầu, Khổng Vân Bằng bước vào sòng bạc.

Trong sòng bạc tràn ngập đủ loại mùi mồ hôi hôi thối, đã mấy năm rồi, mỗi lần đều khiến Khổng Vân Bằng cảm thấy không thích nghi được.

Khổng Vân Bằng hiện tại chỉ muốn nhanh chóng tìm được Khổng Tuyên về, sau đó đưa y về nhà.

Mười sáu năm qua, thái độ của Khổng Vân Bằng đối với Khổng Tuyên vô cùng kỳ diệu, y căn bản không xem Khổng Tuyên là đệ đệ của mình, ngược lại xem y là ca ca của mình.

Nhưng toàn bộ người Khổng gia đều biết, Khổng Vân Bằng mới là người sinh ra trước.

Đối với chuyện này, Khổng Vân Bằng không hề giải thích, bằng không e rằng sẽ dọa chết những phàm nhân này.

Hai huynh đệ đều là con của Phượng Hoàng, lúc này chẳng qua là tạm trú trong nhà người phàm.

Còn về chuyện chiếm dụng thân thể đứa trẻ, chỉ có thể đợi sau này nói một tiếng xin lỗi vậy.

Bản tính Khổng Vân Bằng không phải là kẻ ác, chỉ là thiếu sự quản giáo.

Giờ đây được giáo dục mười sáu năm, y cũng đã hiểu rõ quy tắc đối nhân xử thế.

Vì thế hiện tại đối với những người Khổng gia bị chiếm thân thể, y chỉ có một chút cảm giác áy náy.

Còn về những tình cảm khác, không phải là hoàn toàn không có, nhưng vô cùng nhạt nhòa.

Toàn bộ Khổng gia trừ Khổng Tuyên ra, người duy nhất khiến Khổng Vân Bằng, kẻ chuyển thế từ Kim Sí Đại Bàng, cảm thấy có chút tình cảm.

Cũng là hai vị lão phụ lão mẫu đó, ngoài ra toàn bộ người Khổng gia, đối với Khổng Vân Bằng đều như khách.

Lắc đầu, Khổng Vân Bằng quét mắt một lượt, cuối cùng trên một bàn đánh bạc thấy được người ca ca đã mất ký ức của mình, Khổng Tuyên.

Chỉ thấy thiếu niên Khổng Tuyên đứng trên bàn, tuổi tuy chỉ mười sáu, nhưng ngũ quan đã nở ra.

Thiếu niên Khổng Tuyên với dung mạo anh tuấn, cũng rất được nhiều tiểu thư khuê các trong thành yêu thích.

Đáng tiếc, do phẩm hạnh của thiếu niên Khổng Tuyên không đủ tốt, nên những tiểu thư khuê các đó đều không thể chấp nhận Khổng Tuyên.

Nếu Khổng Tuyên có thể bỏ được những thói hư tật xấu, ngưỡng cửa Khổng gia đã sớm bị giẫm đạp bằng rồi.

Khổng Vân Bằng nhìn thiếu niên Khổng Tuyên đang đánh bạc một cách sảng khoái bên kia, mày nhíu chặt, xông đến trực tiếp kéo người bên cạnh bàn bạc ra.

Y một tay kéo thiếu niên Khổng Tuyên xuống khỏi bàn bạc, Khổng Vân Bằng có chút hận sắt không thành thép nhìn thiếu niên Khổng Tuyên.

Y và Khổng Tuyên đều là những nhân vật thần tiên trên trời, sao lại có thể bất kham đến vậy, ở đây chỉ chơi trò chơi cờ bạc của một đám phàm nhân.

Khổng Vân Bằng vì chuyện này mà hận sắt không thành thép nhìn thiếu niên Khổng Tuyên, nhưng trong mắt những người khác, Khổng Vân Bằng thấy đệ đệ không học vấn nên mới như vậy.

Cũng chính vì thế, Khổng Vân Bằng luôn rất có danh tiếng trong thành.

Không ít người đều coi trọng Khổng Vân Bằng ở điểm có hiếu tâm một chút, thường xuyên có người mai mối mang sính lễ đến tận cửa, hy vọng có thể kết một đoạn lương duyên với đại công tử Khổng gia, cũng chính là Khổng Vân Bằng.

Dù sao Khổng Vân Bằng hiện tại đã mười sáu tuổi, theo lẽ thường cũng đến tuổi thành gia rồi.

Nhưng Khổng Vân Bằng lại không muốn dính dáng đến phàm nhân ở phàm gian, điều y muốn làm là nỗ lực tu hành.

Chương 371

Đợi thêm vài năm nữa, y sẽ phải đi du ngoạn bốn phương, tìm kiếm cơ duyên.

Nếu có thể tu luyện lại, vậy thì ngày khôi phục yêu thân cũng không còn xa nữa.

Lúc đó, Khổng Vân Bằng lại có thể trở lại làm kẻ pháp lực cao cường, há chẳng phải là một điều khoái trá sao.

Hạnh phúc tràn đầy nghĩ về cảnh tượng sau khi khôi phục yêu thân, Khổng Vân Bằng vậy mà nhất thời không giữ chặt thiếu niên Khổng Tuyên, để y chạy thoát khỏi tay mình.

Khổng Vân Bằng hoàn hồn, nhìn thiếu niên Khổng Tuyên đã biến mất không dấu vết, dùng sức siết chặt nắm đấm.

Y đâu phải là yêu quái ăn thịt người không nhả xương, Khổng Tuyên sợ y làm gì chứ!

Khổng Vân Bằng bất lực, chỉ có thể vội vàng đuổi ra từ cửa sau sòng bạc, còn mấy tên gia đinh vốn để giữ thể diện, cứ để họ ở lại sòng bạc cũng được.

Vừa ra khỏi cửa sau sòng bạc, Khổng Vân Bằng thấy thiếu niên Khổng Tuyên đang chạy điên cuồng.

Nhưng thiếu niên Khổng Tuyên bình thường ít luyện tập, căn bản không thể chạy xa, bắt đầu thở hổn hển ngồi bệt xuống đất rồi.

Khổng Vân Bằng lắc đầu, nhanh nhẹn như bay xông đến, đi chưa được mấy bước, đã đuổi kịp thiếu niên Khổng Tuyên.

Khổng Vân Bằng vừa định tóm lấy thiếu niên Khổng Tuyên, nào ngờ từ trong một con hẻm bên cạnh bước ra một hắc y nhân mặc áo

choàng đen.

Khổng Vân Bằng vốn không định để ý đến hắc y nhân, nào ngờ mũi y ngửi ngửi, vậy mà trong con hẻm lại ngửi thấy mùi máu tanh.

Mùi vị cổ quái này không giống mùi máu động vật bình thường, mà giống… máu người.

Khổng Vân Bằng nhíu mày, trong mắt linh quang đột nhiên lóe lên.

Nhìn hắc bào nhân, Khổng Vân Bằng trong nháy mắt đã nhìn xuyên qua hình dạng dưới hắc bào.

Dưới hắc bào, chính là một con chuột yêu lông vàng, nhìn vết máu tươi trên lông y, hẳn vừa mới ăn thịt một người xong.

Khổng Vân Bằng không muốn gây rắc rối, vừa định tóm lấy Khổng Tuyên đi, thì hắc bào nhân đột nhiên quay người lại, nhìn thẳng vào Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên.

Từng giọt nước dãi chảy ra từ bóng tối dưới hắc bào, một giọng nói không phải của con người, phát ra từ dưới hắc bào.

"Hắc hắc hắc, lại có hai con mồi ngon, vừa rồi tiểu tử kia vẫn chưa làm ta ăn no." Một chiếc lưỡi dài và mảnh thò ra từ dưới hắc bào, Khổng Vân Bằng mặt lộ vẻ ghê tởm nhìn con chuột yêu đó.

Bất kể lúc nào, y đều ghét bỏ loại tiểu yêu rác rưởi này.

Một số yêu quái vô cùng ghê tởm, nói gì đến loại yêu quái ghê tởm như vậy.

Dù sao đối với loại yêu quái cao thượng như y, chỉ có những yêu quái có tính thẩm mỹ, mới thích hợp làm bạn của y.

Nếu không, thực lực đủ mạnh cũng không phải là không được.

Đáng tiếc, những tiểu yêu này cơ bản đều tầm nhìn hạn hẹp, thường xuyên chết trong sự vô tri, nào có cơ hội để trưởng thành.

Khổng Vân Bằng lắc đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn con chuột yêu trước mặt.

“Muốn sống thì cút nhanh đi, một con chuột nhỏ bé, cũng dám mạnh miệng trước mặt bản vương!” Nắm chặt cây côn dài trong tay, Khổng Vân Bằng ánh mắt lạnh băng nhìn con chuột yêu trước mặt.

“Hả?

Ngươi có thể nhìn ra thân phận của ta, không tệ, nhưng muốn dọa ta, ngươi còn kém xa lắm!” Chuột yêu cười một tiếng, đột ngột lao về phía Khổng Vân Bằng, trong mắt nó.

Khí huyết trên người Khổng Vân Bằng đậm đặc hơn nhiều so với tiểu tử bên cạnh, cũng ngon hơn.

Món ngon trước mắt, tự nhiên phải chọn món ngon hơn để ăn trước.

Thiếu niên Khổng Tuyên đứng một bên bị sự thay đổi đột ngột này dọa sợ, ngơ ngác ngồi bệt xuống đất, không dám nói một lời nào.

Khổng Vân Bằng thấy chuột yêu sau khi nghe lời cảnh cáo của mình không những không lùi, ngược lại còn xông lên, liền nhíu chặt mày.

Chương 372

Côn gỗ dài trong tay trong nháy mắt đánh ra, đập mạnh vào đầu chuột yêu.

Lực đạo cực lớn khiến cơ thể chuột yêu giữa không trung cứng đờ, sau đó lùi lại.

"Hắc hắc, tiểu tử có chút sức lực, nhưng cây gậy gỗ, đánh ta không đau đâu!" Cười âm hiểm hai tiếng, chuột yêu lại một lần nữa lao mạnh lên phía trước.

Khổng Vân Bằng chỉ kịp vung gậy hai cái, nhưng lần này đều không đánh trúng chuột yêu.

Xem ra sở dĩ vừa rồi có thể đánh trúng chuột yêu, phần lớn là do chuột yêu đã lơ là cảnh giác.

Bây giờ chuột yêu đã cảnh giác hơn, Khổng Vân Bằng đều không đánh trúng nó.

Dường như đã chán chơi với Khổng Vân Bằng, chuột yêu trong nháy mắt né tránh trên không trung, hai đạo ngân quang lóe lên.

Cây côn gỗ trong tay Khổng Vân Bằng trong nháy mắt bị cắt thành ba đoạn, nếu Khổng Vân Bằng không né tránh kịp thời, người bị cắt thành ba đoạn không phải cây côn gỗ, mà là y.

Vẻ mặt uất ức nhìn chuột yêu trước mặt, nếu là trước đây, chỉ cần tùy tiện thổi một hơi, cũng có thể khiến chuột yêu hồn phi phách tán.

Nào ngờ, bản thân hiện tại, vậy mà lại sa sút đến mức bị một con chuột yêu ức hiếp, thật đáng bi đáng than.

Khổng Vân Bằng hai nắm đấm siết chặt, thân là thiên kiêu, sao từng chịu khuất nhục như vậy.

Nhưng lúc này khắc này, y chỉ có một cách duy nhất, có thể giải quyết chuyện này.

Đó là, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách!

Khổng Vân Bằng một tay tóm lấy Khổng Tuyên đang ở dưới đất, sải bước lớn chạy về phía sau.

Chuột yêu cũng đã động thú vui trò chơi, không vội vàng lao lên giết, ngược lại như mèo vờn chuột, bắt đầu bám sát Khổng Vân Bằng.

Chẳng mấy chốc, Khổng Vân Bằng dẫn Khổng Tuyên, đến sâu trong con hẻm.

Lúc này đặt trước mặt Khổng Vân Bằng, chỉ có một con đường chết.

Những con đường khác đều không còn nữa.

Nghe tiếng bước chân không ngừng tiếp cận phía sau, Khổng Vân Bằng trong lòng đang đấu tranh.

Nếu ném Khổng Tuyên đi, y hoàn toàn có thể một mình leo lên bức tường phía sâu mà chạy thoát.

Nhưng làm như vậy, y còn mặt mũi nào, lại đi gặp Khổng Tuyên.

Khổng Vân Bằng cắn răng, chuyện đầu thai chuyển thế, vốn là do y.

Khổng Tuyên có thể đi theo chuyển thế, cũng vì y, sao y có thể vứt bỏ huynh trưởng của mình chứ.

Cắn răng một cái, Khổng Vân Bằng hạ quyết tâm, dốc sức ném một cái, vậy mà trực tiếp ném Khổng Tuyên qua bức tường ở sâu trong con hẻm.

Nghe tiếng Khổng Tuyên rơi xuống đất phía bên kia bức tường,

Khổng Vân Bằng mới yên lòng.

Mắt mang sát khí nhìn con chuột yêu, Khổng Vân Bằng giận dữ gầm lên: "Thử yêu nhỏ bé, nếu là trước kia, ta chỉ một tay là có thể chém giết ngươi tại trận!

Đừng nói nhảm với tiểu gia ta, muốn giết thì giết, mau động thủ đi!" Nhìn Khổng Vân Bằng với ánh mắt không chút sợ hãi, thử yêu cười quái dị, tháo mũ xuống.

Chỉ thấy dưới lớp áo choàng đen, con chuột yêu xấu xí vô cùng, cái lưỡi dài cứ lè ra thụt vào liên tục.

"Kiệt kiệt kiệt, tưởng rằng thằng nhóc kia trèo tường là an toàn rồi sao?

Hahaha, ta nói cho ngươi biết, cả khu vực này đều là bãi săn của huynh đệ ta!" Nghe lời thử yêu nói, Khổng Vân Bằng đầu tiên nhíu mày, sau đó sắc mặt đại biến nhìn thử yêu.

"Hắc hắc hắc, không sai, ném thằng nhóc kia đi, phản mà hại hắn rồi!

Hahaha." Nghe tiếng cười gian xảo phóng túng của thử yêu, Khổng Vân Bằng mắt đờ đẫn nhìn xuống đất, sau đó hai nắm đấm siết chặt lại.

Chương 373

Đúng lúc này, một hạt mầm cảm xúc tên là cừu hận, đã bén rễ nảy mầm trong lòng Khổng Vân Bằng.

Hạt mầm cừu hận đối với yêu quái.

Bên ngoài thủy kính, Hoàng Thiên đang cắn một quả tiên quả không biết lấy từ đâu ra, lẳng lặng xem vở kịch lớn trong thủy kính.

Khổng Tuyên bên cạnh trán hiện một đường hắc tuyến, nhìn Hoàng Thiên đang ăn tiên quả, không nhịn được mở miệng hỏi.

"Sư tôn, con nên ra tay chưa?" Hoàng Thiên liếc Khổng Tuyên một cái, ngoan cường cắn một miếng tiên quả, nói: "Ra tay cái gì mà ra tay, kịch của con mới vừa bắt đầu thôi." "Hử?" Khổng Tuyên khó hiểu nhìn Hoàng Thiên, nhưng Hoàng Thiên vẫn dán mắt vào thủy kính, không thèm trả lời Khổng Tuyên.

Lúc này, y cũng xem kịch mà nghiện rồi.

Cái cảm giác tự tay biên kịch này quả thật rất thú vị.

Khổng Tuyên bất đắc dĩ nhìn vị sư tôn kia, chỉ đành tiếp tục im lặng xem những gì diễn ra trong thủy kính.

Chỉ thấy con chuột yêu kia nhìn Khổng Vân Bằng vẻ mặt giận dữ đùng đùng, cười ha hả, như thể gặp phải chuyện cực kỳ thú vị.

Còn Khổng Vân Bằng, lúc này trong mắt y đã ánh lên từng đốm hồng quang.

Bởi vì sự cừu hận đối với thử yêu, thậm chí khiến Khổng Vân Bằng lại có thể dưới sự phong tỏa của Hôn Thụy Chú, vận dụng một tia sức mạnh bản thể.

Đột nhiên gào thét một tiếng, Khổng Vân Bằng xông về phía thử yêu, trong ánh mắt đầy vẻ khinh thường của thử yêu, một quyền nặng nề đánh ra.

Từng chút yêu lực màu đỏ lóe lên trên nắm đấm, cho dù là một phần vạn sức mạnh của Kim Sí Đại Bàng, cũng không phải một con thử yêu bé nhỏ có thể chống đỡ.

Sức mạnh một quyền của Khổng Vân Bằng, lại khiến con thử yêu khinh địch lần nữa bị đánh văng mạnh vào tường.

Theo một tiếng động trầm đục, thử yêu trượt xuống khỏi bức tường, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Một quyền của Khổng Vân Bằng, đã đánh mất đi một nửa tu vi của thử yêu, nhưng vẫn không đủ để lấy mạng nó.

Kinh hãi nhìn Khổng Vân Bằng một cái, thử yêu quay người muốn bỏ chạy.

Chuột già dù sao vẫn là chuột già, cho dù đã thành yêu quái, cũng không thể thay đổi bản tính nhát gan.

Nhưng đúng lúc thử yêu sắp quay người, một đạo phi kiếm sáng rực đột nhiên bay ra từ phía sau Khổng Vân Bằng, lập tức chém bay đầu thử yêu.

"Cũng khá thú vị đấy, lại có thể một quyền đánh bay thử yêu." Đột nhiên, một giọng nữ vang lên từ phía sau Khổng Vân Bằng.

Khổng Vân Bằng vừa quay người, liền thấy một lão đạo sĩ phong thái tiên phong đạo cốt, một tay đang xách Khổng Tuyên, một bên đang nhìn y.

Bên cạnh lão đạo sĩ, một cô bé trông thanh tú, trong mắt mang theo vài phần hiếu kỳ, cũng đang nhìn.

Nhìn cô bé này, Khổng Vân Bằng luôn cảm thấy hơi quen mặt, nhưng cũng không nhớ ra.

Thật sự không nhớ ra, Khổng Vân Bằng cũng không cố chấp.

Nhìn Khổng Tuyên trong tay lão đạo sĩ, Khổng Vân Bằng cuối cùng cũng yên lòng.

"Tại hạ Khổng Vân Bằng, xin cảm tạ ơn cứu mạng của hai vị." Khổng Vân Bằng ôm quyền cảm tạ lão đạo sĩ và cô bé, y cũng không phải kẻ ngốc, nhìn đạo môn tiên khí trên người hai người, y cũng biết đây chắc hẳn là những người tu đạo chính phái chuyên đi khắp nơi hàng yêu trừ ma.

Những người như vậy y từng ăn không ít, những người đó thường trước khi chết, miệng đều lẩm bẩm vài điều, lúc đó Kim Sí Đại Bàng hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của chúng.

Lắc đầu, Khổng Vân Bằng không nghĩ tới những chuyện này nữa, tiến lên chuẩn bị đón Khổng Tuyên.

"Đừng vội, vị tiểu hữu này, không biết ngươi có hứng thú với việc tu tiên vấn đạo không?" Lão đạo sĩ bên cạnh giao Khổng Tuyên cho Khổng Vân Bằng xong, vuốt vuốt chòm râu dài bạc trắng, cười nói.

Khổng Vân Bằng vốn dĩ muốn từ chối theo bản năng, nhưng đột nhiên một tia linh quang lóe lên trong đầu.

Đây chẳng phải là cơ hội tốt để trở lại con đường yêu tộc sao!

Chỉ cần tu luyện thành công, y có thể đi tìm Hoàng Thiên tổ sư, sau đó thỉnh cầu Hoàng Thiên tổ sư trả lại tu vi và yêu thân của y, chẳng phải mọi việc đều ổn thỏa rồi sao.

Chương 374

Như vậy, đúng lúc có thể coi là bước đầu tiên để tìm lại yêu thân!

Hắc hắc cười một tiếng, Khổng Vân Bằng không kịp đợi, lập tức quỳ xuống dập đầu.

"Đệ tử Khổng Vân Bằng, bái kiến Sư phụ!" Thái độ dứt khoát như vậy, khiến lão đạo sĩ cũng có chút kinh ngạc.

Thường thì khi muốn nhận những đứa trẻ làm đệ tử, y luôn bị coi là kẻ buôn người, mấy lần suýt bị người ta bắt đi nộp quan.

Không ngờ hôm nay lại gặp được một đứa trẻ hiểu chuyện như vậy, lão đạo sĩ tỏ vẻ vui mừng an ủi.

Khổng Vân Bằng nhìn lão đạo sĩ, rồi lại nhìn Khổng Tuyên đang hôn mê bên cạnh, cúi đầu nghiến răng nói: "Sư phụ, đồ đệ có một thỉnh cầu bất kính." Lão đạo sĩ nhìn Khổng Vân Bằng khẽ nhíu mày, mới vừa làm đệ tử, đã có yêu cầu rồi sao?

Trong lòng tuy có chút không vui, nhưng lão đạo sĩ vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nhìn Khổng Vân Bằng hiền hòa nói: "Ừm, cứ nói." Thấy lão đạo sĩ có ý định, Khổng Vân Bằng lập tức chỉ vào huynh trưởng của y, Khổng Tuyên.

"Đệ tử thỉnh Sư phụ nhận huynh trưởng của đệ tử, Khổng Tuyên, làm đồ đệ." Lão đạo sĩ nhìn Khổng Vân Bằng mới vỡ lẽ ra, lập tức mỉm cười gật đầu.

"Đứa trẻ này tư chất phi phàm, lão phu cũng sẽ nhận nó làm đệ tử, chỉ là vừa rồi từ trên tường ngã xuống bất tỉnh, nhất thời không có cơ hội hỏi." Lão đạo sĩ nhìn Khổng Vân Bằng bằng ánh mắt từ thiện, trong lòng càng ngày càng hài lòng với thiếu niên này.

Một đệ tử dũng cảm, có trách nhiệm, yêu thương huynh đệ như vậy, khiến lão đạo sĩ cảm thấy mình thật may mắn ba đời.

Lão đạo sĩ khẽ chắp tay, còn cô bé bên cạnh tò mò lại gần, nhìn Khổng Vân Bằng.

"Chào ngươi, ta là Lý Nguyệt Như, sau này ngươi cứ gọi ta là Nguyệt Như là được!" Lý Nguyệt Như trông tuổi không lớn, nhưng nói chuyện cứ như một tiểu đại nhân vậy.

Vừa nói chuyện, Lý Nguyệt Như đã vỗ lên vai Khổng Vân Bằng.

Bất đắc dĩ gạt tay Lý Nguyệt Như khỏi vai y, Khổng Vân Bằng lạnh lùng đáp: "Khổng Vân Bằng.

Này, đừng lại gần ta như vậy, ta không thích người khác ở quá gần." "Hừ, không chạm thì không chạm!" Lý Nguyệt Như hừ một tiếng rồi chạy ra sau lưng lão đạo sĩ, thò đầu ra lè lưỡi trêu Khổng Vân Bằng.

Lão đạo sĩ khẽ vỗ đầu Lý Nguyệt Như, cười nói: "Không được hồ đồ." Lý Nguyệt Như bị lão đạo sĩ răn, lập tức không còn hồ đồ nữa, nhưng vẫn thỉnh thoảng lè lưỡi khi nhìn Khổng Vân Bằng.

Khổng Vân Bằng đối với thái độ của cô bé đó thì không có cách nào, hiện tại y chỉ muốn mau chóng bắt đầu học đạo pháp tiên môn với lão đạo sĩ.

Để thuận tiện sau này, y có thể sớm trở về bên Hoàng Thiên tổ sư, cầu xin Hoàng Thiên tổ sư tha thứ, và lấy lại yêu thân.

"Sư phụ, không bằng chúng ta về nhà đệ tử nghỉ ngơi một chút đi." Lão đạo sĩ nhìn Khổng Tuyên đang hôn mê trên đất, gật đầu.

Đúng lúc này, từng tiếng bước chân bắt đầu đi về phía con hẻm.

Lão đạo sĩ nghe có người đến, vung tay một cái, thi thể chuột yêu

bên cạnh liền bay vào túi trữ vật của y.

Làm xong tất cả, mấy gia đinh từ miệng hẻm lao ra.

Sau khi nhìn thấy Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên, mấy gia đinh chạy tới, ánh mắt cảnh giác đánh giá lão đạo sĩ và Lý Nguyệt Như.

Có vẻ như mấy gia đinh vừa gặp mặt đã định nghĩa lão đạo sĩ là kẻ buôn người.

Lão đạo sĩ nhìn ánh mắt cảnh giác của mấy gia đinh, bất đắc dĩ cười khẽ.

Gia đinh nhìn Khổng Tuyên đang hôn mê trên đất, lại nhìn Khổng Vân Bằng y phục xộc xệch đầy bụi đất.

"Thiếu gia, tình hình là, lão già này muốn bắt người." "Ta thấy, lão già này nhìn không giống người tốt!" "Ai mà chẳng nói thế, nhìn phía sau còn có một đứa trẻ, chắc là bị bắt cóc!

Nhìn ánh mắt bất lực và mơ màng kia xem!" Mấy gia đinh lời qua tiếng lại, chỉ vài câu đã hoàn toàn định nghĩa lão đạo sĩ vào hàng ngũ buôn người.

Lão đạo sĩ bất đắc dĩ nhìn mấy gia đinh, tuy có muốn giải thích, nhưng sau mấy lần giải thích lại càng làm sâu sắc thêm hiểu lầm, y cũng ít khi giải thích với người khác nữa.

Nhận thấy sự bất đắc dĩ của lão đạo sĩ, Khổng Vân Bằng sợ vị sư phụ vừa bái này bị tức giận bỏ đi, lập tức ho nhẹ một tiếng, thu hút ánh mắt của tất cả gia đinh.

"Hiểu lầm rồi, vừa rồi có kẻ xấu muốn hại huynh đệ ta, may mắn có vị lão đạo sĩ ra tay cứu giúp, ta mới có thể thoát khỏi tay kẻ ác." Nghe Khổng Vân Bằng giải thích, mấy gia đinh mới hiểu ra, vội vàng cảm kích lão đạo sĩ.

Dù sao nếu Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên có chuyện gì, thì lúc đó những gia đinh này sẽ là người bị phạt.

Chương 375

Sau đó mấy gia đinh khiêng Khổng Tuyên đang hôn mê, cùng với lão đạo sĩ và Lý Nguyệt Như, theo Khổng Vân Bằng về Khổng phủ.

Cha mẹ Khổng Vân Bằng nửa ngày không thấy con về, sớm đã sợ hãi vô cùng.

Mấy ngày nay, họ đã nghe không ít tin đồn về việc trẻ con mất tích ở sòng bạc trong Quan Vũ thành.

Vừa nghe Khổng Vân Bằng đi sòng bạc tìm Khổng Tuyên, họ lập tức sợ hãi không thôi.

May mà tận mắt thấy Khổng Vân Bằng trở về, nếu không có lẽ thật sự phải lấy nước mắt rửa mặt rồi.

Nhưng nhìn Khổng Tuyên đang hôn mê, Khổng phụ có chút chấn nộ, trực tiếp trách mắng mấy gia đinh trước mặt mọi người về chuyện đã xảy ra.

Cũng may Khổng Vân Bằng bên cạnh kịp thời lên tiếng, giải vây cho mấy gia đinh.

Khổng phụ nghe nói quả nhiên gặp phải kẻ xấu, trong lòng đại kinh đồng thời trên mặt hiện lên vẻ giận dữ.

Khổng gia ở trong thành cũng là một trong những đại gia tộc hàng đầu, vậy mà lại có người dám động đến con cái của họ?!

Khổng phụ càng nghĩ càng tức giận, lập tức chuẩn bị triệu tập gia đinh trong phủ, đi quanh quẩn gần sòng bạc đó.

Y muốn xem thử, kẻ nào có lá gan lớn đến vậy, dám động đến con của y.

Thấy cha mình lỗ mãng như vậy, Khổng Vân Bằng không dám để ông đi lung tung.

Nghe lời con chuột yêu kia nói, trong thành dường như không chỉ có một con yêu quái.

Với thân thể phàm nhân của cha y, nếu thật sự gặp phải yêu quái, e rằng cả nhà sẽ bị ăn sạch không còn một ai.

"Khụ khụ, phụ thân không cần lo lắng, những kẻ ác đó đều đã bị sư phụ con đuổi đi hết rồi." Thấy Khổng phụ muốn triệu tập người, Khổng Vân Bằng lập tức mở miệng ngăn lại.

"Hử?

Sư phụ?" Khổng phụ rất biết cách nắm bắt trọng điểm, lập tức từ trong lời nói của Khổng Vân Bằng mà tìm ra manh mối.

Lúc này Khổng phụ đang kích động mới phát hiện lão đạo sĩ bên cạnh, khẽ nhíu mày.

Tuy không coi lão đạo sĩ là kẻ buôn người, nhưng cũng chẳng có hảo cảm gì.

Ai lại có thể vừa gặp mặt đã nhận người làm đồ đệ, lại còn là trẻ nhỏ, Khổng phụ làm sao tin được chuyện như vậy là thật.

Nhìn ánh mắt không tin tưởng của Khổng phụ, lão đạo sĩ khẽ lắc đầu.

Y biết, nếu không ra tay thể hiện một chút, Khổng phụ sẽ không thể nào tin được.

Khổng Vân Bằng cũng không ngăn cản, dù sao cha y nổi tiếng là nóng tính.

Nếu đã thật sự tin vào một chuyện, rất khó để kéo ông lại.

Lão đạo sĩ lắc đầu, khoảnh khắc nhắm mắt lại, một thanh kiếm

nhỏ màu vàng kim từ giữa trán y bay ra.

Gặp gió liền lớn, trực tiếp biến thành một thanh trường kiếm, lơ lửng dừng lại.

Khổng phụ vẻ mặt kinh ngạc nhìn thủ đoạn mà lão đạo sĩ thi triển, dụi dụi mắt.

Dường như thế giới quan của ông đã bị chấn động.

Lão đạo sĩ lại mở mắt ra, thanh trường kiếm màu vàng kim lập tức biến trở lại thành kiếm nhỏ, được lão đạo sĩ thu về.

Ánh mắt kinh ngạc nhìn lão đạo sĩ, Khổng phụ ngón tay khẽ run rẩy, dường như không dám tin cảnh tượng đang xảy ra trước mắt.

"...?

Thủ đoạn của tiên nhân?" Khổng phụ chớp chớp mắt, có chút không dám tin.

Chương 376

Lão đạo sĩ cười khẽ, vuốt vuốt chòm râu dài, lắc đầu nói: "Không phải, không phải.

Thủ pháp của lão đạo chỉ là của luyện khí sĩ nhân gian, không được gọi là tiên gia." Khổng phụ nuốt một ngụm nước bọt, hồi nhỏ ông cũng đọc không ít tiểu chí dị, từng mơ có cơ hội thật sự gặp được tiên nhân.

Nhưng lớn lên lại không có cơ hội, mà con trai ông lại có được vinh hạnh này.

Nghiến răng, Khổng phụ vẫn luôn không hy vọng hai đứa con trai cả đời chỉ làm những thương nhân bình thường.

Giờ đây cơ hội bày ra trước mắt, Khổng phụ cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

"Tiên sinh, không biết quý danh của ngài là gì?" Lão đạo sĩ nghe Khổng phụ đột nhiên thay đổi thái độ, biết Khổng phụ trong lòng đã hạ quyết tâm.

"Tại hạ, Vân Cực Chân Nhân.

Khổng lão tiên sinh, gọi ta là Vân Cực là được." Nghe lời Vân Cực Chân Nhân, Khổng phụ lại không dám gọi thẳng tên y, chỉ sợ sau này y sẽ không tận tâm với con mình.

"Vân Cực tiên sinh, vậy thì ta xin giao Vân Bằng và Tuyên Nhi cho ngài, xin ngài hãy dạy dỗ hai đứa thành tài!" Khổng phụ nhẫn nhịn sự không nỡ trong lòng, nhìn Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên đang hôn mê, nghiến răng nói với lòng kiên quyết.

Khổng mẫu bên cạnh từ đầu đến cuối không nói một lời, chỉ khi

Khổng phụ nói xong, toàn thân bà khẽ chấn động, lặng lẽ ôm Khổng Vân Bằng vào lòng.

Khổng Vân Bằng bình thường ít có những cử chỉ thân mật với cha mẹ, nhưng hôm nay là một ngoại lệ.

Trên một đỉnh núi vô danh, chỉ thấy một thiếu niên anh vũ, đang ngồi trên một tảng đá khổng lồ, trên người thỉnh thoảng có từng luồng khói xanh bốc lên.

Đột nhiên, thiếu niên mạnh mẽ phun ra một luồng khí xanh, trực tiếp xuyên thủng tảng đá lớn mà y đang ngồi, tạo thành một cái lỗ không lớn không nhỏ.

Thiếu niên phun ra luồng khí xanh xong, lặng lẽ hít một hơi không khí, sau đó tung người nhảy xuống từ tảng đá cao hai mét.

Không sai, thiếu niên đó chính là Khổng Vân Bằng, lúc này là năm thứ hai kể từ khi Khổng Vân Bằng được Vân Cực Chân Nhân nhận làm đệ tử.

Tư chất tu đạo của Khổng Vân Bằng không tệ, nhưng cũng không quá xuất sắc, dưới sự tu luyện vững chắc hai năm, y cũng đã đạt đến cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí đại viên mãn.

Loại chuột yêu trước kia, nếu bây giờ Khổng Vân Bằng gặp lại sẽ chỉ bị y một kiếm xuyên tim lạnh lẽo, đó là một kết cục tất yếu.

Còn về Khổng Tuyên, hai năm tu luyện cũng không cần mẫn, cứ ngắt quãng, khiến Vân Cực Chân Nhân cũng có chút mất mặt.

Nhưng thiên phú tu đạo của Khổng Tuyên quả thật cực tốt, tuy hai năm qua lơ là tu luyện, nhưng vẫn tu luyện đến Luyện Tinh Hóa Khí hậu kỳ, chỉ kém Khổng Vân Bằng một cảnh giới mà thôi.

Còn cô bé đi theo Vân Cực Chân Nhân từ đầu, Lý Nguyệt Như, thì tu vi kém hơn một chút.

Chỉ mới Luyện Tinh Hóa Khí trung kỳ mà thôi, tư chất có thể nói là rất bình thường.

Nhưng cô bé không biết vì sao, luôn thích bám dính lấy Khổng Vân Bằng, khiến Khổng Vân Bằng phiền lòng không thôi.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Khổng Vân Bằng vừa mới hoàn thành việc thổ nạp một ngày, Lý Nguyệt Như thoáng chốc không biết từ đâu nhảy ra, mày mắt cong cong cười nhìn Khổng Vân Bằng.

"Vân Bằng sư đệ, tu luyện thế nào rồi?" Không sai, tuy tu vi của Lý Nguyệt Như không bằng Khổng Vân Bằng, nhưng nàng lại là sư tỷ.

Tu đạo không giống yêu quái, kẻ mạnh là tiên.

Dưới trướng Vân Cực Chân Nhân, tất cả đều phải xếp bối phận.

Khổng Vân Bằng tu vi siêu phàm thoát tục, nhưng đối với những người xếp trước y, vẫn là tiểu sư đệ.

Từ khi nhận hai huynh đệ Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên làm đệ tử hai năm trước, Vân Cực Chân Nhân ít khi ra ngoài nữa, càng đừng nói đến chuyện nhận thêm đệ tử.

Điều đó dẫn đến, Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên trở thành hai đệ tử nhỏ tuổi nhất trong mạch của Vân Cực Chân Nhân.

Bất đắc dĩ nhìn Lý Nguyệt Như đột nhiên xuất hiện, Khổng Vân Bằng khẽ nhíu mày.

Hôm nay y đã cố ý tìm một nơi phong thủy bảo địa như vậy, không ngờ lại không tránh được cô bé Lý Nguyệt Như.

Chương 377

Có đôi lúc Khổng Vân Bằng còn nghi ngờ, cô bé này có phải được vị thần tiên nào đó giúp đỡ không, mà mỗi lần đều có thể dễ dàng tìm thấy y.

Trong lúc Khổng Vân Bằng đang nghĩ, bên ngoài thủy kính, Hoàng Thiên đột nhiên hắt hơi một cái.

Đừng thấy trong thủy kính Kim Sí Đại Bàng, tức Khổng Vân Bằng, đã trải qua mười tám năm, thực tế bên ngoài, đối với Hoàng Thiên cũng chỉ mới mười tám phút mà thôi.

Bởi vì mỗi khi đến thời điểm mấu chốt, Hoàng Thiên luôn điều chỉnh thời gian trong thủy kính nhanh hơn một bước.

Đối với Khổng Vân Bằng, mười tám năm dài đằng đẵng, nhưng đối với Hoàng Thiên ngoài thủy kính chỉ là trong chớp mắt mà thôi.

Xoa xoa mũi, Hoàng Thiên thầm nghĩ một tiếng kỳ lạ, sao lại vô duyên vô cớ mà hắt hơi chứ.

Y bóp ngón tay tính toán, nhưng không ra được nguyên do, Hoàng Thiên bất đắc dĩ đành bỏ qua, tiếp tục chuyên tâm xem những diễn biến trong thủy kính.

Trong thủy kính, Khổng Vân Bằng trong lòng tuy hiếu kỳ, nhưng vẫn phải trả lời câu hỏi của Lý Nguyệt Như.

“Nguyệt Như sư tỷ, chào buổi sáng.

Không biết sư tỷ tìm ta có việc gì quan trọng không?” Khổng Vân Bằng khách sáo hỏi một tiếng, chỉ mong không bị Lý Nguyệt Như tiếp tục làm phiền, lúc này y chỉ hy vọng Lý Nguyệt Như dưới những lời khách sáo này, có thể hiểu ý một chút, sớm rời đi thì tốt.

“Sách sách sách, tiểu tử, ngươi không cảm thấy sư tỷ phiền sao?” Không ngờ Lý Nguyệt Như dường như có thể nhìn xuyên thấu tâm tư của Khổng Vân Bằng, nhìn Khổng Vân Bằng cười lạnh một tiếng, thuận miệng nói.

“Đâu có dám, sư tỷ, người thật sự hiểu lầm ta rồi!” Khổng Vân Bằng trên mặt cười ha hả, thực tế trong lòng thầm mắng một tiếng, con bé Lý Nguyệt Như này sao lại khó dây dưa đến vậy!

Nhìn nụ cười giả tạo trên mặt Khổng Vân Bằng, Lý Nguyệt Như bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó chỉnh lại sắc mặt.

“Không đùa nữa, sư phụ tìm có việc, bên Khổng Tuyên ta đã đi tìm trước rồi, bây giờ đang đợi ngươi.” Nhìn Lý Nguyệt Như sắc mặt đã trở lại bình thường, Khổng Vân Bằng cũng ngừng cười ha hả.

Biết rằng Vân Cực Chân Nhân tìm hai huynh đệ, nhất định có chuyện khẩn cấp, Khổng Vân Bằng lập tức quyết đoán, đi theo Lý Nguyệt Như lên hướng núi.

Khổng Vân Bằng và Lý Nguyệt Như suốt đường đi bước nhanh như bay, đây là phúc lợi của người tu đạo vậy.

Mới chỉ bước vào giai đoạn Luyện Tinh Hóa Khí, thể chất của Khổng Vân Bằng đã không chỉ gấp trăm lần so với trước kia.

Tuy lúc này vẫn chưa bằng cảnh giới tiên nhân, nhưng Khổng Vân Bằng lại cảm thấy mãn nguyện rồi.

Nếu cứ theo đà này phát triển, không đầy trăm năm, y hẳn có thể thành tiên.

Lúc đó mới là bước đầu tiên để khôi phục yêu thân.

Khổng Vân Bằng từ đầu đến cuối, đều không quên mục tiêu ban đầu.

Trở thành tiên nhân, sau đó càng tiện hơn để đi tìm Hoàng Thiên tổ sư, khôi phục lại yêu thân.

Không sai, Khổng Vân Bằng hiện tại, dù là Kim Sí Đại Bàng, vẫn không từ bỏ kế hoạch khôi phục yêu thân.

Mười tám năm trôi qua, Khổng Vân Bằng vẫn một lòng muốn tìm lại yêu thân, không hề chấp nhận thân phận phàm nhân.

Thậm chí, do hai năm nay y vẫn luôn ở trên núi tìm tiên vấn đạo.

Trong lòng Khổng Vân Bằng đối với mọi nhân tình thế thái của phàm nhân, dường như đã có chút nhạt nhẽo, thậm chí xa lạ rồi.

Sự phát triển như vậy tự nhiên Hoàng Thiên không muốn nhìn thấy, cho nên đã lựa chọn sửa đổi một chút kịch bản tiếp theo cho Khổng Vân Bằng.

Sự sửa đổi này, bắt đầu từ những chuyện sắp xảy ra.

Theo Lý Nguyệt Như, đây là lần thứ hai Khổng Vân Bằng bước vào căn nhà gỗ trên đỉnh núi sau hai năm.

Đây là nơi ở của Vân Cực Chân Nhân, cũng là nơi Vân Cực Chân Nhân tu luyện.

Hai năm trước, sau khi Vân Cực Chân Nhân đưa y lên núi, y vẫn luôn tu luyện ở đây.

Tuy nói có Vân Cực Chân Nhân, nếu có chỗ nào không hiểu trong tu luyện thì có thể hỏi.

Chương 378

Nhưng Khổng Vân Bằng chưa từng hỏi một lần nào, bởi vì y hoàn toàn có thể dựa vào sự lý giải của mình để tiêu hóa những vấn đề khó khăn gặp phải trên con đường tu luyện.

Tuy Khổng Vân Bằng tiền thân chỉ là yêu quái, nhưng không có nghĩa là y không thể hiểu cách giải quyết những chướng ngại gặp phải trên con đường tu luyện.

Ngược lại, Khổng Vân Bằng, người nắm giữ pháp môn tu luyện của yêu tộc, đã thể hiện công phu khá cao thâm trên con đường tu đạo.

Nhưng tất cả cũng đều bình thường, thân là Kim Sí Đại Bàng, tu luyện loại công pháp luyện khí sĩ phàm gian này, có thể nói là đơn giản đến cực điểm.

Vừa mới bước vào cửa, Khổng Vân Bằng liền thấy huynh trưởng của y, Khổng Tuyên, lại có thể ngoan ngoãn đứng trong căn nhà gỗ, không nói một lời.

Cảnh tượng như vậy quả thật khiến Khổng Vân Bằng có chút kinh ngạc, phải biết rằng huynh trưởng này, vừa lên núi đã than khổ không ngớt.

Thậm chí ban đầu Khổng Tuyên còn không muốn lên núi tu đạo, nếu không phải Khổng phụ Khổng mẫu cầu xin, thì không thể nào được.

Quả nhiên, chưa được mấy ngày, Khổng Tuyên đã bắt đầu hối hận.

Đáng tiếc trên đời không có thuốc hối hận để Khổng Tuyên ăn, muốn xuống núi cũng không được, trong rừng núi có vô số sói, hổ,

báo, chỉ cần không cẩn thận là có thể bị ăn thịt.

Khổng Tuyên bất đắc dĩ, cũng chỉ đành an phận ở lại trên núi tu luyện.

Ngày tháng tu luyện không quá khổ sở, mỗi ngày đều có người từ dưới núi mang đồ ăn lên, ăn uống cũng rất tốt.

Khổng Tuyên thường tự bỏ tiền ra để người mang cơm mang thêm chút đồ ăn ngon.

Khổng Vân Bằng thì không bận tâm đến chuyện ăn uống, bất kể là trà thô cơm đạm hay sơn hào hải vị, đối với y đều chỉ là một bữa cơm bình thường mà thôi.

Cũng là ăn uống, cần gì phải bận tâm những thứ không đâu này chứ.

Chỉ cần no bụng là đủ, nhưng để cho cơ thể mình no, Khổng Vân Bằng có thể ăn một lượng lớn đến kinh người.

Cũng may Khổng phụ khi hai huynh đệ rời đi đã nhét không ít bạc cho hai người, nếu không có lẽ thật sự không đủ ăn.

Nhưng Khổng Vân Bằng cũng không phải kẻ ngốc, thấy huynh trưởng vốn là một người ham chơi hiếu động lại nghiêm túc như vậy, lập tức cảm thấy có gì đó không đúng.

Bước vài bước tới gần, tầm nhìn rộng hơn Khổng Vân Bằng mới phát hiện, mấy vị sư huynh lúc này cũng đều tề tựu đứng ở các vị trí khác nhau trong phòng.

Trong lòng Khổng Vân Bằng lóe lên một cảm giác bất an, y đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Vân Cực Chân Nhân, người hai năm trước còn ở trạng thái cực tốt, lúc này lại đang nằm trên giường, dung mạo khô héo như sắp chết.

Nhìn dáng vẻ thê thảm của Vân Cực Chân Nhân, Khổng Vân Bằng trong lòng kinh hãi, nhưng rồi lại vô cùng kỳ lạ.

Vân Cực Chân Nhân trên giường, thấy tất cả mọi người đã tề tựu, mới mở miệng.

"Khụ khụ, vi sư đại hạn sắp đến, e rằng không thể chăm sóc các con nữa.

Những năm qua, theo ta các con cũng đã ít nhiều học được một số bản lĩnh, đủ để tự bảo vệ mình.

Đã như vậy, vậy thì hãy xuống núi đi, trở về cuộc sống ban đầu của mình." Khuôn mặt khô héo của Vân Cực Chân Nhân theo một tiếng ho khan, càng trở nên tiều tụy hơn.

Khổng Vân Bằng có thể thấy lời Vân Cực Chân Nhân nói không phải giả, nhưng nhìn dáng vẻ của Vân Cực Chân Nhân, dường như không phải vì đại hạn sắp đến mà mới ra nông nỗi này.

Khổng Vân Bằng mắt sắc nhận ra có gì đó không ổn, y khẽ hít mũi, một mùi thuốc nồng nặc lẫn với mùi máu tươi, truyền ra từ vị trí tim của Vân Cực Chân Nhân được che đậy kỹ càng.

Khổng Vân Bằng khẽ nhíu mày, thấy Vân Cực Chân Nhân hẳn là đã đấu pháp với người khác, hoặc ra ngoài bắt yêu thất bại, vì vậy thân bị trọng thương, cái chết không còn xa.

Đối với tin tức Vân Cực Chân Nhân sắp chết, Khổng Vân Bằng không đến mức bi thương, nhưng cũng không quá vui mừng.

Vân Cực Chân Nhân dù sao cũng là sư phụ của y, bất kể tu vi của Vân Cực Chân Nhân như thế nào, Khổng Vân Bằng cũng có thể thừa nhận vị sư phụ này.

Tuy không dạy Khổng Vân Bằng nhiều, nhưng ít nhất cũng đã đưa Khổng Vân Bằng lên con đường tu đạo, trong lòng Khổng Vân Bằng

đối với Vân Cực Chân Nhân, có một loại tình cảm gọi là tôn trọng.

Lời Vân Cực Chân Nhân vừa thốt ra, lập tức tất cả những người có mặt đều kinh ngạc đến không nói nên lời.

Thậm chí có mấy đệ tử theo Vân Cực Chân Nhân từ sớm nhất đã trực tiếp khóc òa lên.

Chương 379

Đối với họ, y đã sớm coi Vân Cực Chân Nhân như cha ruột.

Đột nhiên gặp phải tin dữ này, trong khoảnh khắc họ căn bản không thể nhẫn nại, đều bật khóc thành tiếng.

Những đứa trẻ này đa số đều được Vân Cực Chân Nhân nhận nuôi, thiên phú đều không quá cao, chỉ là được Vân Cực Chân Nhân nhận nuôi vì lòng thiện.

Người duy nhất trong số đó có thiên phú khá tốt, cũng chỉ có Lý Nguyệt Như, một tu sĩ Luyện Tinh Hóa Khí trung kỳ.

Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên hai người trong số này như hai dị loại, còn Khổng Vân Bằng thì lại là dị loại trong số dị loại.

Khổng Tuyên ít nhất còn liên lạc tình cảm với các sư huynh đệ, còn Khổng Vân Bằng chỉ mỗi ngày vùi đầu vào tu luyện, một lòng tu luyện không thèm quản những chuyện không đâu kia.

Tính cách như vậy của Khổng Vân Bằng, cũng khiến các sư huynh kia không thoải mái, mức độ quan tâm đối với Khổng Vân Bằng tự nhiên cực thấp.

Cả ngọn núi này, trừ huynh trưởng Khổng Tuyên ra, thì chỉ có cô bé Lý Nguyệt Như, người vẫn luôn tìm Khổng Vân Bằng, là người bạn duy nhất.

Nhưng đó chỉ là Lý Nguyệt Như tự mình nhận định, Khổng Vân Bằng chưa từng thừa nhận nàng là bạn của mình.

Các sư huynh xung quanh, lúc này cũng không thể kìm nén cảm xúc trong lòng được nữa, đều lao lên quỳ trước mặt Vân Cực Chân Nhân, không ngừng khóc lóc thảm thiết.

Ngay cả Lý Nguyệt Như cũng ở bên cạnh khóc thút thít nhỏ giọng, Khổng Vân Bằng vì muốn hòa nhập một chút, lập tức cũng khóc theo, chỉ là dáng vẻ khóc lóc trông có hơi xấu xí mà thôi.

Không phải Khổng Vân Bằng không có trái tim, chỉ là từ khi sinh ra, đây là lần thứ hai y khóc mà thôi.

Khổng Vân Bằng cũng cảm thấy, Vân Cực Chân Nhân đáng để y khóc, nên y mới bật khóc thành tiếng, nếu không người bình thường làm gì có vinh hạnh đó, để một con đại yêu phải khóc than.

Đột nhiên, Vân Cực Chân Nhân ho khan mạnh một tiếng xong, nhìn đám đệ tử trước mặt mình, cười nói: "Đừng khóc nữa, các con, lão đạo cả đời này, có được những đệ tử như các con cũng là may mắn ba đời rồi." "Khụ khụ khụ, chỉ là, hãy nhớ kỹ, đừng...

đừng lo chuyện bao đồng." Theo tiếng nói cuối cùng yếu ớt như sợi chỉ truyền ra, Vân Cực Chân Nhân mỉm cười cúi đầu, y chết trước mắt các đệ tử.

Mấy đệ tử thấy cảnh tượng bi thương như vậy, lập tức khóc càng lớn hơn.

Khổng Vân Bằng khẽ lắc đầu, nhìn hồn phách của Vân Cực Chân Nhân từ trong thi thể bay ra.

Khi những người khác đang ôm Vân Cực Chân Nhân khóc than, Khổng Vân Bằng lại bất động ngẩng mắt nhìn chằm chằm vào hồn phách của Vân Cực Chân Nhân.

Chỉ thấy hồn phách của Vân Cực Chân Nhân bay ra xong, vẫn không muốn lập tức xuống địa phủ, mà vẫn đầy vẻ từ tường nhìn đám đệ tử trước thi thể ở bên dưới.

Đột nhiên, Vân Cực Chân Nhân dường như cảm nhận được ánh mắt nhìn chằm chằm của Khổng Vân Bằng, y nhìn về phía Khổng

Vân Bằng.

Thấy Vân Cực Chân Nhân nhìn mình, Khổng Vân Bằng bất đắc dĩ cười khẽ, sau đó lặng lẽ cúi mình thật sâu về phía trên trời, nơi linh hồn Vân Cực Chân Nhân đang ở.

Linh hồn Vân Cực Chân Nhân, nhìn hành động của Khổng Vân Bằng, đột nhiên khẽ cười, sau đó cả người hóa thành một làn khói xanh, từ từ tiêu tán trước mặt Khổng Vân Bằng.

Trên ngọn núi vô danh, trước thi thể của Vân Cực Chân Nhân, mấy thiếu niên gào khóc thảm thiết.

Chỉ có một mình Khổng Vân Bằng, đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn tất cả, trong lòng y lại đột nhiên có một tư vị khó tả.

Khổng Vân Bằng và những người khác cùng hợp lực, chôn cất Vân Cực Chân Nhân ở phía sau căn nhà gỗ, sau đó chuẩn bị thu dọn đồ đạc, cùng Khổng Tuyên về nhà.

Còn những người khác cũng đều lần lượt tập hợp đội ngũ, chuẩn bị mỗi người một ngả.

Khi Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên đang thu dọn đồ đạc, Lý Nguyệt Như lại đi đến bên cạnh hai người.

Nhìn Khổng Vân Bằng, Lý Nguyệt Như đáng thương nói: "Sư đệ, sư tỷ ta không nơi nào để đi, không biết có thể hay không..." "Không thể." Lời Lý Nguyệt Như còn chưa dứt, Khổng Vân Bằng đã lạnh lùng từ chối nàng.

Lý Nguyệt Như không biết y sẽ không chấp nhận sao?

Chẳng qua là muốn ké xe của hai huynh đệ, y không muốn làm vậy.

Nghe Khổng Vân Bằng trả lời dứt khoát như vậy, trong mắt Lý

Nguyệt Như lóe lên một tia thất vọng.

Đang định quay người bỏ đi, đột nhiên Khổng Tuyên đang im lặng thu dọn hành lý bên cạnh mở miệng.

Chương 380

"Nguyệt Như sư tỷ, đừng nghe lời ca ca ta, đi cùng ta đi!" Khổng Vân Bằng không sợ trời không sợ đất, chỉ duy nhất không thể đối mặt với Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên vừa mở miệng, Khổng Vân Bằng lập tức hoàn toàn hết cách.

Nhìn ánh mắt dò hỏi của Lý Nguyệt Như, Khổng Vân Bằng cũng chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu, đồng ý.

Thế là ba người vốn không có nhà cửa gì, ngay trong ngày liền trực tiếp xuống núi.

Trên đường đi cũng không phải không gặp dã thú, nhưng chúng đều trở thành món ăn trong bụng ba người, được tặng một bữa tiệc núi rừng.

Lúc ở kiếp trước, Khổng Vân Bằng chưa từng ăn một con dã thú núi rừng nào.

Dù sao trong mắt y, những dã thú trong rừng núi này ăn sống một chút cũng không ngon, sau khi thử ăn thịt người rồi thì càng không muốn ăn nữa.

Không ngờ, những con dã thú trong rừng núi này, sau khi nướng chín lại có vài phần hương vị.

Xoa xoa bụng, Khổng Vân Bằng nhớ lại mấy con thỏ, hổ vừa ăn xong, chép chép miệng liếm dầu mỡ bên mép.

Sau khi xuống núi, mọi chuyện có thể nói là rất yên bình.

Không bao lâu thì đi đến khách sạn gần nhất, chuẩn bị nghỉ chân.

“Ai, sư đệ, không ngờ dưới chân núi lại có khách sạn.

Tên khách sạn cũng khá thú vị, ‘Hữu Gian Khách Sạn’ sao?” Lý Nguyệt Như nhìn bảng hiệu khách sạn phấn khích nói, Khổng Tuyên cũng có chút vui vẻ, dù sao có khách sạn có đồ ăn ngon, có thể ngủ một đêm thật ngon, sao mà không vui được chứ.

Nhưng Khổng Vân Bằng lại nhìn khách sạn trước mặt, khẽ nhíu mày.

Khách sạn này mang lại cho y một cảm giác không biết nói sao, tóm lại là có một loại cảm giác không thoải mái, hy vọng chỉ là y đa nghi thôi.

Ba người bước vào trong khách sạn, lập tức có một tiểu nhị tiến lên đón.

“Hắc, ba vị khách quan!

Không biết muốn dùng bữa hay trọ lại ạ?” Tiểu nhị có cái mồm nhọn tai khỉ, thấy Khổng Vân Bằng ba người xong liền tươi cười đi tới, cung kính hỏi.

Khổng Tuyên và Lý Nguyệt Như đều nhìn về phía Khổng Vân Bằng, dù sao y cũng là người cầm đầu trong chuyến đi này.

Nhưng lúc này Khổng Vân Bằng đang đánh giá cách bài trí bên trong khách sạn, nhất thời không trả lời câu hỏi của tiểu nhị.

Thấy Khổng Vân Bằng không có ý định trả lời, Lý Nguyệt Như lắc đầu, nhìn tiểu nhị cười nói: “Chúng ta muốn trọ lại, tiện thể làm phiền nhà bếp làm cho ba chúng ta một bữa tối nhé.” Nói rồi, Khổng Tuyên từ bên cạnh đưa lên một lượng bạc vụn, coi như phí trọ và ăn uống.

Vừa thấy tiền, mắt tiểu nhị lập tức sáng lên.

Lập tức nhận lấy bạc vụn từ tay Khổng Tuyên, tiểu nhị dùng răng khẽ cắn một miếng, nhìn dấu răng trên đó, tươi cười hớn hở gọi một tiếng về phía quầy sau lưng.

Sau đó y nhanh chóng chạy đi, thì thầm với một nam tử cao gầy ở quầy.

Lúc này, Khổng Vân Bằng cũng đã đánh giá xong cách bài trí bên trong khách sạn, tùy tiện tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Khoảnh khắc ngồi xuống, Khổng Vân Bằng sắc mặt biến đổi, ngay sau đó y lại ngửi kỹ một chút, mới xác nhận được.

Trong lòng Khổng Vân Bằng lạnh lùng cười một tiếng, nhưng trên mặt lại không có biến đổi gì.

Các nhân viên trong khách sạn này dường như đều là phàm nhân, nhưng trên người họ ít nhiều đều dính phải một chút yêu khí.

Người thường, bao gồm cả huynh trưởng Khổng Tuyên của y, và cô bé ngốc Lý Nguyệt Như, đều không thể nhìn ra.

Nhưng linh hồn yêu tộc của y, lại có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra, tiểu nhị vừa rồi và vị tiên sinh ở quầy tính tiền, trên mặt đều dính một chút hắc khí.

Hắc khí chính là yêu khí chỉ có trên người yêu quái.

Đây là một khách sạn đen, loại khách sạn đen có hợp tác với yêu quái.

Chương 381

Thuở xưa khi đi lại phàm gian, Kim Sí Đại Bàng cũng từng thấy không ít khách sạn đen kiểu này.

Đều là phàm nhân hợp tác với yêu quái, phàm nhân cầu tài, yêu quái thì chỉ cần ăn thịt người.

Dưới sự hợp tác giữa hai bên cũng đạt được sự đồng thuận hoàn hảo, nhưng những phàm nhân hợp tác với yêu quái này cuối cùng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Một khi đã là yêu quái ăn thịt người, thì đến khi những yêu quái này thật sự không nhẫn nại được nữa, những kẻ bị ăn thịt chỉ có thể là những nhân loại cung cấp sự giúp đỡ cho yêu quái mà thôi.

Ở đâu cũng không thiếu những kẻ bị lợi dục che mờ mắt, lòng người có đôi khi còn đen tối hơn yêu quái rất nhiều.

Khổng Vân Bằng không muốn dây dưa đến yêu quái, cũng sẽ không chủ động đi giết yêu quái.

Nhưng những yêu quái này, nếu chủ động tìm đến cửa, Khổng Vân Bằng cũng không ngại thỉnh thoảng thay trời hành đạo một lần.

Y muốn xem những kẻ đứng sau khách sạn đen này sẽ làm gì.

Khổng Vân Bằng thì không định ăn những thứ mà khách sạn đen này mang lên nữa, không những y, mà Lý Nguyệt Như và Khổng Tuyên cũng không thể ăn.

Trong lòng đã quyết định, Khổng Vân Bằng vững vàng ngồi trên ghế dài, lẳng lặng chờ đợi.

Không lâu sau, tiểu nhị tươi cười mang lên một lồng bánh bao, cùng với một bình rượu ngon.

“Các vị khách quan, núi cao đường xa, mọi người gặp nhau cũng là duyên phận.

Lão bản của tôi nói, rượu này là tặng cho các vị thiếu hiệp đấy.” Tiểu nhị rõ ràng đã coi ba người Khổng Vân Bằng là những hiệp khách từ môn phái nào đó ra ngoài lịch luyện, nên cười hì hì nói.

Khổng Vân Bằng sắc mặt không đổi, còn Khổng Tuyên bị tiểu nhị khen đến có chút bay bổng, một tay lấy bình rượu ngon trong tay tiểu nhị, dốc mạnh một ngụm vào miệng.

Khổng Vân Bằng cũng không ngờ huynh trưởng lại lỗ mãng như vậy, muốn ngăn lại thì đã không kịp nữa rồi.

Ở trên núi lâu ngày có lẽ đã khiến Khổng Tuyên bứt rứt không chịu nổi rồi, tuy có thể ăn thịt, nhưng Vân Cực Chân Nhân lại không cho phép uống rượu.

Lý do đương nhiên là trẻ con không được uống rượu.

Khổng Tuyên từ năm mười sáu tuổi đã dính hơi rượu khắp người, ở trên núi nhịn hai năm cũng sắp chịu hết nổi rồi.

Giờ có cơ hội được uống rượu ngon thỏa thích, Khổng Tuyên đương nhiên không thể bỏ qua.

Trong chớp mắt, một bình rượu đã bị Khổng Tuyên uống cạn sạch.

Nhìn dáng vẻ của Khổng Tuyên, dường như vẫn chưa uống đã, một bình rượu xuống bụng mà trên mặt y ngay cả một chút hồng hào cũng không có.

Tiểu nhị cũng có chút chấn kinh trước tửu lượng của Khổng Tuyên, mắt thấy Khổng Tuyên một bình rượu xuống bụng mà như không có chuyện gì, y liền ngây người tại chỗ.

Nhìn Khổng Tuyên uống rượu như vậy, tiểu nhị không khỏi có chút cạn lời, đây là lần đầu tiên y thấy thiếu niên nào uống được nhiều như vậy.

Khổng Tuyên lắc lắc chén rượu đã cạn rỗng, bất mãn nói: "Tiểu nhị, mang thêm rượu nữa đi." Tiểu nhị vốn định từ chối, đúng lúc này, lão bản tiệm rượu đi tới, cười nói: "Hôm nay gặp ba vị tuấn kiệt, thật là duyên phận của ta a.

Tiểu nhị, đi lấy thêm rượu nữa đi, hôm nay ta muốn chiêu đãi ba vị tuấn kiệt thật tốt." "Vâng." Tiểu nhị đáp một tiếng, đi lấy thêm rượu.

Khổng Vân Bằng đột nhiên nảy ra một kế, đã vậy, không bằng tương kế tựu kế.

Y muốn xem thử, chủ quán rốt cuộc đang giở trò gì.

Khổng Vân Bằng cũng lấy rượu, uống.

Cảnh tượng trước mắt này, khiến chủ quán nhìn thấy, đáy mắt lộ ra một tia mừng rỡ.

Chẳng mấy chốc, đã đến tối.

Ánh trăng trong vắt chiếu rọi xuống mặt đất.

Chủ quán vô cùng nhiệt tình dành ra một căn phòng khách cho ba người Khổng Vân Bằng, để họ có thể vào trọ.

Chương 382

Trong phòng khách, Lý Nguyệt Như và Khổng Tuyên đều đã ngủ say, nhưng Khổng Vân Bằng lại mãi không ngủ được, từ đầu đến cuối đều duy trì cảnh giác cao độ.

Đợi đến khi đêm đã khuya.

Một bóng người cường tráng chậm rãi bước vào khách sạn.

Người đó, thân hình cao lớn uy mãnh, mặt mũi hung dữ, vừa nhìn đã biết không phải hạng tầm thường.

Thấy nam tử cao lớn kia, chủ quán nở nụ cười tươi rói.

"Đại nhân, hôm nay có ba món hàng, đảm bảo ngài hài lòng." Nam tử cao lớn lấy ra một túi tiền đặt lên người chủ quán, thản nhiên nói: "Dẫn đường đi." "Vâng vâng." Chủ quán nhận lấy túi tiền, cười càng tươi hơn.

Nhanh chóng, hai người đi đến trước một căn phòng khách.

Nam tử cao lớn hít hít mũi, như thể ngửi thấy mùi con mồi ngon lành, hai mắt xanh lè.

Sau đó, nam tử cao lớn sốt ruột đẩy cửa lớn ra, đập vào mắt lại chỉ có bóng dáng Lý Nguyệt Như và Khổng Tuyên, bóng dáng Khổng Vân Bằng lại mãi không thấy đâu.

Nam tử cao lớn nhíu mày, bất mãn mở miệng nói.

"Không phải nói, có ba nhân loại sao?

Sao ở đây, chỉ có hai?" Chủ quán gãi gãi đầu, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Nhưng đúng lúc này.

Đột nhiên.

Một bóng người nhanh như chớp, từ góc tối xông ra, tấn công nam tử cao lớn kia.

Nam tử cao lớn dường như không ngờ mình lại bị tấn công, trực tiếp bị một quyền đánh bay, đâm xuyên qua một bức tường.

"Khốn kiếp, kẻ nào dám tập kích bản đại gia?" Dưới cơn thịnh nộ, nam tử cao lớn kia trực tiếp hiện nguyên hình, là một con hổ yêu đã tu luyện mấy trăm năm.

Nó có một bộ mặt hung ác, có uy nghiêm đáng sợ không giận mà tự uy, thân thể cao khoảng ba mét thậm chí còn đáng sợ hơn.

Đáng sợ hơn nữa, nó có một đôi móng vuốt sắc bén, nếu người thường bị móng vuốt đó cào trúng, e rằng sẽ chết tại chỗ.

Kẻ tấn công tên hổ yêu đó, không phải ai khác, chính là Khổng Vân Bằng.

Khổng Vân Bằng đang đánh giá con hổ yêu trước mắt, cảnh tượng này đã kiểm chứng suy đoán trong lòng y, khách sạn này quả nhiên là một khách sạn đen, chuyên lấy việc buôn bán nhân loại làm kế sinh nhai.

Hổ yêu gầm gừ nhìn chằm chằm Khổng Vân Bằng, trong mắt hổ dường như có chiến ý rực lửa đang cháy, nói: "Tiểu tử, ngươi thật sự có gan lớn, dám tập kích ta?" Người thường khi đối mặt với hổ yêu hung mãnh như vậy, sớm đã sợ đến tè ra quần rồi.

Nhưng Khổng Vân Bằng căn bản không phải người thường, thân phận thật sự của y là đại yêu thượng cổ, cho dù hiện tại đã thành phàm nhân, nhưng loại kiêu ngạo từ sâu trong linh hồn đó, vẫn còn tồn tại.

Khổng Vân Bằng khẽ cười một tiếng, nói.

“Ta còn tưởng là nhân vật lợi hại nào, hóa ra chỉ là một con hổ yêu nhỏ bé.” Trong lời nói, tràn đầy vẻ khinh thường.

Hổ yêu vừa nghe lời đó, trong lòng càng thêm tức giận, thề phải xé nát Khổng Vân Bằng thành từng mảnh.

Dưới một tiếng gầm thét, hổ yêu chủ động ra tay, một đôi móng vuốt sắc bén nhanh chóng vung lên giữa không trung, phát ra từng trận tiếng nổ, một vuốt xuống, thân thể người bình thường chỉ sẽ bị xé nát thành bốn năm mảnh.

Khổng Vân Bằng thần sắc không đổi, giơ nắm đấm lên, nghênh đón.

Hổ yêu thấy đối phương không né tránh, trái lại còn nghênh chiến, không khỏi cảm thấy nực cười.

Một tên phàm nhân, lại dám đối đầu với yêu thú sao!

Một thiếu niên như vậy, lại cố gắng dùng thân thể nhân loại để chống lại?

Thật là một chuyện buồn cười biết bao!

Chương 383

Khoảnh khắc tiếp theo, một vuốt một quyền kịch liệt va chạm vào nhau, phát ra một tiếng động nhỏ.

"Ngao!" Thân thể hổ yêu ngã bật ra sau, cặp móng vuốt sắc bén mà nó vẫn luôn tự hào giờ đây lại toàn bộ vỡ vụn, máu tươi chảy ra!

"Trời đất của ta ơi!" Chủ quán sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, không nhịn được há hốc mồm, cảm thấy vô cùng khó tin, lần nữa nhìn về phía thiếu niên bằng ánh mắt hoàn toàn khác, như thể đang nhìn một dã thú hình người.

Khổng Vân Bằng vốn là đại yêu thượng cổ, chủ yếu tu luyện nhục thân, bao nhiêu năm tu luyện, đã khiến y dần lấy lại được hai phần vạn sức mạnh, hạ gục một con hổ yêu nhỏ bé căn bản không phải chuyện khó.

Ngay cả hổ yêu tu luyện ngàn năm, y cũng có tự tin một trận.

Lúc này.

Hổ yêu vừa phun máu tươi, vừa lảo đảo đứng dậy, trầm giọng nói: "Không thể không thừa nhận, ta có chút đánh giá thấp ngươi, thực lực của ngươi so với ta tưởng tượng, lợi hại hơn một chút." Nói xong, hổ yêu dừng một chút, lại mở miệng nói.

"Nhưng, ngươi nhất định không phải đối thủ của ta." Lời vừa dứt, hổ yêu lại một lần nữa ra tay, chỉ là mục tiêu lần này, không phải Khổng Vân Bằng.

Là chủ quán!

Một tiếng thét thảm thiết, chủ quán đáng thương bị hổ yêu nuốt chửng, trở thành món ăn ngon bổ sung thể lực cho hổ yêu.

Chủ quán đó đại khái cũng không ngờ, người đã hại vô số lữ khách, mình cũng có ngày sẽ trở thành thức ăn cho hổ yêu!

Khổng Vân Bằng nhìn tất cả, nhưng không ra tay giúp đỡ.

Trong mắt y, chủ quán đáng đời!

Chỉ là, Khổng Vân Bằng nhìn cảnh tượng này, không khỏi nhớ lại bản thân mình năm xưa.

Năm xưa khi còn là đại yêu thượng cổ, y cũng từng như vậy thôn phệ nhân loại để tăng cường thực lực của bản thân.

Một lát sau, vết thương trên người hổ yêu dần hồi phục, đôi móng vuốt sắc bén kia lại một lần nữa trở lại như ban đầu, khí tức trên người nó càng hung mãnh hơn trước một chút.

Hổ yêu nhún nhún vai, nói.

"Thực lực của bản đại gia đã tiến thêm một bước, tiểu tử, nếu ngươi thức thời, bây giờ vứt bỏ đồng bọn mà bỏ chạy, vẫn còn kịp đấy." Khổng Vân Bằng lắc đầu.

"Kẻ cần bỏ chạy, không phải ta, mà là ngươi." Hổ yêu nhe nanh cười, nói.

"Nếu đã vậy, vậy thì mời ngươi đi chết đi!" Ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, thân hình hổ yêu lao vút ra, mặt đất dưới chân nứt toác vì lực đạo khủng bố, nó lại một lần nữa xông về phía Khổng Vân Bằng.

Một luồng khí tức đáng sợ, lập tức bùng phát từ trong cơ thể Khổng Vân Bằng.

Sức mạnh đại yêu thượng cổ vốn bị Hôn Thụy Chú phong ấn, vào khắc này lại một lần nữa đột phá một phần sức mạnh!

"Chết đi cho ta!" Khổng Vân Bằng quát lớn một tiếng, nắm đấm ẩn chứa uy năng đáng sợ, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực hổ yêu.

Hổ yêu phun ra một ngụm máu tươi lớn, không dám tin nhìn xuống vị trí lồng ngực, ở đó có một lỗ lớn đẫm máu, máu tươi như suối chảy ra từ đó.

"...Sao có thể?" Hổ yêu nói xong câu đó, không cam lòng ngã xuống đất, chết hẳn.

Con hổ yêu đã sống hơn trăm năm, tuy đã chết, nhưng trong cơ thể vẫn còn sót lại một luồng khí huyết chi lực mạnh mẽ.

Khổng Vân Bằng dứt khoát hấp thu luồng khí huyết này, vận dụng công pháp thượng cổ, biến luồng khí huyết đó từng chút, từng giọt thành sức mạnh của riêng mình.

Hô.

Khổng Vân Bằng thở dài một hơi.

Sự mệt mỏi do chiến đấu trước đó đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sức lực dồi dào không ngừng.

"Thực lực của ta lại tiến thêm một bước rồi." Khổng Vân Bằng mắt lóe lên tinh quang, vô cùng vui mừng trước sự thay đổi của cơ thể mình.

Không lâu sau, Khổng Vân Bằng kể lại đại khái mọi chuyện cho hai người bạn đồng hành là Lý Như Mộng và Khổng Tuyên.

Chương 384

Sau khi nghe xong, cả hai không kìm được mà liên tục kinh ngạc thốt lên, họ không ngờ Khổng Vân Bằng lại lợi hại đến mức có thể đánh chết một con hổ yêu trăm năm.

Khổng Vân Bằng nhìn con hổ yêu nằm trên mặt đất, vẻ mặt có chút ngưng trọng, nói: "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta nhanh chóng thu thập đồ đạc rồi rời đi thôi." Hai người gật đầu, vội vàng thu dọn hành lý, cùng Khổng Vân Bằng nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi đó.Không lâu sau khi Khổng Vân Bằng và những người khác rời đi.

Một luồng uy áp mênh mông khủng bố bao trùm toàn bộ Hắc Điếm.

Sát ý đáng sợ tựa như thực chất, khiến người ta không rét mà run.

Hắn ta khoác một bộ hắc bào, trên khuôn mặt già nua đầy rẫy sự phẫn nộ vô tận.

Những người trong Hắc Điếm kinh hoàng vạn phần.

"Lão già này là ai?

Dường như có ý đồ bất thiện!" "Chỉ mong đừng làm phiền việc làm ăn của ta…" "Ta có một dự cảm chẳng lành!" Lão hắc bào bỗng nhiên ra tay, một luồng hắc khí khủng bố cuộn trào, tựa như lưỡi hái của tử thần, tận tình thu gặt từng sinh mạng một.

Chỉ trong mười giây, hắn ta đã diệt sát phần lớn những người trong Hắc Điếm này, chỉ còn lại một tên tiểu nhị sống sót.

Hắc Điếm này sớm đã không còn khách lữ hành nào lưu trú, bên trong toàn là những kẻ hám lợi vì yêu quái mà làm hại đồng bào, không một ai vô tội.

Khi lão hắc bào nhìn thi thể hổ yêu đã lạnh ngắt, sắc mặt càng thêm lạnh lẽo, hắn quát lên với tên tiểu nhị: "Nói cho ta biết, lão ngũ nhà ta, ai đã giết?" Tên tiểu nhị run rẩy bần bật, kể hết mọi chuyện mà mình biết.

Ngay sau đó, lão hắc bào lại ra tay, tiện tay tiễn tên tiểu nhị hắc tâm đó xuống địa ngục.

Trong mắt lão hắc bào tràn ngập hận ý ngút trời, hắn lẩm bẩm một mình.

"Lão ngũ, huynh đây nhất định sẽ báo thù cho đệ." "Trước tiên về Hồng Liên Sơn, báo chuyện này cho đại ca." Một tiếng "soạt" vang lên, thân ảnh già nua đó biến mất không một dấu vết, cứ như thể từ đầu đến cuối chưa từng xuất hiện ở đó vậy.Chớp mắt, ngày thứ hai đã đến, một ngày mới.

Mặt trời gay gắt treo trên không, thiêu đốt đại địa.

Trong những ngày tiếp theo, Khổng Vân Bằng và mọi người đi qua núi non sông nước, khi đói thì ăn trái cây dại, khi khát thì uống nước suối nhỏ, cuộc sống trôi qua vô cùng thoải mái.

Sau đó, họ được nghe từ một lữ khách rằng, đi thêm một đoạn đường nữa là đến Cô Nguyệt Thành.

Cô Nguyệt Thành, một đại thành phồn vinh.

Khổng Vân Bằng và các bạn chợt nhớ ra, sư phụ Vân Cực Chân Nhân từng nhắc đến Cô Nguyệt Thành, một thành phố thú vị.

Đôi mắt Lý Như Mộng sáng lấp lánh.

"Con muốn đến Cô Nguyệt Thành!" Khổng Tuyên cũng bày tỏ sự ủng hộ.

Khổng Vân Bằng tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Cứ như vậy, ba người với tâm trạng tò mò, tăng nhanh bước chân, tiến về Cô Nguyệt Thành.

Khoảng một canh giờ sau, một tòa thành trì khổng lồ hiện ra trước mắt họ.

Dưới ánh nắng mặt trời, tòa thành tựa như một con cự long, càng thêm rực rỡ huy hoàng.

Những lữ khách ra vào thành như đàn kiến đen, tranh nhau chen chúc tiến vào tòa thành vĩ đại đó.

Lý Như Mộng và Khổng Tuyên chưa từng thấy thành trì nào như vậy, cả đời chắc chắn đây là thành lớn nhất mà họ từng thấy, không có cái thứ hai.

Khổng Vân Bằng thì lại bình tĩnh như thường, dù sao hắn cũng đã từng ở trong cung điện của Sư Tôn Hoàng Thiên một thời gian, so với cung điện được mệnh danh là tuyệt đỉnh nhân gian đó, tòa thành này căn bản chẳng đáng là gì.Khổng Vân Bằng và các bạn đứng trước Bạch Vân Chân Nhân, lần lượt bày tỏ ý định của mình.

Bạch Vân Chân Nhân ngẩng đầu, nhìn ba tiểu tử trước mặt.

Một lát sau, trong mắt y hiện lên vẻ kinh ngạc.

Y có thể cảm nhận rõ ràng, ba tiểu tử này trong cơ thể tràn đầy sức mạnh, không phải người thường.

Đặc biệt là thiếu niên cao lớn ở giữa, thực lực của hắn càng thâm sâu khó lường, ngay cả y cũng khó mà nhìn thấu được bản lĩnh thật sự của người này.

Chương 385

Bạch Vân Chân Nhân vuốt râu, nói: "Các ngươi muốn ghi danh tham gia đại quân thảo yêu sao?" Khổng Vân Bằng bước ra khỏi đám đông, chắp tay nói: "Chính xác." Bạch Vân Chân Nhân nhẹ nhàng gật đầu, rồi nói: "Thấy các ngươi còn trẻ tuổi mà đã có tu vi như vậy, chắc hẳn sư phụ các ngươi cũng là một cao nhân rồi.

Không biết sư phụ các ngươi tên là gì?" Vừa nhắc đến sư phụ, cảm xúc của ba người Khổng Vân Bằng có chút sa sút.

Khổng Vân Bằng đáp: "Sư phụ của ta tên là Vân Cực Chân Nhân, đã qua đời từ trước rồi." Khi cái tên Vân Cực Chân Nhân truyền vào tai Bạch Vân Đạo Nhân, sắc mặt y lập tức đại biến.

Bạch Vân Chân Nhân hít một hơi khí lạnh, nói: "Sư phụ các ngươi là, Vân Cực Chân Nhân ư?" Ba người Khổng Vân Bằng nhìn nhau, vô thức gật đầu.

Bạch Vân Chân Nhân đột nhiên kích động, nắm lấy tay Khổng Vân Bằng, nói: "Ta là bằng hữu tốt của sư phụ các ngươi, Bạch Vân Đạo Nhân!" Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên thì chưa từng nghe cái tên Bạch Vân Chân Nhân, nhưng Lý Như Mộng, người đã đi theo Vân Cực Chân Nhân nhiều năm, lại nhận ra cái tên này.

Lý Như Mộng chỉ vào Bạch Vân Chân Nhân, thất thanh nói: "Con nhớ rồi!

Con nhớ sư phụ con có một người bạn tên là Bạch Vân Chân Nhân, thiếu một trăm lượng bạc chưa trả!" Bị nhắc đến chuyện cũ, Bạch Vân Chân Nhân cười gượng gạo, nói: "Đúng là ta nợ sư phụ các ngươi một trăm lượng bạc, ta là Bạch Vân Chân Nhân." Hóa ra, khi Vân Cực Chân Nhân còn trẻ, từng chu du bốn bể, trên đường đã quen

biết Bạch Vân Chân Nhân đồng lứa.

Hai người trò chuyện rất vui vẻ, sau đó còn cùng nhau săn giết yêu quái, trở thành một đôi tri kỷ tốt.

Sau này, Bạch Vân Chân Nhân trở thành trưởng lão của Sương Nguyệt Tông, một trong Tứ Đại Tông, còn Vân Cực Chân Nhân thì đi khắp nơi thu đồ đệ, truyền thụ Đại Đạo của mình, muốn bồi dưỡng ra nhiều thiên kiêu hơn nữa.

Khổng Vân Bằng và các bạn càng nghe càng kinh ngạc.

Không ngờ, ở nơi này lại gặp được cố nhân của sư phụ.

Bạch Vân Chân Nhân thở dài một tiếng, nói: "Chắc các ngươi đến đây để báo thù cho sư phụ mình phải không?" Khổng Vân Bằng và các bạn giật mình.

Nghe Bạch Vân Chân Nhân nói, cái chết của sư phụ còn có ẩn tình khác ư?

Khổng Vân Bằng giải thích: "Ta chỉ là tình cờ đến đây, sư phụ trước khi mất nói với ta, y chỉ vì thọ nguyên đã tận nên mới qua đời.

Nghe ngài nói vậy, chẳng lẽ sư phụ bị kẻ gian hãm hại sao?" Bạch Vân Chân Nhân ngẩn người một lúc, sau đó mở miệng nói: "Cũng đúng, sư phụ các ngươi có lẽ không muốn các ngươi báo thù, nên đã không nói ra sự thật.

Ai, đã đến đây rồi, nhất định không phải là trùng hợp, mà là do ông trời dẫn dắt.

Vì vậy, ta định nói cho các ngươi biết sự thật." Nghe vậy, ba người đều dựng tai lên nghe.Sau đó, Bạch Vân Chân Nhân nói ra một sự thật khiến người ta cảm động và chấn động.

Nửa năm trước, bầy yêu trên Hồng Liên Sơn bạo động, lũ lượt

kéo xuống núi săn giết loài người.

Chỉ trong vài ngày, hàng ngàn người đã bị thảm sát, trở thành thức ăn trong bụng yêu quái.

Vừa đúng lúc đó, Bạch Vân Chân Nhân và Vân Cực Chân Nhân đang ở Cô Nguyệt Thành.

Sau khi biết chuyện, cả hai không chần chừ, trực tiếp cùng các chí sĩ của Tứ Đại Tông Phái, một kích đẩy lùi đại yêu Hồng Liên Sơn.

Trận chiến đó vô cùng kịch liệt, đánh đến trời đất tối tăm, khắp nơi đều là thi thể, máu tươi chảy thành một hồ máu nhỏ.

Cả hai bên đều tổn thất thảm trọng, đại yêu Hồng Liên Sơn thấy không thể chiếm ưu thế nên chủ động rút lui, để Tứ Đại Tông Phái giành được thắng lợi tạm thời.

Trong trận chiến đó, Vân Cực Chân Nhân đã đại chiến mấy trăm hiệp với một đại yêu Hồng Liên Sơn, miễn cưỡng hòa nhau, cả hai bên đều bị trọng thương.

Cuối cùng, Bạch Vân Chân Nhân với tâm trạng có chút sa sút, đau buồn nói: "Sư huynh trước khi đi nói với ta, y chỉ bị một vết thương nhỏ, căn bản không đáng ngại.

Ngươi xem, đó là lời nói dối, vết thương của y đã nặng đến mức không thể chữa khỏi rồi." Khổng Vân Bằng và các bạn chìm vào trầm tư.

Chẳng trách có một khoảng thời gian, Vân Cực Chân Nhân lại có tâm trạng sa sút, hành vi kỳ lạ, chắc lúc đó y đã biết mình sắp chết rồi.

Lý Như Mộng bật khóc, bây giờ mới biết được sự thật.

Người đâu phải cỏ cây, sao có thể vô tình?

Dù sao cũng đã đồng hành với Vân Cực Chân Nhân nhiều năm như

vậy, Khổng Vân Bằng ít nhiều cũng đã nảy sinh tình cảm sâu đậm, nay biết Vân Cực Chân Nhân chết không phải vì bệnh mà là bị sát hại, điều này khiến hắn vô cùng phẫn nộ.

Trong mắt Khổng Vân Bằng lóe lên một tia tinh quang, nói: "Đại yêu đã làm hại sư phụ ta, tên là gì?" Bạch Vân Chân Nhân chậm rãi thốt ra một cái tên, nói: "Xích Hồng Ngô Công!" Ngay sau đó, Bạch Vân Chân Nhân kể thêm nhiều chuyện về Xích Hồng Ngô Công.

Xích Hồng Ngô Công, là cường giả đứng thứ hai trong bầy yêu Hồng Liên Sơn.

Chương 386

Không chỉ thực lực cao cường, y còn tâm ngoan thủ lạt, thích săn giết loài người làm thức ăn, là một đại yêu đầu hạng nhất!

Ba người Khổng Vân Bằng càng nghe càng phẫn nộ.

Thù của Vân Cực Chân Nhân, nhất định phải báo!

Khổng Vân Bằng nắm chặt nắm đấm, nói: "Ta cũng muốn góp một phần sức lực vì loài người, không biết phải làm sao mới có thể gia nhập đội ngũ thảo phạt vạn yêu?" Bạch Vân Chân Nhân mở miệng nói: "Người thường muốn gia nhập cần phải chứng minh thực lực của mình, nhưng bây giờ có ta dẫn tiến, căn bản không cần phải tự chứng minh như những người khác.

Đến lúc đó cùng ta chiến đấu với Sương Nguyệt Tông, hỗ trợ lẫn nhau là được." Khổng Vân Bằng và các bạn suy nghĩ kỹ thấy chuyện này cũng không có gì xấu, đều đồng ý, cùng Bạch Vân Chân Nhân thảo phạt vạn yêu Hồng Liên Sơn.

Vì ba người Khổng Vân Bằng là đồ đệ của bạn cũ, Bạch Vân Chân Nhân vốn keo kiệt gần như đã lấy hết tiền bạc của mình, để chiêu đãi Khổng Vân Bằng và các bạn thật tốt.

Trong Cô Nguyệt Thành, có một tửu lâu tên là Châu Lâu.

Tửu lâu này là một trong những sản nghiệp dưới trướng Sương Nguyệt Tông, cũng là một trong những tửu lâu nổi tiếng nhất vùng.

Mỹ thực danh tiếng, không ngừng nghỉ.

Khổng Vân Bằng và các bạn đã ăn rau dại gần một tháng, giờ được ăn những món ngon do đầu bếp danh tiếng làm ra, còn gì vui hơn, không ngừng nhét đủ loại thức ăn vào miệng mình.

Đặc biệt là Khổng Vân Bằng, đừng thấy y là nhân loại, nhưng thực tế trong xương cốt lại là một yêu quái, thích nhất mỹ thực nhân gian.

Khổng Tuyên cũng không ngoại lệ, uống rượu ngon ừng ực.

Chỉ trong nửa phút, các món ăn trên bàn đã gần hết, Bạch Vân Chân Nhân ngớ người, hóa ra ba tiểu tử này lại có thể ăn nhiều như vậy, biết thế thì đã không đưa ba tiểu tử này đến đây rồi!Khổng Vân Bằng và các bạn ăn uống vui vẻ, nhưng Bạch Vân Chân Nhân thì lại khó chịu chết đi được, bữa ăn tối nay gần như đã ăn sạch túi của y!

Sau đó, Bạch Vân Chân Nhân dẫn ba người Khổng Vân Bằng đến Sương Nguyệt Tông.

Sương Nguyệt Tông, một trong Tứ Đại Tông Môn của Cô Nguyệt Thành.

Là danh môn chính phái, có lịch sử lâu đời, với nội hàm vững chắc.

Hiện tại Tông chủ Sương Nguyệt Tông là Tả Thu Minh, một cường giả tuyệt thế, thực lực đã vô hạn tiếp cận cảnh giới tuyệt đỉnh nhân gian, thực lực như vậy nếu đặt ở phía yêu quái, cũng là một con đại yêu tu luyện ngàn năm.

Vào buổi tối, trong một căn phòng, Tả Thu Minh và các nhân sự của Sương Nguyệt Tông đang trò chuyện.

Vừa đúng lúc đó, Bạch Vân Chân Nhân dẫn ba người Khổng Vân Bằng bước vào.

Sau khi biết được nguyên do từ miệng Bạch Vân Chân Nhân, ánh mắt Tả Thu Minh nhìn ba người Khổng Vân Bằng tràn đầy vẻ tán thưởng.

Tả Thu Minh liên tục than thở: “Hóa ra là hậu nhân của Vân Cực

Chân Nhân, chẳng trách còn trẻ mà đã có thực lực như vậy, không tồi.” Các trưởng lão có mặt cũng liên tục tán thưởng.

Ai cũng nhận ra, ba người trẻ tuổi trước mắt này không phải kẻ yếu, đều có thực lực nhất định.

Nữ thiếu niên lưng đeo một thanh kiếm, hẳn là một cường giả tinh thông kiếm thuật.

Còn thiếu niên thanh tú kia, thì giỏi quyền chưởng chi thuật.

Nhưng, thiếu niên cao lớn còn lại, lại khiến mọi người có mặt có chút khó hiểu.

Chỉ riêng thực lực chân chính của người này, hoàn toàn không thể nhìn thấu.

Khí tức của hắn lúc mạnh lúc yếu, tựa như mặt nước hồ tĩnh lặng, khiến người ta khó mà dò xét được sâu cạn.

Ngay cả Tông chủ Tả Thu Minh cũng khó mà nhìn thấu được người này, trong lòng y dấy lên sóng lớn.

Người này, không thể xem thường.

Đó là ấn tượng đầu tiên của Tả Thu Minh về Khổng Vân Bằng.

Tả Thu Minh không dám chậm trễ với ba tuấn kiệt, lập tức sắp xếp một chỗ ở tốt cho Khổng Vân Bằng và các bạn nghỉ ngơi.

Nửa tháng sau, là lúc Tứ Đại Tông Phái liên hợp xuất kích, diệt vạn yêu Hồng Liên Sơn.

Chương 387

Trong khoảng thời gian này, Khổng Vân Bằng và các bạn không hề quên tu luyện, bởi vì chỉ khi thực lực của bản thân càng mạnh, mới càng có khả năng sống sót trên chiến trường.

Dưới sự gợi ý của Bạch Vân Chân Nhân, Khổng Vân Bằng và các bạn cùng các đệ tử Sương Nguyệt Tông tiến hành huấn luyện.

Ban đầu, các đệ tử Sương Nguyệt Tông có chút không muốn, dựa vào đâu mà để người ngoài cùng tu luyện chứ?

Nhưng đợi đến khi Bạch Vân Chân Nhân nói cho họ biết, sư phụ của Khổng Vân Bằng và các bạn là Vân Cực Chân Nhân, thì sự bất mãn và không cam lòng trong lòng họ lập tức biến mất, biến mất sạch sẽ, thay vào đó là sự đương nhiên.

"Hóa ra là đồ đệ của Vân Cực Chân Nhân, quả thật có tư cách như vậy để cùng chúng ta huấn luyện." "Được thôi, ta tên là Thanh Tuyền, tin rằng chúng ta sẽ trở thành bạn tốt." "Ta nghe trưởng lão nói sẽ sắp xếp ba người cùng ta huấn luyện, dù sao cũng là truyền nhân của vị đại nhân vật kia mà." Thái độ của các đệ tử Sương Nguyệt Tông đã xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ, đối xử với Khổng Vân Bằng và các bạn như đối xử với huynh đệ ruột thịt, nụ cười tràn đầy khiến Khổng Vân Bằng và các bạn cảm thấy chấn kinh.

Sư phụ của họ, Vân Cực Chân Nhân, danh tiếng lớn đến vậy sao?

Bạch Vân Chân Nhân dường như biết suy nghĩ của Khổng Vân Bằng và các bạn, cười nói: "Trận chiến nửa năm trước, tên Vân Cực Chân Nhân đó đã chiếm hết phong đầu, ta có thể nói rằng, nếu không có y, e rằng Tứ Đại Tông Phái chúng ta sẽ tổn thất càng thảm trọng hơn." Ba người Khổng Vân Bằng nghe vậy, lập tức bừng tỉnh đại

ngộ.

Trong những ngày tiếp theo, Khổng Vân Bằng và các bạn được các trưởng lão Sương Nguyệt Tông tận tâm chỉ dạy, cộng thêm lương dược, tu vi của bản thân đã được nâng cao đáng kể.

Lý Như Mộng bất ngờ nắm giữ kiếm thuật của Sương Nguyệt Tông, kiếm thuật của nàng càng tiến thêm một bước.

Khổng Tuyên cũng theo đó nắm giữ thuật thể tu của Sương Nguyệt Tông, hiện tại cường độ nhục thân của hắn có thể sánh ngang với một khối kim cương.

Còn về Khổng Vân Bằng, thì từ đầu đến cuối đều ẩn giấu thực lực của mình.

Khổng Vân Bằng cố ý áp chế sức mạnh vốn thuộc về thượng cổ đại yêu, chỉ dùng sức mạnh của một nhân loại.

Nhưng ngay cả như vậy, thực lực của Khổng Vân Bằng vẫn cường đại, toàn bộ đệ tử Sương Nguyệt Tông không một ai là đối thủ của hắn, chỉ có các trưởng lão mới có tư cách giao chiến.Bạch Vân Chân Nhân dường như biết suy nghĩ của Khổng Vân Bằng và các bạn, cười nói: "Trận chiến nửa năm trước, tên Vân Cực Chân Nhân đó đã chiếm hết phong đầu, ta có thể nói rằng, nếu không có y, e rằng Tứ Đại Tông Phái chúng ta sẽ tổn thất càng thảm trọng hơn." Ba người Khổng Vân Bằng nghe vậy, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Trong những ngày tiếp theo, Khổng Vân Bằng và các bạn được các trưởng lão Sương Nguyệt Tông tận tâm chỉ dạy, cộng thêm lương dược, tu vi của bản thân đã được nâng cao đáng kể.

Lý Như Mộng bất ngờ nắm giữ kiếm thuật của Sương Nguyệt Tông, kiếm thuật của nàng càng tiến thêm một bước.

Khổng Tuyên cũng theo đó nắm giữ thuật thể tu của Sương

Nguyệt Tông, hiện tại cường độ nhục thân của hắn có thể sánh ngang với một khối kim cương.

Còn về Khổng Vân Bằng, thì từ đầu đến cuối đều ẩn giấu thực lực của mình.

Khổng Vân Bằng cố ý áp chế sức mạnh vốn thuộc về thượng cổ đại yêu, chỉ dùng sức mạnh của một nhân loại.

Nhưng ngay cả như vậy, thực lực của Khổng Vân Bằng vẫn cường đại, toàn bộ đệ tử Sương Nguyệt Tông không một ai là đối thủ của hắn, chỉ có các trưởng lão mới có tư cách giao chiến.

"Nếu là đệ tử Sương Nguyệt Tông thì tốt biết mấy." "Đúng là không hổ danh đồ đệ của Vân Cực Chân Nhân!

Thực lực như vậy, thật khiến lão phu vô cùng bội phục!" "Không chỉ người này, hai người còn lại cũng lợi hại, thiên phú kiếm thuật của nữ nhân kia còn lợi hại hơn đệ tử của lão phu rất nhiều!" Các trưởng lão liên tục gật đầu khen ngợi.

Tông chủ Tả Thu Minh cũng đã chú ý đến biểu hiện của ba tuấn kiệt.

Tả Thu Minh nảy sinh lòng yêu tài, vì vậy đã bàn bạc với Bạch Vân Chân Nhân, liệu có thể tìm cơ hội nào đó để thuyết phục ba người gia nhập Sương Nguyệt Tông không.

Bạch Vân Chân Nhân không hề do dự, trực tiếp mở miệng nói: "Ta thấy các người yêu quý Vân Cực Chân Nhân như vậy, không thể nào gia nhập Sương Nguyệt Tông của chúng ta đâu." Tả Thu Minh đối với câu trả lời này cũng không cảm thấy quá bất ngờ, chỉ thở dài một hơi, nói: "Ai, vậy thì thật đáng tiếc." Người có thực lực, tự nhiên đi đến đâu cũng sẽ được người khác tôn trọng.

Không nghi ngờ gì nữa, hiện tại Khổng Vân Bằng đã giành được

sự tôn trọng của toàn bộ Sương Nguyệt Tông từ trên xuống dưới, từ Tông chủ đến đệ tử, không ai dám không phục hắn.

Thậm chí, có không ít nữ đệ tử Sương Nguyệt Tông đã phải lòng Khổng Vân Bằng.

Khổng Vân Bằng bỗng trở thành người nổi tiếng nhất toàn tông môn.

Thời gian luôn trôi thật nhanh.

Thoáng cái đã trôi qua hơn nửa tháng.

Ngày mốt, chính là ngày thảo phạt vạn yêu Hồng Liên Sơn.

Không khí toàn bộ Cô Nguyệt Thành bắt đầu trở nên có chút căng thẳng.

Cả ngày hôm đó, trong thành không một ai kinh doanh, dù là tửu lâu hay cửa hàng đều đóng cửa nghỉ ngơi.

Chương 388

Ngay cả bách tính cũng biết có đại sự sắp xảy ra, đều đóng cửa không ra ngoài.

Cả tòa thành tĩnh lặng đến đáng sợ.

Trên đường lớn, chỉ có thể thấy một hai bóng người đang di chuyển.

Mọi thứ, tựa như sự tĩnh lặng trước cơn bão lớn!

Đại chiến, sắp đến!Lúc này.

Bên ngoài Thủy Kính.

Một vị vương giả trẻ tuổi phiêu dật thoát tục, phong thái ngọc thụ lâm phong đang ngồi trên vương tọa, toàn thân tự có một khí chất vương giả, cảm giác áp bách vô hình mà hắn phát ra khiến người thường khó có thể chịu đựng.

Hoàng Thiên bỗng nhiên mỉm cười, chỉ vào Khổng Vân Bằng trong Thủy Kính nói.

"Xem kìa, nó chơi vui đấy chứ." Khổng Tuyên bên cạnh thì không cười nổi, vội vã đổ mồ hôi thay cho tiểu đệ của mình, nói: "Sư phụ, nếu tiểu đệ… chết trong Thủy Kính thì sao ạ?" Hoàng Thiên nhàn nhạt nói: "Chỉ cần nguyên thần còn, sẽ không chết." Khổng Tuyên thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng câu nói tiếp theo của Hoàng Thiên lại khiến Khổng Tuyên sợ chết khiếp.

"Nhưng nếu nó không tự mình vượt qua, cho dù có được cứu về, tâm cảnh cũng sẽ bị tổn thương!" Khổng Tuyên càng lo lắng hơn, cẩn thận từng li từng tí đề xuất kiến nghị: "Sư phụ, chi bằng giải khai

một phần sức mạnh của Hôn Thụy Chú thì sao ạ?" Hoàng Thiên lắc đầu.

"Ta thấy mức độ của Hôn Thụy Chú hiện tại là đủ rồi, không chặt cũng không lỏng.

Con phải tin tiểu đệ, nó không phải là người dễ dàng bị đánh bại, phải không?" Khổng Tuyên cười khổ một tiếng, không tiện nói thêm nữa, chỉ có thể thầm cầu nguyện cho tiểu đệ, hy vọng nó có thể an toàn vượt qua kiếp nạn này.

Khóe miệng Hoàng Thiên khẽ nhếch lên, như thể đang xem một chuyện rất thú vị.Sau khi Tứ Tông Tông chủ nhất trí quyết định, tối nay sẽ diễn ra một trận Thiên Kiêu Chi Tranh, xem đệ tử nhà ai xuất sắc hơn.

Thiên kiêu mạnh nhất sẽ giành được phần thưởng hậu hĩnh do Tứ Tông cùng ban tặng: một vạn lượng hoàng kim, một trăm viên đan dược, cùng với Cửu Thiên Huyền Kiếm.

Tin tức này vừa truyền ra, đã gây ra không ít xôn xao.

Các đệ tử Tứ Tông đều bày tỏ muốn giành chiến thắng, không chỉ để mang vinh quang về cho tông môn, mà còn muốn đoạt lấy thanh Cửu Thiên Huyền Kiếm trong truyền thuyết!

Cửu Thiên Huyền Kiếm, đó là một tuyệt thế lợi kiếm!

Trong truyền thuyết, có người cầm thanh kiếm này, chém giết một con đại yêu gần ngàn năm tuổi, lập nên công danh hiển hách.

Mặc dù chỉ là một tin đồn chưa được kiểm chứng, nhưng trong mắt mọi người, nó đã trở thành sự thật.

Các trưởng lão cũng đều cảm thấy khó tin, không ngờ Tứ Tông Tông chủ lại chịu bỏ ra vũ khí tuyệt thế như vậy làm phần thưởng, điều này mang lại sự chấn động cực lớn.

Ba người Khổng Vân Bằng sau khi biết chuyện này cũng bàn luận sôi nổi.

Lý Như Mộng nghiêng đầu nói: "Chỉ tiếc là ta không phải người của Tứ Tông, nếu không, có lẽ ta cũng có thể tranh đoạt." Khổng Tuyên vô ngữ nói: "Cho dù con có thể tham gia, cũng chưa chắc đã giành được chiến thắng đâu.

Đừng nói, các thiên kiêu của Tứ Tông lợi hại đến mức nào, nghe nói có một người có thể dựa vào sức một mình, chém giết một con đại yêu trăm năm." Khổng Vân Bằng nghe câu nói đó xong, lập tức hứng thú, nói: "Vừa nãy, có người có thể dựa vào sức một mình, chém giết một con đại yêu trăm năm, chuyện đó là thật sao?" Khổng Tuyên gật đầu, nói: "Chuyện đó chắc chắn là thật.

Con nhớ người đó là thủ lĩnh thiên kiêu của Đạo Huyền Tông, Lý Nhiên." Khổng Vân Bằng thầm ghi nhớ cái tên này, có thể dựa vào sức mạnh của bản thân chém giết một đại yêu trăm năm, đó là một chuyện hiếm có.

Đúng lúc đó, bên ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

"Là ta, Bạch Vân Chân Nhân." Khổng Vân Bằng ứng: "Mời vào, cửa không khóa." Cùng với cánh cửa bị đẩy ra, một lão giả tiên phong đạo cốt chậm rãi bước vào.

Bạch Vân Chân Nhân vuốt bộ râu bạc, nhàn nhạt nói: "Chắc các ngươi cũng đã nghe về Thiên Kiêu Chi Tranh tối nay rồi chứ?" Ba người Khổng Vân Bằng gật đầu.

Sau đó, Bạch Vân Chân Nhân nói ra một câu khiến người ta kinh ngạc: "Khổng Vân Bằng, ta hy vọng ngươi có thể đại diện cho Sương Nguyệt Tông tham gia một lần thi đấu." Lời này vừa thốt ra, uy lực của nó tựa như một quả pháp lôi, nổ tung bên tai mọi người.

Khổng Vân Bằng nhíu mày, nói: "Sương Nguyệt Tông có những đệ tử ưu tú mà, hà tất phải tìm ta một người ngoài chứ?" Bạch Vân Chân Nhân cười khổ một tiếng nói: "Ngươi nói không sai, tuy Sương Nguyệt Tông chúng ta có những đệ tử ưu tú, nhưng so với những thiên tài chân chính, căn bản không bằng được đâu." Lý Như Mộng và Khổng Tuyên cũng khuyên, hy vọng Khổng Vân Bằng có thể tham gia Thiên Kiêu Chi Tranh một lần.

Khổng Vân Bằng trầm tư một lát, nói: "Ta có thể tham gia, nhưng thanh Cửu Thiên Huyền Kiếm đó, nhất định phải thuộc về ta." Bạch Vân Chân Nhân vui mừng khôn xiết, nói: "Ngươi đã quyết định rồi sao?" Khổng Vân Bằng nói: "Ta đã quyết định rồi." Bạch Vân Chân Nhân cười rạng rỡ, nói: "Vậy đi theo ta, vừa đúng lúc cuộc thi sắp bắt đầu rồi." Ngay sau đó, ba người Khổng Vân Bằng liền đi theo Bạch Vân Chân Nhân rời khỏi đây, đến một đại điện nguy nga.

Ở đó, đã tập trung những đệ tử ưu tú nhất của Tứ Tông.

Chương 389

Sương Nguyệt Tông.

Đạo Huyền Tông.

Tinh Tông.

Đan Tông.

Tứ đại tông môn tuấn kiệt tề tụ một đường.

Trong số đó có một người, là tiêu điểm của mọi người.

Thân vận bạch y, rõ ràng không hề có bất kỳ trang sức nào, nhưng lại toát ra một vẻ cao quý đặc biệt, giữa cử chỉ điệu bộ còn có một luồng uy thế đáng sợ.

Người này, chính là đại đệ tử thủ tịch của Đạo Huyền Tông, Lý Nhiên.

"Mau nhìn, mau nhìn, đó là Lý Nhiên trong truyền thuyết kìa!

Đẹp trai quá!" "A, thật sự rất đẹp trai, y hệt như lời đồn!

Ta thật muốn gả cho huynh ấy.""Đừng có mà si mê, Lý Nhiên sư huynh là loại người trăm năm mới xuất hiện một lần, chúng ta căn bản không xứng, ngay cả làm một thị nữ cũng chưa chắc có tư cách." Đối mặt với những ánh mắt không ngừng dõi theo, Lý Nhiên thần sắc đạm nhiên, như thể mọi thứ xung quanh đều không liên quan đến hắn.

Vừa đúng lúc đó, Bạch Vân Chân Nhân và Khổng Vân Bằng cùng mọi người đã đến, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, vừa ăn hạt dưa vừa trò chuyện về chuyện của Vân Cực Chân Nhân.

"Hửm?" Lý Nhiên bỗng nhiên nhíu mày, đưa ánh mắt nhìn về phía Khổng Vân Bằng ở đằng xa.

Không biết vì sao, thiếu niên cao lớn này lại cho hắn một cảm giác đặc biệt.

Người này, thâm bất khả trắc!

Lý Nhiên âm thầm ghi nhớ dáng vẻ của Khổng Vân Bằng.

Khổng Vân Bằng không hề hay biết mình đã bị Lý Nhiên để ý, đang cùng Bạch Vân Chân Nhân trò chuyện.

Trong đó, Bạch Vân Chân Nhân tiết lộ thêm nhiều chuyện về Xích Hồng Ngô Công.

Nửa năm trước, Xích Hồng Ngô Công tuy bị Vân Cực Chân Nhân đánh trọng thương, nhưng nhanh chóng dựa vào việc nuốt chửng máu thịt loài người, đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Mười ngày trước, có một trưởng lão Tứ Tông đã nhìn thấy Xích Hồng Ngô Công trên hoang dã.

Theo lời vị trưởng lão đó, thực lực của Xích Hồng Ngô Công đã mạnh hơn rất nhiều.

Sau khi nghe xong lời của Bạch Vân Chân Nhân, Khổng Vân Bằng chìm vào im lặng, nếu thật sự là vậy, thì Xích Hồng Ngô Công là một kẻ địch khó nhằn, có lẽ đến lúc đó hắn sẽ buộc phải dùng đến sức mạnh của thượng cổ đại yêu.

Bạch Vân Chân Nhân vỗ vai Khổng Vân Bằng, an ủi nói: "Đừng có áp lực quá lớn, đến lúc đó ta cũng sẽ ra tay giúp một tay, ngươi phải biết, ngươi không phải đang chiến đấu một mình." Khổng Vân Bằng lại lắc đầu, nói: "Ta hy vọng đến lúc đó, ngài có thể để ta một mình giao chiến với Xích Hồng Ngô Công." Biểu cảm của Bạch Vân Chân Nhân cứng đờ, dường như bị kinh hãi, ngẩn người một lúc lâu mới hoàn hồn, nói: "Ngươi không phải đang đùa chứ?" Ngay cả Lý Như Mộng và Khổng Tuyên bên cạnh cũng bị dọa.

Khổng Vân Bằng nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy có một số chuyện, tự mình đi báo thù sẽ tốt hơn.” Lúc đầu Bạch Vân Chân Nhân cứ ngỡ Khổng Vân Bằng đang nói đùa, nhưng nhìn thấy ánh mắt chân thành của Khổng Vân Bằng, y biết rằng người này đang nói thật!

Nửa buổi sau, Bạch Vân Chân Nhân với vẻ mặt khó tin nói: “Ngươi thật sự biết mình đang làm gì không?

Đơn đấu Xích Hồng Ngô Công ư?” Khổng Vân Bằng chỉ cười, không nói thêm.

Bất tri bất giác, trời đã tối.

Thiên Kiêu Chi Tranh của Tứ Tông từ từ kéo màn, những trận chiến tuyệt vời sắp diễn ra trước mắt mọi người.

Đang...

đang...

Cùng với tiếng chuông vang dội, bốn thân ảnh bay ra, đáp xuống vị trí trung tâm đại điện.

Bốn người này, đều là thiên tài tuyệt thế có tiềm lực vô hạn.

Chương 390

Mỗi người đều có thực lực đáng sợ, có thể xưng là tồn tại mạnh nhất trong cùng độ tuổi.

Ánh mắt của tất cả mọi người trong khán phòng đều đổ dồn vào bốn người này, như muốn nhìn thấu họ.Ở vị trí trung tâm đại điện, ba nam một nữ đang đánh giá lẫn nhau, trong mắt họ rực cháy ý chí chiến đấu hùng hồn.

Khổng Vân Bằng chú ý thấy Lý Nhiên dường như vẫn luôn nhìn mình, không khỏi cảm thấy tò mò, hỏi: "Ngươi nhìn ta làm gì?" Lý Nhiên từng chữ từng câu nói: "Mạnh." Ba chữ đó rơi vào tai mọi người, lập tức gây ra sóng lớn.

Những người có mặt đều cảm thấy khó tin, thiếu niên có thể khiến Lý Nhiên thốt ra ba chữ đó rốt cuộc có bản lĩnh đến mức nào.

Khổng Vân Bằng chắp tay nói: "Đa tạ đã quá khen, ta quả thật rất mạnh." Lý Nhiên nhàn nhạt nói: "Nhưng, cuối cùng vẫn không phải đối thủ của ta." Khổng Vân Bằng lười biếng đáp, không tiếp lời.

Đúng lúc đó.

Tứ Tông Tông chủ đồng loạt xuất hiện.

Người đầu tiên xuất hiện là Tông chủ Tinh Tông.

Hắn mặc một trường bào màu xanh lam nhạt, đầu đội mũ kim quan tím.

Tuy lưng còng gù, nhưng toàn thân trên dưới lại toát ra khí tức cường đại, khiến người ta không dung tiểu thứ.

Ngay sau đó là Tông chủ Đan Tông.

Tông chủ Đan Tông là nữ Tông chủ duy nhất trong Tứ Tông, minh mâu hạo xỉ, mái tóc đen tùy ý buông xõa trên lưng, tuy đã gần bốn mươi nhưng vẫn sở hữu dung mạo kinh người.

Tiếp đến, chính là Tông chủ Sương Nguyệt Tông, Tả Thu Minh.

Tả Thu Minh chấp hai tay sau lưng, trên mặt luôn nở nụ cười rạng rỡ, khiến người ta cảm thấy vô cùng thân thiện.

Cuối cùng xuất hiện, người mạnh nhất trong Tứ Tông!

Tông chủ Đạo Huyền Tông!

Thân hình y thon dài, quanh người tựa hồ có tiên khí bao quanh, cách cảnh giới Tiên Nhân chỉ còn một bước.

Tứ Tông Tông chủ lần lượt ngồi vào vị trí của mình, ánh mắt thỉnh thoảng quét qua bốn thiên kiêu trước mặt, tất cả đều tràn đầy mong đợi đối với Thiên Kiêu Chi Tranh sắp tới.

Một lão giả bạch y thấy Tứ Tông Tông chủ đã vào chỗ, cao giọng nói.

"Vòng rút thăm, bây giờ bắt đầu!" Bốn thiên kiêu lần lượt bước lên, rút thăm đối thủ của mình.

Sau khi rút thăm xong, đối thủ đầu tiên của Khổng Vân Bằng xuất hiện.

Đại sư huynh Tinh Tông, Lưu Trạch.

Khổng Vân Bằng vô thức nhìn về phía đối thủ của mình là Lưu Trạch, gần như cùng lúc đó, Lưu Trạch cũng nhìn chằm chằm vào Khổng Vân Bằng.

Còn Lý Nhiên, người đang là tâm điểm chú ý của mọi người, đối thủ của hắn là đại sư tỷ Đan Tông, tên Đinh Dao, một nữ hào kiệt hoàn toàn không thua kém nam nhân.

Vòng thi đấu đầu tiên, Lý Nhiên và Đinh Dao giao chiến.

Lý Nhiên chắp tay nói: "Xin chỉ giáo." Đinh Dao cũng chắp tay nói: "Xin chỉ giáo." Dưới tiếng hô "Bắt đầu!" của trọng tài, hai thân ảnh nhanh chóng giao thoa vào nhau, bùng nổ ra từng trận chấn động.

Chỉ trong lần giao phong đầu tiên, Đinh Dao đã ở thế hạ phong, lùi lại vài bước.

Đinh Dao biết mình hoàn toàn không phải đối thủ của Lý Nhiên, nhưng không muốn thua quá khó coi trước mặt nhiều người như vậy, đành cắn răng cố gắng chống đỡ, sử dụng các loại tuyệt học Đan Tông, gian nan ngăn cản những kiếm chiêu sắc bén của Lý Nhiên.

Cuối cùng, ở chiêu thứ mười, hai người đã phân định thắng bại.

Xoẹt!

Một luồng hàn quang chói mắt xẹt qua không trung.

"Ngươi, bại rồi." Khi một giọng nói lạnh nhạt vang lên bên tai Đinh Dao, nàng ngẩn người, không biết từ lúc nào, một thanh trường kiếm chỉ cách cổ họng nàng một bước.

Chương 391

Đinh Dao cúi đầu ủ rũ, có chút không cam lòng nói: "Ta nhận thua." Cả trường xôn xao.

Một trận chiến nghiền áp!

Lý Nhiên thu kiếm về vỏ, nhưng vẫn không thất lễ chắp tay nói: "Đa tạ đã chỉ giáo." Lời vừa dứt, Lý Nhiên ung dung trở về chỗ ngồi, gọn gàng và dứt khoát giành chiến thắng trong trận đấu.

Thực lực cường đại của Lý Nhiên đã khiến tất cả mọi người có mặt phải tâm phục khẩu phục.

"Thực lực của người này, vượt xa sức tưởng tượng của ta!" "Không ngờ Đinh sư tỷ lại bại thảm như vậy, thật không ngờ." "Thật đúng là người so người tức chết người, rõ ràng ta và Lý Nhiên sư huynh cùng tuổi, nhưng chênh lệch lại lớn đến vậy!" "Xem ra Đạo Huyền Tông không lâu nữa sẽ có thêm một cao thủ tuyệt thế rồi." Mọi người liên tục thốt lên những tiếng kinh ngạc.

Cũng tinh thông kiếm thuật, Lý Như Mộng lần đầu tiên nảy sinh cảm giác bản thân hoàn toàn không bằng đối phương, thở dài nói: "Xem kìa, ở thế giới này có nhiều thiên tài mạnh hơn ta." Khổng Vân Bằng an ủi: "Đừng nản lòng, không chừng sau này con sẽ siêu việt y cũng không chừng."Tứ Tông Tông chủ cũng có vài phần kinh ngạc trước biểu hiện xuất sắc của Lý Nhiên.

Tuy đệ tử nhà mình thua rồi, nhưng lại thua một cách tâm phục khẩu phục, Tông chủ Đan Tông tán thán: "Đệ tử này thật lợi hại a, Đinh Dao nhà ta hoàn toàn không phải đối thủ của Lý Nhiên." Hai Tông chủ còn lại cũng mở miệng tán thưởng, có thể thấy là khen ngợi thật lòng.

Tông chủ Đạo Huyền Tông cười ha hả nói: "Còn nhiều điều cần học hỏi từ các lão tiền bối, hiện tại xưng là cường giả, còn xa lắm." Chớp mắt, vòng thi đấu thứ hai bắt đầu.

Đại diện Sương Nguyệt Tông, Khổng Vân Bằng.

Đại diện Tinh Tông, Lưu Trạch!

Hai người chậm rãi rời khỏi chỗ ngồi, từng bước đi đến trung tâm đại điện.

Lưu Trạch bỗng nhiên mở miệng nói: "Nghe nói ngươi là truyền nhân của Vân Cực Chân Nhân, chuyện này là thật sao?" Khổng Vân Bằng gật đầu.

Lưu Trạch lộ ra nụ cười, nói: "Vậy thì, hôm nay ta muốn xem thử, truyền nhân của Vân Cực Chân Nhân rốt cuộc mạnh đến mức nào." Khổng Vân Bằng bị câu nói đó kích thích ý chí chiến đấu, nói: "Vậy hãy để ta lĩnh giáo công phu của Tinh Tông đi, hy vọng ngươi đừng làm ta thất vọng." Cuộc chiến chưa bắt đầu, nhưng ý chí chiến đấu của hai người đã hoàn toàn bùng phát, trên người mỗi người bùng nổ ra khí thế cường đại.

Trong không khí, tràn ngập mùi thuốc súng.

"Thi đấu… bắt đầu!" Ngay khi trọng tài vừa dứt lời, Lưu Trạch và Khổng Vân Bằng gần như cùng lúc ra tay, thân ảnh của họ nhanh đến mức ngay cả mắt thường cũng khó có thể nhìn rõ.

"Bành!" Một lần đối chọi ngắn ngủi, Lưu Trạch bị chấn lui vài bước, còn Khổng Vân Bằng thì vững như Thái Sơn.

Trong mắt Lưu Trạch lóe lên một tia tinh quang, hai tay nhanh chóng kết ấn, từng tầng phù hiệu thần bí lóe sáng giữa không trung, dần dần hình thành từng luồng tinh quang chói mắt, toát ra một luồng khí tức nguy hiểm cổ xưa.

“Cực Đạo Tinh Lưu Phá!” Chiêu này, là một chiêu nổi danh lừng lẫy trong Tinh Tông, uy lực kinh người, tựa hồ có thể xuyên thủng mọi thứ.

Khổng Vân Bằng không dùng sức mạnh thượng cổ đại yêu, ngược lại dùng chiêu lợi hại vừa học được từ Sương Nguyệt Tông là Tam Trượng Tuyết Phong!

Bỗng nhiên, một luồng hàn khí khủng bố vô cùng bùng phát từ trong cơ thể Khổng Vân Bằng, tựa như tuyết tháng sáu cuồn cuộn thổi ra một luồng hàn phong kinh người, trong nháy mắt đóng băng từng luồng tinh quang kia.

Rắc!

Rắc!

Từng luồng tinh quang kia vỡ nát, tiêu tán giữa không trung.

Cảnh tượng trước mắt, cực kỳ có lực xung kích.

Cả khán đài chấn động.

Bất kể là Lưu Trạch, người của Sương Nguyệt Tông, hay những người khác đều chấn động!

“Học được Tam Trượng Tuyết Phong rồi sao?

Trời ạ!

Chiêu này chẳng phải chỉ có trưởng lão mới học được sao?” “Cực Đạo Tinh Lưu Phá, bị chặn lại rồi sao?” “Đúng là không hổ danh truyền nhân của Vân Cực Chân Nhân!

Thực lực như vậy, quả nhiên phi phàm!”Cùng với từng tiếng kinh ngạc vang lên, đồng thời cũng có không ít tiếng hít khí lạnh.

Người của Sương Nguyệt Tông tự nhiên cảm thấy chấn kinh.

Bởi vì, chiêu Tam Trượng Tuyết Phong, chỉ có trưởng lão mới có thể nắm giữ.

Chương 392

Ngay cả khi trưởng lão truyền thụ khẩu quyết công pháp cho đệ tử, đệ tử cũng không thể thuận lợi thi triển chiêu Tam Trượng Tuyết Phong, vậy mà bây giờ Khổng Vân Bằng lại có thể thi triển chiêu này, uy lực vô cùng hiển hách, rõ ràng đã chặn đứng chiêu Cực Đạo Tinh Lưu Phá lừng danh!

Tả Thu Minh cũng bày tỏ sự khó tin, y và các trưởng lão Sương Nguyệt Tông nhìn nhau, đều có thể thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Người này, cũng quá lợi hại rồi!

Bạch Vân Chân Nhân dụi dụi mắt, lẩm bẩm: "Tiểu tử này trên người rốt cuộc có bao nhiêu bí mật mà ta không biết đây?" Người kinh ngạc nhất, chắc chắn là Lưu Trạch.

Để có thể thi triển chiêu Cực Đạo Tinh Lưu Phá đó, Lưu Trạch đã dùng hết toàn bộ khí lực của mình, mới miễn cưỡng thi triển được chiêu đó, vậy mà lại bị đối phương chặn đứng.

Hắn nhìn Khổng Vân Bằng vẫn còn dư lực, và bản thân mình thì hoàn toàn kiệt sức, tạo thành một sự đối lập mạnh mẽ.

Lưu Trạch cười khổ một tiếng.

"Ta nhận thua." Trọng tài lập tức tuyên bố Khổng Vân Bằng giành chiến thắng trong vòng thi đấu này, sẽ cùng Lý Nhiên tiến hành trận quyết chiến cuối cùng!

Cả trường lâm vào tĩnh lặng ngắn ngủi, sau đó liền bùng nổ một tràng vỗ tay liên tiếp.

Đặc biệt là các đệ tử Sương Nguyệt Tông, ánh mắt họ nhìn Khổng

Vân Bằng như nhìn thần tượng vậy, từng người từng người một mắt phát sáng.

Chẳng lẽ… Sương Nguyệt Tông thật sự có khả năng giành chiến thắng trong vòng thi đấu này sao!

Để đảm bảo công bằng, Khổng Vân Bằng và Lý Nhiên sẽ nghỉ ngơi nửa canh giờ sau đó mới tiến hành trận quyết chiến cuối cùng.

Khổng Vân Bằng trở về chỗ ngồi, phát hiện ánh mắt Lý Như Mộng và Khổng Tuyên nhìn mình có chút khác thường.

Lý Như Mộng dụi dụi mắt, với giọng điệu không chắc chắn nói: "Thật là Khổng Vân Bằng ư?

Không phải hàng giả chứ?" Khổng Tuyên cũng vẻ mặt khó tin, nói: "Đại ca, lúc nào mà huynh trở nên lợi hại đến vậy?" Khổng Vân Bằng liếc mắt, không biết nói gì.

Vốn dĩ hắn đã lợi hại như vậy, chỉ là vẫn luôn ẩn giấu thực lực mà thôi.

Đối với người khác, nắm giữ chiêu Tam Trượng Tuyết Phong có thể cần phải tốn rất nhiều mồ hôi và thời gian, nhưng đối với hắn mà nói, một chiêu thức như vậy lại đơn giản vô cùng.

Nguyên nhân rất đơn giản, bản thân hắn vốn là thượng cổ đại yêu, tự nhiên sở hữu khả năng lĩnh ngộ siêu cao, cho dù là chiêu thức của tiên nhân, hắn cũng có tự tin nhìn một lần là có thể học được, huống chi là chiêu thức như Tam Trượng Tuyết Phong?

Bạch Vân Chân Nhân nhìn sâu vào Khổng Vân Bằng một cái, nói: "Đừng nói với ta, chiêu Tam Trượng Tuyết Phong này, ngươi học từ chỗ ta đấy nhé." Khổng Vân Bằng gật đầu, nói: "Ngài dạy ta mà!" Bạch Vân Chân Nhân phục sát đất, nói: "Ta nhớ ta chỉ dạy khẩu quyết công pháp thôi mà!" Khổng Vân Bằng đương nhiên nói: "Ta dựa vào

khẩu quyết công pháp mà học được đấy chứ." Bạch Vân Chân Nhân hít một hơi khí lạnh, ánh mắt nhìn Khổng Vân Bằng như nhìn một kẻ điên.

Lúc này, Tứ Tông Tông chủ cũng không kìm được mà bàn luận.

Tông chủ Tinh Tông bây giờ mới hoàn hồn, nói: "Truyền nhân của Vân Cực Chân Nhân, vượt xa sức tưởng tượng của lão phu a, xem ra, người này dường như vẫn chưa dùng hết toàn lực." Tông chủ Đan Tông cũng nói: "Một bên là Khổng Vân Bằng, một bên là Lý Nhiên, ta thật sự rất tò mò trong trận quyết đấu sắp tới, ai mới là người có thể cười đến cuối cùng." Tông chủ Đạo Huyền Tông cười ha ha nói: "Lão Tả, lần này ông âm thầm không nói gì mà lại thu nhận một thiên kiêu như Khổng Vân Bằng vào môn hạ, thật đúng là có bản lĩnh a, không chừng lần này Đạo Huyền Tông chúng ta sẽ thua mất rồi." Tả Thu Minh liên tục nói: "Đừng có khiêm tốn ở đó nữa, ai mà không biết Lý Nhiên nhà ông đáng sợ đến mức nào?

Đại yêu trăm năm còn có thể chém giết, thực lực hạng nhất như vậy đặt trong tông môn, cũng là thực lực cấp trưởng lão." Tông chủ Đạo Huyền Tông cười ha hả, trong miệng vẫn khiêm tốn nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ kiêu ngạo, trong mắt y mà nói, Khổng Vân Bằng cố nhiên là một thiên tài khó gặp, nhưng cuối cùng vẫn không phải đối thủ của Lý Nhiên.

Nửa canh giờ sau, hai đại thiên kiêu đều đã hồi phục thể lực, một lần nữa xuất hiện ở trung tâm đại điện.

Lần này, mọi người thật sự mong chờ, trong số hai đại thiên kiêu, rốt cuộc ai sẽ mạnh hơn!Khổng Vân Bằng gật đầu, nói: "Ngài dạy ta mà!" Bạch Vân Chân Nhân phục sát đất, nói: "Ta nhớ ta chỉ dạy khẩu quyết công pháp thôi mà!" Khổng Vân Bằng đương nhiên nói: "Ta dựa vào khẩu quyết công pháp mà học được đấy chứ." Bạch Vân

Chân Nhân hít một hơi khí lạnh, ánh mắt nhìn Khổng Vân Bằng như nhìn một kẻ điên.

Lúc này, Tứ Tông Tông chủ cũng không kìm được mà bàn luận.

Tông chủ Tinh Tông bây giờ mới hoàn hồn, nói: "Truyền nhân của Vân Cực Chân Nhân, vượt xa sức tưởng tượng của lão phu a, xem ra, người này dường như vẫn chưa dùng hết toàn lực." Tông chủ Đan Tông cũng nói: "Một bên là Khổng Vân Bằng, một bên là Lý Nhiên, ta thật sự rất tò mò trong trận quyết đấu sắp tới, ai mới là người có thể cười đến cuối cùng." Tông chủ Đạo Huyền Tông cười ha ha nói: "Lão Tả, lần này ông âm thầm không nói gì mà lại thu nhận một thiên kiêu như Khổng Vân Bằng vào môn hạ, thật đúng là có bản lĩnh a, không chừng lần này Đạo Huyền Tông chúng ta sẽ thua mất rồi." Tả Thu Minh liên tục nói: "Đừng có khiêm tốn ở đó nữa, ai mà không biết Lý Nhiên nhà ông đáng sợ đến mức nào?

Đại yêu trăm năm còn có thể chém giết, thực lực hạng nhất như vậy đặt trong tông môn, cũng là thực lực cấp trưởng lão." Tông chủ Đạo Huyền Tông cười ha hả, trong miệng vẫn khiêm tốn nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ kiêu ngạo, trong mắt y mà nói, Khổng Vân Bằng cố nhiên là một thiên tài khó gặp, nhưng cuối cùng vẫn không phải đối thủ của Lý Nhiên.

Nửa canh giờ sau, hai đại thiên kiêu đều đã hồi phục thể lực, một lần nữa xuất hiện ở trung tâm đại điện.

Lần này, mọi người thật sự mong chờ, trong số hai đại thiên kiêu, rốt cuộc ai sẽ mạnh hơn!

Có người, cho rằng Lý Nhiên sẽ giành chiến thắng cuối cùng.

"Lý Nhiên sư huynh có thể dựa vào sức một mình chém giết yêu cây trăm năm mà!

Khổng Vân Bằng dù có lợi hại đến mấy cũng không thể là đối thủ của Lý Nhiên được.” Cũng có người, cho rằng Khổng Vân Bằng có khả năng thắng, nhưng những tiếng nói như vậy khá ít, phần lớn mọi người đều cho rằng Lý Nhiên sẽ cười đến cuối cùng.

Chương 393

Trong mắt Lý Nhiên tràn ngập ý chí chiến đấu vô tận, kẻ địch mạnh mẽ trước mắt đã mang lại cho hắn một loại ý chí chiến đấu đã lâu không gặp, nói: "Khổng Vân Bằng, cái tên này, ta sẽ nhớ kỹ.

Hy vọng ngươi tiếp theo đừng làm ta thất vọng, hãy để ta chiến đấu một trận thật đã đi!" Tế bào hiếu chiến trong cơ thể Khổng Vân Bằng đang sôi sục, nói: "Nghe nói ngươi cũng chém giết một đại yêu trăm năm?" Lý Nhiên nghe thấy từ "cũng", lông mày khẽ nhướn lên, nói: "Vì sao ngươi lại dùng từ 'cũng'?

Chẳng lẽ ngươi cũng chém giết một đại yêu trăm năm?" Khổng Vân Bằng hắc hắc cười, không tiết lộ việc mình từng chém giết một con hổ yêu trăm năm, nói: "Sau này ngươi sẽ biết thôi, được rồi, tiếp theo hãy để ta tận hưởng trận chiến này đi." Mặc dù trong lòng Lý Nhiên có không ít thắc mắc, nhưng tạm gác lại chúng, hắn dồn toàn bộ tinh thần vào đối thủ, nói: "Tiếp theo, ta sẽ cho ngươi thấy, chỗ lợi hại của Đạo Huyền Tông ta!" "Ha, cứ thoải mái ra tay đi." Cùng lúc đó.

Bên ngoài Thủy Kính.

Hoàng Thiên hai tay nhanh chóng kết ấn, tạm thời gia tăng sức mạnh của Hôn Thụy Chú, làm như vậy, Khổng Vân Bằng dù có lợi hại đến mấy, cũng không thể khôi phục sức mạnh thượng cổ đại yêu, ngay cả một phần vạn cũng không thể.

Khổng Tuyên bên cạnh ngây người, nói: "Sư phụ, người hy vọng Khổng Vân Bằng thua sao?

Không có sức mạnh thượng cổ đại yêu, nó sao có thể là đối thủ của Lý Nhiên?" Hoàng Thiên nhàn nhạt nói: "Ngay cả khi thua, đối

với nó cũng là một chuyện tốt phải không?

Làm như vậy, nó mới biết được đạo lý 'ngoài trời còn có trời khác', có ích cho việc tu luyện của bản thân nó a.

Huống chi, nó chưa chắc đã thua, phải không?" Khổng Tuyên nghe vậy, lập tức không kìm được mà rùng mình một cái, càng ngày càng cảm thấy sư phụ nhà mình thật đáng sợ, hết lần này đến lần khác hãm hại Khổng Vân Bằng.

Không, nghĩ lại thì, sư phụ làm vậy cũng là vì tiểu đệ tốt, Khổng Tuyên cũng chỉ có thể chấp nhận, bây giờ điều duy nhất hắn có thể làm là thầm cầu nguyện cho tiểu đệ có thể giành chiến thắng.

Ngay lập tức, trong khoảnh khắc Hôn Thụy Chú gia tăng hạn chế, Khổng Vân Bằng trong Thủy Kính tự nhiên cảm nhận được lực độ cấm cố đã gia tăng, không kìm được mà thầm mắng Hoàng Thiên một trận trong lòng.

Cứ thích đúng lúc này lại gia tăng cấm cố, khiến hắn có sức mà không dùng được!

Đồng thời, giọng nói của Hoàng Thiên vang lên trong nội tâm hắn.

"Đợi sau khi ngươi đánh xong trận này, ta mới nới lỏng Hôn Thụy Chú!" Nghe thanh âm của Hoàng Thiên, Khổng Vân Bằng tức đến mức không chịu nổi.

Sư phụ này lúc nào cũng bày trò phá hoại, đủ mọi mánh khóe lừa gạt!

Thế là Khổng Vân Bằng có chút đau đầu.

Làm thế nào để mượn sức mạnh hiện có, đối kháng Lý Nhiên, thiên tài tuyệt thế này đây?

Thời gian không cho phép Khổng Vân Bằng chần chừ, theo tiếng

trọng tài tuyên bố bắt đầu, Lý Nhiên ra tay, một kiếm chém ra, kiếm khí tựa một đạo cầu vồng kinh thiên.

Khổng Vân Bằng nhanh chóng né tránh một kích, đồng thời thầm nghĩ trong lòng.

"Kiếm nhanh thật!" Lý Nhiên không lấy làm bất ngờ đối phương có thể né tránh kiếm đầu tiên, y lại chém ra đạo kiếm khí thứ hai.

Kiếm khí mạnh mẽ, thế không dứt!

Hết kiếm này đến kiếm khác!, Lý Nhiên kiếm đạo.

Thẳng thừng trực tiếp, quang minh chính đại.

Mỗi chiêu đều không hề che giấu, dường như đang nói cho đối thủ biết, muốn diệt ngươi chỉ là chuyện nhỏ.

Sở trường nhất của Khổng Vân Bằng, không phải sức mạnh, mà là thân pháp.

Thân ảnh y không ngừng lấp lóe, ung dung không vội né tránh từng đòn công kích chí mạng.

Oanh!

Oanh!

Những đạo kiếm khí bị né tránh, thì vô tình đập vào trận pháp bảo vệ điện đường, liên tiếp gây ra tiếng nổ, để lại từng vết cắt chỉnh tề trên mặt đất.

Chúng nhân đang quan chiến không nhịn được lau mồ hôi, nếu không có trận pháp bảo hộ, chỉ sợ đã sớm bị những đạo kiếm khí đáng sợ kia oanh sát thành tro tàn.

Lý Nhiên dường như có chút bất mãn.

"Cứ muốn trốn tránh mãi ư?" Lời vừa dứt, lại một đạo kiếm khí

đáng sợ chém xuống, cuồn cuộn chém về phía Khổng Vân Bằng.

Chương 394

"Tam Trượng Tuyết Phong!" Khổng Vân Bằng vung chưởng, cuộn ra luồng hàn khí kinh người, chỉ trong nháy mắt, đã đóng băng đạo kiếm khí kia giữa không trung.

Trận chiến giữa hai đại thiên kiêu, tinh thải tuyệt luân, khiến người quan chiến xem mà nhiệt huyết sôi trào.

Có người vô cùng bội phục.

"Thân là người cùng lứa, so với hắn, ta quả là một phế vật!" Cũng có người xem đến mê mẩn, dường như muốn khắc ghi tất cả mọi chi tiết của trận chiến vào trong óc.

Thậm chí có người bị chấn động đến mức không thốt nên lời.

Các đại tông chủ trong mắt đều tràn đầy vẻ tán thưởng.

Một trận thắng bại bất kể ra sao, cũng đủ để chứng minh nhân loại sẽ có hai thiên kiêu tuyệt thế vô song ra đời.

Khổng Vân Bằng cũng vậy, Lý Nhiên cũng vậy.

Hai người, tất sẽ trở thành trụ cột của chính đạo!

Lúc này, trên võ đài.

Lý Nhiên đột nhiên dừng công kích, thản nhiên nói.

"Ngươi đang tiêu hao thể lực của ta sao?" Khổng Vân Bằng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Lý Nhiên.

Lý Nhiên trong mắt lóe lên một đạo tinh mang, toàn thân tràn ngập chân khí mạnh mẽ.

"Tiếp theo, hãy để ngươi nếm thử chiêu mới của ta!" "Kiếm Nhận Phong Bạo!" Khoảnh khắc tiếp theo, xung quanh Lý Nhiên đột nhiên

không trung sinh ra một cỗ lốc xoáy khổng lồ do kiếm khí hình thành, áp lực gió mạnh mẽ đi kèm, khiến chúng nhân đang quan chiến không nhịn được lùi lại một bước!

Thấy chiêu này, Tông chủ Đạo Huyền Tông có chút kinh ngạc, nói: "Không ngờ, y lại bị buộc phải dùng một chiêu." Tông chủ Đạo Huyền Tông biết rõ lịch sử chiêu này, dù sao ban đầu y đã tận mắt nhìn thấy Lý Nhiên, dùng chiêu này chém giết một con thụ yêu trăm năm!

Chúng nhân lộ vẻ kinh ngạc.

Rõ ràng khoảng cách rất xa, nhưng da thịt lại có thể cảm nhận được cảm giác áp bách mạnh mẽ kia!

Cảm giác này, như có từng cây kim đâm vào thân mình.

"Một kích mạnh mẽ thế này, thật sự là chiêu số mà đệ tử có thể thi triển sao?

Chắc chắn không phải chiêu số của trưởng lão ư?" "Nếu là ta, ta e rằng không đỡ nổi!" "Khổng Vân Bằng thua chắc rồi, ta thấy một chiêu này, e rằng ngay cả trưởng lão tứ tông cũng khó lòng chống đỡ." Bạch Vân Chân Nhân và những người khác không nhịn được lau mồ hôi, vô cùng lo lắng cho sự an nguy của Khổng Vân Bằng.

Nếu là thiên kiêu khác, đối mặt với một kích khủng bố sắp tới, chỉ sợ đã sớm nhận thua rồi.

Nhưng, Khổng Vân Bằng và thiên kiêu khác có sự khác biệt mang tính quyết định.

Y chính là Kim Sí Đại Bàng!

Nếu ngay cả công kích cấp độ này cũng không đỡ nổi, thì xứng đáng được xưng là đại yêu cổ đại sao?

Cũng không biết vì sao, vừa nghĩ đến chuyện Kim Sí Đại Bàng, Khổng Vân Bằng tức giận, toàn thân trên dưới dường như đang bốc cháy, bùng phát ý chiến mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Ta, quyết không nhận thua!

Cũng không thể thua ở chỗ này!

Lúc này, ngay cả Khổng Vân Bằng tự mình cũng không nhận ra, một cỗ sức mạnh không phải của đại yêu cổ đại, một sức mạnh hoàn toàn mới, đang dần dần sinh ra trong cơ thể y.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Bão kiếm hình thành từ hơn trăm đạo kiếm khí, mang theo uy thế đáng sợ tập kích, chỉ cách Khổng Vân Bằng mười mét.

Khoảnh khắc này, Khổng Vân Bằng đột phá bản thân.

"Ngũ Trượng Tuyết Phong!" Khổng Vân Bằng hét lớn một tiếng, hàn khí thấu xương một lần nữa từ trong cơ thể cuộn ra, hình thành từng hạt sương trắng lấp lánh giữa không trung.

Chương 395

Nhiệt độ toàn trường trực tiếp hạ xuống dưới điểm đóng băng, chúng nhân xung quanh không nhịn được rùng mình một cái, rõ ràng bây giờ là mùa hè, nhưng lại giống như thân lâm băng ngục vậy.

Ngay sau đó, một cảnh tượng kinh người hiện ra trước mắt chúng nhân.

Khi bão kiếm chạm vào những hạt sương trắng kia, lập tức bị đóng băng thành băng, nhanh chóng tiêu tán trong không trung!

Kiếm Nhận Phong Bạo đã bị hóa giải!

Chúng nhân khó mà tin nổi!

Khổng Vân Bằng đã động rồi, không còn né tránh nữa, đường đường chính chính chủ động xuất kích.

Tốc độ y nhanh như thiểm điện, nhanh đến mức không để lại nửa tàn ảnh, như xuất hiện từ hư không, thoắt cái đã ở trước mặt Lý Nhiên.

Kèm theo một tiếng hét lớn, nắm đấm của Khổng Vân Bằng bao phủ lực băng hàn, giáng xuống lồng ngực Lý Nhiên.

Oanh!

Lý Nhiên thổ huyết, trực tiếp bay ra ngoài.

Trên lồng ngực hắn, có vết băng rõ ràng!

Không đợi Lý Nhiên đứng dậy lần nữa, Khổng Vân Bằng không tha người, một lần nữa ra tay.

Khi nắm đấm sắp giáng xuống người Lý Nhiên.

Lý Nhiên cười khổ một tiếng, không cam tâm nói.

“Ta nhận thua.” Một câu vừa thốt ra, nắm đấm Khổng Vân Bằng vốn định vung ra đã dừng lại, chuyển sang ôm quyền nói.

“Ngươi thừa nhận rồi.” Lý Nhiên nhìn sâu Khổng Vân Bằng một cái.

“Ta thua tâm phục khẩu phục, ngươi mạnh hơn ta.” Toàn trường rơi vào tĩnh lặng ngắn ngủi.

Nha tước vô thanh.

Mỗi một người đều trợn tròn đôi mắt, dường như vừa thấy cảnh tượng không thể tin nổi.

Bất luận là đệ tử, trưởng lão, hay tông chủ.

Đều khó mà tin nổi tất cả trước mắt!

Đệ tử thủ tịch của Đạo Huyền Tông, thiên kiêu tuyệt thế trăm năm hiếm gặp, Lý Nhiên đã thua ư?

Chấn động!

Vô cùng chấn động!

Khoảnh khắc này, chúng nhân nhìn nhận lại thiếu niên Khổng Vân Bằng này, dường như đã thấy một tồn tại đáng sợ sắp quật khởi!

“Bộp bộp bộp!” Tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên.

Chúng nhân thuận theo âm thanh mà nhìn tới, thì ra Tông chủ Đạo Huyền Tông đang vỗ tay.

Dù đệ tử nhà mình thua, thua một cách dứt khoát, nhưng Tông chủ Đạo Huyền Tông lại không hề tức giận nửa điểm, càng nhiều là sự bội phục phát ra từ nội tâm.

Ngay sau đó, các tông chủ khác cũng vỗ tay.

Dần dần.

Toàn trường đều vỗ tay!

Tiếng hoan hô như sấm dần dần hình thành!

Chương 396

"Khổng Vân Bằng!

Khổng Vân Bằng!

Khổng Vân Bằng!" Chúng nhân mặt đỏ bừng, không ngừng hô to tên Khổng Vân Bằng.

Trong đó, có không ít tiếng thiếu nữ thét chói tai, nhìn Khổng Vân Bằng trong mắt, tràn đầy những ngôi sao nhỏ lấp lánh.

Khổng Vân Bằng, đã trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Trước khi trận chiến tại đây bắt đầu, gần như tất cả mọi người đều cho rằng Lý Nhiên sẽ thắng lợi, chỉ có một số ít người cảm thấy Khổng Vân Bằng có khả năng thắng.

Bây giờ, người thắng, không phải Lý Nhiên.

Mà là Khổng Vân Bằng!

Đối mặt với nhiều ánh mắt dị dạng như vậy, Khổng Vân Bằng ngược lại có chút không tự nhiên, bề ngoài phong bình lãng tĩnh, nhưng thực tế trong lòng vui như nở hoa!

Khi Khổng Vân Bằng trở lại chỗ ngồi, phát hiện hai tiểu đồng bạn của mình đang nhìn mình một cách quái lạ.

"Ánh mắt gì thế?" Khổng Vân Bằng dở khóc dở cười.

Lý Nguyệt Như không để ý Khổng Vân Bằng, mà kéo vạt áo Khổng Tuyên, cổ linh cổ quái hỏi: "Người này thật sự là sư đệ của chúng ta chứ?" Khổng Tuyên nghiêm sắc nói: "Ta nghi ngờ y là đồ giả mạo!" Lý Nguyệt Như trợn tròn đôi mắt, nói: "Trùng hợp quá, ta cũng cho là vậy!" Bạch Vân Chân Nhân bên cạnh cũng không nhịn được

mở miệng nói: "Người này thật sự là Khổng Vân Bằng mà ta quen biết ư?" Khổng Vân Bằng nghe vậy, triệt để cạn lời, thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Không lâu sau, tứ tông tông chủ dường như đã đạt thành một loại cộng thức, cùng xuất hiện trước mặt Khổng Vân Bằng.

"Chúc mừng con giành chiến thắng trận đấu, đây là những thứ con xứng đáng có được." Tông chủ Đạo Huyền Tông hàm tiếu nói, ném ra một chiếc nhẫn.

Khổng Vân Bằng theo bản năng tiếp lấy chiếc nhẫn rồi nhìn, phát hiện nó không phải là chiếc nhẫn bình thường, kỳ thực là một chiếc trữ vật giới, có thể dung nạp đồ vật, diện tích vô cùng lớn.

Bên trong, trừ đi phần thưởng vốn nên có, còn có một thanh cổ kiếm thần bí dài một thước, khắc hoa văn tinh xảo, ẩn ẩn bên trong đang toát ra một loại khí tức cổ lão.

Đây, hẳn là Cửu Thiên Huyền Kiếm!

Hàn mang bức nhân!

"Kiếm tốt." Khổng Vân Bằng rút Cửu Thiên Huyền Kiếm ra, nhẹ nhàng vuốt ve chuôi cổ kiếm này, bên trong đang có một luồng khí tức mạnh mẽ lưu động.

"Ân?!" Khi thần thức Khổng Vân Bằng tiếp xúc với Cửu Thiên Huyền Kiếm trong nháy mắt, một cỗ khí tức cổ lão phả vào mặt, khiến y thấy một số họa diện quái lạ.

Trên chiến trường chiến hỏa biến dã.

Một danh Đại Đế có năng năng lực hủy thiên diệt địa, đang tay cầm thanh Cửu Thiên Huyền Kiếm này, chém giết từng Vu tộc một.

Mấy danh Tổ Vu cùng liên thủ, cũng vô pháp làm gì được Đại Đế,

trực tiếp bị đánh lui!

Họa diện kết thúc, Khổng Vân Bằng vô cùng chấn động.

Cửu Thiên Huyền Kiếm, mạnh hơn nhiều so với mình tưởng tượng!

Chúng nhân tại chỗ nhìn Khổng Vân Bằng đang ngây ngốc, tưởng rằng hậu giả vui đến phát điên rồi.

"Có thể thấy, danh thiếu niên này kích động a.

Không, cũng chính thường, dù sao là một kiện Pháp khí a, chỉ có cường giả dạng tông chủ mới có tư cách sở hữu." "Niên kỷ còn trẻ đã sở hữu Pháp khí, tiềm lực vô hạn đại a!

Thật khiến người ta tiện mộ chết đi được." "Trong mắt ta, Khổng Vân Bằng sớm muộn gì cũng sẽ trở thành một tông chi chủ, không phải ta nghe nói tiểu tử này không phải đệ tử Sương Nguyệt Tông sao, cũng không biết Tinh Tông phủ ta có cơ hội chiêu lãm y không." Chúng nhân nghị luận phân phân, chỉ chỉ điểm điểm.

Tả Thu Minh mị mắt, cười nói.

"Thế nào, lễ vật ta tặng con, có thích không?" Khổng Vân Bằng ôm quyền nói.

"Cảm tạ lễ vật, ta thích." Lời này vừa ra, tứ tông tông chủ cười càng vui vẻ, ánh mắt nhìn Khổng Vân Bằng như nhìn một hậu bối vậy.

Chương 397

Tả Thu Minh tiếp tục nói.

"Thích là tốt, hy vọng sau này mượn Pháp khí, sát thêm nhiều yêu tộc, lập thêm nhiều công lao!" Chúng nhân không chú ý, khi Khổng Vân Bằng nghe thấy Cửu Thiên Huyền Kiếm là Pháp khí, trong mắt từng lóe lên một đạo kinh ngạc khó sát giác.

Nếu để chúng nhân biết Khổng Vân Bằng đang nói gì trong lòng, nhất định sẽ bị chấn hám ngũ thể đầu địa.

Theo Khổng Vân Bằng, Cửu Thiên Huyền Kiếm căn bản không phải Pháp khí, mà là một kiện Tiên khí!

Đương nhiên rồi, mục tiền vì chỉ, chuyện này chỉ có Khổng Vân Bằng mới biết, ngay cả tông chủ đưa ra kiện Tiên khí này cũng không ý thức được đây là một kiện Tiên khí.

Thiên kiêu chi bỉ kết thúc hậu, đã thâm dạ, chúng nhân các tự hồi phòng hưu tức.

Khổng Vân Bằng hồi phòng hậu, việc đầu tiên y muốn làm, không phải đi ngủ, mà là điều tra chuyện Cửu Thiên Huyền Kiếm.

Y có một loại trực giác, Cửu Thiên Huyền Kiếm so với mình tưởng tượng, phải lợi hại hơn nhiều!

Thậm chí, có bí mật không ai biết!

"Cửu Thiên Huyền Kiếm, rốt cuộc có bí mật gì?" Khổng Vân Bằng hãm nhập trầm tư.

Thủy kính chi ngoại.

"Ha, tiểu tử thắng rồi." Hoàng Thiên uống một ngụm trà, dưỡng

như có chút không hài lòng.

Khổng Tuyên một mặt vô nại, lão nhân gia rốt cuộc hy vọng ai có thể thắng, hy vọng ai thua a.

Đương nhiên rồi, những lời tâm lý này Khổng Tuyên đều không dám nói ra, chẳng phải là chịu ăn đòn sao, nói: "Sư phụ, ký nhiên tiểu đệ đã thắng, vậy có thể giúp con giải trừ một bộ phận sức mạnh của Hôn Thụy Chú không?" Hoàng Thiên tiếu đạo: "Ta đột nhiên cải biến chủ ý rồi, bảo trì lực độ hiện tại, không lại phóng túng một điểm sức mạnh của Hôn Thụy Chú." Khổng Tuyên kiểm sắc biến đắc có chút cổ quái.

Tỳ khí của sư phụ, thật sự khiến con bội phục!

Cũng như những nữ tử kia, lật mặt nhanh hơn lật sách.

Hoàng Thiên hốt nhiên gian nhìn sâu Khổng Tuyên một cái, nói: "Dường như con đang mắng ta phải không?" Khổng Tuyên liên mang lắc đầu nói: "Con không có, con thật sự không có." Hoàng Thiên nói: "Thật sự không có sao?" Khổng Tuyên tượng tiểu kê một dạng gật đầu.

Hoàng Thiên nga một tiếng, không có lại đa nói, dường như đang tự ngôn tự ngữ nói: "Có nên lại thêm một người nữa xuống không?

Hay là cả hai đều thú vị?" Khổng Tuyên nghe được câu nói này, không nhịn được rùng mình một cái.

Sư phụ lão nhân gia đang...

đang mưu tính gì?

Đột nhiên, ánh mắt Khổng Tuyên tiếp xúc với Cửu Thiên Huyền Kiếm mà Khổng Vân Bằng vừa mới có được, trong mắt đa ra một mạt bất khả tư nghị chi sắc, nói: "Đợi, thanh kiếm kia... dường như là Tiên khí!" Hoàng Thiên tự tiếu phi tiếu đạo: "Phản ứng của con không

đủ nhanh, theo ta thấy, con nên phản ứng nhanh hơn một chút mới phải." Khổng Tuyên kinh ngạc nhìn sư phụ một cái, nói: "Chẳng lẽ, thanh kiếm kia là sư phụ an bài sao?" Hoàng Thiên ngữ xuất kinh nhân đạo: "Không, kỳ thực ta cũng ý ngoại tứ đại tông lại có một thanh Tiên khí!

Không, xem dạng tử liên tứ đại tông tông chủ, cũng không có sát giác, căn bản không phải Pháp khí, mà là một thanh Tiên khí cụ có thông thiên chi năng!" Khổng Tuyên bị lời nói này chấn hám.

Kinh ngạc, không phải Cửu Thiên Huyền Kiếm là Tiên khí... mà là có chuyện Hoàng Thiên không biết sao?

Mọi thứ trong thủy kính, Hoàng Thiên ứng cai đều tri hiểu mới phải.

Khả vì sao, hiện tại Hoàng Thiên lại nói, liên tự mình cũng cảm thấy ý ngoại?

Hoàng Thiên trầm ngâm bán hưởng, tái thứ ngữ xuất kinh nhân đạo: "Kỳ thực có một kiện sự, dường như ta đã sai từ đầu đến cuối.

Kỳ thực thế giới nhỏ này, không phải do ta sáng tạo ra!" Một câu vừa ra, hữu như kinh lôi bàn, tại Khổng Tuyên nhĩ biên tạc liệt.

Cái gì?

Bản thân tồn tại tiểu thế giới?

Chương 398

Hoàng Thiên trong mắt thiểm thước trứ tinh mang, nói ra càng nhiều bí mật, nói: "Thực thoại cáo tố con, ta chi sở dĩ nhượng Khổng Vân Bằng tiến nhập tiểu thế giới chi trung, dùng Hôn Thụy Chú hạn chế sức mạnh của y, không cận nhượng y năng được ma luyện, mà còn chuẩn bị lợi dụng y hoạch thủ càng nhiều bí mật của tiểu thế giới này." Nói đến đây, Hoàng Thiên đốn liễu đốn, lại mở miệng nói: "Trong tiểu thế giới này ẩn tàng liễu bí mật ta sở bất tri đạo, lệ như, sẽ có Vu tộc tồn tại!" Vu tộc, tử địch của Nhân tộc và Yêu tộc.

Mỗ chủng ý nghĩa thượng, là địch nhân của Hoàng Thiên!

Sở dĩ, tại đề cập Vu tộc cái từ này, Hoàng Thiên thân thượng từng xuất hiện kinh nhân đích sát khí.

"Yêu, lão đệ chẳng phải nguy hiểm sao?" Khổng Tuyên càng lúc càng đam ưu.

Hoàng Thiên nhận chân nói: "Phóng tâm ba, như quả chân xuất liễu sự tình, ta bất hội tọa thị bất quản, định hội xuất thủ cứu y một mệnh.

Ta chi sở dĩ nhất trực gia đại Hôn Thụy Chú đích sức mạnh, không muốn cái đặc biệt đích tồn tại, bị phiến tiểu thế giới đích kỳ cường đại tồn tại sở sát giác." "Nếu tiểu tử sử xuất bản thân đích sức mạnh, na yêu thì hậu bất cận hội tao tiểu thế giới trung kỳ cường đại tồn tại công kích, mà còn hội tao tiểu thế giới bản thân đích đế kháng!" "Chi tiền ta nhượng tiểu tử tiến nhập tiểu thế giới đích thì hậu, bị tiểu thế giới bản nguyên sở sát giác, nhưng bản nguyên đó không tri đạo ta đã động liễu thủ cước." Khổng Tuyên nội tâm chấn hám vô cùng.

Nguyên lai, sư phụ có dạng đích nhất tằng dụng ý!

Thật sự ý không ngờ!

Phiến khắc hậu, Khổng Tuyên tố xuất một cái đại đảm quyết định.

Khổng Tuyên giảo trứ nha, nói.

"Sư phụ, con cũng tiến nhập tiểu thế giới chi trung, bang trợ y!" Khổng Vân Bằng là đệ đệ tốt của mình, hiện tại đệ đệ hữu nan liễu, tự mình năng bất xuất thủ tương trợ ni?

Hoàng Thiên thần bí một tiếu, nói.

"Thời cơ vị đáo.

Phân thân của con chẳng phải cũng ở nơi đó sao?" Khổng Tuyên khốc tiếu bất đắc, nói.

"Cái phân thân đó của con một điểm tác dụng đều không có, hòa phổ thông nhân không có khu biệt." Hoàng Thiên cáp cáp đại tiếu, nói.

"Không phải quá tiểu khán tự mình sao?

Cứ ta sở tri, na cụ phân thân, khả có trứ nan dĩ tương tín sức mạnh!" Khổng Tuyên trương đại chủy ba, một mặt không cảm trí tín đích mô dạng.

Lại một ngày trôi qua, chớp mắt đã đến ngày mai xuất chinh.

Đại chiến đương tiền, Lý Nguyệt Như không khỏi hữu chút tiểu khẩn trương.

"Cũng không tri đạo Hồng Liên Sơn có đa thiếu khả phạ đích yêu quái." Khổng Tuyên cũng khẩn trương.

"Nghe nói tại đó, có thiên niên cấp biệt đích đại yêu ni!" Khổng Vân Bằng an úy trứ hai nhân nói.

"Cũng đừng quá đam tâm, không định sự tình sẽ tốt đẹp." Lý

Nguyệt Như cúi đầu nói.

“Thực thoại, ta có điểm thảo yếm tự mình, minh minh cừu nhân tại Hồng Liên Sơn, nhưng ta hiện tại sợ hãi liễu!” Khổng Vân Bằng kế tục nói.

“Bất quản thùy đều hảo, sản sinh khủng cụ chính thường một kiện sự, tức tiện ta, tại cái thời điểm này, cũng có điểm tiểu khẩn trương.” Lý Nguyệt Như nghe hoàn Khổng Vân Bằng đích thoại chi hậu, tâm tình khinh tùng liễu hứa đa, cảm kích đạo: “Tạ tạ, lời của ngươi nhượng ta không khẩn trương liễu.” Khổng Vân Bằng tiếu đạo: “Na chân là một kiện hảo sự.” Tại chúng nhân giao đàm chi thì, một đạo thục tất đích thương lão thân ảnh bước vào.

Người thân xuyên bạch bào, có trứ khiết bạch hồ tu.

Chính là Bạch Vân Chân Nhân!

Bạch Vân Chân Nhân tiếu a a đạo.

“Thế nào, ba con khẩn trương sao?

Dù sao, minh nhật thảo phạt vạn yêu đích nhật tử rồi.” Khổng Tuyên hòa Lý Nguyệt Như hai nhân không xuất thanh, đích biểu tình xuất mại chân thực đích pháp, đảo Khổng Vân Bằng thần sắc bình tĩnh, dường như không có cảm nửa điểm khẩn trương cảm.

Dã là một kiện chính thường đích sự tình, dù sao tại tiền thế đích thì hậu, Khổng Vân Bằng sở ngộ đích địch nhân vô bất bỉ ta đại yêu cường đại vạn bội, nếu có tích nhật đại bằng chi uy, diệt sát Hồng Liên Sơn vạn yêu căn bản không phải nan sự, xưng chi vi khinh dịch cử tứ cá tự dã khả dĩ đích.

Bạch Vân Chân Nhân khán Khổng Vân Bằng một nhãn, khẩn cân trứ đạo.

“Ta kim thiên đến đây, chuẩn bị bả một kiện đông tây giao cấp

con.” Khổng Vân Bằng kinh ngạc một thanh: “Có Pháp khí muốn tống cấp ta đối phải không?” Bạch Vân Chân Nhân chỉ trứ y tiếu mạ một thanh đạo: “Xú tiểu tử, tri đạo chỉnh thiên chỉ muốn đông tây, không năng nói điểm càng hảo đích sự tình sao?” Khổng Vân Bằng oai trứ não đại, nói: “Na ta chân không tri đạo có hảo sự tình tiện nghi ta.” Bạch Vân Chân Nhân hắc hắc một tiếu, nã xuất một bản bí tịch, đệ cấp liễu Khổng Vân Bằng, nói: “Đây là Sương Nguyệt Tông bất truyền chi bí pháp, con hảo hảo khán ba.” Khổng Vân Bằng tiếp một quan, phát hiện thượng diện ký tái liễu hứa đa cụ có cường đại uy năng bí pháp.

Chương 399

Phiến khắc hậu, Khổng Vân Bằng kinh hô một thanh đạo: "Bả yêu trọng yếu đông tây cấp ta liễu?

Phải biết rằng, ta khả không phải Sương Nguyệt Tông nhân." Bạch Vân Chân Nhân lắc đầu.

"Con có sở bất tri đạo đích, bán niên tiền na tràng đại chiến, sư phụ của con cứu liễu tông chủ Tả Thu Minh của tông ta.

Sở dĩ con nghĩ vì sao ta lại yêu chiếu cố ba tiểu gia hỏa như vậy?" Thính lý, Khổng Vân Bằng ba nhân hoảng nhiên đại ngộ, không trách yêu đa thiên, Sương Nguyệt Tông nhân nhất trực đối chiếu cố có đương, nguyên lai năm xưa đích sư phụ cứu liễu Tả Thu Minh một mệnh.

Khổng Vân Bằng thu hạ liễu bản Sương Nguyệt Tông bất truyền bí tịch, nói: "Ta sẽ hảo hảo học tập." Bạch Vân Chân Nhân ân liễu một thanh, nói: "Hảo hảo học tập ba.

Có, kim nhật ba con ký đắc hảo hảo hưu tức, tất cánh, minh nhật đại chiến liễu, bất dưỡng túc tinh thần, khủng phạ chưa đánh, tự mình tiên thâu liễu." Khổng Vân Bằng ba nhân trọng trọng điểm liễu điểm đầu, biểu thị minh bạch.

Bạch Vân Chân Nhân hựu chúc phù một thanh đạo: "Như quả có sự tình nhu yếu ta bang đích thoại, tận quản khai khẩu." Khoảnh khắc tiếp theo, ba nhân kỷ hồ đồng một thời gian khai khẩu.

"Ta muốn tửu!" Khổng Tuyên nói.

"Ta muốn cật đường!" Lý Nguyệt Như nói.

"Na ta... muốn cật nhục!" Cối hậu một cú thoại, tắc do Khổng Vân

Bằng nói.

Bạch Vân Chân Nhân một mặt tri đạo sẽ yêu ý tư, liên mang an bài hạ nhân.

Hưu tức một thiên hậu, thảo phạt nhật tử tổng.

Kim thiên thảo phạt Hồng Liên Sơn vạn yêu đích nhật tử rồi, đối vu một thiên đích, tứ tông tảo dĩ kỳ đãi thậm cửu.

Do Sương Nguyệt Tông, Đạo Huyền Tông, Tinh Tông, Đan Tông tứ đại tông môn tổ thành đích siêu cấp liên minh, thế yếu sạn trừ Hồng Liên Sơn vạn yêu, vi thế gian sạn trừ một đại tai họa.

"Thệ diệt vạn yêu!" "Thệ diệt vạn yêu!" Từng đạo đạo sung mãn chiến ý đích thanh âm không đoạn địa hưởng, hồi đãng tại chỉnh cá hoang dã thượng.

Mỗi một cá nhân trong mắt, đều sung mãn liễu sí liệt đích nộ hỏa, Hồng Liên Sơn vạn yêu tai họa nhân thế dĩ cửu, cũng không tri đạo có bao nhiêu vô cô bách tính tử tại ta yêu quái đích thân thượng!

Hồng Liên Sơn sở tại địa phương lâm mộc thông úc, nhân tích hãn chí, na khán tự an tĩnh đích lâm trung tự hồ ẩn tàng liễu nguy hiểm.

Thì bất thì hội hữu hung thú thanh âm hưởng, lệnh nhân bất hàn lật.

Tứ tông chi nhân không dám phóng tùng cảnh giác, đánh thập nhị phân tinh thần, hoãn hoãn tiến nhập Hồng Liên Sơn sở tại sơn vực.

Cương đạp tiến lý một bộ, một chủng hung ác chi khí phác diện, một số định lực bỉ giác soa tông môn tử đệ hiểm ta bị hách đắc điệt đảo tại địa diện thượng.

Càng vãng thâm xử tẩu, na chủng bất tường đích khí phân việt phát nùng úc, tứ tông nhân tổng cảm giác tự mình tự hồ bị khả phạ

đích sinh vật tử tử tranh trứ một bàn, bị khán phát mao.

"Vì sao ta tổng cảm giác hảo tượng có nhân tại khán ta?" "Sư huynh, con cũng có dạng đích thác giác?" "Hư, biệt tái phân thần liễu!

Hảo hảo chú ý chu vi đích tình huống, địch nhân tùy thì đều hữu khả năng đánh." Tứ tông trưởng lão áp đê thanh âm, huấn xích trứ lưỡng danh đệ tử.

Kinh tứ tông tông chủ nhất trí quyết định, phân thành lưỡng cá đội ngũ, dĩ bất đồng phương hướng tiền tiến.

Sương Nguyệt Tông hòa Tinh Tông đồng một đội, Đạo Huyền Tông hòa Đan Tông đồng một đội.

Tùy trứ chu vi đích nhân thiếu liễu một đại tiệt nhân, Sương Nguyệt Tông đệ tử có chút kinh khủng bất an.

Đãn khán kiến tẩu tại tiền diện đích Bạch Vân Chân Nhân hòa Khổng Vân Bằng hai nhân chi hậu, tâm trung an định liễu hứa đa, tượng cật liễu một khỏa định tâm hoàn bàn.

Bạch Vân Chân Nhân chuyển đầu khán trứ Khổng Vân Bằng đẳng nhân, chúc phù một thanh đạo: "Yếu đẳng hội ngộ nguy hiểm, ký đắc bất yếu lỗ mãng hành sự, thực tại bất hành hướng ta biên cầu viên.

Na phạ ta bính liễu điều lão mệnh, dã hội bảo trụ đích tính mệnh." Khổng Vân Bằng đẳng nhân điểm liễu điểm đầu, biểu thị minh bạch.

Nhiên hậu, Bạch Vân Chân Nhân khán liễu Khổng Vân Bằng một nhãn, ánh mắt hữu chút phức tạp, đạo: "Ta tuy nhiên tri đạo bản sự lợi hại, đãn hòa na ta chân chính thiên niên đại yêu bỉ, không na lý khứ." Thính thiên niên đại yêu cái từ này, Khổng Vân Bằng tâm trung một động, vấn đạo: "Hồng Liên Sơn có bao nhiêu cá thiên niên đại yêu?" Bạch Vân Chân Nhân nghĩ liễu, đạo: "Đại khái, có ba chích ba." Khổng Vân Bằng nga liễu một thanh, trong mắt thiểm thước trứ tinh

mang, dường như đang tính toán sự tình.

Ngao!

Chương 400

Ngao!

Viễn xử, đột nhiên gian vang hung thú gào thét thanh.

Na từng đạo đạo chấn nhĩ dục lung đích thanh âm, thâm triệt nhân tâm.

Sương Nguyệt Tông hòa Tinh Tông lưỡng đại tông đệ tử quang thính thanh âm, đã bị hách đắc kiểm sắc thương bạch liễu.

Tài cận cận chỉ mới bắt đầu dĩ, không có đa cửu, địa diện mạc danh địa chấn động, viễn xử trục tiệm xuất hiện một đại quần hung ác vô cùng hung thú, mỗi một chích thể hình bàng đại, tán phát trứ vô tận đích sát khí.

Sở chi xử, lưu hạ liễu một cá hựu một cá thanh sở khả kiến đích cước ấn.

Đệ tử tuy hoảng liễu thần, đãn trưởng lão khước không có.

Để kinh lịch sự tình bỉ giác đa, càng hà huống đương trung hữu nhân khả kinh lịch bán niên tiền na tràng đại chiến, sở dĩ do thủy chí chung bảo trì trứ lãnh tĩnh, khoái phản ứng.

Một danh hắc y trưởng lão bạt xuất kiếm, đại thanh đạo.

"Bất yếu hoảng!

Đoàn kết nhất trí!

Chỉ bất một quần cầm thú dĩ, chung cứu không phải ta đối thủ!" Lưỡng tông đệ tử giảo trứ nha, bính mệnh ác khẩn liễu vũ khí.

Đồng thì, Khổng Vân Bằng một biên dã tố hảo liễu chuẩn bị.

"Gia du!" Lý Nguyệt Như ác khẩn phấn quyền đạo.

Khổng Vân Bằng hòa Khổng Tuyên hai nhân đều điểm liễu điểm đầu, đích nhãn trung đều sung mãn liễu giác ngộ chi quang, khán hướng Hồng Liên Sơn vạn yêu, tượng khán trứ tất sát vô nghi đích địch nhân một bàn.

Khoái, một tràng tiền sở vị hữu đích hỗn chiến nhân thử lạp khai, tư sát thanh không đoạn địa hưởng!

Sát!

Sát!

Hồng Liên Sơn vạn yêu tuy hung, đãn lưỡng tông đệ tử dã không giản đan hóa sắc, tại trưởng lão đích phối hợp chi hạ, bả tự thân dũng vũ phát huy cực hạn!

Trong tràng đại loạn chiến chi trung, lưỡng tông đệ tử trận hình vi chi bị trùng tán khai, chích năng các tự vi chiến.

Một chích thể hình cự đại, túc túc tứ mễ cao lang yêu, bất tiết địa khai khẩu đạo.

"Một quần tiểu gia hỏa dã sát tử ta ta?

Khả tiếu!

Chân thái khả tiếu liễu!" Thân bàng kỷ chích lão yêu dã nhẫn bất trụ phát xuất liễu bất tiết đích thanh âm, lộ xuất tranh nanh đích mô dạng, thiểm liễu thiểm hữu ta chủy ba.

"Cáp cáp, ta hảo tượng cửu không có cật nhân nhục, kim nhật xuất hiện yêu đa tân tiên nộn khẩu đích thực vật, ta khả yếu hảo hảo thường phiên tài hành." "Sảng!

Thật sự thái sảng liễu!" "Dã cai thì hậu nhượng các ngươi kiến thức ta đích lợi hại chi xử, dát dát dát!" Lão yêu căn bản không có bả lưỡng tông đệ tử phóng tại nhãn trung, trị đắc giới bị đích chỉ có na ta

trưởng lão.

Khoái, một đạo khoái như thiểm điện đích thân ảnh, trục tiệm tiến nhập lão yêu đồng khổng chi trung.

Danh cao cá tử thiếu niên, cận bằng trứ tự mình một song cương quyền, tại đoản đoản đích số thập cá hô hấp gian trung, sát tử liễu một đại đôi yêu.

Sát, hào bất lưu tình!

Giản trực là một cá sát yêu không trát nhãn đích cao thủ!

Lão yêu khán trứ tự mình yêu đa hỏa bạn tử tại na danh cao cá tử thiếu niên thủ thượng, một thì chi gian nội tâm chi trung bị phẫn nộ chi ý sở sung xích trứ, chu thân di mạn trứ sát ý.

"Sát liễu na tiểu tử, vi hỏa bạn báo thù!" Một danh lão yêu phẫn nộ địa đại hát một thanh chi hậu, cường hãn đích lực đạo trực tiếp nhượng địa diện liệt xuất một khối đại khanh, dĩ tối khoái tốc độ tập hướng na danh cao cá tử thiếu niên.

Chương 401

Cao cá tử thiếu niên hảo tượng không có phản ứng một bàn, nhậm do trứ na danh lão yêu tiếp cận trứ tự mình.

Na danh lão yêu lộ xuất đắc ý đích tiếu dung, tại khán, danh cao cá tử thiếu niên định phạ không kịp tố không xuất phản ứng liễu.

Khả, sự tình chân dạng mạ?

"Bá!" Một đạo tiên huyết bạo xạ xuất.

Lão yêu thân thể một chấn.

Hốt nhiên gian phát hiện tự mình bột tử một lượng, tự hồ có đông tây lưu liễu hạ.

Nhiên hậu, hạ ý thức địa thân xuất thủ mạc liễu một mạc, phát hiện tự mình bột tử thượng cánh triêm mãn liễu tiên huyết.

"A, ta. .." Dường như không có lý giải một hồi sự, na danh lão yêu đảo tại địa diện thượng, dạng tử liễu!

Kỳ lão yêu chấn kinh vô cùng, khán hướng na danh cao cá tử thiếu niên đích mục quang, tẫn thâm thâm đích kỵ đạn, dĩ cập hữu một ti khủng cụ.

Thực lực, viễn siêu tượng!

Năng tại yêu thời gian chi nội, sát tử một danh lão yêu!

Một phân thực lực, tuyệt phi phổ thông đệ tử năng sở hữu đích!

Bất dung tiểu thứ!

Tất nhu hảo hảo trọng thị!

"Tiểu tử, xuất đích danh tự.

Tất cánh, bản đại gia tòng bất sát vô danh chi quỷ.” Một danh lão yêu phát xuất tê ách đích thanh âm.

Cao cá tử thiếu niên đạm đạm đạo.

“Tên của ta yêu?

Không phối tri đạo!” Lão yêu canh nộ, nhất dũng thượng.

Thiên thiên bất tín tà, bất tín yêu đa yêu một thượng, nã bất hạ cái xú tiểu tử.

Cao cá tử thiếu niên lãnh tĩnh ứng đối, tiên một quyền oanh sát liễu trùng tại tối tiền diện đích một chích lão yêu, nhiên hậu tái huy xuất đệ nhị quyền đệ tam quyền đệ tứ quyền. ...Một cá cá lão yêu liên thảm khiếu thanh đều phát bất xuất, trực tiếp bị oanh sát.

Thử thì thử khắc, na danh cao cá tử thiếu niên hảo tượng hóa thân vi một chích nhân hình giảo nhục cơ, đại lượng đích lão yêu phân phân tử tại đích thủ thượng.

Danh cao cá tử thiếu niên, không biệt nhân, chính Khổng Vân Bằng!

Nguyên bản hữu chút đam kinh thụ phạ lưỡng tông đệ tử, khán yêu anh dũng đích Khổng Vân Bằng, nội tâm chi trung đảm khiếp chi ý tử tiêu thất đích nhất cán nhị tịnh, thủ đại chi đích quyết ý.

Khổng Vân Bằng đều năng tố, chúng ta bằng tố bất!

Lưỡng tông đệ tử trùng đích càng gia lợi hại, một cá cá tượng không yếu mệnh tự đích.

Nhãn tiền một mạc, dẫn liễu càng nhiều yêu quái chú ý.

Kỳ trung, có một đầu tại vạn yêu chi trung, có trứ cực cao địa vị đích tồn tại!

“Hanh hanh.” “Hữu thú đích tiểu tử. ..” Khổng Vân Bằng tự hồ sát

giác liễu, viễn viễn khán hướng liễu mỗ cá phương hướng, khai khẩu đạo: “Không xuất thủ yêu?

Chương 402

Tái dạng hạ khứ, đích hỏa bạn khả đều yếu bị ta sát quang liễu.” “Cáp cáp cáp!” Bạn tùy trứ nhất trận cuồng tiếu thanh hưởng, chích kiến một chích đầu thượng có lưỡng chích ngưu giác, sở hữu trứ cương thiết một bàn thân thể đích tê ngưu, hoãn hoãn địa tòng thụ lâm thâm xử trung tẩu xuất, mỗi một bộ đạp tại địa diện thượng, đều hội nhượng địa diện liệt khai.

Chu vi đích lão yêu như đồng kiến cứu tinh một bàn, hảm xuất liễu giả danh tự.

“Tê Ngưu Vương đại nhân!” Giả, danh khiếu Tê Ngưu Vương, một chích tu luyện khoái bách niên cường đại yêu quái!

Tê Ngưu Vương cư cao lâm hạ địa vọng trứ Khổng Vân Bằng, na đại đại đích nhãn tình chi trung, sung mãn liễu bất tiết, đạo: “Tiểu tử, hiện tại đào bào, hoặc hứa đích cập.” Khổng Vân Bằng phản vấn một cú, đạo: “Ta vì sao phải đào bào?

Không giác đắc, yếu đào bào nhân không phải ta, yêu?” Tê Ngưu Vương kiểm sắc âm trầm hạ, tượng bị Khổng Vân Bằng na ác liệt đích thái độ bị thâm thâm khí một bàn, đạo: “Xú tiểu tử, khẩu khí chân cú cuồng, nan đạo hiện tại không có phát hiện tự mình đa yêu nguy hiểm mạ?” Khổng Vân Bằng thán liễu một khẩu khí, đạo: “Tại cái thế giới thượng, tổng hữu yêu đa tự mình vi sỏa tử, ta chân đích không tri đạo cai hảo liễu.” Ngôn hạ chi ý, tại Tê Ngưu Vương một chích tự mình vi sỏa tử.

Một thanh xích lỏa lỏa đích phúng thứ, nhượng tâm cao khí ngạo đích Tê Ngưu Vương càng gia sinh khí, khả dĩ bị nhân loại trưởng lão sở khán bất, đãn khước bị một cá đệ tử sở khán bất, nhượng nó nan dĩ

nhẫn thụ.

“Hảo!

Thật sự hảo!” “Tiếp hạ, ta sẽ nhượng ngươi minh bạch, khiếu tố chân chính tàn nhẫn!” Tê Ngưu Vương phẫn nộ cực hạn, thoại âm cương lạc hạ na một thuấn gian, na bàng đại thân thể bạo phát xuất liễu thiểm điện một bàn đích tốc độ, hữu như hắc sắc tiểu sơn bàn đích thân thể, chàng hướng liễu Khổng Vân Bằng.

Khổng Vân Bằng thần sắc bất biến, không thối dã không thiểm, trực tiếp nghênh diện khứ.

Phanh!

Bị oanh phi, không phải khán tự một điểm khí lực đều không có Khổng Vân Bằng, mà là dường như có trứ tuyệt đối ưu thế đích Tê Ngưu Vương!

“A!” Tê Ngưu Vương thổ xuất một đại khẩu tiên huyết, một kích nhượng nó thân thụ trọng thương, hung khẩu tự hồ yếu liệt khai tự đích.

Chu vi đích lão yêu khán một mạc, vi chi kinh ngạc.

Cái gì?

Tê Ngưu Vương. .. bị một cá đệ tử sở oanh phi liễu?

Số miểu hậu, Tê Ngưu Vương ổn trụ liễu thân hình, khán thập phân địa lang bái.

Kinh cương tài na một kích, nhượng nó sung phân ý thức, na danh khán dung dịch khi phụ đích tiểu tử, kỳ thực là một cá hoàn toàn không tốn vu đích cao thủ!

“Lăng tại na lý tố, không hòa ta một thượng!” Tê Ngưu Vương mục quang tảo tại kỳ lão yêu thân thượng.

Chu vi đích lão yêu thân thể một chấn, một cá cá đều không có chủ động xuất thủ, tự hồ đều bị Khổng Vân Bằng na kinh nhân thực lực sở chấn liễu.

Nhãn tiền một mạc, nhượng Tê Ngưu Vương hữu chút não nộ, trực tiếp phá khẩu đại mạ đạo.

"Chân nhượng ta thái thất vọng liễu!

Lại hội phạ khu khu một cá tiểu tử!" Thử thì, Khổng Vân Bằng hốt nhiên gian khai khẩu đạo.

"Thoại hồi, khiếu tố Tê Ngưu Vương, đối phải không?" Tê Ngưu Vương bả mục quang trọng tân chuyển hướng Khổng Vân Bằng, đại thanh đạo: "Bất thác, bản đại gia đích xác khiếu tố Tê Ngưu Vương." Khổng Vân Bằng phúng thứ đạo: "Khả ta giác đắc không phối dụng thượng Vương cá tôn xưng, khiếu tố Tê Ngưu Đồ soa bất đa." "A a a, ta muốn sát liễu ngươi!" Tê Ngưu Vương canh nộ, bạo xuất kinh khủng lực lượng, tái một thứ trùng hướng liễu Khổng Vân Bằng.

Một thứ, Khổng Vân Bằng nhưng nhiên không có chủ động thối tị, hòa chi tiền một dạng chủ động trùng liễu khứ.

"Tam Trượng Tuyết Phong!" Kinh nhân đích hàn khí tòng thủ chưởng trung tịch quyển xuất, tiếp xúc Tê Ngưu Vương một thuấn gian, hậu giả na bàng đại thân thể tại một miểu chung thời gian nội, bị đống kết đắc vô pháp động đạn.

"Ca sát!" "Ca sát!" Na bị đống kết để bàng đại thân thể, trực tiệm phân liệt khai, điệu hạ một khối khối băng.

Chu vi đích lão yêu hoàng khủng vạn trạng, tài tỉnh ngộ, tự mình ngộ thượng liễu một cá đa yêu khả phạ đích tồn tại.

Hung ác, một điểm không có thác.

Đãn, chúng dã tri đạo khủng cụ lưỡng cá tự đích a!

Vu hồ.

Chương 403

Một cá cá tiền một khắc na yêu trương nha vũ vũ lão yêu, hậu một khắc tiện như đồng tang khuyển một bàn, xử loạn bào.

Khổng Vân Bằng cùng truy mãnh đả, cử quyền đầu sát tử một cá hựu một cá lão yêu.

Na ta lão yêu tại Khổng Vân Bằng đích thủ thượng, hào vô chiêu giá chi lực, ngộ thượng hội bị sát.

Không có đa cửu, thượng bách chích lão yêu đảo tại địa diện thượng, hóa tác một cỗ cụ lãnh băng băng thi thể.

Đồng thì, Khổng Vân Bằng cứu hạ liễu bất thiếu ngộ nguy hiểm đích lưỡng tông đệ tử.

"Cảm tạ đạo hữu tương trợ, như quả không có đích thoại, chích phạ ta tảo tử liễu tại lý liễu." "Khổng Vân Bằng chân không quý thiên kiêu chi thủ a!" "Năng tại yêu đoản đích thời gian nội, sát tử yêu đa lão yêu, một phân bản lĩnh khả năng liên trưởng lão đều nan dĩ tố ba." Một cá cá đệ tử nhẫn bất trụ phát xuất kinh thán thanh, kinh kiện sự chi hậu, càng gia cung kính Khổng Vân Bằng.

Khổng Vân Bằng triêu trứ chu vi khán liễu khán, phát hiện đều không có Lý Nguyệt Như hòa Khổng Tuyên hai nhân thân ảnh, liên Bạch Vân Chân Nhân thân ảnh đều không có khán kiến.

Tự hồ nhân vi chiến đấu đích duyên cố, nhượng ba nhân phân tán liễu.

Bất do địa hữu chút đam tâm ba nhân an nguy.

Khổng Vân Bằng tại tâm trung ám ám đạo.

"Ai, dã không tri đạo lưỡng cá hội không hội xuất sự." Tùy hậu,

Khổng Vân Bằng tạm áp hạ ý niệm, triêu trứ canh thâm xử tịnh tiến khứ liễu.

Càng vãng thâm xử tịnh tiến, yêu quái thực lực việt cường, tượng tự mình sở ngộ đích Tê Ngưu Vương dạng đẳng cấp đích yêu quái, năng ngộ hảo kỷ chích.

Khổng Vân Bằng dùng cước chỉ đầu, đều tri đạo càng thâm xử hội hữu trứ càng gia cường đại yêu quái, chính tại đẳng trứ.

"Ân?!" Khổng Vân Bằng tự hồ sát giác liễu, bả mục quang đầu phóng tại đông phương vị trí.

Chích kiến một đạo thục tất đích thân ảnh, chính bị kỷ danh hung ác đích yêu thú bao vi trứ.

Tinh Tông đệ tử, Lưu Trạch!

Dã là chi tiền tại thiên kiêu chi bỉ thượng, hòa Khổng Vân Bằng giao thủ đích Lưu Trạch.

Khổng Vân Bằng đều không có nói, trực tiếp khứ cứu Lưu Trạch.

Na kỷ danh hung ác đích yêu thú đều hữu trứ cường đại thực lực, hòa Tê Ngưu Vương một dạng đều tương cận bách niên cấp biệt đích tồn tại, quang một chích yêu cức thủ, yếu liên hợp tại một đích thoại, canh hữu trứ càng khả phạ đích uy thế.

Sở dĩ, dã vi Lưu Trạch xử dĩ nguy cảnh chi thăng long nhân liễu.

Lưu Trạch kiểm sắc thương bạch, khán trứ không đoạn bức tiến kỷ chích hung ác yêu thú, tâm trung một trận hoảng loạn.

Bất do tâm.

"Nan đạo, ta kim nhật yếu tử tại chủng địa phương bất thành?" Khả tại thiên quân một phát chi khắc, một đạo ý bất đích thân ảnh, đột nhiên gian hoành sáp liễu, dĩ tấn lôi bất cập yểm nhĩ chi thế, chém giết

liễu kỳ trung một chích yêu thú.

Kỳ lưỡng chích yêu thú dã phản ứng liễu, oa oa khiếu địa trùng hướng liễu Khổng Vân Bằng.

"Tam Trượng Tuyết Phong!" Khoái, lưỡng chích yêu thú bị đống thành băng, đương tràng tử vong.

Lưu Trạch khán một mạc, ký cảm chấn kinh, dã cảm trung tâm bội phục, đạo: "Khổng Vân Bằng, tạ tạ." Khổng Vân Bằng bãi liễu bãi thủ, đạo: "Đại gia đều là tự mình nhân, không nhu yếu ngôn tạ." Tùy hậu, Khổng Vân Bằng tự hồ nhớ ra liễu, đạo: "Đối liễu, khả tằng ngộ ta na lưỡng cá bằng hữu?" Lưu Trạch nghĩ liễu, đạo: "Ta ký đắc na lưỡng cá bằng hữu thân biên, có Bạch Vân Chân Nhân bồi bạn tại, ta ứng cai không dụng đam ưu." Khổng Vân Bằng văn ngôn, đốn thì an tâm bất dĩ.

Hữu Bạch Vân Chân Nhân cái cao thủ tại bàng biên, na phạ ngộ Hồng Liên Sơn chi trung một số thiên niên đại yêu, dã hữu một số kháng hành đích tư cách.

Tại Khổng Vân Bằng không có lý chi tiền, Lưu Trạch dĩ tao ngộ hứa đa lão yêu, nhân thử dĩ thân thụ trọng thương, thất khứ liễu chiến đấu lực, vô pháp tái tiền tiến hạ khứ.

Lưu Trạch chỉ liễu chỉ tây biên, đạo: "Thuận trứ điều lộ hạ khứ, ứng cai năng tẩu xuất phiến sơn lâm, đạt Hồng Liên Sơn." Khổng Vân Bằng điểm liễu điểm đầu, tại Lưu Trạch bang trợ chi hạ, khoái trùng xuất liễu phiến sơn lâm, để đạt liễu vạn yêu lão sào Hồng Liên Sơn.

Đẳng Khổng Vân Bằng thử địa chi thì, phát hiện ngoại diện dĩ thảng trứ một cỗ cụ triêm mãn tiên huyết thi thể.

Đại bộ phận đều yêu thú thi thể, kỳ trung dã hữu trứ bất thiếu nhân loại đích thi thể!

“Khán, đánh đích kịch liệt!” Khổng Vân Bằng ám đạo một thanh, gia khoái liễu tốc độ.

Chương 404

Dã không tri đạo vì sao, Khổng Vân Bằng tổng cảm giác sự tình có một ti bất đối kình, bất tường đích dự cảm việt phát nùng trọng.

Thử thì thử khắc, một danh đầu đỉnh thượng hữu lưỡng cá giác hắc bào lão giả, chính phong cuồng đối tứ tông chi nhân triển khai tập kích.

"Tử tử tử!" "Một cá cá cai tử đích nhân loại, đều yếu tử tại lý!" Danh ngưu giác lão giả thực tại thái lợi hại liễu, na phạ trưởng lão dã nan dĩ thử yêu đối thủ, một cá cá đều chích năng bại thối.

"Hảo cường súc sinh." Một danh trưởng lão sát liễu sát chủy giác biên tiên huyết, trong mắt tẫn kỵ đạn chi sắc.

Ngưu giác lão giả mục quang tảo cố chu vi, tự hồ tại hoa trứ nhân một bàn, khoái tiện thất vọng.

"Ai, không có!" Ngưu giác lão giả tự ngôn tự ngữ một thanh chi hậu, bả mục quang đầu phóng tại kỷ danh tứ tông chi nhân thân thượng, đạo: "Các ngươi khả nhận thức một danh tính Khổng, cao cá tử thiếu niên?" Tính Khổng, cao cá tử thiếu niên?

Hảo tượng không phải chính Khổng Vân Bằng mạ?

Tứ tông chi nhân đồng khổng địa chấn, vì sao danh ngưu giác lão giả yếu hoa Khổng Vân Bằng?

Hai nhân chi gian, có mâu thuẫn bất thành mạ?

Na ngưu giác lão giả sở hữu trứ siêu cao trí tuệ, khoái nhượng sát giác chúng nhân dị sắc, kiểm thượng lộ xuất một ti cổ quái tiếu dung, đạo: "Yếu khẳng xuất na tiểu tử đích hạ lạc, ta khả dĩ nhiêu bất tử." Thoại âm chi trung, có trứ lãnh băng băng uy hiếp chi ý.

Tứ tông chi nhân đương nhiên không hội đáp ứng hạ, na phạ yếu tử, dã không hội xuất mại quan vũ tự mình hỏa bạn một điểm tin tức.

Trực tiếp dụng hành động hồi ứng ngưu giác lão giả, một cá cá tái độ sát liễu khứ.

Ngưu giác lão giả lãnh hanh một thanh.

"Một quần hoa tử gia hỏa." "Cáp!" Tức tiện chúng nhân có trứ bất phạ tử dũng khí, đãn bỉ thử chi gian soa cự thực tại thái đại liễu, biệt đệ tử, na phạ kỷ danh trưởng lão, dã không phải na danh ngưu giác lão giả đối thủ, trực tiếp bị một chiêu kích bại.

Soái cự, thái đại liễu!

Không năng cú đối phó đích đối thủ.

Mã đắc yếu tông chủ dạng đích cấp biệt cao thủ, tài năng vi chi đối kháng.

Đãn, tứ tông chi nhân nhưng nhiên không có yếu đào vong đích ý tư.

"Kim nhật ta yếu tử chiến để!" "Na phạ ta kim thiên tử tại lý, dã yếu hòa ta súc sinh bính liễu!

Nhượng ta súc sinh tri đạo, ta nhân loại đa yêu lợi hại!

Đa yêu bất úy cụ hại phạ!" "Súc sinh ba, ta lão lương khả không hội phạ một cá nhân!" "Đạo Huyền Tông, vạn tuế!" Một cá cá tứ tông chi nhân đại khiếu trứ.

Ngưu giác lão giả quái khiếu một thanh, chúng nhân cử động tại nhãn trung, đa yêu không có ý nghĩa đích một kiện sự.

Khả tại na danh ngưu giác lão giả chuẩn bị xuất thủ đích thì hậu.

Một đạo hàn băng tiễn tòng viễn phương phi liễu, xạ hướng liễu na danh ngưu giác lão giả.

Ngưu giác lão giả nguyên bản yếu đối chúng nhân hạ tử thủ đích, khả nhân vi hàn băng tiễn, bất đắc bất thu hồi công thế, chuyển đáng hạ hàn băng tiễn.

"Hát!" Chích kiến ngưu giác lão giả một thanh đại hát, trực tiếp bả na đạo hàn băng tiễn đáng hạ liễu, khinh dịch cử!

Yếu hoán phổ thông yêu quái đáng hạ một kích đích thoại, chích phạ bị xạ tử liễu, chích khả tích ngưu giác lão giả khả vạn yêu chi trung số nhất số nhị đích tồn tại, năng bỉ cường đích yêu không có đa thiếu cá, đáng hạ đạo hàn băng tiễn dã chính thường đích sự tình.

Nhiên hậu, ngưu giác lão giả bả mục quang đầu phóng tại viễn phương, cương tài tại na cá phương hướng, xạ xuất liễu yêu một đạo hàn băng tiễn.

"Khoái khoái hiện thân ba, hữu bản sự xuất dữ lão phu đường đường một chiến!" Ngưu giác lão giả song nhãn tự hồ yếu phún xuất hỏa.

Tối khán bất, biệt nhân cảo thâu tập!

Chiến đấu, ứng cai đường đường chính chính một chiến tiện!

Sưu sưu sưu.

Chương 405

.....!

Hựu kỷ đạo hàn băng tiễn phi, ngưu giác lão giả cận bằng một chích đại thủ, bả hàn băng tiễn đều đáng hạ.

Chích bất, na đáng hạ hàn băng tiễn đại thủ thượng, bị hàn khí sở đống thương.

Ngưu giác lão giả ám vận yêu khí, bả cương cương tiến nhập thể nội yêu khí đều khu tán khai.

Tại cái thời điểm này.

Một đạo lăng lệ thân ảnh khoái tốc tòng bối hậu tập kích, một quyền ngoan ngoan địa huy hướng liễu ngưu giác lão giả.

Nguyên lai, na ta hàn băng tiễn chích dụng phân khai ngưu giác lão giả chú ý lực, chân chính sát chiêu tại một khắc.

Ngưu giác lão giả đồng khổng một súc, tự hồ bất cập phản ứng, trực tiếp bị một quyền sở oanh phi, túc túc bị oanh xuất số thập mễ chi ngoại.

"A!" Bạn tùy trứ một thanh tê tâm liệt phế đích thảm khiếu thanh, ngưu giác lão giả hảo tượng bị một bính đại chùy sở thâm thâm kích một bàn, thổ xuất liễu một đại khẩu tiên huyết.

Chúng nhân nhẫn bất trụ bả mục quang đầu phóng tại thâu tập giả đích thân thượng.

"Là!" Đẳng chúng nhân khán thanh thâu tập giả diện khổng hậu, trong mắt đa xuất một đạo kinh hỉ.

Khổng Vân Bằng!

Ngưu giác lão giả hoãn thần, mục quang khẩn khẩn đầu xạ tại Khổng Vân Bằng đích thân thượng.

Cương khai thủy đích thì hậu, thập phân địa phẫn nộ, đãn tùy hậu khán thanh Khổng Vân Bằng đích dạng tử chi hậu, kiểm sắc đột nhiên gian biến liễu, biến đắc tương đương cổ quái.

Đẳng.

Trương diện khổng. . hòa na danh điếm tiểu nhị sở đề cung đích họa tượng, trưởng đắc một mô một dạng!

Thập phân tương tự!

Giản trực đồng một cá kính tử xuất đích.

Hốt nhiên, ngưu giác lão giả quái tiếu một thanh.

"Ta tri đạo liễu, ta tri đạo liễu." "Ngươi, đương sơ sát tử liễu lão tứ, đối phải không?" Khổng Vân Bằng đạm đạm đạo: "Ta bối tử sát liễu bất thiếu đích yêu quái, khả bất tri đạo tại thùy?

Lão tứ, không nhận thức?" Ngưu giác lão giả lãnh tiếu một thanh.

"Ngươi nhận thức đích, tuyệt đối nhận thức, khẳng định ký đắc một chích bách niên hổ yêu!" Nguyên bản Khổng Vân Bằng chân không tri đạo ngưu giác lão giả chỉ đích để thùy, đãn thính hổ yêu cá danh tự chi hậu, tử minh bạch liễu.

Thử ngưu giác lão giả hòa chi tiền bị sở sát đích bách niên hổ yêu hữu quan hệ, khán quan hệ bất một bàn.

Khổng Vân Bằng một phách não đại, đạo: "Bất đích thoại, ta chân vong ký liễu, nguyên na cá đảo môi đản." Ngưu giác lão giả nhãn trung thiểm một đạo sát ý, hoãn hoãn đạo: "Tiểu tử, hoa tử." Thanh âm, cực vi âm trầm.

Bị Khổng Vân Bằng sở sát đích na danh bách niên hổ yêu, ngưu

giác lão giả hảo huynh đệ chi nhất, yêu đa niên một đồng xuất sinh nhập tử, quan hệ thập phân địa thân mật.

Khả như kim, Khổng Vân Bằng khước sát liễu na danh bách niên hổ yêu, nhượng nó thập phân địa phẫn nộ, hữu như sát liễu thân thân huynh đệ một bàn nan.

Thử cừu bất báo, không vi yêu!

Viễn xử, một danh Tinh Tông trưởng lão đại thanh đạo: "Khổng Vân Bằng, tiểu tâm một điểm, thử yêu nãi Hồng Liên Sơn bài danh đệ tam Cuồng Ngưu Vương!

Lực đại vô cùng, liên ta đều không phải đích đối thủ." Thính văn thử ngôn, Khổng Vân Bằng tử tế đả lượng trứ nhãn tiền ngưu giác lão giả, khán ý ngoại hoa thượng môn đích cừu nhân, bỉ sở tượng chi trung yếu lợi hại hứa đa liễu, chí thiếu không phải tiểu nhân vật, một chích có trứ cường đại uy năng yêu quái.

Cuồng Ngưu Vương hanh hanh tiếu trứ.

Chương 406

"Tiểu bằng hữu, ta thanh sở chú định không phải ta đối thủ, ký nhiên như thử bất như cán thúy tự ngã liễu đoạn ba, miễn đắc đẳng hội tao thụ khổ nan, đối bất đối?" Khổng Vân Bằng tượng khán trứ sỏa tử một dạng, khán trứ Cuồng Ngưu Vương, đạo: "Ngươi một cá sỏa tử mạ?" Cuồng Ngưu Vương kiểm sắc một trầm, tự tòng thành vi Hồng Liên Sơn thất đại thủ lĩnh dĩ, chân đích hảo cửu không có nhân cảm yêu liễu.

Nhiên hậu, Khổng Vân Bằng tiếp hạ đích một cú thoại, canh hiểm ta hoạt sinh sinh khí tử Cuồng Ngưu Vương.

"Đẳng hội ta tống ngươi khứ kiến đích huynh đệ hổ yêu." Như quả tiền một cú thoại tu nhục đích thoại, na một cú thoại hoạt sinh sinh đích sát nhân tru tâm!

Cuồng Ngưu Vương chung vu thất khứ liễu nại tâm, nội tâm chi trung chích thặng hạ vô tận đích sát ý, tiên phẫn nộ địa gào thét một thanh, một song cự quyền triều quanh thượng tuyệt cường yêu khí, chỉnh cá nhân bạo phát xuất hãi nhân đích tốc độ, trùng hướng liễu Khổng Vân Bằng.

"Của ngươi hảo!" Khổng Vân Bằng đại tiếu một thanh chi hậu, nhưng nhiên không thiểm dã không đóa tị, dạng nghênh diện khứ, dữ Cuồng Ngưu Vương chính thức giao phong tại một.

Phanh phanh phanh phanh!

Mỗi một thứ đích đối chàng, phát xuất một thanh kinh thiên động địa đích thanh hưởng, tùy hậu tiêu tán vu vô hình, na bạn tùy đích dư ba chấn đắc bách mễ chi nội địa diện đều tại dao chiến trứ.

"Tiểu tử, tuy nhiên cường đại, đãn tuyệt bất khả năng ta đối thủ!

Yếu khiêu chiến ta, ngươi đắc tại đa tu luyện thập niên!" Cuồng Ngưu Vương một biên lãnh tiếu trứ, một biên gia đại liễu tự mình đích công thế, mỗi một thứ xuất thủ đều thập phân điêu toản, đều miểu chuẩn nhân loại bạc nhược thân thể bộ vị, khán đích xuất Cuồng Ngưu Vương một danh thân kinh bách chiến cường giả.

Diện đối na cuồng phong bạo vũ công thế, Khổng Vân Bằng chích năng một thứ thứ thối hậu, tiệm tiệm địa hãm nhập liễu hạ phong chi trung.

Chính tại quan chiến tứ tông chi nhân kinh ngạc vô cùng.

Yêu đa nhân một liên thủ, dã nan dĩ chích Cuồng Ngưu Vương đối thủ.

Khả Khổng Vân Bằng đan kháo một nhân chi lực, đáng trụ liễu Cuồng Ngưu Vương hứa cửu.

Như quả, Khổng Vân Bằng tái tu luyện đa thập niên đích thoại, na khởi bất yếu nghịch thiên liễu?

Thì hậu biệt Cuồng Ngưu Vương liễu, na phạ chỉnh cá Hồng Liên Sơn vạn yêu liên thủ, dã vị tất thử tử đích đối thủ.

Tinh Tông trưởng lão dã cảm liễu chấn kinh.

Khổng Vân Bằng thực lực, bỉ y yếu cường đại!

Thử tử thực lực phóng tại các tông, dã là một danh bài danh lược tiền trưởng lão!

Việt hạ khứ, Tinh Tông trưởng lão việt tu quý, tự mình bạch tu luyện yêu đa niên liễu, kim nhật yếu một cá tiểu bối bảo hộ tự mình!

Liên đương sự nhân Cuồng Ngưu Vương, dã ám ám cật kinh.

Nãi tu luyện khoái thiên niên đại yêu, thực lực phi đồng tiểu khả.

Khả nhãn tiền danh khán tự niên khinh khinh khinh tiểu tử, khước

một thứ thứ hóa giải liễu đích công thế!

Chân lệnh nhân cảm cật kinh.

Thử tử yếu tái tu luyện thập niên, khởi bất hoàn bạo vu?

"Tiểu tử, ngươi tuy mạnh mẽ, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của ta!

Muốn khiêu chiến ta, ngươi phải tu luyện thêm mười năm nữa!" Cuồng Ngưu Vương vừa cười lạnh, vừa gia tăng công thế của mình, mỗi lần ra tay đều vô cùng xảo quyệt, nhắm thẳng vào những bộ phận yếu ớt trên cơ thể con người, cho thấy Cuồng Ngưu Vương là một cường giả kinh qua trăm trận chiến.

Đối mặt với công thế như cuồng phong bão vũ ấy, Khổng Vân Bằng chỉ có thể liên tục lùi lại, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Những người của Tứ Tông đang quan chiến vô cùng kinh ngạc.

Ngay cả khi nhiều yêu quái liên thủ, cũng khó mà là đối thủ của Cuồng Ngưu Vương.

Thế mà Khổng Vân Bằng chỉ dựa vào sức một mình, đã chặn đứng Cuồng Ngưu Vương được rất lâu.

Nếu Khổng Vân Bằng tu luyện thêm mười năm nữa, chẳng phải sẽ nghịch thiên sao?

Khi đó đừng nói Cuồng Ngưu Vương, e rằng ngay cả toàn bộ vạn yêu Hồng Liên Sơn liên thủ, cũng chưa chắc là đối thủ của tiểu tử này.

Chương 407

Trưởng lão Tinh Tông cũng cảm thấy chấn động.

Thực lực của Khổng Vân Bằng còn mạnh hơn ông ta tưởng!

Thực lực của tiểu tử này nếu đặt ở các tông, cũng là một trưởng lão xếp hạng khá cao!

Càng nghĩ, trưởng lão Tinh Tông càng cảm thấy xấu hổ, ông ta đã tu luyện bao nhiêu năm, vậy mà hôm nay lại cần một tiểu bối bảo vệ mình!

Ngay cả Cuồng Ngưu Vương, kẻ đang giao chiến, cũng thầm kinh ngạc.

Y là một đại yêu đã tu luyện gần ngàn năm, thực lực phi phàm.

Thế mà tiểu tử trông có vẻ trẻ tuổi trước mặt lại liên tục hóa giải công thế của y!

Thật khiến người ta kinh ngạc.

Nếu tiểu tử này tu luyện thêm mười năm nữa, chẳng phải sẽ áp đảo y sao?

Cuồng Ngưu Vương cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao huynh đệ tốt của y là Hổ Yêu lại chết trong tay Khổng Vân Bằng.

Thời gian từng chút trôi qua.

Hai thân ảnh sắc bén không ngừng giao tranh.

Bang!

Bang!

Mặc dù Cuồng Ngưu Vương hiện tại chiếm ưu thế lớn, nhưng

Khổng Vân Bằng cũng không phải kẻ tầm thường, lấy nhu khắc cương, trong quá trình chiến đấu không ngừng phóng ra hàn khí kinh người, nhằm gây nhiễu loạn trạng thái cơ thể của Cuồng Ngưu Vương, không cho y phát huy hết thực lực vốn có.

"Thật phiền phức!" Cuồng Ngưu Vương vô cùng bực bội, những luồng hàn khí từng chút xâm nhập vào cơ thể khiến toàn thân y khó chịu, yêu khí vốn dĩ thông suốt cũng bị quấy nhiễu, chỉ có thể phát huy được tám phần sức mạnh.

Khổng Vân Bằng cười lạnh một tiếng, nói.

"Có lẽ hiện tại cường độ nhục thể của ngươi mạnh hơn ta, nhưng có một điểm ngươi có nịnh nọt cũng không thể đuổi kịp ta!

Đó là kinh nghiệm chiến đấu của ta, vượt xa ngươi!" Một câu nói thật lòng.

Đừng thấy Khổng Vân Bằng chỉ là một tiểu tử trẻ tuổi.

Nhưng thực tế, linh hồn của hắn là một đại yêu thượng cổ!

Kiếp trước, hắn đã giao thủ với không biết bao nhiêu tồn tại cường đại, đừng nói đến những tiểu yêu, ngay cả tiên nhân trong mắt người thường đáng sợ đến mức nào, hắn cũng đã giao thủ rất nhiều lần.

Tuy nhiên, những chuyện này chỉ có Khổng Vân Bằng mới biết, người ngoài làm sao biết được những chuyện này?

Cuồng Ngưu Vương nghe vậy, không cho là đúng, chỉ nghĩ Khổng Vân Bằng đang khoác lác, nói: "Ngươi không nghĩ rằng sau vài hiệp giao thủ với ta, ngươi đã là đối thủ của ta rồi sao?" Khổng Vân Bằng thản nhiên nói.

"Ngươi?" Cuồng Ngưu Vương giơ một ngón tay, nói.

“Ta chỉ ra một chiêu, nếu ngươi có thể đỡ được chiêu của ta, ta thừa nhận ngươi có khả năng đánh bại ta, thế nào?” Trên mặt Khổng Vân Bằng không hề có chút sợ hãi, nói.

“Cứ ra tay đi.” Ngay lập tức, Cuồng Ngưu Vương nắm chặt nắm đấm, dồn toàn bộ sức mạnh vào đòn tấn công tiếp theo.

Nhất định phải khiến Khổng Vân Bằng tan xương nát thịt!

“Chịu chết đi!” Kèm theo một tiếng gầm giận dữ, Cuồng Ngưu Vương đạp bước chân nặng nề, nắm đấm siết chặt như một quả đạn pháo đen sì, hung hăng tấn công Khổng Vân Bằng.

Khổng Vân Bằng cũng tung một quyền, đối chọi với nắm đấm khổng lồ đầy sức mạnh đó.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, dư ba vô hình quét ra, chấn động toàn trường.

Chương 408

Mọi người trợn tròn mắt, muốn nhìn rõ tình hình trong màn sương mù, muốn biết Khổng Vân Bằng sống hay chết.

"Tình hình thế nào rồi?" "Khổng Vân Bằng sẽ không sao chứ?" "Không được rồi, ta thật sự rất lo lắng, rất lo Khổng Vân Bằng sẽ gặp chuyện." Không lâu sau, khói mù dần tan đi, một cảnh tượng kinh hoàng dần hiện rõ trong tầm mắt mọi người.

Chỉ thấy sắc mặt Cuồng Ngưu Vương âm trầm, dường như sắp chảy ra nước.

Cánh tay phải của y... trực tiếp bị đóng băng!

Khổng Vân Bằng, ngược lại, không hề hấn gì.

Sau một lần giao phong ngắn ngủi, Cuồng Ngưu Vương lại chịu thiệt lớn?

Cảnh tượng khó tin khiến tất cả những người đang quan chiến đều kinh ngạc, không dám tin vào những gì mình vừa nhìn thấy.

Chuyện gì thế này?

Cuồng Ngưu Vương không những không chiếm được lợi thế, ngược lại còn chịu thiệt lớn, nắm đấm của y bị đóng băng?

Vừa rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sự tò mò của mọi người bùng cháy dữ dội, thật sự muốn biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Chuyện vừa xảy ra, đương nhiên chỉ có Cuồng Ngưu Vương là kẻ trong cuộc mới biết.

"Tiểu tử, ngươi dùng gian trá!" Cuồng Ngưu Vương vạn lần cũng

không ngờ rằng, ngay khoảnh khắc nắm đấm của y sắp chạm vào Khổng Vân Bằng, một luồng hàn khí cường đại đột nhiên bùng phát từ người tiểu tử đó, đóng băng nắm đấm của y ngay lập tức!

Điều khiến Cuồng Ngưu Vương tức điên nhất là ánh mắt kỳ lạ của Khổng Vân Bằng, dường như đang nhìn y như nhìn một tên ngốc vậy?

Y càng nghĩ càng tức!

Cuồng Ngưu Vương gầm lên một tiếng, dùng toàn thân yêu khí xua tan hàn khí trên tay phải, một lần nữa tấn công Khổng Vân Bằng.

Nhưng lần này, Khổng Vân Bằng lại không cứng đối cứng với Cuồng Ngưu Vương, thân pháp của Khổng Vân Bằng quả thực xuất quỷ nhập thần, mỗi lần đều có thể đoán trước được động tác của Cuồng Ngưu Vương, bất kể phương hướng, thời điểm ra quyền, Khổng Vân Bằng đều có thể đoán trúng, mỗi lần đều trúng, không một lần nào sai sót.

"A a a!" "Ngươi còn chơi trò trốn tìm với ta sao?" Mắt Cuồng Ngưu Vương đỏ ngầu, mỗi lần tấn công của y, đều bị tiểu tử trước mặt né tránh, đừng nói có thể đánh trúng hắn, ngay cả chạm vào vạt áo của hắn cũng đã trở thành một vấn đề.

Khổng Vân Bằng muốn tiêu hao thể lực của Cuồng Ngưu Vương, không quên vừa nói lời khiêu khích: "Đường đường Cuồng Ngưu Vương mà cũng chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh sao?

Nếu chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh thì ta khuyên ngươi mau về nhà cày ruộng đi, đừng ra ngoài gây họa cho người khác nữa." Cuồng Ngưu Vương càng thêm tức giận, công thế trên tay càng thêm mãnh liệt!

Oanh!

Oanh!

Nắm đấm khổng lồ liên tục giáng xuống mặt đất, nhưng không một lần nào đánh trúng Khổng Vân Bằng.

Dần dần, Cuồng Ngưu Vương càng trở nên nóng nảy, trong đầu y chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là phải hủy diệt hoàn toàn tên tiểu tử Khổng Vân Bằng này.

Trong một khoảnh khắc nào đó, mắt Khổng Vân Bằng lóe lên một tia tinh quang, thời cơ ra tay cuối cùng đã đến.

"Cực Đạo Tuyết Phong!" Hàn khí thấu xương lại kết hợp với lực tinh mang, hai thứ kết hợp lại, tạo thành một sức mạnh vô cùng khủng khiếp!

Cuồng Ngưu Vương đã tức đến mức gần như mất đi lý trí, trong nhất thời căn bản không kịp né tránh chiêu đó, trực tiếp đón nhận chiêu đó chính diện, thân thể đồ sộ của y trực tiếp bay ra ngoài!

Oanh!

Thân thể đồ sộ đó trực tiếp đâm đổ mấy vách đá, khí tức cực kỳ suy yếu.

Khụ khụ khụ.

Cuồng Ngưu Vương liên tục ho ra máu, cảm giác nhục thân như muốn bị xé toạc, toàn bộ lục phủ ngũ tạng đều chịu đòn tấn công nặng nề, thậm chí có một luồng hàn khí trí mạng đang luẩn quẩn trong cơ thể, khiến yêu khí toàn thân không thể lưu thông.

Chương 409

Khiến y vừa cảm thấy lạnh lẽo, lại vừa cảm thấy đau đớn kịch liệt!

Tất cả những người đang quan chiến lại một lần nữa kinh ngạc, không biết phải hình dung sự cường đại của Khổng Vân Bằng như thế nào, khoảnh khắc trước Cuồng Ngưu Vương kiêu ngạo như vậy lại trực tiếp bị đánh thành ra thế này, thật sự khiến người ta khó tin rằng chuyện như vậy lại có thể xảy ra.

Không thể tin nổi!

"Trời đất ơi, ta đã thấy gì?

Cuồng Ngưu Vương bị đánh thành ra thế này sao?" "Cho dù có một trăm cái ta, cũng không làm được chuyện như vậy." "Cuồng Ngưu Vương cường đại như thế, lại chịu thiệt lớn đến vậy, ta nhất thời không biết phải nói gì nữa.

Tiểu tử Khổng Vân Bằng này thật sự là một kẻ liên tục tạo ra kỳ tích." Đặc biệt là trưởng lão Tinh Tông, kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Nếu vừa rồi ông ta không nhìn nhầm, chiêu thức mà Khổng Vân Bằng vừa sử dụng chính là Cực Đạo Tinh Lưu Phá của Tinh Tông!

Không những có thể dùng Cực Đạo Tinh Lưu Phá, mà còn có thể phối hợp với nó, thi triển ra những chiêu thức càng mạnh hơn!

Một chuyện khó tin đến nhường nào!

Đừng nói, ngay cả Tông chủ cũng khó mà làm được chuyện như vậy, việc dung hợp hai chiêu thức cốt lõi của hai tông môn lại với nhau, tuyệt đối là một chuyện khiến người ta cảm thấy khó tin.

Khổng Vân Bằng từ từ tiến lại gần Cuồng Ngưu Vương như một con chó hoang, một chân đạp lên người Cuồng Ngưu Vương, lạnh lùng nói: "Cuồng Ngưu Vương, không phải ngươi đắc ý quên mình lắm sao?

Bây giờ không nói được một lời nào à?" Cuồng Ngưu Vương vừa tức vừa giận, biết đại thế đã mất, nói: "Tiểu súc sinh, đừng có mà đắc ý như vậy, cho dù ta có chết, đại ca của ta cũng sẽ tìm ngươi báo thù." Khổng Vân Bằng thản nhiên nói: "Báo thù?

Không nhắc chuyện này thì thôi, nhắc đến ta lại muốn hỏi, Xích Hồng Ngô Công hiện giờ ở đâu?" Cuồng Ngưu Vương tiên một lát, rồi cười lớn một tiếng, nói: "Tìm nhị ca?

Ha ha ha, dựa vào chút thực lực hiện tại của ngươi mà đi tìm nhị ca của ta thì chỉ có nước đi tìm chết!

Ta khuyên ngươi sau khi giết ta thì mau rời khỏi đây đi!

Nếu không thì ngươi sẽ chết rất thê thảm!" Khổng Vân Bằng bật cười, nói: "Ta sẽ chết thê thảm sao?

Thật nực cười." Cuồng Ngưu Vương nhìn chằm chằm Khổng Vân Bằng, nói: "Đương nhiên sẽ chết thê thảm, vô luận nhị ca cũng được, đại ca cũng được, bản lĩnh của họ đều vượt xa sức tưởng tượng của ngươi.

Tin ta đi, với thực lực của họ, tuyệt đối có thể đánh cho ngươi tơi bời!" Khổng Vân Bằng đương nhiên sẽ không tin những lời quỷ quái như vậy, thấy Cuồng Ngưu Vương chần chừ không muốn nói ra tung tích của Xích Hồng Ngô Công, liền trực tiếp một chân đạp nát cổ Cuồng Ngưu Vương, tiêu diệt con đại yêu này!

"Cuồng Ngưu Vương, chết rồi sao?" Một đệ tử kích động hỏi.

Khổng Vân Bằng khẽ gật đầu.

“Chết rồi, tên này chết không thể chết hơn được nữa.” Cả trường im lặng một lúc, sau đó liền bùng nổ những tràng reo hò như sấm.

Một đệ tử từ Đan Tông dâng lên đan dược.

“Khổng Thiếu Hiệp, xin hãy dùng những viên đan dược này đi, dù sao cũng là một trận đại chiến, thể lực đã hao phí bảy tám phần rồi.” Khổng Vân Bằng không khách khí, trực tiếp nhận lấy đan dược, từng viên từng viên đan dược như không cần tiền mà nhét vào miệng.

Đan dược nhập thể, hóa thành những luồng sức mạnh cường đại, giúp cơ thể Khổng Vân Bằng nhanh chóng hồi phục.

Trận chiến với Cuồng Ngưu Vương trước đó đã khiến hắn tiêu hao phần lớn thể lực.

Để thi triển chiêu Cực Đạo Hàn Phong kia, hắn đã trực tiếp bốc hơi tám phần thể lực!

Mọi người đều ngây người.

“Khổng Thiếu Hiệp, ngài không sợ bạo thể mà chết sao?” Một đệ tử cắn răng, không nhịn được hỏi.

Khổng Vân Bằng lắc đầu, nói.

“Không sợ.” Sau đó, Khổng Vân Bằng lại nói: “Có nhiều đan dược hơn không, hình như vẫn còn xa mới đủ!” Mọi người... hoàn toàn câm nín!

Đồng thời.

Chương 410

Sâu trong Hồng Liên Sơn.

Một nam tử trung niên mặc hồng bào, đột nhiên nhíu mày.

"Lão tam, lại chết rồi sao?" "Sao có thể như vậy?" Trầm tư một lát, nam tử áo hồng tự lẩm bẩm: "Chẳng lẽ một trong Tứ Đại Tông Chủ đã ra tay?" "Nếu vậy thì, cũng đến lúc ta phải ra tay rồi." Đại khái mất nửa canh giờ, Khổng Vân Bằng cuối cùng cũng hồi phục, vết thương trên người đã lành bảy tám phần, sức mạnh vốn trống rỗng trong cơ thể cũng theo đó mà khôi phục.

"Không tệ, ta đã hồi phục rồi." Khổng Vân Bằng lập tức cảm thấy toàn thân trên dưới tràn đầy sức mạnh, dường như có thể lực dùng không hết vậy.

Trưởng lão Tinh Tông thấy Khổng Vân Bằng hồi phục xong, mỉm cười nói: "Xem bộ dạng ngài, đã hồi phục tốt rồi sao?" Khổng Vân Bằng gật đầu, sau đó cảm ơn đệ tử đã cung cấp đan dược, nói: "Đan dược của ngươi rất hữu dụng với ta, cảm ơn ngươi." Đệ tử đan dược cười nói: "Ta phải cảm ơn ngài mới đúng, nếu không có ngài, e rằng tất cả chúng ta ở đây đều đã chết trong tay Cuồng Ngưu Vương rồi, ngài đã cứu mạng ta." Một câu nói thốt lên tâm tư của mọi người, nếu không có Khổng Vân Bằng ra tay đúng lúc, e rằng tất cả đều đã thảm thiết bỏ mạng.

Khổng Vân Bằng xua tay, nói: "Những chuyện này đều là chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, không có gì đáng nói.

À phải rồi, ta hỏi, trên đường các ngươi có thấy Bạch Vân Chân Nhân và hai người bạn của ta không?" Mọi người hồi ức một lát, đều lắc đầu, biểu thị đều không thấy Bạch Vân Chân Nhân.

Khổng Vân Bằng thở dài một hơi, cũng không biết vì sao, loại dự cảm bất tường trong lòng càng lúc càng mãnh liệt, nói: "Không có gì, ta đi trước đây, hy vọng lần tới có thể gặp lại các ngươi." Mọi người đồng loạt cúi người.

"Cung tiễn Khổng Thiếu Hiệp." Môi trường bên trong Hồng Liên Sơn phức tạp, nơi Khổng Vân Bằng và Cuồng Ngưu Vương giao chiến vừa rồi nằm ở lưng chừng núi.

Ở phía trên nữa, có lẽ có những yêu quái cường đại hơn ở đó.

Ở nơi đó, không chỉ có thể tìm thấy Xích Hồng Ngô Công, mà còn có thể tìm thấy Bạch Vân Chân Nhân và những người khác đã thất lạc từ lâu.

"Làm ơn, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nhé." Khổng Vân Bằng thầm nói trong lòng.

Lúc này, trên đỉnh Hồng Liên Sơn, một trận chiến kịch liệt đang diễn ra.

Trên mặt đất, khắp nơi là thi thể vương vãi máu tươi.

Trong không khí, còn có mùi tanh nồng xộc thẳng vào mũi.

Có thể thấy trận chiến ác liệt đến nhường nào!

Tám vị trưởng lão đến từ bốn tông môn, vậy mà lại bại dưới tay cùng một yêu quái.

Yêu quái đó, tên là Cô Thiên Thương Lang!

Cô Thiên Thương Lang khác với những yêu quái khác, y không giữ hình người, mà giữ nguyên hình thái ban đầu, thần thái vô cùng kiêu ngạo, toàn thân trên dưới tản mát ra khí tức cường đại, cùng một tia sát ý lạnh lẽo vô tình.

"Ngươi là ai?

Trận đại chiến nửa năm trước, ta không thấy ngươi.” Một trưởng lão không nhịn được thổ ra một ngụm máu tươi, khó tin nhìn Cô Thiên Thương Lang trước mặt.

Không nghi ngờ gì, câu nói đó đã nói lên tâm tư của rất nhiều trưởng lão.

Nửa năm trước, tất cả các trưởng lão có mặt đều tham gia trận chiến thảo phạt yêu quái đó, cơ bản là những yêu quái có tên tuổi trên Hồng Liên Sơn, họ đều ít nhiều quen biết.

Thế nhưng, Cô Thiên Thương Lang trước mắt, họ lại chưa từng thấy qua!

Cô Thiên Thương Lang lạnh nhạt nói.

“Đương nhiên các ngươi không nhận ra ta, dù sao ta cũng mới gia nhập Hồng Liên Sơn gần đây.” Mọi người bỗng nhiên hiểu ra, thì ra con yêu này mới gia nhập Hồng Liên Sơn gần đây, thảo nào lại không hề hay biết gì về nó.

Cô Thiên Thương Lang sau đó cười lạnh mấy tiếng, liếm môi.

“Nói lại, bảy người các ngươi sẽ không nghĩ rằng liên thủ lại là đối thủ của ta chứ?” Sắc mặt bảy vị trưởng lão lập tức tái mét.

Lúc ban đầu, họ cứ tưởng Cô Thiên Thương Lang là một yêu quái tương đối yếu ớt, vì vậy đã sinh lòng khinh địch, kết quả là đã chịu thiệt lớn.

Thực lực của Cô Thiên Thương Lang... tuyệt đối vượt xa tưởng tượng!

Yêu quái trăm năm?

Chương 411

Không!

Chắc chắn là một yêu quái ngàn năm!

Thực lực như vậy nếu đặt trên Hồng Liên Sơn, tuyệt đối có thể xếp thứ ba, chỉ sau Xích Hồng Ngô Công!

Rất nhiều trưởng lão càng lúc càng kinh hãi, chiến lực của Hồng Liên Sơn mạnh hơn nhiều so với dự đoán của họ.

Đúng lúc này.

Đột nhiên.

Một đạo kiếm khí thô to, mang theo uy thế kinh người, từ xa chém tới.

Dường như muốn một kiếm chém giết Cô Thiên Thương Lang.

"Hừ?

Nực cười!" Cô Thiên Thương Lang chỉ vươn một móng vuốt ra, đã chặn đứng đạo kiếm khí đó.

Các trưởng lão đồng loạt phóng ánh mắt ra xa, chỉ thấy một khuôn mặt không thể quen thuộc hơn, lọt vào tầm mắt của họ.

Thiếu Tông Chủ Đạo Huyền Tông, Lý Nhiên.

"Lý Nhiên?

Mau rời khỏi đây đi!" Trưởng lão Đạo Huyền Tông hoảng hốt.

Ông ta có thể chết ở đây, nhưng một thiên tài có tiền đồ vô hạn như Lý Nhiên, tuyệt đối không thể chết ở đây.

Lý Nhiên, đại diện cho tương lai!

Cho dù tiềm lực của Lý Nhiên có lợi hại đến đâu, cũng không có nghĩa là thực lực của hắn hiện tại cường đại!

Đối đầu với một cường giả như Cô Thiên Thương Lang, chẳng phải chắc chắn thất bại sao?

Lý Nhiên cười nói.

"Sư thúc xin yên tâm, ta có lòng tin đánh bại Cô Thiên Thương Lang." Tất cả những người có mặt đều kinh ngạc, bao gồm cả Cô Thiên Thương Lang.

Cô Thiên Thương Lang ha ha cười lớn.

"Tiểu tử, ngươi lấy đâu ra lòng tin, có thể đánh bại ta?" Lý Nhiên từng câu từng chữ nói.

"Dựa vào thanh Đạo Huyền Kiếm trên tay ta!" Lời vừa dứt, Lý Nhiên đột nhiên rút ra một thanh kiếm dài khoảng một mét, đang tản mát khí sắc bén, trưởng lão Đạo Huyền Tông chấn kinh, thất thanh nói: "Chẳng phải đó là thanh kiếm gia truyền của tông môn ta sao?" Các trưởng lão khác nghe vậy, trong đồng tử đều hiện lên một tia không thể tin nổi.

Thanh kiếm đó, vũ khí lợi hại nhất của Đạo Huyền Tông, Đạo Huyền Kiếm ư?

Cô Thiên Thương Lang tự nhiên cảm nhận được uy năng cường đại ẩn chứa trong thanh kiếm đó, y liền hứng thú, hắc hắc cười quái dị, nói: "Nếu vậy thì, ngươi quả thật có tư cách khiêu chiến ta, được rồi, tiểu tử, để ta xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh!

Hy vọng ngươi không phải một kẻ chỉ biết nói khoác." Lý Nhiên mặt không biểu cảm, nói: "Ta sẽ cho ngươi hiểu, sự khác biệt lớn nhất giữa nhân loại và yêu quái!" Đồng thời.

Tứ Tông Tông Chủ đồng loạt hạ xuống đỉnh Hồng Liên Sơn,

quyết một trận sống mái với tồn tại mạnh nhất trong Hồng Liên Sơn.

Một nam tử trẻ tuổi thân hình cao ráo, mặc hắc bào cười lạnh mấy tiếng, nhìn Tứ Tông Tông Chủ như nhìn những con kiến hôi vậy.

"Bốn tên không biết trời cao đất rộng các ngươi, cũng xứng giao chiến với ta sao?

Cút!" Giọng nói như tiếng sấm cuồn cuộn, trong đó còn mang theo vài phần sát ý.

Bốn vị tông chủ không hề sợ hãi.

Tả Thu Minh thản nhiên nói: "Thôn Thiên Hắc Long, đã lâu không gặp, xem ra ngươi gần đây sống không tệ." Nam tử áo đen này không ai khác, chính là Thôn Thiên Hắc Long đã hóa hình người!

Chương 412

Cũng là tồn tại mạnh nhất vạn yêu Hồng Liên Sơn!

Thôn Thiên Hắc Long khinh thường cười.

"Ta đương nhiên sống không tệ, dù sao mấy năm nay ta đã nuốt không ít huyết nhục của nhân loại.

Không thể không nói, nhân loại ngon hơn đám dã thú chưa khai trí nhiều!" Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Tứ Tông Tông Chủ đại biến, sắc mặt càng thêm không thiện chí.

Tông chủ Đạo Huyền Tông lạnh lùng nói.

"Ta không hiểu, ngươi chỉ có một mình, bên ta lại có bốn người, lấy đâu ra khí phách lớn như vậy?" Thôn Thiên Hắc Long chậm rãi nói.

"Ngươi có biết không?

Trước sức mạnh tuyệt đối, số lượng không có bất kỳ tác dụng nào.

Cho dù có thêm mười con kiến hôi, cũng không thể là đối thủ của ta, phải không?" Ý trong lời nói, châm chọc Tứ Tông Tông Chủ là một đám kiến hôi!

Tứ Tông Tông Chủ giận quá hóa cười.

Tông chủ Tinh Tông cười lớn một tiếng, nói: "Thật khí phách lớn, để lão phu ra tay đối phó ngươi trước đi!" Ngay lập tức, tinh lực mênh mông bùng phát, trên không trung tạo thành một bàn tay khổng lồ, áp xuống Thôn Thiên Hắc Long.

Thôn Thiên Hắc Long há to miệng, bắn ra một luồng sóng xung

kích kinh người, xuyên thủng bàn tay khổng lồ đó ngay lập tức, toàn bộ quá trình chưa đầy ba giây, có thể nói là trôi chảy như nước.

Cảnh tượng trước mắt khiến Tứ Tông Tông Chủ không khỏi động dung.

Thôn Thiên Hắc Long cười lạnh một tiếng, khinh thường nói.

"Hử?" Hai chữ ngắn gọn, lại có lực sát thương đáng sợ.

Tông chủ Tinh Tông mặt già đỏ bừng, cảm thấy xấu hổ khó tả.

Ông ta không ngờ, một đòn của mình lại bị đối phương hóa giải dễ dàng như vậy.

Tông chủ Đạo Huyền Tông phản ứng nhanh hơn, thản nhiên nói.

"Không cần lo lắng, bên ta có bốn người, cho dù con hắc long này có lợi hại đến mấy, cũng không thể là đối thủ của chúng ta." Ba tông chủ khác gật đầu, sau đó cùng nhau ra tay, tập hợp sức mạnh của mọi người để đối phó Thôn Thiên Hắc Long.

Nhưng điều khiến họ không ngờ tới, thực lực của Thôn Thiên Hắc Long vượt xa tưởng tượng, không chỉ cường độ sức mạnh nhục thể vô cùng cường đại, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, ra tay vô cùng xảo quyệt, một lần rồi lại một lần hóa giải công thế của Tứ Tông Tông Chủ.

"Con hắc long này, mạnh hơn trước kia!" Tứ Tông Tông Chủ không hẹn mà cùng thầm nói trong lòng.

Trận đại chiến nửa năm trước, Thôn Thiên Hắc Long cũng có tham gia.

Thôn Thiên Hắc Long lúc đó không mạnh mẽ như ngày nay!

Trong đôi đồng tử đen nhánh của Thôn Thiên Hắc Long lóe lên ánh sáng kỳ dị.

“Bốn lão gia hỏa, xem ra còn yếu hơn trước kia?

Sao vậy?

Chẳng lẽ thật sự già rồi?” Một lời nói thẳng.

Sắc mặt Tứ Tông Tông Chủ tái mét.

Mặc dù lời nói của đối phương khó nghe, nhưng không thể phủ nhận đó là sự thật.

Tả Thu Minh cười lạnh một tiếng.

“Súc sinh, cho dù bốn người chúng ta thực lực đều không bằng trước, nhưng muốn hạ súc sinh ngươi, vẫn có thể làm được.” Thôn Thiên Hắc Long hung hăng nói.

“Vậy thì phải xem các ngươi có bản lĩnh đó không, hy vọng đừng làm ta thất vọng.” Ngay sau đó, hai bên lại một lần nữa triển khai giao tranh, những sát chiêu cường đại không ngừng được phóng ra từ trong tay, toàn bộ đỉnh núi bị oanh tạc đến biến dạng hoàn toàn, không còn nhìn ra dáng vẻ ban đầu.

Chương 413

Loại chiến đấu cấp cao như vậy, nhân yêu bình thường đều không dám tùy tiện tiếp cận, nếu không rất có thể sẽ bị cuốn vào, sau đó bị nghiền nát một cách vô tình.

Đồng thời.

Ở một bên khác của Hồng Liên Sơn, một nhóm người mặc trang phục tông môn, đang nhanh chóng tiến sâu vào bên trong Hồng Liên Sơn.

Suốt dọc đường, những yêu quái yếu ớt liên tục bị chém giết.

Người dẫn đầu, là một lão giả già nua, y sam dính đầy máu tươi.

Lão giả này, không ai khác.

Chính là Bạch Vân Chân Nhân.

Trên đường, một đệ tử hạ thấp giọng nói.

"Trưởng lão, con luôn cảm thấy mọi chuyện có chút không ổn." Bạch Vân Chân Nhân nhíu mày.

"Vì sao con lại cảm thấy như vậy?" Đệ tử tiếp tục nói.

"Ngài không cảm thấy suốt dọc đường đi, chúng ta quá thuận lợi sao?

Không gặp một yêu quái cường đại nào, những yêu quái gặp phải đều là những yêu quái yếu ớt." Lời này vừa thốt ra, Bạch Vân Chân Nhân không khỏi rơi vào trầm mặc.

Thực ra, ngay cả khi đệ tử đó không nói, ông ta cũng ít nhiều cảm thấy có điều kỳ lạ.

Theo lẽ thường, trên đường phải có không ít yêu quái cường đại

mới đúng.

Nhưng vì sao, suốt dọc đường đều là những yêu quái tạp nham yếu ớt?

Tất cả, khiến Bạch Vân Chân Nhân có chút hoang mang.

Đột nhiên!

Một thân ảnh nhanh như chớp từ xa phóng tới, nhìn từ xa, giống như có một tảng đá màu đỏ rực đang lao đến.

Bạch Vân Chân Nhân và những người khác đều lùi tránh.

Oanh!

Kèm theo vật thể khổng lồ không rõ hình dạng đó rơi xuống đất, mọi người cũng theo đó mà nhìn rõ chân diện mục của nó.

Xuất hiện trước mặt mọi người, là một yêu thú vô cùng đáng sợ.

Có hàm răng sắc nhọn như đao kiếm, toàn thân trên dưới đều mọc đầy vảy, một luồng khí tức cổ xưa hung tàn ập đến.

Đáng sợ hơn nữa là sáu chiếc kim độc cong queo, nếu người thường chạm nhẹ vào, e rằng sẽ chết ngay tại chỗ.

Yêu thú trước mắt này, Bạch Vân Chân Nhân dù chết cũng không quên được.

Yêu thú này chính là tồn tại đã làm Vân Cực Chân Nhân bị thương năm xưa!

Chỉ cần nhìn một cái, ông ta đã nhận ra thân phận của yêu thú này.

"Xích Hồng Ngô Công!" Yêu thú này chính là tồn tại đã làm Vân Cực Chân Nhân bị thương năm đó!

Kèm theo thân phận của Xích Hồng Ngô Công bị bại lộ, mọi người xung quanh không nhịn được mà thì thầm bàn tán, trận chiến

giữa Xích Hồng Ngô Công và Vân Cực Chân Nhân nửa năm trước, thật sự quá chấn động lòng người, ngay cả bây giờ vẫn có người biết về trận chiến đó.

"Xích Hồng Ngô Công!" Lý Nguyệt Như hận thù nhìn Xích Hồng Ngô Công, thân ảnh đỏ rực đó khiến cô vô cùng phẫn nộ trong lòng.

Trong số các sư huynh đệ, Lý Nguyệt Như là người theo Vân Cực Chân Nhân sớm nhất, vì vậy tình cảm cũng nồng hậu nhất.

Xích Hồng Ngô Công đã gián tiếp hại chết người thân yêu nhất của cô.

Chương 414

Hỏi, làm sao cô không tức giận?

Khổng Tuyên bên cạnh cũng cảm thấy phẫn nộ, coi Xích Hồng Ngô Công như kẻ thù lớn của mình.

Bạch Vân Chân Nhân, cũng vậy, cũng phẫn nộ.

Dù sao, người bạn tốt của ông ta cũng đã gián tiếp bị con yêu thú này giết chết!

Nửa buổi sau, Bạch Vân Chân Nhân chậm rãi nói.

"Xích Hồng Ngô Công, hôm nay, là ngày ngươi ngã xuống." Nghe vậy, Xích Hồng Ngô Công cười phá lên, không hề coi lời của Bạch Vân Chân Nhân là thật, nói: "Đừng nói nhiều ở đó nữa, trực tiếp ra tay đi, ta muốn xem ngươi mạnh đến mức nào!" Sự ngông cuồng của Xích Hồng Ngô Công càng khiến mọi người phẫn nộ.

Người đầu tiên ra tay, là Lý Nguyệt Như.

Lý Nguyệt Như hít sâu một hơi khí lạnh, đặt tay lên vỏ kiếm.

"Trảm!" Một tiếng "trảm", một đạo kiếm khí cường đại vô cùng theo đó chém ra, mang theo uy thế kinh người, tấn công Xích Hồng Ngô Công.

Xích Hồng Ngô Công lại không tránh né, trực tiếp dùng nhục thân đỡ lấy một đòn.

"Dùng nhiều lực hơn đi, ngươi đang gãi ngứa cho ta sao?" Trong mắt Lý Nguyệt Như đầy vẻ khó tin.

Chiêu kiếm vừa rồi, cô đã dùng hết toàn bộ thực lực.

Nhưng ngay cả như vậy, cũng không làm Xích Hồng Ngô Công bị

thương?

Thật là một chuyện khó tin.

Xích Hồng Ngô Công dường như hiểu ra, nói: "Tiểu nha đầu, ngươi có quan hệ gì với Vân Cực Chân Nhân?

Vì sao, ngươi lại có kiếm pháp của y?" Lý Nguyệt Như cắn răng nói: "Người là sư phụ của ta." Nghe vậy, Xích Hồng Ngô Công chợt hiểu ra, thảo nào tiểu nha đầu trước mặt này lại có kiếm pháp của Vân Cực Chân Nhân, thì ra là quan hệ sư đồ.

Ban đầu Lý Nguyệt Như và Khổng Tuyên định tiếp tục ra tay, nhưng Bạch Vân Chân Nhân lại ngăn hai người lại, nói: "Hai con cứ lùi xuống trước đi, Xích Hồng Ngô Công này, không phải là tồn tại mà các con có thể đối phó." Trải qua cảnh tượng vừa rồi, Lý Nguyệt Như cũng hiểu rõ với thực lực hiện tại của mình, căn bản không thể đánh bại Xích Hồng Ngô Công, bất đắc dĩ đành cùng Khổng Tuyên lùi về nơi an toàn.

"Bạch Vân Chân Nhân, ta vẫn nhớ." Xích Hồng Ngô Công nhe răng cười.

Không đợi Bạch Vân Chân Nhân kịp phản ứng, câu nói tiếp theo của Xích Hồng Ngô Công khiến Bạch Vân Chân Nhân vô cùng phẫn nộ.

"À đúng rồi, ta cũng nhớ, khi ta và Vân Cực Chân Nhân giao chiến, lúc đó ngươi lại không giúp được gì, chỉ có thể đứng nhìn!" Một đoạn quá khứ, là chuyện khiến Bạch Vân Chân Nhân hối hận nhất trong đời.

Năm đó, ông ta bị trọng thương, nguy kịch.

Vân Cực Chân Nhân đã cứu ông ta!

Nhưng ông ta lại chỉ có thể đứng nhìn, trên người không hề có

chút sức mạnh nào!

Giống như một phế nhân vậy!

"Súc sinh, lão phu nhất định sẽ giết ngươi!" Bạch Vân Chân Nhân cắn răng, thân hình bạo lược xông ra, với thế hổ xuống núi, một chưởng vung ra, muốn sống sờ sờ một chưởng đánh chết Xích Hồng Ngô Công.

Xích Hồng Ngô Công dùng đầu húc một cái, sức mạnh cường mãnh ngược lại hất bay Bạch Vân Chân Nhân.

"A!" Bạch Vân Chân Nhân trong không trung thổ ra một ngụm máu lớn, như một con chim lớn gãy cánh, bay xa đến cả trăm mét.

Chỉ một đòn, đã thất bại!

Lý Nguyệt Như và Khổng Tuyên đều lộ vẻ kinh hãi.

Thực lực của Xích Hồng Ngô Công, quá đáng sợ!

Ngay cả Bạch Vân Chân Nhân mạnh như vậy, cũng không đỡ nổi một chiêu, trực tiếp bại trận.

Y, không phải là tồn tại mà hai người có thể khiêu chiến.

Chương 415

Các đệ tử khác cũng kinh hãi.

“Ngay cả Bạch Vân Chân Nhân cũng bị một chiêu hạ gục, chúng ta phải làm sao!” “Trời ơi, chúng ta phải làm sao đây.” “Khốn kiếp, chẳng lẽ hôm nay chúng ta phải chết ở đây sao?

Thật không cam tâm!” Xích Hồng Ngô Công chuyển mục tiêu sang Lý Nguyệt Như và Khổng Tuyên, thân thể đồ sộ của y lại không hề nặng nề, bùng phát ra tốc độ kinh người, lao về phía Khổng Tuyên và Lý Nguyệt Như.

Đúng lúc này, một thân ảnh sắc bén bay tới, hóa giải nguy hiểm cho hai người.

Khổng Vân Bằng.

“Cút ngay.” Khổng Vân Bằng vừa lạnh lùng nói, vừa phóng ra hàn khí kinh người, buộc Xích Hồng Ngô Công phải tạm thời tránh mũi nhọn, chủ động lùi lại mấy bước.

Thấy Khổng Vân Bằng đến, Lý Nguyệt Như và Khổng Tuyên vui mừng khôn xiết.

Bạch Vân Chân Nhân trợn tròn mắt, sau khi nhìn thấy thân ảnh của Khổng Vân Bằng, không biết vì sao lại thở phào nhẹ nhõm.

“Chuyện tiếp theo giao cho ta đi.” Khổng Vân Bằng vươn tay ngăn mọi người lại, nói: “Các ngươi chỉ làm vướng chân ta thôi.” Mặc dù những lời này nghe có vẻ khó chịu, nhưng mọi người đều hiểu rõ, lời Khổng Vân Bằng nói không phải là không có lý, với thực lực của họ có thể không những không giúp được Khổng Vân Bằng, ngược lại còn có thể hại Khổng Vân Bằng.

“Ta hiểu rồi, con cẩn thận một chút.” Bạch Vân Chân Nhân nói xong câu đó, liền dẫn mọi người từ từ lùi ra xa trăm mét, yên lặng quan sát trận chiến.

Đối với hành động của Khổng Vân Bằng, trong đôi mắt to lớn của Xích Hồng Ngô Công, hiện lên một tia ý niệm kinh ngạc, nói: “Tiểu tử, ngươi lại mạnh hơn những người đó nhiều, có thể nói cho ta biết, sư phụ của ngươi là ai không?” Khổng Vân Bằng thản nhiên nói.

“Vân Cực Chân Nhân.” Lời này vừa thốt ra, Xích Hồng Ngô Công tiên một lát, sau đó cười điên dại.

“Thì ra là đệ tử của lão thất phu đó!

Tốt!

Tốt!” Trong trận đại chiến nửa năm trước, có một người khiến Xích Hồng Ngô Công vô cùng phẫn nộ.

Người đó không ai khác, chính là sư phụ của Khổng Vân Bằng, Vân Cực Chân Nhân.

Trận chiến đó, Vân Cực Chân Nhân đã phải trả một cái giá cực lớn, dùng hết sức đánh cho Xích Hồng Ngô Công trọng thương, rất lâu sau đó, Xích Hồng Ngô Công mới hồi phục.

Vì vậy, hỏi, Xích Hồng Ngô Công làm sao có thể không phẫn nộ?

Làm sao có thể không tức giận?

Bây giờ, đệ tử của y lại tự tìm đến tận cửa, một lúc ba người, khiến Xích Hồng Ngô Công vui mừng khôn xiết.

Mặc dù ta không thể tự tay giết ngươi, nhưng ta có thể giết sạch đệ tử của ngươi, rồi đưa họ đi gặp ngươi!

Trong lúc Xích Hồng Ngô Công đang trầm tư, Khổng Vân Bằng đột nhiên biến mất tại chỗ, hóa thành một đạo thân ảnh đen như sao

băng, lao thẳng về phía Xích Hồng Ngô Công.

Xích Hồng Ngô Công theo bản năng vung một móng vuốt ra, nhưng Khổng Vân Bằng linh hoạt như một con rắn nhỏ, uốn lượn thân thể, né tránh một móng vuốt, rồi rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

"Cực Đạo Tuyết Phong Phá!" Hàn khí thấu xương lạnh lẽo quét ra, như tuyết bay ngập trời bao phủ toàn thân Xích Hồng Ngô Công.

Cường độ nhục thể của Xích Hồng Ngô Công mạnh hơn nhiều so với yêu quái cùng đẳng cấp, hàn khí trong cơ thể y chỉ còn lại ba phần tác dụng, chỉ có thể làm bị thương một chút lông tơ.

Sau khi đỡ được một đòn, Xích Hồng Ngô Công cười lạnh một tiếng, tự cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng.

"Chỉ có trình độ như vậy thôi sao?

Ngươi làm ta quá thất..." Vọng tự vẫn chưa kịp thốt ra, chỉ thấy Khổng Vân Bằng tung một quyền, đánh trúng bụng Xích Hồng Ngô Công.

Oanh!!

Uy lực của một quyền đó thật sự quá mãnh liệt, ngay cả một cường giả như Xích Hồng Ngô Công, cũng không chịu nổi mà trực tiếp bị đánh bay xa cả trăm mét.

Cảnh tượng trước mắt, khiến những người đang quan chiến không nhịn được vỗ tay.

"Hay quá!

Chương 416

Thật sự hay quá!

Khổng Vân Bằng làm tốt lắm!" "Thật không hổ là đệ tử của vị tiền bối đó, thực lực vượt xa chúng ta." "Đại ca, thật sự là thần tượng của ta." Lúc này, sắc mặt Bạch Vân Chân Nhân có chút phức tạp, thực lực của Khổng Vân Bằng đã trở nên mạnh mẽ đến mức nào?

Vài ngày trước khi Khổng Vân Bằng ra tay, cũng không mạnh mẽ như ngày nay!

Chẳng lẽ, trong vài ngày ngắn ngủi, Khổng Vân Bằng lại một lần nữa đột phá?

Đúng là đã bị Bạch Vân Chân Nhân đoán trúng, Khổng Vân Bằng vốn dĩ có thiên phú hơn người, trong tình huống căn cơ vững chắc, sau khi giao thủ với Tê Ngưu Vương và các yêu quái khác, thực lực của toàn bộ bản thân hắn đã có bước tiến vượt bậc.

Dù sao Khổng Vân Bằng không phải người bình thường, linh hồn hắn là một đại yêu thượng cổ, bất kể tiềm lực, tiềm năng, đều không phải người bình thường có thể sánh được.

Với thực lực hiện tại của Khổng Vân Bằng, đừng nói trưởng lão, có thể cường giả đỉnh cao như tông chủ, muốn hạ gục Khổng Vân Bằng, cũng không phải là chuyện đơn giản.

"Lão bằng hữu, ngươi thật sự đã thu một đồ đệ tốt." "Ta không thể không bái phục ngươi rồi." Bạch Vân Chân Nhân cảm thán vô vàn, càng lúc càng bội phục nhãn quang của lão bằng hữu mình, đồng thời cũng vô cùng hâm mộ, có thể thu được một đồ đệ tốt như Khổng Vân Bằng.

Ông ta cũng nhìn ra, nếu cho Khổng Vân Bằng thêm một khoảng thời gian nữa, với tiềm lực của tiểu tử này, vượt qua Tứ Đại Tông Chủ cũng là chuyện sớm muộn.

Biết đâu, có thể trở thành một vị tiên nhân, siêu thoát phàm trần!

Trong lúc mọi người đang chìm đắm trong niềm vui sướng tột độ, đột nhiên, Xích Hồng Ngô Công vốn đang nằm trên mặt đất, lại một lần nữa đứng dậy.

Đòn tấn công vừa rồi, khiến Xích Hồng Ngô Công nhận thức lại, tiểu tử đang giao chiến với y, không phải một kẻ đơn giản, mà là một yêu nghiệt mang trong mình thực lực cường đại.

"Không thể không thừa nhận, ta hôm nay đã gặp phải kẻ địch mạnh nhất." Xích Hồng Ngô Công cao ngạo, đã thừa nhận thực lực của Khổng Vân Bằng.

Khổng Vân Bằng nhún vai, nói: "Đồng thời, ngươi cũng là kẻ địch cuối cùng của ta." Ý trong lời nói, Xích Hồng Ngô Công sắp chết trong tay Khổng Vân Bằng.

Xích Hồng Ngô Công tiên một lát, sau đó lắc đầu, nói: "Thực lực của ngươi quả thật mạnh mẽ, nếu cho thêm một khoảng thời gian, không chừng sẽ vượt qua ta." Y dừng một chút, lời nói chuyển hướng, nói: "Nhưng bây giờ, ngươi chắc chắn không phải đối thủ của ta!" Khổng Vân Bằng nắm chặt nắm đấm, thù của Vân Cực Chân Nhân nhất định phải báo, nói: "Vậy thì phải xem, ngươi có bản lĩnh gì." Lời vừa dứt, Khổng Vân Bằng lại một lần nữa chủ động ra tay, với tốc độ kinh người lập tức xuất hiện trước mặt Xích Hồng Ngô Công, nắm đấm dường như có thể đánh nát tất cả, mang theo hàn khí kinh người, vung về phía Xích Hồng Ngô Công.

Nhưng lần này Xích Hồng Ngô Công lại có phòng bị, cũng có phương pháp đối phó, trong miệng phun ra chất lỏng xanh lục, đánh

trúng cơ thể Khổng Vân Bằng!

Xích Hồng Ngô Công thấy vậy, không kìm được vui mừng khôn xiết.

Bất kể là ai, một khi trúng độc dịch của y, không chết cũng phải lột da.

Đừng nói người bình thường, ngay cả đại ca của y là Thôn Thiên Hắc Long, cũng phải kiêng dè độc dịch ba phần!

Nhưng những chuyện xảy ra tiếp theo, lại khiến y cảm thấy vô cùng khó tin!

Khổng Vân Bằng lại không hề hấn gì, toàn thân trên dưới không có chút dấu hiệu thối rữa nào.

"Làm sao có thể?" Xích Hồng Ngô Công kinh ngạc.

Trong đôi đồng tử to lớn của y, tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Làm sao có thể có người trúng lục dịch mà không hề hấn gì?

Chưa kịp kinh ngạc thêm, Khổng Vân Bằng đã tung ra quyền thứ hai.

Oanh!!

Xích Hồng Ngô Công, lại một lần nữa bị đánh bay!

Lập tức như một sao băng bay ngược ra sau, trong không trung cuồng phún máu tươi!

Khổng Vân Bằng được đà không tha người, trực tiếp ra tay, từng quyền từng quyền giáng xuống người Xích Hồng Ngô Công.

Oanh oanh oanh oanh...!

Giống như có một đôi búa tạ giáng xuống người Xích Hồng Ngô Công vậy, phát ra những tiếng động trầm trọng.

Xích Hồng Ngô Công bị đánh đến mức không thốt nên lời, toàn bộ thân hình bị đánh đến gần như cong queo, các bộ phận trên cơ thể đều chịu đòn tấn công trí mạng.

Chương 417

"Mau, mau dừng tay." "Ta không chịu nổi!" Xích Hồng Ngô Công liên tục cầu xin tha mạng, hy vọng Khổng Vân Bằng có thể đại phát từ bi mà buông tha.

Nhưng, đó có phải là một chuyện có thể xảy ra không?

Khổng Vân Bằng coi Xích Hồng Ngô Công như kẻ thù của mình vậy.

Dù sao, Xích Hồng Ngô Công đã gián tiếp giết chết sư phụ của hắn.

Mối thù này, không báo thì không phải người!

Lời cầu xin của Xích Hồng Ngô Công, không những không có tác dụng tích cực, ngược lại còn gây tác dụng phụ, khiến Khổng Vân Bằng dùng sức mạnh lớn hơn.

Máu tươi, không ngừng bắn ra.

Tứ chi đều bị phế.

Xích Hồng Ngô Công, bị đánh đến mức chỉ còn thoi thóp một hơi.

"Nói cho ta biết, tại sao ngươi có thể miễn dịch độc dịch của ta." Xích Hồng Ngô Công thật sự muốn biết vì sao, rõ ràng độc dịch của y phải là vô địch thiên hạ mới đúng, nhưng lại không hề có chút tác dụng nào đối với tiểu tử này, thật sự quá phi khoa học.

Khổng Vân Bằng cười bí ẩn, nói: "Ngươi thật sự muốn biết sao?" Xích Hồng Ngô Công theo bản năng gật đầu.

Khổng Vân Bằng nói: "Có một chuyện ta phải nói cho ngươi biết, có đôi khi không biết chân tướng sẽ tốt hơn, sau khi biết chân tướng,

ngươi nhất định sẽ rất khó chịu.

Ngay cả như vậy, ngươi vẫn muốn nghe sao?" Xích Hồng Ngô Công cười thảm, nói: "Ta sắp bị đánh chết rồi, đương nhiên muốn biết vì sao." Khổng Vân Bằng hạ thấp giọng, với giọng nói chỉ hai người mới có thể nghe thấy, nói ra một chuyện khó tin.

"Thật ra, ta cũng là một con yêu." Sự thật khó tin này, khiến Xích Hồng Ngô Công chấn động!?

Tiểu tử trước mắt, cũng là một con yêu?

Làm sao có thể?

Tiểu tử này nhìn thế nào cũng là nhân loại mà.

Ngoại hình, công pháp, cách nói chuyện, v.v.

đều phù hợp với đặc điểm của nhân loại, hoàn toàn không có chút liên quan nào đến yêu tộc cả.

Xích Hồng Ngô Công lộ ra vẻ mặt như đang bị lừa gạt vậy.

Khổng Vân Bằng lắc đầu, trong cơ thể phóng ra một luồng yêu khí yếu ớt!

Cũng chính là luồng yêu khí yếu ớt này, khiến Xích Hồng Ngô Công một lần nữa chấn kinh, liên tục lắc đầu, dường như đang cố gắng phủ nhận sự thật, nói: "Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!" Đầu óng của Xích Hồng Ngô Công không thể xoay chuyển nổi.

Trên thế giới này, làm sao có thể có một chuyện mâu thuẫn như vậy?

Tiểu tử này rõ ràng là một nhân loại, làm sao có thể là yêu được?

Hiển nhiên, Xích Hồng Ngô Công không thể biết chân tướng, vì

sinh mạng của y sắp kết thúc rồi.

"Đi đường bình an đi." Khổng Vân Bằng chậm rãi nói xong câu đó, liền một quyền đánh nát đầu Xích Hồng Ngô Công.

Xích Hồng Ngô Công, xếp thứ hai trong vạn yêu Hồng Liên Sơn, đã chết một cách thê thảm như vậy.

Toàn trường chìm vào một khoảng lặng.

Mọi người đều không dám tin vào tất cả những gì trước mắt.

Quá khó tin!

Xích Hồng Ngô Công chết trong tay một thiếu niên còn chưa đầy hai mươi tuổi!

Chương 418

Sau một thoáng yên tĩnh, liền bùng nổ những tràng reo hò, từng người một đều reo hò tên Khổng Vân Bằng.

“Khổng Vân Bằng trâu bò!” “Xích Hồng Ngô Công chết đáng đời!

Ta cứ nghĩ ngươi kiêu ngạo đến mức nào, kết quả cũng chỉ có trình độ như vậy thôi.” Mọi người nhìn thi thể ở xa, phát ra những âm thanh châm chọc.

Lý Nguyệt Như đã khóc.

“Sư phụ, sư đệ đã báo thù cho người rồi.” Khổng Tuyên thở dài một hơi, an ủi Lý Nguyệt Như.

Bạch Vân Chân Nhân nhìn Xích Hồng Ngô Công đã chết hoàn toàn, không nhịn được rơi lệ.

Trong lòng thầm nói.

“Lão bằng hữu nhìn thấy không?” “Đệ tử của ngươi, đã báo thù cho ngươi rồi!” Khổng Vân Bằng cũng đang cảm thán.

Trong một khoảng thời gian, hắn thật sự không phục Vân Cực Chân Nhân.

Nhưng Vân Cực Chân Nhân đã dùng phẩm đức cao thượng của mình sâu sắc lay động hắn, dạy hắn những chuyện liên quan đến nhân loại.

Cũng chính là Vân Cực Chân Nhân, đã khiến hắn cuối cùng trở thành một nhân loại.

“Sư phụ à, không biết lão nhân gia có nhìn thấy không?” “Con đã báo thù cho lão nhân gia rồi.” Khổng Vân Bằng sâu sắc nhìn bầu trời

xanh biếc, không khỏi cảm thán một tiếng, vô cùng hoài niệm.

Đồng thời.

Cô Thiên Thương Lang, với thế quân lâm thiên hạ, phóng ánh mắt ra xa, ánh mắt đó dường như có thể nhìn xuyên thấu tất cả.

"Xích Hồng Ngô Công, chết rồi sao?" "Thật thú vị." "Không biết, ai đã làm, Tứ Tông Tông Chủ sao?" Trong cùng một thời gian.

Thôn Thiên Hắc Long đang giao chiến với Tứ Tông Tông Chủ trên đỉnh núi, đột nhiên sắc mặt biến đổi, thân thể khựng lại.

"Làm sao có thể?" "Lão nhị, chết rồi sao?" Tứ Tông Tông Chủ không biết vì sao Thôn Thiên Hắc Long lại dừng lại, chỉ biết đó là một cách tấn công tốt, khiến công thế của họ trở nên mãnh liệt hơn.

Thôn Thiên Hắc Long sau một thoáng kinh ngạc, không biết vì sao lại trở nên càng thêm phẫn nộ, càng thêm cuồng bạo.

Y gầm lên một tiếng, nói.

"Lũ nhân loại đáng chết... tất cả đều đáng chết!" Tiếng gầm thét như sấm, vang vọng khắp Hồng Liên Sơn.

Tuy cuối cùng đã đánh bại Xích Hồng Ngô Công, nhưng Khổng Vân Bằng cũng phải trả một cái giá thảm khốc, thể lực càng còn lại không bao nhiêu.

Xích Hồng Ngô Công quả nhiên vô cùng khó đối phó, thảo nào Vân Cực Chân Nhân suýt chút nữa đã bại dưới tay con yêu này.

Nếu không nhờ kỹ năng cao siêu và sự dũng cảm, nếu không thì kẻ nằm ở đó không phải Xích Hồng Ngô Công, mà là hắn rồi.

"Thật là một tên khó nhằn." Khổng Vân Bằng nhìn Xích Hồng Ngô Công ở xa, không ngừng cảm thán.

Không, có chút gì đó khiến Khổng Vân Bằng không nhịn được oán

trách.

Nếu sư tôn Hoàng Thiên thả lỏng một chút sức mạnh của chú ngủ mê đó, thì đó sẽ là một điều tốt biết bao.

Ngay cả khi chỉ có một phần vạn sức mạnh ban đầu.

Cũng đủ để hạ gục Xích Hồng Ngô Công.

Khổng Vân Bằng tạm thời gạt bỏ những ý niệm thừa thãi, tĩnh tâm điều tức, lấy tốc độ nhanh nhất khôi phục sức mạnh của mình.

Có không ít đệ tử Đan Tông có mặt.

Họ đều hào phóng lấy ra đan dược, tặng cho Khổng Vân Bằng.

Chương 419

Những viên đan dược này đều xuất phát từ tay đại sư Đan Tông, hiệu quả phi phàm, Khổng Vân Bằng vừa dùng một viên đan dược tên Huyền Tâm Đan trong số đó, trong cơ thể lập tức bùng phát một luồng sức mạnh cường đại, khôi phục được một chút thể lực.

"Dược lực thật mạnh." Khổng Vân Bằng không nhịn được cảm thán một tiếng.

Ngay sau đó, Khổng Vân Bằng dùng thêm nhiều Huyền Tâm Đan.

Như đang ăn kẹo, không ngừng nhét vào miệng.

Những đệ tử không quen biết Khổng Vân Bằng đều kinh ngạc.

Họ cũng đã thấy không ít chuyện kỳ lạ, nhưng người như Khổng Vân Bằng ăn đan dược như ăn kẹo, là lần đầu tiên họ thấy.

Còn những người quen thuộc với Khổng Vân Bằng như Bạch Vân Chân Nhân, thì chỉ mỉm cười bất lực, đã sớm quen với hành động kỳ quái của tiểu tử này.

Dưới sự hỗ trợ của số lượng lớn đan dược, không lâu sau, thể lực của Khổng Vân Bằng đã hồi phục hoàn toàn, toàn thân trên dưới đều tràn đầy sức mạnh.

"Hô, thoải mái hơn nhiều rồi." Khổng Vân Bằng thở dài một hơi, sảng khoái hơn nhiều.

Sau đó, Khổng Vân Bằng và Bạch Vân Chân Nhân liền chia nhau hành động.

Bạch Vân Chân Nhân dẫn theo các đệ tử còn lại đi giải quyết yêu quái ở ngoại vi Hồng Liên Sơn, còn Khổng Vân Bằng, người có thực lực mạnh nhất trong số mọi người, thì tiến sâu hơn vào bên trong, để

chi viện cho Tứ Đại Tông Chủ.

Lúc này, Thôn Thiên Hắc Long dường như đã hoàn toàn điên cuồng, triển khai công thế càng mãnh liệt hơn đối với Tứ Tông Tông Chủ, khiến Tứ Tông Tông Chủ khổ không kể xiết.

Con Thôn Thiên Hắc Long này bị làm sao vậy?

Đột nhiên lại trở nên điên cuồng như vậy?

Tứ Đại Tông Chủ đương nhiên không biết, trong khoảng thời gian giao chiến với Thôn Thiên Hắc Long, Khổng Vân Bằng đã liên tiếp chém giết mấy viên đại tướng của Hồng Liên Sơn, trong đó có một yêu quái là Xích Hồng Ngô Công, nhân vật số hai của Hồng Liên Sơn.

Thôn Thiên Hắc Long có một bí pháp đặc biệt, chỉ cần có yêu quái cường đại của Hồng Liên Sơn hy sinh, thì y sẽ biết ngay lập tức.

"Tất cả đều đáng chết!" Đôi mắt Thôn Thiên Hắc Long dường như muốn phun ra lửa, bùng phát ra tốc độ kinh hoàng hơn trước, tốc độ đó nhanh đến mức mắt thường cũng không nhìn rõ, ngay cả Tứ Tông Tông Chủ cường đại cũng nhất thời khó mà chống đỡ.

"Nghiệt súc, chịu chết đi!" Tông chủ Tinh Tông hét lớn một tiếng, tinh lực mênh mông một lần nữa kết thành một bàn tay khổng lồ, tấn công chính diện Thôn Thiên Hắc Long.

Đồng thời, ba vị tông chủ khác cũng ra tay.

"Vạn Thanh Pháp." "Sương Nguyệt Chưởng." "Huyền Đạo Vạn Sát." Từng chiêu thức tràn đầy uy lực mạnh mẽ bùng phát từ trong tay họ.

Tứ Đại Tông Chủ đều không lưu tình, đều dùng hết toàn lực, thế phải khiến Thôn Thiên Hắc Long phải trả một cái giá nặng nề.

Tuy nhiên, đối mặt với một loạt công kích mãnh liệt, Thôn Thiên

Hắc Long lại không hề tránh né, trực tiếp dùng thân thể cường hãn đón nhận tất cả các đòn tấn công.

Trên thân thể đồ sộ của y, chỉ xuất hiện một chút vết thương ngoài da.

Đòn tấn công liên hợp của Tứ Đại Tông Chủ, không hề gây ra tổn thương lớn như họ tưởng.

Cảnh tượng trước mắt, đối với Tứ Đại Tông Chủ, là một chuyện chấn động đến nhường nào.

Đòn tấn công của họ, vậy mà chỉ gây ra một chút tổn thương?

Điều này, làm sao có thể?

"Đồ chết tiệt!" Đôi mắt Thôn Thiên Hắc Long dường như muốn phun ra lửa, bùng nổ tốc độ kinh người hơn trước, nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn rõ, cường giả như Tứ đại tông chủ nhất thời cũng khó lòng chống đỡ.

"Nghiệt súc, chết đi cho ta!" Tinh tông tông chủ hét lớn một tiếng, tinh lực mênh mông một lần nữa bùng phát thành một bàn tay lớn, trực diện tấn công Thôn Thiên Hắc Long.

Đồng thời, ba vị tông chủ còn lại cũng ra tay.

"Vạn Thanh Pháp." "Sương Nguyệt Chưởng." "Huyền Đạo Vạn Sát." Từng chiêu thức tràn đầy uy lực bùng nổ từ tay họ.

Tứ đại tông chủ đều không lưu tình, dốc toàn lực, quyết buộc Thôn Thiên Hắc Long phải trả giá đắt.

Chương 420

Thế nhưng, đối mặt với một loạt công kích mãnh liệt, Thôn Thiên Hắc Long lại không hề né tránh, trực tiếp dùng thân thể cường hãn đỡ lấy tất cả đòn tấn công.

Trên thân thể khổng lồ đó, chỉ xuất hiện một vài vết thương ngoài da.

Đòn liên thủ của Tứ đại tông chủ, không gây ra thiệt hại lớn như họ tưởng.

Cảnh tượng trước mắt, đối với Tứ đại tông chủ, thật sự quá chấn động.

Công kích của họ, vậy mà chỉ gây ra một chút thương tổn?

Điều này, sao có thể?

Trong những ngày trước đây, cho dù gặp phải chuyện nguy hiểm đến mấy, Tứ đại tông chủ cũng không hề hoảng sợ, luôn giữ bình tĩnh, sau đó đưa ra các loại chỉ lệnh.

Nhưng lúc này, họ không khỏi có chút hoảng loạn.

Đã dốc toàn lực rồi, nhưng vẫn không làm gì được Thôn Thiên Hắc Long ư?

Không phải Tứ đại tông chủ quá yếu.

Mà là Thôn Thiên Hắc Long, quá mạnh.

Mạnh đến mức khó tin!

Thôn Thiên Hắc Long khi đã bước vào trạng thái cực độ phẫn nộ, hoàn toàn kích hoạt toàn bộ tiềm năng trong cơ thể, thành công tiến hóa thành một tồn tại đáng sợ khiến người ta phải khiếp đảm.

Dù là khí tức hay cường độ nhục thân, đều mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

Thôn Thiên Hắc Long bắt đầu phản công.

Tiếng long ngâm vang vọng trong phạm vi vài trăm dặm, sóng long lực đáng sợ như có thể xuyên thủng và quét sạch mọi thứ.

Tứ đại tông chủ nghiến răng, thi triển hết bản lĩnh lớn nhất của mình, từng tấm lá chắn chân khí ngưng kết giữa không trung, quyết tâm chặn đứng đòn chí mạng nhất.

Rầm rầm rầm...!

Trước đạo sóng long lực đủ để xuyên phá hầu hết mọi vật trên thế gian, tất cả thủ đoạn phòng ngự dường như đều mất đi tác dụng, chưa đầy mười giây, toàn bộ lá chắn chân khí trực tiếp hóa thành hư vô, tiêu tán giữa không trung.

"Sao có thể?" "Không thể tin được!" "Trời đất ơi!" "Đáng chết, sao lại khó đối phó hơn Thôn Thiên Hắc Long này chứ." Tứ đại tông chủ không nhịn được mà kêu lên.

Cuối cùng, thân ảnh của Tứ đại tông chủ lừng danh một phương đã bị sóng long lực nuốt chửng. ...

Tiếng nổ dữ dội làm rung chuyển trời đất, vang vọng ngàn dặm, mỗi người đều có thể nghe rõ ràng.

Vào khoảnh khắc đó, bất kể là nhân loại hay yêu quái, đều đổ dồn ánh mắt về phía đỉnh núi, ai cũng biết nơi đó đang xảy ra chuyện gì.

"Nơi đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Ta nhớ Tứ đại tông chủ đang chiến đấu với kẻ địch ở đó mà." "Ta có một dự cảm chẳng lành." Nhất thời, lòng người hoang mang.

Người của Tứ Tông vô cùng lo lắng cho sự an nguy của các tông

chủ của mình.

Thôn Thiên Hắc Long, không phải yêu quái tầm thường.

Đó là một đại yêu đã tu luyện mấy ngàn năm.

Thực lực của nó, vô cùng cường đại!

Lúc này, một bóng đen sắc bén lóe lên giữa không trung, mỗi mười giây lại lướt đi một đoạn đường dài.

Có yêu quái muốn chặn bóng đen đó lại, nhưng lập tức bị phản sát.

Chương 421

Chân diện mục của bóng đen đó, không ai khác, chính là Khổng Vân Bằng.

"Trên đỉnh núi, có một luồng khí tức cường đại." Khổng Vân Bằng thầm nghĩ trong lòng.

Với tư cách là thượng cổ đại yêu, y có một sự nhạy bén phi thường.

Y gần như có thể cảm nhận rõ ràng, trên đỉnh núi có một tồn tại cực kỳ khủng bố.

Mạnh mẽ hơn rất nhiều so với tất cả yêu quái mà y từng giao chiến trước đây.

Hoặc, có lẽ đây là tồn tại lợi hại nhất mà y từng gặp trong đời này.

Không có đối thủ nào sánh bằng!

Mang theo những suy nghĩ phức tạp, Khổng Vân Bằng tăng tốc độ, quyết tâm nhanh nhất có thể đến đỉnh núi.

Cùng lúc đó.

Ở một phía khác của Hồng Liên Sơn.

Đại sư huynh Đạo Huyền tông, Lý Nhiên đã toàn thân đẫm máu, trên người có những vết thương rõ rệt, máu tươi không ngừng chảy xuống.

Cô Thiên Thương Lang cười khẩy một tiếng, ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

"Thực lực của ngươi chỉ có thế này thôi sao?" "Nếu chỉ có thế

này, thì ngươi khiến ta quá thất vọng rồi." Lý Nhiên trừng mắt nhìn Cô Thiên Thương Lang, nói: "Ta tuyệt đối sẽ không nhận thua, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!" Cô Thiên Thương Lang đầu tiên hơi sững sờ, sau đó cười lớn.

"Đánh bại ta ư?" "Nực cười!

Thật là một chuyện nực cười!" Như thể vừa nghe thấy một chuyện cười hay nhất thế gian.

Một tiểu tử nhỏ bé lại muốn đánh bại y?

Nhìn dáng vẻ, tiểu tử này cũng chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi.

Còn y ư?

Y đã tu luyện đến ngàn năm rồi.

Nói cách khác, tuổi của y có thể làm tổ tiên của tiểu tử này!

Các trưởng lão Đạo Huyền tông thấy vậy, ai nấy đều muốn ngăn Lý Nhiên lại, không cho Lý Nhiên đi chịu chết.

Nhưng, Lý Nhiên đã quyết tâm, thản nhiên nói.

"Trưởng lão, con biết các vị lo lắng cho con." "Nhưng, có một số chuyện, con phải tự mình làm." Lý Nhiên ngừng lại một chút, rồi lớn tiếng nói.

"Ngày hôm nay, không phải con chết, thì chính là ngươi phải vong!" Trong giọng nói lạnh lẽo, ẩn chứa một tia sát ý.

Cô Thiên Thương Lang đã lâu không gặp được kẻ nào thú vị như vậy, y cười khẽ một tiếng, nói: "Không thể không thừa nhận, tiểu tử ngươi có khí phách hơn ta tưởng nhiều, nếu đã như vậy, ta sẽ hoàn thành nguyện vọng của ngươi, đích thân diệt ngươi vậy!" Giọng Lý Nhiên vẫn lạnh lẽo như cũ, lạnh đến mức như gió đông buốt giá, nói: "Kẻ phải chết, là ngươi, không phải ta!" Một người một yêu, một lần

nữa giao chiến với nhau.

“Ầm!

Ầm!” Trong không khí thường xuyên phát ra những tiếng nổ vang dội! ...

Trên đỉnh núi.

“Tích tắc.

Tích tắc.” Đó là tiếng máu tươi nhỏ giọt xuống mặt đất.

Chỉ thấy Tứ đại tông chủ thân hình chật vật, sắc mặt tái nhợt.

Chương 422

Cú đánh vừa rồi của Thôn Thiên Hắc Long thật sự quá mạnh mẽ và đáng sợ, cho dù dốc hết toàn lực cũng khó lòng chống đỡ.

Bây giờ, họ vẫn cảm thấy không thể tin được.

Nếu không phải có thực lực cường đại, chỉ sợ trực diện trúng phải cú đánh đó, sẽ bị nghiền nát thành tro bụi cũng không chừng.

Thôn Thiên Hắc Long ánh mắt lạnh lẽo, tàn nhẫn và khát máu đến cực độ, như một sinh vật đến từ vực sâu, nói: "Sau cú đánh vừa rồi, chắc các ngươi đã biết rõ khoảng cách giữa mình và ta rồi chứ?" "Trong mắt ta, các ngươi chỉ là một lũ phế vật!" Tứ đại tông chủ nghe vậy, sắc mặt càng thêm khó coi.

Đặc biệt là hai chữ "phế vật", như một lưỡi dao vô hình sắc bén, đâm thẳng vào tim họ, khiến họ đau đớn không thôi.

Mặc dù lời nói của đối phương rất khó nghe, nhưng không thể không thừa nhận đối phương có tư cách nói như vậy.

Thực lực của họ mạnh mẽ trước mặt người thường, nhưng so với tồn tại đỉnh cao như Thôn Thiên Hắc Long, lại có vẻ nhỏ bé.

Tả Thu Minh đứng dậy, lau vết máu bên mép, nói.

"Bất kể thế nào, ta cũng sẽ không đầu hàng." Ba vị tông chủ còn lại cũng nói như vậy.

"Muốn giết thì giết!" "Cứ xông lên đi, súc sinh!

Cho dù lão phu có dốc hết sức lực cuối cùng, cũng phải kéo ngươi xuống!" "Tuy ta chỉ là một nữ tử, nhưng ta cũng biết hai chữ 'anh dũng'!" Thôn Thiên Hắc Long cười lớn vang vọng mây trời.

“Hahaha!” Ngay sau đó, đôi mắt nó đột nhiên hiện lên vẻ điên cuồng, ánh mắt lạnh lẽo quét qua từng vị tông chủ, như nhìn những con mồi sắp nằm trong tay, nói: “Vừa đúng lúc, tu vi của ta cũng sắp đột phá rồi, vậy hãy dùng các ngươi làm bàn đạp vậy!” Ngụ ý, Thôn Thiên Hắc Long muốn sống nuốt chửng Tứ đại tông chủ!

Vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, một thân ảnh nhanh như chớp, xuất hiện phía trên Thôn Thiên Hắc Long.

Người đó hét lớn một tiếng.

“Cực Đạo Sương Lưu Chưởng!” Hàn khí kinh người như bách xuyên hải lưu quét ra, kết hợp với chưởng khí mạnh mẽ, cả hai kết hợp thành một sát chiêu siêu cấp cường đại.

Đồng tử Thôn Thiên Hắc Long co rút lại, không kịp né tránh, trực tiếp bị một chưởng đánh trúng!

“Oanh!” Một chưởng đánh xuống, vậy mà khiến Thôn Thiên Hắc Long lùi lại mấy bước, còn phải tốn không ít yêu khí mới có thể khu tán hàn khí trên lưng.

Tứ tông tông chủ trợn mắt há hốc mồm, vô thức đổ dồn ánh mắt về phía kẻ tấn công.

Đến khi nhìn rõ khuôn mặt đối phương, họ không nhịn được mà phát ra từng tiếng kinh ngạc.

“Khổng Vân Bằng?” “Ta không nhìn nhầm người chứ?” “Sao có thể?” Tả Thu Minh cũng một vẻ mặt khó tin, không chỉ bất ngờ việc Khổng Vân Bằng xuất hiện ở đây, mà còn kinh ngạc việc Khổng Vân Bằng có thể thi triển công pháp biến dị của Sương Nguyệt tông.

Vừa rồi nếu ông không nhìn nhầm, chưởng đó không chỉ vận dụng công pháp của Sương Nguyệt tông, mà còn vận dụng cả công pháp cốt lõi của Tinh tông, Cực Đạo công ư?

Tinh tông tông chủ rùng mình một cái, nói: “Lão Tả, vừa rồi hình như y đã thi triển công pháp của Tinh tông, ta không nhìn nhầm chứ?” Tả Thu Minh cười khổ một tiếng, nói: “Không nhìn nhầm đâu, vì ta cũng nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi.

Nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, công pháp Cực Đạo của ngươi, ta chưa từng truyền cho y.” Tinh tông tông chủ không nghi ngờ lời Tả Thu Minh, nói: “Vậy y...

đã học được công pháp Cực Đạo bằng cách nào?” Đột nhiên.

Một tia linh quang lóe lên trong đầu hai vị tông chủ, dường như khiến họ hiểu ra sự việc.

“Chẳng lẽ, trước đây khi giao thủ với Lưu Trạch, y đã học được ư?” “Thật là một yêu nghiệt.” Hai vị tông chủ tự nhận cũng đã thấy không ít chuyện kỳ lạ, nhưng chuyện kỳ lạ như thế này, đây là lần đầu tiên họ thấy.

Chỉ giao thủ một lần, đã có thể nắm giữ công pháp của đối phương, lại còn vận dụng được trong thực chiến.

Thiên phú như vậy, dùng hai chữ “yêu nghiệt” là phù hợp nhất!

Tinh tông tông chủ và Tả Thu Minh dường như đã nhìn thấy một tồn tại cường đại sắp quật khởi. ...

Thôn Thiên Hắc Long trừng mắt nhìn Khổng Vân Bằng trước mặt, trong ánh mắt có một tia kiêng dè.

Nó có một sự nhạy bén vô cùng mạnh mẽ, cho dù một con muỗi bay đậu trên cơ thể khổng lồ của nó, nó cũng có thể cảm nhận được ngay lập tức.

Chương 423

Nhưng, khi kẻ nghi ngờ tên là Khổng Vân Bằng này ở phía sau, nó lại không hề có chút phản ứng nào.

Một chuyện thật khó tin.

Nhưng nó lại là sự thật!

Sau một hồi lâu, Thôn Thiên Hắc Long lạnh lùng nói: "Tiểu tử, vừa rồi ngươi đã dùng một loại công pháp đặc biệt, nên mới có thể đến sau lưng ta, phát động tập kích lén lút ư?" Khổng Vân Bằng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Thôn Thiên Hắc Long, ánh mắt đó như đang nhìn một kẻ ngốc vậy.

Thôn Thiên Hắc Long không thích ánh mắt đó của Khổng Vân Bằng, sắc mặt dần trở nên âm trầm, nói: "Ngươi đang coi thường ta sao?" Khổng Vân Bằng nhún vai, nói: "Nói thật, ngươi chỉ là một con tạp chủng long, không có tư cách kiêu ngạo như vậy trước mặt ta!" Lời này vừa thốt ra, không chỉ Thôn Thiên Hắc Long kinh ngạc, ngay cả Tứ đại tông chủ cũng sững sờ.

Tứ đại tông chủ kinh ngạc vì, tiểu tử này gan to đến mức nào, lại còn kích thích một tồn tại đáng sợ như Thôn Thiên Hắc Long.

Thôn Thiên Hắc Long kinh ngạc vì, tên tiểu tử này lại biết nó là một con tạp chủng long?

Chuyện như vậy, lẽ ra chỉ có chính nó mới biết thôi chứ.

Nhưng tại sao, tiểu tử này chỉ bằng một ánh mắt đã nhận ra?

Thật khó tin!

Thôn Thiên Hắc Long cười lạnh một tiếng, đương nhiên sẽ không thành thật thừa nhận mình là một con tạp chủng long, nói: "Loại nhân

loại kiến thức nông cạn như ngươi, hãy về mà tu luyện thêm mười năm nữa rồi hãy ra ngoài.

Ta đường đường chính chính là thuần chủng long tộc, không có gì phải nghi ngờ cả." Khổng Vân Bằng thản nhiên nói.

"Ngươi thật sự nghĩ ta không biết sao?" "Long tộc thuần chủng, sau ngàn năm, sẽ tự động thăng cấp thành Tiên nhân cảnh giới." "Còn ngươi bây giờ, lại vẫn dừng ở bước cuối cùng trước Tiên nhân cảnh giới, rõ ràng điều đó chứng minh ngươi chỉ là một con tạp chủng long." Mỗi câu nói, đều là những lời đâm thẳng vào tim!

Thôn Thiên Hắc Long vừa kinh vừa giận, ý chí giết Khổng Vân Bằng càng thêm kiên định.

Tên tiểu tử này biết quá nhiều chuyện, lại có thiên phú xuất sắc đến vậy, nếu không giết y, nhất định sẽ trở thành hậu họa lớn.

Giả sử, nếu cho tên tiểu tử này thêm mười năm tu luyện nữa, chẳng phải khi đó y sẽ thiên hạ vô địch sao?

Không nói nhiều lời, Thôn Thiên Hắc Long trực tiếp ra tay, như một con mãnh thú thoát lồng, sức mạnh cường hãn khiến mặt đất nứt toác từng tấc như đậu phụ.

Đối mặt với sinh vật hung tàn như vậy, trong mắt Khổng Vân Bằng không hề có nửa điểm sợ hãi, y trực diện nghênh chiến, va chạm trực diện với Thôn Thiên Hắc Long.

Không nghi ngờ gì nữa, Thôn Thiên Hắc Long là kẻ địch mạnh nhất mà Khổng Vân Bằng từng gặp trong đời, không có đối thủ nào khác.

Dù là sức mạnh hay tốc độ, đều áp đảo Khổng Vân Bằng!

Chưa giao thủ được mấy hiệp, Khổng Vân Bằng đã rơi vào thế hạ phong, hoàn toàn không phải đối thủ của Thôn Thiên Hắc Long.

Trong một khoảnh khắc nào đó, Thôn Thiên Hắc Long đã nắm lấy một cơ hội sơ hở, trực tiếp vung một móng vuốt tới, lập tức đánh bay Khổng Vân Bằng.

Kèm theo một tiếng rên nặng nề, Khổng Vân Bằng trực tiếp bay ngược ra, máu tươi từ miệng trào ra, may mắn y đã kịp thời giữ vững thân hình, suýt nữa thì bay ra khỏi đỉnh núi.

Thôn Thiên Hắc Long đắc ý, chế giễu nói.

“Chẳng phải ngươi rất kiêu ngạo sao?

Tiểu tử?” “Bây giờ, lại bị đánh đến mức không nói được một lời nào.” Ánh mắt Khổng Vân Bằng dần trở nên lạnh lẽo.

Đã lâu lắm rồi y không tức giận đến thế.

Sâu thẳm trong linh hồn, bản năng hiếu chiến của thượng cổ đại yêu đang rục rịch.

Phong ấn của Hôn Thụy Chú... bắt đầu lung lay.

Một luồng sức mạnh cổ xưa hung tàn, như thủy triều dâng trào va đập vào Hôn Thụy Chú, dường như muốn thoát khỏi sự khống chế của nó.

Lúc này, Thôn Thiên Hắc Long vẫn chưa biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, càng không thể biết được cơ thể Khổng Vân Bằng đang xảy ra những thay đổi kinh người đến mức nào.

Chương 424

Thôn Thiên Hắc Long thấy Khổng Vân Bằng chậm chạp không nói một lời, nghĩ rằng y đã sợ hãi, liền càng thêm kiêu ngạo, nói: "Nhanh lên, ngươi sẽ trở thành thức ăn trong bụng bản đại gia thôi." Ở phía xa, Tứ tông tông chủ nghiến răng, hạ quyết tâm.

Cho dù phải trả giá bằng tính mạng, họ cũng phải bất chấp tất cả để cứu Khổng Vân Bằng.

Khổng Vân Bằng đại diện cho tương lai!

Là hy vọng cuối cùng của Tứ Tông!

Những lão già này, chết thì cũng chết rồi.

"Liều thôi." Tứ tông tông chủ nhìn nhau, đều thấy ý chí chiến đấu sục sôi trong mắt đối phương.

Lúc này.

Ngoài thủy kính.

Khổng Tuyên nhìn Khổng Vân Bằng liên tục bị đánh, lập tức cảm thấy trái tim mình treo cao giữa không trung, không biết từ lúc nào lưng áo đã ướt đẫm mồ hôi.

Y cũng nhìn ra được, con Thôn Thiên Hắc Long kia không hề đơn giản, với thực lực hiện tại của Khổng Vân Bằng, e rằng không thể đánh lại con tạp chủng long đó.

Ngay sau đó, Khổng Tuyên trong lòng động cơ, đưa ra đề nghị: "Sư phụ, chi bằng giải phong ấn một chút của Hôn Thụy Chú, để tiểu đệ có được sức mạnh của thượng cổ đại yêu, nhờ đó có thể đối kháng Thôn Thiên Hắc Long." Hoàng Thiên từ tốn uống một ngụm trà, rồi chậm rãi nói.

“Thực tế, ta chưa ra tay, nhưng y đã bắt đầu tự mình phá cấm chế rồi.” Đồng tử Khổng Tuyên co rút lại.

“Ý của người là sao?” Hoàng Thiên gõ đầu Khổng Tuyên, nói: “Ha, thật là ngu độn.

Tóm lại, tiếp theo, cứ chờ xem kịch hay đi.” Khổng Tuyên gãi đầu, không hiểu ý nghĩa lời nói của sư tôn. ...

“Ngao ngao ngao!” Tiếng long ngâm một lần nữa vang vọng trong phạm vi ngàn mét, tất cả sinh vật đều nghe rõ ràng.

Đó là tiếng kêu hưng phấn.

Thôn Thiên Hắc Long nằm mơ cũng không ngờ, trong Tứ Tông lại có thiên tài như Khổng Vân Bằng.

Nếu nuốt chửng một thiên tài có tiềm lực tuyệt thế như vậy, chắc chắn có thể giúp thực lực của nó tiến thêm một bước.

Có lẽ, nó có thể trực tiếp hóa thân thành một thuần chủng long tộc thực sự.

Thôn Thiên Hắc Long háo hức xông tới, cái miệng há rộng, dường như muốn nuốt chửng Khổng Vân Bằng trong một hơi.

Khi Tứ tông tông chủ sắp ra tay giúp Khổng Vân Bằng, cảnh tượng xảy ra ngay sau đó lại khiến sắc mặt họ đại biến, nội tâm mãi không thể bình phục, từng người như nhìn thấy một cảnh tượng kinh hãi đến mức nào.

Chỉ thấy toàn thân Khổng Vân Bằng bùng phát ra một đạo kim quang chói mắt, chói đến mức khiến người ta khó lòng mở mắt.

Đạo kim quang đó dường như không phải ánh sáng tầm thường, Thôn Thiên Hắc Long vốn định ra đòn sát thủ, sau khi gặp đạo kim quang đó, lập tức toàn thân chấn động, khí huyết trong cơ thể cuồn

cuộn.

Thôn Thiên Hắc Long, sợ hãi.

Thực tế, ngay cả chính nó cũng không biết, tại sao mình lại cảm thấy sợ hãi.

Cảm giác đạo kim quang đó... thật đáng sợ, vô cùng đáng sợ!

Nỗi sợ hãi này, dường như xuất phát từ sâu thẳm huyết mạch của nó.

Khổng Vân Bằng trước mắt, dường như đang trải qua một loại thuế biến nào đó, kim quang bắn ra chỉ là một biểu tượng nhỏ bé.

Thôn Thiên Hắc Long càng lúc càng cảm thấy sự việc không đúng, nếu cứ tiếp tục như vậy, nó luôn cảm thấy sự việc sẽ đi theo một hướng cực kỳ bất lợi, không tự chủ được mà tăng tốc độ, một lần nữa há to miệng, tấn công Khổng Vân Bằng.

Khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn một bước chân.

Chương 425

Khổng Vân Bằng đã động.

Y nhanh chóng tung ra một quyền.

Quyền đó, như thể vô địch, không gì có thể cản nổi.

Trong không khí truyền đến từng tiếng nổ.

Quyền của Khổng Vân Bằng không chỉ có lực đạo cường đại khó chống đỡ, mà còn mang theo một luồng khí tức cổ xưa hung tàn, Thôn Thiên Hắc Long không kịp né tránh, trực tiếp bị một quyền đánh trúng!

"A a a!" Kèm theo từng tiếng kêu thảm thiết xé lòng, Thôn Thiên Hắc Long ôm miệng mình, trực tiếp bay ra khỏi đỉnh núi, rơi xuống cách Hồng Liên Sơn trăm mét bên ngoài!

"Oanh!" Thân thể khổng lồ của Thôn Thiên Hắc Long từ trên cao rơi xuống, như một tảng đá khổng lồ từ ngoài trời rơi xuống mặt đất, vậy mà lại tạo ra một cái hố lớn.

Chấn động!

Tứ tông tông chủ như gặp quỷ, chết lặng nhìn Khổng Vân Bằng.

Họ bắt đầu cảm thấy Khổng Vân Bằng trước mắt dường như có chút xa lạ, và khác biệt mang tính quyết định so với thiên tài tuyệt thế trong ấn tượng của họ.

Không biết tại sao, Tứ tông tông chủ luôn cảm thấy Khổng Vân Bằng trước mắt, dường như có điểm gì đó không đúng.

Khí chất?

Khí thế?

Đều khác biệt rất nhiều so với trước đây.

Một cảm giác kỳ lạ!

"Tiểu tử kia đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Ta luôn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy." Tứ đại tông chủ nhìn nhau, đều thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Lúc này Khổng Vân Bằng trông không giống bình thường.

Khí thế của y đang tăng vọt điên cuồng, rõ ràng là một nhân loại bình thường, nhưng giờ phút này lại như một con ác thú hung hãn, cảm giác áp bức đi kèm khiến người ta gần như khó thở.

Đặc biệt trong đôi mắt, còn có một đạo kim quang đang lóe lên, như ẩn chứa một sự uy áp quân lâm thiên hạ.

Đạo uy áp mênh mông như thủy triều đó, lan tỏa khắp nơi.

Trong phạm vi trăm mét lấy Hồng Liên Sơn làm trung tâm, tất cả sinh vật đều cảm nhận được luồng uy áp mênh mông đó.

Cả hai bên nhân yêu đang kịch chiến, đều chú ý mật thiết đến sự uy áp đột ngột này.

Khi đạo uy áp đó giáng xuống người họ, như có một ngọn núi lớn đè nặng lên ngực, khiến họ khó thở.

Nhưng có một yêu quái, đặc biệt cảm thấy một tia không đúng.

Đó chính là Cô Thiên Thương Lang.

Cô Thiên Thương Lang vốn đang đại sát tứ phương, nhưng khi cảm nhận được luồng uy áp chưa từng có này, y không kìm được mà dừng lại.

Không ngờ, luồng uy áp đó... lại ẩn chứa một luồng yêu khí?

Nhân loại chắc chắn sẽ không phát hiện ra luồng yêu khí ẩn giấu

cực sâu này, nhưng với tư cách là yêu tộc cao cấp, đương nhiên y có thể cảm nhận được sự tồn tại của luồng yêu khí đó.

"Không được, ta phải đi xem chuyện gì đang xảy ra." Cô Thiên Thương Lang không nói nhiều, trực tiếp hóa thành một bóng đen đáng sợ, rời đi.

Lý Nhiên và những người khác, những người đang giao chiến với Cô Thiên Thương Lang ngay trước đó, đều ngây người ra, không biết Cô Thiên Thương Lang đang giở trò gì.

Cùng lúc đó.

Chương 426

Khổng Tuyên bỗng cảm thấy lòng mình thắt lại, cau mày nói với Bạch Vân Chân Nhân: "Không biết tại sao, con luôn cảm thấy tim mình hơi đau." Bạch Vân Chân Nhân đặt tay lên ngực Khổng Tuyên, sau đó lắc đầu, nói: "Ta vừa rồi đã phóng chân khí ra xem xét tình trạng cơ thể của con, phát hiện không có chuyện gì cả." Khổng Tuyên gãi đầu, nói: "Nhưng con cảm thấy tim mình đau." Bạch Vân Chân Nhân trầm tư nói: "Hay là luồng uy áp đó đã ảnh hưởng đến con?" Lý Nguyệt Như vốn thần kinh thô, lại sáng mắt lên, nói: "Ta phải đi xem rốt cuộc là chuyện gì." Vừa nói xong, nàng trực tiếp bay về phía nơi đang xảy ra dị tượng.

Khổng Tuyên và Bạch Vân Chân Nhân thì dở khóc dở cười, chỉ đành đi theo, dù sao cũng không thể bỏ mặc Lý Nguyệt Như được.

Đúng lúc này, Thôn Thiên Hắc Long lắc đầu, từ mặt đất bò dậy.

Thôn Thiên Hắc Long chăm chú nhìn Khổng Vân Bằng, trong lòng không khỏi chấn động.

Tên tiểu tử này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao đột nhiên lại trở nên mạnh mẽ đến vậy!

Động tác vừa rồi của Khổng Vân Bằng, nhanh đến mức nó căn bản không kịp phản ứng.

Ngay sau đó, một giọng nói vang dội, nổ tung bên tai mọi người.

"Một con tạp chủng long nhỏ bé, cũng vọng tưởng khiêu chiến ta sao?" "Tìm chết!" Lời vừa dứt, Khổng Vân Bằng mũi chân đột nhiên điểm mạnh xuống đất, lao thẳng về phía Thôn Thiên Hắc Long với tốc độ kinh người.

Thân ảnh Khổng Vân Bằng lúc thì xuất hiện bên trái, lúc thì xuất hiện bên phải, như một tinh linh đang múa trên mũi kiếm.

Thôn Thiên Hắc Long nhìn đến mức mắt sắp hoa lên, rõ ràng nó đã tập trung tinh thần lực, nhưng vẫn không thể nắm bắt được thân ảnh của Khổng Vân Bằng!

Thân pháp của tên tiểu tử này quá lợi hại rồi!

"Đại Kim Diệt Quyền!" Khổng Vân Bằng hét khẽ một tiếng, thi triển một chiêu thức không thuộc về thế giới này.

Uy lực của chiêu này phi thường, cho dù là đại yêu ngàn năm như Thôn Thiên Hắc Long, đối mặt với một chiêu, cũng phải tạm thời tránh ba phần mũi nhọn.

Đồng tử Thôn Thiên Hắc Long co rút lại, vốn định né tránh cú đấm này, nhưng nắm đấm mang theo lực lượng thái dương đó, không chỉ có sức mạnh cường đại, mà còn kèm theo tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức nó không kịp phản ứng.

"Oanh!" Trong chớp nhoáng, Thôn Thiên Hắc Long lại một lần nữa bị đánh bay, một cánh tay đứt lìa đẫm máu lập tức rơi xuống mặt đất, bản thân nó thì trực tiếp bay ra xa, nơi nó bay qua một mảng rừng cây đều đổ rạp.

Tứ đại tông chủ đều kinh ngạc đến ngây người.

Thôn Thiên Hắc Long, lại một lần nữa bị Khổng Vân Bằng đánh bay ư?

Mắt họ không nhìn nhầm chứ?

Thật là một chuyện hoang đường làm sao!

Thế nhưng, mắt họ không hề nhìn nhầm, đó là sự thật trăm phần trăm.

Đúng vậy, Thôn Thiên Hắc Long lại một lần nữa trong đối kháng trực diện, chịu thiệt thòi lớn, một lần giao phong không chỉ khiến Thôn Thiên Hắc Long bị đánh bay, mà còn mất đi một cánh tay.

Đúng lúc này, từng thân ảnh nghe tin mà đến đã hạ xuống.

Đến khi mọi người nhìn rõ tình hình nơi đây, ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người.

Con Thôn Thiên Hắc Long kia, đang nằm gục một bên?

Là Tứ đại tông chủ đã làm ư?

Lúc này, cũng có không ít người chú ý đến Khổng Vân Bằng đang rơi vào một trạng thái biến hóa kỳ lạ, kinh hô thành tiếng: "Mau nhìn, đó không phải Khổng Vân Bằng sao?

Trông y có vẻ kỳ lạ quá." Kèm theo lời nói đó, mọi người vô thức đổ dồn ánh mắt về phía Khổng Vân Bằng.

Quả thật, dáng vẻ hiện tại của Khổng Vân Bằng rất kỳ lạ.

Trên người y, đang tản mát ra từng luồng sức mạnh cổ xưa.

Những người càng gần Khổng Vân Bằng, càng có thể cảm nhận khí huyết trong cơ thể mình đang cuồn cuộn.

Bạch Vân Chân Nhân và những người khác đều kinh ngạc.

Chương 427

Đây có thật sự là Khổng Vân Bằng mà họ quen biết không?

Có một sự xung đột lớn với người trong ấn tượng của họ.

Một lát sau, Thôn Thiên Hắc Long lại một lần nữa bò dậy, khi ánh mắt nó dừng lại trên cánh tay phải bị đứt lìa, không khỏi cảm thấy một trận lửa giận.

Đồng thời, nó cũng cảm thấy một trận hoảng sợ, thực lực kinh người mà Khổng Vân Bằng vừa bùng phát ra thật sự quá mạnh mẽ, đủ để nghiền nát một đại yêu đã tu luyện mấy ngàn năm như nó.

Rõ ràng là một chuyện hoàn toàn không thể xảy ra, nhưng nó lại đã xảy ra!

Đột nhiên, Thôn Thiên Hắc Long sững sờ.

Bởi vì, Khổng Vân Bằng vốn đang trong tầm nhìn của nó, giờ đã biến mất không thấy tăm hơi, cả người như đột ngột biến mất khỏi thế giới này vậy.

"Người đâu?" Trong lúc Thôn Thiên Hắc Long kinh ngạc, một thân ảnh sắc bén đã xuất hiện sau lưng nó lúc nào không hay.

"Đại La Diệt Sát!" Lại một chiêu sát chiêu không thuộc về thế giới này, uy lực của nó không hề thua kém cú đánh trước, sắc mặt Thôn Thiên Hắc Long biến đổi, nó cuối cùng cũng phản ứng lại, trong miệng lập tức bùng phát ra một luồng sóng xung kích, muốn một kích diệt sát Khổng Vân Bằng.

Nhưng ý đồ của Thôn Thiên Hắc Long nhanh chóng bị tuyên bố phá hủy, cú đấm của Khổng Vân Bằng trực tiếp giữa không trung, đánh tan luồng sóng xung kích đó thành hư vô.

“Gì?” Đồng tử Thôn Thiên Hắc Long co rút lại dữ dội, Long Bào không hề có tác dụng nào ư?

Ngay sau đó, nắm đấm của Khổng Vân Bằng giáng xuống ngực Thôn Thiên Hắc Long.

Một tiếng nổ lớn vang vọng, chấn động trong phạm vi gần ngàn mét, tất cả sinh vật trong đó đều kinh ngạc, vô thức đổ dồn ánh mắt đầy vẻ khó tin về phía nơi phát ra âm thanh.

Cảnh tượng tiếp theo mà mọi người nhìn thấy, tuyệt đối sẽ khiến họ khó lòng quên trong đời, một đoạn ký ức khó phai.

Chỉ thấy trên thân thể khổng lồ có sức mạnh nghiền nát tất cả của Thôn Thiên Hắc Long, xuất hiện một cái lỗ máu loang lổ ở ngực, máu tươi như suối nguồn không ngừng chảy ra từ đó.

Kẻ gây ra tất cả, không ai khác, chính là Khổng Vân Bằng.

“Tích tắc!

Tích tắc!” Đó là tiếng máu tươi không ngừng nhỏ giọt xuống mặt đất.

Toàn trường vô cùng tĩnh lặng.

Từng ánh mắt khó tin, đổ dồn vào Khổng Vân Bằng và Thôn Thiên Hắc Long.

Thân thể Thôn Thiên Hắc Long chuyển động có chút cứng nhắc, trong ánh mắt nó không còn vẻ khinh thường nữa, thay vào đó là sự sợ hãi chưa từng có, cùng với sự khó hiểu tột độ, nó nói: “Ngươi là thứ gì?

Nhân loại?” Sở dĩ nó lại hỏi câu đó, là vì nó cảm nhận được một luồng yêu khí ẩn sâu trên người Khổng Vân Bằng.

Mặc dù luồng yêu khí đó bị ẩn giấu rất sâu, nhưng Thôn Thiên

Hắc Long đã cảm nhận được.

Đó là một luồng yêu khí vô cùng đáng sợ!

Mạnh hơn rất nhiều so với yêu tộc Long tộc này.

Một nhân loại, lại có yêu khí cường đại như vậy?

Thôn Thiên Hắc Long đã tu luyện mấy ngàn năm, cả đời nó không biết đã thấy bao nhiêu chuyện, nhưng chuyện hoang đường như thế này, đây là lần đầu tiên nó thấy.

Mọi thứ trước mắt, tuyệt đối đã vượt ra ngoài phạm vi lý giải của nó.

Khổng Vân Bằng không trả lời câu hỏi của Thôn Thiên Hắc Long, chỉ tăng thêm lực độ, tung ra quyền thứ hai, trực tiếp đánh nổ tim Thôn Thiên Hắc Long.

"Oanh!" Máu tươi, bắn tung tóe.

Thôn Thiên Hắc Long ngã xuống đất, bỏ mạng.

Khí tức, không ngừng tiêu tán.

Chương 428

Kẻ từng mang lại mối đe dọa lớn cho nhân loại, một đại yêu ngàn năm, đã chết không thể chết hơn.

Tĩnh lặng.

Tĩnh lặng!

Toàn trường rơi vào một bầu không khí quỷ dị.

Mỗi người đều trợn tròn mắt, cái miệng há hốc ra dường như có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Ai cũng không ngờ, con Thôn Thiên Hắc Long nổi danh lẫy lừng kia, lại chết dưới tay Khổng Vân Bằng như vậy.

Nhanh chóng, không ít người đã phản ứng kịp.

Hưng phấn hét lớn tên Khổng Vân Bằng, như thể đang gọi tên một anh hùng vừa giành chiến thắng.

Cùng với việc Thôn Thiên Hắc Long ngã xuống và chết đi, cuộc đại chiến thảo yêu cũng chính thức khép lại một cách viên mãn, Tứ Tông sau khi phải trả giá không nhỏ, cuối cùng đã giành được chiến thắng.

Trận thắng lợi này, thật sự không dễ dàng chút nào!

Người của Tứ Tông không khỏi cảm thán.

Xung quanh, tiếng hoan hô vang dội điên cuồng.

“Chúng ta thắng rồi!

Lũ yêu quái đáng chết đều xong đời rồi!” “Khổng Vân Bằng vạn tuế!” “Hahaha, cuối cùng nhân tộc chúng ta vẫn lợi hại hơn một chút, yêu tộc rốt cuộc không phải đối thủ của chúng ta.” Kể cả Tứ tông

tông chủ, cũng đều lộ ra nụ cười rạng rỡ.

"Phịch" một tiếng.

Khổng Vân Bằng đột nhiên ngã xuống đất.

Mọi người phản ứng nhanh chóng, vội vàng tiến lên xem xét, nhanh chóng phát hiện Khổng Vân Bằng chỉ kiệt sức mà ngất đi, còn kim quang vốn tỏa ra từ người y, cũng đã biến mất ngay khoảnh khắc y ngã xuống.

Đan tông tông chủ tinh thông y thuật, sau khi cho Khổng Vân Bằng uống mấy viên đan dược, nói với mọi người: "Không sao cả, chỉ là thể lực bị tiêu hao quá nhiều, nên y mới ngất đi." Lời này vừa thốt ra, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, thật là tốt quá rồi.

Họ thật sự lo lắng anh hùng của mình sẽ gặp chuyện.

Xem ra, nỗi lo lắng của họ là thừa.

Vào lúc này, dị trạng lại xảy ra.

Chỉ thấy một thân ảnh khổng lồ nhanh như chớp, trước mặt bao nhiêu người, trực tiếp cắp đi thi thể Thôn Thiên Hắc Long.

Mọi người nhìn kỹ, đó chẳng phải Cô Thiên Thương Lang sao?

Có trưởng lão hét lớn một tiếng, nói: "Mau chặn lại!" Nhanh chóng, mọi người đều phản ứng, phóng ra từng chiêu thức có uy lực kinh người, muốn một lần ngăn chặn Cô Thiên Thương Lang.

Nhưng cường độ nhục thể của Cô Thiên Thương Lang mạnh hơn nhiều so với mọi người tưởng tượng, công kích của các trưởng lão, đối với y như gãi ngứa vậy, không hề có chút tác dụng nào.

Người duy nhất có thể gây ra thương tổn cho Cô Thiên Thương Lang, chỉ có Tứ đại tông chủ.

Nhưng hiện tại Tứ đại tông chủ vì Thôn Thiên Hắc Long mà tự

mình bị thương nặng, chiến lực đã không còn như trước.

Với sức mạnh hiện tại của họ, căn bản không thể gây ra thương tổn cho Cô Thiên Thương Lang.

“Tái kiến, nhân loại.” “Sẽ có một ngày, ta sẽ gặp lại các ngươi.” Cô Thiên Thương Lang ánh mắt quét qua mọi người, thầm nghĩ trong lòng.

Cứ như vậy, mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn Cô Thiên Thương Lang mang thi thể Thôn Thiên Hắc Long rời đi, cũng không biết thi thể Thôn Thiên Hắc Long rốt cuộc có tác dụng gì, mà đáng để Cô Thiên Thương Lang mạo hiểm như vậy. ...

Kể từ trận chiến ở Hồng Liên Sơn, đã trôi qua trọn vẹn một tuần lễ.

Chương 429

Ánh nắng ấm áp chiếu xuyên qua cửa sổ.

Một thiếu niên đang nằm yên tĩnh trên giường, đột nhiên mở to mắt, tỉnh dậy sau cơn hôn mê dài.

"Ta đã hôn mê bao lâu rồi?" Khổng Vân Bằng ôm đầu, lập tức cảm thấy một trận đau đầu.

Sau đó, Khổng Vân Bằng từ miệng người khác biết được, hóa ra y đã hôn mê tròn một tuần lễ.

Khổng Tuyên lo lắng nói.

"Đại ca, huynh không sao chứ?" Lý Nguyệt Như bên cạnh cũng lo lắng, dù sao Khổng Vân Bằng cũng đã hôn mê lâu như vậy, không sao mới là lạ.

Khổng Vân Bằng cười hắc hắc nói.

"Yên tâm đi, ta mệnh lớn mà." Khổng Tuyên nghe xong câu nói đó, an tâm hơn rất nhiều, nói.

"Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." Khổng Vân Bằng cảm thấy bụng mình có chút đói, mở miệng nói: "Giúp ta mang một ít thức ăn đến đi, ta hơi đói rồi." Hai người liên tục gật đầu, rồi đi ra ngoài lấy thức ăn.

Trong phòng, chỉ còn lại một mình Khổng Vân Bằng đang lặng lẽ suy nghĩ.

Ngày hôm đó, không ai biết trên người y đã xảy ra chuyện gì, chỉ có chính y mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Để đối kháng với quái vật Thôn Thiên Hắc Long, y đã cưỡng ép

phá vỡ phong ấn, giành lại sức mạnh vốn có của mình.

Mặc dù chỉ là ba phần vạn sức mạnh, nhưng cũng đủ để đối kháng với Thôn Thiên Hắc Long.

Nhưng cũng vì thế, y đã phải trả giá không nhỏ.

Với một cơ thể phàm nhân, khó lòng chịu đựng được luồng sức mạnh cường đại đó.

Nhưng, kết cục lại tốt đẹp.

Cuối cùng, y đã thành công đánh bại Thôn Thiên Hắc Long, giúp Tứ Tông giành được chiến thắng chưa từng có.

Khổng Vân Bằng ho khan một tiếng, rõ ràng đã hôn mê một tuần, nhưng tác dụng phụ dường như vẫn còn lưu lại trong cơ thể, chậm chạp chưa tiêu tan, lại như một viên độc dược vậy.

Vào lúc này.

Một giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, vang lên trong nội tâm y.

"Đồ đệ, xem ra thân thể của con không tốt lắm nhỉ." Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, Khổng Vân Bằng đầu tiên sững sờ, sau đó kinh hô một tiếng.

"Sư phụ?" Đúng vậy, chủ nhân của giọng nói đột nhiên vang lên trong nội tâm, không ai khác, chính là sư phụ của Khổng Vân Bằng, Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên thản nhiên nói.

"Con còn nhớ ta à, đã gần hai mươi năm rồi mà con vẫn còn nhớ ta." Khổng Vân Bằng cười khổ một tiếng.

"Đương nhiên con nhớ sư phụ lão nhân gia rồi." Đừng nói hai mươi năm, ngay cả hai trăm năm, Khổng Vân Bằng cũng sẽ nhớ đến

sư phụ thật sự của mình là Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên nói.

"Thực ra nếu con không nhớ ta, ta cũng sẽ không trách, dù sao cũng đã lâu như vậy rồi ta mới liên hệ.

À đúng rồi, lần này ta có một chuyện muốn nói với con." Khổng Vân Bằng trong lòng thắt lại, vô cớ cảm thấy một dự cảm chẳng lành, nói: "Chuyện gì ạ?" Hoàng Thiên thản nhiên nói.

"Con có nhớ vì để đột phá phong ấn, đã cưỡng ép vận dụng sức mạnh vốn có, đúng không?" Khổng Vân Bằng gãi gãi đầu nói.

"Cũng không có cách nào khác, nếu con không làm như vậy, lúc đó con chắc chắn sẽ chết." Giọng Hoàng Thiên lại vang lên.

"Hãy nghe ta trước, làm như vậy không chỉ gây ra tác dụng phụ cực lớn cho cơ thể của con, mà trong một khoảng thời gian dài, cơ thể của con sẽ rơi vào trạng thái suy yếu.

Cần một thời gian dài, mới có thể hồi phục." Nghe đến đây, Khổng Vân Bằng thở dài một hơi, quả nhiên là như vậy.

Chương 430

Trong lòng y vốn đã có chút phỏng đoán, nhưng lời nói của Hoàng Thiên đã xác nhận phỏng đoán của y là đúng.

Ngay sau đó, những lời tiếp theo của Hoàng Thiên, lại khiến sắc mặt Khổng Vân Bằng đại biến.

"Có một chuyện con nhất định phải biết, con phải nghe cho kỹ đây." "Thực ra, thế giới mà con đang ở, không phải do ta tạo ra.

Trong thế giới này, có những tồn tại thần bí mà ngay cả ta cũng không quản được." Khổng Vân Bằng kinh ngạc đến ngây người.

Gì?

Thế giới này hóa ra không phải do sư phụ lão nhân gia tạo ra sao?

"Sư phụ, người không nói đùa chứ?" Khổng Vân Bằng ngây người nói.

Hoàng Thiên hừ lạnh một tiếng.

"Ta đương nhiên không nói đùa với con, ta nghiêm túc đấy.

Con cần biết, kể từ khi con đột phá phong ấn, giành lại một phần sức mạnh, những tồn tại cổ xưa vốn có trong thế giới này dần dần thức tỉnh rồi." Khổng Vân Bằng lại ngây người, nói: "Con chỉ là giành lại một phần sức mạnh thôi, chuyện có thể bị làm ầm ĩ đến mức này sao?

Sư phụ thật sự không lừa con chứ?" Hoàng Thiên thật sự muốn cho đồ đệ này một quyền, nói: "Ta không cần thiết phải lừa con về chuyện này, bởi vì luồng sức mạnh vốn có đó không thuộc về thế giới này, làm như vậy đã phá vỡ quy tắc trò chơi, khiến những tồn tại cổ xưa thần bí kia cảm thấy có điểm gì đó không đúng, vì vậy từng kẻ

một đều nhảy ra rồi." Khổng Vân Bằng càng nghe càng thấy kinh hãi, nói: "Không ngờ, sẽ gây ra hiệu quả lớn đến vậy." Đột nhiên.

Khổng Vân Bằng dường như hiểu ra, sắc mặt biến đổi, ngữ khí có chút kỳ lạ nói.

"Khoan đã, sư phụ ném con vào tiểu thế giới này, chẳng lẽ không phải muốn con làm gián điệp đó chứ?" Hoàng Thiên cười lớn ha ha, cười mắng nói.

"Tiểu tử này cuối cùng cũng thông minh ra rồi, xem ra hai mươi mấy năm kinh nghiệm sống, đã khiến con thông minh hơn rất nhiều." Một câu nói, không nghi ngờ gì nữa đã xác nhận phỏng đoán của Khổng Vân Bằng là đúng.

Hóa ra, Hoàng Thiên phong ấn sức mạnh vốn có của Khổng Vân Bằng, rồi ném y vào tiểu thế giới này, một trong những lý do chính là để Khổng Vân Bằng tìm hiểu tình hình của thế giới này.

Khổng Vân Bằng muốn khóc mà không ra nước mắt, sư phụ lại coi mình như một con chuột bạch vậy.

Hoàng Thiên thản nhiên nói.

"Đừng, đừng lo lắng, không lâu nữa ta sẽ dùng phân thân tiến vào tiểu thế giới này." Khổng Vân Bằng há to miệng.

"Sư phụ, người nói thật sao?" Hoàng Thiên càng lúc càng muốn đánh cho đồ đệ này một trận, luôn nghi ngờ lời mình nói, chẳng lẽ lại cho rằng mình là một kẻ lừa đảo sao, y nói: "À đúng rồi, không chỉ ta, đại ca của con cũng sẽ dùng linh hồn thật sự tiến vào tiểu thế giới này." Câu nói này khiến Khổng Vân Bằng không kịp phản ứng.

Gọi là linh hồn thật sự?

Chẳng lẽ, người đại ca tốt luôn ở bên cạnh y từ trước đến nay, là giả sao?

“Sư phụ, ý lời người là sao?

“Đại ca của con là giả sao?” Khổng Vân Bằng lại một lần nữa ngây người, một chuyện động trời nối tiếp chuyện động trời khác, khiến y suýt chút nữa sụp đổ.

Hoàng Thiên ‘nga’ một tiếng, nói: “Hóa ra con không hề ý thức được chuyện này, vậy ta chỉ đành nói cho con một lần vậy, thực ra Khổng Tuyên đang ở bên cạnh con, linh hồn của nó chỉ là một giọt tinh huyết của đại ca con, không phải đại ca thật sự của con.” Nghe xong câu nói đó, Khổng Vân Bằng suýt chút nữa ngất đi, hóa ra y không hề biết nhiều chuyện như vậy!

Hoàng Thiên lại nói: “Được rồi, ta cũng phải đi đây, con hãy tự bảo trọng.” Khổng Vân Bằng vốn định nói thêm, nhưng phát hiện trong nội tâm mình không còn sư phụ Hoàng Thiên nữa, dường như người đã thật sự đi rồi.

Đến bây giờ, Khổng Vân Bằng mới hoàn toàn hiểu ra mọi chuyện, sự việc, vậy mà lại phức tạp đến vậy!

Tiểu thế giới mà y đang ở, không phải là giả!

Là một nơi tồn tại thật sự!

Khổng Vân Bằng càng lúc càng cảm thấy kinh ngạc, nếu y chết ở đây, chẳng phải cũng có nghĩa là chính y cũng sẽ chết ở đây sao?

Chỉ tiếc là, câu hỏi này, y không kịp hỏi sư phụ.

Vốn dĩ Khổng Vân Bằng muốn oán trách sư phụ vài câu, nhưng sau đó nghĩ lại, sư phụ luôn âm thầm quan sát y, không chừng giây tiếp theo sẽ nhảy ra đánh y một trận, liền nhanh chóng kìm nén những lời oán trách đó lại.

Không lâu sau, Khổng Tuyên và Lý Nguyệt Như mang thức ăn đến.

Chương 431

Món ngon liên tục, không ngớt.

Mùi hương hấp dẫn, khiến Khổng Vân Bằng suýt nữa chảy nước miếng.

Khổng Vân Bằng vừa ăn ngấu nghiến các món ngon, vừa hỏi: "Những món ăn này từ đâu ra vậy, ta nhớ ta rất nghèo, không có tiền mà." Lý Nguyệt Như đảo mắt, nói: "E rằng bây giờ huynh không biết đâu, trong suốt thời gian huynh hôn mê, huynh đã trực tiếp được phong là anh hùng cứu giúp Cố Nguyệt Thành và Tứ đại tông rồi.

Cơ bản là muốn gì, có nấy." Khổng Vân Bằng há to miệng, dường như không dám tin lời Lý Nguyệt Như, nói: "Có khoa trương đến vậy sao?" Lý Nguyệt Như xòe tay ra nói: "Đúng là khoa trương đến vậy đấy." Khổng Tuyên bên cạnh xen vào nói: "Không chỉ huynh, ngay cả con và Lý Nguyệt Như cũng được thơm lây, bây giờ mỗi ngày đều có một đám người muốn tặng quà cho con, có người còn hỏi con, có thích cô gái nào không." Khổng Vân Bằng trong lòng ấm áp, xem ra cũng không uổng công y đã phải trả giá lớn đến vậy.

Vào lúc này, thân thể Khổng Tuyên chấn động, đột nhiên ngất đi.

Sự biến đổi đột ngột này, khiến Khổng Vân Bằng và Lý Nguyệt Như ngây người một lúc lâu, sau đó vội vàng tiến lên xem xét.

Khổng Vân Bằng lẩm bẩm nói.

"Kỳ lạ, Khổng Tuyên không có chuyện gì cả mà." Lý Nguyệt Như khó tin nói.

"Vậy tại sao y lại ngất đi?

Chi bằng con đi tìm người của Đan Tông vậy." Vừa nói xong, Lý

Nguyệt Như chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng Khổng Vân Bằng lại ngăn nàng lại, rồi cười khổ một tiếng, nói: "Không cần đi tìm người của Đan Tông đâu, e rằng ta biết tại sao rồi." Không lâu sau, Khổng Tuyên dần dần tỉnh lại, dáng vẻ vẫn như vậy, nhưng khí chất dường như có chút khác biệt so với trước.

Nếu Khổng Tuyên trước đây là một thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết, thì bây giờ là một nam tử hán trưởng thành, hiểu chuyện.

Lý Nguyệt Như và huynh đệ Khổng gia lớn lên cùng nhau, nên khi Khổng Tuyên có sự thay đổi về khí chất, nàng tự nhiên cảm nhận được ngay lập tức.

Một lúc lâu sau, Lý Nguyệt Như dụi dụi đôi mắt, như thể bây giờ mới nhận ra Khổng Tuyên, người huynh đệ sắt son này.

"Ngươi, hình như đã thay đổi?" Khổng Tuyên cười nói.

"Ta không thay đổi mà, chẳng lẽ trên mặt ta dính thứ gì đó, khiến nàng bị ảo giác sao?" Lý Nguyệt Như nghiêng cái đầu đáng yêu, cảm giác này thật kỳ lạ, rõ ràng nàng cảm thấy Khổng Tuyên trước mắt, và Khổng Tuyên ban đầu có những thay đổi khác biệt.

Nhưng khác ở chỗ nào, lại không nói rõ được.

Một cảm giác, kỳ lạ!

Khổng Vân Bằng cũng có vẻ mặt kỳ dị.

Bởi vì, y biết nguyên nhân.

Nhưng chắc chắn sẽ không nói sự thật cho Lý Nguyệt Như biết, chẳng lẽ lại nói, Khổng Tuyên thật sự đã trở về rồi sao?

Sau đó, Khổng Vân Bằng tùy tiện tìm một lý do, tách Lý Nguyệt Như ra, để y và Khổng Tuyên có thể ở riêng.

Khổng Vân Bằng chăm chú nhìn mặt Khổng Tuyên một lúc lâu, rồi

nói.

“Đại ca, huynh đã trở lại rồi sao?” Trong thiết lập của thế giới này, Khổng Vân Bằng mới là đại ca của Khổng Tuyên.

Nhưng trong thế giới ban đầu, lại ngược lại, Khổng Tuyên mới là đại ca của Khổng Vân Bằng.

Khổng Vân Bằng hỏi như vậy, cũng có ý thăm dò.

Y biết Khổng Tuyên trước mắt, không phải Khổng Tuyên thật sự mà y quen biết.

Khổng Tuyên cười khổ một tiếng, nói.

“Thực ra không cần ta nói, huynh cũng biết ta là ai rồi chứ, sư phụ chắc đã nói với huynh về chuyện của thế giới này rồi.” Một câu nói, không nghi ngờ gì nữa đã xác nhận thân phận thật sự của Khổng Tuyên.

Khổng Vân Bằng kinh ngạc đến ngây người, sau đó có chút kích động nói.

“Đại ca, quả nhiên là huynh!” Mặc dù Khổng Tuyên của thế giới này cũng là huynh đệ ruột thịt, nhưng sâu thẳm trong nội tâm, Khổng Tuyên của thế giới ban đầu, mới là đại ca thật sự của y.

Giọng điệu quen thuộc đó, con người quen thuộc đó, khiến Khổng Vân Bằng vui mừng khôn xiết.

Khổng Vân Bằng vui mừng, nhưng Khổng Tuyên lại không hề vui vẻ chút nào, rõ ràng đang ở bên ngoài xem kịch, nhưng bây giờ lại bị cưỡng ép kéo vào thế giới này, thật sự quá buồn bực.

Chương 432

Đột nhiên, Khổng Vân Bằng dường như nhớ ra, hỏi.

“Khoan đã, đại ca vào thế giới này, chẳng phải cũng giống như con đều trúng Hôn Thụy Chú sao?” Khổng Tuyên gật đầu, nói.

“Đúng, ta cũng giống như huynh, bị sư phụ áp chế thực lực vốn có, rồi bị đưa vào tiểu thế giới này.

Nếu không, sức mạnh vốn có của ta sẽ kinh động những tồn tại cường đại của thế giới này.” Khổng Vân Bằng trầm tư gật đầu, rồi lại nói.

“Nói đi nói lại, trong lòng con vẫn luôn có một nghi vấn, tiểu thế giới này rốt cuộc có bí mật gì?

Tại sao sư phụ lại đưa hai huynh đệ con vào?

Con cảm thấy, không chỉ đơn giản là để rèn luyện chúng con.” Đối với vấn đề hóc búa này, Khổng Tuyên cũng mù tịt, nói: “Ngươi lại hỏi đúng người rồi, nói thật không giấu gì, bây giờ ta cũng không biết sư phụ đang toan tính gì.

Với thực lực vốn có của hai huynh đệ ta, chẳng phải có thể quét ngang thế giới này sao?” Hai người càng lúc càng mê hoặc, sư phụ của họ rốt cuộc đang toan tính gì?

Khổng Vân Bằng lại vội vàng hỏi.

“Vậy sư phụ trước khi đi, có nói với huynh chuyện gì đặc biệt không?” Khổng Tuyên suy nghĩ kỹ lưỡng, sau đó khổ não lắc đầu nói: “Ta nhớ người nói với ta, hiện tại tiểu đệ đang gặp vấn đề, vì vậy cần ta đến thế giới này giúp một tay.” “Thật sự không có lời nào khác sao?” “Không có.” Hai người lại một lần nữa rơi vào trầm tư.

Hoàn toàn không biết, sư tôn của họ rốt cuộc đang giở trò gì.

Tại sao lại muốn đưa họ vào tiểu thế giới này?

Tất cả, rốt cuộc còn ẩn giấu những bí mật gì?

Ngay sau đó, hai người đã thương lượng xong, quyết định duy trì thân phận hiện tại để sống ở thế giới này.

Có lẽ đợi sau khi sư tôn Hoàng Thiên giáng lâm tiểu thế giới này, họ tự nhiên sẽ biết được chân tướng.

Không lâu sau, chuyện Khổng Vân Bằng tỉnh lại, đã truyền khắp Tứ đại tông môn.

Các trưởng lão Tứ tông đều mang theo trọng lễ đến thăm hỏi, thái độ chân thành, đơn giản là coi Khổng Vân Bằng như một anh hùng mà đối đãi.

Có người tặng vũ khí, có người tặng đan dược, có người thì tìm Khổng Vân Bằng để nói chuyện hôn sự.

Khổng Tuyên cẩn thận nhớ lại, sau đó lắc đầu khổ não nói: "Ta nhớ Người nói đệ đệ hiện tại đang gặp vấn đề, nên cần ta ở thế giới này giúp một tay." "Thật sự không có dặn dò gì khác?" "Không có." Hai người lại chìm vào trầm tư.

Hoàn toàn không biết, sư tôn của họ rốt cuộc đang giở trò gì.

Vì sao lại đưa họ đến một tiểu thế giới?

Tất cả, rốt cuộc còn ẩn chứa bí mật gì?

Ngay sau đó, hai người bàn bạc xong, quyết định giữ nguyên thân phận hiện tại để sinh sống ở thế giới này.

Có lẽ đợi sau khi Hoàng Thiên sư tôn giáng lâm tiểu thế giới này, họ tự nhiên sẽ biết được chân tướng.Không lâu sau, chuyện Khổng Vân Bằng tỉnh lại truyền khắp bốn đại tông môn.

Các trưởng lão của bốn tông đều mang theo trọng lễ đến thăm hỏi, thái độ thành khẩn, coi Khổng Vân Bằng như một anh hùng mà đối đãi.

Có người tặng vũ khí, có người tặng đan dược, có người còn tìm Khổng Vân Bằng để bàn chuyện hôn sự.

Khổng Vân Bằng dở khóc dở cười, đối với sự nhiệt tình của người của bốn tông cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Trong khi thương thế chưa hồi phục, Khổng Vân Bằng tạm thời không rời khỏi Cô Nguyệt Thành, trong những ngày tiếp theo, bắt đầu những tháng ngày tu luyện dài đằng đẵng.

Trận đại chiến một tuần trước đã khiến Khổng Vân Bằng nhận thức sâu sắc rằng thực lực của mình còn chưa đủ, e rằng ở thế giới này, có không ít cường giả như Thôn Thiên Hắc Long.

Nói khó nghe một chút, sau này có lẽ sẽ gặp nhiều cường giả như Thôn Thiên Hắc Long hơn nữa, đến lúc đó, chẳng lẽ cứ mãi động dụng sức mạnh cấm kỵ sao?

Hoàng Thiên sư tôn đã nói, nếu cưỡng ép đột phá phong ấn thì sẽ có hai tác dụng tiêu cực.

Thứ nhất, sẽ gây ra gánh nặng không cần thiết cho cơ thể.

Chương 433

Thứ hai, sẽ kinh động đến những tồn tại cổ xưa của thế giới này.

Bất kể là điều nào đi nữa, đó cũng không phải là một lựa chọn tốt.

Vì vậy, hiện tại Khổng Vân Bằng chỉ có một con đường để đi.

Đó là bắt đầu từ con số không!

Từ giờ phút này, cố gắng không động dụng sức mạnh tiền kiếp, mà dùng nhiều sức mạnh của thế giới này hơn.

Khổng Vân Bằng đã hạ quyết tâm, càng thêm cần mẫn, suốt ngày đêm đều tu luyện.

Nhìn Khổng Vân Bằng cần mẫn như vậy, Khổng Tuyên thật sự rất an ủi.

Tiểu đệ này, cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi.

Khổng Tuyên lắc đầu, xem ra mình cũng phải tu luyện cho tốt một phen.

Sức mạnh của thân thể hiện tại hoàn toàn không bằng sức mạnh mà Khổng Vân Bằng đang có.

Chẳng lẽ cứ mãi dựa vào tiểu đệ để hóa giải nguy cơ sao?

Khổng Tuyên cũng bắt đầu cần mẫn tu luyện như vậy.

Anh em họ Khổng đang cần mẫn tu luyện, hai người không ngờ rằng, hành động như vậy lại kích thích sâu sắc Lý Nguyệt Như.

Trận chiến ở Hồng Liên Sơn, Lý Nguyệt Như cảm thấy vô cùng tự trách vì bản thân hoàn toàn không thể ra tay, loại chuyện gì cũng không làm được, thật sự rất khó chịu.

Lý Nguyệt Như bèn đi tìm Bạch Vân Chân Nhân. "Con muốn mạnh hơn!" Lý Nguyệt Như kiên quyết nói.

Bạch Vân Chân Nhân có chút bất ngờ, không ngờ tiểu cô nương này đột nhiên lại có ý chí chiến đấu cao như vậy, nói: "Mạnh hơn?

Con thật sự nghiêm túc chứ?" Lý Nguyệt Như từng chữ từng câu nói: "Vâng, con nghiêm túc." Bạch Vân Chân Nhân nhìn nàng thật sâu, sau đó nói: "Tuy ta không biết sư phụ Vân Cực Chân Nhân có nghiêm khắc không, nhưng ta có thể nói cho con biết, ta là một người vô cùng nghiêm khắc.

Nếu con thật sự muốn theo ta để trở nên mạnh hơn, con phải chuẩn bị tinh thần!" Lý Nguyệt Như cắn răng nói: "Con đã hạ quyết tâm muốn mạnh hơn!" Bạch Vân Chân Nhân mỉm cười an ủi, tốt lắm.Nửa tháng trôi qua trong nháy mắt, Khổng Vân Bằng dần dần phát hiện tu vi của mình dường như gặp phải một bình cảnh, dù có tu luyện thế nào cũng không thể lên cao hơn. "Chẳng lẽ, ta bị kẹt rồi?" Khổng Vân Bằng thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó, Khổng Vân Bằng nói tình hình của mình cho đại ca Khổng Tuyên.

Đừng thấy Khổng Tuyên hiện tại thực lực yếu hơn Khổng Vân Bằng, nhưng thực tế y có nhãn quan độc đáo, có thể nhìn ra tình trạng hiện tại của Khổng Vân Bằng ngay lập tức, nói: "Con đường đệ đi là con đường tập hợp các môn công pháp.

Nói cách khác, muốn trở nên mạnh hơn thì phải đi nắm giữ nhiều công pháp hơn nữa, như vậy mới có thể khiến đệ trở nên cường đại hơn.

Đệ có hiểu không?" Khổng Vân Bằng cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể hiểu ý của Khổng Tuyên, là muốn y chủ động đi nắm giữ nhiều công pháp hơn, sau đó khai sáng một đạo thuộc về

riêng mình. "Vâng, sư huynh, ta đã hiểu." Khổng Vân Bằng nhanh chóng rời đi, thẳng tiến đến Sương Nguyệt Tông, nơi có mối quan hệ sâu sắc nhất với y.

Sương Nguyệt Tông là một trong bốn đại tông, trong đó chắc chắn có không ít công pháp cao thâm.

Khổng Vân Bằng trước đây cũng đã nắm giữ không ít công pháp của Sương Nguyệt Tông, có thể nói là căn cơ thâm hậu, nhưng y vẫn cảm thấy chưa đủ, nên nắm giữ toàn bộ công pháp của Sương Nguyệt Tông, mới có thể khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn!

Tại cổng Sương Nguyệt Tông, vài đệ tử đang tuần tra.

Khi nhìn thấy Khổng Vân Bằng trong bộ bạch y, hai mắt họ lập tức sáng rực. "Tiền bối Khổng Vân Bằng!" Một đệ tử phấn khích kêu lớn.

Trận đại chiến ở Hồng Liên Sơn đã khiến danh tiếng của Khổng Vân Bằng tăng lên mấy bậc, đừng nói là đệ tử bình thường, ngay cả dân chúng Cô Nguyệt Thành cũng ít nhiều biết tên y.

Khổng Vân Bằng chắp tay, nói rõ ý định của mình.

Chương 434

Vài đệ tử không cần hỏi nhiều, trực tiếp dẫn Khổng Vân Bằng vào trong Sương Nguyệt Tông.

Lúc này, Tông chủ Sương Nguyệt Tông Tả Thu Minh đang cùng vài trưởng lão bàn chuyện tông môn, khi biết Khổng Vân Bằng đến đây, họ lập tức bỏ dở công việc, đi gặp Khổng Vân Bằng.

Khi gặp Khổng Vân Bằng, Tả Thu Minh nở một nụ cười, nói: "Thì ra là Khổng anh hùng, không biết đến đây có việc gì muốn ta giúp đỡ không?" Khổng Vân Bằng liên tục xua tay, nói: "Sau này cứ gọi ta Khổng Vân Bằng là được rồi, cái tên Khổng anh hùng đó, ta nghe mà thấy ớn." Tả Thu Minh cười ha hả, nói: "Được được, sau này không gọi Khổng anh hùng nữa.

Đúng rồi, lần này đến, có chuyện gì muốn bàn bạc với ta không?" Ngay sau đó, Khổng Vân Bằng nói rõ ý định của mình, muốn có được những công pháp khác của Sương Nguyệt Tông.

Tả Thu Minh và các cao tầng Sương Nguyệt Tông nghe xong, không khỏi chìm vào trầm tư.

Công pháp của một tông môn là thứ quan trọng nhất.

Tuy Khổng Vân Bằng đã giúp đỡ rất nhiều, nhưng y vẫn không phải người của Sương Nguyệt Tông, nếu giao toàn bộ công pháp cho Khổng Vân Bằng, rủi ro là vô cùng lớn.

Cuối cùng, Tả Thu Minh và các cao tầng đã bàn bạc một hồi lâu rồi đồng ý.

Bởi vì, họ cũng không thể không đồng ý!

Trận đại chiến đó đủ để họ nhận thức đầy đủ sức mạnh của

Khổng Vân Bằng.

Y chỉ bằng sức mạnh một người đã giết chết nhiều yêu quái cường đại.

Hơn nữa còn một chiêu chém giết tồn tại nghịch thiên như Thôn Thiên Hắc Long.

Thôn Thiên Hắc Long, đó là một tồn tại mà ngay cả bốn tông chủ liên thủ cũng không đánh lại được, nhưng Khổng Vân Bằng lại chỉ bằng sức một mình, đánh bại Thôn Thiên Hắc Long, thực lực quả thật vô địch.

Với một cường giả như vậy, chẳng lẽ lại không kết giao sao!

Vì vậy, Tả Thu Minh và những người khác đều sẵn lòng để Khổng Vân Bằng học tập toàn bộ công pháp của Sương Nguyệt Tông.

Nhưng, có một điều kiện.

Tả Thu Minh cười nói. "Mấy lão già chúng ta đã bàn bạc, ta có thể cho đệ học tập toàn bộ công pháp của Sương Nguyệt Tông, nhưng với một điều kiện, đó là không được tiết lộ công pháp của Sương Nguyệt Tông cho người thứ hai biết.

Nếu đệ đồng ý điều kiện này, ta rất vui lòng truyền thụ toàn bộ công pháp của Sương Nguyệt Tông cho đệ." Điều kiện này đối với Khổng Vân Bằng căn bản không đáng kể, Khổng Vân Bằng không cần suy nghĩ, liền không chút do dự đáp ứng, nói: "Chuyện đơn giản thôi, được, ta đồng ý." Tả Thu Minh và những người khác nở nụ cười rạng rỡ, sau đó vô cùng nhiệt tình dẫn Khổng Vân Bằng đến Tàng Kinh Các của tông môn, nơi cất giữ toàn bộ công pháp của Sương Nguyệt Tông.

Không thể không nói, nội tình của Sương Nguyệt Tông quả nhiên rất mạnh mẽ, mạnh hơn Khổng Vân Bằng dự đoán một chút.

Trong đó không chỉ có công pháp của Sương Nguyệt Tông, mà còn có không ít công pháp tàn khuyết kỳ lạ, khiến Khổng Vân Bằng vui mừng khôn xiết.

Những công pháp tàn khuyết này, đối với người khác, căn bản không có tác dụng gì.

Nhưng đối với Khổng Vân Bằng, đó đơn giản là một bảo vật.

Dựa vào thiên phú nghịch thiên, cùng với sự hiểu biết sâu sắc về võ đạo, y hoàn toàn có thể dựa vào sức mạnh của mình để bổ sung những công pháp tàn khuyết đó.

Khổng Vân Bằng chăm chú đọc từng quyển công pháp, không biết từ lúc nào, y đã ở trong Tàng Kinh Các mấy ngày.

Trong mắt Tả Thu Minh và những người khác, Khổng Vân Bằng ít nhất phải mất mấy tháng mới có thể đọc hết toàn bộ công pháp.

Tuy nhiên, kết quả lại nằm ngoài sức tưởng tượng.

Khổng Vân Bằng chỉ trong vài ngày đã nắm giữ toàn bộ công pháp trong Tàng Kinh Các, khiến thực lực bản thân tiến thêm một bước.

Khi Tả Thu Minh nhìn thấy Khổng Vân Bằng, y vô cùng kinh ngạc.

Y có thể cảm nhận rõ ràng, khí thế trên người Khổng Vân Bằng mạnh hơn trước mấy phần.

Tuy chỉ là một tiến bộ rất nhỏ, nhưng y có thể cảm nhận được! "Trời ơi, mới có mấy ngày thôi sao?" "Ta nhớ lần trước ta vào Tàng Kinh Các, đã mất nửa năm mà vẫn không thể nắm giữ hết toàn bộ công pháp!" "Khổng Vân Bằng, đúng là một người đàn ông vĩ đại và mạnh mẽ!

Chương 435

Ta thật sự khâm phục!" Mọi người liên tục thốt lên kinh ngạc, ai nấy đều hoàn toàn chấn động.

Nếu không tận mắt chứng kiến, e rằng có đánh chết họ cũng không dám tin chuyện như vậy lại có thật.

Toàn trường đều kinh ngạc, ngay cả Tông chủ Tả Thu Minh cũng kinh ngạc, không nghi ngờ gì nữa, Khổng Vân Bằng là thiên tài lợi hại nhất mà y từng thấy trong đời, không có ai sánh bằng.

Thậm chí, đường đường Tông chủ Tả Thu Minh, giờ bắt đầu kết giao, nói: "Ngài, đã đột phá rồi sao?" Khổng Vân Bằng xoa xoa mũi, như thể đó là một chuyện nhỏ nhặt, đương nhiên nói: "Ừm, chỉ đột phá một chút xíu thôi, chỉ một chút xíu thôi mà, không có gì to tát cả." Lời này vừa nói ra, mọi người đều muốn chết, thậm chí có người còn nghi ngờ tai mình có vấn đề, nếu không thì sao lại nghe thấy những lời buồn cười như vậy chứ?

Mới chỉ một chút xíu thôi sao?

Rõ ràng là đã tiến một bước lớn rồi!

Ngay cả tu luyện mấy năm, cũng khó có thể đột phá một chút.

Nhưng ông ta chỉ dùng mấy ngày, lại đột phá như vậy!

Tả Thu Minh cũng vô cùng câm nín, không nhịn được nói: "Ngài đừng khiêm tốn như vậy nữa, ngài có biết làm như vậy sẽ khiến ta cảm thấy tự ti không?" Khổng Vân Bằng khẽ hắng giọng, nói: "Thật ra, ta thật sự không khiêm tốn, đúng là chỉ một chút tiến bộ nhỏ thôi." Sau đó, y bổ sung thêm trong lòng, so với tu vi tiền kiếp mà ta sở hữu, thì đúng là chỉ tiến một bước nhỏ.

Tả Thu Minh không biết nên diễn tả tâm trạng của mình như thế nào.

Chấn động, kinh ngạc.

Sau một hồi lâu, Tả Thu Minh dở khóc dở cười nói: "Thôi được rồi, lão nhân gia chỉ tiến bộ một chút thì là một chút vậy.

Đúng rồi, nhớ đừng truyền thụ công pháp của Sương Nguyệt Tông cho người thứ hai biết." Khổng Vân Bằng chắp tay nói: "Yên tâm đi, ta đảm bảo sẽ không tiết lộ công pháp cho người thứ hai." Tả Thu Minh liên tục gật đầu, Khổng Vân Bằng là người khá giữ chữ tín, chuyện này có thể tin tưởng được.

Sau đó, Khổng Vân Bằng rời khỏi Sương Nguyệt Tông, một mình đến Tinh Tông.

Tông chủ Tinh Tông cũng giống như Tả Thu Minh, chỉ cần Khổng Vân Bằng đồng ý không truyền thụ công pháp của Tinh Tông cho người khác, thì Tàng Kinh Các của tông môn sẽ được mở cửa cho Khổng Vân Bằng tham quan.

Khổng Vân Bằng sảng khoái đồng ý, vì vậy cũng nhận được sự chấp thuận của Tông chủ Tinh Tông, tu luyện mấy ngày trong Tàng Kinh Các của Tinh Tông.

Khi Khổng Vân Bằng rời khỏi Tinh Tông, Lưu Trạch, bại tướng ngày xưa của y, lại xuất hiện trước mặt, hứng chí bừng bừng nói: "Khổng huynh, chi bằng cùng ta giao chiến một trận thế nào?" Tuy trong Thiên Kiêu Chi Đấu, Lưu Trạch đã bại dưới tay Khổng Vân Bằng, nhưng y không hề oán hận Khổng Vân Bằng, trái lại còn vô cùng khâm phục.

Sau đó, Khổng Vân Bằng còn cứu mạng y, hóa giải nguy cơ chí mạng, khiến Lưu Trạch càng thêm khâm phục Khổng Vân Bằng,

ngầm coi Khổng Vân Bằng như thần tượng của mình.

Khổng Vân Bằng mắt sáng rực, nói: "Ngươi nghiêm túc đấy chứ?" Lưu Trạch cười hắc hắc, nói: "Đương nhiên ta nghiêm túc, mấy ngày trước ta vừa sáng tạo ra một môn công pháp cường đại, đang muốn tìm người thử nghiệm đây." Thật trùng hợp, Khổng Vân Bằng cũng đang muốn tìm một người để thử nghiệm xem mình đã nắm giữ đến trình độ nào, liền sảng khoái đồng ý, nói: "Được, địa điểm và thời gian đi." Lưu Trạch nghĩ một lát, nói: "Ở thao trường đi, nơi đó rộng, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu rồi." "Được." Hai người liền đi đến thao trường Tinh Tông.

Lúc này, trên thao trường Tinh Tông, đang có một số đệ tử chăm chỉ tu luyện.

Khi nhìn thấy Khổng Vân Bằng và Lưu Trạch, họ không nhịn được thốt lên xôn xao. "Mau nhìn kìa, người kia hình như là Khổng Vân Bằng!" "Sao lại trẻ như vậy chứ?" "Sư huynh Lưu Trạch cũng đến rồi sao?" Thật trùng hợp, vị trưởng lão phụ trách huấn luyện đệ tử, chính là vị trưởng lão mà Khổng Vân Bằng đã vô tình cứu trước đó. "Thì ra là ân nhân đã đến." Trưởng lão Tinh Tông mỉm cười nói.

Khổng Vân Bằng nhìn vị trưởng lão Tinh Tông trước mặt, nhanh chóng nhận ra đối phương, nói: "Ta nhớ rồi, trước đó ngươi đã bị thương khi đối đầu với Tê Ngưu Vương đúng không?" Nghe vậy, trưởng lão Tinh Tông càng thêm kích động, không ngờ Khổng Vân Bằng lại nhớ mình, liên tục gật đầu nói: "Vâng, ân nhân vẫn còn nhớ ta." Khổng Vân Bằng khẽ cười một tiếng, nói: "Ta đương nhiên nhớ, dù sao lúc đó, ngươi đã cho ta một ít đan dược, giúp ta hồi phục." Tuy chỉ là một chút ân tình nhỏ, nhưng Khổng Vân Bằng thường ghi nhớ rất sâu, dù sao Hoàng Thiên sư tôn đã nói, làm người nhất định phải biết ơn và báo đáp.Lưu Trạch xen vào một tiếng: "Trưởng lão, xin hãy nhường chỗ trước, ta và Khổng Vân Bằng chuẩn bị luận võ một

trận." Lời này vừa thốt ra, như một tiếng sét đánh ngang tai, nổ tung trong lòng mọi người.

Cái gì?

Sư huynh Lưu Trạch muốn khiêu chiến Khổng Vân Bằng? "Này này này, Lưu Trạch, đừng có mà không biết tự lượng sức mình chứ." Một sư đệ hiển nhiên có quan hệ tốt với Lưu Trạch, không nhịn được trêu ghẹo.

Lưu Trạch vỗ ngực, lớn tiếng nói: "Yên tâm đi, tiếp theo ta sẽ cho các ngươi thấy thành quả khổ tu nửa tháng nay của ta." Y nhìn đầy tự tin, không biết có chỗ dựa nào mà lại tự tin đến vậy.

Trưởng lão Tinh Tông nghi ngờ nhìn Lưu Trạch một cái, không biết tên tiểu tử này lại giở trò gì, nhưng đành phải nhường ra một khoảng không gian cho hai người.

Khổng Vân Bằng và Lưu Trạch mỗi người đứng một bên, giữ một khoảng cách nhất định.

Lưu Trạch bày ra thế tấn công, mở miệng nói: "Khổng huynh, lát nữa ta sẽ ra toàn lực, huynh đừng quá kinh ngạc nhé!" Khổng Vân Bằng hứng thú hẳn lên, cũng muốn biết đối phương đã sáng tạo ra chiêu thức như thế nào, liền liên tục gật đầu nói: "Cứ việc ra tay đi, ta cũng muốn xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì." Sau đó, Lưu Trạch hít sâu một hơi khí lạnh, thiên địa nguyên khí xung quanh như phát điên, không ngừng tuôn vào lòng bàn tay y, dần dần hình thành một quả cầu năng lượng ẩn chứa tinh lực mênh mông.

Cùng với việc hấp thu thiên địa nguyên khí càng lúc càng nhiều, quả cầu năng lượng kia càng lúc càng lớn, lúc đầu chỉ là một quả cầu nhỏ, nhưng sau đó, nó trực tiếp biến thành một quả cầu khổng lồ đường kính mười mét.

Chương 436

Các đệ tử đang theo dõi trận chiến đều kinh ngạc đến ngây người, ngay cả vị trưởng lão Tinh Tông kia cũng ngây người.

Họ còn tưởng Lưu Trạch chỉ khoác lác!

Nhưng bây giờ xem ra, sự việc hình như không phải như vậy!

Tên tiểu tử này, thật sự đã sáng tạo ra một môn chiêu thức không thuộc về Tinh Tông!

Trưởng lão Tinh Tông chăm chú nhìn một hồi, lẩm bẩm: "Không đúng, vẫn là công pháp của Tinh Tông, chỉ là tên tiểu tử Lưu Trạch này đã cải tiến chiêu thức của Tinh Tông của chúng ta, khiến nó trở nên mạnh mẽ hơn một chút!" Lúc này, Lưu Trạch cười lớn một tiếng, tự tin nói: "Thế nào, Khổng huynh, chiêu này của ta thì sao." Khổng Vân Bằng cười cười, thản nhiên nói: "Cũng được." Không đợi Lưu Trạch kịp suy nghĩ bốn chữ "cũng được" kia rốt cuộc có ý nghĩa gì, Khổng Vân Bằng cũng bắt đầu ra chiêu. "Cực Đạo Tinh Lưu Hợp!" Một tiếng hét trầm vang lên, thiên địa nguyên khí trong phạm vi một trăm mét như phát điên, không ngừng tụ tập trên tay Khổng Vân Bằng, cũng hình thành một quả cầu năng lượng khổng lồ vô cùng.

Tuy nhiên, đó mới chỉ là khởi đầu.

Nửa phút trôi qua, quả cầu năng lượng kia vẫn từ từ lớn dần, tụ tập càng lúc càng nhiều thiên địa nguyên khí.

Lúc này, các cao tầng Tinh Tông đang bàn chuyện trong đại điện, đột nhiên cảm thấy nguyên khí xung quanh trở nên loãng đi, trong lúc kinh ngạc, họ bước ra khỏi đại điện để xem rốt cuộc có chuyện gì.

Sau đó, cảnh tượng họ nhìn thấy khiến họ không nhịn được hít

một hơi khí lạnh. "Kia, rốt cuộc là cái quỷ gì?" "Nhìn có vẻ giống công pháp của Tinh Tông chúng ta?" Với tư cách là Tông chủ Tinh Tông, ngay lập tức y nghi ngờ nhân sinh, chăm chú nhìn quả cầu năng lượng trên tay Khổng Vân Bằng, trong lòng tràn ngập sự chấn động.

Với lực hấp dẫn vô thượng, thiên địa nguyên khí mênh mông cuồn cuộn không ngừng tuôn đến, quả cầu năng lượng trên tay Khổng Vân Bằng càng lúc càng lớn, lớn đến mức khiến người ta phải khiếp sợ.

Khổng Vân Bằng cứ thế nâng quả cầu năng lượng khổng lồ đó, nhìn kiệt tác trên tay mình, cảm thấy vô cùng hài lòng.

Chiêu này, là chiêu mới nhất y nghiên cứu ra, tên là Cực Đạo Tinh Lưu Hợp.

Nó là một loại chiêu thức đặc biệt được phát triển bằng cách dung hợp toàn bộ công pháp của Tinh Tông, kết hợp với nhận thức độc đáo của bản thân.

Ý tưởng đơn giản và thô bạo, đó là hút cạn thiên địa nguyên khí xung quanh.

Thật trùng hợp, Lưu Trạch cũng có ý tưởng này, đều muốn điên cuồng hấp thu linh khí thiên địa xung quanh, tạo ra một chiêu thức cực kỳ cường đại.

Nhưng, rõ ràng trình độ của Khổng Vân Bằng cao hơn Lưu Trạch không biết bao nhiêu.

Giờ đây so sánh, ngay cả những người xung quanh đều là một lũ ngốc, cũng có thể nhìn ra ai có trình độ cao hơn.

Lưu Trạch nhìn quả cầu năng lượng cao gần mười mét kia, lập tức trợn tròn mắt, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin.

Y, thật sự đã kinh ngạc đến ngây người!

Trời ơi, Khổng Vân Bằng đúng là một quái vật!

Y vốn tưởng mình cũng là một thiên tài, nhưng so với thiên tài chân chính như Khổng Vân Bằng, y căn bản không đáng kể!

Một lát sau, Lưu Trạch cười khổ một tiếng, cam tâm tình nguyện nhận thua. "Ta thua rồi, xin hãy thu hồi thần thông đi." Khổng Vân Bằng thu hồi sức mạnh, khiến quả cầu năng lượng khổng lồ kia tan biến giữa không trung.

Một trận chiến, Khổng Vân Bằng đã thắng.

Một chiến thắng hoàn toàn không cần tranh cãi!

Mọi người không nhịn được vỗ tay, ai nấy đều vô cùng khâm phục. "Tiền bối Khổng Vân Bằng, quả nhiên lợi hại, cùng một chiêu thức lại có uy lực khác nhau!" "Người hơn người, thật khiến người ta tức chết!" "Xem ra ta đúng là một con ếch ngồi đáy giếng, từ trước đến nay cứ tưởng mình lợi hại đến mức nào, đến hôm nay mới biết mình chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng không biết thế giới bên ngoài rộng lớn đến nhường nào." Các Tông chủ và những người khác nghe vậy, cũng lộ vẻ khâm phục.

Họ cũng không phải những người thiển cận, đều có thể cảm nhận được uy lực kinh người của chiêu Cực Đạo Tinh Lưu Hợp kia.

Năng lượng khủng bố ẩn chứa trong đó, nếu một hơi bùng nổ, đừng nói Lưu Trạch có thể sống sót không, có lẽ ngay cả họ cũng phải tạm thời tránh né.

Một trưởng lão không nhịn được mở miệng hỏi: "Tông chủ, nếu là ngài, liệu có thể đỡ được một đòn đó không?" Tông chủ Tinh Tông dứt khoát nói: "Ba phần." Lời này vừa thốt ra, các trưởng lão lại càng xôn xao không ngớt.

Chương 437

Chỉ có ba phần khả năng, mới có thể đỡ được chiêu đó sao?

Thật là một chuyện đáng sợ biết bao!

Có thể thấy chiêu Cực Đạo Tinh Lưu Hợp kia đáng sợ đến nhường nào.

Trong lòng, các trưởng lão càng thêm khâm phục Khổng Vân Bằng, đồng thời, cũng không khỏi cảm thấy tiếc nuối, nếu một thiên tài tuyệt thế như Khổng Vân Bằng là người của Tinh Tông, thì tốt biết bao.

Có một thiên tài tuyệt thế như Khổng Vân Bằng, Tinh Tông chắc chắn có thể phồn thịnh hơn trăm năm.

Không, có lẽ là ngàn năm!

Nghe thấy tiếng bàn luận của mọi người, Lưu Trạch không hề có nửa điểm oán khí, trái lại còn cảm thấy đó là điều đương nhiên.

Bại dưới tay một yêu nghiệt như Khổng Vân Bằng, là chuyện bình thường!

Lần này, Lưu Trạch lại một lần nữa bại tâm phục khẩu phục.

Hai lần thất bại liên tiếp, khiến Lưu Trạch muốn khóc không ra nước mắt, sự tự tin đã chịu đả kích nặng nề.

Khổng Vân Bằng dường như nhìn ra được sự bất lực của Lưu Trạch, liền vỗ vai y an ủi: "Ngươi cũng đừng có ủ rũ như vậy, tu luyện chăm chỉ mười năm nữa, chưa chắc đã không vượt qua ta." Lưu Trạch trợn trắng mắt, tuy cảm thấy Khổng Vân Bằng đang an ủi mình, nhưng lại cảm thấy lời nói đó thật kỳ lạ, thật sự là đang an ủi sao?

Cứ cảm thấy ngược lại đang châm chọc mình thì đúng hơn.

Lúc này, Tông chủ Tinh Tông cũng cười nói: "Tiểu huynh đệ Khổng Vân Bằng nói sai rồi, đồ đệ của ta có tu luyện thêm mười năm nữa, cũng chưa chắc đã là đối thủ của ngươi." Lưu Trạch vốn đang buồn bực, bây giờ sư phụ lại châm chọc, bị tức đến mức muốn chết, nói: "Sư phụ à, người có thể đừng nói con như vậy trước mặt nhiều người được không?" Tông chủ Tinh Tông trợn mắt, nói: "Nhưng ta nói sự thật mà, không phải sao?" Lưu Trạch không khỏi nghẹn lời, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Sau đó, Tông chủ Tinh Tông hết sức mời Khổng Vân Bằng ở lại làm khách, nhưng Khổng Vân Bằng đã uyển chuyển từ chối, Tông chủ Tinh Tông cũng không tiện cưỡng cầu, đành thôi.

Không lâu sau, Khổng Vân Bằng liền rời khỏi Tinh Tông, đi đến điểm đến tiếp theo, Đan Tông.

So với ba tông kia, Đan Tông là tông môn có sức chiến đấu yếu nhất trong bốn tông.

Nhưng, không ai vì thế mà khinh thường Đan Tông.

Bởi vì tiềm lực mà Đan Tông ẩn chứa thực sự quá lớn, lớn đến mức khiến người ta không thể khinh thường.

Người của bốn tông phàm là bị thương, thì nhất định sẽ đến Đan Tông để chữa trị, bởi vì ở đó có trình độ y thuật xuất sắc nhất.

Đắc tội Đan Tông, tức là đắc tội với đan dược!

Đó là một chuyện nghiêm trọng!

Vì vậy, từ trước đến nay, không ai dám đắc tội Đan Tông.

Khi Khổng Vân Bằng đến Đan Tông, y cũng nhận được sự chào đón nồng nhiệt trong tông như trước.

Nhưng có một điểm khác biệt, các tông chủ khác đều yêu cầu Khổng Vân Bằng giữ bí mật, không tiết lộ công pháp cho người thứ hai.

Nhưng Tông chủ Đan Tông lại không yêu cầu Khổng Vân Bằng giữ bí mật, bởi vì công pháp của Đan Tông căn bản không có giá trị, so với công pháp của ba tông kia, cùng lắm chỉ có tác dụng điểm xuyết, hiệu quả thực tế không lớn.

Vì vậy, tiếp theo Tông chủ Đan Tông đưa ra một đề nghị thú vị, nói: "Khổng Vân Bằng, ta muốn mở Tàng Kinh Các cho đệ, chuyện này không khó, chỉ cần đệ đồng ý với ta một việc là được." Khổng Vân Bằng nghiêm túc nói: "Việc gì?

Xin nói rõ." Tông chủ Đan Tông chăm chú nhìn Khổng Vân Bằng, một lát sau từ từ nói: "Ta muốn đệ một lần nữa triển hiện đạo kim quang đã đối phó với Thôn Thiên Hắc Long!" Khổng Vân Bằng nghe vậy, không khỏi cảm thấy tò mò, không nhịn được hỏi: "Vì sao lại muốn ta triển hiện đạo kim quang đó?" Tông chủ Đan Tông thản nhiên nói: "Bởi vì, ta muốn mượn đạo kim quang đó để luyện hóa một viên đan dược nào đó." Ngày hôm đó, y nhìn rõ mồn một, đạo kim quang đó không chỉ vô hình trung mang theo cảm giác uy nghiêm, mà còn tự mang theo hiệu quả luyện hóa.

Nếu sức mạnh luyện hóa được đặt vào việc luyện hóa đan dược, thì chắc chắn sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi!

Thật trùng hợp, Tông chủ Đan Tông đang lo lắng không biết nên mượn thủ đoạn đặc biệt nào để luyện hóa Vạn Tượng Đan một cách thuận lợi.

Đối mặt với yêu cầu của Tông chủ Đan Tông, Khổng Vân Bằng chìm vào trầm tư.

Kim quang mà y phóng ra khi đối chiến với Thôn Thiên Hắc Long,

đó là sức mạnh của thượng cổ đại yêu.

Muốn một lần nữa thức tỉnh sức mạnh đó, e rằng phải giải phong ấn mới được.

Chương 438

Khổng Vân Bằng im lặng lâu như vậy, Tông chủ Đan Tông mới hiểu ra, đó không phải là một chuyện đơn giản có thể làm được, e rằng để phóng thích đạo kim quang đó, Khổng Vân Bằng cũng phải trả một cái giá không nhỏ, nếu không thì sao lại im lặng lâu như vậy chứ.Tông chủ Đan Tông sợ đắc tội với quý khách, vội vàng mở miệng nói: "Nếu không muốn thì thôi vậy." Khổng Vân Bằng trong mắt lóe lên một tia tinh quang, hạ quyết tâm nói: "Không, ta có thể đồng ý, phóng thích kim quang giống như ban đầu.

Chỉ là, uy năng của kim quang ta phóng ra có hạn." Tông chủ Đan Tông mừng rỡ, nói: "Ngay cả chỉ là một tia kim quang yếu ớt, cũng có thể giúp ta." Khổng Vân Bằng ừ một tiếng, nói: "Nếu đã như vậy, sự không nên chậm trễ, ta bắt đầu đây." Ngay sau đó, hai người liền đi đến phòng luyện đan, vừa bước vào một bước, một luồng dược lực bàng bạc ập đến, quanh quẩn ở chóp mũi.

Tông chủ Đan Tông thành thạo làm các công việc lặt vặt khác, gần như cùng lúc đó, Khổng Vân Bằng cũng bắt đầu phóng thích Thái Dương Chi Quang của mình. "Cho ta ra." Khổng Vân Bằng một lần nữa đột phá phong ấn, thu hồi một phần sức mạnh, phóng thích ra một đốm lửa nhỏ phát ra từng trận kim quang, từ từ tiến vào trong đan lô.

Khi đốm lửa Thái Dương Chi Hỏa đó tiến vào đan lô, đan lô dường như có chút không chịu nổi, suýt nữa bị Thái Dương Chi Hỏa làm nổ tung tại chỗ.

Tông chủ Đan Tông kinh ngạc đến ngây người, uy lực của Thái Dương Chi Hỏa đó, mạnh hơn rất nhiều so với những gì y tưởng tượng.

Nhanh chóng, Tông chủ Đan Tông phản ứng lại, nhanh chóng đậy nắp đan lô, bắt đầu luyện chế đan dược.

Dưới tác dụng của Thái Dương Chi Hỏa, kết hợp với trình độ cao siêu của Tông chủ Đan Tông, một người phụ trợ, một người chủ đạo, tập hợp sức mạnh của hai người, nhanh chóng liền thành công luyện chế ra Vạn Tượng Đan.

Đan lô vừa mở, chỉ thấy một viên đan dược toàn thân màu xanh lục, phát ra ánh ngọc bích lấp lánh, hiện ra trong tầm mắt hai người. "Thành công rồi, thành công rồi!" Tông chủ Đan Tông cầm viên đan dược như ngọc bích kia, phấn khích như một cô bé nhỏ có được món đồ chơi yêu thích.

Để có được viên Vạn Tượng Đan này, mấy đời Tông chủ Đan Tông đều đã bỏ ra rất nhiều tâm tư, nhưng đều không thể luyện chế ra.

Có bản lĩnh và dược liệu trong tay, đã tốn công sức của mấy đời người, nhưng vẫn không thể luyện chế thành công.

Giờ đây, cuối cùng cũng thành công rồi!

Tông chủ Đan Tông vui mừng khôn xiết, chuyện mà các đời Tông chủ trước không làm được, trên tay y lại làm được.

Không khỏi thầm nghĩ trong lòng: "Lão Tông chủ, nếu có biết dưới suối vàng, nhất định sẽ rất vui mừng với những gì đang xảy ra bây giờ." Khổng Vân Bằng nhìn Tông chủ Đan Tông một cái, cười nói: "Bây giờ có thể cho ta đi Tàng Kinh Các xem các công pháp liên quan rồi chứ?" Tông chủ Đan Tông trong lòng chợt động, đưa ra một đề nghị thú vị, nói: "Trong đây ta có không ít dược liệu, nếu đệ có sức lực dư thừa, chi bằng cùng luyện chế ra đi." "Số dược liệu đó đủ để luyện chế mười viên Vạn Tượng Đan, đến lúc đó đệ lấy bảy viên, ta lấy ba viên, thế nào?" Khổng Vân Bằng nhìn Vạn Tượng Đan, lập tức

động lòng.

Một viên Vạn Tượng Đan, đối với y có tác dụng lớn.

Uống một viên, sẽ có hiệu quả phi phàm.

Huống chi có thể có được bảy viên cùng một lúc?

Khổng Vân Bằng cắn răng, liều một phen, nói: "Được, ta đồng ý, sự không nên chậm trễ ta bắt đầu luyện chế dược liệu đây." Tông chủ Đan Tông liên tục gật đầu, cùng Khổng Vân Bằng luyện chế đan dược.

Không lâu sau, mười viên Vạn Tượng Đan ra đời trên thế giới này, khi miệng đan lô được mở ra, cả căn phòng tràn ngập dược khí.

Đan Tông Tông chủ cũng làm theo lời hứa của mình, đưa bảy viên Vạn Tượng Đan cho Khổng Vân Bằng làm thù lao, còn mình thì chỉ lấy ba viên Vạn Tượng Đan.

Ở một mức độ nào đó, Tông chủ Đan Tông chỉ hoàn thành giấc mơ ngày xưa, đối với Vạn Tượng Đan không có nhiều khát vọng.

Nhưng Khổng Vân Bằng thì khác, y là một kẻ cuồng chấp niệm muốn mạnh hơn, loại đan dược quý giá này đối với y có lợi ích rất lớn! "Cảm ơn." Khổng Vân Bằng thu nhận bảy viên Vạn Tượng Đan, nói lời cảm ơn.

Tông chủ Đan Tông xua tay, nói: "Đều là việc nên làm, cần gì phải cảm ơn?

Huống chi, nếu không có đệ, e rằng ta cũng không thể luyện chế ra Vạn Tượng Đan.

Trong chuyện này, ta phải cảm ơn đệ mới phải." Sau đó, Tông chủ Đan Tông cũng theo lời đã hẹn, dẫn Khổng Vân Bằng tham quan Tàng Kinh Các.

So với Tàng Kinh Các của các tông môn khác, toàn bộ công pháp trong Tàng Kinh Các này đều là những ghi chép về cách luyện chế đan dược, rất ít các phương pháp dùng để chiến đấu.

Nhưng, kiến thức mà Khổng Vân Bằng hiện tại thiếu nhất, dù không phải là công pháp chiến đấu, y cũng cảm thấy hứng thú.

Sau vài ngày, Khổng Vân Bằng hài lòng bước ra khỏi đại môn, rời khỏi Đan Tông, đi đến tông môn cuối cùng trong bốn đại tông môn, Đạo Huyền Tông.

Trong bốn đại tông môn, Đạo Huyền Tông có thực lực tổng thể mạnh nhất, nắm giữ tài phú khó có thể tưởng tượng.

Riêng kiến trúc của tông môn đã hùng vĩ hơn nhiều so với các tông môn khác.

Chương 439

Những kiến trúc cao vút nơi đây, vô hình trung nói cho người khác biết Đạo Huyền Tông là một thế lực đáng sợ đến nhường nào.

Nhìn ba chữ lớn "Đạo Huyền Tông" trước cổng, Khổng Vân Bằng lẩm bẩm trong lòng. "Đã đến Đạo Huyền Tông rồi sao?

Hùng vĩ hơn so với những gì ta tưởng tượng." Vừa đúng lúc Khổng Vân Bằng đến Đạo Huyền Tông, ở đó đang tổ chức một hoạt động đặc biệt.

Đại Tông Môn Đấu!

Thì ra, kể từ sau trận chiến ở Hồng Liên Sơn kết thúc, toàn bộ Đạo Huyền Tông như thể bị kích thích, từ trưởng lão đến đệ tử, đều đang điên cuồng tu luyện.

Những người vốn kiêu căng ngạo mạn, đều cảm thấy vô cùng thất vọng về bản thân.

Chỉ một con Thôn Thiên Hắc Long, đã suýt chút nữa lấy mạng họ, suýt nữa khiến toàn quân bị tiêu diệt.

Nếu không có Khổng Vân Bằng xuất thế ngang trời, e rằng Đạo Huyền Tông đã không còn tồn tại, trực tiếp bị yêu quái tiêu diệt.

Một tồn tại cường đại như Thôn Thiên Hắc Long, e rằng trên thế giới này còn không ít sinh vật đáng sợ như vậy.

Nói khó nghe một chút, sau này nếu gặp lại quái vật như Thôn Thiên Hắc Long, đến lúc đó thì phải làm sao?

Vì vậy, toàn thể Đạo Huyền Tông đều đang điên cuồng tu luyện, đều khao khát trở nên mạnh hơn.

Khi các tông môn khác biết chuyện này, đều không nhịn được cười khổ.

Đạo Huyền Tông đúng là một lũ điên, một lời đồn, quả nhiên là thật!

Khi Khổng Vân Bằng đến cổng, vài đệ tử nhìn rõ người đó là vị đại anh hùng kia, không nói hai lời, lập tức mở cổng, cho phép Khổng Vân Bằng tiến vào.

Suốt dọc đường đi, Khổng Vân Bằng đều nhận được không ít ánh mắt cảm kích và khâm phục.

Lúc này, một vị trưởng lão mặc cẩm y từ xa đi xuống, xuất hiện trước mặt Khổng Vân Bằng. "Tiền bối Khổng Vân Bằng, chẳng lẽ hôm nay đến đây là vì đại tông môn đấu của tông môn ta sao?" Trưởng lão cẩm y khẽ hỏi.

Khổng Vân Bằng nhíu mày, nói: "Đại tông môn đấu?" Sau đó, vị trưởng lão cẩm y này kiên nhẫn giải thích một hồi, Khổng Vân Bằng mới chợt hiểu ra, thì ra là chuyện như vậy.

Trưởng lão cẩm y lại mở miệng nói: "Đại tông môn đấu do Đạo Huyền Tông chúng ta tổ chức, từ trước đến nay đều cho phép người ngoài tham gia, không biết ngài có muốn tham gia không?" Khổng Vân Bằng thật sự kinh ngạc, nói: "Đại tông môn đấu cho phép người ngoài tham gia ư?

Hơn nữa, không sợ người chiến thắng cuối cùng lại là ta, một người ngoài sao?" Trưởng lão cẩm y ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: "Đạo Huyền Tông chúng ta có một điểm làm rất tốt, đó là dám thừa nhận sai lầm của mình, thua thì là thua, sau này sẽ làm tốt hơn." Khổng Vân Bằng lúc này cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao Đạo Huyền Tông lại là tông môn mạnh nhất trong bốn đại tông, một phần tính cách độc đáo này, đủ để Đạo Huyền Tông trở thành thủ lĩnh.

Có lẽ, trong mắt toàn tông Đạo Huyền Tông, chỉ có không ngừng chiến đấu mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Quan điểm này, lại rất phù hợp với tính cách của Khổng Vân Bằng.

Khổng Vân Bằng trong lòng, đối với Đạo Huyền Tông nảy sinh hứng thú nồng đậm, nói: "Tham gia đại tông môn đấu, ta có lợi ích gì không?" Trưởng lão cẩm y cười hắc hắc nói: "Người có thứ hạng càng cao, càng có thể nhận được lợi ích to lớn.

Người đứng đầu, thì có thể ở trong Tàng Kinh Các của bản môn suốt một tháng, và có thể nhận được một trăm lượng hoàng kim." Điều kiện như vậy, khiến Khổng Vân Bằng động lòng, ở trong Tàng Kinh Các một tháng, điều kiện này chẳng phải là điều y khao khát sao?

Khổng Vân Bằng lập tức đồng ý, nói: "Nếu đã như vậy, hãy để ta tham gia đại tông môn đấu một lần, hy vọng đến lúc đó xin hãy nương tay." Trưởng lão cẩm y thấy Khổng Vân Bằng đồng ý, vui mừng khôn xiết, làm động tác mời, và mở miệng nói: "Có tiền bối Khổng Vân Bằng tham gia, chắc chắn sẽ khiến Đạo Huyền Tông chúng ta càng thêm vẻ vang, mời đi thôi, để lão phu dẫn đường cho ngài." Lúc này, trên ngọn núi sau Đạo Huyền Tông, hai kiếm khách trẻ tuổi đang giao thủ.

Một trong số đó từng giao đấu với Khổng Vân Bằng, đó là thiên tài kiếm khách Lý Nhiên.

Lý Nhiên chỉ dùng vài chiêu kiếm, đã đánh bại đệ tử đứng thứ hai của tông môn.

Nhanh chóng và dứt khoát.

Các đệ tử Đạo Huyền Tông có mặt đều đang hô vang tên Lý Nhiên! "Sư huynh Lý Nhiên, quả nhiên không hổ là thiên tài mạnh

nhất trong bản môn chúng ta, một phần thực lực thật sự quá mạnh!" "Trời ơi, được ở cùng một sư môn với sư huynh Lý Nhiên như vậy, thật khiến ta tự hào quá." "Không, điều đó càng khiến ta tò mò hơn, Khổng Vân Bằng có thể đánh bại sư huynh Lý Nhiên như vậy, rốt cuộc là người thế nào?

Thực lực rốt cuộc mạnh đến đâu?" Một đệ tử chen vào cười nói: "Ngày hôm đó Thiên Kiêu Chi Trảm ta có mặt xem, nên biết rõ tình hình lúc đó, lúc đó Khổng Vân Bằng và Lý Nhiên đã đánh nhau mấy chục hiệp, khó phân thắng bại.

Chương 440

Cuối cùng Khổng Vân Bằng thắng một chiêu, đánh bại Lý Nhiên." Sau khi nhắc đến cái tên Khổng Vân Bằng, cảm xúc của các đệ tử có chút kích động.

Từng người từng người như nhắc đến thần tượng vậy, ai nấy đều bàn tán, buôn chuyện.

Đừng thấy Khổng Vân Bằng đã đánh bại Lý Nhiên, chiếm hết vinh quang của Đạo Huyền Tông, nhưng hành động như vậy ngược lại càng khiến người của Đạo Huyền Tông càng thêm yêu mến Khổng Vân Bằng.

Ai mạnh, thì theo người đó!

Lúc này, trên khán đài của Đạo Huyền Tông.

Tông chủ và các trưởng lão đều nở nụ cười rạng rỡ, thân ảnh thẳng tắp trên sàn đấu, khiến họ vô cùng khâm phục.

Không nghi ngờ gì nữa, Lý Nhiên là niềm kiêu hãnh của Đạo Huyền Tông.

Lúc này, một trưởng lão dường như có điều suy nghĩ, không nhịn được thở dài một tiếng. "Lời ta nói tuy có hơi đắc tội người, nhưng là lời thật lòng." "Đệ tử Lý Nhiên cố nhiên rất lợi hại, là một đại thiên tài, chỉ tiếc là có một thiên tài xuất sắc hơn y." Lời này vừa thốt ra, Tông chủ và những người khác đều liên tục lắc đầu, cũng tỏ vẻ bất lực.

Thiên tài như Khổng Vân Bằng, thật sự ngàn năm có một!

Bốn đại tông chủ đều không thể đánh bại Thôn Thiên Hắc Long, Khổng Vân Bằng lại có thể làm được, chỉ riêng điểm đó thôi, đã

không biết đánh bại bao nhiêu người rồi.

Giờ đây, Lý Nhiên đã đánh bại tất cả các đệ tử tham gia đại tông môn đấu, sắp trở thành người đứng đầu.

Trọng tài quét mắt nhìn xung quanh, lớn tiếng nói: "Có ai muốn khiêu chiến Lý Nhiên không?" Ngay lúc này.

Một giọng nói quen thuộc dường như đã nghe thấy ở đâu đó, vang lên như tiếng sét bên tai mọi người. "Ta!" Tuy nhiên, một thân ảnh bất ngờ, đột nhiên xuất hiện tại đây.

Sự xuất hiện của người này, khiến toàn trường xôn xao.

Khi Lý Nhiên nhìn rõ khuôn mặt của người đó, y đầu tiên sửng sốt, sau đó lộ ra một nụ cười kỳ lạ.

Khổng Vân Bằng vỗ vỗ bụi trên người, nói với mọi người: "Bây giờ ta có thể tham gia đại tông môn đấu không?" Tông chủ Đạo Huyền Tông không chút do dự đáp lại: "Đương nhiên có thể!

Nhanh lên, chuẩn bị trận chiến tiếp theo!" "Lý Nhiên, đối đầu với Khổng Vân Bằng!" Toàn trường bùng nổ!

Khổng Vân Bằng đã đến!

Lại một lần nữa chiến đấu với Lý Nhiên!

Người khác có lẽ không biết, nhưng Lý Nhiên thì rất rõ về phương pháp của mình.

Khổ khổ tu luyện nửa tháng nay, không lúc nào không suy nghĩ, mình phải làm thế nào để báo thù rửa hận, đánh bại Khổng Vân Bằng.

Chỉ có đánh bại Khổng Vân Bằng, mới đủ để chứng minh sự cường đại của mình.

Ngày này, y đã khao khát quá lâu rồi!

Lý Nhiên trong mắt lóe lên tinh quang, nói: "Khổng Vân Bằng, ngươi có biết không, ta đã muốn khiêu chiến lần thứ hai từ rất lâu rồi." Khổng Vân Bằng cười như không cười nói: "Lúc đó ngươi không đánh bại được ta, hôm nay cũng sẽ có kết quả tương tự." Lý Nhiên đặt tay lên vỏ kiếm, từng chữ từng câu nói: "Chưa chắc, nói không chừng, hôm nay ngươi sẽ bại dưới tay ta đấy." Khổng Vân Bằng cười ha hả, không cho là đúng nói: "Được thôi, để ta xem thực lực của ngươi lại tiến bộ được bao nhiêu." Theo tiếng ra lệnh của trọng tài, trận chiến chính thức bắt đầu.

Lý Nhiên rút kiếm ra.

Tiếng kiếm ra khỏi vỏ như đang tấu một khúc bi ca.

Ngay lập tức, một luồng kiếm khí màu đen chém thẳng xuống, như lưỡi hái của tử thần, nơi nó đi qua mang theo hàn ý vô tận.

Lần này Khổng Vân Bằng không như lần chiến đấu trước dựa vào né tránh để tiêu hao thể lực đối phương, mà trực tiếp đối kháng chính diện, dùng nhục thân cứng rắn đỡ lấy luồng kiếm khí cường đại kia.

Phanh!

Chỉ thấy Khổng Vân Bằng thần sắc bình ổn, dễ dàng đỡ được luồng kiếm khí màu đen kia, Lý Nhiên thấy vậy không hề bất ngờ, trái lại càng thêm kích thích chiến ý, hóa thành một thân ảnh đáng sợ lao tới, giao thủ trực diện với Khổng Vân Bằng.

Chương 441

Một kiếm một quyền, không ngừng va chạm vào nhau, bùng phát từng trận tiếng nổ lớn, người không biết có lẽ sẽ tưởng ở đó xảy ra vụ nổ.

Vừa giao thủ, Khổng Vân Bằng liền cảm nhận rõ ràng thực lực của Lý Nhiên đã tiến thêm một bước so với trước, kiếm thuật sắc bén vốn có, nay càng thêm sắc bén.

Ba đại công pháp của Tinh Tông, Sương Nguyệt Tông, Đan Tông được Khổng Vân Bằng phát huy đến cực hạn, giữ lại ưu điểm, bỏ đi khuyết điểm, khiến kỹ năng chiến đấu của bản thân đạt được đột phá lớn có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Thêm vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tất cả đều khiến thực lực của Khổng Vân Bằng tiến thêm một bước.

Lý Nhiên đã tiến bộ, nhưng rõ ràng Khổng Vân Bằng tiến bộ còn lớn hơn một chút!

Sau mấy lần giao đấu kịch liệt, Lý Nhiên liền rơi vào thế hạ phong, mọi người nhìn thấy đều kinh ngạc vô cùng.Lần đầu tiên Lý Nhiên và Khổng Vân Bằng giao thủ, Lý Nhiên chiếm ưu thế, Khổng Vân Bằng ở thế hạ phong.

Nhưng đến lần giao thủ thứ hai này, thì lại ngược lại, Khổng Vân Bằng lại chiếm ưu thế.

Càng chiến đấu, Lý Nhiên càng kinh hãi.

Từ lúc nào, khoảng cách với Khổng Vân Bằng đã lớn đến vậy?

Khoảng cách đó, thật sự lớn như vực sâu vậy!

Đột nhiên, một tiếng hét lớn, kéo Lý Nhiên từ trong dòng suy nghĩ

trở về hiện thực. "Cực Đạo Tinh Lưu Quyền!" Nắm đấm của Khổng Vân Bằng dường như ẩn chứa sức mạnh tinh thần cường đại, uy lực kinh nhân, có thể phá hủy mọi vật.

Đồng tử Lý Nhiên nhanh chóng co lại, không kịp né tránh, trực tiếp cứng rắn đỡ lấy chiêu đó.

Oanh!

Dưới một tiếng nổ lớn, chỉ thấy Lý Nhiên khóe miệng chảy máu, lại bị đánh bay ra xa mấy chục mét.

Lý Nhiên kịp thời ổn định thân hình, không vì thế mà ngã xuống đất.

Toàn trường chấn động.

Mọi người kinh ngạc vô cùng.

Thiên tài mạnh nhất Đạo Huyền Tông, dưới tay Khổng Vân Bằng lại không có chút sức chống đỡ nào? "Thực lực thật quá khoa trương!

Nếu là ta, e rằng không cần mấy chiêu, ta đã ngã xuống rồi." "Thật đáng tiếc, nếu người này là người của Đạo Huyền Tông chúng ta, thì tốt biết bao." "Nếu Lý Nhiên lần này thua, ta cũng sẽ không ngạc nhiên, bởi vì trong mắt ta, đó là một chuyện bình thường.

Ai bảo Khổng Vân Bằng lại mạnh mẽ đến vậy chứ." Mọi người bàn luận.

Ngay cả Tông chủ và các cao tầng khác, cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Mặc dù trong lòng đã có dự liệu, nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, họ không nhịn được kinh hãi.

Tông chủ lại nhíu mày, thầm nghĩ trong lòng: "Kỳ lạ, Khổng Vân Bằng chẳng lẽ đang ẩn giấu thực lực sao?

Nếu không, với thực lực, đáng lẽ có thể dễ dàng đánh bại Lý Nhiên mới phải.

Dù sao, y đã từng một mình đánh bại Thôn Thiên Hắc Long." Bao gồm cả Tông chủ Đạo Huyền Tông, có người đều không biết, trận chiến đó thực tế Khổng Vân Bằng đã phải trả một cái giá cực lớn, mới có thể làm được một chút.

Ánh mắt Lý Nhiên sắc bén như đao kiếm, chăm chú nhìn Khổng Vân Bằng, nói: "Khổng Vân Bằng, không thể không thừa nhận, thực lực của ngươi mạnh hơn trước rất nhiều!

Hiện tại ta, hoàn toàn không phải đối thủ của ngươi." Khổng Vân Bằng cười ha ha nói: "Vậy sao, ngươi muốn đầu hàng à?" Lý Nhiên lắc đầu, nói: "Không, ta tuyệt đối sẽ không đầu hàng." Ngay sau đó, Lý Nhiên ra tay, quyết tâm tử chiến đến cùng, dùng chiêu lợi hại nhất của mình.

Một chiêu, là một loại chiêu kiếm hoàn toàn mới được nghiên cứu ra sau khi tập hợp toàn bộ công pháp của Đạo Huyền Tông! "Đạo Huyền Nhất Kiếm!" Kiếm mạnh nhất vung ra, kiếm khí vung ra như một tia chớp đen, nơi nó đi qua, không khí phát ra âm thanh khó chịu đựng được.

Tuy nhiên, đối mặt với một kiếm mạnh mẽ như vậy.

Chương 442

Khổng Vân Bằng lại thần sắc bình tĩnh, không né cũng không tránh, lại trực diện nghênh đón, dùng nhục thân đỡ lấy luồng kiếm khí cường đại đó.

Oanh oanh oanh oanh...

Sau đó, một cảnh tượng kinh người xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Cùng với từng trận khói bụi tan đi, một thân ảnh từ từ hiện ra.

Trên người Khổng Vân Bằng lại không có một vết thương nào, cả người vẫn hăng hái như vậy, dường như một chiêu kiếm đó đối với y, căn bản không có nửa điểm tác dụng.

Cảnh tượng trước mắt này, kinh ngạc đến mức nào.

Không chỉ đệ tử Đạo Huyền Tông.

Trưởng lão, Tông chủ.

Hay là đương sự, Lý Nhiên.

Không ai là không kinh ngạc.

Chuyện gì vậy?

Một đòn mạnh mẽ như vậy, không chỉ không thể thuận lợi đánh bại Khổng Vân Bằng.

Ngay cả nửa điểm vết thương cũng không gây ra được sao?

Thật là một chuyện đáng sợ biết bao!

Sau một hồi yên tĩnh rất lâu, các đệ tử trên khán đài phát ra từng trận tiếng kinh thán.

Ngay cả các trưởng lão cũng không khỏi thốt lên cảm thán.

Toàn bộ mọi người, đều đang ca ngợi thực lực của Khổng Vân Bằng!

Lý Nhiên để sử dụng chiêu này, đã dùng cạn toàn bộ thể lực, lúc này trong cơ thể y không còn chút sức lực nào nữa. "Ta nhận thua." Sau khi nói xong câu này, Lý Nhiên như một quả bóng xì hơi vậy.

Cảnh tượng trước mắt, thật sự quá đỗi chấn động.

Bất kể là đệ tử, trưởng lão, tông chủ của Đạo Huyền Tông, hay thậm chí là Lý Nhiên, người trong cuộc, không ai là không kinh hãi.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Một đòn mạnh mẽ như thế, không những không thể đánh ngã Khổng Vân Bằng, mà ngay cả một chút vết thương cũng không có sao?

Thật là một chuyện đáng sợ đến mức nào!Sau một hồi im lặng, các đệ tử trên khán đài đã phát ra những tiếng kinh ngạc liên hồi.

Ngay cả các trưởng lão cũng không tránh khỏi thở dài cảm thán.

Tất cả mọi người đều đang tán thán thực lực của Khổng Vân Bằng!Lý Nhiên vì thi triển một chiêu vừa rồi đã dùng hết toàn bộ thể lực, lúc này trong cơ thể y không còn chút sức lực nào. "Ta nhận thua."Sau khi nói xong câu đó, Lý Nhiên như một quả bóng xì hơi vậy.

Lý Nhiên, thật sự đã tâm phục khẩu phục!Trong suốt một thời gian dài, y vẫn luôn cho rằng mình có thể đánh thắng đối phương.

Ngay cả sau khi thấy đối phương đánh bại Thôn Thiên Hắc Long, y cũng cảm thấy mình và đối phương ở cùng một đẳng cấp, cho rằng mình cũng có thể dựa vào thiên phú của loài người để đuổi kịp thực lực của đối phương.Nhưng không, tất cả đều là vọng tưởng của y.

Khoảng cách giữa y và Khổng Vân Bằng thật sự quá lớn, bất kể là sức mạnh, tốc độ, hay thiên phú, y đều bị nghiền ép hoàn toàn.

Hai người căn bản không thuộc cùng một thế giới.Đạo Huyền Tông Tông chủ hiểu rõ tính khí của đồ đệ mình, cũng biết đồ đệ mình đang nghĩ gì, không khỏi nở nụ cười khổ, đi đến bên cạnh Lý Nhiên, an ủi một tiếng: "Đừng nản chí."Bốn chữ ngắn ngủi, nhưng lại chứa đựng đầy sự ấm áp, trong lòng Lý Nhiên có một dòng nước ấm chảy qua, y gật đầu thật mạnh, trong lòng thề rằng từ hôm nay trở đi sẽ dốc sức tu luyện gấp bội, hy vọng một ngày nào đó có thể đánh bại Khổng Vân Bằng!Đạo Huyền Tông Tông chủ nhìn Khổng Vân Bằng, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng, nói: "Khổng Vân Bằng tiểu huynh đệ, chúc mừng ngươi đã chiến thắng Lý Nhiên, giành được hạng nhất của cuộc đại tỷ thí này."Khổng Vân Bằng ôm quyền nói: "Đa tạ."Tông chủ lại nói: "Ngươi không chỉ nhận được lượng lớn hoàng kim, mà còn có thể ở trong Tàng Thư Các của Đạo Huyền Tông một tháng.

Tuy nhiên, không được tiết lộ công pháp của bổn tông cho người thứ hai, có thể chứ?"Đối với điều này, Khổng Vân Bằng không hề bất ngờ, lập tức đồng ý.Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Đạo Huyền Tông Tông chủ, Khổng Vân Bằng đã đến Tàng Thư Các của Đạo Huyền Tông.Không thể không nói, thân là thế lực mạnh nhất trong Tứ Đại Tông Môn, Tàng Thư Các chứa đựng công pháp của bổn tông cũng lớn hơn các tông môn khác.Bất kể Sương Nguyệt Tông, Tinh Tông hay Đan Tông, số lượng công pháp trong Tàng Thư Các của họ, dù thế nào cũng không thể sánh bằng Tàng Thư Các của Đạo Huyền Tông.Khổng Vân Bằng vừa bước vào một bước, liền cảm thấy một luồng khí sách hương, thật mê hoặc.Nhìn lướt qua, toàn bộ đều là công pháp bí tịch!Khổng Vân Bằng suýt chút nữa đã chảy nước miếng.Nhiều công pháp bí tịch như vậy, nếu có thể đọc hết, chắc chắn sẽ mang lại sự đề thăng to lớn cho ta.Nghĩ vậy, Khổng Vân

Bằng cũng không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu lật từng quyển sách, yên lặng quan sát.Rất nhanh, Khổng Vân Bằng tiến vào một trạng thái lĩnh ngộ đặc biệt, trong mắt y dường như chỉ còn lại những quyển sách trước mặt, không còn hứng thú với bất cứ điều gì khác.Trên thực tế, trong Tàng Thư Các còn có một sự tồn tại khác.Người đó, chính là Thái Thượng Trưởng Lão của Đạo Huyền Tông.Lúc này, Thái Thượng Trưởng Lão của Đạo Huyền Tông đang âm thầm quan sát Khổng Vân Bằng.

Chương 443

"Tiểu tử này, đã tiến vào trạng thái lĩnh ngộ trong truyền thuyết sao?" "Xem ra không phải người của Đạo Huyền Tông, không phải tên tiểu tử Lý Nhiên kia, làm sao có thể là Khổng Vân Bằng!"Đối với Khổng Vân Bằng, Thái Thượng Trưởng Lão cũng biết một vài chuyện về tiểu tử này.

Hắn đột nhiên xuất thế, đánh bại Tứ Đại Thiên Kiêu, hơn nữa còn lập được công lao hiển hách trong trận chiến Hồng Liên Sơn sau đó, góp phần quyết định thắng lợi của trận đại chiến.Không nghi ngờ gì nữa, một nhân tài như vậy dù đặt ở đâu cũng là sự tồn tại vạn người có một.Nhưng, ngoài những thành tích kinh người của Khổng Vân Bằng đã thu hút sự chú ý đặc biệt của Thái Thượng Trưởng Lão, còn có một chuyện khiến lão cảm thấy vô cùng khó tin.Khổng Vân Bằng, là đồ đệ của Vân Cực Chân Nhân?Có một chuyện, ngay cả Đạo Huyền Tông Tông chủ cũng không biết, Thái Thượng Trưởng Lão thật ra là bạn tốt của Vân Cực Chân Nhân.Vì vậy, Thái Thượng Trưởng Lão cảm thấy kinh ngạc, Vân Cực Chân Nhân có đồ đệ lợi hại như vậy, chưa từng nói với lão!Đột nhiên.Khổng Vân Bằng thu hồi sách lại, yên lặng nhìn về một nơi nào đó. "Tiền bối, có việc tìm tại hạ sao?"Nghe vậy, Thái Thượng Trưởng Lão cười khổ một tiếng, biết mình đã bị phát hiện, liền bước ra khỏi chỗ ẩn nấp, tự giới thiệu: "Lão phu không có ác ý, lão phu là hảo hữu của sư phụ ngươi, cũng là Thái Thượng Trưởng Lão của Đạo Huyền Tông."Biết đối phương là bạn của sư phụ, địch ý trong mắt Khổng Vân Bằng lập tức biến mất, y ôm quyền nói: "Thì ra là hảo hữu của sư phụ.

Không biết tiền bối vẫn luôn quan sát tại hạ, có phải tại hạ đã làm gì sai chăng?"Thái Thượng Trưởng Lão liên tục xua tay, nói: "Không

không không, lão phu chỉ vì hiếu kỳ nên mới luôn chú ý đến ngươi."Khổng Vân Bằng bỗng nhiên hiểu ra.Một lúc sau, Thái Thượng Trưởng Lão lại cười nói: "Là đồ đệ của Vân Cực Chân Nhân, ta đương nhiên phải đề bạt ngươi.

Nếu có bất kỳ nghi vấn nào trong tu luyện, cứ việc hỏi ta."Khổng Vân Bằng đang chờ lời nói của Thái Thượng Trưởng Lão, trong số công pháp của Đạo Huyền Tông ở đây, có mấy chú giải y không thể lý giải, đang nghĩ cách nào để hiểu thông.

Nay Thái Thượng Trưởng Lão xuất hiện, ngược lại đã giúp y giải đáp nghi hoặc.Có Thái Thượng Trưởng Lão giúp giải đáp nghi hoặc, Khổng Vân Bằng càng nhanh chóng nắm giữ công pháp của Đạo Huyền Tông.

Trong vòng năm ngày ngắn ngủi, y đã nắm giữ toàn bộ công pháp của Đạo Huyền Tông.Ngay cả kiếm pháp lợi hại nhất của Đạo Huyền Tông, Khổng Vân Bằng cũng đã nắm giữ gần hết, thậm chí, giờ đây y có thể dễ dàng thi triển Đạo Huyền Nhất Kiếm mà Lý Nhiên đã dùng trước đó.Khổng Vân Bằng vẫn điềm tĩnh như thường, nhưng Thái Thượng Trưởng Lão, người đã chứng kiến sự tiến bộ của Khổng Vân Bằng, thì thật sự không thể nào điềm tĩnh được.

Lão cảm thấy trái tim mình như treo lơ lửng trên không trung, vô cùng chấn động.Tiểu tử này, thật sự là thiên tài ưu tú nhất lão từng thấy trong đời.Không có ai sánh bằng!Có thể trong thời gian ngắn như vậy, nắm giữ toàn bộ công pháp của Đạo Huyền Tông.Thiên phú này, dù có một trăm người cũng không thể làm được điều đó.Nghĩ vậy, lòng yêu tài của Thái Thượng Trưởng Lão càng thêm nồng đậm, lão nói: "Đúng rồi, Khổng Vân Bằng tiểu huynh đệ, ngươi có nguyện ý bái nhập Đạo Huyền Tông của lão phu không?

Lão phu có thể đảm bảo sau này ngươi chắc chắn sẽ trở thành

Tông chủ!"Một sự dụ hoặc như vậy, nếu là người khác, đã sớm không chống đỡ nổi mà trực tiếp đồng ý rồi.Đó chính là vị trí Tông chủ Đạo Huyền Tông, vạn người đứng trên!Nhưng ánh mắt của Khổng Vân Bằng sẽ không bao giờ dừng lại ở vị trí của Tứ Tông.

Mục tiêu của y là trở thành tiên nhân, lấy lại sức mạnh yêu thân ngày trước, tiện thể nhận được sự công nhận của Hoàng Thiên.Khổng Vân Bằng cũng không trực tiếp từ chối, y uyển chuyển nói: "Đa tạ Thái Thượng Trưởng Lão thịnh tình mời, nhưng tại hạ tạm thời không có ý đó.

Chủ yếu là muốn du ngoạn bốn phương, trở nên mạnh mẽ hơn."Thấy Khổng Vân Bằng từ chối, Thái Thượng Trưởng Lão cũng không xấu hổ mà nổi giận, ngược lại còn cảm thấy điều đó là lẽ đương nhiên.Một thiên tài tuyệt thế như vậy, Đạo Huyền Tông dù sao cũng quá nhỏ, không thể dung nạp được cũng là chuyện bình thường.Thái Thượng Trưởng Lão chỉ có thể thở dài tiếc nuối một tiếng, rồi lại nói: "Với tiềm lực của ngươi, ở trong Thánh Địa cũng sẽ có địa vị lớn."Thánh Địa là một cái tên mà Khổng Vân Bằng chưa từng nghe đến, ngay lập tức thu hút sự chú ý của y.Trong thế giới kiếp trước của y, Thánh Địa thường chỉ những nơi của những người tu luyện mạnh mẽ, được gọi là Thánh Địa của các tu luyện giả.Chẳng lẽ, ở thế giới nhỏ bé này, cũng có Thánh Địa tồn tại?Nghĩ vậy, ánh mắt Khổng Vân Bằng không khỏi nóng rực.

Nếu chuyện này là thật, nó sẽ có ảnh hưởng lớn đến kế hoạch tiếp theo của y.Khổng Vân Bằng vội vàng hỏi: "Tiền bối, Thánh Địa?"Thái Thượng Trưởng Lão nhìn Khổng Vân Bằng một cái, có chút tò mò hỏi: "Ngươi, không có ai nói cho ngươi biết về Thánh Địa sao?"Khổng Vân Bằng lắc đầu.Thái Thượng Trưởng Lão gãi đầu, sau đó mới hiểu ra.

Chuyện về Thánh Địa, chỉ có Tứ Đại Tông chủ và một số tu luyện

giả lớn tuổi mới biết, cho nên việc Khổng Vân Bằng bây giờ không biết chuyện về Thánh Địa, kỳ thực cũng là một chuyện bình thường.Vân Cực Chân Nhân, cũng là một trong những người biết chuyện.Thái Thượng Trưởng Lão đầu tiên sắp xếp lại suy nghĩ một lúc, sau đó lại mở miệng nói: "Vậy thì phải nghe cho kỹ đây.

Ở thế giới này, có bốn Đại Thánh Địa tồn tại.

Bốn Đại Thánh Địa đều là thiên đường của các tu luyện giả, mỗi một tu luyện giả đều khao khát tu luyện trong Thánh Địa, lão phu cũng không ngoại lệ.""Thật đáng tiếc, lão phu hiện tại cũng chỉ biết có bốn Đại Thánh Địa tồn tại, căn bản không biết vị trí của chúng, ngay cả tên của bốn Đại Thánh Địa, lão phu cũng không hay.

Nhưng có một điều lão phu có thể nói cho ngươi biết, bốn Đại Thánh Địa chính là thiên đường!

Nếu ngươi muốn trở nên mạnh mẽ hơn, vậy nhất định phải đến bốn Đại Thánh Địa."Không nghi ngờ gì nữa, những lời của Thái Thượng Trưởng Lão đã đánh sâu vào linh hồn của Khổng Vân Bằng.Khổng Vân Bằng thầm than trong lòng.Thế giới này, quả nhiên không hề đơn giản!Ngoài Tứ Tông ra, còn có bốn Đại Thánh Địa tồn tại.E rằng, những yêu quái mạnh mẽ như Thôn Thiên Hắc Long cũng không ít.Nghĩ vậy, Khổng Vân Bằng nhiệt huyết sôi trào.

Sẽ có một ngày, y sẽ đến đó, đến bốn Đại Thánh Địa để xem thử, xem chúng có bản lĩnh lớn đến mức nào mà được người ta xưng là Thánh Địa.Khổng Vân Bằng ôm quyền nói: "Đa tạ lão tiền bối đã cáo tri."Thái Thượng Trưởng Lão cười nói: "Lão phu thích nhất là đề bạt hậu bối.

Đúng rồi, ngươi thật sự không muốn bái nhập Đạo Huyền Tông của lão phu sao?

Không suy nghĩ lại sao?

Ngay cả làm một đệ tử treo tên cũng tốt mà."Khổng Vân Bằng đương nhiên từ chối, và dùng lời lẽ như trước.Trong sự bất đắc dĩ, Thái Thượng Trưởng Lão cũng đành từ bỏ ý định của mình, không còn miễn cưỡng Khổng Vân Bằng nữa.Cuối cùng, sau khi Khổng Vân Bằng nói chuyện nhiệt tình với Thái Thượng Trưởng Lão một số chuyện, y liền rời khỏi Tàng Thư Các, trước tiên trở về trạch viện ở Cô Nguyệt Thành.Không lâu sau khi Khổng Vân Bằng rời đi, Đạo Huyền Tông Tông chủ một mình đến Tàng Thư Các.Thái Thượng Trưởng Lão nhìn Tông chủ một cái, nói: "Tìm Khổng Vân Bằng sao?

Hắn đã đi rồi."Tông chủ kinh ngạc vô cùng, nói: "Mới ở có năm ngày, đã nhanh vậy nắm giữ toàn bộ công pháp Tàng Thư Các rồi sao?"Sau đó, Thái Thượng Trưởng Lão nói một cách sâu sắc: "Đúng vậy, tiểu tử này đã dùng năm ngày để nắm giữ toàn bộ công pháp Tàng Thư Các.

Loại thiên phú này, ta thật khó mà tưởng tượng được."Tông chủ thở dài một tiếng thật dài, lại một lần nữa cảm thấy tiếc nuối, nói: "Đáng tiếc thay, nếu một thiên tài như vậy là người của Đạo Huyền Tông ta thì tốt biết mấy.

Nhưng mà, chuyện như vậy cũng không thể cưỡng cầu, một thiên tài tuyệt thế như Khổng Vân Bằng, e rằng cũng chỉ có Thiên Kiếm Thánh Địa mới có thể dung nạp hắn mà thôi."Đề cập đến Thiên Kiếm Thánh Địa, sắc mặt Thái Thượng Trưởng Lão có chút kỳ quái, nói: "Ai, nếu Khổng Vân Bằng là đệ tử của Đạo Huyền Tông ta, ta nhất định có thể dựa vào hắn, để tông môn được nhận tổ quy tông."Tông chủ cười nói: "Thật ra, Lý Nhiên cũng không tệ, bồi dưỡng tốt một chút, lại là một viên ngọc quý.

Mặc dù không thể sánh bằng Khổng Vân Bằng, nhưng y cũng có tiềm lực gia nhập Thiên Kiếm Thánh Địa."Thái Thượng Trưởng Lão há hốc mồm, dường như muốn nói gì đó, nhưng sau đó lại không nói

ra, nuốt ngược những lời vốn định nói trở lại.Trên đường đi, Khổng Vân Bằng cũng không khỏi có chút tò mò.

Trải qua mấy ngày nay, tình hình của Lý Nguyệt Như và Khổng Tuyên thế nào rồi?

Thực lực của hai người có được đề thăng không?Cùng lúc đó.Ở phía Hồng Liên Sơn, đã xảy ra biến cố lớn.Một con cự lang toàn thân mọc đầy vảy đen, đang há to mồm, nuốt chửng từng thi thể yêu quái đã chết.Sau khi kết thúc trận chiến ở Hồng Liên Sơn, ở đó còn sót lại không ít thi thể yêu quái, số lượng vô cùng lớn, Tứ Tông không thể trong thời gian ngắn dọn dẹp xong, để Hồng Liên Sơn khôi phục cảnh đẹp như xưa.Những thi thể la liệt khắp nơi, đối với loài người chỉ là dược liệu quý báu.Nhưng đối với con cự lang đen kia, lại không phải chuyện như vậy. "Ha ha ha!" "Tốt!

Tốt!

Thực lực của ta lại tiến thêm một bước!"Con cự lang đen đó, chính là Cô Thiên Thương Lang!Nếu để người của Tứ Tông một lần nữa nhìn thấy Cô Thiên Thương Lang, chắc chắn sẽ kinh ngạc trước sự thay đổi hiện tại của nó.Không gì khác, bởi vì thân hình Cô Thiên Thương Lang hiện tại đã to lớn hơn mấy vòng, thân thể vốn đã khổng lồ nay càng thêm đáng sợ, yêu khí trên người hắn cũng nồng đậm hơn rất nhiều.Có một điều, yêu quái ở Hồng Liên Sơn không biết.

Kỳ thực Cô Thiên Thương Lang có một loại năng lực đặc biệt là có thể thôn phệ thi thể của đồng loại yêu quái để cường tráng bản thân.

Những thi thể yêu quái mạnh mẽ như Thôn Thiên Hắc Long, đương nhiên trở thành mục tiêu của nó, trở thành thức ăn của nó.Trong một tháng qua, thông qua việc thôn phệ không ít thi thể đồng loại, thực lực của Cô Thiên Thương Lang đã được đề thăng rõ rệt

bằng mắt thường.

Chương 444

Hiện tại nó tự tin rằng, nếu đối đầu với Tứ Đại Tông chủ, nó cũng có đủ tự tin để đánh bại.Đừng nói là Tứ Đại Tông chủ, ngay cả nếu Thôn Thiên Hắc Long tên kia còn sống, Cô Thiên Thương Lang cũng cảm thấy mình có thể ngang sức ngang tài với nó, không phân trên dưới.Lúc này, Cô Thiên Thương Lang nghĩ đến Khổng Vân Bằng, kẻ đã từng đại khai sát giới ở đây.Trận chiến ngày hôm đó, Cô Thiên Thương Lang cũng đã tận mắt chứng kiến.

Khổng Vân Bằng lúc đó thật sự vô cùng mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức hiện tại nó vẫn không thể nào quên được.Mặc dù hiện tại, nó kiêu ngạo đến mức nào đi nữa.Nó cũng không dám nói rằng hiện tại đối đầu với Khổng Vân Bằng lúc đó, có thể chắc chắn thắng lợi, chỉ có thể nói là có một phần sức lực để chiến đấu. "Ta nhất định phải thôn phệ nhiều thi thể yêu quái hơn nữa, để cường tráng bản thân."Vì lo sợ những nguy hiểm tiềm tàng chưa biết, Cô Thiên Thương Lang như phát điên, tốc độ thôn phệ càng nhanh hơn.Lúc này, Cô Thiên Thương Lang gặp phải các đệ tử của Tứ Tông đang tuần tra.Tương tự, các đệ tử Tứ Tông cũng nhìn thấy Cô Thiên Thương Lang, hắn liền nhận ra, con sói đen trước mắt này, chính là Cô Thiên Thương Lang lừng danh. "Cô Thiên Thương Lang?

Sao lại xuất hiện ở đây!" "Tiêu rồi, mọi chuyện rắc rối rồi." "Với thực lực của mấy người chúng ta, dù có liên thủ cũng không thể là đối thủ của con yêu thú này."Mấy đệ tử Tứ Tông nhanh chóng đạt được sự đồng thuận, với tốc độ nhanh nhất, muốn chạy thoát khỏi nơi này.Nhưng, Cô Thiên Thương Lang làm sao có thể để mấy con mồi yên ổn rời đi chứ? "Chạy?

Ngươi định chạy đi đâu!"Phốc xuy!Phốc xuy!Không lâu sau, các

đệ tử Tứ Tông chưa chạy được ngoài trăm mét, đã trực tiếp bị Cô Thiên Thương Lang nuốt vào bụng.Trong mắt Cô Thiên Thương Lang lóe lên hàn quang, thầm nghĩ trong lòng. "Khổng Vân Bằng thì sao?" "Loài người, mãi mãi không phải đối thủ của yêu quái ta!

Ta sắp chứng minh điều đó."Trong Cô Nguyệt Thành.Từ xa, Khổng Vân Bằng đã thấy Lý Nguyệt Như và Khổng Tuyên.Một tháng không gặp, y có thể rõ ràng cảm nhận được hai người bạn đã có sự đề thăng lớn, khí thế trên người họ càng mạnh mẽ hơn.Lý Nguyệt Như vốn thích vui chơi, cũng đã chăm chỉ học hỏi Bạch Vân Chân Nhân, học được không ít công pháp của Sương Nguyệt Tông, đồng thời vận dụng vào kiếm thuật của bản thân, tạo ra một loại Sương Nguyệt Kiếm Pháp.Khi nhắc đến Lý Nguyệt Như, Bạch Vân Chân Nhân cũng không nhịn được mà tán thán, lại là một người có tư chất thiên kiêu.Trên thực tế, thiên phú của Lý Nguyệt Như vốn không hề yếu, chỉ là ánh hào quang của Khổng Vân Bằng quá chói mắt, nên mới che lấp đi Lý Nguyệt Như.Nhưng điều khiến Khổng Vân Bằng không ngờ tới là, lão ca Khổng Tuyên của y, lại có sự thay đổi lớn đến vậy!Trong phòng, hai huynh đệ đang trò chuyện. "Lão ca, thực lực của huynh...

đã đề thăng nhiều như vậy sao?"Khổng Vân Bằng dụi mắt, cảm thấy vô cùng kinh ngạc. "A a." Khổng Tuyên chỉ cười a a, không nói nhiều.Lúc này, Khổng Vân Bằng mới bỗng nhiên nhận ra, lão ca y cũng không phải đèn cạn dầu a, là Thượng Cổ Đại Yêu, là Khổng Tuyên mà!

Hơn nữa, ở kiếp trước, thực lực của lão ca còn mạnh hơn y một chút!Ngay cả khi bị tụt hậu một thời gian dài như vậy, thực lực của Khổng Tuyên đã có thể chống lại trưởng lão.

Nếu cho lão ca thêm một khoảng thời gian nữa, chẳng phải có thể đánh bại Tứ Đại Tông chủ sao?Khổng Vân Bằng càng nghĩ càng kinh ngạc, nói: "Trời ạ, sẽ không phải một thời gian nữa, huynh có thể

hoàn toàn vượt qua ta rồi chứ?"Khổng Tuyên uống một ngụm trà, chậm rãi nói: "Cũng không chừng."Lúc này, Lý Nguyệt Như và Bạch Vân Chân Nhân đã đến.Rất nhanh, hai người bị sự thay đổi lớn của huynh đệ Khổng gia làm cho kinh ngạc.Đặc biệt là Lý Nguyệt Như, bộ dáng như bị sét đánh.Lý Nguyệt Như suýt chút nữa tức chết, chỉ vào huynh đệ Khổng gia, hồi lâu không nói nên lời.Nàng cứ tưởng mình đã đuổi kịp Khổng Vân Bằng, kết quả không ngờ rằng, trong khi mình tiến bộ, huynh đệ Khổng gia cũng có sự tiến bộ, mà là sự tiến bộ khổng lồ.Điều đáng sợ hơn nữa là, Khổng Tuyên, người vốn có thực lực yếu hơn nàng, giờ đây lại tỏa ra một luồng khí thế sắc bén hơn nàng!Bạch Vân Chân Nhân cũng có thể rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi lớn của huynh đệ Khổng gia, một lão già đã sống hơn bảy mươi năm, lúc này lại một lần nữa bị chấn động.Bạch Vân Chân Nhân bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.Lý Nguyệt Như cũng vậy, huynh đệ Khổng gia cũng vậy.Ba người, đều là thiên tài trong số các thiên tài! Lão bằng hữu Vân Cực Chân Nhân kia, rốt cuộc có phúc khí lớn đến mức nào, mà có thể thu nhận ba đại thiên tài như vậy?Bạch Vân Chân Nhân nhìn ba đại thiên tài một lúc lâu, ngay cả nửa lời cũng không nói ra, nội tâm chấn động đến cực điểm.Sau một lúc lâu, Bạch Vân Chân Nhân mới hoàn hồn, vẻ mặt khó tin, nói: "Thiên phú của ba người, còn đáng sợ hơn rất nhiều so với những gì ta tưởng tượng."Một câu nói, thật lòng từ tận đáy lòng.Bạch Vân Chân Nhân còn nhớ rõ, lúc đầu khi gặp ba người trước mắt, thực lực của họ đều không bằng lão.Nhưng hiện tại, mỗi người đều có thực lực mạnh mẽ, một phần thực lực như vậy dù đặt ở bất kỳ tông môn nào trong Tứ Tông, cũng đủ để được xưng là thiên kiêu.Sau đó, Bạch Vân Chân Nhân chuyển đề tài, nói: "Nhưng mà, dù lợi hại đến mấy, cũng không thể là đối thủ của ta.

Nếu muốn khiêu chiến ta, ít nhất phải tu luyện thêm mười năm nữa."Bạch Vân Chân Nhân dường như nhớ ra điều gì, lại bổ sung thêm một câu: "Đương nhiên, trừ Khổng Vân Bằng ra."Ý trong lời nói

là, Lý Nguyệt Như và Khổng Tuyên đều không phải đối thủ của lão.Lời vừa nói ra, Lý Nguyệt Như thì không cảm thấy có vấn đề, nhưng Khổng Tuyên lại không nghĩ vậy.Khổng Tuyên bây giờ đâu còn là Khổng Tuyên trước kia nữa?Nếu là Khổng Tuyên kia, e rằng đã sớm đồng tình với lời nói đó.Nhưng hiện tại, đã rất khác biệt.Khổng Tuyên khoanh tay, thản nhiên nói: "Hừm?

Ta không nghĩ vậy."Lời này vừa nói ra, Bạch Vân Chân Nhân kinh ngạc đến ngây người, thậm chí nghi ngờ tai mình có vấn đề, nếu không thì sao lại nghe thấy những lời ngông cuồng như vậy chứ?Lý Nguyệt Như ở một bên cũng có chút kinh ngạc, nàng càng ngày càng cảm thấy Khổng Tuyên khác biệt so với trước, một sự khác biệt về khí chất.Tuy nhiên, đối với tất cả những điều này, Khổng Vân Bằng lại không hề tỏ ra chút ngạc nhiên nào.Khổng Vân Bằng khóe miệng khẽ nhếch lên, biết rằng sắp có trò hay để xem rồi.Bạch Vân Chân Nhân lúc này dường như mới thực sự nhận ra Khổng Tuyên, trợn to hai mắt nói: "Ý của ngươi là, muốn khiêu chiến ta?"Khổng Tuyên gật đầu thật mạnh, nói: "Ông nghĩ vậy cũng được.

Ta không nghĩ rằng, ta không phải là đối thủ của ông."Nghe lời đó, Bạch Vân Chân Nhân lập tức tức đến mức phải hít mấy hơi khí lạnh, nói: "Được lắm, vậy lát nữa hai chúng ta hãy đối quyết một phen thật tốt, thế nào?"Khổng Tuyên nhún vai, đồng ý.Ngay sau đó, mọi người liền đi ra ngoài thành.Tại một bãi đất trống, Bạch Vân Chân Nhân khí thế ngất trời đối đầu với Khổng Tuyên, cả hai đều đầy tự tin, đều cho rằng mình sẽ chiến thắng đối phương.Lý Nguyệt Như trợn tròn mắt, nói: "Khổng Vân Bằng, ngươi nghĩ tiểu đệ sẽ thắng sao?"Khổng Vân Bằng hắc hắc cười một tiếng, nói: "Sẽ thắng, dưới ưu thế tuyệt đối, hắn sẽ thắng!"Nghe vậy, đôi mắt của Lý Nguyệt Như trừng lớn hơn nữa, nàng đang chứng kiến một điều tưởng chừng không thể.Bạch Vân Chân Nhân dù sao cũng là một trưởng lão, đã tu luyện hơn sáu

mươi năm, được huấn luyện chính thống, thực lực cao cường.Còn Khổng Tuyên thì sao?

Mới hơn hai mươi tuổi!Hai bên so sánh, căn bản không có tính khả thi.Vừa nhìn là biết, Bạch Vân Chân Nhân sẽ giành được ưu thế lớn, đánh bại Khổng Tuyên.Nhưng điều Lý Nguyệt Như không biết là, Khổng Tuyên không phải người bình thường, giống như Khổng Vân Bằng, linh hồn của y cũng không phải người của thế giới này.Bạch Vân Chân Nhân cười ha ha nói: "Tên tiểu tử thối này, nếu bây giờ ngươi rút lời lại, ta có thể tha cho ngươi một trận đòn."Khổng Tuyên nghiêm nghị nói: "Người sắp bị đánh, không phải ta, mà là ông."Bạch Vân Chân Nhân đầu tiên sững sờ, sau đó không nhịn được lắc đầu cười, nói. "Tên tiểu tử thối này, ngươi thật sự nghĩ mình lợi hại đến mức nào sao!

Để ta xem lát nữa ta sẽ thu thập ngươi thế nào."Lời vừa dứt trong khoảnh khắc đó.Bạch Vân Chân Nhân ra tay trước, một chưởng đánh ra, ẩn chứa hàn khí kinh người, không khí nơi nó đi qua như muốn đóng băng.Chiêu chưởng này, là công pháp nổi danh của Sương Nguyệt Tông, tên là Tuyết Phong Chưởng, không chỉ có lực đạo mạnh mẽ, mà còn có thể trong thời gian ngắn đóng băng cơ thể đối thủ, khiến cơ thể đối thủ bắt đầu xuất hiện vấn đề.Khổng Tuyên cũng động thủ, hai nắm đấm được bao bọc bởi một luồng kim quang thuần khiết, từng đợt nhiệt lực nóng rực tỏa ra.Một chưởng một quyền, va chạm kịch liệt.Ầm!Cùng lúc dư ba chấn động lan tỏa, thân ảnh hai người đồng thời lùi lại.Trong mắt Bạch Vân Chân Nhân tràn đầy vẻ kinh ngạc, lão nhìn lòng bàn tay mình, có vết cháy xém.Cú đánh vừa rồi, không những không chiếm được tiện nghi, mà ngược lại mình lại bị thương sao?Nếu không phải do chính lão tự mình trải qua, e rằng đánh chết lão cũng không dám tin chuyện như vậy là thật.Trong lúc Bạch Vân Chân Nhân đang chìm trong kinh ngạc, Khổng Tuyên lại

một lần nữa ra tay, với thế tấn công nhanh như chớp, một quyền giáng xuống tay Bạch Vân Chân Nhân.A!Một tiếng kêu thảm thiết, Bạch Vân Chân Nhân trực tiếp bay ra ngoài, ngã mạnh xuống đất, toàn thân dính đầy bùn đất.Bạch Vân Chân Nhân, bại rồi!Bị nghiền ép!Lý Nguyệt Như ở xa kinh ngạc đến ngây người, tất cả những gì trước mắt đã làm đảo lộn tam quan của nàng.

Chuyện gì vậy?Mọi chuyện, sao lại biến thành như vậy?Bạch Vân Chân Nhân, bại rồi?!Khổng Vân Bằng thì không hề bất ngờ chút nào, y cười nói: "Không phải chuyện bình thường sao?

Theo ta thấy, ngay từ đầu, Khổng Tuyên đã thắng chắc rồi."Lúc này, Khổng Tuyên liếc nhìn Bạch Vân Chân Nhân ở xa, nói: "Ông thua rồi."Năm chữ, vô cùng chói tai, đâm sâu vào trái tim Bạch Vân Chân Nhân.Bạch Vân Chân Nhân cắn chặt răng, nhất thời nửa khắc không biết phải nói gì.Tóm lại, lão cảm thấy vô cùng tức giận một cách khó hiểu, rất tức giận!Thân là một trưởng lão, lại không đánh lại đồ đệ của bạn thân mình!Nếu chuyện này để lão bằng hữu dưới suối vàng biết được, không biết sẽ bị cười nhạo đến mức nào.Nhưng, dù chuyện này có khó chấp nhận đến mấy, thì đó vẫn là sự thật, lão không thể không thừa nhận.Bạch Vân Chân Nhân cười khổ một tiếng, nói. "Tiểu tử, ta thừa nhận ta không phải đối thủ của ngươi, như vậy được rồi chứ."Khổng Tuyên lau mũi, nói. "Chỉ tạm được thôi."Hai người thì đã khôi phục như thường, nhưng Lý Nguyệt Như lại không thể nào bình tĩnh được, nói: "Hai người, thật sự là huynh đệ Khổng gia mà ta quen biết sao?

Sao lại lợi hại đến vậy?"Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên nhìn nhau cười một tiếng.Cùng lúc đó.Lúc này, trong một đại điện nào đó, bốn vị tông chủ đang mang vẻ mặt âm trầm, xem ra tâm trạng đều không tốt.Người đầu tiên phá vỡ sự im lặng là Tinh Tông Tông chủ.Tinh Tông Tông chủ trầm giọng nói. "Các đệ tử ở Hồng Liên Sơn

vô cớ mất tích, ta không nghĩ đó là chuyện tốt, có lẽ, ở Hồng Liên Sơn còn có yêu quái tàn đảng tồn tại."Ba vị tông chủ còn lại đều gật đầu, Tinh Tông Tông chủ đã nói ra suy nghĩ trong lòng họ.Trận đại chiến đó mặc dù đã thành công mang lại chiến thắng lớn chưa từng có, nhưng không thể không thừa nhận rằng, công tác hậu kỳ đã không được làm tốt, những sự tồn tại gai góc như Cô Thiên Thương Lang, đã không kịp trừ bỏ.Mặc dù sau đó đã phái người đi điều tra tung tích của Cô Thiên Thương Lang, nhưng đã mất một tháng trời, vẫn không thể tìm ra tung tích của Cô Thiên Thương Lang, như đá chìm đáy biển vậy.Tả Thu Minh cau mày, nói: "Với Cô Thiên Thương Lang này, ta luôn có một dự cảm chẳng lành, luôn cảm thấy hắn sẽ làm ra những chuyện ngoài ý muốn."Ba vị tông chủ còn lại cũng có suy nghĩ tương tự.

Mặc dù không hiểu rõ về Cô Thiên Thương Lang đó, nhưng họ đều cảm thấy Cô Thiên Thương Lang không hề đơn giản!Đạo Huyền Tông Tông chủ vuốt chòm râu, cười dài một tiếng. "Gia phái ta đã phái người đến Hồng Liên Sơn rồi, chắc sẽ sớm có tin tức."Ba vị tông chủ còn lại liên tục khen ngợi cao kiến của Đạo Huyền Tông Tông chủ.Nhưng, đã chờ đợi mấy canh giờ rồi, nhưng nhân lực mà Đạo Huyền Tông Tông chủ phái đi, vẫn không có chút tin tức nào truyền về.Tứ Đại Tông chủ bắt đầu đứng ngồi không yên.Đặc biệt là Đạo Huyền Tông Tông chủ.Lão đã trực tiếp phái hai vị trưởng lão đến Hồng Liên Sơn.Nhưng bây giờ đã mấy canh giờ rồi, mà vẫn không thấy người của trưởng lão mình, rốt cuộc là chuyện gì vậy?Lúc này.Một đệ tử toàn thân dính đầy máu, xông vào. "Tông chủ, tông chủ!"Kẻ đó, là một đệ tử nội môn của Đạo Huyền Tông, trước đó đã được Đạo Huyền Tông Tông chủ phái đi điều tra chuyện Hồng Liên Sơn.Đạo Huyền Tông Tông chủ đồng tử co rút, vội vàng đỡ lấy đệ tử đó, lo lắng vô cùng hỏi: "Bị thương nặng đến vậy sao?

Chuyện gì đã xảy ra rồi?"Đệ tử đó khóc lóc nói: "...Cô Thiên Thương Lang!

Hắn đột nhiên tập kích ta, nếu không phải hai vị trưởng lão liều mạng cứu giúp, e rằng ta cũng đã chết ở đó rồi."Đạo Huyền Tông Tông chủ càng nghe càng phẫn nộ, nói: "Nói cách khác, ngoài ngươi ra, những người khác đều bị tên Cô Thiên Thương Lang đáng chết kia giết chết rồi, đúng không?"Đệ tử đó rưng rưng nước mắt, gật đầu.Đạo Huyền Tông Tông chủ triệt để bạo nộ, cơn giận trong lòng lập tức bùng lên, lão nói với ba vị tông chủ còn lại: "Mối thù này, ta không thể không báo."Ba vị tông chủ nhìn nhau, nhanh chóng đạt được sự đồng thuận, đồng ý cử tinh nhuệ của mình, đến Hồng Liên Sơn trừ bỏ Cô Thiên Thương Lang.Tả Thu Minh đề xuất: "Không bằng chúng ta kêu Khổng Vân Bằng đi cùng đi, ta nghĩ có hắn trợ giúp, chúng ta nhất định sẽ đánh bại Cô Thiên Thương Lang đó."Đề nghị này không cần bàn cãi, mọi người lập tức đồng ý, sau trận chiến đó, họ đều rõ ràng thực lực của Khổng Vân Bằng còn mạnh hơn Tứ Đại Tông chủ rất nhiều.Trong lòng họ, chỉ cần Khổng Vân Bằng ra tay, thì mọi chuyện đều sẽ được giải quyết!Tin tức nhanh chóng truyền đến Khổng Vân Bằng.Khi biết Hồng Liên Sơn lại có biến cố lớn, Khổng Vân Bằng và những người khác cũng có chút bất ngờ.Vốn dĩ cho rằng mọi chuyện đã kết thúc, sẽ không có thêm sự cố nào nữa.Bạch Vân Chân Nhân là người của Tứ Tông, đương nhiên vô cùng căng thẳng trước chuyện này, lão vội vàng nói: "Chúng ta phải mau chóng lên đường đến Hồng Liên Sơn thôi, ta lo rằng nếu chậm trễ thì mọi chuyện sẽ xong đời mất."Vì vậy, Khổng Vân Bằng và những người khác, nhanh chóng lên đường đến Hồng Liên Sơn.Tứ Đại Tông chủ không muốn đệ tử của mình lại gặp tai nạn, vì vậy họ đã đi trước một bước, đến Hồng Liên Sơn, một mình dấn thân vào nguy hiểm.Trong không khí, tràn ngập mùi máu tanh, khiến người ta không nhịn được mà muốn nôn mửa.Mặc dù không biết ở đây rốt cuộc đã xảy ra

chuyện gì, nhưng Tứ Tông Tông chủ đều có thể rõ ràng cảm nhận được, ở đây đã từng xảy ra một trận tàn sát lớn. "Thật không phải chuyện tốt chút nào." "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở đây?" "Điều đáng ngạc nhiên là, tại sao không có một thi thể nào?" "Đệ tử Đạo Huyền Tông của ta đâu?

Chương 445

Không thể nào không có thi thể nào cả?"Rõ ràng ở đây tràn ngập mùi sát khí, không ít nơi trên mặt đất còn sót lại dấu vết chiến đấu.Nhưng ngay cả như vậy, Tứ Đại Tông chủ cơ bản đã tìm khắp Hồng Liên Sơn, vẫn không thấy nửa cái thi thể nào.Đừng nói là thi thể loài người, ngay cả thi thể yêu quái, cũng khó mà tìm thấy.Lúc này.Đột nhiên!Một sinh vật toàn thân tràn ngập khí thế khủng bố, từ từ xuất hiện trước mặt họ.Đó chính là Cô Thiên Thương Lang.Sau khi thấy Cô Thiên Thương Lang, Tứ Đại Tông chủ như thấy kẻ thù vậy, mắt lập tức đỏ ngầu.Đặc biệt là Đạo Huyền Tông Tông chủ, đôi mắt lão đỏ đến mức dường như có thể nhỏ ra máu, giọng điệu lạnh lùng nói: "Cô Thiên Thương Lang, ngươi còn dám xuất hiện trước mặt ta!"Cô Thiên Thương Lang khinh thường liếc nhìn Đạo Huyền Tông Tông chủ, nói: "Ngươi nghĩ ngươi là ai?

Ngươi có tư cách nói chuyện với ta như vậy sao?

Đừng nói với ta, chỉ có bốn người các ngươi đến đây thôi."Trong giọng nói, tràn ngập sự châm chọc.Tứ Đại Tông chủ càng tức giận hơn. "Ngươi nghĩ ngươi là ai?

Thôn Thiên Hắc Long còn không phải đối thủ của loài người chúng ta, huống chi là ngươi?" "Ngươi sẽ không nghĩ rằng, lão đại của ngươi đã chết, nên ngươi cảm thấy mình có tư cách khiêu chiến loài người chúng ta rồi chứ?" "Sói con, trong mắt ta, ngươi chỉ là một con chó nhãi nhép!"Cô Thiên Thương Lang lắc đầu, không hề để lời nói ác ý của Tứ Đại Tông chủ vào mắt, ánh mắt quét nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm điều gì đó.Sau một lúc, Cô Thiên Thương Lang dường như cảm thấy thất vọng, nói: "Ta cứ tưởng lần này sẽ dụ được Khổng Vân Bằng đến, xem ra ta phải thất vọng rồi."Tinh

Tông Tông chủ cười lạnh một tiếng, nói: "Không cần Khổng Vân Bằng ra tay, bằng sức lực của bốn người chúng ta, cũng đủ để đánh bại ngươi."Trong đôi mắt to lớn của Cô Thiên Thương Lang, lóe lên một đạo sát ý, nói: "Vậy sao?

Ngươi sẽ không nghĩ rằng, bằng sức mạnh của bốn người các ngươi, có thể đánh bại ta hiện tại chứ?"Lời vừa dứt trong khoảnh khắc đó, luồng khí thế hùng vĩ từ con sói đó bùng phát, luồng khí thế khổng lồ đó khiến Tứ Đại Tông chủ kinh ngạc.

Sức mạnh của Cô Thiên Thương Lang dường như mạnh hơn rất nhiều!Luồng khí thế khủng bố đó, họ chỉ từng cảm nhận được trên người Thôn Thiên Hắc Long!Tinh Tông Tông chủ thất thanh nói: "Chẳng lẽ, ngươi dựa vào việc thôn phệ thi thể của đồng loại, mà đột phá rồi sao?"Cô Thiên Thương Lang cười lạnh mấy tiếng, nói: "Có chút đầu óc đấy, không tệ.

Ta mượn xác đồng loại mà đột phá.

Đáp án này, ngươi hài lòng không?"Tứ Tông chủ thu lại thái độ khinh thị của mình, thay vào đó là sự kiêng dè chưa từng có.Không nghi ngờ gì nữa, Cô Thiên Thương Lang trước mắt, không phải là Cô Thiên Thương Lang ngày trước.Thực lực của nó, đủ để ngang hàng với những tồn tại mạnh mẽ như Thôn Thiên Hắc Long!Nhưng, Tứ Đại Tông chủ cũng sẽ không vì thế mà sợ hãi. "Lên!"Sau tiếng hô lớn của Đạo Huyền Tông Tông chủ, Tứ Đại Tông chủ đồng loạt ra tay, đều dùng chiêu sát thủ mạnh nhất của mình, muốn một đòn tiêu diệt Cô Thiên Thương Lang.Nhưng Cô Thiên Thương Lang đâu dễ dàng bị đánh bại như vậy, nó không chỉ bình tĩnh né tránh từng chiêu sát thủ, mà còn có thể lập tức phản kích, làm trọng thương Tứ Đại Tông chủ. "A!" "Sao lại như vậy!" "Thực lực này, mạnh hơn rất nhiều so với những gì ta tưởng tượng."Bốn vị tông chủ bị thương liên tục lùi lại, thực lực của Cô Thiên Thương Lang thật sự quá mạnh, ẩn ẩn còn

mạnh hơn cả Thôn Thiên Hắc Long năm xưa.Lúc này, họ không ai ngờ rằng, đã giết chết một Thôn Thiên Hắc Long, nhưng lại có một "Thôn Thiên Hắc Long" thứ hai ra đời.Thật là một chuyện châm biếm đến mức nào.Cô Thiên Thương Lang cười lạnh một tiếng, nói: "Được rồi, cũng đến lúc ta lấy mạng ngươi.

Có di ngôn thì cứ nói đi, nhanh lên, ta lo ta sẽ không nhịn được mà giết ngươi."Sự vũ nhục trần trụi, sắc mặt Tứ Đại Tông chủ càng lạnh hơn, tên đáng chết này, lại dám xem thường họ đến mức này!Tứ Đại Tông chủ dù có chết, cũng sẽ không đầu hàng, họ như phát điên, lao về phía Cô Thiên Thương Lang.Bụp!Bụp!Năm bóng người không ngừng giao chiến, tạo ra tiếng không khí chấn động dữ dội.Sau mấy chục hiệp đại chiến, Cô Thiên Thương Lang nắm lấy cơ hội, trọng thương Tông chủ Đan Tông có thực lực yếu nhất.Với sự thất bại của Tông chủ Đan Tông, tình hình của ba vị tông chủ còn lại càng trở nên tồi tệ hơn, đối mặt với sự tấn công liên tục của Cô Thiên Thương Lang, họ lại không có bất kỳ biện pháp nào, hoàn toàn không có chút sức lực để chống đỡ.Tuy nhiên, lúc này.Từng đạo hắc ảnh từ xa bay đến.Chính là người của Tứ Tông.Khi những người của các tông môn thấy tông chủ của mình bị thương nặng đến vậy, từng người đều lộ ra vẻ phẫn nộ, ánh mắt nhìn Cô Thiên Thương Lang tràn ngập sự phẫn nộ như thực chất.Cô Thiên Thương Lang hiển nhiên không thèm để mắt đến những người của Tứ Tông vừa kéo đến này, mục tiêu của nó từ đầu đến cuối chỉ có Khổng Vân Bằng, ngoài ra những người khác đều là phế vật không cần chú ý. "Một lũ kiến hôi, cút ngay!"Cô Thiên Thương Lang phát ra một tiếng gào thét, tiếng gào thét đó hóa thành sóng xung kích như thực chất, đánh bay những người của Tứ Tông đang vội vàng đến cứu viện.Không ít đệ tử, không chịu nổi âm ba đáng sợ, trực tiếp bị chấn động đến trọng thương.Chứng kiến cảnh này, Tứ Tông chủ không khỏi run rẩy.Không chỉ càng căm hận Cô Thiên Thương Lang, mà còn càng oán hận sự yếu đuối của chính

mình.Thân là tông chủ, lại chỉ có thể nhìn kẻ địch ra tay với đệ tử của mình, mà bản thân lại không thể làm được bất cứ điều gì.Rõ ràng đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ như vậy, nhưng các đệ tử Tứ Tông lại không ai có ý muốn lùi bước. "Mau, chặn Cô Thiên Thương Lang lại, đừng để hắn chạy thoát!" "Khổng Vân Bằng sắp đến rồi!

Chỉ cần cố gắng trụ thêm một thời gian nữa là được." "Đúng đúng đúng!"Tiếng nói của các đệ tử Tứ Tông cũng truyền vào tai Cô Thiên Thương Lang.Cô Thiên Thương Lang nắm được một thông tin quan trọng, Khổng Vân Bằng cũng sẽ đến.

Điều này đã khơi dậy ý chí chiến đấu của nó.Ban đầu, nó nghĩ Khổng Vân Bằng sẽ không đến, nên không có ý chí chiến đấu.Nhưng hiện tại.Lại khiến nó tràn đầy ý chí chiến đấu! "Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi, để ngươi trở thành món ăn trên bàn của ta!"Cô Thiên Thương Lang liếm liếm khóe miệng, lao về phía các đệ tử Tứ Tông.Các đệ tử Tứ Tông tuy rằng lợi hại, so với người thường, đều là cao thủ trong số các cao thủ, nhưng trước một tồn tại mạnh mẽ thực sự như Cô Thiên Thương Lang, họ lại quá nhỏ bé.Không lâu sau, các đệ tử Tứ Tông liên tục thất bại, các trưởng lão dốc sức ra tay cũng không có kết quả.Tứ Đại Tông chủ nhân cơ hội này, tăng tốc khôi phục vết thương của mình.Trong lúc cục diện thất bại đã định.Đột nhiên.Từ xa, có mấy đạo thân ảnh vô cùng mạnh mẽ xuất hiện.Trong số đó, có một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ, ngay lập tức khiến Cô Thiên Thương Lang cảnh giác cao độ.Khi Cô Thiên Thương Lang đưa ánh mắt nhìn tới, lập tức sững sờ, rồi lộ ra nụ cười quỷ dị.Nó biết, Khổng Vân Bằng sẽ đến!Cô Thiên Thương Lang chăm chú nhìn Khổng Vân Bằng, nói: "Ta đã đợi ngươi rất lâu rồi, Khổng Vân Bằng."Khổng Vân Bằng cau mày, trong ký ức của y dường như không có chút ký ức nào về Cô Thiên Thương Lang, nhưng nhìn Cô Thiên Thương Lang lại có vẻ quen thuộc? "Xin lỗi, ta dường như

không quen biết ngươi."Cô Thiên Thương Lang cười dữ tợn. "Không sao, lát nữa ngươi sẽ phải quen biết ta thật tốt.

Dù sao, ta muốn báo thù cho lão đại, một đòn giết chết ngươi."Khổng Vân Bằng lắc đầu. "Mơ mộng hão huyền.

Thôn Thiên Hắc Long còn chẳng phải đối thủ của ta, làm sao ngươi có thể là đối thủ của ta?"Cô Thiên Thương Lang ngửa đầu cười dài một tiếng. "Khổng Vân Bằng a Khổng Vân Bằng a, đừng có coi ta là phế vật như Thôn Thiên Hắc Long!" "Ta hiện tại, có thực lực mạnh hơn rất nhiều!"Lời vừa dứt, thực lực của Cô Thiên Thương Lang bỗng tăng vọt mấy phần.

Hóa ra trong trận chiến vừa rồi, nó căn bản không dùng hết toàn lực, giờ đây đối mặt với một tồn tại mạnh mẽ như Khổng Vân Bằng, nó mới rốt cuộc lấy ra toàn lực.Người của Tứ Tông chứng kiến cảnh này, không khỏi một lần nữa cảm thấy lạnh sống lưng.

Cô Thiên Thương Lang không dùng hết toàn lực, mà đã có sức mạnh kinh người như vậy!Thử hỏi, nếu Cô Thiên Thương Lang dùng hết toàn lực, thì đó sẽ là một chuyện đáng sợ đến mức nào.Tuy nhiên, đối mặt với Cô Thiên Thương Lang đáng sợ như vậy, sắc mặt Khổng Vân Bằng vẫn bình tĩnh như thường.Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên trong tâm trí Khổng Vân Bằng. "Đồ nhi, để vi sư xem xem, con đã tiến bộ bao nhiêu trong một tháng qua."Giọng nói của Hoàng Thiên.Khổng Vân Bằng hơi sững sờ, y không ngờ sư phụ lại nói chuyện với mình vào lúc này.Nhưng, điều đó cũng đã khơi dậy ý chí chiến đấu của y.Sư phụ đang nhìn mình!Trận này, tuyệt đối không thể bại!Một con yêu quái ngàn năm cỏn con, cũng xứng ngang hàng với một đại yêu chân chính sao?Tự tôn của Thượng Cổ Đại Yêu, khiến Khổng Vân Bằng một lần nữa lấy lại sự kiêu ngạo ngày trước, cũng đánh thức sát ý đã ngủ say bấy lâu, y nói: "Cô Thiên Thương Lang ư?

Hôm nay, ngươi nhất định phải chết trong tay ta."Mặc dù Cô Thiên Thương Lang không biết vì sao đối phương đột nhiên lại tức giận đến vậy, nhưng đối với một yêu quái khao khát chiến đấu thực sự, đây đơn giản là một chuyện tốt lớn lao! "Tốt!

Cứ việc đi!

Khổng Vân Bằng!" "Hôm nay, ta không chỉ muốn báo thù cho lão đại, mà còn muốn dùng tiên huyết của ngươi để khẳng định sự quật khởi của ta!"Giọng nói như chuông lớn, vang vọng khắp hoang dã.Mỗi người đều nghe rõ mồn một.Trận chiến sắp bùng nổ, mọi người không ai là không lo lắng cho sự an nguy của Khổng Vân Bằng.Bạch Vân Chân Nhân trong lòng thầm cầu nguyện, nói: "Lão bằng hữu, ngươi phải bảo vệ đồ đệ của mình a."Lý Nguyệt Như cũng đang thầm cầu nguyện, hiện tại nàng chỉ có thể đứng một bên xem, vì vậy cũng chỉ có thể đứng ngoài cuộc mà thôi.Ngược lại, Khổng Tuyên lại bình tĩnh hơn hai người rất nhiều.Bởi vì, y biết rõ thực lực của Khổng Vân Bằng hiện tại mạnh đến mức nào!Hơn nữa, Khổng Tuyên cũng nhân cơ hội này, muốn biết tiểu đệ của mình đã trưởng thành đến trình độ nào.Một tháng thời gian, rốt cuộc có thể khiến tiểu đệ trưởng thành đến mức nào?Ngay cả khi không nhờ đến sức mạnh của kiếp trước, y có thể đánh bại Cô Thiên Thương Lang sao?Khổng Tuyên thực sự mong đợi những gì sẽ xảy ra tiếp theo.Bầu không khí toàn trường vô cùng quỷ dị.Ánh mắt của mỗi người ở đó, đều chăm chú nhìn chằm chằm vào Cô Thiên Thương Lang và Khổng Vân Bằng, không ngừng di chuyển qua lại.Thậm chí, họ còn trợn to mắt, sợ rằng sẽ bỏ lỡ một chút nào đó.Theo sau một tiếng gầm giận dữ, Cô Thiên Thương Lang đột nhiên bạo phát, như một cơn gió đen dữ dội, mang theo sát ý vô tận, lao về phía Khổng Vân Bằng.Khổng Vân Bằng vung quyền nghênh đón, giao thủ với quái vật mạnh mẽ hơn cả trước đây.Bụp!Bụp!Những tia lửa kịch liệt không ngừng phát ra từ giữa hai

người, mỗi lần va chạm đều gây ra một loạt tiếng động lớn.Những người có mặt ở đó nhìn đến hoa cả mắt.Bất kể là Khổng Vân Bằng hay Cô Thiên Thương Lang, thực lực mà một người một yêu thể hiện ra đều mạnh hơn rất nhiều so với những gì họ tưởng tượng. "Mạnh quá!

Nếu là ta đối đầu với Thôn Thiên Thương Lang, e rằng đã chết cả trăm lần rồi!" "May mà lần này Khổng Vân Bằng cũng đến, nếu không, chúng ta có lẽ đã chết trong tay Cô Thiên Thương Lang rồi." "Không thể không thừa nhận, Khổng Vân Bằng là vị cứu tinh của chúng ta.

Chương 446

Nếu không có hắn, chúng ta căn bản khó mà hạ gục được Thôn Thiên Thương Lang." "Tất cả đều phải trông cậy vào Khổng Vân Bằng."Những người có mặt ở đó đều đặt hy vọng cuối cùng vào Khổng Vân Bằng, hy vọng y có thể một đòn đánh bại Cô Thiên Thương Lang.Bạch Vân Chân Nhân cũng nhìn với vẻ rất kinh ngạc.

Vốn dĩ thực lực của Khổng Vân Bằng đã rất mạnh, mới chỉ qua một tháng, thực lực lại mạnh hơn nhiều đến vậy sao?

Thật khó mà tin được.Khổng Tuyên nheo mắt, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.Sắc mặt của Tứ Tông chủ phức tạp.Bởi vì, họ đều đã nhìn ra.Công pháp mà Khổng Vân Bằng hiện tại đang sử dụng, ít nhiều đều có bóng dáng của công pháp Tứ Tông.

Sương Nguyệt Tông, Đan Tông, Đạo Huyền Tông, Tinh Tông, công pháp của Tứ Đại Tông đều được Khổng Vân Bằng sử dụng một cách thuần thục như thể đã dùng mấy chục năm vậy.Cũng chính vì vậy, Tứ Tông chủ mới cảm thấy kinh ngạc.

Chuyện Khổng Vân Bằng có được công pháp Tứ Tông, giữa họ cũng biết.Nhưng, Khổng Vân Bằng có được công pháp Tứ Tông, cũng chỉ mới mấy ngày nay.Làm sao có thể, sử dụng thuần thục đến mức này?Đơn giản là không thể tin được!Lúc này, nội tâm của Tứ Tông chủ tràn ngập sự chấn động.

Không nghi ngờ gì nữa, thiên phú của Khổng Vân Bằng một lần nữa vượt ra ngoài sức tưởng tượng của họ.Đó là thiên tài sao?

Rõ ràng là yêu nghiệt a!Đạo Huyền Tông Tông chủ thầm nghĩ trong lòng. "Tiểu tử này so với thiên tài của Thánh Địa, cũng đủ để chống lại đó."Lúc này.Ầm!Sau một lần giao phong kịch liệt, một

người một yêu đều lùi lại mấy chục mét, giữ một khoảng cách nhất định, không hề lơ là cảnh giác đối phương có thể đột nhiên tấn công.Lần này, Cô Thiên Thương Lang thật sự cảm thấy sợ hãi.Nó chưa từng cảm thấy, mình gần kề cái chết đến vậy.Tiểu tử này, là nhân vật lợi hại nhất nó từng thấy trong đời.Không có ai sánh bằng! Nghĩ vậy, trong mắt Cô Thiên Thương Lang lóe lên một đạo kiêng dè.Nhưng đồng thời, vì đối thủ mạnh mẽ, đã khiến ý chí chiến đấu của Cô Thiên Thương Lang được đề thăng lớn.Nếu có thể chiến thắng một cường giả như vậy, không chỉ có thể khiến nó có sự thay đổi tâm thái chưa từng có, mà còn có thể một đòn nuốt chửng thân thể đối phương, cường tráng bản thân.Trong lúc Cô Thiên Thương Lang đang đánh giá Khổng Vân Bằng, Khổng Vân Bằng cũng đang đánh giá đối phương.Đúng như Khổng Vân Bằng đã suy đoán trước đó, con yêu này mạnh mẽ giống như Thôn Thiên Hắc Long.

Nếu trước đó y không nắm giữ được công pháp của Tứ Đại Tông, e rằng hiện tại đã sớm bị Cô Thiên Thương Lang đánh đập rồi.Trước đây, sở dĩ y có thể chiến thắng Thôn Thiên Hắc Long, là nhờ sự trợ giúp của sức mạnh nguyên bản từ kiếp trước.Hiện tại, y lại không thể nhờ đến sức mạnh nguyên bản, chỉ có thể dựa vào sức mạnh hiện tại của mình, để chiến đấu với Cô Thiên Thương Lang.Một người một yêu đều đang tự đánh giá nhau, không ai biết trong lòng đối phương đang nghĩ gì.Sau một lúc lâu, Cô Thiên Thương Lang đột nhiên mở miệng nói. "Tiểu tử, ta cuối cùng cũng hiểu rồi, vì sao lão đại Thôn Thiên Hắc Long lại bại dưới tay ngươi!

Thực lực của ngươi, thật sự mạnh mẽ ngoài sức tưởng tượng a!"Khổng Vân Bằng không trả lời, chỉ im lặng nhìn chằm chằm vào Cô Thiên Thương Lang.Cô Thiên Thương Lang cười dữ tợn. "Nhưng mà, như vậy cũng tốt, chỉ cần thôn phệ được ngươi, thì thực lực của ta có thể tiến thêm một bước nữa!"Trong lời nói, chứa đựng sự tự tin

tuyệt đối.Dường như chuyện này cách thành công không còn xa nữa.Nhưng trên thực tế, mọi chuyện có thật sự như vậy không? Không!

Hoàn toàn không!Khổng Vân Bằng chỉ siết chặt nắm đấm, đồng thời cũng hạ lời tàn nhẫn.

Cùng lúc Cô Thiên Thương Lang đánh giá Khổng Vân Bằng, Khổng Vân Bằng cũng đang đánh giá đối phương.

Quả đúng như Khổng Vân Bằng đã suy đoán trước đó, con yêu này cũng mạnh mẽ như Thôn Thiên Hắc Long.

Nếu trước đó không nắm vững Tứ Đại Tông Chi Pháp, chỉ sợ bây giờ đã bị Cô Thiên Thương Lang đánh cho tơi bời rồi.

Trước đây, sở dĩ có thể chiến thắng Thôn Thiên Hắc Long là nhờ vào sức mạnh vốn có của kiếp trước.

Còn bây giờ, ta không thể dựa vào sức mạnh vốn có, chỉ có thể dùng sức mạnh hiện tại để chiến đấu với Cô Thiên Thương Lang.Một người một yêu đều đang đánh giá đối phương, không ai biết trong lòng người kia đang nghĩ gì.Sau một lúc lâu, Cô Thiên Thương Lang đột nhiên mở miệng nói.

“Tiểu tử, ta cuối cùng cũng hiểu vì sao lão đại Thôn Thiên Hắc Long lại bại rồi!

Thực lực của ngươi thật sự mạnh đến mức ngoài sức tưởng tượng a!” Khổng Vân Bằng không đáp lời, chỉ im lặng nhìn chằm chằm Cô Thiên Thương Lang.Cô Thiên Thương Lang nhe răng cười một tiếng.

“Không sao, chỉ cần nuốt chửng ngươi, thực lực của ta sẽ còn tiến thêm một bước!” Trong lời nói tràn đầy sự tự tin tuyệt đối, như thể mọi chuyện cách thành công không còn xa.Nhưng trên thực tế, sự việc

có thật như vậy không?Không!

Hoàn toàn không!Khổng Vân Bằng chỉ nắm chặt nắm đấm, đồng dạng hạ lời tàn nhẫn.

“Lời tương tự, ta cũng muốn nói với ngươi.” “Tiếp theo, ngươi sẽ chết trong tay ta!” Lời nói dứt khoát!Cô Thiên Thương Lang cười dài một tiếng, nói.

“Tiểu tử, ta thật sự không biết sự tự tin của ngươi đến từ đâu?

Sẽ không thật sự nghĩ rằng ta đã dùng toàn lực rồi chứ?” Khổng Vân Bằng nhàn nhạt nói.

“Chẳng lẽ không phải sao?” Cô Thiên Thương Lang hắc hắc cười nói.

“Ngươi sẽ sớm hiểu, thế nào là khủng bố thật sự!” Vừa dứt lời, Cô Thiên Thương Lang lại một lần nữa phóng ra, chỉ là tốc độ bùng nổ lần này nhanh hơn rất nhiều so với trước, trong mắt những người đang quan chiến, nhanh như một tia chớp đen.Nhưng trong mắt người thường, Cô Thiên Thương Lang nhanh đến vậy, thì trong mắt Khổng Vân Bằng lại chậm như một con rùa.

“Thế à?” “Quá xem thường ta rồi!” Khổng Vân Bằng nhanh chóng vận chuyển Tứ Tông Chi Pháp, thi triển chiêu mới mà y vừa khai sáng.Một chiêu này, tập hợp ưu điểm của tứ đại tông, uy lực cực kỳ kinh người.Tên là, Cực Đạo Sương Huyền!Hai bên lại một lần nữa va chạm, như hai viên sao chổi đâm vào nhau, Tứ Tông Chi Pháp được vận dụng đến cực hạn, cùng với yêu thể chi lực mạnh mẽ không thể chống lại, vào khoảnh khắc này sẽ chính thức phân định thắng bại.Dư ba vô hình lan tỏa khắp nơi, chấn động mặt đất điên cuồng rung chuyển.Mọi người không dám tùy tiện tiếp cận trung tâm chiến trường, chỉ đành liên tục lùi xa, sợ bản thân bị cuốn vào.

“Sức mạnh thật đáng sợ!” “Hai người họ sắp phân thắng bại sao?” “Hy vọng Khổng Vân Bằng có thể thắng!” Hiện tại, mọi người không có khả năng can thiệp, điều có thể làm là im lặng cầu nguyện Khổng Vân Bằng có thể một lần đánh bại đối thủ.Nếu liều lĩnh xuất thủ, chỉ sợ không những không giúp được Khổng Vân Bằng, ngược lại còn kéo chân y cũng không chừng.Đây cũng là lý do vì sao mọi người vẫn chần chừ không ra tay.Một lát sau.Đột nhiên, một âm thanh chấn động màng tai vang vọng bên tai mọi người.Giây tiếp theo, còn kèm theo một tiếng kêu thảm thiết xé lòng.

“Không!” Chỉ thấy lồng ngực Cô Thiên Thương Lang trực tiếp bị đánh ra một lỗ máu lớn, bản thân y bị đánh bay xa hàng trăm mét, nơi y lướt qua một mảng cây cối bị đánh gãy, sau đó rơi vào một cái hố sâu, mãi không thể đứng dậy.Mọi người trợn tròn mắt nhìn, phát hiện trong lồng ngực Cô Thiên Thương Lang không chỉ bị một lỗ máu lớn, mà sâu bên trong còn bị một lượng lớn hàn khí đóng băng.Cô Thiên Thương Lang thoi thóp, không chỉ cảm thấy ý thức của mình dần chìm vào bóng tối, mà còn cảm nhận rõ ràng sức mạnh của mình đang dần tiêu tán.Điều đáng sợ hơn là y cảm thấy có một cỗ yêu khí vô cùng mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể y, đang dần dần thôn phệ yêu khí còn sót lại của y.

“Sao lại thế này?” “Vì sao lại có một đạo yêu khí đang thôn phệ trong cơ thể ta?” Cô Thiên Thương Lang chấn động vô cùng, đầu óc y căn bản không thể suy nghĩ, hoàn toàn không hiểu vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy.Đạo yêu khí kia rốt cuộc từ đâu đến?Đột nhiên, một tia linh quang lóe lên trong đầu y.Một ý niệm khó tin nảy sinh.

“Chẳng lẽ!” “Đạo yêu khí này là do Khổng Vân Bằng thi triển sao?” Càng nghĩ càng thấy có khả năng, Cô Thiên Thương Lang nhìn chằm chằm Khổng Vân Bằng đang dần tiến lại gần, dùng chút sức

lực cuối cùng, hỏi ra một câu hỏi giống hệt như Thôn Thiên Hắc Long năm xưa: “Rốt cuộc ngươi là ai?” Khổng Vân Bằng cười như không cười nói: “Ta?

Chương 447

Ta là Khổng Vân Bằng a!" Cô Thiên Thương Lang run rẩy thân thể, nói: "Ngươi hẳn phải biết, ta không hỏi ngươi có phải Khổng Vân Bằng hay không!

Ta chỉ hỏi, rốt cuộc ngươi là người… yêu…" Cái chữ "yêu" còn chưa kịp thốt ra, đã bị Khổng Vân Bằng một cước đạp nát cổ họng! Oanh!Cô Thiên Thương Lang chết ngay tại chỗ, chết không nhắm mắt.Từ đó, vạn yêu Hồng Liên Sơn hoàn toàn bị diệt vong!Tất cả mọi người tại chỗ nhìn chằm chằm Khổng Vân Bằng giết chết Cô Thiên Thương Lang xong, rơi vào một trận im lặng đến khó tả.Khoảng một lúc sau, tiếng hoan hô như sấm vang lên theo đó.

"Vạn yêu Hồng Liên Sơn cuối cùng cũng bị chúng ta tiêu diệt rồi!" "Thật tốt quá!

Khổng Vân Bằng vạn tuế!" "Ô ô ô, ta để chờ đợi ngày này, thật sự đã chờ quá lâu rồi." Một trưởng lão thậm chí còn không nhịn được mà rơi lệ, nói: "Chúng ta cuối cùng cũng thắng rồi sao?

Ngày này, thật sự quá quá lâu rồi, lâu đến mức ta suýt quên là có một ngày như vậy."Không chút nghi ngờ, lời nói của vị trưởng lão này đã nhận được sự đồng tình cao độ của những người khác.A.Để chờ đợi ngày hôm nay, đã chờ quá lâu rồi.Từ trước đến nay, vạn yêu Hồng Liên Sơn đã mang đến tai họa lớn, không biết bao nhiêu bá tánh vô tội đã chết trong tay chúng.Nay, vạn yêu bị diệt.Mấy con yêu lớn trên núi, đều bị Tứ Tông và Khổng Vân Bằng liên hợp tiêu diệt.Cứ như vậy, sau này sẽ có những ngày tháng tươi đẹp và bình yên.Tứ Đại Tông chủ, thần sắc cũng khá phức tạp, nhìn Khổng Vân Bằng với ánh mắt như nhìn ân nhân cứu mạng.Bốn người đều rất rõ ràng, nếu

không có Khổng Vân Bằng, chỉ sợ căn bản không phải đối thủ của vạn yêu Hồng Liên Sơn, tuyệt đối sẽ bị đánh cho liên tục bại lui.Nửa năm trước, Vân Cực Chân Nhân đã cứu mạng y, cưỡng ép kéo Xích Hồng Ngô Công lại, buộc Thôn Thiên Hắc Long xuất thủ, tạo điều kiện tốt để y rút lui.Nửa năm sau, đệ tử của Vân Cực Chân Nhân là y, đã giúp xoay chuyển cục diện, một lần đánh bại vạn yêu Hồng Liên Sơn tà ác, giành được thắng lợi chưa từng có.Mọi thứ, đều đến không dễ dàng a.Trong lòng, Tứ Đại Tông chủ cảm thán vạn phần.Khổng Vân Bằng cũng thở dài một hơi.

"Cuối cùng, cũng kết thúc rồi sao." Để đối phó vạn yêu Hồng Liên Sơn, y cũng đã bỏ ra tâm sức rất lớn, thậm chí từng phải phá vỡ phong ấn.Bây giờ, mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc rồi a…Sau đó, người của Tứ Tông tiên hành về chữa thương, Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên thì có việc phải ở lại trên Hồng Liên Sơn.Mặc dù người của Tứ Tông đều không biết vì sao huynh đệ họ Khổng lại phải ở lại ngọn núi này, nhưng họ vô điều kiện tin tưởng huynh đệ bọn họ, cho dù có làm ra một số chuyện kỳ quái, cũng sẽ không gây hại đến tính mạng của họ.Không lâu sau, bốn phía không một bóng người, chỉ còn lại Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên hai người ở lại trên Hồng Liên Sơn.Khổng Vân Bằng hỏi.

"Đại ca, huynh có chuyện quan trọng muốn ta ở lại sao, chuyện gì vậy?" Khổng Tuyên chỉ vào thi thể tàn dư của Cô Thiên Thương Lang ở đằng xa, từng chữ từng câu nói: "Nuốt chửng đi." Khổng Vân Bằng trầm mặc một lúc lâu, lại mở miệng nói.

"Ta đích xác có ý muốn nuốt chửng Cô Thiên Thương Lang này, nhưng có điều, con yêu này dù đã chết, nhưng vẫn có huyết khí chi lực cường đại.

Huynh muốn ta trực tiếp nuốt chửng, e rằng sẽ khiến ta bạo thể mà chết." Lo lắng của Khổng Vân Bằng là có lý, dù sao y và Cô Thiên

Thương Lang đều là cường giả cùng đẳng cấp.

Việc nuốt chửng một cường giả đồng đẳng cấp như vậy, tất sẽ mang đến nguy hiểm cực lớn.Nhẹ thì hôn mê bất tỉnh, nặng thì bạo thể mà chết ngay tại chỗ.Rủi ro, rất lớn!Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của Khổng Tuyên lại khiến Khổng Vân Bằng bất ngờ bừng tỉnh.

"Ta không hề bảo một mình ngươi đi nuốt chửng thi thể con yêu này." Khổng Vân Bằng đột nhiên hiểu ra, vô cùng kinh ngạc nhìn Khổng Tuyên, nói: "Ý của huynh là, huynh cũng muốn thôn phệ Cô Thiên Thương Lang sao?" Khổng Tuyên ừ một tiếng, mở miệng nói: "Ngươi thôn phệ phần lớn sức mạnh, ta thôn phệ một chút sức mạnh.

Hai chúng ta phối hợp với nhau." Khổng Vân Bằng hiểu rồi, cũng không thấy có vấn đề gì, trực tiếp một lời đồng ý.Ngay sau đó, huynh đệ họ Khổng mỗi người thi triển sở trường của mình, vận chuyển Thôn Phệ Đại Pháp, thôn phệ toàn bộ huyết khí chi lực của Cô Thiên Thương Lang sạch sẽ không còn gì.Sau khi thôn phệ xong sức mạnh của Cô Thiên Thương Lang, thực lực hai người tăng mạnh, đặc biệt là Khổng Vân Bằng, người đã thôn phệ phần lớn huyết khí chi lực.Sức mạnh của Khổng Vân Bằng, trực tiếp tăng lên một tiểu cấp độ.Hiện tại, y có thể cảm nhận rõ ràng rằng mình đã tiến thêm một bước đến đột phá.

"Được rồi, chúng ta về thôi." Khổng Tuyên cũng có không ít thu hoạch, vui vẻ nói.

"Ừm." Khổng Vân Bằng ứng một tiếng, hai người nhanh chóng biến mất trên Hồng Liên Sơn, để lại một bộ hài cốt đã mất hết tất cả huyết khí chi lực.Không lâu sau khi huynh đệ họ Khổng rời đi.Đột nhiên, một bóng dáng cường đại giáng lâm xuống Hồng Liên Sơn.Một lão giả lưng đeo trường kiếm, toàn thân tràn đầy khí tức cường đại.Kiếm ý, cuồn cuộn như cuồng phong!Đột nhiên, đồng tử của lão

giả lưng đeo kiếm co rút lại.

"Ừm?" "Một con… Thiên Niên Đại Yêu?

Ai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể giết chết Thiên Niên Đại Yêu?" Y nhìn, một chuyện không thể tin nổi.Mặc dù trong mắt y, Thiên Niên Đại Yêu căn bản không đáng kể.Nhưng trước khi đến Cô Nguyệt Thành, y đã điều tra trước, ở đó không nên có bao nhiêu người có năng lực làm được điều này.Và Đạo Huyền Tông có liên hệ với y, cũng không nên có người có năng lực này.Hơn nữa, quan trọng hơn là.Đây không phải là một Thiên Niên Đại Yêu bình thường.Dù thi thể Cô Thiên Thương Lang đã bị thôn phệ gần hết, nhưng vị lão giả lưng đeo trường kiếm này vẫn có thể dựa vào ánh mắt sắc bén, lập tức nhận ra Cô Thiên Thương Lang có thực lực cường đại, hẳn là đã thôn phệ không ít đồng bạn của mình, do đó đạt được thực lực vượt xa Thiên Niên Đại Yêu bình thường.Nói cách khác, đây là một Thiên Niên Đại Yêu trong số tinh nhuệ.

"Chẳng lẽ, một Cô Nguyệt Thành nhỏ bé lại xuất hiện cường giả Động Hư Cảnh sao?" "Chuyện này, cần phải điều tra kỹ lưỡng một phen." "Nếu không phải người của Thánh Địa ra tay, mà là người của Tứ Tông, vậy lão phu dù thế nào cũng phải đưa người đó về Thiên Kiếm Thánh Địa." Lão giả lưng đeo trường kiếm trầm ngâm lẩm bẩm.Sưu một tiếng, bóng dáng y biến mất tại chỗ, không biết đã bay đi đâu.Cùng lúc đó.Trong một cung điện rộng lớn, một nam tử trung niên đang bế quan tu luyện.Đột nhiên, y dường như cảm giác được điều gì, cau chặt mày.

"Lại có một đệ tử Yêu tộc bị giết?" "Ở Cô Nguyệt Thành loại địa phương nhỏ bé đó, không nên như vậy a." Dưới tiếng hô ứng của nam tử trung niên này, một lão giả độc nhãn nhanh chóng bước tới, sắc mặt cung kính đối với nam tử trung niên trước mặt nói: "Chúc hạ Chúc Cửu Âm, bái kiến Yêu Điện Chủ." Yêu Điện Chủ trong mắt lóe

lên tinh quang, khắp người tràn ngập sát ý, nói: “Vừa nãy, ở một nơi nhỏ bé là Cô Nguyệt Thành, có một đệ tử bình thường được phái đi phàm gian ma luyện bị giết.

Ngươi hãy đi điều tra chuyện này đi.” Lão giả độc nhãn ứng tiếng nói: “Chúc hạ, nhất định sẽ điều tra rõ ràng.” Yêu Điện Chủ hài lòng với thái độ của lão giả độc nhãn, lại mở miệng nói: “Nếu gặp kẻ thủ ác đã giết đệ tử của ta, hãy mang đầu hắn về đây, nhớ kỹ, ta chỉ muốn chết, không muốn sống.” “Chúc Cửu Âm, tuân mệnh.” …Không lâu sau khi đại chiến Hồng Liên Sơn kết thúc, Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên hai người liền trở về Cô Nguyệt Thành, nghỉ ngơi thật tốt.Vào nửa đêm, Khổng Tuyên đột nhiên nói ra một câu, suýt nữa dọa Khổng Vân Bằng sợ chết khiếp.

“Lão đệ, có một chuyện ta không biết có nên nói với ngươi hay không.

Trước khi biết chuyện này, có thể ngươi cần phải chuẩn bị tâm lý.” Nghe câu nói này xong, Khổng Vân Bằng trong lòng khẽ động, chuyện gì mà lại nghiêm trọng đến mức khiến lão ca phải căng thẳng như vậy?

“Chuyện gì?” Khổng Tuyên hít sâu một hơi khí lạnh, nói.

“Sư phụ lão nhân gia, sắp đến rồi!” Đối mặt với kẻ địch cường đại đến mấy, cũng không hề sợ hãi Khổng Vân Bằng, vào giờ phút này, trực tiếp bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.Thậm chí, Khổng Vân Bằng còn bắt đầu lắp bắp, nói: “Sư… sư phụ lão nhân gia sắp đến rồi?” Khổng Tuyên ừ một tiếng, nói: “Tuy rằng chỉ là trực giác của ta, nhưng ta cảm thấy, y sắp đến rồi.” Khổng Vân Bằng hít ngược một hơi khí lạnh.Y cũng không biết vì sao, một khi trong đầu lóe lên khuôn mặt quen thuộc của sư phụ, bản thân y không nhịn được mà run rẩy.Ở kiếp trước, y đã nếm trải không ít thủ đoạn của sư phụ

mình.Những thủ đoạn tra tấn đó, không phải người thường nào cũng có thể chịu đựng được.Với những suy tư nặng nề, hai người với vẻ mặt phức tạp chìm vào giấc ngủ.Đến ngày thứ hai, một người quen khiến y bất ngờ, xuất hiện trước mặt y.Chính là Tông chủ Đạo Huyền Tông!Vừa bước vào phòng, y đã xin lỗi Khổng Vân Bằng.

"Xin lỗi, Khổng Vân Bằng tiểu huynh đệ, trước đây có một chuyện, Thái Thượng Trưởng lão của ta cố ý che giấu." Khổng Vân Bằng hơi ngạc nhiên, theo bản năng hỏi.

"Chuyện gì?" Tông chủ Đạo Huyền Tông nghiến răng nói.

"Chuyện liên quan đến Tứ Đại Thánh Địa!" Lời này vừa thốt ra, đồng tử Khổng Vân Bằng co rút lại, nói: "Ngài biết chuyện Tứ Đại Thánh Địa sao?" Tông chủ Đạo Huyền Tông gật đầu thật mạnh.

"Thực ra, Thái Thượng Trưởng lão nói với ngươi, chỉ là một nửa sự thật." "Ngươi đích xác không biết toàn bộ chuyện về Tứ Đại Thánh Địa, nhưng có một chuyện, không chỉ ta, mà cả ngươi cũng biết." "Trong Tứ Đại Thánh Địa, có một nơi gọi là Thiên Kiếm Thánh Địa." "Tổ sư Đạo Huyền Tông của ta ngày xưa, chính là một trưởng lão của Thiên Kiếm Thánh Địa!" Một đoạn lời nói, như một quả bom, gây ra một làn sóng lớn trong huynh đệ họ Khổng.Không ngờ, Đạo Huyền Tông lại có bí mật như vậy.Khổng Vân Bằng nhanh chóng phản ứng, nói: "Ngài, hôm nay đến đây, không chỉ là nói cho ta biết chuyện đơn giản như vậy chứ?

Chắc hẳn có chuyện khác muốn ta làm, đúng không?" Tông chủ Đạo Huyền Tông lộ ra vẻ mặt quả nhiên là vậy, nói: "Khổng Vân Bằng tiểu huynh đệ quả nhiên cơ trí thông minh, vừa nhìn đã đoán ra ý của ta.

Không sai, ta hôm nay đến đây, ngoài việc nói cho ngươi biết chuyện này, còn hy vọng, ngươi có thể gia nhập Thiên Kiếm Thánh

Địa!" Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên nhìn nhau, đều có thể thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.Sau đó Khổng Vân Bằng trầm tư một lúc lâu, mở miệng nói: "Chuyện này vô cùng quan trọng, xin ngài cho ta một khoảng thời gian suy nghĩ kỹ lưỡng." Tông chủ Đạo Huyền Tông một chút cũng không bất ngờ đối phương sẽ đưa ra quyết định như vậy, trong mắt y, chuyện này đích xác quan trọng, nếu không suy nghĩ kỹ lưỡng thì chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề, nói: "Vậy được, ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ, ta tin đây là một cơ duyên lớn đối với ngươi." Trong lòng, Tông chủ Đạo Huyền Tông lại bổ sung một câu: "Đúng rồi, vị trưởng lão từ Thiên Kiếm Thánh Địa, hẳn là sẽ đến đây không lâu nữa, hy vọng lúc đó ngươi sẽ đưa ra quyết định." Nói xong câu đó, Tông chủ Đạo Huyền Tông liền rời khỏi đây, huynh đệ họ Khổng chìm vào trầm tư.Khổng Vân Bằng khoanh tay trước ngực, phiền não nói.

"Thật là một nan đề." Khổng Tuyên đột nhiên mở miệng nói.

"Ta có một cách." "Cách gì?" Khổng Tuyên linh cơ khẽ động.

"Nếu đã như vậy, không bằng ta để Lý Nguyệt Như đi Thiên Kiếm Thánh Địa, thế nào?" "Ý hay!" Khổng Vân Bằng vỗ tay nói.Chuyện đã quyết định như vậy, hai người liền tìm Lý Nguyệt Như.Trước khi tìm Lý Nguyệt Như, hai người đều đã nghĩ kỹ nên thuyết phục đối phương như thế nào rồi.Tuy nhiên, điều khiến họ không ngờ tới là.Lý Nguyệt Như trực tiếp một lời đồng ý, nói: "Được, ta muốn đi Thiên Kiếm Thánh Địa." Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên có chút bất ngờ nhìn nàng, không ngờ Lý Nguyệt Như lại đồng ý dứt khoát như vậy.

Chương 448

"Không bị sốt chứ?" Khổng Tuyên vươn tay sờ trán Lý Nguyệt Như.Lý Nguyệt Như lườm một cái, nói: "Ta đương nhiên không bị sốt, ta nghiêm túc đấy.

Ta vừa ra núi, kết quả hai người tiến bộ quá nhanh, để ta giậm chân tại chỗ!" "Cứ như vậy nữa, chẳng phải ta sẽ trở thành bình hoa sao?" Câu nói này, lại khiến huynh đệ họ Khổng không nhịn được cười ngượng.Thực ra, thiên phú của Lý Nguyệt Như không hề tệ, trong Tứ Tông e rằng chỉ có Lý Nhiên mới có thể so sánh với nàng.Nhưng, ánh hào quang của hai người họ thật sự quá chói mắt, đến mức luôn che lấp ánh hào quang của Lý Nguyệt Như.Hai lần chiến đấu diệt yêu, đều khiến Lý Nguyệt Như cảm thấy sâu sắc sự bất lực của bản thân.Không thể trở thành gánh nặng cho những người bạn tốt của mình được!Nàng cũng muốn trở nên mạnh hơn!Nhìn Lý Nguyệt Như đã hạ quyết tâm, Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên mỉm cười an ủi, tiểu nha đầu cuối cùng cũng trưởng thành rồi.

"Được, bất kể ngươi đưa ra quyết định như thế nào, ta cũng sẽ ủng hộ ngươi." "Đi đi!" Hai người lần lượt mở miệng nói.Tuy nhiên, Lý Nguyệt Như lại có chút lo lắng, cảm thấy điều kiện của mình không thể đáp ứng được điều kiện của Thiên Kiếm Thánh Địa.Dù sao, Thiên Kiếm Thánh Địa không phải Tứ Đại Tông Môn, điều kiện yêu cầu không phải người bình thường nào cũng khó có thể đáp ứng được.Đối với vấn đề nan giải này, Khổng Tuyên lại có một cách hay, có thể giải quyết chuyện này, nói: "Đối với vấn đề tiềm chất của ngươi, ta lại có một cách có thể giải quyết!

Đó là nâng cao thiên phú của ngươi, từ một thiên tài bình thường, trở thành một thiên tài kiếm đạo chân chính." Nâng cao thiên phú, bốn

chữ này Lý Nguyệt Như nghe thấy, thật là một chuyện không thể tin nổi.

Hắn, có thể khiến nàng thăng cấp thiên phú sao?Lý Nguyệt Như há to miệng, vẻ mặt như đang đùa giỡn.Tuy nhiên, Khổng Tuyên không hề đùa giỡn, thật sự có bản lĩnh giải quyết vấn đề hiện tại của Lý Nguyệt Như, nâng cao thiên phú của nàng, nói: "Trong tay ta có một bộ kiếm pháp thượng cổ, chỉ cần ngươi luyện tốt bộ kiếm pháp này, lúc đó người của Thiên Kiếm Thánh Địa tự nhiên sẽ thu nhận ngươi." Ngay sau đó, Khổng Tuyên tiện tay cầm một thanh kiếm gỗ, vung vẩy trước mặt hai người.Thanh kiếm gỗ được vung vẩy uy phong lẫm liệt, tựa hồ có một cỗ ý sắc bén.Lý Nguyệt Như là người hiểu kiếm, vừa nhìn liền biết, bộ kiếm pháp của Khổng Tuyên và kiếm pháp nàng học có sự khác biệt rất lớn.Kiếm pháp nàng học đều lấy việc làm trọng thương kẻ địch làm tiền đề, còn bộ kiếm pháp mà Khổng Tuyên hiện đang thi triển, thì lại tập trung vào việc làm sao để giết chết kẻ địch.Cũng có thể hiểu như vậy.Cái trước dùng để phòng thân, cái sau thì dùng để giết địch.Hai cái, đều có sự khác biệt mang tính quyết định.Lý Nguyệt Như kinh ngạc đến ngây người, khó tin mở miệng nói: "Bộ kiếm pháp này của huynh?

Ta từ trước đến giờ chưa từng nghe nói?" Khổng Tuyên tiện tay tìm một lý do để lấp liếm, tổng không thể nào nói bộ kiếm pháp cổ xưa của mình có nguồn gốc từ kiếp trước được.Lý Nguyệt Như cũng không nghi ngờ nhiều lời nói của Khổng Tuyên, chỉ cảm thấy có chút ngại ngùng, nói: "Ta nhận đồ của huynh như vậy, luôn cảm thấy không ổn a." Khổng Tuyên vỗ vỗ vai nàng, cười nói: "Ngươi không chỉ là sư tỷ của ta, mà còn là bạn tốt nhất của ta, ta có đồ tốt đương nhiên phải ưu tiên ngươi, không phải sao?" Nghe vậy, Lý Nguyệt Như vô cùng cảm động, nói: "Cảm ơn huynh, thật sự rất cảm ơn huynh." Khổng Tuyên đã đem một món quà hậu như vậy ra, Khổng

Vân Bằng tự nhiên cũng sẽ không chịu kém, ngay sau đó liền lấy ra Cửu Thiên Huyền Kiếm mà y đã giành được trong Thiên Kiêu Chi Tranh, đưa cho Lý Nguyệt Như, nói: "Cầm lấy thanh kiếm này đi." Lý Nguyệt Như vừa nhìn đã nhận ra thanh kiếm này chính là Cửu Thiên Huyền Kiếm, đôi mắt nàng dường như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt, nói: "Huynh, sao có thể tặng ta một thứ quan trọng như vậy?" Khổng Vân Bằng cười nói: "Cứ cầm đi, đừng khách khí với ta.

Hơn nữa, ta cũng không giỏi dùng kiếm, kiếm trong tay ta cũng là vật vô dụng.

Nếu đã như vậy, không bằng tặng cho ngươi." Lý Nguyệt Như muốn từ chối, nhưng thái độ của Khổng Vân Bằng rất kiên quyết, nhất định phải nhận mới được, Lý Nguyệt Như bất đắc dĩ, đành phải nhận lấy Cửu Thiên Huyền Kiếm.Từ đó, Lý Nguyệt Như càng thêm cảm kích huynh đệ họ Khổng, nói: "Ta không biết nên cảm ơn hai huynh như thế nào nữa." Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên nhìn nhau, rồi đồng loạt mỉm cười.Khổng Tuyên khẽ cười một tiếng nói.

"Thôi nào, thôi nào, đừng nói những lời đó nữa, chúng ta đều là người một nhà mà." Lý Nguyệt Như gật đầu thật mạnh, hạ quyết tâm, bất kể thế nào, nhất định phải bái kiến Thiên Kiếm Thánh Địa.Nếu không làm như vậy, nàng thật sự có lỗi với huynh đệ họ Khổng.Cách thời gian sứ giả Thiên Kiếm Thánh Địa đến Đạo Huyền Tông còn khoảng một hai ngày, Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên hai người đã tận dụng triệt để khoảng thời gian này, tiến hành huấn luyện đặc biệt cuối cùng cho Lý Nguyệt Như.Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên đều có kiến thức phong phú, bất kể kinh nghiệm chiến đấu hay lượng tri thức, đều hơn người thường.Ngay cả kiến thức của Tứ Tông Tông chủ, cũng chỉ bằng một phần hai mươi của họ.Nói quá, nhưng trên thực tế đúng là tình hình như vậy.So với hai vị đại năng xuất thần nhập hóa là Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên, Tứ Đại Tông chủ có

vẻ hơi giống lũ kiến.Dù thời gian có hạn, nhưng trong khoảng thời gian đó, thực lực của Lý Nguyệt Như lại tăng lên một tiểu cấp, thật là một tiến bộ vĩ đại.Hai ngày trôi qua, cuối cùng, trưởng lão Thiên Kiếm Thánh Địa cũng đã đến Đạo Huyền Tông.Trong đại điện Đạo Huyền Tông, không chỉ có Tông chủ Đạo Huyền Tông, mà còn đón tiếp Tông chủ ba tông khác.Những người ở đây, đều nhất loạt mang vẻ mặt cung kính, không dám lơ là vị lão giả đang ngồi trên ghế quý trọng kia.Vị trưởng lão đến từ Thiên Kiếm Thánh Địa này tên là Ngạo Phong trưởng lão, thực lực vô cùng cường đại, kiếm thuật của y càng xuất thần nhập hóa, cả đời không biết đã chém giết bao nhiêu con Thiên Niên Đại Yêu, có thể nói là một phương hùng tài.Ngạo Phong trưởng lão nhanh chóng nắm bắt được một loạt chuyện gần đây, đặc biệt là chuyện liên quan đến Khổng Vân Bằng, y đặc biệt chú ý đến chuyện của tiểu tử này.Tuổi còn trẻ mà có thể chém giết một con Thiên Niên Đại Yêu!Một loại thiên phú như vậy, dù đặt trong Thánh Địa, cũng là tư chất thượng thừa.Trong lòng, Ngạo Phong trưởng lão có vài phần kỳ vọng, nếu có thể đưa tiểu tử này về Thánh Địa, chắc chắn sẽ khiến Thánh Chủ vô cùng vui mừng.Ngạo Phong trưởng lão quay đầu, ánh mắt đặt lên người Tông chủ Đạo Huyền Tông, nói: "Khổng Vân Bằng sẽ đến chứ?" Tông chủ Đạo Huyền Tông cúi người, nói: "Ta đã nói cho y biết chuyện rồi, y nhất định sẽ đến." Nghe xong câu nói này, Ngạo Phong trưởng lão liên tục gật đầu, càng lúc càng tò mò về tiểu tử Khổng Vân Bằng này.Sau một lúc lâu, Tông chủ Đạo Huyền Tông đột nhiên đưa ra một đề nghị thú vị.

"Kính thưa Ngạo Phong trưởng lão, Đạo Huyền Tông của ta có một thiên tài xuất chúng, không biết ngài có thể đưa y vào Thánh Địa để bồi dưỡng tốt hay không?" Ngạo Phong trưởng lão liền hứng thú.

"Đưa y lên đây đi." "Vâng." Dưới lệnh của Tông chủ Đạo Huyền Tông, Lý Nhiên, người đã chuẩn bị sẵn bên ngoài điện từ lâu, chậm

rãi bước vào đại điện.Ngạo Phong trưởng lão nhìn kỹ một lúc lâu, nhanh chóng cảm thấy thất vọng.Y vốn tưởng rằng, đây sẽ là một thiên tài không kém cạnh Khổng Vân Bằng.Cho nên, y không khỏi cảm thấy thất vọng.Thiên phú của tiểu tử này tuy kinh người, nhưng so với thiên tài chân chính như Khổng Vân Bằng, lại không đủ để nhìn.Có thể khiến tiểu tử này bái nhập Thánh Địa, cũng chỉ là thiên tài hạng trung hạ lưu mà thôi.Bị ánh mắt sắc lạnh như điện đó nhìn chằm chằm, Lý Nhiên không khỏi có chút căng thẳng, một khi quyết định tùy tiện của vị lão tiền bối kia có thể thay đổi vận mệnh của y, trong lòng y không khỏi dâng lên một luồng nhiệt.Nếu vị Ngạo Phong trưởng lão kia nguyện ý đưa y đến Thánh Địa.Thì vận mệnh của y, sẽ một bước lên mây!Tuy nhiên, sự việc luôn tàn khốc.Ngạo Phong trưởng lão cuối cùng cũng lắc đầu.

"Không, không được." Ba từ ngắn ngủi, như một tia chớp, đánh trúng người Lý Nhiên, khiến y thất thần.Dù y đã tự nói với mình bao nhiêu lần phải bình tĩnh, không được lơ là vị lão tiền bối trước mắt, nhưng Lý Nhiên không nhịn được, buột miệng hỏi: "Vì sao?" Ngạo Phong trưởng lão thở dài một hơi, nói: "Có lẽ ở Cô Nguyệt Thành, ngươi là một trong số những thiên tài tuyệt thế.

Nhưng ở Thánh Địa của ta, nhiều nhất cũng chỉ là một đệ tử tạp dịch." Đòn đả kích lớn lao khiến Lý Nhiên gần như nghẹt thở.Từ nhỏ, y đã được những người xung quanh gọi là thiên tài tuyệt thế, cho rằng y nhất định sẽ dẫn dắt Đạo Huyền Tông lên đến đỉnh phong.Nhưng không ngờ, tất cả đều là mộng huyễn.

Y, chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng mà thôi.Dù có không cam lòng đến mấy, đó vẫn là một sự thật sắt đá, đến lượt Lý Nhiên không thể không thừa nhận.Lý Nhiên nghiến chặt răng, nhưng… thật sự không cam lòng a!Tông chủ Đạo Huyền Tông tiến lên một bước, mạnh dạn đề nghị: "Nếu đã như vậy, không bằng để y theo Thánh Địa

làm một đệ tử tạp dịch đi.” Ngạo Phong trưởng lão vốn định từ chối, nhưng Đạo Huyền Tông dù sao cũng là một trong những thế lực phụ thuộc của Thánh Địa, cần phải giữ chút tình hữu nghị, đành phải đổi lời nói: “Được thôi, có thể theo ta đến Thánh Địa làm một đệ tử tạp dịch, nhưng tiền đề là ngươi phải hiểu đạo lý chịu khổ.

Ta muốn báo trước cho ngươi biết, Thiên Kiếm Thánh Địa của ta không nuôi phế vật, tùy thời cũng phải chuẩn bị sẵn sàng bị đuổi đi.” Mặc dù không phải kết quả y mong muốn, nhưng Lý Nhiên vẫn thản nhiên chấp nhận vận mệnh của mình, chắp tay nói: “Ta nhất định sẽ phát phẫn đồ cường, trở thành một thiên tài chân chính.” Biểu hiện của Lý Nhiên khiến Ngạo Phong trưởng lão cảm thấy hài lòng.Ngạo Phong trưởng lão vuốt râu, nói: “Được, ta sẽ xem biểu hiện của ngươi.

Tốt nhất, đừng để ta thất vọng.” …Không lâu sau.Tạch tạch tạch.Kèm theo tiếng bước chân, ba thanh niên nhanh chóng bước vào điện.Khi Ngạo Phong trưởng lão nhìn thấy thiếu niên cao ráo ở giữa, đôi mắt y phát ra tinh quang kinh người, như tìm được bảo tàng, nói: “Chắc hẳn, ngươi là Khổng Vân Bằng, đúng không?” Thiếu niên cao ráo kia, chính là Khổng Vân Bằng.Khổng Vân Bằng chắp tay nói.

“Tại hạ, chính là Khổng Vân Bằng.” Còn hai người còn lại, chính là Lý Nguyệt Như và Khổng Tuyên.Ngạo Phong trưởng lão vận dụng bí pháp, thăm dò thực lực của ba người.Kết quả khiến y phát hiện, cả ba đều là thiên tài.Cô gái kia tuy không bằng hai thiếu niên kia, nhưng cũng có thiên phú không tệ như Lý Nhiên.Đương nhiên, có thiên phú nhất, chính là hai thiếu niên kia.Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên.Người trước thì khỏi phải nói, chiến tích hiển hách của y, đủ để chứng minh thực lực của tiểu tử này mạnh mẽ đến mức nào.Chuyện Tứ Đại Tông chủ hợp lực không làm được, ngược lại tiểu tử này lại làm được.Người có thể ở cái tuổi này chém giết một

con Thiên Niên Đại Yêu, đừng nói đến những nơi khác, ngay cả Thiên Kiếm Thánh Địa cũng hiếm có thiên tài như Khổng Vân Bằng.Trong mắt Ngạo Phong trưởng lão, tiểu tử Khổng Vân Bằng này đến Thiên Kiếm Thánh Địa, mới là nơi tốt nhất cho y.Nhưng điều khiến y hơi bất ngờ, là thiếu niên tên Khổng Tuyên kia, thiên phú của y cũng khá kinh người, lợi hại hơn Lý Nhiên và Lý Nguyệt Như rất nhiều.Có lẽ người khác không nhìn ra, nhưng với tư cách là trưởng lão Thiên Kiếm Thánh Địa, y đương nhiên có ánh mắt sắc bén, chỉ cần nhìn một cái, đã biết tiểu tử Khổng Tuyên này có sự che giấu, hoàn toàn không phải một thiếu niên tầm thường như Tứ Tông Tông chủ nói.

"Che giấu khá sâu a." "Nhưng, không thể che giấu được ta." Ngạo Phong trưởng lão nhìn sâu Khổng Tuyên một cái, sau một lúc lâu mới thu hồi ánh mắt.Một lúc sau, Ngạo Phong trưởng lão gửi lời mời đến ba người.

"Ba người các ngươi, có nguyện ý đến Thiên Kiếm Thánh Địa của ta không?" Lời này vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người có mặt tại chỗ không khỏi trở nên nóng bỏng.Dù trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng Tứ Đại Tông chủ vào giờ phút này, không khỏi có chút căng thẳng, đúng như câu nói một người thăng tiên gà chó cũng lên trời, nếu ba người họ cũng bái nhập Thiên Kiếm Thánh Địa, tin rằng cũng sẽ có lợi ích nhất định cho họ.Đặc biệt là Khổng Vân Bằng mà họ đặt nhiều kỳ vọng nhất.Vạn nhất Khổng Vân Bằng dựa vào thiên phú và nỗ lực của mình, từng bước trở thành trưởng lão Thiên Kiếm Thánh Địa.Thì những người ở quê nhà như họ, đương nhiên sẽ được chiếu cố, không cần phải nghi ngờ một chút nào!Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên đang chìm vào trầm tư, chần chừ không đáp lại Ngạo Phong trưởng lão.Tuy nhiên, Lý Nguyệt Như lại đáp lại ngay lập tức, nói: "Ta nguyện ý đi Thiên Kiếm Thánh Địa." Ngạo Phong trưởng lão không hề bất ngờ về điều này, thực ra trong lòng y, Lý Nguyệt Như có

gia nhập hay không cũng không quan trọng, chẳng qua chỉ thêm một đệ tử tạp dịch mà thôi, quan trọng nhất là cặp huynh đệ kia.Trong khi Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên đang khổ sở suy nghĩ, liệu mình có nên đi Thiên Kiếm Thánh Địa hay không.Đột nhiên, một âm thanh quen thuộc không thể quen thuộc hơn, vang vọng trong tâm trí họ.Chính là giọng nói của sư phụ Hoàng Thiên.

"Từ chối, đừng đi Thiên Kiếm Thánh Địa." Một câu nói dứt khoát.Dù không biết vì sao sư phụ lại muốn từ chối sự chiêu mộ của Ngạo Phong trưởng lão, nhưng Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên vẫn ngoan ngoãn làm theo, một lời từ chối sự chiêu mộ của Ngạo Phong trưởng lão.Tứ Đại Tông chủ và những người khác đều ngơ ngác.

"Họ từ chối Ngạo Phong trưởng lão?

Chẳng lẽ hai người họ không biết đây là một cơ duyên lớn đến mức nào sao?" "Trời ơi, các người có biết mình đang làm gì không?" "Thật đáng tiếc." "Vì sao a, chẳng lẽ có bí mật gì không ai biết sao?" Tứ Đại Tông chủ há hốc mồm, cảm thấy kinh ngạc vô cùng.Ngay cả Lý Nhiên và Lý Nguyệt Như cũng đều ngơ ngác.Họ vốn tưởng rằng, huynh đệ họ Khổng cũng sẽ cùng họ bái nhập Thiên Kiếm Thánh Địa.Nhưng không ngờ, hai người họ lại từ chối!Thật là một chuyện khó tin.Trong đồng tử Ngạo Phong trưởng lão hiện lên vẻ khó tin.Trong mắt y, đây là một chuyện căn bản không thể xảy ra!Trên thế giới này, lại có người từ chối lời mời từ Thiên Kiếm Thánh Địa sao? Đó là lời mời của Tứ Đại Thánh Địa a!Ngạo Phong trưởng lão vẫn không từ bỏ, tiếp tục khuyên nhủ.

"Chỉ cần hai người nguyện ý gia nhập Thiên Kiếm Thánh Địa, ta có thể đảm bảo hai người đều có khả năng trở thành đệ tử hạch tâm!" Để chiêu mộ thành công huynh đệ họ Khổng, Ngạo Phong trưởng lão không tiếc đưa ra điều kiện hậu hĩnh như vậy, mọi người có mặt sau

khi nghe xong, đều không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.Đẳng cấp đệ tử Thánh Địa chia làm bốn loại: tạp dịch đệ tử, đệ tử bình thường, đệ tử hạch tâm, Thánh tử.Đệ tử hạch tâm có thể được coi là trụ cột tầng trung lưu trong mỗi Thánh Địa, mỗi khoảng thời gian, Thánh Địa đều sẽ đầu tư một lượng lớn tài nguyên tu luyện vào đệ tử hạch tâm, để giúp họ nhanh chóng thăng cấp!Hơn nữa, quan trọng hơn là.Những người trở thành đệ tử hạch tâm, trong tương lai có khả năng sẽ trở thành trưởng lão!Đó là trưởng lão a!Không biết có bao nhiêu người muốn trở thành trưởng lão Thánh Địa, đều khổ vì không có cơ hội.Tứ Đại Tông chủ nghe mà đỏ cả mắt, ước gì mình có thể hóa thân thành huynh đệ họ Khổng mà đồng ý.Nhưng, Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên dù có động lòng đến mấy, cũng không thể đồng ý.Dù sao, sư phụ phía sau họ, không phải là chuyện đùa.Nghĩ đến thủ đoạn của sư phụ mình, hai người không nhịn được mà rùng mình một cái.Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên nhìn nhau, đều có thể thấy vẻ bất lực trong mắt đối phương, một lát sau đều lịch sự từ chối.Ngạo Phong trưởng lão tức đến run cả người.Cả đời y cũng đã thấy không ít chuyện kỳ quái, cũng gặp không ít người quái lạ.Nhưng người như huynh đệ họ Khổng, là lần đầu tiên y gặp!

"Thôi, tùy vậy!" Thấy Ngạo Phong trưởng lão tức giận đến mức nhắm mắt dưỡng thần.Tứ Đại Tông chủ vội vàng nói mấy lời hay, an ủi tính khí của Ngạo Phong trưởng lão.Một lúc sau, sắc mặt Ngạo Phong trưởng lão dần tốt hơn một chút, chỉ là vẫn cảm thấy không cam lòng, nói: "Nếu đã từ chối lời mời của ta, có thể, nhưng phải nói cho ta biết, lý do là gì?" "Chẳng lẽ các ngươi không xem trọng Thiên Kiếm Thánh Địa của ta sao?" Câu nói cuối cùng, Ngạo Phong trưởng lão vận dụng sức mạnh của mình, khiến giọng nói của y trở nên lớn hơn.Ngoài huynh đệ họ Khổng ra, những người khác đều bị dọa đến thất thần, như thể đang đối mặt với một cự thú Hồng Hoang.Huynh đệ Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên chưa từng thấy đại cảnh tượng

sao?Đừng nói Ngạo Phong trưởng lão, ngay cả Thánh Chủ Thiên Kiếm Thánh Địa đến, họ cũng sẽ không sợ hãi.Thánh Chủ có đáng sợ đến mấy, cũng không đáng sợ bằng Hoàng Thiên a!Hai người không có cách nào khác, đành phải nói rằng bản thân tạm thời không có ý định bái nhập bất kỳ Thánh Địa nào.Lý do này cũng nói cho Ngạo Phong trưởng lão biết, ta không nhằm vào Thiên Kiếm Thánh Địa, với các Thánh Địa khác hai người họ cũng không có duyên phận.Ngạo Phong trưởng lão bớt giận đi nhiều, cũng dần bình tĩnh lại, nói: "Người ai cũng có chí hướng riêng, đó là một chuyện bình thường.

Thế này đi, nếu có một ngày các ngươi thay đổi ý định, cứ nói cho ta biết." Hai người chắp tay nói.

"Vâng." Ngạo Phong trưởng lão thở dài một hơi, thất vọng vung tay áo rời đi.Khoảnh khắc vị trưởng lão từ Thiên Kiếm Thánh Địa rời đi, áp lực như một ngọn núi lớn cũng theo đó tiêu tan, mọi người được thở phào nhẹ nhõm, tảng đá lớn đè nặng trong lòng cuối cùng cũng biến mất.Tả Thu Minh hận không rèn sắt thành thép nói: "Hai người các ngươi, vì sao lại từ chối Ngạo Phong trưởng lão?

Các ngươi có biết Thiên Kiếm Thánh Địa đối với các ngươi, là một cơ duyên lớn đến mức nào không?" Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên hai người cũng biết Tả Thu Minh thật tâm vì tốt cho họ, nhưng lại có lý do bất đắc dĩ phải làm như vậy.Dù thế nào cũng không thể đồng ý với Ngạo Phong trưởng lão, gia nhập Thiên Kiếm Thánh Địa.Cho nên, huynh đệ họ Khổng cũng chỉ đành lấy một lý do tương tự, rằng bản thân tạm thời không có ý định gia nhập Thánh Địa.Tứ Tông Tông chủ cũng tức đến chết.Nhưng cũng không tiện nói gì, dù sao cũng là đệ tử nhà người ta, không phải người thân gì.

Vì đối phương đã hạ quyết tâm, bản thân cũng không tiện can thiệp nữa.

“Ai, cũng không biết hai tên gia hỏa này rốt cuộc đang làm gì, thôi vậy, tùy họ đi.” Tả Thu Minh nhìn sâu hai người một cái, vẻ mặt tràn đầy bất lực.Ba vị Tông chủ khác cũng với vẻ mặt không có cách nào. …Không lâu sau, Ngạo Phong trưởng lão liền chuẩn bị khởi hành trở về Thiên Kiếm Thánh Địa, khi chuẩn bị xuất phát, y lại hỏi Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên một lần nữa, nói: “Các ngươi thật sự không muốn gia nhập Thiên Kiếm Thánh Địa sao?” Hai người vẫn đáp án tương tự, lịch sự từ chối.Ngạo Phong trưởng lão lại thở dài một hơi, nói: “Thôi vậy, có lẽ chú định vô duyên với Thiên Kiếm Thánh Địa của ta vậy.

Còn tiểu nha đầu kia là bạn tốt của các ngươi, hãy tạm biệt rồi đi đi.” Tiểu nha đầu trong miệng y, đương nhiên chỉ Lý Nguyệt Như.Lý Nguyệt Như lưu luyến nhìn hai người bạn tốt của mình, nói: “Chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ?” Khổng Vân Bằng cười nói.

“Đương nhiên sẽ gặp lại rồi, ta đâu có chết.” Khổng Tuyên cũng cười nói.

Chương 449

“A, cũng không phải sinh ly tử biệt, đừng làm những chuyện vô dụng như vậy.” Thực ra, cả ba đều rõ.Ngày nay từ biệt, e rằng rất lâu sau mới có thể trùng phùng.Hoặc có thể, sẽ không bao giờ gặp lại nữa.Ba người trò chuyện tròn nửa canh giờ sau, cuối cùng cũng đến lúc chia tay.

“Tạm biệt, các ngươi phải bảo trọng đấy.” Lý Nguyệt Như quay đầu nhìn hai người một cái.

“Ngươi cũng vậy.” “Người nên lo lắng, không phải ta đâu.” Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên lần lượt cười nói.Không lâu sau, Ngạo Phong trưởng lão hóa ra một thanh cự kiếm, dùng làm thuyền, cùng Lý Nguyệt Như và Lý Nhiên rời khỏi đây, đi về Thiên Kiếm Thánh Địa.Nhìn bóng lưng dần khuất xa đó, Khổng Vân Bằng không nhịn được cảm thán một tiếng.

“Đã cảm nhận được tình thân sao?

Đại ca, ta cuối cùng cũng hiểu, vì sao sư phụ luôn muốn ta hiểu cảm xúc của con người rồi.” Khoảnh khắc này, tâm cảnh Khổng Vân Bằng có sự thăng cấp, trưởng thành hơn rất nhiều so với trước.Khổng Tuyên đối với sự trưởng thành của đệ đệ mình, cảm thấy vô cùng vui mừng.

“Nếu sư phụ biết được ngươi có cách nghĩ như vậy, nhất định sẽ rất vui.” Ngay khoảnh khắc này.Hư không tựa hồ bị bóp méo, một bóng dáng mơ hồ dần hình thành trước mặt.Hai người trợn tròn mắt nhìn, phát hiện bóng dáng mơ hồ kia có chút quen mắt, luôn cảm thấy bản thân dường như đã từng gặp ở đâu đó.Rất nhanh.Họ ý thức được, phát ra tiếng kinh ngạc.

“Đợi đã, đó không phải thân ảnh của sư phụ sao?” Hai người đồng loạt thất thanh nói.Lời vừa dứt, bóng dáng mơ hồ kia lại chủ động mở miệng nói: “Phản ứng của hai ngươi thật chậm chạp a, phải mất lâu như vậy mới nhận ra ta.” Bất kể khí tức, hay ngữ điệu, bóng dáng quen thuộc không thể quen thuộc hơn kia, tất cả dường như đều đang nói với Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên rằng, bóng dáng trước mắt này có một mối quan hệ mật thiết không thể giải thích với sư phụ.Không sai, bóng dáng mơ hồ này chính là một trong những hóa thân của Hoàng Thiên phóng chiếu đến.

“Bái kiến sư phụ.” Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên vừa nghĩ đến những hồi ức bị tra tấn ngày xưa, lại một lần nữa không nhịn được mà rùng mình một cái, vội vàng chào hỏi.Hoàng Thiên nhàn nhạt nói.

“Các ngươi cũng không cần sợ hãi như vậy, ta chỉ là một phân thân chưa hoàn toàn thành hình thôi.” Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên thầm nghĩ, dù không phải là hóa thân của người, chỉ là giọng nói của người thôi, cũng đủ khiến chúng con lạnh sống lưng rồi a.

“Đúng rồi sư phụ, vì sao người không cho hai đệ tử chúng con đầu nhập Thiên Kiếm Thánh Địa?” Khổng Vân Bằng dường như đã nhớ ra, không nhịn được mở miệng hỏi.Khổng Tuyên cũng tò mò tương tự, vì sao sư phụ không cho gia nhập Thiên Kiếm Thánh Địa, nếu có thể gia nhập Thiên Kiếm Thánh Địa thì có lẽ đối với họ, sẽ có sự giúp đỡ rất lớn cũng không chừng.Sau một lúc trầm tư, Hoàng Thiên nhàn nhạt mở miệng nói: “Sở dĩ không cho các ngươi gia nhập Thiên Kiếm Thánh Địa, là vì trong Thiên Kiếm Thánh Địa, ít nhiều có một số tồn tại vừa cổ lão vừa cường đại.

Nếu các ngươi tiến vào Thiên Kiếm Thánh Địa, có lẽ sẽ cảm nhận được linh hồn của mình dị trạng.” Lời này vừa thốt ra, hai người liền bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra sự tình là như vậy.Khổng Vân Bằng đồng

tử co rút lại, nói: “Nếu vậy, thì sau này con chẳng phải phải trốn tránh người của Thiên Kiếm Thánh Địa sao?” Hoàng Thiên lại nhàn nhạt nói: “Cũng không cần thiết, chỉ cần thêm một khoảng thời gian nữa, sau khi hóa thân của ta thành công hạ phàm, ta có thể làm một chút động tác nhỏ trên người các ngươi.

Cứ như vậy, những tồn tại cổ lão của Tứ Đại Thánh Địa kia, đều không thể cảm nhận được dị trạng của cơ thể các ngươi.” Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên gật đầu, biểu thị đã hiểu, trong khoảng thời gian tiếp theo sẽ giữ một khoảng cách nhất định với người của Thánh Địa.Hoàng Thiên trước khi rời đi lại mở miệng nói.

“Có một chuyện các ngươi cần chú ý, trước đây ta dùng thủy kính quan sát kỹ lưỡng một phen, phát hiện một con Thiên Niên Đại Yêu, đang với tốc độ kinh người chạy đến Cô Nguyệt Thành.

Tuy rằng không biết lịch sử con yêu này, nhưng cẩn thận một chút thì tốt hơn.” Thiên Niên Đại Yêu!?Nghe bốn chữ này xong, hai người không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh, cảm thấy vô cùng chấn kinh.Chỉ riêng một Thôn Thiên Hắc Long thôi, đã khó nhằn đến mức nào.Hiện giờ, lại là một Thiên Niên Đại Yêu!

Đó là một tồn tại khủng bố mạnh hơn Thôn Thiên Hắc Long gấp mười lần trở lên!Những con đại yêu có thực lực khủng bố như vậy, đến khu vực Cô Nguyệt Thành, phần lớn đều không phải chuyện tốt.Khổng Tuyên dường như đã liên tưởng được điều gì, đưa ra một câu nói thú vị, nói: “Có lẽ con Thiên Niên Đại Yêu này, là vì trả thù cho Thôn Thiên Hắc Long chăng?

Dù sao mọi người đều là yêu quái.” Hoàng Thiên khẽ mỉm cười, nói: “Cũng có khả năng.” Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên hai người tuy có chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Dù với thực lực hiện tại của họ căn bản không đánh lại Thiên

Niên Đại Yêu, nhưng là thượng cổ đại yêu, lại có thể thật sự sợ hãi Thiên Niên Đại Yêu sao?Không lâu sau, bóng dáng Hoàng Thiên dần biến mất trong tầm mắt hai người, khí tức khổng lồ lập tức biến mất không còn dấu vết, khiến huynh đệ họ Khổng không tự chủ mà thở phào nhẹ nhõm một hơi.Ngay sau đó, hai người bắt đầu suy nghĩ đối sách.Hiện tại, tiếp theo nên làm gì.Khổng Tuyên lắc đầu, dường như muốn quẳng những phiền não trong đầu ra sau gáy, ngay sau đó mở miệng nói: "Suy nghĩ nhiều cũng không có ích gì, ta trước tiên nói chuyện này cho Tứ Đại Tông chủ biết, để họ có sự đề phòng đi." Sau đó, hai người đã kể tin tức chấn động này, cho ba vị Tông chủ còn lại.Tứ Đại Tông chủ sau khi biết chuyện này, đều lần lượt biểu thị khó tin.Sao lại xảy ra chuyện như vậy?

"Thật sao?" "Không thể nào." Tứ Đại Tông chủ khó tin lần lượt mở miệng nói.Khổng Vân Bằng cũng không biết thuyết phục Tứ Đại Tông chủ như thế nào, chỉ nói cho họ biết: "Hãy tin chúng ta đi, chúng ta sẽ không nói đùa, trong không lâu nữa đích xác sẽ có Thiên Niên Đại Yêu đến.

Đạo Huyền Tông Tông chủ lại không tin huynh đệ họ Khổng, cảm thấy chuyện này không thể xảy ra, nói: "Có lẽ hai vị không biết, phàm là cao thủ đẳng cấp Thiên Niên Đại Yêu như vậy, nếu muốn vào thành trì bình thường của nhân loại, nhất định sẽ bị cường giả tuyệt thế của nhân loại chặn giết." Chuyện này hai người lại lần đầu tiên nghe nói, hóa ra Thiên Niên Đại Yêu có hạn chế như vậy.Tuy nhiên, Khổng Vân Bằng cảm thấy, chuyện này rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm.Từ khi sư phụ nói sẽ có Thiên Niên Đại Yêu đến, trong lòng y bắt đầu có một loại dự cảm bất an khó hiểu.Loại dự cảm bất an này, theo thời gian không ngừng trôi qua mà gia tăng, tựa hồ có một trận bão lớn vô hình đang đến gần.Cho nên, đây cũng là lý do vì sao Khổng Vân Bằng lại vội vàng như vậy.Khổng Vân Bằng nghiến răng, nói:

“Xin hãy tin ta, thật sự sẽ có Thiên Niên Đại Yêu sẽ đến đây, nếu không phòng bị một chút, đến lúc đó sẽ có vô số người chết và bị thương.” Sau đó, hai người họ đã kể một tin tức gây chấn động cho bốn vị tông chủ.

Khi bốn vị tông chủ nghe được chuyện này, tất cả đều tỏ ra khó tin.

Chuyện như vậy sao có thể xảy ra?

“Thật sao?” “Không thể nào.” Bốn vị tông chủ khó tin mà nói.

Khổng Vân Bằng cũng không biết phải thuyết phục bốn vị tông chủ thế nào, chỉ nói: “Xin hãy tin hai chúng tôi, tôi sẽ không nói đùa đâu, không lâu nữa nhất định sẽ có vạn năm đại yêu kéo đến.” Tông chủ Đạo Huyền Tông không tin anh em họ Khổng, cảm thấy chuyện này không thể xảy ra, nói: “Có lẽ hai con chưa biết, phàm những cao thủ đẳng cấp vạn năm đại yêu, nếu muốn tấn công những thành trì của nhân loại thì nhất định sẽ bị tuyệt thế cường giả của nhân loại chặn giết.” Chuyện này hai người họ mới nghe lần đầu, hóa ra vạn năm đại yêu lại có hạn chế như vậy.

Nhưng Khổng Vân Bằng vẫn cảm thấy chuyện này rất nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm.

Kể từ khi sư phụ nói sẽ có vạn năm đại yêu đến, trong lòng hắn đã bắt đầu có một dự cảm bất an khó hiểu.

Dự cảm bất an này càng lúc càng mạnh theo thời gian trôi đi, dường như một cơn bão lớn vô hình đang đến gần.

Vì vậy, Khổng Vân Bằng mới vội vàng đến vậy.

Khổng Vân Bằng cắn răng, nói: “Xin hãy tin ta, thật sự sẽ có vạn năm đại yêu đến đây, nếu không sớm phòng bị thì lúc đó thương vong sẽ vô số.” Khổng Tuyên cũng phụ họa một tiếng vào lúc này.

Thấy anh em họ Khổng căng thẳng đến vậy, bốn vị tông chủ vốn không tin chuyện này bắt đầu dần dần tin tưởng.

Một loạt nguy cơ trước đây đều do anh em họ Khổng giải quyết.

Không nghi ngờ gì nữa, những người như vậy tuyệt đối không có lý do gì để lừa họ.

Có lẽ, thật sự đã có chuyện xảy ra chăng?

Chương 450

Sau khi bốn vị tông chủ trao đổi với nhau, họ đều đồng ý với anh em họ Khổng, trong một khoảng thời gian tới sẽ tăng cường phòng vệ, yêu cầu đệ tử tăng cường tuần tra.

"Hai con cứ yên tâm, chuyện này Đạo Huyền Tông ta nhất định sẽ coi trọng." "Sương Nguyệt Tông ta cũng vậy." "Đan Tông cũng vậy." "Tinh Tông cũng vậy." Bốn vị tông chủ vỗ ngực, lần lượt đáp lại.

Sau khi nhận được sự khẳng định của các tông chủ, anh em họ Khổng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù không giải quyết được vấn đề thực chất, nhưng ít nhất cũng có sự phòng bị, không đến mức khi nguy hiểm thật sự ập đến thì không làm được gì cả.

Biết rằng sắp có đại địch, Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên chỉ còn cách như điên mà trở nên mạnh hơn, với thực lực hiện tại, ở thế giới này thật sự không thể nói là tuyệt thế cường giả.

Trưởng lão Thiên Kiếm Thánh Địa mà họ đã thấy trước đó, thực lực thật sự cao cường, đến lúc đó mới biết núi cao còn có núi cao hơn, đối với thế giới này, họ chẳng qua chỉ là những con kiến nhỏ bé không đáng kể.

Trên một bãi đất hoang, hai bóng người không ngừng giao chiến, mỗi lần va chạm đều mang theo tiếng va đập trầm đục vang dội.

"Hát!" "Ha!" Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên đang điên cuồng chiến đấu.

Thực chiến, vĩnh viễn là cách tốt nhất để nâng cao thực lực bản thân.

Đạo lý này, Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên không thể hiểu rõ

hơn.

Vì vậy, cứ thế mà đối luyện, cả hai đều tốt.

Mặc dù Khổng Tuyên khôi phục ký ức kiếp trước muộn hơn, nên thực lực bị tụt lại một khoảng khá xa, nhưng nhờ thiên phú trời ban của mình, hắn đã dần dần đuổi kịp Khổng Vân Bằng.

Song, thực lực vẫn hoàn toàn không bằng Khổng Vân Bằng, chưa giao chiến đến hai mươi hiệp, Khổng Tuyên đã ngã xuống.

"Lão đệ, thực lực lại mạnh lên rồi đó." Khổng Tuyên nằm trên mặt đất cười khổ nói.

Khổng Vân Bằng cũng cười khẩy, nói: "So với đại ca thì tiến bộ này của ta chẳng đáng là gì." Khổng Tuyên nghe vậy, không khỏi bật cười ha hả.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, hai người lại tiếp tục giao chiến.

"Tiếp tục không?" "Tiếp!" Ngày qua ngày, những người của Tứ tông ban đầu cảnh giác phòng thủ, nhưng mãi không thấy vạn năm đại yêu xuất hiện, bắt đầu dần dần lơi lỏng cảnh giác.

Có lẽ, anh em họ Khổng đã lo lắng thừa rồi.

Vạn năm đại yêu như vậy, căn bản không thể xuất hiện ở khu vực thành trì gần Cô Nguyệt Thành.

Trong mắt họ, vạn năm đại yêu dù thế nào cũng không thể đến, bởi vì phàm là cường giả yêu tộc cấp vạn năm đại yêu, cường giả nhân loại nhất định sẽ ra tay ngăn chặn.

Chỉ có những cấp bậc như thiên niên đại yêu trở xuống, tuyệt thế cường giả của nhân tộc mới không ra tay.

"Vạn năm đại yêu ư, ta thấy chuyện này căn bản sẽ không xảy ra." "Đúng vậy!" "Đừng sợ, đến lúc đó ta và Thiên Kiếm Thánh Địa quen

biết nhau, nếu vạn năm đại yêu thật sự đến, ta hoàn toàn có thể nhờ người của Thiên Kiếm Thánh Địa giúp một tay." Có trưởng lão cười nói: "Vạn yêu Hồng Liên Sơn dù lợi hại cũng không phải bị ta đánh bại rồi sao, cho nên ta hoàn toàn không cần phải lo lắng như vậy, cho dù vạn năm đại yêu đến, ta cũng có tự tin ứng phó." Không nghi ngờ gì nữa, mọi người đều có suy nghĩ giống vị trưởng lão đó.

Không chỉ vậy, ngay cả bốn vị tông chủ cũng bắt đầu lơi lỏng cảnh giác, không còn nhấn mạnh yêu cầu đệ tử tuần tra nữa.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều cảm thấy nguy hiểm thật sự sẽ không đến, Bạch Vân Chân Nhân là một trong số đó.

Khi Bạch Vân Chân Nhân biết bốn vị tông chủ bắt đầu lơi lỏng cảnh giác, hắn đã chạy đến ngay lập tức, sau khi phân tích lợi hại, bốn vị tông chủ đã thay đổi thái độ ban đầu, tiếp tục tăng cường tuần tra.

Lại qua khoảng ba ngày.

Một ngày, định sẵn là một ngày không bình thường.

Một lão già một mắt mặc hắc bào, chậm rãi bước về phía Đạo Huyền Tông.

Tốc độ đi của hắn chậm, nhưng mỗi bước chân đạp trên mặt đất đều khiến mặt đất nứt ra những vết nhỏ.

Rất nhanh, lão già một mắt đã đến trước cổng Đạo Huyền Tông, ở đó có hàng chục đệ tử đang tuần tra.

Lão già một mắt đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại ở ba chữ "Đạo Huyền Tông" trên đỉnh núi một lúc lâu.

Lúc này, không ít đệ tử đã phát hiện ra sự tồn tại của lão già một mắt, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

"Khoan đã, ta nhớ Khổng Vân Bằng tiền bối từng dặn dò, nhất

định phải cẩn thận một lão già một mắt, lẽ nào người trước mắt chính là hắn!" Một đệ tử dụi mắt, không dám tin mà nói.

Chương 451

Không nghi ngờ gì nữa, câu nói đó đã nói ra tiếng lòng của mọi người.

Mấy đệ tử mạnh dạn bước tới hỏi lão già một mắt.

“Ngươi là ai?

Vì sao muốn đến đây?” “Đây là Đạo Huyền Tông, không phải nơi người bình thường có thể đến, nếu không có chuyện gì thì hãy nhanh chóng rời đi.” “Nhanh chóng rời đi, nếu không đừng trách ta vô lễ.” Các đệ tử liên tục quát lớn, dường như muốn đuổi lão già một mắt đi.

Lão già một mắt nhìn các đệ tử, như thể nhìn những con kiến, khinh thường nói: “Các ngươi, cũng dám đuổi ta đi?

Buồn cười!” Ngay khoảnh khắc chữ “buồn cười” vừa thốt ra, những đệ tử đang đối thoại với lão già một mắt ở khoảnh khắc trước đó, đột nhiên bị xuyên thủng lồng ngực, lượng lớn máu tươi không ngừng tuôn trào.

“Kỳ lạ, thân thể của ta làm sao vậy?” Đây là ý niệm cuối cùng của một đệ tử nào đó.

Cảnh tượng trước mắt khiến những đệ tử đang đứng xem ở xa hỗn loạn.

Vừa rồi, đã xảy ra chuyện gì?

Đột nhiên, chết nhiều người như vậy sao?

Từng đệ tử đều ngây người.

Lão già một mắt kia đã làm tất cả sao?

Không đợi các đệ tử kịp hoàn hồn, lão già một mắt lại ra tay, hắc

bào phần phật, một lưỡi hái vô hình như thần chết chém ra, vô tình thu gặt sinh mệnh của các đệ tử Đạo Huyền Tông.

Các đệ tử Đạo Huyền Tông đáng thương thậm chí còn không kịp rút kiếm, cứ thế mà chết dưới tay lão già một mắt kia, đơn giản là không có chút sức phản kháng nào, hoàn toàn là một trận tàn sát.

Động tĩnh bên phía sơn môn nhanh chóng kinh động đến một số cao thủ trong tông.

Đạp.

Đạp.

Cùng với tiếng bước chân dồn dập, chỉ thấy tông chủ Đạo Huyền Tông đích thân dẫn người, hùng hổ chạy đến bên phía sơn môn.

Khi nhìn thấy kẻ tấn công là lão già một mắt, tất cả đều vô thức há hốc mồm, cảm thấy chấn kinh.

Bởi vì, họ đã biết.

Trước đó Khổng Vân Bằng đã nói, nhất định phải đặc biệt cẩn thận một lão già một mắt, bởi vì lão già một mắt đó, có khả năng là một vạn năm đại yêu.

Nhưng hiện tại, thật sự có một lão già một mắt xuất hiện trước mặt họ.

Cảnh tượng chấn kinh vô cùng này khiến không ít đệ tử Đạo Huyền Tông hoảng loạn.

Nếu lão già một mắt này thật sự là vạn năm đại yêu… vậy chẳng phải họ chết chắc rồi sao?

Chỉ riêng con hắc long thôn thiên đã đủ khiến họ chết hết rồi.

Bây giờ lại thêm một kẻ tồn tại mạnh gấp mười lần hắc long thôn thiên, vậy làm sao có được nửa phần thắng?

Đến đây, các đệ tử bị dọa đến tái mặt, không nói được lời nào.

Một cảm giác khủng bố khó tả dần dần lan tràn trong lòng họ.

Thật sự quá khó tin.

Các trưởng lão lập tức lên tiếng.

“Mọi người đừng loạn, chúng ta có nhiều người như vậy, đối phương chỉ có một, chúng ta có lợi thế về số lượng.” “Tuyệt đối đừng loạn trận cước!” “Chúng ta nhất định phải giữ bình tĩnh, nếu không lát nữa chúng ta chết cũng không biết.” Những lời này cùng lắm cũng chỉ để trấn an đệ tử, thực tế, lời của trưởng lão, ngay cả bản thân họ cũng không dám tin.

Trước sức mạnh tuyệt đối, lợi thế về số lượng căn bản không có tác dụng.

Chương 452

Tông chủ Đạo Huyền Tông ngược lại đã thấy không ít cảnh tượng, so với những người khác, tỏ ra đặc biệt trấn định, thản nhiên nói: "Xin hỏi các hạ là ai?

Vì sao muốn tấn công Đạo Huyền Tông ta?" Lão già một mắt không trả lời lời của tông chủ Đạo Huyền Tông, mà ngược lại hỏi: "Cô Thiên Thương Lang, là các ngươi giết sao?" Câu hỏi kỳ quặc này khiến mọi người có chút ngơ ngác.

Lão già một mắt yên lành, vì sao lại hỏi câu hỏi này?

Tông chủ Đạo Huyền Tông cau mày, nói: "Cô Thiên Thương Lang, đã bị Tứ tông ta thảo phạt đến chết." Trong mắt lão già một mắt lóe lên một tia sát ý khó nhận ra, chỉ là tia sát ý đó biến mất quá nhanh, nên tất cả mọi người ở Đạo Huyền Tông đều không phát giác.

"Thì ra là vậy, các ngươi cũng là những kẻ đã tham gia giết Cô Thiên Thương Lang." "Đã vậy, tất cả hãy chết ở đây đi." Hai câu nói, đã chấn động mọi người!

Đồng tử của mọi người nhanh chóng co rút.

Quả nhiên là vậy!

Lão già một mắt này… là vì muốn báo thù cho Cô Thiên Thương Lang.

Có khả năng, hắn chính là vạn năm đại yêu mà Khổng Vân Bằng đã nói!

"Súc sinh, để ta xem ngươi có thực lực thế nào." Một trưởng lão nóng tính, bước ra khỏi đám đông, tung một quyền đánh về phía lão già một mắt.

Lão già một mắt chỉ tung một chưởng, đã đánh vị trưởng lão đó thành một đám máu thịt, toàn bộ quá trình không mất đến mười giây, một vị trưởng lão của Đạo Huyền Tông cứ thế mà chết thảm.

Ngay sau đó, lão già một mắt không dừng tay, lao về phía Đạo Huyền Tông.

Phụt!

Phụt!

Từng người của Đạo Huyền Tông, tại chỗ bạo thể mà chết, chết thảm ngay tại chỗ.

Tông chủ Đạo Huyền Tông nổi trận lôi đình, vừa cảm thấy chấn kinh, đồng thời cũng cảm thấy phẫn nộ.

Trước đó anh em họ Khổng có nói, không lâu nữa sẽ có một vạn năm đại yêu đến Cô Nguyệt Thành, động cơ không rõ.

Lúc đó hắn chỉ cảm thấy đối phương lo lắng quá nhiều, chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra.

Nhưng, bây giờ lại thật sự xảy ra, xảy ra ngay trước mắt hắn.

Những đệ tử mà hắn coi trọng, từng người một đều chết thảm trước mắt hắn.

Tông chủ Đạo Huyền Tông càng lúc càng tức giận, rút kiếm ra, chĩa vào lão già một mắt trước mặt, nói: "Hỗn trướng, hôm nay ta liều mạng, cũng phải giết chết ngươi!" Đôi mắt lão già một mắt bắn ra tinh quang kinh người, nói: "Ngươi sao?" "Vậy, thêm lão phu thì sao?" Cùng với một tiếng cười tự tin lớn, chỉ thấy một lão già mang theo kiếm ý vô thượng từ xa bay đến.

Khi mọi người nhìn thấy lão già đó, ai nấy đều không khỏi nở nụ cười rạng rỡ, dường như gặp được vị cứu thế vậy.

“Thái thượng trưởng lão!” Mọi người đồng thanh gọi tên lão già đó.

Không sai, người xuất hiện ở đây không ai khác, chính là Thái thượng trưởng lão của Đạo Huyền Tông!

Nhưng, sắc mặt lão già một mắt không thay đổi, nói ra lời kinh người.

“Ta còn tưởng là một nhân vật lợi hại đến mức nào, hóa ra lại là một con kiến nữa.” “Chỉ là, con kiến thuộc loại cao cấp hơn một chút.” Ý tứ là, trong mắt hắn, Thái thượng trưởng lão chỉ là một con kiến cao cấp!

Đây là sự sỉ nhục trần trụi!

Thái thượng trưởng lão phẫn nộ vô cùng, lập tức chém ra một kiếm, muốn chém chết lão già một mắt.

Nhưng kiếm còn chưa đến trước mặt lão già một mắt, một luồng khí đen đột nhiên bay ra từ tay áo lão già một mắt, như một viên đạn pháo, đánh trúng Thái thượng trưởng lão trước tiên.

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết, Thái thượng trưởng lão ngã xuống một bên, trong miệng không ngừng thổ ra máu tươi.

Lại một lần nữa bị hạ gục trong chớp mắt!

Cảnh tượng trước mắt, một lần nữa chấn động mọi người.

Chương 453

Thực lực mạnh đến mức nào chứ!

Thái thượng trưởng lão, chính là át chủ bài của Đạo Huyền Tông, chỉ dưới tông chủ.

Nhưng át chủ bài như vậy, thậm chí còn không kiên trì được mười giây, đã lập tức bị đánh bay.

Có thể thấy, lão già một mắt trước mắt đáng sợ đến mức nào, mạnh hơn trong tưởng tượng của họ một trăm lần.

Đến bây giờ, mọi người mới bắt đầu tin lời của Khổng Vân Bằng.

Có lẽ, lão già một mắt trước mắt chính là vạn năm đại yêu!

Tông chủ Đạo Huyền Tông một mặt sai đệ tử ra ngoài cầu viện, một mặt tìm cách kìm chân lão già một mắt, muốn hắn câu kéo thời gian, nói: "Rốt cuộc ngươi là ai?

Là vạn năm đại yêu sao?" Lão già một mắt có chút bất ngờ, nói: "Không tệ, một con kiến lại có thể nhìn thấu ta là một vạn năm đại yêu, ngươi, quả thực khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác." Vô hình trung, hắn đã thừa nhận mình là vạn năm đại yêu.

Sự thật kinh người và đầy sức công kích này khiến sắc mặt của mọi người ở Đạo Huyền Tông đại biến, hóa ra đối phương thật sự là vạn năm đại yêu, trách sao lại có thực lực kinh người như vậy.

Tông chủ Đạo Huyền Tông hít sâu một hơi khí lạnh, cố gắng trấn định tâm bất an của mình, nói: "Để ta đoán xem nữa nhé, lần này ngươi đến đây, là để báo thù cho Cô Thiên Thương Lang sao?" Lão già một mắt gật đầu, nói: "Không sai." Sau đó, lão già một mắt chuyển giọng, nói: "Nhưng, đừng tưởng ta không biết, ngươi đang câu kéo

thời gian, chờ viện quân, phải không?" Tông chủ Đạo Huyền Tông trong lòng chùng xuống, xem ra vạn năm đại yêu có trí tuệ nhất định, nói: "Để ngươi biết thì sao?" Lão già một mắt lắc đầu, nói: "Thực tế ngươi hoàn toàn không cần phải lo lắng như vậy, bởi vì ta sẽ đợi viện quân của ngươi, ngươi hiểu ý ta không?" Sự tự tin tuyệt đối!

Nếu không có một phần tự tin nào, tuyệt đối không dám nói ra những lời này.

Có thể thấy lão già một mắt này, kiêu ngạo đến mức nào!

Ngông cuồng đến mức nào!

Từng người ở Đạo Huyền Tông đều phẫn nộ tột độ, nhưng lại không có chút cách nào, ai bảo họ yếu như vậy, hoàn toàn không phải đối thủ của lão già một mắt kia chứ?

Thực lực của lão già một mắt này, vượt xa thực lực của họ!

Trong lòng họ, muốn đánh giết lão già một mắt này, có lẽ cũng chỉ có trưởng lão Ngạo Phong của Thiên Kiếm Thánh Địa mới làm được một chút.

Lão già một mắt lại hỏi.

"Nếu ta không đoán sai, ở đây từng có một vị trưởng lão Thánh địa đến, chuyện này là thật sao?" Tông chủ Đạo Huyền Tông tìm cách dùng chuyện này để áp chế lão già một mắt.

"Không sai, Thiên Kiếm Thánh Địa có quan hệ mật thiết với Đạo Huyền Tông ta, nếu ngươi dám làm gì Đạo Huyền Tông ta, tin rằng Thiên Kiếm Thánh Địa tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi." Lão già một mắt chỉ vào tông chủ Đạo Huyền Tông, không khỏi cười lớn một tiếng.

"Ngươi đã hiểu lầm rồi." "Ta một chút cũng không sợ Thiên Kiếm Thánh Địa." "Ngược lại, nếu có người của Thiên Kiếm Thánh Địa ở

đây, ta sẽ cảm thấy vui mừng." "Bởi vì như vậy, ta có thể giao chiến với một cao thủ rồi!" Những người ở Đạo Huyền Tông, một lần nữa nhận ra.

Lão già một mắt trước mắt này là một kẻ điên!

Kẻ điên trong những kẻ điên!

Vào lúc này, ba vị tông chủ còn lại đã nhanh chóng nhất có thể mà chạy đến.

Khi vừa nhìn thấy lão già một mắt, họ cũng giống như những người ở Đạo Huyền Tông, đều cảm thấy lão già một mắt trước mắt này chính là vạn năm đại yêu mà Khổng Vân Bằng đã nói!

Đến đây, trong lòng ba vị tông chủ còn lại vô cùng lo sợ, chuyện đáng lo nhất đã xảy ra rồi.

Lão già một mắt cau mày.

"Không đúng… không đúng!" "Bằng những phế vật này, không thể giết chết Cô Thiên Thương Lang được!" Khoảnh khắc tiếp theo, lão già một mắt sát khí đằng đằng, ánh mắt quét nhìn xung quanh, nói: "Nói cho ta biết đi, rốt cuộc là ai, đã giết chết Cô Thiên Thương Lang?" Cả trường tĩnh lặng đến cực điểm.

Không một ai mở miệng nói chuyện.

Cho dù biết Khổng Vân Bằng đã giết chết Cô Thiên Thương Lang.

Cũng tuyệt đối không nói ra!

Đương nhiên, tất cả những điều đó lão già một mắt không thèm quan tâm nhiều như vậy, đến đây, hắn thực ra không muốn gây quá nhiều sát lục, chỉ vì Cô Thiên Thương Lang là một đệ tử bình thường của Yêu Thần Minh.

Cho dù tên Cô Thiên Thương Lang này là một phế vật đi chăng

nữa, nhưng dù sao cũng là một đệ tử của Yêu Thần Minh.

Chương 454

Hắn, tuyệt đối phải báo thù cho chuyện này.

Thấy mọi người mãi không có chút phản ứng nào, lão già một mắt liên tục cười mấy tiếng, nói: "Đã không chịu nói ai đã giết chết Cô Thiên Thương Lang, vậy ta thà rằng cùng lúc diệt trừ tất cả các ngươi đi, ha ha ha!" Mọi người đại kinh thất sắc.

Bốn vị tông chủ bất động như sơn.

"Muốn chiến thì chiến, chúng ta tuyệt đối sẽ không sợ." "Đúng!

Chúng ta đã chịu đựng đủ rồi!" "Chiến đấu vì chính nghĩa!" "Cho dù là vạn năm đại yêu, ta cũng không sợ!" Bốn vị tông chủ chính khí lẫm liệt, khiến lão già một mắt thấy buồn cười đến mức nào, trong mắt hắn, những lời nói hoa mỹ này chỉ là một đống lời vô dụng.

"Đã muốn tìm chết như vậy, vậy ta thành toàn cho các ngươi vậy." "Nghe rõ tên của ta đây!" "Ta, tên là Chúc Cửu Âm!" Ngay lập tức, tiếng giết chóc vang dội như sấm, những người của Tứ tông như được tiêm máu gà, liều mạng xông về phía Chúc Cửu Âm.

Những người của Tứ tông tuy dũng cảm đáng khen, nhưng trước một tuyệt thế cường giả như Chúc Cửu Âm, họ lại có vẻ không đủ để xem.

Cho dù số lượng của Tứ tông chiếm ưu thế, trước sức mạnh thực sự, họ đủ để bị san bằng.

Quan trọng hơn là.

Toàn bộ quá trình, Chúc Cửu Âm chỉ dùng một phần mười sức mạnh.

Chỉ dùng một phần mười sức mạnh, đã đánh những người của Tứ

tông thành ra như vậy rồi.

Thật là một chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Những người của Tứ tông liên tục bại lui, trong thời gian ngắn đã tổn thất nặng nề, không biết có bao nhiêu đệ tử đã chết ở đây.

Từng thi thể nhuốm máu nằm la liệt trên mặt đất.

Các đệ tử và trưởng lão đều vô cùng tuyệt vọng, một cảm giác bất lực nảy sinh từ sâu thẳm trong nội tâm.

Quá mạnh rồi!

Vạn năm đại yêu tên là Chúc Cửu Âm này, thật sự quá mạnh rồi.

"Chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ của hắn!" "Nếu cứ tiếp tục thế này, chúng ta đều sẽ chết hết." "Trời ơi, tiếp theo chúng ta phải làm sao đây." Mọi người mặt lộ vẻ sầu muộn, từng người một đều không biết tiếp theo phải làm gì.

Họ cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên có thể nhận ra Chúc Cửu Âm từ đầu đến cuối không dùng hết toàn lực, e rằng bây giờ, hắn cũng chỉ thể hiện một phần thực lực mà thôi.

Chỉ một phần thực lực, đã có thể đánh họ thành ra như vậy!

Có thể biết, nếu Chúc Cửu Âm dùng hết toàn lực thì… thì đơn giản là không dám nghĩ tiếp nữa.

Bốn vị tông chủ mặt xám như tro.

Kẻ địch như vậy, mạnh gấp mười lần so với hắc long thôn thiên!

Lúc này, Chúc Cửu Âm ánh mắt lạnh lẽo quét nhìn xung quanh, chậm rãi mở miệng nói.

"Các ngươi không phải đối thủ của ta." "Nhanh chóng đầu hàng, nói ra ai đã giết chết Cô Thiên Thương Lang đi." Chúc Cửu Âm thật

sự không muốn gây thêm sát lục.

Không phải không thể, không phải không dám.

Một khi hắn đại khai sát giới ở đây, giết chết rất nhiều nhân loại.

Thì, theo sau đó, sẽ là những tuyệt thế cường giả nhân loại như điên mà đến.

Thậm chí, Tứ đại Thánh địa cũng sẽ cho rằng hắn đang khiêu khích, trực tiếp phái cao thủ đến trấn áp.

Để có thể tiềm nhập vào đây, Chúc Cửu Âm đã mang theo bảo vật do điện chủ ban cho, có thể che giấu khí tức của mình, không để tuyệt thế cường giả nhân loại phát hiện.

Nhưng có một điều kiện tiên quyết.

Không thể dùng hết toàn lực!

Chương 455

Một khi dùng hết toàn bộ thực lực, luồng yêu khí ngập trời đó sẽ lập tức bùng phát, lúc đó tuyệt thế cường giả nhân loại nhất định sẽ biết, và nhanh nhất có thể chạy đến đây, sau đó đánh giết hắn.

Chúc Cửu Âm dù ngang tàng không sợ trời không sợ đất, nhưng chung quy vẫn phải kiêng kỵ một chút.

Miệng nói không sợ tuyệt thế cường giả nhân loại.

Nhưng thực tế, hắn vẫn e ngại ba phần.

Bên phía nhân loại, có không ít cao thủ khiến các đại năng yêu tộc phải kiêng kỵ.

Chỉ cần nói ra một người, cũng đủ khiến Chúc Cửu Âm khó chịu.

Vì vậy.

Chúc Cửu Âm thật sự không muốn gây thêm sát lục.

Hắn, hoàn toàn không có tất yếu.

Nhưng.

Những người của Tứ tông, đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý.

Cho dù sẽ chết, cũng không muốn bán đứng ân nhân của mình.

Không có Khổng Vân Bằng, thì làm gì có ngày hôm nay?

Không có Khổng Vân Bằng, họ đã sớm bị vạn yêu Hồng Liên Sơn tiêu diệt.

Thấy những người của Tứ tông mãi không có chút phản ứng nào, ngược lại chiến ý càng thêm dâng cao, khiến Chúc Cửu Âm cảm thấy khó hiểu.

Rõ ràng đại thế đã mất rồi, vì sao lại cố chấp đến vậy?

Chúc Cửu Âm, không hiểu.

“Chết đi!” Đột nhiên, cùng với một tiếng quát lớn, đại sư huynh Lưu Trạch của Tinh Tông, sử dụng độc chiêu tự hào do hắn sáng tạo, một quả cầu năng lượng ẩn chứa sức mạnh tinh thần mênh mông, tấn công về phía Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm thần sắc khinh thường, chỉ tùy ý vươn một ngón tay nhỏ, đã dễ dàng hóa giải quả cầu năng lượng đó.

“Ồ?” Sau một lúc, Chúc Cửu Âm lạnh lùng cười nói.

Dường như, trong mắt hắn.

Quả cầu năng lượng vừa rồi, giống như một món đồ chơi vậy.

Lưu Trạch nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức chịu đả kích sâu sắc.

Cả người như bị sét đánh trúng vậy.

“Sao có thể?

Sao có thể xảy ra chuyện như vậy?” Lưu Trạch lẩm bẩm một mình, vẻ mặt không dám tin vào sự thật.

Cho dù đó là sự thật hiển nhiên, nhưng Lưu Trạch khó tin rằng đòn tấn công toàn lực của mình lại dễ dàng bị chặn đứng đến vậy.

Sau đó, bốn vị tông chủ nhìn nhau, đạt thành một loại ăn ý nào đó, lại lần nữa dốc sức lao về phía Chúc Cửu Âm.

So với đệ tử và trưởng lão, thực lực của bốn vị tông chủ quả thực kinh người.

Nhưng.

Trong mắt Chúc Cửu Âm, không đáng để xem.

“Không được!

Chương 456

Không được!" "Một lũ phế vật!" Sau khi nhanh chóng nói xong bốn chữ cuối cùng, Chúc Cửu Âm tung ra một đạo thủ quyết, trên không trung ngưng tụ thành một ấn yêu thú mang khí tức đáng sợ, lập tức đánh bay bốn vị tông chủ.

"A!" Trước mặt người thường, bốn vị tông chủ uy phong lẫm liệt đến mức nào, nhưng giờ đây lại như những con chó nhà có tang, bay loạn xạ khắp nơi.

Mỗi người đều bị trọng thương, không còn khả năng chiến đấu nữa.

Trừ tông chủ Đạo Huyền Tông, ba vị tông chủ còn lại đều thoi thóp, nếu không được trưởng lão kịp thời cứu chữa, e rằng sẽ bạo thể mà chết ngay tại chỗ.

Cùng với sự thất bại của bốn vị tông chủ, chính thức tuyên bố Tứ tông một lần nữa thất bại toàn diện, so với trận thảo phạt Hồng Liên Sơn, tổn thất còn nghiêm trọng hơn, đánh càng thêm khó coi.

Đó có phải là chiến đấu đâu?

Rõ ràng là một trận nghiền ép!

Một trận tàn sát vô vị!

Nhưng.

Vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, sự tồn tại mạnh mẽ mà mọi người chờ đợi đã đến.

"Thập trượng tuyết phong." Một câu nói lạnh lùng, mang theo sát ý.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng hàn phong kinh người càn quét tứ phía, nơi nào nó đi qua đều bị đóng băng, hùng hổ tấn công về phía Chúc Cửu Âm.

Sắc mặt khinh thường của Chúc Cửu Âm lập tức giảm đi rất nhiều, lần này hắn không còn ung dung nữa, dùng sáu phần sức mạnh để chặn đứng chiêu sát thủ bất ngờ đó.

Đợi đến khi mọi người nhìn rõ người ra tay, từng người một đều nở nụ cười rạng rỡ.

Hắn, cuối cùng cũng đến rồi!

Chiến lực mạnh nhất, Khổng Vân Bằng!

"Khổng Vân Bằng cuối cùng cũng đến rồi!" "Tốt quá rồi, tốt quá rồi, chúng ta có cứu rồi." "Chết tiệt, tên Chúc Cửu Âm kia chắc chắn sẽ bị xử lý thôi." Mọi người không khỏi phát ra từng tiếng kinh ngạc.

Bất kể là ai đi chăng nữa, đều có lòng tin tuyệt đối vào Khổng Vân Bằng.

Tin rằng không lâu nữa, Khổng Vân Bằng sẽ đánh bại Chúc Cửu Âm, báo thù cho họ.

Trong mắt họ, Chúc Cửu Âm dù mạnh đến đâu, cũng không thể là đối thủ của Khổng Vân Bằng!

Ngay cả bốn vị tông chủ cũng hiếm thấy nở một nụ cười.

Tông chủ Đạo Huyền Tông ho khan một tiếng, thổ ra không ít máu tươi, nhìn về phía bóng người cao lớn của Khổng Vân Bằng, trong ánh mắt mang theo một tia kỳ vọng.

"Mọi chuyện, giao cho con." "Sự tồn vong của Tứ tông, đều nằm trên vai con!" Khổng Vân Bằng đột nhiên xuất hiện, đánh Chúc Cửu Âm một đòn bất ngờ.

Chúc Cửu Âm cẩn thận đánh giá thiếu niên cao lớn này, nội tâm không còn bình tĩnh như mặt hồ nữa, mà như biển cả đang cuộn sóng.

Hắn luôn có cảm giác, thiếu niên tên là Khổng Vân Bằng trước mắt này, không hề đơn giản.

Cú đánh vừa rồi, thậm chí còn khiến hắn bị chút thương tích ngoài da.

Nếu nhân vật như vậy không phải là phản lão hoàn đồng, mà thật sự là một thiếu niên.

Vậy thì, đó là một thiên tài tuyệt thế!

Hắn tu luyện vạn năm, mới có tu vi như vậy.

Nhưng thiếu niên trước mắt này, nhiều nhất chỉ hai mươi mấy tuổi.

Lại có thực lực như thế.

Không thể coi thường!

Chương 457

Sau một lúc, Chúc Cửu Âm hỏi.

"Tiểu tử, ngươi tên gì?" "Có nguyện ý từ bỏ thân phận nhân loại, trở thành một yêu tộc cao quý không?" Khổng Vân Bằng không chút do dự đáp lại.

"Không thể nào!" Chúc Cửu Âm lắc đầu, cảm thấy đáng tiếc.

Đối với câu trả lời này, hắn không hề cảm thấy bất ngờ, ngược lại còn thấy hiển nhiên.

Nếu là hắn, e rằng cũng sẽ đưa ra lựa chọn tương tự.

Sau đó, Chúc Cửu Âm đột nhiên giật mình tỉnh ngộ, dường như đã hiểu ra, ánh mắt nhìn về phía Khổng Vân Bằng lại càng thêm không thiện cảm, nói: "Chẳng lẽ, tiểu tử ngươi đã giết chết Cô Thiên Thương Lang sao?" Khổng Vân Bằng nửa cười nửa không nói: "Xem ra ngươi không ngu lắm, phản ứng nhanh như vậy." Sắc mặt Chúc Cửu Âm nhanh chóng trở nên âm lãnh.

Sát khí khủng bố vô cùng đang bùng phát từ người Chúc Cửu Âm.

"Ngươi, có biết Cô Thiên Thương Lang là ai không?" "Hắn chính là một đệ tử bình thường của Yêu Thần Minh ta." "Bây giờ, ngươi lại giết chết một đệ tử bình thường trong minh ta." "Tội này, ngươi nhất định phải mất mạng tại chỗ." Trong giọng nói, mang theo giọng điệu tất sát không nghi ngờ.

Tất cả mọi người có mặt, đều không khỏi lo lắng cho sự an nguy của Khổng Vân Bằng.

Quái vật tên là Chúc Cửu Âm trước mắt này, thật sự!

Thật sự đã quyết tâm muốn đối phó với Khổng Vân Bằng!

Đối mặt với quái vật đáng sợ như vậy, nhưng Khổng Vân Bằng lại trấn định tự nhiên, trên mặt không thấy chút sợ hãi nào, bình tĩnh dị thường nói: "Được thôi, ta muốn xem ngươi có bản lĩnh lớn đến mức nào." Giọng nói vừa dứt, Chúc Cửu Âm ra tay trước, một quyền mạnh mẽ khó chống đỡ đánh ra, tấn công về phía đầu Khổng Vân Bằng, một quyền đó dường như muốn mở một cái lỗ trên đầu Khổng Vân Bằng vậy.

Khổng Vân Bằng phản ứng nhanh, không những không né tránh, ngược lại còn vươn người tung một quyền, chính diện chống đỡ một quyền của Chúc Cửu Âm.

Bành!

Dưới một tiếng động lớn, hai người đều bị chấn lùi một khoảng cách nhất định, vậy mà lại ngang tài ngang sức!

Tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy chấn kinh.

Thậm chí, có người của Tứ tông còn nghi ngờ đôi mắt của mình có vấn đề rồi, nếu không thì sao lại nhìn thấy chuyện hoang đường như vậy chứ?

Khổng Vân Bằng dựa vào thực lực của mình, cưỡng ép giao chiến ngang ngửa với Chúc Cửu Âm!

Thật là khó tin!

"Trời ơi, Khổng Vân Bằng lợi hại đến mức nào vậy chứ." "Cảm giác nhìn tên Chúc Cửu Âm kia chịu thiệt, thật sự sảng khoái quá đi!

Đơn giản là sảng khoái tột độ!" "Sao lại thế này?… Rốt cuộc là chuyện gì!" "Chúc Cửu Âm dù là một vạn năm đại yêu, lực lượng vô cùng.

Nhưng Khổng Vân Bằng lại có thể ở phương diện sức mạnh, phân cao thấp với đối phương, thật sự là điều mà chúng ta không thể

làm được.” Mọi người nhìn đến tròng mắt cũng muốn lồi ra.

Không nghi ngờ gì nữa, chuyện này trong mắt họ, là một chuyện khó có thể xảy ra.

Cho dù không tin đến mấy đi chăng nữa, thì chung quy vẫn là một chuyện thật người thật việc thật!

Ngay cả bốn vị tông chủ cũng cảm thấy chấn kinh.

Chấn kinh không phải Khổng Vân Bằng có thể cưỡng ép giao chiến ngang ngửa với Chúc Cửu Âm.

Mà chỉ trong vòng một tuần, thực lực của Khổng Vân Bằng lại tăng lên một chút, mạnh hơn rất nhiều so với trước đây!

Đơn giản là yêu nghiệt!

“Ta dường như thấy một siêu cấp đại năng ra đời.” Tông chủ Tinh Tông lẩm bẩm nói.

Lúc này, Chúc Cửu Âm cũng đang đánh giá Khổng Vân Bằng.

Cường giả bất kể đi đến đâu, đều sẽ được người khác tôn trọng.

Không nghi ngờ gì nữa, quyền vừa rồi của Khổng Vân Bằng, đã hoàn toàn khiến Chúc Cửu Âm thay đổi cách nhìn.

Chương 458

Hoàn toàn nhận thức rằng, đối phương là một cường địch!

Cũng khiến Chúc Cửu Âm cảm thấy vô cùng tò mò, tiểu tử Khổng Vân Bằng này trẻ tuổi như vậy lại có thực lực như thế, lẽ ra phía sau hắn nên có một vị sư phụ siêu cấp lợi hại mới đúng.

Không có cao nhân chỉ điểm, dựa vào thiên phú của bản thân mà trở nên mạnh như vậy, là điều không thể.

Chúc Cửu Âm trong mắt lóe lên tinh quang, nói.

"Tiểu tử, thế lực đứng sau ngươi là gì?" "Tứ đại Thánh địa ư?" Khổng Vân Bằng nhún vai nói.

"Ta và Tứ đại Thánh địa không có chút quan hệ nào." Một câu nói ngược lại khiến Chúc Cửu Âm càng thêm ngơ ngác.

Sao?

Không có chút quan hệ nào với Tứ đại Thánh địa?

Nói ra ai dám tin?

Chúc Cửu Âm cho rằng đối phương đang lừa mình, không khỏi càng thêm tức giận, nói: "Ngươi coi ta là kẻ ngốc sao?

Rõ ràng có thực lực mạnh mẽ như vậy, lại không có chút quan hệ nào với Tứ đại Thánh địa.

Đây là chuyện không thể nào!

Chỉ có người xuất thân từ Tứ đại Thánh địa, mới có thực lực mạnh như vậy!" Nhưng, đó lại là chuyện thật người thật việc thật.

Khổng Vân Bằng quả thực không nói dối, hắn nói thật.

Hắn quả thực không xuất thân từ nơi như Tứ đại Thánh địa.

Bởi vì, sư phụ thật sự của hắn, còn lợi hại hơn tất cả Tứ đại Thánh địa cộng lại rất nhiều.

Tứ đại Thánh địa so với Hoàng Thiên, đơn giản không cùng đẳng cấp.

Khổng Vân Bằng thở dài một tiếng.

Vì sao nói thật lại không ai tin chứ?

Cuộc sống, thật khó khăn mà!

Chúc Cửu Âm hạ quyết tâm.

Tiểu tử này chắc chắn sẽ thành đại khí, lại còn giết chết một đệ tử bình thường của Yêu Thần Minh, kết mối mâu thuẫn khó hóa giải.

Nếu cho tiểu tử này thêm mười năm nữa, hắn nhất định sẽ trở thành một cường giả siêu cấp mạnh mẽ.

Một tuyệt thế cường giả như vậy, không chừng sẽ bắt đầu điên cuồng báo thù Yêu Thần Minh!

Đến đây, Chúc Cửu Âm hạ quyết tâm, không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải tru sát tiểu tử trước mắt này.

Tiểu tử này, tuyệt đối không thể để hắn sống sót.

Nếu không, nhất định sẽ trở thành đại họa trong lòng của Yêu Thần Minh!

Khoảnh khắc tiếp theo, Chúc Cửu Âm lại ra tay, chỉ là lần này thực lực sử dụng, đều mạnh hơn rất nhiều so với trước đó.

Lần giao phong ngắn ngủi vừa rồi, Chúc Cửu Âm chỉ dùng bảy phần sức mạnh.

Nhưng lần này, Chúc Cửu Âm trực tiếp dùng hết toàn bộ thực lực,

không còn chút sức lực nào được giữ lại.

Thực lực thật sự của vạn năm đại yêu, hoàn toàn bùng phát.

Bành!

Chương 459

Bành!

Hai kẻ không ngừng giao chiến, tốc độ của họ nhanh đến kinh người, tất cả mọi người có mặt đều không thể nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra ở đó, chỉ biết trận chiến cực kỳ kịch liệt.

"Yêu Thần Biến, thức thứ ba!" Chúc Cửu Âm đột nhiên quát lớn một tiếng, cả thân thể hắn đột nhiên cao thêm mấy trượng, khí thế trên người cũng theo đó trở nên khủng bố hơn, khiến người ta không rét mà run.

Cho dù những người của Tứ tông ở khá xa, cũng có thể rõ ràng cảm nhận được sức mạnh hiện tại của Chúc Cửu Âm, mạnh hơn gấp đôi so với trước đó!

Yêu Thần Biến, là công pháp phổ biến nhất nhưng cũng lợi hại nhất của Yêu Thần Minh.

Đúng như tên gọi, thông qua việc cải tạo thân thể của mình, cưỡng ép nâng cao thực lực bản thân.

Hiệu quả càng mạnh, tác dụng phụ cũng theo đó mà mạnh.

Để đối phó với Khổng Vân Bằng, Chúc Cửu Âm, một vạn năm đại yêu, không tiếc trả giá cực lớn, cũng phải sử dụng Yêu Thần Biến.

Có thể thấy Chúc Cửu Âm đã phẫn nộ tột độ, bất kể phải trả giá như thế nào, cũng nhất định phải giết chết tên Khổng Vân Bằng này.

Khổng Vân Bằng thầm than một tiếng không tốt.

Ở thế giới này, lại có công pháp như vậy sao?

Ở kiếp trước, hắn cũng tiếp xúc không ít công pháp khó nhằn như Yêu Thần Biến.

Vì vậy, hắn biết rõ công pháp như vậy, sẽ gây ra tổn thương lớn đến bản thân Chúc Cửu Âm.

"Lão già này bị điên rồi sao?" Khổng Vân Bằng bất đắc dĩ cười một tiếng, đối mặt với Chúc Cửu Âm mạnh mẽ như vậy, hắn chỉ có thể từ thế công ban đầu chuyển sang thế thủ, chỉ có thể tạm tránh phong mang, nếu không thì đến chết hắn cũng không biết.

Nhìn thấy Khổng Vân Bằng từng bước rơi vào nguy hiểm, một bóng người bất ngờ, từ xa lao đến, với thế sét đánh không kịp bưng tai, đánh lén Chúc Cửu Âm.

Phụt!

Chúc Cửu Âm đang sát khí ngút trời, không kịp phản ứng, trực tiếp bị trọng thương ở lưng, cả người bay ra ngoài.

Bịch một tiếng, chỉ thấy Chúc Cửu Âm ngã vật xuống đất, trên lưng hắn, xuất hiện một cái lỗ lớn.

Kẻ đánh lén, không ai khác, chính là Khổng Tuyên.

Từ sớm, Khổng Tuyên và Khổng Vân Bằng đã đến hiện trường.

Nhưng, Khổng Tuyên không như Khổng Vân Bằng lao ra đánh với kẻ địch, mà lặng lẽ trốn trong bóng tối, chờ đợi một thời cơ ra tay tuyệt vời.

Bây giờ, chính là một thời cơ ra tay.

Những người của Tứ tông đang quan chiến nhìn thấy hành động kinh diễm đó của Khổng Tuyên, không khỏi há hốc mồm, đến mức có thể nuốt vừa một quả trứng gà.

"Khổng Tuyên, khi nào thì trở nên mạnh mẽ đến vậy?" "Thực lực

của hắn, còn lợi hại hơn ta." "Thật sự khó tin!" Bốn vị tông chủ nhìn nhau, một lần nữa bị chấn động.

Nhưng.

Điều mà Khổng Tuyên không ngờ tới là, đòn tấn công toàn lực đó, không gây ra quá nhiều tổn thương cho Chúc Cửu Âm.

Chỉ tạo thành một chút vết thương ngoài da!

"Ha ha ha!" "Ngươi tưởng… loại tiểu xảo này, có thể trọng thương ta sao?" "Buồn cười, buồn cười đến cực điểm!" Chúc Cửu Âm ngửa đầu cười dài một tiếng, khí thế trên người không những không giảm mà còn tăng lên, sát ý tràn ngập quanh thân.

Anh em họ Khổng không khỏi nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy vẻ chấn kinh trong đáy mắt đối phương.

Chuyện đã đến nước này, hai người họ cũng không thể không thừa nhận, thực lực của Chúc Cửu Âm lợi hại hơn họ rất nhiều.

Nếu cứ tiếp tục thế này, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Khổng Tuyên vận dụng bí pháp vô thượng, truyền âm nói.

Chương 460

“Như vậy, ta có nên phá vỡ phong ấn không?” Khổng Vân Bằng cũng truyền âm nói.

“Ta đương nhiên cũng muốn phá vỡ phong ấn, nhưng sư phụ lão nhân gia không cho ta phá vỡ phong ấn a.” Hai người đau đầu không thôi.

Không biết tiếp theo phải làm sao nữa.

Chúc Cửu Âm đương nhiên không biết hai người họ đang có ý đồ gì, hắn chỉ biết, hôm nay dù thế nào, cũng phải giết chết đôi huynh đệ này.

“Bất kể là ai đi chăng nữa, hôm nay cũng không cứu được hai người các ngươi đâu!” Cùng với tiếng nói dứt khoát vang lên, bóng dáng Chúc Cửu Âm lại một lần nữa biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại, đã ở vị trí trên không của anh em họ Khổng.

Anh em họ Khổng kịp thời vung quyền chống đỡ, muốn chặn lại đòn tấn công bất ngờ của Chúc Cửu Âm.

Bành!

Bành!

Mặc dù Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên phản ứng kịp thời, nhưng sức mạnh của đòn tấn công của Chúc Cửu Âm thật sự quá mạnh, mạnh đến mức vượt quá phạm vi tưởng tượng, trực tiếp đánh bay hai người.

Hai người trên không trung đã thổ ra một ngụm máu tươi lớn, thân hình chật vật lăn lộn trên mặt đất, cả người trông vô cùng thảm hại.

Những người của Tứ tông nhìn thấy cảnh tượng này, càng thêm

tuyệt vọng.

Hai người được coi là chúa cứu thế, lại bị đánh thê thảm đến vậy!

Họ đều không biết phải làm sao nữa!

Chẳng lẽ, hôm nay tất cả mọi người định sẵn phải chết ở đây sao?

Tông chủ Đạo Huyền Tông từ lúc ban đầu, đã lén lút sử dụng bí pháp, muốn liên hệ với người của Thiên Kiếm Thánh Địa, hoặc truyền tin ra ngoài cho một số tuyệt thế cường giả nhân loại phụ trách trấn thủ biên giới.

Nhưng tất cả tin tức đều bị chặn lại!

Giống như đá chìm đáy biển vậy!

"Chuyện gì thế này?" "Có thứ gì đó, đã chặn lại bí pháp liên hệ của ta sao?" Tông chủ Đạo Huyền Tông càng lúc càng chấn kinh.

Lúc này, Chúc Cửu Âm kiêu căng tột độ, trong mắt hắn, tiếp theo ai cũng không cứu được đôi huynh đệ Khổng gia đó.

"Hôm nay, hai ngươi đều phải chết ở đây!" "Hãy ngã xuống cho ta!" Giọng nói vừa dứt, Chúc Cửu Âm bước một bước dài, muốn một đòn tiêu diệt anh em họ Khổng.

Anh em họ Khổng cắn răng.

Chuyện đã đến nước này, họ cũng chỉ có thể phá vỡ phong ấn, lấy lại sức mạnh kiếp trước.

Nếu không, nếu cứ tiếp tục thế này thì thật sự chết chắc rồi, không còn chút hồi hộp nào nữa.

Nhưng vào lúc này, một chuyện khó tin vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người, đã xảy ra.

"Ai, dám đả thương người của Hoàng Thiên ta?" Một giọng nói

hùng tráng, truyền đến từ trên không.

Một tiếng nói dường như mang theo sức mạnh pháp tắc, những người nghe được đều không khỏi choáng váng hoa mắt, giống như có một chiếc chuông lớn đang vang lên bên tai mình vậy.

Ngay cả cường giả như Chúc Cửu Âm, sau khi nghe được giọng nói đó, cũng không khỏi cảm thấy đau đầu, động tác trên tay vì thế mà dừng lại.

"Ai dám phá hỏng chuyện tốt của ta?" Chúc Cửu Âm phẫn nộ nhìn lên không trung.

Dưới ánh kim quang chói mắt bao phủ, một nam tử trẻ tuổi có dung mạo gần giống anh em họ Khổng, chậm rãi từ không trung hạ xuống.

Khi nam tử trẻ tuổi không rõ lai lịch đó giáng lâm xuống mặt đất, một luồng áp lực vô hình lập tức bùng phát, như thủy triều dâng trào.

Có lẽ người khác không biết nam tử trẻ tuổi đó là ai, nhưng anh em họ Khổng lại rõ ràng vô cùng, đương nhiên họ biết nam tử trẻ tuổi đó là ai rồi!

Bởi vì, người này không ai khác, chính là sư phụ của họ, Hoàng Thiên!

Chương 461

Mặc dù dung mạo mà sư phụ hiện tại đang dùng không phải dung mạo mà họ đã thấy ở kiếp trước, nhưng khí tức đó lại quen thuộc đến vậy!

Luồng khí tức đặc biệt hùng vĩ đó, hai người họ tuyệt đối sẽ không nhận sai.

Người trước mắt này, tuyệt đối là Hoàng Thiên!

Anh em họ Khổng đều ngây người.

Sư phụ?

Đến rồi?

"Ta không nhìn nhầm đấy chứ?" "Sư phụ lão nhân gia, thật sự đã dùng phân thân hạ phàm rồi." Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên thật sự bị chấn động.

Mặc dù trong lòng đã sớm chuẩn bị, nhưng khi thật sự nhìn thấy cảnh tượng này, họ vẫn không khỏi cảm thấy chấn kinh.

Nhìn nam tử trẻ tuổi trước mắt, trong nội tâm Chúc Cửu Âm nảy sinh một ý kiêng kỵ chưa từng có.

Người này, không thể xem thường!

Áp lực mạnh mẽ như vậy, ngay cả ở điện chủ kia hắn cũng chưa từng cảm nhận được!

Có lẽ, người đột nhiên xuất hiện ở đây, có thể phân cao thấp với điện chủ?

Hắn, liên tục lắc đầu, gạt bỏ ý niệm buồn cười đó ra khỏi đầu.

Chúc Cửu Âm cau mày, hỏi.

“Các hạ là ai?

Vì sao muốn can thiệp vào chuyện này?” Hoàng Thiên thản nhiên nói.

“Kẻ lấy mạng chó của ngươi.” Mọi người tại chỗ nghe xong câu nói đó, đều không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Người thanh niên này rốt cuộc có lai lịch gì!

Dám khiêu khích Chúc Cửu Âm!

Một số người có ánh mắt sắc bén chú ý thấy vẻ mặt của anh em nhà họ Khổng có chút kỳ lạ.

Một trưởng lão nào đó không nhịn được tò mò hỏi: “Chẳng lẽ người này có quan hệ với hai con sao?”.

Anh em nhà họ Khổng trước tiên cười khổ một tiếng, sau đó đều gật đầu lia lịa.

Người này, đương nhiên có quan hệ với bọn con!

Chàng trai trước mắt, từng một mình tiêu diệt Vu tộc đến mức không còn mảnh giáp, khiến Nhân tộc và Yêu tộc kiêu ngạo vô cùng cũng phải bội phục không thôi, là một tồn tại đỉnh cao a.

Khổng Vân Bằng cũng không tiện gọi Hoàng Thiên là sư phụ của anh em mình, dù sao ở thế giới này sư phụ của họ là Vân Cực chân nhân, vì vậy đã đổi cách xưng hô người thanh niên trước mắt là phụ thân của hai anh em, tên là Hoàng Thiên.

Sau khi mọi người biết người thanh niên trước mắt là phụ thân của hai anh em họ Khổng, vẻ mặt càng trở nên kỳ lạ hơn, đồng thời trong ánh mắt cũng mang theo ý kính trọng.

Người thanh niên này, nhìn thế nào cũng cùng độ tuổi với anh em nhà họ Khổng a!

Sao có thể trẻ như vậy?

Chẳng lẽ, Hoàng Thiên cường giả đã siêu thoát phàm thai, có thể tùy ý thay đổi hình thái của mình sao?

Chúc Cửu Âm ngẩn ra, sau đó không nhịn được cười ha hả.

Giữ lại mạng chó?

Thật nực cười!

Chương 462

"Ngươi biết mình đang nói chuyện với ai không?" Chúc Cửu Âm cười lạnh.

Hoàng Thiên khóe miệng khẽ cong lên một đường, nói: "Ta đương nhiên biết ta đang ở đâu, ngược lại là ngươi, hình như không rõ tình cảnh của mình thì phải." Chúc Cửu Âm hiện tại vô cùng tự mãn, căn bản không coi con người ra gì, những cường giả tuyệt thế của loài người y cũng không sợ hãi, huống hồ là một kẻ không rõ lai lịch.

"Tìm chết!" Một tiếng hét lớn, nắm đấm của Chúc Cửu Âm như một ngọn núi nhỏ, mang theo tiếng quyền phong cuồng bạo, đánh thẳng về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên dường như không kịp né tránh, cứ để mặc nắm đấm của Chúc Cửu Âm giáng xuống người mình.

Chúc Cửu Âm lộ vẻ vui mừng, y nghĩ, tên ngốc kia chắc chắn đã bị dọa đến mức không kịp phản ứng.

Không chỉ Chúc Cửu Âm nghĩ vậy, ngay cả những người có mặt cũng đều cảm thấy Hoàng Thiên lần này gặp rắc rối rồi, không chết thì e rằng cũng trọng thương.

Nhưng, sự tình thật sự là như vậy sao?

Khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng kinh người hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy ngay khoảnh khắc nắm đấm đó giáng xuống người Hoàng Thiên, một lực phản chấn vô cùng mạnh mẽ lập tức bùng phát từ người Hoàng Thiên, làm Chúc Cửu Âm bị thương.

Lực phản chấn vô cùng mạnh mẽ đó, trong chớp mắt đã đánh bay

Chúc Cửu Âm.

"A!" Chúc Cửu Âm trực tiếp bị đánh bay xa cả trăm mét, trông y vô cùng chật vật.

Cảnh tượng bất ngờ này hoàn toàn làm chấn động mọi người.

Chuyện gì vậy?

Người bị thương lại là Chúc Cửu Âm sao?

Phần lớn người của Tứ tông đều không nhìn rõ tình huống, chỉ có Tứ đại tông chủ mới nhìn rõ chuyện vừa rồi đã xảy ra.

Vừa rồi, cường giả tên Hoàng Thiên kia, đã dùng sức mạnh thân thể của mình để đánh bay Chúc Cửu Âm!

Một lúc sau, Chúc Cửu Âm chậm rãi đứng dậy, ánh mắt mang theo vài phần kiêng kỵ, sau lần giao phong ngắn ngủi này, y đã hoàn toàn nhận ra thực lực của kẻ tên Hoàng Thiên này hoàn toàn không hề thua kém mình.

Lúc này, Chúc Cửu Âm không khỏi có chút tò mò, một người có thực lực như vậy không thể nào lại là người vô danh tiểu tốt được, hẳn phải là một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy trong nhân loại mới phải.

"Người của Thánh địa?" Chúc Cửu Âm hỏi.

Hoàng Thiên thản nhiên nói: "Không." Chúc Cửu Âm cau mày.

"Vậy hẳn là những cường giả Động Hư Cảnh đang tu luyện ẩn dật sao?" Hoàng Thiên lại lần nữa lắc đầu.

Chúc Cửu Âm lúc này thật sự không hiểu nổi, không phải người Thánh địa, cũng không phải tán tu, kẻ tên Hoàng Thiên này rốt cuộc có lai lịch gì?

Chẳng lẽ có câu trả lời thứ ba sao?

Tuy nhiên Chúc Cửu Âm không hề biết, thật sự có câu trả lời thứ ba.

Bởi vì Hoàng Thiên căn bản không phải người của thế giới này, linh hồn của hắn đến từ một thế giới khác.

Nhưng, Hoàng Thiên lại cảm thấy hứng thú với lời nói của Chúc Cửu Âm.

"Động Hư Cảnh?

Chỉ cảnh giới hiện tại sao?" Chúc Cửu Âm càng thêm ngơ ngác.

Y luôn cảm thấy đối phương không phải đang đùa, hình như thật sự không biết chuyện Động Hư Cảnh.

Một người có thực lực mạnh mẽ như vậy, lại không biết chuyện phân chia cảnh giới, nghe qua thôi đã cảm thấy không thể tin nổi.

Chúc Cửu Âm từng nghi ngờ đối phương đang lừa mình, nói: "Ngươi coi ta là kẻ ngốc sao?

Giả vờ không biết chuyện này?" Hoàng Thiên trong mắt lóe lên tinh quang, ngữ khí vẫn thản nhiên như vậy: "Tin hay không thì tùy, dù sao cái đầu của ngươi mọc trên người ngươi, ta quản không được.

Chương 463

Mà không, cái đầu đó cũng chẳng có tác dụng gì.” Chúc Cửu Âm tức đến phát điên, “bá” một tiếng, cả khuôn mặt đỏ bừng.

“Ngươi thật sự nghĩ ta không phải đối thủ của ngươi sao?

Chỉ cần ta nghiêm túc, ngươi chắc chắn phải chết!” Y vừa buông lời uy hiếp, vừa phóng thích khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Tuy nhiên, vẻ mặt Hoàng Thiên vẫn bình tĩnh như vậy, dường như không cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của Chúc Cửu Âm, nói: “Nói tóm lại là ngươi có muốn đánh không?

Nếu không đánh thì mau cút đi, đừng lãng phí thời gian của ta.” Chúc Cửu Âm tức giận đến cực điểm lại bật cười.

“Được, được!

Ta sẽ lấy mạng của ngươi!” Ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, Chúc Cửu Âm lại lần nữa vận chuyển Yêu Thần Biến, sức mạnh hung mãnh lại mạnh hơn rất nhiều.

Không đợi Chúc Cửu Âm ra tay, Hoàng Thiên đột nhiên xuất thủ.

“Vạn Ngã!” Hoàng Thiên hóa ra vô số huyễn ảnh, mỗi một huyễn ảnh đều dường như là thật, khiến người ta hoa mắt loạn xạ, căn bản không thể nhìn rõ rốt cuộc người nào mới là Hoàng Thiên thật sự.

Ngay sau đó, tất cả huyễn ảnh đồng thời vung quyền, những quyền ảnh lan tràn khắp bầu trời gần như chiếm trọn cả không trung, trong không khí truyền đến những âm thanh sắc nhọn.

Lần này, Chúc Cửu Âm thật sự hoảng sợ.

Da thịt của y có thể cảm nhận rõ ràng uy lực đáng sợ của những

quyền ảnh đó!

Ngay lập tức, Chúc Cửu Âm vận dụng uy lực của Yêu Thần Biến đến cực hạn, khiến thân thể y lại lần nữa tăng lên, bất kể là sức mạnh hay lực phòng ngự đều được nâng cao đáng kể.

Lúc này Chúc Cửu Âm trông giống như một quái vật màu đen, cái thân ảnh khổng lồ đó chỉ cần nhìn một cái cũng khiến người ta cảm thấy sợ hãi ba phần.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số quyền ảnh lan tràn khắp bầu trời từ bốn phương tám hướng ập đến, chính xác giáng xuống thân thể khổng lồ của Chúc Cửu Âm.

Bang!

Bang!

Bang!

Mỗi một lần oanh kích, dường như có vạn cân cự chùy giáng xuống, trên thân thể mạnh mẽ của Chúc Cửu Âm, xuất hiện từng vết thương do nắm đấm gây ra.

Đầu tiên là một vết quyền ấn, ngay sau đó là hai vết quyền ấn, rồi đến hàng trăm vết quyền ấn, toàn thân Chúc Cửu Âm nhanh chóng bị đánh cho sống dở chết dở, máu tươi từ miệng điên cuồng trào ra.

"Phịch" một tiếng.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, thân thể Chúc Cửu Âm vô lực ngã về phía sau, máu tươi phun ra gần như tạo thành một vũng máu nhỏ.

Sau khi chứng kiến cảnh tượng này, mọi người đều không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, ai nấy đều kinh hãi.

Thật khó tin, chuyện như vậy thật sự đã xảy ra!

Con đại yêu vạn năm Chúc Cửu Âm, lại bị đánh thảm đến thế!

Nếu không tận mắt chứng kiến, e rằng có đánh chết họ cũng không tin chuyện như vậy là thật.

"Làm sao có thể?" "Người đó, quả nhiên không hổ là phụ thân của anh em nhà họ Khổng, có con như vậy, tự nhiên có cha như vậy." "Có thể đánh một con đại yêu vạn năm ra nông nỗi này, một cường giả tuyệt thế như vậy ta lần đầu tiên nhìn thấy, thật sự đã làm mới Tam Quan của ta trong đời." Mọi người liên tục thốt lên những tiếng kinh thán.

Ngay cả Tứ đại tông chủ cũng không ngoại lệ mà cảm thấy kinh hãi.

Không kìm được nhìn nhau, đều có thể thấy trên mặt đối phương tràn đầy vẻ kinh ngạc, khó hiểu.

Trong số rất nhiều người có mặt, e rằng chỉ có Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên là bình tĩnh nhất.

Bởi vì ngay từ đầu, bọn con đã biết lần này Hoàng Thiên chắc chắn sẽ thắng, không thể có chút nào bại trận.

Không phải Chúc Cửu Âm quá yếu, mà là Hoàng Thiên quá mạnh.

Chương 464

Hai bên căn bản không cùng đẳng cấp đối thủ!

Chúc Cửu Âm chỉ là chiến lực trung tầng của thế giới này, còn Hoàng Thiên thì là loại cường giả đỉnh cao nhất.

Ngay cả vì sự áp chế của thế giới này, Hoàng Thiên chỉ có thể phái phân thân hạ phàm, do đó chiến lực có phần hạn chế.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Chúc Cửu Âm có thể là đối thủ của Hoàng Thiên.

Ngay cả khi Hoàng Thiên chỉ có một phần mười sức mạnh, cũng đủ để đánh bại Chúc Cửu Âm vạn lần!

Lúc này, Chúc Cửu Âm chỉ còn thoi thóp một hơi.

Trong đôi mắt mở lớn của y, tràn ngập bốn chữ "không thể tin nổi".

Không thể tin được!

Vừa đến đây, y vốn nghĩ mọi chuyện sẽ kết thúc đơn giản, không cần tốn quá nhiều tinh lực.

Nhưng không ngờ, giữa đường lại xuất hiện một cường giả tuyệt thế như vậy!

Sớm biết thế này.

Chúc Cửu Âm đã không đến rồi a!

Ai muốn giao phong với một cường giả đáng sợ như vậy chứ!

Trước khi chiến đấu, y cảm thấy mình là đối thủ của đối phương.

Nhưng vừa giao thủ, y phát hiện thực lực của mình và đối

phương có một khoảng cách khổng lồ, mình hoàn toàn bị áp đảo.

Hai bên, rõ ràng không cùng một đẳng cấp.

Thấy Chúc Cửu Âm đại cừu nhân yếu ớt như vậy, chỉ còn thoi thóp, người của Tứ tông không kìm được reo hò.

“Tuyệt vời quá!

Tên này bị đánh ra nông nỗi này!” “Chúng ta lại thắng rồi!” “Mau giết y đi, báo thù cho rất nhiều người của Tứ tông!” Mọi người phẫn nộ sục sôi, từng người một kêu gào muốn giết Chúc Cửu Âm, để y phải đền mạng cho những người của Tứ tông đã chết.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên lại không làm ra kết quả mà mọi người mong muốn.

Hoàng Thiên đột nhiên mở miệng nói: “Con yêu này, đối với ta có tác dụng, ta muốn đưa nó đi.” Tứ đại tông chủ vốn định nói gì đó, nhưng lại không nói nhiều.

Dù sao, con đại yêu vạn năm cũng bị Hoàng Thiên đánh bại.

Tổng không thể nói nhiều lời được sao?

Hoàng Thiên dường như nhìn thấu nỗi lo lắng của mọi người, không nhịn được cười nói: “Đừng lo lắng quá nhiều, con yêu Chúc Cửu Âm này chắc chắn phải chết, ta tuyệt đối sẽ không tha cho nó.

Chỉ là, trong đầu tên này có một số thông tin mà ta nhất định phải biết.

Vì vậy, hiện tại không thể giết nó ngay lập tức.

Ta phải đợi sau khi thu thập được tất cả thông tin trong đầu tên này, ta mới sẽ giết nó.” Người của Tứ tông nghe xong, liên tục gật đầu.

Hoàng Thiên thật không hổ là phụ thân của anh em nhà họ Khổng.

Không chỉ thực lực mạnh mẽ, mạnh đến mức nghịch thiên, mà còn rất biết điều.

Hắn biết bọn họ căm ghét Chúc Cửu Âm, vì vậy chắc chắn sẽ giết Chúc Cửu Âm!

Hoàng Thiên vẫy tay nói: "Ta phải đi đây, tùy các ngươi vậy." Sau khi nói xong câu đó, Hoàng Thiên đột nhiên trừng mắt nhìn anh em nhà họ Khổng một cái, ánh mắt đó dường như đang nói: "Lần này ta không hài lòng với biểu hiện của hai đứa." Anh em nhà họ Khổng không khỏi đồng loạt rùng mình một tiếng.

Sống chung nhiều năm, hai người lập tức hiểu ý Hoàng Thiên.

Chương 465

Hoàng Thiên đang quở trách bọn họ!

"Tiêu rồi tiêu rồi, không biết sư phụ tiếp theo sẽ đối xử với hai chúng ta thế nào đây." "Đừng nói nữa, càng nói ta càng không dám tin." Hai người sau khi truyền âm giao lưu xong, đều không khỏi thở dài một hơi.

"Vụt" một tiếng, thân ảnh Hoàng Thiên biến mất khỏi nơi đó, mọi người đồng loạt hô lớn: "Cung tiễn Hoàng Thiên!" "Cung tiễn Hoàng Thiên!" Không lâu sau, Hoàng Thiên mang theo Chúc Cửu Âm đến một nơi hẻo lánh.

Hoàng Thiên tùy tiện ném Chúc Cửu Âm xuống đất, sau đó bắt đầu bố trí cấm chế.

"Khải!" Khoảnh khắc đó, xung quanh dường như xảy ra những biến hóa kỳ diệu.

Trong vô hình, một kết giới mạnh mẽ hiển hiện.

Chúc Cửu Âm đại kinh thất sắc.

Kết giới?

Người này, biết bố trí kết giới?

Người hiểu được lực bố trí kết giới, chắc chắn là cao thủ trong các cao thủ.

Đừng nói đến, ngay cả điện chủ cũng chỉ biết một chút thủ đoạn bố trí kết giới.

Nhưng hiện tại nhìn xem, thủ đoạn mà người tên Hoàng Thiên này sử dụng cao siêu hơn điện chủ rất nhiều, có thể nói, trình độ của hai

bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Chúc Cửu Âm càng lúc càng kinh hãi, cảm giác chấn động trong lòng mãi không tan biến.

Y thật sự không hiểu, người đàn ông tên Hoàng Thiên trước mắt này, rốt cuộc có lai lịch gì?

Hoàng Thiên sau khi bố trí xong kết giới, thở phào một hơi, tự lẩm bẩm: "Chắc là, thành công rồi." Sau khi nghe xong năm chữ đó, Chúc Cửu Âm vô cớ cảm thấy bất an, một dự cảm chẳng lành mãnh liệt bao trùm lấy tim y.

Cảm thấy sự tình có chút không đúng a!

Chúc Cửu Âm dường như đã ý thức được số phận mình sắp phải đối mặt, không nhịn được hét lớn một tiếng: "Khoan đã, khoan đã!

Xin ngươi, ngàn vạn lần đừng giết ta." Hoàng Thiên khóe miệng hơi nhếch lên, nói: "Ta đương nhiên sẽ giết ngươi, nhưng không phải bây giờ.

Ta phải thu thập tất cả thông tin trong đầu ngươi." Sắc mặt Chúc Cửu Âm đại biến, điều y lo lắng nhất quả nhiên đã xảy ra, người đàn ông này không chỉ muốn y chết, mà còn muốn có được tất cả những gì y biết, quả thật là giết người tru tâm, hoàn toàn không coi y ra gì a.

"Không, không thể như vậy!

Ta là người của Yêu Thần Minh, nếu ngươi giết ta, toàn bộ Yêu Thần Minh chắc chắn sẽ báo thù cho ta." Chúc Cửu Âm cố gắng dùng thân phận của mình để áp chế Hoàng Thiên.

Nhưng Chúc Cửu Âm vạn vạn không ngờ, từ đầu đến cuối Hoàng Thiên không hề sợ Yêu Thần Minh, trong mắt hắn, Yêu Thần Minh chẳng qua chỉ là một đám trẻ con chơi trò gia đình, căn bản không đáng để tôn trọng.

Hoàng Thiên lười nói nhiều với Chúc Cửu Âm, chỉ lặng lẽ vận hành kết giới, bắt đầu rút lấy sức mạnh của Chúc Cửu Âm.

Rất nhanh, dưới tác dụng của kết giới, Chúc Cửu Âm đau đến mức cả khuôn mặt bắt đầu vặn vẹo, toàn thân run rẩy không ngừng.

Y không chỉ cảm thấy sức mạnh của mình đang nhanh chóng chảy đi, mà đầu y dường như muốn nứt ra.

"Đầu ta, đau quá, đau quá a a!" Chúc Cửu Âm đau đớn lăn lộn trên đất.

Hoàng Thiên ngược lại còn gia tăng lực kết giới, khiến tốc độ rút lấy càng nhanh hơn một chút.

Cuối cùng, không lâu sau, Chúc Cửu Âm đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi lớn, hai mắt trợn trắng, ngã vật xuống đất, bất động.

Chết không nhắm mắt!

Trên khuôn mặt tàn tạ của Chúc Cửu Âm, còn lưu lại vẻ đau khổ.

Có thể thấy khi còn sống, Chúc Cửu Âm đã phải chịu sự dày vò lớn đến mức nào!

Hoàng Thiên hài lòng với thu hoạch lần này.

Chương 466

Hắn đã có được không ít thông tin về thế giới này.

Khiến hắn càng thêm tò mò về thế giới này.

Thế giới này, dường như lợi hại hơn trong dự liệu của hắn.

"Yêu Thần Minh sao?

Cũng có chút thú vị." Hoàng Thiên chắp tay sau lưng, khẽ mỉm cười.

Hắn hứng thú dâng trào!

Trong một đại điện của Yêu Thần Minh.

"Chúc Cửu Âm, chết rồi?" "Làm sao có thể?" Yêu Thần Điện chủ mặt mày ngơ ngác, cảm thấy không thể tin nổi với kết quả này.

Không lâu trước đây, y đã phái Chúc Cửu Âm đến Cô Nguyệt Thành, để báo thù cho một đệ tử bình thường.

Kết quả không ngờ, bây giờ Chúc Cửu Âm đã chết, hồn bài đã vỡ nát thành tro bụi.

Ở một thành trì nhỏ như vậy, làm sao có thể có cao thủ giết chết Chúc Cửu Âm được?

Để Chúc Cửu Âm thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, y đã lấy ra một kiện bí bảo, giúp Chúc Cửu Âm ẩn giấu khí tức, không bị cường giả tuyệt thế của nhân loại phát hiện, nếu không thì sao có thể dễ dàng tiến vào thành trì được chứ?

Hiện tại, Chúc Cửu Âm đã chết, bí bảo có lẽ cũng đã mất rồi.

Điện chủ vừa phẫn nộ, vừa đau lòng không thôi.

Chúc Cửu Âm là một công thần lão luyện, từ trước đến nay đều lập được công lao hiển hách cho Yêu Thần Minh, giờ chết như vậy, làm sao có thể không bi thương chứ?

Mãi mãi không thể nào nguôi ngoai.

Y căn bản không thể chấp nhận sự thật kinh người này.

Yêu Thần Điện chủ dưới cơn thịnh nộ, vốn muốn suy diễn ra tung tích của kẻ đã giết Chúc Cửu Âm.

Nhưng, lại kết thúc thất bại!

"Suy diễn thất bại?" "Làm sao có thể?" Đột nhiên.

Từ Yêu Thần Minh truyền đến tin tức, sắp sửa khai hội, thương thảo cách đối phó với sự xâm nhập của Tứ đại Thánh địa.

"Chết tiệt!" "Lại đúng lúc này mà khai hội!" Trong mắt điện chủ đỏ ngầu, trong lòng tuy có lửa báo thù, nhưng lại không thể báo thù cho lão thần của mình, chỉ có thể tạm thời gác chuyện này lại, sau khi hội nghị kết thúc mới có thể đi Cô Nguyệt Thành báo thù.

"Cô Nguyệt Thành à, ngàn vạn lần đừng để ta biết bên đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." "Nếu không, ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là sống không bằng chết!" Khi nói đến bốn chữ cuối cùng, trong mắt điện chủ lóe lên một tia sát ý, toàn thân y đang tràn ra khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Chuyện hội nghị trọng đại, nếu không đi, e rằng vị điện chủ như y sẽ bị khiển trách.

Vì vậy chuyện báo thù chỉ có thể gác lại, trước tiên tham gia xong hội nghị, sau đó mới đi báo thù đám cẩu tặc ở Cô Nguyệt Thành.

Rất nhanh, Yêu Thần Điện chủ hóa thành một đạo quang ảnh, biến mất khỏi nơi đó, trực tiếp lao về trung tâm Yêu Thần Minh.

Trên đường đến Yêu Thần Minh, y gặp mấy lão bằng hữu.

Cùng là mấy vị điện chủ đồng cấp!

Một trong số đó cười nói: "Thất Điện chủ, nhìn sắc mặt ngươi có chút lạ a, chẳng lẽ gặp phải phiền phức gì rồi sao?

Có cần mấy lão bằng hữu chúng ta giúp một tay không?" Thất Điện chủ cười lạnh một tiếng: "Chuyện của ta, không cần mấy người quản." Mấy người này, tuy rằng cùng là điện chủ, nhưng từ trước đến nay đều muốn hãm hại y, sau đó phù trì người của mình lên thay thế vị trí của y.

Vì vậy, Thất Điện chủ chưa bao giờ có sắc mặt tốt với mấy người trước mắt.

Không chừng mấy người này sau khi biết chuyện của Chúc Cửu Âm, sẽ không nhịn được mà chế nhạo y!

Chương 467

Lúc này, tâm trạng của Thất Điện chủ càng tệ hơn, có một cảm giác như vừa ra khỏi nhà đã dẫm phải cứt chó vậy.

Tuy nhiên, mấy người này không hề bỏ qua Thất Điện chủ, ngược lại còn trêu chọc.

"Xem kìa, hôm nay Thất Điện chủ tâm trạng không tốt lắm a." "Khà khà khà, đúng vậy đó." "Phải chú ý sức khỏe, đừng giận mà hỏng người nhé." Ba người đều cất tiếng, nói chuyện âm dương quái khí.

Thất Điện chủ lười chấp nhặt với những người này, chỉ tăng tốc độ, rời khỏi nơi đó.

Nhìn bóng dáng dần xa, ba người cười lạnh không ngừng.

Một trong số đó, cao lớn uy mãnh, trên mặt có vết sẹo rõ ràng do đao gây ra.

Hắn cười nhếch mép, nói: "Xem ra, Thất Điện chủ dường như gặp phải chuyện không hay rồi!

Nhưng, đối với mấy người chúng ta, đều là chuyện tốt a." Lời vừa dứt, hai người kia cũng không nhịn được cười rộ lên.

A.

Thất Điện chủ gặp chuyện không may, đối với họ là chuyện hạnh phúc nhất.

Cùng lúc đó, không lâu sau khi Hoàng Thiên rời đi, một thân ảnh bất ngờ đột nhiên giáng lâm xuống Cô Nguyệt Thành.

Người này đang đeo một chiếc mặt nạ màu xanh lục, không nhìn

rõ diện mạo, nhưng toàn thân y lại tràn ngập khí thế mạnh mẽ khó thở, khiến người ta run rẩy.

"Ở đây, đã xảy ra chuyện gì?" Người đàn ông mặt nạ xanh lục chậm rãi mở miệng hỏi.

Người của Tứ tông nhìn nhau, lại lần nữa cảm thấy kinh hãi.

Người đàn ông đeo mặt nạ xanh lục này, dường như là một cao thủ!

Tuy nhiên, mọi người không hề đoán sai, người này quả thật là một cao thủ, cao thủ trong các cao thủ.

Người đàn ông mặt nạ dường như nhìn ra sự cảnh giác cao độ của mọi người đối với mình, vì vậy chủ động tự giới thiệu: "Đừng lo lắng quá nhiều, ta là người của một trong Tứ đại Thánh địa." Sau khi biết người đó là cường giả Thánh địa, sự cảnh giác trong lòng họ đã giảm đi rất nhiều.

Đạo Huyền Tông tông chủ ra mặt, kể lại sự tình một cách đơn giản.

Người đàn ông mặt nạ ngạc nhiên.

Y không ngờ, lại xảy ra chuyện như vậy.

"Ta muốn xin lỗi." "Ta đã đến muộn rồi." Người đàn ông mặt nạ đột nhiên cúi người, cúi đầu xin lỗi mọi người.

Mọi người đều cảm thấy kinh hãi.

Đường đường cường giả Thánh địa, lại cúi đầu xin lỗi họ?

Thật sự không thể tin nổi!

Người của Tứ tông ai nấy đều kinh ngạc.

Chẳng lẽ cường giả Thánh địa đều lễ phép như vậy sao?

Người đàn ông mặt nạ lại mở miệng nói: “Nói tóm lại, người đàn ông đã giết Chúc Cửu Âm khi nào mới trở về?” Mọi người đồng loạt hướng ánh mắt về phía anh em nhà họ Khổng.

Khổng Vân Bằng suy nghĩ một chút, nói: “Sư...

à không, phụ thân có lẽ phải nửa canh giờ nữa mới trở về.” Người đàn ông mặt nạ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia sáng tò mò, nói: “Vậy ta đợi vậy, ta thật sự muốn biết, rốt cuộc là cao thủ phương nào đã giết Chúc Cửu Âm.” Lúc này, người đàn ông mặt nạ vỗ trán một cái.

“Ta hình như chưa nói tên của ta nhỉ.” “Ta tên là… Cao Thắng!” Mọi người lặng lẽ ghi nhớ cái tên này, bởi vì chủ nhân của cái tên này là một cường giả Thánh địa.

Đúng lúc này, Đạo Huyền Tông tông chủ dường như đang nghĩ đến chuyện gì đó.

Đột nhiên, Đạo Huyền Tông tông chủ dường như đã nhớ ra, lộ ra vẻ kinh hãi, không kìm được thất thanh nói: “Trước đây ta từng nghe từ Ngạo Phong trưởng lão, rằng cường giả đỉnh cao phụ trách trông coi Cô Nguyệt Thành và mấy chục thành trì khác, là một người đàn ông tên Cao Thắng!” Lời này vừa thốt ra, khiến mọi người vô thức há hốc mồm, trong mắt đều lộ vẻ kinh hãi.

Chương 468

Người đàn ông tên Cao Thắng trước mắt, địa vị lớn đến vậy sao?

Là cường giả đỉnh cao của nhân loại phụ trách trấn thủ Cô Nguyệt Thành và các thành trì xung quanh!

Cao Thắng xoa xoa mũi, dường như có chút ngượng ngùng.

"Ôi chao, đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, ta sẽ ngượng đó.

Dù sao ta cũng đã đến muộn một bước, suýt chút nữa không cứu được các ngươi a." Câu nói đó quả thật là lời thật lòng, đối với chuyện ngày hôm nay, Cao Thắng thật tâm cảm thấy hổ thẹn, thân là người bảo vệ trấn thủ một vùng, lại chậm chạp không phát giác ra yêu tộc cường giả tập kích.

Chuyện này nếu để người khác biết, không biết sẽ bị cười nhạo như thế nào.

Cho nên, Cao Thắng thật sự cảm thấy mất mặt.

Chuyện này, quá mất mặt rồi!

Sau đó, Cao Thắng tiết lộ thêm nhiều chi tiết cho mọi người.

Hóa ra, y đến từ Tề Hư Thánh Địa, một trong Tứ đại Thánh địa, phụng mệnh bảo vệ trong phạm vi trăm dặm bao gồm Cô Nguyệt Thành, bảo vệ khỏi sự xâm hại của cao thủ Yêu Thần Minh.

Với những con đại yêu ngàn năm như Cô Thiên Thương Lang, Thôn Thiên Hắc Long xuất hiện khắp nơi, dù Cao Thắng có lợi hại đến đâu, cũng không thể nào làm mọi việc vẹn toàn được.

Thường thì giết một đám, kết quả không lâu sau lại xuất hiện một đám đại yêu ngàn năm khác.

Căn bản là giết không xuể.

Vì vậy, những cường giả đỉnh cao phụ trách trấn thủ biên giới như Cao Thắng, thông thường đều không để ý đến cấp bậc đại yêu ngàn năm, chỉ quản những cường giả cấp bậc đại yêu vạn năm trở lên.

Sau khi biết địa vị của Cao Thắng lớn đến vậy, mắt mọi người đều sáng lên lấp lánh, nếu có thể đối đãi tốt với vị cường giả tuyệt thế này, vậy thì khi có chuyện xảy ra, Cao Thắng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, chắc chắn sẽ trợ giúp với tốc độ nhanh nhất.

Cường giả tuyệt thế, bất kể đặt ở đâu, cũng đều là một tấm kim bài thiết giáp.

Có thể sánh với bảo vật!

Sau đó, Cao Thắng vô tình biết được anh em nhà họ Khổng, đã đánh chết con trai của vị cường giả đại yêu vạn năm kia, y liền hứng thú.

"Phụ thân của các con, đã giết con đại yêu vạn năm đó?" Cao Thắng không nhịn được mở miệng hỏi, y thật sự tò mò, người đàn ông tên Hoàng Thiên kia, rốt cuộc là nhân vật như thế nào.

Khổng Vân Bằng cười nói: "Đúng là phụ thân của con, tên là Hoàng Thiên." Cao Thắng kỳ lạ hỏi: "Nếu là phụ thân của các con, vì sao không cùng họ Khổng?" Khổng Vân Bằng đành tiếp tục bịa chuyện, nói: "Chuyện này, mỗi người đều có bí mật của riêng mình." Câu nói đó khá uyển chuyển, Cao Thắng cũng không nhất định phải biết bí mật gia đình của người khác, vì vậy không hỏi thêm nữa.

Cao Thắng quan sát kỹ Khổng Vân Bằng một cái, "ừm" một tiếng, nói: "Tiểu tử này, thực lực không tệ a, có muốn gia nhập Tề Hư Thánh Địa của ta không?

Ta có thể đảm bảo, ở Tề Hư Thánh Địa của ta, các con chắc chắn có thể trở thành đệ tử cốt lõi.” Khổng Vân Bằng không từ chối ngay lập tức, mà mở miệng nói: “Chuyện này, còn phải xem phụ thân của con muốn thế nào.” Cao Thắng gật đầu, nói: “Ta sẽ bàn bạc kỹ với phụ thân của các con, không chỉ muốn hai anh em các con gia nhập Tề Hư Thánh Địa của ta, ta còn muốn mời lão nhân gia đó gia nhập Tề Hư Thánh Địa của ta.” Khi nhắc đến Tề Hư Thánh Địa, Cao Thắng lộ vẻ kiêu ngạo, dường như y cho rằng Tề Hư Thánh Địa là nơi tốt nhất trên thế giới này.

Khổng Vân Bằng trong lòng không khỏi lẩm bẩm một tiếng.

Chiêu mộ Hoàng Thiên?

Người này… quá tự tin rồi!

Cậu ta rất rõ sư tôn của mình là nhân vật như thế nào.

Hoàng Thiên, từ trước đến nay đều không coi cường giả của thế giới này ra gì, làm sao có thể cam tâm tình nguyện gia nhập Tề Hư Thánh Địa chứ?

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Sư tôn của cậu ta tính cách vốn cổ quái, bất kể chuyện gì đều có thể làm.

Biết đâu, Hoàng Thiên thật sự vì thông tin mà tạm thời gia nhập Tề Hư Thánh Địa thì sao.

Nói tóm lại, mọi chuyện đều có khả năng.

Không lâu sau, một thân ảnh mạnh mẽ toàn thân mang khí tức quân vương, cường thế trở về.

Chương 469

Đó chính là Hoàng Thiên.

Thấy khuôn mặt vô cùng quen thuộc của Hoàng Thiên, mọi người vừa cảm thấy sùng kính, vừa cảm thấy bội phục sâu sắc.

Người trước mắt này, đã đánh bại đại yêu vạn năm Chúc Cửu Âm, cứu Tứ tông.

Nếu Hoàng Thiên không xuất hiện.

Vậy thì, Tứ tông hôm nay có lẽ đã bị diệt vong.

Nói cách khác.

Hoàng Thiên là ân nhân cứu mạng của Tứ tông!

Cuối cùng cũng gặp được Hoàng Thiên, Cao Thắng ngay lập tức nghiêm túc đánh giá Hoàng Thiên, dường như muốn nhìn xuyên thấu toàn bộ con người Hoàng Thiên.

Không biết vì sao, ngay khi nhìn Hoàng Thiên lần đầu tiên, trong lòng y lại hiện lên một cảm giác kiêng kỵ.

Cảm giác kiêng kỵ này, bắt nguồn từ sâu thẳm linh hồn.

"Người này, lợi hại hơn ta tưởng rất nhiều." Cao Thắng thầm nghĩ trong lòng.

Cũng cùng lúc đó, Hoàng Thiên đang đánh giá Cao Thắng, chỉ là không kinh ngạc như Cao Thắng, rất nhanh sắc mặt liền khôi phục như thường, bình tĩnh như nước.

Cao Thắng tự giới thiệu: "Tại hạ đến từ Tề Hư Thánh Địa, tên là Cao Thắng, hôm nay được gặp các hạ, thật là tam sinh hữu hạnh." Hoàng Thiên biết đối phương đến từ Tề Hư Thánh Địa, lập tức nảy

sinh hứng thú, ngược lại hắn khá muốn biết thêm nhiều chuyện liên quan đến Thánh địa đó, bất kể là Thánh địa nào trong Tứ đại Thánh địa, hắn đều muốn biết.

Cao Thắng có ý định lôi kéo Hoàng Thiên, để vị cao thủ đỉnh cao không thể nhìn thấu được nội tình này có thể được Tề Hư Thánh Địa sử dụng, vì vậy trong khoảng thời gian tiếp theo, đối mặt với vấn đề của Hoàng Thiên, chỉ cần là những gì mình biết, y đều nói ra hết.

Dù sao Cao Thắng cũng là một phương cường giả, đương nhiên biết những chuyện mà người thường không biết, Hoàng Thiên liền từ miệng Cao Thắng, biết được một số chuyện kỳ lạ cổ quái.

Cao Thắng dường như đã hiểu ra, sau đó thử mời: "Không biết Hoàng Thiên các hạ, có nguyện ý tham gia thịnh hội mười năm một lần của Tề Hư Thánh Địa chúng ta không?" Hoàng Thiên trong lòng khẽ động, mở miệng nói: "Thịnh hội mười năm một lần?

Là gì vậy?" Cao Thắng biết Hoàng Thiên sẽ cảm thấy hứng thú, không khỏi cười càng vui vẻ hơn, nói: "Mỗi mười năm, Tề Hư Thánh Địa chúng ta sẽ tổ chức một thịnh hội, mời các Thánh địa khác và tán tu, cùng nhau chia sẻ kinh nghiệm tu luyện, để trở nên mạnh hơn." Sau khi nói xong câu đó, Cao Thắng liền mong đợi nhìn Hoàng Thiên, hy vọng Hoàng Thiên có thể đồng ý ngay lập tức, tham gia vào thịnh hội.

Theo y nghĩ.

Chỉ cần Hoàng Thiên tham gia thịnh hội của Tề Hư Thánh Địa, vậy nhất định sẽ bị nội tình mạnh mẽ, cũng như sự phồn vinh của Tề Hư Thánh Địa thu hút sâu sắc, đến lúc đó có khả năng sẽ chủ động đề xuất gia nhập Tề Hư Thánh Địa.

Từ trước đến nay, không biết có bao nhiêu tán tu đã dùng cách này mà gia nhập Tề Hư Thánh Địa.

Mấy người bạn tốt mà Cao Thắng quen biết cũng vậy, dùng cách này mà trở thành một phần tử của Tề Hư Thánh Địa.

Nếu có thể khiến một cường giả như Hoàng Thiên trở thành một phần tử của Tề Hư Thánh Địa, vậy thì Cao Thắng chắc chắn sẽ nhận được sự khen ngợi của cấp trên, được ban thưởng tài phú phong phú.

Không ngoài dự liệu của Cao Thắng, Hoàng Thiên thật sự đã nảy sinh hứng thú mãnh liệt với thịnh hội mười năm một lần đó, hắn muốn xem rốt cuộc thịnh hội đó là như thế nào.

"Không biết ta có thể mang theo hai vị đồ đệ cùng đi tham gia không?" Nửa lúc sau, Hoàng Thiên chậm rãi mở miệng nói.

Cao Thắng lập tức đồng ý, cười nói: "Đương nhiên có thể rồi, hai vị nhi tử của các hạ, cũng là thiên kiêu chi tài, có thể nói là thiên tài trong số thiên tài.

Với tiềm chất này, nếu có thể vào Tề Hư Thánh Địa, tuyệt đối có thể hưởng đãi ngộ của đệ tử cốt lõi." Lời nói của Cao Thắng, dường như đang ám chỉ Hoàng Thiên, có muốn đưa hai nhi tử của hắn vào Tề Hư Thánh Địa làm đệ tử hay không.

Hoàng Thiên sắc mặt bình tĩnh, cũng không biết có lĩnh hội được ý tứ trong lời nói của Cao Thắng hay không, chỉ thản nhiên nói: "Không biết khi nào thì xuất phát?" Cao Thắng suy nghĩ một chút, nói: "Khoảng mấy ngày sau." Hoàng Thiên lại nói: "Trước tiên hãy để hai nhi tử của ta và người của Tứ tông từ biệt xong, sau đó ta sẽ cùng ngươi đến Tề Hư Thánh Địa tham gia thịnh hội, thế nào?" Cao Thắng đương nhiên sẽ không có nửa điểm ý kiến, lập tức đồng ý không chút do dự.

Đó cũng là lẽ thường tình của con người mà, tổng không thể không đồng ý được.

Rất nhanh, anh em nhà họ Khổng từ miệng Hoàng Thiên biết được nguyên nhân sự tình.

"Con?

Con phải đi Tề Hư Thánh Địa sao?" Khổng Vân Bằng dường như có chút kinh ngạc.

Hoàng Thiên liếc nhìn cậu ta một cái, nói: "Có vấn đề gì sao?" Cảm nhận ánh mắt của sư phụ có chút kỳ quái, dường như chỉ cần mình không đồng ý, sẽ bị đánh một trận tơi bời, Khổng Vân Bằng lập tức không dám nói nửa lời phản đối, chỉ có thể gật đầu nói: "Đương nhiên không có vấn đề, con và lão ca đều sẵn lòng đi cùng!

Chương 470

Đúng không, đại ca.” Khổng Tuyên đảo mắt một cái, biết tên Khổng Vân Bằng này thích châm chọc mình nhất, nhưng lại không thể không đồng ý, đương nhiên cũng giống như Khổng Vân Bằng mà liên tục gật đầu nói: “Ta cũng cảm thấy không có vấn đề gì.” Hoàng Thiên “ừm” một tiếng, lại mở miệng nói: “Cho các con mấy ngày thời gian, hãy tạm biệt thật tốt với những người quen thuộc đi.” Anh em nhà họ Khổng gật đầu.

Người không phải cây cỏ, đâu phải vô tình.

Ở đây một thời gian rồi, lại cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, nói không có chút tình cảm nào là giả dối.

Mặc dù hai người không phải người của thế giới này, nhưng đã nảy sinh tình cảm sâu đậm với thế giới này, ẩn ý coi thế giới hiện tại là thế giới thứ hai của mình.

Rất nhanh, người của Tứ tông biết tin anh em nhà họ Khổng sắp rời khỏi đây, đến Tề Hư Thánh Địa, đều mang đầy đủ lễ vật đến tiễn.

“Lão phu cất giữ nhiều năm rượu ngon, trên đường hãy thưởng thức cho kỹ nhé.” Tinh Tông tông chủ cười lớn một tiếng, đưa bình rượu cho hai người.

“Ở đây có không ít đan dược ta luyện còn thừa, bây giờ Vạn Yêu Hồng Liên Sơn đã bị tiêu diệt, nơi đây đã khôi phục lại hòa bình như xưa, nên những đan dược này cũng khó dùng đến nữa, vậy thì cứ tặng hết cho các con.” Đan Tông tông chủ cũng đưa ra lễ vật của mình.

“Ta không có đồ tốt gì để tặng cho các con, ta chỉ có thể tặng các con bản Sương Nguyệt Quyết.

Khổng Vân Bằng con phải luyện công pháp này cho thật tốt, con phải biết, Sương Nguyệt Quyết của chúng ta là công pháp mạnh nhất của Sương Nguyệt Tông, không có cái thứ hai." Tả Thu Minh phủ vuốt râu, khẽ cười một tiếng.

"Một trong những di vật của tông môn ta, tên là Đại La Ngọc Bàn, có thể dùng làm bản đồ ghi chép, hy vọng có thể giúp ích cho chuyến đi của các con." Đạo Huyền Tông tông chủ thì lấy ra một trận bàn kỳ lạ.

Tứ đại tông chủ đều lấy ra những lễ vật quý giá của mình, tặng cho anh em nhà họ Khổng.

Những thứ này có lẽ trong mắt người thường, là những món đồ vô cùng đắt giá.

Ngay cả có tìm khắp Cô Nguyệt Thành cũng chưa chắc đã tìm được đồ tốt như vậy.

Nhưng.

Trong mắt Tứ đại tông chủ, những bảo vật này dù có quan trọng đến đâu, cũng không bằng công lao mà anh em nhà họ Khổng đã lập cho Tứ tông, cho Cô Nguyệt Thành.

Nếu không có Khổng Vân Bằng, e rằng Tứ tông đã sớm bị Hồng Liên Sơn diệt sạch rồi.

Một phần ân tình này, Tứ tông tuyệt đối sẽ không quên.

Từ tông chủ cho đến đệ tử.

Đều sẽ ghi nhớ kỹ phần ân tình này, khắc sâu trong lòng.

"Cảm ơn!

Khổng Vân Bằng!" "Nếu không có con, sẽ không có ta hôm nay!" "A!

Nếu không có con, e rằng ta căn bản không sống được đến hôm nay, đừng nói Thôn Thiên Hắc Long, ngay cả Cô Thiên Thương Lang ta cũng không đánh lại được a." "Khổng Vân Bằng!

Vĩnh viễn là thần của chúng ta!" Từng đệ tử lớn tiếng hoan hô, dường như trong mắt họ, Khổng Vân Bằng như vị cứu tinh vừa hạ phàm, mang đến phúc lợi cực lớn.

Sự nhiệt tình của mọi người, khiến Khổng Vân Bằng vô cùng cảm động.

Cái cảm giác ấm áp này, kiếp trước cậu ta chưa từng cảm nhận được.

Bây giờ, cậu ta đã có thể hiểu được ý nghĩa của từ "cảm động" rồi.

"Cảm ơn." Khổng Vân Bằng chắp tay nói, thật tâm bị cảm động.

Đúng lúc này, Bạch Vân chân nhân bước đi thật nhanh, vẻ mặt bi thương nói: "Tiểu tử, cuối cùng con cũng đã trưởng thành rồi a, nếu sư phụ của con dưới suối vàng có biết, chắc chắn sẽ vì sự trưởng thành này mà cảm thấy vui mừng." Khổng Vân Bằng từ trước đến nay đều có thiện cảm với Bạch Vân chân nhân, một thời gian qua quả thật đã nhận được không ít ân huệ của Bạch Vân chân nhân, nếu không có Bạch Vân chân nhân giúp đỡ, e rằng cậu ta đã không biết Vân Cực chân nhân nguyên bản bị người ta hãm hại, mới chết sớm như vậy.

"Khoảng thời gian này, thật sự cảm ơn ngài." Khổng Vân Bằng vô cùng cảm kích.

Bạch Vân chân nhân xua tay.

"Là ta phải cảm ơn con mới đúng, nếu không có con, e rằng thù của Vân Cực chân nhân cũng không báo được." Sau khi hàn huyên vài

câu với mọi người, Khổng Vân Bằng liền đạp lên con đường trở về nhà.

Một đệ tử của Tứ tông không nhịn được hỏi: "Khổng Vân Bằng đại ca, chúng ta sẽ gặp lại chứ?" Khổng Vân Bằng cười nói: "Ta tin rằng thế giới này nhỏ thôi, không chừng một ngày nào đó, các con sẽ tìm thấy ta.

Chương 471

Huống hồ ta cũng không đi đâu cả, tổng có một ngày sẽ gặp lại ta.” Lời vừa thốt ra, mọi người đều gật đầu lia lịa, tin tưởng sâu sắc rằng sẽ có ngày lại được gặp Khổng Vân Bằng!

Sau ngày hôm đó, đệ tử Tứ tông càng thêm cần cù tu luyện.

Đợi đến lần sau gặp Khổng Vân Bằng, họ nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, tuyệt đối không thể để Khổng Vân Bằng thất vọng.

Lưu Trạch, người từng liên tục bại dưới tay Khổng Vân Bằng, cũng càng thêm cần mẫn tu luyện.

Cả ngày lẫn đêm, hắn đều điên cuồng tu luyện.

Ngay cả trưởng lão cũng cảm thấy khó tin, kinh ngạc trước sự thay đổi kinh người của Lưu Trạch.

“Tiểu tử này khai khiếu rồi sao?

Không, là chuyện tốt!” Người của Tinh Tông vui mừng hớn hở.

Trên đường đến Tề Hư Thánh Địa, Hoàng Thiên bỗng nhiên truyền âm giữa chừng, nói: "Khổng Vân Bằng, một thời gian qua con có cảm nhận được tình cảm nhân loại không?" Khổng Vân Bằng truyền âm nói: "Sư phụ, con cuối cùng cũng hiểu vì sao người lại để con đi rèn luyện.

Hóa ra, tình cảm của nhân loại phức tạp và khó hiểu đến vậy."
Kiếp trước, hắn vốn không phải nhân loại, mà là một đại yêu thượng cổ.

Đã từng có một thời gian, hắn hoàn toàn coi nhân loại như tài nguyên tu luyện của mình, tùy ý ngược sát.

Nhưng giờ đây, hắn đã nhận ra.

Sai rồi, sai một cách khó chấp nhận!

Nhân loại không phải tài nguyên tu luyện!

Khổng Vân Bằng càng ngày càng sám hối, thật sự muốn cho cái bản thân năm đó một cái tát, nhìn xem mình đã làm những chuyện tốt gì, ra tay tàn độc với nhân loại!
Hoàng Thiên rất vui khi thấy Khổng Vân Bằng thay đổi, nói: "Không tệ, xem ra con đã hoàn toàn hiểu được tình cảm nhân loại rồi, cũng không uổng công ta để con rèn luyện ở tiểu thế giới đó." Khổng Vân Bằng dường như đã hiểu ra, không nhịn được mở miệng hỏi: "Nói đi nói lại, Sư phụ, có một chuyện con vẫn luôn không hiểu, ngoài việc để con và Khổng Tuyên rèn luyện ở tiểu thế giới đó ra, còn có chuyện quan trọng nào khác không?"
Hoàng Thiên lộ ra nụ cười quỷ dị, nói: "Sắp rồi, ta sẽ nói cho con biết sự thật.

Không, trước đó, ta có thể tiết lộ rằng, trên thế giới này tồn tại Thượng Cổ Bí Bảo!"
Nghe bốn chữ Thượng Cổ Bí Bảo, Khổng Vân Bằng không nhịn được hít một ngụm khí lạnh. "Gì?

Trong thế giới này, có Thượng Cổ Bí Bảo sao!?"<br>"Sao... sao có thể?" Khổng Vân Bằng kinh ngạc đến ngây người, khi vừa nghe thấy những lời này, điều đầu tiên hắn nghi ngờ là tai mình có vấn đề, nếu không làm sao có thể nghe thấy lời hoang đường như vậy.

Nhưng Khổng Vân Bằng thật sự không nghe lầm, trên thế giới này quả thực tồn tại Thượng Cổ Bí Bảo, không chỉ một kiện!
Hoàng Thiên cười thần bí, nói: "Đừng vội, con sẽ sớm hiểu rõ mọi chuyện thôi." Khổng Vân Bằng càng thêm hiếu kỳ, trong một tiểu thế giới tưởng chừng bình thường vô kỳ này, rốt cuộc ẩn chứa bí mật kinh người đến mức nào?

Một bí mật động trời như vậy đã hấp dẫn một tồn tại như Sư

phụ.

Điều này quả thực là một chuyện khó tin.
Cùng lúc đó.

Thiên Kiếm Thánh Địa.

Lúc này, Ngạo Phong trưởng lão đang dẫn theo hai đồ đệ vừa mới thu nhận là Lý Nguyệt Như và Lý Nhiên, trở về Thiên Kiếm Thánh Địa.

Điều mà Ngạo Phong trưởng lão không ngờ tới là, vừa mới vào Thiên Kiếm Thánh Địa chưa được bao lâu, y đã gặp phải đại cừu nhân của mình, một nam nhân tên Vệ Vô Kỵ.
"Ồ, đây chẳng phải Ngạo Phong trưởng lão sao?

Hai tiểu bằng hữu đi phía sau, chẳng lẽ là đệ tử ngươi vừa ý?

Xem ra, tiềm chất không ổn rồi!" Nam nhân tên Vệ Vô Kỵ này quả không hổ là một trong những kẻ thù lâu năm của Ngạo Phong trưởng lão, vừa mới gặp mặt mà câu đầu tiên đã đầy mùi thuốc súng.

Lý Nguyệt Như và Lý Nhiên nghe xong câu nói đó, sắc mặt liền thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Vệ Vô Kỵ mang theo vài phần địch ý.

Ngạo Phong trưởng lão là một người rất bênh vực đồ đệ, giờ đây Vệ Vô Kỵ lại dám trước mặt y mà châm chọc hai vãn bối, bảo y làm sao có thể nhẫn nhịn được?
"Vệ Vô Kỵ, ngươi đừng tưởng đại ca ngươi vừa mới trở thành Chấp Sự Điện chủ mà có thể dựa vào quan hệ của hắn để đắc tội ta!" Nghe vậy, Vệ Vô Kỵ ha ha cười lớn, trong mắt mang theo vài phần khinh thường, nói: "Ngạo Phong trưởng lão à, xem ra ngươi bây giờ vẫn chưa biết, bản công tử sắp lãnh mệnh làm sứ giả, đi Tề Hư Thánh Địa để tặng quà đấy." Đồng tử Ngạo Phong trưởng lão co rụt lại, y thật sự kinh ngạc đến ngây người.

Mới rời đi vài ngày mà Vệ Vô Kỵ lại phất lên như diều gặp gió, có thể đại diện cho toàn bộ Thiên Kiếm Thánh Địa đi sứ.

Làm sứ giả không phải ai cũng làm được.

Nhất định phải là người có tính đại diện nhất, có sức hiệu triệu nhất trong Thánh Địa mới có thể làm sứ giả.

Chương 472

Vệ Vô Kỵ trước mắt này, bất luận Ngạo Phong trưởng lão nhìn thế nào, cũng không phù hợp với bất kỳ điều kiện nào để làm sứ giả!

Ngạo Phong trưởng lão cười lạnh một tiếng. "E rằng, sở dĩ ngươi có thể làm sứ giả, là nhờ vào quan hệ của đại ca ngươi." Vệ Vô Kỵ âm dương quái khí nói: "Vậy thì cũng tốt hơn quá nhiều so với một số người không có hậu thuẫn nào, phải không?" Ý ngoài lời là châm chọc Ngạo Phong trưởng lão không có chút hậu thuẫn nào.
Ngạo Phong trưởng lão không khỏi nổi giận, tên khốn này quá mức ức hiếp người khác, quả thực không coi một trưởng lão như y ra gì.

Tên Vệ Vô Kỵ này dựa vào quan hệ của đại ca mình, trước hết là trở thành đệ tử hạch tâm, bây giờ lại còn đảm nhiệm chức sứ giả đi Tề Hư Thánh Địa, quả thực là cáo mượn oai hùm, chó cậy gần nhà!

Vệ Vô Kỵ dường như đã hiểu, vỗ vỗ tay, mở miệng nói: "Đái Vũ Minh, đã đến lúc ngươi xuất hiện rồi." Lời vừa dứt.

Một thiếu niên anh tuấn bước ra từ đại điện, cung kính đứng bên cạnh Vệ Vô Kỵ. "Sư phụ, người gọi con có chuyện gì?" Tên thiếu niên này là Đái Vũ Minh, là đệ tử Vệ Vô Kỵ mới thu nhận gần đây, cũng giống như Lý Nguyệt Như và Lý Nhiên, đều là thiên tài được đưa về từ một số tiểu thành biên phòng.

Vệ Vô Kỵ hắc hắc cười, nhìn Ngạo Phong trưởng lão nói: "Nếu trong lòng ngươi đã bất phục ta như vậy, chi bằng chúng ta làm một trận đối quyết công bằng thì sao?

Đệ tử ta đây cũng mới thu, điểm xuất phát cũng như vậy, thế nào?" Ngạo Phong trưởng lão ban đầu muốn từ chối, nhưng Lý Nguyệt Như phía sau y lại giành trước một bước đồng ý, nói: "Được

thôi, ai sợ ai!" Nghe vậy, Ngạo Phong trưởng lão nhìn Lý Nguyệt Như thật sâu, đã chuyện đã được chấp thuận rồi, vậy thì không thể không đánh, đành phải thay đổi chủ ý, nói: "Lý Nguyệt Như, con phải cẩn thận một chút." Lý Nguyệt Như vỗ ngực, khẽ cười một tiếng, nói: "Xin Ngạo Phong trưởng lão cứ yên tâm, con đảm bảo tên tiểu tử kia nhất định sẽ bại dưới tay con." Vệ Vô Kỵ cười lạnh vài tiếng, nói: "Khẩu khí thật lớn, Đái Vũ Minh, ta tin con sẽ không làm ta thất vọng đâu, phải không?" Đái Vũ Minh tiến lên một bước lớn, chính khí nói: "Xin Vệ trưởng lão cứ yên tâm, con nhất định sẽ đánh bại tiểu nha đầu này, để người nở mày nở mặt." Nghe lời Đái Vũ Minh nói, Vệ Vô Kỵ cảm thấy vô cùng hài lòng, y thích nhất thái độ này của Đái Vũ Minh, liền gật đầu liên tục nói: "Ta cũng tin con sẽ không làm ta thất vọng." Ngạo Phong trưởng lão cũng đang dặn dò, truyền âm cho Lý Nguyệt Như nói: "Nếu lát nữa con thật sự không đánh lại được, có thể trực tiếp nhận thua, mặt mũi không quan trọng đâu, quan trọng là không bị làm sao cả." Nhưng Ngạo Phong trưởng lão vạn vạn không ngờ, câu nói đó không những không làm chiến ý của Lý Nguyệt Như suy giảm, mà ngược lại còn khiến chiến ý của nàng càng thêm bùng nổ. "Xin trưởng lão cứ yên tâm, con nhất định sẽ đánh bại tên gia hỏa vô sỉ kia!" Lý Nguyệt Như cũng truyền âm nói.

Nhìn Lý Nguyệt Như tràn đầy tự tin, Ngạo Phong trưởng lão không biết nên nói gì cho phải, đây là tự tin hay tự phụ đây?

Nhưng sau đó y nghĩ lại, hình như y cũng chưa từng thấy Lý Nguyệt Như chiến đấu bao giờ. "Để ta xem, con có bản lĩnh đến mức nào." Ngạo Phong trưởng lão thầm nghĩ trong lòng.
Lúc này, Lý Nhiên rất hiếu kỳ.

Thực lực của Lý Nguyệt Như rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Người có thể cùng sư phụ với huynh đệ Khổng gia, chắc chắn không thể kém cỏi được phải không?

Rất nhanh, Đái Vũ Minh và Lý Nguyệt Như bắt đầu chính thức luận võ.

Trên một khoảng đất trống, hai người đều cầm kiếm trong tay, khí thế sắc bén tột cùng.

Sau khi thấy Cửu Thiên Huyền Kiếm trên tay Lý Nguyệt Như, trong mắt Đái Vũ Minh lộ ra một tia tham lam, hắn liếc mắt đã nhận ra, thanh Cửu Thiên Huyền Kiếm kia là một vũ khí vô cùng quý giá. "Tiểu nữu, nếu ngươi thua, giao thanh kiếm này cho ta thì sao?

Đương nhiên, nếu ta thua, ta sẽ đưa Liệt Dương Kiếm trên tay ta cho ngươi, thế nào?" Khóe miệng Đái Vũ Minh hơi nhếch lên, dường như hắn đã nhìn thấy, trận chiến này chắc chắn sẽ thắng.

Lý Nguyệt Như chĩa kiếm về phía Đái Vũ Minh, từng chữ từng chữ nói: "Thỉnh giáo." Đái Vũ Minh cười lớn một tiếng, ngay sau đó chủ động tấn công, thân ảnh lóe lên, nhanh chóng chém xuống một kiếm.

Lý Nguyệt Như phản ứng nhanh, dễ dàng hóa giải đợt tấn công đầu tiên.

Ngay sau đó, đợt tấn công thứ hai ập đến.

Mạnh như cuồng phong! *Bốp!* *Bốp!* Hai thanh kiếm không ngừng va chạm vào nhau, phát ra từng tiếng kêu nhỏ.

Hai người bất phân thắng bại, không thể nhìn ra ai chiếm ưu thế hơn.

Mấy người có mặt tại đó hơi kinh ngạc.

Đặc biệt là Vệ Vô Kỵ.

Y đương nhiên rõ thực lực của Đái Vũ Minh mạnh mẽ đến mức nào.

Nhưng, điều y không ngờ tới là.

Tiểu cô nương tưởng chừng đơn giản này, lại có thực lực mạnh mẽ đến vậy.

Vượt xa phạm vi lý giải của y!

Chương 473

"Thật khó tin." Vệ Vô Kỵ lẩm bẩm.

Cảnh tượng trước mắt cũng khiến hai người còn lại có mặt cảm thấy bất ngờ.

Mặc dù sớm biết Lý Nguyệt Như có thiên phú tốt, nhưng không ngờ lại lợi hại hơn nhiều so với dự đoán.

Đặc biệt là Lý Nhiên.

Lý Nhiên thầm kinh ngạc, thực lực của Lý Nguyệt Như dường như không hề thua kém hắn!

Trong lúc ba người đang tự đánh giá, chiến trường lại xảy ra biến cố.

Chỉ thấy Lý Nguyệt Như đột nhiên thay đổi chiêu thức, thi triển một môn kiếm pháp kỳ lạ, đánh cho Đái Vũ Minh liên tục bại lui.

Loại kiếm pháp kỳ lạ đó, Đái Vũ Minh chưa từng thấy bao giờ!

Nếu trước đây kiếm chiêu của Lý Nguyệt Như là trực tiếp tiến lên, thì kiếm chiêu nàng đang dùng bây giờ lại uốn lượn khó lường, khiến người ta hoàn toàn không thể nhìn thấu. "Chiêu thức gì đây?" Đái Vũ Minh vừa kinh hãi trong lòng vừa lùi lại, giữ một khoảng cách nhất định.

Nội tâm của hắn vô cùng chấn động!

Trong khoảnh khắc Đái Vũ Minh chấn kinh, Lý Nguyệt Như vung ra một đạo kiếm khí cực kỳ cường hãn, cứng rắn để lại một vết thương dài trên người Đái Vũ Minh. "A!" Đái Vũ Minh đau đến muốn chết, một đòn này suýt nữa đã lấy mạng hắn, lập tức hắn có thể cảm thấy sức mạnh trong cơ thể mình đang không ngừng tiêu tán.

Với một chiêu định thắng bại, người có mắt đều có thể nhìn ra, trận này Lý Nguyệt Như đại thắng hoàn toàn.

Nhưng, Đái Vũ Minh làm sao có thể chấp nhận kết quả như vậy!

Rõ ràng đang trong thế cân bằng, đánh qua đánh lại mà mình lại thua?

Quả thực là một chuyện căn bản không thể xảy ra!

Nhưng, chuyện như vậy lại cứ là sự thật! "Không thể nào!

Không thể nào!" Đái Vũ Minh kịch liệt phủ nhận.

Vệ Vô Kỵ dường như không thể nhìn tiếp được nữa, trực tiếp một chưởng tát bay Đái Vũ Minh. "Tên tiểu tử thỏ con này, đừng ở đó làm trò nữa, thua thì thua rồi, đừng tìm quá nhiều lý do!" Lần này, Vệ Vô Kỵ thật sự tức giận, cho dù y có nghĩ Đái Vũ Minh sẽ thua, cũng không nghĩ Đái Vũ Minh lại thua thê thảm đến vậy!

Đái Vũ Minh ôm một bên má đỏ ửng, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Lý Nguyệt Như mở miệng nói: "Theo như ước định, ngươi nên giao Liệt Dương Kiếm cho ta rồi chứ." Sắc mặt Đái Vũ Minh tái xanh, dưới vạn phần bất đắc dĩ, hắn đành phải giao ra thanh Liệt Dương Kiếm của mình, tặng cho một trong những kẻ thù mà hắn căm ghét nhất.

Lý Nguyệt Như nhận lấy Liệt Dương Kiếm, lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Vệ Vô Kỵ không thể nhìn tiếp được nữa, trực tiếp vung tay áo rời đi, Đái Vũ Minh như một con chó nhà có tang, theo sư phụ của mình cùng rời khỏi đó.
Lúc ban đầu hai thầy trò kia đến, oai phong lẫm liệt biết bao, giờ đây lại chỉ có thể rời đi như những kẻ thất bại, quả là không thể không khiến người ta cảm thán.

Ngạo Phong trưởng lão thấy lão cừu nhân của mình chịu thiệt lớn như vậy, trong lòng vô cùng sảng khoái, cảm giác này quả thực sướng phát điên.

Tên Vệ Vô Kỵ kia, y đã chướng mắt từ lâu rồi, chỉ là không tìm được lý do thích hợp để thu thập tên này.

Dù sao, phía sau Vệ Vô Kỵ còn đứng một tồn tại vô cùng cường đại.

Đó chính là Chấp Sự Điện chủ đường đường!

Một tồn tại tuyệt đối không thể chọc vào!

Một khi đắc tội, có thể bất cứ lúc nào cũng phải đối mặt với sự báo thù.

Chương 474

Bởi vậy, vào những lúc bình thường, Ngạo Phong trưởng lão chỉ có thể nén giận, không có cách nào đối phó với Vệ Vô Kỵ.

Nhưng bây giờ, tình huống đã khác!

Lý Nguyệt Như, tiểu nha đầu y bất ngờ thu nhận này, đã giúp y hả hê một phen!

Bởi vậy, Ngạo Phong trưởng lão toàn thân khoan khoái vô cùng, cảm giác sảng khoái này thật đã lâu không có. "Tiểu nha đầu, con muốn ta thưởng gì?" Lý Nguyệt Như hì hì cười nói: "Vậy thì cho con thêm nhiều đan dược đi ạ, như vậy con sẽ càng cảm kích hơn." Ngạo Phong trưởng lão bộ dạng như đã biết trước sẽ như vậy, lập tức lấy ra mấy chục viên đan dược quý giá, hào phóng đưa cho Lý Nguyệt Như, nói: "Những viên đan dược này đều là đan dược Thất phẩm, mỗi viên đều ẩn chứa dược lực kinh người, con tuyệt đối đừng uống hết một lần, nếu không cơ thể con sẽ không chịu đựng nổi." Lý Nguyệt Như âm thầm ghi nhớ, nói: "Con hiểu rồi, con sẽ chia ra uống." Ngạo Phong trưởng lão càng nhìn càng thuận mắt, cảm thấy mình không uổng công thu nhận Lý Nguyệt Như.

Kỹ lưỡng mà nói, lúc đó y thật sự đã đưa ra một lựa chọn vô cùng anh minh.

Lý Nguyệt Như này, quả nhiên có chút bản lĩnh!

Sau đó Ngạo Phong trưởng lão dường như đã hiểu ra, không nhịn được tò mò hỏi: "Nói đi nói lại, bộ kiếm pháp cổ xưa vừa rồi, con học từ đâu?" Chuyện này, Ngạo Phong trưởng lão thật sự không biết.

Bộ kiếm pháp Lý Nguyệt Như vừa dùng, ngay cả y cũng không thể nhìn thấu hư thực!

Lý Nguyệt Như không muốn tiết lộ bộ kiếm pháp này do Khổng Tuyên truyền dạy, đành phải nói dối: "Con từng nhặt được một cuốn sách, trong đó có ghi lại bộ kiếm pháp cổ xưa này." Nghe vậy, Ngạo Phong trưởng lão bỗng nhiên hiểu ra, thì ra sự việc là như vậy.

Ngạo Phong trưởng lão lại mở miệng nói: "Vậy con phải luyện tập thật tốt bộ kiếm pháp này, theo ta thấy, bộ kiếm pháp này khá phi phàm đấy." Lý Nguyệt Như gật đầu thật mạnh, biểu thị đã hiểu.
Tề Hư Thánh Địa là một trong Tứ Đại Thánh Địa, trong lòng các tu luyện giả, nó có địa vị cao cả.

Từ trước đến nay, không biết có bao nhiêu tu luyện giả muốn gia nhập Tề Hư Thánh Địa, trở thành một phần của nơi đó.

Dù sao, Tề Hư Thánh Địa nổi tiếng với đãi ngộ tốt, trong đó có vô số tuyệt thế cao thủ.

Nếu có thể gia nhập Tề Hư Thánh Địa, và trở thành một thành viên của nó, thì không biết sẽ được hưởng đãi ngộ lớn đến mức nào.
Gần đây, Tề Hư Thánh Địa đang chuẩn bị tổ chức một buổi tụ hội long trọng, mục đích là chiêu mộ hào kiệt thiên hạ, mở rộng thế lực của mình.

Bởi vậy.

Mấy ngày nay, Tề Hư Thánh Địa đã thu hút không ít tán tu nổi tiếng đến.

Bởi vậy, Tề Hư Thánh Địa trở nên náo nhiệt, mọi người đều đổ xô vào Tề Hư Thánh Địa, để được chiêm ngưỡng sự huy hoàng của nơi đây.

Có người vì muốn gia nhập Tề Hư Thánh Địa, có người chỉ được giới thiệu đến, có người lại phụng mệnh của thế lực mình đến làm sứ giả.

Tóm lại, có đủ các loại lý do.
Không lâu sau, Hoàng Thiên và những người khác cũng đã đến Tề Hư Thánh Địa.

Dưới sự tiến cử của Cao Thắng, Hoàng Thiên đã gặp một trong những nhân vật hàng đầu của Tề Hư Thánh Địa.

Tam trưởng lão, Lý Thông!

Người tên Lý Thông này, không phải là nhân vật tầm thường.

Y là một cường giả nổi danh lẫy lừng, không chỉ nắm giữ trọng quyền trong Tề Hư Thánh Địa, mà còn có thực lực kinh người, người bình thường không dám tùy tiện chọc vào vị Tam trưởng lão này.

Nếu không, sẽ không biết mình chết như thế nào.

Nhìn Lý Thông vẻ mặt từ bi.

Nhưng thực tế, thủ đoạn lại vô cùng tàn nhẫn.

Những kẻ đắc tội với y, đều không có kết cục tốt đẹp.

Hoặc là bị giết, hoặc là bị đánh trọng thương rồi tống vào đại lao.

Tóm lại, thật sự không có kết cục tốt đẹp nào cả.

Sau khi nghe Cao Thắng thuật lại, Lý Thông không khỏi sinh ra cảm giác hiếu kỳ sâu sắc đối với Hoàng Thiên và những người khác.

Người này, lại có thể dựa vào sức một mình chém giết Vạn Niên Đại Yêu?

Cường giả cấp bậc Vạn Niên Đại Yêu như vậy, đặt trong Thánh Địa, cũng là chiến lực trung đẳng.

Chương 475

Không chút nghi ngờ.

Nếu chuyện này là thật, vậy người tên Hoàng Thiên kia, là một tồn tại đáng để chiêu mộ.

Lý Thông nhìn Hoàng Thiên thật sâu, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn xuyên thấu Hoàng Thiên và những người khác.

Sau một hồi lâu, trong mắt Lý Thông lóe lên một tia tinh quang, mở miệng hỏi: "Không biết các hạ sư thừa từ đâu?" Hoàng Thiên nhàn nhạt nói: "Vô sư tự thông." Bốn chữ ngắn ngủi, lại khiến Lý Thông càng thêm bội phục.

Vô sư tự thông mà có thể trở nên cường đại như vậy, không phải ai cũng làm được.

Cần biết rằng.

Một người muốn có đột phá trên con đường tu luyện, thì nhất định phải có sự chỉ điểm của cường giả thâm niên, nếu không sẽ đi rất nhiều đường vòng.

Bởi vậy, thông thường mà nói, một số tuyệt thế cường giả thường có sư phụ cường đại làm chỗ dựa.

Đương nhiên, trên thế giới này, điều không thiếu nhất chính là thiên tài.

Thiên tài hoàn toàn có thể không cần dựa vào sức mạnh của người khác, tự mình tìm tòi con đường riêng của mình, cuối cùng từng bước trở thành tồn tại đỉnh cao mà người thường chỉ có thể ngưỡng vọng.

Lý Thông vuốt vuốt chòm râu, nói: "Các hạ vô sư tự thông, khiến ta cảm thấy kinh ngạc a." Sau đó, Lý Thông đổi giọng, lại mở miệng

nói: "Không biết các hạ cảm thấy Tề Hư Thánh Địa của ta thế nào?" Hoàng Thiên suy nghĩ một chút, nói: "Cũng được." Cao Thắng ở bên cạnh nghe xong câu nói đó, mắt muốn lồi ra.

Gọi là "cũng được"!?

Tề Hư Thánh Địa... "cũng được" ư?

Cao Thắng dở khóc dở cười.

Lý Thông cũng cảm thấy vài phần bất ngờ, dù sao những tán tu kia, từng người một đều khen ngợi Tề Hư Thánh Địa không ngớt.

Hiện tại, nam tử tên Hoàng Thiên này lại nói "cũng được".

Câu trả lời này, quả thực khiến y bất ngờ.

Thật sự ngoài dự liệu!

Nhưng, Lý Thông nhanh chóng hoàn hồn, đưa ra một đề nghị thú vị: "Nếu vậy, các hạ có nguyện ý gia nhập Tề Hư Thánh Địa của ta không?

Ta có thể đảm bảo sau khi các hạ gia nhập, nhất định sẽ nhận được hồi báo hậu hĩnh.

Hai đứa con của các hạ, cũng sẽ được phong làm đệ tử hạch tâm." Hoàng Thiên lại không chút do dự mà từ chối, nói: "Cá nhân ta đã quen tự do tự tại rồi, sẽ không gia nhập bất kỳ thế lực nào." Đối với câu trả lời này, Lý Thông lại không cảm thấy có vấn đề gì, ngược lại, y thấy đó là một chuyện bình thường.

Cả đời Lý Thông cũng đã gặp không ít tán tu cao thủ mang trong mình thực lực cường đại, đều giống như Hoàng Thiên, không muốn bị hạn chế tự do, muốn sống tự do tự tại trên thế giới này.

Bởi vậy, câu trả lời hiện tại của Hoàng Thiên, không khiến Lý Thông cảm thấy bất ngờ, ngược lại y thấy không có gì sai cả.

Lý Thông cười nói: "Vậy các hạ có nguyện ý trở thành Khách Khanh của Tề Hư Thánh Địa ta không?" Hoàng Thiên lúc này mới hứng thú, nếu là Khách Khanh thì cũng có thể cân nhắc một phen, nói: "Nói trước, cá nhân ta khẩu vị lớn lắm, nếu không có đủ lợi nhuận lớn, ta không thể nào đồng ý làm Khách Khanh đâu." Lý Thông ha ha cười lớn, bộ dạng như đã biết trước sẽ như vậy, nói: "Các hạ cứ yên tâm đi, Tề Hư Thánh Địa của ta ra tay luôn hào phóng, đối đãi với người của mình từ trước đến nay chưa từng bạc đãi.

Chỉ cần trở thành Khách Khanh của Tề Hư Thánh Địa, tự nhiên sẽ có hồi báo khổng lồ ngoài ý muốn." Hoàng Thiên cũng không phải kẻ ngốc, hơi suy nghĩ kỹ một chút liền hiểu ra, nói: "E rằng, muốn trở thành Khách Khanh của Tề Hư Thánh Địa, cần phải thỏa mãn một số điều kiện bắt buộc, phải không?" Lý Thông cười càng vui vẻ hơn, nói: "Không sai, muốn trở thành Khách Khanh của Tề Hư Thánh Địa ta, nhất định phải tham gia Khách Khanh Đại Hội ba ngày sau!" "Khách Khanh Đại Hội là gì?" Ngay sau đó, Lý Thông liền kiên nhẫn giải thích. "Khách Khanh Đại Hội, thực chất là đại hội luận võ mà các tán tu lớn tổ chức để trở thành Khách Khanh.

Chỉ cần là mười cường giả đứng đầu, mới có tư cách trở thành Khách Khanh.

Đương nhiên, xếp hạng càng cao, phần thưởng càng tốt." Sau đó, Lý Thông dừng lại một chút, lại lộ ra nụ cười quỷ dị, nói: "Theo ta biết hiện tại, ai cũng không biết tán tu xếp hạng thứ nhất sẽ nhận được tài nguyên tu luyện phong phú đến mức nào.

Ta chỉ biết rằng, Khách Khanh Đại Hội lần này, sẽ kịch liệt hơn rất nhiều so với trước đây." Hoàng Thiên bắt đầu chìm vào trầm tư, đang suy nghĩ xem có nên đồng ý, đi tham gia cái gọi là Khách Khanh Đại Hội đó không?

Khổng Vân Bằng và Khổng Tuyên hai người lại bình tĩnh tự nhiên, chỉ cần sư phụ ra lệnh một tiếng, tự nhiên sẽ tham gia.

Sư phụ muốn rẽ trái, thì tự nhiên sẽ rẽ trái, không hề có nửa điểm do dự.

Chương 476

Hoàng Thiên bỗng nhiên mở miệng nói: "Việc báo danh có giới hạn không?" Lý Thông mặc dù không hiểu vì sao Hoàng Thiên lại hỏi câu này, nhưng vẫn thành thật trả lời, nói: "Không có bất kỳ hạn chế báo danh nào, chỉ cần là nhân loại là được." Khóe miệng Hoàng Thiên hơi nhếch lên, nói: "Nếu đã như vậy, ta định để con ta đi tham gia Khách Khanh Đại Hội lần này." Lời vừa dứt trong khoảnh khắc đó, huynh đệ Khổng gia trợn mắt há mồm, bộ dạng như thấy quỷ. "Gì?

Sư tôn, người để chúng con đi tham gia Khách Khanh Đại Hội sao?

Sư... phụ thân, người không đùa đấy chứ, nơi đó cường giả như mây, với thực lực của hai chúng con, e rằng không đánh lại được những thiên kiêu chi tài đó đâu." Lý Thông ngược lại cười càng lớn tiếng hơn. "Nếu ngay cả chút thử thách nhỏ cũng không chịu đựng nổi, vậy chỉ có thể chứng minh ta nhìn người không đúng." Hoàng Thiên lại mở miệng nói: "Không biết bây giờ ngươi có thể trước tiên chuyển tình báo về Khách Khanh Đại Hội cho ta được không?

Chính cái gọi là biết mình biết người, mới có thể bách chiến bách thắng.

Ta hiện tại trong tay không có chút tình báo nào, đều không biết nên giúp chúng con thế nào." Lý Thông búng tay một cái, ngay sau đó, hai bóng người áo đen trống rỗng xuất hiện trong phòng, trên người hai người đều đang tản ra khí tức cường đại, có thể thấy đây không phải người bình thường, mà là cao thủ trong các cao thủ.

Một nam tử áo đen trong số đó đưa một cuốn sách cho Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên nhận lấy xem qua, phát hiện trên cuốn sách ghi lại rất nhiều chuyện liên quan đến Tứ Đại Thánh Địa, tuy nhiên không có nhiều tác dụng, nhưng ít ra cũng có thu hoạch nhất định.

Để đảm bảo Hoàng Thiên giành chiến thắng, Lý Thông không tiếc lấy ra một trong những vũ khí mà y thường sử dụng thành thạo nhất, tên là Phượng Vũ Kiếm.

Phượng Vũ Kiếm là Tiên khí, chỉ cấp bậc trưởng lão mới có thể sở hữu.

Đương nhiên, Lý Thông cũng không phải không có chút thủ đoạn nào, Phượng Vũ Kiếm có thể tích huyết nhận chủ, cho dù Hoàng Thiên cưỡng ép mang Phượng Vũ Kiếm đi, cũng không thể khống chế được, đây cũng là lý do y sẵn lòng cho mượn Phượng Vũ Kiếm.

Kẻ ngốc mới không lấy tiện nghi tốt, Hoàng Thiên nhận lấy Phượng Vũ Kiếm, tỉ mỉ đánh giá một phen, trong mắt lóe lên một tia ảm đạm khó nhận ra, cứ tưởng Phượng Vũ Kiếm này lợi hại đến mức nào, kết quả chỉ là một thanh Phượng Vũ Kiếm tầm thường, thật sự khiến hắn có chút thất vọng.

Lúc đầu, cứ tưởng là Tiên khí đỉnh cấp, kết quả chỉ là Tiên khí bình thường, quả thực khiến người ta không khỏi thất vọng.

Lý Thông thấy sắc mặt Hoàng Thiên bình tĩnh, không hề có chút kinh ngạc nào, liền cảm thấy vô cùng khó tin.

Người thường khi nhận Phượng Vũ Kiếm, nhất định sẽ ít nhiều lộ ra vẻ chấn kinh.

Nhưng nam nhân tên Hoàng Thiên trước mắt này, lại trấn định vô cùng, không hề có chút biểu cảm kinh ngạc nào xuất hiện trên mặt dù chỉ một lần. "Người này, rốt cuộc có lai lịch gì?" "Ta thật sự muốn biết." Lý Thông thầm nghĩ trong lòng, càng thêm hiếu kỳ về lai lịch

của Hoàng Thiên.

Thực lực và kiến thức của Hoàng Thiên, tuyệt đối không phải người bình thường có thể sở hữu.

Chỉ có những kẻ thật sự lợi hại, mới có thể có kiến thức và thực lực như vậy!

Bởi vậy, trong mắt Lý Thông lóe lên một tia tinh mang, càng kiên định ý niệm lôi kéo người này.

Chỉ cần người này có thể dùng cho mình, thì sau này trong Tề Hư Thánh Địa, lại có thêm một vị tướng tài đắc lực.

Sau khi nói chuyện với Lý Thông một lúc, Hoàng Thiên liền dẫn huynh đệ Khổng gia, đến chỗ ở do Cao Thắng sắp xếp.

Trước Khách Khanh Đại Hội, ba người quyết định bế quan tu luyện, hy vọng trước khi thi đấu, có thể nâng cao thực lực bản thân.

Dù sao, trên thế giới này, thứ đáng tin cậy nhất không phải bảo vật, hay hậu thuẫn, mà là sức mạnh nhục thể kiên cố như thép của chính mình.

Trong một căn phòng nào đó, mỗi góc đều dán đầy những lá bùa kỳ lạ, thỉnh thoảng sẽ có đại trận lưu chuyển.

Hoàng Thiên vì để bảo vệ quyền riêng tư của mình, nên đành phải phong ấn bên trong, chỉ có người được hắn cho phép, mới có thể tiến vào nửa bước trong căn phòng.

Nếu không, sẽ bị trận pháp này phá hủy đến chết!

Nhìn Hoàng Thiên đang không ngừng tu luyện, huynh đệ Khổng gia hai người suýt chút nữa quên mất điều mình muốn hỏi trước đó. "Sư phụ, chẳng phải nếu con gia nhập Thánh Địa thì sẽ bị một số tồn tại cổ xưa nhìn thấu sao?

Bây giờ con không chỉ tiến vào đây, lại còn muốn tham gia Khách Khanh Đại Hội, có phải quá tự tin rồi không ạ?" Hoàng Thiên lắc lắc đầu, nói: "Trước đây sau khi ta vừa mới đánh bại Chúc Cửu Âm kia, liền lập tức truyền sức mạnh của ta vào trong cơ thể con, bây giờ con có thể tự mình cảm ứng được." Nói lâu như vậy, giọng Hoàng Thiên có chút khản đặc, uống một ngụm trà sau đó, liền mở miệng nói: "Mặc dù trong cơ thể con có cấm chế do ta bố trí, nhưng cũng không thể hoàn toàn che giấu được tất cả các tồn tại cổ xưa." Huynh đệ Khổng gia nhìn nhau, đều có thể thấy được vẻ chấn kinh trong đáy mắt đối phương.

Chương 477

Sư phụ đã bố trí cấm chế lợi hại như vậy vào trong cơ thể mình từ khi nào?

Hai người không hề có chút phản ứng báo trước nào!

Hoàng Thiên dường như đã nhìn thấu tâm tư của hai người, không khỏi ha ha cười lớn, nói: "Ta khuyên các con, đừng quá coi thường ta thì hơn." Huynh đệ Khổng gia lườm một cái.

Ai dám coi thường người chứ?

Đừng nói kiếp trước.

Ngay cả những tồn tại đỉnh cao của thế giới này, cũng chưa chắc có thể một trận chiến với người được chứ?

Chuyện như vậy, đều cảm thấy rất vi diệu, nhưng thực tế căn bản không thể xảy ra.

Khổng Vân Bằng lại nói: "Chẳng lẽ hai chúng con, thật sự phải tham gia Khách Khanh Đại Hội sao?

Nhưng thực lực của con và Khổng Tuyên chưa đủ, con sợ lúc đó sẽ làm mất mặt người." Hoàng Thiên như một kẻ vĩnh viễn không biết đúng sai, lộ ra nụ cười quỷ dị, nói: "Cứ yên tâm đi, ta khẳng định sẽ không nhiệt tình với chuyện ai sẽ đi đâu đâu." Khổng Vân Bằng thở phào nhẹ nhõm, thật lòng mà nói, hắn thật sự lo lắng Lý Thông sẽ đưa ra lý do kỳ quái, rồi lại để ai đó đến lấy đồ đi.

Một chiêu này, vô cùng độc!

Quả thực là kế "mượn dao giết người"!

Bởi vậy, Khổng Vân Bằng ngược lại không có nửa điểm oán khí

nào, ngược lại tràn đầy tinh thần, nói: "Cảm ơn sư phụ, con sẽ cố gắng hết sức." Hoàng Thiên thích nhất những người có thái độ tốt, cười nói: "Có thể thành công như vậy, hoàn toàn nhờ vào bản thân các con.

Khách Khanh Đại Hội tiếp theo, đừng làm ta thất vọng nhé, các con có hiểu ý ta không?" Khổng Vân Bằng gật đầu, biểu thị đã hiểu.
Tại một nơi nào đó.

Một nam tử cao lớn mặt chữ điền đang điên cuồng tu luyện.

Chỉ là, phương thức tu luyện của hắn và những người tham gia khác hoàn toàn khác biệt.

Nam nhân mặt chữ điền này, vì muốn đột phá thực lực bản thân, không tiếc nhuộm đầy máu tươi của mình, giết chết từng con yêu quái, không chỉ có thể hóa thân thành nhân loại, mà còn thôn phệ được khí huyết chi lực! "Thuộc hạ bái kiến Lưu Nhất đại nhân!" Lúc này, từng tiếng cung kính vang lên, những người áo đen đi tới, đồng loạt vô cùng cung kính nhìn nam nhân mặt chữ điền.

Theo họ thấy, Lưu Nhất thuộc loại vương tá chi tài.

Nếu không có vương tá chi tài như vậy, e rằng trận chiến cuối cùng sẽ khó mà có cục diện định đoạt.

Một nam nhân dường như quen thuộc với Lưu Nhất không nhịn được mở miệng nói: "Lưu Nhất, ngươi đã đột phá rồi!" Nghe vậy, Lưu Nhất cười nói: "Chỉ là một đột phá nhỏ, căn bản không có gì đáng nói." Ban đầu mọi người đã bội phục nghị lực của hắn, giờ đây những lời của Lưu Nhất càng khiến họ bội phục hắn hơn.

Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, đã đột phá thành cường giả Siêu Phàm Cảnh!

Dù sao, cường giả Siêu Phàm Cảnh, chính là một trong những

chiến lực đỉnh cao của thế giới này!

Khách Khanh Chi Hội do Tề Hư Thánh Địa tổ chức lần này, đã thu hút rất nhiều tán tu nổi tiếng.

Lưu Nhất chính là một trong số đó.

Từ rất lâu trước đây, Lưu Nhất đã có cảm tình rất lớn với Tề Hư Thánh Địa, và vẫn luôn muốn trở thành một thành viên của nơi đó.

Nương tựa vào thế lực cường đại, gần như là bản năng của mỗi người, đương nhiên Lưu Nhất cũng không ngoại lệ.

Khách Khanh Chi Hội sắp diễn ra trước mắt, chính là một cơ hội lớn trời cho.

Nếu Lưu Nhất có thể tận dụng tốt cơ hội lần này, tuyệt đối có thể một bước lên mây, làm nên danh tiếng lẫy lừng trong Tề Hư Thánh Địa.

Hơn nữa, với tư cách là một cường giả Siêu Phàm Cảnh, hắn có niềm tin.

Có thể dùng thế nghiền ép, đánh bại những người khác, giành được thắng lợi hoàn toàn. "Nhậm Vũ." "Vệ Ký." "Chu Nguyên Xương." Ba người này, đều là những ứng cử viên hot cho Khách Khanh Chi Hội lần này.

Tuy nhiên.

Chương 478

Chỉ đối với những người khác mà nói, ba người này mới có vẻ lợi hại.

Trong mắt Lưu Nhất, ba người này căn bản không đáng kể.

Với thực lực của hắn, đối phó ba người này không phải là chuyện khó. "Lần này, ta nhất định phải trở thành Khách Khanh đứng đầu!" Khóe miệng Lưu Nhất hơi nhếch lên, bộ dạng tràn đầy tự tin.
Những người có cùng suy nghĩ với Lưu Nhất, không phải là số ít.

Các tán tu võ giả nghe danh mà đến đều tràn đầy tự tin, cho rằng mình sẽ có biểu hiện nổi bật trong Khách Khanh Chi Hội lần này.

Từng người một đều đang chuẩn bị kỹ lưỡng cho Khách Khanh Chi Hội ba ngày sau, Hoàng Thiên và những người khác cũng không ngoại lệ, cũng đều đang chuẩn bị.

Chỉ là, Hoàng Thiên lại không chuẩn bị cho bản thân, mà chuẩn bị đặc huấn cho hai đồ đệ của mình, để hai đồ đệ của hắn cũng có thể có biểu hiện nổi bật trong cuộc tranh giành Khách Khanh sắp tới.

Trong ba ngày đó, huynh đệ Khổng gia khổ không tả xiết.

Sư phụ của họ quả thực quá nghiêm khắc!

Khối lượng huấn luyện siêu lớn đó, quả thực muốn lấy mạng người!

May mà tinh thần lực của họ mạnh hơn người thường, nếu không đã sớm bị đả kích đến mức không còn ý chí làm người nữa rồi.

Sau cả ngày thao luyện, họ mệt mỏi rã rời.

Nhưng, sau ba ngày, thực lực của huynh đệ Khổng gia đã có sự nâng cao đáng kể, mạnh hơn nhiều so với trước đây.

Dù sao, bản thân họ có khởi điểm cao, dưới sự chỉ đạo của đại năng như Hoàng Thiên, tự nhiên sẽ tiến bộ hơn nữa.

Khổng Vân Bằng bỗng nhiên không nhịn được tò mò hỏi: "Nói đi nói lại, sư phụ thật sự không chuẩn bị gì cả sao?

Con cũng không biết ngày mai có bao nhiêu cao thủ đang chờ người đây?" Hoàng Thiên vừa cười như không cười nhìn Khổng Vân Bằng, nói: "Tại sao ta phải chuẩn bị kỹ lưỡng chứ?

Chẳng lẽ con nghĩ ta không đánh lại được những đối thủ cùi bắp đó sao?" Khổng Vân Bằng gãi gãi đầu, hỏi: "Chẳng lẽ, một phân thân của sư phụ có tu vi cao, nên không cần chuẩn bị kỹ lưỡng đúng không ạ?" Hoàng Thiên suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng nói: "Con nói hơi nhiều rồi đấy, con còn nhớ Cao Thắng đã tiếp đãi ta trước đây không?" Đối với Cao Thắng, Khổng Vân Bằng có ấn tượng, bởi vậy hắn gần như ngay lập tức phản ứng, và mở miệng nói: "Người này con đương nhiên nhớ, một tên gia hỏa lợi hại.

Nếu để con đối đầu với hắn, e rằng con chắc chắn bại không nghi ngờ, ngay cả nửa điểm thắng cũng không có." Hoàng Thiên khẽ cười một tiếng, tự tin nói: "Nếu ta nói cho con biết, ta đối phó với người này không cần quá ba chiêu thì sao?" Nghe vậy, Khổng Vân Bằng không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, hoàn toàn bị chấn động.

Nếu đổi là người khác nói câu này, e rằng có đánh chết Khổng Vân Bằng cũng không muốn tin chuyện này là thật.

Dù sao, đó là một cường giả một phương.

Thực lực là cường giả Động Hư Cảnh!

Hoàng Thiên lại không cần quá ba chiêu, có thể đánh bại một

cường giả Động Hư Cảnh!

Đây là một chuyện đáng sợ đến mức nào!

Đừng nói Hoàng Thiên, ngay cả Khổng Vân Bằng cũng không đánh lại được cường giả Động Hư Cảnh.

Hoàng Thiên dường như nhìn ra được trong lòng Khổng Vân Bằng đang nghĩ gì, lại nói: "Còn nhớ Lý Thông không?

Trưởng lão đã tiếp đãi ta trước đó." Khổng Vân Bằng cũng có ấn tượng về người này, trưởng lão của Tề Hư Thánh Địa, nói: "Người này con đương nhiên nhớ, lẽ nào người này cũng có vấn đề sao?" Hoàng Thiên búng tay một cái, nói: "Nếu ta nói cho con biết, ta dốc toàn lực ra, có thể trong ba mươi chiêu đánh bại hắn." Khổng Vân Bằng há hốc mồm, dường như có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Trong vòng ba mươi chiêu, đánh bại Lý Thông?

Cũng quá đáng sợ rồi!

Hắn không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung tâm trạng lúc này của mình.

Tóm lại, rất phức tạp.

Khổng Vân Bằng hít một hơi thật sâu sau đó, mới hoàn hồn, nói: "Sư phụ, người nói thật sao?" Hoàng Thiên nhàn nhạt nói: "Ta đương nhiên nói thật, chẳng lẽ con nghĩ ta đang lừa con sao?" Khổng Vân Bằng liên tục lắc đầu phủ nhận, nói đùa gì chứ, hắn làm sao dám chất vấn trực diện sư phụ.

Sư phụ là một hung thần đại danh lẫy lừng, nếu hắn dám cãi lại, e rằng sẽ bị đánh sống dở chết dở thành đầu heo tại chỗ.

Chương 479

Chung sống nhiều năm, Hoàng Thiên làm sao có thể không biết đồ đệ nhà mình đang nghĩ gì chứ, lại một lần nữa cười nói: "Đạo phân thân của ta quả thực chịu hạn chế, nhưng một phần thực lực này cũng đủ để đối phó với người khác, bởi vậy con hoàn toàn có thể yên tâm về điểm này." Khổng Vân Bằng gật đầu như hiểu mà không hiểu.

Kỳ thực, dù sư phụ không giải thích cũng không sao, hắn cũng sẽ tin lời đối phương.

Lý do đơn giản.

Dù sao Hoàng Thiên là một sư phụ tốt mà!

Trong những chuyện như vậy, Khổng Vân Bằng sẽ không hề cảm thấy đối phương sẽ lừa gạt mình.

Lý do đơn giản, chỉ có hai điểm.

Một, không cần thiết.

Hai, sư phụ thật sự có bản lĩnh đó, có thể không coi trọng cường giả của thế giới này.

Hơn nữa, sư phụ của hắn có thể dựa vào sức một mình, mạnh mẽ trấn áp nhân yêu hai tộc, trở thành vô thượng chi chủ.

Một nam nhân có thực lực cường đại như vậy, đương nhiên có tư cách không coi trọng cường giả của bất kỳ tiểu thế giới nào.

Không lâu sau, Lý Thông đến, mục đích của y chủ yếu là xem xét, Hoàng Thiên đã chuẩn bị như thế nào rồi.

Khi Lý Thông biết rằng trong ba ngày đó, Hoàng Thiên không hề chuẩn bị gì cả, ngược lại còn đặc huấn cho hai đứa con của mình, y

liền ngây người, phải mất một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

Hoàng Thiên lại tự tin đến vậy để có thể thắng cuộc thi sao?

Không hề chuẩn bị gì cả!

Lý Thông không nhịn được, trực tiếp mở miệng hỏi: "Hoàng Thiên, ngươi không lo lắng mình sẽ thua sao?" Hoàng Thiên kỳ lạ nói: "Tại sao ta phải lo lắng mình sẽ thua." Sau đó, Hoàng Thiên dừng lại một chút, lại mở miệng nói: "Với thực lực của ta, muốn giành chiến thắng cuộc thi này, căn bản không phải chuyện khó.

Có lẽ không cần ta dốc hết toàn lực, cũng có thể giành chiến thắng rồi." Lý Thông trợn mắt há hốc mồm, lần đầu tiên thấy người tự tin đến vậy, nếu không phải Hoàng Thiên thật sự có thực lực, e rằng y sẽ thật sự cho rằng đối phương đang đùa cợt.

Vì đối phương đều tự tin như vậy, nên Lý Thông cũng không còn cách nào, đành phải cười nói: "Nếu các hạ đã tự tin như vậy rồi, vậy ta đành phải toàn lực tin tưởng vậy."
Thoáng cái, hôm nay đã là ngày Khách Khanh Chi Hội được tổ chức.

Một ngày náo nhiệt phi phàm, từng tán tu võ giả tụ tập tại quảng trường trung tâm, yên lặng chờ đợi cuộc thi bắt đầu.

Đối với ngày hôm nay, các tán tu võ giả đã mong đợi từ lâu.

Khách Khanh!

Chỉ cần trở thành Khách Khanh của Tề Hư Thánh Địa, sẽ có được một công việc có giá trị cực cao cho mình.

Từ đó, không cần lo lắng về vị trí của mình nữa.

Cho dù không làm gì cả, cũng có thể nhận được lượng lớn tài nguyên tu luyện.

Một công việc tốt đẹp như vậy, e rằng chỉ Tứ Đại Thánh Địa mới

có thể sở hữu, những tiểu thành hương dã kia tuyệt đối không thể làm được chuyện như vậy.

Sắp đến giờ thi đấu, các tán tu võ giả lục tục vào sân, cảnh giác lẫn nhau, ngầm coi tất cả những người xung quanh là kẻ thù.

Có người đang quan sát đối thủ, xem có ai lợi hại hơn mình không.

Hoàng Thiên cũng đang đánh giá mọi người tương tự.

Nhưng, hắn nhanh chóng cảm thấy thất vọng.

Lý do đơn giản.

Trong số họ không có một ai là đối thủ của hắn.

Điều này khiến hắn, một người vốn hiếu chiến, cảm thấy vô cùng thất vọng.

Nếu tất cả đều là một đám gà mờ, thật sự hắn không có chút ý chí chiến đấu nào.

Chương 480

Vào lúc này.

Một đạo khí tức hùng vĩ, từ xa giáng lâm. *Ầm!* Trong khoảnh khắc hạ xuống, cát đá bay tứ tung!

Mọi người đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía đó, một trung niên nhân thân hình cao ráo, toàn thân trên dưới đều có khí tức cường đại vô cùng, vô hình trung còn tản ra một luồng chiến ý không thể xem thường.

Rất nhanh, mọi người đều nhận ra thân phận của người này.

Chính là ứng cử viên hot cho giải đấu lớn lần này, Lưu Nhất! "Là Lưu Nhất!" "Chẳng lẽ là Lưu Nhất trong truyền thuyết đã trở thành cường giả Siêu Phàm Cảnh sao?

Xem ra thật sự rất mạnh a." "Cũng không biết lát nữa vòng loại mình có gặp phải hắn không, nếu vòng đầu tiên gặp phải hắn, e rằng mình sẽ bị đánh bại tại chỗ mất." Cũng có người lo lắng tràn trề bày tỏ: "Tên gia hỏa đáng sợ như vậy, không biết ai có thể đánh bại hắn đây." Hiển nhiên, hầu như mỗi người đều vô cùng sợ hãi tồn tại cường đại tên Lưu Nhất này.

Giữa lời nói, đều mang theo sự kiêng kỵ sâu sắc.

Siêu Phàm Cảnh!

Người có thể đạt đến cảnh giới này, đều là cường giả trong các cường giả.

Một phần thực lực đó, đủ để ngạo thị toàn trường.

Nhưng, duy chỉ có một người lại không hề có chút cảm giác sợ hãi nào.

Đó chính là Hoàng Thiên.

Đối mặt với địch thủ mạnh như vậy, Hoàng Thiên không những không cảm thấy chút kiêng kỵ hay căng thẳng nào, ngược lại chiến ý càng bùng cháy dữ dội hơn, đối thủ như vậy đáng để chiến một trận.

Bởi vì hạ phàm, dẫn đến sức mạnh phân thân của Hoàng Thiên, chỉ có một phần vạn của bản thể, vừa đúng Siêu Phàm Cảnh!

Giống như Lưu Nhất, cũng là Siêu Phàm Cảnh! "Haiz, mọi chuyện trở nên thú vị rồi đây." Hoàng Thiên lẩm bẩm.

Lúc này, Lưu Nhất đang phải chịu đựng đủ loại ánh mắt, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Hoàng Thiên.

Trong mắt hắn lóe lên một tia sắc bén.

Vừa nãy, ở hướng đó xuất hiện một đạo khí tức đáng sợ xa lạ.

Đạo khí tức đáng sợ đó chỉ xuất hiện trong khoảnh khắc, rồi biến mất.

Mặc dù biến mất nhanh chóng, nhưng Lưu Nhất lại không hề nghi ngờ rằng đó là ảo giác của mình, trực giác bao nhiêu năm nay chưa từng sai sót, vẫn luôn chuẩn xác như vậy.

Ngay sau đó, một ý niệm điên cuồng, nổi lên trong đầu hắn.

Chẳng lẽ, trong Khách Khanh Đại Hội lần này, có một cường giả Siêu Phàm Cảnh có thể sánh vai với hắn sao?

Bởi vậy, Lưu Nhất không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

Chuyện như vậy, không phải là không thể!

Dù sao, Khách Khanh Đại Hội lần này, đã thu hút rất nhiều tán tu võ giả nổi tiếng, nên việc xuất hiện một số tồn tại siêu mạnh, cũng là chuyện rất dễ xảy ra.

“Lưu Nhất trong lời đồn, đã trở thành cường giả Siêu Phàm cảnh rồi ư?

Nhìn hắn thật sự mạnh đấy.” “Cũng không biết lát nữa vòng loại tôi có gặp phải không, nếu vòng đầu tiên đã gặp phải, e rằng tôi sẽ bị đánh bại ngay tại chỗ mất.” Cũng có người lo lắng nói.

“Quả là một kẻ đáng sợ, không biết ai mới có thể đánh bại hắn.” Rõ ràng, hầu như mỗi người đều rất sợ hãi tồn tại mạnh mẽ tên Lưu Nhất kia.

Giữa những lời nói, đều lộ ra sự kiêng dè sâu sắc.Siêu Phàm cảnh giới!

Chương 481

Người có thể đạt tới cảnh giới này đều là cường giả trong số các cường giả.

Một phần thực lực thôi cũng đủ để ngạo thị toàn trường.Không, duy nhất một người lại không hề có chút sợ hãi nào, đó chính là Hoàng Thiên.

Đối mặt với cường địch như vậy, Hoàng Thiên không những không có chút kiêng dè hay căng thẳng nào, ngược lại, ý chí chiến đấu trong hắn càng bùng cháy dữ dội hơn, một đối thủ như vậy rất đáng để chiến đấu.

Bởi vì hạ phàm, dẫn đến sức mạnh của phân thân Hoàng Thiên chỉ còn một phần vạn của bản thể, vừa vặn ở cảnh giới Siêu Phàm!

Giống như Lưu Nhất, cũng là Siêu Phàm cảnh!"Ha ha, mọi chuyện trở nên thú vị rồi." Hoàng Thiên lẩm bẩm.Lúc này, Lưu Nhất, đang chịu đủ loại ánh mắt, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Hoàng Thiên.

Trong mắt hắn lóe lên một tia sắc bén.

Vừa nãy, từ hướng đó xuất hiện một luồng khí tức đáng sợ và xa lạ.

Luồng khí tức đáng sợ đó chỉ xuất hiện trong tích tắc rồi biến mất.

Mặc dù biến mất nhanh chóng, nhưng Lưu Nhất không hề nghi ngờ đó là ảo giác của mình, nhiều năm nay, trực giác của hắn chưa từng sai sót, vẫn luôn chuẩn xác như vậy.

Ngay sau đó, một ý niệm điên cuồng hiện lên trong đầu hắn.

Lẽ nào, trong đại hội khách khanh lần này lại có một cường giả Siêu Phàm cảnh có thể sánh ngang với mình?

Nghĩ đến đây, Lưu Nhất không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Chuyện này không phải là không thể!

Dù sao đây cũng là một đại hội khách khanh, thu hút nhiều tán tu võ giả nổi tiếng, nên việc xuất hiện một số tồn tại có thực lực siêu việt cũng là chuyện rất dễ xảy ra.

Lưu Nhất thầm nhủ trong lòng.

"Xem ra, mình phải để tâm rồi."Cùng lúc đó, cũng có không ít người chăm chú nhìn Lưu Nhất vừa xuất hiện ở đây, ánh mắt nhìn Lưu Nhất như nhìn con mồi."Siêu Phàm cảnh giới ư?

Thật sự thú vị." "Không ngờ Lưu Nhất hỗn trướng kia lại trở nên mạnh mẽ đến vậy, một mạch đột phá Siêu Phàm cảnh giới.

Quả thực vượt quá dự liệu của ta, nhưng vẫn không phải đối thủ của ta." "Haizz, lão phu cũng không biết sắp tới nên thắng như thế nào đây." Trong đám đông, ba cường giả Bán bộ Siêu Phàm cảnh mỗi người một tâm tư, đều coi Lưu Nhất là đối thủ nguy hiểm nhất trong cuộc thi này, không hơn không kém.

Hơn nữa còn hạ quyết tâm, nếu trong cuộc thi gặp phải đối phương, tuyệt đối sẽ không lưu tình, dùng thủ đoạn mạnh nhất để đánh bại đối phương.Đột nhiên, một tiếng chuông cảnh báo vang vọng khắp tai mọi người.

Đó là tiếng chuông cổ xưa nhất của Tề Hư Thánh Địa!

Ngay sau đó, từng đạo thân ảnh nhanh như chớp bay ra từ sâu bên trong Thánh Địa.

Những người đó chính là các cường giả đỉnh cấp của Tề Hư Thánh Địa.

Người dẫn đầu, khoác một bộ thanh y, dáng vẻ thư sinh.

Người này tuy trông gầy gò yếu ớt, dường như chỉ cần một trận gió lớn cũng có thể thổi bay thân thể.

Nhưng thực tế, cho dù có là lốc xoáy cũng chưa chắc có thể đẩy người này dịch nửa bước.

Nếu hỏi vì sao, thì bởi vì nam tử áo xanh này chính là Đại trưởng lão của Thánh Địa!

Tô Thanh Y!

Đừng thấy Tô Thanh Y trẻ tuổi như vậy, lúc này bản thân hắn đã trăm tuổi rồi.

Hắn không chỉ có tu vi vô cùng mạnh mẽ, mà còn có thể dùng bí thuật thay đổi tuổi tác và dung mạo của mình, cưỡng ép phản lão hoàn đồng, khôi phục dáng vẻ trẻ trung.

Đại khái, bất kể là ai, sau khi nhìn thấy người đàn ông tên Tô Thanh Y này, điều đầu tiên đều sẽ nghĩ hắn là một người trẻ tuổi.Tô Thanh Y ánh mắt lướt qua xung quanh, hài lòng gật đầu, nói.

“Không tệ, thật sự không tệ.” “Nhiều võ giả có thực lực như vậy, khiến ta rất vui mừng.” “Đặc biệt trong số đó, lại có một người ở Siêu Phàm cảnh giới.” Cái Siêu Phàm cảnh giới trong lời nói của hắn, tự nhiên là chỉ Lưu Nhất, nhân vật được chú ý nhất lần này.

Nghe Tô Thanh Y nhắc đến mình, Lưu Nhất không khỏi kích động trong lòng, hiển nhiên là hắn đã được coi trọng!Sau một hồi, Tô Thanh Y lại mở miệng nói.

Chương 482

"Ta nghĩ mọi người đều đã rõ quy tắc rồi chứ?" "Vòng loại!" "Dùng nắm đấm để nói chuyện!" Vừa dứt lời, mọi người liền sôi trào nhiệt huyết.

Sáu chữ "dùng nắm đấm để nói chuyện" thực sự khiến người ta vô cùng phấn khích.

Ngay sau đó, Tô Thanh Y vận dụng pháp thuật, tạo ra một dải cầu vồng lớn giữa không trung.

Trên dải cầu vồng đó, viết đầy những cái tên, đó đương nhiên là bảng đối chiến.

Mọi người trợn tròn mắt, muốn tìm xem đối thủ vòng đầu tiên của mình là ai.

Có người vì rút trúng kẻ yếu hơn mình mà vui mừng khôn xiết.

Có người lại cảm thấy bi thương, bởi vì đối thủ mà họ phải đối mặt chính là Lưu Nhất.

Có người mặt không biểu cảm, dường như dù đối thủ là ai cũng không thể thay đổi được gì.Rất nhanh, Hoàng Thiên và những người khác cũng tìm thấy đối thủ vòng đầu tiên của mình trên bảng cầu vồng.

Một tên gọi là Ngụy Phúng.

Ngụy Phúng.

Cái tên này, chưa từng nghe qua.

Hoàng Thiên cảm thấy thất vọng.

Hắn rất hy vọng vòng đầu tiên sẽ gặp Lưu Nhất.

Không gặp Lưu Nhất cũng được, ít ra cũng phải là một vài cường giả chứ.

Nhưng cái tên Ngụy Phúng này lại chưa từng nghe qua, rất có thể chỉ là những kẻ tép riu vô danh.

Hoàng Thiên lắc đầu, nói.

"Thật vô vị."Lúc này, huynh đệ Khổng gia lại không hề vui vẻ chút nào.

Dưới sự cưỡng ép của sư phụ, họ bị buộc phải tham gia đại hội khách khanh.

Rõ ràng với thực lực hiện tại mà tham gia đại hội khách khanh, chẳng khác nào tự tìm cái chết!

Đáng sợ hơn nữa là hai đối thủ mà họ gặp phải đều là cao thủ hàng đầu.

Vương Song.

Lam Ngọc.

Hai người này đều là những nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, cũng là cường giả Động Hư cảnh.

Cường giả Động Hư cảnh, cũng là loại cường giả như Cao Thắng.

Tương ứng với Yêu tộc, tự nhiên là cấp bậc Vạn Niên Đại Yêu.

Huynh đệ Khổng gia thật sự dở khóc dở cười.

Trước đây hai người liên thủ cũng không thể đánh bại một Vạn Niên Đại Yêu.

Vậy mà bây giờ, lại phải đơn đấu một mình với một cường giả cùng đẳng cấp không hề kém cạnh Vạn Niên Đại Yêu?

Chẳng phải rõ ràng là đi tìm cái chết sao?“Sư phụ, con có thể cân nhắc phá vỡ phong ấn được không?

Nếu không, con thật sự không biết làm sao để thắng.” Khổng Vân Bằng đáng thương hỏi.“Không được.” Hoàng Thiên không hề chần chừ, trực tiếp từ chối.Khổng Vân Bằng trợn tròn mắt, biết đáp án sẽ là như vậy, nhưng vẫn không cam tâm, nói: “Nhưng nếu không như vậy, con căn bản không phải đối thủ của tên đó!”Hoàng Thiên hắc hắc cười nói.

“Vậy thì chuẩn bị bị đánh một trận thật tốt đi.”Khổng Vân Bằng càng thêm cạn lời!

Hắn luôn cảm thấy sau khi đến thế giới này, tính cách của sư phụ cũng theo đó mà thay đổi.

Chương 483

Sư phụ của ta ngày xưa đâu có như vậy!Rất nhanh, vòng loại chính thức bắt đầu.

Chia thành năm tổ để tiến hành thi đấu.Ầm!

Ầm!Mỗi trận đấu đều vô cùng kịch liệt.

Những trận chiến tuyệt luân đó khiến những người theo dõi dưới khán đài hò reo không ngớt.

Cảnh tượng như vậy, là thường thấy nhất.Chẳng bao lâu, đến lượt Khổng Vân Bằng lên sân.

Trên lôi đài, một lão giả mặc lam y, đang chăm chú nhìn Khổng Vân Bằng từ từ bước lên lôi đài."Ngươi chính là Khổng Vân Bằng?" Lam Ngọc lạnh lùng nói.Khổng Vân Bằng ôm quyền đáp.

"Không sai, ta chính là Khổng Vân Bằng."Lam Ngọc nhìn Khổng Vân Bằng thật lâu, sau đó không biết vì lý do gì, đột nhiên cười lớn, ngay sau đó lại nói.

"Ta cứ tưởng là cao thủ nào chứ, hóa ra chỉ là một con mèo con không đáng kể!

Nực cười, vô cùng nực cười!"Trong mắt Khổng Vân Bằng lóe lên tinh quang.

Tên gia hỏa này, dám trào phúng ta là một con mèo con không đáng kể?"Lão gia hỏa, ngươi vừa nói gì?" Lam Ngọc thấy Khổng Vân Bằng tức giận như vậy, cười càng thêm vui vẻ.

"Chẳng lẽ tai ngươi có vấn đề sao, ta vừa nói ngươi yếu, yếu đến mức như một con mèo con không đáng kể.

Như vậy, một câu nói đã nghe rõ rồi chứ, nếu tai ngươi có vấn đề, ta có thể lặp lại một lần nữa, kẻo ta lại bị nói là không tôn trọng người già trẻ."Thực ra, Khổng Vân Bằng thật sự không muốn tham gia vòng loại này.

Một chút cũng không.

Nếu không phải sư phụ cưỡng ép thì.

Hắn tuyệt đối sẽ không tham gia cái cuộc thi vớ vẩn này, đơn giản chỉ là lãng phí thời gian của hắn.

Nhưng.

Bây giờ không thể thay đổi được nữa rồi.

Tên gia hỏa tên Lam Ngọc trước mắt này, đã hoàn toàn chọc giận hắn.

Khổng Vân Bằng đã hạ quyết tâm, phải dạy dỗ thật tốt lão gia hỏa tên Lam Ngọc này, để hắn ta hiểu rõ, ở thế giới này, tồn tại một số kẻ đáng sợ tuyệt đối không thể trêu chọc.Chiến ý của Khổng Vân Bằng dần dần dâng cao, trầm giọng nói.

"Lão gia hỏa, ta khuyên ngươi đừng quá đắc ý, nếu không sẽ thua rất khó coi đấy."Lam Ngọc một chút cũng không để Khổng Vân Bằng vào mắt, giọng nói của hắn vẫn lạnh lùng như vậy, nói: "Đắc ý?

Ha ha!

Đừng tưởng ta không nhìn ra, ngươi chẳng qua chỉ là một cường giả Bán bộ Động Hư cảnh, có tư cách gì mà muốn chiến đấu với một cường giả Động Hư cảnh thực sự?"Khổng Vân Bằng nắm chặt nắm đấm, trong mắt dường như có chiến hỏa đang bùng cháy.

Lão gia hỏa này, thật sự quá đáng!Lúc này, trên khán đài quan chiến, Hoàng Thiên và Khổng Tuyên hai người không hẹn mà cùng

nhìn nhau, rồi mỉm cười.

Đương nhiên là họ nhận ra Khổng Vân Bằng đang tức giận!"Thằng nhóc đó sắp dùng hết toàn lực rồi, việc tốt đấy." Hoàng Thiên cười nói.Khổng Tuyên cũng tỏ vẻ hóng chuyện, nói: "Đừng nhìn đệ đệ con trông như vậy, thật ra nếu bị chọc giận, nó thật sự rất lợi hại đấy."Rất nhanh.

Trận đấu sắp bắt đầu.Trọng tài vừa ra lệnh, Lam Ngọc liền ra tay trước, hóa ra một đạo kiếm khí kinh thiên, chém về phía Khổng Vân Bằng.

Kiếm khí chưa đến trước mặt mình, Khổng Vân Bằng đã cảm nhận được uy thế đáng sợ đó, sắc mặt đại biến đồng thời, hắn đã né sang một bên với tốc độ kinh người, suýt chút nữa đã bị đạo kiếm khí đó chém trúng.Lam Ngọc lại vung nhát kiếm thứ hai, lại một đạo kiếm khí chém xuống.

Khổng Vân Bằng nghiến răng, lần này không tránh né nữa, mà trực tiếp xông lên, dùng nhục thân đỡ lấy đạo kiếm khí đó!Oành!Kèm theo một tiếng động lớn, chỉ thấy Khổng Vân Bằng không hề hấn gì, vô sự chống đỡ một kích.Lam Ngọc lạnh lùng cười, thần thái kiêu ngạo, lấy thái độ bề trên đối đãi Khổng Vân Bằng, rồi mở miệng nói: "Tiểu tử, ta nhìn ra ngươi là một kẻ mạnh mẽ, nhưng trong mắt ta, ngươi căn bản không đáng kể." Thực ra, vừa nãy Lam Ngọc căn bản không ngờ đối phương có thể đỡ được một chiêu.

Nhưng điều hắn không ngờ là, đối phương không những đỡ được một chiêu, mà còn giữ được toàn thân trên dưới không một chút vết thương nào.

Một chuyện thật khó tin!Tuy nhiên, điều khiến Lam Ngọc hoàn toàn không ngờ tới là.

Đối phương cũng không xem trọng hắn!Khổng Vân Bằng ngáp

một cái, lười biếng nói.

"Đừng nói với ta, ngươi chỉ có thể tung ra một chiêu thôi đấy." "Nếu thật sự như vậy, vậy ngươi chẳng qua chỉ là một phế vật mà thôi."Nghe lời này, Lam Ngọc bị chọc tức đến muốn chết, từ khi trở thành cường giả Động Hư cảnh đến nay, hắn làm sao từng bị người khác xem thường đến vậy?

Ai ngờ, tên tiểu tử tên Khổng Vân Bằng trước mắt này, lại dám xem thường hắn đến thế!

Chương 484

Hắn ta đơn giản là không thèm để Lam Ngọc vào mắt.

Lam Ngọc lại một lần nữa cười lạnh, trong mắt lóe lên hàn quang.

“Khẩu khí không nhỏ, ta thật sự muốn biết, lát nữa ngươi còn có thể có sự tự tin như vậy không.”Vừa dứt lời, Lam Ngọc chủ động ra tay, chỉ là lần này hắn không giữ lại nữa, dốc toàn lực, một hơi giải quyết Khổng Vân Bằng.

Nhưng, mọi chuyện thật sự đơn giản như vậy sao?

Lam Ngọc có chút giữ lại, nhưng Khổng Vân Bằng trước đó cũng có chút giữ lại!

Vừa nãy, Khổng Vân Bằng chỉ là chủ động tỏ ra yếu thế, để đối phương lơ là cảnh giác.

Giờ đây, đã đến lúc phản công tuyệt địa!“Ngươi hãy đổ xuống cho ta!” Khổng Vân Bằng đột nhiên bùng nổ, bộc phát ra tốc độ kinh người hơn trước, trong tích tắc đã xuất hiện trước mặt Lam Ngọc.Về chuyện này, Lưu Nhất càng ngày càng thấy có khả năng.

Có lẽ, cường giả tên Hoàng Thiên kia, thật sự là một cường giả Siêu Phàm cảnh!

Vì vậy, Lưu Nhất đặc biệt lưu tâm, nếu thật sự là như vậy, thì hắn thật sự phải chú ý đến Hoàng Thiên.

Một người như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành họa lớn!

Không thể không đề phòng!“Hoàng Thiên ư, cái tên này ta đã nhớ kỹ rồi.” Lưu Nhất thầm ghi nhớ cái tên này.

Theo hắn thấy, Hoàng Thiên sớm muộn gì cũng sẽ trở thành họa

lớn của mình....Tuy rằng trong quá trình đã trải qua không ít chuyện, nhưng nhìn chung, sau vòng đấu đầu tiên, Hoàng Thiên và những người khác đã thuận lợi thăng cấp vào vòng thứ hai, lúc đó họ sẽ phải đối mặt với những đối thủ mạnh hơn rất nhiều so với vòng đầu tiên.

Khi Khổng Vân Bằng biết được ngoài ba người bọn họ ra, còn có mười ba cao thủ khác, không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, vì thế mà chấn động, nói: "Xem ra cái đại hội khách khanh này cũng có chút hay ho đấy."Hoàng Thiên liếc Khổng Vân Bằng một cái, nói.

"Sao, sợ rồi à?

Muốn rút lui?"Dường như nghe ra sự bất mãn của Hoàng Thiên, Khổng Vân Bằng rùng mình một cái, không dám nói mình sợ, liền vội vàng sửa lời: "Không sợ, thật sự không sợ."Hoàng Thiên cười cười, không nói gì nữa.Vòng thi đấu thứ hai sẽ bắt đầu vào ngày hôm sau, vì vậy các tuyển thủ hoàn toàn có thể nghỉ ngơi đầy đủ một ngày, hoặc tạm thời tăng cường chiến lực của mình, hoặc phân tích thông tin đối thủ.

Ở thế giới này, những người thông minh tuyệt đối không ít.

Một số người có tâm nhanh chóng phát hiện ra mối quan hệ mật thiết giữa Hoàng Thiên và huynh đệ Khổng gia, rất có thể ba người họ là một phe.

Do ba người họ có biểu hiện xuất sắc trong các trận đấu, cộng thêm việc họ là một phe, vì vậy Hoàng Thiên và những người khác ngay lập tức trở thành tâm điểm chú ý của toàn bộ đại hội.

Thậm chí, có tin đồn nói rằng Hoàng Thiên là một cường giả Siêu Phàm cảnh, giống như Lưu Nhất.

Còn về tin đồn này là thật hay giả, không ai biết.Rất nhanh, tin đồn này đã được các sứ giả từ các thế lực khác của Tề Hư Thánh Địa biết

được.Trong một căn phòng khách.“Ồ?

Lại có cường giả Siêu Phàm cảnh muốn đầu quân cho Tề Hư Thánh Địa sao?

Tề Hư Thánh Địa, danh tiếng lớn đến vậy ư?” Lão giả nói lời này, là sứ giả đến từ Hung Nhạc Thánh Địa, một trong Tứ Đại Thánh Địa.

Danh tiếng của Hung Nhạc Thánh Địa cực kỳ tệ, những người trong Thánh Địa này, vì muốn bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, không tiếc dùng mọi thủ đoạn.

Bất kể là thủ đoạn xấu xa gì, họ cũng đều sử dụng.

Chỉ cần có thể giúp mình mạnh hơn, việc gì họ cũng dám làm.

Chính vì vậy, dẫn đến danh tiếng của Hung Nhạc Thánh Địa trở nên vô cùng tệ hại, khi người ta nhắc đến Hung Nhạc Thánh Địa, trên mặt đều lộ ra vẻ chán ghét, có người còn gọi Hung Nhạc Thánh Địa là “Yêu Thần Minh” trong số các Thánh Địa.

Nếu Hung Nhạc Thánh Địa dù sao cũng là một trong những Thánh Địa tu luyện của nhân loại, hơn nữa còn lập được công lao hiển hách trong việc kháng chiến Yêu tộc, thì e rằng đã sớm bị coi là thế lực đối địch giống như Yêu Thần Minh mà bị đánh phá rồi.Vì vậy, khi Lâm lão của Hung Nhạc Thánh Địa biết được có hai cường giả Siêu Phàm cảnh đến đầu quân cho Tề Hư Thánh Địa, ông ta thật sự kinh ngạc, những cao thủ Siêu Phàm cảnh như vậy, sao lại đến Tề Hư Thánh Địa đầu quân?

Thật khó tin!“Lâm lão, con nghĩ có lẽ không chỉ vì danh tiếng của Tề Hư Thánh Địa, mà có thể có liên quan đến chuyện bí cảnh.” Một nam tử trung niên với vẻ mặt cung kính mở miệng nói.Lâm lão nhìn sâu vào người này một cái, nói: “Bí cảnh?

Ngươi chắc chắn không?”Nam tử trung niên ôm quyền đáp.

“Đây cũng là suy đoán của tại hạ.”Lâm lão trầm tư một lát rồi khoát tay nói.

“Ghi nhớ, bất kể chuyện gì, nếu không có chứng cứ xác thực rằng chuyện này là thật, thì đừng nói ra, đã rõ chưa?”Nam tử trung niên ôm quyền lĩnh mệnh....Sau khoảng một ngày nghỉ ngơi, vòng thi đấu thứ hai cuối cùng cũng bắt đầu.

Một ngày này, quần hùng tụ hội.“Cuối cùng cũng đến rồi!” “Ha ha!” “Không biết nam nhân tên Hoàng Thiên kia, có còn biểu hiện xuất sắc hơn nữa không?” Những người theo dõi trận đấu đều rất mong chờ những trận đấu tiếp theo.